

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại

Editor: Jenalee

Thể loại: Trùng sinh, ngôn tình, hiện đại, HE

Lúc cô lên ba tuổi thì cha mất tích, tới khi được 15 tuổi bị đánh gãy gân tay, 16 tuổi mẹ gặp tai nạn xe cộ, 18 tuổi trở thành trò cười trong trường cho đến khi tốt nghiệp, 19 tuổi bị chính chú ruột của mình đưa vào trong phòng của người đàn ông khác, cuối cùng 22 tuổi bị chính bạn thân bên nhau từ nhỏ đến lớn cùng người chồng mới cưới hủy đi dung mạo, cắt đi đầu lưỡi rồi thiếu sống. Có lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cắt lưỡi hủy dung, đồng vu quy tận

Đau... Máu tươi tràn lan trào ra từ khe miệng, trên người vẫn còn mặc chiếc váy cưới màu trắng tinh sớm đã hỗn độn thành một mảnh.

Lục An Nhiên tức giận trừng mắt nhìn hai con người đã cùng cô lớn lên từ nhỏ: một người là con nuôi của Lục gia, cũng là người chồng đã cùng cô thể thốt trước thương đê, một người từ lúc còn nhỏ đã ở cùng nhau, là người bạn thân mà cô tin tưởng nhất cuộc đời này. Không thể tin được... thật sự không thể tin được... một tiếng trước, cô cứ ngỡ mình chính là người hạnh phúc nhất thế giới... nhưng mà, nỗi đau trên mặt, sự đau đớn trong khoang miệng, và một đoạn đầu lưỡi của cô bị cắt đứt rơi trên sàn nhà đều nhắc nhở cô rằng: cô tuyệt đối là một người phụ nữ ngu ngốc nhất thế giới.

“Lục An Nhiên, cô đừng nhìn tôi với ánh mắt như thế...” Quay trong tay chiếc dao quân đội Thủy Sĩ, gương mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ đáng thương của Sở Dao nở đầy nụ cười ngây thơ vô tội. Đôi cao gót mười ba phân tuyệt nhiên vô tình mà giẫm đạp lên mu bàn tay trái của Lục An Nhiên. “Người cắt đứt đầu lưỡi của cô là anh Hạo Thịnh, không phải tôi nhé!” Cuối cùng cũng có thể giẫm chết Lục An Nhiên ở dưới chân, giây phút này cô ta đã phải đợi quá lâu rồi! Nghĩ đến đây á không nhịn được mà dùng sức vịn vào chiếc giày cao gót dưới chân.

“aaaaa...” Mu bàn tay truyền đến nỗi đau xương cốt bị giẫm nát, nước mắt của Lục An Nhiên theo bờ má rơi xuống hòa cùng với máu rơi vào khoang miệng trông không nơi chiếc lưỡi bị cắt đứt. Đoạn lưỡi tiếp xúc với những giọt nước mắt mặn chát khiến Lục An Nhiên cảm thấy bản thân đau đến muốn ngất đi, cũng thức tỉnh hoàn toàn cả hai mươi hai năm hỗn độn của cuộc đời cô.

Vẫn tưởng rằng, cô là một thiên chi kiều nữ, từ lúc cha mất tích, mẹ đột ngột bị tai nạn xe cộ, cô vẫn còn là người hạnh phúc, bởi vì bên cạnh cô vẫn còn Sở Dao - một người bạn thân cùng nhau lớn lên, còn một người chú quan tâm chăm sóc, quan trọng là có một người một lòng một dạ với cô – Lâm Hạo Thịnh! Cho dù là cả đôi tay đều bị cắt đứt gân tay, cho dù cô đánh nhau ấu đã thời Cao Trung bị trường học đuổi học trở thành trò cười của Lục thị. Cho dù cô bị đánh thuốc mê ngủ với người khác khiến scandal bay đầy trời thời đại học... Sở Dao và Lâm Hạo Thịnh cũng đều ở bên cạnh an ủi, động viên cô! Nhưng chính vào lúc này, cô mới biết được là, mẹ cô không phải mất do tai nạn xe, việc cô náo loạn ấu đã trong trường Cao Trung cũng là do Sở Dao từng bước từng bước hãm hại, xúi dục. Tuyệt nhiên chính là Sở Dao cùng với chú ruột của cô liên thủ bán đứng cô. Phải nói, chính bởi vì mất cô bị mù cho nên mới dẫn đến kết cục của hiện tại. Từ lúc bắt đầu, cuộc sống của cô đã nằm trong tầm kiểm soát của Sở Dao và chú cô!

Lục An Nhiên cảm thấy mình chính là một con ngốc!

Một con ngốc nhất toàn thế giới

Ba người mà cô tin tưởng nhất cuộc đời này đã cùng nhau đẩy cô đến địa ngục, cô còn ngu ngốc tưởng rằng chỉ có ba người đó là người thương yêu cô nhất! Cô vẫn còn chuẩn bị lễ vật dự định tối nay sẽ tặng cho Sở Dao - người luôn tác hợp cho cô và Lâm Hạo Thịnh...

“Dao Dao, em đừng nhảm chán như thế nữa! mau giải quyết cô ta đi!” Lâm Hạo Thịnh không kiên nhẫn dùng khăn giấy lau sạch máu tươi trên tay, hắn ta là người thích sạch sẽ! Ai mà biết được cắt một cái lưỡi lại ra nhiều máu đến thế, dơ muốn chết! Nghĩ đến đây, Lâm Hạo Thịnh bắt mắt trừng mắt liếc nhìn Lục An Nhiên ử rử dưới sàn, giống như nhìn một con gián ghê tởm.

Ánh mắt lạnh lùng giống như một mũi dao hung hăng đâm vào trái tim của Lục An Nhiên để lại một miệng vết thương rất lớn. Trong ấn tượng của cô, Lâm Hạo Thịnh luôn là 1 thư sinh hào hoa phong nhã, từ nhỏ đến lớn, mỗi lần gặp hắn, hắn đều dùng nụ cười sùng nịch đối với cô, chưa bao giờ thấy hắn dùng ánh mắt như thế để nhìn cô. Đúng rồi, Lục An Nhiên cô hôm nay hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra, những chuyện này sớm đã được lên kế hoạch thật tốt! Vào lúc 15 tuổi, cô bị bắt cóc, còn bị cắt đứt gân tay, từ đó cô không thể cầm nắm những vật nặng, cho nên ông nội cô chỉ có thể truyền tất cả kỹ năng gia truyền cho con nuôi Lục gia – Lâm Hạo Thịnh. Hiện tại hắn ta đã đạt được mục đích, cho nên không cần diễn vai quân tử nữa, tự nhiên sẽ lộ ra bản tính âm ngoan thủ lạt của hắn.

Lục An Nhiên thật sự rất muốn hỏi người trước mặt: tại sao? Nhưng mà lưỡi của cô đã bị cắt đứt, một khi mở miệng, máu tươi cuộn cuộn trào ra, đoạn lưỡi tiếp xúc với không khí đau đến khó nhịn.

“Hahaha!” Nhìn tình cảnh hiện tại của Lục An Nhiên, Sở Dao cười đến sáng lạn: “An Nhiên, cô có biết bộ dáng cô bây giờ có bao nhiêu buồn cười không?” khuôn mặt mang vẻ hạnh phúc của Sở Dao khế tựa trên vai của Lâm Hạo Thịnh: “Hạo Thịnh, em nói nhiều như vậy cũng chỉ là muốn cô ta chết

một cách rõ ràng mà! Dù gì, cô ta cũng là – em gái ruột cùng cha khác mẹ của anh.!!”

Mặt Lâm Hạo Thịnh biến sắc, mắt thấy hắn ta sắp tức giận, Sở Dao lại dựa sát vào lòng ngực của hắn: “Hiện tại cả Lục thị đều đã là của anh rồi, em cũng đã mang thai con của anh, anh chính là người duy nhất lãnh đạo Lục thị! Lục thị từ hôm nay trở đi đã biến thành Lâm thị! Không tốt sao? Ba em hiện tại rất cuộc cũng coi như thu hồi được công sức đầu tư bao nhiêu năm nay rồi!” Sắc mặt của Lâm Hạo Thịnh lúc này đã hơi dịu xuống, chỉ cần biến Lục thị thành Lâm thị mới có thể an ủi linh hồn mẹ hắn ở trên trời.

Lục An Nhiên bỗng nhiên cả kinh, Lâm Hạo Thịnh lại là người anh cùng cha khác mẹ của cô? Mà thuộc hạ trung thành với ông nội nhất cư nhiên lại là người lên kế hoạch mọi thứ! Thật sự không ngờ được! nhưng mà... Sở Vạn Hải chỉ là một thư ký nhỏ nhoi bên cạnh ông nội, ông ta lấy đâu ra bản lĩnh lớn như thế? thì ra từ mười mấy năm trước bọn họ đã chuẩn bị cho kế hoạch này?

“An Nhiên, đừng hận chúng tôi nha!” Sở Dao vô tội buông tay: “cô cũng biết, dựa vào một mình ba tôi không thể thực hiện một vở kịch lớn như thế! Ai bảo Lục gia các người đụng vào người không nên đụng?”

Thật ra là ai? Lục An Nhiên đau đến nỗi hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, huống hồ còn lại còn phải suy nghĩ chuyện này, cô thật sự không nghĩ được là ai muốn hãm hại Lục gia đến mức này.

“An Nhiên, ông nội cô - lão già đáng chết đó cùng mẹ cô đang đợi cô đấy!” mang một đôi găng tay trắng Sở Dao từ túi LV giới hạn mà Lục An Nhiên tặng cho cô ta lấy ra một chiếc bật lửa óan giận nói: “tôi luôn lấy danh nghĩa của cô không ngừng đưa canh gà có tẩm thuốc độc cho ông nội cô, muốn qua được mắt lão già đó thật tốn không biết bao công sức!” sinh viên tốt nghiệp học viện hóa học Sở Dao làm sao lại không hiểu cách vô thanh vô sắc mà hạ độc không ai biết chứ? Cô tay xoay chuyển, chiếc bật lửa bị ném lên chiếc giường trải đầy hoa hồng đằng sau lưng của Lục An Nhiên.

Ông nội... Trái tim Lục An Nhiên đau đớn từng cơn, sau khi mẹ mất, luôn là ông nội chăm sóc cô... không ngờ đến ông nội lại vì cô mà chết thảm... chú nói ông nội vì bệnh bạo phát mà chết, không ngờ nguyên nhân cũng là do chính bản thân mình... hối hận, tự trách cùng ảo não như một luồng khí xông lên đầu, Lục An Nhiên nhìn chằm chằm vào hai con người trước mặt.

“Chỗ này nóng quá!” Sở Dao nhìn vào ngọn lửa càng ngày càng mạnh trước mặt nói: “Hạo Thịnh, chúng ta mau đi thôi, nhiệt độ cao quá, em lo sẽ ảnh hưởng không tốt cho con của chúng ta!”

“Được!” Lâm Hạo Thịnh vòng tay qua ôm ngang lưng Sở Dao, cười nhạt liền muốn dẫn cô ta ra khỏi căn phòng mà Lục An Nhiên chọn làm phòng tân hôn này.

Bóng dáng hai người hết sức chói mắt, ngọn lửa đằng sau càng lúc càng mạnh, ngọn lửa như tằm bén vào chiếc váy cưới, từng tắc từng tắc đốt cháy làn da cô.

Cho dù tôi có chết cũng phải kéo theo hai cái đẽm lưng!

Lục An Nhiên trừng to hai mắt đỏ tươi như màu máu, nỗi hận tràn ngập đã trở thành động lực duy nhất của cô lúc này, cô ra sức rút từ dưới gầm giường một chiếc hộp, bên trong có một ống nghiệm đựng thứ bột màu trắng, chính thứ này đã hấp dẫn Sở Dao! Nếu không phải Sở Dao thấy trên báo cáo nói: “Một chút bột có thể làm ra một trận nổ lớn! thật thú vị! chỉ đáng tiếc là quốc gia Z hoàn toàn cấm thứ bột này! Đến cả tổ làm nghiên cứu sinh bên viện nghiên cứu đó cũng không được sử dụng!” Cô cũng sẽ không từ nước ngoài trăm phương nghìn kế tìm cách làm ra thứ này để tặng cô ta. Hiện nay thật may nhân cơ hội này triệt triệt để để tặng cho cô ta! Dùng sức hướng ngọn lửa đằng sau ném tới. Ngay sau đó một tiếng nổ thật lớn phát ra, ngọn lửa nháy mắt tắt ngấm toàn bộ mọi thứ hiện diện trong căn phòng này, cả hai người chưa bước ra khỏi phòng, toàn bộ cháy sạch sẽ.

Một tiếng sấm rền, tia chớp chiếu sáng đêm tối như ban ngày, một tràng thiên lôi quỷ dị đánh xuống ngay giữa biệt thự, nơi căn phòng đang bị ngọn lửa thiêu đốt, ngay sau đó một trận mưa kéo tới tựa hồ gột rửa sạch sẽ tất cả tội ác cùng mọi quá khứ ảm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trùng sinh quay lại, chú ba ép hôn

Bóng tối vô tận nhấn chìm tất cả mọi cảnh vật xung quanh, dù có cố gắng chạy trốn như thế nào cũng không thể thoát khỏi ma trảo của bóng tối. Lục An Nhiên muốn giãy dụa, muốn hét lên, nhưng cô không tài nào phát ra được một chút âm thanh nào... chính vào lúc cô sắp rơi vào tuyệt vọng, trong bóng tối lại truyền đến một trận âm thanh vô cùng nóng nảy...

“An Nhiên? An Nhiên?”

“Mẹ... Mẹ...” Lục An Nhiên cảm thấy nơi khóe mắt chảy ra một dòng lệ nóng bỏng, cô đã bao lâu rồi không nằm mơ thấy mẹ nữa?

“An Nhiên, mẹ ở đây! Đừng sợ...” Một bàn tay ấm áp chạm nhẹ vào trán của Lục An Nhiên: “Vẫn còn hơi nóng một chút!”

“Phu nhân, có cần tôi gọi cho bác sĩ Lý không?” Người nói chuyện là quản gia của Lục gia chú Vu.

“Gọi cho ông ấy đi!” Kỷ Nhu khép mi nói, bà chỉ dòi mắt một phút cô con gái yêu quý của bà đã bị rơi xuống hồ bơi, con sót vẫn còn liên tục không có dấu hiệu thuyên giảm.

“Vâng thưa phu nhân!” quản gia liền đi ra ngoài.

“Dì Kỳ, đều do con không tốt!” phiên bản lúc còn trẻ của Sở Dao khóc đến mắt đỏ bừng: “Đều do con không chăm sóc tốt cho An Nhiên...”

“Dao Dao, chuyện này không thể trách mình con.” Kỷ Nhu nhìn Sở Dao nói tiếp: “Con mau về nhà nghỉ ngơi đi, cũng không còn sớm nữa.”

“Con... con muốn ở lại chăm sóc An Nhiên...” Sở Dao cắn cắn môi nói.

“um...” Nghe được giọng nói của Sở Dao, đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền của An Nhiên đột nhiên có phản ứng.

Sở Dao! Sở Dao! Nỗi hận làm cho toàn thân An Nhiên liên tục run lên, vết thương do bị hủy dung, nỗi đau cắt lưỡi, đều tích tụ lại...

Những tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Kỷ Nhu nghe tiếng liền nhìn về phía cánh cửa phòng của Lục An Nhiên, nhìn thấy người đến không phải là quản gia mà là một vị khách không mời mà đến.

“Chị dâu!” Người vừa đến chính là chú Ba của Lục An Nhiên – Lục Quân An.

“Chú Ba? Tối như thế này rồi, chú đến đây có chuyện gì sao?” Kỷ Nhu nhìn Lục Quân An, trong ánh mắt có chút không vui.

“Chị dâu, hôm nay Lâm tổng lại đến tìm em, ông ấy nói muốn cùng chị ăn một bữa cơm, chị xem...” nét mặt Lục Quân An tràn đầy ý cười, trong tay Lâm tổng có mấy ngàn đơn hàng, nếu như có thể tiếp nhận chúng, ông ta sẽ không cần lo lão già học Lục không giao Lục gia cho hắn nữa! thật sự không thể hiểu nổi, anh cả đã mất tích mười hai năm rồi, lão già này rốt cuộc còn đang tính toán cái gì?

“Tôi sẽ không đi!” Kỷ Nhu cau mày mang theo chút rét lạnh: “Tôi là chị dâu của chú, chú liền có thể để tôi đi ăn cơm cùng khách hàng của chú?” Lần trước bị Lục Quân An lừa đi ăn cơm cùng với vị Lâm tổng đó, suýt chút nữa bị chiếm tiện nghi. Nhớ đến vị Lâm tổng nào đó đưa cánh tay mập mạp sờ lên đùi của bà, sắc mặt Kỷ Nhu tái nhợt, từng trận buồn nôn lại cuộn lên.

“Chị dâu!” Lục Quân An dồn nén cơn giận trong lòng nói tiếp: “Em đây không phải là muốn tốt cho chị sao! Anh cả đã mất tích được mười hai năm rồi, mẹ con chị mẹ góa con côi, không phải là thiếu đi một bàn tay đàn ông chăm sóc sao!”

“Tôi không cần! một ngày không nghe thấy tin tức anh cả chú đã chết, tôi liền đợi ông ấy một ngày! Cho dù một ngày nào đó thật sự nhận được tin tức ông ấy đã chết rồi, tôi cũng sẽ vì ông ấy mà ở giá suốt đời!” Hiếm khi Kỷ Nhu có thái độ kiên quyết như thế.

“Chị dâu, cho dù chị không muốn nghĩ cho bản thân mình, cũng nên nghĩ cho An Nhiên chứ!” Lục Quân An nháy mắt với Sở Dao.

“Đúng vậy!” Sở Dao nhận được cái nháy mắt đó liền phối hợp nói: “Dì Kỳ, An Nhiên vẫn luôn nói với con là cậu ấy muốn có một người ba...”

“...” Cắn chặt môi dưới, nước mắt Kỷ Nhu cứ thế mà rơi xuống, bà muốn đợi ông Hạo suốt đời, nhưng An Nhiên vô tội... từ lúc ba tuổi đã không nhận được tình thương của ba, đây là nỗi đau trong lòng Kỷ Nhu.

“...” Nghe được cuộc nói chuyện của mọi người, Lục An Nhiên rốt cuộc hiểu rõ, mình đã chết một lần lại quay về lúc bản thân mười lăm tuổi, cô nhớ rất rõ ràng, lúc đó cô bị “trượt chân” rơi xuống hồ bơi, sau đó sốt cao liên tục một đêm, trong lúc đó chủ ruột của cô lại đến bức mẹ cô tái giá. Lúc đó cũng là do cô ngốc, tin tưởng Sở Dao vì muốn tốt cho mẹ cô, cũng theo đó mà bắt buộc bà, làm cho bà phân vân, khó xử giữa hai bên đến mức bị trầm cảm... cơ thể vừa phục hồi một chút sức lực, Lục An Nhiên giật giật giật khóe mắt cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần.

“An Nhiên! Con tỉnh rồi!” Kỷ Nhu nhìn con gái vừa mới tỉnh lại, nổi căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng có thể để xuống rồi, bà vội vàng vươn tay cảm nhận nhiệt độ trên trán Lục An Nhiên lần nữa: “An Nhiên, sao rồi? đầu có đau không? Có chỗ nào khó chịu không?”

Lục An Nhiên nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, nhất thời xúc động muốn khóc, sau đó khi nhìn thấy người ngồi bên cạnh giường có khuôn mặt giống Sở Dao như đúc trong mắt liền ngập tràn hận ý.

“An, An Nhiên... Cậu, sao cậu lại nhìn mình như thế...” Sở Dao nhìn vào ánh mắt của Lục An Nhiên, trong thời gian ngắn nhịp tim liền tăng lên. Lúc đó chính ả tự tay đẩy An Nhiên xuống hồ bơi, thấy bốn phía không có người, mà Lục An Nhiên lại không biết bơi, ả mới quyết định giết cô, nhưng mà vị quản gia đáng ghét kia sau khi nghe thấy tiếng kêu cứu của An Nhiên, cư nhiên từ tầng ba nhảy xuống cứu mạng con tiện nhân này, cũng may kỹ năng diễn xuất của cô ta tốt, lúc đó ả tỏ ra vô cùng lo lắng, nên quản gia cũng không nghi ngờ gì. Chỉ là ả ôm hận trong lòng, tại sao lúc đó không ngã chết vị quản gia thích xen vào chuyện người khác này.

Lục An Nhiên gắt gao nhìn chăm chăm Sở Dao, chính là người đàn bà này đã hại chết cô, chính là người đàn bà này...

“An Nhiên, con tỉnh rồi!” Lục Quân An vừa cười vừa nói: “Con làm chú lo chết được! đã nửa đêm rồi, chú vừa nghe thấy con bị rơi xuống nước liền lập tức chạy qua đây!”

Shit! Nhìn thấy gương mặt chứa đầy hư tình giả ý như thế này, Lục An Nhiên liền cảm thấy buồn nôn! Chính là người đàn ông khốn nạn này, vào lúc cô mười chín tuổi đã cố tình chuốc cô uống say để rồi đưa vào phòng của một tên quyền cao chức trọng, chỉ để nhận một số lợi lộc từ những kẻ đó cho ông ta được nở mày nở mặt trước mặt ông nội. . . lúc đó bản thân quả thật rất ngốc! toàn bộ đều nghe lời những kẻ ác độc này! Nghĩ lại cảm thấy bản thân quá ngu xuẩn! Lục Quân An đứng hàng thứ ba sau Ba cô, cô gọi ông ta là chú ba, nhưng bởi vì Lục Quân An cùng Sở Dao luôn ở trước mặt chú hai Lục Quân Phong nói này nọ, cộng thêm Lục Quân Phong khi nhìn thấy cô liền liên tục trách mắng việc học của cô, kiếp trước Lục An Nhiên rất ghét người chú hai này, trong tiềm thức luôn không coi Lục Quân Phong là người thân của mình, chỉ nhận một người chú là Lục Quân An, cho nên cũng gọi Lục Quân An là chú chứ không phải chú ba! Chỉ tiếc là thành ý của cô đều đổ cho chó ăn! Lần này, ông trời đã cho cô có cơ hội làm lại cuộc đời, cô phải tự bảo vệ tốt chính mình và mẹ! tuyệt đối không để những người này đạt được mục đích! Lục An Nhiên giấu đi sự ghê tởm trong mắt hỏi: “chú ba, nhà chú cách nhà con không xa lắm, tại sao đến nửa đêm mới qua đây vậy?”

“Chuyện này. . .” Lục Quân An thoáng chốc thật không biết nói gì, nếu không phải Lâm tổng cứ gọi điện hỏi thúc, ông ta mới lười qua bên này, Lục An Nhiên chết hay sống liên quan gì đến hắn! với lại, tại sao Lục An Nhiên lại gọi hắn là chú ba, mà không gọi một tiếng chú giống như trước nữa?

“Cái đó. . . cái đó. . . mình nghe ba mình nói, hình như chú Lục đạo gần đây luôn ở bên ngoài. . .” Sở Dao thấy thế vội vàng nói lời hòa giải.

“Đừng vậy đây!” Lục Quân An nói: “Chú liên tục không ngủ, thức xuyên đêm quay về đây đây! thấy chú quan tâm con không? Con cũng nên khuyên mẹ con! Lâm tổng là một người tốt! Mẹ con già qua đó cũng coi như có chỗ dựa rồi, con thấy thế không?”

Lục An Nhiên thật sự muốn tát cho mình vài cái tát, chuyện xảy ra giống hệt như trong quá khứ! Vào thời điểm đó cô vẫn luôn nghĩ rằng chú là người thân gần gũi nhất của cô, cô bị một từ “xuyên đêm” của Lục Quân An làm cho hồ đồ, cô thậm chí còn cho rằng mẹ cô không biết gì, cô cho rằng tất cả mọi người đều là vì muốn tốt cho mẹ, nhưng mẹ cô chính là một người đã chết tâm rồi, cho nên lúc đây cô đã nói những lời không thể thay đổi lại được, hay thậm chí là tuyệt thực, làm tổn thương trái tim của mẹ cô, nhưng mà, lần này, cô tuyệt đối sẽ không làm như thế nữa!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cùng mẹ chờ đợi, thề nguyện với trời

“An Nhiên, cậu mau khuyên đi Kỳ đi!” Sở Dao thấy Lục An Nhiên không nói gì liền gấp rút thúc giục.

“Mẹ!” Lục An Nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Kỳ Nhu, đôi mắt mềm mại: “Con nguyện ý cùng mẹ đợi ba trở về!” Lục An Nhiên đương nhiên biết Lục Quân Hạo cuối cùng cũng sẽ không trở về, bởi vì, ở kiếp trước đến khi cô chết cô cũng không hề nhận được chút tin tức nói về ba cô, nhưng mà mẹ cô nguyện ý đợi, vậy thì cô cũng sẽ tâm cam tình nguyện cùng chờ đợi với bà, cho dù là cả đời cô cũng nguyện ý, ông trời đã cho cô một cơ hội để chuộc lại hết thảy những lỗi lầm ở kiếp trước, cô sẽ nắm bắt từng phút từng giây để bù đắp lại những điều bất hiếu mà cô đã phạm phải.

Kỳ Nhu sững sốt, hai hàng nước mắt nóng hổi dọc theo hai bên má mà chảy xuống, rốt cuộc con gái đã hiểu thấu được nỗi lòng của bà.

“Chuyện này. . .” Lục Quân An và Sở Dao đều ngây ngẩn cả người, chuyện này tại sao lại không giống như dự đoán! Sở Dao cũng có chút không rõ chuyện gì đã xảy ra, trước đây khi à nói chuyện này với Lục An Nhiên, Lục An Nhiên không phải cũng tán đồng ý kiến của ả sao?

“An Nhiên, con nói vậy là có ý gì? Con là muốn hủy hoại cả cuộc đời mẹ con sao?” Lục Quân An bình tĩnh lại.

“Chú Ba, thật ra con cảm thấy đề nghị của chú cũng không tệ, hay là cứ hẹn Lâm tổng ăn một bữa cơm đi! Con cũng đi!” Lục An Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Kỳ Nhu lại ngẩn ra không dám tin mà nhìn Lục An Nhiên, lúc này không phải con gái vẫn còn đồng ý với bà chờ đợi ba Hạo trở về sao? Lục An Nhiên nhẹ nhàng vỗ lên bàn tay của bà, cười nhẹ.

“Như thế mới đúng!” Lục Quân An cảm thấy tình hình thay đổi lập tức mặt mày hớn hớn: “An Nhiên ngoan! Lần sau chú đến sẽ mang đến cho con một máy chơi trò chơi mới nhé!” trong lòng Lục Quân An đều cảm thấy vui sướng, giao dịch này nếu như thành công rồi, ông ta sẽ được coi như lập được công lớn cho Lục thị rồi.

“Gọi thêm ông nội nữa nhé!” Lục An Nhiên lại nói thêm một câu: “Con cũng lâu rồi không được gặp ông nội!”

“Chuyện này. . .” Lục Quân An cười cũng không nổi nữa, Lục lão ông lẫn lộn ở quốc gia Z này mấy chục năm trời, một chút ý đồ nhỏ bé Lục Kiếm Hào nhìn một cái là có thể hiểu rõ! Nếu như để Lục lão ông biết được hần tính kế chính chi đầu của mình, vậy thì hắn ta chết chắc rồi! Đừng nói đến việc kế thừa Lục thị, Lục lão ông sẽ lột sống da của hắn! theo như tính cách của ông lão, sẽ có thể tống cổ hắn ra khỏi Lục gia, từ đó đoạn tuyệt quan hệ cha con! Chuyện này tuyệt đối không được, như thế chẳng phải hắn sẽ chẳng có gì nữa sao?

“An Nhiên, cậu. . . không phải cậu rất sợ ông cậu sao?” sắc mặt Sở Dao có chút lúng túng, cô ta đã tẩy não Lục An Nhiên rất lâu rồi mới có thể để Lục An Nhiên sinh ra khoảng cách với người nhà Lục gia, chỉ tin tưởng Lục Quân An với chính bản thân ả!

“Chú Vu! Gọi điện cho ông nội cháu đi!” Lục An Nhiên phớt lờ lời nói của Sở Dao nói với vị quản gia đang đứng bên ngoài cửa phòng.

“Vâng thưa đại tiểu thư!” Bên ngoài cửa truyền đến âm thanh của chú Vu.

“Đợi đi!” Lục Quân An tức đến mặt mày xám xịt nhưng vẫn nhẫn nại khuyên nhủ Lục An Nhiên: “An Nhiên, con nghe chú sẽ không sai đâu! Lâm tổng là một thương nhân đại tài, tuổi còn trẻ đã trở thành giám đốc quản lý dự án của tập đoàn Vinh thị, thật là hiếm có! Huống hồ, chú cũng chỉ là để mẹ con và Lâm tổng gặp mặt ăn bữa cơm không phải sao? Ứng thì nói tiếp không thì bỏ đi! Nhưng mẹ con một chút cơ hội cũng không cho người ta, bên chú cũng không thể tiếp tục dây dưa, chú cũng chỉ là vì Lục thị mà thôi!” Những lời nói này về tình về lý đều đúng đều nói được rất tốt.

“Bởi vì Lục thị hay là vì bản thân chú Ba đây?” Lục An Nhiên quả thật lười biếng đi đối phó với loại tiểu nhân đê tiện này, lúc trước sau khi bị đưa vào phòng của vị quan chức kia, Lục Quân An vẫn là dùng câu nói “Vì Lục thị” để nói chuyện, vì Lục thị, vì ông nội, vì tất cả, cô đều đã nhìn! kết quả toàn bộ những việc này chẳng qua là đều đút vào cái túi lớn của Lục Quân An hần!

“Con nói cái gì vậy?” Bị Lục An Nhiên nói trúng tim đen, Lục Quân An thẹn quá hóa giận nói: “Chú không phải là vì mẹ con hai người sao! Anh cả mất tích, nếu như không phải trên công ty chú nói giúp một tiếng thì mẹ con đã bị sa thải rồi!”

“Vậy thì vẫn phải cảm ơn chú Ba đã có lòng chăm sóc rồi, không nghĩ tới chú Ba chỉ là một quản lý nhỏ nhoi của bộ phận quan hệ xã hội trong công ty cũng có thể nói giúp cho quản lý của bộ phận quảng cáo là mẹ con đây?” Lục An Nhiên cảm thấy chuyện này thật buồn cười, cũng âm thầm chế nhạo bản thân, kiếp trước vì sao lại tin tưởng những lời nói dối có nhiều sơ hở như thế này,

“Con!” Lục Quân An hoàn toàn bị Lục An Nhiên chọc trúng chỗ đau, đột nhiên đứng dậy mắng một câu: “Cho chút mặt mũi mà không biết xấu hổ!” Liền mặt mày giận dữ mà bước từng bước lớn ra khỏi Lục gia.

“Di Kỳ, chuyện đó... An Nhiên đã tỉnh rồi, con, con về trước đây...” Sở Dao cắn cắn môi dưới, Lục An Nhiên bị làm sao thế nhỉ? Ánh mắt của cô làm ả sợ hãi thật sự, hơn nữa tại sao một con ngốc lại dường như biến thành thông suốt rồi? Mọi chuyện dường như là đã thoát khỏi sự khống chế của ả, ả có cảm giác sợ hãi rồi,

“Vậy con về trước đi!” Kỳ Nhu xoa xoa huyết thái dương đang đau, hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi, chồng bà đã mất từ mấy năm trước, hiện tại bà chỉ còn lại duy nhất một đứa con gái này, bà tuyệt đối sẽ không đánh mất con gái của bà, nhưng mà nếu như con gái có thể hiểu bà, nguyện ý cùng với bà chờ đợi Ba Hạo trở về, Kỳ Nhu thật sự yên lòng.

“Vâng thưa di Kỳ!” Sở Dao lau khô nước mắt nhìn Lục An Nhiên: “An Nhiên, cậu nên nghỉ ngơi đi, ngày mai mình sẽ quay lại thăm cậu!”

“Đợi một lát!” Lục An Nhiên đột nhiên mở miệng gọi Sở Dao đang chuẩn bị bước ra cửa: “Sở Dao, cậu nhớ kỹ, cậu chỉ là con gái thư ký của ông nội tôi, cậu nên nhớ rõ thân phận của bản thân! Từ hôm nay trở đi mình không cho phép cậu kêu mẹ tôi là “di Kỳ” nữa, sau này cậu hãy cứ như chú Vu gọi mẹ tôi là “phu nhân”! nghe rõ chưa?”

Sở Dao không nghĩ được Lục An Nhiên sẽ nói như thế với ả, trong ấn tượng của ả, Lục An Nhiên chính là người vừa dễ bị ăn hiếp lại vừa là một con ngốc dễ bị lừa gạt, làm sao có thể lại nói chuyện mạnh mẽ như vậy được, với lại cảm giác xa lánh như thế này quả thật trước đây chưa từng có? Lục An Nhiên luôn để ả trở thành người thân cận nhất, đột nhiên nghe thấy rõ ràng mệnh lệnh chứa đầy giọng điệu xa cách như thế này, Sở Dao ngoại trừ khiếp sợ, còn đột nhiên sinh ra một cảm giác lo lắng, căng thẳng.

“An Nhiên?” Hiển nhiên, Kỳ Nhu cũng không biết con gái mình đã xảy ra chuyện gì sau trận sốt này, tại sao hình như tính tình đột nhiên có sự thay đổi lớn? Sở Dao không phải là người bạn thân nhất của con gái bà sao?

“Cậu có thể đi rồi!” Lục An Nhiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Dao, sau đó mới quay đầu nhắm mắt không muốn nhìn thấy người khiến cô hận đến tận xương tủy này nữa.

Sắc mặt Sở Dao trắng bệch, rời khỏi phòng của Lục An Nhiên, ra khỏi cửa nhà Lục gia, bầu trời âm ảm, từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống. Sở Dao siết chặt nắm đấm của mình, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lục An Nhiên! Cô là cái thá gì! Cô nhớ kỹ cho tôi!” Sở Dao dầm mưa quay trở về căn nhà của mình, đột nhiên nhớ đến cuộc điện thoại ngày hôm qua của ba cô ta, người trong điện thoại hình như đang cùng với ba ả thảo luận vấn đề trừ khử đại tiểu thư Lục gia Lục An Nhiên, nghĩ đến chuyện này, tim ả mới thả lỏng được một chút, ánh mắt ả chống lại bầu trời đêm thề rằng: Lục An Nhiên, tôi tuyệt đối để cô muốn sống không được muốn chết cũng không xong!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Gân tay hoàn hảo, hiện tượng quỷ dị

Trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con cô, Kỳ Nhu lại dùng tay kiểm tra trán của An Nhiên thêm lần nữa, chỉ còn sốt một chút thôi.

“Mẹ con không sao nữa rồi.” Lục An Nhiên nhìn Kỳ Nhu, khỏe hẳn có chút ẩm ướt, loại cảm giác mất đi rồi lại tìm thấy thật sự rất khó diễn đạt thành lời,

“Không chuyện gì là tốt rồi!” Kỳ Nhu nắm lấy hai tay của Lục An Nhiên: “An Nhiên, sao hôm nay con lại không cẩn thận như thế? Rõ ràng con biết mình không biết bơi, còn đến bên cạnh hồ bơi? Cũng tại mẹ hồ đồ, ngày mai sẽ kêu chú Vu rút hết nước trong hồ bơi đó đi!”

“Vâng...” Lục An Nhiên rất muốn nói với Kỳ Nhu chuyện này là do Sở Dao làm, chuyện này đều là lỗi lầm của con tiện nhân Sở Dao! Nhưng cô không thể! Kiếp trước trước khi chết cô đã biết toàn bộ sự thật, đằng sau chuyện này vẫn còn một người chưa xuất hiện, cô nhất định phải nhẫn nhịn, mới có thể từng bước từng bước dụ người đó xuất hiện: “Là lỗi của con... mẹ, mẹ đừng kêu chú Vu rút hết nước đi, ngày khác dạy con tập bơi là được rồi!”

“Không phải con vẫn luôn sợ nước sao? Tại sao hiện tại lại nghiêm túc muốn học bơi rồi?” Kỳ Nhu lại cảm thấy kỳ quái.

“Bây giờ rút hết nước trong hồ ra, sau này còn có thể đem toàn bộ sông hồ, biển cả lấp bằng sao?” Lục An Nhiên nhẹ nhàng nói: “Con muốn an toàn khỏe mạnh lớn lên như vậy mới có thể ở bên cạnh mẹ!” một con người đã từng chết một lần, còn có thể sợ nước nữa sao?

“An Nhiên nói rất đúng!” Kỳ Nhu cười cười xoa đầu Lục An Nhiên: “Con hôn mê ngủ cả một ngày, chắc là con đói rồi! để mẹ đi nấu một chén canh cá cho con nhé!”

“Dạ!” Lục An Nhiên rất vui mừng, món canh cá do Kỳ Nhu tự tay nấu đã từng là món ăn mà Lục An Nhiên thích ăn nhất, đáng tiếc, từ khi Kỳ Nhu qua đời, cho dù Lục An Nhiên có thưởng thức tất cả những món ngon trên thế giới cũng đều không tìm được mùi vị như thế nữa.

“Vậy con nghỉ ngơi thêm một chút ngoan ngoan đợi mẹ nhé!” Kỳ Nhu đứng dậy đắp lại cái chăn trên người Lục An Nhiên, lại sờ sờ gương mặt Lục An Nhiên, sau đó mới rời phòng của con gái.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Lục An Nhiên chống cánh tay ngồi dậy, nhìn khắp căn phòng. Căn phòng này chính là căn phòng ngủ trước kia của cô, hoa bó công anh được vẽ lên trên bức tường màu lam nhạt, đơn giản thoải mái. Chiếc đèn ngủ cạnh giường hình chú chim nhỏ tán ra thứ ánh sáng mỏng manh ấm áp. Trên tường, chiếc đồng hồ chìm đồ quỳ từ từ chuyển động. Ngay dưới đồng hồ là một kệ sách màu trắng cao hơn đầu người trên đó bày đầy những đĩa CD trò chơi và những tập tranh thiếu nữ, bên cạnh giá sách còn có một chiếc bàn học, trên bàn học có đặt một khung hình chụp chung giữa cô và Sở Dao: hai thiếu nữ xinh đẹp mặc bộ trang phục công chúa, nắm tay nhau cười bên đài phun nước. Lục An Nhiên không nhìn được cau mày, thiếu nữ trong bức ảnh cười thật rạng rỡ và ngu xuẩn! Có ý nhìn về một hướng khác, bên kia cửa sổ mở ra, mặt trăng yên tĩnh, một luồng gió thổi nhẹ qua làm tấm rèm màu trắng nhẹ bay, gió thổi rung chiếc chuông gió bên phát ra âm thanh vui tai. Dưới cửa sổ, một chiếc đàn dương cầm lặng lặng đặt ở đó.

Lục An Nhiên bước xuống khỏi chiếc giường công chúa của mình, từng bước bước đến bên cạnh chiếc đàn. Cô ngồi xuống chiếc ghế màu trắng làm bằng nhung mềm phía trước cây đàn, sau đó nhẹ nhàng mở nắp chiếc đàn lên. Nhìn những phím đàn đen trắng đan xen vào nhau, Lục An Nhiên nhẹ nhàng đưa tay ra chạm vào các phím đàn, âm thanh từng phím đàn theo từng ngón tay Lục An Nhiên vang lên ban đầu là từng âm thanh rời rạc sau đó liền liền mạch thành một đoạn khúc “Hoan lạc tưng”. Đã nhiều năm rồi, sau khi gân tay bị cắt đứt, cô không thể không từ bỏ việc đánh đàn mà cô đã bắt đầu học từ năm ba tuổi. Thật không thể ngờ được, cô lại có thể chơi đàn thêm một lần nữa. Nghĩ đến đây, đồng tử trong mắt cô phát ra nồng đậm hận ý, những kẻ ác độc này! Đời này cô sẽ lỗi từng người từng người sau bức màn bí mật ra ánh sáng, phải để cho những người này muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Cửa phòng bị mở ra, âm thanh lo lắng của Kỳ Nhu kéo Lục An Nhiên đang chìm trong suy nghĩ của mình tỉnh lại: “An Nhiên con mau quay về giường mau lên!”

Cùng vào với Kỳ Nhu còn có một người đàn ông mặc tây trang màu đen phẳng phiu, ưu nhã. Lục An Nhiên nhìn người đàn ông này chợt nhớ ra người này chính là bác sĩ của Lục gia, cũng là một người bạn bè thân thiết với người ba đã mất tích của cô – Lý Tùng. Lục An Nhiên bò trở về chiếc giường công chúa của mình, chui vào trong chăn.

“Trước kiểm tra nhiệt độ thân thể đã.” Lý Tùng lấy ra máy đo nhiệt độ điểm nhẹ lên tai của An Nhiên, cho đến khi chiếc máy kêu lên một tiếng “tích”, máy đo nhiệt độ hiện lên: “3607.” Lý Tùng cười nhẹ sau khi đọc xong con số: “con sốt đã giảm rồi, mấy ngày nay nên ăn nhiều thức ăn thanh đạm là được.”

“Làm phiền anh! Để anh đến không công rồi!” đối với Lý Tùng, Kỳ Nhu luôn cảm kích, mấy năm nay Lý Tùng đã không ít lần giúp hai mẹ con bà.

“Không sao cả!” Lý Tùng mở tủ đựng dụng cụ y tế ra, đeo lên ống nghe, sau đó cầm một đầu khác đặt lên trên ngực và phía dưới sườn của Lục An Nhiên: “Bị viêm phổi nhẹ, uống thuốc chống viêm, ngoài ra nên uống nhiều nước một chút, bảo di Vinh nấu thêm một ít tuyết lê đường phèn có thể giảm bớt triệu chứng ho.” Sau khi kéo ống nghe xuống Lý Tùng tò mò hỏi: “hình như không thấy di Vinh nhỉ?”

“Con trai di ấy kết hôn, tôi để di ấy về quê mấy ngày.” Kỳ Nhu nói. “ồ, như vậy sao!” Lý Tùng gật gù đầu sau đó cất ống nghe bác sĩ vào tủ đựng y tế, lại lấy ra hai hộp thuốc cùng một cây bút ký tên, viết rõ ràng cách sử dụng thuốc lên trên hộp: “Uống hai hộp thuốc này trong một tuần là khỏi liền.”

“Vất vả cho anh quá!” Trừ những từ này ra, Kỳ Nhu cũng không biết nói gì hơn.

“Không có gì đâu, A Hạo với tôi từ nhỏ đến lớn đều là anh em tốt, anh ấy không ở đây tôi có nhiệm vụ chăm sóc cho hai người.” Lý Tùng đẩy nhẹ gọng kính trên sống mũi.

“Phu nhân, tôi bụng chao cá đến đây.” Quân gia bụng chao cá cá mà Kỳ Nhu đã nấu xong bước vào phòng.

“Giao cho tôi là được.” Kỳ Nhu nhận lấy chén cháo cá, múc một muỗng, thổi nhẹ vài cái, sau đó nhẹ nhàng bón cho Lục An Nhiên.

Lục An Nhiên mở miệng ăn một miếng, đầu lưỡi mạnh liệt nổi lên mùi máu tươi, trước mặt đột nhiên hiện lên một cảnh tượng: vào một buổi sáng có một con cá đã bị một mũi lao cắm vào rất sâu, con cá vật lộn một cách không cam lòng cho đến khi chết đi. Lục An Nhiên hướng bên mặt đất không ngừng

ói ra, mùi máu tươi trong miệng rất lâu cũng không tan đi.

“An Nhiên?” Kỳ Nhu bị dọa sợ: “An Nhiên con sao thế?”

“Con...” Lục An Nhiên rất muốn nói với Kỳ Nhu là bản thân không sao cả, nhưng mùi máu tươi trong miệng thật sự làm cô buồn nôn đến nỗi không nói được lời nào cả, đấu tranh cả một buổi, Lục An Nhiên lại nói hai chữ: “Nước, nước!”

“Nước, nước!” Kỳ Nhu lặp lại lời nói của Lục An Nhiên, trong lúc nhất thời đầu óc hoang mang, chân tay cuống quýt.

“Nước ở đây! Nè!” Quân gia rót một ly nước to tướng đưa qua cho Lục An Nhiên.

Lục An Nhiên không ngừng uống từng ngụm nước lớn sau đó súc miệng liên tục, một lúc sau mới có thể giảm bớt đi mùi hôi tanh của máu cá trong miệng. Cô có một đầu lưỡi rất nhanh nhạy mà ai cũng phải ngưỡng mộ, bất kỳ món ăn nào, chỉ cần ăn một miếng cô có thể biết được tất cả các nguyên liệu phối hợp trong đó, thậm chí là thời gian làm món ăn đó. Bởi vì đầu lưỡi này, cô trở thành bảo bối của tất cả mọi người trong Lục thị, vào thời điểm rối loạn trong tương lai, Lục thị có thể giữ vững ngôi vị thứ nhất trong giới ăn uống tại thành phố S này cũng có sự góp sức không nhỏ của Lục An Nhiên cô. Nhưng mà chuyện này đều là chuyện của kiếp trước, kiếp này cô được trùng sinh, nhưng mà lưỡi của cô... hình như có sự biến đổi kỳ quặc...

“Chuyện này, chuyện này là như thế nào?” Kỳ Nhu không biết gì nhìn Lý Tùng.

Lý Tùng hỏi Lục An Nhiên: “An Nhiên, con bây giờ cảm thấy như thế nào?”

“Dạ dày không được thoải mái cho lắm, trong miệng có một mùi vị kỳ lạ...” Lục An Nhiên cũng không biết làm sao hình dung hiện tượng kỳ quái này như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bảo vệ tốt bà ấy, mạnh mẽ bá đạo

“Có thể do phát sốt nên dạ dày không thoải mái.” Lý Tùng nhường nhường mồm: “Hai ngày nay ăn thức ăn thanh đạm, nếu như tới buổi trưa ngày mai vẫn còn như vậy, thì đem cô ấy tới bệnh viện của tôi, ngày mai vừa hay đến phiên tôi trực.”

“Được, được rồi.” Kỳ Nhu vội vàng đồng ý.

Lục An Nhiên không đáp lời, cô biết rằng triệu chứng này không phải là do bị phát sốt gây ra, bởi vì cô vừa nhìn thấy cảnh con cá bị bắt giết, bởi vì khoảnh khắc đó cô thậm chí còn cho rằng cây xiên cá đó chính là đâm vào người cô. Loại cảm giác này chắc chắn không phải là do sự khó chịu trong dạ dày...

Sau khi Lý Tùng đi rồi, Kỳ Nhu lại nấu cho Lục An Nhiên một chén cháo trắng, Lục An Nhiên lần này không còn cảm giác buồn nôn nữa, sau đó lại uống thuốc, Kỳ Nhu sau khi để cho Lục An Nhiên ngủ yên mới tắt đèn đi ra khỏi phòng ngủ.

Lục An Nhiên nhìn bóng dáng Kỳ Nhu rời khỏi phòng, cho đến khi cửa phòng đóng lại. Cả căn phòng lại trở nên yên tĩnh, Lục An Nhiên nhắm mắt nhưng không tài nào ngủ được.

Đối với cô mà nói, một đêm này cô đã trải qua cái chết, ngay sau đó, lại trải qua trùng sinh; trải qua sự phản bội, hủy dung, cắt lưỡi và bị thiêu sống, lại trải qua chuyện một lần nữa được nhìn thấy người mẹ đã mất nhiều năm. Còn có đầu lưỡi của cô... Lục An Nhiên thè lưỡi ra, liếm liếm môi. Trong lòng vẫn còn nghi vấn của chính bản thân, vì thế từ trong ổ chăn bò dậy, mang đôi dép lê đi đến cái tủ lạnh trong nhà bếp ở lầu một, tìm thấy một đĩa thịt bò xào ớt xanh. Lục An Nhiên dùng tay kéo đĩa thịt bò ra, cắt một miếng thịt bò bỏ vào miệng, sau khi nhai nó, Lục An Nhiên lại ới ra lần nữa, hương vị của máu bò cuộn cuộn dâng lên trong miệng, sau đó trong tâm trí của Lục An Nhiên lại hiện lên cảnh tượng con bò bị giết. Một cái đầu bò vô lực kêu rống than khóc. Lưỡi dao lạnh như băng một dao lại một dao không ngừng đâm vào cổ con bò, máu bắn tung tóe. Trong tròng mắt con bò đó vẫn còn hiện lên hình ảnh ngược hình dáng và khuôn mặt của những con người, cảnh vật xung quanh.

“ọe...” che lại yết hầu của mình, Lục An Nhiên lại lần nữa nôn lên.

Một tiếng “bang”, đèn trong nhà ăn được mở lên, Vu quân gia nhìn thấy Lục An Nhiên đang không ngừng nôn mửa liền đi lên: “Đại tiểu thư, cô sao vậy?”

“Tôi... Nước... Nước...” Lục An Nhiên chỉ cảm thấy mùi máu tươi trong miệng không ngừng trào lên, hình ảnh trong tâm trí mờ mờ ảo ảo nhưng lại không thể quên đi được.

Chú Vu gấp rút rót một ly nước đưa cho Lục An Nhiên, Lục An Nhiên dùng ly nước súc một miếng lớn nước, thật khó khăn mới có thể đẩy đi được mùi vị khó chịu trong miệng, những hình ảnh trong tâm trí cũng biến mất không thấy nữa.

Không ngừng thở gấp, Lục An Nhiên ngồi trên ghế dựa bên cạnh.

“Đại tiểu thư, cô đói rồi sao?” Trong mắt chú Vu hiện lên một tia đau lòng, dù sao thì đại tiểu thư cũng do ông một tay chăm sóc trưởng thành.

“Ừm... có một chút...” Trong lòng Lục An Nhiên vô cùng căng thẳng.

“Haizz...” Chú Vu mở tủ lạnh lấy ra một trái táo, rửa sạch đưa cho Lục An Nhiên: “Tiểu thư ăn trước trái táo đi, tôi nấu cho cô một bát canh trứng.”

Nhận lấy trái táo, Lục An Nhiên ngáp ngừng cắn một miếng, vị thanh ngọt của trái táo lan khắp khoang miệng, triệt để xóa tan đi nỗi cay đắng trước đó. Lục An Nhiên nhanh chóng ăn hết quả táo, mặt khác, canh trứng gà của chú Vu cũng nấu xong rồi, Lục An Nhiên cầm chiếc muỗng bắc mức một muỗng cho vào miệng, hương vị nhẹ nhàng vô cùng ngon miệng.

“Xem ra, trứng gà còn có thể ăn được...” Lục An Nhiên nỉ non nói.

“Tiểu thư, cô vừa nói gì?” Chú Vu nghe không rõ lời nói của Lục An Nhiên lại hỏi một lần nữa.

“Không... Không có gì.” Lục An Nhiên ăn một muỗng lớn canh trứng gà: “Chú Vu, lần sau lúc đánh trứng có thể bỏ ít đi 0.3 g muối, nấu trong nồi cũng có thể để lâu hơn bốn phút!” Lục An Nhiên nói lên ý kiến của mình.

“Vâng.” Đối với lời của Lục An Nhiên, chú Vu vẫn luôn tin tưởng, ai cũng biết Lục An Nhiên có một cái lưỡi rất lợi hại.

Sau khi ăn xong một bát nhỏ canh trứng gà, Lục An Nhiên tựa đầu vào ghế dựa thỏa mãn: “Chú Vu?”

“Vâng?” Chú Vu một bên dọn dẹp bãi nôn của Lục An Nhiên một bên trả lời: “Sao rồi tiểu thư?”

“Chú Vu, chú là bộ đội đặc chủng sao?” Lục An Nhiên nhớ rằng chú Vu là một sĩ quan cấp cao bộ đội đặc chủng, sau đó không biết vì sao lại đến bên cạnh bảo vệ hai mẹ con cô. Chuyện này ở kiếp trước sau khi mẹ cô chết đi, cô trở lại bên cạnh ông nội mới biết được chuyện này.

“Cô làm sao biết được chuyện này?” giọng của chú Vu có một chút khó khăn, thân phận của ông phải được che giấu rất kỹ mới đúng.

“Bí! Mật!” Gần từng chữ một, Lục An Nhiên cảm thấy may mắn khi cả đời bị Sở Dao lừa gạt làm một người hư đốn, mọi vấn đề, nếu như không muốn trả lời, chỉ cần không nói là được, sau khi nói xong còn không quên làm mặt quỷ đối với chú Vu.

Nhìn thấy hình ảnh này của Lục An Nhiên, chú Vu có chút bó tay. Nhưng mà, bản thân ông cũng là đến đây để bảo vệ hai mẹ con cô, chỉ là ông e sợ những người khác biết được: “Nói với chú Vu, là ai nói con biết chuyện này?”

“Con không nói! Con muốn đi ngủ rồi!” Lục An Nhiên chống hai tay đứng lên khỏi ghế, nhìn chú Vu: “chú nhất định một tác không được rời khỏi mẹ con, bảo vệ bà ấy...”

“Đây là chức trách của tôi.” Chú Vu giọng nói với theo: “Dùng mạng của chú để đảm bảo!”

Lục An Nhiên nhìn chăm chăm chú Vu, cô hoàn toàn tin tưởng lời nói của chú Vu, nếu không kiếp trước ông sẽ không vì cái chết của mẹ mà tự trách đến mức dùng súng tự sát. Chỉ là, kiếp trước Sở Dao lợi dụng sự bảo vệ của mẹ cô đối với cô gián tiếp hại chết bà, cũng hại chết chú Vu, lần này cô sẽ không để cho một ai có cơ hội làm tổn thương đến những người bên cạnh cô!

Về đến phòng, Lục An Nhiên từ một vị trí phía dưới của kệ sách lấy ra một quyển nhật ký trên bìa là một cô công chúa thô màu hồng, Lục An Nhiên cảm thấy may mắn khi bản thân có thói quen viết nhật ký, như vậy có thể giúp cô dễ dàng biết được những chuyện đã xảy ra lúc còn mười lăm tuổi, từng trang từng trang được mở ra, mỗi trang trên nhật ký đều ghi lại cuộc sống hằng ngày, niềm vui nỗi buồn của cô,

Cơ hồ mỗi trang nhật ký đều có nhắc đến Sở Dao, quỹ đạo cuộc sống của cô quả thật có chút hẹp, sau khi mất đi sự bảo vệ của ba cô có một chút tự ti, dưới tình huống như thế cô luôn mang theo đồ chơi với truyện tranh của cô cho Sở Dao, biến ả thành một người bạn thân rất thân của mình, mọi bí mật cô đều nói cho người bạn “tốt nhất” này, mọi hậu quả của Sở Dao, cô đều “cho là đương nhiên.”

Bởi vì, cô chỉ có một người bạn, Sở Dao hoàn toàn kiểm soát sự kết giao bạn bè của cô, mỗi lần cô kết giao được một người bạn cùng lứa tuổi, cô đều rất nhiệt tình mà đem đi giới thiệu với Sở Dao, sau đó không bao lâu, người bạn mới kết giao này sẽ tránh Lục An Nhiên như tránh tà vậy, mà Sở Dao lại là một người duy nhất thời thời khắc khắc đều ở bên cô, cũng bởi vì như thế, cô càng dựa dẫm vào Sở Dao, cộng thêm việc lo sợ Sở Dao sẽ giống như những người bạn kia sẽ rời khỏi cô... bây giờ nghĩ lại, những chuyện này chắc đều là do một tay Sở Dao giờ trở thành quý đi! Lục An Nhiên nhìn những dòng chữ non nớt, phảng phất như nhìn thấy sự hèn mọn của chính bản thân ở tuổi mười lăm này.

Cẩn thận bảo vệ tình bạn, thậm chí từ bỏ tính cách thật của mình, vứt bỏ giới hạn của bản thân. Cô trân trọng tình bạn với Sở Dao, thỏa mãn tất cả những yêu cầu tùy hứng của ả, thậm chí chỉ cần ả nói một câu, cô có thể đem tất cả những thứ mà cô yêu thích đến trước mặt Sở Dao... chính là một khát vọng tình bạn thuần túy, thật sự bất luận như thế nào cũng không thể nghĩ đến, Sở Dao sẽ đối xử với cô như vậy!

Sau khi đọc xong quyển nhật ký, Lục An Nhiên cảm thấy hận bản thân như vậy, bên cạnh đó cũng thương hại cho chính bản thân!

Nếu như, tất cả mọi chuyện đều có thể trở lại, vậy thì cô sẽ sống một cuộc sống của cô! Sự kiên nhẫn ẩn nhẫn của cuộc sống trong quá khứ khiến cô đổi lấy cuộc sống ngắn ngủi đầy sự phản bội và bỏ rơi! lần này trùng sinh, cô nhất định phải cao tay hơn! Xem những tên khốn đó còn có thể giẫm đạp lên đầu cô không!

Chương 6: Ác mộng quán thân, bắt đầu đi học

Bức màn theo gió phiêu diêu cạnh cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua bức màn chiếu rọi vào trong căn phòng tạo nên một bầu không khí sạch sẽ, ấm áp, trên chiếc giường công chúa nho nhỏ, Lục An Nhiên đang ngủ say, cặp lông mi dài run rẩy hòa cùng với từng nhịp hơi thở gấp rút, hình như cô nằm mơ thấy chuyện gì đó không vui, cô chau mày, trên trán cũng xuất hiện những giọt mồ hôi. Cặp môi đỏ mím chặt, trên khuôn mặt vẫn còn mang nét trẻ con hiện lên vẻ hoảng sợ và lo lắng.

“Đừng, đừng mà!” giây giũa bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, Lục An Nhiên đột ngột ngồi dậy đôi tay lung tung vuốt khuôn mặt của chính mình, cảm giác mềm mại trong tay khiến cô tin tưởng rằng, mặt của cô vẫn chưa bị trầy xước, cô vẫn còn sống và đã trùng sinh quay về lúc mười lăm tuổi...

Chiếc áo ngủ màu hồng trên người bị những giọt mồ hôi làm cho ẩm ướt, dán chặt lên trên người, những cơn gió nhẹ thổi qua khiến cô có cảm giác lạnh lẽo, đôi tay chống lên giường mà bước xuống, sau đó nhẹ nhàng đi vào phòng tắm, cởi áo ngủ mở vòi sen, cô để những giọt nước lạnh buốt chạy thẳng xuống đỉnh đầu, một trận lạnh buốt chạy dọc từ trên đầu qua sống lưng xuống đến chân lan khắp cơ thể, dòng nước lạnh giúp xoa dịu trái tim đang rối loạn và bất an của Lục An Nhiên. Những giọt nước cứ thế dọc theo làn da cô chảy xuống, Lục An Nhiên vòng tay quanh ngực, vuốt đôi tay mảnh khảnh của chính mình, nâng dường như vẫn còn cảm nhận được ngọn lửa bén lên cánh tay từ từ lan rộng ra làm cho cơ thể cô đau nhức, đem đôi tay mở ra đặt ở trước mắt, tựa hồ lại cảm giác được nỗi đau nát xương khi chiếc gậy cao gót bén nhọn của Sở Dao giẫm lên trên đó. Nếu như nói vết sẹo đã lành sẽ không còn đau nữa, nhưng đó chỉ là do vết thương đó vẫn chưa đủ đau đớn triệt để! Lục An Nhiên cảm thấy cả đời này mình sẽ chẳng bao giờ quên được nỗi đau ấy.

Nhiệt độ nước dần dần chuyển từ lạnh sang ấm, Lục An Nhiên cũng dần dần tỉnh táo lại, cô tắt vòi sen dùng khăn tắm lau đi những giọt nước như những hạt trân châu quấn quanh cơ thể cô, sau đó mở tủ quần áo ra, tủ quần áo rộng hai mét, treo đầy đủ những bộ váy đủ loại, màu sắc khác nhau, mỗi bộ đều mang giá trị xa xỉ. Nghĩ lại, Kỳ Nhu không hổ danh tốt nghiệp khoa nghệ thuật, thẩm mỹ quả thực không tệ! mỗi bộ quần áo đều thể hiện được sức sống trẻ trung của nhưng cô gái đang ở lứa tuổi mười lăm thanh xuân phơi phới, mặt khác còn thể hiện sự cao quý của một thiên kim nhà giàu, còn có một số bộ quần áo là do Lục An Nhiên tự mình chọn lấy, tư chất liền kém xa so với những bộ Kỳ Nhu chọn, kiểu dáng cô chọn vẫn rất ngây thơ, ấu trĩ, Kỳ Nhu rất yêu thương Lục An Nhiên, chỉ cần là thứ mà Lục An Nhiên thích Kỳ Nhu cũng đều sẽ mua cho cô. Lúc đó cô thật là trẻ người non dạ, nghe sự lừa dối của Sở Dao, còn cảm thấy bà không tốt, chủ và Sở Dao mới là hai người thân thương nhất của cô. Lục An Nhiên nhếch khóe môi khinh bỉ, chọn một bộ váy liền mang phong cách hải quân do mẹ cô chọn thay vào. Sau đó lại cột tóc thành đuôi ngựa, dây buộc tóc cũng chọn loại có sọc kẻ xanh trắng theo kiểu dáng hải quân, cả người toát lên vẻ giới giang, tính tế không còn sự ngây thơ nghịch ngợm như trước nữa. Đứng trước gương chỉnh lại quần áo, Lục An Nhiên vẫn phải một lần nữa làm quen với hình dáng của mình, bởi vì cô có sự phát triển đặc biệt về vị giác, cho nên trong việc ăn uống cô vẫn rất kén chọn, vì thế cô có vẻ gầy hơn, khuôn mặt cô hơi tròn nên nhìn cô như một đứa trẻ, cộng thêm một đôi mắt to tròn, sáng lấp lánh hẳn là được di truyền từ cha cô Lục Quân Hạo, chiếc mũi nhỏ, thanh tú. Cặp môi căng mọng, hồng hào, hàm răng trắng gọn gàng, lúc cười còn lộ ra một chiếc răng khểnh rất đáng yêu. Đeo chiếc cặp xách trên vai, Lục An Nhiên mới chậm rãi đi ra cửa phòng, hướng xuống nhà ăn dưới lầu một.

Nhà mà Lục An Nhiên đang ở là một căn biệt thự hai tầng, tuy diện tích không lớn lắm, lầu một là phòng tiếp khách và nhà bếp, lầu hai là phòng ngủ của mọi người cộng thêm hai phòng đọc sách nữa. Kỳ Nhu mặc dù nhu nhược nhưng về phương diện gia đình bà cũng rất là đau đầu, còn may là trong nhà vẫn còn có ba người hầu: quản gia Vu, về nhà tham dự hôn lễ của con trai - thím Vinh, và tài xế Trương. Ba người này đều là do người đứng đầu Lục gia – ông nội của Lục An Nhiên - Lục Kiếm Hạo đích thân lựa chọn, ngày thường ngoài việc làm theo yêu cầu của hai mẹ con cô cũng phải bảo vệ sự an toàn cho hai người.

Nghĩ kỹ lại cũng thấy bản thân mình tùy hứng, cứ cố chấp nghe theo lời nói của Sở Dao, lần nào Lục An Nhiên cũng vì nghe lời nói mê hoặc của Sở Dao mà đi ra khỏi tầm mắt của mọi người mới bị thương, gây ra tai họa, còn gián tiếp hại chết từng người từng người đáng tiếc nhiệm xung quanh mình... hơi cuối đầu, trong mắt Lục An Nhiên tràn đầy vẻ áy náy.

“An Nhiên, sao thế?” Kỳ Nhu thấy con gái vẫn luôn cúi đầu, mới bỏ tờ báo hằng ngày trong tay xuống hỏi: “Không hợp khẩu vị sao? Hay là chỗ nào không thoải mái?” Kỳ Nhu có chút lo lắng, con gái chính là tất cả của bà, sở hữu của bà!

“Hơ?” Lục An Nhiên hoàn hồn lại, nhìn Kỳ Nhu ở đây bên kia: “Không, rất ngon ạ.” Nói xong lại ăn thêm một miếng dưa chua củ cải muối, cùng dưa muối ăn sạch sẽ một chén cháo trắng, cháo trắng tràn đầy hương vị của ngũ cốc, Lục An Nhiên ăn rất vui vẻ. Chẳng qua là nhất thời nhớ lại những chuyện không vui trong quá khứ mới thất thần. Gương mặt Kỳ Nhu tràn đầy ôn nhu yêu thương nhìn con gái nói: “Hay là hôm nay đừng đi học, khuya hôm qua con mới hết sốt, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi, được không!” nghĩ lại vẫn cảm thấy không ổn: “Hôm nay con xin nghỉ phép ở nhà với mẹ, buổi chiều mẹ đưa con đi bệnh viện kiểm tra lại!”

“Không sao đâu ạ” Lục An Nhiên nở một nụ cười trấn an Kỳ Nhu: “Mẹ, Mẹ đừng lo lắng cho con nữa.” từ trên bàn ăn đứng lên, Lục An Nhiên hình như nhớ ra chuyện gì đó hỏi Kỳ Nhu: “Mẹ, hôm nay thím Vinh quay lại đúng không?”

“Giữa trưa hôm nay bà ấy bắt đầu quay về, chiều tối nay chắc sẽ về tới đây. Sao thế?” Kỳ Nhu hỏi.

“Lần này bảo đi Vinh đem con trai cùng con dâu đến đây đi mẹ!” Lục An Nhiên lấy khăn giấy trên bàn lau miệng nói: “Đi Vinh tuổi tác cũng đã lớn rồi, chồng của đi ấy mất sớm, chỉ để lại một cậu con trai, không dễ dàng gì mới lấy được một người vợ, vẫn cứ ở lại nơi thôn dã kia cũng không phải chuyện

hay. Cũng không thể để đi Vinh khi về già phải trở về nơi thôn dã đó đúng không!”

“Vậy ý của con là?” Kỳ Nhu cảm thấy con gái dường như đã trưởng thành hơn trước.

“Để con trai đi Vinh làm người chăm sóc cây cảnh đi ạ!” Lục An Nhiên nhìn cây cỏ trong vườn: “Mỗi lần đều phải mời người ngoài đến chăm sóc cũng rất phiền phức, vẫn là người của mình thì có thể tin tưởng hơn!” Lục An Nhiên nói tiếp: “Con dâu của đi Vinh cũng có thể đến đây giúp đi ấy dọn dẹp quét tước, nấu ăn dọn dẹp..., lâu hai không phải vẫn còn một phòng trống sao?”

“Ừm...” Kỳ Nhu suy nghĩ sau đó gật đầu: “Được, Mẹ sẽ gọi điện ngay cho đi Vinh.”

“Lần này cùng nhau đến đây, dù sao thì ở dưới quê của họ cũng không có nhiều của cải.” Lục An Nhiên cầm lấy cái cặp của mình bẻ lên vai: “Mẹ, con đi học đây!”

“Đi đi! Chú ý an toàn nhé!” Kỳ Nhu sờ sờ đầu của Lục An Nhiên.

“Àn!” Lục An Nhiên cười ngọt ngào với Kỳ Nhu, khi vừa quay người đi, nụ cười ấy liền biến mất. Cô nhớ rõ kiếp trước, con trai và con dâu sau khi tiễn đi Vinh xong, lúc sau trên đường quay về thì xảy ra tai nạn sau đó qua đời, đi Vinh kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, rất đáng thương. Và lại kiếp trước của cô cũng là do bị một người làm vườn nội ứng ngoại hợp bắt cóc mới bị cắt đứt gân tay. Lần này, cô nhất định phải đem tất cả tai nạn này bóp chết từ trong trứng nước.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tai nạn đột ngột, gặp được long thị

Lục An Nhiên bước ra khỏi cửa và đi lên chiếc xe màu đen của nhà cô, tài xế Trương là tài xế của gia đình cô thông qua kính chiếu hậu hỏi Lục An Nhiên: “Đại tiểu thư, tôi nghe lão Vu nói hôm qua cô còn bị sốt cao, hôm nay lại đi học, thật sự không sao chứ?” tài xế Trương năm nay đã bốn mươi tuổi, dáng người bình thường, mặc một bộ tây trang màu đen, ông ấy cũng đã có con cái, cô con gái thứ hai bằng tuổi cô, tài xế Trương cũng là người nhìn cô trưởng thành, nói không đau lòng cũng không đúng.

“Không sao đâu chú Trương, hiện tại con cảm thấy rất tốt ạ.” Lục An Nhiên đối với ánh mắt lo lắng của tài xế Trương thông qua kính chiếu hậu nở một nụ cười trấn an.

Chú Trương còn muốn nói gì đó nhưng sau khi nghĩ lại, lại không nói nữa, Lục An Nhiên từ nhỏ đến lớn vẫn đều không có nghe qua lời của họ, nhưng mà đối với Sở Dao lại nhất nhất nghe lời: “Đại tiểu thư, hôm nay chúng ta có qua đón Sở Dao tiểu thư?”

“Sở Dao tiểu thư?” Lục An Nhiên miết môi, khoe môi khinh thường: “Chú Trương, sau này kêu cô ta là Sở Dao được rồi, cô ta chẳng qua chỉ là con gái của một thư ký mà thôi”

“A?” Tài xế Trương sợ ngây người, chuyện này đại tiểu thư nói thật sao? Trước đây Lục An Nhiên với Sở Dao luôn rất tốt giống như là một người vậy, còn muốn tất cả mọi người xem Sở Dao như là em gái ruột của cô, Lục gia nhị tiểu thư... chuyện này? Hai người cãi nhau sao? Chỉ là từ nhỏ đến lớn, hai người này vẫn chưa cãi nhau lần nào! Tài xế Trương nhủ mảy, chân chửi hỏi: “Vậy... vậy có cần qua đón không?”

Lục An Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, cửa kính xe sạch sẽ không một hạt bụi, hiện ra khuôn mặt nghiêm túc trầm tư của cô, khuôn mặt thâm trầm đó, sớm đã trở nên thành thực hơn so với tuổi tác hiện tại. Lục An Nhiên thật muốn giẫm chân máng một câu: ai muốn đón cái thứ tiện nhân ấy! nhưng cô không thể làm như vậy được, bởi vì chiếu theo hiện tại cô biết được thì chỉ có một nhà Sở Dao có quan hệ cùng với con người thần bí đó, cô bắt buộc phải tiếp tục duy trì mối quan hệ với Sở Dao thì mới có cơ hội biết được thật ra là ai lại muốn mưu hại Lục thị như vậy. Lục An Nhiên áp chế cơn giận dữ và chán ghét trong lòng nhẹ nhàng buông một câu: “Đón.”

“Vâng.” Tài xế Trương trả lời, khung cảnh buổi sáng ở khu biệt thự này thật yên tĩnh, tài xế Trương nhìn đồng hồ, tính toán nếu như đi đón Sở Dao thì phải đi đến trung tâm thành phố, con đường này vẫn thường hay bị kẹt xe, vậy thì ông phải lái xe nhanh một chút, nếu không tiểu thư sẽ bị muộn học. Chân đạp chân ga bỗng gia tăng thêm lực.

Lục An Nhiên nhìn ra cửa sổ ngăn người, kiếp trước thật sự cô đã để cho Sở Dao được lợi quá nhiều, cho nên mới bị Sở Dao càng hại càng thâm. Lúc lên lớp Sở Dao không ngừng giới thiệu những truyện tranh trò chơi cho cô, làm cho Lục An Nhiên cô mê muội trầm luân trong đó, cô vượt qua được toàn bộ các ải trong trò chơi, trò chơi trên mạng thì liệu mạng nạp vàng. Tình huống tiếp tục như thế khiến cho thành tích của Lục An Nhiên luôn đứng ở cuối bảng, trong giờ học thì ngủ, chủ nhiệm lớp cũng vì sợ thể lực của Lục gia nên cũng lười đi quản cô, tổng số điểm của tất cả các môn trong kỳ thi học kỳ chỉ được hơn 130 điểm, Lục gia chi tiền cho cô vào học trong một trường Cao trung tốt nhất thành phố S, chỉ mới ba ngày cô vì Sở Dao mà đi đánh nhau với người khác nên bị nhà trường đuổi học, sau khi đuổi học cô lại được cho xin vào một trường cao trung đứng thứ hai thành phố S, mà trong trường này, Lục An Nhiên cũng vì “ý kiến hay” của Sở Dao ngơ ngơ ngẩn ngẩn qua ngày, trong suốt kỳ thi Cao trung thành tích của Lục An Nhiên còn bị treo trên trang chính thức của trường, vì vậy mà tất cả bạn học đều xa lánh cô, lúc đó chỉ có Sở Dao là vẫn ở lại bên cô, Lục An Nhiên thật sự đem Sở Dao trở thành người duy nhất có thể ký thác tinh thần. Cuối cùng Sở Dao đậu vào một trường đại học nổi tiếng nhất cả nước và còn thuận lợi đạt được học bổng đại học Oxford, mà Lục An Nhiên thì không thi đậu được môn nào cả, đáng lý ra Lục gia lại lần nữa muốn đưa Lục An Nhiên ra nước ngoài

du học, lại được Sở Dao “tân tình khuyến bảo” một hồi, Lục An Nhiên liền suy nghĩ không thông vì không muốn xuất ngoại nên cô đã tuyệt thực để kháng nghị! “haha...” nghĩ lại bộ dạng ngu ngốc của chính mình, Lục An Nhiên đều cảm thấy buồn cười. Còn có ai ngu ngốc hơn mình nữa không?

“um?” tài xế Trương không biết vì sao đại tiểu thư nhà mình đột nhiên lại cười lên như thế, ông còn cho rằng tâm tình của cô không tốt. Ở một góc của trên đường, một con mèo hoang không biết từ đâu chui ra. Tài xế Trương cả kinh đột ngột giảm mạnh vào phanh xe, vốn dĩ là một đoạn cua gấp, tốc độ xe lại nhanh, lúc này lại thẳng gấp như thế, chiếc xe hơi màu đen mà Lục An Nhiên đang ngồi suýt nữa lật nghiêng, cũng may tài xế Trương phản ứng nhanh, kỹ thuật lái xe hai mươi mấy năm của ông cũng không uổng công, mới có thể làm cho xe ổn định trở lại. Nhưng mà tài xế Trương vẫn chưa được hoàn hồn thì một chiếc xe hơi màu trắng bạc từ phía đối diện đã lao ngay vào đầu xe hơi màu đen tài xế Trương đang lái. Cũng may là hai người tài xế này đều là người có kinh nghiệm lái xe dày dạn, mới có thể làm giảm nguy hiểm đến mức thấp nhất, chỉ là thân xe bị va chạm, cũng may tài xế Trương mở chốt an toàn nhanh hơn nên chỉ có gương chiếu hậu bên phải bị đâm vỡ nát. Chiếc xe phía đối diện thì lại không được may mắn như thế: chiếc xe màu trắng bạc này là kiểu xe thể thao mới nhất, đề tăng nhanh tốc độ chiếc xe này được thiết kế giảm trọng lượng, cho nên thân xe tương đối giòn, va chạm như thế, mặc dù tài xế và hành khách đều không bị vấn đề gì, nhưng mà bên phải thân xe lại bị lõm xuống một mảng, nếu như muốn sửa chữa thì cũng phải mất trăm tám mươi vạn.

“Này! Các người lái xe kiểu gì vậy hả!” tài xế của chiếc xe đối diện vừa bước xuống xe đã chỉ ngay vào chiếc xe mà Lục An Nhiên đang ngồi mà chửi. Người trong xe không phải người bình thường, nếu như thật sự đâm trúng thì có trăm cái mạng cũng không đền nổi.

“Đại tiểu thư, cô ngồi trong xe đi, để tôi xuống tiếp chuyện.” Tài xế Trương quay người về nói với Lục An Nhiên.

“Không cần.” Lục An Nhiên nhìn nhãn hiệu của chiếc xe thể thao màu trắng bạc đó, trong lòng nhất thời cũng kinh ngạc, không ngờ lại va chạm với người của Long thị. Long thị của quốc gia Z, một Lục thị chỉ có thể nhìn mà ngưỡng mộ. Kiếp trước cô cũng chỉ được nghe ông nội và Sở Dao nói qua, không ngờ cô cũng được gặp mặt. Nhưng mà không phải Long thị chỉ hoạt động ở Bắc Đới và nước ngoài thôi sao? Sao lần này lại xuất hiện ở thành phố S chứ?

“Đại tiểu thư?” Tài xế Trương nhìn Lục An Nhiên đang trong trạng thái mơ hồ, sau đó Lục An Nhiên mở cửa xe nhanh chóng bước xuống.

Tài xế đối diện thấy người bước xuống xe trong hình dáng một nữ học sinh, trong khoảnh khắc cũng không biết nên làm thế nào, một cô gái nhỏ bé, ông ta có thể chửi cái gì? Chỉ có thể thầm chửi đối phương đề tiện, không xuất hiện như trong kịch bản, cư nhiên để một cô gái xuất hiện.

“Tôi là Lục An Nhiên của Lục thị, chuyện lần này chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn.” Lục An Nhiên cười mỉm: “ông có thể nói với người trong xe giúp tôi, có thể cho tôi số tài khoản ngân hàng, tôi sẽ theo như phí sửa chữa mà gửi vào trong tài khoản.” Trăm tám mươi vạn tuy là con số không nhỏ, nhưng đối với Lục An Nhiên thì cũng không phải là nhiều lắm, không cần vì một chút tiền này mà đắc tội với người của Long thị. Nếu như có thể kết bạn, sau này cũng sẽ có lợi, dù gì thì cô vẫn còn có một kẻ địch bí ẩn. Lục An Nhiên mở chiếc cặp của mình ra, lấy ra một cây bút và một tờ giấy nhớ, ghi vào đó tên của cô và số điện thoại, chuyển cho tài xế.

“cái này...” cũng không ngờ rằng Lục An Nhiên lại dễ dàng nói chuyện như thế, ông ta còn chưa nói gì cả. Sau khi nhận lấy tờ giấy nhớ tài xế từ từ đến gần nhẹ nhàng gõ lên cửa kính, kính xe từ từ hạ xuống: “thiếu gia, cô gái đó nói họ sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn, muốn chúng ta đưa số tài khoản.” sau đó chuyển tờ giấy nhớ trong tay cho người thiếu niên trên xe.

“ừ...” thiếu niên trong xe ước chừng mười bảy mười tám tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng cùng với quần jean xanh, một thân thoải mái sạch sẽ. Lúc này cũng là một khuôn mặt chứa đầy suy tư, hình như đối với cách xử lý này không có một chút hứng thú. Sau khi nghe lời tài xế nói mới liếc nhìn tờ giấy nhớ một chút sững sờ: “Lục An Nhiên?”

“Vâng!” Tài xế gật đầu nói: “Cô ấy nói cô ấy là Lục An Nhiên của Lục thị.”

“Có ý tứ...” khóe miệng của thiếu niên nâng lên: “Để cho họ đi đi!”

“hả?” Tài xế rõ ràng sững sờ: “Không cần bọn họ bồi thường sao?” sau này tiền sửa xe cũng phải hơn trăm tám mươi vạn đó!

“Đúng lúc cũng muốn đổi xe.” Thiếu niên cầm lấy tờ giấy nhớ trên tay tài xế, chữ viết thanh tú hàng chữ màu xanh viết ngay ngắn thẳng hàng trên đó tên Lục An Nhiên và một dãy các con số, các ngón tay thon dài vuốt ve những con số trên đó, trên mặt bất tri bất giác xuất hiện một nụ cười: anh đã nhận được một sự bồi thường tốt nhất rồi.

“...” Tài xế khuôn mặt ngu ngơ, trong đầu chỉ hiện ra bốn chữ: có tiền! tùy hứng! nếu thiếu gia đã nói như thế rồi ông còn nói được gì nữa chứ. Sau đó quay người thuật lại lời nói của thiếu gia với Lục An Nhiên.

“Không cần ư?” Lục An Nhiên sững sờ nghĩ, Long thị thế mạnh tiền nhiều, phòng chừng cũng không thiếu mấy đồng lẻ này.

“ừm!” Tài xế đáp lời sau đó liền quay về ngồi vào chiếc xe màu trắng bạc kia, trước lúc rời đi còn không quên nhìn chằm chằm vào tài xế Trương đứng đằng sau Lục An Nhiên: thật là đề tiện, cư nhiên lại phái một cô gái đi ra, thật sự không đủ tư chất.

Nếu như tài xế Trương có thể biết được suy nghĩ của đối phương, tài xế Trương nhất định sẽ giơ hai tay lên tỏ vẻ bản thân mình vô tội.

“Đi thôi!” Lục An Nhiên nhìn chiếc xe màu trắng bạc gần đó, sau đó quay lại ngồi vào chiếc xe màu đen của mình.

“Vâng.” Tài xế Trương nhanh chóng lên xe, tiểu thư đã trễ giờ đi học rồi.

Mà người thiếu niên còn đang ngồi trên chiếc xe màu trắng bạc ấy, vẫn luôn nhìn vào bóng dáng cho đến khi cô ấy quay vào xe, chiếc xe hơi màu đen

thổi tung bụi mà đi, anh ta mới không nở mà quay qua nói với tài xế: “lái xe đi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trêu chọc sở dao, nỗ lực học tập

Dọc theo đường đi tài xế Trương chú ý an toàn hơn, chuyện mới xảy ra, ông không dám để lâu hơn nữa. chiếc xe ổn định dừng lại trước cửa nhà Sở Dao, tài xế Trương quay đầu hỏi Lục An Nhiên: “Đại tiểu thư, đến nhà Sở Dao tiểu... nhà Sở Dao rồi, tôi đi gọi cô ấy.”

“Ừm!” Lục An Nhiên đáp lại một tiếng.

Tài xế Trương mở cửa xuống xe gọi cửa, người mở cửa là mẹ của Sở Dao, nhìn thấy xe của Lục gia, khuôn mặt của mẹ Sở Dao tràn đầy ý cười, hướng lên lầu gọi: “Sở Dao, An Nhiên đến đón con rồi nè! Mau xuống lầu đi học thôi con!”

“Dạ!” Sở Dao trả lời: “con xuống liền!”

Tài xế Trương quay lại xe, đóng cửa xe nghiêm chỉnh ngồi đợi. Sau đó, mười phút qua đi, Sở Dao vẫn chưa đi xuống. Lục An Nhiên quay cửa kính xe xuống nhìn lên hướng phòng của Sở Dao, mơ hồ nhìn thấy đằng sau bức màn màu trắng bên cạnh cửa sổ, có một bóng người lúc ẩn lúc hiện. Lục An Nhiên thu hồi tầm mắt, khinh thường cười, đột nhiên nghĩ tới kiếp trước mỗi lần Sở Dao đều như vậy muốn cô chạy lên phòng mời ả xuống lầu, chắc là lần này Sở Dao cũng muốn làm như cũ rồi! Lục An Nhiên nói với tài xế Trương: “Chú Trương, bấm còi xe đi.”

“À! Vâng!” tài xế Trương đáp lời và nhấn còi xe vài lần.

Một phút lại trôi qua, Lục An Nhiên kéo cửa kính xe lên nói: “Chú Trương, không đợi nữa, chúng ta đi thôi!”

“Hả?” tài xế Trương ngạc nhiên, tại sao không giống như trước kia nữa? Nhưng tay chân vẫn nhanh nhẹn khởi động xe.

Nhìn thấy xe sắp chạy, Sở Dao ở trên lầu hai không còn bình tĩnh nữa, chuyện gì thế này? Không nên như thế! Không kịp nghĩ ngợi nhiều, Sở Dao vớ lấy chiếc cặp liền nhanh chóng chạy xuống lầu.

Xe vừa mới chạy được một chút, tốc độ vẫn còn chậm, tài xế Trương mắt thấy Sở Dao đang chạy đuổi xuống lầu, lần này ông linh động: “Đại tiểu thư!”

“Chạy khoảng 50m rồi dừng lại.” Khóe miệng Lục An Nhiên khẽ nhếch mĩa mai.

Nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen càng ngày càng xa, Sở Dao hoảng loạn chân càng càng đuổi càng nhanh. Nhà ả cách trường học không phải gần, trước đó ả còn đặc biệt gọi điện thoại xác minh hôm nay Lục An Nhiên sẽ đến trường học nên ả mới đợi tới bây giờ. Sáng nay lúc ở trên lầu ả nhất định không chịu xuống là vì cô ý muốn để cho Lục An Nhiên giống như lúc trước, lên lầu mời ả xuống lầu đi học, ai bảo đêm hôm qua Lục An Nhiên lại nói những câu khó nghe như thế! Nhưng mà ai biết được hôm nay Lục An Nhiên như thế nào không chỉ không lên mời ả, lại còn muốn lái xe đi trước! Lúc này chiếc xe hơi màu đen mới từ từ dừng lại. Sở Dao dừng lại bước chân, đứng tại chỗ thờ hồn hồn đợi chiếc xe hơi màu đen kia vòng lại chờ ả. Ai ngờ được chiếc xe đó vẫn đứng yên bất động, Sở Dao không cam tâm cắn cắn môi, xác định Lục An Nhiên nhất định là nào bị ử nước rồi.

“Chú Trương, nhấn còi xe.” Lục An Nhiên thông qua kính chiếu hậu quan sát Sở Dao không xa, khóe miệng nở ra một nụ cười đẹp đẽ: “nhấn xong nếu cô ta vẫn đứng im thì tiếp tục chạy thêm 50m nữa!”

Tài xế Trương nhấn nhấn còi xe, sau cùng Sở Dao thật sự vẫn không động đậy, quật cường đứng ở phía xa, tài xế Trương y theo lời của Lục An Nhiên lại chạy xe lên thêm 50m nữa, lần này Sở Dao không dám lơ đãng nữa, điên cuồng đuổi theo phía sau xe, gấp gấp mở cửa sau xe liền mạch ngồi lên hàng ghế phía sau. Khuôn mặt giả hoạt vì chạy gấp mà hiện lên một tầng đỏ, tóc cột đuôi gà cũng vì chạy mà tán loạn cả lên, cả một thân chật vật, khó coi.

“An Nhiên, cậu... cậu hôm nay sao lại không đợi mình?” Trong lời nói của Sở Dao có một chút không vừa ý và trách móc, thật mệt chết ả.

“Mình không đợi cậu sao?” đôi mắt Lục An Nhiên mang theo tia chế giễu: “Cậu xác định chứ?”

“Mình...” Sở Dao đương nhiên biết Lục An Nhiên có đợi ả, nhưng mà cô không tự mình đi lên lầu rước ả xuống! còn hại ả phải chạy đuổi theo xe, mệt chết rồi! nhưng mà ả khẳng định không thể nói như vậy, ngược lại nói: “Cậu... sao cậu không đợi mình thêm một chút nữa?”

“Cậu không tự mình mà nhìn xem bây giờ mấy giờ rồi?” Lục An Nhiên liếc nhìn Sở Dao một cái: “Cậu còn là lớp trưởng đó! Nhìn thời gian mà xem, tiết tự học buổi sáng chúng ta còn không kịp đâu!” Đem sai lầm trực tiếp đẩy đi sạch sẽ.

“Mình...” trong một khoảng thời gian ngắn Sở Dao không biết nói gì nữa, há miệng thờ dốc, chỉ có thể đem một bụng bức tức nuốt xuống. Dọc theo đường đi không khí trên xe yên tĩnh đến đáng sợ.

Đến trường, Lục An Nhiên đeo chiếc cặp sau vai liền xuống xe, Sở Dao nhanh chóng theo sau, hai người vẫn là theo sau tiếng chuông báo vào tiết một của trường mà vào lớp.

“Hai em làm sao lại bỏ lỡ tiết tự học?” đứng trên bục giảng chính là chủ nhiệm lớp cô giáo Lâm, một giáo viên tiếng anh không quá 30 tuổi vô cùng xinh đẹp.

“Em ở nhà đợi An Ninh đến đón... em cũng không biết lí do vì sao hôm nay bạn ấy lại trễ như thế.” Khuôn mặt vô tội của Sở Dao đã đẩy hết lỗi sang cho Lục An Nhiên.

Nếu như là Sở Dao của kiếp trước thì cô sẽ nhận hết lỗi về mình, nhưng mà kiếp này cô không rảnh rồi như vậy nữa, nhưng mà cô vẫn chưa muốn cùng Sở Dao trở mặt, dù gì thì vẫn chưa khiến cho người bí ẩn kia lộ mặt, Lục An Nhiên tiếp lời của Sở Dao: “Trên đường đến trường em gặp phải tai nạn xe, nên đến hơi trễ một chút.”

Lúc này Sở Dao mới hơi nhớ lại, lúc sáng ả cũng thấy chiếc xe hơi màu đen kia có dấu vết bị đụng qua, cũng hiểu được vì sao sáng nay Lục An Nhiên lại giống như ăn phải thuốc súng vậy, cũng không lên lầu mời ả xuống, thì ra là do bị người khác ăn hiếp, nhìn dáng vẻ chắc là bị người ta rút đi một mớ rồi! Nghĩ đến đây, tâm trạng của Sở Dao tốt hẳn lên chỉ cần Lục An Nhiên không dễ chịu, Sở Dao ả liền thoải mái!

“Tai nạn xe ư?” Cô giáo Lâm sừng sốt, nhìn Lục An Nhiên từ trên xuống dưới, nhìn bộ dáng hình như không bị thương tích gì: “Ồ đâu?”

“Con đường quanh núi Lâm Sơn.” Lục An Nhiên trả lời.

“À...” cô giáo Lâm gật đầu, nơi đó đang thi công liên thông khu biệt thự thành phố S với trung tâm thành phố thật sự là nơi thường xuyên xảy ra tai nạn: “Về chỗ ngồi đi!”

“Dạ!” Lục An Nhiên dựa theo trí nhớ quay trở về chỗ ngồi của mình, bạn học ngồi kế bên Lâm Đạt nghiêng người qua, cũng với Lục An Nhiên giữ vững khoảng cách. Lâm Đạt là một học sinh giỏi của lớp, là loại một sách, không giống như Lục An Nhiên lên lớp chỉ biết ngủ.

Lục An Nhiên mở cặp ra, lấy ra một quyển sách mới, suýt nữa bật cười, cảm thấy bản thật mình thật sự rất ngốc! Bây giờ cũng đã là sơ trung năm thứ 3 rồi, sách của cô đến cả dấu vết lật giờ cũng ít đến đáng thương.

Một tiết học, Lục An Nhiên nghe giảng rất nghiêm túc, còn chú ý ghi chép và đánh dấu những phần quan trọng cần chú ý. Ngay cả cô giáo Lâm trên bục giảng cũng cảm thấy được mở rộng tầm mắt. Cô dạy Lục An Nhiên ba năm nay rồi, không có tiết học nào mà Lục An Nhiên chăm chú như vậy! Cũng may trong lúc ngủ Lục An Nhiên không có làm phiền đến những bạn học khác, cho nên cô cũng nhắm một mắt mà mở một mắt thôi. Không ngờ rằng Lục An Nhiên của hiện tại không chỉ chăm chú lắng nghe, còn có thể tập trung ghi bài! Thật là hiếm có!

Tiếng chuông tan học vang lên, cô giáo Lâm cất sách dạy đi, rời khỏi lớp học. Các bạn cùng lớp cũng chia thành từng nhóm nhỏ đi cùng nhau, tốp thì nói chuyện, người thì xem sách, nhóm thì rủ nhau đi vệ sinh và rời khỏi lớp học.

“Lâm Đạt, chỗ này mình không hiểu, cậu có thể giải thích cho mình được không?” Lục An Nhiên đem chỗ bài giảng mà cô không hiểu hôm nay của cô giáo Lâm hỏi người bạn cùng bàn.

Phòng học đang rộn rã bỗng chốc an tĩnh lại, lạnh ngắt như tờ.

“hà?” Lâm Đạt cũng trong tình trạng không thể hiểu nổi: “Cậu? Cậu nói gì thế?”

“Chỗ này, chỗ này mình không hiểu!” Lục An Nhiên chỉ vào một chỗ hỏi: “Đoạn này không phải cô giáo Lâm có giảng qua sao? Nhưng mình không hiểu lắm, cậu có thể giảng lại cho mình được không?”

“Ồ... Được...” Lâm Đạt ngơ ngác trả lời, sau đó thuận tiện giảng giải cho Lục An Nhiên về ngữ pháp và chỗ khó trong đoạn bài, mặc dù những kiến thức này so trung năm nhất đều đã được học qua, chỉ là do trước đây cô không hề lo học hành, tự nhiên sẽ chẳng hiểu chút nào, sau khi nghe Lâm Đạt giải thích xong, Lục An Nhiên cũng coi như đã hiểu được rõ ràng, sau đó mở một cuốn tập mới ra, ghi chép lại những gì mà Lâm Đạt đã nói, những chỗ không hiểu lại hỏi lại, Lâm Đạt cũng thay đổi một cách giải thích khác để hiểu hơn giảng lại một lần nữa. Lục An Nhiên đều ghi chép lại tất cả, cho đến khi tiếp chuông reo vào lớp lại vang lên, Lục An Nhiên vẫn còn đang chỉnh sửa lại quyển sổ ghi chép, cả lớp học đều cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu, thật không thể ghép cái người đang rất nỗ lực học hành kia với người từ sáng đến tối đều chỉ biết ngủ chỉ đến lúc ăn cơm mới tỉnh dậy là cùng một người được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Trò chơi công kích, lâm tổng xuất hiện

Giờ nghỉ trưa sau giờ cơm trưa, Sở Dao đến bên cạnh Lục An Nhiên hỏi: “An Nhiên... Hôm nay cậu bị gì thế?” chăm chỉ học hành như vậy không giống cô lúc trước nữa.

“Minh chăm học như vậy bạn không vui sao?” Lục An Nhiên dúi tầm mắt từ quyển sách sang gương mặt của Sở Dao, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không.

“Không, không có! Sao có thể chứ!” Đương nhiên Sở Dao sẽ không nói ra chính mình không vui, mà quay sang nói: “Minh chính là vì tò mò tại sao cậu lại đột nhiên muốn bắt đầu học thế.”

“Bởi vì chỉ còn vài tháng thôi là phải thi cuối kỳ rồi!” Lục An Nhiên lại nói: “Không bắt đầu học mình làm sao mà thi lên Cao trung đây?” Thuận tiện lại tặng cho Sở Dao một câu trong lòng: cô ngốc à?

“Ặc...” Sở Dao không ngờ được rằng một con ngốc như Lục An Nhiên cũng biết chuyện phải thi Cao trung, ả ngán người. Những người bạn trong lớp cũng đều nhận ra: thi ra là như thế! Nhưng Sở Dao lại hoàn toàn không để tâm, chỉ còn lại thời gian vài tháng, Lục An Nhiên có cố hết sức học cũng không thể thi tốt hơn mình được, chỉ có điều, xem Lục An Nhiên làm những việc đúng đắn này, Sở Dao chính là cảm thấy không thoải mái: “Lúc trước cậu nói muốn chơi trò chơi tên cái gì mà sa mạc thành đúng không?”

“Ừm, mình đã qua được hết tất cả các ải rồi!” Kiếp trước Lục An Nhiên thật sự chơi không ỉch trò chơi, nạp vàng vô số, trò chơi sa mạc thành này cô đã phải chi một cái giá rất cao mua tài khoản có tính chiến đấu mạnh nhất từ một người chơi ở nước ngoài, lúc đó cảm thấy không chỉ phần hình ảnh mà phần CG (computer Graphic: kỹ thuật đồ họa) cũng rất đẹp. Thiết kế cấp độ cũng rất thông minh, cô chơi rất nhiều lần rồi.

“Lừa đảo!” Sở Dao một mặt không dám tin, nghe người ta nói trò này là một trong những trò khó nhất trong năm nay, một người chơi bình thường ít nhất cũng phải mất một năm mới có thể qua hết tất cả các ải, Lục An Nhiên chỉ dùng thời gian Ba tháng đã qua hết ải rồi? Không phải chứ?

“Thật hay giả vậy!” những nam sinh trong lớp sôi trào: “Gạt người đi!” trò sa mạc thành này bọn họ cũng đang chơi, còn lên thường xuyên thảo luận với nhau, thật sự là khó không tưởng: “Cậu làm sao có thể đi ra khỏi căn mật thất đó?”

“Thu thập đủ bốn chiếc chìa khóa là có thể ra được rồi!” Lục An Nhiên nhớ cửa ải mật thất đó là ải khó nhất, lúc đó cô vì muốn thu thập đủ bốn chiếc chìa khóa đã phải bỏ ra vụn vụn ba tháng mới thu thập đủ!

“Cậu tìm thấy chiếc chìa khóa thứ tư ở đâu thế?” lại có người hỏi.

“Nó nằm ở đôi mắt trong di ảnh của bà nội.” Lục An Nhiên còn nhớ điểm này, sau khi nhấp vào đôi mắt đó sẽ kích hoạt lại quá khứ của căn mật thất, hồi tưởng lại một đời của bà nội, còn làm cho cô cảm động đến khóc luôn.

“Cư nhiên lại ở chỗ đó!” mọi người đều đột nhiên nhận ra: “Rốt cuộc là có chuyện gì, cậu thật sự qua hết được các ải rồi, kết cục của trò chơi sa mạc thành đó là như thế nào?”

“Minh nói ra rồi các cậu còn chơi gì nữa!” Lục An Nhiên nhún nhún vai: “Các cậu tự mình chơi đi, mình chỉ có thể cho các cậu biết, trò chơi sa mạc thành này thật sự quá tuyệt vời!”

Lần này mọi người đều đã tin lời của Lục An Nhiên, mọi người đều chà chà lòng bàn tay hận không thể nhanh chóng tan học chạy về nhà tiếp tục chơi trò chơi, nhưng mà vẫn còn một số người thực dụng, còn không quên hỏi Lục An Nhiên: “Nếu như có những ải không qua được bọn mình có thể lại hỏi cậu không?”

“Có thể chứ!” Lục An Nhiên gật đầu: “Các cậu không qua được ải nào cũng đều có thể lại hỏi mình. Nhưng mà, dù sao cuộc thi cuối kỳ sắp tới rồi, vẫn là nên tiếp tục học thôi! Dù sao thì trò chơi ấy cũng không thể chạy, không mất được! Thi cuối kỳ chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ thì các cậu lại phải đợi thêm một năm nữa!” Lục An Nhiên nói ra ý kiến của cô.

“Ừm ừm!” những bạn học trong lớp đều có cái nhìn khác về Lục An Nhiên.

Sở Dao nhìn Lục An Nhiên nói chuyện với các bạn học trong lớp, trong lòng có chút tức giận. Không nên như thế này! Có thể nói chuyện với tất cả bạn học chỉ có thể là một mình ả! Lục An Nhiên chỉ cần nằm chết trong một góc lớp là được rồi! Tại sao lại trở thành cục diện như bây giờ! Thật sự là vượt quá dự tính của ả rồi.

Một ngày học hành lại trôi qua, Lục An Nhiên ghi chép lại bài tập trên bảng, đem dụng cụ học tập cùng sách vở đều bỏ vào trong cặp, liền rời khỏi lớp học, cô nhớ là Sở Dao phải đi đến lớp học thêm, thật ra mỗi buổi tối sau khi tan học cô cũng không cùng Sở Dao về nhà, cho nên lần này cũng không đợi ả. Lục An Nhiên ra đến cổng trường là thấy tài xế Trương đã ở đó đợi cô rồi, bởi vì chiếc xe đã mang đi sửa, lần này tài xế Trương đã đổi chiếc xe khác đến đón cô, vì sợ Lục An Nhiên không nhận ra xe mới, ông đã đợi luôn ở trước cổng trường, chỉ sợ lỡ mất Lục An Nhiên.

Lục An Nhiên ngồi vào xe và hỏi tài xế Trương: “chú Trương, mẹ con đã tan làm chưa ạ?”

“Lúc này... chắc cũng sắp tới giờ rồi!” Tài xế Trương xem thời gian rồi trả lời.

“Cùng đi đón bà ấy đi!” Lục An Nhiên nói với tài xế Trương.

“Vâng thưa đại tiểu thư.” Tài xế Trương đáp một tiếng, bình thường tài xế Trương luôn đón Lục An Nhiên trước sau khi đưa cô về nhà mới tiếp tục đi đón Kỳ Nhu. Hôm nay cũng là lần đầu tiên đi đón Lục An Nhiên sau đó trực tiếp đón luôn Kỳ Nhu.

Chiếc xe vàng chạy qua trung tâm thành phố, dừng trước một tòa nhà cao hơn bốn mươi tầng, Lục An Nhiên gọi điện cho Kỳ Nhu: “Mẹ, con ở dưới lầu công ty mẹ, mẹ mau xuống đi!”

“Hả? Con ở dưới lầu sao?” Kỳ Nhu cũng có chút kinh ngạc.

“Vâng! Chú Trương đón con qua đây đó!” Lục An Nhiên trả lời: “Mẹ mau xuống đây đi! Chúng ta cùng nhau đi mua rau!”

“Được! con ở trong xe ngoan ngoan đợi mẹ nhé!” sau khi cúp máy Kỳ Nhu liền dọn dẹp một chút, bàn giao một số công việc cho thư ký của mình, liền chuẩn bị xuống lầu.

Lục An Nhiên ngồi trong xe buồn chán đợi, nhìn thấy một chiếc xe hiệu Cadillac đỗ bên cạnh, từ trên xe bước xuống một người đàn ông cao khoảng 1m65, nặng khoảng 100kg, trên tay ôm một bó hoa hồng lớn kiêu kiêu ướt át. Khi người đàn ông đó đi ngang qua cửa sổ xe của Lục An nhiên thì điện thoại reo lên, người đàn ông bắt máy, người trong điện thoại có lẽ là tình nhân của người đàn ông này, hai người nói với nhau những câu tình tứ đến buồn nôn, khiến cho Lục An Nhiên có chút khó chịu.

Nhìn cách đó không xa, Kỳ Nhu bước ra từ tòa nhà làm việc, Lục An Nhiên mở cánh cửa còn lại ra, khi bước xuống xe cô trùng hợp thấy người đàn ông béo ú đó cũng liền cúp máy ôm bó hoa hồng hướng phía Kỳ Nhu đi qua. Đối với sự quấy nhiễu của người đàn ông này, nét mặt của Kỳ Nhu vô cùng phản cảm.

“Lục phu nhân, tôi cũng đã đứng đợi ở đây hơn một tiếng đồng hồ rồi! bà cũng nên cho tôi một chút mặt mũi đi chứ!” người đàn ông háo sắc này cũng là một người nói dối không biết chớp mắt.

“Lâm tổng, tôi thật không có thời gian!” Kỳ Nhu đẩy ra bó hoa luôn để ở trước người bà.

“Tại sao lại không có thời gian?” Lâm tổng lại nói: “Lúc này bà không phải mới tan làm hay sao? Cũng đúng lúc tới giờ ăn cơm rồi, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm không tốt sao! Còn có thể thảo luận phương án hợp tác giữa của Lục gia các người.” Lâm tổng ý đồ lấy việc hợp tác để ép buộc Kỳ Nhu.

“Chuyện công việc, ông liên hệ với Lục Quân An là được, tôi với ông không có gì để nói.” Kỳ Nhu thật sự không muốn nói chuyện với người này quá nhiều, người này thật sự rất phiền! trong lòng cũng không nhận được oán hận Lục Quân An đã tìm cho bà một phiền phức lớn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thu thập lục tổng, đại thọ sáu mươi

“Tôi cứ muốn nói chuyện với bà! Bà có phải xem thường tôi không!” Lâm tổng có chút không kiên nhẫn nữa, người đàn bà này thật không biết xấu hổ! Một người đàn bà góa chồng lại dám kiêu ngạo như thế, nếu như không phải vì sợ người đứng đầu của Lục gia Lục Kiếm Hào, hẳn ta sớm đã muốn ngủ với người đàn bà này rồi! Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt hẳn đã bị Kỳ Nhu mê hoặc đến thất điên bát đảo.

“Tôi...” Sự kiên nhẫn của Kỳ Nhu đã bị mài mòn rồi.

“Xem thường ông thì có chuyện gì nào?” Lục An Nhiên trực tiếp tiếp lời của Lâm Tổng.

“Cô!” Lâm tổng nhìn thấy Lục An Nhiên mắt không khỏi sáng lên, tuy rằng hiện tại vẫn là bộ dáng học sinh, nhưng thật không khó nhìn ra, mấy năm nữa, sẽ trở thành một đại mỹ nữ so với Kỳ Nhu còn đẹp hơn.

“Tôi tôi cái gì! Ông là cái gì chứ?” Lục An Nhiên hận không thể cho chính mình hai cái tát, kiếp trước chính là do người đàn ông khốn kiếp này hãm hại mẹ của cô, cô còn tin lời của chú nói “quý ông hào hoa phong nhã”, quý ông cái khi gió!

“An Nhiên!” Kỳ Nhu nhìn thấy con gái liền lập tức nắm lấy tay cô: “chúng ta đi thôi!”

“Mẹ, tại sao mẹ không gọi bảo vệ qua đây!” Lục An Nhiên liếc mắt nhìn mấy người bảo vệ đang đứng xem náo nhiệt cách đó không xa, một chút cũng không lưu tình mà chỉ vào mặt: “không phát hiện có người ác ý quấy rầy sao? Công việc của bảo vệ là làm gì? Ăn shit sao! Đều là một lũ phế vật! Từ đội trưởng đến nhân viên bảo vệ dứt khoát cho nghỉ việc hết luôn đi!” Giọng nói của Lục An Nhiên rất lớn, những bảo vệ nghe thấy đều xanh mặt, sống đến từng tuổi này không ngờ hôm nay lại bị một cô nhóc mắng chửi như vậy.

“Sao lại kêu là ác ý quấy rầy?” Lâm tổng không vui: “Tôi đây là đang theo đuổi mẹ cô!” không ngờ tới con gái của Kỳ Nhu cũng xinh đẹp như vậy! Nếu như có thể cùng với hai cực phẩm này chơi trò song phi(tay ba đấy.ahihì) thì thật sự không uổng công làm người! Lâm tổng nghĩ ngợi như vậy, ánh mắt lộ tia dâm dăng, ngay cả nước bọt cũng tiết ra càng ngày càng nhiều.

“Theo đuổi?” Lục An Nhiên cười mỉa mai: “Thật buồn cười! Ông đây cũng gọi là theo đuổi! Ông làm ơn lần sau có đi theo đuổi người ta thì đừng có đứng cạnh xe người đó mà đùa giỡn tình nhân của mình đi! Trả lại tấm lòng cho ông, ta khinh! Dựa vào thân hình béo ục ịch của ông, ai mà yêu cho nổi! Cách xa mẹ tôi ra một chút có nghe không! Đừng cho rằng người Lục gia chúng tôi dễ bị ức hiếp! Cho dù hiện tại ba tôi không có nhà, còn có Lục An Nhiên tôi đây! Một giám đốc quản lý dự án nhỏ nhoi của Vinh thị như ông, đừng có cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! cắt được bao xa thì cắt cho tôi có nghe thấy không? Nếu còn dám xuất hiện trước mặt mẹ tôi lần nữa, thì tự tôi sẽ đến tập đoàn Vinh thị các ông hỏi CEO của tập đoàn, làm sao quản lý chó

nhà mình đây!”

“Cô! Cô!” Lâm tổng không nghĩ đến miệng của Lục An Nhiên lại ác độc như thế, và lại cuộc nói chuyện lúc này của hắc cư nhiên lại bị cô nhóc này nghe thấy. Dùng ngón tay chỉ vào Lục An Nhiên liền mở miệng chửi ầm lên: “Cô, cái người này...”

“Cô cô cái gì!” Lục An Nhiên đã trước một bước ngăn ngón tay của ông ta: “Đừng đem móng chó nhà ông mà chỉ bậy! Cút càng xa càng tốt có nghe thấy không! Ông không phải hẹn tình nhân tối nay ở phòng 706 gặp mặt ở khách sạn Vương Quốc Ma Đô à? Còn đứng ngốc ở đây làm cái gì? Tiền phòng nơi đó thật không rẻ! Lại còn là lầu 7, phòng tổng thống, không phải ông lên dùng trộm tiền của Vinh thị chứ?”

“Cô ngậm máu phun người!” Lục An Nhiên vừa mở miệng thì đã bắt được đuôi của Lâm tổng hắc: “Tôi đánh chết cô con tiểu tiện nhân này!”

Lục An Nhiên thấy Lâm tổng vẫn muốn động thủ, lập tức sử dụng cú đá đoạn tử tuyệt tôn, một cú này lực không hề nhẹ, lại trúng vào nơi yếu nhất, đồng thời tài xế Trương vẫn luôn ở một bên yên lặng cổ vũ cũng không phải dạng vừa, ông kéo Lục An Nhiên ra lại bồi thêm một cú ngay giữa chân, bị đá đến trên mặt đất Lâm tổng tựa như một cái xác chết cứng ngắc vùng vẫy tay chân, vô cùng chật vật.

“Chúng ta đi thôi!” Kỷ Nhu nhìn thấy người vây quanh kéo lại càng ngày càng nhiều bèn kéo lấy tay Lục An Nhiên định rời khỏi chỗ đó.

“Hừ!” Lục An Nhiên hừ lạnh liếc trắng mắt nhìn Lâm tổng, mới để cho Kỷ Nhu kéo mình đi, sau đó lên xe.

Tài xế Trương khởi động xe, không nói câu nào. Lục An Nhiên như cũ tức giận đến run người. Cho đến khi Kỷ Nhu vui mừng nắm lấy tay của Lục An Nhiên, con gái ra mặt giúp bà tranh cãi, đứng cùng một phía với bà, thực là làm cho Kỷ Nhu vô cùng vui mừng, vô cùng hạnh phúc.

Kỷ Nhu càng như vậy, Lục An Nhiên càng hối hận. Trong lòng đối với Sở Dao, đối với chú Lục Quân An, nỗi hận lại tăng thêm vài phần. Cùng Kỷ Nhu mười ngón tay đan vào nhau, Lục An Nhiên nhẹ nhàng dựa vào vai của Kỷ Nhu: “Mẹ, chúng ta dọn về nhà của ông nội đi.”

“Hả?” Kỷ Nhu kinh ngạc, con gái bà sao lại tự dưng đưa ra lời đề nghị này: “Con không phải là rất ghét ông nội sao?”

Trải qua chuyện ngày hôm nay, Lục An Nhiên nhận ra sự lạnh băng, tàn khốc của thế giới này, đại thiếu phu nhân của Lục thị lại bị người ta ác ý đùa giỡn ngay chốn đông người như thế, kết quả là ngay cả đến bảo vệ cũng một bộ dáng xem náo nhiệt! Hôm nay là do có cô đến đó, nếu như cô không đến thì sao? Chỉ sợ là Kỷ Nhu sẽ bị Lâm tổng đó cường ngạnh áp bức lên xe, bảo vệ nơi đó cũng sẽ không can thiệp vào! Đây là hiện thực! Bởi vì ba cô đã mất tích rồi, bất kỳ một người xấu nào cũng đều có thể giẫm đạp lên đầu mẹ con họ! Bọn họ chính là tồn tại trong một thế giới như một đồng phân chó như thế.

“Đâu có chứ...” Kiếp trước Lục An Nhiên thật sự rất sợ một người nghiêm khắc như Lục Kiếm Hào, cũng không muốn tiếp xúc với ông, sau khi Kỷ Nhu chết đi, Lục An Nhiên được đón về bên cạnh Lục Kiếm Hào, lúc đó Lục An Nhiên mới thân cận với ông một chút. Nghĩ đến kiếp trước, Sở Dao luôn lợi dụng danh nghĩa của cô mà đưa canh gà có chứa chất độc nắn tinh qua cho ông nội, Lục An Nhiên thật sự tức giận vì sự ngu ngốc của mình: “Ông nội luôn nghiêm mặt, con thật sự sợ hãi... nhưng mà ông ấy dù gì cũng là ông nội của con! Con nghe nói ông nội thương ba nhất, ba mất tích, ông nội nhất định cũng rất đau lòng, chúng ta về ở cùng với ông nội, ông nội nhất định sẽ vui lên nhiều!” Lục An Nhiên nói với Kỷ Nhu. Cô không phải không có tư tâm, bởi vì Lục Kiếm Hào thương yêu nhất vẫn là con trai lớn Lục Quân Hạo, cho nên ông ấy sẽ dốc hết toàn lực cạnh thận mà bảo vệ Kỷ Nhu và cô.

“Cũng được, tối nay con muốn ăn món gì? Mẹ làm bò bít tết cho con ăn nhé?” Kỷ Nhu vừa nói xong đã phụ định lời nói của mình: “Không được, con hôm qua mới hết sốt, không thể ăn món đó...”

“Mẹ, con muốn ăn cháo trắng hạt sen!” Lục An Nhiên làm nũng với Kỷ Nhu, tha cho cô đi! Cô không muốn ăn thức ăn có mùi tanh nữa đâu, mùi vị của máu tanh thật sự quá đủ rồi! cộng thêm những hình ảnh khủng bố kia nữa... Lục An Nhiên thật sự không muốn nhìn thấy chúng nữa...

“Được thôi!” Kỷ Nhu đồng ý. Hai mẹ con được tài xế Trương chở đến siêu thị, hai mẹ con đầu tiên đi dạo quanh các cửa hàng bán nữ trang một vòng, sau đó đi ăn bánh ngọt, cuối cùng chạy tới tầng cuối cùng mới đi xuống tầng ngầm của siêu thị mua đồ ăn nhẹ và nguyên liệu. Thật sự làm một chết tài xế Trương trên tay xách bao lớn bao nhỏ, nhìn thấy Kỷ Nhu cùng Lục An Nhiên vui vẻ như vậy, tài xế Trương trong lòng thầm nghĩ: mệt thì cứ mệt đi, nhưng mà trong lòng cũng hạ quyết tâm, nếu như còn có chuyện tương tự như vậy xảy ra sẽ để cho quản gia Vu đến đây! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhân duyên tốt hơn, lâm đạt vả mặt

Sáng sớm, lúc Lục An Nhiên đi vào trường học, các bạn học trong lớp nhìn thấy cô đều chủ động tiến lên chào hỏi, các bạn nam sinh cùng lớp cũng cùng nhau thảo luận về cách vượt ải trong game và bí kíp vượt ải. Không chỉ trò chơi sa mạc thành mà còn vô số trò chơi khác, những trò chơi đó Lục An Nhiên đều đã chơi qua hết rồi, cho nên cô cũng biết thành thạo. Sở Dao bị ghê lạnh ở một bên, nghiêng răng nghiêng lợi, đem nỗi tức giận trong lòng nuốt xuống bụng.

Xuyên suốt buổi học hôm đó, Lục An Nhiên như cũ nghiêm túc học hành, cảm động toàn bộ giáo viên bộ môn, trong giờ số học và tiếng Anh, giáo viên

còn chủ động hỏi Lục An Nhiên có chỗ nào không hiểu hay không, Lục An Nhiên đưa ra vài vấn đề có liên quan, còn được giáo viên khen ngợi trước lớp, điều này thật làm cho Lục An Nhiên cảm thấy thụ sung nhọc nhằn.

Mọi người đều cảm nhận được sự thay đổi của Lục An Nhiên, Lục An Nhiên cũng cảm thấy thái độ thay đổi của mọi người đối với mình, cho nên cũng rất vui vẻ. Lục An Nhiên học lực không tốt, luôn có một số vấn đề không hiểu được, cũng đều sẽ đi hỏi người bạn cùng bàn Lâm Đạt, Lâm Đạt là lớp phó học tập của lớp, trong lớp ai có vấn đề hỏi cô ấy cô ấy cũng đều rất vui vẻ mà giảng bài cho. Cho nên mỗi lần Lục An Nhiên đặt vấn đề, cô ấy cũng luôn kiên nhẫn không oán không hận mà chỉ cho cô.

Sau khi nói xong vấn đề ngữ pháp và từ vựng của môn tiếng Anh, Lục An Nhiên hỏi Lâm Đạt: “Lâm Đạt, cậu có nghĩ qua sẽ làm giáo viên không?”

“Minh? Giáo viên?” Lâm Đạt thật sự chưa hề nghĩ qua vấn đề này.

“Minh cảm thấy cậu rất thích hợp làm giáo viên!” Lục An Nhiên cảm thấy mỗi lần Lâm Đạt giảng bài đều rất nghiêm túc, và cũng là một người rất kiên nhẫn, cảm thấy rất giống giáo viên trong truyện tranh.

“Minh cũng cảm thấy như vậy!” nữ sinh ngồi trước mặt Lâm Đạt quay xuống nói: “Lâm Đạt nhất định có thể làm một giáo viên tốt!”

“Đúng đó! Nhiều lúc có chỗ nào không hiểu, Lâm Đạt nói mấy câu là có thể làm cho mình hiểu ra!” nam sinh trước mặt Lục An Nhiên cũng nói thế.

“Đúng đó đúng đó!” những bạn học xung quanh cũng nói: “mình cũng cảm thấy Lâm Đạt rất thích hợp làm giáo viên!”

“Nếu như Lâm Đạt lớn lên đẹp gái giống như Lục An Nhiên thì đã có thể làm giáo viên đẹp nhất cả quốc gia Z này rồi!” góc lớp nào đó truyền đến âm thanh của một nam sinh.

“Hahaha!” mọi người cùng nhau cười phá lên.

“Tốt nhất là giống Lục An Nhiên biết chơi game nữa, vậy thì tất cả nam sinh đều chết mê cô!” mọi người thật sự đùa đến không sợ xảy ra chuyện như thế này.

“Ý của cậu là nam sinh lớp chúng ta không phải đều chết mê Lục An Nhiên sao!” nam sinh cùng bàn với nam sinh đó trêu đùa.

“Minh không có nói như vậy!” nam sinh kia vội vàng lật lọng: “nghiêm cấm yêu sớm! Nghiêm cấm yêu sớm!”

“Vội hình dáng của cậu, đừng nói đến yêu sớm, cậu cũng đừng mơ tưởng đến việc kết hôn!” nam sinh cùng bạn lại trêu chọc.

Lời vừa nói ra, mọi học sinh trong lớp đều cười vang.

Lâm Đạt cũng cười phun ra tiếng, Lục An Nhiên cũng cười đến nổi bò lên mặt bàn.

“Vào lớp rồi! chuông cũng đã reo rồi! đều nhỏ giọng một chút đi!” Sờ Dao đột ngột kêu một tiếng, thân là lớp trưởng, ả có quyền và nghĩa vụ duy trì trật tự trong lớp. ả chính là không thích người khác khen ngợi Lục An Nhiên, học lực của ả cao hơn Lục An Nhiên, lớn lên cũng không thua kém Lục An Nhiên bao nhiêu, không phải chỉ là gia thế hơi kém một chút sao? Lục An Nhiên có gì ghê gớm chứ!

Một tiếng kêu này của Sờ Dao, không khí trong lớp có phần dịu xuống, giọng nói của mọi người cũng nhỏ dần.

Nụ cười trên mặt Lục An Nhiên cũng dần dần giấu đi, Sờ Dao này còn có thể biểu hiện rõ ràng thêm một chút không? Bản thân cô cũng thật ngốc! như vậy cũng không thể nhận ra được sự chán ghét của Sờ Dao đối với mình? Haizz...

Một ngày học lại kết thúc như vậy, Lục An Nhiên sau khi nghe tiếng chuông reo, chép xong bài tập liền rời khỏi lớp học. Cuối tuần này chính là sinh nhật của ông nội rồi, ngày mai còn phải đến nhà ông nội, nhân lúc tan học cô có thể cùng với mẹ đi mua quà sinh nhật cho ông.

Lúc Sờ Dao chậm rãi thu dọn xong đồ đạc của mình thì bạn học trong lớp cũng gần về hết rồi, chỉ còn những bạn học trực nhật là còn ở lại. Sờ Dao vác lên vai chiếc cặp của mình nói: “vốn dĩ việc trực nhật trong lớp các bạn luân phiên nhau làm, tổ các bạn so với các tổ khác thiếu mất một người, khổ các bạn rồi!”

“Không sao!” mọi người đều biểu thị không vấn đề, dù gì việc cần làm cũng không nhiều, trường học cũng có mướn lao công định kỳ đến lau chùi lớp học, bọn họ dọn vệ sinh cũng chỉ đơn giản là quét lớp, sắp xếp bàn ghế, lau bảng...

“Haizz...” Sờ Dao ra về thờ dài nói: “Nếu như Lục An Nhiên cũng được xếp vào lịch trực nhật thì tốt rồi, tổ các bạn cũng sẽ đủ người, chỉ là Lục An Nhiên có làm việc gì cũng chỉ nhiệt huyết được vài phút, cho dù có xếp vào lịch trực nhật cũng không làm được mấy lần, và lại ở nhà cậu ấy đến cây lau nhà còn chưa có chạm qua!”

“Đạo gần đây mọi người đều nói Lục An Nhiên rất nghiêm túc học hành!” một nữ sinh vừa quét lớp vừa nói: “Lúc lên lớp cũng rất chịu khó ghi chép, một khi hết tiết lại hỏi Lâm Đạt vấn đề.” @#\$%^&* “Chuyện này...” Sờ Dao mắt vừa chuyển nói: “các bạn không hiểu Lục An Nhiên rồi, mình với cậu ấy cùng nhau lớn lên, cậu ấy có làm gì thì cũng chỉ được vài phút, không có tính lâu dài, không mấy ngày thì cô ấy lại vẫn sẽ ngủ như trước thôi! Và lại Sờ trung năm một và năm hai cậu ấy cũng không có nghiêm túc học hành, chỉ còn lại vài tháng, cho dù có gấp rút học hành cũng chẳng được ích gì!” Sờ Dao nhìn Lâm Đạt đang lau bảng: “Lâm Đạt, nếu là cậu, cậu rất có tiềm năng có thể thi vào trường cao trung ở thành phố S đó, đừng để cho Lục An Nhiên trể nại việc học của cậu đó!” Sờ Dao dừng một chút nói: “vốn dĩ mình cũng không muốn nói nhiều về vấn đề này, nhưng mà dù gì cậu cũng là học sinh ưu

tú nhất lớp chúng ta, mình cũng vì điểm trung bình của lớp mới nhiều chuyện một chút.”

“Cậu hiểu Lục An Nhiên như vậy sao?” Lâm Đạt sau khi lau xong sạch sẽ cái bảng mới buông chiếc giẻ lau bảng xuống.

“Đúng vậy!” Sở Dao nói: “Tụi mình cùng chơi với nhau từ nhỏ đến lớn đó.”

“Vậy Lục An Nhiên có hiểu cậu không?” Lâm Đạt nhìn thẳng vào mắt của Sở Dao.

Sở Dao đối với cái nhìn của Lâm Đạt có chút chột dạ: “Cậu, cậu có ý gì!”

“Không có ý gì cả, mình còn tưởng hai người các cậu là bạn bè!” Lâm Đạt vỗ vô đôi tay dính bụi phấn của mình.

“...” Sở Dao lập tức không nói gì, sừng sốt cả nửa ngày, muốn giải thích gì đó lại bị Lâm Đạt đánh gãy.

“Mình là lớp phó học tập của lớp, mỗi bạn học trong lớp muốn học thì mình đều rất nghiêm túc giúp đỡ, cậu ấy muốn học một ngày, mình liền dạy cậu ấy một ngày! Cho dù tuần sau cậu ấy lại quay lại giống như trước đây, mình cũng chịu! bởi vì đây là trách nhiệm của mình, cũng là do mình tự nguyện! hiểu không?” Lâm Đạt gần từng chữ một, mỗi một chữ đều như tát vào mặt của Sở Dao: “Lớp, trưởng, Sở, Dao!” âm thanh vang lên, Lâm Đạt đi đến chỗ của mình, đối với các bạn học trực nhật cùng nói: “Mình lau xong bảng rồi, mình đi trước đây! Thứ hai tuần sau gặp!”

“A... Ừm! Thứ hai tuần sau gặp!” các bạn trực nhật còn lại cũng chào tạm biệt với Lâm Đạt, Lâm Đạt hôm nay thật sự biểu hiện vượt ngoài ý muốn của mọi người, ai cũng không nghĩ được một người bình thường như vậy, chỉ biết đọc sách, cư nhiên lại có thể nói những lời như thế.

“Mình...” Sở Dao cảm thấy như chính bản thân mình bị Lâm Đạt tát cho vài cái tát thật mạnh, siết thật chặt nắm đấm của mình, nơi đây còn có vài người nữa, Sở Dao cắn chặt răng, quyết định vẫn muốn diễn cho hết phân cảnh, chỉ ít cũng phải để cho mọi người thấy được cô ta không phải là người ích kỷ vô tình vô nghĩa như vậy, Sở Dao cố gắng để cho mình rơi ra hai hàng nước mắt cá sấu, hỏi những bạn trực nhật khác: “Là mình sai rồi sao? Mình, mình cũng chỉ là sợ An Nhiên tiếp tục ham chơi như vậy sẽ làm liên lụy đến Lâm Đạt mà thôi! An Nhiên gia thế hùng hậu, không học hành cũng áo com không lo, nhưng mọi người thì không phải như vậy! còn mấy tháng nữa là thi Cao trung rồi... mình...”

“Sở Dao, không có gì, tụi mình hiểu cậu!” hai nữ sinh an ủi Sở Dao nói: “Tụi mình biết là cậu có ý tốt.”

“Ừm...” Sở Dao “ùy khuất” lau nước mắt: “Mình thật sự rất lo lắng cho Lâm Đạt!”

“Cậu ấy không hối hận là được! Cậu cũng đã nhắc nhở cậu ấy rồi!” Một nữ sinh nói: “mình cũng cảm thấy vì người khác mà hủy đi tiền đồ của mình cũng không đáng!”

“Nhưng mà lúc này Lâm Đạt thật sự rất ngầu nha! Mình cũng muốn trở thành fan của cậu ấy rồi!” một bạn nam ánh mắt lấp lánh nói.

“...” Sở Dao cắn chặt răng, không nghĩ được rằng chính bản thân mình cũng có ngày phải may áo cưới cho người khác(ý nói bạn nam ấy quay qua thích Lâm Đạt đó)! Trong lòng cũng âm thầm mà đem Lâm Đạt ghi vào trong danh sách đen của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mẹ con sở dao, bắt đầu chúc thọ

Buổi sáng thứ Bảy, Lục An Nhiên đã mặc bộ đồ mà Kỷ Nhu chuẩn bị cho mình ngồi trên bàn ăn, ngày mai là sinh nhật ông nội, chiếu theo quy củ tuổi tác thì hôm nay bọn họ phải đến nhà của ông nội để giúp đỡ chuẩn bị, nói là giúp đỡ thật ra cũng chẳng cần Lục An Nhiên bọn họ giúp cái gì, chỉ là cùng với Lục Kiếm Hào trò chuyện. Lục Trạch có quần gia giúp việc, việc chuẩn bị bọn họ đương nhiên sẽ chuẩn bị tốt, Lục An Nhiên gói món quà chính bản thân mình tự chọn vào trong một bọc giấy màu tím nhạt cẩn thận để vào trong chiếc balô nhỏ của mình. Phần quà này là do cô tỉ mỉ chuẩn bị, cô cảm thấy Lục Kiếm Hào sẽ vô cùng vừa ý!

Chú Vu thấy thời gian vẫn còn sớm nên ông đã pha cho Lục An Nhiên một bình trà hoa đào để sau khi cô ăn sáng xong có thể uống nó, hoa đào này được lấy từ cây hao đào mà nhà Lục An Nhiên trồng, con dâu thím Vinh thấy hoa rơi nhiều quá nên cảm thấy tiếc, liền hái một ít hoa tươi, sạch sẽ xuống làm thành lá trà, Lục An Nhiên uống qua một lần liền thích. Hoa đào có mùi vị nhàn nhạt hương thơm thanh nhã, khi uống có cảm giác hơi đắng, ngoài ra trà còn có thể làm đẹp da và giảm cân nữa, đúng thật là trà tốt! Mùa này hoa đào nở rất đúng lúc, ngồi bên cửa sổ sát đất uống trà hoa đào cũng là một loại hưởng thụ có một không hai.

“Ding dong ding dong” chuông cửa reo lên, chú Vu mở cửa thấy Sở Dao cùng mẹ cô ta trên người mặc một bộ lễ phục xuất hiện trước cửa nhà Lục gia.

“An Nhiên An Nhiên!” Sở Dao vòng qua người chú Vu chạy từng bước nhỏ tiến vào trong nhà: “Khi nào thì chúng ta xuất phát thế?”

“Đi đâu thế?” khoe mặt Lục An Nhiên giật giật, tâm tình tốt vào buổi sáng đều bị xua tan hơn phân nửa.

“Xuất phát đi nhà ông nội cậu đó!” Sở Dao mong chờ ngày này đã lâu lắm rồi! kiểu như Lục An Nhiên đã từng nói lúc trước, cô ta chỉ là con gái của thư ký của Lục Kiếm Hào, căn bản không có tư cách để tham gia yến hội của tầng lớp thượng lưu này, càng không cần nói đến tiệc sinh nhật tối nay của Lục Kiếm Hào! Nhưng mà cũng nhờ Lục An Nhiên nên mỗi năm cô ta đều có thể cùng mẹ của mình tham gia yến hội, đây chính là việc để cho hai mẹ con họ tự hào trước dòng họ thân thích của mình.

“Đi nhà ông nội mình!” Lục An Nhiên khoe miệng khinh thường mím lại, kiếp trước cô thật sự đối xử với Sở Dao quá tốt rồi! cái gì ngon cái gì chơi vui cũng đều kiếm Sở Dao, bất luận tham gia yến hội chỗ nào cũng muốn mang theo Sở Dao, không chỉ như thế những bộ lễ phục của Sở Dao cũng đều do Lục An Nhiên đặt làm cho, cho nên những món quà xa xỉ mà cô ta có được cũng đều do Lục An Nhiên tặng cả! bao gồm cả bộ lễ phục mà Sở Dao đang mặc trên người! đây chính là bộ lễ phục do nhà thiết kế tuần lễ thời trang Pari mà tháng trước Kỳ Nhu mời làm cho Lục An Nhiên, lúc đó Sở Dao nói rất thích bộ lễ phục này, Lục An Nhiên liền hào phóng vung tay tặng cho Sở Dao! Bây giờ nghĩ lại, bản thân chính là người coi tiền như rác!

“Đúng đó đúng đó!” Sở Dao vui sướng lắc lắc cánh tay của Lục An Nhiên cười nói, cô ta đã nghe nói yến hội mừng đại thọ 60 tuổi của Lục Kiếm Hào tối nay, tập đoàn Long thị ở Bắc Đô cũng đã phái người đến chúc mừng! chỉ cần có thể đạt được thể lực của tập đoàn này, cái gì Lục gia chó má, cô ta cũng không cần bỏ vào trong mắt nữa! Lúc đó Lục An Nhiên có muốn xách giày cho cô ta cô ta cũng chẳng cần!

“Mình đi nhà ông nội mình, cậu vui sướng như thế làm gì?” Lục An Nhiên không nhanh không chậm từ từ rút cánh tay mình ra khỏi tay của Sở Dao nói: “Không lẽ cậu cũng muốn đi?”

“Mình...” Sở Dao lập tức liền ngây dại, từ nhỏ đến lớn mỗi lần có yến hội cô ta đều đi cùng với Lục An Nhiên mà!

“An Nhiên, lời này có ý nghĩa gì thế!” mẹ của Sở Dao Lâm Mỹ Phụng kéo khuôn mặt tươi cười nói: “Không phải mỗi lần đều là con mời ta cùng Sở Dao đi sao?”

“Con có mời qua hai người sao?” Lục An Nhiên làm ra vẻ mặt mơ hồ: “Con tại sao lại không nhớ được!”

“Con...” Lâm Mỹ Phụng cũng ngây ngẩn cả người, cẩn thận nghĩ lại hình như thật sự không có mời qua! Nhưng mà điều này không quan trọng, quan trọng là bà ta nhất định phải cùng con gái tham gia bữa tiệc này! Đó là đại tiệc mừng thọ 60 tuổi của Lục Kiếm Hào! Bà ta đã nghe người ta nói rồi, những gia thế lớn ở Bắc Đô đều tới, nếu như có thể để con gái bà ta quyến rũ được thiếu gia của một tập đoàn nào đó... cả đời này của bà ta sẽ không vẫn phải lo lắng gì nữa! Cho nên bà ta nhất định phải đi mới được!

“An Nhiên trước đây không phải mình đều cùng đi với cậu sao...” Sở Dao lúng túng cười, trong lòng đã thầm nguyên rủa Lục An Nhiên hàng ngàn hàng vạn lần, nhưng vì tiền đồ của mình cô ta vẫn phải nhẫn nhịn.

“Trước đây là trước đây, hiện tại không như vậy nữa!” Lục An Nhiên vòng tay trước ngực nói: “Đêm nay những người tham gia bữa tiệc này đều là những người có uy tín và danh dự của Z quốc, còn có nhiều truyền thông như vậy. Mình đem cậu theo, một người không danh-không phận-không danh dự-không mặt mũi...”

Từng chữ “không danh không phận không danh dự không mặt mũi” của Lục An Nhiên thực sự như một con dao ở trên ngực của Sở Dao cắt đi một miếng thịt vậy! Sở Dao luôn căm ghét xuất thân của bản thân, dựa vào cái gì mà Lục An Nhiên lại là thiên kim tiểu thư, dựa vào cái gì Sở Dao cô ta chỉ là con gái của thư ký? Dựa vào cái gì? Lục An Nhiên rốt cuộc có chỗ nào mạnh hơn cô ta? Không có điểm nào cả! Sở Dao cô ta chỉ thua về mặt xuất thân! Sở Dao hận không thể ở trên người Lục An Nhiên dùng dao đâm cho vài nhát, nhưng mà lúc này vẫn chưa là lúc làm như vậy. Hôm nay bất luận như thế nào cô ta cũng phải tham gia bữa tiệc đó, Sở Dao nhìn lại sự phẫn nộ đang dâng lên trong người, đưa tay lấy lòng bám vào cánh tay của Lục An Nhiên: “An Nhiên, mình vì hôm nay đã mong đợi rất lâu rồi! cậu còn cho mình bộ lễ phục này, mình... mình thật sự rất muốn rất muốn đi... Cậu có thể giống như lúc trước dẫn mình đi không! Mình tuyệt đối không để cậu phải mất mặt đâu!”

Lục An Nhiên nhìn bộ dạng này của Sở Dao trong lòng thầm nghĩ: đúng vậy đúng vậy! cô làm sao mà mất mặt được! cô chỉ biết một mặt xúi giục tôi, làm tôi tự mất mặt mà thôi! Còn nhớ kiếp trước, trong bữa tiệc đại thọ của Lục Kiếm Hào, Sở Dao thật sự đã tỏa sáng rực rỡ!

Lúc này, Kỳ Nhu cũng đã trang điểm thay lễ phục thích hợp xong xuất hiện ở phòng khách tầng một: “An Nhiên, có thể xuất phát rồi!” Lúc nhìn thấy mẹ con Sở Dao bà cũng sững sốt, bà không nghe An Nhiên nói qua sẽ dẫn hai mẹ con nhà này đi! Mặc dù lúc trước Lục An Nhiên đối xử với Sở Dao rất tốt, nhưng mà hình như dạo gần đây rõ ràng càng ngày càng xa cách với Sở Dao rồi.

“Đi Kỳ!” nhìn thấy Kỳ Nhu, Sở Dao cười ngọt ngào chào một tiếng.

“Ừm.” Kỳ Nhu cũng đáp lại một tiếng, nhìn Lục An Nhiên, trong lòng cũng không biết hồ lô của Lục An Nhiên đang chứa thuốc gì.

“Không phải tôi nói qua với cậu rồi sao?” Lục An Nhiên không vui nhăn mày nói: “Gọi mẹ tôi là ‘phu nhân’!”

Mặt của Sở Dao xám ngắt, bàn tay ở hai bên nắm thật chặt thành nắm đấm, lúc nói lại lần nữa âm thanh có phần nhỏ hơn rất nhiều: “Phu nhân...”

Nghe cuộc đối thoại giữa Sở Dao và Lục An Nhiên, Kỳ Nhu hình như đã hiểu rõ, tám phần là hai đứa nhỏ giận dữ nhau rồi! Thật ra bà cũng rất thích Sở Dao, khôn ngoan khéo léo, mỗi lần nhìn thấy bà đều cười rất ngọt ngào, thư ký Sở ở công ty danh tiếng cũng không tồi. Xem ra tối nay bà phải nói chuyện với con gái một chút, mâu thuẫn giữa độ tuổi này vẫn cần phải cận thận xử lý.

Đồng thời Lâm Mỹ Phụng sau khi nghe cuộc đối thoại này thì cảm thấy rất kỳ quái, sao bà ta lại không biết được từ khi nào mà Lục An Nhiên cùng Sở Dao lại trở nên xa lạ như thế rồi? Sở Dao còn nói rằng Lục An Nhiên chỉ là một con ngốc đã bị cô ta nắm trong lòng bàn tay cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Gọi xe đi qua, lễ vật đại thọ

Lục An Nhiên chậm chậm đến bên người Kỷ Nhu nói: “Mẹ, Sở Dao nói cậu ấy và mẹ cậu ấy muốn cùng chúng ta đến nhà ông nội.”

“Được đó!” Kỷ Nhu gật gù đầu, bà thật sự không có ý kiến gì, trước đây mỗi lần tham gia tiệc tùng nào Lục An Nhiên cũng sẽ dẫn theo Sở Dao, việc này bà cũng đã quen rồi.

Nghe Kỷ Nhu đồng ý, khuôn mặt của Sở Dao hòa hoãn đi rất nhiều. Ánh mắt Lâm Mỹ Phụng cũng có ý cười.

“Nhưng mà xe nhà chúng ta không ngồi thêm được nữa rồi!” Lục An Nhiên vẽ mặt đầy phiền muộn: “Lúc trước gặp tai nạn, chiếc xe đó đã mang đi sửa còn chưa đem về! chiếc xe hiện tại cộng cả chú Vu thì cũng chỉ có thể ngồi được bốn người. Nếu như cả Sở Dao và mẹ cậu ấy cùng đi thì lại dư ra một người!”

“Chuyện này...” Sở Dao một mặt do dự, nhìn Lâm Mỹ Phụng. Ý nghĩa trong đáy mắt rất rõ ràng, chính là nói với Lâm Mỹ Phụng: mẹ đừng đi nữa!

Nhưng mà Lâm Mỹ Phụng làm sao lại không đi cho được? Bà ta còn phải tiếp tục khoe khoang với thân thích gần xa của mình! Lúc này Lâm Mỹ Phụng đã nghĩ ra được một phương pháp “xảo diệu” “vẹn cả đôi đường”, cả về mặt của bà ta đều cười rộ lên nói: “không sao không sao cả, tôi cùng Sở Dao đón xe qua đó, sẽ đi sau xe của hai người!”

Lời của Lâm Mỹ Phụng vừa nói ra, Lục An Nhiên suýt nữa không nhịn được cười, nhưng mà vẫn phải cố nhịn lại, liếc mắt nhìn Sở Dao, ngẫu nhiên nhìn thấy khuôn mặt đã biến đen của cô ta, nội tâm cực kỳ sáng khoái: “Được rồi, như vậy cũng được!” câu nói vừa kết thúc một bên cô đã kéo Kỷ Nhu ra khỏi phòng.

Khuôn mặt âm trầm của Sở Dao khi đi qua người của Lâm Mỹ Phụng đã nhìn bà ta bằng một ánh mắt hung tợn, mà khuôn mặt của Lâm Mỹ Phụng lại mang vẻ mờ mịt, đề nghị của bà ta không tốt sao? Không thì xe ngồi không lọt, bà ta cũng không thể chạy bộ mà đi như thế được?

Nhìn thấy chiếc xe BMW mini màu đen ở trước mắt khởi động rồi đi, Sở Dao dùng sức nắm chặt nắm đấm, trong lòng từng chữ từng chữ mà chửi rủa: Lục An Nhiên, nếu như có một ngày cô rơi vào tay tôi, tôi nhất định sẽ không để cô, chết, một, cách, từ, tế.

Mặc dù ngày mai mới là sinh nhật của Lục Kiếm Hào, nhưng mà Lục gia từ nửa tháng trước đã bắt đầu trở nên bận rộn. Đại trạch của Lục gia tọa lạc tại một mảnh đất ở vùng ngoại ô thành phố S, chiếm 23 mẫu Anh (=23 nghìn m²), cả đại trạch tốn thời gian chín năm để xây cất, diện tích căn nhà trải dài từ tây sang đông, cánh cổng có khắc hoa văn màu đen cao 3 mét ngăn cả đại trạch với toàn bộ thế giới bên ngoài, bước qua cánh cửa chính là một con đường bằng phẳng lát gạch bông, những cô người hầu đang quét dọn hai bên con đường. Phía cuối đường là một cái hồ phun nước, ở giữa hồ là một bức tượng thiên thần được xây dựng một cách vô cùng chân thật sống động. Phía sau hồ phun nước là chín bậc thang dẫn lên lối vào cửa chính của Lục gia. Phu nhân của Lục Kiếm Hào là một người phụ nữ lai hai dòng máu tây đông, vì thế phong cách kiến trúc của Lục trạch cũng được mô phỏng theo phong cách châu Âu. Trần nhà màu trắng, khi bước vào cửa có thể thấy được sàn đá cẩm thạch phản chiếu ánh sáng của những chiếc đèn tròn khổng lồ trên trần nhà, thể hiện ra sự thanh lãnh xa hoa xen kẽ trong đó một chút cô đơn.

Lục An Nhiên và Kỷ Nhu khi vừa mới đến Lục trạch chính là cảm giác này, người hầu xung quanh tuy rằng vẫn luôn bận rộn quét tước bài trí, nhưng mà toàn bộ căn nhà vẫn vô cùng im lặng.

“Phu nhân, đại tiểu thư, hai người đến rồi!” người ra đón chính là người hầu đã theo hầu Lục lão ông bốn mươi mấy năm nay tổng quản gia Lục gia Lục Bá.

“Ừm! Ba đâu?”

“Lão gia đang ở trong phòng sách của tầng ba ạ!” Lục Bá thở dài một hơi: “Lục lão gia mấy ngày gần đây vẫn luôn nhắc về Lục lão phu nhân đã mất cách đây nhiều năm, cũng luôn nhắc về đại thiếu gia...”

“Haizz...” Kỷ Nhu hơi cau mày: “Vậy tôi đưa An Nhiên lên thăm ông ấy!”

“Vâng! Được! Được!” Lục Bá cười tùm tùm nói.

“Lục Bá, con cảm thấy mắt của ông có phần kỳ lạ.” Lục An Nhiên do dự nhìn nhưng vẫn nói ra: “Ông tốt nhất nên đến bệnh viện khám một chút, đừng chậm trễ...”

“Hả?” Lục Bá vẫn sững sờ chưa hiểu được lời nói đó có ý nghĩa gì, Lục An Nhiên đã lên lầu cùng với Kỷ Nhu rồi, nhưng mà nghe đề nghị của Lục An Nhiên, ông cũng cảm thấy đôi mắt của mình dạo gần đây cũng nhìn đồ vật không rõ nữa, nhiều lúc cũng cảm thấy chóng mặt, ông vẫn cứ nghĩ đây là triệu chứng bình thường của những người có tuổi tác lớn, nhưng mà nếu như đại tiểu thư cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, ông cũng nên dành thời gian đi đến bệnh viện thì tốt hơn.

“Lục Bá có chỗ nào kỳ lạ?” Kỳ Nhu không hiểu lời của con gái, bà thấy cơ thể Lục Bá vẫn rất anh minh khỏe khoắn mà.

“Con chính là cảm thấy có chỗ kỳ lạ à... trời ơi... tuổi tác của ông ấy cũng lớn rồi, đến bệnh viện làm kiểm tra thân thể cũng tốt mà!” Lục An Nhiên hằm hồ nói, cô vẫn không thể cho Kỳ Nhu biết được, mắt của Lục Bá có một khối u hiện tại vẫn còn là u lành tính, kéo dài năm năm liền biến thành u ác tính, không chỉ hai mắt bị mù mà còn nhận hết tất cả đau đớn trước khi chết, Lục Bá dù gì cũng là người hầu hạ ông nội nhiều năm như vậy, Lục An Nhiên cũng là có lòng nhắc nhở một chút, không hi vọng Lục Bá giống như kiếp trước chết thảm như vậy.

“Cũng đúng! Đi kiểm tra một lần cũng tốt!” Kỳ Nhu cảm thấy lời nói của Lục An Nhiên cũng đúng nên cũng không nghĩ ngợi nhiều, cùng với Lục An Nhiên quẹo hai ba lần liền tới trước cửa thư phòng.

“Cộc cộc cộc” ba tiếng gõ cửa vang lên, sau cửa truyền đến âm thanh của Lục Kiếm Hào: “Ài?”

“Ba, con cùng An Nhiên đến thăm người!” Kỳ Nhu đáp lời.

“Vào đi!” Lục Kiếm Hào đáp một tiếng.

Kỳ Nhu nhẹ nhàng mở cửa ra, Lục An Nhiên bước một bước vào cửa, vừa bước vào liền thấy Lục Kiếm Hào ngồi sau bàn sách, trên bàn bày vài quyển sách tiếng Anh mà An Nhiên không biết tên. Trên tay ông còn cầm một khung hình, khoe mắt hình như còn có một chút ẩm ướt của nước mắt vừa được lau khô.

“Hai người đến rồi à!” Lục Kiếm Hào nhìn Kỳ Nhu lại nhìn Lục An Nhiên.

“Dạ!” Kỳ Nhu trả lời một tiếng: “Tình hình sức khỏe dạo gần đây của ba như thế nào rồi?”

“Vẫn tốt lắm” Lục Kiếm Hào để khung hình xuống bàn.

“Ông nội, con có chuẩn bị một phần quà sinh nhật cho người!” Lục An Nhiên mở túi lấy ra món quà sinh nhật bỏ lên bàn trước mặt Lục Kiếm Hào: “Người mau mở ra xem xem có thích không ạ!”

“Làm gì có chuyện tặng quà sinh nhật trước một ngày như thế chứ!” Kỳ Nhu gõ nhẹ lên đầu của Lục An Nhiên.

“Ngày mai nhiều người như thế, quà của con lại không được trưng lên!” Vai Lục An Nhiên cứng ngắc, tiền tiêu vặt của cô lại không nhiều: “Ông nội, người mau mở ra xem, nếu như người thích, người liền khen ngợi con! Nếu như người không thích, người liền trách mẹ con đi! Đều là do mẹ con chọn cả!”

“Con, kẻo phản bội này!” Kỳ Nhu lại gõ một cái lên đầu Lục An Nhiên: “Thật không biết nói nghĩa khí mà! Chủ yếu vẫn là chủ ý của con không phải sao! Mẹ chỉ là lựa chọn hình thức mà thôi!”

“Ông nội! Người xem! Mẹ ăn hiếp con!” Lục An Nhiên không vừa ý, bùm má chạy đến bên người Lục Kiếm Hào: “Người mau mở quà ra xem đi!”

“Được! Được!” Lục Kiếm Hào bóc lớp vỏ bọc bên ngoài ra, phát hiện bên trong là một quả cầu thủy tinh, bên trong quả cầu thủy tinh là khung cảnh tuyết rơi ở tháp Eiffel Paris. Mà bên trong ngọn tháp còn kẹp một tấm hình một người phụ nữ, người phụ nữ đó có một bộ tóc màu nâu xinh đẹp xoắn trên vai, trong lòng đang ôm một cậu bé trắng tròn, mỉm cười nhìn người chụp ảnh cho mình, ánh mắt tràn đầy tình yêu, vừa nhìn liền biết đó là một người phụ nữ rất hạnh phúc... nhẹ nhàng lắc quả cầu thủy tinh, bên trong quả cầu “tuyết trắng” bay bay, nụ cười của người phụ nữ đó càng trở nên đẹp đẽ, quyến rũ hơn...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Đùa giỡn sở dao, nổi hận của sở dao

“Ông nội, người thích món quà này không!” Lục An Nhiên hỏi Lục Kiếm Hào.

“Thích... Thích!” đôi tay Lục Kiếm Hào cách mặt kính thủy tinh mà vuốt ve gương mặt của người phụ nữ trong quả cầu nhẹ giọng gọi: “Ariana...” sau đó, nhẹ nhàng đầu nhìn Kỳ Nhu: “Tấm hình này con từ đâu lấy được?”

“Con tìm thấy trong một quyển sách của anh Hạo” Kỳ Nhu đáp lời.

“Ông nội, để quả cầu này trên bàn sách này đi!” Lục An Nhiên thúc giục, vẫn còn điều thú vị nữa cơ!

“Ừm!” Lục Kiếm Hào đặt quả cầu thủy tinh kế bên khuôn ảnh trên bàn sách, ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi tới trên mặt bàn, hiện lên trên đó hình ảnh một khuôn mặt người phụ nữ được phóng to lên, theo sự chuyển động của tia sáng, người phụ nữ đó giống như đang cười vậy... Lục Kiếm Hào ngây ngẩn cả người, qua một hồi lâu mới bình thường trở lại: “Ariana...”

“Ông nội, người thích món quà này chứ!” Lục An Nhiên hỏi.

“Thích! Thích...” Lục Kiếm Hào trả lời.

“Người thích người liền khen con đi!” Lục An Nhiên hai tay chống lên mặt bàn cùoi tùm tùm tranh công.

“...” Sắc mặt Lục Kiếm Hào biến đổi, tại sao lại cảm thấy đứa cháu gái này trước đây rất sợ mình bây giờ lại giống như... Nhưng mà ông vẫn đưa tay ra sờ sờ đầu của Lục An Nhiên: “Ngoan...”

“Hihi...” Lục An Nhiên vui vẻ cùoi rộ lên, trước đây Lục An Nhiên rất sợ Lục Kiếm Hào, bởi vì ông là người luôn nghiêm túc, ông cũng là một người rất có chủ ý. Bà nội của cô Ariana đã qua đời 15 năm rồi, Lục Kiếm Hào vẫn luôn tưởng nhớ về bà nội, nghe mọi người nói rằng căn phòng này cũng là do năm đó Lục Kiếm Hào xây dựng lại để tặng cho bà nội vào dịp sinh nhật của bà. Cô liền biết, món quà này Lục Kiếm Hào nhất định sẽ thích!

“Ông nội, con có thể ở lại đây mấy ngày với ông nội không!” Lục An Nhiên làm nũng nói: “Con cùng mẹ đều qua đây cùng với người.” bất kể như thế nào, trước tiên nên đảm bảo được an toàn của Kỳ Như: “Như vậy mỗi ngày mẹ có thể cùng ông nội đi làm và tan làm, con cũng được yên tâm đúng không?”

“Cũng tốt.” Lục Kiếm Hào gật gật đầu, trước đây ông nhận được báo cáo của quản gia Vu, ngày thường Kỳ Như cùng Lục An Nhiên ở ngoài không thật sự tốt. Đến cả con kiến hôi cũng dám có ý đồ không tốt với hai mẹ con họ, quay về đây ở cùng ông cũng yên tâm một chút, người con trai ông thương yêu nhất không còn, ông cũng phải chăm sóc tốt cho vợ con con trai mình mới phải. Trước đây ông cũng đã từng đề nghị chuyện này với Kỳ Như, nhưng mà Kỳ Như vì Lục An Nhiên nên không đồng ý, bây giờ Lục An Nhiên tự động đề nghị, như vậy cũng hoàn thành một mảnh tâm ý của ông.

“Hi hi...” Lục An Nhiên là thật tâm mà vui mừng, thật tốt, ông nội vẫn còn bên cạnh mình! Lần này, cô nhất định phải bảo vệ, trân trọng thật tốt những người bên cạnh mình! Tuyệt đối không để cho một ai có ý đồ xấu với họ.

Ba ông cháu lại hihi haha đùa giỡn một lúc mới cùng nhau rời khỏi phòng sách đi xuống lầu một, vừa xuống tới đại sảnh lầu một, từ xa Lục An Nhiên đã nhìn thấy Sở Dao cùng Lâm Mỹ Phụng bị chặn lại ở trước cổng. Sau khi khoe miệng nở nụ cười khinh bỉ nhàn nhạt, Sở Dao hình như cũng đã nhìn thấy cô rồi, dùng một ánh mắt oán hận gắt gao liếc nhìn cô. Lâm Mỹ Phụng tự nhiên cũng nhìn thấy hai mẹ con cô, vung vẩy hai cánh tay với Lục An Nhiên để cô mở cửa cho bà ta, những vệ sĩ này thật sự quá đáng, bà ta đã nói là được Lục An Nhiên mời đến rồi, cư nhiên cũng không chịu mở cửa cho hai mẹ con bà, để hai người phải đợi trước cửa lâu như vậy, thật là!

“Ai ở ngoài đó lớn tiếng như vậy?” Trong mắt Lục Kiếm Hào lộ ra nồng đậm không vui.

“Ông nội, là hai vợ con của thư ký Sở.” Lục An Nhiên nắm lấy cánh tay của Lục Kiếm Hào nói: “Họ nói đến đây tham gia bữa tiệc sinh nhật của ông nội.”

“Thư Ký Sở?” Lục Kiếm Hào cau mày: “Kêu bọn họ trở về, ngày mai hãy đến đi! Tối nay không có bữa tiệc nào cả!” Sở thư ký là một cánh tay đắc lực của Lục Kiếm Hào, làm việc ở Lục thị hai mươi năm rồi vẫn luôn cẩn trọng, danh tiếng không tồi, tại sao vợ con của ông ta lại vô lễ như thế?

“Ông nội, Sở Dao với mẹ cậu ấy sáng sớm hôm nay đã đến nhà chúng con rồi, xe chúng con ngồi không vừa, bọn họ tự mình gọi xe theo chúng con đến đây, xem ra cũng là thật tâm muốn đến chúc thọ người!” Lục An Nhiên nói.

“Miễn đi! Ngày mai cũng không cần tới nữa!” Lời nói của Lục An Nhiên mặc dù nghe như giúp hai mẹ con Sở Dao cầu tình, nhưng mỗi câu nói đều rất châm chọc, Lục Kiếm Hào nghe thấy cũng sinh ra khúc mắc với hai mẹ con họ, xe không đủ chỗ ngồi liền gọi xe mà đến, còn cần mặt mũi nữa không? Hành động này khiến Lục Kiếm Hào rất phản cảm: “Lục gia không hoan nghênh hai người họ!”

“Vâng!” một nữ người hầu đứng gần đó nghe lệnh sau đó chạy ra ngoài thông báo cho Sở Dao và Lâm Mỹ Phụng.

Sở Dao vừa nghe thấy sắc mặt liền trắng bệch, Lâm Mỹ Phụng cũng rất là tức tối. Nhưng đây là lệnh của Lục Kiếm Hào, bọn họ cũng không thể nói gì. Sở Dao xiết chặt nắm đấm hỏi người hầu đó: “Có phải Lục An Nhiên không cho chúng tôi vào không?” hình như cô ta nhìn thấy Lục An Nhiên nói gì đó với Lục Kiếm Hào.

“Không phải, đại tiểu thư còn giúp hai người cầu tình, do hôm nay tâm tình của lão gia không được tốt, hai vị vẫn là nên về đi!” Nữ người hầu lễ độ mời hai mẹ con Lâm Mỹ Phụng và Sở Dao ra về. Hai người này dù gì cũng là vợ và con của thư ký Sở, vẫn nên để lại cho họ chút mặt mũi.

“Chuyện này...” Lâm Mỹ Phụng không vui tròn trắng mắt: “Vậy ngày mai chúng tôi lại đến vậy!”

“Ngày mai khách đến rất đông, hai vị cũng không cần qua đây đâu.” Nữ người hầu đáp.

“Cái gì?” Lâm Mỹ Phụng không vui nói: “Ý cô là gì?”

“Đây là ý của lão gia.” Một nữ người hầu như cô thật sự cũng khó làm.

“Chúng ta đi thôi...” Sắc mặt Sở Dao nhợt nhạt, âm thanh cũng có chút run rẩy. Lục An Nhiên! Xem như cô giỏi! Lục gia... Một ngày nào đó tôi sẽ cho toàn bộ Lục gia các người gà bay chó chạy! Ngày hôm nay, tôn nghiêm của Sở Dao đã bị giẫm đạp một cách sạch sẽ...

“Dựa vào cái gì chứ? Chúng ta đến cũng đến rồi! Còn phải bỏ ra hơn một trăm tệ bắt xe tới đây!” Lâm Mỹ Phụng không cam tâm nói: “Đây không phải

đang đùa giỡn người ta sao?”

“Đi thôi!” sự nhần nhện của Sở Dao đã quá giới hạn bùng phát, nhưng mà bây giờ vẫn đang ở bên ngoài, cô ta không muốn để mất mặt mũi của mình.

“Không đi! Lục gia này cũng hiệp người quá đáng lắm rồi! Mời người ta đến, đến rồi đến cửa cũng không mở cho!” Lâm Mỹ Phụng khóc lóc la lối: “Lục gia làm sao lại có thể ức hiếp người khác như thế?”

“Đừng nói nữa!” Sắc mặt Sở Dao lúc xanh lúc trắng, tại sao mẹ của cô ta lại là loại người như thế? Tại sao mẹ cô ta lại không thể giống như mẹ của Lục An Nhiên vậy?

“Cơ bản chính là như vậy! Còn không cho người ta nói sao?” Lâm Mỹ Phụng càng nói càng lớn cư nhiên còn dám ngồi xuống mặt đất trước cổng Lục gia la lối: “Hôm nay không mở cánh cổng này tôi cũng không đi đâu cả!” không để bà ta tham gia bữa tiệc này? Như vậy không được! Bà ta cũng đã khoác lác với bà con thân thiết hết rồi! Lần này nếu không để bà ta tham gia, như vậy không phải là một sự mất mặt rất lớn sao?

“Mẹ cho là còn chưa đủ mất mặt sao?” Sở Dao cũng là nhin không nổi Lâm Mỹ Phụng nữa hét lớn: “Mẹ đừng quên, ba còn phải làm ở Lục thị! Nếu mẹ khiến ba mất công việc này, mẹ chỉ có thể đi hít không khí mà sống thôi! Mẹ có đi hay không!” nói xong Sở Dao liền bước từng bước lớn rời khỏi, tại sao? dựa vào cái gì? Tại sao cô ta lại sinh ra trong gia đình của một người thư ký chứ? Tại sao mẹ cô ta lại là một người như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chặt vật rời đi, bữa tiệc của lục gia

“Sở Dao! Sở Dao!” Nghe giọng nói của con gái, Lâm Mỹ Phụng cũng biết bản thân sai rồi, nơi đây không phải là chỗ bà ta có thể la lối khóc lóc, nhìn thấy con gái đi rồi, lòng Lâm Mỹ Phụng cũng luống cuống, vội vàng cất bước đuổi theo: “con, nha đầu chết tiệt này, con đợi mẹ với!” Hôm nay bà ta còn mang một đôi giày cao gót mười mấy phân, đưa con gái chết tiệt này tại sao lại không đợi mình một chút chứ? Hai mẹ con đi bộ hơn nửa tiếng đồng hồ mới tới được đường lớn, đón một chiếc xe taxi về nhà, lúc trên xe taxi, Lâm Mỹ Phụng vẫn như cũ oán trách Lục gia, tự trách bản thân tự dưng sao lại tiêu nhiều tiền như thế. Lúc về tới nhà, miệng của Lâm Mỹ Phụng vẫn chưa chịu ngừng, còn đem luôn cả Sở Dao và ba của Sở Dao là Sở Vạn Hải vào chửi luôn một thể: “Làm sao mà tôi lại gả cho tên phế vật Sở Vạn Hải nhà ông! Làm việc nhiều năm như thế cũng chỉ là một thư ký nhỏ bé! Những người theo đuổi tôi trước đây hiện tại cũng đã mở công ty làm ông chủ rồi! Còn con! Con nhìn lại mình đi! Không phải con nói đã không chế được Lục An Nhiên rồi sao? Không phải con nói Lục An Nhiên là một con ngốc dễ dàng bị lợi dụng sao? Hả?”

“Bang” chiếc ly thủy tinh chứa đầy nước bị người dùng sức ném thẳng xuống mặt đất, ngay lập tức cả thế giới đều vô cùng tĩnh lặng, Sở Dao lạnh lùng nhìn Lâm Mỹ Phụng: “Mẹ tốt nhất ngay lập tức cầm miệng cho con!”

Đôi mắt lạnh lẽo khiến Lâm Mỹ Phụng không tự chủ được run lên: “con... mẹ... mẹ là mẹ của con...”

“Ngay lập tức rút về phòng cho con, đừng để con nhìn thấy mẹ!” Sở Dao nhặt chiếc ly vỡ từ dưới đất lên lạnh như băng nói.

“Mẹ... mẹ...” Lâm Mỹ Phụng lạnh người vội vàng chạy lên phòng mình nằm trên lầu hai, dùng sức đóng cửa lại, như vậy vẫn còn cảm thấy không đủ an toàn, bà ta còn đem cửa phòng khóa trái lại.

“...” Tay dùng sức bóp chặt miếng thủy tinh vỡ trong tay, bàn tay truyền đến con đau khiến Sở Dao dần dần bình tĩnh lại. Từng giọt từng giọt máu rơi trên mặt đất, Sở Dao nghiêng mình nghiêng lợi nói: “Lục An Nhiên, tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay, tôi sẽ từ trên người cô đòi lại gấp đôi!”

Sở Vạn Hải làm việc ở công ty cả một buổi sáng vừa mới bước vào nhà thì đã nhìn thấy Sở Dao ngồi trên sofa uống trà, tay phải còn quấn băng vải.

“Dao Dao, tay con bị sao vậy?” Sở Vạn Hải hỏi: “Mẹ con đâu?”

“Không bị gì cả, không cần thận cắt trướng thôi, ba, con muốn nói với ba một chút chuyện.” Sở Dao bỏ ly trà xuống nhìn Sở Vạn Hải.

“Được, vậy con cùng ba vào thư phòng đi” đôi đôi dép lê, Sở Vạn Hải cùng con gái đi vào thư phòng. Đóng cửa thư phòng lại, Sở Vạn Hải ngồi lên ghế sau bàn làm việc: “Chuyện gì? Muốn tăng tiền tiêu vật hay lại phải nộp học phí đi học thêm?”

Sở Dao nhìn thẳng vào mắt của Sở Vạn Hải: “Ba định khi nào thì giải quyết Lục An Nhiên?”

Sở Vạn Hải hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn sở Dao: “Con nói cái gì?”

“Con đã nghe thấy cuộc gọi của ba rồi, con chỉ muốn biết khi nào thì ba sẽ ra tay cắt đứt gân tay của Lục An Nhiên!” Sở Dao cũng không vòng vo, cô ta bây giờ chỉ muốn hung hăng mà trả thù Lục An Nhiên.”

“Chuyện này không phải chuyện mà con nít như con cần tham gia!” Sở Vạn Hải nghiêm giọng nói.

“Nhưng mà ba vẫn cần sự giúp đỡ của con!” Sở Dao hận không thể ngay lập tức tự tay bấm vào tay chân của Lục An Nhiên: “Lục An Nhiên tin tưởng con, con muốn lừa cô ta đi ra không khó! Con có thể cho ba một cơ hội rất tốt!” Sở Dao vẫn luôn cảm thấy, những chuyện đột ngột xảy ra mấy ngày nay đều không tính là gì, Lục An Nhiên như cũ vẫn là một kẻ ngốc dễ bị vứt bỏ.

“...” Sở Vạn Hải cuối đầu trầm tư nói: “Vốn dĩ ba đã an bài người chăm sóc cây cảnh định kỳ cho nhà Kỷ Nhu rồi, chuẩn bị tuần tới sẽ nội ứng ngoại hợp bắt cóc Lục An Nhiên. Nhưng mà, Kỷ Nhu lại sắp xếp cho con trai con dâu của thím Vinh chuyên môn làm người chăm sóc cây cảnh, cái này...”

“Cho nên ba rất cần sự giúp đỡ của con!” Sở Dao bóp chặt cạnh bàn từ trên cao nhìn xuống Sở Vạn Hải: “Đầu tháng sau, nhà trường sẽ tổ chức cho học sinh Sơ Trung năm 3 tụi con đi cắm trại ở ngoại thành để thả lỏng tinh thần nghênh đón kỳ thi cuối khóa! Lúc đó sẽ là thời điểm tốt nhất để ra tay!”

“...” Sở Vạn Hải cau mày suy tư.

“Ba có thể cho người của ba đến vị trí đã được an bài sẵn, con sẽ dẫn dụ Lục An Nhiên đến đó!” Sở Dao bây giờ nóng lòng muốn giết chết Lục An Nhiên: “Con nhất định phải đem Lục An Nhiên chém thành từng mảnh!”

“Không được!” Sở Vạn Hải dùng sức vỗ lên mặt bàn đứng dậy: “Con lo học hành cho tốt là được rồi! Những chuyện như thế này ba không cho phép con được nhúng vào!” Sở Dao là hy vọng cuối cùng của ông ta, tuyện đối không thể để Sở Dao liên quan đến chuyện này.

“Ba!” Sở Dao không nghĩ rằng Sở Vạn Hải sẽ cự tuyệt cô ta, theo như cô ta thấy được đây tuyệt đối là một đề nghị vô cùng tốt!

“Về phòng đọc sách đi! Cuộc thi cuối kỳ này con nhất định phải thi được vào trường trọng điểm! Nghe thấy không!” Sở Vạn Hải ra lệnh.

“Ba!” Sở Dao cắn môi, thấy thái độ kiên quyết của Sở Vạn Hải cô ta liền xoay người bước ra khỏi thư phòng, cô ta cũng không định nói thêm gì nữa, trong lòng hiểu rõ, Sở Vạn Hải nói một không hai! Nhưng mà, bất kể như thế nào, Lục An Nhiên! Cô chết chắc rồi!

“Ất xì!” Lục An Nhiên đang ngồi trên bàn ăn chuẩn bị dùng cơm thì đột nhiên nhảy mũi một cái.

“Sao vậy?” Kỷ Nhu hỏi: “Cảm lạnh rồi?”

“Có lẽ không phải...” Lục An Nhiên le lưỡi: “Tám phần là có người nhớ con rồi!”

“Con đó!” Kỷ Nhu lắc đầu không biết làm gì hơn, tự luyến ái như thế, cũng không biết là giống ai...

Lúc hai mẹ con đang trò chuyện, những người còn lại của Lục gia cũng đã về đông đủ. Bước vào cửa trước tiên là hai vợ chồng chú hai Lục Quân Phong, theo sau là một nhà Lục Quân An.

“Ba, chúng con về rồi.” Lục Quân Phong nói.

“Chú hai, thím hai, hai người đến rồi.” Ấn tượng của Lục An Nhiên đối với cả nhà Lục Quân Phong vô cùng tốt, trong trí nhớ của kiếp trước, hai vợ chồng Lục Quân Phong đều rất tốt, đối xử với cô cũng không tồi, hai người con trai của Lục Quân Phong cũng luôn chăm sóc cô.

“An Nhiên càng ngày càng đẹp gái rồi!” vợ của Lục Quân Phong – Từ Liên Tâm vừa sờ đầu An Nhiên vừa cười nói.

“Hihi!” Đôi mắt của Lục An Nhiên cười cong thành hình lưỡi liềm: “Anh Thạc cùng Anh Minh đâu ạ?”

“Bọn họ còn đang bận rộn trên công ty đó!” Lục Quân Phong trả lời: “Bọn ta đến đây trước, bọn họ trước giờ cơm tối tối nay sẽ tới.”

“Bọn họ thật chăm chỉ!” Lục Quân An mở miệng mang theo một cỗ vị chua: “An Hoa An Hân, biết trước như thế ba cũng để hai con ở lại công ty làm việc đến trước giờ cơm tối hằng tối!”

“Ba, tuần này con tăng ca liên tục mới đem công việc hoàn thành xong vào ngày hôm qua, đương nhiên không cần tăng ca rồi.” Lục An Hoa nói.

“Ngày mai là đại thọ 60 của ông nội, tăng ca đương nhiên nhất định phải hoàn thành hết công việc trước ngày hôm nay rồi!” Lục An Hân vẻ mặt không cho là đúng.

“Việc gì mà phải tăng ca từ thứ hai đến thứ sáu như thế chứ? Là do công việc nhiều hay là do năng lực không đủ?” Lục An Nhiên chán ghét Lục Quân An, cho nên cũng không vừa mặt hai anh em Lục An Hoa và Lục An Hân, có cần ném đá giấu tay như thế không?

“Con...” Lục Quân An thật sự không hiểu được tại sao Lục An Nhiên lại như biến thành một người khác như vậy.

“Đều ngồi vào đi!” Lục Kiếm Hào đột nhiên lên tiếng, ngăn cản một cuộc nói chuyện phát triển theo hướng không vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hội thảo sản phẩm mới, mời an nhiên

Nghe thấy lời nói của Lục Kiếm Hào, mọi người mới im lặng ngồi vào chỗ mình nên ngồi. Chế độ cấp bậc trong Lục gia vẫn rất rõ ràng, cái bàn hình chữ nhật, Lục Kiếm Hào ngồi trên vị trí chủ vị, bên trái ông là con trai cùng con dâu, bên phải là bọn nhỏ Lục An Nhiên, những vị trí này đều được sắp xếp theo đúng thứ tự. Chỗ ngồi đầu tiên bên tay trái Lục Kiếm Hào để trống dành cho Lục Quân Phong đã mất tích, vị trí đầu tiên bên phải là Lục An Nhiên. Mặc dù Lục Quân Phong là anh cả, lại là người kết hôn muộn nhất trong tất cả ba anh em, cũng là người có con muộn nhất. Cho nên con của Lục Quân Phong và Lục Quân An đều lớn tuổi hơn rất nhiều so với Lục An Nhiên, nhưng mà bởi vì Lục An Nhiên là con của con trai trưởng, cho nên cũng không cần quan tâm đến vấn đề tuổi tác vẫn là ngồi ở vị trí đầu tiên bên phải của Lục Kiếm Hào, sự sắp xếp này luôn là cái gai đâm vào tim của Lục Quân An.

Cơm rau được đưa lên, mọi người vừa ăn vừa bàn luận vấn đề công việc, người hỏi đầu tiên là Lục Kiếm Hào: “Quân Phong, sản phẩm mới của quý tiếp theo Phòng Khai Phát đã đẩy ra chưa?”

“Vẫn chưa ạ, nhưng mà mọi công đoạn đã hoàn thành rồi, ngoài ra món đầu tây tráng miệng cho mùa hè dành cho giới trẻ cũng trong giai đoạn dùng thử sản phẩm, phản hồi rất tốt.”

“Ừm, tiến độ này còn được. Tiểu Nhu, Phòng quảng cáo bên con thì như thế nào?” Lục Kiếm Hào nhìn Kỳ Nhu.

“Phối hợp với Phòng Khai Phát, bộ phận bên con cũng đã đổi mới các gói combo khuyến mãi, và lại đại bộ phận giới trẻ hiện nay rất thích những hình ảnh hoạt hình được in trên đó, con đã đàm phán hợp tác với tạp chí Jum bên Nhật Bản, chuẩn bị đưa ra một bộ sản phẩm mới với hình ảnh độc quyền để thúc đẩy tiêu thụ, mặt khác phía bên Nhật Bản cũng sẽ giới thiệu sản phẩm của chúng ta trên trang web chính thức của họ.”

“Không tồi!” Lục Kiếm Hào gật gù đầu, đối với Phòng quảng cáo, Lục Kiếm Hào luôn rất an tâm. Mặc dù tính cách của Kỳ Nhu nhu nhược yếu đuối, nhưng sau khi kết hôn cùng với Lục Quân Hạo thì đã trở thành nhà thiết kế quảng cáo số 1 số 2 trong nước. Trong công việc ánh mắt độc đáo, mỗi một quý đều phối hợp với Phòng Khai Phát đưa ra chiến lược quảng cáo đều nhận được sự hoan nghênh rất lớn từ mọi người, chưa từng làm ông thất vọng. Nhìn qua con trai thứ ba Lục Quân An: “Quân An, việc hợp tác với Vinh thị như thế nào rồi? thời gian kéo dài khá lâu rồi nhỉ!”

“Vốn dĩ đã đàm phán xong rồi, kết quả là Giám đốc Hạng Mục của Vinh thị bị An Nhiên đánh cho một trận...” Lục Quân An đem chuyện trực tiếp đẩy qua cho Lục An Nhiên.

“An Nhiên, chuyện này vẫn là con không đứng rồi, con làm sao có thể đánh người như thế?” Vợ của Lục Quân An Lưu Nguyệt oán giận nói: “Con có biết chú ba con vì hạng mục này đã bỏ ra biết bao nhiêu công sức không?”

“Đúng đó! Một người con gái tại sao lại có thể ra tay đánh người như thế chứ?” Lục An Hân không quên đá thêm một chân báo thù chuyện lúc này.

“Hai năm nay Vinh thị cũng không được xem là ổn định, đàm phán không được thì bỏ qua đi!” Lục Quân Phong thay Lục An Nhiên nói chuyện.

“Con cũng cảm thấy An Nhiên sẽ không vô duyên vô cớ mà đánh người như thế, và lại An Nhiên cũng không quen biết vị Giám đốc Hạng Mục đó, nếu như lỡ tay đánh nhầm người, cũng không thể nói là lỗi của An Nhiên được.” Sự thiên vị trong lời nói của Từ Liên Tâm rất rõ ràng: “Một người lớn như thế còn đi tranh chấp với một đứa trẻ mới 15 tuổi, cũng không phải một người ôn hòa!”

“Chú hai thím hai, hai người làm sao có thể dung túng An Nhiên như vậy chứ! Hai người như vậy là đang hại An Nhiên đó! Còn nhỏ tuổi như thế đã học người khác đánh người, lớn lên sẽ như thế nào đây?” Lục An Hoa ồn ào nói: “Ba con mất ăn mất ngủ muốn đàm phán thành công hạng mục này, không phải là vì Lục thị sao?”

“Đủ rồi!” Lục Kiếm Hào không hài lòng mà nhướng mi: “An Nhiên, chuyện là như thế nào?”

Lục An Nhiên không nhanh không chậm nuốt miếng đậu bắp trong miệng xuống nói: “Chú ba, chú nói với tên Lâm Béo kia một tiếng, nếu như ông ta còn dám đến treo ghẹo mẹ con, thì sẽ không đơn giản chỉ đập một cú thôi đâu!”

Một câu nói đều cho thấy nguyên nhân kết quả, ấn đường Lục Kiếm Hào cũng giãn ra.

“Tại sao lại nói là treo ghẹo chứ, Phòng quan hệ xã hội của chú cũng không dễ làm! Dù sao Lâm tổng cũng là khách hàng, gặp mặt vài lần nói chuyện vài câu đã gọi là treo ghẹo sao?” Lục Quân An nói tiếp: “Đây cũng không phải đều vì Lục thị sao? Nhịn một chút cười một chút không phải mọi chuyện đều hoàn thành rồi sao? An Nhiên con cũng không bắt buộc phải ra tay đánh người như thế!”

“Con thật sự mới biết Phòng quan hệ xã hội vì muốn đàm phán thành công một hợp đồng lại cần đến con dâu của Lục gia cười một cái nhịn một chút với người khác như thế!” Lời nói Lục An Nhiên mang theo sự châm chọc: “Tại sao chú không để chị họ An Hân bán nụ cười của mình đi? Chị họ An Hân mới là người của Phòng quan hệ xã hội đúng không? Mẹ con là giám đốc Phòng quảng cáo, không có nghĩa vụ này, OK?”

“An Nhiên! Em nói chuyện kiểu gì thế?” Mặt Lục An Hân lập tức đỏ lên, cái gì gọi là kêu cô ta đi bán nụ cười: “chị là thiên kim của Lục thị, làm sao có thể đi... bán tiếng cười được chứ?”

“Như vậy lại kêu mẹ em đi? Dựa vào cái gì?” Lục An Nhiên lập tức đáp trả.

“Như vậy con cũng không nên đánh người!” Lục Quân An tự biết chuyện này là bản thân vô lý, ngoài việc sống chết nín lấy việc Lục An Nhiên đánh người, trong đó còn không quên mà đi khen con gái mình: “Con cũng là thiên kim Lục thị, thì nên học hỏi chị họ An Hân của con, làm một thực nữ danh môn?”

“Con đánh ông ta thì sao nào?” Lục An Nhiên cười lạnh nói: “Ông ta dám đụng tay đụng chân với mẹ con, con liền đánh ông ta! Bất kể là ai, đến một người còn đánh một người, đến hai người con đánh cả đôi! Ba con không ở nhà thì còn Lục An Nhiên con, đừng nghĩ để ăn hiếp hai mẹ con con, con muốn nhìn xem ai lại dám đánh chủ ý lên người mẹ con!”

Trước đây chưa từng nhìn thấy Lục An Nhiên kiên cường như vậy, mọi người đều không biết nói gì nữa.

Qua một chút, Lục Kiếm Hào sờ sờ đầu của Lục An Nhiên: “An Nhiên, con với Quân Hạo thật giống nhau!” Quả nhiên là cháu gái của Lục Kiếm Hào. Ông cảm thấy rất an lòng! Chuyển ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lục Quân An: “Việc hợp tác Vĩnh thị tới đây kết thúc, chuyện của Phòng quan hệ xã hội thì Phòng này tự giải quyết, Quân Hạo không ở nhà, người làm cha như ta còn chưa chết! Còn dám đánh chủ ý lên người hai mẹ con tiểu Nhu, ta sẽ đánh gãy đôi chân chó của chú!”

Lục Quân An cuối đầu, những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dài trên mặt, nỗi oán hận trong lòng đối với hai mẹ con Ký Nhu và người anh mất tích càng ngày càng lớn.

“Ăn cơm!” Lục Kiếm Hào lạnh giọng hạ lệnh. Mọi người bây giờ mới bắt đầu tiếp tục ăn cơm, nhưng mà bữa cơm này sớm đã không còn mùi vị gì nữa.

Lại qua một đoạn thời gian, Từ Liên Tâm mới mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc này: “An Nhiên? Tại sao con không ăn thịt? vẫn cứ luôn ăn rau thôi?”

“Con...” Lục An Nhiên cười: “Con là thay ba cầu phúc, không ăn thức ăn có mùi tanh, hi vọng ba có thể sớm trở về!” Trước khi đến đây, Lục An Nhiên đã sớm chuẩn bị tốt câu trả lời này rồi. Nếu nói nguyên nhân thật sự ra cũng sẽ chẳng ai tin, lại còn gây ra nhiều mối nghi ngờ, câu lấy cớ này là được nhất!

“An Nhiên...” Mất Ký Nhu đỏ lên, con gái thực khiến bà được an ủi trong lòng, trưởng thành rồi... con gái bà thật sự trưởng thành rồi...

“An Nhiên...” Lục Kiếm Hào ngưng mắt nhìn Lục An Nhiên, sau đó đột nhiên nói: “Hiện tại con có muốn vào làm ở Lục thị không?”

“Không phải chứ...” mọi người ồn ào, quy tắc tuyển dụng của Lục thị rất nghiêm khắc, giống như Lục An Hoa và Lục An Hân hai người họ, cũng đều phải học xong nghiên cứu sinh sau đó trải qua tầng tầng lớp lớp bài thi sát hạch mới vào được, nhưng mà Lục Kiếm Hào lại trực tiếp mời Lục An Nhiên? Lục An Hoa là người đầu tiên phản đối: “Chuyện này không công bằng!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thực lực đả kích, tức giận ghen ghét

“Đúng đó! Dựa vào cái gì chứ?” Lục An Hân cũng không tán thành, cô ta 16 tuổi liền lấy được học vị thạc sĩ ở nước ngoài, sau đó mới miễn cưỡng thi vào được!

“Ba! Ba cũng quá thiên vị rồi!” Lục Quân An không cam tâm nói. Hai người con trai con gái của ông ta phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể tiến vào Lục thị, tại sao con gái của anh cả lại không cần tốn chút sức lực nào đã có thể tiến vào Lục thị chứ?

“An Nhiên, sau khi nếm xong món đó thì hãy nói họ nghe dựa vào cái gì!” Lục Kiếm Hào chỉ vào một đĩa đồ chay trước mặt.

“Dạ...” Lục An Nhiên gấp một gấp rau bỏ vào miệng sau đó nhai nuốt xuống: “Hai muỗng tỏi, tinh bột gà 1.3g, muối nửa muỗng như vậy hơi nhiều rồi, lần sau nhớ bỏ ít đi 0.06g, đường 1.6g, dầu hào 1 muỗng. Dầu được đun nóng trong 2 phút rưỡi, sau đó bỏ tỏi vào xào cho thơm, có lẽ là do dầu bếp tự cho thêm tỏi, ngoài dầu thực vật, muối, đường thường dùng, còn bỏ thêm một vài gia vị khác. Trước khi lấy món ăn ra còn cho thêm ba giọt nước cốt chanh, thời gian lấy ra có hơi sớm một chút, để trễ thêm 3 phút sẽ càng ngon hơn!”

“...” Nghe xong lời nói của Lục An Nhiên, đám người Lục Quân An tuy không phục nhưng chỉ có thể cắn răng mà chịu đựng, Lục thị là công ty kinh doanh thực phẩm đứng đầu thành phố S, sở hữu một cái lưỡi nhạy cảm thì sẽ luôn sở hữu được hết thảy cuồng ngạo trong thế giới tư bản này.

“Ba, con nghĩ còn hơi sớm!” Lục Quân Phong cũng cảm thấy còn hơi sớm, An Nhiên mới 15 tuổi, đang trong giai đoạn hưởng thụ cuộc sống, sớm như thế đã bắt đầu làm việc sẽ mất đi nhiều cảm hứng của những người cùng tuổi.

“Từ tuần sau bắt đầu, ta trước tiên sẽ dạy cho con kiến thức căn bản của Lục Gia Thái (cái này chắc ý giống dạng bí kiếp về thực phẩm của Lục gia vậy đó)” Lục Kiếm Hào nói. Lời nói của Lục Kiếm Hào một lần nữa khiến mọi người đỏ mắt, học được Lục Gia Thái chính là đã nhận được sự công nhận về tư cách kế thừa Lục thị của Lục Kiếm Hào, mỗi gia tộc của Lục thị cho đến nay có khoảng chừng 70 người, nhưng mà có tư cách để học Lục Gia Thái thì không quá 10 người...

“Ông nội... trước tiên con có thể từ chối được không...” Lục An Nhiên lúng túng nhìn Lục Kiếm Hào, một câu nói dẫn đến sự ồn ào của mọi người. Cur nhiên từ chối... nào không bị ừ nước chứ...

“Tại sao vậy An Nhiên?” Lục Quân Phong vẻ mặt khó hiểu: “Nếu như con sợ có những chỗ con không thể hiểu được, chú hai với anh Minh của con có thể chỉ dạy cho con.” Vào Lục thị làm việc có hơi sớm, nhưng mà học trù nghệ thì càng sớm càng tốt!

Ý tốt của Lục Quân Phong lọt vào tai của Lục Quân An trở nên chói tai, Lục Quân Phong và hai người con trai của ông đều được Lục Kiếm Hào truyền cho Lục Gia Thái, ba người đều nằm trong Phòng Khai Phát. Mà chi nhánh của ông ta lại bị Lục Kiếm Hào toàn bộ phụ nhận triệt để, chỉ có thể ở lại một bộ phận râu ria của Phòng quan hệ xã hội, dựa vào cái gì chứ?

Lục An Nhiên nhìn những khuôn mặt kinh ngạc, cười nói: “Không phải con sắp thi tốt nghiệp Sơ trung rồi sao, con nghỉ sau khi tốt nghiệp, thì con sẽ có thể toàn tâm toàn ý cùng với ông nội học làm thức ăn, không phải tốt hơn sao?”

“Ừm!” Lục Kiếm Hào gật đầu vừa ý, đứa cháu gái này càng ngày càng giống Lục Quân Hạo rồi, tại sao trước đây ông không phát hiện cháu gái lại hiểu chuyện như thế?

“Đừng đó!” Kỳ Nhu cũng nói: “Con cũng cảm thấy việc học hiện tại của An Nhiên là quan trọng nhất, với lại con...” Kỳ Nhu do dự nhưng vẫn nên nói ra sự tình mà từ trước tới nay bà luôn suy nghĩ: “Con cảm thấy mặc dù vị giác của An Nhiên so với người khác hơi mất cảm một chút, nhưng mà con muốn để An Nhiên đi con đường mà nó muốn, đi con đường mà nó cảm thấy có hứng thú, mà không nhất định phải tiến vào Lục thị...”

Lời Kỳ Nhu nói khiến Lục Kiếm Hào có chút không vui, ông một lòng muốn truyền Lục thị cho con trai Lục Quân Hạo, nhưng mà hiện tại Lục Quân Hạo không có ở đây, mà Lục An Nhiên lại có thiên phú bẩm sinh, ông đương nhiên muốn lập An Nhiên làm người thừa kế rồi...

“Mẹ, con muốn vào Lục thị...” Lục An Nhiên rất cảm kích bà đã suy nghĩ cho mình nhiều như vậy, nhưng mà ngày đầu tiên khi cô trùng sinh thì cô đã quyết định: “Con muốn thay ba bảo vệ ông nội, bảo vệ Lục thị, bảo vệ mẹ!”

“Tốt!” Lục Kiếm Hạo đập một cái lên bàn: “Không hổ là cháu gái của Lục Kiếm Hạo!” tuổi còn nhỏ mà đã có khí chất đảm đương này! Đây mới đúng là cháu gái của Lục Kiếm Hạo! Mới là con gái ngoan của Quân Hạo!

“An Nhiên...” Khóe mắt của Kỳ Nhu có chút ẩm ướt, con gái đem lại cho bà quá nhiều kinh hi, đồng thời bà cũng có chút đau lòng cho con gái. Mới 15 tuổi, đáng lẽ ra đang là độ tuổi chơi đùa vui vẻ, không chỉ không có cha bên cạnh, mà còn phải đảm nhận trọng trách nặng nề như thế này. Làm sao bà lại không đau lòng chứ.

Lục Quân Phong cùng Từ Liên Tâm cũng nhìn nhau cười, trong lòng họ, anh cả Lục Quân Hạo hoàn toàn xứng đáng là người thừa kế Lục thị, mặc dù anh cả mất tích, nhưng mà Lục An Nhiên lại vâng lời hiểu chuyện như vậy, thực sự làm cho họ cũng vui vẻ yên lòng.

Cả bàn người ăn cơm đều trở nên vui vẻ, nhưng sự vui vẻ này cũng không phải là cả bàn người đều cảm nhận được, chỉ ít cả gia đình Lục Quân An đều không cảm thấy như thế. Lục An Hoa và Lục An Hân vẻ mặt giận dữ, nhưng mà cả một câu cũng không thể nói, chỉ có thể ăn chén cơm trắng nhạt như nước ốc. Lục Quân An lại bóp chặt nắm tay, cắn chặt răng. Tại sao từ nhỏ Lục Kiếm Hạo đã thiên vị Lục Quân Hạo? Hiện tại Lục Quân Hạo đã mất tích nhiều năm như vậy, Lục Kiếm Hạo cũng không nguyện ý liếc nhìn ông ta, nhìn con trai con gái của ông ta? Tại sao? Dựa vào cái gì?

Một bữa cơm ăn xong có người vui vẻ có người lại tức giận, ăn xong cơm, Lục An Nhiên và Kỳ Nhu hai người mỗi người một câu chọc cho Lục Kiếm Hạo cười vui vẻ, Lục Bá cũng cảm thấy trong lòng vui vẻ, sau khi đại thiếu gia mất tích, lão gia chưa từng được vui vẻ như ngày hôm nay! Toàn bộ Lục Trạch lại được một phen vui vẻ rồi.

Vợ chồng Lục Quân Phong cũng bị những câu chuyện cười của Lục An Nhiên chọc cho cười cong cả eo, từ trước giờ sao bọn họ lại không biết Lục An Nhiên lại có thiên phú kể chuyện cười như thế chứ.

Cả nhà Lục Quân An lại cảm thấy chính mình trở nên dư thừa trong căn phòng khách này, vì thế quyết định đi lên lầu hai tự mình mở “cuộc họp gia đình”.

“Hứ!” Lục An Hoa càng nghĩ lại càng tức: “Ông nội cũng quá thiên vị rồi! Dựa vào cái gì những thứ tốt đều để cho Lục An Nhiên chứ?”

“Nhỏ tiếng chút! Cận thận tai vách mạch rừng!” Lục An Hân so với Lục An Hoa cẩn thận hơn một chút.

“Bọn họ đều cười nói vui vẻ ở dưới lầu, làm sao có công phu lên chỗ này của chúng ta nghe lén chứ!” Lưu Nguyệt không vui liếc trắng mắt.

“Ba! Con thấy Lục An Nhiên kia cũng không phải thứ tốt gì!” Lục An Hoa nói: “Ba tận tụy chăm lo trước sau, cô ta một tiểu nha đầu lừa gạt lại dám ở trên bàn chỉ cây dâu mắng cây hòe như vậy! Con nuốt không trôi cục tức này!”

“Nuốt không trôi anh cũng phải nhịn lại!” Lục An Hân càng ngày càng không chịu được người anh trai ngốc nghếch của mình: “Anh tốt nhất nên nhẫn nhịn lại một chút! Làm tốt công việc của anh, đừng để người ta bắt được sai lầm của anh!”

“Anh, Anh làm gì có sai lầm nào!” Lục An Hoa có chút chột dạ.

“Còn có sai lầm gì?” Lục An Hân khinh thường liếc mắt nhìn Lục An Hoa: “Có bản lĩnh thì đừng để em phải giúp anh dọn dẹp hậu quả! Nếu như không phải em giúp anh giấu sự việc kia đi, anh sớm đã phải cút ra khỏi đây rồi!”

“Em...” Lục An Hoa sắc mặt ngưng trọng, tức thì thẹn quá hóa giận, vừa định cãi lại thì bị Lục Quân An chặn đứt.

“Đều im miệng hết cho ba! Cãi qua cãi lại phiền chết được!” Lục Quân An hét lên một tiếng cũng không kém so với con trai con gái: “Đều cút ra ngoài!”

“Ông xã...” Lưu Nguyệt muốn an ủi ông chồn đang muốn bạo phát của mình, cũng bị Lục Quân An một đẩy đẩy ra.

“Còn có bà! Cút cút cút! Đều cút hết cho tôi!” Lục Quân An đuổi hết tất cả mọi người ra ngoài, nhìn ra ngoài cửa sổ cau chặt mày, có lẽ đề nghị bên phía Bắc Đô, hẳn cũng nên cân nhắc một chút, nhất định hẳn phải có được Lục thị, không cần biết phải trả giá như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tâm sự ban đêm, hai mẹ con bộc lộ

Cả một buổi chiều, Lục An Nhiên đều ở bên cạnh Lục Kiếm Hào nói chuyện tiếu lâm, chọc đến Lục Kiếm Hào cười đến không ngừng được. Kỳ Nhu đối với con gái cũng không có biện pháp, trước đây khi ở trước mặt Lục Kiếm Hào Lục An Nhiên vẫn rất giữ kẽ, không biết hiện tại chuyện gì đã xảy ra, thông suốt rồi ư? Nhưng mà, Lục Kiếm Hào vui vẻ là được!

Đến giờ cơm tối, hai người con trai của Lục Quân Phong cũng đều đã tới, một bữa cơm một số người vui vẻ một số người lại không vui, cho đến khi đêm xuống, Lục Quân An cũng đều không xuất hiện trước mặt mọi người, ngay cả hai anh em Lục An Hoa và Lục An Hân cũng không kiêu ngạo, tự mạn như lúc trưa mới đến nữa, từng người một đều cuối đầu không nói gì, chỉ cho đến khi Lục Kiếm Hào hỏi đến chuyện công việc thì hai người mới ngẩng đầu lên trả lời mấy câu giống nhau.

Đêm khuya, Lục An Nhiên cùng Kỳ Nhu ngủ chung một phòng, đã lâu lắm rồi hai mẹ con không cùng nằm trên một chiếc giường, Lục An Nhiên gối lên cánh tay của Kỳ Nhu, cư nhiên còn có một chút hoảng hốt, cảm thấy những việc này thật sự không tưởng tượng được, thật giống như là đang nằm mơ vậy. Cô nhìn vào khuôn mặt của Kỳ Nhu, một người đã 30 tuổi rồi nhưng dung nhan vẫn cứ giống như là người mới 20 tuổi vậy, Kỳ Nhu bảo đường khuôn mặt mình thật đúng chỗ, mái tóc dài vừa đen vừa óng ả ngày thường vẫn được buộc kiểu đuôi gà, bây giờ lại thả ra rồi tung trên vai cũng mang vài phần ý nhị. Dưới ánh đèn mờ nhạt trên đầu giường, cả người Kỳ Nhu được chiếu rọi lên một tầng ánh vàng, hiện ra một người có phong phạm của một người vợ nhu mì, quyến rũ. Hình như bà ấy vừa mới ngủ, hơi thở trầm ổn mà bình tĩnh, khiến cho Lục An Nhiên có cảm giác như được như mất không không chế được bản thân mà kêu một tiếng: “Mẹ”

“Ừm?” Kỳ Nhu vẫn nhắm mắt tùy tiện trả lời một tiếng.

“Mẹ?” Lục An Nhiên lại gọi thêm tiếng nữa.

“Ừm!” Kỳ Nhu chậm rãi mở mắt khó hiểu nhìn về phía Lục An Nhiên.

“Mẹ, mẹ, mẹ!” Lục An Nhiên lặp lại mà gọi Kỳ Nhu.

“Ừm?” Kỳ Nhu có chút mơ hồ, con gái bà như vậy là như thế nào? Kỳ Nhu duỗi tay xem xét cái trán của Lục An Nhiên, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, cũng không phát sốt! Vì thế Kỳ Nhu mở miệng hỏi: “Sao thế? An Nhiên? Mơ thấy ác mộng sao?”

“Không có...” Lục An Nhiên chui vào trong lòng của Kỳ Nhu, áp khuôn mặt vào nơi ấm áp trước ngực Kỳ Nhu, nghe tiếng tim đập có quy luật: “Mẹ, con rất nhớ người...” kiếp trước, sau khi Kỳ Nhu mất, vô số ngày đêm, Lục An Nhiên đều bình tĩnh từ trong giấc mộng mà nhận ra rằng: cô không còn mẹ nữa rồi...

“Đưa gốc này!” Kỳ Nhu bắt đầu dĩ cười, dùng tay vuốt lưng Lục An Nhiên nói: “Cũng đã là cô gái 15 tuổi rồi, tại sao lại còn làm nũng như thế?” Hôm nay cũng vậy, đáng lẽ ra Lục Bá đã chuẩn bị cho Lục An Nhiên một căn phòng riêng, nhưng mà Lục An Nhiên vẫn cố chấp ngủ cùng bà, nghĩ lại, Lục An Nhiên đã nhiều năm rồi không làm nũng với bà.

“Con chính là muốn làm nũng với mẹ, bất kể có lớn bao nhiêu, con cũng đều là con gái của mẹ!” Lục An Nhiên nhắm mắt ôm chặt Kỳ Nhu, không ai có thể hiểu được cảm giác hạnh phúc mất đi lại tìm được của cô. Dù rằng đã qua nhiều ngày, cô vẫn như cũ cảm thấy bản thân mình như đang nằm mơ một giấc mơ không có thật, lo lắng một khi chớp mắt, Kỳ Nhu sẽ biến mất...

“Nha đầu ngốc!” Kỳ Nhu cũng vòng tay ôm thật chặt con gái: “An Nhiên, con cùng Sở Dao... sao thế? Hai đứa cãi nhau sao?”

“...” Nghe thấy Kỳ Nhu nhắc đến tên của Sở Dao, cơ thể Lục An Nhiên phút chốc trở nên cứng ngắc: “Tại, tại sao đột nhiên lại nhắc đến cậu ấy?”

“Bởi vì mẹ cảm thấy gần đây con đối với cô bé ấy rất lạnh nhạt...” Kỳ Nhu lo lắng nói: “Cô bé ấy không phải người bạn tốt nhất của con sao?” Bà nhớ rõ lúc trước Lục An Nhiên vẫn thích dính lấy Sở Dao, mối quan hệ của hai người tốt đến nỗi giống như hai chị em ruột thịt vậy.

“...” Lục An Nhiên suy đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn nên cho Kỳ Nhu biết vấn đề này: “Con... Con hiện tại không thích Sở Dao nữa.”

“Tại sao thế?” Kỳ Nhu đặt tay mình lên vai của Lục An Nhiên.

“Bởi vì...” Lục An Nhiên thuận thế ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Kỳ Nhu: “Bởi vì lần trước lúc con bị rơi vào bể bơi, mơ hồ cảm thấy hình như là Sở Dao đẩy con...”

“Cái gì?” Kỳ Nhu nháy mắt ngạc nhiên: “Là thật sao? Con không nhìn lầm chứ?” Không phải Kỳ Nhu không tin Lục An Nhiên, mà là bà không thể tin được một cô bé ngoan ngoan đáng yêu như Sở Dao lại có thể hạ độc thủ đối với Lục An Nhiên như vậy, rõ ràng Lục An Nhiên đối xử với cô bé ấy rất tốt...

“Con cũng không rõ nữa...” Hiện tại Lục An Nhiên vẫn chưa thể nào tìm ra được người thân bí đứng sau lưng Sở Vạn Hải, cho nên cô cũng không thể triệt để đoạn tuyệt quan hệ với Sở Dao: “Chính là không rõ, cho nên hiện tại con mới giữ khoảng cách với cậu ấy!”

“Là như vậy sao...” Kỳ Nhu thở một hơi, nhưng mà vẫn còn có điểm lo sợ sau này, một bên lại lo lắng trách nhảm Sở Dao, một mặt khác lại lo sợ nếu thật sự Sở Dao không có ý tốt thì phải làm sao? Chồng bà đã mất tích rồi, con gái bà tuyệt đối không thể xảy ra sơ suất gì: “Vậy tốt nhất con nên tránh xa Sở Dao một chút đi!”

“Ừm!” Lục An Nhiên gật đầu, xem ra, kết quả mà cô cần cũng đã đạt được rồi, hiện tại đối với Sở Dao Kỳ Nhu cũng đã có sự phòng bị. Lục An Nhiên cười nằn nui, một lần nữa dụi đầu vào lòng Kỳ Nhu: “Mẹ, lần sau mẹ đừng tin lời nói nhảm nhí của người khác nữa! Đặc biệt là lời của Sở Dao! Trừ phi là lời con tự nói ra, không thì, mẹ tuyệt đối không được tin! Biết không? Biết... không?” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, Lục An Nhiên từ từ chìm vào giấc ngủ, hôm nay cô cũng đã mệt lắm rồi, vì dễ dãi dành Lục Kiếm Hào vui vẻ, cô vắt hết óc kể một chuyện lại đến một chuyện cười mà kiếp trước cô nghe được, một chết cô rồi.

“Ừm!” Kỳ Nhu đáp một tiếng, con gái sao lại xem bà như là con nít vậy! Bất đắc dĩ cười một cái, Kỳ Nhu dịch dịch lại cái chăn trên người và một góc chăn bị chen đàng sau Lục An Nhiên. Nhẹ nhàng tắt đèn ngủ, lại nhẹ nhàng hôn lên trán Lục An Nhiên, mới từ từ nhắm mắt ngủ. Trong giấc mộng, ông Hạo đã trở về, bà cùng với ông Hạo tay nắm tay sánh vai đi trên một cánh đồng lúa mạch, mà An Nhiên ở trước mặt bọn họ chạy loạn vui đùa, sắc vàng của cánh đồng lúa mạch kéo dài đến vô tận, ánh tà dương màu đỏ cam chiếu trên khuôn mặt, trên người bọn họ... Trên khuôn mặt ngủ say của Kỳ Nhu không kim được mà lộ ra một nụ cười.

Đêm nay hai mẹ con ngủ rất ngon, cho đến khi người hầu gái khó xử gõ cửa báo rằng khách mời liên tục đến rồi, hai mẹ con mới mạnh mẽ ngồi dậy hai mắt mơ hồ mẹ nhìn con, con nhìn mẹ. Khôi phục thần trí sau đó đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi mới nhớ tới hôm nay là đại thọ 60 của Lục Kiếm Hào, mà hai người bọn họ cứ nhiên ngủ tử như thế này!!!

Một đám người hầu vây quanh giúp hai người trang điểm, lúc hai người lúng túng xuất hiện ở phòng khách lầu 1, phòng khách đã xuất hiện rất nhiều khách rồi, những đứa trẻ tham gia bữa tiệc đang vui vẻ nô đùa ngoài vườn, mà bên ngoài vườn đã bị phóng viên vây chặt như nêm cối. Sự xuất hiện của Kỳ Nhu và Lục An Nhiên đã hấp dẫn rất nhiều ánh nhìn, hai mẹ con đều mặc bộ lễ phục màu tím bó quanh ngực, điểm không giống ở đây là bộ lễ phục của Kỳ Nhu hơi thiên một chút sắc xanh còn Lục An Nhiên lại thiên về màu hồng phấn

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Lần thứ hai và mặt, phá hỏng chuyện tốt

So với hai bộ lễ phục này, hiển nhiên đem so sánh với bộ lễ phục mà cô tặng cho Sở Dao có vài phần không được đẹp đẽ, quý giá hơn, dù gì cũng là do Kỳ Nhu mời người về làm theo số đo của Lục An Nhiên, chỉ tiếc là bị “Lục An Nhiên” có tầm nhìn hạn hẹp trước kia tặng ra ngoài rồi, cô chỉ có thể cùng với Kỳ Nhu mua một bộ hoàn toàn mới về, hai người ở trong cửa hàng chọn lựa rất lâu, cuối cùng cùng để ý một bộ, Lục An Nhiên đột nhiên có một ý tưởng kỳ quái, dùng giá cao cộng năn nỉ ỉ ôi, thuyết phục nhà thiết kế thức suốt đêm làm ra một bộ lễ phục có độ tương đồng rất lớn. Vì thế mà hai mẹ con Kỳ Nhu và Lục An Nhiên liền xuất hiện với hai bộ lễ phục “trang phục mẹ con” hoa lệ mà xuất hiện trước mắt mọi người. Hai người có khuôn mặt tương tự nhau, mặc hai bộ lễ phục giống nhau, một đôi mẹ con xinh đẹp, thật khó để mọi người không ngừng liên tục suy nghĩ.

“Ba, sinh nhật vui vẻ!” đối với chuyện mình đến trễ, Kỳ Nhu cảm thấy có chút ngượng ngùng, khuôn mặt trắng nõn đối diện với đôi mắt của Lục Kiếm Hào, trong nháy mắt nổi lên đỏ ửng.

“Hừm! Vào ngày sinh nhật của ba mà còn dậy trễ như thế, nếu không phải người hầu gọi các người, chẳng phải là muốn ngủ tới ngày mai?” Lưu Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn mịn màng cùng với vòng eo mảnh khảnh ánh mắt ghen ghét liền muốn phun lửa, lời nói ra đều như có kim châm vậy.

“Đúng đó!” Đôi mắt mắt đầy oán hận của Lục An Hoa liếc nhìn Lục An Nhiên: “Bác cả không có nhà, thì thật sự một chút lễ giáo cũng không có rồi!”

“Tôi...” Kỳ Nhu lỗ tai đỏ bừng cúi đầu thấp xuống hận không thể chui vào khe nứt trên mặt đất, chuyện đến trễ thật sự là lỗi của bà, nhưng cũng không nên trước mặt nhiều khách quý tàn nhẫn mà đâm chọc như thế.

“Ông nội!” Lục An Nhiên bỗng vọt tới trước mặt Lục Kiếm Hào làm nũng: “Ông nội, người có phải là giận An Nhiên rồi không? Chúng con dậy trễ như vậy, đều là lỗi của mẹ!”

“...” Kỳ Nhu sắp muốn khóc đến nơi, còn có người giống Lục An Nhiên ám hại cha mình như vậy không... không đúng, ám hại mẹ mình chứ!

“Đều là do mẹ lo lắng con ở bên cạnh ông nội, sẽ bởi vì tính tình bướng bỉnh của con mà quấy rầy ông nội nghỉ ngơi, cho nên đã dạy dỗ con suốt một đêm! An Nhiên con đến mắt cũng không mở lên nổi rồi, mẹ còn nói cái gì, ba không có ở bên cạnh, loại rác rưởi gì cũng có thể ức hiếp chúng ta, cho

nên bảo con nên cẩn thận một chút!”

“...” Kỳ Nhu cạn lời, bà dám thề với đền! Đêm qua bà tuyệt đối không nói những câu như thế! Hồ lô của An Nhiên đang chứa thuốc gì thế?

“Nói vậy!” Lục Kiếm Hào nói: “Ai dám ức hiếp các con!” Lục Kiếm Hào nhìn Kỳ Nhu: “Tiểu Nhu, con cũng đừng quá sợ hãi như thế, tâm tư tình tứ là tốt, nhưng mà con cũng nghĩ quá nhiều rồi!” đều đã ở nhà của ba rồi, chẳng lẽ ba còn có thể để vợ con con trai mình bị người khác ức hiếp sao!

“Ba... con...” Kỳ Nhu muốn giải thích, lại chẳng biết nên nói từ đâu, cũng không thể nói An Nhiên đang gạt người! mặc dù An Nhiên hại bà, nhưng bà cũng không thể phá bỏ màn kịch của con gái mình không phải sao?

“Ai nói thế!” Lục An Nhiên đột nhiên tiếp lời: “Lúc này không phải có người nói ba không có ở đây mà đâm chọt sau lưng mẹ sao?”

Lục An Hoa đang đứng xem náo nhiệt lập tức sùng sốt, hai mẹ con chó cắn chó không phải rất tốt sao? Tại sao lại cảm thấy có chỗ không hợp lý?

“...” Lục Kiếm Hào hiểu ra, Lục An Nhiên là đang lấy mình ra làm lá chắn cho Kỳ Nhu! Mặc dù việc bị cháu gái đem ra tính kế là một việc rất mất mặt, nhưng mà việc này cũng chứng minh cháu gái ông rất nhanh trí và thông minh đúng không? Và lại, ông cũng có thể thay mặt Kỳ Nhu nói vài lời rồi, không thì ai cũng nghĩ là hai mẹ con nhà này dễ bị ăn hiếp! Lục Kiếm Hào giữ nguyên khuôn mặt lạnh như băng nói: “An Nhiên, con không cần để ý đến những người đó, Quân An mỗi ngày đều ở nhà, cũng không thể thấy được lễ giáo của An Hoa tới đâu! Cư nhiên lại còn dám khiển trách bác gái cả rồi! Lão tam, con chính là quân giáo con cái mình như thế sao?”

“Con...” Lục Quân An một bụng lời muốn nói cũng phải nhin lại trong miệng. Ông ta quá hiểu rõ người cha của mình rồi, nếu như lúc này hắn nói lại một câu, vậy thì hãy đợi đây! Những câu nói sau đó của ông lão sẽ còn nhiều hơn, và lại càng khó nghe hơn câu trước.

“Ông nội, là bọn họ đến trễ trước!” Lục An Hoa không hiểu Lục Kiếm Hào bằng Lục Quân An.

“Bọn họ đến trễ là ông cho phép! Con có ý kiến?” Lục Kiếm Hào liếc mắt nhìn Lục An Hoa lạnh lùng nói: “Lục Kiếm Hào ta chỉ cần còn một hơi thở, Lục gia này cũng không đến lượt cậu chỉ tay chỉ chân, cho dù có một ngày chỉ cần hai đạp là có thể đạp chết ta, cả Lục thị này cũng không đến lượt cậu một tay che trời!”

Cả nhà Lục Quân An nháy mắt mặt trắng bệch, câu nói này chẳng khác nào đã phán tử hình cho Lục An Hoa, cũng nói rõ ràng với Lục Quân An, Lục thị tuyệt đối sẽ không lựa chọn Lục An Hoa làm người nối nghiệp!

“Ông nội...” Lục An Hân là người đầu tiên bình thường trở lại, xấu hổ cười theo: “Người cũng không phải là không biết tính tình anh con, con người anh ấy chính là đơn giản thẳng thắn, đôi khi nói chuyện không suy nghĩ, lời nào không lọt lỗ tai, người chỉ cần đánh chửi anh ấy là được. Nhưng mà trong lòng anh ấy vẫn luôn hiếu kính người, không thì, hôm nay sinh nhật của người, anh con còn đặc biệt quay lại ngôi trường đại học ở Luân Đôn mà trước đây ông bà nội còn trẻ đã từng học qua để đầu giá chiếc huy chương hơn 600 năm tuổi rồi.” Lục An Hân liếc mắt nhìn Lục An Hoa.

Lục An Hoa đề xuống con tức giận trong lòng đổi thành một nụ cười lấy lòng, từ trong túi áo lấy ra một hộp quà màu đỏ lớn bằng bàn tay, vừa mở ra bên trong chính là một chiếc huy chương hoàn toàn bằng vàng. Chiếc huy chương này không lớn, chỉ có thể vừa lòng bàn tay, toàn làm bằng vàng, cái quan trọng không phải là ở chiếc huy chương này, mà là kỷ niệm của Lục Kiếm Hào. Chủ ý này vẫn là do Lục An Hân nghĩ ra, luận về trí tuệ, cô ta chính là người thông minh nhất trong nhà Lục Quân An rồi.

Lục An Nhiên khoe miệng khê nhếch, thật sự là vẫn giống như kiếp trước, còn nhớ kiếp trước Lục Kiếm Hào thật sự cảm động, dưới sự yêu cầu của Lục Quân An, Lục Kiếm Hào trực tiếp giao quyền tiếp quản một cửa hàng mới cho hắn. Chỉ là, một đời này lại quay một vòng, cô sẽ không để cho những kẻ ác độc này được đắc ý như vậy.

Quả nhiên, nhìn thấy Lục Kiếm Hào yêu thích không buông chiếc huy chương, Lục Quân An liền mở miệng nói: “Ba, đứa nhỏ An Hoa này cũng thật sự là có hiểu! việc trong công ty, nó cũng nỗ lực mười phần, nếu như còn để nó ở Phòng nghiệp vụ thì có chút hao một nhân tài, không phải ở Tân Đông Lục thị có một cửa hàng mới...”

Lục Quân An vẫn chưa nói hết lời, Lục An Nhiên liền bám lấy cánh tay Lục Kiếm Hào cười nói: “Món quà của anh họ An Hoa thật sự không tồi, đối với chuyện lúc này coi như là bù qua xót lại đi! Được không ông nội? con và mẹ cũng tha thứ cho anh họ An Hoa! Người cũng bỏ qua, cho anh ấy chút mặt mũi đi!”

“...” Lời Lục An Nhiên vừa nói ra, cả nhà Lục Quân An lần thứ hai đen mặt, huy chương này đã phải tiêu tốn hơn 700 vạn mới giành được! lại chỉ có thể để bù qua xót lại? chuyện này cũng thật không hợp lý rồi! và lại cả nhà Lục Quân An cũng không cảm thấy cái sai của Lục An Hoa.

“Cũng được!” Lục Kiếm Hào gật đầu đáp ứng nói: “Liên theo như con nói đi!”

“Được rồi!” Lục An Nhiên vẻ mặt đắc ý “tranh công” nói: “Anh họ An Hoa, còn không mau cảm ơn em đi!”

Còn cảm ơn ư? Lục An Hoa ngay cả ý định muốn xé nát Lục An Nhiên cũng có rồi, nhưng lại bị ánh nhìn của Lục Kiếm Hào áp chế lại, vẫn là cố gắng nở một nụ cười vô cùng khó coi nói: “Anh.. Anh cảm ơn em...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Cho nhau chỉ trích, tiếp cận long thị

Lục An Nhiên nhìn sắc mặt cả nhà Lục Quân An đều giống như ăn phải phân chó, lập tức cảm thấy tâm tình vui vẻ, đặc ý chạy về bên cạnh Kỷ Nhu, nghịch ngợm le lưỡi.

Mà ở trong góc của phòng khách, một thiếu niên mặc một bộ tây trang đen cắt may vừa người, tay bưng một ly rượu đỏ hứng thú mà quan sát cô, so với 8 năm trước Lục An Nhiên của hôm nay lại càng trở nên xinh đẹp hơn, cũng càng thêm cô quái linh hoạt hơn... Lần trước chỉ vội vàng nhìn một cái, nghĩ lại những chữ viết thanh tú trên tờ giấy nhớ, liền cảm thấy trong lòng trở nên âm ập. Nhìn nụ cười ngọt ngào của Lục An Nhiên. Thời gian gần cách 8 năm, lần này cậu kiên trì tới thành phố S thật sự là một lựa chọn đúng đắn.

“Long thiếu!” Lục Quân Phong nhìn thấy vị khách quý mà Lục Kiếm Hào giao phó cho ông tiếp đãi đang ngần ngừ liền mở miệng nhắc nhở một tiếng, thuận tiện cũng nhìn theo ánh mắt của vị Long thiếu này, nhìn thấy cháu gái của mình Lục An Nhiên, trong lòng liền hiểu rõ người kế nghiệp của Long thị này đã nhìn trúng cháu gái mình, nếu như có thể cùng với công ty hàng đầu của Z quốc liên hôn, đối với sự phát triển của Lục thị cực kỳ tốt! Nhưng chỉ trong chớp mắt suy nghĩ này đã bị Lục Quân An phủ nhận, gia tộc càng lớn nước càng sâu, những chuyện xấu càng nhiều, đặc biệt là ở Bắc đô bên kia lại càng thêm ngượng ngùng hỗn tạp! Lục An Nhiên đơn thuần, trong sáng, khẳng định không thể gả vào một đại gia tộc có kếu cầu ngàn năm như thế. Hơn nữa, ông cũng chưa biết được nhân phẩm của Long Ngọc Tinh như thế nào?

“Ừm?” cảm thấy chính mình đã thất thân, Long Ngọc Tinh mỉm cười hỏi lỗi: “Vị đó là Lục gia đại tiểu thư Lục An Nhiên sao?”

“Ồ...” Lục Quân Phong cũng không nghĩ được Long Ngọc Tinh lại như thế đi thẳng vào vấn đề, vì thế gật đầu nói: “Đúng”

“Vẫn còn đi học?” Long Ngọc Tinh suy tính hỏi: “Sơ trung năm ba rồi nhì...”

“Vâng, An Nhiên vẫn còn đang học Sơ trung năm ba.” Không hi vọng Long Ngọc Tinh cứ hỏi mãi vấn đề của Lục An Nhiên, Lục Quân Phong liền hỏi: “Long thiếu lần này đến thành phố S này, là đến chơi một thời gian sao?”

“Đã chuyển việc học qua đây rồi, sẽ ở đây cho đến khi tốt nghiệp Cao trung.” Long Ngọc Tinh trả lời.

“Ồ...” Lục Quân Phong tiếp lời nói: “Nơi vui chơi tại thành phố S này thật sự rất nhiều, Long thiếu nếu như muốn đi chơi chỗ nào, tôi sẽ để con trai tôi đưa ngài ra ngoài đi dạo.”

“Cảm ơn.” Long Ngọc Tinh cười lễ độ, một lần nữa nhìn thẳng vào Lục An Nhiên, mới thu hồi ánh mắt của mình: “Tôi ra ngoài đi dạo.”

“Mời tự nhiên.” Lục Quân Phong nghe rõ ý trong lời nói của Long Ngọc Tinh là muốn được tự do hoạt động cho nên cũng không nhiều lời, nghiêng thân mình ra nhường đường. Trong lòng đã chuẩn bị biện pháp dự phòng, nếu như thật lòng theo đuổi thì tốt, nhưng mà đại đa số những công tử của đại gia tộc lớn như thế này đều chỉ là muốn chơi qua đường mà thôi, Lục thị mặc dù không nổi tiếng so với Long thị, doanh nghiệp gia tộc lớn với lịch sử hơn ngàn năm, nhưng mà cũng là một doanh nghiệp thực phẩm đứng đầu của thành phố S này, ở Z quốc cũng có một chút danh vọng! Đại tiểu thư của Lục gia cũng là báu vật, sẽ không thể để người khác ức hiếp như thế. Bản thân Lục Quân Phong có hai người con trai, không có con gái, liền đem đứa con gái của anh trai tôn kính nhất Lục An Nhiên thành con gái mình mà yêu thương, cho nên yêu cầu đối với Lục An Nhiên cũng cao hơn một chút, trước đây Lục An Nhiên rất ghét việc bị Lục Quân Phong can thiệp, ngược lại lại rất thân thiết với người thường hay mua máy chơi trò chơi cho cô là Lục Quân An hơn, mặc dù Tô Liên Tâm cũng đã khuyên ông rất nhiều lần, nhưng mà mỗi lần nghĩ tới Lục An Nhiên là con gái của anh cả, về sau cũng có thể sẽ là người nối nghiệp của Lục thị, ông liền không nhìn được đối với Lục An Nhiên nghiêm khắc hơn một chút.

Mà bên kia, một nhà Lục Quân An bị Lục An Nhiên chọc tức buộc phải kiềm lại, người một nhà đã lui đến nơi ít khách mời, mắt mặt trước nhiều người như thế, bọn họ cũng không muốn ngốc nghếch đứng ở nơi phòng khách nhiều người như vậy nữa, mà trong lúc Lục Quân An đang rất kích động, phẫn nộ, thì hai người con cùng vợ của hắn lại cứ trách móc nhau chuyện lúc này, Lục Quân An lại càng bức mình hơn.

“Đều tại con nha đầu Lục An Nhiên chết tiệt!” Lục An Hoa siết chặt nắm đấm của mình, một bụng tức giận phát tiết ra: “Mất trắng hơn 700 vạn!”

“Đều không phải tại anh nhiều chuyện sao?” Lục An Hân không vui nhìn thẳng vào anh trai mình.

“Đừng trách anh con nữa!” Lưu Nguyệt thay con trai mình nói chuyện: “Anh con cũng không nói sai, là do Lục An Nhiên đó quá xảo quyệt! còn có con, con thấy chuyện chưa đủ lớn sao? Lúc này còn đề cập đến cái gì mà huy chương, chuyện này không phải để cho người khác lợi dụng sơ hở sao?”

“Mẹ, chuyện này cũng không thể trách con được!” Trong lòng Lục An Hân một trận ủy khuất: “Nếu như lúc đó không nhắc đến cái huy chương, anh trai triệt để sẽ không còn tư cách kế thừa gia nghiệp nữa! chuyện lần này chủ yếu là do lỗi của anh đó!” tại sao lần nào xảy ra chuyện cũng đều trách cô ta? Chẳng lẽ là do cô ta chỉ là một cô gái?

“Trách tao cái gì, là mẹ nói trước có được không?” Lục An Hoa trực tiếp đẩy lên người Lưu Nguyệt.

“Tại sao lại trách mẹ?” Lưu Nguyệt cũng không vui, bà ta giúp con trai giải vây, con trai lại để bà ta phải gánh vác, bà ta không vui nói: “Tao có thể nói, tao cùng với Kỷ Nhu cùng một bậc, đều là trưởng bối của Lục An Nhiên. Mày nói đương nhiên là không phù hợp rồi!”

“Con...” Lục An Hoa còn muốn cãi lại cái gì đó, liền bị Lục Quân An đánh gãy.

“Có ngừng hay không! Cãi xong chưa?” đầu Lục Quân An sắp phát nổ đến nơi, tổn thất 700 vạn ông ta rất xót ruột, lại có một đám người nhà không hiểu chuyện như thế ông ta càng đau lòng! Từng người một chỉ biết chỉ trích đối phương còn biết cái gì nữa? Hôm nay là ngày gì chứ? Nhiều người có danh tiếng, có danh dự trong ngành như thế, tập trung nhiều phương tiện báo chí như vậy, bọn họ cư nhiên còn có thể đấu tranh nội bộ, gia đình lục đục! Lục Quân An thật muốn hung hăng và hai cái miệng đang lớn tiếng cãi nhau, tại sao hắn ta lại cười phải một Lưu Nguyệt một người phụ nữ không có não, lại còn sinh ra hai đứa con tầm nhìn hạn hẹp! Lục Quân An im lặng trừng mắt xa lạ nhìn một nhà người nhà mình, còn không quên quở trách Lục An Hân: “Mày tại sao cũng không có đầu óc như thế! Thật sự làm tao thất vọng! nuôi mày lớn như vậy có tác dụng gì chứ!”

“Ba...” Lục An Hân có điểm ủy khuất, từ nhỏ đến lớn ả chưa bao giờ bị Lục Quân An mắng đến mức này, năm 16 tuổi đã tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh trong top 50 trường đại học hàng đầu thế giới, vào thời điểm đó tin tức này còn chiếm một mặt báo lớn của thành phố S. Lúc đó còn giúp Lục Quân An đắc ý một hồi! mà hiện tại ả ta 17 tuổi, tuy là năm đầu tiên làm việc trong công ty, ả ta cũng không gây ra vấn đề gì để lại hậu quả cho Lục Quân An, không đem lại phiền phức gì, một mực cẩn trọng, tại sao ba cô ta vẫn cứ trách móc bản thân như vậy? Tương phản đó, phạm phải sai lầm gì, người đầu tiên bị Lưu Nguyệt đẩy ra định tội chính là ả! Hiện tại là thời đại nào rồi, cư nhiên vẫn cứ trọng nam khinh nữ như vậy! Tư tưởng này trong mắt một du học sinh từ nước ngoài trở về như Lục An Hân là mủi phần ngu xuẩn cùng tro trền. Nhưng hiện tại ả ta cũng không có sức để thay đổi được nó...

Lục Quân An khinh thường trắng mắt liếc nhìn Lục An Hân, vừa quay đầu liền trùng hợp nhìn thấy Long Ngọc Tinh cách đó không xa, trước khi Long Ngọc Tinh đến đây ông ta đã chú ý rồi, vốn dĩ muốn cùng cậu ta trực tiếp bàn chuyện, không ngờ được Lục Kiếm Hào lại để Lục Quân Phong tiếp đãi Long Ngọc Tinh, mặc dù trong lòng không phục nhưng ông ta cũng chỉ có thể nhẫn lại, hiện tại Long Ngọc Tinh đang đứng một mình, đúng là một cơ hội tiếp cận tốt nhất, Lục Quân An nhìn thoáng qua đứa con gái của mình trong lòng cũng có chủ ý, nhẹ nhàng cổ họng nói với Lục An Hân: “An Hân, với ba đi qua tiếp đãi người kế thừa của Long thị!”

“Long thị?” Lục An Hân cũng ngây người, nhìn Long Ngọc Tinh gần đó, thế nhưng trong nháy mắt xuất hiện cảm giác tim đập thình thịch.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Long thị đại thiếu, lười đến phản ứng

Ánh mặt trời xuyên qua các nhánh cây, tinh nghịch dừng lại ở những sợi tóc của cậu, ước chừng khoảng mười bảy mười tám tuổi, chiều cao 1m79, đồng tử màu nâu ôn nhu nhìn về hướng phòng khách, ngón tay trắng nõn với những khớp xương rõ ràng, nhẹ nhàng đưa ly rượu để dài trong tay, ly rượu vang đỏ Bordeaux trong suốt sản xuất từ nhà máy Aubeon theo sự chuyển động của cổ tay cậu vẽ ra một đường cong động lòng người. Trên người vận bộ tây trang màu đen của hãng Zegna cắt may vừa người, hiện lên một thân thể thon dài nhưng mạnh mẽ của cậu, một cái giờ tay nhắc chân cũng đều thể hiện lên một con người đã trải qua nền giáo dục vô cùng tốt.

Lục An Hân tin tưởng rằng nhất cử nhất động của một người đều thể hiện ra tất cả học thức và giáo dưỡng của người đó, bề ngoài có thể lừa được con mắt người ngoài, cách ăn mặc có thể đánh lừa khả năng nghe nhìn, giọng nói có thể mê hoặc lòng người, tất cả những điều này đều có thể qua mắt người khác, nhưng chỉ riêng khí chất tuyệt đối là chân thực! Đây cũng là nguyên nhân mà Long Ngọc Tinh chỉ liếc nhìn một cái đã có thể mê hoặc được cô ta.

“Long thiếu, đi một mình sao?” Lục Quân An mang theo Lục An Hân nho nhả lễ độ đi qua cười nói: “Khách mời hôm nay thật sự hơi nhiều, nếu có chỗ nào tiếp đãi không được chu đáo, vẫn mong Long thiếu bao dung bỏ qua cho.”

“Đầu có.” Long Ngọc Tinh nhận ra sự xuất hiện của Lục Quân An, liền cười nhạt.

“Long thiếu, rượu vang hôm nay là rượu vang Bordeaux sản xuất từ nhà máy Aubeon, nguyên bản được ủ từ nho đã nấu chín tới, vì vậy uống là phải uống một cách nhanh chóng!” Lục An Hân một bên tốt bụng giải thích, một bên cũng thể hiện ra học vấn cao thâm của mình.

“Cái gì?” Long Ngọc Tinh tự nhiên sẽ biết rượu này là rượu gì, cũng biết phương pháp uống rượu vang Bordeaux, khi uống nhất định phải một ngụm uống hết mới được, chỉ là do cậu luôn chú ý nhìn ngắm bóng dáng màu tím nhạt đằng xa kia, đã sớm không còn hứng thú để uống rượu nữa, hương vị ngọt ngào của rượu nho, lúc này uống vào trong miệng cũng giống như uống nước lã vậy, thiếu đi một vị.

Nghe câu trả lời không lạnh không nhạt của Long Ngọc Tinh, Lục An Hân có chút xấu hổ nhìn Lục Quân An.

“Đây là con gái của tôi Lục An Hân, hình như là cùng tuổi với Long thiếu, vẫn còn ở độ tuổi ham chơi, nếu có câu nói nào mạo phạm, cũng xin Long thiếu thứ lỗi cho!” Lục Quân An cười làm lành nói.

“Ừm.” Long Ngọc Tinh thất thần đáp một tiếng, lại liếc nhìn bóng dáng màu tím nhạt nơi phòng khách, cũng không tìm thấy nữa, trong khoảnh khắc đó Long Ngọc Tinh bỗng cảm thấy hoảng hốt, cô ấy đi đâu mất rồi?”

“Trước đây, Long thiếu chắc là vẫn chưa tới thành phố S bao giờ nhỉ, thành phố S này cũng được coi là thành phố lịch sử và văn hóa của Z quốc, nếu như Long thiếu cảm thấy hứng thú với địa phương nào của thành phố S, tôi có thể làm người hướng dẫn cho Long thiếu đó!” Lục An Hân không ngừng cố gắng nở ra một nụ cười ngọt ngào đối với Long Ngọc Tinh.

“Cám ơn ý tốt của cô, nhưng mà tôi đến đây là để đi học, nếu như có chỗ nào muốn đi, sẽ đi cùng với những bạn học trong lớp, cũng không cần quấy rầy tiểu thư An Hân.” Long Ngọc Tinh uyển chuyển lễ độ kéo ra khoảng cách, cậu rõ ràng càng thích Lục An Nhiên làm hướng dẫn hơn... Nói như thế, thật sự là Lục An Nhiên rốt cuộc đã đi đâu rồi? Long Ngọc Tinh không dấu tích nhìn ngó xung quanh, sau cùng ở ngay cạnh đài phun nước tìm thấy bóng dáng xinh đẹp màu tím nhạt đó, cô ấy không biết đang nói gì với những đứa trẻ xa lạ kia, một khuôn mặt nghiêm túc. Mà những đứa trẻ đó cũng thành thạo rất phối hợp mà gật đầu, nhìn tư thế đó cũng rất có khí chất làm chị cả của đám trẻ. Khóe miệng Long Ngọc Tinh không kiềm chế được mà hơi giương lên, lộ ra một nụ cười vô cùng ôn nhu.

Thuận theo ánh nhìn của Long Ngọc Tinh, Lục An Hân cũng nhìn thấy bóng dáng của Lục An Nhiên, tức khắc trong lòng kêu bình một tiếng, đôi bàn tay không tự chủ được mà nắm thành một nắm: Tại sao lại là Lục An Nhiên! Tại sao ở chỗ nào cũng có cô ta? Tại sao Lục An Nhiên một mực cứ phải phá hư chuyện của ả?

“Hai người nói chuyện tiếp đi, tôi qua bên đó xem thử!” Lục Quân An không chú ý đến chỗ nào không đúng, trong lòng muốn tạo cơ hội cho con gái mình, tay liền vỗ bốp cười haha, chân như được bôi dầu mà đi mất. Ông ta đối với con gái mình rất có lòng tin, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn giáo dục có giáo dục, muốn học thức có học thức! Chỉ cần có thể bám vào Long thị, một Lục thị nhỏ nhoi cũng đã nắm chắc trong lòng bàn tay? Như vậy hẳn cũng sẽ không còn chịu cảnh bị người khác quản chế nữa, dựa vào người khác mới có thể đoạt được Lục thị, dựa vào người khác còn không bằng dựa vào đứa con gái khổ sở mà nuôi lớn này! Đối với Lục Quân An mà nói, Lục An Hân chính là một vốn đầu tư, bây giờ hẳn ta chỉ cần ngồi không mà chờ đợi thu hồi lạ số vốn đã đầu tư thôi! Nguyên bản chỉ cần Lục An Hân bám được vào những gia đình quyền thế ở Bắc đô là được, không thể nghĩ được rằng lần này cư nhiên lại có thể trực tiếp bám vào Long thị! Những chuyện không vui trong lòng của Lục Quân An cũng đều tan biến hết, giống như chuyện Long Ngọc Tinh trở thành con rể của ông ta đã là chuyện chắc chắn rồi.

Thấy Lục Quân An đi rồi Lục An Hân vẫn đứng ở đây, trong lòng Long Ngọc Tinh có chút không vui, nhưng dù gì cũng là Lục thị mời khách, sợ tiếp đãi không chu đáo, liên quan đến lễ nghĩa, nên cậu cũng không muốn nói gì.

“Em họ An Nhiên thật sự lớn lên rất xinh đẹp!” Lục An Hân đánh vỡ sự trầm mặc trước mắt, mở miệng nói. Cho dù là không tình nguyện thừa nhận, cô ta cũng không thể không nhìn nhận hiện thực, Lục An Nhiên là sự kết hợp hoàn mỹ những ưu điểm của Kỷ Nhu cùng Lục Quân Hạo. Làn da trắng hồng, ngũ quan thanh tú động lòng người, thân hình cao gầy. Mười lăm tuổi đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp! Nói câu không công bằng, đến sợi tóc cũng so với người khác đen hơn, cứng cõi hơn... so về diện mạo, Lục An Hân đã thua từ vạch xuất phát rồi!

“Ừm.” nghe thấy Lục An Hân khen ngợi Lục An Nhiên, Long Ngọc Tinh có một cảm giác rất tự hào, trong lòng vô cùng đắc ý miệng đáp một câu vô cùng lễ phép: “Tiểu thư An Hân lớn lên cũng rất xinh đẹp.”

“Cám ơn.” Nghe được câu trả lời của Long Ngọc Tinh, suy đoán trong lòng Lục An Hân cũng xem như được chứng thực, trong nháy mắt một trận đổ kỵ cùng ghen ghét ập vào lòng, cổ họng cay đắng khô khốc khiến cô ta khó khăn mà nói: “Nghĩ lại, An Nhiên thật sự cũng rất đáng thương, lúc ba tuổi, bác cả đã mất tích rồi. Ba tôi vẫn luôn bảo tôi phải chăm sóc tốt cho An Nhiên, trong công ty ông ấy vẫn luôn giúp đỡ bác gái cả.” Lục An Hân thật sự không phải là đồng tình với Lục An Nhiên, chỉ là muốn nói với Long Ngọc Tinh từ khi ba Lục An Nhiên mất tích, hai mẹ con cô ấy ở trong Lục thị không quyền không thế, nếu như Long thị muốn kết giao với Lục thị, cô ta mới là lựa chọn sáng giá nhất.

“Ồ” Trong lòng Long Ngọc Tinh xuất hiện một trận đau lòng, nghĩ lại 8 năm trước khi lần đầu tiên nhìn thấy Lục An Nhiên, một Lục An Nhiên khóc nức nở như thế đã khiến cho cậu xuất hiện ham muốn được bảo vệ, tám năm trôi qua, Lục An Nhiên lớn lên trở thành một cô gái duyên dáng yêu kiều, cũng không biết cô còn nhớ tới lời hứa của hai người hay không.

“Nhưng mà An Nhiên cũng có chút hơi quá đáng!” Lục An Hân cảm thấy những lời nói trước đây không thể nào cách dứt được suy nghĩ của Long Ngọc Tinh, vì thế tiếp tục bổ sung thêm: “Mỗi ngày đều rất ham chơi, đã là sơ trung năm ba rồi nhưng vẫn không lo học hành. Như vậy sợ rằng ngay cả Cao trung cũng thi không được! Bác gái cả cũng bị em ấy làm cho mệt mỏi, em ấy cũng thật sự rất nghịch ngợm! Ngày thường vô quy vô tắc cũng cho qua, hôm nay rõ ràng là đại thọ sáu mươi của ông nội, em ấy cư nhiên vẫn có thể đến muộn... haizzz... đúng thật là không có biện pháp!”

“Ồ.” Đối với người mà mình không có hứng thú, Long Ngọc Tinh tiếc chữ như ngọc, có thể dùng một từ để trả lời, tuyệt đối không trả lời hai chữ, chỉ lúc tâm tình tốt mới có thể thương cho bạn một câu, vậy thì bạn nên cảm tạ trời đất a di đà phật thôi!

“Không biết hiện tại Long thiếu ở đâu?” Lục An Hân cảm thấy ý đồ của mình cũng đã biểu đạt được không ít rồi, vì thế kiếm một đề tài khác mà nói tiếp: “Bữa khác An Hân muốn được tới cửa viếng thăm.”

“Không tiện.” Long Ngọc Tinh một câu liền từ chối, lúc này quả thật là do Lục An Hân có chút gấp gáp quá rồi, cuộc trò chuyện lúc trước, trên cương vị là một chủ nhà tiếp đãi khách khứa, Long Ngọc Tinh còn tình nguyện đáp lễ mấy câu, còn về việc đến cửa viếng thăm của Lục An Hân chính là ý muốn riêng của cô ta, Long Ngọc Tinh luôn phản cảm đối với những cô gái chủ động như vậy. Vì vậy trong trường học, cậu cũng vẫn luôn cẩn trọng kín đáo, những người trong trường biết chuyện cậu là người kế nghiệp của Long thị cũng không quá năm ngời, lần này cũng là lần lút đến đây, mặc dù mọi người đều biết được có người của Long thị đến tặng lễ chúc thọ cho Lục Kiếm Hào, nhưng cũng không biết cậu cũng là một trong những người đó, người biết được thân phận thật sự của cậu, cũng chính là một nhà Lục Quân Phong và Lục Quân An.

Mặc dù năm nay cậu cũng chỉ mới mười chín tuổi, nhưng do là người kế thừa Long thị, từ khi bắt đầu hiểu chuyện vẫn luôn có những bạn nữ cùng tuổi chủ động bám theo, thậm chí lúc cậu mười ba tuổi, đã có những cô gái lật ngã cửa sổ treo lên giường tự động để hiến thân, hại cho cậu đã nằm ác mộng suốt một tháng trời. Dẫn đến việc cậu nhìn thấy những cô gái chủ động dán lại đây là cảm thấy toàn thân không được thoải mái rồi.

“A...” bị Long Ngọc Tinh cứng ngắt từ chối, Lục An Hân cũng nhận ra rằng mình đã quá vội vàng rồi, vì thế cô ta cười nhạt tự tạo cho chính mình một bậc thang đi xuống: “Cũng đúng, Long thiếu vừa mới chuyển đến đây, chắc là vẫn còn nhiều việc chưa sắp xếp xong! Hiện tại tới cửa làm phiền thật sự có chút không phù hợp, chuyện viếng thăm đề ngày khác hãy nói vậy!”

Lần này đến một chữ Long Ngọc Tinh cũng lười trả lời Lục An Hân, hai người cứ như thế đứng như vậy một lúc, có lẽ là do Lục An Hân cũng cảm thấy

xấu hổ, vì thế chủ động cáo từ, để lại một mình Long Ngọc Tinh, tự mình quay về phòng khách nơi những khách mời đang tập trung ở đây.

Đối diện với khuôn mặt đầy vẻ chờ đợi của Lục Quân An, Lục An Hân chỉ có thể giả bộ thể hiện ra bộ dáng thành công, Lục Quân An thấy vậy tâm tình lại càng tốt hơn, ông ta hình như nhìn thấy bộ dáng lúc mình trở thành tổng giám đốc của Lục thị, khuôn mặt càng không thể che giấu đi sự đắc ý, ngay cả việc chào hỏi với Lục Quân Phong, ông ta cũng giả vờ như không thấy nữa, từ nhỏ ông ta đã rất khinh thường người anh hai này, chỉ biết theo sau móng của anh cả, đối với vấn đề người kế thừa Lục thị hình như một chút hứng thú cũng không có, chỉ biết nghe lời Lục Kiếm Hào hộ trợ Lục Quân Hạo. Hừ! không có tiền đồ! Ngu xuẩn!

Long Ngọc Tinh vẫn đứng im tại chỗ ngắm nhìn bóng dáng màu tím nhạt đó, không phải cậu không muốn đi qua đó nói chuyện phiếm với Lục An Nhiên, không phải không muốn đi qua đó hỏi Lục An Nhiên có còn nhớ mình hay không, còn nhớ lời hứa của bọn họ... nhưng mà cậu cảm thấy những hành động như vậy nhất định sẽ dọa sợ cô ấy, cậu cũng không muốn đem cái ước hẹn đó ra mà chế trụ cô, không muốn để Lục An Nhiên bởi vì thân phận của cậu mới theo cậu, cậu hi vọng người mà Lục An Nhiên sẽ yêu thương chính là một Long Ngọc Tinh bình thường, mà không phải là Long Ngọc Tinh – người kế thừa Long thị. Tình hình như thế này không phải khung cảnh mà cậu muốn, cậu cũng tin rằng, đây cũng không phải là khung cảnh mà Lục An Nhiên muốn gặp lại.

Cuối cùng cậu ngắm thật sâu bóng hình màu tím nhạt ấy, Long Ngọc Tinh liền trước khi bữa tiệc bắt đầu đến bái biệt Lục Kiếm Hào, dưới sự hộ trợ của người hầu Lục gia rời khỏi bữa tiệc, thuận lợi tránh đi đám nhà báo đang ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: An nhiên phát ngôn, nhận lấy trọng trách

Mà Lục An Nhiên tại bữa tiệc lại rất ổn định có thể được xem là một đứa trẻ vô tư chạy nhảy chơi đùa vui vẻ, muốn trông coi đám trẻ lanh lợi này thật sự là một việc không dễ dàng gì! Sinh nhật của Lục Kiếm Hào, Lục gia từ lớn đến nhỏ đều không có lấy một người rảnh rỗi, mọi người đều đang tiếp đãi khách khứa, “công việc” mà Lục An Nhiên được phân công, chính là trông coi đám trẻ này, không thể để bọn chúng chạy loạn, nếu như lỡ va chạm hoặc đụng trúng ai đó thì đều sẽ quy về trách nhiệm của Lục gia, lại nói nếu lỡ va chạm trúng vị khách quý nào đó, thì cũng là một phiền phức lớn.

Nhất là hôm nay lại chính là sinh nhật của Lục Kiếm Hào, bữa tiệc được bài trí thiết kế vô cùng xa hoa, không nói đến hư hỏng này nọ, mà việc đám trẻ lỡ bị vấp ngã hoặc bị thương, đều sẽ là những điều không may mắn.

Lục An Nhiên dùng lý lẽ để nói chuyện với bọn trẻ, nói đến miệng lưỡi đều khô khan, mà đám trẻ này vẫn có vẻ mờ mịt hoàn toàn nghe không vào, cuối cùng Lục An Nhiên vẫn là phải thay đổi chiến lược của mình, trước tiên chuyển sang cùng bọn trẻ chơi trò lời kịch hoạt hình (trò mấy đứa nít hay chơi, đóng phim í, ^_^), sau đó mới giải thích rõ ràng một lần nữa, những đứa trẻ rắc rối này mới hiểu được, lúc chơi đùa cũng có ý thức hơn.

“An Nhiên! Bữa tiệc chuẩn bị bắt đầu rồi! Mau qua đây!” Kỷ Nhu nhìn thấy cũng đến giờ rồi, mới gọi Lục An Nhiên vẫn còn ở ngoài sân.

“Vâng! Con biết rồi!” Lục An Nhiên nhanh chân đi vào phòng khách, một lát nữa ông nội sẽ lên phát biểu, cô không có ở đó cũng sẽ không hợp lệ. Nhớ lại thời điểm này của kiếp trước, Sở Dao cách li cô, sau đó một mình đứng ở bên cạnh Kỷ Nhu, làm mọi người đều hiểu nhầm tưởng Sở Dao mới là đại tiểu thư của Lục gia, sau khi hiểu lầm được làm sáng tỏ, báo chí như cũ đưa tin rộ kín trời đất, sự khen ngợi với Sở Dao liên tục không dứt, đối với đại tiểu thư thật sự là cô đây thì lại qua loa ít ỏi, mà còn là những tin loại con cháu bất hiếu vắng mặt trong bữa tiệc đại thọ của ông nội... kiếp này Sở Dao không xuất hiện quấy rối, cô cũng có thể làm tốt bốn phận của một người cháu gái, ở bên cạnh ông nội cho đến hết bữa tiệc sinh nhật này, cô thật sự không mong báo chí sẽ đưa những tin tức tốt nhất về cô, chỉ cần không viết những tin như cháu gái bất hiếu là được.

Mà Lục Kiếm Hào cũng để ý đến Lục An Nhiên, liền lướt qua mọi người bảo Lục An Nhiên và Kỷ Nhu một trái một phải đứng bên cạnh, Lục An Nhiên đầu tiên rất ngạc nhiên, sau đó mới hiểu rõ là ông nội muốn trước mặt mọi người tuyên bố chống lưng cho bọn họ, liền kéo Kỷ Nhu đi qua. Tin tức ngày mai nhất định sẽ đăng đầy hình ảnh bài phát biểu này, nhìn thấy hai mẹ con Lục An Nhiên đứng bên cạnh Lục Kiếm Hào như vậy, cũng sẽ hiểu rằng vị trí phân lượng của hai mẹ con họ trong Lục thị là như thế nào, sợ rằng sẽ không còn ai giống như Lâm tổng mập mạp của Vinh thị kia, sẽ có ý đồ xấu với hai mẹ con họ nữa!

“Hoan nghênh các vị đã đến bữa tiệc sinh nhật 60 tuổi của tôi, đầu tiên, tôi xin được thay mặt tập đoàn Lục thị cảm ơn các tình anh trong ngành cùng giới truyền thông đã đến tham gia, nếu như có chỗ nào tiếp đãi không được chu đáo, kính mong quý vị lượng thứ! Hahahahaha!” Lục Kiếm Hào cười không ngừng vỗ vỗ Lục An Nhiên bên cạnh nói: “An Nhiên, con thay mặt ông nội nói mấy câu đi!”

“Con?” Lục An Nhiên cũng không nghĩ đến Lục Kiếm Hào lại đột nhiên để cho mình lên trước phát ngôn, kiếp trước cô là một người sành ăn hàng đầu thế giới nhận được sự phỏng vấn của rất nhiều truyền thông, nhưng mà việc phát ngôn trước sinh nhật của Lục Kiếm Hào, hai kiếp làm người đây cũng là lần đầu tiên! Lục Kiếm Hào cho cô mặt mũi cũng quá lớn rồi.

Yêu cầu của Lục Kiếm Hào vừa được đưa ra, sắc mặt của Lục Quân An liền biến đen, bất luận theo quy tắc, thân phận, tư cách mà nói, người đứng cạnh Lục Kiếm Hào nên là Lục Quân An và Lục Quân Phong mới đúng, hai người con trai đều không đứng bên cạnh, lại để cho con dâu và cháu gái đứng hai bên trái phải, căn bản ông ta đã cảm thấy không vui rồi, hiện tại lại còn để một tiểu bối như Lục An Nhiên lên phát ngôn, về tình về lý chuyện này đều không phù hợp! Nhưng hiện tại nghĩ lại, Lục An Hân cũng đã bám được lên người của Long Ngọc Tinh, với việc liên hôn cùng Long thị, chỉ là một Lục thị còn con còn không phải đều đã nắm chắc trong tay sao? Tự an ủi bản thân mình như vậy, sắc mặt Lục Quân An hòa hoãn đi rất nhiều.

“Hum...” Lục An Nhiên thanh thanh cổ họng nhìn về những ánh đèn trước mặt cùng với những nhà báo chủ động vay lại xấu hổ cầm micro nói: “Xin chào những vị khách tôn kính, chư vị báo giới truyền thông, chúc mọi người buổi trưa vui vẻ. Hôm nay mọi người đã bớt chút thời gian quý báu đến tham dự tiệc mừng thọ sáu mươi của ông nội văn bối, hãy để cho văn bối xin phép được thay mặt cả nhà, đối với chư vị khách quý có mặt ngày hôm nay thể hiện thành ý hoan nghênh cùng thật tâm cảm ơn. Các vị ngồi ở đây đều là trưởng bối của An Nhiên, đột nhiên được ông nội cho ra phát ngôn, văn bối cũng thật rất căng thẳng, nếu như có câu nói nào không đúng, còn hy vọng mọi người nể mặt văn bối mới chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi bỏ qua một chút ha! Trong công việc ông nội là người như thế nào, con thật sự không hiểu lắm, nhưng mà những vị được mời đến đây hôm nay đều là bạn bè tốt kết giao từ trước đến nay, là những bạn bè quen thuộc của Lục thị, con tin tưởng rằng chư vị ở đây đều sẽ hiểu rất rõ trong công việc ông nội là người như thế nào so với con, mà người ông nội trong cuộc sống hằng ngày, ông nội của con lại là một người rất có tiếng nói...” không gian bữa tiệc vang lên giọng phát ngôn nghịch ngợm của một cô gái mười lăm tuổi, trong đó cũng có sự trầm ổn của người đại diện phát ngôn Lục thị, lúc này mọi người trong bữa tiệc đều hướng ánh mắt tập trung theo dõi. Tất cả mọi người đều biết Lục Kiếm Hào có một cháu gái là Lục An Hân, mười sáu tuổi đã từ nước ngoài mang theo vinh quang về nước trực tiếp tiến vào Lục thị, một năm qua không ngừng mang lại thành tích, là một thực nữ danh môn chân chính. Nhưng sau khi trải qua ngày hôm nay, mọi người cũng lại biết thêm được, Lục Kiếm Hào còn có một cháu gái mười lăm tuổi là Lục An Nhiên, khí thế nổi bật hơn so với Lục An Hân, không những thế còn nhận được sự thương yêu của Lục Kiếm Hào: “Nói tóm lại, Lục thị có được ngày hôm nay là do những công sức bỏ ra và sự dẫn dắt anh minh của ông nội, bên cạnh đó cũng không thể không nhờ sự giúp đỡ của chư vị ở đây, hy vọng những ngày tháng sau này, các vị đang ngồi ở đây đều có thể tiếp tục giữ vững mối quan hệ cộng tác với Lục thị! Cuối cùng, là một văn bối con xin phép được cùng mọi người nâng một ly rượu, để mọi người cùng nhau vì ông nội của văn bối, cây cỏ thụ mãi mãi không già, trường tồn, vì ngày sinh nhật của Lục Kiếm Hào tiên sinh mà cạn ly!”

Âm thanh của Lục An Nhiên vừa phát ra, tất cả khách mời trong đại sảnh đều cùng nhau giơ ly lên cạn ly, mà những ánh đèn flash của các nhà báo cũng nháy lên không ngừng. Bài phát ngôn của Lục An Nhiên đã đặt lên một dấu chấm viên mãn, tiếp sau đó là thời gian đặt câu hỏi của cánh nhà báo, những câu hỏi của cánh nhà báo đều bắt nguồn từ việc phát triển của Lục thị và xoay quanh Lục An Nhiên, Lục Kiếm Hào vừa cười vừa trả lời từng câu hỏi một, cháu gái của ông ngày hôm nay thật làm cho ông được mở rộng tâm mắt, ông có linh cảm, Lục An Nhiên tuyệt đối không thua những người con trai của ông. Trong lòng cũng đã có phương pháp bồi dưỡng Lục An Nhiên, vì thế sau khi trả lời xong câu hỏi cuối cùng, Lục Kiếm Hào một lần nữa đưa ra một quyết định tức thời, đối với tất cả nhà báo nói: “Hôm nay, tôi cũng có một tin tức muốn công bố với tất cả mọi người! Mọi người đều biết, đầu năm sau, cửa hàng của Lục thị mở trong trung tâm mua sắm Long thị ở Tân Đông thành phố S sẽ được khai trương, doanh nghiệp Long thị thì ai cũng biết, một doanh nghiệp đứng đầu Z quốc, trung tâm mua sắm Long thị này trước đây cũng chỉ xây dựng và phát triển ở Bắc Đô (thật ra trong truyện tác giả ghi là Kinh đô nhưng mình thấy không hay lắm nên sửa thành Bắc Đô, vì truyện này truyện Trung, mà kinh đô Trung Quốc là Bắc Kinh, tác giả lại không ghi thẳng là Trung Quốc nên mình ghi là Bắc Đô luôn.), New York, Luân Đôn, Đông Kinh, Stockholm, Toronto và Vienna, đây là lần đầu tiên tiến vào thành phố S, tôi tin tưởng rằng mọi người cũng đã đầu tư rất nhiều vào việc đấu giá các cửa hiệu trong trung tâm mua sắm Long thị, ngoài thương hiệu quốc tế vốn có từ trước đến nay, lần này cũng chỉ giới hạn năm thương hiệu trong thành phố S được quyền kinh doanh, Lục thị may mắn đấu giá được một cửa hàng, vào ngày một tháng ba năm sau, trung tâm mua sắm Long thị khai trương, cửa hàng thứ 100 của Lục thị cũng đến lúc khai trương rồi, đồng thời cách kinh doanh của cửa hàng thứ 100 này so với 99 cửa hàng trước đó không giống nhau. Mà hôm nay tôi chính thức muốn công bố, người quản lý cửa hàng thứ 100 này, sẽ dành cho cháu gái của tôi Lục An Nhiên!” Lời nói chắc chắn của Lục Kiếm Hào giống như ném một quả bom vào mặt hồ tĩnh lặng.

Đại sảnh một mảnh ồn ào, mọi người đều biết, lúc đấu giá Lục thị đã bỏ ra 7,63 trăm triệu mới giành được quyền kinh doanh, mà việc trang hoàng cửa hàng này lại càng là giá trên trời! cửa hàng thứ 100 này mới thật là mang ý nghĩ tất đất tất vàng! Mà Lục Kiếm Hào lại dành quyền quản lý cửa hàng này cho một cô gái hai năm sau mới mười bảy tuổi? Nếu như không phải là Lục Kiếm Hào hồ đồ, thì chính là Lục An Nhiên này xác thật có chỗ hơn người! Lục Kiếm Hào hành nghề rong ruổi mấy chục năm, đem Lục thị ban đầu chỉ có ba chuỗi cửa hàng thức ăn nhỏ phát triển thành doanh nghiệp đứng đầu cả thành phố S, ánh mắt của ông ấy, không một ai dám nghi ngờ, giá trị trong tương lai của Lục An Nhiên thật sự không thể lường trước được.

Mà Lục An Nhiên lúc này cũng không tin được, chuyện này đối với kịch bản của kiếp trước cũng khác xa qua nhiều đi! Kiếp trước ông nội trao quyền quản lý cửa hàng thứ 100 ở Tân Đông này cho Lục An Hoa, lúc đó cũng dẫn đến một trận nháo loạn, nhưng khi cửa hàng khai trương được ba năm thì đã thâm hụt hơn ba trăm vạn, Lục Kiếm Hào bị sốc nặng, phải tính đường rất lâu mới có thể hồi phục trở lại, kiếp này kịch bản thay đổi, Lục An Nhiên chỉ là không muốn để cho Lục gia đi theo con đường cũ và lại cô cũng không muốn nhìn thấy một nhà Lục Quân An được sung sướng nên mới đảo loạn như vậy, việc này cũng không đại biểu cô muốn giành được quyền quản lý cửa hàng này! Nhưng hiện thực vốn không để cho Lục An Nhiên có tư cách từ chối và suy nghĩ, đối diện với ánh đèn flash chớp nháy liên tục, Lục An Nhiên chỉ có thể kéo căng da đầu mà nở một nụ cười. Mà lúc này trong mắt Lục An Hân đã muốn phun ra lửa, sự đổ kỵ trong lòng cô ta như một ngọn lửa không ngừng bốc cháy, đốt đến lục phủ ngũ tạng của cô không chỗ nào không đau. Lục An Hoa cũng tức cực chịu nổi, đáng lẽ ra sự vinh quang này nên thuộc về hân! Tại sao hiện tại đều bị Lục An Nhiên giành hết cả? Lưu Nguyệt càng là mũi không ra mũi mắt không ra mắt, bữa tiệc này người được lộ diện không phải hai người con của bà ta? Hôm nay cũng xem như là, mọi lợi ích đều bị đôi tiện nhân kia giành mất rồi, bà ta làm sao có thể lại không tức. Chỉ có Lục Quân An vẫn xem như bình tĩnh, mặc dù trong lòng cũng không thoải mái, nhưng mà nghĩ lại sau này con gái sẽ gả vào Long thị, chỉ một cái quyền quản lý nhỏ nhoi trong trung tâm mua sắm Long thị, còn không phải chỉ một câu nói là được sao! Nếu như bụng của Lục An Hân có phúc khí, vấn đề trở thành người quản lý cửa hàng trong trung tâm mua sắm Long thị ở thành phố khác cũng không nhằm nhò gì!

Đối phó với một đám vấn đề xảo trá của cánh nhà báo, đầu của Lục An Nhiên cũng muốn to ra rồi, sau cùng chỉ có thể không đủ nghĩa khí mà nói muốn đi “trang điểm lại” đem tất cả mọi vấn đề đều đẩy hết cho người ngẫu nhiên đi qua là Lục Quân Phong, Lục An Nhiên mới có thể thoát vây khốn lòi kéo Kỳ Nhu trốn lên căn phòng trên lầu hai tránh né câu hỏi cùng những ánh đèn flash kia.

“A! Cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi!” Lục An Nhiên dùng lực đá văng đôi cao gót hiệu GUCCI, sau đó dạng hình chữ đại nằm trên giường, cả khuôn mặt đều thả lỏng.

“An Nhiên...” trên trán Kỳ Nhu xuất hiện vài nếp nhăn: “Hay là để mẹ đi nói với ông nội, để ông ấy thu hồi lại quyền quản lý cửa hàng đó nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Kỷ nhu lo lắng, ký vào hiệp ước

“Hả?” Lục An Nhiên không hiểu nhìn Kỷ Nhu: “Tại sao ạ?”

“Bởi vì...” Kỷ Nhu cắn cắn môi: “Cửa hàng đó đầu giá bằng một số tiền khổng lồ, cộng thêm phí sửa chữa trang trí, phí sử dụng trong cửa hàng, tất cả những chi phí này không phải chỉ là vài đồng bạc có thể làm được. Dựa theo hình thức kinh doanh từ trước tới nay của Lục thị, trong khoảng thời gian ngắn muốn thu hồi lại vốn đầu tư, cứ cho là có phương pháp kinh doanh thì trong vòng ba mươi năm cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì trạng thái kinh doanh bình thường, vì thế ông nội mới nói là phải sử dụng một hình thức kinh doanh mới khác với hình thức cũ, nhưng con đường này vẫn chưa có ai thử qua! Lục Gia Thái là những món ăn truyền thống của Z quốc, không thể áp dụng hình thức kinh doanh điển hình của nước ngoài, trong nước lại không có hình thức phù hợp, tương đương với việc nếu muốn khai trương cửa hàng này, bắt buộc phải có một phương pháp vượt trội hoàn toàn mới so với hình thức hiện tại, mới có thể miễn cưỡng duy trì. Mẹ cảm thấy con đường này quá khó khăn! Con mới chỉ có mười lăm tuổi mà...” Kỷ Nhu ngồi bên cạnh Lục An Nhiên nhẹ nhàng sờ lên má cô.

Trong lòng Lục An Nhiên trở nên ảm áp, giống như câu nói mà cô đã từng được nghe: tất cả mọi người chỉ quan tâm đến việc bạn bay được bao cao bao xa, chỉ có cha mẹ bạn mới quan tâm bạn bay có mệt mỏi không... cô đương nhiên biết con đường này không dễ đi, kiếp trước cô cũng không phải chưa từng nhìn thấy qua cả nhà Lục Quân An vất hết óc muốn lật ngược tình thế, cuối cùng vẫn chỉ có thể vô lực mà nhìn nó càng ngày càng thua lỗ, còn làm cho ông nội tức đến ngã bệnh... nhưng trong lòng Lục An Nhiên càng biết rõ hơn, mặc dù hôm nay Lục Kiếm Hào đã đứng ra giúp hai mẹ con cô chống lưng, hiệu quả cũng không bằng việc cô trở nên mạnh mẽ hơn! Muốn thật sự bảo vệ được mẹ, bảo vệ chính mình, chính là biến bản thân mình trở nên mạnh hơn! Long thị là một bàn đạp rất tốt, hôm nay cô chú ý đến xung quanh, cũng chỉ biết rằng hôm nay Long thị thật sự có người đã tới, cô không có duyên được gặp, nếu như thật sự muốn đứng vững bước chân, cửa hàng này cô nhất định phải dành được quyền quản lý, hơn nữa bắt buộc phải làm một cách có ý nghĩa, mượn cơ hội lần này làm cho Lục thị chân chính trở thành một thương hiệu của trung tâm mua sắm Long thị lan rộng ra các thành phố trọng điểm của quốc gia khác. Cô nhất định phải nhanh chóng mạnh mẽ, mới có thể đối đầu với người bí ẩn đứng đằng sau Sở Vạn Hải, cô vẫn luôn luôn nhớ rõ câu nói của Sở Dao – Lục thị đừng phải người không nên đụng... thân phận và địa vị của người này tuyệt đối không hề bình thường.

Thấy Lục An Nhiên không nói chuyện, Kỷ Nhu lại thở dài một hơi: “Nếu như anh Hạo còn ở đây thì tốt rồi...” mấy năm nay, mỗi lần gặp chuyện phiền phức, bà đều nghĩ, nếu như anh Hạo ở đây thì tốt rồi, anh Hạo nhất định sẽ bảo vệ hai mẹ con bà, nhưng mà hy vọng vẫn chỉ là hy vọng, ảo tưởng cũng chỉ là ảo tưởng...

“Mẹ, không sao mà! Ba không ở đây không phải còn có con sao! Ông nội cho con quyền quản lý, con nhận lấy là đúng! Mẹ yên tâm đi! Cứ cho là con không làm được, ông nội và chú hai cũng sẽ không thấy chết mà không cứu đâu!” chỉ có nói như vậy mới có thể làm yên lòng Kỷ Nhu, để bà yên tâm, cô còn nhớ kiếp trước vì cửa hàng này mà cả Lục gia đều loạn cả lên, sau đó vẫn là do Long thị ra tay, Lục thị mới không bị phá sản! nhưng mà lần này mặc dù biết có trăm ngàn khó khăn cô cũng phải bắt buộc đối diện với nó, như vậy cô mới có thể đối phó được với tất cả những việc không lường trước được!

Nhìn Lục An Nhiên, mắt Kỷ Nhu cảm thấy cay cay, mười lăm tuổi chính là độ tuổi phải được thoải mái vui vẻ! vì sao con gái của bà còn nhỏ tuổi thế này đã phải đảm đương trách nhiệm nặng nề như vậy?

“Đi thôi!” từ trên giường ngồi dậy, Lục An Nhiên nói: “bữa tiệc sinh nhật của ông nội, chúng ta không được biến mất lâu như vậy nếu không sẽ dẫn đến những lời nói không hay đó!” Lục An Nhiên ním cười vỗ vào tay của Kỷ Nhu, kiếp trước cô đi tìm chiếc “vòng đeo tay” của Sở Dao, chỉ rời khỏi bữa tiệc không đến ba mươi phút, đã bị nói khó nghe như vậy, lần này cô đã học được cách ngoan ngoãn rồi.

“Ừm!” Kỷ Nhu giúp Lục An Nhiên chỉnh trang lại tóc, dặm lại phấn trang điểm, hai mẹ con một lần nữa dặt tay nhau đi xuống lầu xuất hiện trước mắt mọi người.

Lại lần nữa bị một đám người vây quanh bàn tán về những chủ đề mới, cuộc sống xung quanh, sau khi ứng phó được hơn một tiếng đồng hồ, Lục An Nhiên mới có thể lướt qua mọi người đi đến bên cạnh Lục Kiếm Hào: “Ông nội ơi! Người không đem cháu gái của người ra chính nữa sao!”

“Có sao?” Lục Kiếm Hào nhìn Lục An Nhiên tức giận có chút vui vẻ.

“Nha đầu ngốc, đây là điều người khác cầu còn không có đó!” Từ Liên Tâm đứng bên cạnh nhéo nhéo má Lục An Nhiên: “Cần phải cố gắng đó con biết không, nhưng mà cũng đừng làm mình mệt mỏi quá! Thời điểm không thể tiếp tục được, Ba, người tuyệt đối không được trách An Nhiên đâu! Cô bé vẫn còn là con nít đó!”

“Cháu gái của Lục Kiếm Hào không có đạo lý gọi là lùi bước!” Lục Kiếm Hào không vui nói, ông đương nhiên cũng đã từng suy nghĩ kỹ càng vấn đề này rồi! trải qua tiếp xúc trong hai ngày này, Lục Kiếm Hào đã nghĩ qua, nếu như Lục An Nhiên không nhảy qua được cây sào này (ý nói vượt qua khó khăn này), Lục gia không còn người nào có thể tiếp nhận cửa hàng này nữa, ông cũng không phải chưa từng lựa chọn Lục An Hoa và Lục An Hân. Chỉ là biểu hiện hai ngày nay của hai anh em này làm ông quá thất vọng, hơn nữa ông cũng phát hiện tâm cơ của Lục An Nhiên so với hai anh em này có phần mạnh hơn. Cũng đã dám đánh chủ ý lên đầu ông, đem ông ra làm súng bắn rồi... thật sự thú vị!

“Ừm!” Lục An Nhiên gật đầu nói: “thím hai, người yên tâm đi! Con cũng không phải là chưa bắt đầu đã sợ sệt rồi!”

“Trận đánh này chỉ có thể thành công không thể thất bại!” Lục Kiếm Hào ý vị nhìn Lục An Nhiên, ông cũng biết vị trí này không thể giữ được lâu nữa, Lục An Nhiên lại là một cô gái, nếu như không tạo ra một lần thành tích, cho dù lần này ông có trao quyền thừa kế vào tay Lục An Nhiên, những người

khác cũng sẽ không thuận phục cô!

“Con hiểu!” suy nghĩ của Lục Kiếm Hào, hai kiếp làm người, Lục An Nhiên đương nhiên hiểu được, trong lòng cũng âm thầm cảm kích ông.

Lần tổ chức sinh nhật này của Lục Kiếm Hào, tổng giám đốc tập đoàn Vinh thị người mà luôn không trực tiếp tham gia những bữa tiệc làm ăn trước đây cũng tự mình đến, từ khi bữa tiệc kết thúc Lục Quân An vẫn luôn đứng bên cạnh người này, trong lòng ông ta vẫn luôn mong muốn có thể hoàn thành mối làm ăn này, lúc tổng giám đốc Vinh thị Vinh Thiên chủ động đến đây đề nghị hợp tác, Lục Kiếm Hào cũng chỉ giới thiệu Lục An Nhiên với Vinh Thiên.

“An Nhiên, vị này là tổng giám đốc của tập đoàn thương mại Vinh thị ở thành phố A, con gọi ông ấy chú Vinh là được!”

“Con chào chú Vinh!” Lục An Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười chào một tiếng, đôi mắt xuất hiện một tia tính kế.

“Chào con chào con!” Vinh Thiên đối với Lục An Nhiên tán thưởng có thừa: “Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên! Đại tiểu thư Lục gia không những vẻ bề ngoài xuất chúng, khí chất phi phàm, có thể nhận được sự tin nhiệm của ông Lục đây, thiết nghĩ cũng là một người thông minh hơn người nhỉ!”

“Chú Vinh quá khen rồi! An Nhiên cũng chỉ là một đứa nhóc ham chơi, hôm nay có chỗ nào tiếp đãi không tốt, vẫn xin chú Vinh rộng lượng bỏ qua cho!” Lục An Nhiên cười nói tiếp: “Thương mại Vinh thị mặc dù vẫn còn ở thành phố A, nhưng An Nhiên con cũng đã sớm được nghe qua, lần hợp tác này con cũng thường xuyên nghe ông nội nhắc tới, có một số chỗ An Nhiên vẫn không hiểu được!”

“Con cứ nói.” Vinh Thiên nhìn Lục An Nhiên, rất hiếu kỳ với cô bé mười lăm tuổi này, không biết từ trong miệng cô bé có thể nói ra được những gì.

“Cửa hàng của Lục thị hợp tác với Thương mại Vinh thị, chủ yếu là muốn thông qua Vinh thị để vận chuyển hàng hóa, mở rộng phát triển đến thành phố A, việc hợp tác này đối với Vinh thị hoặc là đối với Lục thị theo lý thuyết mà nói chính là cục diện hai bên cùng có lợi, nhưng tại sao cho đến hiện tại vẫn chưa ký kết hiệp ước đề cập chi tiết vấn đề này? Không biết là do chú Vinh lo lắng vấn đề tài chính của Lục thị, hay là thành ý hợp tác vẫn chưa đủ? Theo như con biết, chú ba của con đã nhiều lần bàn bạc với giám đốc hạng mục của Vinh thị rồi, nhưng Vinh thị vẫn chưa chịu chấp nhận nguyên nhân là do giá cả bên Lục thị của chúng con đưa ra quá thấp? Điều này chắc là không phải nhĩ... hoặc cũng có thể nói là do giám đốc hạng mục sau khi quay về báo cáo đã cắt xén đi một phần rồi?”

“An Nhiên, không nên nói vậy!” nội tâm Lục Quân An đột nhiên trở nên hoang mang, tim đập có chút nhanh, hai bên mặc dù bàn bạc giá cả đều được ghi lại bằng giấy trắng mực đen, nhưng mà đương nhiên cũng sẽ có ẩn xén một chút, bất kể là ông ta hay Lâm tổng, đều có thể từ lần làm ăn này rút tỉa đến sáu con số, cho nên hiện tại giá tiền mà hai bên báo lên đều không giống nhau, giá tiền cuối cùng sẽ được quyết định khi chính thức ký kết hợp tác, vậy thì khoản tiền mà hai người họ ở giữa đã ăn chặn đi, đều có thể dựa vào lỗ hồng trong quá trình đàm phán mà xóa bỏ đi. Đây đều là bí mật không cần nói ra của phòng quan hệ xã hội tất cả các công ty. Hiện tại Lục An Nhiên lại nhắc đến vấn đề này, một khi chuyện này được phơi bày ra, vậy thì hậu quả thật sự không ai dám nghĩ tới! Lục Quân An hoảng hốt nhìn thoáng qua Lục Kiếm Hào liền đối diện với ánh mắt như đã biết hết thấy của ông, trên trán nhảy mất chấy ra một tảng mồ hôi mỏng.

“Là chú Vinh cho con hỏi mà!” Lục An Nhiên bất mãn mở miệng sau đó lại tiếp tục hỏi tới: “Chú Vinh, Chú vẫn chưa trả lời vấn đề của An Nhiên đó!”

“Cái này...” Vinh Thiên cũng thật sự kinh ngạc, ông hiển nhiên không nghĩ đến Lục An Nhiên lại đem vấn đề này trực tiếp nói ra, có thể làm tổng giám đốc của tập đoàn Vinh thị thì ông cũng không phải người ngốc, sau khi Lục An Nhiên nói ra vấn đề, ông cũng phản ứng lại với sự dè chừng, đề xuống lửa giận trong lòng, trên mặt mang theo nụ cười nói: “Vậy thì tiểu thư An Nhiên cảm thấy như thế nào?”

“Con cảm thấy như thế nào không quan trọng.” Lục An Nhiên nhướn mi nói: “Con là tiểu bối, lần này cũng là đem theo tâm tư mong muốn nhận được sự chỉ giáo của chú Vinh giải thích một chút sự nghi hoặc và không hiểu rõ trong lòng.” Mặc dù Lục An Nhiên nói chuyện một cách khiêm tốn, nhưng trong giọng điệu và thái độ đều như cây kim trong bọc, nụ cười lại hàm chứa lưỡi dao: “An Nhiên cũng chỉ lo lắng chú Vinh sử dụng người không đáng tin cậy, lại phá hoại mối quan hệ hữu nghị giữa hai tập đoàn thương mại Vinh thị và Lục thị. Nếu không, nhân dịp hôm nay chúng ta hãy đem chuyện này mà tính toán cho kỹ càng đi, cứ kéo dài mãi một người chỉ đứng bên cạnh quan sát như con đây cũng cảm thấy phiền, chú ba của con cũng sớm đã không vui rồi, cũng đã nổi giận với ông nội mấy lần.” Vô hình chung trong đó lại nhắc đến Lục Quân An, trước khi sắc mặt Lục Quân An đại biến, Lục An Nhiên nhanh chóng dùng hai tay bịt miệng mình lại một mặt biểu hiện bùng tình đại ngộ mà nói: “Trời ơi, xem miệng con này... chú Vinh, câu nào của An Nhiên không đúng, chú cũng đừng có bực mình được không?”

Vinh Thiên xấu hổ cười nói: “Sao có thể! Sao có thể chứ!” Trong lòng thầm nghĩ Lục An Nhiên này thật sự quá đáng sợ, một bên lại viện cớ là tiểu bối, những lời nói ra mỗi câu nói đều đánh vào chỗ yếu hại nhất, làm cho ông không phục cũng không được, nghĩ lại thằng con trai hai mươi mấy tuổi của mình mỗi ngày cũng chỉ biết tụ tập với đám hồ bằng câu hữu tiêu xài phung phí, Vinh Thiên đã cảm thấy đau đầu.

Lục Quân An đứng bên cạnh Vinh Thiên sắc mặt đã đen như đất nồi, lần này Lục An Nhiên hiển nhiên đã đem hấn bán đi rồi! Ông ta khi nào đã phản nản về những chuyện này cơ chứ? Nhưng vì sự hiện diện của Lục Kiếm Hào, ông ta không thể phản bác chỉ có thể nghiền con tức trong lòng thành mảnh vụn mà nuốt xuống bụng.

Hai bên lại hàn huyên vài câu, cũng nhờ Lục An Nhiên nửa thật nửa giả nói chuyện cười mà đã đem hợp đồng Lục Quân An kéo dài suốt mấy tháng nay ký kết xong xuôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Bữa tiệc kết thúc, nỗi hận của lưu nguyệt

Bận rộn suốt một ngày cuối cùng cũng đến hồi kết thúc, bữa tiệc được tổ chức một cách thành công. Bất luận là người trong giới kinh doanh hay chính trị, đều không có việc không vừa ý mà ra về, đương nhiên cũng không ngoại trừ những người có tâm tư muốn tiến thêm một bước trong quan hệ hợp tác với Lục thị, thậm chí những gia đình có con trai bằng tuổi với Lục An Nhiên cũng muốn kết hợp quan hệ thông gia. Nhưng mà những câu nói của những người có tâm tư này, đều bị một câu của Lục Kiếm Hào đánh sập “cháu nó còn nhỏ, chuyện sau này thì để sau này hãy nói!” Sau đó đem chủ đề này chấm dứt.

Bữa tiệc lần này, ngoại trừ làm cho mọi người kinh ngạc về nguồn lực tài chính hùng hậu của Lục thị, còn cho mọi người biết được sự tồn tại của Lục An Nhiên và địa vị của cô trong lòng Lục Kiếm Hào, trong cả Lục thị.

Từ bữa tiệc này trở đi, Lục An Nhiên chính thức xuất đầu lộ diện. Kết quả như thế này thật sự quá sức tưởng tượng của Lục An Nhiên, kiếp trước cô là bởi vì có được một cái lưỡi hơn người bình thường, trong một cuộc thi lớn cấp thế giới đã giành được giải thực thần, nhờ thế mà cả thế giới đều biết đến cô.

Đối với việc Lục An Nhiên được giới báo chí thổi phồng về chuyện này, một nhà Lục Quân An đều gần như là phần nộ. Nhưng mà sau đó, có một số người so với bọn hắn lại còn có thêm phần tức giận hơn, cao hơn gấp N lần...

Ngày thứ hai, những thông tin liên quan đến Lục thị được đăng khắp các mặt báo, tờ báo nào cũng là những thông tin thổi phồng tâng bốc Lục thị, trong đó cũng có sự ca ngợi đối với Lục An Nhiên! Hình ảnh Lục An Nhiên được đăng lên vô cùng tinh tế, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng, nụ cười nhẹ, trong tay cầm một ly rượu vang đỏ, trong mắt tràn đầy sự tự tin. Hình ảnh vô cùng hoàn mỹ và đẹp mắt này trong một khoảnh khắc được chụp lại, xuất hiện đầy trên các mặt báo, tạp chí. Đối với người kiêu ngạo như Sở Dao mà nói, chính là cầm dao mà đâm vào tim cô ta! Đem quyền tạp chí trong tay tức giận mà xé rách thành từng mảnh nhỏ, Sở Dao vẫn chưa cảm thấy hạ giận, lại đẩy hết tất cả sách vở trên bàn toàn bộ đẩy xuống đất. Hết thấy những vinh quang này đáng lý nên là của ả mới đúng! Tại sao con ngốc đó lại có thể tận hưởng hết tất cả những lời khen ngợi? Loại ngốc nghếch như Lục An Nhiên chỉ xứng đáng được ả giẫm dẫm chân mới đúng!

Trong lúc này ôm một bụng tức giận còn có một người nữa, chính là Lâm tổng của Vinh thị! Từ khi Vinh Thiên trở về từ bữa tiệc Lục thị việc đầu tiên ông làm chính là xóa tên hắn ta ra khỏi Vinh thị, hiện tại hắn ta cái gì cũng không còn nữa, mà ả tình nhân của hắn sau khi biết được hắn bị khai trừ khỏi Vinh thị, liền mang theo một bao tiền lớn cùng với vàng bạc đá quý bốc hơi khỏi thế gian này. Lâm tổng gọi điện thoại trách cứ hỏi Lục Quân An: “Lục Quân An! Ông đem chuyện này nói rõ ràng cho tôi!”

“Lâm tổng, chuyện này tuyệt đối không thể trách tôi được!” Tình cảnh hiện tại của Lục Quân An so với Lâm tổng cũng không tốt hơn là mấy: “Hiện tại tôi cũng thật khó sống!”

“Ông đừng phí lời mà đùn đẩy trách nhiệm!” Lâm tổng hét lên: “Nếu như không phải ông nói, làm sao Vinh Thiên biết được chuyện giữa hai chúng ta chứ?”

“Còn không phải là do con tiện nhân Lục An Nhiên sao!” Nhắc đến Lục An Nhiên, Lục Quân An lại nổi nóng: “Chẳng lẽ ông còn chưa đọc tin tức trên báo hay sao?”

“...” Đương nhiên tự nhiên Lâm tổng cũng sẽ nhìn thấy những bài báo đó, ông ta không thể tin được rằng một cô gái nhỏ lại có bản lĩnh trong Lục thị như vậy, lòng chợt lạnh, nghĩ đến trước đây ông ta còn nghĩ muốn cùng hai mẹ con chơi trò song phi, Lâm tổng đột nhiên cảm thấy run rẩy. Ông ta nuốt từng ngụm khí lạnh sau đó lại cố chấp quy toàn bộ trách nhiệm lên trên người Lục Quân An: “Lúc trước nếu không phải ông nói Kỷ Nhu đó không có chồng chồng lưng cho, Lục thị không thể nào cứ nhìn chăm chăm vào cô ta, làm sao tôi lại dây vào bà ta? Đây là lỗi của ông! Tôi cảnh cáo ông. Ông...” Lời Lâm tổng còn chưa được nói hết, Lục Quân An đã hết kiên nhẫn mà gác máy, nghe thấy đường dây truyền lại tiếng “tút... tut... tut...”, Lâm tổng tức giận ném vỡ chiếc điện thoại đang cầm trên tay: “Lục Quân An, mày khinh người quá đáng lắm!” lằn nửa ngẩng đầu lên đôi mắt của hắn sớm đã bị sự phần nộ nhuộm đỏ một mảng: mỗi thù hôm nay, hắn nhất định sẽ trả lại gấp bội! Hắn nhất định sẽ không buông tha cho Lục thị, không buông tha cho Lục Quân An, càng sẽ không buông tha Lục An Nhiên!

Không kiên nhẫn mà đem cuộc gọi kia tắt đi, Lục Quân An xoa xoa huyết thái dương, Lâm tổng này cũng thật sự quá ngu ngốc rồi! Trước đây tự hạ mình xưng anh gọi em với hắn là vì lúc đó hắn còn là giám đốc hạng mục của Vinh thị, hai người rõ ràng cũng chỉ là bạn bè kiếm chác mà thôi, hiện tại chuyện lại như thế này! Cũng không nhìn lại bản thân mình có thân phận như thế nào, còn dám cảnh cáo mình ư? Nực cười!

“Ba, ai vậy?” Lục An Hân nhìn thấy Lục Quân An mang một vẻ mặt không vui bước vào thư phòng kỳ quái hỏi.

“Là ai con không cần biết, con chỉ cần giữ cho chặt Long Ngọc Tinh là được!” Lục Quân An càng quan tâm hơn là Lục An Hân có thể nắm bắt được Long Ngọc Tinh trong tay hay không, nếu như có được Long thị làm hậu thuẫn, ông ta ở Z quốc này cũng không cần phải sợ ai nữa!

“Con biết rồi...” Lục An Hân có chút chợt dạ nói: “con nhất định sẽ dốc hết sức mình mà giữ chặt anh ấy, nhưng mà dù gì thì anh ấy cũng là người thừa kế của Long thị...” Hôm đó chính mắt cô ta đã nhìn thấy, Long Ngọc Tinh rõ ràng đã động tình với Lục An Nhiên rồi.

“Vậy thì con không biết động não một chút à?” Lâm Nguyệt bưng đĩa trái cây từ ngoài cửa bước vào không vui nói: “Nếu như con có thể sinh cho Long Ngọc Tinh một thằng con trai, mẹ không tin là nó vẫn sẽ không chấp nhận con!”

“Mẹ!” Lời của Lâm Nguyệt làm cho mặt Lục An Hân biến sắc, cô ta mới chỉ có mười bảy tuổi! bất kể như thế nào, cũng vẫn còn tôn nghiêm của mình!

Lâm Nguyệt nói như vậy không phải là bảo cô ta chủ động leo lên giường của Long Ngọc Tinh sao? Lục An Hân có chút bức mình.

“Mẹ nói cho mày biết nếu như ngay cả chuyện này mà mày còn làm không xong thì xem mẹ làm sao mà thu thập mày!” Lâm Nguyệt vẫn luôn không được vừa ý đứa con gái này, từ giây phút sinh ra Lục An Hân, bà ta đã quyết định để đứa con gái này làm cục đá kê chân cho con trai lớn của mình! Nếu như Lục An Hân có thể lấy được Long Ngọc Tinh, con trai bà ta đương nhiên sẽ được xác định là người thừa kế của Lục thị! Đến lúc đó, con đàn bà Kỷ Nhu ấy sẽ phải nịnh nọt bà ta! Bà ta liền ước gì có thể sớm một chút nhìn thấy Kỷ Nhu khom lưng cúi gối ở trước mặt mình.

“Mẹ, mẹ đừng có quá đáng như vậy!” Lục An Hân đối với người mẹ này quả thật thất vọng tới cùng.

“Tao quá đáng?” Giọng nói của Lâm Nguyệt không khống chế được mà nâng cao lên vài phần: “Nếu như không phải vì sinh mày ra! Cơ thể của tao sẽ trở thành hình dáng như thế này sao?” đây là nỗi đau suốt đời của Lâm Nguyệt, từ lúc sinh ra Lục An Hân, cơ thể bà ta càng ngày càng biến dạng, da dẻ cũng bắt đầu bị lão hóa chai cứng, nhìn thấy Lục An Hân càng ngày càng lớn, càng ngày càng trở nên xinh đẹp, bà ta gần như tức giận muốn phát điên, bà ta cảm thấy dung mạo xinh đẹp của Lục An Hân đều có được là do bà ta càng ngày càng già đi, bà ta sớm đã phát hiện Lục Quân An sớm đã không còn mặn mà với cuộc hôn nhân này, nhưng bà ta không có cách nào khác, bất luận là dùng thuốc giảm cân, mặc đồ định hình cơ thể, kết hợp ăn uống điều độ. Bà ta cũng không thể trở về với bộ dáng trước đây! Trừ bỏ bất lực cùng không cam lòng, bà ta cũng chỉ còn lại thù hận, bà ta hận đứa con gái “xui xẻo” này, càng hận người cũng sinh con gái như bà ta nhưng lại càng ngày càng đẹp là Kỷ Nhu.

“...” Mỗi lần nghe thấy những lời nói này của Lâm Nguyệt, Lục An Hân đều cảm thấy tim rất đau, tại sao mẹ cô ta lại là người như thế? Đem cô ta ra xem như là kẻ thù mà hận, những lúc như thế này, cô ta đều cảm thấy đổ lỗi với Lục An Nhiên, Kỷ Nhu lại yêu thương cô như thế... hiện tại đến ông nội cũng sùng bái yêu thương! Đều là thiên kim của Lục thị, tại sao lại khác nhau nhiều như vậy? Lục An Nhiên mười tám tuổi đã nhận được quyền quản lý cửa hàng thứ một trăm của Lục thị, còn cô ta thì sao? Mẹ cô ta cư nhiên xúi giục cô ta mười bảy tuổi, dùng cơ thể để đổi lấy lợi ích...

Con người từ khi sinh ra đã không công bằng rồi, bất kể cô ta có cố gắng như thế nào. Cũng bởi vì cô ta là con gái, không phải con trai, từ khi sinh ra đã được định sẵn là cục đá kê chân của ba và anh trai. Có lúc, cô ta nhìn không được mà nghĩ, nếu như Lục An Hoa không được sinh ra, Lục Quân An và Lâm Nguyệt chỉ có một người con gái là cô ta, vậy thì, tất cả những chuyện này có thể sẽ không giống như bây giờ...

“Cãi nhau đủ chưa?” Lục Quân An đã rất đau đầu, cổ tình Lâm Nguyệt này lại càng ngày càng quá đáng, vẫn cứ lớn giọng rống không ngừng, những giờ phút như thế này, ông ta đều không nhìn được mà nghĩ đến mỹ nhân mà ông ta bao dưỡng ở tại trung tâm thành phố S kia, một người phụ nữ ôn nhu, mới là người bầu bạn cả đời mà ông ta cần, tuyệt đối không phải loại đàn bà đánh đá giống như Lâm Nguyệt vậy! nếu không phải là do Lâm thị và Lục thị có quan hệ làm ăn, ông ta sớm đã muốn ly hôn người đàn bà này sau đó quang minh chính đại mà rước người phụ nữ ôn nhu ở thành phố S kia về! đúng là phiền chết được! nghĩ như thế, Lục Quân An cảm thấy ngáy ngốc ở đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa, liền đứng lên, Lục Quân An lấy chiếc áo vét màu đen móc sau ghế dựa mặc vào.

“Ông xã? Ông như vậy là muốn đi đâu?” Lâm Nguyệt nhìn thấy Lục Quân An mặc áo xong bước theo hướng cửa đi ra liền gấp gấp nói: “Em rửa trái cây cho anh, anh...”

“Đêm nay tôi có một cuộc tiếp khách, không về nữa!” Lời nói của Lục Quân An vốn dĩ không cho Lâm Nguyệt cơ hội níu kéo, vừa quay người liền bước từng bước lớn ra khỏi cửa nhà. Nếu còn tiếp tục đứng ngốc ở đây, ông ta cảm thấy như muốn tổn thọ! So với nơi này, ông ta càng muốn đến bên cạnh người đang trung tâm thành phố S kia, nơi đó mới khiến ông ta có cảm giác gia đình.

“Ông xã... Ông xã...” Lâm Nguyệt liên tiếp kêu thêm mấy tiếng, cho đến khi nghe tiếng cánh cửa đóng lại “cạch” một tiếng, bà ta mới im miệng ngừng kêu. Đem trái cây thật mạnh quẳng xuống đất. Chủ nhật mà còn đi tiếp khách? Lừa quỷ sao! Lâm Nguyệt biết Lục Quân An chính là lại đi tìm con hồ ly tinh kia, nhưng bà ta có thể nói gì đây? Không! Bà ta cái gì cũng không thể nói! Cho dù bà ta có về nhà mẹ đẻ làm loạn khóc nháo, cũng sẽ bị các anh chị em khác cười vào mặt mà thôi...

Nhìn thấy bộ dạng này của Lâm Nguyệt, Lục An Hân không nói gì, im lặng đi ra khỏi thư phòng. Cô ta thề rằng, tuyệt đối không được làm một người phụ nữ đáng thương như Lâm Nguyệt! Cô ta tuyệt đối không bán đứng cơ thể mình, cũng sẽ không tự giẫm đạp tôn nghiêm của mình dưới chân. Cô ta tin tưởng bản thân mình đủ ưu tú, so với những cô gái ở thành phố S càng ưu tú hơn!

Ả thừa nhận, ngay từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Long Ngọc Tinh, ả đã đối với Long Ngọc Tinh vừa gặp đã thương, ả có sự kiêu ngạo của ả, đối với người đàn ông mà ả thích ả sẽ dựa vào chính sự cố gắng của mình để giành lấy trái tim của anh ta! ả nhận định chính bản thân không thua kém gì so với Lục An Nhiên! Trước giờ Long Ngọc Tinh đối với ả vẫn không có tình cảm gì, là do ả vẫn còn chưa hiểu ả! Lục An Hân nghĩ như vậy, nâng lên khoe miệng quyết định trước tiên phải đi shopping mua vài bộ quần áo có thể khiến người khác vừa nhìn thấy liền cảm thấy chói mắt xong rồi hăng nói sau. Từ sau khi tiến vào Lục thị, quần áo của ả đều biến thành đồng phục công sở, nhất định là do cách ăn mặc này mới khiến Long Ngọc Tinh cảm thấy có khoảng cách đối với mình, Lục An Hân càng nghĩ càng bước nhanh về phòng ngủ, trang điểm đơn giản sau đó mới để tài xế riêng đưa ả đến quảng trường trung tâm mua sắm, bất kể như thế nào, trước hết đi SHOPPING sau đó mới nghiên cứu kế hoạch tiếp theo như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Cự tuyệt sở dao, yêu cầu gia sư

Trải qua một ngày thứ bảy cực khổ, chủ nhật Lục An Nhiên nằm chết dí ở trên giường cả một ngày. Mới có thể xua tan đi cảm giác mệt mỏi trên người.

Bởi vì hiện tại Lục An Nhiên và Kỷ Nhu đều ở tại Lục Trạch, cho nên buổi sáng thứ hai, Lục An Nhiên phải dậy sớm hơn nửa tiếng đồng hồ so với bình thường để chuẩn bị, mới có thể đến kịp trước tiếng chuông báo tiết đầu vào lớp. Mà Lục An Nhiên khi vừa mới bước vào lớp, mặc dù bởi vì chuyện trò chơi của tuần trước, rất nhiều bạn nam trong lớp đều đến kéo đến chào hỏi kéo gần quan hệ hay gì đó với Lục An Nhiên, nhưng mà hôm nay ngay đến cả các bạn nữ trong lớp cũng nhìn chăm chăm cô với ánh mắt phát sáng, Lục An Nhiên tự nhiên vẫn cảm thấy có chút đáng sợ, trong lòng không kiềm chế được mà nổi run lên. Không chỉ là sự thay đổi của các bạn học, ngay cả thái độ của các giáo viên bộ môn cũng thay đổi trở nên hiền hòa và thành khẩn hơn.

Mặc dù Sở Dao hận Lục An Nhiên muốn phát điên, nhưng vào giờ nghỉ trưa vẫn đến ngồi kế bên cô, một khuôn mặt tươi cười dịu dàng hỏi: “An Nhiên, tại sao hôm nay cậu không đến tìm mình thế!” Hôm nay lúc ở nhà cô ta đã đợi Lục An Nhiên rất lâu cũng không thấy Lục An Nhiên tới đón!

“Mình cùng mẹ mình đã dọn đến nhà ông nội rồi, ngược hướng đường đến nhà cậu, không thuận đường đến trường.” Lục An Nhiên dời tầm mắt ra khỏi quyển sách nhìn hướng Sở Dao: “Sau này mình cũng không thể đón cậu đến trường nữa!” Cô sớm đã không muốn đón Sở Dao cùng đến trường nữa, hiện tại cũng coi như là có lý do quang minh chính đại rồi.

“Cậu dọn đến nhà ông nội cậu rồi ư?” Sở Dao kinh ngạc, nhà của Lục Kiếm Hào thật sự rất xa! Nằm ở ngoại thành của thành phố S, lần trước bắt xe tới đó đã phải tốn rất nhiều tiền cô ta đã bị mẹ chi chiết rất nhiều ngày. Nhớ lại cảnh tượng thấy được sau cánh cổng màu đen kia, Sở Dao không nhịn được đổ kỵ: “Cậu đi nhà ông nội cậu không tốt lắm đâu...”

Lục An Nhiên cảm thấy có chút buồn cười: “Mình đến nhà ông nội mình thì có cái gì gọi là không tốt chứ?”

“Xa như vậy, cậu mỗi ngày đến trường thật không tiện!” Sở Dao giải thích, và lại Lục An Nhiên không đến đón, há chẳng phải cô ta phải chen chúc trên xe buýt đến trường? Mặc dù Sở Vạn Hải cũng có xe, nhưng mà hướng Sở Vạn Hải đi làm cùng hướng cô ta đến trường hoàn toàn ngược nhau, cô ta thật sự không muốn ở trên xe buýt hồi hăm cùng một đám công nhân viên nghèo kiệt xác mà đến trường đâu.

“Có tài xế đưa rước nên vẫn không sao.” Lục An Nhiên theo sự thật trả lời.

Lời này vào tai Sở Dao lại hết sức chói tai, giống như là Lục An Nhiên đang khoe khoang trước mặt cô ta vậy, nhưng mà biểu tình trên mặt vẫn là một bộ mặt lo lắng cho Lục An Nhiên: “Lúc trước không phải cậu nói tính khí ông nội cậu không tốt, cậu rất sợ ông ấy sao!”

“Đó là chuyện trước đây!” Lục An Nhiên trả lời: “Dù gì ông ấy cũng là ông nội mình! Tính khí có lớn có không tốt cũng vẫn là ông nội của mình mà!”

“Mình...” Sở Dao thờ dãi rồi nói: “Không phải mình cũng là lo lắng cho cậu sao! Dù gì cậu cũng là con gái! Những người lớn tuổi như ông ấy, không phải đều thích con trai sao! Không thì, mình đến ở chung với cậu nhé! Thuận tiện cũng có thể phụ đạo cho cậu!” nếu như có thể ở trong một dinh thự lớn như thế, thật sự đúng là quá tuyệt! Sở Dao thật lòng cảm thấy, một căn biệt thự nhỏ hai tầng như vậy chỉ là để cho những người bình thường ở mà thôi, đối với một người xinh đẹp thông minh như cô ta, nên được ở trong dinh thự sang trọng theo phong cách châu Âu của Lục gia mới đúng!

“Mình thật sự không cảm thấy ông nội mình lại thích những người anh họ của mình hơn!” Lục An Nhiên cười nhạt, lại giống như là đem tâm tư mà Sở Dao đang tính toán trong lòng nói ra rõ ràng: “Và lại đưa cậu đến nhà ông nội tớ thật sự là không tốt lắm đâu!”

“Tại sao lại không tốt chứ?” Sở Dao có chút gấp gáp, Lục An Nhiên này chính là cố ý viện lý do!

“Hôm đó ở trước cửa nhà, di não loạn như vậy ông nội mình cũng đã thấy hết rồi, ấn tượng của ông ấy đối với cậu và mẹ cậu cũng không quá tốt!” Lục An Nhiên hai mắt mỉm cười, một khuôn mặt tỏ vẻ đáng tiếc nói: “Mình cũng chỉ là ở nhờ nhà ông nội thôi, nếu như đem theo cậu, mình sợ ông nội sẽ không vui!”

“Mình...” Sở Dao há miệng thờ dãi, lại thật sự không biết nên nói cái gì! Hôm đó mẹ cô ta thật sự làm chuyện quá mất mặt, cũng làm mất mặt cô ta luôn! Sở Dao không nhịn được mắng Lâm Mỹ Phụng thành sự không đủ bại sự có thừa! tự nhiên làm hỏng chuyện lớn của cô ta!

“Cậu còn có chuyện gì nữa không?” Lục An Nhiên nhìn khuôn mặt của Sở Dao như ăn phải phân, tâm tình trở nên tốt hơn, nhưng mà không thể không nói mặc dù Sở Dao vẫn luôn đứng ở đây thật sự biểu diễn ăn phải phân, Lục An Nhiên vẫn cảm thấy mùi phân chướng mắt, đương nhiên, chuyện này không liên quan đến phân, phân là vô tội... vì thế cô quơ quơ quyển sách trong tay: “Mình phải đọc sách rồi!”

“À... Không có gì.” Sở Dao giấu đi sự đổ kỵ và ảo não trong mắt, sau đó quay người rời khỏi chỗ ngồi kế bên Lục An Nhiên quay lại chỗ ngồi của mình.

“Phụt...” sau khi Sở Dao đi rồi, Lâm Đạt ngồi kế bên Lục An Nhiên cười thành tiếng.

“Hm?” Lục An Nhiên nhìn Lâm Đạt.

“Không có gì...” Lâm Đạt thu lại nụ cười, sau đó lại tiếp tục xem sách của mình. Thật sự trước đây cô rất ghét những người không học thức không nghề nghiệp, chán ghét người luôn chỉ biết lấy lòng Sở Dao là Lục An Nhiên, cô cũng đã từng nghĩ đến việc nói với giáo viên chủ nhiệm đổi chỗ ngồi, bởi vì người lên lớp chỉ biết ngu như Lục An Nhiên thật sự rất làm người khác chướng mắt! cô khinh thường nhất là loại người không biết cố gắng phấn đấu như vậy, mơ mơ hồ hồ qua ngày, lãng phí cuộc đời của bản thân cũng lãng phí thời gian của người khác, bởi vậy lúc Lục An Nhiên đến hỏi bài cô, ngoài kinh ngạc cô còn có một chút vui vẻ, so với trước đây sa đọa còn tốt hơn!

“Lâm Đạt, mình muốn làm một quyển sổ tổng hợp kiến thức, cậu có ý kiến gì cho mình không?” Lục An Nhiên nhìn Lâm Đạt, cô cảm thấy nếu như mình chỉ làm xong bài tập hay gì đó là không đủ, nội dung kiến thức của Sơ Trung năm một năm hai, mặc dù Sơ trung năm ba giáo viên cũng sẽ tổng kết lại

luyện tập một phen, nhưng vẫn cảm thấy kiến thức nắm được vẫn chưa vững.

“Mình suy nghĩ một lát đã...” Lâm Đạt kết hợp với vấn đề mà Lục An Nhiên thường hay hỏi cô, lấy ra một tờ giấy nháp ghi lên đó những quyển sách luyện tập cơ bản của những môn học khác nhau: “cậu trước tiên mua những quyển này, bài tập tương đối đơn giản nhưng mà là những kiến thức căn bản rất quan trọng. Toàn bộ làm hết, bài nào cũng phải hiểu rõ nội dung, thi vào Cao trung hạng hai thành phố S sẽ không là vấn đề nữa.”

“Vậy nếu như mình muốn thi vào trường hàng đầu thành phố S thì như thế nào?” Lục An Nhiên hỏi.

“Cậu trước tiên làm hết những quyển này rồi hãy nói sau đi!” Lâm Đạt cũng không đổi mặt với Lục An Nhiên mà trả lời: “Có gì không hiểu thì có thể hỏi mình.”

“Được rồi, cảm ơn cậu!” Đối với Lâm Đạt, Lục An Nhiên rất cảm kích, kiếp trước cô với Lâm Đạt không hề có gì liên quan, nói nhiều nhất có lẽ chính là lúc tan học, Lâm Đạt sẽ đối với Lục An Nhiên đang nửa tỉnh nửa mê mà nói: “Nhường đường một chút, tôi muốn đi vệ sinh.”

Lục An Nhiên không phải không muốn cùng bạn cùng bàn là Lâm Đạt nói chuyện, chỉ là do Lâm Đạt vẫn cứ mãi đọc sách làm bài tập, đối diện với đôi mắt kiếng dày cộp ấy, Lục An Nhiên chính là cảm thấy bộ dáng của Lâm Đạt cùng với cô như cách nhau một vòng trái đất, bất quá lúc đó cũng là do cô tự có chút tự ti, vì vậy dứt khoát từ bỏ cùng Lâm Đạt có bất kỳ giao lưu. Kiếp trước sau khi tốt nghiệp Sơ trung, Lâm Đạt hình như được một trường học nổi tiếng ở nước ngoài nhận vào học, cho đến khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh mới về nước sau đó gia nhập vào viện nghiên cứu quốc gia cùng một bộ phận với Sở Dao. Nhưng mà kiếp trước, Sở Dao rất không thích Lâm Đạt, cũng kể lể với cô rất nhiều lần, làm cho cô cũng cảm thấy phản cảm với con người cứng nhắc chỉ thích vui đầu đọc sách như Lâm Đạt. Hiện tại nghĩ lại, chắc là do Sở Dao đố kỵ với người cùng tuổi với cô ta như Lâm Đạt mà lại cao hơn cô ta hai cấp! dù gì thì hai kiếp sống cô cũng chưa nghe thấy chuyện xấu gì nói về người chuyên tâm học hành như Lâm Đạt, vẫn là rất quang minh lỗi lạc! lần này sống lại một kiếp, cô lựa chọn khiêm tốn học hỏi Lâm Đạt.

“Mình cảm thấy...” Sau khi kết thúc cuộc đối thoại, Lâm Đạt đột nhiên lại quay qua Lục An Nhiên: “Không thì cậu mời một gia sư đi!”

“Gia sư?” Lục An Nhiên nhướn nhướn mi, chuyện mời gia sư không phải cô chưa từng nghĩ qua, nhưng mà chuyện này không phải là tương đương với việc mời người lạ về nhà sao? Kiếp trước chính là rước sói về nhà, cho đến khi cô bị bắt cóc cắt đứt gân tay, kiếp này cô ít nhiều cũng có sự phòng bị với người lạ.

“Đúng, nếu như cậu muốn thi vào trường hạng nhất ở thành phố, muốn tự học thì đã quá trễ. Chỉ còn lại hơn trăm ngày, thi vào trường hạng hai thì đã là quá sức, nếu như mời được một gia sư giỏi, cũng có thể vẫn còn chút cơ hội.” Lâm Đạt nói ra suy nghĩ trong lòng: “Mình cảm thấy, hiện tại cậu báo danh vào lớp rèn luyện cũng không có tác dụng... mời gia sư càng phù hợp với cậu hơn!”

“Được rồi, mình sẽ suy nghĩ.” Lục An Nhiên vẫn luôn tín nhiệm Lâm Đạt, cô cũng biết thực lực của mình có hạn, có thể thi đậu cao trung là hết sức rồi! cần phải biết, kiếp trước ngay cả cao trung hạng bét cô còn không thể thi vào được.

Một ngày học tập lại trôi qua, trên đường về nhà Lục An Nhiên đi ngang qua một tiệm sách, mua hết những quyển sách luyện tập mà Lâm Đạt đã giới thiệu, sau đó trên đường về nhà cô cũng tỉ mỉ suy nghĩ lại kiến nghị của Lâm Đạt, mời gia sư quả thật không phải không thể, Kỳ Nhu có thực lực về phương diện này, và lại chuyện liên quan đến vấn đề tốt nghiệp của cô, Lục Kiếm Hào cũng tuyệt đối sẽ tán thành. Nhưng mà chính là sợ sẽ rước về loại lang thang vất vưởng, hậu quả sau đó cô thật sự ghánh vác không nổi!

Cho đến khi ăn xong cơm tối làm xong bài tập Lục An Nhiên vẫn bị vấn đề này vây quanh, cuối cùng vẫn là phải hỏi ý kiến của Kỳ Nhu, sau khi Kỳ Nhu nghe xong, liền không nói hai lời chủ động đảm nhận việc làm gia sư có kiến thức sâu rộng, hai mẹ con một người giảng giải rất nghiêm túc, một người học rất vui vẻ, âu cũng là một khung cảnh hòa thuận vui vẻ.

Mà Kỳ Nhu cũng sớm đã hiểu, bản thân mặc dù đối với nội dung kiến thức của Lục An Nhiên nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng mà lại không biết được hướng ra đề thi cuối cấp Sơ trung như thế nào. Tìm gia sư cũng phải xem xét vấn đề sinh hoạt hằng ngày, nhưng mà việc chọn người, bà cũng phải tỉ mỉ cân nhắc một phen! Tốt nhất vẫn là nên mời gia sư nữ, không phải bà kỳ thị giới tính hay gì đó, Lục An Nhiên năm nay mười lăm tuổi, vẫn đang trong thời kỳ ngây thơ trong sáng, tìm một gia sư nữ cũng có thể ngăn ngừa rất nhiều vấn đề phiền phức sinh ra.

Cuối cùng, Kỳ Nhu còn đem vấn đề này nói với Lục Kiếm Hào, dù gì thì hiện tại hai mẹ con bà vẫn đang ở trong tổng dinh thự của ông, muốn tìm gia sư, vẫn là nên nói một tiếng với Lục Kiếm Hào. Lục Kiếm Hào đối với vấn đề này cũng gật đầu đáp ứng, đại tiểu thư Lục gia, người kế thừa tiếp theo của Lục thị, không có một cái bằng tốt nghiệp loại ưu cũng không được! người một nhà cuối cùng cũng đạt được sự thống nhất, tìm gia sư cho Lục An Nhiên cũng trở thành chuyện lớn trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\).Net](http://EbookFull(chăm).Net).

Chương 26: Cuộc thi thử cả nước, không có chuyện tốt

Trong phòng thi thử thứ ba của cuộc thi cuối cấp Sơ trung cả nước, Lục An Nhiên lần đầu tiên cảm thấy áp lực, cuộc thi thử của thành phố S các ứng viên trong thành phố sẽ được sắp xếp ngẫu nhiên địa điểm thi, chỗ ngồi. Lục An Nhiên được sắp xếp thi ở một trường trung học công lập trong nội thành, Sở Dao cũng được sắp xếp vào địa điểm này nhưng lại không cùng phòng với Lục An Nhiên.

Một môi trường, con người hoàn toàn xa lạ, ngoại trừ Lục An Nhiên, mọi người đều mặc đồng phục của các trường học khác nhau, trường mà Lục An Nhiên theo học chính là trường trung học dân lập Anh Hoa, giảng dạy nghiêm ngặt, phong cách dạy học cũng rất coi trọng, cũng được xem là trường học quý tộc số một số hai ở thành phố S, nói là trường học quý tộc, về phương diện học phí lại phân hóa nghiêm trọng làm hai cấp bậc, nếu là học sinh ưu tú giống như Sở Dao và Lâm Đạt, học phí so với trường học phổ thông bình thường cũng không cách biệt bao nhiêu, còn nếu như đối với những học sinh có thành tích kém như Lục An Nhiên thì học phí chính là giá trên trời!

Hít một hơi thật sâu, Lục An Nhiên áp chế tâm trạng căng thẳng trong lòng, từ từ tiến về vị trí cạnh cửa sổ của mình, sau đó lấy ra dụng cụ học tập cần cho cuộc thi. Cách thời gian phát đề thi không tới hai mươi phút, Lục An Nhiên nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, hiếm có một ngày trời nắng như hôm nay, nhưng mà thời tiết như thế này cũng không kéo dài được bao lâu nữa!

Mặc dù Lục An Nhiên không quen biết ai tại địa điểm thi này, nhưng điều này không đại diện cho việc không ai biết cô cả! Những bài viết được đăng liên tục trên các mặt báo và tạp chí, Lục An Nhiên sớm đã trở thành người nổi tiếng của thành phố S, dù gì cũng sẽ chẳng có mấy người dành được quyền quản lý cửa hàng mấy trăm triệu khi còn đang trong độ tuổi vị thành niên cả!

Mấy phút tiếp theo, những người tham gia cuộc thi lục lục tục tục từ ngoài cửa bước vào, tìm kiếm vị trí của mình mà ngồi xuống. Cuối cùng, khi tiếng chuông thứ hai vang lên, hai vị thầy giáo giám thị cầm đề thi xuất hiện trong phòng, sau khi phổ biến một loạt các quy tắc trong kỳ thi lại đợi cho tiếng chuông thứ ba vang lên, một nam sinh vẫn nhả mang kính cận chạy vào lớp, theo lý mà nói tiến vào phòng thi lúc này đã được coi là đến trễ sẽ không được tham gia cuộc thi thử này nữa, nhưng mà sau khi nhìn thấy đồng phục mà nam sinh này mặc trên người lại là đồng phục của trường Sơ trung đứng đầu thành phố S - Phụ Chúc Nhất Trung, giám thị vẫn quyết định ngoại lệ cho qua, nam sinh đó từ từ đi đến bên chỗ ngồi của mình, đối với Lục An Nhiên ngồi đằng sau cười nhẹ, Lục An Nhiên cũng lễ độ cười đáp lại. Bộ đồng phục này Lục An Nhiên cũng biết, Cao trung hàng đầu thành phố S là Nhất trung, vậy thì trường Sơ trung hàng đầu của thành phố S mà không trường nào có thể so sánh được chính là Sơ trung Phụ Chúc Nhất trung. Thực lực của giáo viên Phụ Chúc Nhất trung so với trường của Lục An Nhiên không phân cao thấp, nhưng so với thành tích học tập của trường này lại là một trời một vực. Trong quá trình tuyển sinh Phụ Chúc Nhất trung các giáo viên sẽ đồng thời sử dụng chuyên môn của mình để kiểm tra IQ, EQ, SQ, AQ cùng với việc khám phá tiềm năng của các học sinh. Điều này chứng tỏ cho dù thành tích thi vào trường rất tốt, cũng không chứng minh bạn có thể tiến vào học trường Phụ Chúc Nhất trung này. Và lại cho dù có tiến vào được trường Phụ Chúc Nhất trung, cũng không có nghĩa là có thể thuận lợi tốt nghiệp, Phụ Chúc Nhất trung chỉ giữ thiên tài, năm nhất chỉ tuyển 300 học sinh, năm hai giữ lại 150 học sinh, năm ba chọn chính có thể tốt nghiệp từ Phụ Chúc Nhất trung này chỉ còn lại không tới 100 học sinh.

Lúc phát đề thi, Lục An Nhiên nhanh mắt nhìn lướt qua đề thi không kiểm được mà thở dài nhẹ nhõm, những dạng đề này hầu hết đều nằm trong đề cương ôn tập mà Lâm Đạt đã gợi ý cho cô, dưới sự giúp đỡ của Kỷ Nhu và Lâm Đạt cô sớm đã nắm chắc cách giải bảy tám phần. Thứ tư tuần sau sẽ có kết quả thi thử lần thứ ba, đồng thời cũng là ngày mà Lục Kiến Hào cùng Kỷ Nhu đích thân đứng ra phỏng vấn tuyển chọn gia sư, và lại vị gia sư này cũng thật sự rất thú vị, nghe nói nếu như thành tích thi thử lần ba này của Lục An Nhiên không nằm trong danh sách 200 tên đứng đầu của thành phố S, bất luận Lục Kiến Hào có dùng bao nhiêu tiền đi nữa, cô ấy cũng sẽ không xuất hiện. Với tính khí như vậy, Lục An Nhiên, cũng hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, nếu như muốn nhân cơ hội này mà làm tổn thương đến Lục An Nhiên, đương nhiên sẽ hận không được nhận việc càng sớm càng tốt để tìm cơ hội ra tay, có lẽ sẽ không đưa ra đề nghị như thế này!

Cuộc thi thử cuối kỳ diễn ra trong vòng hai ngày, ngày thứ nhất thi Ngữ Văn, Số Học, Từ Tượng Đạo Đức và Lịch Sử, ngày thứ hai thi Tiếng Anh, Vật Lý với Hóa Học. Mà cuộc thi thử toàn quốc này cũng giống như cuộc thi tốt nghiệp cuối khóa sẽ không được thi lại, đây là cuộc thi thử toàn quốc lần thứ ba, hai lần trước, bài làm của Lục An Nhiên là một mớ hỗn độn, tổng điểm của tất cả các môn thi, cũng không cao bằng điểm một môn của Sở Dao, mặc dù Kỷ Nhu rất đau đầu, nhưng mà từ trước tới nay bà chưa bao giờ phê bình qua Lục An Nhiên cả. Ngày thi đầu tiên kết thúc vào lúc 6:30 chiều, đề thi của ngày hôm nay, Lục An Nhiên vẫn giải hết được, mặc dù toàn bộ các câu hỏi cô đều làm được hết, nhưng mà vẫn cảm thấy có một vài câu không chắc ăn cho lắm. Tiếng chuông thu bài vang lên, Lục An Nhiên phát hiện, nam sinh Phụ Chúc Nhất trung trước mặt không biết từ lúc nào đã chìm vào giấc ngủ, Lục An Nhiên cau mày, vẫn là tốt bụng dùng cây bút trong tay chọc chọc vào người nó.

Cảm giác có thứ gì đó chọc vào lưng, nam sinh mới từ trong giấc mộng tỉnh lại, duỗi eo một cái, mới kinh ngạc nhận ra đã đến giờ thu bài rồi. Sau khi giám thị thu hết toàn bộ bài thi, nam sinh mới quay đầu lại cười cảm kích với Lục An Nhiên: “Đề bài quá đơn giản, hai mươi phút mình đã trả lời xong rồi, kết quả không cần thận đã ngủ quên mất! Cảm ơn cậu nha!”

“Không có gì.” Lục An Nhiên cười lễ độ.

“Mình là Phụ Chúc Nhất trung - Tần Thư Mặc.” Nam sinh chìa tay ra.

“Lục An Nhiên.” Lục An Nhiên cũng chìa tay ra bắt tay với Tần Thư Mặc, trên người nam sinh này có một mùi hương của hồng trà rất dễ ngủ, mùi hương thoang thoảng mà thanh nhã, để lại cho Lục An Nhiên một ấn tượng không tồi.

“Hả? Cậu chính là Lục An Nhiên sao?” Tần Thư Mặc đột nhiên nhớ lại hình ảnh trên những tờ báo và tạp chí của ngày hôm nay cười cười: “Ngoài đời so với trong hình càng xinh đẹp hơn!”

“Cảm ơn.” Lục An Nhiên cười vừa thu dọn dụng cụ của mình, vừa tùy tiện đáp một tiếng.

“Vậy, ngày mai gặp nhé!” Tần Thư Mặc cũng thu dọn đồ đạc của mình, vác cặp lên lắc lắc tay liền bước nhanh ra khỏi phòng thi.

“Ngày mai gặp.” Lục An Nhiên cũng mang chiếc cặp lên hai vai, lúc này cô nữ sinh bên cạnh cô đột nhiên kinh ngạc hét lớn: “Tần Thư Mặc?”

“Thiên tài số một của Phụ Chúc Nhất trung ư?” Nữ sinh đối diện cô kinh ngạc nói.

“Chẳng trách được cậu ấy ngủ quên! Nhất định là do đề mục quá đơn giản rồi!” Nữ sinh đó không tự chủ được hai tay bưng mặt hai mắt long lanh nói:

“Hào hoa phong nhã, đẹp trai ngồi ngồi!”

“Cậu đừng mắt kiểng soát như vậy!” Nữ sinh đối mặt với một khuôn mặt bất đắc dĩ nói: “Tĩnh lại đi! Đừng nằm mơ nữa!”

“Nhưng mà cậu ấy thật sự rất đẹp trai! Thành thích học tập lại tốt như thế!” Nữ sinh lại nói gì đó, nhưng lúc này Lục An Nhiên đã bước ra khỏi lớp học nên đã không có hứng thú nghe tiếp nữa.

“Thiên tài sao?” Khóe miệng Lục An Nhiên hơi dương lên, hình như đối với mình chẳng có quan hệ gì.

Ngày thi thứ hai, phòng thi không đổi, nhưng vị trí ngồi lại có sự thay đổi. Có lẽ thực sự là có duyên, lần này Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc không phải kẻ ngồi bàn trên người ngồi bàn dưới nữa, mà là bạn trái tôi phải. Sau khi hai người ngồi vào chỗ, cùng chào hỏi nhau một tiếng, tiếp theo cả hai đều không nói thêm gì nữa. Trong lòng Lục An Nhiên cũng cảm thấy có một chút may mắn, mặc dù cùng một địa điểm thi với Sở Dao, nhưng lại không đụng phải cô ta, sau đó chút may mắn này cũng chỉ kéo dài cho đến buổi trưa mà thôi.

Buổi sáng sau khi thi xong môn tiếng Anh, Lục An Nhiên tùy tiện chọn căn tin trong trường để giải quyết bữa trưa, Tần Thư Mặc cũng đi cùng một đường với Lục An Nhiên, hai người sau khi chọn món xong liền cùng nhau ngồi xuống một chiếc bàn ngay cạnh cửa sổ dùng cơm.

Cách cư xử của Tần Thư Mặc rất lễ độ, hai ngày này thật sự đã để lại cho Lục An Nhiên một ấn tượng không tồi. Hai người mặc dù mặt đối mặt, nhưng đều cùng nhau im lặng ăn đồ ăn của mình, trong lúc ăn cơm không ai nói một câu, lại sinh ra một bầu không khí rất hợp ý nhau khó mà có được.

Âm thanh trong tiệm ồn ào, các thí sinh một bên ăn, một bên cười cười nói nói, hình như mọi người đều vì môn thi cuối cùng mà vui mừng.

Lúc này, một bạn nữ khác đang bụng khay cơm của mình ngại ngần xuất hiện trước mặt Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc: “Cái đó, có thể ghép thêm một chỗ được không? Những chỗ khác đều đã đầy rồi!”

“Có thể.” Lục An Nhiên gật gật đầu, rồi mới nhìn Tần Thư Mặc, người sau nhún nhún vai, biểu hiện cũng không để ý.

“Cảm ơn.” Nữ sinh đó rất vui vẻ cười cười ngồi cạnh Lục An Nhiên: “Minh là Lý Mặc Nhiên học sinh Sơ trung Lăng Nguyên.”

“Lục An Nhiên - Sơ trung Anh Hoa.” Lục An Nhiên gật đầu thân thiện, cô thật sự rất thích nụ cười của Lý Mặc Nhiên, cảm giác rất hồn nhiên, không có tâm cơ cũng không có tính công kích.

“Minh hình như có nghe qua tên cậu ở đâu rồi!” Lý Mặc Nhiên suy nghĩ một hồi, dường như dung lượng não thật sự không nhớ nổi, nên đành lắc lắc đầu: “A~Thôi kệ đi, nghĩ không ra nữa! Hihi!”

“Hơ hơ...” Lục An Nhiên cũng cười, lấy đũa tách những món ăn mặn ra.

“Ày? Cậu không ăn thịt sao?” Lý Mặc Nhiên thấy hành động của Lục An Nhiên nên tò mò hỏi.

“Ừm, mình là người ăn chay.” Lục An Nhiên giải thích.

“Thật trùng hợp.” Tần Thư Mặc cũng cười: “Mình cũng là người ăn chay nè.”

“Mình cùng với hai cậu thật đúng là trái ngược nhau!” Lý Mặc Nhiên cười nói: “Mình không thịt thì không vui nổi! Một bữa không được ăn thịt toàn thân đều cảm thấy khó chịu. Ấy vậy mà cơ thể mình cố tình lại không hề mập lên.”

“Chuyện này cũng làm người khác ngưỡng mộ quá đi!” Lục An Nhiên cười nói.

“Có sao? Hahaha!” Lý Mặc Nhiên cười phá lên, lại bị hạt cơm làm sặc cho một trận, phải qua một thời gian mới có thể giảm bớt cơn ho đang hành hạ.

“Cậu phải cẩn thận một chút chứ!” Lục An Nhiên đẩy lại chén canh mà mình còn chưa đụng qua.

Lấy chén canh qua, hớp một ngụm lớn, Lý Mặc Nhiên mới thở dài nhẹ nhõm nói: “cuối cùng cũng sống lại rồi...”

“Phụt...” Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc nhìn thấy ngay khóe miệng Lý Mặc Nhiên vẫn còn sót lại hạt cơm không nhin được cùng cười phá lên.

“Hm?” Lý Mặc Nhiên vẻ mặt mờ mịt, thấy thế, hai người lại càng cười đến vui vẻ.

“An Nhiên, sao vậy? Cười vui vẻ như thế?” Sở Dao bụng khay cơm xuất hiện trước mặt Lục An Nhiên, sau đó tự nhiên ngồi xuống vị trí kế bên Tần Thư Mặc: “Mình kiểm cậu cả một vòng lớn đó!”

“Cậu tìm mình làm gì?” Lục An Nhiên cười không nổi nữa, một khi gặp Sở Dao là chuẩn bị sẽ chẳng có chuyện gì tốt lành cả.

“Minh...” Sở Dao bị Lục An Nhiên hỏi tới, cũng bị nghẹn họng mà không trả lời được câu nào, từ xa cô ta đã nhìn thấy Lục An Nhiên cười cười nói nói với những người bên cạnh, nhìn thấy cô cười vui vẻ như vậy, Sở Dao liền cảm thấy vô cùng chói mắt. Cô ta chính là không muốn để cho Lục An Nhiên được sống tốt! Nhìn thấy Lục An Nhiên vui vẻ liền cảm thấy toàn thân khó chịu! Trì hoãn một lúc, Sở Dao mới xấu hổ cười nói: “Chúng ta không phải bạn thân của nhau sao! Lại may mắn được xếp chung một địa điểm thi, mình đương nhiên phải tìm cậu cùng nhau ăn bữa trưa rồi!”

Chương 27: Đoán đúng đề thi, lại cự tuyệt sở dao

“Như vậy sao!” Lục An Nhiên thật sự rất muốn ụp nguyên khay com vào mặt Sở Dao: “Nhưng mà mình đã ăn no rồi! Buổi chiều thi tiếng Anh, mình còn nhiều chỗ không biết, mình đi trước nhé.” Bỏ qua khuôn mặt tươi cười của Sở Dao, Lục An Nhiên cầm lấy khay com đã ăn xong của mình liền đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, sau đó đem khay com đồ phần đồ ăn thừa còn sót lại vào nơi tập trung đồ ăn thừa.

“Mình cũng ăn no rồi.” Tần Thư Mặc cũng đứng lên.

“Mình, mình cũng ăn no rồi...” Lý Mặc Nhiên cho dù có vô dụng cũng nhận ra không khí ngưng ngừng lúc này, nếu cứ ngồi đây cũng sẽ không tốt cho lắm!

Một chiếc bàn bốn người ngồi, hiện tại chỉ còn sót lại một mình Sở Dao, bàn tay trái để dưới bàn nắm lại thật chặt mà đăm xuồng ghê, Sở Dao căm ghét nhìn vào bóng dáng đang rời đi của Lục An Nhiên, từ sau khi đẩy Lục An Nhiên xuống hồ bơi, thái độ mà Lục An Nhiên đối xử với cô ta càng ngày càng lạnh nhạt, thậm chí cô ta còn nghĩ ngờ rằng, có lẽ Lục An Nhiên đã biết được rằng lúc đó người đẩy cô xuống hồ chính là ả ta... nhưng mà không đúng... Từ lúc sinh ra cho đến nay Sở Dao và Lục An Nhiên đã chơi với nhau, tình bạn thân thiết mười lăm năm, ả ta sớm đã hiểu rõ tường tận tính cách của Lục An Nhiên. Nhưng mà hôm nay, ả ta cư nhiên lại cảm thấy không nhận ra Lục An Nhiên nữa... trong lòng Sở Dao có chút sợ hãi, sợ hãi tất cả mọi chuyện đều vượt quá tầm kiểm soát của ả, nếu thật sự như thế, thì phải làm như thế nào mới tốt đây?

Rời khỏi căn tin trường học, Lục An Nhiên đi qua ba bốn con đường đến bên ngôi đình cạnh cái hồ nước ngay cổng sau trường học để hóng gió, hôm qua sau khi thi xong trên đường về nhà đi ngang qua cổng sau cô đã chú ý đến nơi này, quả thật là một nơi thích hợp để nghỉ ngơi đọc sách. Ngồi trong đình, Lục An Nhiên lấy ra tài liệu tiếng Anh mà Lâm Đạt gợi ý cho một lần nữa xem lại những đề mà mình vẫn chưa làm được.

“Đây là tạm thời muốn ôm chân phạt sao?” Tần Thư Mặc theo sau Lục An Nhiên đến đây cười nói.

“Cậu là người đứng đầu Phụ Chúc Nhất trung, tự nhiên sẽ không phải giống như mình!” Đôi mắt Lục An nhiên chưa hề rời khỏi quyển sách.

“Đề bài của ba lần thi thử đều thuộc dạng cơ bản, nếu như thi thử cũng đều phải căng thẳng như vậy, vậy thì cuộc thi cuối kỳ còn nói được sao?” Tần Thư Mặc đẩy đẩy gọng kính màu vàng trên sống mũi lên: “Ba năm Cao trung càng không cần nói nữa.”

“Kỳ thi cuối cấp Sơ trung còn chưa thi qua, nghĩ xa xôi như thế làm cái gì chứ?” Lục An Nhiên cũng biết là do chính bản thân mình lo lắng quá rồi, nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên sau hai kiếp sống cô cố gắng học hành để tham gia cuộc thi như vậy!

“Cậu lật tới phần 74 của quyển tài liệu này, nhớ kỹ đoạn hội thoại trong trang đó đi, bài viết và bài nói hôm nay nói không chừng có thể sử dụng đến!” Tần Thư Mặc ý tốt nhắc nhở.

“Ừm?” Lục An Nhiên cuối cùng cũng dời tầm mắt ra khỏi quyển sách chuyển qua người Tần Thư Mặc: “Làm sao cậu biết được sẽ sử dụng tới?”

“Cậu cũng nói đó! Dù gì mình cũng là người đứng đầu Phụ Chúc Nhất trung!” Tần Thư Mặc cười nói.

Lần này Lục An Nhiên mới chính thức nhìn kỹ khuôn mặt của Tần Thư Mặc, cũng giống như lời nói mà nữ sinh chung phòng hôm qua nói, Tần Thư Mặc lớn lên thật sự có loại khí chất của soái ca, làn da trắng hồng, gương mặt luôn nở nụ cười mỉm, trên sống mũi là cặp mắt kính gọng vàng, đem lại cho người xung quanh một cảm giác nho nhã thanh thoát, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng thoải mái rất phù hợp với độ tuổi. Cảm giác cả người toát lên vẻ tự tin từ trong ra ngoài, làm cho người khác có cảm giác muốn đến gần, muốn được ý lại. Chiều cao trên dưới 1m74, vừa lúc cao hơn một cái đầu so với Lục An Nhiên hiện tại.

“Reng reng reng reng...” tiếng chuông thứ nhất báo hiệu bắt đầu giờ thi reo lên, Lục An Nhiên lấy lại tinh thần.

“Bắt đầu thi rồi, đi thôi!” Tần Thư Mặc nhìn về phía phòng thi nói với Lục An Nhiên.

“Ừm.” Lục An Nhiên trả lời một tiếng, đóng lại quyển sách tiếng Anh. Cùng với Tần Thư Mặc đi về phía phòng thi. Đi về phía chỗ ngồi, Lục An Nhiên lật đến phần 74 của quyển tài liệu, học thuộc đoạn đối thoại trong đó, đợi đến khi chính thức bắt đầu giờ làm bài, khi đề thi phát xuống, Lục An Nhiên mở đề ra xem, quả nhiên đề bài đọc viết trong đó đều đề cập đến đoạn hội thoại đó, tức khắc sùng sốt, nhìn qua Tần Thư Mặc ngồi bên cạnh, sau đó lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Tần Thư Mặc này thật sự có chút lợi hại! Lục An Nhiên vừa làm bài, vừa nhớ lại ký ức có liên quan đến Tần Thư Mặc của kiếp trước, mới phát hiện kiếp trước hai người không có bất kỳ liên hệ nào, vắt hết óc đều không nghĩ ra có một người như thế. Ai bảo kiếp trước cô chỉ biết đến trò chơi và truyện tranh chứ, hoàn toàn không lo học hành? Người học giỏi mà cô biết, cũng chỉ có một người là Sở Dao và một người đã từng là bạn cùng bàn với cô Lâm Đạt mà thôi! Vả lại, nếu không phải sau này Sở Dao cứ ở trước mắt cô nói xấu Lâm Đạt, chỉ sợ là ngay cả Lâm Đạt cô cũng quên sạch sẽ luôn!

Hai ngày thi thử rốt cuộc cũng kết thúc Lục An Nhiên cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau khi nộp bài thi, Lục An Nhiên thu dọn hết dụng cụ, thời điểm

muốn tạm biệt Tần Thư Mặc, liền phát hiện cậu ta sớm đã rời khỏi lớp học, Lục An Nhiên chỉ có thể nhướn nhướn mi, vác cặp lên rời khỏi phòng học được bố trí thành phòng thi này.

Thời gian chờ đợi quả thật rất dài, nhưng mà điều muốn đến cũng sẽ đến thôi...

Thành tích thi thử lần thứ ba toàn quốc được dán trên bảng thông báo của trường, đồng thời trên bảng tin cũng dán thông báo phòng thi kỳ thi cuối cấp Sơ trung chính thức toàn quốc.

Lục An Nhiên đứng giữa những bạn học sinh tra cứu thành tích, trên bảng điểm đầu tiên tìm thấy tên của chính mình, thành tích kỳ thi lần này thật không tệ, xếp thứ 194 toàn thành phố S, xếp thứ 32 toàn trường. Cũng thuận lợi được xếp vào lớp trọng điểm của kỳ thi cuối cấp.

Từ lúc sinh ra cho đến nay, lần đầu tiên thi được thành tích cao như thế này, Lục An Nhiên cảm thấy dưới chân run rẩy, muốn hoan hô nhảy nhót, nhưng lại cảm thấy không tốt lắm.

“Thi cũng không tệ đó chứ!” Lâm Đạt không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh Lục An Nhiên.

Lục An Nhiên cười cười với Lâm Đạt, sau đó lại nhìn vào thành tích của Lâm Đạt, bỏ xa Lục An Nhiên đằng sau, xếp thứ 3 thành phố S, đứng đầu toàn trường, đối với thành tích của Lâm Đạt Lục An Nhiên vốn không cảm thấy ngạc nhiên, cô cười nói với Lâm Đạt: “Cảm ơn cậu đã giúp đỡ mình lâu như vậy!”

“Không có gì!” Lâm Đạt cũng cười nói: “Đi thôi! Chúng ta vẫn còn chung một lớp!”

“Ừm!” Lục An Nhiên vô cùng cảm thấy may mắn khi đó đã học hỏi Lâm Đạt, cũng rất cảm kích sự giúp đỡ của Lâm Đạt. Thậm chí còn cảm thấy may mắn vì mình là người cùng bàn với Lâm Đạt.

Đến khi Lục An Nhiên và Lâm Đạt đến lớp học mới, phát hiện trong lớp học đã có rất nhiều người, hai người đi đến bên bàn cạnh cửa sổ sau cùng, lần nữa lựa chọn là bạn cùng bàn. Người đi theo sát phía sau là Sở Dao, rõ ràng lúc nhìn thấy Lục An Nhiên ngồi trong lớp học cô ta đã vô cùng sung sướng, nhưng sau đó nghĩ lại là do Lục Kiếm Hào đã nhét tiền để Lục An Nhiên được đẩy vào lớp này, sau đó liền bình thường trở lại. À ta mới không tin, đối với thành tích như thế của Lục An Nhiên, nỗ lực trong vòng một tháng liền có thể thi vào lớp chọn này!

Sở Dao cùng với những bạn quen biết trong lớp chào hỏi nhau sau đó đi tới bàn của Lục An Nhiên: “An Nhiên, thật trùng hợp! Chúng ta lại được học chung một lớp rồi! Haha~

“Đúng đó!” Lục An Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười, Sở Dao có thể tiến vào lớp chọn này cũng không phải điều đáng nhớ, kiếp trước bởi vì muốn cùng vào chung một lớp với Sở Dao, đã làm nũng với Kỳ Nhu rất nhiều, Kỳ Nhu mới đi đến trường học chủ động tặng quà hay gì đó, mới có thể đem cô vào lớp này, lần này là do chính cô tự thi vào, nhưng mà thật sự lại không muốn cùng một lớp với Sở Dao như vậy!

Sở Dao cười nhạt ngênh ngang ngồi trên bệ cửa sổ trước mặt Lục An Nhiên, dẫn đến Lục An Nhiên cùng Lâm Đạt đều đồng thời nhíu mày, có chút phản cảm. Nhưng mà hai người vẫn không nói gì.

“An Nhiên thành tích hôm nay cũng phát ra rồi, hai người chúng ta cùng nhau đi dạo phố đi! Chúng ta đã rất lâu không cùng nhau đi dạo phố rồi, Sở Dao cả khuôn mặt đều hướng về phía trước, mẩu trâm cài áo chủ đề mới mới ra của hãng Chanel cô ta đã muốn từ rất lâu rồi!

“Hôm nay mình bận việc.” Lục An Nhiên vẫn là không khách sáo mà cự tuyệt, những lần mà Sở Dao hẹn Lục An Nhiên đi dạo phố, Lục An Nhiên đều rất vui vẻ, và lần nào cũng là do Sở Dao dẫn đi, mà cô lại là người cầm theo túi tiền.

Đối diện với lời cự tuyệt của Lục An Nhiên, hiển nhiên Sở Dao vẫn không thể tượng tượng được, ngay cả lời nói phát ra cũng không vui: “Chuyện gì thế? Chúng ta cũng đã quá lâu rồi không đi dạo phố nữa!” còn quá nhiều đồ mà cô ta thích đang đợi Lục An Nhiên đến thanh toán!

“Tối nay gia sư sẽ đến.” Lục An Nhiên cũng nói thật lòng.

“Đã mời được gia sư rồi sao?” Lâm Đạt nhìn Lục An Nhiên.

“Đúng đó!” Lục An Nhiên cười nói: “mình đem ý kiến của cậu nói cho mẹ mình nghe, sau đó liền mời đến một người.”

“Vậy thì tốt!” Lâm Đạt gật gật đầu, thành tích trước mắt của Lục An Nhiên đều có được do được củng cố kiến thức căn bản rất tốt, điều này cũng dựa vào tài năng trời cho cộng với sự nỗ lực của cô sau này, nhưng mà những ngày về sau này càng khó đi hơn! Nếu như kịp thời mời được một gia sư xuất sắc, còn lại 103 ngày này, đương nhiên cũng sẽ có một không gian để tiến bộ!

“Cậu... cậu mời gia sư sao?” Sở Dao sững sờ một chút: “Vậy không phải là cậu sẽ không còn thời gian chơi trò chơi nữa sao?” nội tâm cô ta không nguyện ý để cho Lục An Nhiên được học tập đẳng hoàng.

“Trước mắt thì mình đã chơi hết tất cả các trò chơi rồi!” hai tay Lục An Nhiên nắm chặt lại, kiếp trước toàn bộ thời gian đều dành để ăn và chơi trò chơi, kiếp này đúng lúc có thể sử dụng toàn bộ thời gian để cố gắng rồi.

“Hơ...” Sở Dao cắn cắn môi. Lục An Nhiên từ nhỏ hành động đã có phần nhanh hơn so với cô ta, lúc ở nhà trẻ đã như vậy. Sở Dao phải vắt hết óc mới nghĩ ra cách lừa này, đem tất cả trò chơi, truyện tranh đều giới thiệu cho Lục An Nhiên, như vậy, thành tích cô ta càng ngày càng tốt, thành tích của Lục An Nhiên lại càng ngày càng kém. Trong lòng Sở Dao mới có được cảm giác cân bằng. Nhưng theo như hiện tại Lục An Nhiên lại bắt đầu muốn chuyển

tâm học hành. Không biết như thế nào, Sở Dao xuất hiện một tia khủng hoảng. Và lại nói đến gia sư, Sở Dao sớm đã muốn mời một vị gia sư rồi, mỗi lần đến lớp học thêm, bởi vì phải bắt kịp tiến độ các lớp, giáo viên lớp học thêm giảng bài thật sự có chút chậm, cô ta sớm đã không vừa ý rồi. Vì thế Sở Dao đề nghị: “An Nhiên, mình có thể hay không cùng học chung gia sư với cậu?”

“Không được!” Lục An Nhiên lập tức cự tuyệt: “Vị gia sư này là do đích thân ông nội mình mời cho mình, cũng sẽ dạy mình ở nhà của ông nội, cậu cũng biết, ông nội mình thật sự cũng không thích cậu.”

“Vậy cậu không thể dọn về nhà của cậu sao?” Sở Dao rõ ràng có chút tức giận, tại sao Lục An Nhiên này lại cứ muốn chống lại à chứ! À muốn Lục An Nhiên như thế nào, Lục An Nhiên chỉ cần ngoan ngoãn làm theo không tốt sao! Đáng ghét như thế tại sao không đi chết đi!

“Không được!” Lục An Nhiên tiếp tục cự tuyệt yêu cầu của Sở Dao, khóe miệng nở một nụ cười trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Làm nhóm trưởng, lâm đạt giúp đỡ

Loại nụ cười như có như không một chút bồi hờ này trong mắt Sở Dao thực sự quá là chướng mắt! Trong lòng không kìm được âm thầm oán giận Lục An Nhiên này gần đây cứ không ngừng chống cự ý của á: “Cậu cứ ăn bám ở nhà ông nội cậu như thế thật sự không tốt a!”

“Mình không cảm thấy có gì không tốt nha!” Lục An nhiên cũng bình thản nói: “Mình ở nhà ông nội của mình thì có gì không tốt chứ?”

“Chỗ nào không tốt?” Sở Dao không vui! Từ sau khi dọn vào nhà của Lục Kiếm Hào, Lục An Nhiên đã ba bốn lượt chống lại á! Điều này chưa được coi là không tốt sao? Mặc dù trong lòng Sở Dao nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng là đổi một cách nói khác: “Dù gì cậu cũng chỉ là cháu gái của ông nội cậu... cậu cũng không phải là cháu trai, cho dù cậu có tận dụng thời gian này phụng bồi bên cạnh ông nội cậu cũng không tìm được cái gì tốt a!”

“...” Lục An Nhiên hết chỗ nói... hiện tại đã là thời đại nào rồi chứ! Lại còn có suy nghĩ này, và lại những lời này không phải trước đây Sở Dao đã từng nói qua rồi sao? Hiện tại nhắc lại có ý nghĩa gì chẳng: “Mình thật sự vẫn không cảm thấy là ông nội mình thích mấy anh họ của mình hơn!”

“Cái này...” Sở Dao trong một khắc cũng không biết nên nói cái gì nữa. Thật sự, những người đã từng đọc qua báo và tạp chí đều biết được hiện tại Lục An Nhiên mới thật sự là hậu bối được sủng ái nhất trong Lục thị. Nhưng mà Lục An Nhiên này lại là con gái! Ai mà không biết được đối với một doanh nghiệp gia tộc lớn như thế thì người kế thừa sau này chắc chắn sẽ là cháu trai!

Lúc này tiếng chuông đầu tiên báo vào lớp vang lên, chủ nhiệm mới của lớp, cầm một quyển sách dày cộp bước vào, lúc này Sở Dao mới tràn đầy khó chịu quay đầu đi, Lục An Nhiên cùng Lâm Đạt mới nhìn nhau cười. Nhìn tình hình này thì hai người đều thật sự không thích Sở Dao, về điểm này hai người lại có chung một cách nhìn.

“Khụ khụ!” giáo viên mới đến là một cô giáo trẻ tuổi tầm hai lăm hai sáu, không giống như những nữ giáo viên khác luôn mặc đồng phục giáo viên, vị giáo viên này lại mặc một bộ đồng phục thể dục, tóc cột đuôi ngựa, làm cho người khác có cảm giác mới mẻ, tươi trẻ, cô đứng trên bục giảng thanh thanh cô hống: “Cô là chủ nhiệm mới, tên là Tần Thư Hàm, phụ trách dạy môn số học, từ hôm nay trở đi cô sẽ cùng với các em trải qua 103 ngày còn lại này, mong mọi người nhiệt tình giúp đỡ lẫn nhau.” Sau khi gật đầu chào tất cả học sinh, cô tiếp tục nói: “Bây giờ là giờ tự học buổi sáng, trước khi tiết học đầu tiên bắt đầu, chúng ta nhân tiện chọn ra ban cán sự của lớp đi!”

Lục An Nhiên nhận ra vị giáo viên chủ nhiệm mới này, nói đúng ra kiếp trước cô cũng chính là giáo viên chủ nhiệm dẫn dắt lớp này. Tần Thư Hàm này mặc dù còn rất trẻ, nhưng lại rất có năng lực, tính khí kỳ quặc, đối với học sinh rất có tính nhẫn nại. Cho dù kiếp trước cô là người có nhân phẩm như vậy, Tần Thư Hàm vẫn luôn nói chuyện và khuyến khích cô, nhiều lúc Lục An Nhiên quyết tâm muốn thay đổi, Sở Dao đều ngay tại những lúc này đập tắt ngọn lửa học tập đang được nhen nhóm, cứ như thế mơ mơ màng màng cho đến lúc tốt nghiệp, Tần Thư Hàm vẫn thập phần thân thiện với Lục An Nhiên, cũng cho lời khuyên và an ủi đối với một người duy nhất trong lớp là Lục An Nhiên không thi đậu tốt nghiệp. Ấn tượng của Lục An Nhiên đối với Tần Thư Hàm này rất tốt, cũng biết được Tần Thư Hàm là giáo viên thiên tài mà hiệu trưởng trường Anh Hoa này dùng rất nhiều tiền mới có thể cướp được từ trường Phụ Chúc Nhất trung về đây.

“Những bạn học ngồi đây đều là những tinh anh được tuyển chọn từ các lớp sau cuộc thi thử tốt nghiệp, trong đó có không ít những bạn học đã từng giữ chức vụ trong lớp, cũng đều đã có kinh nghiệm dẫn dắt các bạn, dù gì cũng thập phần hiểu rõ, hiện tại có hay không muốn tiến cử lẫn nhau?” Tần Thư Hàm nhìn tất cả bạn học ngồi phía dưới: “Hoặc các bạn có thể tự tiến cử cũng được!”

Lục An Nhiên nhớ kiếp trước, cô chính là người đầu tiên giơ tay mạnh mẽ tiến cử Sở Dao làm Lớp trưởng, chính vì vậy mà lần đó Sở Dao cũng trở thành Lớp trưởng của lớp trọng điểm kỳ thi Sơ trung cuối cấp này. Kiếp này cô đối với Sở Dao không có chút hứng thú nào, quay qua hỏi Lâm Đạt ngồi bên cạnh: “Lâm Đạt, cậu không muốn làm Ủy viên sao?” “Không... vốn dĩ không có hứng thú gì.” Lâm Đạt làm Ủy viên từ năm nhất tiểu học cho đến năm ba Sơ trung, thật sự cũng có chút ngán, hiện tại cô muốn tập trung vào học hành, chuẩn bị thi lên Cao trung.

“Vậy thì thôi vậy.” Lục An Nhiên đối với chức cán bộ trong lớp gì gì đó cũng không có hứng thú cho lắm.

“Mình cảm thấy cậu cũng có thể thử làm Ủy viên hay Lớp trưởng gì đó cũng được.” Lâm Đạt rất hiếm khi nói đùa với Lục An Nhiên: “Có thể kích thích

cảm hứng học tập của cậu cũng không tồi đâu!”

“Không cần đâu!” Lục An Nhiên không nhịn được cười cười, lớp này gồm có 32 thành viên, cô đứng lúc đứng thứ 32 của trường, rõ ràng cô chính là người có thành tích đứng nhất từ dưới đếm lên trong lớp này! Thành tích như vậy mà làm Lớp trưởng hay Ủy viên? Kể chuyện cười gì thế!

Sở Dao quan sát rất lâu cũng không thấy ai tự tiến cử mình, cũng không nghe thấy Lục An Nhiên như trước mạnh mẽ tiến cử cô ta, trong lòng có chút không yên, lúc vừa muốn giơ tay tự tiến cử bản thân thì lại bị Tần Thư Hàm đánh gãy.

“Hai bạn học ngồi sau cùng đang nói chuyện!” Tần Thư Hàm lập tức gọi trúng tên Lục An Nhiên và Lâm Đạt: “Đứng lên!”

“...” Lục An Nhiên và Lâm Đạt không tự chủ được mà sùng sốt, không phải chứ! Xui xẻo như thế, lớp học hoàn toàn mới, còn chưa được ngồi nóng đất thì đã bị gọi lên lãnh phạt? Chuyện quý quái gì vậy! Lục An Nhiên một bên ngượng ngùng đứng dậy một bên nhỏ giọng nói với Lâm Đạt: “Xin lỗi... liên lụy cậu...”

“Không sao.” Lâm Đạt vẫn thản nhiên đứng lên.

“Hai người các em tên là gì?” Tần Thư Hàm hỏi.

“Lâm Đạt.” Lâm Đạt thành thật đáp.

“Lục An Nhiên.” Lục An Nhiên cũng trả lời.

Nhìn thấy hai người mà mình ghét nhất trong lớp này đều bị gọi đứng lên, khóe miệng Sở Dao không kiềm được nhếch lên, trong lòng ước gì Lâm Đạt và Lục An Nhiên đều bị phê bình thật nặng.

“Lúc này hai bạn thì thăm trao đổi chuyện gì thế! Nói ra để cô cùng nghe đi.” Tần Thư Hàm đối với tổ hợp này thập phần có hứng thú, một người đứng đầu toàn lớp, một người đứng đầu từ dưới đếm lên toàn lớp.

“Lâm Đạt, cậu còn muốn làm Ủy viên không?” Lục An Nhiên cũng xem như là rất thản nhiên, trực tiếp đem câu chuyện lúc này diễn lại một lần nữa, căn cứ theo ký ức kiếp trước, tính khí của Tần Thư Hàm rất cổ quái, nhưng mà, chỉ cần cô và Lâm Đạt ngoan ngoan làm theo những lời Tần Thư Hàm nói, Tần Thư Hàm cũng sẽ không làm khó hai người các cô.

“Không... vốn dĩ không có hứng thú gì.” Lâm Đạt phối hợp với câu hỏi của Lục An Nhiên mô phỏng lại đoạn đối thoại lúc này.

“Vậy thì thôi vậy.”

“Mình cảm thấy cậu cũng có thể thử làm Ủy viên hay Lớp trưởng gì đó cũng được. Có thể kích thích cảm hứng học tập của cậu cũng không tồi đâu!”

“Không cần đâu!” Lục An Nhiên nói câu cuối cùng kết thúc cuộc đối thoại sau đó nhìn sang Tần Thư Hàm: “Chỉ như thế thôi à... lặp lại kết thúc.”

“Cô cảm thấy...” Tần Thư Hàm trầm tư trong chốc lát: “Kiến nghị của bạn học Lâm Đạt cũng rất hay! Cứ quyết định như thế nhé!”

“Cái gì?” Lục An Nhiên và Lâm Đạt trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng.

“Lục An Nhiên làm Lớp trưởng, Lâm Đạt làm Ủy viên!” Tần Thư Hàm nói tiếp: “Đúng lúc cũng có thể kích thích cảm hứng đối với việc học của em! Bạn học Lâm Đạt, em phải trợ giúp Lục An Nhiên quản lý lớp học cho thật tốt nhé!”

“Hả...” kết quả như thế này sợ rằng những người có mặt ở đây cũng không thể tượng tưởng được.

“Xì...” Sở Dao cau mày, không vui xì một tiếng, Lớp trưởng nên là do cô ta làm mới đúng! Lục An Nhiên đáng chết này thật sự biết cách làm đảo lộn mọi thứ!

Ngay sau đó, thời gian tiếp theo, những cán bộ khác của lớp cũng được chọn ra trước khi giờ tự học buổi sáng kết thúc. Sở Dao chỉ làm Ủy viên Lao động, đối với chức vị Lớp trưởng trước đây thật sự là cách nhau một trời một vực.

Một ngày cuối cùng cũng đã trôi qua, ngày hôm nay xảy ra cũng không ít chuyện, một người từ trước đến nay đối với cụm từ “học tập” không có chút liên quan nào như Lục An Nhiên lần đầu tiên lấy được thành tích tốt, vào được lớp chọn, lại còn mặc danh kỳ diệu giành đi vị trí Lớp trưởng của Sở Dao. Thực sự rất thú vị!

“Được! Hôm nay đến đây được rồi.” Tần Thư Hàm đứng trên bục giảng gấp quyển sách lại: “Các bạn chép hết bài tập trên bảng liền có thể về nhà, ngoài ra thứ Bảy này, nhà trường có tổ chức một cuộc dã ngoại cho học sinh Sơ trung năm ba được thư giãn trước khi bước vào 100 ngày chạy nước rút để tham gia kỳ thi tốt nghiệp Sơ trung, lúc đó, Ủy ban tuyên truyền hỗ trợ Lớp trưởng quản lý tốt kỷ luật và trật tự của lớp. Tất cả các bạn hãy mang theo tờ đơn này về cho phụ huynh xem, ký tên vào, buổi sáng ngày mai cả phí xe và phí du ngoạn là 320 tệ cùng với tờ đơn này nộp cùng một lúc, những bạn không đi cũng nên chuẩn bị tờ đơn xin nghỉ, ghi rõ nguyên nhân.” Tần Thư Hàm vỗ vỗ vào tập giấy nằm trên góc bên phải bàn giáo viên nói: “Lớp trưởng, lên đây lấy những tờ đơn này phát ra đi.”

“Dạ.” Lục An Nhiên đứng dậy đi lên bục giảng lấy tập đơn phát cho từng người.

“Sau khi phát xong tờ đơn này thì các bạn có thể về rồi!” Tần Thư Hàm vươn vai một cái sau đó cầm lấy tập giáo án của mình thông dong mà bước ra khỏi lớp học, cuối cùng, liếc mắt nhìn Lục An Nhiên một cái, khoe miệng hiện ra một nụ cười.

Sau khi phát hết tờ đơn, Lục An Nhiên mới bắt đầu dọn dẹp tập sách dụng cụ, đeo cặp lên. Đã trễ một hồi rồi, tài xế bên ngoài có thể sốt ruột hay không? Cô vừa bước chân muốn bước ra ngoài liền bị Sở Dao cản lại.

“An Nhiên! Đợi một lát!” Sở Dao gọi Lục An Nhiên đang muốn đi ra ngoài.

“Có chuyện gì sao?” Lục An Nhiên nhìn Sở Dao đang cản trước mặt mình hỏi.

“An Nhiên, hôm nay tới lượt cậu trực nhật.” Sở Dao cười nói.

“Trực nhật?” Lòng mi Lục An Nhiên nảy lên một cái, đã lớn như vậy, cô vẫn còn chưa làm qua công việc trực nhật này!

“Đừng vậy!” Trong mắt Sở Dao chứa nụ cười, cho dù chỉ là một Ủy viên lao động thì cô ta vẫn có quyền lợi của mình: “Cho dù cậu là Lớp trưởng, cũng phải trực nhật chứ!”

“Hôm nay mình có chuyện, xếp mình vào ngày khác đi!” Hôm nay quả thật Lục An Nhiên có việc, cũng đã hẹn tốt thời gian với gia sư rồi, ngày đầu tiên gặp mặt đã tới trễ thật sự không tốt lắm, cũng có vẻ hơi thiếu tôn trọng người khác.

“Vậy thì thật sự xin lỗi cậu!” Sở Dao bởi vì biết hôm nay Lục An Nhiên có việc mới cố ý xếp vào ngày hôm nay: “Lịch trực nhật cũng đã sắp xếp xong xuôi rồi, hiện tại sửa lại lịch có chút phiền phức! Và lại đối với những bạn học khác cũng rất bất công đúng không?”

“Hôm nay mình thật sự có việc.” Lục An Nhiên cau cau mày, đến phiên trực nhật cô tuyệt đối sẽ không thoái thác, nhưng mà việc phát đơn cũng đã lãng phí của cô rất nhiều thời gian rồi! Lần đầu tiên làm những việc này, cô vẫn chưa quen việc, và lại những người trong lớp cô cũng không quen biết. Trên mỗi tờ đơn đều có đề tên, cô dựa theo tên trên đó đã rất tốn công rồi.

“Nếu như mỗi bạn khi đến phiên trực nhật của mình đều thoái thác rằng mình có việc, mình sẽ rất khó làm!” Sở Dao làm ra một khuôn mặt khó xử.

“Lục An Nhiên.” Lâm Đạt bỏ chiếc cặp đã vác lên vai của mình nói: “Cậu đi trước đi! Mình đối với cậu! Thứ Sáu cậu thay mình làm trực nhật đi!”

“Cảm ơn nha!!” Lục An Nhiên nói một tiếng cảm ơn, không thèm liếc nhìn Sở Dao, càn chạy nhanh ra khỏi lớp học.

Sở Dao đứng trước mặt Lâm Đạt bóp chặt nắm tay, không hiểu được tại sao Lâm Đạt này cũng cứ thích làm trái lời ả, ả muốn lớn tiếng chất vấn, nhưng ngại những bạn học trong lớp vẫn chưa ra về, nên phải đè nén âm thanh mà nói: “Bạn học Lâm Đạt, hôm nay đáng lý ra nên do Lục An Nhiên trực nhật.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trợ trụ vi ngược, muốn giết lâm đạt

“Mình biết chứ.” Lâm Đạt cầm lấy giẻ lau bảng lau sạch nét phấn trên bảng: “Cậu ấy có việc, mình với cậu ấy đổi một ngày, có vấn đề gì sao?”

“Cậu...” Sở Dao bị một câu nói làm nghẹn họng: “Thân làm Lớp trưởng, càn không nên làm như vậy!”

“Không nên như thế nào? Không nên có việc sao?” Lâm Đạt cảm thấy buồn cười.

“Trước đây cậu ấy chưa từng trực nhật qua, hiện tại chia lại lớp lại còn làm Lớp trưởng, không nên lại giống như lúc trước!” Sở Dao níu chặt vấn đề Lục An Nhiên chưa trực nhật qua không buông.

“Trước đây, mình cũng chưa từng thấy qua trên lịch trực nhật có tên cậu ấy!” Lâm Đạt một bên xóa bảng một bên nói tiếp: “Và lại cậu ấy cũng chưa nói qua sẽ không trực nhật! Cậu ấy chỉ là đổi ngày trực với mình mà thôi!”

“...” Sở Dao cắn cắn môi: “Lâm Đạt, Lục An Nhiên cùng mình lớn lên từ nhỏ, mình so với cậu càn hiểu cậu ấy hơn!” Nói tới đây, cô ta ở cùng với Lục An Nhiên đã mười lăm năm rồi, tình bạn với Lục An Nhiên làm sao lại không thể hơn so với cái người chỉ có quan hệ là bạn cùng bàn đây? Và lại cho dù cô ta có cố ý thì đã như thế nào chứ? Cô ta chính là không vừa mắt Lục An Nhiên, chính là biết hôm nay Lục An Nhiên có việc mới cố ý sắp xếp cho cô ấy trực nhật, sao thế? Như vậy không được sao?

“Vẫn là câu nói đó! Cậu hiểu cậu ấy, cậu ấy có hiểu cậu không?” Lâm Đạt bỏ xuống cái giẻ lau bảng sau khi lau hết bài tập cuối cùng trên bảng: “Bỏ qua mọi chuyện mà nói, là cô Tần Thư Hàm bảo mình phụ giúp Lục An Nhiên, cậu có ý kiến gì, có thể trực tiếp đi gặp cô Tần mà báo cáo.”

“Cô Tần là muốn cậu trợ giúp Lục An Nhiên quản lý lớp học chứ không phải để cậu giúp cậu ấy làm càn.”

“Minh chỗ nào giúp cậu ấy làm cân đây?” Đối với sự hung hăng của Sở Dao Lâm Đạt rất điềm tĩnh mà nói: “Với cậu ấy đổi một ngày trực nhật chính là giúp cậu ấy làm cân? Cái mũi này cậu chụp cho mình cũng quá lớn rồi!”

“Minh... Minh cũng là vì tốt cho An Nhiên thôi!” Sở Dao xảo biện.

“Ồ?” Lâm Đạt nhìn Sở Dao, khóe miệng nhếch lên hiện rõ một nụ cười trào phúng: “Vậy sao?”

“Cậu!” Cảm giác hình như tâm tư của bản thân bị lộ ra trước mọi người, Sở Dao quần bắt không khống chế được lý trí: “Lâm Đạt, cậu không nên quá đáng như thế!”

“Minh sao lại quá đáng rồi? Không phải chỉ là đổi một ngày trực nhật thôi sao?” Lâm Đạt cũng không có ý định bỏ qua, cô chính là nhìn Sở Dao này không vừa mắt!

“...” Sở Dao niết chặt nắm tay, đôi mắt vì tức giận mà đỏ lên, biểu tình trên mặt thậm chí có chút dữ tợn. Cũng may là bên cạnh có người đứng ra khuyên nhủ, mới làm cho cô ta kịp thời lấy lại ký trí, tránh bộc lộ ra khuôn mặt thật sự của cô ta trước mặt bạn học.

“Hai người các cậu đừng cãi nhau nữa!” Người đứng ra khuyên nhủ là một tổ trưởng mới hôm nay mới chọn ra Kỷ Linh: “Hai người đều bớt nói vài câu đi!” Kỷ Linh, người như tên, mặc dù vóc người có chút nhỏ bé, cái đầu tròn bóng lộn, nhưng mà thật sự lại là một người thông minh, thấy tình hình không được ổn liền nhảy ra ngăn cản: “Ngày đầu tiên của lớp học mới, Ủy viên với Ủy viên lao động đã cãi qua cãi lại rồi! Như vậy thật sự không tốt! Mọi người nên đem sức lực dồn vào việc học mới đúng!”

“Đúng vậy!” Những bạn học khác cũng phối hợp theo.

“Hừ!” Lâm Đạt hừ lạnh một tiếng, phui sạch bụi phấn trên tay: “Minh lau sạch bảng rồi, đi trước.”

“Lâm Đạt! Đợi mình một chút! Tụi mình cùng đến lớp phụ đạo!” Kỷ Linh cũng hoàn tất phần công việc của mình, vác cặp lên chạy đuổi theo.

Ra khỏi lớp học, ngọn lửa tức giận của Lâm Đạt cũng không thuyên giảm, dưới chân đi như lướt gió.

Kỷ Linh vốn dĩ đã không được cao, cho nên phải chạy té khói đuổi theo phía sau Lâm Đạt: “Lâm Đạt! Lâm Đạt! Lâm Đạt!!” “Haizz...” thở ra một hơi, Lâm Đạt mới thả chậm bước chân, đợi Kỷ Linh đuổi kịp rồi mới cùng Kỷ Linh từ từ đi tiếp.

“Lâm Đạt, hôm nay cậu như thế là sao vậy?” Kỷ Linh cũng coi như là quen thân với Lâm Đạt, tiểu học học chung lớp, mặc dù Sơ trung học khác lớp, nhưng lại học chung một lớp học thêm, bình thường đối với những chuyện như thế này Lâm Đạt rất lạnh nhạt, giống như là chỉ biết học đối với những chuyện khác đều không có hứng thú, thật sự không thể nghĩ được cũng có lúc Lâm Đạt cũng đứng ra giúp người khác nói chuyện.

“Không sao cả.” Lâm Đạt cũng đâm chột: “Chính là nhìn thấy Sở Dao liền khó chịu.”

“Minh cũng không thích bộ dáng kiêu ngạo của cậu ấy, nhưng mà nghe nói trước đây Sở Dao với Lục An Nhiên không phải chị em thân thiết sao? Hôm nay nhìn thấy như vậy hình như không như những gì người ta nói!” Kỷ Linh từng nhìn thấy Sở Dao và Lục An Nhiên đi chung với nhau, Lục An Nhiên hình như luôn đi theo phía sau Sở Dao, hai người mặc dù có điểm kỳ quặc, nhưng mà vẫn được xem là hài hòa.

“Hừ!” Những ngày này Lâm Đạt xem như cũng đã nhìn thấy được rõ ràng: “Cái gì mà chị em thân thiết cơ chứ, Sở Dao chỉ xem Lục An Nhiên như một cái túi tiền đi động mà thôi!”

“A?” Kỷ Linh không kìm được mà hít hà một hơi: “Không phải chứ!”

“Mau chạy nhanh một chút! Tụi mình mà không bắt kịp chuyến xe này thì sẽ đến trễ đó!” Lâm Đạt không muốn tiếp tục nói về vấn đề này, liền lôi kéo Kỷ Linh chạy đến chiếc xe buýt đã dừng trước trạm ở phía trước.

“Chú tài xế! Đợi một chút! Đợi một chút!” Kỷ Linh cũng nhìn thấy chiếc xe buýt đó, vừa chạy lên vừa la hét.

Người tài xế lái xe đó cũng là một ông chú tốt bụng, nhìn thấy là hai bạn học sinh, cũng có ý tốt đợi hai người lên xe rồi mới lái xe đi tiếp.

Một nơi khác, Sở Dao một lần nữa bị Lâm Đạt chọc giận, nhin một bụng tức giận, ngay đến cả lớp học thêm cũng không đi nữa, liền tiếp tục đi về nhà. Sở Dao vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy Lâm Mỹ Phụng đang nằm trên sofa xem tivi cắn hạt dưa, tư thế như vậy thật sự làm cho Sở Dao cảm thấy chán ngán, không tự chủ được mà nhăn mày lại.

“Hôm nay sao con về sớm thế?” Lâm Mỹ Phụng cũng chỉ là tò mò, bình thường ngày nào chẳng đợi đến tối mịt mới về chứ.

“Ba con về chưa?” Sở Dao tháo đôi giày da ra, đặt lên tủ giày đổi thành một đôi dép đi trong nhà.

“Ba con vẫn còn chưa về đâu!” Lâm Mỹ Phụng đối với việc Sở Dao không trả lời câu hỏi của mình hiển nhiên có chút không vui, tiếp tục hỏi: “Hôm nay con không đi đến lớp học thêm sao?”

“Không có!” bị Lâm Mỹ Phụng hỏi đến phiền, Sở Dao vác cặp cũng không thèm quay đầu lại một mạch đi lên lầu hai, cho đến khi chuẩn bị đóng cửa phòng mình lại mới buông ra một câu: “Com tối không cần gọi con! Không muốn ăn!” sau đó mới dùng sức đem cánh cửa phòng đóng lại.

“Con!” Lâm Mỹ Phụng tức giận trợn mắt lên, nhưng lại không thể kêu ra một chữ nào. Đây đâu phải là thái độ nên có của một đứa con gái đối với mẹ mình cơ chứ! Thật là quá đáng! Lâm Mỹ Phụng không dám đi lên lầu mắng Sở Dao, chỉ có thể nằm trên sofa vừa hung hăng mà cắn hạt dưa, một bên thờ phỉ phò mà mắng: “Thật đúng là nuôi một con sói mất trắng! Cũng không xem mạng mình là do ai cho! Thật sự là có bản lĩnh đó! Hừ! Nuôi một con chó nó còn có lương tâm hơn cô!”

Cách cánh cửa, Sở Dao cũng có thể nghe thấy Lâm Mỹ Phụng lải nhải mà mắng chửi mình, lần qua lần lại vẫn còn nghe thấy, Sở Dao cảm chiếc ly trên bàn dùng sức mà ném lên cánh cửa, âm thanh to lớn của chiếc cốc va chạm với cánh cửa vang lên, âm thanh mắng chửi bên ngoài cánh cửa mới chịu ngừng lại.

Cuối cùng không có âm thanh mắng chửi phiền lòng, Sở Dao vui đầu vào chiếc gối, đôi mắt bởi vị phần nổi mà đỏ hần lên. Tại sao mẹ của Sở Dao ả lại là người như thế? Tại sao? Sở Dao đắm vùi đắm xuống mặt giường, mới bắt bình mà nhắm hai mắt lại, nước mắt cũng thuận theo gò má mà rơi xuống. Dựa vào cái gì Lục An Nhiên lại may mắn như thế, dựa vào cái gì mà cả thế giới này đều vây quanh Lục An Nhiên mà chuyển động? Vậy mà tại sao mạng của Sở Dao ả lại khổ sở như vậy? Chỉ được sinh ra trong một gia đình chỉ là thư kỹ, còn có một người hàng ngày đều không muốn đi làm, chỉ nghĩ đến ăn rồi chờ chết ham hư vinh là mẹ! Lục An Nhiên đáng chết! Cô ta nhất định phải tự tay hủy hoại tất cả mọi thứ của Lục An Nhiên! Nếu không, thực sự không thể nuốt trôi nỗi hận của cô ta!

“Cộc cộc cộc!” ba tiếng gọi cửa vang lên, ngoài cửa truyền lại tiếng của Ba Sở Dao là Sở Vạn Hải: “Dao Dao? Con về rồi sao?”

“Vâng, con về rồi!” Nghe thấy giọng nói của Sở Vạn Hải, Sở Dao vui mặt vào chiếc chăn, lau chùi qua loa nước mắt trên mặt, ngồi dậy nói: “Ba, vào đi ạ!”

Sở Vạn Hải bước vào căn phòng của Sở Dao hỏi: “Dao Dao, trước đây con nói! Trường con có tổ chức một cuộc du ngoạn cho học sinh cuối cấp Sơ Trung hả lòng để bắt đầu 100 ngày chạy nước rút cuối cấp, là mấy ngày nay sao?”

“Vâng ạ, thứ bảy tuần này.” Sở Dao nghe lời Sở Vạn Hải, đột nhiên hai mắt phát sáng: “Ba, ý của ba là muốn dùng kế hoạch trước đó của con sao?”

“Đúng!” Sở Vạn Hải quay đầu đóng cửa lại, cũng không vòng vo. Lục An Nhiên hiện tại đang ở trong nhà của Lục Kiếm Hào, người mà ông ta phải đi đều thất bại trở về, Lục Kiếm Hào thật sự đem Lục An Nhiên trở thành người kế nhiệm Lục thị mà đào tạo, bảo vệ, ngoài trừ phương pháp mà trước đây Sở Dao đã từng nói, ông ta cũng không nghĩ ra phương pháp nào nữa. Nếu không rơi vào hoàn cảnh vạn bất đắc dĩ như thế này, ông ta thật sự cũng không muốn con gái mình vướng vào những chuyện bản thù này!

“Con sẽ hoàn toàn phối hợp với sắp xếp của ba!” Sở Dao ngừng lại một lát rồi bổ sung thêm: “Chỉ là, hy vọng ba có thể giúp con giải quyết thêm một người nữa!”

“Ài?” Sở Vạn Hải hỏi.

“Lâm Đạt!” Sở Dao nghiêng răng nghiêng lợi nói! Bất luận là Lục An Nhiên hay là Lâm Đạt, phàm là người đắc tội với ả, tuyệt đối sẽ không có con đường tốt!

“Được!” Sở Vạn Hải cũng dứt khoát đồng ý, phía Bắc Đô đang thúc giục quá nhiều, ông ta cũng chỉ có thể làm như thế thôi: “Ngày mai, con đem hai người kia cùng dẫn dụ ra là được!”

“Được!” Sở Dao gật đầu, trong mắt tràn đầy quyết đoán, sau đó lại dường như nhớ tới cái gì đó, đối với Sở Vạn Hải nói: “Ba, ba xem còn gần 100 ngày nữa là thi cuối cấp rồi, có thể hay không mời cho con một vị gia sư tới đây? Lúc học ở lớp học thêm, giáo viên vẫn phải theo sát những học sinh yếu kém hơn, luôn đem những kiến thức đã học qua nhấn mạnh, lặp đi lặp lại cho những người ngu dốt ấy, quả thật rất tốn thời gian, cũng trì hoãn tiến độ học tập của con, con muốn một gia sư!”

“Mời gia sư!” Sở Vạn Hải có chút không hiểu: “Dựa vào thành tích học tập của con thì vào trường hàng đầu thành phố S là không vấn đề, tại sao đột nhiên lại muốn mời gia sư chứ?” lời vừa nói dứt Sở Vạn Hải lại nhớ tới việc Lục Kiếm Hào dùng một số tiền lớn để mời gia sư cho Lục An Nhiên, trong nháy mắt liền hiểu rõ, thở dài một hơi nói: “Dao Dao, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là những thứ Lục An Nhiên có, con cũng bắt buộc phải có một phần, từ quần áo đến cách trang trí trong phòng ngủ, toàn bộ đều muốn giống như đúc với Lục An Nhiên! Con có phải hay không...?”

“Con chính là muốn giống Lục An Nhiên như đúc, không chỉ là như thế, con còn muốn mạnh hơn so với Lục An Nhiên khắp mọi nơi!” Sở Dao giống như bị giẫm trúng chỗ đau, giọng nói cũng được nâng lên vài phần: “Lục An Nhiên đó có cái gì, con cũng muốn có! Không chỉ là có, mà còn phải so với Lục An Nhiên tốt hơn!”

“Tốt!” Sở Vạn Hải vỗ tay nói: “Con gái của ba là phải có chí khí như thế này! Ba liền mời cho con một vị gia sư! Con chỉ cần mạnh hơn so với Lục An Nhiên là được rồi!” con gái của ông ta tuyệt đối không được kém hơn so với con gái của Lục gia!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Xé đề thi, trốn cả đời

Khi Lục An Nhiên từ trên xe bước xuống thì đã trễ so với thời gian hẹn với gia sư rồi, vội vàng chạy lên trước cửa thư phòng trên lầu hai mà ông nội Lục Kiếm Hào sắp xếp cho cô, Lục An Nhiên nghe thấy có âm thanh trò chuyện ở bên trong, giọng nói khác kia chắc chính là gia sư mới đến...

Đứng trước cửa phòng ổn định lại hơi thở, Lục An Nhiên mở cửa thư phòng ra, quả nhiên nhìn thấy Kỳ Nhu đang ngồi trên chiếc sofa đơn đối diện cánh cửa phòng, ngồi đối diện Kỳ Nhu là một người có một mái tóc dài óng ả như một dải lụa, cô gái mặc một chiếc áo sơ mi trắng, từ đằng sau nhìn lại, ước chừng là một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi.

“An Nhiên! Sao con về trễ thế?” Kỳ Nhu vẫy tay với Lục An Nhiên nói: “Mau qua đây chào Tàn gia sư của con đi.”

“Cô giáo Tàn?” Lục An Nhiên hơi nhượng nui, một suy nghĩ táo bạo xuất hiện trong lòng. Bước từng bước tới trước mặt vị cô giáo Tàn đó, đôi mắt Lục An Nhiên từ nghi ngờ chuyển sang khẳng định cuối cùng lại kinh hi: “Thật sự là cô ư!”

“Hoàn toàn không đạt được hiệu quả như cô mong muốn nha!” Tàn Thư Hàm nhìn thấy phản ứng này của Lục An Nhiên, có một chút thất vọng: “Cô còn đặc biệt thay đổi quần áo đó!”

Lục An Nhiên cười cười, đích thực, kiếp trước ở trong trường nhìn thấy Tàn Thư Hàm đều trong trang phục đồng phục thể dục và tóc đuôi ngựa buộc cao, bộ dáng bây giờ thật sự là lần đầu tiên mới nhìn thấy!

“Hai người quen nhau sao!” Kỳ Nhu vẫn trong bộ mặt kinh ngạc.

“Cô giáo Tàn là chủ nhiệm lớp mới của con!” Lục An Nhiên giải thích: “Trên lớp học đã gặp qua rồi.”

“An Nhiên là lớp trưởng mà hôm nay cháu chọn.” Tàn Thư Hàm vừa cười vừa giải thích: “Trên lớp cháu nhìn thấy thành tích của em ấy, đạt được yêu cầu của cháu, nên cháu mới đến đây.”

“Là như vậy à!” Kỳ Nhu búng tính đại ngộ nói: “Vậy hai người luyện tập trước đi! Dĩ nhiên làm phiền hai người nữa.” Kỳ Nhu xoa xoa đầu của Lục An Nhiên, quay qua nở một nụ cười tao nhã với Tàn Thư Hàm sau đó mới cất bước ra khỏi thư phòng.

“Vậy... chúng ta bắt đầu đi!” Tàn Thư Hàm đứng dậy từ trong túi xách hiệu Versace mà cô mang theo bên người lấy ra hai tờ đề làm thử: “Hai tờ này một tờ là số học, một tờ là tiếng Anh, cô cho em thời gian là một giờ, đem hai tờ đề này làm hết toàn bộ!”

“Một tiếng?” Lục An Nhiên có chút kinh ngạc.

“Có vấn đề gì sao?” Tàn Thư Hàm đặt hai tờ đề lên chiếc bàn làm từ gỗ phong màu trắng.

“Thời gian... có phải là hơi ngắn rồi không?” Lục An Nhiên nhượng nui, nên biết là bình thường khi làm một bài thi thì thời gian giới hạn là 90 phút, chỗ này lại tới tận hai đề, lại còn là hai môn học khác nhau.

“Không có!” Tàn Thư Hàm nhấc cổ tay lên, nhìn chiếc đồng hồ nữ màu bạc hiệu Girard-Perregaux trên cổ tay: “Thời gian làm bài của em còn 59’22”!”

“À...” Lục An Nhiên lập tức bước nhanh đến bên bàn sách, ngồi vào chiếc ghế dựa, nhanh chóng lấy ra dụng cụ học tập từ trong cặp, trước tiên chọn đề môn tiếng Anh mà mình am hiểu nhất bắt đầu làm bài. Không có thời gian để xem xét câu hỏi trong đề, Lục An Nhiên chỉ có thể lựa chọn bắt đầu từ câu đầu tiên mà làm.

“Hô...” Nhìn thấy Lục An Nhiên nhanh chóng bước vào trạng thái bắt đầu chạy đua với thời gian mà làm bài, khóe miệng Tàn Thư Hàm hơi hơi nhếch lên, nở nụ cười vừa lòng. Sau đó liền không thèm nhìn Lục An Nhiên nữa, mà bước đến gần giá sách, lấy một quyển truyện tranh hài bắt đầu xem. Có lẽ là do tình tiết trong truyện thật sự rất buồn cười. Tàn Thư Hàm thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng cười: “Hahaha! Người này thật ngu ngốc!”

“...” Lục An Nhiên vừa làm bài, vừa không nhận được mà cau mày, vốn dĩ thời gian đã rất ngắn rồi, Tàn Thư Hàm thỉnh thoảng lại cố tình phát ra vài tiếng cười phân tán lực chú ý của cô.

“Hahaha...” Tàn Thư Hàm cười đến bụng cũng đau rồi, sau khi đưa tay đem quyển truyện tranh hài đã đọc xong để lại trên giá sách, Tàn Thư Hàm lần nữa nâng cổ tay lên nhìn: “Còn lại 32’ thôi!” nói xong, Tàn Thư Hàm lại lấy ra tập tiếp theo của quyển truyện lúc nãy.

“...” Trán Lục An Nhiên chảy ra vài giọt mồ hôi, đề đọc hiểu vẫn còn chưa làm được câu nào! Trực tiếp bỏ qua phần đọc hiểu này, Lục An Nhiên nhanh chóng đọc sơ qua yêu cầu của bài văn viết, sau đó liền nhanh chóng đặt bút xuống làm bài. Chỉ không tới mười phút đã làm xong câu hỏi trong phần văn viết. Sau đó đề tiếng Anh sang một bên, lấy ra tờ đề số học còn lại, trực tiếp giải bài tập lớn ở đằng sau, sau khi đem những dạng đề mà mình từng làm qua làm xong tất cả, lại quay lại giải những câu ở phía trước.

“Reng reng reng! Hết giờ rồi!” Tàn Thư Hàm để quyển truyện lại trên giá sách, đi đến bên cạnh Lục An Nhiên, Lục An Nhiên cũng ngừng bút, Tàn Thư Hàm cầm hai đề thi thử của Lục An Nhiên lên, chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền đem hai đề thi thử đó trước mặt Lục An Nhiên mà xé nát.

“Cái này...” Lục An Nhiên nhìn thấy hai tờ đề mình cực khổ làm trong một tiếng đồng hồ liền cứ như thế bị xé rách, đột nhiên không biết phản ứng như thế nào.

“Có biết vì sao cô đem hai bài của em xé đi không?” Đem hai tờ đề bị xé rách ném tới trước mặt Lục An Nhiên, Tàn Thư Hàm hỏi.

“...” Lục An Nhiên cắn môi nói: “Không biết.” Là do cô làm được quá ít hay sao? Nhưng mà chỉ có một tiếng đồng hồ thôi! Hai đề thi cô có thể làm

được bao nhiêu, đây không phải là làm khó người khác sao!

“Bởi vì hai tờ đề này em không điền họ tên, lớp và trường học.” Tần Thư Hàm dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: “Cho dù bài thi của em có thể đạt được điểm tối đa, không có họ tên trường lớp, em cũng chỉ nhận được điểm 0 mà thôi! Nhớ chưa?”

“Nhớ rồi.” Lục An Nhiên đột nhiên bừng tỉnh. Bởi vì thời gian quá gấp gáp, với lại thêm việc làm bài ở nhà nên cô mặc định trực tiếp bỏ qua điền phần tên họ trường lớp liền bắt đầu làm bài, đề thi này bị xé đi cô cũng không cảm thấy ủy khuất! Con đề ngàn dặm sụp vì tổ kiến, là do cô bất cẩn.

Thấy Lục An Nhiên không phản bác, Tần Thư Hàm thập phần vừa ý, nếu đổi lại là người khác, đại khái sẽ nói lại rằng đây là đang ở nhà hoặc lí do này nọ, nếu như thật sự là như thế cô tuyệt sẽ không nói hai lời mà bỏ đi! Vừa ý với biểu hiện của Lục An Nhiên, Tần Thư Hàm một lần nữa lấy từ chiếc túi Versace của mình hai tờ đề vừa xé lúc này: “Còn có hai tiếng đồng hồ, bắt đầu nói về bài thi thử lần ba của em.” Tần Thư Hàm đặt tờ đầu tiên trước mặt Lục An Nhiên: “Nhất Trung là Cao trung đứng đầu thành phố S, tiếp theo là Nhị trung, Tam trung ngang hàng nhau. Mỗi năm Nhất trung ở thành phố S sẽ tuyển 120 học sinh Cao trung năm nhất, hiện tại xếp hạng của em đứng thứ 194, cũng có thể nói là 100 ngày tiếp theo này, em cần phải từ thứ hạng 194 nâng lên trong khoảng thứ hạng 120, mới có thể thi vào trường hàng đầu thành phố. Xếp hạng thứ 120 trùng hợp cũng nằm trong lớp chúng ta, trong lớp xếp thứ 10 là Kỳ Linh.

“Ừm.” Lục An Nhiên gật gật đầu, cô cũng hiểu được nỗi khó khăn trong đó.

“Nền tảng của em không vững, nhưng mà có thể thấy được em đã đem tất cả đề mục quan trọng của các môn xem hết rồi, nhưng mà trong việc vận dụng vẫn không thể bắt kịp, thành tích môn tiếng anh của em là tốt nhất, thành tích môn Ngữ Văn cũng tạm tạm, thành tích môn số học là kém nhất, đương nhiên các môn vật lý, hóa học của em cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với môn số học.” Tần Thư Hàm nói: “Nói tóm lại các môn khoa học chính là những môn mà em yếu nhất.”

“Vâng.” Lục An Nhiên cũng tán đồng những điều mà Tần Thư Hàm nói.

“Vi vậy trong vòng 30 ngày tới này, cần phải bắt đầu nâng môn số học và hóa học của em lên.” Tần Thư Hàm lật đề thi của Lục An Nhiên hỏi với sự quan tâm: “Cô cũng từ giáo viên chủ nhiệm trước đây hiểu về tình huống hiện tại của em rồi, bắt đầu từ Sơ trung năm nhất đã không lo học hành, tại sao đột nhiên lại nỗ lực như vậy?”

“Cứ xem như là lương tâm của em bộc phát đi!” Lục An Nhiên cũng không muốn giải thích quá nhiều, nhìn bài thi của chính mình, trong đó có một số câu đáp sai đều là những câu mà trước đây cô do dự.

“Ồ?” Tần Thư Hàm rất có hứng thú cười, trong vòng một tháng đã có thể thi vào trong thứ hạng 200 của toàn thành phố, cũng chứng tỏ rằng Lục An Nhiên chính là một nhân tài! Đối với những người có tài năng, cô luôn luôn có hứng thú: “Vậy thì, chúng ta sẽ bắt đầu phân tích từ những câu mà em đã làm sai nhé! Cho cô biết những bước giải của em cô sẽ chỉ ra những lỗi mà em đã mắc phải trong này.”

“Vâng!” Lục An Nhiên đáp một tiếng, bắt đầu ghi chi tiết từng bài, các bước làm bài và suy nghĩ hướng đi về cách giải bài của cô, mà Tần Thư Hàm cũng dựa vào đó chỉ ra những lỗi sai trong bài làm của Lục An Nhiên.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, cho đến khi Lục Bá lại gõ cửa, hai người mới nhận ra đã hết thời gian học.

“Hơ...” Tần Thư Hàm thở ra một hơi nói: “Cũng may là đã giải hết tất cả các đề rồi.”

“Ừm.” Lục An Nhiên cũng gật gật đầu, Tần Thư Hàm thật sự là một giáo viên tốt, tập trung trọng điểm, sắp xếp trật tự rõ ràng. Mỗi một đề khó làm trải qua sự giảng giải của cô thì đều có thể hiểu rõ một cách dễ dàng: “Cô Tần, hôm nay cảm ơn cô!”

“Đừng khách sáo.” Tần Thư Hàm cười: “Vậy nhiệm vụ hôm nay của cô đã hoàn thành rồi, đi trước nhé!” Tần Thư Hàm đeo chiếc cặp lên người cười chào tạm biệt.

“Cô Tần không ở lại ăn cơm tối luôn sao?” Lục Bá có ý tốt nói lời mời.

“Không cần đâu.” Tần Thư Hàm từ chối nói: “Cháu đang giảm cân, nên không ăn tối đâu. Bye Bye!” Sau khi nói xong liền khởi động chiếc xe BMW mini màu đỏ chạy ra khỏi Lục gia. Thời gian này vừa vặn là sau giờ tan tầm buổi chiều trời chạng vạng, dọc theo đường về cũng không gặp phải tình trạng ùn tắc.

Về đến nhà thì đã 9h tối, bước vào nhà đã nhìn thấy em trai mình đang ngồi ở phòng khách xem tivi: “Chị về rồi này. Chỉ có mình em ở nhà thôi sao! Ba Mẹ đâu?”

“Chị, chị về rồi sao!” Nhìn thấy chị gái tiến vào cửa nhà, cậu liền rót cho chị gái một ly hồng trà chanh mà cậu tự pha: “Ba ở trường nghiên cứu đề thi mới nên tối nay không về, Mẹ có lẽ vẫn còn ở văn phòng viết giáo án. Ngày đầu tiên chị đi làm cảm giác như thế nào?”

“Có một em học sinh khá là thú vị!” Tần Thư Hàm cười nói: “Trùng hợp chị cũng là gia sư của em ấy.”

“Vậy sao?” Em trai cười, người có thể làm cho chị gái – thiên tài trong thiên tài của mình cảm thấy có hứng thú như vậy, nhất định rất phi thường!

“Em nhất định cũng biết người này!” Tần Thư Hàm nói: “Mấy ngày trước chị nhìn thấy em ấy trên tờ bìa tạp chí bày trên bàn học của em!”

“...” cậu em trai sừng sốt, sẽ không trùng hợp như vậy chứ! Vì thế nên hỏi: “là người học cùng khóa với em sao?”

“Đúng vậy!” Tần Thư Hàm uống sạch ly hồng trà chanh: “Tên là Lục An Nhiên.”

“Ồ...” giấu đi sự kinh ngạc trong lòng, đôi tay cậu bóp chặt cạnh bàn phía sau hỏi: “Cảm thấy như thế nào?”

“Em quen cô ấy sao?” nhận thấy trong mắt em trai mình xuất hiện biểu hiện khác thường, Tần Thư Hàm hỏi.

“Không có gì. Chính là vào kỳ thi thử lần trước được xếp chung vào một phòng thi!” Không muốn để chị gái hỏi thêm gì nữa, cậu duỗi lưng một cái liền muốn xoay người quay về phòng.

“Tần Thư Mặc! Em tốt nhất nên thành thật nói ra!” Tần Thư Hàm gấp gấp đuổi theo: “Tần Thư Mặc! Tần Thư Mặc!”

“Em phải đi tắm rồi!” Nháy mắt lác mình đi vào phòng, Tần Thư Mặc đột nhiên đóng cửa ngăn chị gái ở ngoài: “Chị, chị nghỉ ngơi sớm đi! Ngủ ngon!”

“Tần Thư Mặc!!!” Tần Thư Hàm đứng trước cửa khó thở quát: “Tiểu tử này em có bản lĩnh thì trốn chị cả đời đi!” Hừ! Cậu em trai này càng ngày càng không đáng yêu nữa rồi! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Toàn viên tham gia, an nhiên tức giận

Đào mất liền tới thứ Sáu, bởi vì thứ Bảy sẽ tổ chức đại hội dã ngoại chuẩn bị cho cuộc thi sau 100 ngày, trường học phải cho học sinh ra về sớm hơn một tiếng đồng hồ so với ngày thường, và lại cũng hủy luôn bài tập cuối tuần này, bất luận giáo viên nào cũng không được cho học sinh bài tập về nhà, việc này đã khiến cho toàn bộ học sinh sôi sục, náo loạn toàn trường.

“Nói đi, hôm nay sau khi tan học các cậu có đi lớp học thêm không?” thời gian nghỉ trưa, mọi người đều tập trung trong lớp học nhiệt tình thảo luận.

“Không đi!” Người trả lời là Kỷ Linh: “Không cho mẹ biết việc mình nhờ Ba của bạn gọi điện thoại đến lớp học thêm xin nghỉ phép, hắc hắc!”

“Mình cũng không đi.” Những học sinh khác cũng sôi nổi tỏ vẻ, muốn để cho bản thân có một ngày nghỉ thật vui vẻ, sau đó mới dốc hết toàn lực mà chạy nước rút trong 100 ngày tới.

“Lớp trưởng! Cậu thì sao?” Kỷ Linh hỏi Lục An Nhiên đang ngồi đọc sách cách đó không xa.

“Mình?” Lục An Nhiên ngẩn người một chút: “Mình vốn dĩ cũng không cần đến lớp học thêm a!”

“Vị gia sư quý quá gì đó mà nhà cậu mời tới tới nay sẽ không qua nhà cậu chứ?” Giọng nói của Sở Dao có chút chua.

“Tối nay sẽ không đến.” Lục An Nhiên không dấu vết liếc mắt nhìn Sở Dao đang ngồi đối diện với mình, Tần Thư Hàm cũng nói là hy vọng cô sẽ có thời gian thả lỏng thật vui vẻ. Thứ Hai tuần sau mới tiếp tục phụ đạo cho cô, để cho cô hẹn bạn bè đi chơi đâu đó.

“Vậy thì quá tốt rồi!” Kỷ Linh vẻ mặt hưng phấn: “Sau khi tan học chúng ta cùng nhau đi chơi đi! Mua mấy món ăn hay gì đó chuẩn bị cho ngày mai luôn!”

“Quả nhiên vẫn phải đem theo mấy quyển truyện tranh mới được!” những bạn nam sinh ngồi ngay góc lớp cũng bắt đầu điên cuồng thảo luận: “Mấy điện tử! Mấy điện tử!”

Cả lớp học đều trong trạng thái hưng phấn, náo nhiệt, mọi người đều đang chờ đợi cho cuộc dã ngoại ngày mai.

“Lâm Đạt, hôm nay cậu cũng không đi lớp học thêm sao?” Lục An Nhiên hỏi Lâm Đạt cũng đang ngồi đọc sách bên cạnh.

“Ừm, không đi.” Lâm Đạt trả lời: “Không chống lại được Kỷ Linh năn nỉ, tối nay cùng với cậu ấy đi mua đồ ăn vặt rồi.”

Lục An Nhiên nhìn thoáng qua bên kia nơi mà Kỷ Linh đang khoa tay múa chân: “Hai cậu quen biết cũng lâu rồi nhỉ?”

“Đúng vậy! Hồi học tiểu học bọn mình học chung lớp, lên Trung học mặc dù chia lớp ra không học chung với nhau nữa, nhưng lại đăng ký chung một lớp học thêm, hiện tại lại học chung một lớp! Cũng xem như khá là có duyên!”

“Ồ...” Lục An Nhiên gật gật đầu.

“Buổi tối cùng nhau đi đi!” Lâm Đạt mời nói: “Hình như rất nhiều bạn học cũng sẽ cùng đi.”

“Minh...” Thực sự Lục An Nhiên đối với chuyện này cũng không cảm thấy có hứng thú lắm, kiếp trước cô đã chơi quá đủ rồi, hiện tại chỉ cần cố gắng học tập đẳng hoàng là được.

“Cậu ấy làm sao lại sẽ đi chơi cùng với bọn mình chứ!” Người bạn cùng bàn với Sở Dao quay lại liếc mắt nhìn Lục An Nhiên, mấy ngày này cô ta cũng nghe Sở Dao kể rất nhiều chuyện xảy ra giữa bọn họ, thật sự là nhìn Lục An Nhiên không vừa mắt!

“Sa Sa!” Sở Dao nắm lấy tay áo của Tôn Sa Sa, lộ ra một khuôn mặt vừa ủy khuất lại bất lực: “Bỏ đi!”

“Không phải chỉ có mấy đồng tiền dơ bẩn thôi sao?” Tôn Sa Sa về mặt phần nộ, dường như là muốn giúp Sở Dao làm chủ vậy.

“Sa Sa!” Sở Dao giữ chặt Tôn Sa Sa, sau đó mang về mặt xin lỗi quay sang Lục An Nhiên cười: “An Nhiên, nếu như cậu có chuyện thì đi làm đi!” Á ta thật sự cũng không hy vọng Lục An Nhiên sẽ đi cùng, đây thực sự là thời điểm rất tốt để Sở Dao xây dựng uy tín! Như vậy, sau khi thuận lợi giải quyết xong Lục An Nhiên, cô ta sẽ có thể thuận lợi quay lại vị trí Lớp trưởng trước đó. Cuộc sống của ả ta đáng lý ra phải rực rỡ đạp lên trên đầu tất cả mọi người như thế!

“Cậu ấy sẽ bận chuyện gì chứ! Chẳng qua chỉ là tham gia tiệc tùng của những gia đình giàu có mà thôi!” Trong lời nói của Tôn Sa Sa tràn đầy khinh thường cùng trào phúng.

“Sa Sa!” Từ lúc bắt đầu Sở Dao liền cảm thấy một người xuất thân từ một gia đình một sách lại nghèo khó như Tôn Sa Sa chính là người dễ lợi dụng nhất! Chỉ cần xoay sâu vào điều mà cô ta ghét nhất sau đó mới nói những lời này đều là do Lục An Nhiên nói, rất dễ dàng làm cho Tôn Sa Sa hoàn toàn oán hận Lục An Nhiên, sau đó lại giả bộ giúp đỡ Tôn Sa Sa liền có thể làm cho người này hoàn toàn trở thành người bị mình lợi dụng. Sở Dao bày ra biểu tình khó xử mà nhìn Lục An Nhiên nói: “Xin lỗi nhé An Nhiên! Nhiều lúc Sa Sa rất tùy hứng, nói chuyện hơi có chút thẳng, cậu đừng giận nhé!”

“...” Đây đã không phải là thái độ nói chuyện quá thẳng rồi được không? Lục An Nhiên nhìn thấy Sở Dao cùng Tôn Sa Sa cô một câu tôi một câu nói chuyện vô vị, làm cho cô cảm thấy chán ngán.

“Sở Dao! Tại sao cậu lại muốn...” Tôn Sa Sa thật sự không muốn nhìn thấy bộ dáng thấp hèn của Sở Dao như hiện tại! Lục An Nhiên không phải trong nhà chỉ có mấy đồng tiền dơ bẩn thôi sao! Lại không phải do Lục An Nhiên cô tự mình kiếm được! Lại dựa vào chuyện này mà cáo mượn oai hùm đi khi dễ người khác sao!

“Hừ!” Sở Dao kéo Tôn Sa Sa lại, lại đối với Lục An Nhiên xin cười xin lỗi. Sau đó kéo lấy Tôn Sa Sa, lần nữa nhắc nhở cô ta không nên nói tiếp nữa.

Nhìn thấy biểu tình của hai người này, khóe miệng Lục An Nhiên không tự giác được mà nhếch lên, tẩy nạo rất thành công sao! Lục An Nhiên nhìn qua Lâm Đạt: “Mình đi chung với cậu đi! Vừa lúc cũng muốn thả lỏng một chút.”

“Hừ!” Tôn Sa Sa hừ lạnh một tiếng sau đó lại quay người đi cùng với Sở Dao hai người không biết đang khe khẽ trao đổi gì đó.

“...” Lục An Nhiên bắt đầu đi cùng Lâm Đạt liếc mắt nhìn nhau.

Tiếng chuông tan học vang lên, Lục An Nhiên cùng Lâm Đạt đồng thời cùng nhau đeo cặp lên lưng.

“Lâm Đạt! GO! GO! GO!” Kỷ Linh kích động khoa tay múa chân: “Đi mau đi mau!”

“Vậy thì căn cứ theo kế hoạch mà chúng ta đã lên vào giờ nghỉ trưa nhé!” đối diện với những học sinh vây xung quanh, Lục An Nhiên vẫn là có chút xấu hổ, chức Lớp trưởng cái gì đó... thật sự không phù hợp với cô...

“Mặt Lớp trưởng đều đỏ lên rồi! Hahahaha!” Kỷ Linh cười chỉ vào Lục An Nhiên nói: “Các cậu mau xem đi! Hahaha!”

“Phụt...” Lâm Đạt nhịn không được cười phụt ra: “Ngoài ý muốn lại có điểm đáng yêu...”

“Ê!” Lục An Nhiên lại càng thêm xấu hổ, tại sao ngay đến cả Lâm Đạt cũng hòa theo bọn họ vậy!

Tất cả đều cười ồ lên, mọi người cho rằng Lục An Nhiên vẫn luôn là người cao cao tại thượng, không nghĩ đến lại còn có một mặt dễ thương như thế!

“Ồ!” Hai má Lục An Nhiên như hai rặng mây đỏ, cô muốn ngăn cản mọi người, nhưng lại không biết nên nói cái gì mới được. Đến nỗi một người qua đường như Tần Thư Hàm cũng đi theo nở nụ cười.

“Cô Tần! Có muốn đi chung với chúng em không ạ!” Kỷ Linh lại mở miệng mời Tần Thư Hàm, hai ngày này, vị trí của Tần Thư Hàm trong lòng tất cả mọi người đều rất cao, bởi vì cách mà Tần Thư Hàm giảng dạy trên lớp rất đặc biệt, mọi người cũng rất dễ dàng tiếp thu, vì thế bọn họ đều rất thích vị giáo viên tài hoa này.

“Cô?” Tần Thư Hàm hơi do dự.

“Đi mà đi mà!” Mọi người đều rất hoang nghênh việc Tần Thư Hàm tham gia.

“Vẫn là thôi đi!” Tần Thư Hàm cười từ chối: “Hôm nay cô có hẹn với học sinh cũ, các em cứ đi chơi đi!”

“Vậy thôi vậy...” nghe Tần Thư Hàm có việc bận, mọi người cũng không cưỡng ép nữa, dựa theo kế hoạch đã bàn bạc hồi chiều mà xuất phát.

Địa điểm mà mọi người muốn đi chính là phố đi bộ mua sắm ở trung tâm thành phố, đồ ăn, phục trang, sách, đồ chơi, văn hóa tất cả ở đó đều có. Đi một lần đều thỏa mãn toàn bộ yêu cầu của mọi người, tự nhiên sẽ là địa điểm tốt nhất không nơi nào sánh bằng.

Dựa theo dự định vạch ra vào giờ nghỉ trưa, những bạn học không có tài xế đưa đón sẽ đi chung với những bạn học có tài xế đưa đón thẳng đến trung tâm thành phố, rồi tập trung lại tại cửa hàng thức ăn nhanh Marcdonal ở đầu đường phố đi bộ.

Ngồi trên xe của Lục An Nhiên là Lâm Đạt, Kỳ Linh và một bạn nam cùng lớp, tên là Ngô Cương. Lúc vừa mới lên xe, mọi người đều kiểm chế, ngay cả một người hướng ngoại như Kỳ Linh cũng trở nên ít ồn ào hơn, Ngô Cương là do bị phân lên chiếc xe toàn con gái, nên vẫn luôn cuối đầu không nói chuyện. Mà bình thường Lâm Đạt vốn cũng không thích nói chuyện, ở đây cũng sẽ là người không có khả năng làm ồn nhất.

“Đại tiểu thư, tối nay mấy giờ cô về? Tôi đợi cô ở đầu phố hay là đến giờ mới đến rước cô về?” tài xế như cũ vẫn là tài xế Trương người được Lục Kiếm Hào phái đến làm tài xế cho Kỳ Nhu và Lục An Nhiên.

“Chú cứ về trước đi!” Lục An Nhiên suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Con sẽ gọi điện thoại cho chú trước khi con về!”

“Vâng thưa tiểu thư.” Tài xế Trương trả lời một tiếng rồi lại tiếp tục lái xe.

“Ngầu nha!” Kỳ Linh mở to hai mắt: “Thật sự là cùng với phim truyền hình cùng một dạng nha! Là một đại tiểu thư chân chính đó!” cô cùng với Lâm Đạt đều thuộc những gia đình bình thường dựa vào thành tích cao của mình mà thi vào Sơ trung Anh Hoa, bình thường đi học hay tan học đều đón xe buýt, vẫn luôn cảm thấy có tài xế đưa đón đã là một việc thần kỳ rồi, thật không ngờ lại giống như trên phim truyền hình còn phải kêu “đại tiểu thư” nha! Kỳ Linh giống như là phát hiện ra được một Đại Lục mới, thò người lên hỏi: “Ồ, chú tài xế ơi! Tại sao chú lại phải kêu Lốp trưởng là đại tiểu thư thế?”

“Bởi vì cô ấy chính là đại tiểu thư mà!” Chú Trương vẫn là lần đầu tiên thấy ngoài Sở Dao ra Lục An Nhiên lại đi cùng với người khác, ngoại trừ kinh ngạc ông vẫn hy vọng Lục An Nhiên có thể kết giao thêm nhiều bạn bè.

“Vậy có phải hay không nhà chú cũng có nữ hầu chấp sự hay gì đó đúng không!” Khuôn mặt Kỳ Linh trở nên hưng phấn.

“Chấp sự! Là quản gia sao?” Lão Trương cũng là nghe con gái mình nói cái gì mà hắc chấp sự cái gì mà quản gia gì đó.

“Chú tài xế, chú thật sự rất biết cập nhật xu thế nha! Cả những chuyện này chú cũng biết luôn!” Kỳ Linh cười.

“Hahaha!” Lão Trương cũng cười lên, đã từng tuổi này rồi mà vẫn còn được người ta khen là biết cập nhật xu thế! Cô gái nhỏ này cũng thật sự rất thú vị

“Phụt!” Lục An Nhiên cũng nhịn không nổi nữa mà cười thành tiếng, tính cách của Kỳ Linh cũng thật sự rất đáng yêu.

“Hahaha!” Ngô Cương cũng cười thành tiếng, bầu không khí trong xe nhờ vào Kỳ Linh, như được tiếp thêm sức sống.

Lát sau liền đến phố đi bộ mua sắm ở trung tâm thành phố, sau khi xuống xe Kỳ Linh vẫn còn nhiệt tình bắt tay tài xế Trương chào tạm biệt.

Lúc tiến vào tiệm Marcdonal phát hiện các bạn học sinh cũng gần như đã đến đông đủ rồi, sau khi chào hỏi mọi người xong, Lục An Nhiên liền ngồi xuống cùng với mọi người.

“Lốp trưởng có muốn gọi thứ gì đó ăn hay không?” có một bạn nữ hỏi.

“Mình không cần đâu, hihi...” Lục An Nhiên liếc mắt nhìn đến trên phần ăn của mọi người đều là Ham burger kẹp thịt gà trộn thêm vài món gì đó, liền từ chối: “Tạm thời mình vẫn không đói!”

“Thiên kim đại tiểu thư sẽ không ăn những món như thế này đâu!” Tôn Sa Sa vừa ăn bánh Ham Burger nhân phô mai mà Sở Dao mời vừa liếc mắt nhìn Lục An Nhiên đang được mọi người vây xung quanh, giọng điệu và thái độ đều cho thấy sự khó chịu, làm cho mọi người ngồi xung quanh đều cảm thấy ngại ngùng.

“An Nhiên, Sa Sa nói chuyện có phần hơi thẳng! Cậu đừng để trong lòng nha!” Sở Dao không chế nụ cười trong mắt nói.

“Không sao.” Nhiều bạn học ở đây như thế, mọi người đều vì muốn được vui vẻ mới đi ra đây, Lục An Nhiên thật sự không muốn ngay lúc này mà phát tiết, vì thế áp chế cơn nóng giận mà giải thích: “Mình không ăn thịt.”

“Hả? Cậu không ăn thịt sao?” Kỳ Linh vẻ mặt lộ rõ kinh ngạc: “Trời ơi! Cưng nhiên có người không ăn thịt ư?”

“Ừm!” Lục An Nhiên cười hiện tại nói ra việc này là tốt nhất, miễn cho sau này lại xảy ra chuyện hiểu lầm, gây ra chuyện không vui.

“Thiên kim đại tiểu thư so với chúng ta thật sự không giống nhau a!” giọng điệu chua lét của Tôn Sa Sa làm cho bầu không khí trở nên đông lại: “Ăn chút đồ cũng phải chọn qua chọn lại! Thật sự xem mình là công chúa sao! Hừ!”

“An Nhiên, Tôn Sa Sa thật sự không phải người xấu, chỉ là tính cách ngay thẳng tương đối thẳng thắn, miệng cũng hơi thẳng, cậu...” Sở Dao vẫn muốn nói những câu như trước nhưng bị Lục An Nhiên đánh gãy.

“À à! Đây gọi là thẳng thắn?” Lục An Nhiên thật sự nhịn không nổi nữa, thật sự cho rằng cô là quả hồng mềm dễ nắn sao! Một lần tôi nhịn cậu, đó là do

tính cách tôi tốt! Lần thứ hai tôi nhìn cậu, đó là do gia giáo của tôi tốt hơn so với cậu! Lần thứ ba, tôi tuyệt đối sẽ không nhường cậu như những lần trước nữa!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vạch rõ ranh giới, đột nhiên trời mưa

“Đây rõ ràng là đã vượt ra khỏi phạm vi của từ thẳng thắn rồi! Vậy thì mình có phải nên tát cậu một cái sau đó nói với cậu mình chính là người xuống tay hơi nặng! Cậu đừng sợ đau nhé!” Lục An Nhiên nhướn mi nhìn về phía Sở Dao đang xấu hổ nói: “Ác miệng và miệng nói thẳng là hai phạm trù khác nhau, nói không suy nghĩ và thẳng thắn là hai việc khác nhau, không có giáo dục và tùy tính lại là hai chuyện khác nhau, không phân biệt nặng nhẹ và cương trực cũng là hai việc khác nhau! Nhờ cậu phân biệt rõ ràng sau đó hãy nói chuyện!”

“Minh...” Sở Dao cũng không tưởng tượng được Lục An Nhiên cư nhiên lại phản kháng lại, tức khắc cũng không phát ra được âm thanh nào.

“Cậu rống cậu ấy làm gì! Tôi sớm đã nhìn cậu không thuận mắt rồi!” Tôn Sa Sa cư nhiên nhìn thấy Lục An Nhiên lớn tiếng với Sở Dao, ngay lập tức cũng trở nên tức giận.

“Sớm đã nhìn mình không thuận mắt ư? Buồn cười! Chúng ta là bạn học cùng chi hai ba ngày! Trước khi tiến vào lớp học này, mình còn chưa gặp qua cậu! Cậu có gì nhìn mình không thuận mắt đây?”

“Tôn Sa Sa, cậu quá đáng lắm rồi!” Kỳ Linh nhìn vào Tôn Sa Sa, vốn dĩ cô cũng không muốn nói chuyện, nhưng mà cô thật sự là nhìn không được nữa: “Lục An Nhiên muốn làm gì chính là chuyện của cậu ấy! mọi người đều ra đây để chơi! Cậu làm gì vậy?”

“Kỳ Linh cậu đừng nhiều chuyện! Mình chính là nhìn cậu ta không thuận mắt!” Tôn Sa Sa sau khi lớn tiếng với Kỳ Linh lại quay qua nhìn Lục An Nhiên: “Không phải chỉ có vài đồng tiền dơ bẩn thôi sao! Không thì dựa vào thành tích của cậu thì làm sao mà thi vào được lớp trọng điểm chứ! Lại còn làm Lớp trưởng! Tôi khinh! Cậu làm Lớp trưởng tôi là người đầu tiên không phục!” Từ trước tới nay trong lớp trọng điểm Tôn Sa Sa vẫn luôn là Lớp trưởng, cơ bản cô ta nghĩ rằng mình vẫn luôn có thể giữ nguyên chức vụ như vậy, ai ngờ được là giữa đường cư nhiên lại xuất hiện một Lục An Nhiên cướp đi, vốn dĩ trong lòng đối với Lục An Nhiên đã không vừa ý, vừa lúc được Sở Dao châm ngòi, Tôn Sa Sa lập tức liền bùng nổ, hoàn toàn quyết định đối đầu với Lục An Nhiên. Dù gì cô ta cũng chính là nhìn không quen cái người chỉ có vài đồng tiền dơ bẩn như vậy hoành hành bá đạo trong trường, thậm chí ngay cả người bạn thân nhất cùng lớn lên từ nhỏ cũng muốn bắt nạt thật đúng là cận kề.

“Thành tích của tôi như thế nào không đến lượt cậu bình phẩm! Có đủ điểm vào lớp trọng điểm hay không cũng không tới phiên cậu xếp lớp! không phục tôi làm Lớp trưởng thì cậu có thể kiếm cô Tần Thư Hàm mà nói, đứng ở đây la hét thì sẽ có hiệu quả sao?” Về mặt Lục An Nhiên lạnh lùng, cô thật sự đã nhìn quá đủ rồi.

“Cậu!” Tôn Sa Sa bị tức đến nỗi gần như muốn động thủ.

“Sa Sa! Bỏ đi!” Sở Dao một tay giữ lại Tôn Sa Sa, đây chính là thời điểm tốt nhất để gia tăng cảm tình của mọi người đối với cô ta: “Sa Sa, mình cùng với An Nhiên lớn lên cùng nhau, cậu ấy không phải là người xấu, mỗi người lùi một bước, cậu cũng đừng xúc động quá!”

“Cô ta lúc này nói cậu như thế, cậu còn nói giúp cô ta?” Tôn Sa Sa thật sự cảm thấy Sở Dao quá lương thiện quá dễ bị ức hiếp rồi, ngược lại còn cảm thấy tức giận hơn mà chỉ thẳng mũi Lục An Nhiên mà mắng: “Cô thật sự là cực phẩm tồi tệ nhất! Khốn nạn! Sở Dao đối xử với cô tốt như vậy, cô cư nhiên lại ức hiếp cậu ấy! hai người không phải bạn bè cùng nhau lớn lên sao? Sở Dao không phải người bạn thân duy nhất của cô sao? Cô lại đối xử với cậu ấy như vậy?”

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi ức hiếp cậu ấy?” Lục An Nhiên khoanh hai tay trước ngực: “có phải hay không tôi đáng để cho hai người dùng lời nói đến chèn ép? Không thể nói lại? Nói lại một câu chính là tôi ức hiếp cậu ấy? Có cần cầu huyết như thế không? Cậu nghĩ là cậu đang đóng phim truyền hình lúc 8 giờ tối sao? Phim truyền hình 8 giờ tối cũng không cầu huyết như cậu!”

“Chúng tôi khi nào thì dùng lời nói chèn ép cô chứ!” Tôn Sa Sa thà chết không buông: “Tôi nói đều là sự thật!”

“Cậu biết chuyện gì là sự thật sao?” Lục An Nhiên thật sự cảm thấy buồn cười.

“Không ăn thịt không phải chính là giả bộ sao! Tôi nói cậu như vậy thì sao?” Tôn Sa Sa thật sự không tin có người không ăn thịt! Ngay cả hòa thượng cũng xuống núi trộm đồ, huống hồ đây là thiên kim tiểu thư: “Cô chẳng qua cho là đồ ăn của chúng tôi quá kém, không xứng với thân phận của cô mà thôi! Tôi chửi cô thì sao chứ!”

“Tôi không ăn thịt là do ba tôi mất tích nhiều năm, mà tôi đang tích phúc cho ông ấy, hy vọng ông ấy sẽ sớm ngày trở về!” Lục An Nhiên tự có lý do để lấy lại công bằng cho bản thân: “Cậu cái gì cũng không biết thì dựa vào cái gì đối với tôi khoa tay múa chân! Chuyện Ba tôi mất tích Sở Dao cũng biết, không tin cậu có thể tự đi mà hỏi cậu ấy!”

Câu nói của Lục An Nhiên làm cho Tôn Sa Sa kinh ngạc mà nhìn sang Sở Dao, tất cả bạn học cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra,

sau đó lại hướng ánh mắt nhìn về phía Sở Dao.

Sở Dao sững sốt, sau đó mới xấu hổ mở miệng trả lời: “Đúng, đúng là có chuyện này...”

“Cậu rõ ràng biết rõ chuyện này, vậy mà vào thời điểm Tôn Sa Sa một lần lại một lần bôi nhọ khiêu khích mình, cậu “một người bạn cùng nhau lớn lên từ nhỏ” với mình thì đang làm gì? Cậu một câu cũng không hề nói giúp mình!” Lục An Nhiên hai tay khoanh trước mặt vẻ mặt trào phúng: “Sở Dao! Cậu thật sự là bạn tốt của mình sao?”

“An... An Nhiên, cậu nghe mình giải thích...” Sở Dao trở nên lúng túng, tình huống hiện tại đối với cô ta hoàn toàn là bất lợi, không chỉ là gây ác cảm với Lục An Nhiên, mà ngay cả những bạn học sinh trong lớp cũng sẽ hiểu lầm cô ta.

“Không cần phải giải thích nữa đâu!” Lục An Nhiên thờ ra một hơi nói: “Sở Dao, mình tuyệt không hề trách cậu lại tuyệt tình với mình như thế!” Lục An Nhiên vẫn là không muốn cắt đứt manh mối duy nhất có thể lần ra người bí ẩn đằng sau Sở Dao, liền cảm thấy tới lúc nên dừng lại rồi: “Hôm nay mọi người đều ra đây để vui chơi thật vui vẻ, thoải mái. Mình cũng không muốn làm lớn chuyện dẫn đến mọi người lại không vui.”

“An Nhiên...” Sở Dao nghe thấy Lục An Nhiên bảo không trách chính mình, trong lòng cũng thả lỏng một chút. Nếu như Lục An Nhiên có lòng phòng bị đối với cô ta, ngày mai cô ta làm sao mà lừa Lục An Nhiên đi chết được nữa!

“Tâm trạng của mình không tốt lắm, không ở lại đây với các cậu nữa! mình đi mua đồ trước đây!” Lục An Nhiên quay người cơ thể hướng phía ngoài cửa đi ra.

“Mình đi chung với cậu.” Lâm Đạt đương nhiên là đứng về phía của Lục An Nhiên.

“Đội mình với!” Kỳ Linh cũng gấp gáp đuổi theo.

“A...” Ngô Cương do dự một chút sau đó cũng chầm chậm đi theo sau, thấy có người dẫn đầu, những bạn học trong lớp từng người từng người một cũng đi theo Lục An Nhiên, cửa tiệm Macdonal vốn dĩ rất náo nhiệt, hiện tại một chỗ ngồi rộng lớn như vậy lại chỉ còn sót lại hai người Sở Dao và Tôn Sa Sa.

“Sở Dao...” Tôn Sa Sa có rất nhiều chuyện muốn hỏi Sở Dao.

“Đừng nói chuyện với tôi!” Thái độ của Sở Dao lạnh lùng, Lục An Nhiên đáng chết! tại sao không chết sớm một chút! Cưng nhiên lại dám dẫn tất cả bạn học đi!

“...” Sở Dao như vậy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, Tôn Sa Sa vẻ mặt lúng túng. Trong trí nhớ của cô ta, Sở Dao luôn kể chuyện về việc Lục An Nhiên như thế nào mà ức hiếp ả, vẫn luôn là một bộ mặt yếu đuối, làm cho Tôn Sa Sa cảm thấy cảm động. Xuất thân cô ta không tốt, cha mẹ đều là công nhân trong xưởng của một công ty, mỗi ngày làm tới mất tới mười cũng chỉ có thể chu cấp đủ cho hai chị em cô ta ăn học, chủ ruột trong nhà không phải không thể giúp đỡ, nhưng những người chủ này một người so với một người đều ham hư vinh danh lợi, cho nên cô ta rất hận những kẻ có tiền cao cao tại thượng đó! Trùng hợp là Sở Dao lại miêu tả Lục An Nhiên giống những người đó như đúc, cô ta liền có cảm giác muốn tìm người mà phát tiết. Nhưng mà, Sở Dao của hiện tại thật đáng sợ, dường như người này trước sau là hai người khác nhau!

“Tôi về nhà đây...” Sở Dao đeo cặp của chính mình lên, quay người rời khỏi. ả sẽ không thua, quyết định của ả nhất định sẽ không sai, sai làm duy nhất mà ả ta mắc phải chính là có một đồng đội ngu như heo như Tôn Sa Sa! Nhưng mà điều này không là gì cả, thất bại của cô ta cũng chỉ là tạm thời!

Chỉ cần đợi đến ngày mai! Chính là ngày mai! Lục An Nhiên rất nhanh sẽ biến mất triệt để khỏi thế giới này! Chỉ cần triệt để hủy đi Lục An Nhiên, lần thất bại này của ả cũng không thể xem là thất bại được! ả ta nhất định sẽ có thể lật ngược tình thế! Chỉ cần Lục An Nhiên chết đi! Chỉ cần cô chết đi là được!

Nhìn vào bóng dáng của Sở Dao, Tôn Sa Sa cau mày, Sở Dao này là bị làm sao thế nhỉ? Mỗi một lúc lại là một bộ dáng? Trước đây không phải còn rất tốt sao? Nhưng mà tại sao hiện tại lại đột nhiên giống như biến thành một con người khác, loại thay đổi này, làm cho Tôn Sa Sa có chút sợ hãi, trong lòng cũng tự có suy nghĩ của bản thân.

Một tiếng sấm sét mạnh mẽ vang lên, một tia sấm chớp cách ngang màn đêm đang tối dần, sau đó những hạt mưa lớn bằng hạt đậu liền buông xuống khu trung tâm thành phố, những người vẫn còn đang đi dạo trên đường nhanh chóng chạy đến trú dưới mái hiên của một cửa tiệm nhỏ.

“Oa! Bầu trời như thế tại sao nói mưa liền mưa chứ!” Kỳ Linh oa oa kêu lên: “Dự báo thời tiết cũng không có nói là hôm nay sẽ mưa mà!”

“Dự báo thời tiết có mấy lần là đúng cơ chứ!” Diên Miêu Miêu đứng sau Kỳ Linh tròn mắt, dùng tay phui phui những hạt mưa đang bám trên mái tóc ngắn của mình.

“Có khi nào ngày mai sẽ mưa không?” Những bạn nam sinh trong lớp vừa mở miệng liền lo lắng.

“Không phải chứ... khó khăn lắm mới có một buổi dã ngoại mà!”

“Chắc là sẽ không mưa đâu! Đêm nay mưa lớn như thế, ngày mai chắc sẽ là một ngày đẹp trời!” Diên Miêu Miêu nói xong hít vào một hơi: “Cũng không biết con mưa đêm nay sẽ mưa tới mấy giờ.”

“Chắc là sẽ không lâu lắm đâu...” Kỳ Linh nhìn những hạt mưa đang rơi xuống mặt kính cửa sổ sát đất.

Lục An Nhiên tìm một được một chiếc ghế liền ngồi vào, sau đó nhìn bốn phía xung quanh, cửa tiệm này là một tiệm cà phê, lúc này vì để tránh mưa, mọi người đều đã núp vào đây, cửa hàng trông trải bồng chốc trở nên đông đúc, trong không gian nhỏ nhắn của cửa tiệm tản ra hương vị của cà phê, đậm đà mà làm say lòng người. Mọi người nhìn thấy Lục An Nhiên đã ngồi xuống, cũng tự kiểm chỗ ngồi cho mình.

Nhân viên trong tiệm nghe thấy âm thanh liền đi ra tiếp khách, nhìn thấy trong tiệm đột nhiên xuất hiện nhiều khách như thế cũng sửng sốt một lúc: “Hoan... hoan nghênh quý khách...” nhân viên là một cô gái hơn hai mươi tuổi, tóc cột hai bím, trên người mặc một chiếc tạp dề màu đỏ trắng, trên ngực có in logo của cửa tiệm: “Quý khách muốn dùng gì ạ?”

“Cửa tiệm này có những gì thế?” Mọi người cũng là vì tránh mưa nên mới núp vào đây, trước đây cũng chưa có ghé qua cửa tiệm này, vẫn còn không biết có những món gì.

“Trên tường bên trái có tất cả những loại cà phê của cửa tiệm, mặt tường bên phải là những món điểm tâm, và tủ kính trên quầy kia là những món bánh ngọt hôm nay của chúng tôi.” Nữ nhân viên cũng từ trong trạng thái hoảng loạn mà lấy lại tinh thần, cười nói với mọi người.

“Có món nào ngon có thể giới thiệu cho chúng tôi không?” Điền Miêu Miêu nhìn hai bên tường có chút hoa mắt.

“Hương vị cà phê Italy trong tiệm của chúng tôi cũng không tệ, một trong số những người pha chế của cửa tiệm cũng là một người Italy thú vị.” Nữ nhân viên cười nói.

“Vậy tôi muốn...” Kỳ Linh ngập ngừng, nhìn Lục An Nhiên: “Cậu muốn uống gì?” cô ấy cũng không biết là cà phê cũng có phân quốc tịch như vậy...

“Một ly Capuchino.” Lục An Nhiên nói.

“Vậy tôi cũng muốn Capuchino!” Kỳ Linh không biết những loại cà phê này có gì khác nhau, nhưng mà loại mà đại tiểu thư như Lục An Nhiên uống khẳng định cũng sẽ không khó uống lắm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Capuchino, cực tuyệt ý tốt

“Latte.” Điền Miêu Miêu gọi món: “Thêm một bánh ngọt phô mai!”

“Cậu không giảm cân nữa sao!” Nữ sinh cùng bàn cười hỏi.

“Sau khi đi du ngoạn xong rồi mới giảm! Không gấp không gấp~” Điền Miêu Miêu cười nói.

“Hahaha...” Tất cả đều bị chọc cười, sau đó mọi người cũng từ từ chọn cho mình cà phê hoặc là trà sữa mà mình muốn, còn đi kèm với đủ loại bánh ngọt khác nhau.

Trong lúc nhân viên phục vụ xuống đơn cho pha chế, nghe rất rõ ràng những người pha chế kinh ngạc hỏi: “Tại sao đột nhiên lại có nhiều ly như vậy?”

Sau đó là giải thích của nữ nhân viên, nhưng mà bởi vì âm thanh có chút nhỏ, mọi người ngồi ở ngoài lúc này cũng không nghe được rõ ràng.

Qua một lúc từng ly từng ly cà phê được bung ra, Lục An Nhiên bung lấy ly cà phê của mình, ngậm đầu tiên tiến vào miệng liền cảm nhận được hương vị mịn màng của bọt sữa, hương vị giữa sữa và cà phê hòa vào bổ sung cho nhau. Dựa vào đây có thể biết được kỹ thuật của người pha chế này rất cao! Không nghĩ được ở một tiệm cà phê nhỏ như vậy lại có thể uống được một ly Capuchino ngon đến thế.

“An Nhiên, cái này cũng đâu ngon lắm đâu...” Kỳ Linh cau cau mày, thật sự không hiểu là tại sao nhìn Lục An Nhiên lại uống ngon đến thế.

Lục An Nhiên nhìn thoáng qua bọt sữa trong ly của Kỳ Linh, liền biết được hai ly cà phê của cô và Kỳ Linh vốn không phải là từ một người làm ra, Lục An Nhiên cười nói: “Capuchino vốn dĩ là sự kết hợp giữa cà phê espresso thêm vào sữa bò cùng bọt sữa, có người thích, có người không thích lắm. Và lại, mỗi thợ pha cà phê lại có trình độ kỹ thuật khác nhau, mùi vị vì thế cũng có chút khác nhau.

“Ồ...” Kỳ Linh cau mày vẫn có chút không vừa ý.

“Mình cảm thấy cũng ngon mà!” Lâm Đạt cũng rất vừa ý với ly cà phê của mình, mặc dù cô không hiểu gì về cà phê, nhưng cũng có thể cảm nhận được hương thơm êm dịu, vị sữa nhàn nhạt kết hợp trong đó, và lại bọt sữa trong miệng cũng rất mịn màng.

“Hihi...” Lục An Nhiên liếc mắt một cái, nhận ra ly của Lâm Đạt với của mình là cùng một người pha, khoe miệng lộ ra một ý cười. Đầu lưỡi của cô nháy cảm hơn so với mọi người, có thể phân biệt được sự khác biệt nhỏ nhất của bất kỳ sản phẩm nào. Tóm lại cô rất vừa ý với tay nghề của người pha cà phê này. Nghĩ đến đó cô liền gọi nhân viên phục vụ: “Tôi có thể gặp người đã pha ly cà phê này không?”

“Ồ...” Nữ nhân viên ngân người: “Là do có chỗ nào không vừa ý sao?”

“Uống rất ngon.” Lục An Nhiên cười mỉm: “Cho nên muốn được gặp mặt một chút người pha cà phê này.”

“Tôi đi hỏi một chút.” Nữ nhân viên nhìn qua ly cà phê của Lục An Nhiên, xác định đó chính là ly cà phê do chính tay thợ pha cà phê người Italia làm ra, liền chậm chậm đi vào phía sau, ước chừng qua ba phút, nữ nhân viên đó lại đi ra, nở nụ cười với Lục An Nhiên: “Xin lỗi...”

“Không có gì.” Lục An Nhiên cũng mỉm cười đáp lại, sau này cô sẽ thường xuyên đến đây.

Bỗng nhiên cơn mưa lớn ngoài kia đang dần dần nhỏ lại, mọi người sau khi ăn xong bánh ngọt liền tự mình thanh toán, đi ra khỏi cửa tiệm cà phê đó.

“Bây giờ đi đâu?” có người hỏi.

“Đi mua đồ ăn vặt đi! Đồ ăn vặt cho ngày mai!” Hai mắt Kỷ Linh phát sáng, thời khắc này chính là thời khắc mà cô mong mỏi nhất! Đồ ăn vặt đồ ăn vặt!

“Được đó!” Lục An Nhiên gật gù đầu, mọi người liền đi ra phố đi bộ sau đó đi vào một siêu thị bên cạnh. Đi thang cuốn trực tiếp đi lên khu vực đồ ăn trên tầng 2 trong siêu thị, mọi người đều tự mình lựa chọn những món ăn vặt mà mình yêu thích, các bạn nam đa số chọn những món như khoai tây lát hoặc những bịch bánh snack, mà những bạn nữ lại chọn kẹo và các loại bánh quy nhỏ.

Hai ba người một chiếc xe đẩy, chiếc nào chiếc nấy cũng được nhét đầy đồ ăn vặt.

“Ê ề... Các bạn có phải là mua nhiều quá rồi không?” Lâm Đạt có chút đau đầu mà nhìn Lục An Nhiên và Kỷ Linh. “Có sao?” Kỷ Linh cười tủm tỉm nói: “Là cậu mua quá ít rồi đó Lâm Đạt! chỉ có hai hộp bánh poky nhỏ xíu với một hộp kẹo bạc hà thôi ư, như vậy thật sự đủ ăn sao? Nghe nói ngày mai là phải ngồi xe hai tiếng đồng hồ lận đó.”

“Mình bị say xe, cho nên trước khi lên xe mình sẽ uống thuốc say xe, ngồi trên xe phát ngốc hai tiếng đồng hồ, mình sẽ ngủ cho qua giờ.” Lâm Đạt đẩy đầy gọng kính trên sống mũi.

“Chán chết luôn!” Kỷ Linh quàng tay qua vai của Lục An Nhiên: “An Nhiên, cậu sẽ không say xe mà ngủ luôn chứ?”

“Không.” Lục An Nhiên từ trước đến nay vẫn chưa say qua xe.

“Vậy thì mình sẽ ngồi chung với cậu.” Kỷ Linh gật gù đầu: “Mới có người cùng nói chuyện.”

“Hơ hơ...” Lục An Nhiên cười, cô rất thích tính cách của Kỷ Linh: “Mình sẽ đem theo vài quyển truyện tranh nữa!”

“Được đó!” Kỷ Linh cười nói: “Đã rất lâu rồi mình không xem truyện tranh! Ba mẹ mình luôn nói lên Sơ Trung là phải tập trung học hành cái gì đó! Phien chết được!”

“Cậu nên hỏi An Nhiên trước là có đồng ý ngồi xe của trường với cậu hay không tốt hơn đó!” Lâm Đạt nói.

“À?” Kỷ Linh đưa tay vỗ trán: “Đúng rồi! An Nhiên, cậu có đi xe chung với tụi mình không!”

“Ồ?” Lục An Nhiên đột nhiên nhớ về kiếp trước, kiếp trước cô chính là không cùng đi xe với mọi người, vốn dĩ không phải là cô không muốn đi chung mà là do Sở Dao cảm thấy việc chen chúc với mọi người trên chiếc xe đó rất đáng ghét, sau đó liền nhờ tài xế Trương lái xe đi theo sau đoàn xe của trường đến nơi dã ngoại, sau khi đến nơi, Lục An Nhiên rõ ràng cảm giác mọi người đều trốn tránh cô, cô rõ ràng đã đem theo rất nhiều đồ ăn vặt cùng với truyện tranh, nhưng cơ bản là không có người tình nguyện cùng cô chia sẻ. Đây thật sự không phải là kỷ ức tốt đẹp gì! Kiếp này cô nhất định sẽ cùng với mọi người ngồi xe của trường: “Đương nhiên sẽ cùng đi với cậu chứ!”

“Yahoo!” Kỷ Linh vui vẻ cười lên.

Sau khi thanh toán xong, mọi người xách theo những bao lớn bao nhỏ đồ ăn cùng chia tay nhau đi về nhà, vì nhà của Ngô Cương ở gần phố đi bộ mua sắm, cho nên cũng cùng với mọi người tạm biệt Lục An Nhiên mà đi về trước, nhưng mà nhà của Kỷ Linh và Lâm Đạt thì lại rất là xa, cho nên Lục An Nhiên vẫn quyết định cho tài xế Trương đưa hai người đó về nhà.

Sau khi gọi điện thoại cho tài xế Trương đến rước, Lục An Nhiên rủ Kỷ Linh cùng Lâm Đạt bước vào một nhà sách ngay phố đi bộ để mua một quyển nhật ký mới, tất cả đều mới mẻ, cô cũng nên ghi lại những điều mới mẻ của bản thân. Hai kiếp làm người, thói quen viết nhật ký của cô vẫn không thay đổi.

Lần lượt đưa Kỷ Linh và Lâm Đạt về nhà, Lục An Nhiên cũng về nhà của mình, lúc bước vào cửa nhà liền nhìn thấy cả nhà Lục Quân Phong đều có mặt ở phòng khách với một vẻ mặt khá là nghiêm túc, Lục Kiếm Hào ngồi ở vị trí chủ vị uống trà, nhìn thấy Lục An Nhiên trở về, mới nâng lên mí mắt: “Về rồi à?”

“Dạ! Con về rồi thưa ông nội.” Lục An Nhiên đi đến bên cạnh ngồi xuống sofa: “Chú hai, thím hai hai người đến rồi à!”

“Ừ! Sao hôm nay thím cảm thấy con về có hơi trễ một chút?” Từ Liên Tâm sờ sờ đầu của Lục An Nhiên.

“Hôm nay đáng lẽ con được về sớm hơn so với bình thường một tiếng đồng hồ, nhưng con lại với bạn bè đi đến phố đi bộ mua sắm, mọi người cùng nhau mua đồ ăn vặt hay gì đó.” Giọng nói Lục An Nhiên vừa phát ra, chủ Trương cũng cùng lúc từ ngoài bước vào cửa nhà mang theo một bao đồ ăn vặt mà Lục An Nhiên đã mua: “Đại tiểu thư, tôi đem lên lầu giúp cô nhé?”

“Dạ.” Lục An Nhiên gật đầu trả lời.

“Woa! Nhiều đồ ăn vặt như thế, An Nhiên, em đây là muốn ăn cho mập lên sao!” Lục An Minh là con trai thứ hai của Lục Quân Phong, chỉ lớn hơn Lục An Nhiên bốn tuổi, tính tình vẫn còn chưa trưởng thành ổn trọng, ngày thường cũng thích chơi đùa với Lục An Nhiên. Kiếp trước Lục An Nhiên vẫn là rất sợ người anh họ thích trêu người này.

“Sẽ không ăn đến mập đâu!” Lục An Nhiên tranh luận lại: “Kỷ Linh đã nói rồi, đồ ăn vặt được đựng trong một ngăn khác của bao tử!”

“Kỷ Linh?” đây thật sự vẫn là lần đầu tiên tại Lục gia Lục An Nhiên lại nhắc đến người khác ngoài Sở Dao ra, Lục Quân Phong nghĩ ngợi: “Bạn học của con sao?”

“Đúng vậy, là bạn học cùng lớp.” Lục An Nhiên trả lời.

“Thím sớm cảm thấy An Nhiên nên kết giao nhiều bạn bè hơn.” Từ Liên Tâm gật đầu nói: “Lứa tuổi này nên kết giao thêm nhiều bạn bè mới đúng! Nhưng mà đừng học giống như anh Minh của con! Lúc nó bằng tuổi con thật sự là đã kết giao rất nhiều hồ bằng cầu hữu!”

“Mẹ!” Lục An Minh hiển nhiên không thích hành vi phá đám của mẹ mình, vì thế tức giận: “Đều là chuyện đã qua rồi, còn nhắc đến hấn ta làm cái gì chứ?”

“Còn không cho nói nữa cơ!” Từ Liên Tâm cho đứa con trai thứ hai của mình một cái liếc mắt, lại sờ sờ khuôn mặt của Lục An Nhiên, đối với Kỷ Nhu vẫn luôn ngồi một bên mỉm cười nói: “Quả nhiên vẫn là sinh con gái tốt hơn!”

“Về chuyện đi dã ngoại...” Lục An Thạc là anh trai của Lục An Minh so với Lục An Minh chẳng chạp và ổn trọng hơn nhiều, tính cách cũng giống với Lục Quân Phong một chút: “Có cần tài xế chờ em tới nơi đó không?”

“Không cần đâu, em cũng giống như các bạn học, tập trung ở trước cổng trường, sau đó sẽ cùng với mọi người ngồi xe của trường qua đó.” Lục An Nhiên cười nói: “Em đã hứa với các bạn học rồi.”

“Cũng tốt.” Từ Liên Tâm gật gù: “Ngày mai khi đi dã ngoại nhớ chú ý an toàn nhé!”

“Có cần phải theo vệ sĩ âm thầm bảo vệ không?” Lục Quân Phong cũng có lo lắng của mình, dù gì Lục An Nhiên cũng là thiên kim đại tiểu thư của Lục gia, hiện tại cả thành phố S này cũng đều đã biết được địa vị của Lục An Nhiên trong Lục gia, có người muốn bắt cóc Lục An Nhiên cũng không có gì kỳ lạ, ngày thường ở trường học luôn có người của Lục gia, đưa đón thì có chủ Trương, nhưng mà ở nơi dã ngoại... vẫn là có chút nguy hiểm!

“Không cần phải khoa trương như thế đâu...” Lục An Nhiên đã hạ quyết tâm tuyệt đối sẽ không rời khỏi tầm mắt của các bạn học và giáo viên, cô cũng hy vọng rằng nhóm người xấu đó sẽ không lớn gan lớn mật như vậy, công khai cướp người hay gì đó. Nhưng mà việc phải theo vệ sĩ âm thầm bảo vệ thì có chút hơi quá... như vậy không phải là lại giống như kiếp trước sao? Mọi người đều trốn tránh hay gì đó... không tốt không tốt!

“Con có quen biết một người!” Lục An Minh mở miệng nói: “Là người cùng chơi với con từ nhỏ đến lớn, ba năm trước đã làm lính đặc chủng rồi, gần đây cậu ấy cũng đang trong kỳ nghỉ, con gọi điện cho cậu ấy, ngày mai để cậu ấy đi theo quan sát như vậy không phải được rồi sao!”

“Là ai thế! Đáng tin không?” Từ Liên Tâm hiển nhiên đối với người con trai thứ hai của mình không tin tưởng được này lộ ra nghi ngờ sâu sắc.

“Rất đáng tin!” Lục An Minh thấy mẹ ruột của mình có sự nghi ngờ đối với bản thân như vậy có chút nổi nóng: “Rất đáng tin cậy!”

“Ừm...” Lục Kiếm Hào hiển nhiên cũng không yên tâm cho lắm: “Tên là gì?”

“Tiết Định An.” Lục An Minh trả lời: “Là Tiết gia của thành phố R.”

“Tiết gia sao?” lông mày nhíu chặt của Lục Kiếm Hào dẫn ra: “Nếu như là Tiết gia, vẫn là rất đáng tin cậy. Vậy thì chọn cậu ấy đi! An Nhiên, con nói cho anh Minh ngày mai đi dã ngoại chỗ nào, để nó lập tức liên lạc với Tiết Định An của Tiết gia.”

“Ồ...” Lục An Nhiên vẫn là có chút khó xử, mặc dù mọi người đều đang lo lắng cho sự an nguy của cô khiến cho cô cảm thấy rất cảm động! Nhưng cô thật sự không muốn để cho bản thân trở nên đặc biệt như thế, như vậy cô lại sẽ bị mọi người xa lánh... cần cần môi, Lục An Nhiên vẫn là từ chối ý tốt của mọi người: “Thật sự không cần đâu! Ngày mai nhất định con sẽ luôn ở cùng với các bạn học, mọi người yên tâm đi! Hiếm khi được đi dã ngoại, con thật sự không muốn mọi người đều chú ý đến con!”

Thấy thái độ kiên quyết của Lục An Nhiên, mọi người ta nhìn người, người nhìn ta, vẫn là rất khó mà đáp ứng được. Đứa nhỏ trưởng thành rồi, đều đã tự có suy nghĩ riêng của mình, nếu đòi lại là bọn họ cũng đều không muốn sống dưới ánh mắt của người khác như thế!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Sinh em gái nhỏ, xuất phát

Ánh nắng ban mai xuyên qua màn che cửa sổ mỏng manh ấm áp mà chiếu vào phòng, sàn gỗ thượng hạng dưới ánh sáng chiếu rọi như được mạ lên một vàng sáng đẹp đẽ, để đôi chân trần ở bên mép giường, Lục An Nhiên vươn vai một cái, có lẽ là do cơn mưa bất chợt rơi xuống ngày hôm qua, bầu trời được cọ rửa trở nên cực kỳ trong lành sạch sẽ. Bộ váy ngủ được làm bằng vải bông được cời ra thay lên đó là một bộ đồ vận động gọn nhẹ, thoải mái, đứng trước gương ngắm nhìn, kiểu tóc cột cao thường ngày được xõa ra dài ngang thắt lưng được thắt bím lại, đuôi tóc được cột bằng một sợi dây trên đó có đính lên một đóa hoa anh đào, sau đó lại đội lên một chiếc mũ rom nhỏ. Một khi nhìn đến liền thấy được bộ dáng nhẹ nhàng, thoải mái khi đi dã ngoại. Đem tất cả sách, bài tập ôn tập từ trong ba lô lôi ra hết, sau đó nhét đầy mấy quyển truyện tranh và đồ ăn vặt vào, Lục An Nhiên đeo ba lô lên liền rời khỏi phòng ngủ, bộ dáng này xuất hiện ở phòng ăn đã nhận được sự khen ngợi rất lớn.

“Woa! Mau nhìn xem tiểu công chúa của chúng ta! Thật sự rất giống nhân vật từ trong truyện tranh bước ra đó!” Từ Liên Tâm càng nhìn Lục An Nhiên càng thích: “Thím đã nói là nên sinh một đứa con gái mà!”

“Thím hai, nếu như thím sinh cho con một đứa em gái, con sẽ ngày ngày đưa em ấy đi mua búp bê, đi thử những bộ đồ đẹp, cùng với em ấy mặc những bộ váy giống nhau!” Chuyện này không phải Lục An Nhiên trêu chọc Từ Liên Tâm, mà thật ra thì vào năm Lục An Nhiên 17 tuổi Từ Liên Tâm thật sự sinh ra được một đứa con gái, chỉ đáng tiếc là cô bé sống không được bao lâu, mà Từ Liên Tâm vì thương tâm quá độ cho nên thân thể càng ngày càng xấu đi, chỉ có thể dựa vào thuốc bổ mà kéo dài mới miễn cưỡng duy trì được. Lần này lại một kiếp làm người, cô nhất định sẽ bảo vệ tốt người em gái này, bảo vệ tốt những người mà cô trân trọng!

“Ha ha ha!” Từ Liên Tâm cười rộ lên nói: “Nếu như mà có em gái nhỏ, chắc là ngày nào thím hai cũng sẽ dắt hai chị em con đi mua đồ đó! Đến lúc đó ba người chúng ta sẽ mặc đồ giống nhau, tiểu Nhu à chị không được ghen à nha!”

“Ha ha!” Kỷ Nhu bị điểm danh cười: “Không đâu không đâu! Đến lúc đó, tiểu Tâm à, con gái em sẽ thân với chị còn hơn là thân với em nữa đó!”

“Ay ya! Bây giờ đã cùng với em dành người rồi!” Từ Liên Tâm che miệng cười nói: “Chuyện này còn phải xem chú hai con có tiền đồ hay không!”

“Phụt...” Lục Quân Phong đang ăn cháo không dự liệu được mình sẽ bị nhắc đến, một lúc không nhìn được, đem toàn bộ số cháo trong miệng vẫn chưa kịp nuốt xuống phun lên mặt của Lục An Minh đang ngồi đối diện.

“Ặc!” Lục An Minh vô duyên vô cớ lại bị trúng đạn đương nhiên là cảm thấy không vui, một bên vừa dùng khăn giấy lau mặt một bên vừa tức giận nói: “Ba, Ba làm gì thế! Mẹ trách Ba không có sức tạo người, Ba cũng không thể trút giận lên người con như vậy!”

“Tiểu tử thôi! Nói cái gì vậy!” Gương mặt già của Lục Quân Phong đỏ lên, còn có An Nhiên ở đây nữa! Trước bao nhiêu người như vậy mà nói cái gì mà ông không có sức tạo người, đây không phải là làm ông mất mặt sao!

“Vốn dĩ là như vậy mà!” Lục An Minh xem như cũng đã lau chùi hết nước cháo trên mặt, cũng may là cậu né kịp thời, nếu không bộ tây trang hiệu Armani mà cậu mới mua đã bị làm dơ rồi! Đây chính là bộ quần áo mà cậu thích nhất từ dùng tiền mình mua đó!

“Con...” Lục Quân Phong thật sự muốn cách một cái bàn mà dùng muống gõ lên đầu của thằng con trai không biết nghĩa khí này, ông làm sao lại không có sức cơ chứ! Không phải là do mỗi ngày công việc tới tấp cho nên vẫn luôn phải tăng ca không có thời gian sao! Ông đối với phương diện kia của chính mình cũng rất vừa ý! Không thì làm sao sinh ra được hai anh em này! Hiện tại lại còn dám lật đổ bàn của ông! Thật sự là đứa con bất hiếu!

“Ha ha ha!” Lục An Nhiên vừa tháo mũ ngồi xuống ghế thì lại cười lên, một nhà của chú hai thật sự rất náo nhiệt! Ngày thường trên bàn cơm cũng chỉ có Lục Kiểm Hào và hai mẹ con cô, mặc dù Lục An Nhiên cũng sẽ nói vài câu chọc cười Lục Kiểm Hào và Kỷ Nhu, nhưng mà cũng không bằng hiệu quả hiện tại! Lục An Nhiên liếc qua Lục Kiểm Hào, nhìn thấy Lục Kiểm Hào vừa muốn cười, lại bày ra phong phạm ẩn nhẫn của một đại gia trưởng, thật sự có chút buồn cười. Lại nhìn Kỷ Nhu cùng Từ Liên Tâm, hai người này sớm đã đồ mặt bịt miệng cười đến không trụ được nữa. “Khụ khụ!” có lẽ thật sự nhìn đến khó chịu, Lục Kiểm Hào chỉ có thể dùng tiếng ho của mình một bên để thể hiện sự quẫn bách của bản thân một bên muốn dừng lại chủ đề của bọn tiểu bối, trong lòng lại âm thầm lo lắng cho tình trạng sức khỏe của đứa con trai thứ hai. Sau khi Lục An Minh ra đời, một nhà của Lục Quân Phong thật sự không có động tĩnh gì nữa... thật sự là không phải có tình huống gì chứ!

“An Nhiên, hôm nay em đi đâu dã ngoại thế!” Lục An Thạc đột nhiên mở miệng hỏi.

“Là công viên hoang dã của thành phố S.” Lục An Nhiên trả lời: “Một lát tới trường tập trung, sau đó cùng ngồi xe của trường đi đến đó, buổi trưa nhà trường sẽ tổ chức cho các lớp nấu đồ ăn và một số hoạt động trò chơi, ba giờ chiều sẽ ngồi xe về lại trường.”

“Đem theo điện thoại chưa?” Lục An Minh nói: “Đưa anh mượn điện thoại em một lát.”

“Vâng?” Lục An Nhiên hiểu kỳ Lục An Minh mượn điện thoại của mình để làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoan đưa cho Lục An Minh, bởi vì cô tin tưởng Lục An Minh sẽ không làm hư điện thoại của mình.

“Woa! Weibo của em tại sao lại có nhiều fan như thế! Lại còn là V lớn nha! Tại sao em không kết bạn với anh!” Lục An Minh kinh ngạc: “Chúng ta kết bạn nha!”

“Ồ...” Trán Lục An Nhiên chảy ra vài giọt mồ hôi, cô vẫn luôn hay chia sẻ bí quyết qua ả của nhiều trò chơi, fan như thế một ngày thêm một ít nên càng

ngày càng nhiều.

“Đề mẹ xem!” Từ Liên Tâm cũng tới xem: “Thật nè! Fan nhiều quá đi! Sắp hơn 1 triệu người rồi!”

“Ha ha... ha ha...” Lục An Nhiên ngai ngừng cười, cô vẫn là không cảm thấy có gì đặc ý cả...

Lại qua một lát, Lục An Minh mới không dấu vết liếc mắt với Lục An Thạc, gật gật đầu, đem điện thoại trả cho Lục An Nhiên: “Trả em điện thoại, hôm nay nhớ là đừng để điện thoại rời khỏi người! Em ngoan như vậy! Vứt rồi sẽ không mua mới cho em đâu!”

“Biết rồi! Xem thường ai thế!” Lục An Nhiên cũng cho Lục An Minh một cái liếc mắt, người anh họ này vẫn rất thích mỉa mai cô mấy câu, thật là!

“Con ăn no rồi.” Lục An Thạc đẩy chén đĩa về phía trước một chút, đứng dậy. Hôm nay mặc dù là thứ Bảy, nhưng mà anh cùng với Lục Quân Phong vẫn phải lên công ty, vào thứ hai sẽ phải họp về tên của món ăn mới, có một số món vẫn chưa được đặt tên.

“Con cũng no rồi.” Kỷ Nhu cũng đặt chiếc muỗng ăn cháo xuống. Bộ phận quảng cáo hôm nay cũng phải đi làm, có một số trang web thiết kế hình ảnh đang chờ bà đến chọn lựa.

“Ừm...” Lục Kiếm Hào đột nhiên nâng mắt lên đối với Lục Quân Phong vẫn đang mở miệng ăn từng hóp cháo lớn nói: “Quân Phong, Ba có quen biết với một số bác sĩ trung y đối với phương diện... triệu chứng khó chữa... khụ khụ, đều rất hiểu rõ...” Là một người Ba mà nói những lời như thế với con trai mình thật sự là điều không tốt, nhưng mà nếu như thật sự có bệnh thì nên chữa trị kịp thời mới đúng!

“Phụt...” Lục Quân Phong một lần nữa đem vô số hạt cháo trong miệng phun ra, chuyện quái quỷ gì vậy, ngay cả đến Ba cũng cho rằng phương diện kia của mình không được nữa sao???

“A!!!!!!” Lục An Minh nháy mắt kêu ré lên, Armani của cậu!!! lần này triệt để bị hủy đi rồi!! không chỉ mỗi tây trang, ngay cả tóc mái tóc được trau chuốt, tạo kiểu của cậu cũng toàn là hạt và nước cháo.

“A hahaha!” Bàn cơm lại tiếp tục vang lên âm thanh cười vang của mọi người.

“Hahahaha!” Lục An Nhiên bò trên mặt bàn khoa trương mà vỗ mặt bàn, không được rồi, thật sự là quá buồn cười rồi! Hahaha...

Không khí vui vẻ rất lâu cũng không ngừng lại, Lục Kiếm Hào cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà cười ra tiếng.

Đương nhiên là có một người thật sự là cười không nổi, nhìn thấy Lục An Minh gần như là bị hủy đi hình tượng, Lục An Nhiên lại càng cảm thấy vui vẻ, lại nhớ lại những chuyện đã xảy ra lúc này, cũng không nhịn được mà cười ra tiếng: “Hahahaha...”

“Tâm trạng của đại tiểu thư hôm nay rất tốt nhì!” tài xế Trương thông qua kính chiếu hậu nhìn Lục An Nhiên đang nhìn ra ngoài cửa sổ mà cười thành tiếng nói.

“Đúng vậy!” Lục An Nhiên cười nói: “Chú Trương, tối nay khoảng cỡ bảy giờ tối chú tới trước cổng trường đón con là được! Nếu như thời gian bị thay đổi, con sẽ gọi điện thoại thông báo cho chú.”

“Vâng, được.” Tài xế Trương gật gật đầu.

Qua một khúc quẹo, chiếc xe ổn định đậu trước cổng trường Sơ trung Anh Hoa. Trước cổng trường hai ba chiếc xe buýt đang cùng đậu ở đó, rất nhiều học sinh năm ba cũng đang đợi trước cổng trường, tốp ba tốp bốn đang cùng nhau trò chuyện cười đùa. Hôm nay là thứ Bảy, năm một năm hai đều được nghỉ học, nếu như họ mà thấy được khung cảnh này nhất định sẽ rất là hâm mộ!

Tài xế Trương xuống xe trước, sau đó mở cánh cửa chỗ Lục An Nhiên đang ngồi: “Đại tiểu thư, tới rồi.”

“Ừm.” Lục An Nhiên từ trên xe bước xuống, một thân thanh tân hoạt bát thật sự cùng với thường ngày không giống nhau.

“An Nhiên! Tụi mình ở bên này!” Kỷ Linh vẫy tay kéo lấy Lâm Đạt cùng chạy tới trước mặt Lục An Nhiên, sau đó lại nhiệt tình chào hỏi tài xế Trương: “Ui! Chào buổi sáng! Chú Trương!”

“Haha.” Tài xế Trương cười cười gật gật đầu, ông vẫn là thật sự rất thích nha đầu Kỷ Linh này, thật sự so với Sở Dao mạnh hơn nhiều: “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng.” Lâm Đạt từ trong ba lô của mình lôi ra một bịch bánh quy tự làm đưa cho tài xế Trương: “Đây là mẹ cháu bảo cháu đưa cho chú.”

“Cho chú?” Tài xế Trương ngạc nhiên, tại sao lại cho mình bánh quy chứ?

“Cám ơn hôm qua đã đưa cháu và Kỷ Linh về nhà.” Lâm Đạt lễ phép cảm ơn, cô vốn dĩ cũng chỉ làm phần cho chính mình, Kỷ Linh, Lục An Nhiên và cô Tần Thư Hàm, nhưng sau khi mẹ nhìn thấy lại bảo cô làm cho tài xế Trương một phần, gọi là quà cảm ơn. Cô cũng cảm thấy nên cảm ơn người ta, liền ngoài ý muốn làm thêm một phần.

“Haha!” Tài xế Trương cười: “Chú cũng chỉ là nghe lệnh của đại tiểu thư mà thôi!”

“Cầm lấy đi chú Trương” Lục An Nhiên cười nói: “Là tấm lòng của Lâm Đạt.”

“Được rồi.” Tài xế Trương cũng là lần đầu tiên nhận được bánh quy tự làm, trong một khắc cũng có chút luống cuống: “Cám... cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” Lâm Đạt gật đầu một cái.

Lúc này Sở Dao cách đó không xa mà chạy tới, từ xa ả đã nhìn thấy Kỳ Linh và Lâm Đạt đang cùng với Lục An Nhiên cười nói nói rồi, nụ cười đó trong mắt ả thật chói mắt. Mà cách ăn mặc của Lục An Nhiên thật sự làm cho ả càng thêm tức giận, phẩm vị của Lục An Nhiên từ lúc nào lại đã cao lên như thế, chắc chắn là quần áo mà Kỳ Nhu đã chọn cho cô! Nghĩ tới Kỳ Nhu, lại nghĩ đến mẹ ruột của mình, Sở Dao không tự chủ bóp chặt nắm tay, sau một lúc, ả lại nở một nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt: “An Nhiên!”

“Sở Dao?” Mí mắt Lục An Nhiên không tự chủ giật giật.

“Hôm nay cậu để chú Trương đưa cậu qua đó sao?” Sở Dao thật sự không muốn ngồi những chiếc xe buýt đó, xe buýt làm gì thoải mái bằng xe đưa đón của Lục An Nhiên chứ!

“Không, hôm nay mình muốn ngồi xe buýt qua đó.” Lục An Nhiên nói.

“Hả?” Sở Dao có chút không vui: “Ngồi xe buýt sao... không phải chứ... mình thật sự không muốn ngồi xe buýt đâu!”

“Có gì không tốt chứ! Mình chưa từng được ngồi qua xe buýt nữa!” Lục An Nhiên nhìn thấy bộ dạng này của Sở Dao không tự chủ âm thầm cười lạnh, kiếp trước cũng chính vì câu nói này của Sở Dao, cô mới để chú Trương lái xe chở bọn họ qua đó, đến địa điểm dã ngoại, Sở Dao lại đối với mọi người nói, cô ta vẫn là rất muốn ngồi xe buýt... kết quả mọi người liền cảm thấy cô vô lý gây sự, bày ra bộ dáng của một thiên kim tiểu thư. Trong buổi dã ngoại này Sở Dao chơi rất vui vẻ, cô lại luôn ngồi một bên không ai quan tâm, chỉ có cô Tần Thư Hàm, có lẽ là do thấy cô đáng thương, cho nên mới với cô nói vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Yên vị trên xe, vết nước miếng

“Ồ...” Sở Dao cắn cắn khóe môi lại nói tiếp: “Vậy lát nữa chúng ta ngồi chung đi!” ả ta vẫn còn muốn thân cận hơn với Lục An Nhiên, nếu không lát nữa đến địa điểm dã ngoại, làm sao lừa cô đi chết chứ!

“Xin lỗi nha!” Kỳ Linh không vui xen vào đồng thời cũng tiến lên một bước ôm lấy cánh tay của Lục An nhiên: “Vị trí bên cạnh An Nhiên tôi đã hẹn trước rồi!”

“A?” Sở Dao cứng ngắc, vốn dĩ cảm thấy Lâm Đạt cũng chướng mắt lắm rồi, Kỳ Linh này sao lại tự nhiên từ đâu chui ra làm đảo lộn mọi thứ: “Kỳ Linh? Cậu, cậu không ngồi chung với Lâm Đạt sao?”

“Lâm Đạt say xe, vừa mới uống thuốc ngủ, lúc lên xe cậu ấy sẽ ngủ, một đường ngủ đến địa điểm dã ngoại luôn! Tôi mới không muốn ngồi chung với cậu ấy! chán muốn chết.” Kỳ Linh nói: “Hôm qua tôi đã bàn bạc với An Nhiên rồi, hôm nay chúng tôi sẽ ngồi cùng nhau!”

“Ừm... chính là như vậy đó.” Lục An Nhiên giả vờ xin lỗi cười cười.

Lúc này giáo viên bắt đầu tổ chức cho học sinh lên xe, lớp chọn sẽ là lớp lên xe đầu tiên, Lục An Nhiên cùng với Lâm Đạt và Kỳ Linh đi lên xe, Sở Dao không cam tâm vẫn còn đứng ở dưới nắm chặt nắm tay, hận không thể để cho Lục An Nhiên lập tức chết đi.

“Sở Dao? Sao cậu vẫn còn đứng đó? Lên xe đi!” Tôn Sa Sa nhìn thấy Sở Dao vẫn còn đứng ở chỗ cũ mới kêu lên.

“À! Đến đây.” Sở Dao đổi lại nụ cười tỏa nắng, cùng với Tôn Sa Sa đi lên xe, bởi vì hai người đi lên xe khá là trễ, chỉ có thể được sắp xếp ngồi ở vị trí sau cùng, Lục An Nhiên bị Kỳ Linh kéo lên xe đầu tiên nên khoảng cách giữa ả và hai người khá là cách xa nhau, vị trí mà ả đang ngồi phía bên kia hàng ghế cách vị trí Lục An Nhiên một lối đi vừa lúc có thể nhìn thấy sườn mặt Lục An Nhiên.

Nhìn thấy đại tiểu thư nhà mình đã lên xe rồi, tài xế Trương hướng về vị trí Lục An Nhiên đang ngồi vẫy vẫy tay, cầm lấy bánh quy tự làm mà Lâm Đạt đưa cho liền quay trở lại xe, khởi động xe rời khỏi cổng trường Sơ trung Anh Hoa, tiễn Lục An Nhiên xong rồi ông còn cần phải đi đón một người khác nữa...

Lục An Nhiên bởi vì là lần đầu tiên ngồi xe buýt, Kỳ Linh rất ngượng khí nhường vị trí gần cửa sổ cho cô, bản thân thì ngồi hàng ghế ngay lối đi, cùng trò chuyện với Lục An Nhiên.

Có lẽ là lần đầu tiên tham gia loại hoạt động dã ngoại toàn khối như thế này, hoặc có lẽ là khó khăn lắm mới có thể thoát khỏi muôn vàn bài tập trên trường, cho nên tất cả mọi người đều trong trạng thái hưng phấn.

“An Nhiên, ba lô của cậu thật sự rất đầy nha!” Kỳ Linh nhìn thấy cái ba lô mà Lục An Nhiên đang ôm trong ngực nói: “Trong đó đựng những thứ gì thế?”

“Truyện tranh và đồ ăn vặt.” Lục An Nhiên lấy từ trong ba lô ra một bao lớn khoai tây lát đóng gói mở ra: “Ăn không?”

“Ừ ừ!” Kỳ Linh cũng không khách sáo với Lục An Nhiên, nắm một nắm lớn: “cái này là mùi vị gì thế?”

“Vị phô mai đó.” Lục An Nhiên thật sự rất thích đồ ăn vặt vị phô mai, lại chia cho những bạn học ở gần đó, mọi người cười cười nói nói trao đổi đồ ăn vặt của mình rất là vui vẻ.

“Ném thử bánh kẹp của mình đi!” Kỳ Linh cũng đem đồ ăn vặt của mình chia cho Lục An Nhiên cùng những bạn học xung quanh, lúc quay lại chia cho Lâm Đạt thì phát hiện Lâm Đạt cư nhiên đã ngủ say rồi: “Nhanh như vậy đã ngủ say rồi sao!”

“Ha ha.” Lục An Nhiên cùng mọi người xung quanh cùng cười lên. Cứ như thế trò chuyện náo loạn suốt một tiếng đồng hồ, mọi người đều cảm thấy có chút mệt mỏi, hôm nay đi ra ngoài chơi, nên đêm hôm qua mọi người đều rất hưng phấn đến ngủ không được, sáng sớm lại dậy từ rất sớm. Lúc lên xe lại náo loạn hơn một tiếng đồng hồ, hiện tại đều cảm thấy có chút buồn ngủ, liền tựa vào vai nhau mà ngủ say. Trước đó còn chê cười Lâm Đạt, hiện tại Kỳ Linh cũng tựa vào vai Lục An Nhiên mà ngủ say mất.

Khỏe miệng Lục An Nhiên mỉm cười, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời trong xanh, hàng rào cùng cây cối hai bên đường đều bị bỏ nhanh về phía sau, phía chân trời những ngọn núi nối tiếp nhau, nơi đó hẳn là một thị trấn nhỏ vây quanh thành phố S phồn hoa. Mặt kính cửa sổ phản chiếu hình ảnh gương mặt của Lục An Nhiên, làn da trắng nõn còn có khuôn mặt bầu bĩnh của thiếu nữ 15 tuổi, ngũ quan tinh tế, một đôi mắt đang nhìn phương xa, hình như đang nghĩ về chuyện gì đó. Trên đầu chiếc mũ che nắng được đan bằng những bông rom, một dải lụa mỏng màu cà phê đen bao quanh vành mũ kết lại tại mặt trước của chiếc mũ một cái nơ bướm đáng yêu, mái tóc dài chấm eo được thắt bím vòng qua vai phải rũ xuống ngay trước ngực. Hoa anh đào trên chiếc dây cột tóc là cùng một cặp với hoa anh đào trên chiếc trâm cài trên cổ áo, thập phần đáng yêu. Cô mặc một chiếc áo thun ngắn màu trắng kết hợp với một chiếc váy sọc ca rô được buộc bằng một chiếc thắt lưng bằng da cũng màu trắng, dưới lớp váy là một đôi vớ học sinh cao trên đầu gối, chân đi đôi giày thể thao cao cấp đan xen ba màu lam trắng đỏ. Nhìn trang phục từ trên xuống dưới được phối hợp giản dị, dễ thương lại hiện ra hình ảnh giống như con mèo nhỏ lười biếng.

Cuộc sống hiện tại khiến Lục An Nhiên cảm thấy vô cùng mỹ mãn, càng hạnh phúc lại càng cảm thấy nhút nhát, cô sợ phải đối diện với cái chết một lần nữa, cô lo lắng sẽ lại một lần nữa mất đi cuộc sống hiện tại vốn có, cô trân trọng từng giây trôi qua của hiện tại, cũng yêu thương trân trọng những người thân xung quanh. Từ sau khi trùng sinh, cô đã không nhớ được bản thân đã trải qua bao nhiêu đêm, mơ về cái đêm đó của kiếp trước, không nhớ được đã bao nhiêu đêm lại trải qua cái cảm giác kinh khủng của đêm đó! Hầu như mỗi đêm, cô đều sẽ từ trong giấc mơ kinh hãi mà tỉnh lại, toàn thân đều là mồ hôi. Thậm chí có nhiều lúc, cô chán ghét việc đi ngủ sợ hãi trong giấc mơ. Cô sợ sẽ lại một lần nữa sẽ phải đối diện với hoàn cảnh như vậy.

Cô gấp gáp muốn bắt được người thần bí đứng đằng sau Sở Dao, nhưng cô cũng biết rằng, thực lực hiện tại của bản thân căn bản không đủ mà đối phó với người bí ẩn đó, cô không biết được Lục thị có thể dựa vào ai, cũng không biết được rốt cuộc là ai lại có bản lĩnh như thế, bí mật chuẩn bị trong mười mấy năm, thậm chí là lâu hơn nữa! cô lo lắng cho dù một ngày nào đó cô biết được người bí mật đó là ai, cũng vô lực thay đổi kết cục, vì vậy cô liều mạng củng cố sức mạnh, liều mạng để bản thân đi được xa hơn, đứng ở nơi cao hơn, liều mạng để bản thân càng tốt hơn! Như vậy, cô mới có thể có đủ tự tin đi đối mặt với kẻ địch mà cô vẫn chưa biết mặt mũi kia, cô thể lực vô danh.

Từ hình ảnh trên cửa sổ phản chiếu lại, Lục An Nhiên cũng nhìn thấy Sở Dao, cô ta đang dùng một đôi mắt hàm chứa hận thù nhìn chằm chằm cô, Lục An Nhiên có điểm khâm phục Sở Dao, rõ ràng cô ta hận cô như vậy, nhưng mỗi lần lại có thể đem theo ánh mặt trời dịu dàng tươi cười trò chuyện với cô. Lục An Nhiên của kiếp trước mặt dù thất bại triệt để, nhưng cũng không được xem là quá ủy khuất. Không ai có thể ngờ được từ khi học tiểu học Sở Dao đã bắt đầu có loại suy nghĩ này, cô bạn thân cùng lớn lên từ nhỏ với mình, cư nhiên là bắt đầu từ khi có ý thức liền luôn ghen ghét tính kẻ cô? Nhưng mà, kiếp này lập lại, Lục An Nhiên đương nhiên sẽ không cho Sở Dao cơ hội như thế nữa! còn có Lâm Hạo Thịnh... nhớ tới Lâm Hạo Thịnh, Lục An Nhiên không tự chủ được mà đau lòng. Kiếp trước sau khi Lục An Nhiên bị cắt đứt gân tay Lâm Hạo Thịnh mới từ nước ngoài trở về, từng bước từng bước lợi dụng cô, lợi dụng Kỳ Nhu, lấy được tín nhiệm của tất cả mọi người trong Lục gia, cùng với cô xác định hôn ước được ông nội truyền thụ mọi tài nghệ đầu bếp. Kiếp này, gân tay cô không bị đứt, cũng không biết đến khi nào Lâm Hạo Thịnh sẽ xuất hiện...

Người anh cùng cha khác mẹ sao? Người đàn ông sùng nịch, yêu thương cô, lại ở trong một đêm đem cô đẩy vào hố sâu của địa ngục... Trong mắt Lục An Nhiên tràn đầy đau khổ và hận thù...

Lại qua một tiếng đồng hồ, xe buýt dừng lại trước cửa công viên hoang dã thành phố S. Tần Thư Hàm cũng còn trong bộ dáng mới ngủ dậy, đứng dậy đuổi lưng một cái sau đó vỗ vỗ tay: “Tỉnh lại nào! Thức dậy đi! Tối muộn rồi!”

Học sinh từng người từng người mới từ trong giấc mơ tỉnh lại xoa xoa đôi mắt mơ màng, đuổi đuổi eo lưng từng người từng người nối đuôi nhau xuống xe.

Ánh mặt buồn ngủ mơ màng xuống xe, tại thời điểm đó có một trận gió mang theo hương cây cỏ phát qua, mọi người bừng tỉnh trong nháy mắt, một đám học sinh lại bắt đầu nháo nháo lên.

“An Nhiên! Xin lỗi!” Kỳ Linh chấp tay trước ngực, tai bắt đầu đỏ lên: “Mình, mình cũng không biết tại sao lại ngủ như chết như vậy... còn... còn... thành thật xin lỗi!”

“Không có gì, không sao!” Lục An Nhiên lắc lắc tay, cũng là một khuôn mặt bất đắc dĩ: “Một lát nữa chắc sẽ khô thôi...”

“Kỳ Linh, cậu ngủ thật sự rất mất mặt!” Lâm Đạt đuổi eo một cái, hiệu quả của thuốc say xe cũng vừa hết tác dụng, cô cũng tỉnh táo nhiều rồi, nhìn thấy

trên vai trái của Lục An Nhiên có một mảng nước miếng, không khỏi lắc lắc đầu.

“Không nghĩ tới lại bị cái người duy nhất lên xe là ngủ thẳng căng như cậu nói như vậy!” Kỳ Linh vung nắm đấm nhỏ lên.

“Thôi... Không sao mà!” Lục An Nhiên nói: “Chúng ta qua bên chỗ cô Tần đi!”

“Được...” Kỳ Linh gục đầu xuống, thật sự mắt nhắm chết đi được, là do đêm hôm qua cô quá hưng phấn, hai giờ sáng mới đi vào giấc ngủ, sáng sớm không tới năm giờ đã thức dậy rồi, kết quả là sau khi lên xe liền dựa vào vai Lục An Nhiên an tâm mà ngủ mất, đã ngủ thì thôi đi, cô còn rơi nước miếng lên vai của Lục An Nhiên... chiếc áo thun đó nhất định rất mắc! làm sao đây! Mùi hương trên người Lục An Nhiên rất dễ ngủ, cô đây cũng là lần đầu tiên ngủ ngon được như vậy! so với mùi vị chiếc giường ở nhà...

“Lục An Nhiên! Cho mọi người xếp hàng vào.” Tần Thư Hàm đuổi eo hướng về phía Lục An Nhiên hô.

“Dạ!” Lục An Nhiên đáp một tiếng, để cho mọi người đều xếp vào hàng đúng là trách nhiệm của người làm Lốp trưởng như cô.

Học sinh nam nữ của lớp chọn phối hợp chia nhau ra xếp thành hàng. Lúc Lục An Nhiên đi qua, mọi người đều không tự chủ được mà nhìn vào vai trái của cô, một vết nước miếng nhỏ trên đó làm cho đai áo màu hồng lúc ẩn lúc hiện, đều để cho mọi người không biết nên để ánh mắt nhìn vào đâu, các bạn nam thì ngại ngần đưa mắt nhìn loạn bốn phía, các bạn nữ lại mang bộ dáng muốn nói lại thôi, không biết là nên nhắc nhở như thế nào, mới có thể để cô không quá xấu hổ.

“An Nhiên, vai của cậu!” Sở Dao vẫn là không để ý việc Lục An Nhiên khó xử: “Thật sự xấu hổ chết mất!”

“Vai của mình?” Lục An Nhiên trả lời cuối đầu nhìn: “Ồ! Không sao, một lát nữa sẽ khô thôi.”

“Đấy áo cũng hiện ra rồi!” Nhìn bộ dáng của Sở Dao vốn không vừa ý phản ứng của Lục An Nhiên, vì thế lại nói tiếp: “Cậu sao lại không biết cách mà che đi chứ!”

“Che đi cái gì?” Lục An nhiên cảm thấy có chút buồn cười: “Trước đây trong những tấm hình mình mặc lễ phục cúp ngực cũng đều lộ ra như thế, chẳng lẽ mình lại đều cần P (chắc là phối thêm í) thêm một chiếc áo khoác nữa?” Bất quá chỉ là lộ ra đai áo thôi mà, cô cũng không để lộ ra hết, quần áo hở vai Lục An Nhiên cũng mặc rất nhiều, hiện tại bất quá cũng chỉ là lộ ra dây áo, và lại cũng chỉ mơ mơ hồ hồ lộ ra một mảng nhỏ thôi mà.

“...” nghe Lục An Nhiên nói như vậy, Sở Dao cũng không còn gì nói, không chỉ riêng Sở Dao không có gì để nói, lúc này những người vừa muốn nói lại thôi cũng thờ dài nhẹ nhõm.

Mọi người sau khi xếp hàng xong đều hướng về nơi tổ chức dã ngoại mà đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tới địa điểm, thể hiện sở trường

Vừa đi, Kỳ Linh vừa cúi đầu áy náy, cho nên cũng đã bỏ qua cơ hội thưởng thức những cây cối mới lạ ở hai bên đường, cả đầu óc đều chỉ đang nghĩ đến việc mình đã rơi nước miếng ở trên vai Lục An Nhiên: “Xin lỗi... An Nhiên... áo của cậu bao nhiêu tiền thế... mình đền cho bạn nhé...”

“Không cần đâu!” Lục An Nhiên cười mỉm nói: “Vốn dĩ chiếc áo này cũng mặc không bao lâu mà!” loại quần áo dài tay này chỉ mặc trong khoảng thời gian giao giữa mùa xuân và mùa hạ cũng chỉ mặc trong vòng một tháng thì đều sẽ được đổi sang loại ngắn tay hết, sang năm sau cô nhất định sẽ cao hơn hoặc phát triển thêm một bộ phận nào đó, tự nhiên cũng sẽ không mặc lại chiếc áo này, nói cách khác, chiếc áo này cũng chỉ mặc mỗi một lần này mà thôi. Nhưng mà nhìn thấy Kỳ Linh vẫn mang vẻ mặt áy náy, Lục An Nhiên cũng thật sự không biết nên làm như thế nào để trấn an Kỳ Linh, nếu như cả ngày hôm nay đều vì chuyện này mà phiền não, chuyến đi dã ngoại hiếm có như này xác định là phải hủy đi rồi. Sau một hồi suy nghĩ, Lục An Nhiên khều vai Kỳ Linh nói: “Nếu không thì sau khi chuyển dã ngoại này kết thúc cậu mời mình đi uống vài ly cà phê ở tiệm cà phê đó đi!”

“Được!” Kỳ Linh vừa nghe được yêu cầu của Lục An Nhiên liền gấp gấp đáp ứng nói: “Cậu muốn mình mời bao nhiêu ly mình cũng đồng ý! Mình mời cậu ăn luôn cả bánh gato nhé!”

“Được đó!” Nhìn thấy sự lo lắng trên khuôn mặt Kỳ Linh vừa được quét sạch sẽ, tâm tình của Lục An Nhiên cũng tốt lên rất nhiều.

Kỳ Linh đã quên đi việc này, nên cước bộ trở cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, lại quay trở lại thành con người thật của mình, một lát lại nói cây này mọc trông thật xấu xí, một lát lại học dáng vẻ mọc lên của cây kia, đều chọc cho mọi người cười haha vui vẻ.

Nhìn thấy thái độ phóng khoáng của Lục An Nhiên, lần nữa để lại ấn tượng tốt trước mặt tất cả bạn bè trong lớp. thấy vậy, Sở Dao không kiềm chế được mà nghiêng răng.

Phải đi bộ mất gần hơn một giờ đồng hồ mọi người mới đến được địa điểm dã ngoại, quãng đường mặc dù nói là không xa lắm, nhưng việc này đối với

những bạn học sinh hằng ngày chỉ trốn trong phòng mà nói thì cũng được gọi là một thách thức không nhỏ.

“Tới rồi!” Tần Thư Hàm dẫn mọi người tới địa điểm cắm trại nói: “Mọi người nghỉ ngơi tại đây trước đi, một lát nữa nhân viên phụ giúp sẽ dựng sẵn bếp lửa, bên cạnh đó cũng sẽ đem nguyên liệu thức ăn qua đây, đến lúc đó các em phải tự chủ động mà giúp đỡ việc nấu ăn! Hiện tại mọi người không nên đi chơi quá xa đâu nhé!”

“Vâng!” mọi người tản ra tốp hai tốp ba tìm những bàn được làm từ cọc gỗ tròn to mà ngồi xuống, những cọc gỗ này chắc là do những nhân viên công tác đã chuẩn bị từ trước rồi, có hình tròn cũng có hình vuông nữa, một bàn cọc gỗ như thế này đại khái có thể ngồi từ 3 đến 5 người, bốn cọc gỗ quây lại thành một vòng, ở giữa có một khoảng đất trống nhỏ có lẽ là nơi để đặt lửa trại. Lục An Nhiên, Kỳ Linh và Lâm Đạt ngồi trên một cọc gỗ hình vuông, ngồi ngay đối diện với Lục An Nhiên chính là Sở Dao, ngồi bên cạnh cô ta là Tôn Sa Sa và một bạn nữ cùng lớp, tên là Lưu Kiều. Ngồi bên trái Lục An Nhiên là Ngô Cương cùng ba bạn nam cùng lớp nữa. Bên phải chính là một cọc gỗ tương đối nhỏ, trước mắt chỉ có thể ngồi một người, người ngồi ở đây chính là Tần Thư Hàm.

“Phong cảnh nơi này cũng không tệ nhì!” Kỳ Linh nhìn ngó xung quanh, trước mặt là con đường đi bộ có lát ván hai bên là hai hàng cây cao chót vót, được ngăn lại bởi hàng rào với một khoảng cách nhất định tránh tình trạng hỏa hoạn xảy ra. Phía sau là một con sông nhỏ yên tĩnh uốn lượn từ đằng xa lại vòng qua bên trái địa điểm dã ngoại, con sông này tuy không bằng phẳng nhưng cũng không chảy xiết lắm, chỉ là nếu như trong mùa mưa, nước sông sẽ có thể dâng lên cao qua bờ sông. Bên phải là dãy núi cao trải dài miên man mang sắc xanh của lá cây, dưới bầu trời xanh mang lại cảm giác thật phần yên tĩnh mà xa xôi.

“Đúng đó!” Lục An Nhiên nheo mắt nhìn ra xa, tận hưởng giây phút bình yên trong lòng. Nơi này thật sự rất tốt! Hôm nay là thứ bảy, người đến cắm trại cũng không ít, toàn bộ khu vực dã ngoại rất lớn, nhờ có ưu thế về vị trí địa lý thuận lợi, tự nhiên, khu vực dã ngoại của tỉnh C này hầu như đều là học sinh năm ba của Sơ trung Anh Hoa, ngoài nhóm người bọn họ ra cũng chỉ còn lại vài ba nhóm người từ nơi khác đến, một nhóm cắm trại gia đình, dường như là trước giờ chưa từng thấy qua học sinh đi dã ngoại với số lượng đông đảo như thế, đối phương vẫn luôn hướng về phía bên này mà nhìn, nhóm khác hình như là đồng nghiệp tụ họp hoặc là sinh viên cùng tụ họp với nhau, có cả nam lẫn nữ và lại tuổi tác cũng không cao lắm, không khí vô cùng nhộn nhịp. Nhóm cuối cùng là nhóm ở gần Lục An Nhiên nhất, chỉ có một người con trai, tóc cắt đầu đinh, thân cao ước chừng khoảng trên dưới 1m80, thân hình vạm vỡ cứng rắn, vừa nhìn thấy liền biết đã được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Ăn mặc một thân nhân phục, hình như cũng là vừa mới đến không được bao lâu, gọi một bàn toàn là thịt, từng miếng từng miếng nướng trên mặt lửa giống như zombie vậy, mùi thịt nướng bay qua bên nhóm người Lục An Nhiên, làm cho mọi người đều nuốt từng ngụm nước bọt.

“An Nhiên, anh ta rất đẹp trai nha!” Hai mắt Kỳ Linh bắt chập hình tượng, từ vị trí của cô ấy vừa lúc có thể nhìn thấy khuôn mặt chính diện của anh ta, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh khác hẳn hoàn toàn so với một đám thanh niên một sách trong lớp, mày kiếm anh khí mười phần, một đôi mắt chuyên chú vào miếng thịt mà mình đang nướng, khoe miệng dương lên một vòng cung tuyệt đẹp. Nhìn tuổi tác ước chừng cũng chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, nhưng lại mang lại cảm giác khôn ngoan chính chắn mà những người cùng lứa tuổi lại không có được.

“Vậy sao?” Lục An Nhiên liếc nhìn người đàn ông đang được Kỳ Linh nhắc đến, trong lòng lập tức sinh ra lòng phòng bị, một người nam nhân như vậy vừa nhìn đã biết là người có tập luyện qua tại sao lại chạy đến nơi này mà nướng thịt chứ?

“Ừ ừ ừ!” Kỳ Linh hưng phấn mà lắc lắc khuỷa tay Lục An Nhiên: “Thật sự rất đẹp trai đó!”

Những người khác cũng theo ánh mắt của Kỳ Linh mà nhìn qua, ít nhiều cũng bị làm cho kinh ngạc, thật sự là một nam nhân rất đẹp trai, cánh tay áo cuộn lên lộ ra cặp cánh tay mạnh mẽ, không giống với cơ bắp của những nam nhân khác, nam nhân này khi cười lên thật sự đẹp trai ngời ngời, vừa có sự thành thực của đàn ông trưởng thành lại có hào quang của người con trai mới lớn.

Nam nhân đó nhìn thấy đám người Lục An Nhiên đang nhìn mình, liền nở một nụ cười có chừng mực với mọi người, lại cúi đầu tự mình nướng thịt, một bên lại vừa chấm thịt với nước sốt ăn ngon lành.

Mặc dù khí thế mạnh mẽ, nhưng khi ăn người này vẫn toát ra khí chất ưu nhã, lúc này đã làm cho những cô gái mười lăm tuổi mới lớn nhìn đến phát ngốc cả rồi.

Trong lúc mọi người đang ngơ ngẩn nhìn ngắm người đẹp, nhân viên phụ giúp đã chuẩn bị đầy đủ bếp lửa và nguyên liệu thức ăn.

“Các em ơi! Các em!” Tần Thư Hàm thấy mọi người đều nhìn đến ngơ ngẩn, không khỏi lắc đầu thở dài: “Có thể bắt đầu nướng thức ăn chuẩn bị ăn com rồi!”

“Ồ...” Các bạn nữ này hoàn toàn không thể nào thu hồi tầm mắt của mình, những bạn nam hai tay cùng lúc giơ lên tỏ vẻ không biết nên làm gì hơn. Tần Thư Hàm không thể không lắc đầu, nhóm nữ sinh này tại sao lại giống như chưa từng trải qua sự đời như thế chứ, từng người một đều không biết cách viết hai từ rụt rè như thế nào sao?

“Haizz...” Thở ra một hơi, Lục An Nhiên xắn tay áo đứng lên bắt đầu nấu ăn một cách thành thực, nhân viên phụ giúp dựng lên hai cái bếp lửa, một cái trên đó đặt vỉ nướng một cái khác đang đặt một chiếc chảo. Còn có một nồi com vẫn còn nóng hổi hấp. Trước tiên Lục An Nhiên quét dầu lên vỉ nướng, sau đó đặt những xiên thịt và rau đã được xiên sẵn lên đó, lại đặt thêm một miếng giấy bạc lên, quét đều dầu, tiếp tục đặt những lát cà tím và nấm kim châm có thể nướng cùng giấy bạc vào. Làm xong những việc này cô mới bật bếp cho chiếc chảo nóng lên, cho dầu vào, sau đó bắt đầu thuần thực cho những món rau thích hợp trong buổi dã ngoại ngày hôm nay vào xào lên.

“Woah!” Nhìn thấy động tác của Lục An Nhiên lưu loát như nước chảy, bốn bạn nam đang ngồi bên ngoài cùng với Tần Thư Hàm đều bị dọa đến ngẩn người, không hổ danh là đại tiểu thư của chuỗi nhà hàng Lục thị, chế biến thức ăn cũng rất ra dáng.

Mà những bạn nữ khác sau khi ngửi thấy mùi hương bay qua cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, nhìn thấy Lục An Nhiên cư nhiên chỉ có một mình mà

đã xử lí gọn gàng ngăn nắp, đồng loạt bị làm cho kinh ngạc. Những nhóm kẻ bên cũng nhìn thấy động tác của Lục An Nhiên, bắt đầu sôi nổi mà nhìn qua... có thể ngồi chung bàn với đại tiểu thư chuỗi nhà hàng Lục thị thật là tốt!

Kiếp trước gân tay của Lục An Nhiên bị cắt đứt, rất nhiều món ăn đều không học được, nhưng những món xào đơn giản như vậy vẫn không thể làm khó được cô, nghĩ đến những lúc nấu ăn trong kiếp trước cô tay vẫn luôn đau đớn, Lục An Nhiên liền không nhìn được nỗi hận đối với Sở Dao, tay trái cầm chảo, tay phải đổ rượu vào, một ngọn lửa liền phụt lên, sau đó dừng lại cách khuôn mặt của Sở Dao vọn vẹn chỉ 10cm.

“Á!” hướng phía sau lui lại thất thanh kêu lên, Sở Dao té ngã trên mặt đất có cảm giác bất ổn trong lòng, lúc này rõ ràng ả cảm nhận được cái nóng từ đầu mũi truyền lại, dường như ngọn lửa ấy thật sự muốn thiêu hủy đi khuôn mặt của ả vậy.

“Này! Lục An Nhiên! Cậu có thể cẩn thận một chút không!” Tôn Sa Sa không khỏi la lên, lúc này thật sự rất khủng bố, cô ta vẫn đứng bên cạnh Sở Dao, cũng cảm nhận được cổ nhiệt đó, thật sự rất đáng sợ.

“Mình có cách nào chứ!” Lục An Nhiên vớt món ăn trong chảo ra cho vào một chiếc đĩa giấy: “Chiếc chảo này dùng không thuận tay cho lắm, mình có thể làm được như vậy đã là rất tốt rồi! nếu như cậu cảm thấy mình làm không được tốt cho lắm, cậu trước đó làm gì thế? Mình đều đã làm hết tất cả các món ăn rồi cậu lại bực mình cái gì chứ? Bất ổn sinh sự sao?”

Thanh âm Lục An Nhiên vừa phát ra, tất cả mọi người đều nhìn Tôn Sa Sa mà bất mãn, Lục An Nhiên người ta nói đều không sai, người ta cực cực khổ khổ nướng xiên que rồi lại xào rau, bọn họ cái gì cũng đều không có làm, lại còn vì một chút lỗi nhỏ của Lục An Nhiên mà ồn ào to nhỏ, và lại chẳng phải Sở Dao chỉ là bị dọa một chút thôi sao! Bọn họ cũng đều không cảm thấy lúc này có bao nhiêu nguy hiểm! rõ ràng ngay đến cả một đóm lửa cũng chưa đụng đến Sở Dao! Có cần phải làm ra vẻ té nhào như thế không?

Thật sự việc này cũng đã trách nhầm Sở Dao rồi, Lục An Nhiên đã hoàn mỹ trong việc khống chế ngọn lửa đó chỉ phụt lên một cái rồi lại rút trở về, và lại cũng không phụt ra bao xa, chỉ có người trong cuộc là Sở Dao và người bên cạnh ả là Tôn Sa Sa mới cảm nhận được hiểm cảnh lúc này, ngay cả người bên cạnh Tôn Sa Sa là Lưu Kiều cũng không chú ý đến, lúc này cũng đang tràn đầy ghét bỏ mà nhìn hai người Tôn Sa Sa và Sở Dao.

“Được rồi! ăn một bữa cơm thôi mà các em cũng có thể cãi nhau được?!” Tần Thư Hàm ra mặt hòa giải: “Mỗi người nói ít một câu! Có thể bắt đầu dùng cơm rồi!” Cô thật sự đã dỗi là đi rồi!

“...” Bởi vì lúc này té ngã nên hai tay Sở Dao dính đầy bùn đất, ả ta cau chặt mày nhìn xuống sự giận dữ đang nổi lên nói: “Mình đi rửa tay đã!” Sở Dao lúc này vẫn còn cười nhạo trong lòng đối với chiếc áo của Lục An Nhiên, hiện tại càng thêm lúng túng, toàn thân cả chiếc váy áo đều dính đầy bùn đất, ngay cả mái tóc dài cũng bị dính một ít, thật sự rất lúng túng. Lúc này lại còn bị tướt chân, hiện tại chính là nhấc từng bước mà đi đến bên cạnh con sông ngay bên trái, dùng khăn ướt chà xát lòng bàn tay và vạt váy.

“Có thể bắt đầu ăn cơm rồi.” Khóe miệng Lục An Nhiên không dấu vết mà nở nụ cười nói.

“Vạn tuế!” Nhìn mọi người liền biết đều đói chết rồi, từng người dùng chiếc chén nhựa xới cơm, hùng hổ tấn công thịt xiên và rau đã được Lục An Nhiên nướng chín. Lục An Nhiên cũng chỉ dùng một xiên rau nướng và một ít rau củ xào cay, những món thức ăn vừa mới làm xong đã bị ăn sạch trong tích tắc, mọi người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, sau đó lại chuyển ánh nhìn lên người Lục An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Giành một cái nắm rơm, nói chuyện với cô

Một bàn này, các bạn nam nhìn Lục An Nhiên là do chính mình không biết làm gì cả chỉ biết ngồi đợi mà ăn thôi, các bạn nữ nhìn Lục An Nhiên hiển nhiên là do đồ do các bạn đó làm không ngon bằng Lục An Nhiên làm, đã ăn qua đồ Lục An Nhiên nấu, bọn họ sẽ không tự mà chuốc lấy nhục đau. Lý do Tần Thư Hàm nhìn Lục An Nhiên càng đơn giản hơn: chưa ăn no, cần được ăn thêm!

Lục An Nhiên bắt lực phản kháng, chỉ có thể bắt đầu làm thêm một bàn thức ăn nữa, lần này cô đem toàn bộ nguyên liệu vào nấu hết, toàn bộ làm hết, rất nhiều học sinh của những bàn khác cũng từng người từng người chạy qua bên này tham gia tranh giành thức ăn tạo nên chiến tranh, Lục An Nhiên cũng chỉ có thể giành được cho mình hai xiên nấm, sau khi ăn hết một xiên, lúc định ăn xiên thứ hai, liền phát hiện xiên nấm trong chén mình đã biến mất, vừa quay đầu, đột nhiên liền phát hiện người con trai ngồi đối diện bàn mình cứ nhiên không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng mình, trong miệng còn đang nhai ngon lành xiên nấm mà Lục An Nhiên sờ sờ mới cướp được.

“Cái đó...” Lục An Nhiên cảm thấy ngạc nhiên không biết người này đang làm trò quỷ quái gì.

“Ừm... Ngon lắm!” Người đàn ông này hiển nhiên rất là vừa ý tay nghề nấu ăn của Lục An Nhiên.

“Cái đó của tôi mà!” Tâm tình Lục An Nhiên rất không tốt.

“Chỉ là một xiên nấm thôi mà!” Nam nhân trước mặt này ngược lại làm như không có gì cả, nên biết là người khác còn phải van lạy được mời hán ăn, hán còn không thèm ngó tới! Vào lúc này âm thanh báo tin nhắn vang lên, anh ta cúi đầu cầm điện thoại lên xem, sau đó mò ra một bức ảnh cô gái trong đó

giống như đúc so với người đang đứng trước mặt, người con gái trong bức ảnh mặc một bộ váy liền theo phong cách hải quân, mái tóc dài chấm eo được cột ra hai bên làm cho thiếu nữ trở nên tràn đầy sức sống. Hai tay trước ngực bung một bó hoa lớn rực rỡ đầy màu sắc, nụ cười sáng lạn trước ống kính, ánh nắng mặt trời làm cho nụ cười của cô gái càng trở nên đẹp hơn. Nam nhân nhìn cô gái trong bức ảnh và cô gái đang tức giận đứng trước mặt mình nở nụ cười cong khóe miệng, thì ra chính là cô ấy!

“Này!” Lục An Nhiên áp chế sự phẫn nộ trong lòng nói: “Cái này là do tôi nướng đó!”

“Em nướng cũng không phải chỉ mình em được ăn, những người khác cũng đang ăn đó thay!” lắc lắc thanh xiên trên tay, nam nhân này lại bày ra bộ dáng điều đó là đương nhiên.

“Anh!” Lục An Nhiên hít sâu vào nói: “Bọn họ là bạn học của tôi.” Ý trong lời nói rất rõ ràng, căn bản tôi còn không biết anh là cộng hành nào được không!

“Cho nên?” về mặt người nam nhân này hiện lên chữ không quan tâm đối với lý do mà Lục An Nhiên đang nói đến, khuôn mặt vô tội ném thanh xiên trở lại cái chén không của Lục An Nhiên: “Trà em là được rồi chứ gì!”

“Trên thế giới này làm sao lại có loại người không có nhân phẩm như anh chứ!” Lục An Nhiên chỉ đơn giản là tức giận, đây là sát thủ của tổ chức nào thế! Lại không chuyên nghiệp như vậy! Lại còn không có nhân phẩm, thật sự không hiểu là mấy đứa con gái nhìn trúng chỗ nào trên người anh ta mà lại phát ngốc như vậy! Bọn họ cũng chỉ là nhìn vẻ bề ngoài, mà không nhìn xem bên trong như thế nào sao! Trước đây Lục An Nhiên vẫn còn cảm thấy người nam nhân này có chút đẹp trai, hiện tại lại cảm thấy là do chính bản thân mình mù rồi! Cái này gọi là đẹp trai cái beep!

“Em sẽ cảm kích tôi thôi!” Nam nhân ý vị thâm trường mà để lại một câu như thế rồi quay người trở về chiếc bàn của bản thân cả quá trình đến đầu cũng không hề ngoảnh lại lấy một cái.

“Cảm kích cái đầu của anh ấy!” về mặt Lục An Nhiên tỏ ý khinh bỉ, ai lại muốn cảm kích loại người như anh ta chứ!

“An Nhiên, cậu quen biết anh ta sao?” Kỷ Linh khó khăn lắm mới bảo vệ được thức ăn trong chén của mình, sau đó vô cùng cẩn thận mà bung tới bên cạnh Lục An Nhiên.

“Mình tại sao phải quen biết với loại người này cơ chứ!” Lục An Nhiên hừ lạnh phát ra một câu lại liếc thấy trong chén của Kỷ Linh còn lại một xiên nấm, bàn tay liền nhanh như chớp mà lấy xiên nấm đó nhét vào miệng ăn, nấm đã được nướng lên hương vị càng trở nên chân thật hơn trong miệng, gia vị cộng nước sốt được quét lên trên bề mặt chiếc nấm thấm đều vào bên trong, bất luận là màu sắc hay hương vị cũng đều thuộc dạng cực phẩm, chỉ tiếc là chiếc nấm này vốn dĩ cũng không phải loại tươi ngon, Lục An Nhiên vẫn thật sự vừa ý với tay nghề của mình.

“Nấm của mình!” Kỷ Linh thê thảm mà nhìn xiên nấm của mình cứ như vậy mà đi vào bụng của Lục An Nhiên, không kịp thương tiếc chiếc nấm đó lại vội vàng cho tất cả những thứ còn lại trong chén vào bụng ăn sạch sẽ, chỉ sợ là lát nữa lại sẽ có người qua đây mà giành đồ ăn với cô nữa.

Thức ăn lần này của Lục An Nhiên làm cũng đều bị mọi người chia nhau ăn hết, đối diện với ánh mắt nóng bỏng của toàn bộ học sinh trong lớp, Lục An Nhiên chỉ có thể gờ hai tay đầu hàng. Mọi người đem toàn bộ nguyên liệu của những bàn khác đều đem qua hết bên bàn của Lục An Nhiên, Lục An Nhiên lại tiếp tục bận rộn nấu ăn, động tác mây trôi nước chảy cứ như là đang nhảy múa vậy, biểu tình nghiêm túc mà thành thật, từ lúc cô bắt đầu thêm gia vị vào nồi trong nháy mắt, hương thơm bắn ra bốn phía, ánh lửa lưu chuyển, cô giống như là một tinh linh hệ Hỏa trong không gian, tự tin mà ưu nhã. Tia lửa từ trong nồi phụt lên, hương thơm lan tỏa trong không khí, tất cả mọi người đều đang quan sát Lục An Nhiên đang bận rộn trước bếp nướng và chiếc chảo đang xào đồ ăn, bọn họ đều trong bộ dạng há hốc mồm mà ngạc nhiên.

Thức ăn được bung lên bàn, phải qua rất lâu mọi người mới từ trong cảnh tượng vừa rồi phục hồi trở lại, không biết ai là người bắt đầu trước, mọi người lại bắt đầu tranh đoạt thức ăn do Lục An Nhiên làm rồi.

Cùng một lúc làm ba mươi phần ăn đối với Lục An Nhiên lúc này đã tiêu tốn rất nhiều sức lực, bất luận là sức khỏe hay là tinh thần, lực chú ý, đều là một thử thách không hề nhỏ, nhưng những điều này đều khiến cô rất vui vẻ! Cô thích nấu ăn, thích tiếp xúc với độ ẩm của ngọn lửa, thích nghiền cứu những nguyên liệu nấu ăn, lại càng thích giống như hiện tại, nhìn thấy biểu tình hạnh phúc khi ăn của mọi người. Khỏe miệng Lục An Nhiên không tự giác giương lên, đồng thời hận ý trong lòng cô càng nồng đậm hơn, đối với một người đầu bếp mà nói, không gì tàn khốc hơn là bị phế đi đôi tay cả. Lục An Nhiên liếc mắt nhìn ra phía bờ sông, bên bờ Sở Dao dường như là đã lau chùi xong những vết bùn bám trên gấu váy, một bên ngồi đợi cho nó khô, một bên đang liên lạc với ai đó, ánh mắt đề phòng thỉnh thoảng nhìn về phía Lục An Nhiên bên này, lúc thấy Lục An Nhiên cũng đang nhìn lại mình, Sở Dao lại nháy mắt thay đổi thành vẻ mặt ánh dương sáng lạn, đối với Lục An Nhiên vừa phát tay vừa cười.

Lục An Nhiên đè nén cảm giác ghê tởm trong lòng, kéo ra một nụ cười đối với Sở Dao gật gật đầu. Xem ra Sở Dao là đang liên lạc với ai đó rồi, đại khái là muốn tìm cơ hội để xuống tay với mình chăng! Khỏe miệng Lục An Nhiên khinh thường giương lên, kiếp trước là do chính bản thân mình ngốc nghếch, kiếp này cô đã sớm biết rõ bộ mặt thật của Sở Dao rồi làm sao lại ngu ngốc mà nhận sự lừa gạt nữa chứ?

Đúng như Lục An Nhiên đã nghĩ, Sở Dao thật sự đang liên hệ với sát thủ mà Sở Vạn Hải phái tới, đối phương dường như đã phục kích ở một địa điểm nào đó rồi, hiện tại chỉ đợi đến lúc Sở Dao dẫn Lục An Nhiên đến mà thôi.

Tất máy, Sở Dao nhìn về phía Lục An Nhiên đang cười vui vẻ trong đám học sinh, cảm giác ghen ghét cứ quanh quẩn khắp người, cô ta hận không thể ngay lập tức để cho Lục An Nhiên triệt để biến mất khỏi thế giới này! Hiện tại người đứng ở đó cười đùa với mọi người đáng lý phải là cô ta! Cổ tình vì chuyện của Lục An Nhiên, cô ta chỉ có thể đứng ở chỗ này đợi cho váy khô, thật sự là quá đáng hận!

Lúc này, Tôn Sa Sa bung một chén đầy thức ăn đến cho Sở Dao: “Sở Dao, cậu vẫn luôn ở bên này hong khô váy, còn chưa ăn cơm nữa! mình để dành một phần cho cậu nè.”

“Cảm ơn.” Sở Dao nhìn chén thức ăn mà Tôn Sa Sa bung đến, nhìn thấy ngón tay đang bung bên miệng chén có dính hạt com thì trong lòng tràn đầy khinh bỉ, một chút ham muốn ăn uống cũng không còn nữa: “Sa Sa, mình không đói.”

“Nhưng mà cậu vẫn còn chưa ăn gì cả! Không ăn com như vậy không được đâu.” Tôn Sa Sa nhìn thấy bộ dạng Sở Dao như thế cũng có chút lo lắng: “Không nghĩ được là Lục An Nhiên nấu ăn lại ngon đến vậy, chén thức ăn này vẫn là mình giành mới có được đó.”

Nghe Tôn Sa Sa nói là do Lục An Nhiên làm, Sở Dao vẫn có một chút động lòng, tài nghệ nấu ăn của Lục An Nhiên ả ta vẫn luôn biết rằng là không tồi, nhưng mà nhìn thấy bàn tay bung chén của Tôn Sa Sa có dính hạt com ả liền không nhìn được cảm thấy chán ghét mà khinh bỉ. Căn bản ả đã rất khinh bỉ kẻ nghèo kiết xác như Tôn Sa Sa, nếu như không phải thấy người này vẫn còn giá trị lợi dụng, ả tuyệt đối một chút cũng không muốn phản ứng, nghĩ đến đây lòng mảy Sở Dao liền nảy lên một cái trong đầu liền xuất hiện một diệu kế, lập tức thở dài một hơi lộ ra bộ dáng chua xót: “Sa Sa, cậu đối xử với mình thật sự quá tốt, mình rất cảm động, nhưng hiện tại thật sự mình không có tí khẩu vị nào cả, hiện tại trong lòng mình rất khó chịu! Hai chúng ta cũng do lần này phân ban được ngồi gần nhau mới quen biết được, cậu liền đối xử với mình tốt như vậy, còn lo lắng là mình đã ăn gì chưa! Nhưng mà An Nhiên là người bạn thân lớn lên từ nhỏ với mình! Cậu còn biết quan tâm tới mình, mà An Nhiên lại đối xử với mình như thế!” vừa nói Sở Dao lại nặn ra vài giọt nước mắt: “Sa Sa, mình đau lòng lắm...”

“Sở Dao...” Tôn Sa Sa rất đồng cảm với Sở Dao liền để chén thức ăn xuống, Tôn Sa Sa nói: “Lúc này cậu với Lục An Nhiên có phải có hiểu làm gì không?”

“Mình cũng cảm thấy là như vậy.” Sở Dao dùng tay lau đi nước mắt ngay khóe mắt nói: “Từ khi An Nhiên bắt đầu cùng với Lâm Đạt càng ngày càng thân thiết, cậu ấy đã bắt đầu xa lánh mình, mình cũng không biết lý do là gì!”

“Nhất định đều do Lâm Đạt giờ trò quý!” Tôn Sa Sa tức giận mà nói: “Thật sự không nhìn ra cậu ta lại là loại người như vậy!”

“Không phải vậy đâu...” Sở Dao áp chế tia đắc ý xuất hiện trong mắt lại bày ra bộ dáng không dám tin mà nói: “Lâm Đạt nhất định không phải loại người như vậy đâu!”

“Cậu thật sự quá ngốc nghếch dễ bị lừa rồi!” Tôn Sa Sa bức bối nói: “Thế giới này biết người biết mặt không biết lòng! Lâm Đạt này, nhìn thì thấy là một tên một sách, không nghĩ tới cậu ta lại có tâm địa gian xảo như thế!”

Nhìn thấy bộ dạng tức giận của Tôn Sa Sa như vậy, Sở Dao không khống chế được đắc ý trong lòng, nhưng ả vẫn đem vai diễn của mình thực hiện trọn vai: “Là như vậy sao?” Sở Dao nắm lấy hai tay của Tôn Sa Sa: “Sa Sa, mình muốn nhờ cậu giúp một chuyện.”

“Chuyện gì thế?” Tôn Sa Sa nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Sở Dao liền đồng ý nói: “Cậu mau nói đi!”

“Mình, mình muốn có một cuộc nói chuyện với An Nhiên và Lâm Đạt! Cậu có thể giúp mình hẹn hai cậu ấy ra khu rừng bên kia bờ sông được không?” Sở Dao cúi thấp đầu, hành động này giống như người bị vậy hăm đến hèn mọn đáng thương, nhưng mà chỉ có bản thân ả mới biết được, người đang cúi đầu nhìn mặt đất đây, lúc này đang cười có bao nhiêu vui vẻ.

“Cậu đó!” Tôn Sa Sa bắt đắc dĩ lắc lắc đầu: “Cậu thật sự quá lương thiện rồi! Đối với loại người đó còn có gì để nói cơ chứ?”

“Xin cậu đó!” Ngẩng đầu lên, đôi mắt của Sở Dao nghiêm nghị đã trào ra nước mắt.

“Được rồi!” Tôn Sa Sa gật gật đầu.

“Nhưng mà...” Sở Dao bổ sung thêm một câu: “Cậu đừng nói là mình hẹn cậu ấy nhé!”

“Tại sao?” Tôn Sa Sa có chút không hiểu.

“Bởi vì...” Tròng mắt Sở Dao vừa chuyển liền nói: “Mình lo là nếu như hai người đó biết người hẹn là mình, Lâm Đạt có thể sẽ không để cho Lục An Nhiên đi đâu...”

“Ừm, cũng đúng!” Tôn Sa Sa gật gật đầu: “Vậy cậu qua đó trước đi, bây giờ mình liền qua đó nói với Lục An Nhiên và Lâm Đạt!”

“Ừm! Thật sự rất cảm ơn cậu!” Gương mặt Sở Dao tươi như hoa: “Sa Sa cậu thật tốt!”

“Hi hi!” Tôn Sa Sa cười một tiếng liền đi tìm Lục An Nhiên và Lâm Đạt.

Nhìn bóng lưng của Tôn Sa Sa, nụ cười trên mặt của Sở Dao dần dần biến mất, chuyển sang gương mặt độc ác cười lạnh, ngày này, cuối cùng ả cũng đợi được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Mười phút sau, bị bắt cóc rồi

Lục An Nhiên và Lâm Đạt tôi nhìn cậu cậu nhìn tôi lại đồng thời nhìn sang cái người đang đứng chống nạnh về mặt người tới không có ý tốt của Tôn Sa Sa, Lục An Nhiên hỏi: “Cậu dẫn chúng tôi đi đâu?”

“Mười phút sau tôi ở khu rừng phía bên kia sông đợi hai cậu!” Tôn Sa Sa nhắc lại lời cô ta đã nói trước đó.

“Cậu tìm hai người chúng tôi làm gì?” Lâm Đạt hỏi.

“Hai cậu qua đó liền biết không phải sao?” Hiện tại Tôn Sa Sa đã nhận định Lâm Đạt là người bi ối vô liêm sỉ, tiểu nhân chằm ngoi li gián, cũng không nguyên ý nói nhiều thêm vài câu với Lâm Đạt, mà nhìn sang Lục An Nhiên nói: “Tôi chính là nhìn thấy cậu tin lời kẻ ác mới có ý tốt nhắc nhở cậu! Tôi có chuyện muốn nói cho rõ ràng với hai cậu!”

“Kẻ ác?” Lục An Nhiên buồn cười nói: “Tại sao tôi lại cảm thấy chính cậu mới là người nghe lời kẻ ác cơ chứ?”

“Thật sự quá ngu xuẩn!” Tôn Sa Sa hừ lạnh một tiếng: “Tôi sẽ ở đó đợi hai người! Mau qua đi!” Nói xong Tôn Sa Sa liền xoay người đi mất.

Lục An Nhiên và Lâm Đạt lần nữa nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương ngụ ý cạ lời, Lâm Đạt hỏi: “Đi không?”

“Đi đi!” Lục An Nhiên cười cười: “Không đi cậu liền bị người ta biến thành kẻ ác đó!”

“Cũng được, đi nói rõ ràng mọi chuyện với cậu ta cũng không phải không được, cũng chỉ ở khu rừng đối diện cũng không xa lắm.” Lâm Đạt nhìn cánh rừng nhỏ bên cạnh sông, gật gật đầu.

Lục An Nhiên cũng gật đầu, từ đây liền có thể nhìn thấy khu rừng phía trước mặt, thật sự không xa lắm, và lại nhìn qua cũng không thấy có cái gì nguy hiểm cả, đi thì đi! Bằng không Tôn Sa Sa này lời nói luôn mang theo gai nhọn, thật sự phiền chết người. Vì vậy mà Lục An Nhiên cùng Lâm Đạt liền tránh tất cả mọi người, hai người đi tới rừng cây đối diện con sông, con sông nhỏ này mặc dù không chảy xiết cho lắm, nhưng cũng không phải không sâu. Nếu như muốn đi tới khu rừng cây đối diện con sông này, phải đi vòng qua phía sau địa điểm cắm trại mới tới được.

Nhìn thấy bóng dáng Lục An Nhiên dần dần đi xa, nam nhân đang ngồi xia răng cách đó không xa ném chiếc tấm xia răng nhắc chân giữ khoảng cách không gần không xa mà đi theo.

Đi xuyên qua cả địa điểm cắm trại rộng lớn, Lục An Nhiên nhìn thấy không xa trước mặt có một cây cầu làm bằng đá, trên cầu có một vài người đang chụp ảnh ngắm hoa. Chỉ cần qua khỏi cây cầu đá này liền có thể băng qua con sông đi qua phía đối diện, Lục An Nhiên và Lâm Đạt nắm tay nhau đi qua cầu, vừa đi đến giữa cây cầu, những người ban nãy còn đang chụp ảnh đột nhiên đem Lục An Nhiên và Lâm Đạt vây lại ở giữa, người cầm đầu đối với Lục An Nhiên tà mị cười: “Lục đại tiểu thư! Đi với chúng tôi một chuyến đi!”

“Không xong!” Lục An Nhiên cả kinh trong lòng, đột ngột đẩy Lâm Đạt một cái: “Lâm Đạt mau chạy đi!”

Lâm Đạt còn chưa phản ứng kịp thì trên cổ đã xuất hiện một con dao ngay tức khắc cô đã mất đi cảm giác, ngất lịm đi. Nhìn thấy Lâm Đạt bị người ta một tay đập ngất, Lục An Nhiên cố gắng muốn trốn thoát nhưng cũng bị đánh một nhát ngất đi.

Đợi đến khi hai người hồi phục lại ý thức, phát hiện cả hai đã bị nhốt trong một căn nhà gỗ, hai tay đều bị trói ra đằng sau.

“Lâm Đạt? Lâm Đạt cậu sao rồi?” Lục An Nhiên hướng người ngồi cạnh đang gục đầu xuống hỏi.

“Không sao...” Thanh âm của Lâm Đạt có chút hữu khí vô lực: “Đầu có chút choáng.”

“Phù...” nghe được âm thanh trả lời của Lâm Đạt, Lục An Nhiên phần nào cũng bớt lo lắng, ngẩng đầu nhìn bốn phía phát hiện bọn họ vẫn còn ở tại công viên hoang dã của thành phố S, từ cử sở vẫn có thể nhìn thấy khu rừng xanh um ở bên ngoài.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Lâm Đạt vẫn còn có chút mơ hồ: “Chúng ta là bị bắt cóc rồi sao? Sẽ chết sao?” nhưng mà bản năng sinh tồn rõ ràng cho cô biết rằng hiện tại cô đang rơi vào tình huống rất nguy hiểm.

“Không sao đâu.” Lục An Nhiên an ủi Lâm Đạt: “Chúng ta nhất định có thể sống sót mà thoát khỏi nơi này!” Mặc dù nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Lục An Nhiên cũng rất vô vọng. Đáng chết! Lần này quả nhiên lại dính vào kẻ của Sở Dao rồi! nhìn tình huống này liền biết là do Sở Dao nhờ Tôn Sa Sa gọi cô và Lâm Đạt hai người đến đây, một chiều này của Sở Dao thật sự tàn nhẫn! Nếu như là do Sở Dao tới tìm hai người cô, hai người nhất định sẽ không mắc mưu, cộng thêm việc gọi hai người đi đến địa điểm lại là rừng cây phía đối diện con sông, địa điểm trông trải như vậy vừa nhìn liền thấy được hết, tự nhiên sẽ không thể có người ra tay động thủ ở đó! Thật không ngờ rằng cư nhiên lại xuống tay ở trên đường đi đến khu rừng!

Đột nhiên, cửa ngôi nhà gỗ bị mở ra, từ ngoài cửa tiến vào ba người đàn ông, tuổi tác đều trên dưới ba mươi, người đàn ông cầm đầu nhìn Lục An Nhiên: “Lục đại tiểu thư, thành thật xin lỗi cô! Hôm nay hai người các cô có thể không quay về được nữa rồi!” sau khi ngồi xuống người đàn ông đó lại bổ sung thêm một câu: “Ít nhất là không thể sống mà quay về được nữa!”

“Bọn họ trả cho ông giá bao nhiêu! Tôi trả gấp mười lần!” Lục An Nhiên buộc bản thân phải bình tĩnh lại và dừng cảm nhìn trực diện vào người đàn ông cầm đầu. Loại sát thủ như thế này bình thường chỉ cần cho tiền là được, chỉ tiền giải tai nạn, vì thế phương pháp đầu tiên của Lục An Nhiên chính là cho chúng nhiều tiền hơn.

Nhìn thấy Lục An Nhiên bình tĩnh như thế, người cầm đầu cũng hơi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới chỉ một thiên kim đại tiểu thư mười lăm tuổi đối diện với loại trường hợp này lại còn bình tĩnh như vậy, thật là thú vị! Ông ta rất thương thức cô bé này, và lại cũng xác định Lục An Nhiên sau này nhất định có thể làm được chuyện lớn! Nhưng mà thật đáng tiếc, liên minh sát thủ bọn họ cũng có quy định riêng: “Thành thật xin lỗi! Chúng tôi tự có quy định của mình.” Mặc dù giá tiền gấp mười lần thật sự rất mê người, nhưng mà phá hủy quy định chính là triệt để cắt đứt tài lộ của bọn họ, sau này ai còn dám tìm bọn họ giao nhiệm vụ nữa!

“Người mà các người muốn giết là tôi, không liên quan đến cô gái này, tôi cùng cậu ấy vốn dĩ không quen biết các người thả cậu ấy đi đi!” Lục An Nhiên tiếp tục thu xếp, cái chết của kiếp trước, cô rất hận, hận Sở Dao, hận Lâm Hạo Thịnh, hận người đàn ông bí ẩn đứng đằng sau mọi chuyện. Nhưng cái chết của cô là cái chết tàn khốc. Nhưng kiếp này không như vậy, nếu như cô chết đi rồi, vẫn còn nợ một mạng của Lâm Đạt, Lâm Đạt hoàn toàn là do bị cô làm cho liên lụy, vốn dĩ kiếp trước, Lâm Đạt hoàn toàn không có một mối liên hệ nào với mình cả, cuộc sống trải qua rất tốt!

Lâm Đạt nghe vậy nhìn về phía Lục An Nhiên, có điểm kinh ngạc, cô khẳng định mình không hề muốn chết, nhưng mà sống chết do mệnh, họa tới không ai có thể ngăn chặn nổi. Việc Lục An Nhiên đến cuối cùng vẫn bảo vệ cho cô làm cô rất cảm động, trong lòng cũng bắt đầu vì Lục An Nhiên mà suy nghĩ.

“Cô gái này tên là Lâm Đạt đúng không!” Tên sát thủ cầm đầu chỉ vào Lâm Đạt nói.

“...” Lục An Nhiên và Lâm Đạt đều cứng nhắc, những người này biết tên của Lục An Nhiên thì không có gì kỳ lạ, nhưng mà ngay đến cả tên của Lâm Đạt cũng biết được, chính là có vấn đề.

“Nhiệm vụ mà chúng tôi nhận được chính là cả hai người đều phải chết!” Tên cầm đầu nuốt tiếng mà vỗ vỗ bàn tay: “Và lại là yêu cầu đem hai người hoàn toàn thiêu chết.”

Ta khinh! Lại còn là lừa! Lục An Nhiên bạo phát đến xuất ngôn chửi tục, hai kiếp làm người của cô đều đã được an bài phải chết do lừa sao! Chuyện quái quỷ gì thế! Sở Dao đáng chết! Lục An Nhiên đã đoán được là Sở Dao thoát không khỏi liên quan đến chuyện này.

“Thật sự xin lỗi!” Tên cầm đầu vừa vẫy tay, hai người ẩn thân đứng đằng sau hắn xuất hiện đem xăng đã chuẩn bị từ trước đổ đầy vào căn nhà gỗ, khi một trong hai người tính đổ xăng lên người Lục An Nhiên, tên cầm đầu giơ tay cản hắn lại, có lẽ là thật sự cảm thấy Lục An Nhiên cứ như vậy mà chết đi rất đáng tiếc, hoặc lại có thể lại là cảm thấy cô bé này không đơn giản, trong lòng cũng có chút không ổn.

“Lâm Đạt! Thật sự xin lỗi cậu.” Lục An Nhiên cảm thấy cơ thể Lâm Đạt đang run lên nhẹ, trong lòng cảm thấy có điểm áy náy, cô vốn không muốn liên lụy Lâm Đạt, nếu như không phải có sự xuất hiện của cô, Lâm Đạt rõ ràng sẽ có một cuộc sống hoàn mỹ hơn mới đúng!

“Bọn họ căn bản không phải do mình đi cùng với cậu mới giết chết mình, mà là bởi vì mình đắc tội với Sở Dao, đúng không?” IQ của Lâm Đạt thật sự rất cao, trong nháy mắt đã hiểu rõ mọi vấn đề.

“Người mà Sở Dao thật sự muốn đối phó vẫn là mình, cậu có thể là do đã chơi với mình quá thân rồi...” Lục An Nhiên rất khâm phục sự bình tĩnh và trí thông minh của Lâm Đạt, trong tình huống như thế này mà vẫn có thể phân tích rõ ràng ai là người muốn giết mình, thật sự không đơn giản.

“Sở Dao chỉ là con gái của thư ký ông nội cậu, cô ta có bản lĩnh này sao?” lời nói của Lâm Đạt có ý là: “Có người đứng đằng sau!”

“...” Lục An Nhiên nhìn sang Lâm Đạt, trong mắt tràn đầy tán thưởng: “Lâm Đạt... cậu thật sự rất thông minh!”

“Cậu không biết người đứng sau là ai, hoặc là người này vô cùng mạnh và lại thể lực vô cùng lớn!” Lâm Đạt tiếp tục phân tích: “Chỉ ít là thể lực mà Lục gia nhà cậu cũng không dám động đến!” Bằng không Lục An Nhiên cũng không cần với Sở Dao chơi trò lá mặt lá trái như vậy, hoặc là muốn dụ ra người đứng đằng sau lưng đó, hoặc chính là chỉ muốn án binh bất động đợi đến khi Lục gia phát triển mạnh hơn nữa.

“Thật ra mà nói, mình thật sự không biết người đứng đằng sau này là ai, không chỉ như thế, trừ mình ra Lục gia không có ai biết sự tồn tại của người đứng đằng sau này.” Lục An Nhiên cũng không muốn giấu Lâm Đạt nữa: “Lâm Đạt, cậu có tin là con người sau khi chết đi còn có thể sống lại không?”

Lâm Đạt nhìn vào đôi mắt của Lục An Nhiên, qua một lúc lâu mới gật gật đầu: “Cậu không có lý do để gạt mình.”

Sau khi rưới xăng đầy ngôi nhà gỗ, ba tên sát thủ đi ra khỏi căn nhà, tên cầm đầu lấy ra cái bật lửa hiệu Zippo một lần nữa nhìn Lục An Nhiên cười mang ý xin lỗi, sau đó liền bật lửa, sau đó buông tay. Mắt nhìn cái bật lửa đó sắp rơi xuống đám xăng bên dưới, một cánh tay xuất hiện giữa không trung, tiếp lấy chiếc bật lửa xém rơi xuống, sau đó lưu loát đóng lại: “Phù, nguy hiểm quá!”

Lục An Nhiên nhìn người vừa mới chụp chiếc bật lửa đó, mơ hồ kinh ngạc, cư nhiên lại là anh ta?

Nam nhân cầm chiếc bật lửa, khoa trương làm một động tác lau mồ hôi trên trán: “Suýt nữa là không kịp rồi!”

“Mày là ai?” Tên cầm đầu rõ ràng không biết được đột nhiên lại có người xuất hiện như vậy, hắn ta rõ ràng có cho người canh giữ bên ngoài! Người này làm sao lại có thể vào được nơi này?

“Mày đang kiếm những người kia sao?” nam nhân đùa giỡn với chiếc bật lửa trong tay, sau đó chỉ tay về phía cách đó không xa có một vài tên đã hoàn toàn nằm bất động nói: “Bọn họ quá mệt mỏi, ngủ say rồi!”

“Mày!” tên cầm đầu kích động muốn rút súng, nhưng lại chậm một bước, nam nhân đó bắt lấy khẩu súng đang mang trên eo của tên cầm đầu một bên lại

một cước đá ngắt một tên khác xuất hiện bên trái tên cầm đầu, sau đó xoay người giật lấy khẩu súng, một cái xoay người đầy soái khí, hai tay trái phải đều cầm súng chĩa về hai hướng khác, hòng súng nhắm ngay trán của hai tên sát thủ còn sót lại.

Nhìn động tác của nam nhân này thuần thực, nhanh chóng, Lục An Nhiên trong nháy mắt thất thần, thân thủ của người này không phải là một người mạnh bình thường!

“Nói đi! Các người là muốn tự làm mình ngắt đi hay là muốn tôi giúp các người một tay?” Nam nhân có chút nghiêng ngả nói.

“Tao cảnh cáo mày, đừng nhúng tay vào chuyện của liên minh Phá Hiểu của tui tao, tao...” tên cầm đầu vẫn chưa nói hết lời dọa nạt, liền bị nam nhân đang cầm súng mỗi người một nhát hoàn toàn làm cho hai tên sát thủ còn lại ngắt đi: “Tôi đã cho các người quyền lợi lựa chọn rồi! Tự mình lại không biết trân trọng, không thể trách tôi được!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Mua sát thủ, làm sao trả lời

Sau khi làm hai người kia ngắt đi, nam nhân đó lấy điện thoại của mình ra gọi một cuộc gọi: “Lập tức định vị tọa độ hiện tại của tôi, tôi đã đánh ngắt vài tên sát thủ, anh đem người qua đây giải quyết đi!” sau khi nói hết lời liền tắt máy, nam nhân nghịch cây súng trên tay tiến vào ngôi nhà gỗ, ngồi xổm trước mặt Lục An Nhiên: “Sao rồi? Tôi đã từng nói qua là em sẽ phải cảm kích tôi mà! Nếu như tôi không xuất hiện kịp thời, em cùng với người bạn này của em đều đã biến thành nấm nướng rồi!”

“Cảm ơn.” Lục An Nhiên không keo kiệt mà tỏ lòng cảm kích: “Làm phiền anh giúp chúng tôi cời dây trói ra.”

Lâm Đạt vẫn chưa tiêu hóa được những lời mà Lục An Nhiên đã nói với cô, biểu tình có chút nghiêm túc.

Nhìn thấy Lục An Nhiên bình tĩnh như vậy, ngay cả bạn học của cô cũng không gào khóc hoặc là cảm động đến rơi nước mắt như trong dự đoán, nam nhân dường như có chút không hài lòng mà sờ sờ mũi, sau đó vẫn là làm theo lời của Lục An Nhiên đã nói, đem dây trói trên người Lục An Nhiên và Lâm Đạt đều cời ra.

“An Nhiên, mình muốn nói chuyện riêng với cậu một chút!” qua hơn gần mười phút Lâm Đạt mới có thể tiêu hóa hết vấn đề mà Lục An Nhiên đã nói với cô vì thế muốn cùng Lục An Nhiên nói về cách nghĩ của cô: “Đi theo mình.” Lâm Đạt đi ra khỏi căn nhà gỗ, Lục An Nhiên cũng nhanh chóng theo sau rồi đi.

Thấy Lục An Nhiên và Lâm Đạt đi đến một nơi cách đó không xa nói chuyện, nam nhân lắc lắc đầu, anh ta không hiểu được tại sao giữa con gái với nhau lại cứ có chuyện thì thầm với nhau nhiều như thế! Và lại mới lúc này hai người lại còn chung hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc! Nhưng mà tại sao phản ứng của hai người đó lại giống như làm mất một túi xách đựng 100 tệ trong đó vậy? thật kỳ lạ!

Lúc này, điện thoại trong túi của anh bỗng rung lên, sau khi kết nối từ trong điện thoại vọng ra giọng nói của người bạn cùng chơi với anh từ nhỏ đến lớn: “Sao rồi? Tìm thấy em gái tôi chưa? Cậu nhất định phải bảo vệ tốt nó nhé!”

“Đã sớm xử xong rồi! đầu cần phí công đợi cậu gọi điện tới chứ!” khoe miệng nam nhân dương lên: “Bảy tên sát thủ, đều là người của liên minh Phá Hiểu.”

Âm thanh trong điện thoại trầm mặc vài giây sau đó mới nói: “Giáo người cho tôi!” Liên minh Phá Hiểu chỉ tiếp chuyện với người chết, cũng có thể nói là, sát thủ trong tổ chức liên minh Phá Hiểu này cũng chỉ nhận những nhiệm vụ liên quan đến mạng người, xem ra là có người muốn giết Lục An Nhiên, chuyện này cùng với những vụ bắt cóc tổng tiền khác không giống nhau!

“Chuyện này không được.!” Nam nhân cự tuyệt nói: “Tôi đã gọi người của quân đội đến đưa hết những người này đi rồi, gần đây có một vụ án buôn lậu lớn bên tôi nghi ngờ có liên quan đến những người này.”

“Vậy nhớ điều tra giúp tôi người thuê những sát thủ này là ai.” Giọng nói trong điện thoại dường như cực kỳ tức giận.

“Tôi nghĩ cậu hỏi em gái cậu là tốt nhất.” Nam nhân liếc mắt nhìn hai người vẫn còn đang nói chuyện bên kia cười nhạt nói: “Tôi nghĩ là em ấy cái gì cũng biết hết rồi.” Không thì làm sao có thể lại bình tĩnh như vậy, bộ dáng như vậy hoàn toàn không giống thiếu nữ mười lăm tuổi nên có.

“An Nhiên?” bên kia điện thoại ngừng một chút nói: “An Nhiên chỉ là cô bé mười lăm tuổi, bác cả mất tích lúc em ấy mới ba tuổi, khoảng thời gian này lại đối diện với quá nhiều chuyện, sợ là nội tâm cũng đã trưởng thành hơn so với những người đồng lứa.”

Đây rõ ràng không phải là bộ dáng thành thực hơn một hai phần! Nam nhân nhìn chăm chú Lục An Nhiên đang đứng bên kia nở một nụ cười hứng thú, sau đó nói với người trong điện thoại: “Lục An Minh, lần này tôi giúp cậu một việc lớn như thế, cậu chuẩn bị cảm ơn tôi như thế nào đây?”

“Bữa khác mời cậu ăn cơm!” Lục An Minh trả lời.

“Nè! Tôi chính là đã cứu mạng em gái cậu đó! Cậu lại mời tôi một bữa cơm đơn giản như vậy đã đủ rồi sao?” nam nhân rõ ràng không vừa lòng với phương thức cảm ơn của Lục An Minh.

“Nè! Nếu như không có tôi thì cậu làm sao có cơ hội làm bộ đội đặc chủng! Khi xưa là ai đã cùng với cậu quỳ trước cửa nhà Tiết gia, quỳ suốt ba ngày liền cơ chứ!” Lục An Minh nói: “Hơn nữa! Em gái tôi cũng không phải chính là em gái cậu sao! Cứu mạng chính em gái cậu mà cậu còn dám đến đòi nhân tình với tôi, tôi đánh gãy chân cậu bây giờ!”

“Hừ! Xem như cậu lợi hại!” Nam nhân cũng lười đi đôi co với Lục An Minh nói: “Mời tôi ăn cơm cũng được! Nhưng mà tôi muốn tự tay Lục An Nhiên xuống bếp!” Món nấm nướng hôm nay thật sự rất ngon!

“Tiết! Định! An! Cậu có phải ngứa da rồi hay không! Cậu cứ nhiên dám bảo Lục gia đại tiểu thư nhà chúng tôi đích thân xuống bếp nấu cơm cho cái tên tiểu tử hoang dã như cậu!” Giọng nói của Lục An Minh được tăng thêm N lần.

“Sao vậy!” Khóe miệng Tiết Định An dương lên: “Không phải cậu nói Lục An Nhiên là em gái tôi sao? Em gái nấu cơm cho anh trai thì có vấn đề gì sao?”

“Xem như cậu lợi hại!” Lục An Minh cắn răng nói: “Lát nữa cậu tự mình đưa em gái tôi về đây! Đừng để An Nhiên ngồi máy xe buýt hay xe khách vớ vẩn kia nữa, tôi bảo chú Trương đến công viên hoang dã đón hai người!” Lục An Minh không nhịn được chửi thề: “Đáng chết! Chắc là An Nhiên bị dọa cho sợ rồi! Em ấy mới mười tám tuổi!”

“Được!” Tiết Định An đáp ứng một tiếng cúp máy. Để điện thoại để vào trong túi, chân mày Tiết Định An nảy lên vài cái, sao anh không thấy được Lục An Nhiên đã bị dọa cho sợ rồi cơ chứ!

Vào thời điểm Tiết Định An ngắt máy, Lục An Nhiên và Lâm Đạt cũng đã đạt được chung một nhận thức, bắt tay nhau kết thúc cuộc nói chuyện, so với quan hệ chỉ là bạn học trước đây của hai người, hiện tại quan hệ giữa hai người dường như là đã tiến tới một mối quan hệ khác, một liên minh chắc chắn cùng trang nghiêm. Mà sau khi Lục An Nhiên và Lâm Đạt quay trở lại địa điểm tập kết cắm trại, mọi người vẫn còn đang chơi đùa, không một ai biết được vừa mới lúc này thôi tính mạng của hai người rơi vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, cũng không một ai biết được quyết định vừa mới được đưa ra lúc này của Lâm Đạt, quyết định này đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống quỹ đạo hiện tại của cô.

“An Nhiên, Lâm Đạt!” Từ xa Kỷ Linh đã trông thấy hai người Lục An Nhiên và Lâm Đạt trở về liền chạy bộ qua đó: “Hai cậu vừa đi đâu đó!”

“Không đi đâu cả.” Lục An Nhiên cười nhìn Kỷ Linh, sau đó vòng qua người Kỷ Linh đi đến trước mặt Sở Dao cách đó không xa: “Sở Dao, Minh có chuyện muốn nói với cậu! Cậu qua đây với mình một lát đi.”

“Ừ?” Vốn dĩ nhìn thấy Lục An Nhiên cùng với Lâm Đạt vẫn bình an vô sự mà quay về Sở Dao đã cảm thấy sợ hãi, không nghĩ tới Lục An Nhiên lại còn muốn nói chuyện với ả, tim Sở Dao nảy lên “thình thịch” bắt đầu đánh trống.

Theo sau Lục An Nhiên, hai người đi đến bên bờ sông, vị trí này cũng là vị trí lúc này Sở Dao đứng đây lau chùi vết bầm trên váy. Ánh chiều tà chiếu lên thân thể hai người bọn họ, sóng nước lóng lánh mặt sông lóe lên ánh sáng kỳ dị, khó có được không gian yên tĩnh như vậy. Nhưng loại an tĩnh này càng ngày lại càng làm cho Sở Dao kinh hãi, ả ta lên nhìn nửa bên mặt của Lục An Nhiên, thấy Lục An Nhiên bình tĩnh như vậy, đáy lòng Sở Dao lại càng thêm sợ hãi.

“Minh mới bị người ta tấn công.” Lục An Nhiên nhìn Sở Dao, ánh mắt vững vàng mà bình tĩnh.

“Cái... cái gì?” Sở Dao áp chế sự bất an dâng lên trong lòng, giả bộ khiếp sợ: “Trời đất! Nguy hiểm như vậy! Vậy cậu có bị làm sao không! Có bị thương chỗ nào không?” Sở Dao cảm thấy trái tim ả đã muốn nảy lên tới cổ họng rồi.

“Minh không sao cả, nhưng cậu tốt nhất nên cẩn thận một chút.” Lục An Nhiên đem toàn bộ sự hoảng loạn cùng kinh hãi của Sở Dao thu hết vào đáy mắt.

“Minh? Minh... Minh cần cẩn thận cái gì kia chứ?” Đại não Sở Dao trống rỗng, cảm giác giống như là Lục An Nhiên đang đe dọa ả vậy, không thể nào! Lục An Nhiên vốn dĩ không thể nào biết được trong chuyện này có sự tham gia của ả được!

“Tất cả mọi người đều biết quan hệ của hai chúng ta rất thân thiết, Lâm Đạt với mình chẳng qua chỉ là bạn học ngồi chung bàn đã bị liên lụy như vậy, cậu nên cẩn thận tí, mình lo lắng bọn họ cũng sẽ xuống tay với cậu.” Lục An Nhiên đem tay đặt lên vai của Sở Dao: “Minh hiện tại lại chỉ có mỗi mình cậu, cậu nhất định phải cẩn thận hơn!”

“Chỉ, chỉ có mình?” Nghe Lục An Nhiên nói lo lắng cho mình thật sự đã làm cho ả thở phào nhẹ nhõm nhưng mà câu nói này là có ý gì chứ: “Lâm Đạt không phải cũng quay lại rồi sao?”

“Lâm Đạt đã tuyệt giao với mình rồi.” Lục An Nhiên nói: “Đại khái chắc là sợ mình sẽ lại liên lụy cậu ta nữa! Haizzz...”

“Như, như vậy sao?” Nghe được lời của Lục An Nhiên, Sở Dao chút nữa là không nhịn được muốn cười lên, nhưng vẫn phải che giấu kỹ càng sợi dây cảm xúc vui sướng đang dâng trào kia nói: “An Nhiên, cậu đừng buồn nữa, mình sẽ không bao giờ rời bỏ cậu! Khoảng thời gian này giữa hai chúng ta xảy ra một số chuyện hiểu lầm, nhưng mà dù gì chúng ta từ khi sinh ra thì đã quen biết nhau. Mình sẽ không vì chuyện này mà bỏ rơi cậu.” Khoác lên khuôn mặt dịu dàng mà Sở Dao giỏi nhất, khuôn mặt này tuyệt đối là khuôn mặt của người bạn thân thiết đã được Sở Dao đem ra diễn xuất thành công triệt để.

“Sở Dao! Cậu thật tốt!” Thật sự lười không muốn nhìn thấy khuôn mặt ấy nữa, Lục An Nhiên thay đổi chủ đề nói: “Cậu cảm thấy là ai muốn giết mình chứ?”

“Chuyện này... Chuyện này mình cũng không biết được!” Ánh mắt Sở Dao có chút tránh né.

“Cậu cũng không biết sao? Sao mình lại cảm thấy giống như là người nhà mình làm vậy?” Lục An Nhiên thử nhìn vào hai mắt Sở Dao nói: “Cậu nói có thể nào là chú Ba của mình không?”

“Chú Ba? Không phải đâu...” Sở Dao có chút loạn, à thật sự đã nghe Sở Vạn Hải nói qua, Lục Quân An hiện tại cũng là người ngồi chung một chiếc thuyền với bọn họ, hiện tại giống ba của ả, cùng làm việc cho một người, mục tiêu chính là làm cho Lục thị sụp đổ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Lục Quân An có thể cùng với Sở Vạn Hải cần xé Lục thị, nhưng mà, tại sao người đầu tiên mà Lục An Nhiên nghĩ ngờ lại chính là Lục Quân An chứ? Nếu như Lục Quân An bị bại lộ, Sở Dao lo lắng ông ta sẽ kéo theo Sở Vạn Hải lộ ra, vì thế nắm chặt nắm tay khẳng định nói: “An Nhiên, mình nghĩ không thể nào là chú Ba được đâu, chú ấy đối xử với cậu tốt như vậy! Khẳng định không thể nào là chú ấy được!”

“Vậy cậu cảm thấy sẽ là ai chứ?” Khóe miệng Lục An Nhiên hơi hơi giương lên, trong chuyện này quả nhiên có sự tham gia của Lục Quân An.

“Mình, mình cũng không biết!” Sở Dao lắc lắc đầu.

“Vậy cậu nói xem có phải hay không Lục gia nhà mình đắc tội với người không nên đắc tội?” Lục An Nhiên nghiêm túc mà nhìn chăm chăm vào hai mắt của Sở Dao suy đoán hy vọng có thể từ trong đó lấy được vài tin tức có lợi cho mình: “Ví dụ như người của Đế Đô (không biết vì sao tới khúc này tác giả lại đổi thành Đế Đô, nhưng mà theo như mình thấy hầu như mấy truyện kia cũng lấy tên này nên chắc sau này sẽ lấy tên địa danh này luôn.)

“...” Nhịp tim của Sở Dao lỡ mất một nhịp, kéo kéo khóe miệng cười gượng nói: “An Nhiên, chuyện chuyện này mình làm sao có thể biết được, cũng có thể là có người muốn bắt cóc cậu để tống tiền Lục gia, hiện tại cả thành phố S này ai không biết vị trí của cậu trong Lục gia chứ!”

“Là như vậy sao!” có được tin tức có lợi, Lục An Nhiên ngừng nói, quả nhiên là người của Đế Đô ngại Lục gia ngáng chân! Nhưng mà Lục gia lại không liên quan đến vũ khí, lại vừa không có tham gia vào chính trị. Bất quá chỉ là một doanh nghiệp ăn uống, Đế Đô bên đó lại sẽ có người nào ngầm ngầm bố trí suốt mười mấy năm như vậy để diệt trừ Lục thị cơ chứ?

“An Nhiên, đừng nghĩ nhiều nữa!” Sở Dao lo lắng Lục An Nhiên sẽ hỏi vấn đề gì nữa liền chuyển sang một vấn đề khác hỏi: “Đúng rồi, nếu như đã có người muốn bắt cóc các cậu, các cậu làm thế nào mà lại chạy thoát ra được thế!” đây mới chính là vấn đề mà Sở Dao quan tâm nhất.

Làm sao mà chạy thoát ra được chứ? Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên, trong hai mắt xẹt qua một tia giảo hoạt thâm thúy. Vấn đề này muốn cô trả lời như thế nào chứ?

Hơ hơ...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Thế lực bí mật, phần mềm định vị

Nhìn thẳng vào hai mắt của Sở Dao Lục An Nhiên không nhanh không chậm sử dụng lời lẽ đã được chuẩn bị trước đó nói: “Là lực lượng bí mật được Lục gia nhiều thế hệ bồi dưỡng vẫn luôn theo dõi bảo vệ mình, mới đem bọn mình cứu ra!”

“Lục gia có thể lực bí mật được bồi dưỡng lâu đời như vậy?” sau khi nghe lời nói của Lục An Nhiên đôi mắt Sở Dao trừng lớn, điều này trước giờ ả vẫn chưa bao giờ nghe nói qua! Đừng nói là ả, ngay cả thư ký thân cận của Lục Kiếm Hào, ba của ả là Sở Vạn Hải cũng không biết được chuyện này.

“Đúng đó!” Lục An Nhiên gật gù đầu biểu hiện ra vẻ kinh ngạc nói: “Mình cũng mới biết chuyện này thôi, và lại...” Lục An Nhiên liếc về phía cánh rừng trống trải bên kia nói: “Có vẻ như thế lực bí mật của Lục gia cùng với thế lực của quân đội Z quốc có liên kết.

“Quân đội!” Sở Dao lập tức choáng váng, Lục gia bất quá cũng chỉ là xí nghiệp thực phẩm và đồ uống hàng đầu của thành phố S, nếu như nói Lục gia có thể lực gì đó, Sở Dao đã rất kinh ngạc, hiện tại lại còn nói thế lực này có quan hệ với quân đội của Z quốc, làm sao Sở Dao có thể tin được? Nhưng mà nếu như không phải như vậy, Lục An Nhiên làm sao có thể thoát ra được chứ? Nghe cha ả nói, sát thủ lần này cũng có số má trong Z quốc, Lục An Nhiên cùng Lâm Đạt cũng chỉ là hai cô gái, làm thế nào có thể chống lại những kẻ giết người khát máu này?

“Đúng!” Nhìn thấy cả khuôn mặt Sở Dao tỏ vẻ không tin còn có biểu hiện nghi hoặc trong đó, Lục An Nhiên giấu đi ý cười trong mắt, cô biết là Sở Dao sẽ không tin lời của một mình cô, nhưng mà không sao, cô đương nhiên vẫn còn kế thứ hai! Lục An Nhiên lại nhìn về rừng cây trước mắt, đó là một rừng bạch dương trắng, thân cây rất nhỏ, khoảng cách giữa các cây với nhau cũng không hoàn toàn chặt chẽ, nhìn sang liền có thể nhìn thấu cả cánh rừng này thậm chí có thể nhìn thấy con đường bên kia cánh rừng... trước đó cũng bởi vì Tôn Sa Sa hẹn họ nói chuyện ở cánh rừng này, Lục An Nhiên mới yên tâm mà đồng ý đi qua đó, địa điểm mà Sở Dao lựa chọn thật sự rất tốt! Một cánh rừng có thể nhìn xuyên thấu như thế đương nhiên có thể khiến Lục An Nhiên yên tâm! Nhưng mà chỉ là cánh rừng này cũng không chỉ có mỗi Sở Dao mới có thể có biện pháp sử dụng tốt như thế!

“An Nhiên, cậu đừng kể chuyện cười với mình nữa! Mau nói sự thật với mình đi!” Sở Dao rõ ràng là không tin chuyện này, xí nghiệp ăn uống cùng với quân đội? Căn bản chính là không có tí quan hệ nào cả!

“Minh không lừa cậu!” Lục An Nhiên tiếp tục nói: “Minh còn để người bảo vệ cho mình đi theo bảo vệ cho Lâm Đạt nữa.”

“Lâm Đạt không phải là đã tuyệt giao với cậu rồi sao? Cậu còn để người theo sau bảo vệ cậu ấy làm gì chứ?” Sở Dao hỏi.

“Cho dù cậu ấy tuyệt giao với mình, nhưng bởi vì mình cậu ấy mới bị cuốn vào vụ bắt cóc! Lần này người của Lục gia giải quyết sát thủ, đại khái là bọn họ cũng sẽ không dám đánh chủ ý lên người mình nữa, nhưng mà Lâm Đạt cũng chỉ là một người bình thường, nhiều nhất cũng chỉ được bộ não thông minh hơn người. Nếu như bọn chúng còn muốn tìm Lâm Đạt làm phiền thì phải làm sao? Cho nên mình liền cho bọn họ bảo vệ Lâm Đạt cho đến khi kỳ thi cuối Sơ trung kết thúc.” Lục An Nhiên vẫn luôn quan sát từng chi tiết nhỏ trên khuôn mặt của Sở Dao, quả nhiên, sau khi cô nói xong câu này, biểu tình trên mặt Sở Dao chuyển sang chần chờ và do dự. À vẫn còn chưa xác định được lời nói của Lục An Nhiên là thật hay giả. Nếu như là thật thì đây đúng là một phát hiện lớn! Nhưng mà à vẫn là không nguyện tin tưởng chuyện này, bởi vì à ta rất hy vọng Lục An Nhiên nhanh chóng đi chết đi, thật sự không muốn bị một người lạ nào đó nhảy ra cản trở chuyện này.

“Không nói nhiều với cậu nữa, lần này quả thật đã hù đến mình, mình đã liên hệ với tài xế tới đón rồi, mình về nhà trước đây.” Lục An Nhiên nhìn về mười mấy bóng người trong rừng cây, khóe miệng lộ ra nụ cười không kiềm chế được.

Nụ cười này lọt vào mắt của Sở Dao chính là nụ cười may mắn đại nạn không chết, mặc dù làm cho à cảm thấy rất chướng mắt, nhưng mà Sở Dao vẫn là nở ra nụ cười dịu dàng nói: “Vậy cậu về trước đi! Chú ý an toàn!”

“Được!” Lục An Nhiên vẫy vẫy tay với Sở Dao, sau đó liền quay lưng đi. Thời điểm sau khi cô xoay người đi, Sở Dao lần nữa quay lại quan sát cánh rừng bên kia sông, lời Lục An Nhiên nói không giống như là giả, nhưng mà về tình về lý cũng không thể nào là sự thật, à thật sự rất mâu thuẫn! Nói Lục gia có vệ sĩ gì đó thì à tin, nhưng mà thể lực bí mật được bồi dưỡng gì đó, lại còn có quan hệ với quân đội... cái này cũng nói quá rồi! Khóe miệng Sở Dao phồng lên một nụ cười khinh bỉ, nhưng nụ cười này nhảy mất liền ngưng lại trên khuôn mặt à, à không dám tin tưởng mà nhìn về phía cánh rừng bên kia sông, mấy bóng người đàn ông mặc một thân quần áo màu đen vác thêm vài người đàn ông dường như đã hôn mê chạy đi, đem những người đang hôn mê kia đến con đường phía cuối cánh rừng bên kia bỏ lên trên một chiếc xe bọc thép chuyên dụng của quân đội đang đậu ở đó.

Đứng chếch sau lưng Sở Dao, Lục An Nhiên đem toàn bộ biểu hiện hoảng loạn và khiếp sợ trên mặt Sở Dao thu hết vào đáy mắt. Cô cố ý yêu cầu Tiết Định An cùng những người mà anh ta gọi tới nhất định phải làm theo đúng thời gian mà cô định ra từ bên phía cánh rừng áp tải những tên sát thủ này đi. Tiết Định An mặc dù rất hiếu kỳ nhưng cũng không cự tuyệt, toàn quyền hiệp trợ Lục An Nhiên diễn ra một vở kịch như thế cho Sở Dao xem.

Con người của Sở Dao quá kiêu ngạo, dù cho Lục An Nhiên có lặp lại ngàn lần, cũng không bằng để à tận mắt chứng kiến. Những lời nói trước đây của cô cũng chỉ là để dẫn đường mà thôi, với Sở Dao nói những lời hoang đường trước, sau đó mới để à chứng kiến cảnh tượng như thế, tự nhiên Sở Dao sẽ không thể không tin.

Nhìn thấy mục đích của mình đã đạt được, Lục An Nhiên lấy lý do với Tần Thư Hàm là “thân thể không được khỏe”, một mình rời khỏi nhóm trở về lối vào của công viên hoang dã, đợi đến khi cô tới cổng vào, tài xế Trương đã sớm đứng bên cạnh chiếc xe đợi Lục An Nhiên rồi, thấy Lục An Nhiên bước tới, tài xế Trương giúp cô mở cửa xe ra, mà sau khi Lục An Nhiên lên xe lại phát hiện trên xe đã thừa ra một người.

“Ai! Năm nhỏ!” Tiết Định An cười chào hỏi với Lục An Nhiên.

“Sao anh lại ở đây?” Lục An Nhiên có chút kinh ngạc, cô còn cho rằng Tiết Định An đã đi cùng với những người kia rồi.

“Thật đúng là vô tình!” Tiết Định An để lộ ra khuôn mặt “bị tổn thương”: “Để tránh rủi ro ngày mai sẽ bị mọi người vây quanh chụp hình nói về sự việc nguy hiểm của ngày hôm nay, tôi đã để đám anh em của tôi phối hợp với em diễn ra một bộ kịch hay như thế! Và lại tôi còn cứu mạng của em! Không thì cái năm nhỏ là em đây liền biến thành năm nướng mất rồi!”

“Năm nhỏ?” Lục An Nhiên đối với biệt danh mà Tiết Định An đặt cho mình có chút cạ lời, chỗ nào của cô nhìn giống năm cơ chứ! Lục An Nhiên quay đầu không muốn tiếp tục tranh luận với Tiết Định An, cô đối với người tranh giành thức ăn từ chén của cô thật sự không có hảo cảm.

“Nè nè nè!” Tiết Định An thấy Lục An Nhiên không để ý đến mình nữa có chút không vui: “Em liền đối xử với ân nhân cứu mạng của em như thế à!”

Lục An Nhiên quay người lại đối diện với Tiết Định An: “Vậy anh muốn tôi đối xử với anh như thế nào?”

“Dù gì tôi cũng lớn hơn em năm tuổi! Em trước tiên... gọi một tiếng anh Tiết nghe xem nào!” Tiết Định An nhìn thấy bộ dáng của Lục An Nhiên như thế nhin không được đùa giỡn một phen.

“Tiết?” Lục An Nhiên suy nghĩ lại về cái họ này: “Tiết gia thành phố R?” Lục An Nhiên nhớ gia tộc này cũng là một gia tộc thương nhân, ít nhiều cũng có hơn trăm năm lịch sử rồi, Lục thị là xí nghiệp ăn uống, Tiết gia là xí nghiệp về rượu, hai gia tộc bình thường cũng sẽ có quan hệ làm ăn qua lại, quan hệ cũng không tệ. Đặc biệt là Lục An Minh cùng với Tiết Định An cũng là anh em từ nhỏ mặc chung một cái quần tời lớn, thiết nghĩ lần này Tiết Định An có thể kịp thời tới cứu cô cũng là ý kiến của Lục An Minh... Nhưng mà Tiết Định An này làm thế nào mà tìm được cô cơ chứ? Cô bị nhốt trong căn nhà gỗ ở một nơi rất hẻo lánh! Lục An Nhiên suy tư, vẫn là không thể nghĩ ra đáp án! Dứt khoát trực tiếp hỏi Tiết Định An: “Anh Tiết, anh làm thế nào mà tìm được em vậy?” Tiết Định An lớn hơn Lục An Nhiên năm tuổi, gọi một tiếng anh Tiết, Lục An Nhiên cũng không bị lỗ vốn.

“Điện thoại của em bị Lục An Minh cài phần mềm theo dõi! Em không biết sao?” Tiết Định An nói: “Tôi hôm qua cậu ta hỏi anh lấy phần mềm này, sáng ngày hôm nay cài vào điện thoại của em, sau đó kết nối với điện thoại của anh, em ở đâu tôi chỉ cần quét một cái liền biết được!”

“Sáng hôm nay?” Lục An Nhiên nhớ đến việc sáng nay Lục An Minh mượn điện thoại của cô để theo dõi weibo lẫn nhau, nháy mắt liền hiểu rõ, thì ra làm như thế là để cài phần mềm định vị trên điện thoại của cô! Nghĩ đến vấn đề thêm bạn gì đó, cũng chỉ là nguy hiểm mà thôi... nghĩ đến mọi người trong nhà vì cô làm những chuyện này, Lục An Nhiên có chút cảm động.

“Em không trách Lục An Minh sao?” Tiết Định An nhìn Lục An Nhiên nói.

“Tại sao phải trách anh ấy?” Lục An Nhiên không hiểu hỏi ngược lại.

“Cậu ta chưa được sự đồng ý của em đã tự cài đặt phần mềm định vị vào điện thoại của em đó!” Tiết Định An rất quan tâm nói, nếu đổi lại là người khác sớm đã nổi trận lôi đình rồi!

“Nếu như không cài đặt phần mềm này, anh có thể tìm thấy em không?” Lục An Nhiên hỏi.

“Có thể thì có thể, nhưng mà phỏng chừng thời điểm tôi tìm được em, em đại khái đã biến thành nấm nướng rồi!” Tiết Định An nói lời thật lòng, vị trí của căn nhà gỗ kia thật sự rất hẻo lánh. Lúc đầu khi mà Lục An Nhiên cùng Lâm Đạt rời khỏi, anh còn tưởng Lục An Nhiên muốn đi nhà vệ sinh hay đi đâu đó, con gái thường đi vệ sinh cùng nhau cũng là chuyện rất bình thường. Và lại phương hướng mà hai người đi tới cũng chính là hướng dẫn đến nhà vệ sinh, Tiết Định An đi theo đến một đoạn đường xác định suy nghĩ trong đầu là đúng nên cũng không tiếp tục đi theo lên nữa mà đứng tại chỗ đợi. Nhưng mà đợi đến gần mười phút cũng không thấy trở về, Tiết Định An mở phần mềm định vị lên phát hiện Lục An Nhiên không ở tại vị trí nhà vệ sinh liền đi theo vị trí hiện thị trên màn hình đuổi theo, như vậy mới kịp thời cứu được Lục An Nhiên.

“Vậy thì tại sao em phải tức giận chứ!” Lục An Nhiên nhún nhún vai.

“...” Khóe miệng Tiết Định An dương lên, quả nhiên là một cô gái thú vị.

“Đại tiểu thư, tới nhà rồi.” Lái xe vào cổng, tài xế Trương nhắc với Lục An Nhiên đang nói chuyện ở phía sau, sau đó đem xe đậu vững vàng ngay trước cửa lớn.

Lục An Nhiên xuống xe sau đó đi vào phòng khách, ở đó một nhà lớn nhỏ Lục gia đều đã có mặt.

“Ai?” Lục An Nhiên nhìn thấy đám người sáng sớm cùng nhau ăn cơm hiện lại có mặt đầy đủ ngồi ở sô pha phòng khách liền hiếu kỳ: “Mọi người tại sao đều ở đây? Không đi tăng ca sao?”

“Vốn dĩ là ở lại tăng ca, nhận được thông báo của An Minh thì mọi người lại quay về đây.” Lục Quân Phong trả lời.

“An Nhiên, con có bị sao không?” Kỷ Nhu kéo An Nhiên tới trước mặt mình quan sát từ trên xuống dưới, đôi mắt của bà hoe đỏ, nhìn tình hình này dường như trước đó đã khóc qua, lúc nhận được điện thoại của Lục An Minh, bà gần như ngất xỉu, đến cùng là ai lại ác độc như thế? Cur nhiên lại có thể dùng đến sát thủ để sát hại một cô bé mới mười lăm tuổi?

“Con? Con không sao cả?” Lục An Nhiên trả lời: “Thật, vẫn còn rất tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Định tới ta sáng, tương lai còn dài

Lục Kiếm Hào thật sự thấy cháu gái bảo bối của mình không hề bị tổn thương mà quay về, đôi lông mày vẫn luôn cau chặt cũng buông lỏng: “An Nhiên, con qua đây!”

“Dạ.” Lục An Nhiên đáp một tiếng đi qua phía ông nội Lục Kiếm Hào.

“Con cho rằng là ai muốn giết con?” Lục Kiếm Hào hỏi: “Tại sao phải giết con?”

“Ba, An Nhiên mới mười lăm tuổi! Cô bé có thể biết gì chứ!” Lông mày lá liễu xinh đẹp của Từ Liên Tâm gắt gao nhăn lại, một cô bé mới mười lăm tuổi, đã phạm phải lỗi lầm lớn đến cỡ nào khiến người ta phải ra tay tàn ác như thế! An Nhiên vừa hiểu thuận lại hiểu chuyện, tại sao lại bị những kẻ xấu kia ghi thù hận? Người này rốt cuộc ác đến mức nào! Ngay cả một cô bé mười lăm tuổi cũng không buông tha? Mà những người khác cũng cảm thấy Lục Kiếm Hào hỏi vấn đề này cũng như không, An Nhiên có thể biết được cái gì! Bất quá chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi.

“Con biết!” Lục An Nhiên lại ngoài dự liệu của mọi người: “Con nghe bọn sát thủ nói là Lục gia nhà chúng ta dụng trướng người không nên dụng!” Lục An Nhiên vừa nói ra liền làm cho tất cả mọi người bị dọa xanh mặt. Lục An Nhiên sớm đã biết mọi người sẽ có phản ứng như thế, đây là kiếp trước Sở Dao nói cho Lục An Nhiên trước khi cô chết, Lục An Nhiên trước sau suy nghĩ liền đem chuyện này nói cho tất cả mọi người có mặt ở đây, cô cảm thấy để Lục gia cẩn thận một chút cũng tốt, chỉ ít cũng sẽ có chút phòng bị, miễn cho giống kiếp trước, bị coi như một đứa ngốc quay vòng vòng suốt cuộc đời, trước khi chết một khắc mới biết được chân tướng!

“Lục gia chúng ta luôn cần trọng trong việc kinh doanh ăn uống, chưa từng đắc tội ai bao giờ, thị trường kinh doanh cũng cố gắng lấy hòa bình làm chủ! Đến cùng là ai lại nhẫn tâm như thế!” Lục Quân Phong nghe được câu nói của Lục An Nhiên thì thập phần khiếp sợ, danh tiếng của Lục thị vẫn luôn rất tốt, trước giờ chưa bao giờ chơi xấu đối thủ nào! Lại còn đụng trúng người không nên đụng? Làm sao có thể như thế được?

“Đúng! Cho dù Lục thị có đụng trúng người nào đó, thì cũng nên nhắm vào con và anh cả! An Nhiên cũng chỉ là một cô bé mười lăm tuổi!” Lục An Minh thập phần trấn kinh, đến tột cùng là ai?

“Chuyện này nên giải quyết như thế nào đây?” Sắc mặt Từ Liên Tâm nhợt nhạt, đem Lục An Nhiên ôm vào trong lòng. Bà thật sự rất thương và yêu thích đứa cháu gái này, bà không có con gái, vẫn luôn coi Lục An Nhiên như con gái của mình, lúc An Nhiên ba tuổi Lục Quân Hạo đã mất tích, đã là một cô bé đáng thương, tại sao hiện tại lại còn có người muốn giết cô? Người này tại sao lại độc ác như thế? Rốt cuộc Lục thị phạm phải lỗi lầm lớn như thế nào, chọc vào nhân vật cỡ nào, đối phương cư nhiên đến cả một cô bé đáng thương như vậy cũng không bỏ qua? Từ Liên Tâm vừa tức giận vừa căng thẳng: “Rốt cuộc là ai chứ?”

Rõ ràng cảm nhận được sự run rẩy của Từ Liên Tâm khi cô nằm trong lòng bà, trong lòng Lục An Nhiên cảm thấy rất ấm áp. Cả nhà thím Hai đối xử tốt với cô như thế nào, Lục An Nhiên cô sẽ ghi nhớ suốt đời! quay đầu, cô nhìn sang Kỳ Nhu và Lục Kiếm Hào, lại nhìn thấy hai người trao đổi ánh mắt với nhau, mặc dù trên khuôn mặt của hai người này cũng có chút trấn kinh, nhưng sự sợ hãi lại càng nhiều hơn. Lục An Nhiên đem loạt biểu tình này thu hết vào đáy mắt cô nháy mắt biết được, Lục Kiếm Hào và Kỳ Nhu đều biết được người phải sát thủ đi là ai! Và lại, cô cũng khẳng định thân phận của người đứng sau bức màn này tuyệt đối không thể khinh nhờn, nếu không thì hiện tại Lục Kiếm Hào cũng sẽ không bày ra một biểu tình như vậy!

“Chuyện này sau này phải giải quyết như thế nào!” Lục An Minh cảm thấy việc cấp bách trước mắt chính là phải nghĩ ra biện pháp để đối phó.

“Mục tiêu của đối phương là con, và lại lần này bọn họ đã thất bại, đại khái trong khoảng thời gian tới sẽ không phải người đến nữa.” Lục An Nhiên nói một cách khẳng định, cô hôm nay ở trước mặt Sở Dao đã diễn một vở kịch đầy đủ, dựa theo tính cách của Sở Dao và Sở Vạn Hải, trước khi chưa tìm hiểu kỹ càng con át chủ bài đằng sau Lục thị do cô tự bày ra thì họ sẽ không mạo hiểm mà ra tay.

“Tại sao em lại khẳng định như vậy?” Lục An Thạc thấy sự kiên định trên khuôn mặt Lục An Nhiên liền hỏi.

“Những sát thủ lần này họ phải đi đều bị giải quyết, họ chắc chắn sẽ cho rằng Lục thị có con át chủ bài bí mật, em cược là họ sẽ án binh quan sát một khoảng thời gian!” Lục An Nhiên trả lời.

“Đó cũng chỉ một khoảng thời gian mà thôi!” Từ Liên Tâm vừa nghĩ vừa sợ hãi.

“Một khoảng thời gian mà nói... như vậy đủ rồi!” Lục Quân Phong cau mày nhìn Lục Kiếm Hào: “Ba, con đi mở lời với chú Hai, chú Hai sẽ không thấy chết không cứu đâu!” Chú Hai trong miệng Lục Quân Phong chính là em trai ruột của Lục Kiếm Hào, tên là Lục Kiếm Phong, năm đó Lục Kiếm Hào kế thừa gia nghiệp lập nên xí nghiệp ăn uống Lục thị, Lục Kiếm Phong lựa chọn gia nhập vào quân đội, hiện nay ở Z quốc này cũng được coi là nhân vật có máu mặt.

“Ba sẽ đích thân tìm ông ấy!” Lục Kiếm Hào biểu tình ngưng trọng, dường như có lời gì muốn nói, nhưng lại không trực tiếp mở miệng, ngược lại quay đầu nhìn về người đã đưa Lục An Nhiên về đây-Tiết Định An: “Định An, hôm nay cảm ơn con rồi.”

“Ông nội Lục quá lời rồi. An Nhiên là em gái An Minh, cũng chính là em gái con.” Tiết Định An đều nói lời thật lòng: “Những chuyện này đều là con nên làm.”

“An Nhiên, con về phòng nghỉ ngơi chút đi!” Lục Kiếm Hào đứng lên nói: “Tiểu Nhu, đỡ ba lên thư phòng trên lầu đi!”

“Vâng thưa ba!” sắc mặt của Kỳ Nhu cũng rất ngưng trọng đi lên phía trước dìu Lục Kiếm Hào đi lên thư phòng lầu hai, bà tuyệt đối không thể mất đi đứa con gái duy nhất của mình!

Những người còn lại ngồi tại lầu này cũng giống như đứng đông lửa ngồi đông than, loại chuyện dịch trong tối ta ngoài sáng như này đổi lại là những người khác đều cũng sẽ không dễ chịu, đặt biệt mũi nhọn này lại chĩa vào người được yêu thương sủng ái nhất Lục gia Lục An Nhiên, thật sự khiến trong lòng mọi người như bị lửa đốt vậy, cổ tình hiện tại trừ bỏ chờ đợi lại không thể làm gì cả!

“Định An, cảm ơn cậu!” Lục An Minh nhìn người anh em tốt của mình cười nói.

Tiết Định An xiết nắm đấm đầm đẫm một cái lên vai Lục An Minh: “Cảm ơn gì chứ! Mời tôi chén rượu là được rồi!”

“Ừ, nên thế!” Lục Quân Phong cũng nghĩ nên cảm ơn Tiết Định An thật tốt: “An Minh, hôm nay con chiều đãi Định An cho tốt.”

“Con biết rồi ba!” Lục An Minh gật gù đầu.

“An Thạc, chúng ta về công ty trước!” Lục Quân Phong nhìn con trai lớn, bọn họ nhận được điện thoại của Lục An Minh liền gấp gấp trở về đây, rất nhiều việc trên công ty còn chưa được xử lý: “Liên Tâm, hôm nay em ở lại cùng với An Nhiên đi.”

“Ừm, anh nhớ chú ý an toàn!” Từ Liên Tâm nhìn vào lông mày của chồng mình, mọi sự lo lắng đều được khắc trên đó.

“Không sao đâu, con sẽ chăm sóc tốt cho ba.” Lục An Thạc đứng dậy vuốt thẳng tây trang của mình.

“Bản thân con cũng phải tự mình cẩn thận.” Từ Liên Tâm rất an tâm về Lục An Thạc, nhưng mà vẫn là không nhịn được nói thêm vài câu: “Biết chưa?”

“Mẹ yên tâm đi!” Lục An Thạc gật gật đầu, đột nhiên phát sinh loại chuyện này, khiến Từ Liên Tâm lo lắng cũng rất bình thường.

“Chúng ta xuất phát đây.” Lục Quân Phong đứng dậy vỗ vỗ vai Lục An Nhiên, muốn nói gì đó lại không biết nên bắt đầu từ đâu, dù gì đối với những người lớn như họ, An Nhiên ngược lại có vẻ trấn định hơn nhiều.

“Bye bye ~ về sớm nhé!” Lục An Nhiên vẫy tay tiễn hai người rời khỏi.

“An Nhiên, mệt không? Có cần nghỉ ngơi chút không? Có muốn ăn chút gì không?” Từ Liên Tâm đem tay đặt lên vai Lục An Nhiên: “Nếu có sợ hãi hay là khó chịu thì nên nói với thím Hai! Con không nên tự mình gánh chịu như vậy.” Vừa nói hốc mắt Từ Liên Tâm lại bắt đầu đỏ lên, bà thật sự đau lòng cho Lục An Nhiên, tuổi còn nhỏ đã phải trải qua loại chuyện này.

“Không sao đâu!” Lục An Nhiên vỗ vỗ vào bàn tay của Từ Liên Tâm đang đặt trên vai mình: “Thím hai, thím không cần quá lo lắng! Không phải ông nội nói sẽ liên lạc với ông nội hai sao? Qua mấy ngày ông nội hai phải người tới là ổn rồi!”

“Haizzz...” nói đến chuyện này Từ Liên Tâm lại thở dài một hơi: “Cũng đã mười mấy năm không liên lạc rồi, không biết người ta có nguyện ý giúp đỡ hay không!” Ngoại trừ người trong Lục gia ra, người ngoài không ai biết Lục Kiếm Hào còn một người em trai, có thể thấy được hai anh em này thật sự quá xa lạ.

“...” Lục An Nhiên cũng không biết rõ chuyện này, nhưng mà cô biết được quan hệ giữa ông nội và ông nội hai đặc biệt tốt. Kiếp trước, trong ký ức của cô chỉ có một lần cô gặp ông nội hai Lục Kiếm Phong, đó là tại tang lễ của Lục Kiếm Hào. Lúc đó cô đứng bên cạnh linh đường, thấy ông nội hai quỳ trước di ảnh, cái gì cũng không nói, sau khi quỳ gối lạy ba lạy, ông nhìn di ảnh của Lục Kiếm Hào trầm mặc không nói gì, chính là quỳ ở đó suốt bốn tiếng đồng hồ. Cảnh tượng như vậy bất luận như thế nào cô cũng sẽ không quên được: bộ quân phục trên người Lục Kiếm Phong treo đầy trên đó hàng trăm chiếc huy hiệu chiến công, mái tóc hoa râm, ánh mắt âm trầm, hốc mắt ươn ướt... lưng của ông thẳng tắp, đôi tay buông thõng, hai đầu gối quỳ trên bô đoàn trước linh đường, đầu ngẩng lên hàm răng cắn chặt, dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng mà một câu cũng không nói ra được, dù cho nói, sợ là người trong ảnh cũng nghe không đến, trả lời không được...

“Thật hi vọng bọn chúng cứ như thế mà thu tay lại! không làm khó chúng ta thêm nữa!” Tay Từ Liên Tâm vuốt ve tóc Lục An Nhiên, lại càng cảm thấy thương cho cháu gái mình.

Lục An Nhiên ngại ngừng cười, thu tay? Làm sao có thể? Bất quá Sở Dao bọn họ có thể an phận một quãng thời gian.

Y như lời Lục An Nhiên đã nói, Sở Dao thật sự bị vờ kịch mà Lục An Nhiên dựng lên lừa gạt, hơn nữa tin tưởng vững chắc không một chút nghi ngờ, về đến nhà liền kể hết toàn bộ sự việc xảy ra trong ngày hôm nay cho Sở Vạn Hải nghe.

Sau khi nghe hết sự việc Sở Vạn Hải cũng bị dọa cho khiếp sợ: “Con nói cái gì? Lục gia có thể lực bí mật? Lại còn có quan hệ với quân đội?”

“Không sai!” Sở Dao trả lời: “Lúc Lục An Nhiên nói với con con cũng không tin, nhưng sau đó chính mắt con nhìn thấy người của quân đội áp giải mấy tay sát thủ kia đi!”

“Con tận mắt chứng kiến tất cả?” Sở Vạn Hải cau mày.

“Không sai, con cũng chỉ thấy được bóng người, bọn họ rất hoang mang, nhìn bộ dáng đó chắc là cũng không muốn để cho người khác biết, nhưng chỗ đó là một khu rừng Bạch dương, lúc bọn họ băng qua khu rừng này tình cờ để con nhìn thấy.” Sở Dao trả lời.

Sở Vạn Hải có điểm do dự, ông ta công tác tại Lục thị cũng gần hai mươi năm nay, tại sao lại không biết được chuyện này? Do dự một chút, Sở Vạn Hải để Sở Dao về phòng trước, sau đó tự mình dùng điện thoại cá nhân gọi một cuộc điện thoại đến Đế Đô bên kia, sau khi điện thoại được kết nối, Sở Vạn Hải đi thẳng vào vấn đề: “Sát thủ thất bại, bị người của quân đội mang đi rồi. Lục thị hình như có thể lực bí mật.”

“Quân đội...” đối phương ngừng một lát sau đó cười nói: “Lục Kiếm Hào này chắc là đã tìm đến em trai ông ta rồi!”

“Lục Kiếm Hào còn có em trai sao?” Sở Vạn Hải thập phần trấn kinh, đây cũng là điều mà trước giờ ông ta không hề biết.

“Tiền tôi sẽ theo như lời đã nói mà chuyển cho anh! Tạm thời không cần phái sát thủ đi nữa, anh cùng liên minh sát thủ nói chuyện rồi giao tiền, hủy bỏ nhiệm vụ!” Đối phương nói tiếp: “Ngày 1 tháng 9 chính thức tiến hành kế hoạch B.”

“Vâng... được!” Sở Vạn Hải đáp một tiếng ngắt điện thoại.

Đứng ngay cửa phòng, Sở Dao vốn chưa hề rời đi không cam tâm mà lăm nhăm trong miệng: “Lục An Nhiên, cho là cô mạng lớn! tương lai còn dài, chúng ta chờ xem! Hừ!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Nhớ lại quá khứ, có khách đến

Đêm đến, Lục An Nhiên nằm trên giường, nhưng mà lần qua lộn lại vẫn không tài nào ngủ được. Kiếp này trùng sinh, rất nhiều chuyện đều bị thay đổi không như trước, nằm thẳng trên giường đem hai tay giơ lên cao, nương theo ánh trăng đánh giá hình dáng đôi tay. Kiếp này đôi tay của cô vẫn hoàn hảo không tổn hại gì, Lục Kiếm Hào nhất định sẽ đem tinh túy của Lục Gia Thái truyền thụ cho cô, chuyện này căn bản sẽ không có phần của Lâm Hạo Thịnh... nghĩ đến người chồng kiếp trước hứa hẹn trước giáo đường sẽ yêu cô một đời.. Lục An Nhiên liền có cảm giác bị ghen lại ở cổ họng. Kiếp trước Lâm Hạo Thịnh là con nuôi trên danh nghĩa của Lục gia, được nuôi dưỡng dưới tên của Lục Quân Hạo và Kỳ Nhu, nghe nói là con của một người bạn thân chí cốt, cha mẹ đều đã mất nên Lục Quân Hạo liền đem về nuôi dưỡng, sau khi Lục An Nhiên ra đời không lâu, Lâm Hạo Thịnh liền bị đưa sang nước ngoài học tập, trong ký ức của kiếp trước, cho đến khi Lục An Nhiên học Cao trung năm hai Lâm Hạo Thịnh tốt nghiệp quay về đầu quân vào Lục thị mới được tính là lần đầu gặp mặt, sau khi về nước, Lâm Hạo Thịnh còn giúp Lục An Nhiên và Sở Dao phụ đạo, cũng trong quá trình phụ đạo đó, Lục An Nhiên từng chút từng chút thích vị bác học nho nhã Lâm Hạo Thịnh, lúc mới bắt đầu Lục An Nhiên chỉ cảm thấy Lâm Hạo Thịnh có thể tin tưởng được, một người không có ba như Lục An Nhiên rất muốn ý lại Lâm Hạo Thịnh, cô sở dĩ trở nên thích Lâm Hạo Thịnh ít nhiều cũng nhờ vào sự khuyến khích của Sở Dao, cô mới dần dần yên tâm để mình càng ngày càng lún sâu vào đó...

Đôi tay nắm chặt lại thành nắm đấm, ánh mắt Lục An Nhiên cũng trở nên lạnh lẽo, kiếp này vì việc trùng sinh của cô mà phát sinh ra thay đổi, có lẽ tất cả cũng sẽ không giống như kiếp trước, cô chỉ có thể từng bước từng bước khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu mới có thể bảo vệ toàn bộ Lục thị.

Nhớ lại về không được tự nhiên trên khuôn mặt của Kỳ Nhu hôm nay, Lục An Nhiên xác định là bà nhất định biết được người nào mua sát thủ đến giết cô, chỉ có điều là người này thật sự quá cường đại, cho nên bà không thể nói! Lục Kiếm Hào cũng biết, nhưng ông ấy cũng vẫn luôn giữ im lặng, chỉ là vào bữa tối lúc này nói cho những người đang căng thẳng rằng Lục Kiếm Phong đã đáp ứng yêu cầu của ông, ngày mai sẽ có người qua đây.

Điều duy nhất hiện tại mà Lục An Nhiên có thể giải tỏa hấn chính là phương diện học tập của bản thân, mặc dù Lâm Đạt sẽ không giúp đỡ việc học của cô giống như trước nữa, nhưng mà cô vẫn còn có gia sư là Tàn Thư Hàm, còn có 100 ngày nữa là đến ngày thi. Cô phải cố hết sức mới có thể thi vào trường Cao trung hàng đầu thành phố S., sai lầm của kiếp trước cô phải từng bước từng bước mà tránh đi, những điều hối tiếc ở kiếp trước cô phải từng cái từng cái mà bù đắp lại! Bỗng nhiên, trong đầu Lục An Nhiên bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt của một cô bé, ước chừng cỡ bốn tuổi, một mái tóc xoắn xinh đẹp chấm eo, mặc bộ đồ công chúa màu hồng, nước mắt lưng tròng, bắt lức cầu xin chính mình... ngược Lục An Nhiên đột nhiên đau nhói... kiếp trước vì sự nhát gan, yếu đuối của mình kết quả khiến một cô bé dễ thương chết trước họng súng, về sau trong giấc mộng hằng đêm cô luôn mơ về lúc đó cô bé dùng giọng nói phát âm vẫn chưa được lưu loát cầu xin chính mình... nếu như kiếp này cô vẫn có thể gặp lại cô bé đó, cô nhất định sẽ đưa tay ra giúp đỡ, không để cho bản thân hối hận, càng không thể để cho bản thân lại hối tiếc lần nữa...

“Cộc cộc cộc” ba tiếng gõ cửa rất nhỏ đánh gãy suy nghĩ của cô, bên ngoài cửa truyền tới tiếng nói ám áp của Kỳ Nhu: “An Nhiên, con ngủ rồi sao?” bà sợ hãi lo lắng cả ngày nay, hiện tại thật sự là không tài nào ngủ được, một bầu tâm sự muốn được nói với con gái mình, do dự một hồi lâu mới quyết định đi qua đây, âm thanh cũng rất nhỏ, nếu như con gái đã ngủ rồi không trả lời, bà sẽ về phòng, nếu như con gái vẫn chưa ngủ bà sẽ đi vào xem con gái như thế nào. Bất quá hiện tại đã rạng sáng, khả năng An Nhiên chưa ngủ vốn dĩ rất nhỏ, nhưng mà trải qua vụ việc bị bắt cóc lại xem nữa bị sát thủ giết chết ngày hôm nay, bà rất lo lắng rằng An Nhiên có thể bị dọa sợ, mơ thấy ác mộng. Nghĩ trước nghĩ sau cả người liền như con kiến bò trên chảo nóng, trong lòng liền như có lửa nóng.

“Mẹ, vào đi! Con chưa ngủ!” Lục An Nhiên ngồi dậy, giường tay mở đèn ngủ cạnh giường.

Nghe con gái còn chưa ngủ, Kỳ Nhu từ bên ngoài mở cửa đi vào: “Tại sao trẻ như vậy còn chưa ngủ? không ngủ được sao?”

“Dạ...” Lục An Nhiên nghĩ nghĩ không trả lời, mà là dịch ra chừa khoảng trống bên cạnh cho Kỳ Nhu.

Kỳ Nhu ngồi lên giường của Lục An Nhiên, Lục An Nhiên tự nhiên kéo chăn đắp lên chân Kỳ Nhu. Kỳ Nhu nhẹ nhàng thở dài: “Mẹ lần qua lần lại không ngủ được, liền qua đây xem con thế nào.”

“Nhìn thấy rồi sao.” Lục An Nhiên cười, tâm tư Kỳ Nhu rất tỉ mỉ và nhạy cảm, xảy ra chuyện như thế này, mất ngủ là chuyện bình thường! Nhưng mà cô cũng ngủ không được, hai mẹ con lại đúng lúc có thời gian nói chuyện cũng rất tốt! Trong lòng Lục An Nhiên cũng tự có tính toán nhỏ của bản thân, nói không chừng có thể từ trong miệng của mẹ mà biết được người bí ẩn đứng đằng sau là ai...

“Ngày mai người bên ông nội hai sẽ qua đây, đến lúc đó mẹ cũng có thể yên tâm một chút.” Kỳ Nhu nói: “Bọn họ hẳn sẽ không thể táo bạo trắng trợn mà động thủ! Con phải ngoan ngoan nghe lời, tuyệt đối không được tùy tiện hành động, không được bướng bỉnh.”

“Bọn họ?” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên: “Ai vậy?”

“...” Kỳ Nhu lập tức im miệng: “Chính là... chính là những người xấu kia!”

“Mẹ, có phải hay không không thể nói với con người đó là ai?” Lục An Nhiên nhìn Kỳ Nhu, đôi mắt mang theo sự trấn định.

“...” đối diện với đôi mắt của Lục An Nhiên, Kỳ Nhu không trả lời mà là gật đầu: “Con còn quá nhỏ!”

“Mẹ...” Lục An Nhiên to gan suy đoán: “Người này có phải cùng với việc ba mất tích có liên quan?”

“...” Biểu tình của Kỳ Nhu rõ ràng có chút ngưng trọng, do dự một lát lúc sau mới gật gật đầu, Kỳ Nhu giơ tay lên vuốt ve đầu của Lục An Nhiên đôi mắt phủ đầy đau thương, ngay cả giọng nói cũng có chút nghẹn ngào: “An Nhiên, con mau trưởng thành đi!”

“Vâng!” Lục An Nhiên thấy Kỷ Nhu đau lòng như vậy cũng không nhẫn tâm mà hỏi tiếp nữa, sau khi gạt đầu vùi đầu vào trong lòng Kỷ Nhu: “Mẹ, con muốn mẹ ôm con ngủ.”

“Được.” Kỷ Nhu nằm xuống đem Lục An Nhiên ôm vào lòng, sau đó gơ tay tắt đèn ngủ, hai mẹ con trong bóng đêm dựa vào nhau. Trên thế giới này có quá nhiều bất lực và nỗi đau, bà chỉ muốn bình bình yên yên cùng với An Nhiên sống cho hết kiếp này, nhưng định mệnh đã cướp đi người chồng của bà, hiện tại lại muốn đoạt đi đứa con gái của bà sao? Bao nhiêu năm nay ông Hạo vẫn luôn bất vô âm tính, bà không nguyện ý từ bỏ khổ cực chờ đợi, yên lặng bảo vệ cho con gái của bà và ông Hạo, hiện tại người đó lại muốn hại chết con gái của bà sao? Tại sao lại như thế... bà cùng ông Hạo đặt tên cho con gái là Lục An Nhiên, chính là hi vọng con gái luôn được bình an vô sự qua hết kiếp này... tại sao yêu cầu đơn giản như vậy ông trời cũng không chịu đáp ứng...

Trong lòng ngực, con gái hô hấp ổn định, nhìn bộ dáng này chắc là đã ngủ say rồi. Loại cảm giác vô lực giống như một đôi tay đang từng chút từng chút một xé rách trái tim Kỷ Nhu, bà chỉ là một người đầy lòng yêu thương chồng và con gái, một người phụ nữ nhỏ bé thêm khát một cuộc sống yên bình, tại sao lại phải trải qua nhiều chuyện như vậy? Con gái của bà cũng chỉ là một cô bé mười lăm tuổi thôi mà! Định mệnh bất công, ông trời bất công... Kỷ Nhu âm thầm khóc không ra tiếng, nước mắt từng giọt từng giọt theo bờ má lăn xuống thấm ướt góc chăn, cũng làm ướt luôn cả trái tim của Lục An Nhiên đang giả vờ ngủ say.

Tay dưới lớp chăn gập gao nắm chặt, Lục An Nhiên không dám lên tiếng, không dám đem cổ phạm nộ, không cam tâm phát tiết ra. Chỉ có thể cắn chặt hàm răng dưới đáy lòng âm thầm thề, sớm muộn có một ngày cô cũng sẽ lôi cái người đứng sau tất cả mọi chuyện ra ánh sáng! Tuyệt đối!

Thời gian thấm thoát trôi qua, Kỷ Nhu khóc mệt mỏi ngủ say, lúc này Lục An Nhiên mới mở mắt ra, dùng ngón tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt Kỷ Nhu. Cô tự hiểu rằng tiến độ hiện tại của bản thân quá chậm chạp, nếu như phải đợi cho đến khi cô đủ lòng đủ cánh, sợ rằng Lục thị đã giống như cá nằm trên thớt rồi! Lục An Nhiên đem hai tay nắm vào nhau, quả nhiên, nếu như muốn bảo vệ Lục thị thật sự bản thân vẫn nên mạnh mẽ hơn! Lục An Nhiên nghĩ tới những người ngày mai sẽ tới đây, trong lòng mặc dù có một tia an toàn, nhưng Lục An Nhiên cũng biết rằng chung quy cũng không thể dựa vào sự bảo hộ của người khác suốt cuộc đời được! Con đường của chính mình vẫn nên do chính bản thân tự đi! Lục thị cũng chỉ có thể dựa vào sự bảo vệ của cô! Trong lòng Lục An Nhiên hiểu rõ, thời gian để cho cô chuẩn bị vốn không nhiều, sau kỳ thi 100 ngày sau, tốt nghiệp Sơ trung cô liền phải theo Lục Kiểm Hào học nghề đầu bếp, nhất định sẽ là một kỳ nghỉ hè bận rộn... Hơn nữa càng thêm bận rộn chính là việc thi vào trường Cao trung hàng đầu thành phố S... Lúc đây Z quốc sẽ xảy ra một chuyện lớn, hai kiếp làm người của Lục An Nhiên giúp cô biết được chân tướng của từng chuyện, đó cũng chính là cơ hội tốt để cô trở mình! Chỉ cần cô nắm chắc cơ hội, nếu như còn có người muốn tổn hại Lục thị cũng phải xem xét lại phân lượng của bản thân.

Cho đến khi bầu trời bắt đầu xuất hiện ánh sáng, Lục An Nhiên mới dần dần chìm vào giấc ngủ, đợi cho đến khi cô ngủ dậy cũng đã là giữa trưa rồi, Kỷ Nhu cũng không biết đã rời khỏi từ lúc nào. Lục An Nhiên xoa xoa hai bên thái dương đang đau nhức, đứng dậy tắm rửa thay một bộ váy phong cách nữ sinh ngọt ngào sau đó liền rời khỏi căn phòng của chính mình, trên hành lang gặp người giúp việc phụ trách quét dọn phòng cô: “Linh Linh, mọi người đi đâu cả rồi?” Hôm nay là chủ nhật, không cần đi làm, đáng lẽ ra mọi người đều có mặt ở nhà... Sáng sớm cô mới ngủ được, lúc này mới dậy, thật sự có chút khó xử.

“Thưa đại tiểu thư, lão gia cùng mọi người đều đang ở nhà ăn dưới lầu dùng bữa!” Linh Linh lễ phép trả lời.

“Được rồi!” Lục An Nhiên mở rộng bước chân chạy xuống.

“A... Đại... đại tiểu thư?!” Linh Linh nhìn thấy Lục An Nhiên đã chạy mất ngai ngừng mà thu cánh tay đã vươn ra lại, cô còn chưa kịp nói với đại tiểu thư là trong nhà có khách đến, đại tiểu thư đã chạy mất rồi...

Mái tóc còn chưa được làm khô hoàn toàn vẫn còn một chút ẩm ướt phủ trên vai, vì chạy gấp nên trông có vẻ lộn xộn, lúc xuống cầu thang không cẩn thận chiếc dép lê vô tình bay ra vừa đúng rơi ngay trước cửa phòng ăn, Lục An Nhiên cứ như thế bám theo thành cầu thang nhảy lò cò đến trước cửa phòng ăn, loại di chuyển này cũng hoàn toàn lọt vào tầm mắt của những người đang có mặt ở đây...

Mang chiếc dép lê vào, Lục An Nhiên mới phát hiện bữa trưa hôm nay cả nhà Lục Quân An cũng đều có mặt, không chỉ như thế, còn có bốn người xa lạ: một người nhìn đáng vẻ cùng lứa với cô đang dùng ánh mắt kinh ngạc mà nhìn cô, một người tuổi tác đại khái khoảng hơn hai mươi tuổi đầu để tóc húi cua (tóc cạo ngắn còn 1 phần hất há) trong mắt đang hàm chứa ý cười, còn có hai người khác tuổi tác so với Lục Quân An và Lục Quân Phong không kém mấy không nhìn ra được là hai người này đang suy nghĩ cái gì.

Lục An Nhiên thấy bản thân biến thành trung tâm của mọi ánh mắt người trong nhà, liền đứng thẳng người, nhẹ nhàng xiết nắm tay bỏ lên miệng ngai ngừng ho ra hai tiếng, hướng những người có mặt trong nhà ăn chào hỏi: “Chào buổi sáng...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Gặp khách, cuộc thi kết thúc

“Bây giờ đã mấy giờ rồi? Lại còn chào buổi sáng?” Lục An Hoa nhìn thấy Lục An Nhiên liền cảm thấy bức mình, trong lời nói cũng khắc nghiệt rất nhiều: “Ngủ nướng tới tận trưa mới dậy lại còn dám xuất hiện? bộ dáng như thế này thật sự không sợ để khách khứa người ta cười cho à!” Lục An Nhiên đáng chết, tại sao hôm qua lại không chết được chứ?!

“An Nhiên, con cũng quá đáng lắm rồi, chú sớm đã bảo con nên học hỏi chị họ An Hân thật tốt mà!” Lục Quân An cũng nhìn Lục An Nhiên không thuận mắt, đứa cháu gái này không biết mắc phải bệnh gì, lúc trước rất dễ bị lợi dụng, hiện tại lại cứ thích đối đầu với mình! Ông ta nhìn thấy liền cảm thấy chướng mắt! Tại sao sát thủ ngày hôm qua lại thất thủ?

“Ba, anh Hai, mặc kệ đi! An Nhiên không phải vẫn còn nhỏ sao!” Lục An Hân lúc này tận lực thể hiện khí độ của một đại tiểu thư, cười dịu dàng, đối với bốn vị khách đang ngồi trên bàn nói: “Để mọi người chê cười rồi.”

Nhìn thấy gia đình này Lục An Nhiên cũng không vui vẻ: “Đứng rồi đứng rồi! Em còn nhỏ! Chị họ An Hân, chị đừng ở đó cười mỉa em nữa!” Lục An Nhiên tức giận chạy đến vị trí thứ nhất phía bên tay phải Lục Kiếm Hào có chút làm nũng nói: “Ông nội, con dậy trễ rồi...”

“Không sao.” Lục Kiếm Hào vỗ vỗ đầu Lục An Nhiên, lại thuận tiện gấp một miếng măng bỏ vào trong chén cô, sau đó mới ngẩng đầu lên hướng về bốn vị khách giới thiệu: “Đây chính là cháu gái của ông Lục An Nhiên.”

Bốn vị khách đối với Lục An Nhiên gật đầu.

Lục Kiếm Hào bắt đầu lần lượt giới thiệu: “Hai vị này là con trai của ông nội Hai, con phải gọi là chú cả và chú hai. Hai người ngồi đối diện chính là hai người con trai của chú ba con ông nội Hai tên là Lục An Duy và Lục An Hồ. Lục An Duy năm nay mới hai ba tuổi, con phải gọi là anh, Lục An Hồ bằng tuổi với con, ngày mai sẽ chuyển đến học chung lớp, sẽ bảo vệ con ở trường học.”

“Dạ dạ.” Lục An Nhiên gật gật đầu nói: “Chú cả, chú hai, anh An Duy, An Hồ, chào mọi người! Trên đường đi mệt nhọc vất vả rồi. Hôm nay dậy muộn, không thể tự mình tiếp đón thật sự xin lỗi.”

“Không sao, ai gặp phải trường hợp như ngày hôm qua cũng sẽ ngủ không yên ổn, ngủ dậy muộn cũng là điều bình thường.” Chú hai cười nhẹ, nhìn ra là một người rất dễ nói chuyện, là một trưởng bối nghiêm khắc.

“Ngày mai thứ Hai, An Hồ sẽ cùng đi học cùng về nhà với con.” Giọng nói của chú cả có chút lạnh băng, hàm dưới cắn chặt, nhìn qua chính là một người ít khi nói cười, là một trưởng bối nghiêm khắc.

“Thật sự rất cảm ơn mọi người.” Kỷ Nhu chân thành cảm ơn, tuy rằng sáng sớm đã dùng nước đá chườm qua đôi mắt, lại còn trang điểm mắt, nhưng vẫn có thể nhìn ra có chút sưng đỏ.

“Thật sự làm phiền mọi người rồi!” Từ Liên Tâm cũng cười nhẹ, có người đến để bảo vệ Lục An Nhiên trong lòng bà cũng bớt được lo lắng.

“Như vậy... dù gì cũng không phải là kế hoạch lâu dài...” Lục Quân Phong thở dài một hơi, cũng không thể bắt Lục An Hồ làm bạn học với Lục An Nhiên mãi được, trước khi thi tốt nghiệp Sơ trung thi được, sau khi thi xong thi sao? Chiều theo bình thường mà nói, Lục An Hồ nhất định sẽ học Cao trung ở trường quân sự!

“Con có thể học cùng với cô ấy cho đến khi tốt nghiệp Cao trung.” Lục An Hồ trả lời.

“Chúng tôi cũng muốn nhanh nhất tìm được chứng cứ...” Chú Hai gật gật đầu nói: “Cũng có thể nói là chúng ta có thời gian là ba năm để tìm ra được chứng cứ...”

“Đã qua hai mươi năm rồi, vẫn còn chưa tìm được chứng cứ sao...” Khóe mắt của Kỷ Nhu uрон ướn, rõ ràng biết là do ai làm, nhưng lại bởi vì không có chứng cứ cái cảm giác này thật sự rất khó chịu, đừng nói đến chứng cứ, ngay cả đến tung tích chồng của bà cũng sống chết chưa biết, rơi xuống không rõ...

“...” Những lời của Kỷ Nhu làm cho bốn vị khách đều trầm mặc, chuyện của Lục Quân Hạo bọn họ đều biết, cũng thật sự tiếc nuối, dù gì, việc Lục Quân Hạo mất tích, bọn họ cũng đều có trách nhiệm trong đó... Cả bàn cơm đều lâm vào trầm mặc, lại do Lục An Nhiên đánh vỡ sự bế tắc này: “An Hồ, hồ sơ nhập học của cậu đều đã làm xong rồi sao? Động tác cũng nhanh thật đó!” Bất quá cũng chỉ mới thông báo cho bên ông nội Hai vào hôm qua, ngày mai liền có thể cùng với cô đi học rồi, cũng làm cho cô thật sự rất kinh ngạc.

“Ừ, không khó đâu.” Lục An Hồ cười một cái, chuyện này nếu như không thể giải quyết được ngay lập tức, ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của họ.

“Vậy sao! Thành tích của cậu như nào?” Lục An Nhiên vừa ăn uống vừa hỏi.

“Cũng được.” Lục An Hồ trả lời: “Thi vào Cao trung Nhất trung thành phố S có lẽ không thành vấn đề.”

“Vậy thì tốt.” Lục An Nhiên đánh giá Lục An Hồ, mười lăm tuổi, chiều cao không quá 1m7, nguyên nhân đại khái là do xuất thân từ gia đình quân nhân, nhìn qua so với những người cùng tuổi có chút trưởng thành hơn, trên người mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay có thể thấy được đường nét cơ bắp ẩn hiện trên đó. Ánh mắt nhiệt tình chân thành nụ cười rực rỡ tự tin, có thể là một người con trai tính cách cởi mở. Nói tóm lại, ấn tượng đầu tiên của Lục An Nhiên cũng không tệ. Mà người ngồi bên cạnh Lục An Hồ là Lục An Duy, nhìn ổn trọng và thành thực hơn Lục An Hồ rất nhiều, nhìn qua chính là loại người kiệm lời, đầu để tóc húi cua, diện mạo thật sự không anh tuấn, nhưng nếu vết sẹo kéo dài từ lông mày bên trái đến xương gò má mà biến mất, Lục An Duy này tuyệt đối có thể được xếp vào loại mỹ nam tử, dựa vào cơ bắp rắn chắc và cân xứng trên người không biết có thể làm cho bao nhiêu cô gái phát điên rồi! Cô lại nhớ đến hôm nướng thịt, mọi người nhìn Tiết Định An đến phát ngốc. Cơ bắp của Lục An Duy này so với Tiết Định An rắn chắc hơn không ít đâu! Chỉ tiếc là vết sẹo đó... Haizzz...

Mấy ngày cuối cùng chạy nước rút cho kỳ thi cũng đã đến, mặc dù mọi người rất tò mò đối với việc Lục An Hồ đột nhiên chuyển trường đến đây, cũng

đối với việc giữa Lục An Nhiên và Lâm Đạt xảy ra chiến tranh lạnh làm cho choáng váng, nhưng mà mọi người cũng không ai quan tâm quá nhiều, một đám chỉ vội vàng, dù gì sau kỳ thi này, mỗi người ở cái lớp này đều là vì thi vào Cao trung Nhất trung thành phố S mà cố gắng, số lượng học sinh được nhận vào Nhất trung cũng chỉ có mấy người, trong lớp này người nào người nấy cũng là học sinh giỏi, đồng thời, mỗi người ở đây cũng là kẻ địch, chỉ cần một chút lơ là, thì sẽ bị những người càng cố gắng hơn vượt mặt!

Lục An Nhiên mặc dù không có sự giúp đỡ của Lâm Đạt, nhưng tốt xấu gì vẫn còn có Tần Thư Hàm phụ đạo cho, Tần Thư Hàm cũng rất kinh ngạc với sự tiến bộ của Lục An Nhiên, cô giống như một khối bột biển mạnh mẽ, những kiến thức mà Tần Thư Hàm giảng qua giống như là nước, toàn bộ đều bị cô tiếp thu sạch sẽ. Mà Sở Dao, mặc dù như cũ cực hận Lục An Nhiên, nhưng mà dù gì cuộc thi này không phải chuyện nhỏ, ả cũng không thể lơ là được!

Điều duy nhất khiến Sở Dao vô cùng vui vẻ, có lẽ chính là việc Lục An Nhiên tuyệt giao với Lâm Đạt, hai người hoàn toàn không hề nói chuyện với nhau, thậm chí Lục An Nhiên còn không nói chuyện với một bạn học nào trong lớp. Sở Dao rất vừa ý với hiệu quả này, Lục An Nhiên đáng lẽ nên như thế, làm một con chó biết nghe lời, ngoài ra sống cô độc cho đến chết! chỉ cần nghe lời à là được, tốt nhất là cùng với những người khác không nên có bất kỳ một điểm quan hệ nào!

Thời gian 100 ngày, Lục An Nhiên tập trung tất cả suy nghĩ và tâm trí vào việc học, ở lớp học có Lục An Hổ bảo vệ, lúc về nhà càng không đi ra ngoài, trong suốt 100 ngày, sự nỗ lực của Lục An Nhiên đều lọt vào tầm mắt của mỗi người.

Cuối cùng, kỳ thi kết thúc Sơ trung cũng đến. Nỗ khổ suốt bao nhiêu ngày qua đều được quyết định vào điểm số của hai ngày ngắn ngủi này!

Trong phòng thi, nháy mắt sau khi buông bút xuống, một cổ vô lực lan tỏa ra khắp toàn thân, đến cả sức lực để cô kiểm tra lại bài thi của mình một lần cũng không còn nữa. Sau khi hít thở sâu một hơi cô ngã nằm ra bàn, cứ nhiên ngủ say mất. 100 ngày này, cô đã quá mệt mỏi! có thể nói là mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Tiếng chuông kết thúc giờ làm bài vang lên, Lục An Nhiên hoảng hốt tỉnh lại, lần cuối cùng kiểm tra lại trường học, lớp, họ tên và mã số thi, những mục có thể dễ bị bỏ sót, Lục An Nhiên giao bài thi cho vị giám khảo thu bài, sau khi toàn bộ bài thi đều được thu hết, giám khảo thi đứng dậy tuyên bố học sinh có thể rời khỏi phòng thi.

Toàn bộ thí sinh đều thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thi xong rồi, có thể yên tâm mà chơi đùa! Đến khi bước vào năm học mới, mọi người ở đây đều đã là học sinh Cao trung rồi!

Lục An Nhiên cho bút vào trong hộp bút, sau đó thu dọn lại cặp, trong nháy mắt lúc đứng lên, trước mắt một mảng trắng xóa, cả người không giữ thăng bằng được hướng phía bên cạnh ngã xuống, không có sự đau đớn khi ngã xuống, nhưng lại ngửi thấy mùi hồng trà nhàn nhạt. Từ lúc bắt đầu mất đi tri giác, cho đến khi một lần nữa hồi phục lại tri giác, đại khái đã trôi qua năm phút, đôi mắt của Lục An Nhiên mới bắt đầu định thần lại, âm thanh mông lung bên tai cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Những thí sinh chưa rời khỏi phòng thi vây quanh Lục An Nhiên, lo lắng nhìn thí sinh đột nhiên bị ngất xỉu này.

“Lục An Nhiên? Cậu có nghe tôi nói không? Lục An Nhiên?”

Lục An Nhiên xoay đầu qua, nhìn thấy một khuôn mặt dường như đã từng thấy qua, vô lực gật gật đầu. Mặc dù đã lấy lại được nhận thức, nhưng mà cô vẫn không có chút sức nào. Sợi dây căng thẳng vì nỗ lực ôn tập sau khi kỳ thi kết thúc đã được nói lỏng ra, trong khoảng thời gian ngắn cô vẫn chưa thể nào thích ứng được, liền lập tức ngất xỉu, hiện tại cũng đang dần dần thích nghi, lần thứ hai tỉnh lại. Nhìn khuôn mặt tràn đầy lo lắng trước mắt, trong đầu Lục An Nhiên bắt đầu hồi nhớ lại người trước mặt này: “Tần... Thư... Mặc?” Cô miễn cưỡng nhớ được tên của người này, nhớ được trước đây trong kỳ thi thử toàn quốc hai người đã ngồi chung một phòng thi, không nghĩ tới lần này lại có duyên như thế, cứ nhiên lại vẫn chung một phòng thi! Nhưng mà trước đó cô không hề để ý có người này trong phòng thi! Chắc là do cô quá căng thẳng rồi.

“May quá...” nhìn Lục An Nhiên gật gật đầu, trái tim đang thắt chặt của Tần Thư Mặc cũng dần buông lỏng, ngay đầu tiên khi bước vào phòng thi này cậu đã nhìn thấy Lục An Nhiên, nhưng mà dường như Lục An Nhiên đã không còn nhớ cậu là ai nữa, cậu vẫn luôn nhận lại. Hôm nay thật sự có duyên, cậu một lần nữa lại ngồi phía sau Lục An Nhiên, vốn nghĩ rằng sau khi thi xong sẽ nói câu tạm biệt với cô mới rời khỏi, ai ngờ được lúc cậu đứng dậy tính chào hỏi, Lục An Nhiên đã ngất xỉu! làm cậu sợ tới mức trái tim cũng này lên thành thịch.

“Vị bạn học này, em sao thế?” hai vị giám khảo ôm một xấp đề thi đến bên cạnh Lục An Nhiên hỏi.

“Em không sao.” Lục An Nhiên nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cơ thể vẫn có chút cảm giác vô lực, nhưng không đáng ngại.

“Không sao thì tốt.” hai vị giám khảo nhìn một cái liền rời khỏi phòng thi, trong lòng không khỏi thầm than nói: bọn nhỏ hiện tại! khả năng chịu đựng tâm lý quá kém, hiện tại đã ngất xỉu, vậy sau này lúc thi tốt nghiệp Cao trung, nếu như kỳ thi thất bại thì sao, còn không phải sẽ nhảy lầu tự sát ư! Haizzz...

“Cậu có thể đi được không?” Tần Thư Mặc hỏi.

“Minh không sao, cảm ơn cậu!” sắc mặt của Lục An Nhiên đã đỡ hơn rất nhiều, những học sinh xung quanh cảm thấy không có việc gì cũng dần dần giải tán.

Lúc này, Lục An Hổ vác cặp đến trước cửa phòng thi của Lục An Nhiên, nhìn thấy tình cảnh này, gấp gáp tiến tới nắm lấy cánh tay của Lục An Nhiên: “An Nhiên? Cậu sao thế? Có phải bị thương rồi không?” đáng chết! Là do cậu đến trễ rồi sao? Cậu cũng chỉ mới đi WC một chút thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Rèn luyện thân thể, yêu đơn phương

“Không sao, chỉ là lúc thi xong có chút chóng mặt.” Nhìn thấy Lục An Hồ chau mày căng thẳng trong lòng Lục An Nhiên cũng triệt để được thả lỏng ra, 100 ngày tiếp xúc, làm cho Lục An Nhiên quen thuộc sự tồn tại của Lục An Hồ, đối với người cùng tuổi với mình này, người “anh trai nhỏ” sinh nhật chỉ lớn hơn mình có ba ngày, Lục An Nhiên rất tin tưởng.

“Đi thôi! Về nhà thôi.” Lục An Hồ đỡ lấy cánh tay của Lục An Nhiên, đeo cặp của Lục An Nhiên lên rồi khỏi phòng thi, dù gì Lục An Nhiên cũng chỉ là một cô gái và lại thể chất có chút kém, đoạn thời gian này áp lực tâm lý của Lục An Nhiên cũng khá lớn, sẽ xuất hiện loại phản ứng như thế cũng là điều bình thường. Nghỉ ngơi vài ngày thật tốt là có thể hồi phục trở lại: “Dù gì thì bắt đầu từ ngày mai cũng không có chuyện gì nữa, cùng mình chạy bộ chút không phải rất tốt sao! Thể chất của cậu cũng quá kém rồi!”

“Ồ...” Lục An Nhiên cười ngượng, Lục An Hồ lớn lên từ trong quân đội, 5 tuổi đã bắt đầu cùng với những quân nhân tham gia chạy thể dục buổi sáng, những ngày ở trong Lục gia, cậu ta mỗi ngày đều thức dậy từ lúc 4 giờ sáng sau đó chạy bộ 2 tiếng đồng hồ, nếu như cùng cậu ta chạy bộ, ngày nào cũng như thế, Lục An Nhiên thật sự lo lắng mình không còn mạng để lên Cao trung nữa!

Không biết người đỡ Lục An Nhiên đi là ai, trong lòng Tần Thư Mặc có chút hụt hẫng, cậu cũng vác cặp lên vai đi về, lúc về đến nhà, ba mẹ cậu đã làm xong nguyên một bàn món ăn đợi cậu, cậu vừa bỏ cặp xuống rửa sạch tay, thì chị gái cũng vừa về tới.

“Thơm quá!” Tần Thư Hàm xoa xoa cái bụng trống rỗng nói: “Con đói chết rồi!”

“Mau đi rửa tay đi!” mẹ Tần thúc giục con gái: “Bọn ta đợi hai con cũng lâu rồi đó.”

Tần Thư Mặc đang ngồi trên bàn ăn giờ đưa lên, lại không hề muốn ăn, nét suy tư giữa hai hàng lông mày khiến cho những người còn lại ngồi trên bàn cơm không tự chủ được quay mặt nhìn nhau.

“Thi không tốt sao?” người nói chuyện trước là ba Tần, ông đẩy gọng kính trên sống mũi một cái: “Nếu như lần này không thi đậu Cao trung Nhất trung của thành phố S cũng không sao, dựa theo thành tích thường ngày của con, cũng đủ để đưa con ra nước ngoài học rồi.”

“Đừng đó!” Mẹ Tần cũng trấn an nói: “Không cần lo vấn đề về tiền bạc.”

“Không phải chứ!” Tần Thư Hàm vừa ăn thức ăn vừa nói: “Hôm nay chị đã nhìn đề thi rồi, không khó mà! Mới gọi điện thoại cho Lục An Nhiên, em ấy cũng nói thi rất tốt, nhưng mà nghe giọng nói dường như có vẻ hơi yếu ớt.”

“Cậu ấy sao rồi?” Trong lòng Tần Thư Mặc gấp gáp: “Hôm nay ở phòng thi cậu ấy đã ngất xỉu.”

“Hả? Vậy sao?” Tần Thư Hàm ngừng một chút rồi nói: “Có thể là do áp lực của em ấy quá lớn! nhưng mà chị cảm thấy thi vào Nhất trung không thành vấn đề, mọi dạng đề thi tốt nghiệp Sơ trung em ấy đều đã làm qua, và lại dạng đề mà chị cho em ấy cũng hoàn toàn làm đúng, cậu anh họ nhỏ của em ấy hình như cũng làm bài rất tốt.” Lúc dạy thêm cho Lục An Nhiên Tần Thư Hàm đã vài lần nhìn thấy Lục An Hồ.

“Anh họ nhỏ?” cặp lông mày vẫn luôn nhíu chặt của Tần Thư Mặc từ từ dần ra, dường như tảng đá lớn treo trong tim cũng bỏ xuống được một nửa.

Loại biến hóa này bị những người ngồi trên bàn cơm thu hết vào đáy mắt, ba Tần không nhịn được ho nhẹ một tiếng: “Thư Mặc à! Chuyện này... ba cảm thấy mặc dù thời đại này tương đối cởi mở, nhưng mà con mới chỉ mười lăm tuổi... chuyện yêu đương gì đó có chút hơi sớm thì phải...”

“Đừng đó! Mẹ cũng không đồng ý việc con yêu đương sớm như thế, thi lên đại học lại nghĩ đến loại chuyện này cũng chưa muộn mà!” Mẹ Tần vẫn là lần đầu tiên nói những chuyện này với con trai, hai má có chút ửng đỏ.

“Mọi người nói cái gì đó!” Tần Thư Mặc tức khắc mặt đỏ tới tận mang tai: “Con và cậu ấy cũng mới chỉ chào hỏi vài câu! Mọi người...”

“Đừng đó! Mới không phải yêu đương đâu!” Tần Thư Hàm đánh gãy lời nói của Tần Thư Mặc, sau đó mới chêm thêm một nhát: “Bất quá chỉ là em trai con yêu đơn phương người ta thôi!” “Chị!” Lúc này ngay đến cả cô của Tần Thư Mặc cũng ửng đỏ lên, bà chị gái này cũng quá đủ rồi!

“Hả?” Ba mẹ Tần quay qua nhìn nhau: “Đơn phương à...”

“Ba! Mẹ!” Tần Thư Mặc thật sự cảm thấy bữa cơm này không thể tiếp tục ăn được nữa rồi, như vậy là đang làm cái gì cơ chứ! Ai đơn phương chứ! Cậu bất quá cũng chỉ là có chút để ý cô ấy mà thôi, đây có thể gọi là cái gì tương tư chứ! Tần Thư Mặc cậu làm sao lại có thể yêu đơn phương chứ!

“Thư Hàm à, cái người Lục... Lục...” mẹ Tần nhất thời vẫn không gọi ra được tên của Lục An Nhiên.

“Lục An Nhiên!” Tần Thư Hàm uống một ngụm canh nói: “Là lớp trưởng lớp học mà con đang phụ trách.”

“Ồ!” Mẹ Tần gật gật đầu: “Nhân cách như thế nào?”

“Phi thường tốt!” Tần Thư Hàm thật tâm yêu thích Lục An Nhiên: “Là thiên kim đại tiểu thư, nhưng mà một chút tính khí đại tiểu thư cũng không có. Chăm chỉ học hành, lớn lên cũng rất xinh đẹp! Hai người đợi con một lát!” Tần Thư Hàm tay chống lên bàn liền đứng dậy rời khỏi bàn ăn chạy xoành xoạch lên thư phòng lầu hai cầm lấy quyển tạp chí trong ngăn kéo bàn sách liền chạy xoành xoạch xuống lầu: “Chính là cô gái trên bìa tạp chí này!”

“Nè! Chị!” Tần Thư Mặc phát hiện Tần Thư Hàm lấy quyển tạp chí mà cậu cẩn thận để trong ngăn kéo liền lập tức muốn ngăn cản nhưng đã quá muộn.

“Lớn lên thật sự xinh đẹp!” Mẹ Tần nhìn Lục An Nhiên trên bìa tạp chí cười trong sáng và tự tin, không nhận được khen ngợi liên tục.

“Thiên kim Lục thị?” Ba Tần cũng nhìn vào bài báo liên quan đến Lục An Nhiên, không thể không lắc đầu: “Ba vẫn nghĩ là Thư Mặc nên tìm một cô gái gia thế bình thường là được, tốt nhất cha mẹ cũng làm giáo viên!” Ba Tần là giáo sư đại học, mẹ Tần là giáo viên Ngữ Văn Nhất trung thành phố S, hai người đều là giáo viên, Ba Tần cũng hi vọng con cái mình cũng làm giáo viên, tốt nhất kiếm một người làm vợ cũng..

“Ba, ba cũng nghĩ xa quá rồi đó!” Tần Thư Mặc không khỏi xoa hai bên thái dương đau nhức.

“Con cũng đã làm giáo viên như ý muốn của ba mẹ rồi, Thư Mặc cũng không cần làm như vậy nữa đâu!” Tần Thư Hàm cắn đuôi gà nói: “Thôi đại nào rồi, gia đình chúng ta còn phải kế thừa nghề giáo viên nữa chứ!”

“Tổ tiên chúng ta cũng đều là làm giáo viên, lúc còn trẻ cụ cố tổ còn...” thấy thái độ của con gái như vậy, Ba Tần không vui rồi.

“Còn được vào kinh diện thánh!” Tần Thư Hàm không nhận được trọn trắng mắt, chuyện này cô nghe đến nỗi hai tai cũng đã mải thành cái kén: “Ba, con hiện tại không phải đã làm giáo viên rồi sao!”

“Chỉ làm giáo viên thôi làm sao đủ? Con làm giáo viên thì phải có sự giác ngộ của một người giáo viên! Thân làm giáo viên thì phải nghiêm khắc kiểm chế bản thân, làm một tấm gương mẫu mực thời khắc đều phải đốc thúc bản thân, phải làm đến khi ngô nhật tam tinh ngô thân...” (đây là một câu luận ngữ đại khái là nói: tôi mỗi ngày phản tỉnh ba điều: lo việc cho người đã làm hết mình chưa? Làm bạn với người có thành khẩn, giữ được chữ tín chưa? Lời thầy dạy dỗ đã luyện tập chưa?) Ba Tần nhìn đứa con gái tính khí trẻ con liền nhận không được đọc ra vài câu.

“Được rồi được rồi!” Mẹ Tần chịu không được hô ngừng lại: “Con cái hôm nay cực khổ một ngày rồi, ông bố nói nó vài câu đi, ba vị đại gia nếu như không ăn nữa, bàn cơm này chắc cũng nguội lạnh rồi!”

“Cũng do bà hằng ngày tạo thói quen cho tụi nó!” Ba Tần thở dài ra một hơi lắc lắc đầu, cầm đũa gấp đồ ăn trong đĩa.

“Đúng rồi.” Tần Thư Hàm nói: “Bắt đầu từ ngày mai con không cần dạy thêm cho Lục An Nhiên nữa, kỳ thi kết thúc kỳ nghỉ của con cũng bắt đầu rồi, con chuẩn bị qua Hy Lạp chơi vài ngày.”

“Hy Lạp? xa như vậy?” Mẹ Tần lo lắng nói: “Có thể hay không không an toàn!”

“Sẽ không đâu! Bạn thân thời đại học của con lấy chồng ở bên đó, con nhận được thiệp mời tham dự đám cưới.” Tần Thư Hàm uống một ngụm canh nói tiếp: “Ăn ở đi lại, chồng bạn thân con đã bao trọn gói rồi. Thư Mặc, em có muốn đi cùng chị đi giải tỏa tâm tình một chút không, dù gì thì em cũng đã thi xong rồi.”

“Được đó.” Tần Thư Mặc gật gật đầu, cậu còn chưa được đi qua Hy Lạp đâu! Đi chơi một chuyến cũng không tồi, khó có dịp vừa mới thi xong.

“Hừ! Đang êm đẹp tự dưng gả đi xa như thế làm gì không biết? bị ức hiếp người nhà cũng không giúp gì được!” Ba Tần không vui nhăn mi lại: “Ba nói cho con biết, tốt hơn hết là con không nên gả đi xa như vậy, cứ ở thành phố S này kiếm một người làm giáo viên kết hôn là được rồi!”

“Ba...” Tần Thư Hàm không vui nhăn mi lại: “Ba đây là muốn ép hôn sao?”

“Cái gì gọi là ép hôn chứ!” Ba Tần dừng một chút rồi nói: “Đúng rồi, trường đại học của ba có một giảng viên vừa mới tới rất được! không thì ngày nào đó tâm tình con tốt một chút, tìm thời gian ba sắp xếp cho hai người gặp mặt ăn bữa cơm? Suy nghĩ thử đi!”

“Không có tâm tình, không có thời gian, không suy nghĩ!” Tần Thư Hàm không nhận được trọn trắng mắt.

“Con cái đứa nhỏ này!” Ba Tần một lần nữa cau mày lại.

“Thư Hàm, gấp mặt ăn bữa cơm cũng không sao mà! Mẹ và ba con cũng vì vậy mà quen nhau đó!” Mẹ Tần cười nhẹ nói tiếp: “Con cũng đã sắp 26 tuổi rồi, lúc mẹ 25 tuổi đã sinh con ra! Và lại, dù gì con cũng chưa có người mình thích không phải sao? Gấp mặt, lỡ như có hảo cảm thì sao!”

“Ai nói con không có người mình thích chứ?” Lời nói của Tần Thư Hàm có thể nói là một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, làm cho những người đang ngồi trên bàn ăn đều sợ ngây người.

“Phụt...” Tần Thư Hàm không nhận được đem ngụm canh vừa mới uống vào phun ra ngoài: “Ài? Đến từ hành tinh nào thế?” Người chị này của cậu tính tình kỳ quái, IQ đạt 200 điểm, đôi mắt để trên đầu, mỗi ngày đều không theo kịch bản mà hành động, người có thể làm cho chị dễ ý, tuyệt đối không phải người địa cầu!

“Là người ở thành phố S sao?” Mẹ Tần cũng không quá hy vọng con gái gả đi quá xa.

“Là giáo viên sao?” Ba Tần vẫn kiên trì muốn con gái kiếm một vị giáo viên.

“Không thể nói thêm!” Tần Thư Hàm đem đĩa bỏ lên mặt bàn nói: “Con ăn no rồi! Mọi người ăn từ từ!” Nói xong, Tần Thư Hàm liền muốn quay người đi.

“Đợi một chút!” Mẹ Tần truy vấn: “Khi nào mang về ra mắt với ba mẹ đây!”

“Trời ơi! Bát tự còn chưa có xem đâu!” Tần Thư Hàm hai tay giơ lên nói.

“A?” Tần Thư Mặc ngậy người một lát nói: “Yêu đơn phương sao!”

“Em là người duy nhất không được nói câu đó!” Tần Thư Hàm liếc trắng mắt: “So với em chỉ dám ngấm nhìn trên bìa tạp chí còn mạnh hơn nữa là!”

“Em...” Tần Thư Mặc không cam tâm bị chị gái nhạo báng như vậy, nhưng mà rõ ràng điều người ta nói lại chính là sự thật, mở miệng muốn phản bác, nhưng lại không cam tâm mà ngậm lại. Tóm lại, cậu mới không nhận mình chính là cái gì mà yêu đơn phương, bất quá chỉ là có một chút hảo cảm mà thôi!

“Con có hẹn bạn cần phải đi ra tiệm sách, con đi trước đây!” Tần Thư Hàm nhìn đồng hồ nói.

“Ài? Là người đàn ông đó sao?” Mẹ Tần tiếp tục hỏi.

“Đạo tiệm sách? Cậu ta là giáo viên sao?” Ba Tần quả nhiên vẫn là quan tâm chuyện này nhất.

“Không thể nói thêm!” Âm thanh vừa dứt, Tần Thư Hàm tiêu sái xoay người, chỉ để lại cho mỗi người một bóng dáng tiêu sái.

“Cái gì chứ!” Tần Thư Mặc hừ một tiếng đem chén đĩa bỏ xuống: “Con cũng ăn no rồi. Hai người từ từ ăn!” Nói xong, đứng dậy quay về phòng của mình, thuận tiện đem cửa khóa trái.

Trong nhà ăn chỉ còn lại ba mẹ Tần bốn mắt nhìn nhau, hai dòng gen tốt đẹp của họ, sinh ra hai người con trí tuệ đặc biệt thông minh lớn lên xinh đẹp không thua kém gì so với con gái, theo lý mà nói đáng lẽ ra phải là người thắng nhân sinh không phải sao! Tại sao cổ tình hai đứa này đều là yêu đơn phương cơ chứ!

Thờ ra một hơi vô lực, ba mẹ Tần liếc mắt với nhau một cái, hai người từ trong mắt của đối phương thấy được sự bất lực được viết hoa trong đó. (Tức là nhấn mạnh từ bất lực í mà)...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Năm bắt cơ hội, rời khỏi đế đô

Về tới phòng của mình trên lầu hai trong Lục trạch, Lục An Nhiên nhắm mắt ngủ một hồi lâu, mới cảm giác bản thân hồi phục được một chút thể lực. Vừa ngồi dậy, Lục An Hồ liền từ ngoài cửa bước vào, trên tay còn bưng một ly nước ép cam tươi, nhìn thấy Lục An Nhiên đã tỉnh dậy, Lục An Hồ cũng thở ra một hơi: “Tỉnh rồi à!”

“Ừm.” Lục An Nhiên gật gật đầu, trên mặt vẫn có điểm lười nhác.

Lục An Hồ trước tiên đưa ly nước ép vào tay Lục An Nhiên sau đó kéo gối đầu lên để Lục An Nhiên tựa vào đó: “Cảm thấy như thế nào?”

“Đờ nhiều rồi.” Lục An Nhiên nhẹ nhàng gật đầu: “Mấy giờ rồi?”

“6 giờ cũng tới giờ ăn cơm tối rồi.” Lục An Hồ nói: “Hay là sáng sớm ngày mai cậu bắt đầu cùng luyện tập với mình đi!”

“Phụt...” Lục An Nhiên suýt nữa bị sặc bởi nước trái cây: “Ngày nào cậu cũng dậy từ lúc 4 giờ, vừa chạy chính là chạy đến 2 tiếng đồng hồ... mình cùng cậu luyện tập? Mình sợ còn chưa bị người ta bắt cóc ám sát thì đã mệt chết rồi!”

“Con người làm sao có thể dễ dàng bị mệt chết như vậy chứ! Cậu có thể bắt đầu mỗi ngày chỉ chạy nửa tiếng, từng chút từng chút một thôi!” Lục An Hồ cau mày nói: “Vốn dĩ cậu đã không ăn thịt, thiếu thịt đồ để gia tăng cơ bắp lại còn chưa kể đến việc không tham gia vận động, cơ thể cậu sẽ càng ngày càng yếu đi! Luyện tập tốt cho cơ thể, nếu như có người bắt cậu, cậu cũng sẽ có thể chạy được thấy đúng không? Đoạn thời gian này mình còn phải dạy cho cậu vài chiêu phòng thân mới được.” Hôm nay thật sự hù chết cậu, cậu cũng chỉ là đi vệ sinh một lúc, Lục An Nhiên ngắt đi cậu cũng không biết, lần sau nếu như lúc cậu đi vệ sinh Lục An Nhiên lại xảy ra chuyện thì biết phải làm sao?

“Ừ...” Lục An Nhiên dường như đang suy nghĩ gì đó gật gật đầu, cô cũng cảm thấy Lục An Hồ nói rất đúng, hiện tại ngay đến cả năng lực bảo vệ bản thân cô còn không có! Trung khảo cũng đã kết thúc, cũng nên suy nghĩ lại những việc tiếp theo rồi.

“Hiện tại cảm thấy như thế nào rồi? Một lát nữa có đi xuống dưới ăn cơm được không?” Lục An Hổ khoanh hai tay trước ngực, đứng trước giường nhìn Lục An Nhiên hỏi.

“An Hổ, mình phát hiện cậu rất chấp nhất đối với việc ăn uống...” Lục An Nhiên cười nói.

“Điều đó là đương nhiên! Một người chết hay sống chủ yếu dựa vào cái gì, cậu có biết không?” Lục An Hổ vẻ mặt thần bí hỏi.

“Là nhịp đập con tim!” Lục An Nhiên trả lời.

“Sai!” Lục An Hổ lắc lắc đầu, một vẻ mặt mang biểu tình “Bạn còn quá non rồi” nói: “Là nhìn xem người đó còn có thể ăn hay không!”

“Hơ?” Lục An Nhiên ngẩn người, đây là đạo lý gì thế?

“Nếu như một người chết đi rồi, nhưng mà người đó vẫn có thể ăn, thì người này đã biến thành quỷ hút máu, những loại vật này mang tên cương thi, nhưng mà chúng ta không thể nói là người này đã chết hẳn, người này cũng chỉ là sử dụng một phương pháp sinh tồn khác để tồn tại trong thế giới này. Nhưng mà, nếu như một người không ăn cái gì cả, vậy thì chỉ có một cách để giải thích thôi! Người này đã triệt triệt để chết đi rồi!”

“Không phải có người thực vật sao, loại hôn mê sâu hay gì đó?” Lục An Nhiên nói: “Bọn họ cũng không ăn cái gì mà!”

“Đầu tiên, những người này được gọi bằng một cái tên, gọi là người nửa chết nửa sống!” Lục An Hổ tiếp tục nói: “Những người này nếu như ở thời cổ đại, cùng với những người chết chẳng có gì khác nhau. Mà ở thời hiện đại, vì duy trì sinh mệnh đặc thù của bọn họ, sẽ phải truyền vào cơ thể bọn họ những thứ như dịch hay dinh dưỡng gì đó, cái này cũng có thể gọi là cưỡng bách cho bọn họ ăn!”

“Hình như thật sự có chuyện như vậy...” Lục An Nhiên hình như có suy tư gì đó gật gật đầu.

“Cho nên, mình cảm thấy bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể con người không phải tim, mà là dạ dày!” Lục An Hổ bổ sung: “Chỉ ít là mình cảm thấy như thế đó!”

“Vậy sao!” Lục An Nhiên tán đồng gật gật đầu.

“Cậu vì lý do gì tại sao lại không ăn thịt, là do tín ngưỡng sao?” Lục An Hổ cũng đem sự tò mò trong lòng hỏi ra.

“Cũng tương tự vậy!” Lục An Nhiên không muốn giải thích quá nhiều, liền cười một cái đổi chủ đề mới: “Cậu xuống lầu trước đi! Mình đổi bộ y phục khác rồi xuống lầu ăn cơm.”

“Được.” Lục An Hổ nhận lấy ly nước trái cây trống không trên tay Lục An Nhiên, sau đó liền quay người rời khỏi phòng.

Cửa phòng vừa đóng lại, Lục An Nhiên xốc chăn lên rồi khỏi chiếc giường nệm mềm mại thoải mái, chân trần đạp lên trên sàn gỗ bóng loáng thượng hạng. Lục An Nhiên đem cửa phòng khóa trái, kéo rèm cửa sổ lên, lại bật đèn trong phòng. Đi đến trước tấm gương tủ quần áo, đem bộ đồ ngủ trên người cởi ra, đánh giá bản thân qua tấm gương.

Lần đánh giá bản thân cẩn thận gần nhất là vào lúc vừa mới trùng sinh, lần này dường như so với lần trước cơ thể cô có chút cao hơn, vốn dĩ chính là độ tuổi phát dục, ngực cũng cao hơn một chút so với thời điểm lúc đó. Vòng eo mảnh khảnh dường như so với lúc trước càng tinh tế, mềm mại hơn, dù gì đoạn thời gian này cô học hành cũng rất cực khổ, mái tóc cũng dài hơn chút. Ngũ quan không có biến hóa, khuôn mặt y chang lúc đầu.

Kỳ thi cuối Sơ trung đã kết thúc rồi, kỳ nghỉ tiếp theo có tổng cộng 60 ngày, cô có 60 ngày dùng để sửa đổi, nói ra chính là cho Lục An Nhiên có một cơ hội để nghỉ ngơi, nhưng cũng có thể tưởng tượng được, 60 ngày này không hề nhẹ nhàng hơn so với lúc còn đi học. Học tập Lục Gia Thái, còn phải xem xét lại vấn đề sửa chữa cửa hàng mà Lục Kiểm Hào cho cô, đồng thời còn phải cùng với An Hổ học tập một chút một số chiêu thức phòng thân... có thể nhìn thấy được những ngày bận rộn của cô bắt đầu mở màn từ ngày mai.

Đầu của cô vẫn còn có chút choáng váng, không phải loại cảm giác không thoải mái, mà là loại cảm giác rất không có thật, cô vẫn cảm thấy bản thân chính là đang nằm mơ, nhiều lúc cô còn nghi ngờ chính mình hiện tại có còn đang sống hay là không...

Đôi chân nhỏ cũng có loại cảm giác vô lực, đôi vai nặng nề, căn phòng thực an tĩnh, an tĩnh đến nỗi cô có thể nghe thấy hơi thở của chính mình, có thể cảm nhận được nhịp tim đang đập của bản thân. Cô thật sự vẫn còn đang sống...

“Cộc cộc cộc” ba tiếng gõ cửa lễ phép, hầu gái ngoài cửa nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư, tới giờ dùng cơm rồi.”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Lục An Nhiên hồi phục tinh thần trả lời, sau đó mở cánh cửa tủ quần áo kế bên tấm gương, từ trong đó lấy ra một bộ đầm theo phong cách ở nhà mặc vào, lại đem mái tóc thắt bím một cách đơn giản nằm xuôi trên vai, liền mở cửa ra, đi xuống nhà ăn lầu dưới.

Lúc này, mọi người đã ngồi ngay ngắn vào vị trí, Lục Kiểm Hào như cũ ngồi ở vị trí chủ vị, Kỳ Nhu ngồi ở vị trí bên trái Lục Kiểm Hào, bên cạnh bà là hai người chú con trai của ông nội hai, Lục An Nhiên đi thẳng đến vị trí bên phải của Lục Kiểm Hào, Lục An Hổ ngồi bên cạnh cô. Hôm nay hai vợ chồng Lục Quân Phong và Lục Quân An cũng đều không có qua đây, trong nhà cũng rơi vào trạng thái yên tĩnh.

“Anh An Duy đâu?” Lục An Nhiên không nhìn thấy Lục An Duy liền hỏi.

“Anh trai mình đi dạo tiệm sách rồi.” Lục An Hồ vừa ăn cơm vừa nói.

“Anh An Duy? Dạo tiệm sách?” Lòng mảy Lục An Nhiên giật giật, suy nghĩ một chút về người mạnh mẽ như Lục An Duy cùng với vết sẹo dờn trên mặt khiến người khác sợ hãi, Lục An Nhiên thật sự cảm thấy so với việc dạo tiệm sách, súng lục càng thích hợp với anh hơn.

“Đúng đó, cậu đừng nhìn anh mình như vậy, anh ấy vẫn rất thích xem sách đó.” Lục An Hồ nói.

“Sách gì thế?” Lục An Nhiên bùng chén canh lên uống một ngụm, đại khái chắc là quân sự tam quốc hay gì đó nhì! Dù gì cũng là quân nhân, hai ngày trước có nghe Lục An Hồ nhắc tới, anh trai cậu ấy hình như còn thuộc về Cục quân đội của Z quốc, lại còn giữ chức vụ không hề nhỏ.

“Tiểu thuyết ngôn tình.” Lục An Hồ trả lời.

“Phụt...” Lục An Nhiên và Kỳ Nhu cũng đang uống canh cùng lúc phun canh vào đối phương.

“Khụ khụ...” Kỳ Nhu lấy khăn giấy xấu hổ lau nước canh nói: “Nghĩ, không nghĩ là An Duy còn thích xem cái này...” cái này thật sự bà không nghĩ được! Người đàn ông thân cao 1m83 mạnh mẽ như vậy cư nhiên lại thích xem tiểu thuyết ngôn tình.

“Đúng đó! Khụ khụ...” Lục An Nhiên bị canh làm cho nghẹn một lúc, cả khuôn mặt cũng có chút đỏ lên.

“Như thế đó!” Lục An Hồ cười nói: “Lúc gia đình con biết anh ấy thích đọc tiểu thuyết ngôn tình còn kinh sợ hơn so với mọi người hiện tại đó!”

“Hihi hihi...” Lục An Nhiên cười trong lòng: một người không thích nói cười cơ bắp cường tráng cư nhiên ngồi trong phòng thẹn thùng xem tiểu thuyết ngôn tình... ai mà không bị kinh sợ!

“An Nhiên, hôm nay con thi Sơ trung cũng coi như là thi hết rồi, thi như thế nào rồi?” Chú hai mở lời hỏi.

“Thi vào Nhất trung thành phố chắc là không có vấn đề.” Lục An Nhiên trả lời: “Dạng đề cũng dễ, tương đối thiên về căn bản, không khó.”

“An hồ, con thi sao?” Chú cả nhìn Lục An Hồ.

Lục An Hồ đem toàn bộ đồ ăn trong miệng nuốt xuống trả lời: “Con cũng đối với Nhất trung không thành vấn đề, có thể tiếp tục tiến hành nhiệm vụ.” Lúc Lục An Hồ nói chuyện với chú cả, giọng điệu và thái độ đều rất đoan chính, nhìn dáng vẻ là đối với chú cả rất kính sợ.

“Ừm.” Chú cả gật gù đầu, sau đó nói: “Ta và chú Hai con ngày mai liền phải về Đê đô rồi, con với anh con có vấn đề gì phải lập tức liên lạc với chúng ta.” Bọn họ ở Đê đô dù gì cũng là người có chức vụ, lần này rời khỏi Đê đô 100 ngày cũng rất khó khăn rồi.

“Được.” Lục An Hồ cung kính gật đầu nói.

“Chú cả chú hai...” Lục An Nhiên có chút không nỡ dấu miệng lên, chú cả nghiêm khắc, chú hai ảm áp. Hai người chú họ hàng xa này cô đều rất thích, kiếp trước không có cơ hội nhận mặt hai người chú này, khó khăn lắm mới có cơ hội được gặp mặt, đoạn thời gian 100 ngày này cũng có chút cảm tình, lần này rời khỏi liền không biết đến khi nào mới có thể gặp lại được.

“Đoạn thời gian này cảm ơn hai người.” Kỳ Nhu dịu dàng cười nói, giọng điệu tràn đầy cảm kích.

“Chị dâu quá lời rồi.” Chú hai cười nhẹ nói.

“Nói với Kiếm Phong, có thời gian thì tới thăm người anh này.” Lục Kiếm Hào mở miệng nói: “Mấy chục năm qua đi rồi, nếu như nó còn vì chuyện cũ năm xưa mà hờn dỗi với ta, ta nhất định sẽ đích thân đi qua đó đánh nó một trận!”

“Vâng thưa bác cả, tụi con sẽ chuyển lời này cho cha.” Chú Hai cười nói.

“An Nhiên, con cũng phải giữ sức khỏe đó, không được nghịch ngợm.” Lời nói của chú cả khá nề nếp: “Nếu như muốn đi chỗ nào chơi liền để cho An Duy và An Hồ đi cùng con, tuyệt đối không được đi một mình.”

“Dạ con biết rồi.” Lục An Nhiên gật gù đầu.

“Ngày mai mấy giờ bay?” Kỳ Nhu hỏi: “Để tài xế Trương đưa hai người ra sân bay đi!”

“Trưa ngày mai bay, sáng mai 8h30 xuất phát sẽ kịp lúc.” Chú hai nói.

“Trên đường phải chú ý an toàn.” Nói xong câu này khuôn mặt Kỳ Nhu đỏ lên, cảm thấy hình như bản thân nói những câu này có chút dư thừa rồi, người ta là thân phận gì cơ chứ? Còn cần bà một nữ nhân nhắc nhở như vậy sao?

“Ừm, chúng tôi sẽ cẩn thận.” Chú Hai cảm kích đối với Kỳ Nhu cười. Một nhà bọn họ đối với Kỳ Nhu đều có chút áy náy, bọn họ cũng đều hi vọng sớm ngày có thể tìm được Lục Quân Hạo đã mất tích...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Vạn vật tự đến, rau xào bày vị

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục An Nhiên không vì là kỳ nghỉ mà thả lỏng lòng biếng, cô còn dậy sớm hơn so với thường ngày, sau đó tự tay xuống bếp, làm một bữa sáng thịnh soạn để tiễn chú cả và chú hai.

Chú cả và chú hai Lục gia hiển nhiên không thể tin được là tay nghề nấu ăn của Lục An Nhiên lại tốt đến vậy, cháo trắng mềm mại thơm ngon trong miệng, bọn họ đây cũng là lần đầu tiên ăn được món cháo ngon mềm như thế. Bốn món ăn phụ khác cũng được phối hợp khéo léo, không chỉ có hai người chú phải hôm nay phải về của Lục gia cảm thán về tay nghề của Lục An Nhiên, mà ngay đến cả Lục Kiếm Hào cũng thấy trước mắt sáng ngời, lần nữa tin tưởng vào quyết định kia của mình là đúng đắn.

Tiến hai người chú đi xong, Lục Kiếm Hào gọi Lục An Nhiên cùng đi vào thư phòng.

Thư phòng này vẫn nguyên bộ dáng lúc trước, quả cầu thủy tinh mà Lục An Nhiên tặng cho Lục Kiếm Hào vẫn như cũ để ở trên bàn.

Lục Kiếm Hào để Lục An Nhiên ngồi một bên nghỉ ngơi, sau đó đứng trước giá sách tìm kiếm một lúc, rút ra một quyển sách cổ, một quyển sách rất mỏng, sườn cuốn sách có chút ngả vàng, nhìn đáng vẻ cũng là sách lâu năm, nhưng bìa sách lại được bảo quản rất kỹ, Lục Kiếm Hào cầm quyển sách đến trước mặt Lục An Nhiên.

Lục An Nhiên đưa hai tay đón lấy quyển sách đọc tên được in trên bìa: “Đạo đức kinh?”

“Không sai.” Lục Kiếm Hào nói: “Bắt đầu từ hôm nay ông nội sẽ chính thức truyền thụ cho con Lục Gia Thái!”

“Nhưng mà Lục Gia Thái này cũng với đạo đức kinh có liên hệ gì chứ?” Lục An Nhiên không hiểu được hỏi, quyển “Đạo đức kinh” này cô biết, cũng đã từng nghe nói qua, nhưng mà thật sự nghĩ không ra mối liên hệ giữa “Đạo đức kinh” và Lục Gia Thái.

“Con đối với “Đạo đức kinh” hiểu biết như thế nào?” Lục Kiếm Hào ngồi trên chiếc ghế dựa lâu năm sau chiếc bàn nhìn Lục An Nhiên hỏi.

““Đạo đức kinh” do Lão Tử viết vào thời Xuân Thu, chủ yếu nói về... đạo đức?” Lục An Nhiên chỉ là nghe không ít về “Đạo đức kinh”, nhưng thật sự muốn cô nói rõ hơn, vẫn là làm khó cô, kiếp trước cô không học vẫn không nghề nghiệp, kiếp này kiến thức của cô cũng chỉ mới tới giai đoạn Sơ trung, “Đạo đức kinh” loại kiến thức cao thâm này, cô thật sự không hiểu.

“Con nói đúng được một nửa.” Lục Kiếm Hào nói: “Quyển “Đạo đức kinh” thật sự nói về đạo và đức, bất quá không phải là loại đạo đức mà con nghĩ tới, đạo trong “Đạo đức kinh” không chỉ nói về vũ trụ chi đạo, tự nhiên chi đạo, nó cũng nói về phương pháp thực hành, tu dưỡng đạo đức của người tu đạo. Đức không phải là đạo đức mà chúng ta vẫn thường nghĩ hoặc là đức hạnh, mà đó là điều cần thiết, là thế giới quan đặc biệt đối với người tu đạo, phương pháp luận chính là phương pháp mà con người áp dụng để làm người. (Đoạn này mình không hiểu cho lắm... dịch tạm vậy thôi) “Đạo đức kinh” là để cho người tu đạo có phương pháp tu hành, đức là nền tảng, đạo dựa trên nền tảng cơ bản mà mở rộng ra.” Lục Kiếm Hào lo lắng Lục An Nhiên tuổi còn nhỏ có thể sẽ nghe không hiểu, vì thế dừng lại hỏi: “Con nghe có hiểu không?”

“Hiểu thì hiểu, nhưng mà ông nội, chúng ta làm thức ăn, lại không phải là tu tiên... đạo cái gì đó, không phải là những người tu tiên học đạo mới phải học sao?” Lục An Nhiên hiểu mối liên hệ giữa đạo và đức, nhưng vẫn còn không hiểu mục đích mà Lục Kiếm Hào lấy đạo đức kinh ra, là muốn dạy cô cách làm người sao?

“Đạo là căn bản của vạn vật, cũng là tôn trọng nguồn gốc của thế giới.” Lục Kiếm Hào giải thích: “Người cho ra đời Lục Gia Thái sơ khai chính là một đạo nhân ở Chung Nam Sơn, sau đó căn cứ vào đạo mà người đó học được, suy nghĩ cân nhắc mới nghiên cứu ra tinh túy của Lục Gia Thái, một thể hệ truyền một thế hệ. Người kế thừa Lục Gia Thái của mỗi đời đều phải học thuộc “Đạo đức kinh” mới có thể lĩnh ngộ được.” Lục Kiếm Hào thở dài: “Haizzz... Chỉ tiếc là thế đạo hiện tại đều đã thay đổi, lòng người cũng đổi theo.”

“Tinh túy của Lục Gia Thái là đạo?” Lục An nhiên lặp lại lời của Lục Kiếm Hào: “Đạo là căn bản của vạn vật...”

“Không sai, An Nhiên, yêu cầu của Lục Gia Thái chính là phải tôn trọng hương vị của nguyên vật liệu.” Lục Kiếm Hào nói: “Sự phối hợp giữa nguyên liệu và lửa là để làm cho nguyên vật liệu đó phát huy triệt để hương vị vốn có của nó, đồng thời, mùi của lửa, phối hợp mùi vị nguyên liệu cũng cần phải bổ sung cho nhau, tuyệt đối không thể phá hủy lẫn nhau, mới có thể tích hợp lẫn nhau. Trong đó quan hệ lợi và hại phải do chính bản thân con xem xét, có thể làm điều đó mà không có sự khác biệt! Điều này cũng là muốn con thông hiểu được tất cả nguyên liệu, thật sự hiểu rõ nguyên liệu, mới có thể trở thành một đầu bếp thật sự.”

“Tất cả mùi vị phải bổ sung cho nhau, không được tiêu hủy lẫn nhau mới có thể dung hòa nhau.” Lục An Nhiên cau mày lại, nghe ra thật sự không đơn giản, mỗi loại nguyên liệu đều có hương vị riêng của chính mình, muốn đem tất cả nguyên liệu vào chung một chỗ, mùi vị tổng hợp không thể tiêu hủy lẫn nhau, lại cần phải bảo vệ hương vị căn bản của nguyên liệu là điều kiện để có thể dung hợp lẫn nhau. Đây thật sự không phải là một việc dễ dàng.

“Chủ yếu vẫn là cần một chữ “ngộ”.” Lục Kiếm Hào lần nữa chỉ vào quyển “Đạo đức kinh” trong tay Lục An Nhiên mở miệng nói: “Đương nhiên, đức hạnh của một người đầu bếp cũng là điều rất quan trọng, ta cho con 5 ngày để học thuộc quyển “Đạo đức kinh” này.”

“Vâng thưa ông nội.” Lục An Nhiên gật đầu.

Lục Kiếm Hài từ chiếc ghế dựa cổ đứng lên, nói: “Bây giờ với ông đi xuống nhà bếp, làm hai món ăn mà con tâm đắc nhất.”

“Dạ.” Lục An Nhiên đứng lên đi theo sau Lục Kiếm Hào xuống nhà bếp.

Nhà bếp rộng 16m² được hầu gái dọn dẹp thập phần sạch sẽ, một chút khói dầu nhà bếp cũng không làm người khác khó chịu. Sau khi rửa sạch tay Lục An Nhiên mở chiếc tủ lạnh ba ngăn ra, từ trong đó lấy ra nguyên liệu tươi mới, sau khi cho rửa qua nước sạch sẽ mới để lên trên mặt thớt, dùng dao hoặc cắt thành miếng, hoặc cắt thành sợi. Mặc dù sử dụng dao không được coi là thông thạo cho lắm thậm chí hành động còn có chút chậm nhưng mà những miếng nguyên liệu cắt ra vẫn giống nhau về độ lớn nhỏ, mỏng dày. Lục An Nhiên của kiếp trước bị cắt đứt gân tay, hai tay bị phế, mặc dù sau đó đã chi rất nhiều tiền đưa tới bệnh viện nhưng vẫn không làm gì được, cầm dao cắt rau không đến mười phút thì đã đau đớn đến nhe răng trợn mắt, giữa trán phủ đầy tầng tầng mồ hôi, lúc dừng tay lại, từ lòng bàn tay đến đầu ngón tay vẫn luôn không ngừng run rẩy, nhưng mà ngay cả trường hợp như này, Lục An Nhiên vẫn không bao giờ từ bỏ món ăn, vẫn luôn cắn răng khổ luyện. Mặc dù cô cầm dao không thể tài giỏi như những đầu bếp khác, nhưng mà những thứ mà cô xắc ra tuyệt đối đạt tiêu chuẩn. Chỉ là cô không có phương pháp có thể nhấc chiếc chảo lên, càng không có biện pháp cầm muối xào rau....

Kiếp này đôi tay cô vẫn hoàn hảo, một lần nữa cô vẫn quyết tâm luyện tập phương thức thái rau, học một chút cách thức cầm muối. Trân trọng thật tốt cơ hội trùng sinh này, luyện tập các kỹ năng cơ bản của một người đầu bếp.

“Ừm...” Lục Kiếm Hào ngồi bên cạnh rất vừa ý mà gật đầu, mặc dù động tác thái rau của Lục An Nhiên rất chậm, nhưng mà những thứ mà cô thái ra vẫn rất tốt, bất quá cũng chỉ là cô bé mười lăm tuổi, lại chưa từng được học dưới sự hướng dẫn của ông, trình độ như thế cũng đã là quá tốt rồi.

Sau khi thái xong các nguyên liệu, Lục An Nhiên trước tiên tìm một chiếc nồi nhỏ, sau khi nấu một món canh đơn giản, đem nắm đông cô, đậu hũ đã được xắt xong bỏ vào. Đợi cho đến khi dầu trong chảo đã nóng lên cô bắt đầu cho măng xanh và các nguyên liệu khác vào. Cần thận quan sát dầu trong chảo, cảm thấy đã đến lúc, Lục An Nhiên đem tay bỏ cách mặt dầu khoảng 5cm, cảm nhận độ nóng của dầu, rồi vặn lửa nhỏ lại, cho hành và tỏi xào cho đến khi tỏa ra mùi thơm, sau đó mới cho thêm những nguyên liệu đã được chuẩn bị xong, lại vặn lửa lớn xào thêm một chút, rồi lại canh đúng thời gian cho muối, mì chính và các nguyên liệu cần khác vào tiếp tục xào, sau khi ngửi được mùi thơm của thức ăn cho thêm một muỗng dầu hào và hai muỗng nước tương, nấu cho đến khi nước bắt đầu đặc lại mới vặn lửa nhỏ, lại đợi thêm cho đến lúc nước sệt khô lại còn một lớp nhỏ rồi tắt lửa. Không đem thức ăn từ trong chảo ra ngoài, mà lại rưới thêm một ít nước tương, đảo thức ăn trong chảo một chút rồi mới đổ thức ăn ra. Trang trí đĩa thức ăn sao cho đẹp mắt, lại dùng khăn giấy chuyên dụng trong nhà bếp lau đi nước sệt ở mép đĩa, bung đến trước mặt Lục Kiếm Hào, sau đó quay lưng đi đến tủ lạnh lấy sữa tươi, mở nắp của chiếc nồi đổ vào một ly sữa tươi đầy, nháy mắt mùi sữa tỏa ra bốn phía, hỗn hợp mùi hương giữa sữa và món súp trộn lẫn vào nhau bổ sung cho nhau.

Quan sát màu sắc của món súp dần dần chuyển thành màu trắng, cho đến khi sữa và canh hòa hợp thành một, Lục An Nhiên liền tắt lửa, dùng bao tay cách nhiệt nâng chiếc nồi, bung chiếc nồi này bỏ lên bàn bên cạnh món xào lúc này.

Lục Kiếm Hào nhìn hai món ăn bày trước mặt, màu sắc phối hợp đẹp mắt, hương vị kích thích vị giác. Sắc, hương, vị của hai món này hoàn toàn đạt được tiêu chuẩn, nhấc thìa tre gấp một gấp rau xào bảy vị, cho vào miệng, nhai vài cái, trong miệng đều là hương thơm tươi mát thanh nhã. Món chay bảy vị, món ăn giống như tên chính là xắt sợi bảy món rau xào với nhau, nghe thì cảm thấy rất đơn giản, nhưng lại là món xào có độ khó vô cùng cao, độ hấp thụ dầu của từng loại rau khác nhau, độ chịu nóng, thậm chí đến ngay đến cả hương vị ngon nhất khi ở trong miệng cũng hoàn toàn khác nhau, muốn nấu được món này đạt trình độ ngon nhất, ngoại trừ việc khống chế tốt độ lửa còn phải hiểu rõ đặc tính của từng loại rau. Khi nấu món ăn này Lục An Nhiên không chế rất tốt độ lửa, cảm giác khi ăn vào trong miệng cũng đáng giá để thưởng thức, nên giòn thì giòn, nên mềm thì mềm, tuyệt đối là một kiệt tác. Nhưng mà Lục Kiếm Hào chỉ ăn một gấp liền nhẹ nhàng lắc đầu, bỏ thìa tre xuống.

Thấy Lục Kiếm Hào đặt thìa xuống, Lục An Nhiên lại múc một bát nhỏ súp canh rau từ trong chiếc nồi đất ra đưa tới trước mặt ông, Lục Kiếm Hào dùng muỗng sứ múc một muỗng súp cho vào miệng, trong nháy mắt hương vị nồng đậm của sữa trong miệng lưu chuyển, hương vị tươi mới. Lục Kiếm Hào lại ăn một cục đậu hũ, đậu hũ khi mới cho vào miệng có cảm giác rất chắc chắn, khi cắn vào lại trở nên mềm mại không gì có thể so sánh, thập phần thần kỳ. Nếm thử vài muỗng rau, Lục Kiếm Hào mới để muỗng xuống, lắc lắc đầu.

“Ông nội? Không ngon sao?” Lục An Nhiên nhún mày mở miệng hỏi, cô rất tự tin đối với trình độ hương vị của mình nấu ra, tại sao Lục Kiếm Hào lại luôn lắc đầu chứ?

Lục Kiếm Hào không trả lời vấn đề của Lục An Nhiên: “An Nhiên, con tự mình nếm thử đi!”

Lục An Nhiên cầm thìa lên gấp một gấp rau xào, bất luận là độ lửa hay là hương vị Lục An Nhiên cũng canh đúng thời gian, món ăn này làm rất thành công mà! Ngay người không hiểu, Lục An Nhiên tiếp tục múc một bát súp canh rau, hương vị canh nồng đậm rau dưa thanh thúy, rất ngon mà! Lục An Nhiên nhìn Lục Kiếm Hào vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Lục Kiếm Hào đứng lên đi ngang qua người Lục An Nhiên tới trước tủ lạnh mở ra lấy những nguyên liệu mà lúc này Lục An Nhiên đã sử dụng, toàn bộ đều được rửa sạch sẽ, sau đó dùng dao xắt sợi. Chiếc dao xắt ray như nháy múa trên tấm thớt, chỉ để lại một đạo hình bóng màu bạc của con dao. Kỹ thuật xắt rau này thật khiến cho Lục An Nhiên không khỏi cứng lưỡi. Dầu nóng trong nồi, đợi một chút rồi cho nguyên liệu vào xào đều, toàn bộ tiến trình tiến hành cùng một dạng với Lục An Nhiên. Sau khi trút rau ra khỏi nồi, Lục Kiếm Hào đem đĩa thức ăn tới trước mặt Lục An Nhiên nói: “An Nhiên, qua đây nếm thử con sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 47: Đọc sách nhập thần, gặp gỡ ngẫu nhiên khi dạo phố

Nửa tin nửa ngờ, Lục An Nhiên cầm đũa trúc gấp một gấp món bảy vị, cho vào miệng nhai.

Rộp rộp rộp...

Âm thanh giòn tươi của món rau vang lên trong miệng cảm giác như chưa từng bị xào qua, ngược lại giống như càng giòn hơn so với khi chưa được xào qua với dầu, càng tươi ngon! Không chỉ có rau, Lục An Nhiên cũng cảm nhận được từ món canh hương vị tươi mới của nước tương, mỗi loại rau đều có thể cảm nhận được hương vị căn bản của từng loại, đồng thời cũng đạt đến cảnh giới hài hòa, thống nhất mà trước nay chưa từng có, giữa các loại rau có hương vị thống nhất nhưng cũng thể hiện ra được hương vị đặc trưng, vị giác chưa bao giờ được thưởng thức hương vị như thế này, làm cho Lục An Nhiên không ngừng gấp thức ăn cho vào miệng cho đến khi toàn bộ thức ăn trong đĩa đều được ăn sạch sẽ.

Đem miếng cuối cùng trong miệng nuốt xuống, Lục An nhiên vẫn luôn nhớ mãi hương vị lúc nãy, cô đối với vị giác của mình rất tự tin, và lại Lục Kiếm Hào lúc nãy chính là ở trước mặt cô làm ra món ăn này, nhưng mà cô thật sự không thể nghĩ được làm sao có thể làm ra được món ăn như thế này, loại hương vị này khiến Lục An Nhiên thích thú vô cùng.

Nhìn thấy Lục An Nhiên đều đem đĩa thức ăn ăn sạch sẽ, Lục Kiếm Hào cười nhìn cháu gái mà mình yêu thương nhất, cũng đã nhiều năm ông không xuống bếp, không biết tay nghề nấu ăn bị thụt lùi bao nhiêu, nhưng mà cháu gái yêu thích, thì ông cũng đã rất vui mừng, và lại một món này cũng đã đủ để biểu đạt ý tứ của ông: “Tất cả nguyên liệu nấu ăn đồng thời tiết chế lẫn nhau, cũng cùng bổ sung cho nhau. Từ đó hình thành sự kết hợp hoàn mỹ nhất, tạo thành trạng thái cùng tồn tại tự nhiên nhất. Cái chúng ta cần làm chính là khôi phục nguồn gốc căn bản nhất của nguyên liệu, tối đa hóa ưu điểm của các nguyên liệu thông qua nấu ăn! Đây chính là tinh túy của “Lục Gia Thái”? Cũng là Đạo trong “Lục Gia Thái”!

Lục An Nhiên nghe những lời của Lục Kiếm Hào, trịnh trọng gật gật đầu. Hiện tại cô đã hiểu ra những lời nói mà trước đó Lục Kiếm Hào nói với cô là có ý nghĩa gì, đây chính là đạo trong Lục Gia Thái, không phải là nhờ vào gia vị nêm nếm mà thay đổi hương vị và phong cách của nguyên liệu, mà là nhờ vào gia vị và độ lửa đem một mặt hoàn mỹ nhất của nguyên liệu biểu lộ ra ngoài, đồng thời để cho các nguyên liệu đồng thời tiết chế và hỗ trợ lẫn nhau, đạo của Lục Gia Thái, cô đã hiểu rồi! (Hiểu gì nhỉ, mình ù ừ cạc cạc chả hiểu chi mô rứa haha)

Nhìn biểu tình của Lục An Nhiên, Lục Kiếm Hào thoải mái nở nụ cười, ông biết người cháu gái này sẽ không làm ông thất vọng, tính giác ngộ này, hoàn toàn được kế thừa từ người con trai mà ông yêu thương nhất – Lục Quân Hạo. Nghĩ đến đứa con trai của mình, thần sắc của Lục Kiếm Hào có chút đau thương, cũng không biết được hiện tại Quân Hạo đang ở đâu, rốt cuộc là còn sống hay đã chết...

Bài học này đối với Lục An Nhiên rất có ý nghĩa. Hai ông cháu lại nói chuyện với nhau một hồi, Lục Kiếm Hào liền để Lục An Nhiên cầm quyển “Đạo đức kinh” đi xem.

Lục An Nhiên nghe lời nghiêm túc đọc sách, có rất nhiều câu chữ không thể hiểu được, liền dùng internet tìm xem bản dịch để đối chiếu. “Đạo đức kinh” thật sự có thể xem là trân bảo của thế giới, Lục An Nhiên càng xem càng mê mẩn. Giờ cơm trưa người hầu gái tới gõ cửa, Lục An Nhiên vốn không đói nên từ chối, một mạch cho đến bữa tối hầu gái lại tiếp tục gõ cửa, Lục An Nhiên vẫn tiếp tục xem sách, lấy lý do “không đói bụng” để đuổi người hầu gái.

Lại qua một lúc, tiếng gõ cửa lại truyền đến lần nữa, lần này người lên tiếng là Kỳ Nhu: “An Nhiên? Mẹ có thể vào không?”

Lục An Nhiên mới đem ánh mắt dời khỏi quyển sách: “Có thể, cửa không khóa.”

Kỳ Nhu đẩy cửa ra bước vào: “An Nhiên, tại sao con không xuống ăn cơm? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Lục An Nhiên ngoảnh đầu nhìn Kỳ Nhu: “Mẹ, con không có chỗ nào không thoải mái cả, con không đói.”

Kỳ Nhu tiến đến bên cạnh Lục An Nhiên sờ đầu cô nói: “Hầu gái nói buổi trưa con đã không ăn cơm.”

Lục An Nhiên nhìn thấy tia lo lắng trong ánh mắt Kỳ Nhu bèn giải thích: “Sáng hôm nay ông nội đã làm đồ ăn cho con, con đã ăn nguyên một đĩa, đến giờ cơm trưa tự nhiên không cảm thấy đói, không phải do cơ thể không thoải mái, mẹ không cần lo lắng cho con đâu.”

Nghe lời giải bày của Lục An Nhiên, Kỳ Nhu yên tâm không ít: “Đó là chuyện của buổi sáng, bây giờ cũng đã tối, dù thế nào cũng đã đói rồi. Đi, rửa tay cùng mẹ đi xuống dưới lầu ăn cơm!” kéo bàn tay mềm mại không xương của Lục An Nhiên nói: “Không ăn cơm là không được, cơ thể con đang trong quá trình phát triển.”

Lục An Nhiên nhìn cuốn sách chưa xem xong trên tay, chần chờ một lúc rồi gật đầu: “Vâng... được rồi mẹ!”

Gập cuốn sách lại để ngay ngắn trên bàn, rửa tay, Lục An Nhiên thuận theo Kỳ Nhu ra khỏi phòng đi xuống lầu.

Thời điểm bước vào nhà ăn, Lục An Hổ mở miệng hỏi trước: “An Nhiên, hôm nay em nhốt bản thân trong phòng cả một ngày, làm gì thế?” buổi chiều vốn dĩ muốn Lục An Nhiên cùng cậu học vài động tác phòng thân, nhưng mà cô nhóc này đến giờ cơm trưa cũng không xuất hiện, nhìn tình hình dường như là có vấn đề gì rất gấp gáp, cậu cũng không muốn làm phiền.

Lục An Nhiên ngồi vào vị trí của mình trả lời: “Không làm gì cả~em xem sách!”

“Xem sách?” Lục An Hồ vẻ mặt kinh ngạc: “Thật không dễ gì mới thi xong, em xem sách gì thế!”

“Có một quyển sách khá là thú vị, cũng không phải là sách quan trọng gì.” Lục An Nhiên cảm thấy chuyện liên quan đến Lục Gia Thái cô cũng không muốn nhiều lời liên ứng phó qua loa, khi quay đầu liền bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Lục An Duy, Lục An Nhiên bật cười bổ sung: “Không phải là tiểu thuyết ngôn tình đâu.”

Nghe lời nói của Lục An Nhiên, Lục An Duy cũng cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Không biết như thế nào, từ sau khi biết được Lục An Duy thích xem tiểu thuyết ngôn tình, Lục An Nhiên vẫn cảm thấy trên người Lục An Duy dường như có một sự dễ thương đối lập với ngoại hình của anh.

“Ăn xong cơm đi ra ngoài dạo chút đi!” Kỷ Nhu ngẩng đầu nói: “Đến đây đã lâu, mẹ cũng chưa từng mua cho An Duy cùng An Hồ quần áo gì cả, ngày thường lúc nào cũng bận rộn đi làm. Đúng lúc tối nay mang ba người các con ra ngoài dạo một vòng.”

“Không cần đâu bác gái cả.” Lục An Duy và Lục An Hồ xua tay nói: “Hai anh em chúng con mang quần áo đều đủ mặc rồi, không cần tốn kém như thế.”

Lục An Nhiên cảm thấy Kỷ Nhu nói cũng có lý, nhưng mà đối với hai anh em này, vốn dĩ cũng không quan tâm, vì thế Lục An Nhiên cười tủm tỉm nói: “Mẹ, mẹ không cần cưỡng ép hai người bọn họ làm gì, con lại muốn mua hai bộ đồ thể thao vừa người, ngày mai bắt đầu để anh An Duy cùng An Hồ dạy con vài chiêu phòng thân gì đó.”

“Cái này...” Kỷ Nhu nhìn hai mắt gian trá của con gái, lập tức liền hiểu được ý tứ của con gái, vì thế phớt lờ: “Vậy được rồi! An Duy An Hồ, lát nữa bác gái cùng An Nhiên đi dạo phố, sự an toàn của hai mẹ con bác liền dựa vào hai anh em con.”

“Không thành vấn đề!” Hai anh em Lục An Duy cùng Lục An Hồ đồng thời đáp ứng, đây là trách nhiệm của hai anh em họ, tự nhiên sẽ không thoái thác.

Kỷ Nhu cùng Lục An Nhiên hai mắt nhìn nhau cười, từ ánh mắt của đôi phương bắt gặp tia tính kế.

Ăn xong cơm, tài xế Trương liền đưa bốn người đến con phố trung tâm mua sắm. Đến quảng trường mua sắm, Kỷ Nhu mua cho Lục An Nhiên hai bộ đồ thể thao, lại đi vào cửa hiệu bán đồ nam.

“Cái này...” Lục An Duy và Lục An Hồ liền biết được Kỷ Nhu là tính mua đồ cho hai anh em họ.

“Lại đây, đem hai bộ này đi thử đi.” Kỷ Nhu cầm một cái áo thun cùng một cái áo khoác đưa cho Lục An Duy, sau đó lại tìm một bộ đồ thể thao đưa cho Lục An Hồ: “Con đi thử bộ này.”

“Bác gái cả, con, chúng con không cần mà.” Hai anh em Lục An Duy cùng Lục An Hồ cự tuyệt: “Hai anh em chúng con thật sự đem rất nhiều đồ đến đây.”

“Đi thử một cái thì làm sao!” Kỷ Nhu nhìn Lục An Nhiên: “An Nhiên à, hai anh em họ của con không chịu thử xem lớn nhỏ thế nào nha...”

“Cái này thì có vấn đề gì chứ! Đều mua hết là được, quần áo trên dưới bốn size đều mua hết, cũng sẽ có một size là mặc vừa thôi!” Lục An Nhiên hai tay chống eo khuôn mặt lưu manh nói: “Mẹ, mẹ còn cảm thấy bộ nào phù hợp với bọn họ?”

“Mẹ ưng ý mười mấy bộ, đều không tệ!” Kỷ Nhu nói.

“Vậy thì đều mua hết toàn bộ đi! Mỗi loại bốn size, cũng sẽ có loại bọn họ có thể mặc được!” ý cười ẩn giấu trong mắt Lục An Nhiên.

“Đừng mà!” Hai người con trai đều cảm thấy hoang mang, hai người đều là lớn lên từ trong quân đội, mặc dù trước giờ đều không thiếu tiền, nhưng mà đều là người tiết kiệm quen rồi, hiện tại lại mua bao nhiêu bộ đồ xa xỉ như vậy, lại không có bao nhiêu bộ có thể mặc vừa, như vậy làm sao được!

Lục An Nhiên tiếp tục hỏi tới: “Vậy hai anh có thử hay không nè!”

“Thử! Tội anh thử!” Lục An Hồ triệt để phục rồi, đi trước lấy bộ đồ mà Kỷ Nhu đã chọn cho cậu đi vào phòng thử đồ, Lục An Duy nhìn thấy em trai cũng đã đi vào phòng thử đồ rồi, bản thân cũng tự động đem theo đồ đi vào phòng thử.

Thấy hai người ngoan ngoan tiến vào phòng thử đồ, hai mẹ con Lục An Nhiên cùng dành cho nhau cái đập tay thắng lợi.

Mua cho hai anh em Lục An Duy cùng Lục An Hồ cỡ bốn, năm bộ đồ khác nhau, bốn người mới rời khỏi khu phục trang. Cũng dạo được một khoảng thời gian, Lục An Nhiên đề nghị mọi người cùng đi ăn khuya sau đó mới về nhà, mọi người đều không có ý kiến.

Mọi người ở trên lầu ba kiếm một tiệm bánh ngọt, vừa bước vào cửa, Lục An Nhiên liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, Kỷ Nhu cùng những người khác cũng đã nhìn thấy.

“Cô giáo Tần!” Lục An Nhiên cười hô lên.

“Hà?” nghe có người gọi tên mình, Tần Thư Hàm quay đầu lại liền thấy đứng sau lưng mình không xa có tổ hợp bốn người, lập tức một tia hoảng loạn hiện lên trong mắt, hôm nay cô thuận túy là bị ba cô lừa tới đây, vốn dĩ nói là ba mẹ cô đi dạo phố không đem theo tiền, ở lại tiệm bánh ngọt này đợi cô, kết quả khi mà cô gấp gấp mang theo túi tiền qua đây liền phát hiện đây chỉ là một cú lừa ngoạn mục, ba cô cười hề hề nhìn cô bước vào, cô nhìn thấy

bên cạnh ba còn có một người đàn ông lạ khoảng hai bảy, hai tám tuổi, tâm liên lạnh thành một đoàn. Thật sự không có gì ngạc nhiên đây chính là cú lừa đi xem mắt của ba cô, ba Tần tùy tiện hàn huyền vài câu, liền rời khỏi, chỉ để lại cô cùng người đàn ông xa lạ này bốn mắt nhìn nhau.

Vốn dĩ đã rất bức bối rồi, cổ tình lúc này lại gặp phải đoàn người Lục An Nhiên, liền cảm thấy một trận khó chịu, không tự chủ được dòi ánh mắt sang khuôn mặt người cô đang để ý, liền thấy anh ta lại cố tính trốn tránh ánh nhìn của cô, Tần Thư Hàm trong lòng không tự chủ được gấp gáp.

“Cô giáo Tần, thật trùng hợp!” Kỳ Nhu cười nói: “Cô đang hẹn hò cùng bạn trai sao?”

“Không phải!” Tần Thư Hàm vội vàng phụ định giải thích: “Vị này là đồng nghiệp của ba tôi, ba tôi đột nhiên có việc gấp, để tôi ở lại tiếp đãi.”

“Ồ tiệm bánh ngọt tiếp đãi đồng nghiệp của ba cô?” Lục An Nhiên có nghĩ thế nào cũng cảm thấy không hợp, đặc biệt là người này lại còn cùng tuổi với Tần Thư Hàm, nhìn như thế nào cũng giống như là đang xem mắt!

Đương nhiên, nghĩ như thế này không chỉ có mỗi Lục An Nhiên.

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Tần Thư Hàm liền cảm thấy lí do của mình thật sự quá tệ đến mức đáng thương, vì thế ngại ngùng nói: “Hay là chúng ta cùng nhau ngồi chung đi!”

“Cùng nhau?” Kỳ Nhu kinh ngạc cùng Lục An Nhiên nhìn nhau.

“Có làm phiền hay không...” Lục An Nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dùng bữa chung bàn, công việc vệ sĩ

“Không đâu không đâu!” Tần Thư Hàm cực lực phát tay nói: “Chúng tôi cũng vừa mới ngồi xuống, cùng nhau ngồi thì chỉ cần đổi một cái bàn khác lớn hơn là được! trong kia còn có một bàn trống dành cho sáu người ngồi kia!” Tần Thư Hàm vội vàng gọi phục vụ lại nói rằng bạn cô đến rồi, phải đổi bàn.

Phục vụ đem bánh ngọt mà Tần Thư Hàm cùng người đàn ông cùng bàn đã gọi chuyển sang bàn số 10 dành cho sáu người ngồi.

Không khí có phần ngưng đọng khi mọi người cùng nhau ngồi vào bàn dành cho sáu người, Lục An Nhiên vốn dĩ không ngồi kế bên Tần Thư Hàm, mà ngồi bên trái Lục An Hồ bên phải Kỳ Nhu, Tần Thư Hàm ngồi đối diện với cô, bên trái là Lục An Duy, bên phải là đồng nghiệp của ba Tần.

“Ồ...” cảm thấy không khí có chút ngưng đọng, trong lòng Tần Thư Hàm càng đánh trống mạnh mẽ hơn, đành phải căng da đầu cắn răng nói với đám người Lục An Nhiên: “Các người muốn ăn gì, tự mình gọi nhé, để ăn mừng ngày hôm qua Lục An nhiên đã thi hết tất cả các môn, hôm nay tôi mời khách.”

“Được đó!” Lục An Nhiên cũng không khách khí, giá cả của mỗi món bánh ngọt dao động từ 80-210, cũng không được xem là mắc, để Tần Thư Hàm mời khách trong khoảng giá này, cô cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

“An Nhiên!” Kỳ Nhu vỗ nhẹ mu bàn tay của Lục An Nhiên đối với Tần Thư Hàm nói: “Lần thi cuối kỳ Sơ Trung này An Nhiên có thể thi được thành tích tốt như thế còn phải cảm ơn sự giúp đỡ của cô giáo Tần, có nói thế nào cũng nên do tôi mời khách mới phải!” Sao hôm nay An Nhiên lại không hiểu chuyện như thế? Nếu như chỉ có hai đứa trẻ là An Nhiên và An Hồ, Tần Thư Hàm muốn mời khách thì cứ mời, hiện tại không phải còn có bà và An Duy sao! Như thế làm sao có thể được? Bà so với Tần Thư Hàm còn lớn hơn rất nhiều, để một người hậu bối mời khách thì còn ra thể thống gì!

“Chị Kỳ, chị quá khách sáo rồi.” Tần Thư Hàm rất thích Kỳ Nhu, ở trên người của Kỳ Nhu có một loại khí chất thu hút người khác, người phụ nữ thành công trong sự nghiệp lại có thể đem công việc và gia đình xử lý gọn gàng đầu vào đấy, đối với sự quan tâm Lục An Nhiên cũng rất cận kề không gì không biết, việc này để một người có ba mẹ đều làm nghề giáo viên, căn bản không thể chăm sóc chu đáo cho con cái là Tần Thư Hàm đây rất là ngưỡng mộ.

“Mẹ, cô Tần, hai người không cần nhường nhịn nhau như vậy đâu!” Cánh tay trắng nõn của Lục An Nhiên chống cằm nói: “Khi con lên Cao trung vẫn còn phải nhờ cô giáo Tần làm gia sư! Đợi cho đến khi thi đại học xong Lục gia chúng ta mới làm một bữa tiệc đặc biệt thiết đãi cô giáo Tần như vậy là được rồi.”

“Chuyện này...” Tần Thư Hàm và Kỳ Nhu ngỡ ngàng, bọn họ còn cho rằng chỉ cần dạy cho đến khi hết Sơ trung là được! Ai biết được Lục An Nhiên lại khâm điểm cho Tần Thư Hàm tiếp tục dạy lên Cao trung?!

“Đứa nhỏ này, con cũng không hỏi xem cô giáo Tần có đồng ý hay không!” Nhìn vẻ mặt Tần Thư Hàm cũng vô cùng ngạc nhiên, Kỳ Nhu liền biết được rằng đây chính là chủ ý của Lục An Nhiên, và lại chưa từng nói qua với Tần Thư Hàm.

“Hihi, tôi đương nhiên là đồng ý rồi!” Tần Thư Hàm cười đáp ứng, trước tiên không nói đến giá cả mà Lục gia đưa ra tuyệt đối là cái giá mà trước đây

chưa từng có, chỉ dựa vào Lục An Nhiên cô cũng sẽ vui vẻ mà đáp ứng! Cô thích dạy nhất là những học sinh có tư chất thông minh và chăm chỉ!

“Con biết là cô giáo Tần nhất định sẽ đồng ý mà.” Lục An Nhiên đắc ý cười.

“Được được được! Em thông minh nhất, em lợi hại nhất rồi!” Hai tay Lục An Hổ khoanh vào nhau: “Mau gọi món đi!”

“Đúng đúng.” Tần Thư Hàm vội vàng gọi phục vụ ra gọi món.

“Cho tôi một ly kem vị hoa hồng, bên trên rắc thêm một phần hạt phô mai, um... không đúng, đổi thành hai phần hạt phô mai! Ngoài ra thêm một cái bánh kem phô mai nữa.” Lục An Nhiên thật sự rất thích phô mai.

“Cho tôi một ly trà chanh.” Kỳ Nhu vốn dĩ không muốn ăn gì cả.

“Cà phê Americano.” Đáy mắt Lục An Duy thoáng qua một tia suy nghĩ liền sửa lại lời nói: “Đổi thành cà phê Espresso đi!” Âm thanh của anh nhàn nhạt, rất êm tai.

“Dạ dày của anh không tốt, đã tối thế này còn gọi cà phê làm gì?” Tần Thư Hàm cau mày nói: “Đổi của anh ấy thành ly sữa nóng đi!”

Giọng nói của Tần Thư Hàm vừa dứt, Lục An Nhiên và Kỳ Nhu sững sốt sau đó liếc mắt nhìn nhau, hai mẹ con họ ngửi thấy mùi vị của tình ái đâu đây... nữ nhà bác học đa tài thời đại mới Tần Thư Hàm cùng người cứng rắn, kiệm lời ít nói Lục An Duy? Nhìn như thế nào cũng cảm thấy không thể nào được! không chỉ có hai mẹ con Lục An Nhiên, người đàn ông ngồi cùng với Tần Thư Hàm cũng ngạc nhiên, sắc mặt rõ ràng có vẻ không tốt cho lắm.

“Tôi cũng muốn một ly sữa nóng.” Lục An Hổ gọi món, trễ rồi vẫn nên uống sữa là tốt nhất, còn giúp giấc ngủ ngon hơn: “Thêm một phần bánh kem hồng trà.”

“Cứ như thế đi.” Tần Thư Hàm thấy mọi người đều đã gọi món liền nói như thế với nhân viên phục vụ, sau khi người phục vụ rời đi không khí lại trở nên tĩnh lặng.

“Cô giá Tần à...” Đáy mắt Lục An Nhiên xẹt qua tia tính kế: “Chúng ta cũng ngồi được một lúc rồi, cô cũng chưa chính thức giới thiệu một chút về người bạn của cô, như vậy không đúng đâu!”

“À...” Người đàn ông ngồi chung với Tần Thư Hàm cười đậm mạc: “Để tôi tự giới thiệu đi! Tôi tên Bạch Tín Hồng, là giảng viên đại học S, là đồng nghiệp của ba Thư Hàm.”

Lục An Nhiên trên dưới đánh giá Bạch Tín Hồng, tuổi tác trên dưới hai bảy, thân cao 1m77, diện mạo trắng trẻo văn nhả, mang một cặp mắt kính gọng vàng, nhìn qua hào hoa phong nhã, thật sự rất phù hợp với hình tượng một vị giáo sư, trông rất xứng đối với Tần Thư Hàm, chỉ ít so với Lục An Duy còn phù hợp hơn nhiều...

“Cô giáo Tần, ba của cô cũng là giáo viên à!” Lục An Nhiên tiếp lời hỏi.

“Đúng vậy!” Tần Thư Hàm gật đầu trả lời, sau đó chỉ vào Lục An Nhiên và Lục An Hổ hướng Bạch Tín Hồng giới thiệu: “Hai người này là học sinh của tôi, bọn họ là anh em họ.” Dứt lời lại chỉ sang Kỳ Nhu: “Đây là mẹ của An Nhiên.”

“Chào mọi người!” Bạch Tín Hồng chào hỏi một cách lễ độ sau đó nhìn sang hướng Tần Thư Hàm nhìn một người khác là Lục An Duy: “Vị này là?” Anh ta rõ ràng rất quan tâm đến Lục An Duy.

Lục An Hổ trả lời: “Anh ấy là anh của em.”

Bạch Tín Hồng cười lễ độ: “Chào cậu.”

Lục An Duy liếc nhìn Bạch Tín Hồng một cái, nhẹ nhàng gật đầu, tỏ ý chào hỏi qua. Bạch Tín Hồng nhìn thấy Lục An Duy như vậy, suýt nữa không thể nhận được mà tự đánh mất thể diện.

Lục An Nhiên nhìn thấy cảnh này liền cười giải vây nói: “Anh An Duy của em vốn không giỏi giao lưu với người khác, tính cách có chút hướng nội.”

Bạch Tín Hồng gật gù: “Là như vậy à!” sau khi về mặt khó coi tiêu tan đi không ít, anh ta lại bắt đầu đặt câu hỏi cho Lục An Duy: “Không biết anh Lục đây làm chức vụ nghề nghiệp gì?”

Lục An Duy nghĩ lại những nhiệm vụ hiện tại anh đang làm liền trả lời: “Vệ sĩ.”

“Phụt!” Lục An Nhiên không nhịn được phun một tiếng, hiện tại Lục An Duy chính là vệ sĩ cho hai mẹ con cô không sai, nhưng mà dù gì hiện tại đối diện cũng là tình địch! Anh ấy tốt nhất cũng nên chọn ra một ngành nghề nào đó đề cao thân phận của mình chứ! Bất quá thân phận thật sự của Lục An Duy và Lục An Hổ ngoại trừ những người trong Lục gia, thật sự không ai biết được, ngay đến cả Tần Thư Hàm cũng chỉ biết Lục An Duy và Lục An Hổ là anh họ của Lục An Nhiên ở nơi xôi nào đó.

Bạch Tín Hồng nhìn cơ thể khô ngô vạm vỡ của Lục An Duy, gương mặt tốt lành bị vết sẹo dao cắt hủy đi rồi, thật sự giống với bộ dáng một người vệ sĩ, lại nghĩ đến nghề nghiệp của chính bản thân, khoe miệng Bạch Tín Hồng dương lên, rõ ràng anh ta có ưu thế hơn! Từ lúc Tần Thư Hàm tiến vào cửa,

hai mắt anh ta liền không thể dời khỏi bóng dáng đó nữa, số lần anh ta đi xem mắt cũng không ít, cũng đã từng thấy qua không ít người đẹp, nhưng mà anh ta vẫn còn chưa gặp qua vẻ đẹp nào có loại linh khí tự tin mười phần như Tần Thư Hàm, tinh thần phấn chấn trên người cô dường như có thể ảnh hưởng đến những người xung quanh, sự tự tin này cũng không phải là không có căn cứ, thời điểm biết được học lực của Tần Thư Hàm so với anh ta còn cao hơn mình anh ta còn lo lắng đối phương sẽ là một người vô cùng kiêu ngạo hoặc là một con mọt sách chính hiệu cơ. Chỉ là ái ngại quan hệ đồng nghiệp anh ta mới đồng ý đến đây, nào ngờ được bản thân lại nhất kiến chung tình với Tần Thư Hàm!

Tần Thư Hàm rõ ràng cũng là lần đầu tiên nghe đến nghề nghiệp của Lục An Duy, tò mò hỏi: “Anh hiện tại đang làm vệ sĩ sao?”

Lục An Duy nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm”

Đầu mày Tần Thư Hàm cau lại, nhìn thấy biểu tình này của Tần Thư Hàm, đáy mắt Bạch Tín Hồng hiện ra vẻ đắc ý. So với vệ sĩ, nghề giảng viên đại học của anh ta còn mạnh hơn nhiều!

Lục An Nhiên cũng nhìn thấy biểu tình của Tần Thư Hàm, suy nghĩ ngưng lại, Tần Thư Hàm không phải loại người ham mê quyền thế, bất quá hiện tại lại cũng nhìn ra được trên mặt Tần Thư Hàm có vẻ khách cự, quả nhiên nghề vệ sĩ cũng không được hoan nghênh cho lắm?

Tần Thư Hàm ngẩng đầu lên nhìn thẳng Lục An Duy: “Có phải hay không rất nguy hiểm?” vệ sĩ gì đó, có khoảng cách quá xa so với gia đình thư hương thế gia của Tần Thư Hàm, trong suy nghĩ của cô vệ sĩ chính là giống những người ở trên ti vi vây xung quanh những nhân vật quan trọng, thời điểm có người tới ám sát người đầu tiên bị súng bắn chết chính là người vệ sĩ, trong lòng cô rất lo lắng.

Lục An Duy nghĩ lại từ khi đến Lục gia cho đến nay vẫn chưa có phát sinh chuyện gì nguy hiểm cả, chỉ là thức ăn Lục gia quá ngon, anh và An Hồ cũng béo lên một chút: “Không nguy hiểm”

Lục An Hồ tiếp lời nói: “Cô giáo Tần, thân thủ của anh trai em rất tốt, từ nhỏ đến lớn huy chương mà anh ấy giành được có thể nhét đầy một phòng” Nghĩ đến căn phòng mà Lục An Duy để cúp huy chương còn lớn hơn phòng ngủ của cậu, Lục An Hồ liền có chút đồ kị nhỏ: “Có lúc em còn thật sự cho là anh trai em là người ngoài hành tinh, vô luận là chiến đấu ở cự li gần, hay là xạ kích cự li xa anh ấy cũng chưa bao giờ thua cho bất kỳ ai. Anh ấy 18 tuổi liền lấy được chứng chỉ lái máy bay rồi!” Lục An Hồ rõ ràng cảm thấy Lục An Duy đối xử với Tần Thư Hàm không giống như cách anh đối xử với những cô gái khác, chỉ đáng tiếc là anh nhà mình lại là một khúc gỗ, không biết cách biểu đạt, vậy người làm em là cậu đây tự nhiên phải nỗ lực hết sức giúp đỡ vị anh trai già này!

Đầu mày cau chặt của Tần Thư Hàm vì những lời của Lục An Hồ mà dần dần giãn ra, chỉ là sắc mặt của Bạch Tín Hồng lại càng khó coi hơn, ngại ngùng húng hắng nói: “Vậy anh Lục tại sao lại không tham gia vào quân đội nhỉ?”

Lục An Duy trả lời: “Đã từng.” Chỉ là hiện tại lấy sự bảo vệ an nguy của Lục An Nhiên làm chủ.

“Ồ...” Bạch Tín Hồng gật gật đầu hỏi: “Vậy tại sao sau này lại không làm nữa? Anh Lục lợi hại như vậy...” Thái độ anh ta đối với Lục An Duy vẫn còn rất nghi ngờ.

“Phải làm công việc hiện tại.” Lục An Duy vẫn là tích chữ như vàng, mỗi lời nói đều trả lời những ý chính cần nói.

Bạch Tín Hồng cười, vì công việc làm vệ sĩ mà không tham gia quân đội nữa, xem ra ở trong quân cũng chỉ là một con tốt nhỏ nhoi, không có gì lợi hại, những lời mà em trai cậu ta nói lúc nãy xem ra cũng chỉ là nửa thật nửa giả tăng bốc lên mà thôi!

Tần Thư Hàm vẫn có chút lo lắng, dương dương khoe miệng nhưng cũng không nói gì. Ngay sau đó những món điểm tâm mà mọi người gọi lúc nãy cũng được phục vụ bưng lên bàn.

“Ủầy!” Lục An Hồ khinh bỉ nhìn những món mà Lục An Nhiên gọi: “Trẻ như thế này rồi em còn gọi những món ngọt ngây như vậy, thật sự không sợ sâu răng sao!”

“Cần anh quản!” Lục An Nhiên cho Lục An Hồ một cái liếc trắng mắt ăn một miếng kem, mùi vị hoa hồng nồng đậm vào trong miệng liền tan ra ngay, hương vị ngọt lịm của phô mai trong miệng cũng rất tinh khiết, hai hương vị bổ trợ cho nhau tạo thành một loại mỹ vị.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Đưa cô ấy về nhà, ở lại đi

Nhìn Lục An Nhiên ăn uống vui vẻ, Tần Thư Hàm và Kỷ Nhu cùng nhìn nhau cười.

Lục An Hồ nghĩ thấy mùi ngọt ngấy liền không nhịn được mà cau mày, cậu đối với đồ ngọt thật sự không có hứng thú, cũng thật sự không hiểu tại sao con gái đều thích những loại đồ ngọt này, nghĩ lại đứa em gái còn ở nhà, Lục An Hồ lắc đầu, nha đầu đó so với An Nhiên càng thích ăn đồ ngọt hơn...

Tần Thư Hàm cầm ống hút trong ly, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt ngó Lục An Duy đang uống sữa nóng bên cạnh, nhìn thấy trên khóe môi của anh có lưu

lại vết sửa, trong mắt Tần Thư Hàm ẩn chứa ý cười.

Lục An Nhiên một bên ăn uống thỏa thích, một bên lại thu hết những hành động này vào trong mắt, suy nghĩ một hồi nói: “Cô giáo Tần, qua mấy ngày nữa tới nhà em chơi đi! Không dễ dàng gì mới thi xong, cô cũng được nghỉ rồi đúng không!”

Sau khi nghe xong lời đề nghị này Tần Thư Hàm rất muốn đồng ý nhưng mà nghĩ lại bản thân đã có hẹn, liền nuối tiếc cười nói: “Không được rồi! Cô phải đi Hy Lạp tham gia hôn lễ của một người bạn, ba ngày sau liền phải đi, theo kế hoạch thì phải gần vô học cô mới quay về.”

Lục An Nhiên cũng có chút không vui chu miệng: “Như vậy à!” Suy nghĩ một lát đôi mắt đẹp lại nhìn sang Lục An Duy nói: “Anh An Duy, hay là anh cũng đi Hy Lạp dạo chơi đi! Bên em có An Hồ là đủ rồi, dù gì cũng đã được nghỉ hè, anh đi thư giãn chút đi!”

Nghe lời nói của Lục An Nhiên, ánh mắt Tần Thư Hàm phát sáng, nhìn về phía Lục An Duy mang theo mong đợi.

“Không được.” Lục An Duy lập tức từ chối, nhiệm vụ trên người, anh bắt buộc phải ở lại thành phố S để bảo vệ Lục An Nhiên.

Nghe lời từ chối của Lục An Duy, Tần Thư Hàm có chút thất vọng cup mắt xuống, dùng ống hút khuấy đá trong ly. Thấy bộ dáng Tần Thư Hàm như vậy, cho dù Bạch Tín Hồng có là người ngốc đi chăng nữa cũng nhận ra Tần Thư Hàm có ý với Lục An Duy! Không cam tâm nắm chặt bàn tay, Bạch Tín Hồng vẫn giữ vẻ mặt thân sĩ nhàn nhạt tươi cười: “Đại học S cũng sắp nghỉ hè rồi, hay là tôi xin nghỉ trước đi cùng với em nhé!”

“Không cần đâu, cảm ơn.” Tần Thư Hàm uyển chuyển cự tuyệt, ngoại trừ Lục An Duy, cô căn bản không muốn đi cùng ai hết.

“Em một cô gái yếu đuối, sẽ không an toàn.” Bạch Tín Hồng tỏ vẻ không muốn từ bỏ: “Không cần khách khí, tôi đi cùng với em!”

“Thật sự không làm phiền anh, em trai tôi sẽ đi cùng tôi.” Tần Thư Hàm có chút phản cảm với sự nhiệt tình của Bạch Tín Hồng, tại sao người mà cô quan tâm lại lạnh băng như vậy, người mà cô không thích lại không ngừng dán lại đây? Tần Thư Hàm càng nghĩ càng phiền não: “Tôi muốn về trước.”

“Tôi lấy xe đưa em về.” Bạch Tín Hồng vừa mở miệng, điện thoại anh ta liền reo lên, hình như bên đại học S có chuyện gì đó, yêu cầu anh ta về gấp.

“Cảm ơn ý tốt của anh, đại học S ngược đường với nhà tôi, tôi tự mình về là được.” Tần Thư Hàm đứng lên, đối với đám người Lục An Nhiên và Kỳ Nhu cười cười: “Có lẽ hôm nay hơi mệt, tôi về trước đây.”

“Anh An Duy, tiễn cô giáo Tần về nhà đi!” Lục An Nhiên vội vàng nói: “Một lát nữa chú Trương sẽ lái xe đưa tụi em về, cô giáo Tần lại chỉ có một mình, anh đưa cô ấy về đi.”

“Được.” Lục An Duy gật gật đầu, chỉ đưa Tần Thư Hàm về nhà thì không có vấn đề, liền đứng lên nói với Tần Thư Hàm: “Đi thôi!”

“Ừm.” Sắc mặt Tần Thư Hàm hòa hoãn rất nhiều, gật gật đầu.

Tần Thư Hàm, Lục An Duy và Bạch Tín Hồng cùng nhau đi xuống dưới lầu, ở cửa bãi đỗ xe tách ra, mặc dù trong lòng Bạch Tín Hồng ngàn vạn lần không muốn, nhưng lại không có biện pháp, nhủ chặt mày về mặt không cam tâm mà lái xe rời đi.

“Xe em đâu?” Lục An Duy hỏi. “Tôi?” Ánh mắt Tần Thư Hàm lưu chuyển: “Tôi hôm nay không có lái xe.”

“Vậy được rồi! tôi đón xe đưa em về nhà.” Dứt lời Lục An Duy hướng phía đường cái nhìn sang, hiện tại thời gian này chắc là vẫn không khó gọi xe.

“Không cần!” Tần Thư Hàm gấp gấp cắt ngang: “Tôi... Tôi có hơi chóng mặt, muốn đi hóng gió...”

“Chóng mặt? vậy tôi đưa em đi bệnh viện!” Lục An Duy cau mày, nếu như không thoải mái thì vẫn là nên đưa đi bệnh viện thì tốt hơn.

“Tôi...” Tần Thư Hàm thật sự sắp bị Lục An Duy làm cho tức đến ngất xỉu, sau khi hít sâu vài cái, cô nói: “Nhà tôi cách đây không xa lắm, anh đi bộ đưa tôi về nhà đi!”

“Được.” Lục An Duy cũng không từ chối, dù gì cũng không xa, đưa cô ấy về nhà cũng chẳng có gì cả.

Cuối cùng, Tần Thư Hàm liếc mắt nhìn thoáng qua chiếc xe con màu đỏ của mình đang đậu ở một góc của bãi đỗ xe, trong lòng yên lặng phất tay bảo đảm: “Chiếc xe nhỏ thân yêu ơi, sáng sớm ngày mai chị liền đến đón em...”

Hai người vừa đi bộ vừa nói chuyện câu được câu không. Phần lớn câu chuyện đều là do Tần Thư Hàm nói, Lục An Duy chỉ ngẫu nhiên đáp lại một hai câu. Tần Thư Hàm dường như là đã quen với thái độ và tính cách này của Lục An Duy, cho nên cũng không nói gì, chỉ là những lúc Lục An Duy ngẫu nhiên nhìn sang bóng dáng đang thao thao bất tuyệt của Tần Thư Hàm, khi đó ánh mắt anh lại được phủ lên một tầng thân sắc ôn nhu.

Nhà của Tần Thư Hàm xác thực không xa lắm, hai người đi bộ hơn nửa tiếng đồng hồ là tới.

“Lên nhà ngồi chút đi!” thời điểm đến dưới lầu nhà Tần Thư Hàm, cô có lời mời: “Uống một ly trà hay gì đó.”

“Không cần đâu.” Lục An Duy hai tay rút túi quần, giống như đang chuẩn bị dõng theo hình ảnh Tần Thư Hàm đi lên lầu.

Nhìn bộ dáng này của Lục An Duy, Tần Thư Hàm thật sự muốn dùng nắm đấm nắm vài cái thật mạnh vào đầu của anh! Cái người đầu như khúc gỗ này!

Nhưng mà, cũng không biết phải làm sao, ai bảo cô lại đi thích cái người như khúc gỗ này chứ? Chấp nhận số phận hít một hơi, Tần Thư Hàm phát tay với Lục An Duy nói câu chúc ngủ ngon, liền quay người đi lên cầu thang.

Nhìn theo bóng lưng Tần Thư Hàm, khoe miệng Lục An Duy hơi hơi gợn lên, ánh mắt càng dịu dàng như nước. Anh thật sự là đã đánh mất trái tim mình rồi, nhưng mà anh cũng biết, bản thân là một quân nhân, nếu như đột nhiên xảy ra chuyện nguy hiểm nào đó, anh bắt buộc phải là người đi đầu! Anh không thể cho người con gái anh yêu một gia đình ấm áp, ổn định, anh liền dứt khoát không đi quá rầy, chỉ cần âm thầm nhìn cô ấy, bảo hộ cô ấy như vậy là đủ rồi..

“Aaaaaa!!!” Tần Thư Hàm vừa đi lên cầu thang trong đó liền vọng lại một tràng tiếng kêu đau đớn, sợ hãi.

Chân mày Lục An Duy vừa nhăn lại liền lập tức chạy vọt vào, liền nhìn thấy bất quá chỉ là có một đứa trẻ nghịch ngợm nào đó, rắc đầy những viên bi thủy tinh ở cửa thang máy, nghĩ lại chắc là do Tần Thư Hàm giẫm phải những viên bi này nên mới té ngã như vậy! Không kịp suy nghĩ quá nhiều, Lục An Duy liền tiến lên đỡ Tần Thư Hàm bị té ngã khủng hoảng từ dưới đất lên: “Sao rồi?”

“Không... không sao...” Tần Thư Hàm thật sự khóc hết nước mắt, rốt cuộc là đứa trẻ xui xẻo nào! Lại hại cô té làm trò cười cho thiên hạ! Bộ dáng khi bị ngã của cô chắc chắn rất xấu! Bây giờ cô cũng không còn mặt mũi nào nhìn Lục An Duy nữa đâu, vừa muốn ở trước mặt người mình thích giữ vững hình tượng tốt đẹp, lại cố tình vào lúc này mất mặt như vậy! Tần Thư Hàm cúi đầu nhìn chân của mình, một chân mang giày, giày của chân kia lại theo cú ngã vừa nãy bay mất rồi, nhìn đôi chân mình như vậy, mặt của cô bùng một phát liền đỏ lên, hiện tại cô chỉ muốn tìm một cái khe nào đó dưới đất mà chui vào thôi.

“Vịn vào vai tôi đi.” Lục An Duy quỳ một chân xuống trước mặt Tần Thư Hàm, nhẹ nhàng nâng chân cô lên, giúp cô mang chiếc giày bị bay mất vào, lòng bàn chân lạnh lạnh, bàn chân rất đẹp, những ngón chân trắng nõn mịn màng, móng chân được sơn màu đỏ, mỗi ngón chân giống như một bông hoa anh đào như có như không mọc lấy trái tim của Lục An Duy.

Hai má Tần Thư Hàm càng được phủ thêm một tầng mây hồng, hai tay bám trên vai của Lục An Duy, bàn tay của anh thật nóng bỏng, nhìn chân của mình nằm trong tay của anh cô vừa thấy xấu hổ vừa khó xử.

Đem giày của Tần Thư Hàm mang vào, Lục An Duy lại nhặt hết những viên bi thủy tinh dưới đất lên, bấm thang máy: “Nhà em lầu mấy, tôi tiễn đưa em lên.”

“Tầng cao nhất, tầng 23...” Âm thanh của cô nhẹ nhàng tinh tế.

Lục An Duy xấu hổ ho nhẹ một tiếng, đợi thang máy tới sau đó dìu Tần Thư Hàm vào liền ấn số 23 trên phím ấn. Cửa thang máy chậm chậm đóng lại, trong khoang thang máy đóng kín, chỉ có hai người Tần Thư Hàm và Lục An Duy, bầu không khí có chút ám muội.

Một tiếng “ding” vang lên, thang máy đã lên tới tầng 23, cửa thang máy mở ra, Lục An Duy đỡ Tần Thư Hàm ra khỏi thang máy đi đến trước cửa nhà cô, Tần Thư Hàm gõ cửa mấy lần cũng không thấy Tần Thư Mặc ra mở cửa, liền từ trong túi lấy ra chìa khóa, mở cửa ra phát hiện trong nhà âm u một mảnh, sau khi bật đèn lên bước vào nhà cô phát hiện có một tờ giấy nhắn dán trên bàn ở trong phòng khách, trên đó ghi là mẹ Tần hôm nay phải chấm bài thi Sơ khảo cuối cấp nên ở lại trường không về, ba Tần đồng thời cũng bị gọi về đại học S, đêm nay cũng không về, mà một người bạn cùng lớp với Tần Thư Mặc đi du học nước ngoài hôm nay có tổ chức một bữa tiệc chia tay có mời cậu tham gia, buổi tối sẽ ở lại nhà bạn học cũng không về luôn.

Sau khi đọc hết những thứ trên tờ giấy nhắn, khoe miệng Tần Thư Hàm xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt, một ý nghĩa to gan lún quẩn trong tâm trí cô.

“Nhà em không có người?” Lục An Duy hỏi.

“Ừm.” Tần Thư Hàm đem tờ giấy nhắn chuyển cho Lục An Duy: “Hôm nay bọn họ đều có chuyện, nên sẽ không về.”

“Em về phòng trước đi, tôi lấy một chậu nước đá lạnh để em mát xa chân.” Anh để ý thấy mắt cá chân của Tần Thư Hàm có hơi sưng lên, có thể hiện tại không nghiêm trọng, nhưng nếu như tối nay không kịp thời xử lý tốt, sợ rằng ngày mai sẽ khó đi xuống đất, càng không cần nói đến ba ngày sau còn phải lên máy bay đi tham gia hôn lễ của bạn nữa.

“Ồ...” Tần Thư Hàm sống trong căn nhà song lập trên tầng cao nhất của tòa nhà, tầng dưới này là nhà ăn, phòng khách, thư phòng, và cũng là phòng ngủ của ba mẹ Tần. Mà hai chị em Tần Thư Hàm và Tần Thư Mặc cùng nhau ở trên tầng hai, tầng hai còn có một phòng tắm và một phòng để vật dụng được sửa thành thư phòng cho hai chị em cùng sử dụng. Tần Thư Hàm nghe lời từng bước từng bước đi đến tay vịn cầu thang, vừa bước tới chân cầu thang liền bị Lục An Duy dùng kiểu bế công chúa mà ôm lên lầu.

Lục An Duy cảm thấy chân của Tần Thư Hàm vẫn là tốt nhất không nên leo cầu thang nữa liền ôm Tần Thư Hàm lên lầu hai: “Phòng nào là của cô?”

“Phòng, phòng trong cùng nhất.” Đem đầu chôn trong ngực của Lục An Duy, Tần Thư Hàm nhất thời thất thần, một cô cảm giác an toàn trước nay chưa từng có đột nhiên sinh ra.

Lục An Duy tiến vào phòng của Tần Thư Hàm, nhẹ nhàng thả cô lên giường: “Em ngồi một lát đi, tôi lấy cho em một chút nước đá để đắp chân.”

“Được...” Âm thanh của Tần Thư Hàm bé như tiếng muỗi kêu, gương mặt trắng nõn sớm đã sớm phủ lên thêm một lớp ửng hồng, dưới ánh sáng của phòng ngủ lại ánh lên một tầng quyến rũ, mị hoặc.

Lục An Duy xoay người đi ra trước cửa phòng, lấy một bọc đá lạnh băng, đắp lên trên mắt cá chân Tần Thư Hàm: “Có chút lạnh, nhin một chút là được.”

“Ừm.” Tần Thư Hàm nhìn Lục An Duy cầm chân của mình nhẹ nhàng xoa bóp, mặt lại càng đỏ, qua một lúc lâu, Tần Thư Hàm dường như đã gom đủ dũng khí nhỏ giọng mở miệng: “Đêm nay... ở lại đi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trâu già cỏ non, đến nói chuyện đi

Nghे xong câu nói của Tần Thư Hàm, động tác Lục An Duy ngừng lại, qua khoảng mười mấy giây, mới tiếp tục mát xa mắt cá chân của cô: “Đừng làm loạn.”

“Em không có làm loạn!” Nghe thấy Lục An Duy trả lời như vậy Tần Thư Hàm rất tức giận, cô trời mới biết cô phải lấy ra bao nhiêu dũng khí mới có thể đưa ra loại đề nghị... đề nghị “kích tình” như vậy! hai má Tần Thư Hàm đỏ lên, trong mắt cũng xuất hiện thần sắc tức giận: “Đêm, đêm nay nhà em không có người... anh, anh ở lại đi...”

“Đừng kích động” dùng khăn tay lau chân cho Tần Thư Hàm, Lục An Duy nói: “Không muốn để em sau này phải hối hận.”

“Em sẽ không hối hận!” Tần Thư Hàm đóng đinh chặt sắt nói, trước đây cô vốn dĩ không hề tin cái gì gọi là nhất kiến chung tình, nhưng mà sau buổi chiều thứ năm đó, ánh mắt đầu tiên khi cô nhìn thấy Lục An Duy, trong tim có một âm thanh nói với cô như thế này: “Chính là anh ấy! Chính là người này!” bắt đầu từ lúc đó, cô biết chính mình điên rồi, cô thích đi nhà Lục An Nhiên, thời điểm ở trong phòng Lục An Nhiên cô thích đứng ngay cạnh cửa sổ, dùng ánh mắt dõi theo bóng dáng của anh ở trong sân. Thích khi ngẫu nhiên bị anh phát hiện, cảm giác khi bốn mắt nhìn nhau... Lục An Duy vốn dĩ không đẹp trai, trên mặt lại còn có một vết sẹo dọa người, nhưng cô không để ý những thứ này, cô nhận định chính là Lục An Duy, chỉ người này mà thôi!

“Đêm nay em nghỉ ngơi cho tốt.” Lục An Duy không muốn nhìn vào mắt Tần Thư Hàm, anh sợ mình sẽ không khống chế được, sẽ phạm sai lầm, hủy đi một đời của người ta, người như anh sẽ không thể nào cho người khác một cuộc sống ổn định được, đem theo sự ích kỷ, anh không hy vọng người anh thích lại phải sống cảnh giống như Kỳ Nhu, dùng cả đời để chờ chồng quay về... anh hy vọng Tần Thư Hàm sẽ kiếm được người đàn ông kiên định, đáng tin cậy, sống cuộc sống đơn giản, hạnh phúc một đời.

“Đừng đi!” nhìn thấy Lục An Duy xoay người muốn rời đi, Tần Thư Hàm cuống quýt đứng dậy, đột nhiên cảm nhận được nỗi đau dưới mắt cá chân, liền đứng không vững muốn té ngã. Lục An Duy gấp rút đem Tần Thư Hàm ôm vào trong ngực mình, mới có thể ngăn cản cho khuôn mặt xinh đẹp của Tần Thư Hàm không phải tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Đừng đi...” Tần Thư Hàm ôm thật chặt Lục An Duy, ngẩng đầu nhìn trực tiếp vào đôi mắt của Lục An Duy: “Em thích anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy em liền thích anh! Đừng đi... em sẽ không hối hận, vĩnh viễn sẽ không...”

“Buông tay.” Lục An Duy không nỡ đẩy Tần Thư Hàm ra, cũng sợ mình sẽ không cẩn thận làm cô bị thương, Tần Thư Hàm ngược lại càng ôm anh chặt hơn, anh chỉ có thể lạnh giọng cự tuyệt: “Em chỉ nhất thời đầu óc xúc động, đến khi bình tĩnh lại em sẽ hối hận! Tôi không thể cho em được thứ gì cả!” đây cũng là điều mà Lục An Duy tự ti nhất, anh không thể cho Tần Thư Hàm một mái ấm an ổn, chuyện đã như vậy anh sẽ không chạm vào cô.

“Em không buông tay! Em không cần gì cả! Em chỉ cần anh ở lại!” nước mắt cô đọng đầy nhìn Lục An Duy, trong lòng cô biết rõ, nếu như hôm nay Lục An Duy thật sự rời khỏi đây, vậy thì, có thể cả đời này cô sẽ không còn cơ hội để nhìn thấy anh thêm lần nào nữa! Cô không muốn! Tuyệt đối không muốn!

“Thư Hàm...” nhìn đôi mắt của Tần Thư Hàm, tim Lục An Duy liền quặn đau: “Em sẽ hối hận! buông tay đi...”

“Em không buông!” Tần Thư Hàm lại xiết chặt hơn, giống như một con chuột đồng nhỏ khó khăn lắm mới kiếm được một hạt lúa.

Nhuễn hương trước ngực, Lục An Duy thật sự khó kiềm nén được động tâm, cảm nhận được sự biến hóa trên người anh, Tần Thư Hàm đột nhiên vòng hai cánh tay ôm lấy cổ của anh, cố sức mà nhón mũi chân, hôn lên môi anh.

Trong miệng đột nhiên cảm nhận được một hương vị ngọt ngào ngay sau đó chiếc lưỡi thơm tho liền xông vào, trúc trắc mà trêu chọc đầu lưỡi của anh.

Lý trí dần dần tiêu tán, Lục An Duy hai tay khăn trương ôm lấy eo của Tần Thư Hàm, hồi đáp lại nhiệt tình kích tình của Tần Thư Hàm.

Tần Thư Hàm một bên cùng Lục An Duy hôn môi, một bên lại rút cánh tay từ trên cổ anh lướt xuống tới dưới eo thăm dò vào bên trong quần áo, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên cơ thể anh, trên đó không thể nào đếm được có bao nhiêu miệng vết thương đã lành khiến cô vô cùng đau lòng, nước mắt không nhịn được lăn dài.

Trong miệng cảm nhận được một vị mặn nhàn nhạt, Lục An Duy dừng lại, nhìn chằm chằm Tần Thư Hàm khóc như hoa lê dưới mưa anh áp chế cổ họng nói: “Tôi đi đây...” là do anh quá xúc động, bị hôn một cái đầu óc liền choáng váng, thiếu chút nữa làm ra chuyện tổn thương đến cô.

“Đừng đi...” Tần Thư Hàm đem khuôn mặt mình vùi vào lòng Lục An Duy: “Em không muốn để anh đi.”

“Em ngủ đi, tôi đợi em ngủ rồi tôi mới đi.” Lục An Duy nhẹ nhàng ôm lấy Tần Thư Hàm xoa xoa đầu cô, dục hóa trong mắt như cũ mạnh mẽ tràn đầy, nhưng mà anh vẫn cố gắng áp chế chính bản thân.

“Em không ngủ...” Tần Thư Hàm đem quần áo của chính mình từng nút từng nút cởi bỏ: “Em đã nói, em sẽ không hối hận.”

Nhìn làn da mịn màng của cô lộ ra ngoài, Lục An Duy sững sờ, mạnh mẽ quay đầu đi giọng nói khô khốc: “Thư Hàm...” Lục An Duy cũng chỉ là một người đàn ông 23 tuổi, chính là độ tuổi khí huyết mạnh mẽ, hiện tại cũng phải dùng hết sức nỗ lực khắc chế chính bản thân mình.

“Đừng quên, em lớn hơn anh, anh không cần phải dạy em nên làm như thế nào! Em mới là cô giáo!” Tần Thư Hàm không đồng ý phụng phịu nói, qua sinh nhật năm nay cô đã 26 tuổi rồi, so với người vừa mới 23 tuổi này lớn tròn 3 tuổi! nghĩ lại chuyện này, ánh mắt Tần Thư Hàm có chút chột dạ né tránh, cách hành xử của cô hiện tại có được xem là trâu già gặm cỏ non không!

“...” Lục An Duy đương nhiên biết tuổi của Tần Thư Hàm so với mình lớn hơn, nhưng mà đối với người nhiều lần kiếm được đường sống từ trong cái chết, từ nhỏ đến lớn đều ở trong quân đội là Lục An Duy mà nói, số tuổi trong suy nghĩ của Tần Thư Hàm lại quá nhỏ!

“Em không quan tâm! Hôm nay em nhất định phải bắt anh ngủ với em!” Tần Thư Hàm chính là bằng bất cứ giá nào, dù gì hôm nay cô cũng đã cởi thành như vậy rồi, cô nhất định phải bắt được Lục An Duy! Tần Thư Hàm từ nước ngoài du học về nên theo đuổi tư tưởng bình đẳng giới, không có chuyện khi hai người phát sinh quan hệ thì người nữ sẽ là người chịu thiệt thòi, không có ai bị thiệt thòi cả, cũng đã 26 tuổi rồi, muốn làm như thế nào chính là quyết định của cô.

Nghe thấy lời nói của Tần Thư Hàm Lục An Duy cười không được khóc không xong, còn ngủ với anh? Nha đầu này thật sự...

Không cho Lục An Duy có cơ hội cự tuyệt, Tần Thư Hàm một lần nữa lập tức ôm lấy cơ thể Lục An Duy hiến dâng đôi môi, đem lời cự tuyệt của Lục An Duy toàn bộ nuốt xuống.

Dần dần, cơ thể Tần Thư Hàm trở nên mềm như nước, dưới sự chiếm giữ của Lục An Duy công thành chiếm đất...

.....

Ánh mắt trời xuyên thấu qua tấm sa mỏng cửa sổ chiếu vào phòng, dưới tấm chăn một cái đầu nhỏ đang lắc lư chui ra, đôi mắt mơ màng nhìn căn phòng của chính mình, xốc chăn muốn ngồi dậy mới phát hiện cơ thể đau đớn như muốn tan rã. Làn da trắng nõn ban đầu bây giờ được phủ đầy bởi những dấu hôn.

“Hít...” đau đến nỗi Tần Thư Hàm phải hít một ngụm khí lạnh, trên mặt cũng xuất hiện một tầng đỏ ửng.

Đôi mắt nhìn bốn phía, cũng không tìm thấy bóng dáng của Lục An Duy, trong lòng Tần Thư Hàm xuất hiện một chút mất mát, nhưng cô không hề bất mãn, vốn dĩ cũng do cô tự nguyện, và lại chính là cô đem Lục An Duy ngủ với cô, căn bản mọi người xung đều đã là người trưởng thành, chuyện tội tình anh nguyện, cũng không có gì.

Xốc chăn lên, nhìn nhìn con đau từ trên giường bò dậy mặc một bộ đồ ngủ vào, chân mang dép lê vừa quay đầu liền nhìn thấy tấm ga trải giường bị nhuộm một màu đỏ máu, hai má nóng lên, Tần Thư Hàm vội vàng kéo tấm ga trải giường ra, cuộn thành một đoàn vút trên đất chuẩn bị sau khi tắm xong sẽ mang đi giặt. Bước ra khỏi phòng đi vào nhà tắm rửa sạch mồ hôi trên người, khoảnh khắc ngày hôm qua cứ như một đoạn phim chạy ngay trước mặt, Tần Thư Hàm càng cảm thấy quần bách ngồi xồm xuống đất ôm lấy hai đầu gối một lúc sau mới đứng dậy, tắm táp đơn giản, liền đi ra khỏi nhà tắm đi vào phòng, sau khi thay đồ xong mới phát hiện chiếc ga trải giường cô vốn dĩ phải giặt đã không thấy đâu.

Tần Thư Hàm rời khỏi phòng đi xuống lầu một liền nhìn thấy chiếc ga trải giường phải giặt đã được giặt sạch treo trên ban công, mà trong phòng bếp lại phát ra âm thanh làm cho Tần Thư Hàm không nhìn được mà cau mày, chẳng lẽ là mẹ đã về?

Lúc Tần Thư Hàm đang đứng sững sờ, Lục An Duy bung một tô cháo vừa mới nấu xong từ trong phòng bếp đi ra, đối với Tần Thư Hàm nói: “Tắm xong rồi sao? Đến đây nhân lúc đang nóng ăn đi.”

“Anh...” Tần Thư Hàm ngơ ngác nhìn Lục An Duy nói: “Anh chưa đi sao?” Cô còn cho rằng Lục An Duy đã rời khỏi rồi! Đột nhiên nhìn thấy Lục An Duy xuất hiện trước mắt mình, Tần Thư Hàm trong khoảng thời gian ngắn ngây ngắn cả người, sự ấm áp trong tim như nước lũ tràn về, làm sao đây... cô càng ngày càng thích người đàn ông này rồi, so với trước đây cô càng yêu anh hơn!

“Anh đi đâu chứ?” Lục An Duy bung tô cháo đến trên bàn cơm: “Mau đến ăn cháo, coi chừng nóng.” Anh đối với tay nghề làm bếp của mình không một chút tự tin, một đôi mắt có chút căng thẳng nhìn Tần Thư Hàm từng húp từng húp nhỏ ăn hết bát cháo do chính tay anh nấu, nhìn thấy cô không có biểu tình phản kháng, Lục An Duy liền cảm thấy yên lòng.

“Anh...” vừa ăn cháo, vừa dùng đôi mắt nhìn lên Lục An Duy đang chăm chú nhìn chính mình, Tần Thư Hàm có chút xấu hổ.

“Chúng ta ngồi nói chuyện với nhau một chút đi!” Lục An Duy có chút tâm tình trầm trọng, vốn dĩ anh muốn bảo toàn khoảng cách với Tần Thư Hàm, nhưng mà việc đã đến nước này, muốn quay về với mối quan hệ như lúc trước là việc không thể nào, trong lòng anh cũng rất loạn, anh là một người đàn ông, là một người đàn ông đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm, vô luận là đối với quốc gia hay người nhà, đều phải như vậy! Anh chỉ có thể nói rõ ràng thân phận của mình với Tần Thư Hàm, hy vọng cô có thể hiểu rõ, cũng hi vọng cô có thể chấp nhận anh, nếu như không thể, Lục An Duy cũng sẽ không ích kỷ dây dưa, mặc dù anh đã quá yêu cô, nhưng mà chỉ cần cô từ chối, anh cũng sẽ không cưỡng ép cô...

“Có cái gì cần nói chứ!” không thể không thừa nhận, lúc nhìn thấy ánh mắt khó xử của Lục An Duy, tim Tần Thư Hàm liền xiết chặt đau đớn, trong lòng cô hiểu rõ, tối hôm qua là do cô cưỡng ép bắt Lục An Duy ngủ với cô, anh rõ ràng đã cự tuyệt rất nhiều lần, nhưng là do cô tự mình tiến hành, sáng sớm ngày hôm nay Lục An Duy không tự mình rời khỏi mà còn đem ga trải giường giặt sạch, làm bữa sáng cho cô, cô đã cảm thấy rất vui rồi. Từ đầu tới cuối cô đều không muốn bắt Lục An Duy phải chịu trách nhiệm, nhưng Lục An Duy lại là một chính nhân quân tử, hiện tại Lục An Duy nhất định là muốn chịu trách nhiệm với cô. Đối với một người mình không hề yêu chịu trách nhiệm, cũng đủ làm khó anh rồi!

Nghĩ đến đây, cổ họng Tần Thư Hàm chực muốn khóc, trong mắt có chút chua. Chuyện chính là nực cười như thế, biết bao nhiêu người theo đuổi cô yêu cô, một người cũng không lọt vào tầm mắt cô, bản thân khó khăn lắm mới yêu được một người thì người đó lại không hề yêu mình... từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, Lục An Duy đều là cự tuyệt, anh cũng chưa bao giờ nói qua câu anh yêu em bao giờ, đã như thế này hà tất phải miễn cưỡng anh chịu trách nhiệm đối với mình? Cô đã bá đạo chiếm đoạt anh cả một đêm, cũng nên biết đủ rồi không phải sao?

Nếu trước giờ cũng chỉ do chính bản thân yêu đơn phương, cô cũng không để ý để cho chính mình tự tay cho mối quan hệ trước giờ vốn dĩ không hề có tình yêu này một dấu chấm kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chơi đùa mà thôi, bản chất quân nhân

“Mọi người đều là người trưởng thành rồi! Chỉ là chơi đùa cho vui mà thôi, hà tất nghĩ là thật!” Tần Thư Hàm vừa cười vừa nói.

“Chơi... chơi đùa?” Lục An Duy lặng người, tựa hồ như không dám tin vào lỗ tai của mình.

“Ha! Anh nghĩ sao?” Tần Thư Hàm khoanh hai tay trước ngực nhìn Lục An Duy nói: “Chẳng lẽ anh còn nghĩ rằng tôi với anh yêu nhau sao?”

“...” không sai, anh đúng thật nghĩ như vậy, nhưng mà nhìn biểu tình gần như trào phúng của Tần Thư Hàm, trái tim Lục An Duy như bị ai đó dùng nắm tay nắm cho vài phát thật mạnh.

“Cho dù chúng ta có ở cùng nhau, giữa hai chúng ta cũng sẽ không có tương lai.” Âm thanh của Tần Thư Hàm lạnh lẽo, cô rất yêu người đàn ông trước mặt này, nhưng mà người đàn ông này vốn dĩ không hề yêu cô! Cho dù có cưỡng ép ở bên nhau sẽ như thế nào chứ? Sau này nếu như Lục An Duy gặp được người mà anh ta yêu, muốn cô phải làm như thế nào? Thoái lui nhường vị trí? Chặt vật rồi đi? Có lẽ hiện tại cô còn thể rồi bỏ, nhưng mà nếu như thật sự đi đến mức độ cô muốn cũng không bỏ được thì phải làm sao? Nhấn tâm, ích kỷ rằng buộc anh ấy ở bên người sao? Nếu như vậy, cô chẳng phải là đã biến thành loại đàn bà mà cô ghét nhất sao?

“Đây cũng là chuyện mà hôm nay anh muốn nói với em.” Lục An Duy vẫn còn muốn nói chuyện này với Tần Thư Hàm, anh yêu cô, không muốn rời xa cô. Anh vẫn là thứ muốn nói rõ ràng thân phận của mình, nếu như? Chỉ sợ rằng chỉ có 1 phần 1000 cơ hội, nếu như Tần Thư Hàm thật sự có tình cảm với anh thì sao...

“...” Tần Thư Hàm dường như nghe thấy tiếng tim mình vụn vỡ, đúng vậy, anh ta cũng biết rằng hai người sẽ không có sau này đúng không! Tần Thư Hàm lạnh giọng nói: “Đã vậy thì càng không cần nói! cũng không có gì hay ho để bàn nữa! anh đi đi!”

“Thư Hàm, ở bên cạnh anh anh sẽ đối xử tốt với em!” Lục An Duy nhìn Tần Thư Hàm, rõ ràng đêm hôm qua hai người vừa mới ân ái xong mà! Anh không tin toàn bộ những chuyện xảy ra đêm hôm qua giữa hai người chỉ là chơi đùa mà thôi, anh không tin Tần Thư Hàm sẽ là loại người tuyệt tình như vậy, hôm qua cô rất chủ động phối hợp với mình, còn có tắm ga giường ngày hôm nay... cô không phải loại người có thể tùy tiện chơi đùa như vậy!

“Không cần nói thêm nữa!” Tần Thư Hàm hận thấu sự lương thiện của Lục An Duy, ngay cả không yêu cô cũng muốn thực hiện trách nhiệm nghĩa vụ sao? Tần Thư Hàm cắn răng nói ra lời cả cuộc đời này cô hận nhất: “Anh chẳng qua chỉ là một vệ sĩ! Chết ngày nào cũng không biết, anh có thể cho tôi cuộc sống an ổn sao? Chơi đùa với anh thì còn được, còn thật sự muốn gắn liền với tôi cả đời sao?”

“...” nghe lời nói của Tần Thư Hàm, Lục An Duy triệt để không nói tiếng nào nữa. Đây là điều tối kỵ, tự ti nhất trong lòng anh, anh chính là một người như vậy, thật sự là ngay đến cả cuộc sống an ổn của người anh yêu cũng không đảm bảo được! anh rất thích đọc tiểu thuyết ngôn tình, rất ngưỡng mộ nam chính trong đó, họ có thể bảo vệ cho người mà họ yêu một đời yên ổn, đây là điều tựa như anh không tài nào có được...

Đứng trong sân của Lục gia, anh vô ý nhìn thấy Tần Thư Hàm trong phòng Lục An Nhiên, cô ấy chính là đứng bên cạnh cửa sổ, bức màn trắng làm bằng sa mỏng bị gió thổi bay, đồng thời cũng thổi bay mái tóc dài của cô ấy... giống như một hồ nước bị một cơn gió phát qua, làm dậy lên những gợn sóng dần dần lan tỏa ra bốn phía, gợn sóng càng ngày càng nhiều, nhẹ nhàng, dần dần, lại là vẻ đẹp duy nhất, duy nhất mà anh cho rằng người con gái này chính là người mà anh muốn bảo vệ suốt cuộc đời này, duy nhất khiến anh quên đi thân phận của bản thân, duy nhất khiến anh quên đi nhiệm vụ đang mang trên người...

Nhưng mà, hiện thực cho anh một bạt tai đau đớn, gương mặt Lục An Duy không có biểu hiện gì rời khỏi nhà của Tần Thư Hàm.

Nhìn bóng dáng Lục An Duy biến mất trước cửa, Tần Thư Hàm không thể khống chế được cảm xúc của mình nữa nằm bò trên bàn com khóc nức lên, tại sao lại như vậy? cô biết cô đã làm tổn thương trái tim anh, nhưng mà nếu như không như vậy, sau này cô sẽ càng ngày càng trở nên tham lam, có lẽ sẽ

không cảm thấy đơn giản giống như hiện tại nữa...

Trước đây, cô không bao giờ tin câu vừa gặp liền yêu, nhưng mà cái ngày mà cô gặp được Lục An Duy, cô bắt đầu tin tưởng câu nói này rồi;

Trước đây, anh chưa bao giờ dám đi yêu người nào, nhưng mà chỉ từ một ánh nhìn thoáng qua vào chiều hôm ấy, anh tùy hứng cho rằng bản thân có thể đi yêu một người nào đó rồi...

Sau đó, hiện thực vô tình, đã cứng rắn cắt đứt tất cả suy nghĩ của hai người.

Lục An Duy không biết bản thân làm cách nào có thể trở về Lục gia, cũng không biết bản thân làm thế nào mà đi vào phòng, chỉ là lúc tỉnh táo lại anh đã nằm trên chiếc giường của mình rồi, ngoài cửa sổ bị ánh hoàng hôn nhuộm đỏ, bao gối cũng không biết từ khi nào đã bị thấm ướt...

Trong nháy mắt anh vẫn cứ cho rằng Tần Thư Hàm cũng yêu anh, thậm chí anh cũng đã suy nghĩ về vấn đề cuộc sống sau khi kết hôn... bất quá điều này cũng chỉ có mình anh nghĩ như vậy mà thôi.

“Cộc cộc cộc” sau ba tiếng gõ cửa bên ngoài cánh cửa vọng lại âm thanh của Kỷ Nhu: “An Duy? Con, con không sao chứ?” bà vừa mới về đến nhà liền nghe người giúp việc nói lại Lục An Duy vừa vào nhà liền khóa bản thân ở trong phòng, cả một ngày cũng không có đi ra, Kỷ Nhu và Lục An Nhiên đều có chút lo lắng.

Qua một lúc lâu trong phòng cũng không có vọng lại âm thanh trả lời nào, Lục An Nhiên cũng gõ gõ cửa: “Anh An Duy, anh không sao chứ!”

Trả lời hai người như cũ vẫn là một khoảng im lặng...

Hai mẹ con nhìn nhau đều phát hiện trong mắt của đối phương xuất hiện một mảnh lo lắng, nhưng mà mặc cho hai người có gõ cửa như thế nào, Lục An Duy cũng không mở cửa trả lời, thật sự làm người khác lo lắng.

Khoảng hơn ba phút trôi qua, trong phòng truyền lại âm thanh của Lục An Duy: “Con không sao? Con muốn một mình yên tĩnh.”

Lục An Nhiên và Kỷ Nhu liếc mắt với nhau một cái chỉ có thể lắc đầu rồi đi cửa phòng của Lục An Duy. Bọn họ vốn dĩ chỉ cho rằng Lục An Duy cùng Tần Thư Hàm cãi nhau mới nhốt mình trong phòng không muốn ăn cơm, vì thế hai người chỉ có thể nhún vai, rồi đi. Đôi tình nhân người ta cãi nhau hai người ngoài bọn họ dù có khuyên như thế nào cũng vô ích, đại khái qua hai ba ngày sẽ tốt thôi.

Nhưng mà, sự tình lần này lại vượt quá mức suy nghĩ của bọn họ, chẳng ba ngày liền, Lục An Duy cũng không bước ra khỏi cửa phòng một bước, nữ giúp việc để cơm ở ngoài cũng không bị đụng qua. Sự việc hình như nghiêm trọng rồi, hai mẹ con Lục An Nhiên chỉ có thể lại lần nữa đến trước cửa phòng gõ cửa: “An Duy? Con cũng đã ba ngày không đi ra ngoài rồi! Không sao chứ!”

“Anh An Duy! Tội em rất lo lắng cho anh, anh ra đây một chút được không?” Lục An Nhiên cũng khuyên nhủ nói, nhưng trong phòng lại chẳng có một âm thanh trả lời nào cả. Thực sự là không còn cách nào khác, đôi mắt xinh đẹp của Lục An Nhiên vừa chuyển liền lớn tiếng hét lên: “Cô giáo Tần? Sao cô lại đến đây?”

Quả nhiên không sai, Lục An Nhiên vừa dứt lời, Lục An Duy liền xúc động xông ra cửa, lúc này Lục An Nhiên mới nhận ra người mất tích suốt ba ngày liền là Lục An Duy, đầu tóc lộn xộn, đôi mắt sưng đỏ, râu ria xồm xoàm, thoạt nhìn thập phần suy sút chật vật.

Căng thẳng nhìn quanh bốn phía, Lục An Duy mới nhận ra chỉ là Lục An Nhiên lừa anh. Quay đầu thất thần nhìn Lục An Nhiên, khóe miệng Lục An Duy nhúc nhích nhưng lại không biết nên nói gì, từ nhỏ anh đã không giỏi diễn đạt.

“Anh An Duy, anh có biết tại em lo lắng cho anh nhiều lắm không?” Lục An Nhiên nhìn thấy Lục An Duy như vậy vừa tức vừa gấp vừa đau lòng: “Anh không phải đến đây để bảo hộ cho em sao? Bộ dạng anh hiện tại như vậy lấy gì để bảo hộ em?” Lục An Nhiên lấy điện thoại ra dứt khoát chụp lại khuôn mặt hiện tại của Lục An Duy, sau đó đưa ảnh cho Lục An Duy xem: “Anh tự mình mà xem, đây còn là anh sao?”

“...” nhìn chính bản thân trong bức ảnh, Lục An Duy cảm thấy khá xa lạ, anh đã bao giờ trở thành như vậy đâu?

“Cả một đêm không về phòng đã không tính rồi, vừa về tới liền đem bản thân nhốt trong phòng liên tục suốt ba ngày, mặt cũng không lộ diện một chút!” về mặt Lục An Nhiên hận rèn sắt không thành thép, căn bản cái đêm Lục An Duy không về nhà, Lục An Nhiên còn rất vui mừng, đại khái cảm thấy chuyện này rất đáng tin cậy, nhưng mà có ai ngờ được anh ấy vừa về đến nhà liền là kết quả như thế này!

“An Duy... con có phải cãi nhau với cô Tần không?” Kỷ Nhu lo lắng nhìn Lục An Duy, trạng thái hiện tại của anh thật sự rất không tốt.

“Cô ấy nói...” giọng nói của Lục An Duy khàn khàn: “Cô ấy nói chỉ chơi đùa với con...”

“Hả?” Lục An Nhiên kinh ngạc một lát trực tiếp đem lý do này phụ định: “Cô giáo Tần tuyệt đối không phải loại người này!”

Anh cũng không tin Tần Thư Hàm sẽ là loại người này! Nhưng mà Tần Thư Hàm chính là nói như vậy! Chính miệng cô ấy nói ra còn có thể là giả sao? Hiện tại lúc này anh vẫn còn nhớ giọng điệu thần sắc của Tần Thư Hàm lúc đó, thậm chí mỗi lần hít thở đều có thể cảm nhận được nỗi đau trong tim.

“Bác cũng nghĩ rằng cô Tần sẽ không phải loại người có thể nói ra những lời này!” Kỷ Nhu chém đinh chặt sắt nói, mặc dù bà cũng chỉ gặp Tần Thư Hàm có vài lần, nhưng mà Kỷ Nhu có thể rõ ràng khẳng định Tần Thư Hàm tuyệt đối không phải loại con gái tùy tiện chơi đùa như vậy.

“Anh An Duy, anh thật sự xác định ý của cô ấy chính là như vậy? Mà không phải do anh làm sai chuyện gì đó, hoặc là làm cho cô ấy hiểu lầm vấn đề gì đó?” Lục An Nhiên đoán: “Anh có khẳng định rõ ràng suy nghĩ của anh không?”

Suy nghĩ? Anh có nói qua mong muốn hai người ở bên nhau, và lại cũng đã hứa rằng sau này sẽ đối xử tốt với cô ấy! Như vậy còn chưa đủ sao?

Nhìn thấy biểu tình này của Lục An Duy, Lục An Nhiên liền biết anh vẫn còn chưa nói chuyện rõ ràng, nhưng mà cái này vẫn chưa thể được coi là vấn đề gì quá lớn mà! Chỉ là hiện tại Tần Thư Hàm đã xuất phát đi Hy Lạp rồi, sợ rằng phải đợi vài tháng nữa mới có thể quay về! Lục An Nhiên nhón chân vỗ vỗ bả vai của Lục An Duy: “Anh An Duy, anh tin tưởng em, giữa hai người các anh tuyệt đối là có chuyện hiểu lầm!”

Hiểu lầm sao? Lục An Duy rũ đầu xuống, nhưng những điều Tần Thư Hàm nói đều là sự thật, anh không thể cho cô ấy một cuộc sống an ổn đơn giản nhất, anh rất sợ, anh rất sợ có một ngày nào đó anh sẽ giống như Lục Quân Hạo biến mất một cách vô ảnh vô tích, nếu thật sự là như vậy, Tần Thư Hàm sẽ rất đáng thương... nghĩ đến đây, Lục An Duy lùi bước, đích thực, anh thật sự không thích hợp đi yêu người khác, chữ yêu đối với anh mà nói, quá xa rồi!

Nhìn biểu hiện của Lục An Duy, Lục An Nhiên hết cách lắc đầu: “Anh An Duy, em biết có thể hiện tại tâm tình anh không được tốt cho lắm! Nhưng mà anh sẽ không quên mất nhiệm vụ của bản thân mình chứ!”

Nhắc đến nhiệm vụ, trong mắt Lục An Duy xuất hiện tia sức sống, nhìn qua Lục An Nhiên, gương mặt trang nghiêm, ít nhất cũng xuất hiện một chút phong phạm trước đây.

“Sáng sớm ngày mai em muốn ra ngoài, anh và An Hồ phải bảo vệ em.” Lục An Nhiên nhìn vào đôi mắt Lục An Duy nói: “Có thể ngày mai sẽ rất cực khổ, anh trước tiên ăn chút gì đó sau đó tắm rửa thật tốt, râu... không cần cạo cũng được.” Vốn dĩ cơ thể Lục An Duy đã tràn đầy nam tính có thêm bộ râu cư nhiên lại có thêm một phong vị khác.

“Được!” Lục An Duy gật đầu đáp ứng, tinh thần suy sụp trước đây liền một quét quét sạch, dù gì anh cũng là một quân nhân, có bản chất của chính mình, đứng trước nhiệm vụ, toàn bộ mệt mỏi và đau thương bắt buộc phải giấu đi.

Nhìn Lục An Duy một lần nữa phấn chấn trở lại, Lục An Nhiên vừa lòng cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tiến một người bạn, lười biếng nói chuyện

Nhìn cánh cửa lần nữa đóng lại, Kỷ Nhu lo lắng nhìn Lục An Nhiên: “An Nhiên, anh An Duy của con hình như bị thất tình, lúc nãy con có chút dữ như vậy... thật sự không có vấn đề gì sao?”

Lục An Nhiên lắc đầu nói: “Anh An Duy là người rất coi trọng nhiệm vụ, nếu như cứ nhất quyết khuyên anh ấy, anh ấy nhất định chết cũng không động dấy, nghe cũng không vào! Còn không bằng nghiêm khắc với anh ấy một chút, nhắc nhở rằng trên người anh ấy vẫn còn nhiệm vụ, như vậy mới có thể khiến anh ấy phấn chấn trở lại! còn về chuyện của anh ấy và cô Tần, con vẫn kiên trì cho rằng trong này có chuyện hiểu lầm!” Cô tin rằng Tần Thư Hàm không phải loại người thích chơi trò vui đùa qua đường như vậy, và lại lúc cùng ngồi trong tiệm bánh ngọt, sự quan tâm của Tần Thư Hàm đối với Lục An Duy cũng không phải giả. Chỉ là hiện tại Tần Thư Hàm đã bay qua Hy Lạp, tất cả cần phải đợi Tần Thư Hàm quay lại mới có thể giải quyết tiếp.

Kỷ Nhu nhìn đứa con gái suy nghĩ trước tuổi của mình lắc đầu thở dài một hơi, con gái trưởng thành sớm như vậy, cũng không biết là tốt hay là xấu...

Ngày kế tiếp, từ rất sớm Lục An Duy đã đứng đợi ở dưới phòng khách, anh mặc bộ comple mà Kỷ Nhu mới mua cho anh, anh không có cạo râu như lời Lục An Nhiên đã nói, anh thật sự không hiểu tại sao Lục An Nhiên lại bảo anh không cần phải cạo râu như thế, sờ sờ đám râu cần tay, Lục An Duy nhíu mày, từ trước tới nay anh chưa để râu bao giờ! Mỗi buổi sáng khi tắm anh đều thuận tay cạo đám râu này đi, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn chính bản thân để râu như vậy, không biết như thế nào, buổi sáng lúc nhìn chính mình trong gương, anh còn có chút cảm thấy chính bản thân không phải là người tốt.

Sau khi kết thúc buổi tập luyện buổi sáng, tắm rửa đơn giản, Lục An Hồ liền ngồi ở sofa trong phòng khách đối diện với anh trai mình, một đôi mắt đánh giá trên dưới anh trai, không biết là chuyện gì đã xảy ra, anh vẫn luôn cảm thấy anh trai mình hình như đã thay đổi rồi, nguyên nhân tựa hồ không phải bởi bộ râu, hình như là có thêm mùi vị khác của đàn ông, cũng không phải nói anh trai trước đây không có phong thái lão luyện của đàn ông hay gì đó, nhưng chính là cảm thấy so với trước kia không giống nhau... anh cũng không biết diễn đạt như thế nào.

Thời gian lại trôi đi cỡ 10 phút, Lục An Nhiên xuất hiện trước mặt hai người trong bộ váy thoải mái mang phong cách dân tộc, đầu đội một chiếc mũ quàng da làm bằng da bò để che nắng, một mái tóc dài chấm eo được xoắn trên vai, bên hông được buộc bằng một sợi đai dệt, cổ áo, cổ tay áo và trên chân váy đều được thêu bằng những hoa văn mang đậm phong cách dân tộc, hai chân trắng nõn thon dài không được lán váy che phủ, dưới chân mang một đôi giày xăng đan có quai ngang nghịch ngợm đáng yêu, móng chân được sơn một màu đỏ rất phù hợp khi phối với đôi giày.

Nhìn Lục An Nhiên sơn móng chân màu đỏ, nhất thời Lục An Duy lại thất thần, hôm đó Tần Thư Hàm... ngón chân cũng sơn màu đỏ như vậy.

Lục An Nhiên nhìn cách ăn mặc ngày hôm nay của Lục An Duy vừa lòng gật đầu: “Được rồi! xuất phát thôi!”

Ba người cùng ngồi lên chiếc xe của chú Trương, chú Trương ngồi ở vị trí lái đã thắt đai an toàn, thông qua kính chiếu hậu nhìn Lục An nhiên: “Đại tiểu thư, mọi người là muốn đi đâu thế?”

Tay nhỏ của Lục An Nhiên vung lên: “Ra sân bay!”

Nghe lời nói của Lục An Nhiên, Lục An Hồ hỏi: “Em đi sân bay làm gì thế?”

Lục An Nhiên tháo chiếc mũ che nắng của mình xuống nói: “Tiễn một người bạn, cậu ấy muốn đi du học ở nước Anh.”

Lục An Hồ nhéo nhéo chiếc cằm của mình: “Sở Dao?” cậu nhớ là quan hệ của Sở Dao và Lục An Nhiên lúc ở trường có vẻ như rất là tốt, hai người ngồi hai vị trí trước sau, nghe Kỳ Nhu nói hai người còn là chị em tốt cùng nhau lớn lên từ nhỏ! Nhưng mà mối quan hệ của Lục An Nhiên và người bạn cùng bàn vốn dĩ không tốt lắm, hai người hằng ngày đến một câu cũng không có nói với nhau.

Nghe Lục An Hồ nhắc đến tên của Sở Dao, Lục An Nhiên không vui nhũn mày, có một loại cảm giác như đột nhiên bị đút nhảm cho một miếng phân vạy: “Không phải!”

Không hiểu tại sao Lục An Nhiên đột nhiên lại thay đổi sắc mặt, Lục An Hồ không hiểu cau mày, lúc này không phải còn đang rất tốt sao, hiện tại tại sao lại trở thành bộ dáng này? Chẳng lẽ Lục An Nhiên và Sở Dao cãi nhau rồi? Dù gì thì cậu cũng không thích Sở Dao, cậu vẫn luôn cảm thấy Sở Dao có chút giả dối, có lẽ đây làm cảm giác trời sinh đã có, tóm lại cậu cảm thấy Sở Dao chính là một nhân vật nguy hiểm, dù sao thì cậu vẫn là không thích cô ta.

Trong xe lần nữa trở nên im lặng, qua cỡ khoảng một tiếng đồng hồ, xe mới chạy ra đến sân bay, Lục An Nhiên xuống xe sau đó tìm đến cửa kiểm tra, quả nhiên nhìn thấy một cô gái mặc một bộ váy thể thao bên cạnh là hành lý đang nhìn ngó bốn phía. Mái tóc dài được thắt thành hai bím tóc và được quấn lại bằng một chiếc khăn quàng cổ, gương mặt không được xem là thanh tú, đeo một đôi mắt kính gọng đen, chiều cao so với Lục An Nhiên cũng không hơn kém bao nhiêu, đôi chân trần trắng nõn mảnh khảnh, mang một đôi giày vải hiệu Converse màu đen cổ cao, cùng lúc đó cô ấy cũng đã nhìn thấy Lục An Nhiên, hươ hươ tay, hô lớn: “An Nhiên, chỗ này!”

Lục An Nhiên chạy từ từ qua đó trực tiếp ôm chặt lấy cô gái đang hươ tay ấy: “Đến nước Anh phải tự chăm sóc bản thân mình thật tốt.”

Cô gái cũng ôm lại Lục An Nhiên thật chặt: “Mình sẽ như vậy, cậu cũng thế, trước khi mình quay về, chăm sóc tốt cho bản thân, đừng có mà chết đi!”

Mũi Lục An Nhiên cay cay, cô thật sự không chịu đựng được loại cảm giác ly biệt này: “Bất kỳ lúc nào không đủ tiền có thể nói với mình, mình sẽ gửi cho cậu.”

Cô gái cũng không khách khí với Lục An Nhiên: “Ừm, mình sẽ làm vậy.” Việc du học vốn dĩ phải tốn rất nhiều tiền, chưa kể cô vì Lục An Nhiên mà đã từ bỏ nơi mà cô muốn đến vốn dĩ được miễn phí hoàn toàn học phí, mỗi năm lại còn được trợ cấp một khoản phí khá cao cho du học sinh xuất sắc.

Lục An Hồ cau mày nhìn cô gái đang ôm Lục An Nhiên, Lục An Duy nhìn thấy bộ dáng này của em trai mình nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì? Có gì không đúng?”

Lục An Hồ trả lời: “Cô gái này là bạn học cùng lớp với Lục An Nhiên.”

Đối với câu trả lời của Lục An Hồ, về mặt Lục An Duy lộ vẻ không hiểu: “Chuyện này có gì không đúng sao?”

“Quan hệ của bọn họ ở trường cực kỳ kém! Mặc dù là bạn cùng bàn nhưng trước giờ chưa từng nói chuyện với nhau! Vả lại em nghe những bạn học trong lớp nói lại, hai người hình như đã tuyệt giao rồi.” Lục An Hồ nấn cầm không hiểu nói: “Em có chút không hiểu em ấy.”

Lục An Duy cũng có chút suy nghĩ gật gật đầu.

Hoàn toàn không hề biết hai anh em nhà này đang hoài nghi chuyện gì, Lục An Nhiên nắm chặt tay của cô gái không buông nói: “Lâm Đạt, mình thật sự không biết làm thế nào để cảm ơn cậu!”

Lâm Đạt nở nụ cười nói: “Cậu cảm ơn mình là gì chứ? Tất cả đều là sự lựa chọn của mình, là do mình muốn đi! Cậu cũng đã nói với mình là cậu trùng sinh từ kiếp trước, lúc đó mình chỉ là một nhà khoa học nghiên cứu hóa học cổ quái ở viện nghiên cứu, cuộc sống như vậy, hiện tại mình vốn không muốn! mình muốn làm những việc càng có ý nghĩa hơn.”

Lục An Nhiên biết sự hi sinh của Lâm Đạt lớn cỡ nào, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, từ trong túi xách đeo trên vai lấy ra một tấm thẻ vàng: “Trong này có 20 vạn, cậu trước lấy sử dụng đi! Mật mã là sinh nhật của mình.” Đây là toàn bộ tiền tích góp mấy năm nay của Lục An Nhiên, cứ coi như là một chút tâm ý của cô.

“Được!” Lâm Đạt cũng không khách sáo với Lục An Nhiên, sau khi đem cất tấm thẻ đi, Lâm Đạt liếc nhìn thời gian trên chiếc đồng hồ đeo tay, một lần nữa ôm lấy Lục An Nhiên: “Mình phải đi rồi.”

Lục An Nhiên ôm lại Lâm Đạt nói: “Ừm, chú ý an toàn!”

“Ừm!” Lâm Đạt phát phát tay với Lục An Nhiên, sau đó xoay người đi đến cửa kiểm tra xếp hàng, tất cả đều không cần nói nhiều, trong rừng ngày đó,

hai người bọn họ đã nói đủ nhiều rồi!

Nhìn thấy bóng dáng Lâm Đạt triệt để biến mất trước mắt Lục An Nhiên, Lục An Nhiên mới định thần lại, đi đến trước mặt hai anh em Lục An Duy và Lục An Hổ: “Đi thôi! Đi đến nơi này một lát!”

Thấy trên gương mặt Lục An Nhiên vẫn còn vết nước mắt, Lục An Hổ cau mày vẫn là đem nghi vấn trong lòng hỏi ra: “Em... quan hệ của em với Lâm Đạt không phải không tốt lắm sao?”

Lục An Nhiên nhìn thoáng qua Lục An Hổ chỉ để lại một câu: “Em lúc nào đã nói quan hệ giữa em và Lâm Đạt không tốt chứ?” Liền bước từng bước lớn rời khỏi sân bay đi đến bãi đậu xe, ở đó chú Trương đã đợi một lúc lâu.

Lục An Nhiên lên xe, sau đó hai anh em cũng nôi đuôi lên.

Chú Trương hỏi: “Đại tiểu thư, tiếp theo đi đâu?”

Lục An Nhiên liếc mắt nhìn Lục An Duy nói: “Khải Long.”

“Vâng.” Nhận được chỉ thị của đại tiểu thư, chú Trương khởi động xe, lái xe về phía trung tâm thành phố.

Lúc này Lục An Hổ đầy bụng nghi vấn: “An Nhiên, mối quan hệ giữa em và Lâm Đạt còn tốt hơn là đối với Sở Dao?”

Lục An Nhiên không nhìn được cho một cái liếc mắt: “Chuyện đó là đương nhiên rồi!”

Lục An Hổ không hiểu: “Lúc ở trường không phải quan hệ giữa em và Sở Dao không tệ sao? Ăn cơm hay làm gì đó đều đi cùng nhau mà!”

Lục An Nhiên nhớ đến chuyện này liền cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, nếu như không phải để bảo vệ sự an toàn cho Lâm Đạt, cô thật sự lười mà đi nói chuyện với loại tại họa như Sở Dao, cô rất muốn nói rõ mối quan hệ giữa cô và Sở Dao cho hai anh em này biết, nhưng mà chú Trương lại ngồi đằng trước, cô không phải không tin chú Trương, trái lại cô rất tin tưởng vào lòng trung thành của chú, chỉ là sự trung thành này là đối với Kỳ Nhu và Lục Kiếm Hào! Chú Trương đối với cô là loại tình thân như sự sùng nịch của chú ấy đối với con cái trong nhà, cho nên loại chuyện này tuyệt đối không được để cho chú Trương biết, bởi vì không biết là một giây sau, chú Trương có thể vì sự an nguy của mình, đem những chuyện này toàn bộ báo cáo với Lục Kiếm Hào, như vậy một phen tâm huyết của cô liền coi như đổ sông đổ bể rồi sao?

Nhìn thấy vẻ mặt Lục An Hổ vừa hiếu kỳ vừa không hiểu, Lục An Nhiên chỉ có thể đem mặt quay đi hướng khác nói: “Em lười nói chuyện với anh!”

“Anh...” Lục An Hổ có chút vô tội, khua khua môi muốn nói lại gì đó, liền nhìn thấy Lục An Nhiên đã quay mặt đi nơi khác không thèm để ý đến mình nữa, liền chỉ có thể bỏ qua.

Xe chạy thêm hai giờ đồng hồ, trên đường có sự yên tĩnh hiếm thấy.

Đến Khải Long, Lục An Nhiên bảo hai anh em cùng đi vào trong, nhân viên trực ngoài cửa liền tự nhiên nhận ra Lục An Nhiên, vội vàng tiến lên trước chào hỏi: “Lục tiểu thư, hoan nghênh quang lâm.”

“Ừm” Lục An Nhiên đáp lại một tiếng đi vào trong tiệm, vẫn là giống như trước đây, không có gì thay đổi. Khải Long là một chuỗi salon kết hợp giữa làm đẹp, làm tóc, làm đẹp tư thái và nghỉ thức. Lục An Nhiên và Kỳ Nhu thường xuyên đến đây cắt tóc.

Thấy Lục An Nhiên bước vào, nhân viên thường làm tóc cho cô gấp gấp chạy tới ân cần cười: “Lục tiểu thư, có thể xin cô đợi một lát được không? Tôi đang bận chút việc bên này.” Buổi sáng là thời điểm khách không nhiều lắm, nhưng mà những người hôm nay đến đây cũng được xem là khách quen của cô ta, chỉ có thể nhờ Lục An Nhiên đợi một chút thôi.

Tiệm salon này vốn dĩ muốn đến phải hẹn trước, bất quá chỉ là việc này đối với Lục An Nhiên không được coi trọng, cô ấy chính là đột ngột đến đây, một chút chuẩn bị trước cũng không cho, cũng may, người nhân viên chuyên làm tóc cho Lục An Nhiên cũng đã quen với việc này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Thay đổi hình tượng, mặc thử lễ phục

Lục An Nhiên trả lời: “Dennis, hôm nay tôi không cắt tóc, tôi muốn đến khu làm đẹp, anh giới thiệu cho tôi một sư phụ làm đẹp cho nam giới tốt nhất đi!”

Thợ cắt tóc Dennis nghe ý của Lục An Nhiên suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Nếu như là nam, tôi đề nghị Martha, cô ấy là một người đến từ Pháp rất nhiệt tình và đơn thuần, tỷ lệ được các quý ông lựa chọn rất cao, tay nghề cũng không tồi.”

Lục An Nhiên gật gù đầu: “Cám ơn anh!” dứt lời, cô phát tay với Dennis liền đi đến lầu hai, vừa đến lầu hai, nhân viên lễ tân của lầu này liền mặt mày

hón hờ nói: “Lục tiểu thư, hoan nghênh quang lâm”

Lục An Nhiên gật đầu: “Tôi tìm Martha, cô ấy có ở đây không?”

Nhân viên lễ tân gật đầu: “Cô ấy có ở đây. Lục tiểu thư có đặt hẹn trước không?”

Lục An Nhiên không hiểu chớp chớp mắt: “Hẹn trước? Còn phải hẹn trước sao?”

“Ồ...” Nhân viên lễ tân xấu hổ cười, Khải Long đương nhiên phải đặt hẹn trước! Nhưng mà người trước mặt này là thiên kim của Lục thị, có thể là một trường hợp ngoại lệ đi! Nhân viên lễ tân nói: “Lục tiểu thư, xin cô đợi một chút, tôi đi hỏi Martha đã.”

Lục An Nhiên phát tay: “Đi đi!”

Nhân viên lễ tân cười trả lời một tiếng đi vào căn phòng ở cuối đường đi, hơn hai phút trôi qua nhân viên lễ tân lại từ căn phòng đó đi ra: “Lục tiểu thư, có thể đi vào rồi.”

“Ừm.” Lục An Nhiên gật đầu, cùng với hai anh em Lục An Duy và Lục An Hổ bước vào phòng, căn phòng không lớn lắm ước chừng khoảng cỡ 10m2, các loại máy móc làm đẹp không ít, một chiếc giường lớn hơn giường đơn một chút được bày ở chính giữa căn phòng, cạnh chiếc giường có một cô gái người Pháp cao khoảng 1m73 đứng đó, bộ dáng chắc cũng khoảng 22, 23 tuổi, mái tóc xoăn dài màu nâu tùy ý xõa trên vai, ngũ quan tinh xảo cực kỳ giống búp bê Tây Dương, đặc biệt là cặp mắt màu lam kia, giống như một làn nước biển như có thể thấu hiểu mọi thứ lại giống như ẩn chứa một bí mật nào đó. Cô mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, phía dưới là một chiếc quần dài màu trắng gạo, dưới chân là một đôi giày da màu nâu, makeup đơn giản, nhìn thấy đám người Lục An Nhiên tiến vào, dùng tiếng phổ thông chào hỏi: “Chào mọi người! Tôi là Martha, xin hỏi trong ba người ai muốn làm đẹp?”

Trong khoảnh khắc Lục An Nhiên nhìn vào Martha cô có chút thất thần, thật đúng là một cô gái xinh đẹp như búp bê Tây Dương, diện mạo có điểm giống Sophie Marceau (nữ diễn viên người Pháp, này mọi người muốn biết thêm thì vào google gõ tên là ra), sau khi nghe xong lời nói của Martha, Lục An Nhiên thanh thanh cô hống đẩy Lục An Duy đang đứng bên cạnh lên: “Anh ấy.”

Lục An Duy cũng rất kinh ngạc: “Anh? Làm đẹp?” đùa cái gì thế?!

Martha nhìn Lục An Duy ánh mắt cũng sáng lên, thật sự là một loại hình ít gặp: “Xin mời nằm lên giường.”

Lục An Duy cau mày lại thật sự có chút không vui: “Tôi không cần làm đâu!”

Lục An Nhiên cũng không vui: “Anh An Duy, anh xem bộ dáng của anh hiện tại đi, tối hôm nay em có một bữa tiệc phải tham dự, anh nếu như cứ trong bộ dạng này, làm sao có thể ở bên cạnh bảo vệ em chứ!”

Lục An Duy nghe lời nói của Lục An Nhiên, chỉ có thể thỏa hiệp, nhiệm vụ, nhiệm vụ! Sau đó nằm lên trên chiếc giường đó, trong lòng vẫn còn cảm thấy kỳ quái.

Khóe miệng Lục An Nhiên đắc ý dương lên: “Martha, giúp tôi chỉnh sửa bộ râu của anh ấy một chút.”

Martha gật đầu: “Được.” Vươn hai tay ra, đầu tiên giúp Lục An Duy làm sạch da mặt và chăm sóc da đơn giản, lúc mát xa da mặt, Martha dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo kéo dài trên mặt của Lục An Duy, không nhịn được dùng tiếng Pháp lầm bầm vài câu: “Nhất định là rất đau...”

Lục An Duy cũng dùng tiếng Pháp trả lời: “Không sao, đã không còn đau nữa.”

Đối với câu trả lời của Lục An Duy Martha cũng rất kinh ngạc: “Ừa? Anh biết tiếng Pháp à?”

Lục An Duy nhắm chặt mắt trả lời: “Trước đây có học qua.” Bởi vì thân phận đặc biệt, từ nhỏ anh đã phải học ngôn ngữ của nhiều nước khác nhau, thậm chí đến cả ngôn ngữ của một bộ lạc ít người nào đó ở Châu Phi, anh cũng biết nói một chút.

Tay nghề của Martha quả thật rất tốt, đôi tay mềm mại, trắng nõn không xương, dùng lực cũng đủ nặng nhẹ, trải qua sự mát xa của đôi tay đó, Lục An Duy cư nhiên lại xuất hiện loại cảm giác an tâm chưa từng có. Dường như mọi sự mệt mỏi lúc này cũng một quét cuốn đi sạch sẽ.

Sau khi làm chăm sóc da cơ bản xong xuôi, Martha vừa giúp Lục An Duy sửa lại bộ râu vừa dùng vốn tiếng Trung không được cho là tốt lắm nói chuyện với Lục An Nhiên: “Ồ đây tôi có một loại sản phẩm dùng để làm mờ sẹo rất hiệu quả, có cần dùng không?”

Lục An Nhiên gật đầu nói: “Dùng.” Mặc dù cô không phản cảm với vết sẹo trên mặt Lục An Duy, nhưng mà làm mờ đi cũng rất tốt.

Lục An Duy thật sự cảm thấy không cần làm như thế: “Không cần.”

Martha cảm thấy bị làm khó nhìn Lục An Nhiên.

Lục An Nhiên cau mày nói: “Không cần quan tâm đến anh ấy, nghe theo lời tôi! Sau này em sẽ phải thường xuyên đi tham gia các loại yến tiệc, như thế này làm sao mà bảo vệ được em cơ chứ!”

Lục An Duy nghe thấy lời nói của Lục An Nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời ngậm miệng lại.

Martha nghe xong cười, tiếp tục cắt tỉa râu của Lục An Duy, sau khi sửa xong dùng nước sạch rửa sạch, tiếp đó lại bắt đầu giúp Lục An Duy làm mờ sẹo: “Việc làm mờ sẹo này mỗi tuần phải làm một lần, sau đó đại khái là hai tháng sẽ nhận được kết quả rất tuyệt vời.”

Phiền phức như vậy? Lục An Duy có chút khó chịu, anh ghét phiền phức...

Lục An Nhiên có chút suy tư gật gật đầu, hai tháng sau đó cũng là thời điểm Tần Thư Hàm về nước, lúc đó cũng là lúc để Tần Thư Hàm nhìn thấy một Lục An Duy khác so với trước! hai người vốn dĩ chẳng có tình thiếp có ý mà!

Nửa tiếng sau, quá trình chăm sóc da đã hoàn tất, Martha nói với Lục An Duy: “Được rồi, đã xong rồi.”

Lục An Duy mở hai mắt ra, vừa lúc đối diện với cặp mắt xanh thẳm của Martha, Martha nhìn đôi mắt Lục An Duy mở ra vậy mà có chút thất thần, đôi mắt của người đàn ông này thật sự rất đẹp, thanh khiết trong suốt. Sự thật mà nói, người đàn ông này cũng có ngũ quan đoan chính, cơ thể cũng rất tuyệt... khiến Martha có chút động lòng.

Lục An Duy ngồi dậy, mang giày vào rồi khỏi chiếc giường, Lục An Nhiên nhìn vào khuôn mặt của Lục An Duy vừa ý gật gật đầu, cô không nhìn lầm, Lục An Duy thật sự rất thích hợp để râu, đặc biệt là kiểu râu mà Martha giúp Lục An Duy chỉnh sửa cũng rất phù hợp với khuôn mặt của anh, càng tăng thêm vài phần thành thực, mỹ lực mê người của đàn ông. Lục An Duy cho Martha một lời cảm ơn liền muốn rời khỏi.

“Đợi một chút!” Martha gọi mọi người, sau đó từ một ngăn của chiếc tủ màu trắng lấy ra một cặp kính râm đeo lên mắt của Lục An Duy, sau đó vừa lòng cười: “Được rồi!”

“Ừm... không tệ!” Lục An Nhiên nhìn Martha, mắt thâm mỹ của cô thật sự rất cao: “Kính râm bao nhiêu tiền?”

“Không cần tiền, tôi tặng anh ấy đây!” Martha cười nói với Lục An Duy: “Nhớ là tuần sau phải quay lại nhé!”

Lục An Duy gật đầu: “Ừm” quả nhiên rất phiền! anh một người đại nam nhi, thật sự cảm thấy cái việc làm mờ sẹo này vốn dĩ không cần thiết mà!

Sau khi Lục An Nhiên mang theo Lục An Hổ cùng Lục An Duy rời khỏi Khải Long lại để cho chú Trương chờ đến cửa hiệu mà Lục An Nhiên đã đặt lễ phục, vừa khéo lại gặp được người quen.

“Chị An Hân! Chị mặc bộ lễ phục này thật sự rất đẹp nha!”

“Hihi, vậy à? Cũng được thôi!”

Nghe giọng nói quen thuộc của hai người này, Lục An Nhiên hơi hơi cau mày, tại sao lại xui xẻo như vậy cố tình lại gặp bọn họ ở đây? Và lại, hai người này vào thời điểm nào lại dính với nhau như thế? Tại sao cô không biết.

Lục An Nhiên cau chặt mày liền muốn rời khỏi, thật lòng không muốn giáp mặt với hai người đó, vẫn là đi vòng vòng xung quanh, sau một tiếng đồng hồ mới quay lại vậy!

Nhưng mà Lục An Nhiên vừa muốn xoay người rồi đi liền bị phát hiện.

“An Nhiên? Cậu cũng đến đây thử lễ phục à!” ánh mắt của cô gái phát ra lời khen lúc này sắc lẹm, lập tức liền phát hiện ra Lục An Nhiên.

Nếu như đã bị phát hiện ra rồi thì không còn biện pháp nữa, Lục An Nhiên kéo căng da đầu trung ra một nụ cười khó coi: “Sở Dao, chị họ An Hân! Hai người cũng ở đây à!”

Lục An Hân nhìn thấy Lục An Nhiên cũng cau mày vẻ mặt khó coi: “Em cũng đến thử lễ phục?”

Lục An Nhiên trả lời: “Đúng vậy!”

Lúc này, nhân viên cửa tiệm đem theo bộ lễ phục của Lục An Nhiên qua nói: “Lục tiểu thư, lễ phục của cô đã được làm xong, xin mời cô qua bên phòng thử đồ mặc thử một chút.”

Lục An Nhiên gật đầu: “Được.” người nhân viên này thật đúng lúc cứu lấy cô! Cô ở trong lòng yên lặng cho người nhân viên này một nút like, cô thật sự là không muốn nhìn thấy hai người Sở Dao và Lục An Hân này!

Thấy Lục An Nhiên đã đi vào phòng thử đồ phía trong, Sở Dao thu lại nụ cười trên mặt, châm chọc bĩu môi: “Chị An Hân, thật sự không hiểu nổi, luận về học vấn hay tư cách, chị cũng đều hơn Lục An Nhiên! Tại sao người được coi trọng lại là cô ta?”

Lục An Hân cũng thập phần khinh thường: “Số tốt chẳng! Ba cô ta mất tích rồi người ta đương nhiên sẽ quan tâm cô ta nhiều hơn! Hừ...”

Lục An Duy và Lục An Hổ đang đứng bên ngoài cửa đều đem động tác trên miệng và vẻ mặt của Sở Dao cùng Lục An Hân ghi nhớ, hai người vừa hay đang đứng sau một mặt kính, từ trong kính có thể nhìn thấy Sở Dao và Lục An Hân, nhưng hai người kia lại không nhìn thấy họ. Hai anh em họ nhìn nhau, dường như cũng đã hiểu ra nguyên nhân tại sao Lục An Nhiên lại không muốn nhắc đến Sở Dao.

Sau khi hai người oán trách và tăng bốc lẫn nhau một hồi, Lục An Nhiên cũng từ trong phòng thử đồ đi ra, trên người mặc một bộ lễ phục màu tím sẫm được điểm xuyết bằng 142 viên kim cương, dây thắt lưng trên eo cũng được đính thêm một viên kim cương hình ngôi sao, hai chân trần lúc ẩn lúc hiện

sau lần vấy, trên chân được buộc thêm dải lụa màu tím sẫm thật duyên dáng và sang trọng, dải lụa màu tím quấn quanh mắt cá chân Lục An Nhiên ở đằng sau thắt lại thành một chiếc nơ bướm, có vẻ có chút nghịch ngợm. Ở trên ngực cũng được thiết kế thêm một mô hình ngôi sao hình lập phương, găng tay lụa cùng màu tím sẫm trải đều từ cánh tay xuống tới đầu ngón tay, những viên kim cương được đính lên một cách bất quy tắc tỏa sáng rực rỡ dưới ánh đèn, mái tóc dài sau vai được buông thõng tự nhiên, trên cổ đeo một sợi dây chuyền làm bằng bạch kim làm điểm nhấn đặc biệt, mặt dây chuyền hình ngôi sao dán lên trên làn da mịn màng trước ngực.

Hai người Sở Dao và Lục An Hân đều nhìn đến ngây ra, tự nhiên cảm thấy không cam tâm, nhưng mà thật sự là Lục An Nhiên lớn lên đẹp hơn rất nhiều so với hai người! đặc biệt là khi được bộ lễ phục này tôn lên thêm, Sở Dao và Lục An Hân cắn răng, sau đó, Sở Dao nín hót nói: “An Nhiên! Cậu thật sự quá đẹp! là một người bạn thân thiết nhất của cậu mình cũng cảm thấy tự hào đó!”

Lục An Nhiên cười nhạt ứng phó: “Vây sao? Cảm ơn.” Cô mạn nguyện nhìn chính mình trong gương, cô cũng rất vừa ý với bộ lễ phục này.

Nhân viên cửa tiệm cũng bị kinh ngạc, cười giới thiệu: “Tên của bộ lễ phục này gọi là “Le Stelle Cadona In MARE”, dịch ra tiếng Trung là “những ngôi sao rơi trên biển”, là tự tay một nhà thiết kế sư nổi tiếng người Italia dựa theo bức ảnh của Lục tiểu thư mà thiết kế đó.”

Lục An Nhiên cười: “Bao nhiêu tiền?” cô quyết định trực tiếp liền thanh toán.

Nhân viên cửa tiệm cười nói: “Ông chủ đã dặn dò qua, bộ lễ phục này phải tặng miễn phí cho Lục tiểu thư, chỉ cần có người hỏi tới, Lục tiểu thư chỉ cần nói ra tên cửa tiệm của chúng tôi là được!”

Cũng thật sự khá là biết làm ăn đó! Lục An Nhiên phụt cười một tiếng sau đó cười nói: “Được! giúp tôi gói lại.”

Trong mắt Lục An Hân hiện lên sự đố kỵ đến phát hỏa, bữa tiệc đêm nay do Long Ngọc Tinh chủ trì, ả tuyệt đối không để cho Lục An Nhiên xuất hiện với bộ lễ phục này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Giá cả đắt đỏ, chỉnh sửa lễ phục

Sở Dao nhìn bộ lễ phục Lục An Nhiên đang mặc trên người, tia lửa giận trong mắt dường như muốn đem bộ lễ phục này đốt cháy, bộ lễ phục đẹp như thế này mà để cho Lục An Nhiên mặc nó thì quá lãng phí rồi! Đáng lẽ ra nó nên được mặc trên người ả mới xứng đáng! Sở Dao nghiến răng nói: “An Nhiên, cậu đẹp vậy thật sự là mặc gì cũng đẹp cả!”

Lục An Nhiên gật đầu một cái: “Ừm.”

Sở Dao nặn ra một vẻ mặt tiếc nuối: “An Nhiên, mình cũng rất là thích bộ lễ phục này, bữa tiệc tối nay mình cũng tham dự, nhưng mà ngay đến cả một bộ lễ phục ra hồn mình cũng không có, cậu có thể nhường bộ lễ phục này cho mình được không!”

Yêu cầu này của Sở Dao cũng nằm trong dự liệu của Lục An Nhiên, không có vẻ gì gọi là kinh ngạc, mà là nhìn sang nhân viên cửa tiệm: “Nếu như là vị tiểu thư này mua bộ lễ phục này thì sao?”

Nhân viên phản cảm với hành động của Sở Dao, nhưng mà vẫn cố duy trì thái độ nên có của một người nhân viên cười nói: “Nếu như là vị tiểu thư này thì phải căn cứ theo giá cả mà thanh toán rồi.”

“Dựa vào cái gì!” Vẻ mặt Sở Dao không vui, tại sao Lục An Nhiên mặc lại là miễn phí, ả ta lại phải trả tiền!

Đáy mắt người nhân viên đó thoáng qua tia khinh thường nói: “Chuyện này là do ông chủ chúng tôi đã căn dặn qua.”

Sở Dao không cam tâm nắm chặt bàn tay, Lục An Nhiên không phải chỉ là thân phận cao quý hơn một chút thôi sao? Những thứ khác làm sao so được với ả! Sở Dao nghiến răng nói: “Bộ lễ phục này nếu mua thì giá cả bao nhiêu?”

Người nhân viên trả lời: “Giá tiền của bộ lễ phục này là 5 triệu 6 vạn tệ.”

Nghe câu trả lời của nhân viên cửa tiệm, ngay cả đến Lục An Nhiên và Lục An Hân cũng ngạc nhiên, ai cũng không nghĩ được rằng bộ lễ phục này lại mắc như vậy.

Sở Dao còn sững sờ hơn: “Bộ lễ phục này cần 5 triệu 6 vạn tệ! Đắt như vậy! Làm bằng vàng sao!”

Người nhân viên trả lời: “Trên bộ lễ phục này chỉ riêng phần chân váy đã có 142 viên kim cương được đính trên đó, trên tay áo còn có 70 viên, mỗi viên kim cương đều có trọng lượng trung bình là 0.23 carat, độ tinh khiết thuộc mức FL (FL: Flawless, theo bảng phân cấp độ tinh khiết của kim cương của GIA, FL là kim cương không có tí vết bên ngoài và bao thể bên trong). Kỹ thuật cắt cũng cắt theo tỉ lệ hoàn hảo của tỉ lệ cắt. Kim cương của phần chân váy và tay là 50 vạn tệ; những viên kim cương nằm trên các bộ phận khác đều là kim cương chất lượng cao có trọng lượng trung bình là 1 carat, giá trị

60 vạn tệ; viên kim cương hình ngôi sao đỏ họa trên eo có trọng lượng 8.7 carat, viên kim cương này có giá trị 200 vạn tệ. Đồng thời loại vải để may bộ lễ phục này cũng là...”

“Thứ rác rưởi gì thế! Không cần nữa!” Nhân viên còn chưa được nói hết câu Sở Dao liền không kiên nhẫn mà đánh gãy, một lần nữa không cam tâm nắm chặt nắm tay, nhìn Lục An Hân, Lục An Hân cũng là một vẻ mặt không cam tâm, giá tiền như vậy, sợ là ả cũng chỉ không nổi!

Lục An Nhiên còn có chút vui mừng, cũng may là do chủ tiệm tặng, nếu như là do chính cô trả tiền... cô tuyệt đối cũng mua không nổi! nhưng lúc cô đặt thiết kế hình như nói là chuẩn bị cỡ 50 vạn tệ là được... dù gì cũng là do người ta tặng, Lục An Nhiên quyết định nhất định sẽ giúp đỡ quảng bá thật tốt cho cửa tiệm này.

Sở Dao và Lục An Hân lén cho nhau một ánh mắt, ngay cả khi chiếc váy này bọn họ không được mặc, thì bọn họ cũng sẽ không để cho Lục An Nhiên hưởng lợi như vậy! đồ mà bọn họ không có được, thì Lục An Nhiên cũng đừng mơ có được!

Lục An Nhiên thay bộ lễ phục ra, nhân viên cũng đã dùng túi giấy gói cẩn thận bộ lễ phục của cô, lúc đưa qua cho Lục An Nhiên, đột nhiên Lục An Hân liền té ngã, mượn lực đẩy chiếc túi giấy rơi xuống đất, Sở Dao thấy vậy vội vàng chạy lại giúp đỡ, hai người trao nhau ánh mắt, Sở Dao che khuất tầm nhìn của Lục An Nhiên và nhân viên cửa tiệm, Lục An Hân mượn cơ hội đưa tay vào túi giấy dùng sức xé bộ lễ phục rách ra một mảng to, nếu bọn họ đã không có được, vậy thì phá hủy nó chính là cách tốt nhất, ai cũng đừng mong mặc nó!

Sau khi làm xong những việc này, Lục An Hân dựa vào sự giúp đỡ của Sở Dao mà đứng dậy: “Dọa chết tôi rồi!” sau đó Sở Dao giả vờ lượm chiếc túi giấy có đựng bộ lễ phục của Lục An Nhiên lên đưa lại cho cô: “Mau cầm chắc đi!” Lục An Nhiên cau mày không hiểu hai con người này đang diễn trò gì, nhận lấy túi giấy nói với nhân viên cửa tiệm một tiếng cảm ơn liền xoay người rời khỏi cửa hàng lễ phục đó. Ngồi lên xe của tài xế Trương, Lục An Nhiên lầm bầm nói: “Cũng có chút đối rồi, chúng ta cùng đi ăn cái gì đó đi!”

Lục An Hô và Lục An Duy nhìn nhau nói: “Trước khi đi ăn, em vẫn là nên coi lại bộ lễ phục của mình đi!”

“Hửm?” Lục An Nhiên cau mày, mở chiếc túi giấy ra, liền phát hiện bộ lễ phục vốn dĩ còn nguyên vẹn thì trên miếng vải tầng ngoài cùng nhất bị xé ra một lỗ to bằng bàn tay: “Cái này!” Lục An Nhiên dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết là do Sở Dao và Lục An Hân làm.

Mặc dù Lục An Nhiên và người nhân viên đó đã bị che khuất tầm nhìn cái gì cũng không thấy, nhưng mà hai anh em họ lại có thể thấy được một cách rõ ràng, đàn bà con gái! Thật sự là một loài sinh vật đáng sợ!

Lục An Nhiên hạ giọng nói: “Chú Trương, lái xe đi qua bên quảng trường mua sắm đi!”

Chú Trương đáp một tiếng gật đầu, lái xe theo hướng quảng trường mua sắm, quảng trường cách nơi này cũng không xa, không tới mười phút đã tới nơi rồi.

Sau khi xuống xe Lục An Nhiên nói với chú Trương: “Chú Trương chú về trước đi! Bọn cháu sẽ ở đây dạo vài vòng. Tối nay tám giờ rưỡi chú qua rước bọn cháu là được!”

Chú Trương nghe xong gật đầu: “Vâng thưa đại tiểu thư.!”

Chú Trương lái xe rời đi, Lục An Nhiên cùng với Lục An Duy và Lục An Hô chạy vội vào một cửa tiệm làm bằng gỗ ở phía trong cùng nhất của con đường, đẩy cửa vào, chiếc chuông gió treo trên cửa vang lên mấy tiếng ding ding dang dang, một người phụ nữ tóc ngắn tầm 30 tuổi từ trong bước ra: “Ủa? An Nhiên? Sao con lại đến đây?”

Lục An Nhiên nhìn thấy người phụ nữ đó, vẻ mặt khóc như đưa đám nói: “Di Tiểu, chỉ có di có thể giúp con thôi!”

“Sao vậy?” Tiểu Như Yên cũng hơi sùng sốt, bà cùng Kỳ Nhu là bạn cùng phòng thời đại học, sau khi tốt nghiệp vẫn giữ liên lạc, tự nhiên cũng sẽ biết Lục An Nhiên, nhìn thấy bộ dạng này của Lục An Nhiên, Tiểu Như Yên cũng có chút sùng sốt.

Lục An Nhiên lấy bộ lễ phục từ trong túi giấy ra: “Tối hôm nay cháu phải mặc! Nhưng mà nó bị rách rồi!”

Tiểu Như Yên đem bộ lễ phục trải ra nhìn: “Công nghệ của Italia, thật sự là một bộ lễ phục đẹp đề!”

Lục An Nhiên hỏi tới: “Có thể sửa lại không?”

Tiểu Như Yên cười nói: “Sửa lại được là chuyện không thể nào, nhưng mà sửa một chút vẫn là có thể!”

Lục An Nhiên chấp tay trước ngực: “Váy đều nhờ vào di cá! Di Tiểu!”

Tiểu Như Yên cười nói: “Bọn cháu ra ngoài dạo chơi chút đi! Hai tiếng đồng hồ sau quay lại liền xong.”

Lục An Nhiên nhìn nụ cười của Tiểu Như Yên liền cảm thấy yên tâm: “Vậy tụi cháu đi ăn chút gì đó, một lát nữa quay lại!”

Tiểu Như Yên phát tay: “Đi đi, đi đi!”

Lục An Nhiên liền dẫn theo Lục An Duy và Lục An Hô rời khỏi cửa tiệm này, sau đó đi vào một nhà hàng Trung hoa ở trên phố đi bộ, gọi mấy món ăn, thời điểm đợi thức ăn lên, Lục An Nhiên có chút ngây ngốc, nếu như tối nay Sở Dao và Lục An Hân một lần nữa nhìn thấy cô mặc bộ lễ phục này xuất

hiện, cũng không biết biểu tình của họ sẽ như thế nào, lần này cũng chỉ là do cô may mắn, Lục An Duy và Lục An Hồ nhìn thấy, kịp thời nhắc nhở cô, cô mới có thể kịp thời cứu vãn, nhưng mà nếu như hai người đó không nhìn thấy thì sao? Nếu như vào khắc cuối cùng khi mà yến hội bắt đầu mới phát hiện chuyện này, cô thật sự ngay đến cả khóc cũng không kịp nữa rồi!

“An Nhiên, sao em biết đi Tiểu người này có thể giúp được em thế?” Lục An Hồ hiếu kỳ hỏi.

Lục An Nhiên dương dương khỏe môi: “Nếu như đi ấy không thể giúp được em, vậy thì trên thế giới này thật sự không còn ai có thể giúp em được nữa!” Lục An Nhiên nhìn về mặt mơ màng của hai anh em nhà họ nói: “Hai người có thể không biết Tiểu Như Yên, vậy thì danh hiệu ‘Roxanne Bess’ chắc là hai người biết chứ!”

Về mặt Lục An Hồ như cũ mờ mịt, nhưng mà Lục An Duy lại hí hai mắt lại: “Nhà thiết kế áo cưới chuyên dụng của Hoàng gia Anh.”

Lục An Nhiên búng tay một cái: “Bingo! Chính là bà ấy!”

Lục An Hồ nói ra nghi hoặc trong lòng mình: “Nếu như đã là nhà thiết kế áo cưới chuyên dụng của Hoàng gia Anh, vậy thì tại sao lại đến nơi quảng trường đi bộ này mà mở một cửa tiệm nhỏ như thế?”

Lục An Nhiên trả lời: “Em nghe mẹ em nói, đi Tiểu ở đó là để đợi một người đàn ông mà đi ấy nhất kiến chung tình, đi ấy cũng không phải vẫn luôn ở đó, chỉ là mỗi năm vào mùa hè đi ấy cũng sẽ quay về nước ở cửa tiệm đó một tháng để đợi người đàn ông đó mà thôi.”

“Vẫn là một câu chuyện tình yêu cảm động lòng người!” Lục An Hồ có chút suy tư gật gật đầu.

Ánh mắt Lục An Duy có chút bi thương, sợ rằng lại nghĩ đến chuyện giữa anh và Tần Thư Hàm rồi!

Cũng không lâu lắm, thức ăn được mang lên, Lục An Nhiên cầm đũa gấp rau xanh ăn.

Lục An Hồ vừa ăn cơm vừa nói: “Nói như vậy, anh biết vì sao em lại ghét Sở Dao rồi!”

Lục An Nhiên liếc mắt: “Tại sao thế?”

Lục An Hồ nói: “Anh cùng với anh An Duy đã tận mắt chứng kiến cộng thêm chính tai nghe được rồi!” dứt lời cau mày nói: “Thật sự không nhìn ra! Cô ta lại là loại con gái bụng dạ hẹp hòi, hay đố kỵ như vậy! Thật sự đáng sợ!”

Lục An Nhiên nghe hết hừ lạnh một tiếng: “Hừ, Anh vốn dĩ không biết!”

Lục An Hồ phản bác: “Tại sao anh lại không biết, anh cũng đã nói là anh đã tận mắt chứng kiến cộng thêm chính tai nghe thấy rồi mà!”

Lục An Nhiên đem rau ở trong miệng nuốt xuống, nhú nhú mày, tài nghệ đầu bếp của nhà hàng này thật sự không ra gì! Cô ngẩng đầu lên nhìn Lục An Hồ nói: “Cô ta đã chính tay đẩy người không biết bơi là em xuống hồ bơi, và lại cô ta còn có quan hệ với người muốn giết em, thậm chí có thể nói cô ta là đồng lõa! Bởi vì em bị bắt cóc ngay trên đường đi đến chỗ hẹn với cô ta, còn có! Sở dĩ mối quan hệ của em và Lâm Đạt ở trường trở nên không tốt cũng là do Sở Dao, Sở Dao bởi vì mối quan hệ trước đây của em và Lâm Đạt quá tốt liền muốn xuống tay với cả cô ấy!” Một hơi nói xong những lời này, Lục An Nhiên nhìn hai anh em Lục An Duy và Lục An Hồ đang sửng sốt trước mặt.

Lục An Hồ hiển nhiên là bị sốc nặng: “Em! Sao trước đây em không nói sớm!”

Lục An Nhiên nhếch nhếch khỏe môi: “Nói? Nói với ai?”

“Em có thể nói với ông nội, nói với bác gái mà!” Lục An Hồ nhìn Lục An Nhiên, về mặt không thể tưởng tượng được, chuyện nghiêm trọng như thế này, sao em ấy lại không nói chứ!

Lục An Nhiên thương cho Lục An Hồ một ánh mắt xem thường: “Ba của Sở Dao là Sở Vạn Hải, ông ta là thư ký riêng của ông nội em, nếu như em nói chuyện này với ông nội, nếu ông nội không cẩn thận mà để lộ chuyện này ra, vậy em làm sao còn có thể dụ người đứng đằng sau ra chứ! Mẹ em thì càng không cần phải nói, trời sinh đã không giỏi diễn kịch, nếu như để bà ấy biết được Sở Dao có quan hệ với người muốn giết em, hai người sử dụng bộ não của mình suy nghĩ thật kỹ kết cục sẽ như thế nào!”

Lục An Duy và Lục An Hồ tưởng tượng một hồi, liền hiểu ra cách làm của Lục An Nhiên, nhưng mà, bọn họ cũng không thể không nhìn nhận lại người em họ chưa đầy mười lăm tuổi này của họ rồi, mỗi ngày đều phải cười nói vui vẻ với người có ý định giết mình, đồng thời lại còn phải biến người bạn thân nhất trở thành người xa lạ... Đây là chuyện thống khổ đến cỡ nào kia chứ! Rốt cuộc là đã trải qua chuyện như thế nào, em ấy mới có thể có được tâm trí như hiện tại?

Đợi đến khi Lục An Duy và Lục An Hồ đều đã ăn no, ba người lại quay lại cửa tiệm của Tiểu Như Yên, sau khi lấy lại bộ lễ phục, dưới bàn tay khéo léo của Tiểu Như Yên, bộ lễ phục này lại càng gia tăng ảo mộng xinh đẹp, Lục An Nhiên nhìn bản thân trong phòng thử đồ, đắc ý cười, cô rất mong đợi vào tối nay...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thưởng thức cà phê, tình bạn vượt biên

Cách thời điểm yếm hội bắt đầu một đoạn thời gian ngắn, Lục An Nhiên suy nghĩ chốc lát, bèn đem theo Lục An Duy và Lục An Hồ đi đến tiệm cà phê mà trước đây cô đã từng ghé qua, nhân viên phục vụ như cũ vẫn là cô nhân viên đó, đối với Lục An Nhiên cũng có chút ấn tượng, dù gì đến một lúc một đoàn người như lần trước cũng rất hiếm, đặc biệt là người dẫn đầu lại là một cô gái xinh đẹp như vậy.

“Hoan nghênh quý khách!” Nhân viên cột tóc đuôi ngựa hai bên, trên người mặc một bộ đầm đồng phục sọc đỏ trắng, trên ngực có in logo của quán, nhân viên mỉm cười nhìn Lục An Nhiên: “Xin hỏi mọi người dùng gì ạ?”

Lục An Nhiên nhìn khắp bốn phía trong tiệm, cách bày bố trang trí vẫn không có gì thay đổi, đem ánh mắt quay lại trên người nữ nhân viên, Lục An Nhiên nói: “Tôi muốn một ly capuchino.”

Lục An Hồ nói: “Cho tôi một ly cà phê đen.”

Đang lúc Lục An Duy muốn gọi món, liền bị Lục An Nhiên đánh gãy: “Cho anh ấy một ly sữa nóng!” Còn nhớ lần trước, Tần Thư Hàm có nói qua dạ dày của Lục An Duy không tốt, nói ra cũng kỳ lạ, chuyện dạ dày Lục An Duy không tốt, ngay cả cô còn không biết, vậy mà Tần Thư Hàm lại biết được! Lại còn có một vẻ mặt lo lắng như vậy! Nếu như nói Tần Thư Hàm không thích Lục An Duy, cô sẽ là người đầu tiên không tin, chỉ là không biết được giữa hai người đến cùng là đã xảy ra hiểu lầm gì.

Nghe Lục An Nhiên nói, Lục An Duy hơi hơi cúi đầu, trong lòng lại nghĩ tới Tần Thư Hàm, trong mắt phủ lên một tầng đau thương mãnh liệt.

Nữ phục vụ đối với ba người Lục An Nhiên nói: “Xin mời qua bên này ngồi.”

Lục An Nhiên gật gật đầu, đến ngồi vào một cái bàn dành cho bốn người cách quầy phục vụ không xa.

Nữ phục vụ chạy vào trong thông báo đồ uống của khách, Lục An Nhiên một tay chống cằm, ngửi mùi hương cà phê trong không khí làm cho người ta cảm thấy yên lòng, cả một quán cà phê cũng chỉ ngồi lác đác hai ba người.

Không lâu sau, ly cà phê capuchino mà Lục An Nhiên gọi liền được bưng lên, Lục An Nhiên bưng lên uống thử một ngụm nhỏ sau đó để xuống kêu lên: “Xin chào, làm phiền qua đây một chút.”

Phục vụ cảm thấy kỳ lạ chạy qua hỏi: “Chào cô, cô cần gì sao?”

Lục An Nhiên cười nhạt đem ly cà phê trước mặt đẩy ra phía trước: “Làm phiền lại làm chô tôi thêm một ly capuchino nữa.”

Phục vụ nhìn thấy Lục An Nhiên chỉ uống một ngụm liền cự tuyệt không muốn uống nữa ngược lại còn kêu thêm một ly mới, gật gật đầu chạy từ từ vào trong.

Trong quá trình chờ đợi, đồ uống mà Lục An Duy và Lục An Hồ gọi cũng được bưng lên bàn, Lục An Nhiên nhìn ly cà phê đen của Lục An Hồ, thu hồi ánh nhìn tiếp tục chờ đợi.

Được một lát phục vụ lại bưng lên một ly khác, lần này Lục An Nhiên uống cũng không uống, chỉ nhìn thoáng qua rồi lắc lắc đầu nói với người phục vụ bên cạnh vừa mới bỏ ly cà phê xuống: “Cảm phiền lại thêm một ly capuchino nữa.”

Nhân viên cửa hàng ngây người một chút có chút xấu hổ, nhưng mà vẫn chạy từ từ vào trong, lại qua một lúc phục vụ lại bưng ra một ly cà phê khác, để ly cà phê trước mặt Lục An Nhiên, sau đó đứng bên cạnh căng thẳng nhìn cô, Lục An Nhiên bưng ly cà phê lên nếm thử một ngụm, sau đó lại lắc đầu lần nữa nói: “Cảm phiền thêm ly nữa đi!”

Lần này không chỉ có phục vụ, ngay cả Lục An Duy và Lục An Hồ cũng đều anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không biết Lục An Nhiên đang làm cái gì.

Lần này phục vụ không có di chuyển nữa, mà là mở miệng lễ phép hỏi: “Xin hỏi là do cà phê của tiệm chúng tôi không hợp với khẩu vị của cô sao?”

Lục An Nhiên nhìn vào hai mắt của phục vụ nói: “Hợp! Đương nhiên hợp, không thì tôi cũng sẽ không đến lần thứ hai! Chỉ là, những ly cà phê này, vốn không hợp khẩu vị của tôi!” Lục An Nhiên nói tiếp: “Cảm phiền cô giúp tôi gọi người pha chế ly cà phê capuchino lần trước cho tôi lại pha cho tôi một ly được không?” Cô vẫn là rất thích tiệm cà phê này, nếu như đổi thành nhà hàng bọn họ dùng cơm lúc trưa, cả đời này cô sẽ không bao giờ bước vào đó lần nào nữa!

Phục vụ cả kinh, xem ra lần này đụng phải người trong ngành rồi, đang lúc chần chừ, cửa tiệm cà phê mở ra, từ bên ngoài cửa bước vào một người Ý (Italia) cao khoảng 1m85, da trắng, ngũ quan thâm thúy, bề ngoài soái khí, lúc đi ngang qua bàn của Lục An Nhiên anh ta nhìn thấy mấy ly cà phê trên bàn dường như chưa từng được động qua nhúng mày. Nhìn thấy người Ý này, phục vụ cuối cùng cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm: “Vâng, phiền cô đợi một lát.” Liền chạy đuổi theo người pha chế vừa mới đi vào phía trước.

Lại qua một lúc, phục vụ lại bưng một ly cà phê mới ra, để xuống trước mặt Lục An Nhiên, sau đó đứng bên cạnh Lục An Nhiên cười mỉm, lần này vị khách này cũng thỏa mãn rồi chứ nhỉ!

Nhìn bọt sữa trên mặt cà phê, khóe miệng Lục An Nhiên nhếch lên, bùng ly cà phê lên ném thử một ngụm liền bỏ xuống lần nữa nói với phục vụ: “Phiền cô giúp tôi chuyển một cái.”

Phục vụ sững sốt hỏi: “Cái gì ạ?”

Lục An Nhiên nói: “Nói với người pha chế ly cà phê này, lúc anh ta khuấy bọt sữa đã thiếu mất hai giây ngoài ra, lúc anh ta khuấy cà phê mấy lần cuối cùng anh ta đã khuấy ngược lại làm cho hương vị của nó không còn được tinh tế nữa.”

Phục vụ kinh ngạc, gật đầu lại chạy vào trong, không lâu sau người Ý vừa gặp lúc này bây giờ mặc đồng phục nhân viên pha chế bước ra, tự tay bùng một ly cà phê, để xuống trước mặt Lục An Nhiên. Sau đó từ trên cao nhìn xuống cô, anh ta vừa bước vào liền nghe thấy mọi người nói cô gái này chính là người mà trước đây muốn gặp mặt anh, lần này lại đến nữa, đối với cà phê của những người khác, hoặc là thử một ngụm liền không uống tiếp nữa, hoặc là chỉ nhìn thoáng qua liền yêu cầu một ly khác. Anh cảm thấy tò mò, liền làm một ly thử phẩm so với những ly cà phê của những người pha chế kia tốt hơn nhiều rồi, kết quả không nghĩ ra được đối phương không chỉ uống thôi, thậm chí ngay đến cả cách pha chế của anh cũng phát hiện ra được! trong khoảnh khắc anh liền không bình tĩnh nữa. Liền làm một ly khác tự mình bùng lên, đối với người thật sự có hiểu biết về cà phê, anh vẫn rất có hứng thú kết bạn.

Lục An Nhiên thấy chính tay người Ý này tự bùng cà phê lên, cười một tiếng, liền bùng ly cà phê lên nhẹ nhàng thưởng thức, vị giác tinh tế sáng hoạt, hương vị cà phê bay bổng trong răng miệng, độ mịn của bọt sữa, độ chất của cà phê, hai thứ dung hòa một cách hoàn mỹ, tạo ra một hương vị mới. Điều quan trọng là Lục An Nhiên có thể nếm ra mùi thơm thuần túy của sữa chung, như vậy có thể thấy được người pha chế này có kỹ thuật chung sữa rất cao! Lục An Nhiên không tự chủ được trước mắt phát sáng, cư nhiên còn ngon hơn so với lần trước! Đồng thời, Lục An Nhiên nhớ lại quyền “Đạo đức kinh” mà ông nội cho cô xem, mặc dù mấy ngày gần đây cô đã đọc thuộc tất cả thậm chí toàn bộ cô đều nhớ hết đến nỗi có thể hát thành lời, mà cô vẫn không thể lý giải được ý của ông nội, nhưng sau khi uống ly cà phê này, Lục An Nhiên dường như có chút ngộ ra, sự thuần khiết của sữa, độ trơn tru của bọt sữa, độ chua của cà phê... ba thứ cùng tổ điểm cho nhau cùng cùng khắc chế nhau, tạo nên sự khác biệt giữa ly cà phê này và những ly cà phê khác. Vị đắng, chất, chua của cà phê trải qua quá trình sản xuất, đa số người đều muốn làm biến mất vị đắng chất của nó, nhưng mà ly này lại không giống như vậy, cà phê hầu như đã đem toàn bộ vị đắng, chất, chua của nó tất cả đều triển ra bên ngoài, nhưng mà bởi vì sự kiềm hãm của sữa và bọt sữa nên đã giúp cho những hương vị đó được triển khai ra một cách vừa phải và hợp thành một thể! Song song, sữa và bọt sữa cũng dưới sự kiềm chế của cà phê mà triển ra mặt tốt nhất của nó một cách vừa đủ... Lục An Nhiên không kiềm chế được ngẩng đầu nhìn thợ pha chế người Ý này, thưởng cho một ánh mắt tán thưởng.

Không ngờ chỉ tới uống một ly cà phê thôi, lại thu hoạch được thành quả như thế, đáy mắt Lục An Nhiên không che giấu được sự phấn khởi.

Nhìn thấy biểu tình của Lục An Nhiên, anh ta liền hiểu rằng cô gái quốc gia Z này tuy tuổi không lớn lắm nhưng lại hiểu rõ về cà phê của anh, vì thế hào phóng vươn tay của mình ra: “Tom Smollett.”

Lục An Nhiên cũng chìa tay mình ra lễ phép bắt tay với Tom Smollett: “Lục An Nhiên.”

Tom Smollett cười khen ngợi: “Lục, An, Nhiên? Cái tên thật dễ nghe.”

Lục An Nhiên cười một tràng rồi nói: “Tom Smollett, cũng không kém mà!”

Tom Smollett phát tay nói: “Gọi tôi là Tom được rồi.”

Hai người nhìn nhau chăm chú một hồi, đều có tư vị anh hùng gặp được anh hùng. Tom ngồi xuống chỗ trống kế bên Lục An Nhiên, là chỗ ngồi đối diện với Lục An Nhiên, góc chéo đối diện Lục An Nhiên: “Cô cũng biết pha cà phê sao?”

Lục An Nhiên cười lắc đầu: “Không biết, nhưng tôi biết thử.” Lời Lục An Nhiên nói cũng là thật lòng, chiếc lưỡi của cô trước giờ vẫn chưa làm cô mất mặt bao giờ.

Nghe câu trả lời của Lục An Nhiên Tom có chút thất vọng, nhưng mà có thể có người hiểu rõ về cà phê của anh như thế, cũng không tệ! Nghĩ đến đây, sắc mặt của Tom cũng hòa hoãn hơn một chút: “Ngoại trừ capuchino, cô còn hiểu những loại cà phê khác không?”

Lục An Nhiên gật gật đầu: “Chỉ cần tôi nếm thử, cả đời này sẽ không quên được.”

Tom kinh hô: “Woa ha! Kinh thế!” ngay sau đó đứng dậy: “Tôi đi làm vài ly cà phê, cô nếm thử nhé!”

“Được đó!” có cà phê ngon để uống, tự nhiên Lục An Nhiên sẽ không cự tuyệt.

Tiếp sau đó Tom làm liên tiếp năm ly cà phê không cùng loại, ngay cả đến hạt cà phê cũng đổi thành những quốc gia sản xuất khác nhau, không nghĩ được rằng Lục An Nhiên không chỉ có thể nói chính xác quy trình pha chế cà phê của từng ly, thậm chí có thể nói ra tên của từng loại cà phê và cả thời gian rang xay của nó, làm cho Tom khâm phục đến tâm phục khẩu phục.

Nhìn thời gian cũng không còn sớm nữa, Lục An Nhiên mới nhắc nhở Lục An Nhiên đến lúc rời khỏi đây rồi, lúc này Lục An Nhiên mới nói lời tạm biệt với Tom, Tom cũng lưu luyến không rời nói Lục An Nhiên nhất định phải quay lại đây nữa, hai người hình thành một tình bạn xuyên quốc gia sâu sắc từ cà phê.

Lúc thanh toán, Tom vốn dĩ nói Lục An Nhiên không cần thanh toán cứ xem như là anh mời đi, nhưng cô nhìn thấy trên bàn mình bày đầy ly cà phê nên cười lắc đầu từ chối, sau khi thanh toán xong liền cùng với Lục An Nhiên và Lục An Hồ hướng về phía cửa ra của quảng trường mua sắm, xe của chú

Trương cũng đã sớm đứng đợi ở đó rồi.

Chú Trương hỏi: “Đại tiểu thư, bây giờ đi đâu?”

“Đi đến yến hội đi.” Dừng một chút Lục An Nhiên đột nhiên sửa lại lời nói: “Đến Khải Long.”

Lục An Hồ kinh ngạc: “Không phải đã đến giờ yến hội bắt đầu rồi sao?”

Chú Trương cũng khuyên: “Đại tiểu thư, đây là lần đầu tiên cô công khai xuất hiện kể từ bữa tiệc sinh nhật của ông nội cô, yến tiệc lần này lại còn do Long thị của Đế Đô chủ trì, đến trễ là chuyện không hay lắm..”

Lục An Nhiên cười nói: “Đến trễ cũng không sao, đến Khải Long!”

Nếu như Sở Dao và Lục An Hân đã mong đợi sự mất mặt của cô, vậy thì nếu cô xuất hiện đúng giờ há chẳng phải làm mất hết hứng của bọn họ sao? Cứ để cho bọn họ đắc ý trước đi! Lục An Nhiên nghĩ đến đây, không kiềm chế được mà mỉm cười, nếu như mà Sở Dao và Lục An Hân nhìn thấy lễ phục của cô căn bản không bị hủy hoại gì cả, thậm chí còn trở nên long lanh hơn, không biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào? Cô cũng thật sự chờ không được để xem xem biểu tình của bọn họ.

Nhìn nụ cười của Lục An Nhiên, Lục An Hồ cảm thấy sống lưng lạnh toát: “An Nhiên, em đừng cười nữa... anh sợ...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Đi đến yến hội, cùng nhảy một khúc

Rất nhanh, xe liền đến bãi đậu của Khải Long, Lục An Nhiên bước chân vui vẻ liền chạy vào cửa lớn của Khải Long. Lúc mà tâm tình tốt, bước đi cũng trở nên uyển chuyển hơn!

Hai anh em Lục An Hồ và Lục An Duy nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cầm theo cái túi giấy đựng bộ lễ phục của Lục An Nhiên theo sau.

Lần này thợ cắt tóc chuyên dụng Dennis của Lục An Nhiên đang trong khoảng thời gian rảnh không có khách, Lục An Nhiên vừa tới liền ra tay giúp cô tạo mẫu tóc, Lục An Nhiên bảo Lục An Hồ lấy cái cài tóc làm từ vải dư mà Tiểu Như Yên sửa đồ giúp cô làm ra, sau đó đưa cho Dennis nói: “Dùng cái này!”

Nhìn thấy chiếc cài tóc này, Dennis không kiềm được tán dương: “Chiếc cài tóc thật là đẹp.”

Khóe miệng Lục An Nhiên nhếch lên, trong mắt lộ ra thần sắc đắc ý, tay nghề của Tiểu Như Yên đương nhiên phải đẹp rồi!

Dennis vừa muốn động tay liền dừng lại: “Cô Lục, cô là muốn tham gia yến tiệc sao? Nếu như là vậy thật, tôi đề nghị cô nên đổi lễ phục luôn đi.” Như thế có thể để phòng trong quá trình mặc lễ phục, làm hư kiểu tóc vừa mới tạo xong, lại có thể cho thợ làm tóc có linh cảm tạo hình hơn.

Trước tiên lên lầu hai thay lễ phục, sau đó lúc xuống lầu cô đã làm lay động toàn bộ những con người ở dưới lầu một, mọi người đều trong trạng thái nhìn chăm chăm vào Lục An Nhiên, thất thần. Bộ lễ phục này quả thực rất đẹp!

Một lần nữa Lục An Nhiên quay lại chỗ của Dennis: “Có thể bắt đầu rồi!”

Lúc này Dennis mới lấy lại tinh thần gật đầu: “Được rồi.”

Lục An Nhiên nhìn thấy bản thân trước tấm gương, khóe miệng lần nữa được phủ lên một nụ cười, cô thật sự rất mong đợi thời điểm gặp mặt sắp tới đây!

Cùng lúc đó, Sở Dao và Lục An Hân có mặt tại yến hội không tự chủ được mà phát run một cái, sau đó mới liếc mắt lẫn nhau. Rốt cuộc có chuyện gì cơ chứ? Tại sao đột nhiên lại lạnh run như vậy? Một tia bất an trào ra, là Lục An Nhiên sao? Không thể nào, hai người đồng thời xua đi ý niệm trong đầu, lễ phục của Lục An Nhiên đã bị hai người bọn họ xé rách tầng vải ngoài cùng nhất, và lại không có một ai nhìn thấy, đợi đến lúc cô ta phát hiện ra, sợ là ngay cả đến việc đổi lễ phục cũng không kịp nữa rồi! Nói không chừng đêm nay cô ta cũng sẽ không xuất hiện!

Nghĩ đến đây, tâm tình của Sở Dao và Lục An Hân trở nên rất tốt, cùng nhau chạm nhẹ ly cocktail trên tay.

Sở Dao mở miệng nói: “Chị An Hân, đêm nay cũng nhờ chị dẫn em đến đây, không thì em làm sao mà lại có cơ hội để tham gia những trường hợp lớn như thế này chứ!” Sở Dao bất an nhìn bốn phía nói.

Trong mắt Lục An Hân thoáng qua một mảnh đắc ý nói: “Không sao, em yên tâm mà chơi là được rồi!” dứt lời xoay người đi đến cạnh một vị thiên kim khác cùng người đó hàn huyên.

Nhìn bóng lưng của Lục An Hân, trong mắt Sở Dao chứa đầy sự chán ghét, khoe miệng khinh thường nhếch lên, hừ, nếu như không phải đồ ngốc Lục An Nhiên đột nhiên đi đâu cũng không đem theo ả nữa, ả còn phải năn nỉ Lục An Hân sao? Lục An Hân là cái thá gì chứ! Không phải chỉ xuất thân tốt hơn thôi sao? Xì!

Cho dù là nghĩ như thế, Sở Dao vẫn dùng tốc độ nhanh nhất giấu đi vẻ mặt khinh bỉ đó, đem ly rượu cocktail trên tay ưu nhã uống một ngụm, sau đó lần nữa trình diễn bộ mặt chiêu bài -- dịu dàng tươi cười của cô ả.

Sự thật là Sở Dao lớn lên cũng không tệ, đặc biệt là bộ lễ phục trên người ả, nguyên bản bộ lễ phục này sẽ được mặc vào sinh thân của ông nội Lục An Nhiên, là do Kỷ Nhu mời người nổi tiếng thiết kế theo số đo của Lục An Nhiên, kết quả bị ả ta xin xỏ, trong mắt ả cảm thấy cái bao cô Lục An Nhiên kia không xứng để mặc bộ lễ phục này.

Dần dần, cũng có người đến bắt chuyện với Sở Dao, nhưng lúc mọi người hỏi ả là thiên kim của nhà nào, Sở Dao đều mỉm cười nói dối cho qua, trong lòng ả hiểu rõ, tiệc rượu ngày hôm nay là bữa tiệc đầu tiên Long thị tiến nhập vào thành phố S, khách đến đây đều là những nhân vật có gia thế, loại thân phận như cô ta không thể lên được mặt bàn cũng chỉ có thể đi theo Lục An Hân tiến vào đây. Yến hội này kiểm tra rất nghiêm ngặt, toàn bộ ký giả đều bị cấm ở bên ngoài cửa, hiện trường bữa tiệc có 7 8 vệ sĩ liên tục đi tuần tra, có thể thấy được thế lực và sức mạnh của Long thị.

Lục An Hân vừa trò chuyện cùng bạn tốt vừa nhìn bốn phía tìm kiếm bóng dáng Long Ngọc Tinh, hôm nay là yến tiệc của Long thị, là người tiếp quản tiếp theo của Long thị tuyệt đối sẽ xuất hiện, ả ta cũng chỉ vì một người là Long Ngọc Tinh nên mới đến đây. Tham gia yến tiệc lần này của Long thị, Lục Quân An đặc biệt chuyển vào tài khoản của ả 150 vạn tệ, để ả trang điểm cho thật tốt, lúc đó ả vẫn rất hưng phấn, nhưng mà hiện tại nghĩ lại, vẫn không thể so sánh với bộ lễ phục kim cương của Lục An Nhiên, Lục An Hân liền cảm thấy một trận tức giận, nhưng mà nghĩ đến việc lễ phục của Lục An Nhiên đã bị ả tự tay hủy đi, cơn tức đó của Lục An Hân một lát đã hạ xuống.

Không lâu sau, Long Ngọc Tinh mặc một thân tây trang màu trắng xuất hiện giữa yến tiệc, sự xuất hiện của cậu đã dẫn đến sự chú ý của tất cả những người có mặt tại đây, mọi người đều đang đoán, đây là thiếu gia của nhà nào?

Long Ngọc Tinh bước lên sân khấu đã được chuẩn bị tốt, cầm lấy micro, quét mắt toàn bộ sảnh tiệc cũng không thấy bóng dáng mà anh muốn nhìn thấy, Long Ngọc Tinh có chút mất mát, nhưng mà một mảnh mất mát này vốn dĩ không thể hiện ra trên khuôn mặt, Long Ngọc Tinh thanh thanh cô hợm nói: “Hoan nghênh sự có mặt của quý vị khách quý, hôm nay tạm thời tôi đã chuẩn bị mặt nạ cho quý vị, toàn bộ mặt nạ sau khi yến hội kết thúc, quý vị đều có thể mang về làm kỷ niệm! Có mặt nạ tức nhiên sẽ có quy tắc trò chơi, quy tắc của trò chơi mặt nạ tối nay là tuyệt đối không nên hỏi thân phận của người sau chiếc mặt nạ, người vi phạm quy tắc sẽ bị mời ra khỏi yến hội. Hy vọng quý vị tham gia vào yến hội do Long thị tổ chức sẽ có một đêm vui vẻ!” nói xong mấy câu này, Long Ngọc Tinh liền bước xuống sân khấu, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc cũng không nhắc đến tên họ của mình, có lẽ là anh cố ý làm như vậy.

Ánh mắt Lục An Hân vẫn luôn theo dõi hình bóng của Long Ngọc Tinh, đôi tay nắm chặt lại, từ lúc xa cách ở Lục Trạch, đã qua rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên ả ta lại được nhìn thấy Long Ngọc Tinh, những giây đầu tiên khi anh xuất hiện trái tim ả đã không ngừng đập lên một cách điên cuồng, khoảng thời gian này không phải ả không có hẹn qua Long Ngọc Tinh, nhưng mà lần nào cũng bị Long Ngọc Tinh lấy các loại lí do qua loa từ chối.

Sau khi Long Ngọc Tinh rời khỏi sân khấu, người chủ trì của bữa tiệc đã tổ chức sắp xếp cho ca sĩ và nhóm biểu diễn chuẩn bị lên biểu diễn. Long Ngọc Tinh mệt mỏi bóp bóp cánh mũi, yến hội gì đó là phiền phức nhất! Cô tính trong tộc lại nói lần này là nghi thức chào hỏi đầu tiên của Long thị khi tiến vào thành phố S, cậu bắt buộc phải tham gia và phải tạo ra được một thành tích tốt! Những ngày này cậu luôn bận rộn với việc xây dựng trung tâm mua sắm của Long thị ở Tân Đông, trung tâm mua sắm của Long thị trước mắt cũng sắp tới thời điểm kết thúc việc xây dựng rồi, cậu càng phải giám sát kỹ càng hơn.

Trong phòng trên lầu hai, Long Ngọc Tinh nhìn những người dưới cửa sổ mong đợi, tiếp tục tìm kiếm bóng dáng trong tim, như cũ không có thu hoạch, sự mất mát của Long Ngọc Tinh lần nữa tuôn trào, một đôi lông mày đẹp đẽ nhăn chặt.

Lúc này vệ sĩ luôn đứng bên cạnh Long Ngọc Tinh lấy ra một chiếc mặt nạ màu bạc có thể che khuất đi nửa khuôn mặt, Long Ngọc Tinh cầm mặt nạ đeo lên, đồng thời nói với vệ sĩ: “Người mà tôi cho anh sắp xếp như thế nào rồi?”

Vệ sĩ đáp lại lời: “Bọn họ đã khoác lên bộ y phục giống y chang thiếu gia rồi.”

Long Ngọc Tinh cười nhạt: “Cho bọn họ bắt đầu đi!” nói xong, Long Ngọc Tinh cầm lấy một bộ tây trang khác màu đen mà người vệ sĩ đưa cho thay vào.

“Vâng!” Vệ sĩ đáp lời sau đó dùng bộ đàm phát đi mệnh lệnh hành động bắt đầu, tiếp sau đó, hai mươi người ăn mặc giống Long Ngọc Tinh như đúc từ những nơi khác nhau tiến vào sảnh tiệc, lúc này đã làm cho những người muốn đàm phán quan hệ với Long thị trở nên hoa mắt.

Tất cả những người này đều mặc đồ giống nhau như đúc, chiều cao thân hình đều không khác nhau lắm, ngay cả đến chiếc mặt nạ trên mặt cũng giống nhau, bọn họ phải tạo quan hệ thân mật với người nào đây chứ.

Lục An Hân cũng nhất thời hoa mắt, nhưng mà định hình lại, ả ta khẳng định hai mươi người này đều không phải Long Ngọc Tinh, khí chất của Long Ngọc Tinh phải cao quý hơn mới đúng! Lục An Hân bỏ xuống ánh mắt tìm kiếm bóng dáng của Long Ngọc Tinh.

Cuối cùng vào thời điểm ả ta phát hiện, một bóng người đứng bên cạnh hồ bơi dường như mười phần giống với Long Ngọc Tinh, chỉ là người này lại mặc một bộ tây trang màu đen, đeo mặt nạ cũng khác với hai mươi người kia, anh ta đang đứng trước chiếc bàn dài thường thức ly rượu cocktail trên tay, cử chỉ ưu nhã cao quý. Lục An Hân có chút chần chừ, chính vào lúc ả ta do dự, đoàn người truyền lại một trận náo động.

Lục An Hân trợn to hai mắt không thể tin được nhìn về vị trí cửa ra vào --- Lục An Nhiên cứ nhiên đến rồi!

Lục An Nhiên vừa tiến vào cửa liền thấy tất cả mọi người đều đeo mặt nạ nhìn cô, trong lòng nghi hoặc, hôm nay là lễ hội hóa trang sao? Sao cô không nghe gì hết nhỉ?

Lúc này Sở Dao cũng nhìn thấy sự xuất hiện của Lục An Nhiên, ngạc nhiên đến không thể khép miệng lại được. Cô ta còn mặc bộ lễ phục “Le Stelle Cadono In MARE”, một thân lễ phục màu tím cúp ngực lộ ra hai vai, thiết kế của thắt lưng càng làm tôn thêm vòng eo nhỏ nhắn của cô, phong cách trang điểm tinh tế càng làm cho ngũ quan của Lục An Nhiên thêm phần sống động, mái tóc dài chấm eo vốn không bị buộc lên mà được xõa tự do quanh hông, chỉ là thắt hai bím tóc nhỏ, lại dùng một chiếc kẹp tóc mười phần phù hợp với bộ lễ phục cố định lại, phía trước làn váy nguyên bản che đi đôi chân được sửa giống váy cưới cách đầu gối 2 inch làm lộ ra đôi nhỏ nhắn, hiển nhiên làm cho đôi chân xinh đẹp của Lục An Nhiên càng thêm thon dài. Kim cương trên người dưới sự chiếu rọi của ánh đèn trong sảnh tiệc phản lại tia sáng giống như những ánh sao, làm cho cả người cô giống như là đem cả màn đêm khoác lên người, màn đêm này, ánh sao lấp lánh...

Đang lúc Lục An Nhiên nghi hoặc, một người đàn ông mặc một thân tây trang, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ màu bạc che đi nửa khuôn mặt đi đến trước mặt Lục An Nhiên, rất nhỏ nhả mà cúi chào, sau đó tay trái để phía sau tay phải giờ ra phía trước.

Lục An Nhiên tự nhiên chia tay phải ra, tiếp theo đó ánh đèn của sảnh tiệc bắt đầu tối dần, chỉ để lại một đạo ánh sáng chủ yếu rọi trên bóng dáng của hai người, Lục An Nhiên nhìn người đeo mặt nạ, hai mắt anh ta sâu thẳm cộng thêm vô cùng dịu dàng và sùng bái.

Ca sĩ đang biểu diễn những bản nhạc thịnh hành đã lùi xuống phía dưới sân khấu, hiện trường yên ắng một mảnh yên tĩnh, dần dần tiếng nhạc bắt đầu vang lên, đó là điệu valse “Danube màu xanh”.

Người đàn ông tự nhiên kéo Lục An Nhiên vào lòng, ôm lấy eo cô nhảy theo điệu nhạc Valse này.

Theo bước chân dẫn dắt của người đàn ông, Lục An Nhiên hòa theo điệu nhạc và bước chân của anh cùng nhau nhảy múa ở giữa mọi người trong yến tiệc, mọi người vây xung quanh bốn phía kính ngắm theo dõi hai người đang nhảy múa trước mặt, người con gái trẻ tuổi xinh đẹp, một thân lễ phục cao quý dưới ánh đèn phát sáng rực rỡ. Người đàn ông mặc dù không nhìn thấy được khuôn mặt, nhưng điệu nhảy uyển chuyển cao quý, khí chất tao nhã. Thật sự là một đôi kết hợp hết sức hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Bom nổ dưới nước, an hân quấy rối

Lục An Nhiên cảm thấy bản thân sắp say bởi đôi mắt của người đàn ông đối diện, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt này, một đôi đồng tử màu hạt dẻ khiến cho cô có cảm giác dường như đã gặp qua ở đâu đó, nồng đượm tình cảm tuôn trào, trong khoảng thời gian ngắn Lục An Nhiên có chút hoảng hốt.

Điệu nhạc kết thúc, động tác của hai người cũng theo đó mà kết thúc, đám đông vây quanh vang lên một tràng pháo tay, lúc này Lục An Nhiên mới hồi thần, dùng tay phủ lên khuôn mặt của người đàn ông trước mặt, xúc cảm ấm nóng, Lục An Nhiên nhẹ giọng hỏi: “Anh... là ai?”

“Tôi...” người đàn ông chưa được trả lời thì đã bị một giọng hét thét cắt ngang.

“Cô ta! Cô ta phạm quy rồi! Cô ta hỏi đối phương là ai! Người đầu mau mang cô ta ra ngoài!” một đôi mắt của Lục An Hân đang muốn xuất hỏa, hiện tại đã xác định được, người đàn ông mặc tây trang màu đen trước mặt này chính là Long Ngọc Tinh! Lo lắng hai người này sẽ nói chuyện riêng một lần nữa, Lục An Hân không nhịn được thất thanh kêu lên.

Sở Dao cũng như vậy ghen ghét nhìn chằm chằm vào Lục An Nhiên, tại sao cô ta vừa mới xuất hiện, ánh mắt của tất cả mọi người đều chỉ dừng trên người cô? Những danh dự này đáng lẽ ra chỉ nên thuộc về ả ta mới đúng! Sở Dao cũng phối hợp hét lên: “Bảo vệ đâu? Ở đây có người vi phạm quy tắc rồi, mau lôi cô ta ra ngoài!”

Lục An Nhiên nhìn vào hai người hét lên kia, một giọng là của Lục An Hân, một giọng khác mặc dù đã cố gắng thay đổi giọng nói để phối hợp nhưng bộ lễ phục trên người cô ta Lục An Nhiên có thể nhận ra, bởi vì bộ lễ phục đó là do Kỳ Nhũ tự tay mời nhà thiết kế lấy số đo của cô làm ra!

Mà người chủ trì bữa tiệc đương nhiên biết được người vừa nảy cùng nhảy với Lục An Nhiên chính là thiếu gia nhà mình, anh có gốc đến mấy thì lúc này cũng không dám cho người lời cô ấy ra! Vì thế người chủ trì vội vàng chạy lên sân khấu giải vây: “À... Lúc mà vị tiểu thư này hỏi danh tính của đối phương vốn không hề đeo mặt nạ, vì vậy đối với cô ấy mà nói, trò chơi vẫn chưa bắt đầu! Xin mời tiểu thư đeo mặt nạ lên!” Âm thanh của người chủ trì vừa dứt, một người vệ sĩ một thân tây trang màu đen đeo kính râm liền mang một chiếc mặt nạ che đi nửa khuôn mặt lên, nhìn hình dáng chiếc mặt nạ hình như đối với mặt nạ của người cùng nhảy lúc này là một cặp.

Lục An Nhiên đeo mặt nạ lên, một lần nữa nhìn sang người đàn ông mặc một thân tây trang màu đen bên cạnh, người này rốt cuộc là ai?

Sở Dao không muốn chuyện này cứ kết thúc một cách dễ dàng như thế vì vậy kêu lên: “Trễ giờ yến hội! Nền phạt! Nền phạt! Nền phạt!”

Mà những khách khứa xung quanh cũng thuộc dạng xem nào nhiệt không sợ chuyện, được Sở Dao mở đầu, mọi người cũng theo đó hô lên: “Nên phạt! Nên phạt! Nên phạt!”

Người chủ trì bữa tiệc cũng kinh ngạc, nhìn về phía người đàn ông đeo mặt nạ kế bên Lục An Nhiên hỏi ý kiến, mặc dù thiếu gia mang mặt nạ che đi khuôn mặt khiến mọi người không thể thấy được biểu tình, nhưng mà người chủ trì như cũ có thể cảm nhận được trên người thiếu gia nhà mình truyền lại tia sát khí, ngay tức khắc mồ hôi lạnh toát ra toàn thân, không phạt thì không được, phạt cũng không được, người chủ trì thập phần khó xử.

Lục An Nhiên vẫn luôn nhìn người khôi xướng là Sở Dao và Lục An Hân, lại nhìn sang người chủ trì đang khó xử, liền chủ động nói: “Mọi người muốn phạt như thế nào? Chỉ cần không quá đáng, đều được!”

Ánh mắt của những vị khách ở đây đều hướng về người con gái xinh đẹp trước mặt, tất cả những người này đều nhận ra cô ấy là Lục gia đại tiểu thư Lục An Nhiên, mặc dù lúc này đồng thanh phối hợp, nhưng bây giờ nếu muốn đứng ra nói phạt cái gì, thì người nào cũng có chút sợ hãi. Dù gì thì Lục thị ở thành phố S cũng là một xí nghiệp có gia thế! Đắc tội với Lục thị thật không sáng suốt! Nhưng mà nếu như hình phạt quá nhẹ, lại thật sự có điểm không đã ghiên! Lúc này không biết là khách mời nam nào hét lên: “Phạt một ly bom nổ dưới nước đi”. Tất cả nghe xong nhất trí gật đầu, cái này có thể, phạt một ly rượu, sự trừng phạt này không nặng lắm, cũng không đắc tội Lục gia. Nhưng mà sự trừng phạt này đối với một cô bé mới mười lăm tuổi thì cũng không nhẹ lắm! Vừa vặn! Vừa vặn!

Khách mời liền bắt đầu gào lên: “Bom nổ dưới nước! Bom nổ dưới nước! Bom nổ dưới nước……”

Lục An Nhiên nhìn xung quanh một vòng: “Được! Quyết định một ly bom nổ dưới nước đi!”

Người chủ trì thấy Lục An Nhiên cũng đã đáp ứng, liền bắt đầu cho người chuẩn bị, trước tiên là chuẩn bị một cái bàn trống, trải khăn bàn, sau đó bắt đầu chuẩn bị “chế tạo” bom nổ dưới nước.

Lục An Nhiên sớm đã nghe nói đến rượu bom nổ dưới nước này, nhưng vẫn chưa từng uống qua. Bom nổ dưới nước này là một loại cocktail có sức công phá rất mạnh, đổ 2/3 bia vào một chiếc ly miệng lớn, đổ đầy vodka vào một chiếc ly nhỏ khác, sau đó nhấc ly nhỏ vào chiếc ly lớn kia. Loại rượu cocktail này có độ cồn rất cao, hơn nữa độ ngọt rất ít, chỉ có những người đàn ông có tự lượng tốt mới có thể uống được.

Mặc dù chỉ phạt một ly rượu không thể thỏa mãn tâm lý phục thù của Sở Dao, nhưng mà nghĩ đến sáng sớm ngày mai có thể xem được tin tức thiên kim của Lục thị Lục An Nhiên dạ yến say rượu cũng rất có hứng thú, liền nhếch nhếch khóe môi, một bộ mặt đứng xem kịch vui.

Batender đem rượu pha chế xong, để trước mặt Lục An Nhiên, làm một động tác “mời”.

Lục An Nhiên nhíu chặt mày, giơ tay ra đi lấy ly rượu đó, lúc ngón tay sắp đụng đến ly rượu, một bàn tay thon dài đã vươn ra trước cô một bước cầm lấy ly rượu, sau đó một hơi uống sạch.

Trước việc người đàn ông đeo mặt nạ một hơi uống cạn ly rượu, ngay tức khắc sảnh tiệc vang lên tiếng vỗ tay như sấm vang.

Lục An Nhiên có chút mê muội nhìn người đàn ông đeo mặt nạ đứng trước mặt, cô càng ngày lại càng cảm thấy người đàn ông này mang lại cho cô cảm giác rất quen thuộc, hình như là đã từng gặp qua...

Trùng phạt kết thúc, yến hội tiếp tục tiến hành, trên sân khấu nhóm biểu diễn vừa múa vừa hát những bài hát nổi bật của họ, khách mời trò chuyện cùng nhau, thỉnh thoảng cũng sẽ đưa ánh mắt nhìn về phía hai người đang đứng ở trung tâm sảnh tiệc, mọi người cũng rất thức thời không bước tới quấy rầy.

Lục An Hân gắt gao cắn chặt răng, ả hận chết Lục An Nhiên này! Tại sao cô ta vẫn còn chưa chết đi? Hai tay nắm thành quyền, Lục An Hân dùng sức hít thở mấy lần, bụng ly rượu đông đưa đi qua: “An Nhiên! Tại sao giờ em mới đến!” dứt lời liền đứng vào vị trí ở giữa hai người: “Chị đã đợi em lâu lắm rồi!”

Lục An Nhiên cười lạnh trong lòng: “Lúc này không phải chị họ An Hân còn đòi kêu người đuổi em ra ngoài sao?”

Lục An Hân sùng sốt, lúc này ả đã ẩn nấp dưới đám người, cộng thêm trên mặt lại đeo mặt nạ, ả còn nghĩ rằng Lục An Nhiên sẽ không biết là ả! Nhưng mà hiện tại... Lục An Hân cắn răng, quyết định đánh chết cũng không thể thừa nhận, dù gì Long Ngọc Tinh cũng đang đứng kế bên: “An Nhiên, em nói cái gì thế? Thật thích nói đùa! Chị là chị họ ruột của em, làm sao có thể muốn đuổi em ra ngoài chứ? Nếu để ông nội biết được, còn không chửi chết chị sao!” trên miệng nói như vậy, nhưng trong mắt Lục An Hân lại thoáng qua một tia đồ kỵ, dựa vào cái gì đều là con gái, Lục Kiếm Hào lại thiên vị đi yêu thương Lục An Nhiên? Rõ ràng ả cũng là thiên kim của Lục gia mà.

Lục An Nhiên cười nói: “Vậy thì chị họ An Hân có chuyện gì không?” Lục An Nhiên thật sự hi vọng Lục An Hân mau chóng cút đi, cô vẫn còn rất nhiều việc muốn hỏi người đàn ông đeo mặt nạ đứng bên cạnh!

Lục An Hân tròn mắt vừa chuyển: “Chị có thể có chuyện gì chứ! Còn không phải là ba chị, lo lắng em lần đầu tiên tham gia yến hội lớn như thế này, chỗ nào làm không tốt phụ lòng phân phó, đặc biệt cần dặn chị phải chăm sóc em thật tốt! Em xem nè! Chú ba của em vẫn còn coi em là con nít đó!”

Lục An Nhiên ngoài cười trong không cười chỉ cảm thấy một cỗ buồn nôn từ dưới trào lên, Lục An Hân này làm sao có thể có bản lĩnh mạnh mẽ mở to mắt nói dối cỡ này cơ chứ? Cũng không sợ gió lớn sẽ làm cuốn trôi lưỡi của cô ta? Nhưng mà Lục An Nhiên ngại vì còn có người khác ở đây nên cũng không muốn để người bên ngoài biết được nội bộ Lục gia không hợp, liền cười nói: “Chị họ An Hân, chị còn có chuyện gì khác nữa không? Nếu như không có chuyện gì nữa có thể để em và vị tiên sinh này nói chuyện riêng một chút được không?”

Nói chuyện riêng? Chuyện này khẳng định không được! Lục An Hân lập tức thất thanh nói: “Vậy làm sao được!” Long Ngọc Tinh là của ả! Ai cũng

đừng hòng cướp đi!

Lục An Nhiên và người đàn ông đeo mặt nạ trước mặt thấy hành động kích động của Lục An Hân như vậy cũng có chút ngạc nhiên, Lục An Hân làm vậy là có ý gì thế!

Lục An Hân cũng ý thức được mình mất kiểm soát, vội vàng giải thích: “Em mới mười lăm tuổi, cộng thêm buổi yến hội này là do Long thị tổ chức! Làm sao có thể đi với người khác một cách vô ý như vậy? Em phải nên đi bên cạnh chị mới đúng!”

Lục An Nhiên không vui nhũn mày, mà Long Ngọc Tinh lại cho Lục An Hân một ánh mắt chán ghét.

Bất được tia chán ghét trong ánh mắt Long Ngọc Tinh, Lục An Nhiên cảm thấy trái tim mình giống như bị xé nát ra thành nhiều mảnh, nhưng mà dù cho có là như vậy đi nữa, ả cũng tuyệt đối không thể để cho Lục An Nhiên và Long Ngọc Tinh có thời gian nói chuyện riêng với nhau, tuyệt đối không thể!

Long Ngọc Tinh cảm thấy không cơ hội để nói chuyện riêng với Lục An Nhiên, tức khắc trong lòng cảm thấy thập phần mất hứng, ly rượu mới uống lúc nãy cũng làm cậu cảm thấy chóng mặt nhưđầu, liền kéo tay Lục An Nhiên, trên mu bàn tay trắng nõn của cô ấn lên một nụ hôn: “Tôi đi trước đây.”

Lục An Nhiên sững sờ nhìn vào đôi mắt của Long Ngọc Tinh: “Chúng ta còn có thể gặp nhau không?”

Ánh mắt Long Ngọc Tinh mỉm cười kiên định gật gật đầu: “Đương nhiên! Tuyệt đối!”

Đứt lời, Long Ngọc Tinh liền xoay người đi khỏi tầm mắt của Lục An Nhiên.

Lục An Hân đem thâm tình của Long Ngọc Tinh thu hết vào trong mắt, ngọn lửa đố kỵ phần nộ bùng cháy dữ dội. Lục An Nhiên quay đầu nhìn Lục An Hân: “Chị họ An Hân, chị biết người đàn ông này sao?” Cô thật sự không hiểu tại sao chị họ An Hân này lại cứ tìm mọi cách cản trở? Trừ việc Lục An Hân đối với người đàn ông này có tâm tư ra, Lục An Nhiên không nghĩ ra được còn có đáp án khác.

Lục An Hân nhìn chằm chằm vào hướng đi của Long Ngọc Tinh không có ý tốt nói: “Tôi làm sao có thể quên anh ta, anh ta còn đeo mặt nạ đó! Ai mà biết được là thiếu gia của xí nghiệp nào ở thành phố S chứ!”

Lục An Nhiên ứng phó với lời nói của ả một tiếng: “Vậy sao?”

Trong lòng Lục An Hân có chút loạn: “Tin hay không tùy cô!” dứt lời liền muốn quay người rời đi.

Lục An Nhiên vội vàng gọi Lục An Hân: “Chị họ An Hân, không phải chị nói chú Ba muốn chị chăm sóc em sao?”

Về mặt Lục An Hân khinh bỉ: “Một con người lớn như này, lại còn có thể lạc mất sao?” dứt lời đầu cũng không quay lại bước đi, ả còn muốn đi tìm Long Ngọc Tinh! Làm gì có thời gian cùng Lục An Nhiên phát ngốc ở đây chứ!

Nhìn hướng Lục An Hân biến mất, khóe miệng Lục An Nhiên mỉa mai khinh thường, Lục An Hân còn có thể thể hiện rõ ràng thêm chút nữa không? Lúc này đoán cũng không cần đoán nữa, Lục An Hân tuyệt đối biết người đàn ông lúc này là ai, và lại ả ta còn rất thích người đàn ông này!

Nhưng trong lòng Lục An Nhiên cũng hiểu rõ, dựa theo tình huống lúc này mà nói, Lục An Hân tuyệt đối sẽ không nói với cô người đàn ông này là ai! Thu hồi ánh mắt nhìn theo hướng đi của người đàn ông đeo mặt nạ, Lục An Nhiên nhurong nhurong mày, nghĩ đến mục đích quan trọng hôm nay cô đến đây, hôm nay cô cần phải đi bái phỏng người kế nhiệm của Lục thị.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Dị ứng cồn, đàm phán làm ăn

Từ trong yến hội thoát thân, Long Ngọc Tinh quay về căn phòng của chính mình trên lầu hai của căn biệt thự, căn phòng này cách âm cũng không tệ, mặc dù dưới sảnh đang ca hát nhảy múa, tiếng nhạc, âm thanh ồn ào, nhưng trong phòng vẫn rất yên tĩnh.

Cởi tây trang, tháo cà vạt mở hai nút áo trên cùng ở cổ ra, Long Ngọc Tinh ngã người xuống giường.

Đầu đau nhức làm anh không chịu được nhũn mày, cổ họng và dạ dày giống như bị lửa thiêu đốt, lồng ngực khó chịu làm cho anh hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Làn da trên người anh cũng bắt đầu nổi lên những mảng hồng gъy dị, vô lực tháo mặt nạ xuống, Long Ngọc Tinh kêu lên: “Người đâu!”

Vệ sĩ canh giữ ngoài cửa nhẹ nhàng gõ cửa tiến vào, nhìn bộ dạng của vị thiếu gia mà ông bảo hộ từ nhỏ đến lớn, trong mắt người vệ sĩ này thoáng qua một mảnh đau lòng: “Thiếu gia, có gì phân phó.”

Long Ngọc Tinh cảm thấy tinh thần của mình cũng có chút tan rã: “A Sâm, tôi muốn uống nước.”

Người vệ sĩ tên là A Sâm đáp lời lui ra ngoài, một lát liền bung một ly nước và một hộp thuốc tới: “Thiếu gia, uống nước, uống thuốc.”

Long Ngọc Tinh nhắc cổ tay lên cầm lấy ly nước uống vài ngụm, kế tiếp mới đem ba viên thuốc mà a Sâm đồ ra nuốt xuống, sau đó đem toàn bộ lượng nước còn lại trong ly uống sạch, qua một lúc lâu Long Ngọc Tinh mới cảm thấy cổ họng bớt đau hơn, dạ dày như sóng cuộn gào thét cũng lắng xuống, lồng ngực cũng không còn đau nhức như lúc nãy, hít thở một hơi mới ngã trở lại giường.

A Sâm do dự hồi lâu mới mở miệng nói: “Thiếu gia, rõ ràng cậu biết bản thân bị dị ứng với côn, tại sao lại còn muốn uống ly rượu đó?” lúc thiếu gia uống rượu, trái tim ông như muốn nhảy vọt lên cổ họng. Mặc dù thiếu gia chỉ bị dị ứng nhẹ với côn, nhưng mà đem một ly bom nổ dưới nước uống xuống, cậu cũng khó mà chịu nổi.

Long Ngọc Tinh hít thở sâu vài lần nhắm chặt mắt vô lực trả lời: “Lưỡi của cô ấy cắn cảm hơn nhiều so với những người bình thường khác, nếu như cô ấy uống ly rượu đó vào, sẽ làm tổn thương đến đầu lưỡi.”

A Sâm nghe dứt liền không nói tiếp nữa, thiếu gia giống lão gia, là loại người si tình. Nếu không cũng sẽ không chống lại cả một gia tộc, cũng muốn đến thành phố S. Nhưng mà... A Sâm ngẩng đầu nhìn Long Ngọc Tinh: “Thiếu gia, tiểu thư An Nhiên có thể là không còn nhớ cậu là ai nữa!”

Long Ngọc Tinh vẫn nhắm mắt, mí mắt chuyển động: “Tôi biết...” dù gì thì lúc đó An Nhiên vẫn còn quá nhỏ.

A Sâm siết tay lại: “Và lại tiểu thư An Nhiên cô ấy... trên người cũng đã có hôn ước!”

Đôi mắt Long Ngọc Tinh vẫn nhắm chặt đột nhiên mở ra, nhìn A Sâm, trong mắt tràn đầy sự độc chiếm bá đạo: “Nếu như tôi muốn đem cô ấy đi, ai dám nói một chữ không!” Long Ngọc Tinh không quan tâm Lục An Nhiên đã định hôn ước với ai, lúc nhỏ cô đã đồng ý sau khi lớn lên sẽ gả cho anh, vậy thì Lục An Nhiên cô ấy chính là vợ của anh! Những người khác nghĩ cũng đừng nghĩ!

Nhìn thái độ kiên quyết của Long Ngọc Tinh, A Sâm tự ý thức ngậm miệng lại, xem ra thiếu gia đã quyết định rồi, vậy thì ông nhất định phải toàn quyền ủng hộ thiếu gia mới phải.

Long Ngọc Tinh nhắm mắt lại lần nữa: “A Sâm, lần trước tôi để anh đi điều tra chuyện đó như thế nào rồi?”

A Sâm đáp lại trả lời: “Ba tháng trước tiểu thư Lục An Nhiên đã bị bắt cóc ở công viên hoang dã của thành phố S, sau đó được Tiết Định An của Tiết gia ở thành phố A cứu ra, Tiết Định An cùng với anh họ Lục An Minh của tiểu thư An Nhiên là bạn tốt, lần đó cũng là do Lục An Minh nhờ cậy Tiết Định An hỗ trợ bảo vệ Lục tiểu thư.”

Thần sắc Long Ngọc Tinh lạnh lùng hỏi: “Người bắt cóc là ai?”

“Liên minh Phá Hiểu.” A Sâm trả lời.

Long Ngọc Tinh nghe vậy siết chặt nắm đấm, liên minh Phá Hiểu không nhận đơn người sống, chuyện này chính là muốn giết chết Lục An Nhiên! Long Ngọc Tinh có chút bức tức, bản thân ở thành phố S mà vẫn để Lục An Nhiên rơi vào loại nguy hiểm này, có chút tự trách: “Là ai làm việc này?” nếu như để anh biết được là ai làm việc này, nhất định sẽ để người này muốn sống không được muốn chết không xong!

A Sâm hồ thẹn cúi đầu nói: “Việc này tạm thời vẫn chưa điều tra ra, những người trong liên minh đó ngậm miệng rất chặt.”

Long Ngọc Tinh nghe xong trầm mặc khoảng hai phút lại tiếp tục nói: “Tôi không biết anh dùng cách gì, nội trong ba tháng, tôi muốn liên minh Phá Hiểu lệ thuộc vào Long thị!”

A Sâm nghe xong lời nói của Long Ngọc Tinh nhất thời hít một ngụm khí lạnh, lần này thiếu gia thật sự đã tức giận rồi. Im lặng một hồi lâu mới đáp lại: “Vâng.”

Căn phòng lần nữa trở nên yên tĩnh, Long Ngọc Tinh vẫn cảm thấy toàn thân không được thoải mái. Mí mắt rất nặng, trên đầu vẫn cứ đau nhức, tóm lại cả người vẫn rất khó chịu: “A Sâm, anh đi ra đi! Tắt đèn luôn!” Anh rất muốn được ngủ một lát.

A Sâm lo lắng hỏi: “Thiếu gia, có cần đi bệnh viện không?”

Long Ngọc Tinh từ chối: “Tôi không sao, tắt đèn đi.” Đau nhức đến nỗi anh nhắm mắt lại vẫn còn thấy đau.

A Sâm đáp một tiếng đem đèn tắt đi, vừa quay người đi, liền truyền đến âm thanh gõ cửa, A Sâm đem cửa mở ra, vệ sĩ bên ngoài nói vào tai A Sâm vài câu gì đó, về mặt a Sâm xuất hiện chút khó xử. Quay người lại nói với Long Ngọc Tinh: “Thiếu gia, Tư Hàm tiểu thư của Phượng gia tới rồi, muốn gặp cậu.”

Long Ngọc Tinh không vui nhún mày: “Không gặp!” A Sâm này cũng thật là, không nhìn thấy anh rất khó chịu sao?

A Sâm dừng lại một lúc đem lời của vệ sĩ ngoài cửa nói nốt câu còn lại: “Ngoài ra, tiểu thư An Nhiên ở dưới lầu cũng đang đợi muốn gặp cậu.”

“An Nhiên?” Long Ngọc Tinh nhướn mày nói: “Đưa cô ấy lên, đừng mở đèn.”

A Sâm gật đầu đáp lời: “Tôi biết rồi thiếu gia.”

A Sầm đóng cửa bước ra ngoài, trong phòng rơi vào bóng tối lần nữa, Long Ngọc Tinh nhắm mắt lại, nhớ lại chuyện lúc nhỏ.

Buổi chiều hoàng hôn hôm đó có lẽ là hoàng hôn đẹp nhất mà anh nhìn thấy! Còn có công viên đó, lần trước lúc anh đi ngang qua, phát hiện công viên đó đã bị phá bỏ, xây thành khu chung cư rồi.

Lúc đó anh cùng với ông nội đến thành phố S để tham gia hội nghị, kết quả do quá ham chơi nên anh bị lạc đường ở công viên đó, trời dần dần tối lại, cả công viên cũng chỉ còn lại anh và một cô bé vẫn luôn ngồi trên xích đu, vào lúc anh do dự có nên hỏi đường cô bé đó hay không, cô bé đã ngẩng đầu hỏi anh trước: “Ồ, anh cũng không có ba sao? Anh cũng là bỏ nhà ra đi sao?”

Hoàng hôn lúc đó rất đỏ, làm cho hai má cô bé cũng trở nên đỏ hơn, anh chưa bao giờ thấy qua một ánh mắt cô đơn như thế, giống như một cô bé bước ra từ bức tranh vậy, anh kinh ngạc nhìn vào cô, qua một lúc mới trả lời lại: “Anh cũng không có ba, bất quá là không phải anh bỏ nhà đi, anh... lạc đường rồi.”

“Vậy sao...” Cô bé lần nữa đẩy xích đu, không quan tâm anh nữa.

Hai người cứ như vậy, cô bé ngồi trên xích đu, cậu bé đứng đó ngốc nghếch nhìn...

.....

Một trận tiếng gõ cửa rất nhỏ truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của Long Ngọc Tinh, anh dè dặt âm thanh nói: “Mời vào.”

Cửa bị mở ra, Lục An Nhiên bước vào, trong phòng một mảnh đen thui, chỉ là có thể nhìn thấy trên giường hình như có một bóng người.

Long Ngọc Tinh mở hai mắt ra, dùng ánh mắt phác họa hình bóng của Lục An Nhiên: “Lục tiểu thư, mời ngồi.”

Lục An Nhiên dần dần thích nghi với bóng tối xung quanh, mò mẫm ngồi vào chiếc ghế sofa làm bằng da thật đặt ở gần cửa nhất, độ đàn hồi của cái ghế rất tốt, Lục An Nhiên cũng thoáng yên tâm: “Long thiếu tại sao không bật đèn? Chẳng lẽ là đang tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường?”

Khóe miệng Long Ngọc Tinh nâng lên, có chút vô lực trả lời: “Đề Lục Tiểu Thư chê cười rồi, tôi có tật ở mắt, vừa mới bôi thuốc lên, tạm thời không thể gặp ánh sáng.”

Nghe Long Ngọc Tinh nói như vậy, Lục An Nhiên nhú nhú mày có chút ngượng ngùng nói: “An Nhiên đến bãi phòng thật có chút xin lỗi.” Xem ra là cô đã làm phiền người khác nghỉ ngơi.

Long Ngọc Tinh cười nói: “Lục tiểu thư khách khí rồi.” Trong bóng tối, anh như cũ vẫn có thể thấy được đôi con ngươi lấp lánh của cô: “Không biết Lục tiểu thư lần này đến bãi phòng là có chuyện gì?”

Lục An Nhiên trả lời: “Là như thế này, theo như tôi được biết, cuối tháng chín năm nay trung tâm mua sắm của Long thị sẽ hoàn thành công đoạn xây dựng, lần này đến đây tôi muốn nói một chút về vấn đề nhà hàng ăn uống của Lục thị sẽ gia nhập vào trung tâm mua sắm Long thị.”

“Phụt...” thật sự không quen với cách nói chuyện nghiêm trang của Lục An Nhiên như vậy, Long Ngọc Tinh không nhịn được cười ra thành tiếng, một người trưởng thành mười lăm tuổi, thật sự quá dễ thương~

“Ồ...” Lục An Nhiên nghe thấy giọng cười phụt ra của Long Ngọc Tinh, có chút xấu hổ. Như vậy có rất nhiều ý nghĩa? Là cảm thấy cô không đủ tư cách sao? Lục An Nhiên không vui cau mày: “Long thiếu, có lẽ anh cảm thấy tuổi tác của tôi vẫn còn nhỏ, lại còn là phái nữ, nhưng mà hôm nay tôi cũng là đại diện Lục thị tới đây! Lần trước vào sinh nhật của ông nội tôi ông ấy cũng đã chính thức tuyên bố rồi, việc vận hành kinh doanh cửa hàng thứ 100 này toàn quyền đều giao hết cho tôi, nếu như Long thiếu có cảm thấy chỗ nào không vừa ý có thể nói ra.”

Long Ngọc Tinh cũng không dự định được Lục An Nhiên sẽ tức giận như vậy nên mở miệng nói: “Lục tiểu thư đừng hiểu nhầm, tôi không có xem nhẹ ý tứ của Lục tiểu thư, chỉ là cảm thấy tuổi của Lục tiểu thư chỉ bằng với em gái tôi, nhưng mà từ ngữ trong lời nói đều giống như người đã trưởng thành, không tự chủ được mà nghĩ đến đứa em gái ham chơi của tôi, nếu như có chỗ nào làm Lục tiểu thư không vui, tôi ở đây thành thật xin lỗi cô.”

Lục An Nhiên nghe lời giải thích của Long Ngọc Tinh, lông mày nhíu chặt mới dần dần giãn ra: “Là do tôi quá miễn cảm, vậy chúng ta tiếp tục nói về vấn đề hợp tác đi!”

Long Ngọc Tinh nhàn nhạt cười: “Lục tiểu thư muốn nói về phương diện nào? Mặt tiền cửa hàng và tiền thuê, trước đây cũng đã đàm phán xong xuôi cả rồi!”

Lục An Nhiên trả lời: “Lần này tìm Long thiếu là muốn nói về việc quảng cáo phân điểm của Lục thị trong trung tâm mua sắm Long thị.”

Long Ngọc Tinh hơi hơi sùng sốt, khóe miệng giương lên, thật sự là một nha đầu linh hoạt, cư nhiên trực tiếp đến tìm anh nói về vấn đề lợi nhuận lớn nhất của việc quảng cáo, lại còn thẳng thắn như vậy: “Không biết ý của Lục tiểu thư là...”

Lục An Nhiên cũng đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn toàn quyền quảng cáo ở lầu một của trung tâm mua sắm Long thị.” Lục An Nhiên biết vị trí đó quan trọng như thế nào cũng như rất khó có được: “Đương nhiên, tôi cũng không phải muốn không, Long thiếu cũng có thể ra một cái giá cả hợp lý.”

Trong mắt Long Ngọc Tinh thoáng qua tia trêu chọc: “Nếu như tôi muốn cô thì sao?”

Lục An Nhiên rõ ràng có chút kinh ngạc sau đó cười nói: “Long thiếu không nên nói đùa, loại mặt hàng như An Nhiên đây làm sao có thể lọt vào mắt của Long thiếu chứ? Hôm nay An Nhiên đến đây chỉ để nói về vấn đề làm ăn thôi.”

Long Ngọc Tinh đánh giá Lục An Nhiên, sự sùng nịch trong mắt càng ngày càng lan tỏa: “Tôi có thể giao toàn quyền quảng cáo ở lầu một của trung tâm mua sắm Long thị cho Lục thị hai tháng!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Gọi tôi long thiếu, thiên kim phượng gia

Nghe lời nói của Long Ngọc Tinh, sắc mặt Lục An Nhiên lộ ra tia vui vẻ. Chỉ cần hai tháng cơ bản đã có thể giúp nhà hàng ăn uống của Lục thị đứng vững trong trung tâm mua sắm Long thị rồi, nhưng mà... Lục An Nhiên lại có chút hoang mang, nếu như đem ra đấu giá lần nữa, quảng cáo toàn quyền của lầu một, chỉ có hai tháng cũng có thể đấu giá được giá tiền mấy ngàn vạn tệ, tại sao Long Ngọc Tinh lại tặng không cho cô như vậy?

Thấy Lục An Nhiên vốn không có ý định vui vẻ cảm kích mình, Long Ngọc Tinh tự mình cũng có thể đoán ra một hai phần, liền cười nói: “Lục tiểu thư không cần nghĩ nhiều, hai tháng toàn quyền quảng cáo này là phúc lợi tôi tạo ra vì Lục thị vừa mới gia nhập vào trung tâm mua sắm Long thị, quyền quảng cáo từ lầu một đến lầu năm, tôi sẽ phân đều ra cho năm nhãn hiệu đấu giá thành công, cứ xem như là Long thị nâng đỡ đi, bất quá nếu hôm nay Lục tiểu thư đã đích thân đến đây, cũng để cho tôi thấy được thành ý của Lục thị, vì vậy quyền quảng cáo ở lầu một tôi liền giao cho Lục thị vậy!”

Nghe lời giải thích của Long Ngọc Tinh, Lục An Nhiên dờ xuống nghi vấn trong lòng, thập phần vui mừng vì hôm nay bản thân đã tự đích thân đến đây tìm Long thiếu, nhưng mà Long thiếu này tên họ là gì nhỉ? Chỉ nghe mọi người gọi anh ra là Long thiếu, vẫn thật sự chưa biết tên anh ta là gì. Lục An Nhiên suy nghĩ một lúc hỏi: “Thật sự rất cảm kích Long thiếu, vẫn chưa biết nên xưng hô như thế nào với Long thiếu đây?”

Long Ngọc Tinh giương giương khóe miệng nói: “Tên bất quá cũng chỉ là một cái để gọi mà thôi, gọi tôi Long thiếu là được rồi.” Làm sao anh có thể nói cho cô nghe tên của mình được chứ? Lập tức sẽ làm bạn cùng trường! Anh vẫn hi vọng Lục An Nhiên sẽ thật lòng yêu anh, nếu như để Lục An Nhiên biết anh là ai, vậy thì không hay lắm.

Lục An Nhiên nghe vậy cũng không hỏi tiếp nữa, mà gật gật đầu: “Nếu đã như vậy, An Nhiên không làm phiền Long thiếu nghỉ ngơi nữa.”

Long Ngọc Tinh nghe thấy Lục An Nhiên muốn đi, trong lòng còn có chút không nỡ, nhưng vẫn lễ độ nói một câu: “Đi từ từ.”

Lục An Nhiên đứng dậy rời đi, nghĩ đến việc mắt của Long Ngọc Tinh có vấn đề không thể gặp ánh sáng, cô chỉ nhẹ tay mở ra một khe hẹp ở cửa đủ để bản thân đi ra, sau khi lách người ra khỏi liền nhanh tay đóng cửa lại.

Nhìn thoáng qua bóng dáng biến mất lần cuối ngay cửa, khóe miệng Long Ngọc Tinh nâng lên một độ cong vừa lòng, anh thật sự rất kỳ vọng vào lần gặp mặt tới này. Lúc đó, anh sẽ không phải là Long thiếu, mà chính là bản thân anh --- Long Ngọc Tinh!

Nhắm mắt lại, trong không khí vẫn còn lảng vảng mùi nước hoa trên người cô, là mùi hương tinh cở gấp gờ của Chanel, hương hoa tươi mát thanh nhã, tựa như cô... trong đầu giương như lại tái hiện những đoạn phim quay chậm lúc đấy.

... ..

Lúc tuổi còn nhỏ anh đã phải lấy ra hết dũng khí, mới dám bắt chuyện với cô một lần nữa: “Em không về nhà sao?”

Cô bé lắc lắc đầu: “Không về nhà, Sở Dao nói, chỉ cần em bỏ nhà đi, ba sẽ vì lo lắng cho em mà quay về nhà.”

“Sở Dao? Sở Dao là ai?” Anh nhíu mày lại, đây là cái ý tưởng gì?

Cô bé cười tủm tỉm nói: “Sở Dao là chị em tốt của em.”

Anh không nhìn được lắc đầu, chị em tốt này từ đâu chui ra cơ chứ!

Lúc này, từ phía cửa ra vào của công viên tiến vào ba người đàn ông lắc lắc lư lư đi đến phía của hai người: “Ồ, đứa trẻ thật xinh đẹp! Mẹ của các cháu đâu?”

Long Ngọc Tinh một tay kéo cô bé từ trên xích đu xuống, ngăn ở đằng sau anh: “Các ông là ai?”

Ba người đàn ông say rượu thấy tình trạng này cười lên: “Hahaha! Buồn cười quá! Đây là đang bảo vệ bạn gái của mình sao? Ê! Tiểu quý, mày muốn lấy nó à? Hay là đưa cô bạn gái bé bỏng của mày cho chú mượn dùng một chút được không? Hahaha”

Long Ngọc Tinh nghe xong lời của bọn họ chỉ cảm thấy một trận buồn nôn trào lên, lại dùng dư quang liếc nhìn cô bé sau lưng mình, cô bé đã run lên cầm cập bắt lấy đuôi áo của anh, động cũng không dám động nữa.

“Nào, qua đây! Chú mời nầy ăn kẹo ngọt nhé! Mau qua đây!” một trong ba người say rượu giơ tay ra muốn bắt lấy cô bé, tay vừa mới vươn qua liền bị Long Ngọc Tinh cản một phát thật chặt.

“A!” người đàn ông say rượu bị cản vào tay vội vàng rút tay lại, sau đó chửi rủa: “Mẹ nó!” vươn tay ra liền quăng cho Long Ngọc Tinh một cái tát.

Cái tát này làm cho Long Ngọc Tinh đầu óc choáng váng, lỗ tai cũng ong ong lên.

Cô bé bị dọa sợ, nước mắt như hạt đậu liền rơi lã chã, nện trên vai Long Ngọc Tinh: “Anh, anh sao rồi? đau không?”

Người đàn ông say rượu nghe lời nói của cô bé cười lớn lên: “Còn có tâm tình đi quan tâm người bạn trai bé bỏng này của mày à! Lo tốt cho chính mình đi!” dứt lời liền muốn đi qua bắt cô bé.

Long Ngọc Tinh nhìn tình thế liền vội vàng ôm cô bé vào lòng, dù cho bên kia có dùng sức lôi kéo trên đánh dưới đạp, có chết anh cũng không buông ra, anh biết, một khi anh buông tay, thì sẽ xảy ra chuyện đáng sợ, vì thế tuyệt đối không thể buông tay.

Lúc này, từ cửa công viên vọt vào hai đám người, người đến đem ba người đàn ông say rượu này ấn trên mặt đất liền hướng đó mà đâm cho vài quyền, đám người này thật đáng chết, cư nhiên dám đánh thiếu gia của bọn họ.

A Sâm ôm thiếu gia nhà mình bị thương dậy: “Thiếu gia, cậu sao rồi?”

Long Ngọc Tinh vô lực lắc lắc đầu, ánh mắt vẫn tập trung trên người cô bé không biết đã như thế nào rồi.

“Đại tiểu thư! Đại tiểu thư cô sao rồi?” người của Lục gia vội vã ôm lấy tiểu thư nhà mình, người dẫn đầu xanh mặt hỏi: “An Nhiên, con nói chú Hai biết tại sao lại một mình chạy tới nơi xa như này?”

“Con... con muốn để cho ba con trở về!” sắc mặt cô bé trắng bệch, hai tay cuộn lại một chỗ.

Người đó rõ ràng rất kinh ngạc, đáy mắt chứa vẻ thương xót nói: “Ai nói với con là làm như vậy ba con sẽ tới đón con chứ?”

Cô bé vội vàng lắc đầu: “Không ai nói với con hết, là, là con tự nghĩ ra... con, con muốn ba...”

Trái tim Long Ngọc Tinh run rẩy, cô ấy rõ ràng là sợ đến mức run cầm cập, lại còn muốn bảo vệ cho bạn tốt của mình, trái tim Long Ngọc Tinh một lần nữa bị cảm động. Thân là người kế thừa Long thị, từ lúc nhận thức được mọi việc cho tới nay liền nhìn quen việc mọi người trong gia tộc người lừa ta bịp lẫn nhau, nhìn quen nụ cười như có dao trong hàm, người nào cũng đều thân thân mật mật, nhưng lại ước gì người khác trở nên sa sút, thời thời khắc khắc đều chuẩn bị ở sau lưng cho nhau một đạp đâm nhau một dao! Đây cũng là lần đầu tiên anh thấy một cô bé như vậy, nhỏ như vậy đã biết bảo vệ những người xung quanh rồi.

Người đó giơ tay lên, giống như muốn cho cô bé một bạt tai, cô bé cũng bị dọa đến nhắm chặt mắt lại, nhưng đáy mắt người đó một lần nữa lại phủ lên một mảnh yêu thương, liền để tay xuống lại, sau đó sờ lên đầu của cô bé: “An Nhiên ngoan, lần sau tuyệt đối không được làm như thế nữa có biết không? Con xem anh trai này vì để bảo vệ con mà bị thương nặng như vậy! Nếu như không phải có anh trai này ở đây, hôm nay sẽ xảy ra chuyện đáng sợ như thế nào con biết không?”

Về mặt Lục An Nhiên áy náy nhìn Long Ngọc Tinh, sau đó từ từ chạy tới bên cạnh a Sâm, a Sâm thức thời mà ngồi xổm xuống, để thiếu gia nhà mình đang được ôm trong ngực có thể đối diện với cô bé.

Hốc mắt cô bé đọng đầy nước mắt: “Anh trai, em, em tên là Lục An Nhiên, cảm ơn anh đã cứu em”

Long Ngọc Tinh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khó nhìn: “Ồ, anh tên Long Ngọc Tinh. Sau này đợi em lớn lên, gả cho anh có được không?”

Lục An Nhiên nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào Long Ngọc Tinh, sau đó mạnh mẽ gạt đầu: “Được.” Sau đó cô bé liền nở nụ cười, hoàng hôn ngày đó vẫn còn dư lại chút ánh sáng nhạt nhẽo, nụ cười ngọt ngào của cô bé, trên má vẫn còn đọng lại vệt nước mắt chưa khô. Thật sự rất giống cô bé xinh đẹp trong bức tranh...

.....

Hồi niệm của Long Ngọc Tinh một lần nữa bị đánh gãy bởi tiếng gõ cửa, làm cậu khó chịu mày nhíu lại.

“Anh Ngọc Tinh! Em biết anh ở đây, mau mở cửa! Em là Tư Hàm!”

“Tiểu thư Tư Hàm, thiếu gia đã ngủ rồi, tiểu thư vẫn nên quay lại vào ngày mai đi!” A Sâm khuyên nhủ nói.

“Ngủ rồi? Không thể nào! Tôi vừa mới nhìn thấy có phụ nữ từ trong biệt thự đi ra! Tôi mặc kệ! Tôi chính là muốn gặp anh Ngọc Tinh!”

Long Ngọc Tinh ảo não xoa bóp huyệt thái dương đau nhức, ly rượu đó sức công phá thật mạnh, cậu rất khó chịu! Nhưng mà nha đầu Phụng Tư Hàm này thật sự quá phiền: “A Sâm, để cô ấy vào đi!”

Sau khi nghe xong a Sâm chỉ đáp một tiếng, sau đó nghiêng người đứng bên cạnh cửa.

“Hừ!” Phụng Tư Hàm làm một mặt quỷ với a Sâm, sau đó mở cửa đi vào, liền thấy trong phòng một mảnh u ám, liền với tay bật đèn lên: “Tại sao lại tối như thế?”

Ánh sáng đột nhiên xuất hiện làm cho hai mắt Long Ngọc Tinh đau nhức: “Tắt đèn đi!”

Thấy Long Ngọc Tinh nằm trên giường, một tay che mắt, một bộ dáng khó chịu, Phụng Tư Hàm liền tắt đèn đi: “Anh Ngọc Tinh, tối như vậy em không thể nhìn thấy anh được...”

Long Ngọc Tinh vẫn chưa cảm thấy tốt hơn sau việc vừa rồi, âm thanh mang theo sự khó chịu rõ ràng: “Có chuyện gì thì nói, không có chuyện gì thì đi ra ngoài!”

Phụng Tư Hàm ủy khuất chu môi lên: “Sau khi người ta nghe nói anh đến thành phố S, đã cố tình từ Đệ Đô chạy tới đây thăm anh... tại sao anh lại lạnh nhạt với người ta như vậy!”

Long Ngọc Tinh lười quan tâm cô ta liền lật người nói: “Về Đệ Đô đi!”

“Em không muốn!” Phụng Tư Hàm kháng nghị nói: “Nếu như muốn em đi về, anh bắt buộc cũng phải về theo em!”

Sự kiên nhẫn của Long Ngọc Tinh vốn không quá nhiều hiện tại liền mất sạch: “Mau đi ra ngoài, nếu không anh sẽ triệt để hủy bỏ toàn bộ quyền kinh doanh của xí nghiệp Phụng thị trong trung tâm mua sắm Long thị ở thành phố S!”

“Anh dám!” Phụng Tư Hàm kinh sợ nói: “Ông nội Long sẽ không để cho anh làm như vậy!”

“Hừm!” Long Ngọc Tinh cười lạnh một tiếng: “Trung tâm mua sắm Long thị này là của anh! Tất cả đều chỉ nghe theo anh! Anh cho em ba tiếng đếm!”

“Anh Ngọc Tinh...” Phụng Tư Hàm không cam tâm cắn nhẹ môi.

“Một.”

“Người ta cố ý đến tìm anh đó!”

“Hai.”

“Tạo sao anh lại đối xử với người ta vô tình như thế chứ!” Phụng Tư Hàm khuôn mặt nhỏ khóc nức lên: “Em đi là được chứ gì!” liên quan đến việc kinh doanh của gia tộc, cô ta cũng không dám lơ đãng, liền rũ vai xuống rời khỏi.

A Sâm nhìn Phụng Tư Hàm đã đi xa, hết cách lắc lắc đầu, Phụng Tư Hàm là thiên kim của Phụng gia, luận về tướng mạo có thể nói là không phân cao thấp so với Lục An Nhiên, luận về gia thế, cũng giống như Long thị nhất định có thể bỏ xa Lục An Nhiên mấy chục con phố, nhưng mà luận về tính cách, nhân phẩm... A Sâm lắc lắc đầu, rõ ràng đều là mười lăm tuổi, Lục An Nhiên đã có thể đại diện Lục thị đến đàm phán với thiếu gia, Phụng Tư Hàm này thì vẫn mang tính khí của một thiên kim đại tiểu thư, bị thiếu gia quát nạt rất nhiều lần rồi, nhưng vẫn không thể vào nếp được.

Phụng Tư Hàm rời khỏi biệt thự của Long Ngọc Tinh ngồi lên xe của tư gia, không vui nói với vệ sĩ bên cạnh mình: “Linh Lung, hôm nay tôi ở trong phòng của anh Ngọc Tinh ngửi thấy mùi nước hoa của người phụ nữ khác! Điều tra giúp tôi, rốt cuộc là người phụ nữ nào lá gan lại to như vậy, lại còn dám quyến rũ anh Ngọc Tinh của tôi!”

Cô gái tóc ngắn mặc bộ đồng phục vệ sĩ trả lời: “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Vui đầu luyện tập, có người khiêu khích

Sau khi rời khỏi biệt thự của Long Ngọc Tinh, Lục An Nhiên cũng không ở lại yến hội, mà trực tiếp rời khỏi quay về Lục gia, chính sự đã làm xong cũng không cần phải ở lại đó nữa.

Về đến nhà Lục An Nhiên cũng không nghỉ ngơi, mà là thay quần áo sau đó đi xuống nhà bếp đem món rau xào bày vị lúc trước làm cho Lục Kiếm Hào làm lại một lần nữa, hôm nay uống cà phê của Tom, cô có một tia hiểu được, liền vội vàng bắt tay vào làm lại thêm lần.

Sau khi làm xong, Lục An Nhiên lấy đĩa tre thử một chút vị của nó, đã tương tự với vị của Lục Kiếm Hào bày, tám phần rồi, Lục An Nhiên ngồi ở bàn trong phòng bếp tiếp tục suy nghĩ về ý nghĩa của “đạo” và sự hài hòa của hương vị giữa các món ăn.

Nghĩ một lát lại bắt đầu chế biến thức ăn, làm xong thử qua lại bắt đầu nghĩ, nghĩ xong lại làm... lặp đi lặp lại không biết mệt mỏi, một mạch thẳng đến

sáng sớm

Lục An Hồ thức dậy luyện tập quay về nghe thấy trong bếp có tiếng động, nhìn một cái liền thấy trên chiếc bàn dài hình chữ nhật đã bày đầy mấy chồng đĩa món rau xào bảy vị, không tự chủ được mở to hai mắt, mà Lục An Nhiên như cũ vẫn ở trên bếp xào thức ăn, tắt lửa, rưới tương lên, tiếp đó chuyển động cổ tay xào mấy cái sau đó mới cho ra đĩa. Đem đĩa thức ăn này bung lên bàn, cầm đũa tre thử một miếng, mùi vị này đã giống với mùi vị do Lục Kiếm Hào làm chín phần rồi.

Lục An Nhiên ngồi trên ghế dựa một tay chống đầu, một tay khác đặt ở trên bàn ngón trỏ của tay đó gõ lên bàn một cách có tiết tấu, xem ra khả năng lĩnh ngộ của cô vẫn có giới hạn! Lục An Nhiên cảm thấy bản thân dường như bị mắc kẹt ở cổ chai vậy.

Lục An Hồ tiến tới gần Lục An Nhiên: “Ê ê ê! Không phải em cả đêm chưa ngủ chứ...”

“Humm?” Lục An Nhiên mơ màng ngẩng đầu: “Cả đêm? Trời sáng rồi sao?” Nhìn ra cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy bầu trời ngoài cửa sổ đã sáng rồi: “Mấy giờ rồi?”

Lục An Hồ nhìn đồng hồ trên cổ tay: “6 giờ.”

Lục An Nhiên gật gật đầu, dùng đũa tre gấp một gấp món rau xào bảy vị bón cho Lục An Hồ: “Thử xem.”

Lục An Hồ mở miệng ngọam hết nhai vài lần: “Ngon! Đây là lần đầu tiên anh được ăn món rau xào bảy vị ngon như vậy.”

Lục An Nhiên cười nhạt vài cái: “So với ông nội làm, còn thua xa đó!”

Lục An Hồ lắc đầu thật sự không giải thích được sự hiểu biết của Lục An Nhiên đối với việc nấu ăn: “Hôm nay em có cần đi làm gì không?”

Lục An Nhiên lắc đầu: “Hai tháng tiếp theo này, em đều sẽ ở nhà nghiên cứu món ăn, còn phải theo anh học hỏi vài chiêu tự vệ, sẽ không ra khỏi cửa.”

Hai tháng? Lòng mày Lục An Hồ gần giật, thật sự rất khâm phục điểm này của Lục An Nhiên! Chấn hai tháng, cô ấy có thể chịu đựng được! Bất quá nghĩ đến việc học vài chiêu thức tự vệ liền vội vàng nói: “Hai tháng này, anh sẽ luyện tập thể chất của em trước! mấy chiêu thức tự vệ đợi đến khi bắt đầu đi học Cao trung anh sẽ chỉ em!”

“Được!” Lục An Nhiên cũng biết bản thân muốn gấp cũng không được.

Quả nhiên, giống như Lục An Nhiên và Lục An Hồ đã nói, suốt hai tháng, Lục An Nhiên cửa lớn không ra cửa sau không bước giam mình ở nhà nghiên cứu món ăn, ngoại trừ việc mỗi ngày đều cùng với Lục An Hồ chạy bộ, làm mấy động tác vận động, chính là làm nhiều loại món chay khác nhau để cho Lục Kiếm Hào bình luận.

Nhìn sự lĩnh ngộ của Lục An Nhiên ngày càng tiến bộ, Lục Kiếm hào một lần nữa khẳng định, Lục An Nhiên tuyệt đối là người duy nhất được chọn trong cả cái Lục gia này.

Lục An Nhiên nốt mình ở nhà tự nhiên sẽ không biết ở bên ngoài người ta đã đem cô truyền đi đến vô cùng khoa trương, một lễ phục màu tím tựa như đem cả bầu trời khoác lên người, khuôn mặt ưu nhã cử chỉ cao quý. Mặc dù yến hội Long thị đêm đó đã chặn hết cánh báo chí, nhưng vẫn có người chụp lại khoảnh khắc Lục An Nhiên nhảy múa cùng người đàn ông đeo mặt nạ bí ẩn, một số lượng lớn cánh báo chí muốn phỏng vấn Lục An Nhiên để nhận được tin tức và bài phỏng vấn độc quyền, đặc biệt là trong tâm hình này hai người lại nhìn nhau thâm tình, người đàn ông đeo mặt nạ, chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt phía dưới, khuôn mặt của Lục An Nhiên không có vật che gì, cử chỉ ưu nhã đáng vẻ lịch sử. cánh báo chí đều nghĩ thấy mùi vị của tình yêu, nếu như có thể biết được người đàn ông đó là ai, nhất định có thể lấy được món lời không nhỏ.

Chỉ tiếc là hai tháng này, Lục An Nhiên cứ mãi núp ở nhà, những phóng viên khổ sở canh giữ trước cửa lớn Lục gia cũng không thể thấy người, thập phần tiếc nuối, sau cùng vẫn là tin tức công tử của Thị trưởng thành phố qua đêm ở quán bar cùng với người đẹp mới có thể đập tan hứng thú của phóng viên đối với Lục An Nhiên.

Lục gia đối với việc bảo vệ Lục An Nhiên thập phần ra sức, đến nỗi trong hai tháng “bé quan” đương sự cũng không rõ ràng lắm người bên ngoài đã nghị luận gì về mình.

Chỉ là cách thời điểm đi học còn hai ngày, Lục An Nhiên mới nhận được điện thoại của Kỷ Linh, hẹn cô cùng đi ra ngoài mua cặp, sách, vở ghi, bút và những thứ khác, mà nhật ký của Lục An Nhiên cũng dùng vừa hết, bèn vui vẻ nhận lời.

Vừa sáng sớm, Lục An Nhiên thức dậy làm vệ sinh xong hết, bây giờ vẫn còn trong thời gian mùa hè, Lục An Nhiên mở tủ quần áo ra, thử từng bộ quần áo của mùa hè, vốn dĩ tính mặc áo sơ mi ngắn tay, phía dưới mặc quần đùi, lại phát hiện áo sơ mi đã nhỏ hơn, bộ ngực của Lục An Nhiên đã lớn hơn đến nỗi nút áo sơ mi cũng đã không thể khâu lại được. Chỉ có thể mặc bộ đầm vẫn còn khá rộng rãi trước đây đã mặc qua, lại phát hiện trước ngực cũng có chút chật, miễn cưỡng vẫn có thể mặc được, thở ra một hơi, Lục An Nhiên đối với bản thân ở trước gương hết cách lắc đầu, quả nhiên khi đến thời gian phát dục, cơ thể mỗi ngày đều sẽ có biến hóa, bộ váy này hai tháng trước mặc vẫn còn cảm thấy rộng rãi, bây giờ tự nhiên lại chật rồi. Đội lên đầu chiếc mũ che nắng, mang dây trang trí lên, vác lên chiếc cặp làm bằng da, Lục An Nhiên liền chạy thành thịch xuống lầu, nói với Lục An Hồ đi cùng ra ngoài mua đồ dùng học tập.

Ngồi lên xe của chú Trương, Lục An Hồ hiếu kỳ vừa mới sáng sớm đã không thấy Lục An Duy đâu, vì thế mở miệng hỏi: “An Nhiên, em có thấy anh trai anh không?”

Lục An Nhiên vừa soạn tin nhắn gửi cho Kỳ Linh vừa trả lời vấn đề của Lục An Hổ: “Anh An Duy hả? Em bảo anh ấy đi làm liệu trình mờ sẹo rồi.”

“Ồ!” Lục An Hổ suy nghĩ gì đó gật gật đầu, gần đây vết sẹo trên mặt anh trai anh cũng thật sự nhạt đi rất nhiều, và lại bộ râu đó quả thật rất phù hợp với anh ấy, lúc trước khi anh với anh trai đi mua tiểu thuyết ngôn tình, trên đường đi còn có vài cô gái tới bắt chuyện xin số điện thoại anh ấy nữa!

Lục An Nhiên sau khi gửi xong tin nhắn đem điện thoại tắt đi: “Kỳ Linh nói với em hôm qua cậu ấy nhìn thấy cô Tần.”

Lục An Hổ nghe xong tròn mắt sáng lên: “Cô Tần về rồi sao!”

Lục An Nhiên gật đầu: “Gần đây em muốn hẹn cô Tần ra ăn cơm, anh nghĩ cách xử lý anh trai anh đi, chúng ta chọn một địa điểm làm một cuộc ngẫu nhiên gặp mặt được không?”

Lục An Hổ gật đầu nói: “Được đó!” Anh biết anh trai anh vẫn còn rất thích Tần Thư Hàm, hiện tại đôi khi vẫn còn nhìn ra cửa sổ ngây ngốc, mặc dù không biết rốt cuộc anh trai nghĩ gì, nhưng mà tám chín phần mười là liên quan đến Tần Thư Hàm. Anh cũng rất thích Tần Thư Hàm, mặc dù chỉ làm chủ nhiệm của anh trong 100 ngày nhưng mà Tần Thư Hàm dạy học rất nghiêm ngặt người cũng xinh đẹp, nếu như là vợ của anh trai anh, anh cũng không phản đối.

Lục An Nhiên cười nói: “Quyết định vậy nhé!” hai người đập tay với nhau, chú Trương ngồi đằng trước xe cũng hết cách chỉ biết lắc lắc đầu cười, con nít bây giờ thật là...

Rất nhanh đã đến địa điểm hẹn với Kỳ Linh, Lục An Nhiên xuống xe chào hỏi với Kỳ Linh, Kỳ Linh cũng vẫy tay nói với Lục An Nhiên: “An Nhiên, An Hổ! Ở đây, ở đây!”

Ba người sau khi tụ lại với nhau xong, Kỳ Linh khoác tay Lục An Nhiên nói: “Cũng may còn có cậu! Lâm Đạt thật quá đáng mà! Tụi mình quen biết nhau lâu như vậy rồi, cậu ấy đi du học cư nhiên đợi đến khi qua tới nước ngoài rồi mới gọi điện thoại về báo bình an! Ngay cả cơ hội để mình đi tiễn cậu ấy cũng không cho!”

Lục An Nhiên không biết làm sao cười: “Chắc là cậu ấy sợ lúc chia tay cậu cũng khóc ghê quá!”

“Ha...” Kỳ Linh bắt đầu đi lắc đầu: “Còn may là chúng ta đều cùng thi vào trường Nhất trung thành phố S! Còn có thể làm bạn học thật sự quá tốt!”

“Phụt...” Lục An Nhiên cười sùng nịch vuốt vuốt tóc Kỳ Linh.

“Chúng ta đi mua gì trước nào?” Kỳ Linh kéo cánh tay Lục An Nhiên hỏi.

“Mình muốn đi mua quần áo trước.” Lục An Nhiên trả lời, bộ đầm này có chút chật, có chút không thoải mái, còn có áo trong cũng phải mua số khác rồi.

“Được đó! Đi đi đi!” nhắc đến mua sắm Kỳ Linh liền gật đầu lia lịa, chuyện không vui toàn bộ đều quẳng ra sau đầu, hôm nay cô đã đem toàn bộ tiền tích góp trong năm qua đều lấy ra hết rồi!

Lục An Nhiên và Kỳ Linh ở trong tiệm thử đồ, Lục An Hổ về mặt chán chường đứng bên cạnh đợi, mua xong đầm và một số thứ, Lục An Nhiên kêu kêu Kỳ Linh nói rằng mình phải qua cửa hàng kế bên mua đồ trong, bảo Kỳ Linh dẫn Lục An Hổ đi mua đồ uống rồi quay lại. Kỳ Linh làm động tác đã hiểu, liền kêu Lục An Hổ cùng với mình đi mua đồ uống, Lục An Hổ nhìn Lục An Nhiên, Lục An Nhiên liền gật gật đầu.

Vì thế Lục An Hổ liền cùng với Kỳ Linh rời khỏi đó, dù gì cũng chỉ đi mua một ly đồ uống mà thôi.

Nhìn thấy Lục An Hổ đi xa, Lục An Nhiên thở ra một hơi đi vào cửa hàng kế bên, nhân viên tiếp đón rất nhiệt tình còn giới thiệu hai loại áo ngực mới nhập về, Lục An Nhiên đang trong giai đoạn phát dục, lúc chọn áo ngực cũng phải chú ý nhiều vấn đề.

Cuối cùng Lục An Nhiên chọn một bộ áo ngực mỏng màu trắng cho mùa hè, sau khi mặc thử cũng rất vừa ý, liền nhờ nhân viên gói lại, lúc nhân viên chuẩn bị nhận lấy liền bị một cánh tay khác đánh đi: “Cái này không tệ! Tôi muốn nó!”

Nhân viên cũng kinh ngạc xin lỗi nói: “Thành thật xin lỗi, size của loại áo này cũng chỉ còn dư lại một cái này thôi.”

Người phụ nữ đó rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của nhân viên: “Vậy không phải vừa đúng sao? Gói lại giúp tôi!”

“Cô mặc số đo này không phù hợp, loại này là cỡ 36B, cô muốn mặc thì phải chọn cỡ D mới hợp.” Nhân viên nhìn bộ ngực đồ sộ của người phụ nữ cười nói.

“Hừ!” nghe lời người nhân viên, người phụ nữ đó đắc ý đẩy đẩy bộ ngực của mình, đối với người đàn ông đang sau nói: “Thật đáng tiếc anh yêu à, vốn dĩ cảm thấy cái này rất dễ thương muốn mặc cho anh xem! Ai ngờ được lại nhỏ như vậy!” dứt lời còn nhìn thoáng qua bộ ngực của Lục An Nhiên.

Người đàn ông đó cầm lấy dây áo ngực, cư nhiên để dưới cánh mũi hít một hơi: “Thật là thơm...”

Lục An Nhiên nghĩ đến cái áo đó mới này cô vừa mặc thử, tức khắc một trận buồn nôn trào lên, đầu mày khó chịu cau lại quay qua nói với nhân viên: “Cái đó tôi không cần nữa.” Dứt lời xoay người liền muốn rời đi, sáng sớm tinh mơ liền đụng phải loại người như con gián, thật ghê tởm.

Thấy Lục An Nhiên muốn đi, người đàn ông đó vội vàng giơ tay ra cản lại: “Em muốn đi đâu? Nói chuyện với anh một lát đi!”

Người phụ nữ bên cạnh người đàn ông này nhìn thấy vị kim chủ của mình cứ nhiên xem bản thân như không khí còn cùng với cô gái trước mặt đứng tay đứng chân thật sự không vui. Lúc này vừa bước xuống đường cô ta liền phát hiện vị kim chủ của mình cứ nhiên nhìn chằm chằm vào cô gái đó một cách mê muội, cô ta mới đi lên khiêu khích, ai mà biết được lại rơi vào kết quả này!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thiếu gia lộ bịch, phượng thị giải vây

“Cút ra!” Một câu Lục An Nhiên cũng không muốn nói với người này.

“Đừng đi chứ! Em biết tôi là ai không?” người đàn ông dùng đôi mắt dán chặt lên người Lục An Nhiên, thật sự là một cô gái xinh đẹp! Mặc dù nhìn qua tuổi không lớn lắm, nhưng mà không khó nhìn ra qua chừng hai ba năm nữa thôi sẽ lớn thành một cô gái xinh đẹp!

“Anh biết tôi là ai không?” Lục An Nhiên không vui ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện với đôi mắt dâm dăng của người đàn ông đó, một cỗ buồn nôn cứ cuộn lên.

“Hahaha! Thật sự tôi không quan tâm em là ai! Tôi chỉ biết ở đây là thành phố S, đây chính là địa bàn của La Hải tôi!” người đàn ông tên La Hải đó cười đến ngồng cuồng, thật nực cười, cứ nhiên ở thành phố S dám so sánh địa vị với hắn.

La Hải? Lục An Nhiên nhủ mảy mòi nhớ lại nhân vật này sau đó khinh bỉ cười lên: “Tôi còn nghĩ là ai? Thì ra là con trai của La thị trưởng!” Lục An Nhiên nhớ lại kiếp trước La Hải bởi vì bị phán tội hiếp dâm nên phải ngồi tù mười năm, ba hấn ta là La Trung cũng bị liên lụy bị cắt chức, lúc đó bởi vì vụ việc này của La Hải còn lọt vào top mười hành vi đáng chế giễu mỗi năm, xếp hạng thứ ba. Bởi vì chuyện này phát sinh ở thành phố S, vì thế Lục An Nhiên vẫn còn nhớ.

La Hải này là một người không học vấn không nghề nghiệp, khôn kiêu không coi ai ra gì. Có thể dạy ra một đứa con như vậy có thể nhìn ra La Trung cũng không thuộc dạng tốt lành gì, rốt sản thì rốt sản, cũng không tệ!

Thấy Lục An Nhiên biết mình là ai cũng không cảm thấy sợ hãi, La Hải nhủ mảy mòi, bắt đầu đánh giá Lục An Nhiên, tỉ mỉ quan sát nhìn gương mặt này dường như đã thấy ở đâu rồi... nhất thời không nhớ ra được.

“Trước khi làm tôi tức giận, tốt nhất anh nên cút đi!” Lục An Nhiên lạnh giọng nói.

La Hải có chút sợ sệt, cô gái này xem ra cũng không phải thuộc dạng gia đình bình thường, khí thế như vậy có thể thấy được cũng thuộc xuất thân khá giả, nhưng mà gương mặt này còn có thân hình nhỏ nhắn xinh xắn này thật sự quá hấp dẫn, buông tay dễ dàng như vậy hắn thật sự không cam tâm! siết chặt nắm tay, La Hải nghĩ đến người cha làm Thị Trưởng của mình, cắn chặt răng, sợ cái gì! Hắn ta không phải còn có một người ba sao? Cho dù có làm cho trời sập xuống, hắn ta chỉ cần vẫn là con trai của La Trung, La Trung nhất định sẽ không thể không quản hắn, vì thế hạ quyết tâm dâm tà cười: “Anh không biết cút, lăn giường thì anh rất quen thuộc đấy! mau đi cùng anh, anh để cho em biết cái gì gọi là đàn ông đích thực! Hahaha!” (滚蛋: Gùndàn, 滚床单: Gùn chuángdān, hai từ này phiên âm giống nhau, tên này cố ý nói lái câu của An Nhiên ấy)

“Hạ tiện! Hừ!” Lục An Nhiên hừ một tiếng.

La Hải thấy Lục An Nhiên vẫn còn dám chửi hắn liền tức giận, không cần biết nha đầu này là ai, hôm nay nhất định phải ăn được cô! Nghĩ như vậy hắn ta liền giơ tay ra muốn kéo Lục An Nhiên.

“Linh Lung!” một giọng nói thanh thúy của con gái truyền đến, khi Lục An Nhiên vẫn chưa nhìn rõ một bóng dáng màu đen đã lướt qua, người đàn ông tên La Hải cả người đã quỵ rạp xuống đất, hắn ta vốn dĩ muốn giơ tay ra bắt lấy cánh tay phải của Lục An Nhiên nhưng lại không thể tưởng được tay mình đã bị bắt lấy hướng về một góc độ khác, xem ra cánh tay này đã bị bẻ gãy rồi.

La Hải sững sờ trong vài giây sau đó phát ra tiếng thét như heo bị chọc tiết: “A! Tay của tôi! Tay của tôi! A!!!

Người phụ nữ đi chung với La Hải trong khoảnh khắc liền bị dọa sợ, cô ta còn chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy đâu, chốc lát liền run rẩy ngã xuống sàn nhà, một đôi mắt bất an nhìn chằm chằm vào cô gái tóc ngắn đã động thủ, chỉ sợ là đôi phương cũng sẽ đem tay mình bẻ gãy mất.

“Hừ!” người tên là Linh Lung ước chừng hơn hai mươi tuổi, một thân tây trang chuyên nghiệp, một đầu tóc ngắn thập phần giỏi giang, khuôn mặt xinh đẹp ánh mắt lạnh băng, từ trên nhìn xuống tên La Hải vừa mới bị bẻ tay kia liền đứng dậy quay về bên cạnh người vừa mới xuất ra mệnh lệnh.

Thân hình cô gái này so với Lục An Nhiên không khác biệt lắm, nhìn bộ dáng dường như cũng cùng tuổi, tóc không dài vừa tới vai, mặt trái xoan, ánh mắt vừa to vừa tròn sáng rực có hồn, xem ra là một cô bé hoạt bát đầy sức sống, mặc một bộ đầm màu xanh nước biển, quần leggings trắng cùng đôi giày da màu đỏ. Lúc này hai tay cô chống eo, vẻ mặt cuồng ngạo.

“Cô! Cô là ai! Cứ nhiên dám đánh tôi! Cô biết tôi là ai không!” La Hải đau đến mồ hôi rơi đầy trán, nhìn cô gái trước mặt cứ nhiên cũng là một cô gái xinh đẹp.

“Hừ! Tôi quân anh là ai!” Ngón từ trong lời nói của cô gái hoàn toàn khinh thường: “Linh Lung, nói hần nghe tôi là ai!”

“Vâng!” Linh Lung đáp một tiếng liền giới thiệu: “Vị này là tam tiểu thư của Phụng gia ở Đế Đô – Phụng Tư Hàm!”

“Phụng... Phụng thị!” La Hải bị kinh sợ, dù cho có vô học đến mức nào, tên tuổi của Phụng thị hần vẫn đã nghe qua! Ở quốc gia Z, có người nào không biết đến Phụng thị chứ? Z quốc, Long thị phụ trách toàn bộ nguồn lực kinh tế, mà Phụng thị lại nắm chủ lực về y dược và quân sự. Hần ta chỉ là con của một một Thị trưởng bé nhỏ của thành phố S không phải là người có thể đắc tội với Phụng thị được!

“Hừ!” Phụng Tư Hàm hừ lạnh một tiếng nói: “Mau cút đi! Nếu như còn để tôi thấy anh ức hiếp con gái nhà lành, tôi sẽ đem cánh tay còn lại của anh đánh gãy nốt! Cút!”

Nghe lời nói của Phụng Tư Hàm, La Hải cắn răng nhin đau vội vàng bò từ dưới đất lên, một tay đỡ lấy tay bị thương kia xông ra khỏi đám người vây quanh xem náo nhiệt chạy mất, bây giờ nhanh chóng đi bệnh viện chữa trị, cánh tay của hần ta nhất định vẫn còn có thể cứu được!

Người phụ nữ đi cùng với La Hải thấy hần ta đã chạy mất, cũng cố gắng bò dậy từ dưới đất đẩy đám người ra chạy đuổi theo.

Nhìn thấy hai người chường mắt kia đã rời khỏi, Lục An Nhiên cảm kích cười với Phụng Tư Hàm “Lúc này cảm ơn cô.”

“Đừng khách khí! Đây là chuyện nhỏ!” Phụng Tư Hàm phát tay nói: “Linh Lung, chúng ta đi!”

“Vâng tiểu thư.” Linh Lung đi theo sau Phụng Tư Hàm.

Bá đạo xoay người, Phụng Tư Hàm nhỏ giọng hỏi Linh Lung: “Linh Lung, lúc này bốn tiểu thư giới không?”

“Giới!” Linh Lung mặt không có biểu tình gì đáp một tiếng.

“Hừ hừ hừ~” Phụng Tư Hàm càng đắc ý, bước chân dưới đất cũng lớn hơn.

Chỉ có hai người dần dần biến mất khỏi tầm mắt Lục An Nhiên.

Phụng thị? Nhìn bóng lưng hai người vừa rời khỏi, Lục An Nhiên hơi hơi cau mày, tam tiểu thư của Phụng thị lúc này tại sao lại đến thành phố S chứ? Phụng thị ở Z quốc cũng giống như Long thị, trong trung tâm mua sắm Long thị cũng có cửa hàng của Phụng thị, lần này đến đây đại khái chắc cũng là việc hợp tác với Long thị... nghĩ như vậy, Lục An Nhiên gật đầu, như vậy liền cho qua.

“An Nhiên!” Lục An Hổ bụng hai ly đồ uống chen vào giữa đám người: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì!” Lục An Nhiên lắc lắc đầu, đón lấy ly nước uống bên tay phải của Lục An Hổ nói: “Đi thôi! Chúng ta đi mua dụng cụ học tập.”

“Được rồi.” Kỷ Linh kéo tay Lục An Nhiên: “An Nhiên tại sao lại có nhiều người vây xung quanh chỗ này thế!”

“Mình cũng không rõ lắm.” Lục An Nhiên hàm hồ nói: “Chúng ta mau đi mua dụng cụ thôi, mua xong mình dẫn cậu đi ăn đồ ăn ngon!”

“Được đó! Muôn năm!” Kỷ Linh vui vẻ giơ tay hoan hô.

Nhìn Kỷ Linh cười vui vẻ, Lục An Nhiên cũng bị nụ cười vui vẻ này lây sang, một trăm ngày chạy nước rút ở trên trường, cô cùng Lâm Đạt giả vờ tuyệt giao, người bị tổn thương nhất chắc là Kỷ Linh rồi. Cô ấy không ngừng ở giữa Lục An Nhiên và Lâm Đạt khuyên giải, nịnh nọt nói tốt. Nhưng Lục An Nhiên và Lâm Đạt như cũ không hề nói chuyện với nhau, Kỷ Linh vì chuyện này cũng đã khóc rất nhiều lần.

Nếu như không phải lo lắng sẽ ảnh hưởng đến thành tích thi cuối kỳ Sơ Trung của Kỷ Linh, Lục An Nhiên còn dự định giấu cô ấy cho đến khi Lâm Đạt từ nước ngoài quay về, nhưng nhìn Kỷ Linh ngày nào cũng trong trạng thái hoảng hốt, cô cũng không nhẫn tâm, vì thế mà đem chuyện giữa cô và Lâm Đạt kể đơn giản cho Kỷ Linh nghe, sau khi Kỷ Linh nghe xong cũng tốt lên nhiều, tập trung học tập, cuộc thi trung khảo cũng phát huy không tồi, cùng với Lục An Nhiên thi vào Nhất trung của thành phố S.

Đối với Lục An Nhiên mà nói, sau khi trùng sinh có thể làm bạn với Lâm Đạt và Kỷ Linh cũng đủ đền bù nuối tiếc của kiếp trước.

Ba người mua cặp, vở ghi và các loại bút đủ loại màu sắc, Lục An Hổ cảm thấy đồ mua đủ dùng là được, nhưng Lục An Nhiên và Kỷ Linh lại chọn qua chọn lại, vậy là lại mua một đồng mà anh nhìn qua chỉ thấy đủ loại màu lờ lợt những thứ.

Lục An Nhiên cũng mua một quyển sổ nhật ký mới, cuốn nhật ký này có màu xanh nước biển, kích cỡ A5, một quyển vở có bìa cứng, hấp dẫn Lục An Nhiên đó chính là trên bìa có in một hàng chữ lớn màu vàng “this song belong to me”, trùng sinh quay lại, cô liền phải đối mặt với khoảng thời gian u ám nhất thời Cao trung, thời kỳ Cao trung của kiếp trước, cô đánh nhau, bị buộc thôi học, bị phôi bày, lúc chuyển trường cũng bị mọi người trốn tránh, xa lánh, trong suốt ba năm học, cô trải qua một cách vất vả. Bỏ tiết trốn học càng như cơm bữa... được sống lại một lần nữa, cô phải ở trên chiến trường của mình bù lại những hối tiếc của kiếp trước, một đời này mục tiêu sống của cô chính là phải tự cô quyết định mọi chuyện, ai cũng đừng mong ngăn cản cuộc sống của cô!

Sau khi thanh toán, Lục An Nhiên dẫn Kỳ Linh và Lục An Hổ lên lầu ba, lầu ba của trung tâm mua sắm này là khu vực ăn uống, sau khi dẫn hai người này vào một nhà hàng, người quản lý nhanh chóng tiến lên: “Đại tiểu thư, cô đến rồi.”

“Ừm!” Lục An Nhiên đáp một tiếng, dẫn đầu đi vào chiếc bàn bên cạnh cửa sổ dành cho bốn người ngồi, sau đó cười nói với Kỳ Linh và Lục An Hổ: “Hai người muốn ăn gì nào!”

Kỳ Linh bây giờ mới phát hiện nhà hàng mà Lục An Nhiên dẫn bọn họ vô lại là nhà hàng của Lục thị tên là “Lục gia thái tư phòng quán”, Kỳ Linh lật thực đơn nói: “Mình cũng không biết nên ăn gì.” Cô sợ nhất chính là để cô chọn món ăn, cô có chứng khó lựa chọn, vào kỳ thi cô sợ nhất chính là đề bài chọn lựa! Kỳ Linh dời ánh mắt từ thực đơn nhìn sang Lục An Nhiên: “An Nhiên, dù gì cũng là nhà hàng nhà cậu, cậu chọn đi!”

Lục An Nhiên gật đầu: “Cũng được.” Lục An Nhiên mở thực đơn ra chọn giúp Kỳ Linh và Lục An Hổ bốn món mặn: “Chả lụa ngũ sắc, cá chiên xù, thịt bò xào nấm, thêm một phần hải lục tam tiên” (món này mình không biết dịch, search trên google nó hiện ra đủ món, nhưng nói chung nguyên liệu chính của món này sẽ có hải sản và thịt, tùy mọi người chọn loại nào, có nhiều cách nấu, chi tiết xin vui lòng liên hệ google ca ca nha mọi người.) Sau khi gọi xong lại gọi cho bàn thân hai món chay: “Phật trèo tường và nấm xào thập cẩm”.

“Vâng ạ.” Phục vụ phụ trách order cho khách đáp lại một tiếng sau đó hỏi: “Đại tiểu thư có muốn gọi đồ uống không?”

“Ba ly nước cam vắt có được không?” Lục An Nhiên nhìn Lục An Hổ và Kỳ Linh.

“Được được!” Kỳ Linh và Lục An Hổ đều gật đầu. Nhiều như thế này, sợ là tới thêm bốn người vẫn còn đủ ăn! Bọn họ có thể ăn được hết sao? Kỳ Linh nhìn Lục An Nhiên lại quay sang nhìn Lục An Hổ, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, thể giới của người có tiền cô không hiểu được.

Sau khi phục vụ rời đi, Lục An Nhiên nhìn qua cửa sổ làm bằng kính liền phát hiện hai bóng người quen thuộc: “Anh An Duy?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cùng nhau ăn đi, lại gặp sở dao

“Hửm?” Lục An Hổ nương theo phương hướng Lục An nhiên vừa chỉ quả nhiên nhìn thấy Lục An Duy, người con gái bên cạnh anh ta chính là cô gái người Pháp mà bọn họ gặp ở Khải Long - Martha.

“Gọi hai người đó vào đây đi!” Lục An Nhiên hơi hơi cau mày nói.

“Được!” Lục An Hổ nghe lệnh xong liền chạy ra căn hai người kia đang có ý định đi vào một nhà hàng món Tây khác, sau khi nói với họ vài câu, Lục An Duy và Martha liền cùng với Lục An Hổ tiến vào “Lục gia thái tư phòng quán”.

Lục An Nhiên chào hỏi Lục An Duy và Martha và mời họ ngồi cùng bàn với mình sau đó nhờ phục vụ lấy thêm một cái ghế nữa, nhìn sự phối hợp giữa Lục An Duy và Martha, Lục An Nhiên cảm thấy cũng đẹp đôi thật, nhưng Lục An Duy không phải thích Tần Thư Hàm sao? Mỗi quan hệ này có phải có chút loạn hay không!

Đối với ánh mắt đánh giá của Lục An Nhiên, về mặt Martha tràn đầy nụ cười nói: “Là tôi mời An Duy cùng đi ăn cơm trưa chung, Lục tiểu thư đừng hiểu lầm!”

Lục An Nhiên uống một ngụm nước ép cam tươi cười nhạt: “Tôi thì có gì hiểu lầm cơ chứ? Cũng nhờ tay nghề tài giỏi của cô Martha, mới biến khuôn mặt của anh An Duy đẹp được như hiện tại!”

“Lục tiểu thư nói quá rồi.” Đôi mắt to tròn của Martha sáng ngời, ở Z quốc ngây ngốc cũng được ba năm rồi, tiếng phổ thông của cô cũng không tệ: “Nguyên bản An Duy đã rất rất đẹp trai mà!”

Lục An Duy nghe câu khen ngợi của Martha, nhột nhột cười, lễ độ mà gật gật đầu. Nếu không phải do Lục An Nhiên đề nghị, đại khái cả đời này anh cũng không muốn đi làm cái việc mà làm mờ sẹo này! Nhưng mà bởi vì nhiệm vụ, anh cũng không có cách nào đúng không? Hôm nay vừa mới sáng sớm anh đã bị Lục An Nhiên bắt đi làm liệu trình chăm sóc rồi, tay của Martha rất mềm rất thoải mái, thuốc bôi trên mặt có mùi hương nhàn nhạt rất an thần, trong lúc làm liệu trình chăm sóc Martha còn giúp anh làm mát xa vùng cổ làm cho anh vài lần ngủ quên luôn, còn có thêm một loại cảm giác an tâm nữa.

Ngậm ống hút, Lục An Nhiên dùng ánh mắt liếc nhìn hai người này, suy đoán quan hệ của hai người. Chỉ là suy đoán của cô thật sự có chút không ổn, đôi mắt ngọc của Lục An Nhiên vừa chuyển thanh thanh cô hòng hỏi Kỳ Linh: “Kỳ Linh à! Cậu gửi tin nhắn nói là nhìn thấy cô Tần, ở đâu nhìn thấy vậy?” một bên nói chuyện, một bên lại quan sát Lục An Duy.

“Cách” ly sứ trong tay Lục An Duy rút xuống mặt bàn, nước trà trong chén văng tung tóe lên chiếc đầm trắng của Martha đang ngồi bên cạnh anh.

“Trời ơi!” Martha hoảng hốt đứng lên.

“Xin lỗi” Lục An Duy ý thức được bản thân luống cuống, vội vàng đưa khăn giấy cho Martha.

“Không, không sao.” Martha xấu hổ cười.

“Phục vụ. Đem thêm chút khăn giấy qua đây!” Lục An Nhiên kêu lên. Phản ứng này của Lục An Duy đã biểu đạt rõ toàn bộ rồi!

“Không, không sao đâu.” Martha phát tay cười nói: “Tôi đi nhà vệ sinh một chút.” Nước trà này vẫn nên dùng nước sạch rửa một chút tốt hơn, nếu như để cho nó khô tự nhiên, sợ là sẽ để lại dấu tích.

Đội sau khi Martha rời khỏi, Kỷ Linh mới trả lời vấn đề của Lục An Nhiên: “Cô Tần hả! Hôm qua mình ở trong nội thành nhìn thấy cô ấy, hình như cô ấy cũng vừa mới về nước! Đi cùng với em trai của cô ấy.” Cái miệng nhỏ nhắn của Kỷ Linh lên xuống lia lịa: “Em trai của cô Tần rất là đẹp trai đó!”

“Sao cậu lại bày ra bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy...” Lục An Nhiên không khỏi trêu chọc nói: “Nước miếng muốn chảy ra rồi kìa!” “Xì...” Kỷ Linh phát tay nhỏ nói: “Cổ nhân nói: thực sắc tính dã!”

“Cậu đừng để cho cổ nhân bị kiện nha!” Lục An Nhiên bắt đầu đi lắc đầu: “Coi chừng cao không nổi!”

“An Nhiên!” Kỷ Linh gờn nắm đấm giống cái bánh bao ra, vẻ mặt tức giận giống như con mèo nhỏ bị đập trúng đuôi, nhe nanh múa vuốt kháng cự.

“Được được được! Mình không nói nữa không nói nữa!” Thật sự Lục An Nhiên cảm thấy Kỷ Linh rất dễ thương! Dù cùng là mười lăm tuổi, nhưng Kỷ Linh lại chỉ cao chưa tới 1m5, lúc trước cô đã từng nhìn thấy không biết Lâm Đạt nói cái gì cúi đầu nhìn xuống sau đó bỏ chạy, Kỷ Linh vừa chạy vừa nói với Lâm Đạt câu gì đó, hình ảnh đó thật sự vui vẻ không lời nào diễn tả được.

“Hừ!” Kỷ Linh hừ một tiếng không vui ngoảnh mặt qua một bên, sau đó lại đột nhiên sững sờ chỉ một bóng người qua tấm kính ngoài cửa sổ nói: “Là Sở Dao!”

Lục An Nhiên nương theo ngón tay Kỷ Linh nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Sở Dao đang từ xa bước tới, chỉ thấy cô ta mặc một bộ váy trên đó có thêu những bông hoa nhỏ, cô ta đang đi chung với ba cô gái khác bằng mắt có thể nhìn thấy sự khác biệt rõ ràng, gương mặt trang điểm chu đáo, cả người tràn đầy sức sống thanh xuân, nụ cười dịu dàng phóng khoáng, sau lưng đeo một chiếc túi làm bằng da, so với những người mẫu trên tạp chí còn đẹp hơn gấp ba lần. Ba cô gái khác, Lục An Nhiên cũng nhận ra họ, đều là những bạn học cùng lớp, lần này cũng cùng thi vào Nhất trung thành phố S, bất quá có điều kỳ lạ là Tôn Sa Sa lại không nằm trong số ba người đó.

Kỷ Linh và Lục An Nhiên nhìn thấy Sở Dao, Sở Dao bọn họ tự nhiên cũng sẽ nhìn thấy Lục An Nhiên, vẻ mặt Lục An Nhiên không kiềm chế được đông cứng trong giây lát.

“Lớp trưởng!” Bạn học bên cạnh Sở Dao tóc cột hai bên hướng về phía Lục An Nhiên cùng Kỷ Linh phát tay: “Kỷ Linh!”

“Hi!” Lục An Nhiên cũng cười phát tay lại, suy nghĩ không biết lần này Sở Dao định làm gì.

“Lớp trưởng! Kỷ Linh! Trùng hợp quá nha!” một bạn học khác đeo một cặp kính dày bước vào trong nhà hàng trước, đi đến trước mặt nhóm người Lục An Nhiên: “Mọi người cũng qua đây dạo phố mua đồ sao?”

“...” nhìn thấy ba người này cũng đều đã tiến vào trong nhà hàng “Lục gia thái tư phòng quán”, Sở Dao cắn chặt răng, giấu đi sự bất mãn dày đặc trong lòng, cũng chậm rãi bước theo vào: “An Nhiên, trùng hợp quá!”

“Đúng vậy!” Lục An Nhiên ngoài cười trong không cười: “Bốn người các bạn cùng hẹn nhau đi dạo phố sao?”

“Là Sở Dao hẹn bọn mình đó.” Cô gái cột tóc hai bên cười nịnh nọt nói: “Bọn mình cùng nhau đến đây mua đồ dùng sắp tới cần sử dụng cho việc học!”

“Như vậy sao! Mình cùng Lục An Hổ đi mua đồ, sau đó ngẫu nhiên gặp Kỷ Linh, liền cùng nhau ăn cơm!” trông mặt Lục An Nhiên lướt qua một tia giảo hoạt nhìn Sở Dao: “Sở Dao, cậu hẹn mọi người đi mua đồ tại sao lại không rủ mình?” chuyện mua đồ này, nếu đổi lại là trước đây, Sở Dao nhất định sẽ dẫn theo cô, bởi vì Lục An Nhiên của kiếp trước là một cái túi tiền ngu ngốc di động. Nhưng lần này Sở Dao không rủ Lục An Nhiên thôi cũng không nói, thậm chí khi nhìn thấy Lục An Nhiên lại còn là biểu tình này, khoe miệng Lục An Nhiên không cần được giương lên. Cô gái cột tóc hai bên tên là Lăng Oánh Oánh, người mang cặp kính dày cộp tên Tôn Thư Hủy, còn một người khác tóc ngắn tên Vu Từ Viên. Ba bạn học này ở trường đều là những cô gái tốt có quan hệ không tệ với Lục An Nhiên, cả ba đều ngoan ngoãn không có tâm cơ gì, bình thường ba người này đều chơi cùng với nhau, nghe nói bọn họ đã học chung từ năm tiểu học, cộng thêm nhà lại gần nhau, quan hệ giữa ba người vẫn luôn rất tốt đẹp, bây giờ lại cùng nhau thi vào Nhất trung thành phố S, Sở Dao hẹn ba người này ra, nhìn bộ dạng, Sở đại tiểu thư này là muốn chơi trò xúi giục sao! “Mình...” Sở Dao cũng không ngờ ngay lập tức đã tìm ra được một lí do biện hộ: “Hiện tại không phải cậu đang ở nhà ông nội cậu sao, mình sợ gọi cậu, cậu sẽ không tiện.”

“Như vậy sao! Đích thực là không tiện lắm.” Lục An Nhiên cũng không đem lời nói đó chôn sống, như vậy nếu lần sau Sở Dao lại muốn hẹn cô, cô liền có thể lấy câu nói của Sở Dao mượn xài đỡ được rồi, cũng không tệ.

“Cũng đã ngẫu nhiên như vậy, hay là chúng ta cùng nhau ăn cơm đi!” Lăng Doanh Doanh xoa xoa bụng rỗng của mình nói: “Lớp trưởng, mọi người tiện chứ?”

“Có gì không tiện chứ!” Nguyên bản Lục An Nhiên rất không muốn ngồi chung bàn ăn cơm với Sở Dao, nhưng mà cô chú ý lúc Lăng Doanh Doanh nói chuyện Sở Dao nhất thời có biểu hiện kháng cự, liền vui vẻ đáp ứng. Gọi phục vụ tới để đổi một cái bàn lớn hơn dành cho mười người, sau đó lại gọi thêm năm món, liền cùng với Kỷ Linh và Lăng Doanh Doanh cười nói vui vẻ lên.

Sở Dao thực ra lại chẳng nói gì, uống ly trà chanh của mình, trong lòng thầm mắng Lục An Nhiên mấy ngàn lần cũng không thể giải được hận.

Hai anh em Lục An Duy và Lục An Hồ cũng nhận ra Sở Dao, khuôn mặt của ả lúc hùy đi bộ lễ phục của Lục An Nhiên thật sự làm cho hai anh em không thể nào quên được! Cộng thêm trước đây Lục An Nhiên đã từng nói qua, Sở Dao có quan hệ với người đó, hai anh em đương nhiên quy Sở Dao thành kẻ thù, trong mắt cũng phác họa lên một tầng cảnh giác.

“Đúng rồi.” Lục An Nhiên đang nói chuyện vui vẻ liền nhìn qua Sở Dao một cái hỏi: “Sở Dao, Tôn Sa Sa đâu? Cậu ấy hiện tại ra sao rồi?”

“Ài?” Sở Dao hơi sững sốt sau đó nói: “Tôn Sa Sa hả... mình cũng không rõ lắm!”

“Quan hệ giữa hai cậu không phải tốt lắm sao?” Lục An Nhiên như cũ giữ nguyên biểu tình ngoài cười trong không cười: “Hôm nay sao cậu lại không hẹn cậu ấy?”

“Sa Sa à!” Vu Từ Viện uống một ngụm nước uống nói: “Sa Sa thi không được tốt lắm nên không vào được Nhất trung, thi đậu vào Nhị trung, sau đó cậu ấy định học lại một năm, nhưng điều kiện gia đình cậu ấy không phải tốt lắm, người trong nhà liền không để cậu ấy học lại nữa.”

“Nghe nói cậu ấy còn phản đối bằng cách tuyệt thực.” Tôn Thư Hủy tiếp lời nói: “Nhưng mà không thể vượt qua được người nhà cậu ấy, chỉ có thể đi học ở Nhị trung.”

“Vậy sao!” Lục An Nhiên cười mỉm nói: “Thì ra là do sau này sẽ không cùng một trường nữa, cho nên cậu mới không hẹn cậu ấy sao!”

Nghe xong Lục An Nhiên nói, ba bạn học được hẹn ra đều rất kinh ngạc, sau đó liếc mắt với nhau một cái. Những bạn học trong lớp thi đậu vào Nhất trung thành phố S đều đã ngồi ở đây hết rồi, những người khác đều thi vào Nhị trung Tam trung. Trước đây bọn họ vẫn còn cảm thấy kỳ quái là rõ ràng trong lớp bọn họ cũng chỉ gật đầu mỉm cười với Sở Dao vài lần thôi tại sao đột nhiên cô ta lại hẹn ba người bọn họ ra chơi, lại còn muốn mời bọn họ ăn cơm trưa... hiện tại nghĩ lại, chốc lát liền hiểu ra. Đây chỉ là vì sau này vẫn còn là bạn học, không chừng vẫn còn có giá trị lợi dụng gì đó... lại nghĩ đến Tôn Sa Sa, lúc đó Tôn Sa Sa và Sở Dao là bạn cùng bàn, tốt đến không chia cắt được, nhưng lúc Tôn Sa Sa không thi đậu vào Nhất trung, Sở Dao ngay đến tình trạng gần đây của Tôn Sa Sa cũng không biết... trong lòng ba người do dự, đối với Sở Dao cũng sinh ra lòng phòng bị. Có thể thi đậu vào Nhất trung, ba người bọn họ cũng không phải người ngu, lòng hại người không có, qua sự chỉ điểm của Lục An Nhiên, lòng phòng bị cũng được nâng lên không ít...

Sở Dao cũng không dự liệu được Lục An Nhiên lại hỏi đến tình hình của Tôn Sa Sa, xấu hổ cười nói: “Mình hẹn cậu ấy ra, nhưng mà cậu ấy không có thời gian...” Làm sao có thể hẹn Tôn Sa Sa được! cô ta đối với những người nghèo căn bản rất khinh bỉ, Tôn Sa Sa lại không thi đậu được Nhất trung một người không có giá trị lợi dụng nào, cô ta đương nhiên sẽ không đi lãng phí thời gian của mình!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Khai giảng gặp lại, gọi em dao dao

“Ồ? Là như vậy sao...” khóe miệng Lục An Nhiên đương lên thành một độ cong xinh đẹp.

Từng món ăn từ từ được bung lên, lúc này, Martha đi nhà vệ sinh cũng đã thay một bộ đầm mới mua, xách theo một cái túi quay lại, ngồi vào vị trí đối với bốn người vừa mới xuất hiện nở nụ cười, dùng tiếng Trung giới thiệu sơ về bản thân. Trong lòng tự suy đoán bốn người này chắc là cùng tuổi với Lục An Nhiên, có lẽ là bạn học.

Mấy người Sở Dao nhìn Martha còn xinh đẹp hơn vài lần so với búp bê Tây dương cũng sững sốt vài phần, ngại ngần nói tên họ của mình, món ăn cuối cùng đã được bung lên, Lục An Nhiên liền mời mọi người nhắc đĩa lên dùng bữa.

Trong quá trình ăn cơm cũng không có ai nói gì nữa, giá cả món ăn của “Lục gia thái tư phòng quán” không mắc lắm, với những món ăn bình dân bình quân mỗi bữa mỗi người cũng chỉ cần trên dưới 80 tệ là đủ, đối với những người có gia cảnh bình thường mà nói, đây là thực sự là một nơi rất phù hợp với những bữa ăn gia đình, bạn bè tới tụ họp. Mà đối với những người có gia cảnh khá giả hơn, trong Lục thị còn có “Hội sở thương vụ Lục gia thái”, bình quân mỗi bữa là trên dưới 800 tệ, rất phù hợp cho những người tới đây đàm phán làm ăn.

Mà hương vị của Lục gia thái rất truyền thống, được người dân ở thành phố S rất yêu thích, trang trí nội thất đơn giản phóng khoáng, người phục vụ có tố chất rất cao, thái độ cũng rất tốt, đến ăn uống ở nhà hàng của Lục thị, khách khứa ở đây dùng cơm cũng được vui vẻ, thoải mái.

Kết thúc bữa cơm, Lục An Nhiên thanh toán, tổng cộng hết 720 tệ, sau khi dùng xong cơm, Lục An Duy tiễn Martha về Khải Long trước, bởi vì để cho Lục An Nhiên mời khách nên ba người Lăng Doanh Doanh đều cảm thấy có điểm ngưng ngưng, có thể đối với đại gia nghiệp của Lục An Nhiên mà nói 700 tệ không tính là gì, nhưng đối với thu nhập của gia đình ba người Lăng Doanh Doanh mà nói, 700 tệ tuy không nhiều, nhưng cũng không ít. Trước đó Sở Dao nói muốn mời ba người đi ăn, cũng chỉ là dự định đi vào những nhà hàng thức ăn nhanh như McDonald, bốn người thì chỉ cần khoảng 200 tệ là đủ, cho nên bọn họ cũng vui vẻ nhận lời, nhưng mà 700 tệ... thực sự có chút nhiều... mặc dù không chỉ mời ba người họ, nhưng thực sự bọn họ cũng dùng bữa rất vui vẻ mà? Lúc này trong lòng cũng đều có điểm ngưng ngưng nói lời cảm ơn nhiều lần với Lục An Nhiên.

“Không có gì đâu! Còn hai ngày là khai giảng rồi, chúng ta gặp lại nhau ở lớp nhé!” Lục An Nhiên phát tay nói.

“Bái bai!” Ba người Lăng Doanh Doanh cũng hướng đám người Lục An Nhiên tạm biệt. Sở Dao lại không rời đi cùng với bọn người Lăng Doanh Doanh, mà ở lại là đánh giá Lục An Nhiên từ trên xuống dưới với vẻ mặt không tốt lành gì, mấy ngày này không gặp, Lục An Nhiên trở nên xinh đẹp hơn so với trước khi bắt đầu kỳ nghỉ, thực sự làm cho ả bực mình.

“Sở Dao, một lát nữa cậu muốn đi đâu?” Lục An Nhiên bị Sở Dao nhìn chằm chằm cảm thấy toàn thân đều không thoải mái, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

“Một lát?” Sở Dao thu hồi tầm mắt trả lời: “Mình không đi đâu nữa, Ba mình nói hôm nay ở nhà có khách, lát nữa mình trực tiếp về nhà luôn.” Nhớ lại vẻ mặt nghiêm trọng của Sở Vạn Hải lúc sáng, Sở Dao suy đoán trong lòng, người này nhất định có liên quan với người ở Đế Đô, tám phần là có liên quan với việc giết Lục An Nhiên, nghĩ đến đây, Sở Dao lại cảm thấy vui vẻ.

“Khách?” Lục An Nhiên hơi hơi cau mày, sau đó cười nhẹ: “Vậy cậu mau về đi! Mình cũng phải về nhà rồi, ông nội quần hơi nghiêm chút.”

“Ừm! Bái bai!” Lắc lắc tay, Sở Dao xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Sở Dao rời khỏi, tâm tình Lục An Nhiên cũng không vui lắm. Khách của Sở Vạn Hải, đại khái là có liên quan với người thần bí kia, xem ra bọn chúng lại phải thay đổi kế hoạch hành động rồi...

Nhìn khuôn mặt Lục An Nhiên buồn bã, Kỷ Linh và Lục An Hổ thấy bộ dáng của cô, cô nhìn tôi tôi nhìn cô, cũng có chút lo lắng: “An Nhiên, cậu sao rồi? nghĩ gì thế?” Kỷ Linh dùng tay lay lay cánh tay Lục An Nhiên.

“Không có gì.” Lục An Nhiên cười nhạt lắc đầu: “Kỷ Linh, cậu còn muốn mua gì nữa không?”

Kỷ Linh nghĩ một hồi: “Đã mua xong hết rồi, những thứ cần đều đã mua đủ rồi.”

“Mình để chú Trương đưa cậu về.” Lục An Nhiên nói: “Mình cùng An Hổ còn phải đi một nơi.”

“Được đó!” Kỷ Linh gật đầu: “Hai người có việc mình cũng không làm phiền nữa, ngoài ra không cần chú Trương đưa mình về cũng được, mình ngồi xe buýt về là được rồi!”

“Không sao đâu, dù gì tạm thời mình cũng không dùng đến xe, sau khi chú Trương đưa cậu về nhà, chú Trương quay lại đón mình là được, mình vẫn còn phải đến một nơi ở gần đây.” Lục An Nhiên vươn tay vuốt vuốt đầu của Kỷ Linh.

“Đừng vuốt đầu của mình nữa! Sẽ không cao lên được đó!” Kỷ Linh vùng nắm tay nhỏ kháng nghị, đôi môi chu lên trên gương mặt mồm mỉm tựa như một đứa con nít, nói không hết sự dễ thương.

“Biết rồi mà!” Lục An Nhiên cũng cười: “Mau về đi!”

“Ừm!” Kỷ Linh phát phát tay sau đó đeo ba lô trên lưng nhảy nhót chạy đi, Lục An Nhiên nhìn theo bóng lưng của Kỷ Linh, gọi điện thoại nói với chú Trương, sau đó xoay người nhìn Lục An Hổ, khoe miệng hơi hơi dương lên.

“An Nhiên... em đừng nhìn anh như vậy... anh có chút sợ...” Lục An Hổ cảm thấy một trận chột dạ, giống như ánh mắt của thợ săn giảo quyết mà nhìn con thỏ ngọc bị sập bẫy, mà chuyện không may mắn là, anh chính là con thỏ ngọc đó.

“Lúc này anh ăn no chưa?” Lục An Nhiên hơi nheo mắt, trong mắt lướt qua một tia gian xảo.

“Cũng... cũng được!” Anh cũng không đói lắm, cũng chỉ ăn no cỡ bây, tám phần thôi.

“He he he...” Lục An Nhiên cười giống như một con hồ ly, vươn tay ra vỗ mấy cái thật mạnh lên vai Lục An Hổ: “Tiếng còi của cách mạng vừa vang lên, tổ chức rất cần sự nỗ lực tích cực của đồng chí Lục An Hổ!”

“Em, em muốn làm gì...” Lục An Hổ cảm thấy lông tơ trên cánh tay của mình đều đã dựng thẳng lên, một cỗ ảm đạm lan tỏa từ tận đáy lòng, một dự cảm không lành sinh ra trong lòng: “Anh... anh có thể đi không?”

“Anh nói đi?” Lục An Nhiên tủm tỉm cười một vẻ mặt chắc chắn Lục An Hổ sẽ không dám bỏ chạy mà để lại cô một mình ở đây.

Lục An Hổ nhìn vẻ mặt này của Lục An Nhiên, quả thực khóc không ra nước mắt, sau cùng chỉ có thể mờ mịt thờ dài nói: “Được rồi... em muốn anh làm gì?”

“Cũng không làm gì cả!” Lục An Nhiên lấy một quyển sổ từ trong ba lô, mở quyển sổ ra Lục An Nhiên nói: “Hôm qua em đã tìm được một số nhà hàng nổi tiếng ở thành phố S, quyết định muốn dẫn anh đi ăn đồ ngon!”

“Ồ...” Lục An Hổ thả lỏng ra, chỉ là đi ăn đồ thôi sao! Vậy còn được, nhưng mà... theo sự hiểu biết của anh đối với Lục An Nhiên, những lúc mà cô cười giống hồ ly như thế, khẳng định việc này tuyệt đối không đơn giản như cô đã nói, nuốt nuốt nước miếng, Lục An Hổ có chút bất an hỏi: “Mấy, mấy nhà hàng?”

“Không nhiều! Hôm nay chúng ta chỉ cần dùng thử hai mươi nhà hàng là được!” Lục An Nhiên cười đến vô hại.

Lục An Hổ cảm thấy mí mắt phải giật giật, mắt trái giật là tài mắt phải giật là tai... hôm nay sợ là gặp đại nạn rồi.

Lục An Nhiên lấy điện thoại ra đối với những nhà hàng trong quyển vở tra một chút: “Trong trung tâm này có ba nhà hàng, chúng ta đi nhà hàng thứ nhất đi! Nhà hàng đầu tiên này có bảy món ăn muốn anh dùng thử!”

“...” Lục An Hổ niết niết nắm tay: “Ăn thì ăn! Ai sợ ai chứ!” không phải chỉ là ăn một bữa cơm thôi sao! Đánh giá thôi mà, một món ăn hai ba miếng là được rồi... ôm loại tâm tình này, vào buổi chiều đầy nắng Lục An Hổ bắt đầu con đường tu luyện giống như A Tu La “tu hành” dưới địa ngục.

Mà ở một nơi khác, Sở Dao bắt xe về tới nhà, lấy chìa khóa mở cửa, Sở Dao liền nhìn thấy trước cửa nhà có một đôi giày của người đàn ông xa lạ, nhìn kích cỡ giày chắc là size 40, không phải của Sở Vạn Hải. Đây là loại giày cho đàn ông của châu Âu, đôi giày được giữ gìn rất cẩn thận, nhìn giày có thể biết được người này rất có khí chất, có tu dưỡng. Ấn tượng đầu tiên của Sở Dao đối với người đàn ông này cũng không tệ.

Ở lối vào, Sở Dao tiếp tục nghe thấy âm thanh nói chuyện của Sở Vạn Hải với người khách đó, nghe giọng thì có thể thấy được tuổi tác của đối phương cũng không lớn lắm, thanh âm ôn hậu có từ tính rất dễ nghe. Sở Dao tiến vào phòng khách nói: “Ba, con về rồi.” Tiếp đó nhìn qua người đàn ông đang ngồi trên sofa từ từ nhấm nháp ly trà, nhìn qua chắc khoảng hơn hai mươi tuổi, ăn mặc khéo léo, đeo một đôi mắt kính gọng vàng, một đôi mắt đang nhìn Sở Dao, trên mặt mang theo nụ cười, ánh mắt thâm thúy như vực sâu vạn trượng, làm người khác không nhìn ra được nội tâm anh ta.

Chỉ một ánh mắt, Sở Dao liền biết hai người bọn họ chính là cùng một thế giới, một cổ vui sướng khi có thể tìm thấy đồng loại dâng lên trong lòng, trong khoảnh khắc cư nhiên khiến cho Sở Dao không biết nên làm gì mới phải.

“Sở Dao! Con về rồi à! Mau đến đây chào hỏi vị khách này!” Sở Vạn Hải quay đầu lại giới thiệu với người đàn ông bên cạnh. “Đây là con gái tôi, Sở Dao!”

“Xin chào tiểu thư Sở Dao, lần đầu gặp mặt.” Người đàn ông gật đầu nhàn nhạt cười, cử chỉ thập phần khéo léo, không để cho đối phương cảm thấy gượng ép cũng không có sự khinh suất của người trẻ tuổi, càng không làm cho người khác cảm thấy thân thiết, chỉ đơn giản chân thành giới thiệu bản thân: “Tôi tên Lâm Hạo Thịnh.”

“Chào, chào anh.” Sở Dao rất nhanh ổn định lại trạng thái của mình, sau đó vươn tay ngọc ra đem tóc mái vuốt về sau tai, nặn ra nụ cười chiêu bài dụ dỗ của mình: “Lần đầu gặp mặt, sau này tôi có thể gọi anh là anh Hạo Thịnh không?”

“Có thể.” Lâm Hạo Thịnh thập phần rộng rãi nhẹ nhàng gật gật đầu, hoàn mỹ che giấu sự chán ghét trong lòng.

“Hạo Thịnh cũng là nhân vật nắm nhiệm vụ then chốt của chúng ta, những chuyện sau này sẽ do Hạo Thịnh toàn quyền quyết định, Dao Dao con phải phối hợp thật tốt với hành động của Hạo Thịnh!” sau khi nói xong với con gái nhà mình, Sở Vạn Hải lại nói với Lâm Hạo Thịnh: “Dao Dao cùng với Lục An Nhiên cùng nhau lớn lên từ nhỏ, thập phần hiểu rõ Lục An Nhiên, Cao trung hai người cũng là bạn học, những lúc mà Hạo Thịnh con cần Dao Dao phối hợp hành động, cứ việc mở miệng! Dù gì thì chúng ta cũng ngồi chung một chiếc thuyền! Ha ha ha!” vừa nói, Sở Vạn Hải vươn tay ra vỗ vỗ vai của Lâm Hạo Thịnh.

Đề xuống sự bức tức trong lòng, Lâm Hạo Thịnh cười nhạt nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì con phải cảm ơn chú Sở và Sở Dao tiểu thư rồi!”

“Anh Hạo Thịnh! Đừng khách khí như vậy!” Sở Dao đề cập xuống, chạy đến ngồi bên cạnh Lâm Hạo Thịnh: “Em gọi anh là anh Hạo Thịnh, anh gọi em là Dao Dao được rồi! Ba em cũng kêu em là Dao Dao đó!”

“...” Lâm Hạo Thịnh không dấu vết bấu môi, sau đó lần nữa nở ra một nụ cười lễ độ quý phái: “Dao Dao!”

Nghe Lâm Hạo Thịnh gọi mình là Dao Dao, Sở Dao cảm thấy cả người đều vui vẻ muốn kêu to, muốn hét lên... loại cảm giác hạnh phúc này thật sự quá tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Dự cảm không lành, kiểm tra thân thể

“Oe...” một tay vịn vào tường, một tay khác vịn vào thành bồn cầu, Lục An Hổ cảm giác toàn bộ dạ dày đều muốn nổ tung.

Ước chừng qua khoảng mười lăm phút, Lục An Hổ mới cảm thấy dạ dày đỡ hơn một chút, bám vào thành tường, từ trong nhà vệ sinh đi ra đôi chân anh mềm nhũn ngã xuống giường. Lục An Hổ anh thề với trời, nếu như anh còn đi với Lục An Nhiên làm cái gì mà thực nghiệm đồ ăn, thì anh sẽ chết không được tốt! Buổi chiều này là một buổi chiều khủng bố! Thử hết nhà hàng này đến nhà hàng khác, ở giữa lại còn phải ngồi xe, trong xe xóc nảy khiến anh phải nhăn nhó đến nổi mặt cũng biến xanh.

Lục An Nhiên cũng ăn không ít đồ, nhưng Lục An em ấy còn đỡ hơn một chút, lưỡi của em ấy mẫn cảm, chỉ ăn một miếng là đủ, và lại em ấy cũng chỉ ăn đồ chay, toàn bộ những món dầu mỡ, thịt thà đều là Lục An Hồ anh đến thử! Mà anh thì không có cái lưỡi mẫn cảm như Lục An Nhiên, ăn đi ăn lại, anh cảm thấy đầu lưỡi của anh cũng bị tê liệt mất rồi! Đặc biệt là có sáu nhà hàng thịt đông pha và thịt kho tàu đều là do đồ ngốc Lục An Nhiên làm ghi chép! Món thịt heo ngũ sắc vừa béo vừa ngán, cả đời này anh sẽ không dám ăn lại món đó nữa!

Nhớ lại loại cảm giác dầu mỡ ngán ngấm đó, Lục An Hồ lần nữa vọt vào nhà vệ sinh, bò trên bồn cầu lại ới một trận.

Lục An Nhiên cầm một ly nước chanh nhẹ nhàng gõ cửa phòng Lục An Hồ sau đó mở cửa bước vào, vừa bước vào liền nhìn thấy bộ dáng chật vật của anh, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi: “An Hồ, anh sao rồi?”

“Vẫn... vẫn còn sống...” Lục An Hồ vừa mới ới xong một trận, đứng dậy, sau đó nhất nút xả nước bồn cầu, xoay người ở bồn rửa mặt dùng hai tay vốc nước súc miệng. Hiện tại anh cảm thấy tay chân đều run rẩy, dạ dày vẫn là cảm giác ngán ngấm khó chịu.

“Pha anh ly nước chanh nè.” Lục An Nhiên thấy Lục An Hồ súc miệng xong, liền đưa ly nước chanh lên với vẻ mặt xin lỗi.

“Cảm ơn.” Lục An Hồ uống nước chanh, vị chua chua thật sự có thể xóa cảm giác ngán ngấm vì dầu mỡ kia.

“Cái đó...” Hai tay Lục An Nhiên chụm vào một chỗ: “Ngày mai...”

“Ngày mai e muốn nhờ ai đi thì nhờ!” Lục An Hồ nhấn mạnh cự tuyệt lúc Lục An Nhiên vừa muốn mở miệng: “Anh sẽ không đi với em nữa đâu!” còn đi với em ấy, sợ là cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ nổi nữa!

“Ồ...” vốn dĩ Lục An Nhiên cũng đã suy đoán được Lục An Hồ sẽ cự tuyệt mình, nhưng mà chính tai mình nghe thấy, vẫn rất tổn thương. Cô cũng không muốn như vậy! Nhưng mà trung tâm mua sắm Long thị sắp khai trương rồi, cô phải nhanh chóng thiết lập định hướng kinh doanh cho cửa hàng thứ 100 này càng sớm càng tốt! Mặc dù cô đã nói Kỳ Nhu và Lục Kiếm Hào đã giao toàn bộ cho cô, nhưng mà... cô thực ra cũng rất thấp thòm, cô không thể ăn thức ăn có mùi tanh, vì vậy chỉ có thể nhờ người khác đi thử giúp! Trong thành phố S có mấy chục nhà hàng nổi tiếng, cô muốn thử hết tất cả những nhà hàng này, thử xem có thể từ việc này mà lấy được linh cảm linh tính gì không.

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Lục An Nhiên, Lục An Hồ có chút do dự, há há miệng, vẫn là quay mặt đi. Mặc dù anh cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng tổn thương này của Lục An Nhiên, nhưng mà cái mạng nhỏ này của anh cũng rất quan trọng! Hơn nữa, cũng không thể bắt anh chịu đựng một mình anh như vậy!

“Cộc cộc cộc” sau ba tiếng gõ cửa, nữ giúp việc ở ngoài nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư, thiếu gia An Hồ, có thể ăn cơm tối rồi!”

“Không ăn!” Lục An Nhiên và Lục An Hồ đồng thanh từ chối, suốt cả một buổi chiều, hai người ăn đến nỗi không thể ăn được nữa! Lục An Hồ chỉ cần đụng nhẹ là có thể ới ra rồi, mà Lục An Nhiên thì cũng không tốt hơn Lục An Hồ bao nhiêu, mặc dù không đến nỗi phải ới ra, nhưng mà dạ dày của cô cũng bị cương lên rất khó chịu.

“Vâng ạ.” Nữ giúp việc đáp một tiếng sau đó lại nói: “Đại tiểu thư, thiếu gia An Minh và thiếu gia An Thạc đến rồi, lão gia muốn cô xuống đó, hình như là có chuyện gì muốn nói.”

“Anh An Minh?” Lục An Nhiên và Lục An Hồ anh nhìn tôi tôi nhìn anh, hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia tính kế, khóe miệng Lục An Nhiên cong lên một độ cong xinh đẹp: “Tôi biết rồi! Cô đi trước đi!”

“Vâng.” Sau khi đáp một tiếng, nữ giúp việc liền rời khỏi cửa.

“Em cảm thấy á...” Lục An Nhiên cố ý kéo dài giọng.

“Cũng không thể bắt anh một mình chịu đựng đúng không...” Lục An Hồ cười tiếp lời, hai người vỗ tay nhau, đồng thời phát ra giọng cười quý dị: “Hắc hắc hắc...”

Cùng lúc đó, Lục An Minh đang ngồi trong nhà ăn dùng cơm liền cảm thấy một trận lạnh gáy, sống lưng cũng lạnh căm. Cả người anh run lấy bầy, đôi đũa trong tay cũng đánh rơi xuống mặt bàn, sau đó lăn xuống đất phát ra âm thanh giòn giã.

“Sao vậy?” Lục Kiếm Hào nhìn Lục An Minh: “Lớn như vậy rồi, ngay cả đũa cũng cầm không chắc?”

“Ha ha...” Lục An Minh xấu hổ cười nói: “Trong khoảng thời gian ngắn có điểm thất thần...” Miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng anh cứ có một chỗ không yên xua mãi không đi. Lại dùng muỗng uống mấy muỗng canh, mới cảm thấy yết hầu như bị nghẹn không cảm nhận được mùi vị gì. Một bữa cơm lại cứ cảm thấy trong lòng run sợ, một bên vừa an ủi bản thân rằng đây chỉ là cảm giác sai lầm, một bên lại dùng ánh mắt nhìn khắp bốn phía, dường như chỉ cần anh không chú ý một chút liền ở một góc nào đó bay ra một con dao đâm chết anh.

Loại hành động quý dị này đều bị Lục Kiếm Hào thu vào đáy mắt, trong lòng cân nhắc chắc có lẽ là do cháu trai quá mệt mỏi, áp lực quá lớn làm cho tinh thần không ổn định. Vì thế hạ quyết tâm cho Lục An Minh nghỉ phép, liền thanh thanh cổ họng nói: “An Minh à! Việc trên công ty con xử lý như thế nào rồi?”

“Hà?” Lục An Minh sững sờ nói: “Công ty à! Ừm... cũng xử lý rất tốt rồi! Tuần này chắc là không cần tăng ca nữa!” trước mắt học sinh đã bắt đầu đi học, đoạn thời gian bận rộn nhất cũng đã qua rồi, chỉ còn lại công đoạn sau cùng nữa là xong, sau đoạn thời gian này còn phải bận rộn chuẩn bị cho các hoạt động ăn uống mùa thu vàng của tháng 10, tuần cuối cùng của tháng 9 là ngày quảng cáo sản phẩm, do bộ phận quảng cáo của Kỳ Nhu chịu trách

nhệm, bộ phận sản xuất thực phẩm của anh thì vẫn ổn.

“Ừm, ngày mai thứ sáu, con đừng đi làm nữa. Nghỉ ngơi cho thật tốt! Chuyện trên công ty, giao cho An Thạc là được!” Lục Kiếm Hào nói.

“Con biết rồi.” Lục An Thạc gật đầu, công việc của anh căn bản đều đã giải quyết xong, giúp Lục An Minh hoàn thành công đoạn sau cùng cũng không có vấn đề gì.

“Hả?” Lục An Minh ngẩn người, tự dưng đang êm đẹp lại muốn cho anh nghỉ phép? Mặc dù được nghỉ phép thì anh rất vui! Bất quá chuyện vui đột nhiên đến cộng thêm cảm giác bất an lúc này, Lục An Minh lại cảm thấy có chút sợ hãi.

“Vậy đúng lúc!” Lục An Nhiên từ lâu hai xuống, cười tủm tỉm nói: “Ngày mai anh An Minh đi với em một ngày đi! Ngày mai em phải đi khảo sát một chút!”

“Cũng được!” Lục Kiếm Hào gật đầu: “Chi nhánh nhà hàng ở Tân Đông cuối tháng 9 cũng phải bắt đầu trang trí, An Minh đi giúp An Nhiên kiểm tra cũng tốt! Phí khảo sát An Minh trực tiếp báo cáo lên trên là được!” vốn dĩ ông cũng muốn hỏi Lục An Nhiên công tác chuẩn bị của nhà hàng mới, nếu Lục An Nhiên đã có sự chuẩn bị như vậy, ông cũng không hỏi nhiều nữa.

“Ồ...” Mí mắt Lục An Minh lúc đó bỗng dưng giật điên cuồng, đối với ánh mắt cười tủm tỉm của Lục An Nhiên, cô bất an đó lại bắt đầu nổi bão trong lòng. Nhưng khi nhìn sang Lục Kiếm Hào, Lục An Minh lại không thể chống lại lời nói của ông nội, vì thế chỉ có thể cứng rắn gật đầu nói: “Được...”

“Ngày mai anh An Duy cũng đi cùng em đi, thân thể anh An Hồ... không khỏe lắm.” Lục An Nhiên nói.

“Ừm.” Lục An Duy để chén đĩa xuống: “Tối nay em đi ra ngoài sao?”

“Tối nay không đi nữa.” Tối nay cô cần phải tra chút tư liệu, cho nên không đi nữa.

“Tối nay anh phải đi ra ngoài một chút, chưa biết khi nào mới về.” Lục An Duy nhàn nhạt nói.

“...” Lục An Nhiên hiểu suy nghĩ của Lục An Duy, cho nên gật đầu: “Đi đi, đi đi!”

Lục An Minh cũng không có tâm trạng ăn cơm nữa: “Con, con có hẹn với Tiết Định An lát nữa đi ra ngoài hóng gió, trước 12 giờ mới về.” Dù gì thì tối nay cũng phải ở nhà của ông nội, về quá trễ ông nội sẽ không vui, ngày mai còn phải đi ra ngoài với An Nhiên.

“Đi đi!” Căn bản Lục Kiếm Hào cũng không thích Lục An Minh đi cùng với Tiết Định An ra ngoài chơi bời, nhưng Tiết Định An là người đã cứu mạng Lục An Nhiên, cho nên bây giờ ông cũng mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.

“Vậy cứ để anh Tiết cùng đi đi!” Lục An Nhiên nói: “Lần trước anh ấy cứu em, em cũng muốn mời anh ấy ăn cơm!” nếu như có nhiều người, ngày mai có lẽ có thể đi thử hết hết những nhà hàng còn lại!

“Được đó! Tối nay anh sẽ nói với cậu ấy một tiếng!” Lục An Minh cười, kéo theo Tiết Định An, trong lòng anh cũng thả lỏng được chút không phải sao?

“Các con quyết định đi!” Lục Kiếm Hào để chén đĩa xuống: “Ông lên lầu đây!”

“Lão gia, từ từ thôi.” Bác Lục vẫn luôn đứng bên cạnh vội vàng đi lên vịn lấy một tay.

Thấy Bác Lục, Lục An Nhiên nhủ mảy: “Bác Lục, bác còn chưa đi bệnh viện kiểm tra thân thể sao?”

Bác Lục hơi sùng sốt: “Thời gian này có chút bận.” Ông làm gì có thời gian đi chứ.

“Thứ Hai đi đi!” Lục An Nhiên không cho bác Lục kéo dài thời gian nữa: “Anh An Duy, Thứ Hai tuần sau em bắt đầu đi học rồi, anh đưa bác Lục đi kiểm tra đi! Làm một cuộc kiểm tra toàn thân, đặc biệt là khoa mắt!”

“Anh biết rồi!” Lục An Duy gật đầu, đi bệnh viện cũng không sao.

“Chuyện... chuyện này làm sao được?” bác Lục có chút thụ sủng nhược kinh, đây là muốn thiếu gia đưa một người giúp việc như ông đi kiểm tra sao! Chuyện này làm sao được!

“Chuyện này thì có sao chứ!” Lục An Nhiên không vui nói: “Con đã hỏi ông mấy tháng rồi!” khoảng thời gian chuẩn bị tiệc mừng thọ cho Lục Kiếm Hào cô đã hỏi bác Lục đi kiểm tra sức khỏe rồi, bác Lục này tại sao không biết tự mình sốt ruột cơ chứ? Nên biết là kiếp trước bác Lục chính là bị một khối u ác tính trong mắt nên mới chết! Bây giờ vẫn còn kịp, nếu như cô không hỏi sớm một chút, cô cũng lo lắng cho bác Lục! Bác Lục tận tâm tận lực cả đời hầu hạ ông nội, cuối cùng cũng không có một kết thúc tốt đẹp, cô tuyệt đối không muốn như thế!

“Đi đi!” Lục Kiếm Hào cũng nói chuyện: “Phí khám bệnh tôi ra!” dứt lời liền rời khỏi bàn ăn quay về thư phòng của mình trước.

“Chuyện này... chuyện này...” Bác Lục chỉ có thể gật đầu nhận lệnh: “Cám ơn đại tiểu thư.” Sau đó nhấc chân đuổi theo Lục Kiếm Hào, lão gia này cũng thật là, không biết bản thân bao nhiêu tuổi rồi sao? Lại còn đi nhanh như vậy! nếu như không cẩn thận mà va phải gì đó thì biết làm sao?

“Anh đi ra ngoài đây.” Lục An Duy đứng dậy liền hướng cửa bước đi.

“Em về phòng trước đây!” Lục An Nhiên xoay người dừng bước: “Đứng rồi! Anh An Minh, sáng sớm ngày mai 6 giờ chúng ta xuất phát nhé!”

“Sớm như vậy?” Lục An Minh kinh ngạc, bình thường anh toàn 8 giờ mới dậy!

“He he...” không có giải thích gì thêm, Lục An Nhiên để lại một bóng lưng tiêu sái cho Lục An Minh. 6 giờ xuất phát là đã chiều cổ Lục An Minh và Tiết Định An rồi, dù gì cũng có đến bảy nhà hàng điểm tâm cần thử mùi vị!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Không phải người tốt, hạ lệnh trục khách

Sắc trời dần dần tối lại, một vài ánh sao trong đêm đen lại càng phát ra ánh sáng rực rỡ, mặt trăng tròn bị những áng mây che khuất. Bóng cây trong bóng tối lại càng hỗn loạn, ánh sáng âm áp xuyên qua cửa sổ, chiếu sáng màn đêm nhưng lại không thể làm ấm lên trái tim của con người trong bóng đêm.

Đứng dưới lầu, Lục An Duy ngẩng đầu, nhìn vào vị trí cánh cửa sổ đó, ánh đèn phát sáng, bóng người mảnh khảnh in trên màn che cửa sổ. Anh đã đứng như thế mấy tiếng đồng hồ... cứ như thể nhìn chăm chú vào đó, tại sao cô lại có thể tuyệt tình như vậy? Tất cả những chuyện giữa bọn họ lại được xem là gì chứ?

Anh hi vọng tất cả đều có thể giống như Lục An Nhiên đã nói, giữa bọn họ tất cả là hiểu lầm, anh rất muốn lên đó hỏi thử, nhưng anh lại không dám. Anh lo sợ đôi mắt lạnh lùng của Tần Thư Hàm, sợ hãi đôi môi đỏ mọng của cô sẽ nói ra những lời tuyệt tình. Sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của anh đã bị cô chà đạp một lần, anh không biết mình nên dùng thái độ nào để đối diện với cô một lần nữa.

Ánh đèn xe từ phía sau rọi lại, Lục An Duy di chuyển tránh đi, chiếc xe dừng lại, từ trên xe bước xuống hai bóng người, một người là đàn ông trung niên ước chừng khoảng bốn mươi mấy tuổi, một người khác chính là người lúc trước Lục An Duy đã gặp qua – Bạch Tín Hồng.

Bất quá chỉ gặp qua một lần, Lục An Duy vốn không để Bạch Tín Hồng ở trong lòng, cộng thêm là Lục An Duy lại có ý quay mặt qua hướng khác, cho nên Bạch Tín Hồng không thấy được mặt của Lục An Duy, mà người trung niên kia lại chỉ nhìn thoáng qua Lục An Duy hơi nhúu mày sau đó quay đi, những thanh niên bây giờ không lo nghề nghiệp, lại còn chạy đến dưới lầu nhà người ta, ông ở đây đã hơn hai mươi năm rồi, vẫn chưa từng nhìn thấy qua người này! Khẳng định cũng không phải người tốt gì!

“Thầy Tần, con tiễn thầy tới đây thôi!” Bạch Tín Hồng lễ phép nói.

“Cũng đến dưới nhà rồi! Lên trên ngồi một lát đi!” Ba Tần cười mím nói: “Tín Hồng à, ở đây cũng không phải trường học nữa, đừng gọi bác là thầy Tần nữa, con cứ gọi bác... bác Tần đi!”

“Vâng ạ, vậy con cứ gọi là bác Tần nhé!” Bạch Tín Hồng cười sang sảng nói.

“Đi thôi! Lên lầu!” Ba Tần cười mời nói: “Đúng lúc bác vừa mới mua lá trà mới, cùng bác uống một ly đi.”

“Vậy... vậy thì con cung kính không bằng tuân lệnh thôi!” Bạch Tín Hồng cười dùng chìa khóa khóa xe lại, sau đó đi theo ba Tần lên lầu. Trong lòng anh ta cũng hiểu rõ, uống trà gì đó cũng chỉ là giả thôi, Tần Thư Hàm mới từ nước ngoài về, hẳn cũng muốn đến nhìn cô một chút! Lần trước tạm biệt, bóng hình xinh đẹp kia luôn hiện hiển trong tâm trí hắn ta, từng nụ cười hay ánh nhìn của cô đều làm cho hắn cảm thấy ngứa ngáy trong lòng...

Bước vào thang máy, ba Tần mới nhúu mày nói: “Nhìn xem thanh niên bây giờ! Bây giờ đã mấy giờ rồi, cũng không biết về nhà, đứng dưới lầu nhà người khác, vừa nhìn đã biết không phải dạng người tốt lành gì!”

“Bác Tần, anh ta có thể là đang đợi người con gái mình yêu đi! Có thể cảm thấy đó là một điều lãng mạn!” Bạch Tín Hồng vẫn luôn khinh thường hành động đứng dưới lầu chờ cô gái mình yêu, nam nhi đại trượng phu làm sao có thể hạ mình đứng ở dưới lầu chờ đợi con gái cơ chứ? Giống hán thì sẽ tuyệt đối không thể làm ra loại chuyện như vậy được! Cũng giống như hôm nay hắn rất muốn gặp Tần Thư Hàm muốn đến độ không thể không chế được, cũng phải nhận nhịn lại, để cho ba Tần mời gọi hắn hai lần hắn mới chịu đi lên. Đây mới đúng là bộ dáng người đàn ông cần có! Loại thiên chi kiêu tử như hắn, mới không làm ra loại chuyện như vậy!

“Hừ!” ba Tần khinh bỉ hừ một tiếng: “Chỉ dám lén lút lút chờ đợi thì có thể gọi là lãng mạn gì chứ?”

Một tiếng “ding” vang lên, thang máy đi lên đến lầu thứ 23, ba Tần lấy chìa khóa mở cửa, mời Bạch Tín Hồng vào nhà: “Tín Hồng mau đi vào đi!” thay giày da bằng đôi dép lê, mẹ Tần cũng từ trong phòng đi ra, hai mắt hơi hơi đỏ, hình như vừa mới khóc xong.

“Tín Hồng đến rồi à!” mẹ Tần chào hỏi: “Thư Mặc, lấy đôi dép lê cho anh Tín Hồng đi.”

“Dạ!” Tần Thư Mặc từ trong tủ giày lấy ra một đôi dép lê cho đàn ông để xuống trước mặt Bạch Tín Hồng.

“Cám ơn em! Em chính là em trai của Thư Hàm à! Anh tên là Bạch Tín Hồng! Lần đầu gặp mặt!” Bạch Tín Hồng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tàn Thư Mặc! Tàn Thư Mặc cùng với Tàn Thư Hàm đi Hy Lạp, luôn không có cơ hội gặp mặt. Lần này được coi là lần gặp mặt đầu tiên. Tàn Thư Mặc chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt Bạch Tín Hồng có chút xấu hổ, sau đó nhẹ nhàng ho một tiếng quay qua nói chuyện với mẹ Tàn: “Chào bác gái Tàn! Con lại đến làm phiền rồi!”

“Đâu có, đâu có.” Mẹ Tàn cười ở trên bàn trà bày ra những miếng trái cây đã được cắt sẵn.

“Thư Mặc, gọi chị gái con xuống đây đi!” ba Tàn kêu.

Tàn Thư Mặc nhủ mảy: “Chị con... chị con thân thể không thoải mái lắm.”

“Cô ấy bị sao thế?” Bạch Tín Hồng có chút lo lắng: “Có cần anh lái xe đưa cô ấy đi bệnh viện không?”

“Không cần, không có chuyện gì đâu.” Tàn Thư Mặc nói: “Chị ấy đã uống thuốc rồi.”

“Không có chuyện gì thì kêu con bé xuống đây đi!” Ba Tàn vừa nhìn liền biết Tàn Thư Mặc nói dối, sợ là hai chị em nhà này đã cấu kết với nhau rồi!

Tàn Thư Mặc không muốn ở trước mặt khách khứa làm mất mặt ba mình, chỉ có thể cọ tới cọ lui sau đó đi lên lầu hai, đến trước phòng chị gái gõ cửa: “Chị?”

“Cửa không khóa.”

Tàn Thư Mặc mở cửa đi vào, nhìn thấy Tàn Thư Hàm đang ngồi trên đệm bên bệ cửa sổ đọc sách, thấy anh bước vào cửa, liền ngẩng đầu nhìn vào anh: “Có chuyện?”

“Ba dẫn theo người nào đó tên Tín Hồng đến đây, gọi chị xuống dưới.” Tàn Thư Mặc nói.

“Nói chị bệnh rồi.” Tàn Thư Hàm không muốn gặp anh ta.

“Nói rồi.” Tàn Thư Mặc nhún vai: “Anh ta muốn đưa chị đi bệnh viện, em nói chị uống thuốc rồi, không có chuyện gì. Bất quá chỉ là không thể lừa được ba.”

Tàn Thư Hàm thở ra một hơi, đứng dậy: “Chị cảm thấy bất buộc nên nói rõ ra với ba thôi.”

“Ba sẽ đánh chết chị đó.” Tàn Thư Mặc suy đoán: “Hoặc là làm cho ông ấy tức chết!”

“Dù gì qua mấy tháng nữa cũng không giầu được.” Tàn Thư Hàm đặt tay lên bụng mình, ai biết được một đêm đó lại trúng thưởng cơ chứ?

“Nếu như chị không chuẩn bị bỏ đứa con đi, thì phải chú ý đến bản thân mình một chút!” Tàn Thư Mặc thở dài một hơi đi lên phía trước đóng cửa sổ lại: “Ban ngày và ban đêm chênh lệch nhiệt độ rất lớn, coi chừng cảm lạnh.”

“Cám ơn.” Tàn Thư Hàm mỉm cười, trên khuôn mặt điềm tĩnh dường như phủ lên thêm một nụ cười dịu dàng của người mẹ.

“Lúc này chị nói với mẹ như thế nào thế?” Tàn Thư Mặc nói: “Bà ấy hình như sau khi về phòng liền khóc, mắt có chút đỏ.” Anh chắc là người đầu tiên biết chuyện này, lúc ở Hy Lạp anh đã cùng Tàn Thư Hàm đi bệnh viện, kết quả liền phát hiện Tàn Thư Hàm đã mang thai, trời mới biết anh sốc như thế nào! Từ nhỏ Tàn Thư Hàm liền không giống những người khác, anh cũng biết, có thể không giống người khác như vậy cũng... quá...

“Không có nói gì, chỉ là nói với bà ấy chị sẽ sinh đứa bé ra tự mình nuôi dưỡng! bà ấy nói thứ Hai sẽ cùng với chị đi bệnh viện kiểm tra lại.” Tàn Thư Hàm vuốt ve cái bụng bằng phẳng, thai mới hai tháng, trước mắt vẫn không thể nhìn ra được. Nhưng mà cô biết, trong bụng mình đang dần hình thành một đứa bé, đó là kết tinh giữa cô và người đàn ông mà đời này cô yêu nhất. Có lẽ là do thượng đế thương hại, không có được trái tim người mình yêu nhất, lại có được đứa con thuộc về hai người họ! Cô sẽ một mình nuôi nấng đứa bé này trưởng thành.

“Chị vẫn không nguyên ý nói ra ba của đứa bé này là ai sao?” Tàn Thư Mặc nhìn vào đôi mắt của Tàn Thư Hàm hỏi, người chị gái này của anh quá mạnh mẽ, từ nhỏ đã vậy, chỉ cần là chuyện chị không muốn nói, chị ấy tuyệt đối sẽ đem bí mật đó cùng xuống quan tài, ai cũng đừng hòng biết được.

“Không nói, anh ấy cũng không biết sự tồn tại của đứa bé này.” Tàn Thư Hàm lắc đầu, cho dù có biết đi nữa thì có thể như thế nào? Để anh ấy cảm thấy hổ thẹn và muốn chịu trách nhiệm mà ở lại bên cạnh cô? Như vậy thật không có ý nghĩa gì! Cô không muốn! Cô không muốn dùng trách nhiệm mà trói buộc anh, con là của cô, cô có tự tin có thể một mình nuôi nấng đứa trẻ này lớn lên! Kỳ Nhu không phải cũng nuôi dưỡng Lục An Nhiên rất tốt sao? Cô cũng có thể làm một bà mẹ đơn thân như Kỳ Nhu. Nhìn thấy đôi mắt oán giận và bức tức của em trai. Tàn Thư Hàm bổ sung: “Anh ấy là một người đàn ông tốt! chỉ là anh ấy không yêu chị mà thôi...”

“Ha...” Tàn Thư Mặc hết cách lắc đầu: “Bỏ đi! Bất luận chị quyết định như thế nào, em cũng sẽ đứng về phía chị, ủng hộ chị vô điều kiện!” ai bảo Tàn Thư Hàm là chị của anh cơ chứ?

“Cám ơn!” Tàn Thư Hàm rất cảm kích nhìn thoáng qua Tàn Thư Mặc, đứa em trai nhỏ hơn mười tuổi của cô trước giờ chưa từng làm cô thất vọng qua.

“Đi thôi! Xuống lầu đi! Lát nữa ba sẽ hỏi nữa mà coi!” Tàn Thư Mặc khoanh hai tay trước ngực, vẫn là đem chuyện trước mắt này giải quyết xong là tốt

nhất.

“Ừm!” Tàn Thư Mặc gật đầu, từ trên đệm đứng dậy, đem sách gấp lại, rời khỏi phòng.

Hai chị em sánh vai cùng đi xuống lầu, Tàn Thư Mặc cố ý để Tàn Thư Hàm đi bên có tay vịn, bản thân lại đi bên cạnh bảo vệ chị gái mình.

Bạch Tín Hồng nhìn thấy Tàn Thư Hàm trước mắt bỗng sáng ngời, cô đang mặc một chiếc váy ngủ làm bằng voan, váy ngủ màu hồng nhạt càng làm tôn thêm nước da trắng nõn của cô, tóc dài tết lại rủ trên vai. Khí chất trên người so với lần gặp mặt trước đây càng tăng thêm mấy phần dịu dàng chỉ thuộc về phái nữ, trên mặt cũng tăng thêm mấy phần xinh đẹp, bộ dáng này thật sự làm cho Bạch Tín Hồng nhìn đến ngẩn người.

“Gọi con xuống đây có việc gì?” Tàn Thư Hàm nhìn thấy ánh mắt của Bạch Tín Hồng cứ lưu luyến trên người mình, một cỗ tức giận sôi lên trong lòng.

“Khách đến gọi con xuống đây một lát thì có gì sao?” Ba Tàn cũng không liệu được giọng điệu của Tàn Thư Hàm lại cứng rắn như thế, liền có chút không vui.

“Em không nói với ba chị bị bệnh sao?” Tàn Thư Hàm nhìn thẳng vào Tàn Thư Mặc: “Vốn dĩ đầu rất là đau.”

“Em... em nói rồi!” vẻ mặt Tàn Thư Mặc vô tội, trong lòng cũng hiểu rõ đây là chị gái cố ý diễn kịch cho Bạch Tín Hồng xem.

“Thư Hàm, em có chỗ nào không khỏe? Anh lái xe đến đây, đúng lúc có thể đưa em đi bệnh viện.”

“Không cần đâu!” Tàn Thư Hàm nói: “Tôi đã uống thuốc rồi! Còn có chuyện gì khác sao?” đôi lông mày không vui nhíu lại, thái độ như thế rõ ràng là đang muốn tiền khách.

“Ồ...” sắc mặt Bạch Tín Hồng không được tốt cho lắm.

“Thư Hàm! Con nói chuyện kiểu gì vậy?” khuôn mặt của ba Tàn cũng giữ không nổi bình tĩnh nữa, hôm nay là do ông mời Bạch Tín Hồng đến đây, đưa con gái này tại sao lại không giữ chút mặt mũi cho ông chứ?

“Con... con về trước đây! Cũng trễ lắm rồi.” Bạch Tín Hồng khẽ ho một tiếng, liền đứng dậy từ biệt ba mẹ Tàn: “Bác Tàn, bác gái Tàn, con về trước đây!”

“Ngồi lại thêm một chút đi!” Ba Tàn nói.

“Không cần đâu! Hôm khác con lại đến làm phiền sau.” Bạch Tín Hồng thay xong giày.

“Thư Hàm! Tiền Tín Hồng đi!” Ba Tàn mặt đen đi nói.

“Ồ!” biết bản thân không nên quá quá đáng, Tàn Thư Hàm liền tùy tiện đáp một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Anh muốn cưới em, em còn có anh

Mặc dù hôm nay bị Tàn Thư Hàm làm mất mặt nên sắc mặt của Bạch Tín Hồng có chút khó coi, nhưng có thể để chính Tàn Thư Hàm đưa hấn xuống lầu, Bạch Tín Hồng vẫn rất vui trong lòng. Ở trong thang máy, cùng Tàn Thư Hàm nói chuyện câu được câu không.

Sau khi ra khỏi thang máy, đến trước xe của Bạch Tín Hồng, Tàn Thư Hàm cảm giác có chút lạnh, hai cánh tay đan chéo chà xát vào cánh nhau.

“Thư Hàm, ngày mai anh lại đến thăm em nhé!” Bạch Tín Hồng cười nói.

“Anh Bạch, tôi hiểu ý của ba tôi, nhưng tôi đối với anh hoàn toàn không có ý gì!” Tàn Thư Hàm cảm thấy có những chuyện vẫn nên nói rõ ràng thì tốt hơn! Trước đây là vì muốn giữ thể diện cho ba Tàn, nhưng hiện tại cô đã mang thai, liền không muốn kéo dài nữa, vẫn nên kịp thời giải thích rõ ràng tốt hơn: “Nếu như anh dưới cương vị là đồng nghiệp của ba tôi mà đến thăm, lúc nào chúng tôi cũng hoan nghênh, nhưng nếu là có ý khác thì quên đi!”

Bạch Tín Hồng hoàn toàn không liệu trước được là Tàn Thư Hàm sẽ nói như vậy khiến cho hấn ta hoàn toàn ngây ngốc: “Anh...”

“Tạm biệt!” Tàn Thư Hàm phát tay cáo biệt, chỉ mỉm cười nhàn nhạt, lễ độ mà lạnh nhạt.

Đầu óc Bạch Tín Hồng trống rỗng, xấu hổ cười nói: “Em, em hôm nay bị bệnh, đầu óc có thể có chút không minh mẫn...”

Tàn Thư Hàm không khỏi trợn mắt: “Đầu óc tôi rất tỉnh táo! Tôi thật sự đối với anh không có một chút hứng thú nào cả, giữa hai chúng ta cũng không có

khả năng tiến thêm một bước! Vì vậy đến đây chấm dứt là tốt nhất!”

“Cô...” Bạch Tín Hồng có chút tức giận, nhìn thẳng vào đôi mắt của Tần Thư Hàm: “Cô không phải thật sự thích cái tên làm vệ sĩ kia chứ!” tình huống ngày hôm đó hẳn vẫn luôn nhìn ở trong mắt.

“Đây là chuyện cá nhân tôi, không cần nói cho anh biết!” Tần Thư Hàm nhún mày cũng có chút tức giận.

“Cô cư nhiên thích tên vệ sĩ đó mà không thích tôi?” Bạch Tín Hồng cảm thấy chuyện này chính là một sự sỉ nhục đối với hắn! Từ nhỏ đến lớn hắn là một thiên chi kiêu tử, đã lúc nào chịu sự sỉ nhục như vậy, không dám tin mà bắt lấy hai cánh tay Tần Thư Hàm lắc mạnh: “Tại sao cô lại có thể thích tên vệ sĩ đó mà không thích tôi? Làm sao có thể?”

“Buông tay!” Hai cánh tay Tần Thư Hàm bị nắm đến phát đau: “Anh làm tay tôi đau! Buông ra!”

“Cô mau nói đi!” Bạch Tín Hồng nhìn chăm chăm vào Tần Thư Hàm, tựa hồ như uy nghiêm của hắn đã bị khiêu khích, Bạch Tín Hồng có chút không thuận theo nên không buông tha.

“Anh còn không buông tay thì đừng trách tôi không khách khí!” Dứt lời Tần Thư Hàm liền muốn ra tay phản kích, nhưng trước khi cô kịp ra tay, có một bóng dáng màu đen từ bên cạnh vọt tới, một chiêu liền ném cả người Bạch Tín Hồng ra, sau đó cẩn thận ôm cô vào trong ngực, cảm giác thân thuộc áp đến, trong khoảnh khắc cư nhiên làm cho Tần Thư Hàm có chút xúc động muốn khóc, vòng ôm này làm cho cô ngày nhớ đêm mong đằng đằng hai tháng trời.

“Cút!” Lục An Duy ôm lấy Tần Thư Hàm lạnh băng băng nhìn vào Bạch Tín Hồng bị té ngã dưới đất, anh không muốn thêm phiền phức cho Tần Thư Hàm, cho nên cũng chỉ dùng có ba phần lực, đem người kéo ra mà thôi.

Bạch Tín Hồng bị ngã đến đầu óc choáng váng bò dậy từ trên đất, nương theo ánh đèn, nhìn thấy khuôn mặt của Lục An Duy, trong lòng ngẩn ra, sự phần nộ quần bách lập tức nảy lên trong lòng, nhưng khoảnh khắc đau đớn trên người mười phần nhắc nhở hắn, hắn nhất định không thể đánh lại tên vệ sĩ này, vì thế hung hăng phun một bọt nước miếng chửi bới: “Anh cẩn thận cho tôi!” sau đó lái xe rời đi, đem xe lái ra khỏi tiểu khu, Bạch Tín Hồng lấy điện thoại gọi một cuộc gọi: “Alô? Là tôi! Giúp tôi dọn dẹp một tên khốn kiếp!” vẫn còn đứng ở dưới lầu Tần Thư Hàm đang dựa vào trong lòng ngực ấm áp, tham lam hít thở mùi hương trên người anh, nước mắt không kiềm được mà trào ra khỏi hốc mắt, từng giọt từng giọt rơi trên vạt áo Lục An Duy.

Lục An Duy không biết nên làm gì, do dự hồi lâu mới nhẹ nhàng để tay lên đỉnh đầu Tần Thư Hàm vỗ nhẹ, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói từ đâu, thật sự rất ngại ngùng.

Cảm nhận được nhiệt độ của Lục An Duy và cảm giác yên tâm trên đỉnh đầu, Tần Thư Hàm càng khóc dữ dội hơn. Ước chừng khóc hơn mười phút, mới dừng lại. Trước ngực Lục An Duy sớm đã dính hỗn hợp nước mắt nước mũi rất khó coi. Mặc dù bây giờ Tần Thư Hàm không còn khóc nữa, nhưng trên mặt lại có chút quần bách, có chút quý dị không dám nhìn mặt của Lục An Duy.

Thấy Tần Thư Hàm không còn khóc nữa, trái tim Lục An Duy vẫn luôn thấp thỏm cũng đã được buông lỏng. Gặp phải loại chuyện này, có lẽ đã dọa sợ cô ấy! Lục An Duy muốn nói gì đó, nhưng anh lại sợ mình nói sai câu nào, làm cho cô ấy phiền chán. Anh vốn chỉ muốn âm thầm theo dõi cô, nhìn thấy cô xuất hiện trước mặt với bộ váy ngủ bằng voan, anh lại nhìn đến phát ngốc. Hai tháng không gặp, cô càng trở nên xinh đẹp hơn. Nhìn thấy cô dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt Bạch Tín Hồng, và lại không hề phủ nhận đã yêu người làm “vệ sĩ” như anh, anh vui sướng không biết lí do, nhìn thấy cô bị ức hiếp, anh cũng chỉ có thể xua tan ý nghĩa âm thầm núp trong góc lặng lẽ nhìn cô, anh không thể chấp nhận việc cô bị ức hiếp, một chút ít đều không được!

Tần Thư Hàm rời khỏi vòng tay của Lục An Duy, lấy hết can đảm ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt anh, trước mắt không khỏi sáng lên, Lục An Duy để râu lại càng thêm trưởng thành chín chắn hơn, vết sẹo trên mặt cũng đã mờ đi rất nhiều, cách biệt hai tháng, cô chỉ có thể gặp anh ở trong mơ, hiện tại anh đã đứng trước mặt cô, giống như anh hùng mà cứu cô, cô có cảm giác bản thân vẫn còn ở trong giấc mơ. Vươn tay ra phủ lên mặt của Lục An Duy, xúc cảm ấm nóng đã nhắc nhở cô toàn bộ đây đều là sự thật, lòng bàn tay đặt vào cằm râu của anh, có chút vương tay, hơi nhột. Cô vốn không hề ghét bỏ.

Màn đêm đen kịt, Lục An Duy nhìn vào đôi mắt long lanh của Tần Thư Hàm, trong lúc nhất thời như bị mê hoặc. Một tay đỡ lấy eo của Tần Thư Hàm, một tay khác nâng cằm cô lên, cúi đầu liền ngậm lấy đôi môi cô, đem ngàn vạn lời nói đều truyền vào đó.

Đột nhiên nhận được nụ hôn ấm nóng, cũng làm cho Tần Thư Hàm choáng váng, nhắm hai mắt vụng về đáp lại, cho đến khi hít thở không thông, đôi phượng mới lưu luyến không rời buông tha chính mình... Tần Thư Hàm hai mắt mê ly nhìn người trước mắt, hai tay ôm lấy hai vai của Lục An Duy, dưới chân có chút khập khiễng.

Nhìn ánh mắt mơ màng của Tần Thư Hàm, Lục An Duy nhẹ nhàng cười, nghiêm túc nói: “Thư Hàm, anh muốn nói chuyện với em một chút...”

“Nói chuyện?” giọng nói của Lục An Duy đem Tần Thư Hàm từ trên thiên đường kéo về hiện thực, cô kinh ngạc, sau đó ánh mắt có chút trốn tránh: “Nói cái gì?”

“Anh muốn cưới em!” Lục An Duy đi thẳng vào vấn đề, lần trước Lục An Nhiên nói bản thân anh chưa đem lời nói của mình nói cho rõ ràng, lần này có lẽ anh đã nói khá rõ rồi đúng không!

Tần Thư Hàm ngẩn ra nói: “Anh nói cái gì?”

“Anh nói, anh muốn cưới em!” Lục An Duy lặp lại lời nói của mình một lần nữa, trước đây ở trong tiểu thuyết ngôn tình anh cũng đã từng xem qua, nữ

chính thích nhất chính là được nam chính nói câu anh muốn cưới em! Hiện tại anh cũng nói với Tần Thư Hàm câu này, có lẽ Tần Thư Hàm cũng đã hiểu được rồi chứ! Thật sự anh muốn cùng với cô xây dựng một gia đình, nếu như Tần Thư Hàm đáp ứng, anh lập tức sẽ cưới cô về nhà, nếu như Tần Thư Hàm không đồng ý... Tần Lục An Duy co rút đau đớn... nếu như Tần Thư Hàm không đáp ứng, anh sẽ tiếp tục âm thầm lặng lẽ bảo vệ cho cô.

Nghe xong lời Lục An Duy nói, Tần Thư Hàm cảm giác như trái tim mình như muốn vọt lên cổ họng, đây là câu mà năm mơ cô cũng muốn nghe thấy! Nhưng mà... nhưng mà hiện tại, ngoại trừ vui mừng ra, cô vẫn luôn có cảm giác bất an, Lục An Duy chỉ là muốn chịu trách nhiệm mà thôi. Cô yêu anh, yêu đến muốn phát điên! Hai tháng này chỉ mình cô biết cô đã phải trải qua những ngày như thế nào. Lúc cô biết bản thân đã mang thai, cô vui mừng đến nỗi khóc cả một ngày, cô cảm kích ông trời đã trao cho cô đứa trẻ này, cô thề sẽ dùng cả đời này để bảo vệ đứa trẻ! Bởi vì đứa con này là do anh để lại cho cô... hiện tại cô nhận được lời cầu hôn từ anh, cũng đã cảm thấy mãn nguyện... cô biết Lục An Duy là người đàn ông tốt, anh muốn chịu trách nhiệm với cô, một cuộc hôn nhân không có tình yêu cũng giống như lâu đài được xây trên cát, nhìn qua rất đẹp rất hùng vĩ, nhưng chỉ cần một cơn sóng biển tràn qua, lâu đài cát liền sẽ triệt để biến mất, không còn tồn tại. Cô không muốn dùng hôn nhân làm cái gông khóa Lục An Duy lại, anh là một người đàn ông tốt, nên có một cuộc sống vui vẻ bên người mà anh ấy yêu, mà không phải hi sinh hạnh phúc của mình đến chịu trách nhiệm với cô, cô không cần.

“Em... nguyện ý gả cho anh không?” Hay tay Lục An Duy nắm lấy hai tay Tần Thư Hàm, có chút cẩn thận mà nói: “Anh sẽ đối xử tốt với em cả đời này, chỉ tốt với một mình em!”

“Đừng nói đùa nữa.” Đẩy tay Lục An Duy ra, Tần Thư Hàm ngoan tuyệt tâm lạnh mà nói: “Nếu như vì muốn tốt cho tôi, không bằng đem những chuyện đã xảy ra giữa hai chúng ta xem như chưa từng phát sinh đi. Như vậy là tốt nhất!”

“...” Trái tim Lục An Duy một lần nữa bị khoét một lỗ, cổ họng khô khốc run rẩy, qua nửa ngày mới có thể nói ra một chữ: “Được...” sự quấy rầy của anh, chỉ sợ là đã làm phiền đến cô rồi...

Nhìn Lục An Duy lần cuối, sau đó xoay người tiến vào cầu thang, trốn ở nơi góc khuất, nhìn trộm người đàn ông thuộc về nơi sâu nhất trong trái tim cô, nhìn thấy vẻ mặt anh chịu tổn thương, nhìn thấy anh suy sụp xoay người dần dần đi xa, nước mắt làm cho ánh nhìn của cô mờ hồ.

“Ding” một tiếng cửa thang máy mở ra, Tần Thư Mặc từ bên trong bước ra, nhìn thấy Tần Thư Hàm đang ngồi xổm ở chỗ ngoặt khóc như một đứa trẻ: “Chị? Chị sao rồi?”

Tần Thư Hàm vô lực lắc đầu: “Chị lại làm tổn thương anh ấy... anh ấy hướng chị cầu hôn, chị rất vui, rất vui... thật sự rất vui... nhưng mà, nhưng mà anh ấy vốn dĩ không hề yêu chị... huhu...”

Tần Thư Mặc nghe xong, ngẩng đầu nhìn ra xa quả nhiên nhìn thấy một bóng lưng đang dần đi xa, trong lòng rõ ràng hiểu rõ người đàn ông này chính là ba ruột của đứa trẻ trong bụng Tần Thư Hàm, liên nhắc chân định đuổi theo.

“Đừng! Đừng đi!” Tần Thư Hàm biết rõ suy nghĩ trong lòng Tần Thư Mặc liền vội vàng ngăn cản anh: “Đừng đi! Đừng trách anh ấy! Anh ấy là người tốt, đây là quyết định của chị! Huhu... Đừng đi!”

Tần Thư Mặc nghe xong nhủ mảy mòi ngồi xổm xuống, vươn hai tay ra ôm lấy Tần Thư Hàm: “Chị, chị đừng khóc nữa... cho dù đứa trẻ này không có ba, còn có người cậu là em đây!” trong lòng Tần Thư Mặc loạn thành một đoàn, thân là em trai, anh không thể trơ mắt nhìn chính người thân của mình, chị gái duy nhất của anh chịu ủy khuất. Nhưng chị gái anh lại là một người mạnh mẽ bảo vệ người đàn ông đó thì anh làm như thế nào được?

“Đừng để tôi biết anh là ai!” trong mắt Tần Thư Mặc lướt qua một tia hung ác. Không ai có thể ức hiếp người nhà anh như thế! Chị gái anh đơn thuần dễ lừa, nhưng anh thì lại không dễ bị lừa gạt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Trục tiếp như thế, không được thất bại

Một tay chống cằm, một tay khác di chuyển con chuột lướt trên màn hình laptop. Lục An Nhiên chép miệng, thần sắc có chút ngưng trọng, mở quyền sở ghi chép ra, hai trang sổ ghi đầy những ghi chép tóm tắt, mà cuối cùng có thể chân chính sử dụng được, Lục An Nhiên cũng không biết có được bao nhiêu điều. Lật tới trang tiếp của quyền sở, Lục An Nhiên tiếp tục cúi đầu xuống ghi chép.

So với việc dùng máy tính ghi chép, Lục An Nhiên cảm thấy dùng chữ viết càng có thể ghi nhớ nhiều hơn, cuối cùng lúc phải làm bản kế hoạch chính thức, Lục An Nhiên vẫn ngoan ngoãn dùng máy tính làm ra một bản phác họa kế hoạch có thể sử dụng được.

Hiện tại, phong cách trang trí nhà hàng cũng đã được định ra, công ty hợp tác trang trí giao cho Lục thị liên hệ là được, cái khó khăn trước mắt cần phải suy nghĩ là thực đơn cụ thể như thế nào, chiều hôm nay cô dẫn Lục An Hồ đi ăn thử hết tổng cộng 12 nhà hàng, toàn bộ những món chay đều do cô tự mình thử nghiệm, tất cả đều đáng giá để thưởng thức, nhưng lại không có điểm đột phá nào. Mà thức ăn mặn, cô một miếng cũng không động được, toàn bộ đều do Lục An Hồ ăn, dưới sự miêu tả của anh Lục An Nhiên dựa nguyên theo ký ức của kiếp trước, cũng có thể đoán ra được tám chín phần mười.

Nhưng trước sau gì thì cũng không phải do cô thử, Lục An Nhiên vốn không dám chắc chắn 100%. Nghĩ đến đây, cô có chút bất lực dùng răng miết miết đầu lưỡi, ông trời cho cô cơ hội trùng sinh một lần, còn cho cô một cái đầu lưỡi nhạy cảm, nhưng lại tước đoạt đi quyền lợi được ăn thức ăn mặn của cô... trong lòng Lục An Nhiên mặc dù rất cảm kích, nhưng cũng có chút nghi hoặc, cô không biết đến tột cùng loại năng lực này có thể giúp được gì, cũng không biết loại an bài này của ông trời là muốn cô làm gì. Cô của hiện tại chỉ hi vọng bản thân có thể trở thành người đủ mạnh, mạnh mẽ đến mức có thể bảo vệ mẹ, bảo vệ cả Lục thị, cho tất cả mọi người đều phải kiêng kỵ Lục thị, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nghĩ đến đây, Lục An Nhiên một lần nữa định tâm lại, tiếp tục lướt xem các trang mạng. Hề nhìn thấy tin tức có hữu dụng, cô liền ghi chép vào cuốn sổ tay nhỏ.

Chi nhánh nhà hàng thứ 100 này của Lục thị, Lục An Nhiên chuẩn bị trang trí theo phong cách cổ trang thịnh hành vào hai năm sau, cửa sổ làm bằng giấy, bàn và ghế bằng gỗ màu đen, đều không thể thiếu. Tên của chi nhánh thứ 100 này cũng phải có sự khác biệt với 99 chi nhánh trước, bắt buộc phải tạo được cảm giác tươi mới và hứng thú cho người xem, chiêu bài của Lục thị vẫn như cũ, nhưng thức ăn đồ uống phải có sự khác biệt không giống một nhà hàng nào.

Huyệt thái dương có chút đau nhức, Lục An Nhiên cũng càng ngày càng cảm thấy mệt. Trận chiến này chỉ có thể thành công không thể thất bại được, nếu như muốn thực hiện thành công và đứng vững trong Lục thị, việc kinh doanh chi nhánh nhà hàng mới này cô phải làm cho thật ấn tượng tạo được tiếng vang lớn mới được.

Xuống lầu pha cho mình một ly cà phê, Lục An Nhiên ngồi ở ghế trong phòng ăn một bên vừa pha cà phê một bên lại suy nghĩ. Lúc này từ ngoài cửa lớn bước vào một người.

“Anh An Duy? Anh về rồi!” Lục An Nhiên gọi Lục An Duy.

“Ừm.” Âm thanh của Lục An Duy có chút hữu khí vô lực, ngồi ở ghế dựa đối diện Lục An Nhiên: “Còn chưa ngủ sao?”

“Em đang nghĩ đến chuyện của chi nhánh mới.” Lục An Nhiên quan sát tâm tình của Lục An Duy, bụng lý cà phê nhẹ nhàng uống một ngụm: “Cô Tần lại cự tuyệt anh sao?”

“Ừm...” không giấu giếm, Lục An Duy gật đầu: “Anh cầu hôn với cô ấy rồi, cô ấy không đồng ý.”

“Cầu hôn?!” Lục An Nhiên suýt nữa phun cà phê từ trong miệng ra, trực tiếp như vậy? không nhìn ra được nha!

“Có thể anh đã đem đến phiền phức cho cô ấy.” Lục An Duy suy đoán nói: “Sau này anh sẽ không đi làm phiền cô ấy nữa.”

“Anh...” Lục An Nhiên vốn dĩ muốn khuyên nhủ, nhưng nghĩ lại, khóe miệng cô dương lên: “Quyết định của anh rất đúng!”

Nghe Lục An Nhiên cũng nói như vậy, Lục An Duy càng thêm chắc chắn suy nghĩ trong lòng, anh sẽ không bao giờ đi làm phiền Tần Thư Hàm nữa, anh chỉ cần ở một bên thầm lặng bảo hộ cho cô là được, nếu như cô ấy vui, thì anh cũng không sao cả.

“Nếu như anh cũng đã thông suốt, vậy thì anh mau chóng đi nghỉ ngơi đi!” Lục An Nhiên thúc giục: “Sáng sớm ngày mai anh còn phải đi với em ra ngoài đó!”

“Được.” Lục An Duy thu lại vẻ mặt thương tâm, đứng dậy: “Em cũng nghỉ ngơi sớm nhé.” Dứt lời liền đi một mạch lên lầu hai.

Lục An Nhiên nhìn bóng lưng Lục An Duy, bất đắc dĩ lắc đầu. Lục An Duy đã làm quá nhiều, nếu tiếp tục như thế chỉ sợ là sẽ phản tác dụng, nếu đã như vậy, dứt khoát để cho Lục An Duy án binh bất động đi, chỉ đơn thuần là quan sát hành động của Tần Thư Hàm là được. Nghĩ như vậy, Lục An Nhiên mở thư mục hình ảnh trong điện thoại ra, tìm thấy những bức ảnh lúc Lục An Duy vô ý nhất, cô ở trước mặt anh đã chụp được vài tấm, sau đó liền di chuyển những bức ảnh này tạo thành một thư mục đặt ở vị trí trên cùng nhất.

Nói là sẽ không bao giờ làm phiền nữa, ngày mốt Lục An Nhiên đã bắt đầu đầu đi học Cao trung, sau này Tần Thư Hàm còn phải giúp Lục An Nhiên phụ đạo, cô liền không tin, cô còn không mai mới thành công cặp đôi này! Suy nghĩ như thế, Lục An Nhiên đắc ý cười, sau khi uống phần cà phê còn lại trong cốc, cô liền quay về phòng tiếp tục công việc của mình.

Trung tâm mua sắm Long thị sẽ hoàn thành vào cuối tháng Chín, lúc đó công đoạn tu sửa trang trí nhà hàng lập tức liền phải bắt đầu, cô bắt buộc phải hoàn thành thực đơn trước cuối tháng Chín, mục tiêu nhắm vào một nhóm người cố định, sau đó mới định ra phong cách trang trí nhà hàng. Tất cả chi tiết về thiết kế trang trí phải được lên kế hoạch rõ ràng trước giữa tháng Chín, như vậy mới có thể không làm chậm trễ tiến độ sửa chữa vào cuối tháng.

Vì thế trước mắt đối với Lục An Nhiên mà nói, thời gian chính là sinh mạng, cô không có thời gian dù chỉ một phút một giây để lãng phí vào những chuyện vô dụng. Ngồi trước bàn sách, tiếp tục lướt các trang mạng, đột nhiên có một cửa sổ nhỏ xuất hiện hấp dẫn lực chú ý của Lục An Nhiên. Đó là một quảng cáo trò chơi, đại khái là nhắm vào các game thủ nhờ vào trò chơi để kiếm tiền, nội dung của quảng cáo là chơi game tích lũy lên cấp, những game thủ có thể đạt được yêu cầu của người quản lý game đó trong một khoảng thời gian nhất định sẽ có thể chia tiền mặt trong nhóm giải thưởng chính thức.

Lục An Nhiên nhìn chăm chăm vào quảng cáo lấp lánh ánh vàng này, một cái chủ ý dần dần hình thành trong đầu cô, nhưng phương pháp thực hiện cụ thể, Lục An Nhiên vẫn phải phân tích tỉ mỉ một chút.

“Nếu thật sự có thể tiến hành, nói không chừng đây sẽ là một ý tưởng không tồi!” Đôi mắt Lục An Nhiên lóe ra tia sáng sắc sảo, cúi đầu đem suy nghĩ lúc này ghi chép vào quyển sổ của mình.

Sau khi ghi chép xong, Lục An Nhiên mở tài liệu bằng hình ảnh ở trên bàn ra, bên trong chính là sơ đồ mặt bằng chi tiết của trung tâm mua sắm Long thị, Lục An Nhiên vươn ngón tay ra điểm nhẹ vào nơi được đánh dấu đỏ trên bản đồ, đây chính là vị trí nhà hàng thứ 100 của Lục thị, có lẽ cô có thể ở vị trí này làm một chút văn chương gì đó...

Cũng cùng lúc đó, có một người cũng đang xem bản đồ trung tâm mua sắm Long thị, đó là người thừa kế chính thức của Long thị - Long Ngọc Tinh.

Ngồi trên ghế dựa trước bàn, Long Ngọc Tinh tỉ mỉ đánh giá tấm bản đồ chi tiết, chi nhánh trung tâm mua sắm của Long thị này, từ việc lựa chọn địa điểm đến việc khai phát phát họa bản vẽ thiết kế, toàn bộ đều do một mình anh ra sức làm ra. Lúc trước khi anh muốn đến thành phố S, cả gia tộc đều vang lên thanh âm phản đối, nhưng để tìm kiếm cô dâu lúc nhỏ của anh, anh kiên quyết đứng lên chống lại cả gia tộc, kiên trì mở chi nhánh ở thành phố S.

Đây cũng là cơ hội duy nhất để anh chứng tỏ thực lực của mình trước gia tộc, Long Ngọc Tinh anh là người kế thừa chính thức của Long thị, tuyệt đối không phải là người chỉ dựa vào DNA trong người mà chứng minh mối quan hệ huyết thống thuần túy này, mà là một Long Ngọc Tinh tuyệt đối có thực lực hoạt động độc lập.

Còn nhưng lão già vẫn thích rình mò trong bóng tối đợi thời cơ cho anh một kích trí mạng kia! Chỉ cần đợi đến khi anh có thể thực sự chống lại bọn họ, anh tuyệt đối sẽ không lưu tình đem từng người từng người một tống ra khỏi Long thị! Anh nhất định phải tra rõ ràng nguyên nhân cái chết của ba mẹ ruột, anh tuyệt đối không tin là ba mẹ anh đã bị bọn cướp giết tại khách sạn trong chuyến đi công tác đó! Điều này tuyệt đối không thể nào! Nghĩ đến đây, trái tim Long Ngọc Tinh hưng hăng co thắt đau đớn.

“Cộc cộc cộc” ba tiếng gõ cửa lễ phép, a Sâm từ ngoài mở cửa đi vào: “Thiếu gia, ngày mai Hội học sinh còn có cuộc họp, cậu nên nghỉ ngơi rồi.” Cũng sắp sáng rồi, thiếu gia cũng nên đi ngủ thôi.

“Tôi biết rồi.” Long Ngọc Tinh tùy tiện đáp một câu, trong mắt dường như không có chút buồn ngủ nào, chỉ có nỗi hận cuộn cuộn trào ra.

“Thiếu gia, còn hai ngày nữa là có thể gặp tiểu thư An Nhiên rồi.” A Sâm cười một tiếng, thiếu gia nhà các anh chính là vì Hội học sinh có thể tham dự vào việc đón học sinh mới, có ưu thế là có thể tiếp xúc với học sinh mới trước nên mới lựa chọn tham gia vào tổ chức nhằm chán này! Long Ngọc Tinh không hi vọng là sẽ có người nào đó tiếp xúc với cô dâu nhỏ của anh trước anh! Mặc dù trên thương trường thiếu gia là một người mạnh mẽ quyết đoán, những năm nay cũng làm không ít chuyện khiến anh mờ mắt, nhưng về phương diện tình cảm, thiếu gia vẫn giống như một đứa trẻ, còn có một sự tương phản rất đáng yêu!

Nghe a Sâm nhắc đến Lục An Nhiên, hận ý trong mắt Long Ngọc Tinh dần dần tiêu tan, khóe miệng cũng không tự chủ được phồng lên một nụ cười. Ngày một liên có thể gặp mặt, cũng không biết là cô ấy sẽ xuất hiện trước mặt anh với vẻ mặt như thế nào... tựa như nhớ ra điều gì đó, Long Ngọc Tinh thu liễm nét cười hỏi: “Chuyện bên Liên minh Phá Hiệu như thế nào rồi?”

“Cũng sắp xong rồi.” nhắc đến nhiệm vụ, khuôn mặt của a Sâm trở nên nghiêm túc: “Hơn 80% những người nắm chức vụ cao trong liên minh Phá Hiệu đều đã bị người bên ta thu phục. Ngày 10 tháng 11, là ngày mà liên minh Phá Hiệu lựa chọn người kế nhiệm tiếp theo, đến lúc đó người của chúng ta sẽ được đẩy lên vị trí minh chủ liên minh.”

“Ừm.” Long Ngọc Tinh gật đầu: “Tôi biết rồi.”

A Sâm thấy Long Ngọc Tinh không tiếp tục nói gì nữa, liền mở cửa ra, tiếp nhận khay đồ từ một nữ giúp việc đang đứng ngoài cửa, sau đó tự tay bưng khay đồ đến trước bàn Long Ngọc Tinh, để xuống một ly sữa nóng: “Thiếu gia, tôi đi trước đây, cậu có cần gì thì gọi tôi.”

“Ừm.” Long Ngọc Tinh đáp một tiếng, liền không nói gì nữa, tiếp tục nhìn vào bản đồ chi tiết của trung tâm mua sắm Long thị, đồng thời mở một phần mềm danh mục thống kê khác hoàn toàn ghi bằng tiếng Anh để nhập một chút số liệu vào đó.

Đám lão già của Long thị lần này đem phần vốn mà anh có thể sử dụng kiểm soát rất chặt chẽ, nếu như không phải gần đây anh nghĩ ra cách đem năm mặt tiền ra đầu giả, sợ là đến lúc trung tâm mua sắm Long thị xây dựng xong thì số vốn của anh cũng đã cạn kiệt! Nếu như bọn họ có thể ra tay từ đây, vậy thì ở những nơi khác bọn họ cũng sẽ nghĩ cách tìm ra sơ hở, Long Ngọc Tinh hiện tại chính là đang suy nghĩ bọn họ sẽ bắt đầu xuống tay từ đâu, cũng biện pháp phòng ngừa.

Hai hướng khác nhau của thành phố S, hai người một nam một nữ nhìn vào bản đồ chi tiết mặt bằng của trung tâm mua sắm Long thị đồng thanh nói một câu: “Trận chiến này tuyệt đối không cho phép thất bại... tuyệt đối!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Ăn thử bắt đầu, kỷ nhu đau lòng

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục An Nhiên xuất hiện đúng giờ trong nhà ăn lầu một, những người khác cũng theo hện mà đến.

“Yo!” Tiết Định An giờ tay chào hỏi: “Nấm nhỏ!”

“Bộp...” Lục An Minh đánh một quyền vào cánh tay anh ta: “Tại sao lại gọi em gái tôi là nắm nhỏ hả!”

“Bí mật!” Tiết Định An giấu cợt cười: “Cậu đồ kỵ sao!”

“Đồ kỵ cái đầu cậu!” Lục An Minh cùng Tiết Định An như là trẻ con, náo loạn với nhau từ nhỏ đến lớn, có thể nói hai người này đôi lúc đầu khẩu cùng nhau, anh một câu tôi một câu, ai cũng không nhịn đối phương, nhưng tình cảm anh em trong đó tuyệt đối tốt đến không thể tốt hơn nữa.

Lục An Nhiên hai tay chống nạnh nhìn Lục An Duy, trông lòng cô vẫn là có chút lo lắng cho anh, hôm nay anh mặc một bộ tây trang thoải mái, đeo cặp kính râm mà Martha tặng cho. Từ góc độ ngẩng đầu của Lục An Nhiên có thể nhìn thấy đôi mắt dưới cặp kính râm vừa đỏ vừa sưng của anh, trong lòng cũng hiểu được phần nào, có chút đau lòng người anh họ này...

“Nếu đã đến đông đủ cả thì chúng ta xuất phát thôi!” Lục An Nhiên cũng không nguyên ý lãng phí thời gian: “Hôm nay chú Trương nghỉ phép, bọn anh ai biết lái xe? Em lấy chìa khóa xe của chú Trương đến đây rồi.” Lục An Nhiên lắc lư chiếc chìa khóa xe trong tay.

“Đề anh đi!” Tiết Định An vẫn vô cùng tự tin vào tài lái xe của mình.

Trong không khí trong lành của buổi sớm một nhóm bốn người liền đặt chân bắt đầu “hành trình” khó khăn này...

Trước tiên sẽ thử những nhà hàng điểm tâm sáng, ước chừng ăn hết bảy nhà hàng, đám người Lục An Duy vừa ăn, Lục An Nhiên ở một bên vừa ghi chép lại cảm nhận của từng người, cùng với những đặc điểm nổi bật của những nhà hàng này.

Ăn xong bảy nhà hàng điểm tâm sáng, lúc ba người cho rằng đã kết thúc, cánh tay nhỏ của Lục An Nhiên vung lên: “Xuất phát, đến lúc ăn bữa chính rồi!”

“Ờ...” ba lão đại gia sùng sốt một hơi, bọn họ đã ăn cả một bụng các loại điểm tâm sáng rồi, bây giờ lại bắt bọn họ trực tiếp đi ăn bữa chính, còn không bằng vận đút cổ của bọn họ trực tiếp đổ vào đó, còn nhanh hơn!

“Nhà hàng đầu tiên em đã nhắc mọi người là ăn ít lại rồi!” Lục An Nhiên hai tay khoanh lại, bắt đầu dõ dạc: “Nếu như mọi người đã khó chịu như vậy, chúng ta đi bộ qua đó đi!” Lục An Nhiên nhìn bản đồ ghi chép trong tay nói: “Xuyên qua công viên trước mặt này liền tới nhà hàng tiếp theo rồi!”

“Công viên này không nhỏ đâu!” Lục An Minh nhìn nhìn nói: “Đi thôi! Chắc là có thể tiêu hóa một chút!”

Bốn người liền khóa chiếc xe tại chỗ, đi bộ xuyên qua công viên, hướng mục tiêu mà xuất phát, trên đường đi, Tiết Định An tình cờ hỏi: “Hôm nay em lên kế hoạch ăn thử bao nhiêu nhà hàng thế?”

“Mười bảy nhà.” Lục An Nhiên lật sổ nói: “Nhà hàng tiếp theo có ba món đặc trưng, ăn xong chúng ta liền đi!”

“Mười bảy nhà, vừa mới ăn được bảy nhà, còn tận mười nhà nữa?” Lục An Minh nói: “Bữa trưa năm nhà, bữa tối năm nhà, cũng không nhiều lắm.” Dù gì Lục An Nhiên cũng chỉ cần những món đặc sắc, mỗi nhà hàng cũng chỉ có vài món đặc sắc mà thôi, tùy tiện thử một chút là được.

“Hừ!” Lục An Nhiên hừ một tiếng tặng cho Lục An Minh một cái liếc mắt xem thường: “Ngây thơ!”

“Hừm?” Đám người Lục An Minh ngạc nhiên, nhìn Lục An Nhiên chờ đợi câu nói sau đó của cô.

“Những nhà hàng đã ăn qua là nhà hàng điểm tâm sáng, mười bảy nhà kia là bữa chính!” Lục An Nhiên cười nói.

“Hôm nay còn phải ăn mười bảy nhà bữa chính!” Sắc mặt Tiết Định An nhìn qua không tốt lắm.

“Bữa chính là mười bảy nhà hàng.” Lục An Nhiên không dấu vết sửa lại lời nói của Tiết Định An.

“Trừ ra bữa chính còn có gì nữa sao?” Lục An Duy nghe ra được ẩn ý trong câu nói của Lục An Nhiên.

“Còn có bảy nhà hàng đồ ngọt.” Lục An Nhiên cười giống như một con hồ ly nhỏ, đôi mắt cong giống như trăng non, trong đó hiện đầy mưu kế: “Tám trang trại rượu!”

“...” Tiết Định An bây giờ thật sự đã hối hận, anh suy nghĩ là phải ăn một bữa cơm của Lục An Nhiên! Lúc này hay rồi, đâu chỉ là một bữa cơm... Tiết Định An cảm thấy cả cái dạ dày đều đang sôi trào.

“...” cả khuôn mặt Lục An Minh tỏ vẻ khổ sở, anh liền biết không có chuyện tốt lành gì mà! Anh thật sự muốn đi công ty làm việc nha... huhuhu... bất quá có một điều mà anh rất vui mừng đó chính là anh đã lỡ được Tiết Định An vào chuyện này, mọi người đều là anh em tốt cả! Có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, có cơm cũng nên cả bọn cùng ăn chứ...

“An Hồ...” Lục An Duy nhìn về mặt Lục An Nhiên suy đoán: “Có phải là bị loại bệnh này không?”

“Hắc hắc~” Lục An Nhiên xấu hổ cười: “Hôm qua sau khi ăn trưa xong lại đánh giá mười hai nhà hàng, đồng chí Lục An Hồ đã hi sinh một cách oanh liệt rồi!”

“Trời...” Lục An Minh và Tiết Định An suýt không nhận được mà ới hết ra, sau khi ăn xong cơm trưa lại liên tục ăn thêm ở mười hai nhà hàng nữa? Trời ơi... nếu như đổi lại là bọn họ cũng phải quỳ lạy mất!

“Hôm qua do ít người, hôm nay khá là nhiều người! Món chay em tự ăn, món mặn các anh mỗi người ném thử một miếng rồi cho em cảm nghĩ là được! Nhất định sẽ không thể thảm giống anh An Hồ ngày hôm qua đâu!”

“...” Ba người đàn ông ngơ ngác nhìn nhau. Sau đó chỉ có thể gật đầu nhận mệnh, trước tiên chỉ có thể quyết định như thế thôi.

Tiếp sau đó cả đám người lại trải qua một ngày ăn thử vô cùng không có nhân đạo giống buổi chiều ngày hôm qua.

Lục An Nhiên và Lục An Minh có ưu thế gen trời sinh, Lục An Nhiên chỉ cần một miếng là đủ, Lục An Minh ăn cùng lắm cũng chỉ cần ba miếng liền có thể cho ra bảy tám phần ý kiến, Lục An Duy cũng không kém, mặc dù nói không nhiều, nhưng cũng là ăn đến khoảng cỡ năm miếng, những điểm nói ra được cũng đều là những thứ có tác dụng. Chỉ còn lại người ngoài cuộc kia, nói không được đến bốn năm phần. Cho đến khi phẩm rượu, lợi thế của Tiết gia chính là ủ rượu cũng dần dần được phát huy, bất kể là rượu của quốc gia nào, một ly nhỏ liền có thể ném ra được mùi vị, thời gian ủ nấu của rượu. Lục An Minh và Lục An Duy lại trở thành người ngoài cuộc rồi. Tám trang trại rượu này, nhưng thực ra lại là một khoảng thời gian vui vẻ hiếm có giữa hai người Lục An Nhiên và Tiết Định An.

Suốt cả thời gian của một ngày, cho đến tám giờ tối, bốn người cuối cùng cũng thử hết những món ăn đặc trưng của các nhà hàng được ghi chú trong quyển sổ tay của Lục An Nhiên, quyển sổ nhỏ cũng ghi chép đầy hơn mười trang.

Buổi tối, thời điểm lúc về đến nhà, Lục An Nhiên tắm táp xong, liền ngồi vào bàn lật xem những gì mà cô đã ghi chú trong quyển sổ, thực sự hôm nay có mấy nhà hàng cũng rất thú vị.

Có một nhà hàng điểm tâm sáng chỉ bán bánh bột gạo (Trung quốc gọi là đoàn tử, tiếng anh là dango, là một loại bánh trôi nước của ẩm thực Nhật Bản í các bạn, các bạn có thể lên google search nhé), trừ bánh bột gạo ra chính là miến phở trà nóng, bánh có rất nhiều mùi vị, nhân mặn hay chay đều có.

Mặt khác có một nhà hàng món Trung lại rất có danh khí, nhưng diện tích trong tiệm lại rất nhỏ, chỉ có thể tiếp khách với số lượng rất ít, tay nghề của nhà hàng này cũng không tệ, người đợi mua rất là nhiều, người xếp hàng lại hấp dẫn thêm rất nhiều thực khách qua đường.

Lúc ở nhà hàng cuối cùng, Lục An Nhiên phát hiện đây là một nhà hàng chủ đề ăn uống, trang trí nội thất đều có liên quan đến tre, ngay cả đến món ăn đặc trưng của tiệm cũng dùng nguyên liệu chính là măng, khắp nơi đều có thể nhìn thấy cảnh gấu trúc đang đùa giỡn nhau thật sự rất vui vẻ.

Chủ đề ăn uống... trước mắt Lục An Nhiên bỗng chốc phát sáng, làm sao cô lại không nghĩ đến cơ chứ? Gõ trán một cái, Lục An Nhiên gấp rút lật ra một trang giấy mới, ra sức chỉnh chữ viết của mình, đem linh cảm rời rạc của bản thân ghi chép lại, cho đến hơn mười một giờ đêm, Kỷ Nhu gõ cửa tiến vào, Lục An Nhiên như cũ vui vẻ chuyên chú cúi đầu ghi chép.

Đem li sữa nóng được chuẩn bị trong tay nhẹ nhàng đặt lên trên bàn của Lục An Nhiên, Kỷ Nhu nói: “An Nhiên, đã trễ như vậy rồi, ngủ sớm chút đi con!”

“Mẹ!” Ánh mắt Lục An Nhiên sáng lấp lánh tràn đầy phản kháng.

“Ừm?” Kỷ Nhu nhìn vào đôi mắt của Lục An Nhiên nghi hoặc nghiêng đầu hỏi: “Sao vậy?”

“Mẹ, con nghĩ ra được vài điểm, mẹ tham khảo giúp con một chút đi!” Lục An Nhiên nói.

“Được thôi!” Kỷ Nhu cũng rất vui vẻ khi được giúp đỡ đứa con gái bé bỏng của mình, liền ngồi vào cạnh giường của Lục An Nhiên.

“Con chuẩn bị thiết kế nhà hàng mới ở Tân Đông hoàn toàn khác biệt so với những nhà hàng trước đây của Lục thị, phong cách trong nhà hàng sẽ lấy phong cách cổ xưa làm chủ đạo, toàn bộ thức ăn trong tiệm đều sẽ là món chay.”

“Toàn bộ đều là món chay?” Kỷ Nhu hơi nhíu mày: “Ý tưởng này có hơi to gan đó...” trong trung tâm mua sắm lượng khách đi lại rất đông lại đi mở nhà hàng thức ăn chay? Ai cũng biết là những nhà hàng trong trung tâm mua sắm đều hướng về khoản thức ăn nhanh, chủ ý này của Lục An Nhiên khiến cho Kỷ Nhu có chút bất an.

“Không sai!” Lục An Nhiên nói: “Thực đơn con cũng đã lên được mười mấy món rồi, toàn bộ sẽ làm bằng rau và thay đổi theo mùa. Mỗi một mùa sẽ căn cứ theo rau quả của mùa đó mà đổi thực đơn, nhà hàng sẽ lấy khẩu hiệu là món chay dưỡng sinh.”

“Món chay dưỡng sinh?” Kỷ Nhu thì thầm: “Khẩu hiệu này cũng không tệ lắm.” Là người làm quảng cáo, bà rất để ý đến khẩu hiệu và cách tuyên truyền.

“Thay vì phục vụ theo khẩu vị yêu cầu của thực khách, chỉ bằng đổi lại chúng ta sẽ tự làm chủ, thu hút bộ phận thực khách chủ đạo!” Lục An Nhiên nói tiếp: “Mặc dù hiện tại người ăn thịt rất nhiều, nhưng người ăn chay cũng không ít, cộng thêm nhà hàng ăn uống về đồ chay không chỉ thu hút bộ phận người ăn chay, lại có thể hấp dẫn thực khách ăn thịt ngẫu nhiên muốn đổi khẩu vị, và lại trung tâm mua sắm chính là nơi lượng khách thay đổi tương đối lớn, bữa ăn chay đơn giản có thể định ở một mức giá hợp lý.”

“Nhưng nếu như là thức ăn chay, giá mỗi món ăn sẽ rất thấp, nếu như lượng khách không đạt được mức độ yêu cầu, rất có khả năng lỗ vốn.” Kỷ Nhu nhíu mày nói.

“Chỉ cần mùi vị đủ ngon, không sợ không có người đến!” Khóe miệng Lục An Nhiên cong lên: “Và lại con định sẽ định mức giá thức ăn thấp một chút,

nhưng rượu và trà nước toàn bộ con sẽ chọn những loại tương đối đắt tiền.”

“Nhưng nếu như người gọi rượu và trà nước quá ít, cũng không tốt cho việc tiêu thụ, vẫn là sẽ lỗ vốn. Đồng thời hao tổn trong kho và việc duy trì nguồn cung cấp nguyên liệu cũng là một vấn đề!” Trong lòng Kỳ Nhu vẫn là có chút lo lắng.

“Cái này thì phải xem hiệu quả tuyên truyền quảng cáo rồi!” Lục An Nhiên đắc ý cười.

“Bên phía quảng cáo, mẹ sẽ toàn lực phối hợp với con, cần thiết mà nói, vào ngày khai trương mẹ có thể xin tuyên truyền trên tờ báo hằng ngày kéo dài một tháng.” Kỳ Nhu nói.

“Cái này thật sự cũng không cần thiết!” Lục An Nhiên lắc đầu, xin tuyên truyền trên tờ báo hằng ngày một tháng ít nhất cũng cần đến không dưới tám mươi vạn, không cần thiết tiêu số tiền này: “Hai tháng trước, khi con đi tham dự yến hội của Long thị, con đã đi tìm người kế thừa của Long thị là Long thiếu đàm phán qua, anh ấy nói sẵn sàng bàn giao toàn quyền quảng cáo ở lầu một của trung tâm mua sắm Long cho con hai tháng bắt đầu từ ngày trung tâm chính thức khai trương, và lại còn là miễn phí nữa!” Lục An Nhiên cười mím nói, còn có cái gì so với cái này thu hút khách hơn chứ?

“Trời ơi...” Kỳ Nhu một tay che miệng, một vẻ mặt kinh ngạc, vẫn còn chưa kịp vui vẻ, một cổ chua xót lại trào lên lồng ngực, đem con gái ôm vào lòng. Kỳ Nhu hoàn toàn đau lòng... An Nhiên mới chỉ mười lăm tuổi thôi... một cô gái mười lăm tuổi đã phải học người khác đi đàm phán giao dịch, nỗi chua xót trong lòng này, người ngoài làm sao hiểu được đây?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Dạ dày trưởng khó chịu, năm tháng cao trung

Suốt một ngày thứ Bảy, Lục An Nhiên ngoại trừ lúc mặt trời vừa ló ra đi ra cửa cùng với Lục An Hồ luyện tập thân thể, sau đó liền đem bản thân nhốt trong phòng, thời điểm giữa trưa, Kỳ Nhu cũng bước vào trong phòng Lục An Nhiên, hai mẹ con ngay đến cả cơm trưa cũng không ăn cuối cùng vào giờ cơm tối mới xuất hiện trước mắt mọi người, đặc biệt là Kỳ Nhu, nhìn bộ dạng tựa như từ đêm qua đã mất ngủ một mạch bận rộn đến hiện tại vậy.

Trong đôi mắt xinh đẹp của hai mẹ con đều xuất hiện những tơ máu đỏ. Bộ dạng này thời điểm xuất hiện trước bàn cơm buổi tối, thực sự dọa cho mọi người đều nhảy dựng lên. Hôm nay hai vợ chồng Lục Quân Phong cũng theo thường lệ cuối tuần đến thăm Lục Kiếm Hào, vì vậy trên bàn cơm này trừ Lục Quân An ra những người nên đến đều đã có mặt đông đủ.

“Hai mẹ con chị cả một đêm không ngủ sao?” Ánh mắt Từ Liên Tâm tràn đầy vẻ kinh ngạc: “Bận rộn chuyện gì thế?”

“Đêm hôm qua con đã nói với mẹ một số suy nghĩ của con, còn cho mẹ xem bản đồ phân bố chi tiết của trung tâm mua sắm Long thị, sau đó suốt một đêm mẹ đã đem suy nghĩ của con và phương pháp của bà về ra một kế hoạch có thể thực hiện được!” Lục An Nhiên cười nói, mặc dù mệt mỏi, nhưng nụ cười trên mặt lại thập phần sáng lạn: “Cho mọi người xem nè!” Lục An Nhiên lấy xấp kế hoạch đã được photo ra phát cho mọi người.

Khi cầm bản thiết kế trên tay trong mắt mọi người đều lập tức sáng lên, thiết kế theo phong cách cổ xưa quyền rũ, không gian được phân bố một cách hợp lý, còn có hiệu ứng của đồ họa CG (công nghệ đồ họa 2D), loại thiết kế này từ trước đến nay vẫn chưa từng thấy qua. Lục Kiếm Hào hài lòng gật đầu nói: “An Nhiên, trước cuối tuần sau, giao cho ông một bản kế hoạch thiết kế, đến thời điểm đó ta sẽ cho người tu sửa nhà hàng dựa theo bản kế hoạch thiết kế của con, còn về phương diện quảng cáo...”

“Ba, về việc quảng cáo, trước thứ 4 tuần sau con sẽ gửi cho ba bản kế hoạch, ngoài ra...” Kỳ Nhu vươn tay ra vuốt ve đầu của Lục An Nhiên: “Ngoài ra An Nhiên đã lấy được toàn quyền quảng cáo ở lầu một của trung tâm mua sắm Long thị hai tháng tính từ ngày khai trương, vì thế con sẽ dựa vào ưu thế của điểm này làm một chút phát triển nổi bật!”

“Cái gì?” mọi người đều sửng sốt, không dám tin mà nhìn Lục An Nhiên, cư nhiên lại giành được quyền quảng cáo quan trọng nhất ở lầu một, đây đúng là lợi ích ngàn vàng khó có được đó!

“An Nhiên, quyền quảng cáo này con làm sao mà lấy được thế?” Vẻ mặt Lục Kiếm Hào có chấn kinh cũng mang theo chút nghi hoặc.

“Hai tháng trước trong yến hội do Long thị tổ chức, con đi tìm người thừa kế của Long thị, đàm phán với anh ta mà giành được. Anh ấy nói đây cũng là lợi ích mà anh ta tạo ra cho năm nhà hàng mới tiến vào trung tâm, bất quá chỉ là do con là người đầu tiên đến bãi phóng, cho nên anh ta thấy được thành ý, liền trao cho con vị trí tốt nhất này.”

“Chuyện này!” Lục Kiếm Hào nhìn Lục An Nhiên, trong mắt tràn đầy vẻ tự hào: “Đây mới đúng là cháu gái của Lục Kiếm Hào ta! Tốt!”

Những người còn lại trên bàn cơm cũng hướng ánh mắt tán thưởng tới Lục An Nhiên.

“An nhiên, có chỗ nào cần giúp đỡ, cứ nói cho anh An Thạc và anh An Minh của con biết, không cần khách khí!” Lục Quân Phong cũng thập phần vui vẻ nhìn đứa con gái có triển vọng của anh cả, ngay lập tức liền quyết định: nếu như ông đã không thể làm cánh tay đắc lực của anh cả, ông liền để cho hai người con trai của mình toàn tâm toàn ý làm cánh tay đắc lực cho đứa con gái duy nhất của anh cả!

“Cảm ơn chú Hai!” Lục An Nhiên cười hi hi, một đôi mắt liếc qua Lục An Minh: “Hôm qua, anh An Minh đã giúp đỡ em rất nhiều! Hôm khác em nhất định sẽ mời anh An Minh một bữa ra trò mới được...”

“Oe...” vừa nghe những lời này, dạ dày Lục An Minh liền như trời long đất lở còn cào cả lên.

“Chuyện gì xảy ra thế này?” Từ Liên Tâm nhìn con trai mình.

“Không... Không sao...” thực khó khăn mới có thể áp chế cổ mùi vị buồn nôn kia xuống, sắc mặt Lục An Minh cũng không phải tốt cho lắm, phát tay với Từ Liên Tâm: “Con, con ăn no rồi, mọi người từ từ dùng nhé...” đã qua một ngày, cảm giác căng trương trong dạ dày vẫn xưa mãi cũng không đi.

“Con mới ăn chưa được hai miếng nữa mà!” trên mặt Từ Liên Tâm có chút lo lắng: “Dạ dày khó chịu sao?”

“Không, không sao...” Lục An Minh vô lực phát tay: “Con lên lầu trước đây!” dứt lời liền rời khỏi bàn cơm đi lên lầu.

Lục An Hồ đồng tình Lục An Minh đang đi xa dần, loại tư vị đau khổ này anh vô cùng hiểu rõ...

Sau đó, đương sự là Lục An Nhiên liền cười đến vô hại, việc tu sửa trang trí nhà hàng đã xử lý xong, Lục An Nhiên cũng coi như có thể yên tâm được rồi, ngày mai là phải đi đến Nhất trung thành phố S báo danh, tâm tình Lục An Nhiên lại có chút phức tạp.

“Ngày mai con phải đi báo danh ở Nhất trung rồi đúng không!” Lục Kiếm Hào nhìn Lục An Nhiên hỏi.

“Dạ vâng!” Lục An Nhiên ngồi thẳng người dậy, ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Ngày mai chủ nhật lên báo danh để xếp lớp, ngày mốt thứ Hai chính thức lên lớp.”

“Ngày mai mấy giờ báo danh?” Từ Liên Tâm mở miệng hỏi.

“Báo danh trước 9 giờ.” Lục An Nhiên nói: “Chắc cỡ trưa ngày mai liền có thể về nhà ăn cơm, tối mai con có hẹn cô Tàn đến đây.”

“Cạch” chiếc muỗng trong tay Lục An Duy rơi xuống, gõ lên chiếc chén đựng canh bí đao, phát ra âm thanh giòn giã.

Lục An Nhiên nhìn qua Lục An Duy, đem tia hoảng loạn của anh thu vào đáy mắt, đau lòng người anh họ có chút thật thà trong tình yêu này. Người ngoài cuộc như cô đều có thể đem mọi chuyện nhìn ra được, và lại còn có thể nhìn thấu tất cả, rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt, tại sao lại đi đến bước đường này? Lục An Nhiên không hiểu, cũng không hi vọng sẽ nhìn thấy như vậy.

Kiếp trước Lục An Nhiên đã sai lầm một đời, tình yêu gì đó, đối với hai kiếp làm người của Lục An Nhiên mà nói so với tình yêu Lục thị quan trọng hơn, những thứ hào nhoáng viễn vông như vậy... bản thân Lục An Nhiên đã chết tâm đối với loại chuyện tình yêu này rồi, cuộc đời này cô chỉ muốn giữ vững Lục thị, bảo vệ thật tốt những người xung quanh cô. Cô hi vọng những người bên cạnh có thể hạnh phúc, cô tin rằng giữa Lục An Duy và Tàn Thư Hàm chính là tình yêu, cô hi vọng hai người bọn họ có thể hạnh phúc, có một tương lai tươi đẹp.

“Sao thế?” Từ Liên Tâm nhìn sang Lục An Duy, mấy đứa nhỏ này tại sao từng người từng người một đều không bình thường thế này?

“Không có gì.” Rút một tờ khăn giấy, lau miệng, Lục An Duy đẩy bộ dụng cụ ăn trước mặt ra: “Con ăn no rồi.” dứt lời đứng dậy rời khỏi bàn ăn. Rõ ràng đã quyết định là sẽ đem Tàn Thư Hàm cất giấu nơi đáy lòng, nhưng hoàn cảnh như hiện tại đột nhiên nghe thấy, tim của anh vẫn rất khó không bị dao động: “Con... Con đi nhà sách một lát.”

“Đi sớm về sớm.” trên mặt Lục An Nhiên vốn không để lộ ra cái gì, chỉ là tiếp tục ăn bữa tối của mình.

“Ừm.” Lục An Duy đáp lại một tiếng liền bước từng bước lớn rời khỏi Lục trạch.

Kỷ Nhu như có suy nghĩ gì đó nhìn Lục An Nhiên, dùng ánh mắt dò hỏi. Mà sau đó lại kiên định gật gật đầu, điều đó đã chứng minh suy đoán của Kỷ Nhu, không sai, chính là như vậy.

Uống nước canh bí đao trong chén, Kỷ Nhu bắt đầu dĩ lạc đầu. Thanh niên thời nay thật là... bất quá bà cũng không có tư cách đi nói những thứ này, năm đó khi bà và ông Hạo gặp nhau cũng là nhất kiến chung tình sau đó lờ lờ kéo kéo đến ba năm sau mới chính thức đến với nhau.

Trên bàn cơm lại trở về yên lặng, mọi người yên lặng ăn cơm tối. Ngẫu nhiên nói vài câu về chuyện kinh doanh, và chuyện học hành của Lục An Nhiên. Ăn xong cơm tối, Lục An Nhiên trở về phòng chuẩn bị cặp táp và quần áo phải mặc cho ngày mai.

Cầm những hồ sơ tốt nghiệp và bằng thành tích Sơ trung kiểm tra lại một lần, sau đó bỏ vào trong chiếc cặp mới mua. Cả quyển sổ bình thường cô hay ghi chép cũng bỏ vào trong đó, còn có một số dụng cụ vừa mới mua, chọn ra vài cây bút thuộc loại cô thích bỏ vào trong hộp đựng bút hình trụ bỏ vào trong cặp sách.

Dọn dẹp xong cặp sách lại đứng dậy chuẩn bị quần áo phải mặc đi báo danh, sáng ngày hôm qua cô cùng Kỷ Linh cũng mua được vài bộ váy liền không tẻ, Lục An Nhiên ước thử bộ váy trước người, phối đồ xong. Dùng một cái móc treo lên bờ sang một bên, sau đó cũng bỏ chiếc cặp lên trên bàn, Lục An Nhiên ngồi trên chiếc giường mềm mại phát ngốc.

Kiếp trước trước lòng nhiệt tình “giúp đỡ” của Sở Dao, Lục An Nhiên vượt qua đoạn thời gian u ám nhất thời Cao trung, chịu đủ bạo lực học đường. Sống trong hoàn cảnh như vậy, Lục An Nhiên chán ghét việc đi học, chán ghét việc bắt chuyện với mọi người, sự tự ti trong lòng càng ngày càng lên tới

đỉnh điểm, làm cho tính cách cũng cô cũng trở nên nóng nảy cáu kỉnh hơn. Mặc dù tiến vào Lục thị, vốn không hề có người nào ăn hiếp cô, nhưng ánh mắt của những con người đó không ai là không mang theo tia khinh bỉ và trào phúng, mỗi ngày đều phải đối mặt với loại ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, Lục An Nhiên lại càng tự ti hơn, tính cách cũng càng ngày càng trở nên méo mó.

Dùng sức đập vài cái vào đầu, đem ký ức không vui về gì của kiếp trước trong đầu hung hăng đánh ra ngoài, Lục An Nhiên nắm chặt nắm tay. Kiếp này, cô vẫn học chung trường Cao trung với Sở Dao, mối quan hệ giữa hai người bọn họ cũng không thể tách rời được.

Nhớ lại kiếp trước, sau đợt huấn luyện quân sự đầu năm tiếp đó là ngày kỷ niệm thành lập trường, ban đầu cô được chọn là vai nữ chính trong một vở kịch, mỗi ngày Sở Dao đều ân cần niềm nở đi xem cô tập luyện, cùng cô đọc thuộc lời kịch. Nhưng trước một ngày lên biểu diễn, cô bởi vì ‘tai nạn’ nên không thể tham dự buổi lễ vào ngày hôm sau, vì thế Sở Dao đã thay thế cô lên đóng vai chính trên sân khấu, nhận được sự khen ngợi của toàn hội trường. Mà tin tức liên quan đến cô bay đầy trời lại là ‘Tính tình kém cỏi của thiên kim đại tiểu thư, làm trận bỏ diễn’, nghĩ lại lần đó chắc cũng là ác ý của Sở Dao làm ra! Sau đó không lâu, cô liền thay Sở Dao ra mặt, bị ép phải chuyển trường, mà sau lần đó, cuộc sống rục rờ thời Cao trung của Sở Dao cũng chính thức được khởi động, trước tiên là năm nhất đã đạt được tư cách tiến vào Hội học sinh, năm hai trở thành một trong những học sinh đại diện tham gia vào cuộc thi học sinh giỏi toàn quốc đạt danh hiệu xuất sắc, năm ba làm Hội trưởng Hội học sinh, còn chưa tốt nghiệp đã nhận được thư mời nhập học của những trường đại học nổi tiếng...

Mà sau lễ kỷ niệm thành lập trường đó, Lục An Nhiên triệt để bị chôn vùi vào hố sâu nhất của cuộc đời con người, ngay cả sau khi chuyển trường, có vài lần cô muốn để cho những bạn học mới thay đổi cách nhìn về mình, đều bị một câu ‘bất cần’ của Sở Dao phá hư. Có lẽ cũng bởi vì như vậy, cho nên lúc đó Lục An Nhiên hoàn toàn ý lại vào Sở Dao người luôn ở bên cạnh cô lúc đó, mới có thể tâm sinh ái mộ đối với Lâm Hạo Thịnh đột ngột xuất hiện.

Nghĩ đến Lâm Hạo Thịnh, tim Lục An Nhiên một lần nữa đau thắt, cô hận hấn, hận hấn âm lãnh tuyệt tình. Người đàn ông mà cô dành cả cuộc đời để yêu, lại cũng là người đã cắt đi cái lưỡi của cô. Lục An Nhiên cảm thấy không thể khống chế được cả người run lên, nỗi sợ hãi xen lẫn sự ghê tởm, một loại cảm xúc được sinh ra mà ngay cả chính cô cũng không thể nói rõ ràng nó như thế nào.

Bầu trời đêm đang yên tĩnh bỗng bị xé toạc dữ dội bởi một tia chớp đột ngột xuất hiện, tiếp sau đó là tiếng ầm ầm vang dội của thiên lôi, không để cho ai có cơ hội thở gấp, mưa như trút nước từ trên trời xuống, những hạt mưa ôn ào làm cho tâm tình mỗi người sinh ra phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Báo danh cao trung, phong ba xếp lớp

Trải qua cơn mưa gột rửa đêm qua, bầu trời ngày chủ nhật phá lệ trở nên xanh thẳm, trong không khí hỗn hợp mùi nước mưa hòa quyện với mùi đất, làm cho tinh thần con người trở nên phấn chấn. Kết thúc buổi huấn luyện, Lục An Nhiên dùng khăn lau đi vệt mồ hôi trên mặt.

“Hai tháng này cũng không uống công chạy bộ, thể chất của em rõ ràng đã tốt lên rất nhiều!” Lục An Hồ vui vẻ nói.

“Đừng đó!” Lục An Nhiên cũng rất tán đồng lời của Lục An Hồ, ngày đầu tiên khi chạy bộ cùng Lục An Hồ, sau nửa tiếng đồng hồ, cô mệt như một con chó chết ngồi liệt dưới đất, căn bản động cũng không nổi nữa. Nếu như không phải buổi tối hôm đó, Lục An Hồ giúp cô làm một vài động tác mát xa thả lỏng cơ bắp, sợ rằng hôm sau cô cũng đừng mơ có thể bò dậy! Nhưng hiện tại không như vậy nữa, hôm nay cô chạy bộ cả tiếng đồng hồ, mặc dù cũng có chút mệt, nhưng cảm giác vui vẻ nhẹ nhàng sau khi đổ mồ hôi, cô cũng đã xác định được thể chất của bản thân cũng càng ngày càng tốt hơn rồi: “Có phải là em có thể theo anh học những động tác phòng thân rồi không!”

“Có thể rồi!” Lục An Hồ gật đầu nói: “Bắt đầu từ sáng ngày mai anh sẽ dạy em từ những động tác múa quyền căn bản nhất trong quân đội.”

“Được!” Lục An Nhiên cười: “Đi thôi! Đi về tắm rửa, ăn sáng xong cũng đến giờ đến trường rồi.”

“Ừm.” Lục An Hồ gật đầu: “Hôm nay sẽ làm những gì?”

“Chú Trương hôm nay vẫn còn trong thời gian nghỉ phép, anh An Duy sẽ đưa chúng ta đi, sau khi đưa chúng ta đến trường mới đưa mẹ em đi công ty.” Lục An Nhiên nói: “Hôm qua anh An Duy mấy giờ về thế?”

“Gần 11 giờ mới về, không thấy anh ấy mua sách gì cả, nhưng quần áo toàn bộ đều ướt nhẹp, bác gái cả nhìn thấy liền tự mình nấu canh gừng bụng lên cho anh ấy, sau khi tận mắt nhìn anh ấy uống hết canh gừng lại nói vài câu, bác gái cả liền đi ngủ.” Lục An Hồ lắc đầu nói: “Anh đoán anh ấy nhất định không phải đi mua sách.”

“Anh cảm thấy anh ấy đã đi đâu?” Lục An Nhiên nhướn mày cười hỏi.

“Em rõ ràng đã biết còn hỏi anh cái này làm gì?” Lục An Hồ dùng ngón trỏ chọc một cái vào đầu Lục An Nhiên.

“Cái này không phải do em muốn xem hai chúng ta suy nghĩ có giống nhau hay không sao!” Lục An Nhiên xoa xoa chỗ bị chọc đau cười hi hi nói: “Hay là đếm 3 2 1 cùng nhau nói?”

“OK!” Lục An Hồ đồng ý: “3...”

“2...”

“1...”

Hai người mỗi người một số cùng nhau đếm ngược, sau đó hai miệng một lời cùng nhau nói: “Đi tìm cô Tần!”

Thấy đối phương nói ra câu giống hệt như mình, hai người đồng thời cười phá lên. Thật ra hai người bọn họ cũng chỉ là đoán đúng được một nửa, Lục An Duy đã quyết định không đi tìm Tần Thư Hàm nữa, tự nhiên sẽ không tùy tiện lại đi tìm cô ấy, anh cũng chỉ là giống như trước kia đứng dưới cửa sổ nhà cô ấy, nhìn bóng hình xinh đẹp kia in trên cửa sổ mà phát ngốc thôi...

Lục An Duy biết rằng hành động này của mình cũng không về vãng gì, có chút giống như đang đi rình rập người khác, nhưng anh không nhìn được. Anh muốn thấy cô, muốn đến phát bệnh. Anh không biết cô sống có tốt không, có ăn cơm đúng giờ, có chú ý đến sức khỏe bản thân, hiện tại buổi tối hay trở lạnh, anh không biết cô có bị cảm lạnh hay không. Cho đến khi ánh đèn trong phòng cô tắt đi, Lục An Duy mới nhẹ giọng đối với không khí nói một câu: “Ngủ ngon...” sau đó theo như cũ về Lục Trạch.

Lúc lái xe, Lục An Duy chăm chú nhìn con đường trước mặt, tất cả những trường tiểu học, Sơ trung, Cao trung của thành phố S đều báo danh vào ngày hôm nay, dẫn đến tình trạng kẹt xe trên con đường bình thường vốn dĩ rất rộng rãi. Vốn dĩ lộ trình chỉ cần đi 30 phút, bây giờ 45 phút mới đi được hơn 2/3 lộ trình. Cuối cùng khi đến vị trí không xa cổng trường Nhất trung cũng vừa tới giờ, bởi vì còn phải quay đầu xe, Lục An Nhiên và Lục An Hồ liền xuống xe trước. Sau khi xuống xe Lục An Nhiên còn quay lại chào tạm biệt Kỳ Nhu và Lục An Duy đang ngồi trên xe sau đó mới quay qua cùng Lục An Hồ tiến vào cổng trường.

Đứng trước cổng trường, Lục An Nhiên lại có chút cảm giác chần chờ, cảm giác ngượng ngùng vì tạp trần trong lòng trong khoảng khắc làm cô có chút hơi sợ... lo sợ sau khi bước thêm một bước... khoảnh khắc đó cô lại quay lại giống như kiếp trước, vô số ánh mắt khinh bỉ cùng trào phúng nhìn cô từ trên xuống dưới...

“Đứng đây phát ngốc cái gì vậy?” Lục An Hồ nhìn thấy bộ dạng Lục An Nhiên như vậy, có chút không hiểu, mắt thấy đã sắp trễ giờ, em ấy sao lại còn chậm chạp như vậy? vì thế nắm lấy tay Lục An Nhiên kéo về phía trước.

Sự lôi kéo dữ dội đưa Lục An Nhiên quay lại với thực tại, giẫy tiếp theo chân cô đã bước vào sân trường Nhất trung. Cô của hiện tại đã không còn là cô của kiếp trước nữa, bi kịch của kiếp trước tuyệt đối không thể lặp lại vào kiếp này!

Đi theo Lục An Hồ đến địa điểm báo danh, ở đây đã xếp một hàng rất dài, hai người đứng ở đội ngũ phía cuối, phía trước hình như còn có khoảng 30 người đồ lại. Lục An Nhiên thở ra một hơi, nhìn nhìn phía trước, sau đó bình ổn lại nhịp tim đang đập loạn của mình. Ước chừng đợi cỡ 10 phút, mới đến lượt Lục An Nhiên và Lục An Hồ, mà đằng sau hai người vẫn còn hơn mấy chục người xếp hàng, xem ra do hôm nay kẹt xe, nên đa số mọi người đều bị đến muộn.

Trước tiên là nộp giấy chứng minh, sau khi ký tên xác nhận xong, đi đến một cái bàn nơi các thành viên hội học sinh đang ngồi để nhận sách mới, thẻ học sinh, sau khi nhận xong tất cả lại đi đến một cái bàn khác để lấy tờ đơn điền thông tin, và nhận tư liệu xếp lớp.

Sau khi Lục An Nhiên lãnh xong tất cả mọi thứ, lật dở tư liệu xếp lớp, Lục An Nhiên nhìn thấy dòng chữ viết bằng mực đen có hơi nguệch ngoạc ghi lớp D năm nhất, còn nhớ kiếp trước cô vào lớp A, bởi vì Sở Dao học lớp A, bởi vì để được cùng với Sở Dao học chung một lớp, nên cô đã nấn nỉ, làm nũng tìm đủ mọi cách để được chuyển vào lớp A.

“Em học lớp D sao?” Lục An Hồ hơi hơi nhíu mày: “Vậy anh sẽ nghĩ cách để được chuyển về lớp D vậy!” vốn dĩ mục đích của anh chính là để bảo vệ Lục An Nhiên.

“Anh ở lớp A hả!” Lục An Nhiên nhìn thấy chữ viết ghi trên tờ tư liệu xếp lớp trên tay Lục An Hồ nói: “Anh vẫn là đừng nên chuyển qua đây thì hơn! Nếu như em đoán không sai, Sở Dao cũng ở lớp A, anh ở lại lớp A giúp em quan sát cô ta đi!”

“Cũng được...” Lục An Hồ gật gù đầu, ở trong trường học, sự nguy hiểm nhất của Lục An Nhiên chắc là đều bắt nguồn từ người nào đó tên Sở Dao đi!

“Lục An Nhiên...” một nam sinh ngẫu nhiên đi ngang qua dùng giọng nói vô cùng dịu dàng gọi tên Lục An Nhiên.

“...” Lục An Nhiên ngạc nhiên, dùng bước chân nhìn qua bóng lưng nam sinh trước mặt đã gọi tên cô, anh ta mặc bộ đồng phục mùa hè của học sinh Nhất trung, có lẽ là một học trưởng, nhìn bóng lưng có chút hơi quen, nhưng Lục An Nhiên lại không biết rằng bản thân đã từng thấy bóng dáng đó ở đâu.

“Sao vậy?” Lục An Hồ nhìn cước bộ Lục An Nhiên đã dừng lại liền hỏi: “Em lại đang phát ngốc gì nữa thế?”

“A?” Lục An Nhiên hồi hồn: “Ồ... không có gì. Chúng ta đi thôi!”

Hai người đi theo bảng chỉ dẫn trên đường và sự chỉ dẫn của thành viên Hội học sinh mà thuận lợi tìm được lớp của mình, Lục An Nhiên nhìn thấy hai người quen trong lớp này, tâm tình đột nhiên tốt lên, chuyện lúc nãy và phải nam sinh kỳ lạ kia cũng bị cô ném ra sau đầu.

“An Nhiên!” Kỳ Linh nhìn thấy Lục An Nhiên cũng phân đến lớp D, cùng với mình vẫn là bạn chung lớp, liền lập tức xông ra ôm chặt lấy Lục An Nhiên

như gấu Koala sau đó vui mừng kéo lấy hai tay Lục An Nhiên nhảy nhót: “Thật vui nha! Lại học chung một lớp rồi!”

“Đúng đó!” Lục An Nhiên cũng rất vui mừng, đi theo Kỳ Linh ngồi vào chỗ còn trống, hai người một trái một phải ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ cùng nhau nói chuyện. Cảm giác dường như sau lưng có ánh nhìn dán chặt vào lưng mình, Lục An Nhiên liền tò mò quay lại, lại đối diện với đôi mắt của nam sinh đang ngồi đằng sau. Lục An Nhiên nghĩ thấy mùi hương hồng trà nhàn nhạt phát ra từ đồng phục người nam sinh này liền nhớ lại gương mặt của người này: “Tần Thư Mặc?”

“Bạn còn nhớ tôi sao!” Tần Thư Mặc cười sáng lạn, rõ ràng là đối với chuyện Lục An Nhiên còn nhớ tới tên của mình lấy làm vui vẻ.

“Đúng đó! Có duyên thật đó! Chúng ta lại là bạn học chung lớp rồi!” Lục An Nhiên cười cười, nhưng sau đó lại nghi hoặc cau mày: “Nhưng mà không phải cuộc thi đầu vào Cao trung năm nay cậu đứng nhất toàn thành phố sao? Tại sao lại vào lớp D? không phải cậu nên ở lớp A mới phải sao?”

“Năm nhất của Nhất trung không phân lớp theo thành tích, đến năm ba mới phân như vậy thôi, năm nhất phải cân bằng thành tích của các thành viên trong lớp, cho nên tôi liền được phân vào lớp D!” Tần Thư Mặc cười giải thích.

“Như vậy à!” Lục An Nhiên cười nói: “Lát nữa lúc xếp chỗ ngồi, chúng ta còn được ngồi gần như vậy thì quá tốt rồi!”

“Ừm?” Tần Thư Mặc không nhìn được trước mắt sáng lên, đây là ý tứ gì? Anh có thể mơ mộng một chút không?

“Như vậy có chỗ nào không hiểu liền có thể tùy thời hỏi cậu rồi!” Lục An Nhiên nhớ lại lúc học Sơ Trung Lâm Đạt chính là như vậy giúp cô! Nhớ đến Lâm Đạt, Lục An Nhiên có chút lo lắng, tuy rằng cô biết ngôi trường mà Lâm Đạt đang theo học là ngôi trường hoàn toàn phong bế tin tức, cô đã gửi bảy tin nhắn vào hòm thư của Lâm Đạt, nhưng tất cả như đá chìm đáy biển hoàn toàn không có hồi âm, Lâm Đạt ra nước ngoài hai tháng cũng chỉ gọi cho cô một lần báo bình an duy nhất vào hôm cô đến nơi, Lục An Nhiên không tránh được có chút lo lắng.

“Thì ra là vậy...” Tần Thư Mặc cười cười, trong mắt thoáng qua tia mắt khó phát hiện được.

“Ừm?” Lục An Nhiên không hiểu ý nghĩa trong câu nói của Tần Thư Mặc cho lắm, ngơ ngác đầu lại nhìn vào Tần Thư Mặc, chờ đợi câu giải thích tiếp theo của anh.

Nhất thời Tần Thư Mặc cũng không tìm ra lý do giải thích hợp lý hơn, đang ảo não, chủ nhiệm lớp liền tiến vào, giải vây cho Tần Thư Mặc đang xấu hổ.

“Ừm... tất cả im lặng!” chủ nhiệm lớp là một thầy giáo khoảng trên dưới 30 tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, một chiếc quần tây sẫm màu. Đầu tóc có chút rối loạn, gương mặt mặc dù anh tuấn, nhưng luôn mang lại cảm giác dường như còn mơ màng vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Sự xuất hiện của chủ nhiệm lớp, lớp học đang ồn ào đồng loạt yên tĩnh lại.

“Thầy họ Lư, gọi là Lư Duệ. Là giáo viên chủ nhiệm sẽ dẫn dắt các em cho đến khi các em kết thúc năm hai Cao trung, môn thầy dạy là tiếng Anh. Những môn học khác thầy không quan tâm, mỗi lần kiểm tra tiếng anh mà những ai có số điểm thấp hơn điểm trung bình toàn lớp, liền chép phạt những đề mục làm sai 20 lần, những từ đơn ghi sai chép phạt 100 lần.” Lư Duệ nhìn thoáng qua học sinh trong lớp: “Thầy rất ghét phiền phức, mọi chuyện phát sinh đều kiểm tra nghiêm túc, Lớp trưởng chọn hai người, một nam một nữ. Đồng thời Lớp trưởng sẽ đại diện cho tiết tiếng Anh, Lớp trưởng nam sẽ quản công tác bên ngoài và phạt viết, nữ Lớp trưởng quản bài tập và thu phát bài. Đều nghe hiểu không?”

“Nghe... nghe hiểu rồi...” âm thanh trả lời thưa thớt lại còn rất nhỏ, sợ là mọi người vẫn còn chưa từ trong lời nói của Lư Duệ phản ứng lại được, đều nói học sinh của Nhất trung toàn là tinh anh, giáo viên dạy học trong Nhất trung là tinh anh trong tinh anh... nhưng giáo viên Lư Duệ này, tại sao lại đem lại ấn tượng so với trong tưởng tượng của họ kém xa quá...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Rút thăm lớp trưởng, bá đạo tuyên bố

“Cộc” một tiếng, trên bục giảng Lư Duệ hùng hăng đập chồng sách và giáo án tiếng Anh lên bàn, nghiêm khắc lặp lại lời nói lúc nãy: “Đều nghe rõ rồi chứ!”

Dọa tới mức cả một lớp lạnh lợi đều run lên động tác nhất trí trả lời: “Dạ hiểu!”

“Good!” Lư Duệ hài lòng gật đầu: “Chức Lớp trưởng có ai muốn tự đề cử không?”

Cả lớp học đều yên lặng đến lạ, một chủ nhiệm như vậy, ai lại muốn làm Lớp trưởng cơ chứ! Đều có khả năng bị gọi tên lúc nào không hay!

“Không có sao?” Lư Duệ nhìn lướt qua mọi người: “Đề cử một ai đó cũng được!”

Lớp học như cũ im ắng, đề cử? Như vậy không phải là hại người khác sao... đều là bạn học với nhau, không cần thiết phải tuyệt tình như thế chứ...

“Nếu đã như vậy,” Lư Duệ lật quyển sổ điểm danh ra, quyển sổ điểm danh này hẳn ta vừa mới cầm tới thôi, trên tờ giấy vẫn còn chút ấm nóng: “Trong này đều có mã số học sinh của các em khi được phân vào lớp, nếu như đã không có người nào tiến cử cũng không có ai tự đề cử, vậy thì số 1 và số 7 làm Lớp trưởng đi! Số 1 và số 7 đứng lên!”

“Hà...” Tần Thư Mặc có chút sợ phiền toái, nhưng ai bảo anh là số 1 kia chứ? Liền đứng dậy: “Em là số 1.”

“Ừm!” Lư Duệ gật đầu: “Số 7 đâu?”

“Thầy... thầy ơi...” một nam sinh vắn nhược tóc cắt một tấc, mặt đeo mắt kiếng đứng lên: “Em, em là số 7.” Sắc mặt tái nhợt, xem ra là lúc nãy đã bị Lư Duệ dọa sợ rồi, hiện tại nói chuyện có chút lắp ba lắp bắp, chân cũng có hơi run lên.

“Tại sao số 7 cũng là con trai chứ?” Lư Duệ cau mày: “Vậy thì không cần số 7 nữa! số 17 đứng lên!”

Nghe đến không cần số 7 nữa, nam sinh đó thở ra một hơi ngồi xuống.

“An Nhiên, cậu là số 17 hả!” Kỷ Linh nhìn thấy mã số học sinh của Lục An Nhiên kinh ngạc nói.

“Ồ...” Lòng mày Lục An Nhiên giãn giãn, chỉ có thể nhận mệnh mà đứng dậy: “Thưa thầy, em là số 17.”

“Ừm!” Lư Duệ gật đầu: “Hai người các em giới thiệu đôi chút về bản thân đi!”

“Chào các bạn, mình tên là Tần Thư Mặc, tốt nghiệp trường Sơ Trung Phụ Chúc nhất trung.” Trong lòng Tần Thư Mặc vốn dĩ cự tuyệt việc làm Lớp trưởng này, nhưng nhìn thấy Lục An Nhiên là Lớp trưởng nữ còn lại, trong lòng không vui bỗng chốc nhận nhạo: “Sở thích là đọc sách và đá banh, hi vọng khoảng thời gian tiếp theo sẽ có thể cùng tất cả các bạn tạo ra những kỷ niệm vui vẻ.”

“Tần Thư Mặc à! Cái người thi đậu vô trường này đạt điểm cao nhất ư?”

“Trời ơi! Cư nhiên lại chung lớp với chúng ta? Cậu ấy không phải nên học ở lớp A sao?”

“Lớp trưởng này thật đẹp trai nha! Lớp trưởng Sơ trung của tôi là một con cóc đeo mắt kính đó!”

“Quả nhiên đeo mắt kính cũng phải xem mặt mũi!”

“Ngày đầu tiên đã được nhìn thấy thiên tài trong truyền thuyết rồi! cũng quá may mắn rồi đó!”

“Thiên tài? Thiên tài gì?”

“Thành tích vào trường của cậu ấy cách người đứng thứ hai cả 20 điểm, ở Sơ trung Phụ Chúc Nhất trung cũng luôn giữ vị trí thứ nhất!”

“Trâu bò vậy!”

“Còn không phải sao! Và lại bộ dáng cũng rất đẹp trai!”

“...”

Sau màn giới thiệu bản thân của Tần Thư Mặc mấy bạn học sinh trong lớp liền bắt đầu thì thầm bàn tán, ở Nhất trung thành tích chính là thực lực, người đứng đầu bảng của trường cách người đứng thứ hai tận 20 điểm, ở Sơ trung thì danh tiếng đồn xa, hiện tại lại được bàn tán đến vô cùng kỳ diệu. Cứ tưởng là bị phân đến lớp D đều sẽ là những học sinh kém cỏi nhất hiện tại những người có suy nghĩ này đều thở ra nhẹ nhõm, người đứng đầu bảng toàn trường cũng học lớp D, thì bọn họ còn sợ cái gì nữa!

“Im lặng im lặng!” Lư Duệ dùng ngón trỏ gõ gõ mặt bàn: “Nữ Lớp trưởng, giới thiệu bản thân đi!”

“Mình tên Lục An Nhiên, tốt nghiệp Sơ trung Anh Hoa.” Trên mặt Lục An Nhiên mang theo nụ cười lễ độ, đây là lần thứ hai cô làm Lớp trưởng, dù gì cũng có kinh nghiệm làm Lớp trưởng 100 ngày trước đó, cũng sẽ không hoảng loạn giống như lần đầu tiên: “Sở thích là nấu ăn. Sau này vẫn mong mọi người giúp đỡ nhiều.”

Lục An Nhiên vừa báo tên ra, cả lớp đều bị trấn kinh, ở thành phố S ai lại không biết đến Lục thị? Lại có ai không biết đến thiên kim của Lục thị Lục An Nhiên chứ?! Cứ cho là bọn họ không muốn biết, nhưng những thông tin oanh tạc trên báo chí suốt mấy tháng trời, bọn họ cũng sẽ biết được đôi chút! Không thể tin được thiên kim của Lục thị cũng chung lớp với bọn họ, cả lớp D đều náo nhiệt hẳn lên.

Vốn dĩ khi nhìn vào gương mặt cô, mọi người cũng chỉ cảm thấy bạn học này có chút quen thuộc mà thôi, nhưng khi nghe đến tên cô mọi người liền tự động nghĩ đến nội dung trên bia tập chí, một thiên kim đáng giá ngàn vàng như vậy, có một số học sinh sau khi trải qua cảm giác kinh ngạc liền cau mày, lo lắng sau này trong quá trình tiếp xúc có hay không sẽ xảy ra chuyện gì đó không vui.

Sau khi Lục An Nhiên tự giới thiệu bản thân xong, liền không nói thêm gì nữa.

Lư Duệ lại tiếp tục gõ lên mặt bàn, lớp học ồn ào lại lần nữa trở lại im lặng: “Hai người các em ngồi xuống đi!” Đợi sau khi Lục An Nhiên và Tần Thư

Mặc đều ngồi xuống, Lư Duệ nhìn qua cả lớp lại tiếp tục nói: “Vị trí ngồi cứ ấn định theo vị trí hôm nay mà các em đã ngồi cố định về sau! Khi nào tâm tình của thầy vui về thì thầy sẽ sắp xếp lại vị trí cho các em!”

Bắt kể ánh mắt kinh ngạc của toàn bộ học sinh, Lư Duệ nhắc cổ tay lên xem đồng hồ: “Thời gian cũng không còn nhiều nữa, toàn bộ học sinh đến hội trường lớn tập trung, hai vị Lớp trưởng dẫn đường. Sau này mỗi khi tập họp đều sẽ xếp nữ một hàng nam một hàng, Lớp trưởng tự mình sắp xếp, thầy sẽ không nói lần thứ hai!” sau khi nói xong, Lư Duệ tắc lưỡi một cái: “Thật phiền phức! Xuất phát đi, xuống dưới lầu tự mình xếp hàng ngay ngắn vào, nhìn kỹ lớp trưởng của các em, đừng đứng sai qua lớp khác. Sau khi kết thúc buổi lễ ở hội trường lớn, Lớp trưởng lại dẫn các bạn về lớp.” Dứt lời liền cầm quyển sách tiếng anh và tập giáo án biến mất khỏi tầm nhìn của cả lớp.

Lớp học lại trở nên ồn ào một lần nữa, một đám đều cảm thấy giáo viên chủ nhiệm Lư Duệ này cực kỳ không đáng tin cậy, một số bạn lại còn có ý nghĩ muốn chuyển lớp, nhưng bỏ qua cơ hội chung lớp với người đứng đầu toàn trường, lại làm cho bọn họ cảm thấy không ổn...

Tần Thư Mặc và Lục An Nhiên nhìn nhau, bắt lực nhún nhún vai, sau đó bắt đầu tổ chức cho mọi người rời khỏi lớp học đi xuống dưới lầu xếp hàng ngay ngắn. Sau khi thống kê xong số lượng bạn học, những học sinh của ba lớp còn lại cũng đều đã xuống lầu xếp hàng xong, mỗi lớp học đều do chủ nhiệm lớp thống kê số lượng, phổ biến kỷ luật. Mà chỉ có lớp D là do hai Lớp trưởng là Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc chủ trì.

Sau khi xếp hàng xong, bắt đầu từ lớp A xuất phát tiến vào hội trường lớn, sau cùng là lớp D. Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc đều đứng đầu hai hàng, lúc tiến vào cửa lớn hội trường lớn bước chân Lục An Nhiên bỗng dừng lại.

“An Nhiên? Sao vậy?” đi đằng sau Lục An Nhiên là Kỷ Linh không cẩn thận liền va vào lưng cô: “Cậu không sao chứ?”

“Không.. Không sao...” Lục An Nhiên hơi hơi cuối đầu, dùng sức hít thở mạnh, sau đó liền dẫn đầu đoàn học sinh tiếp tục tiến vào.

Toàn bộ hội trường lớn là nơi có sức chứa đến hơn ngàn người rất rộng rãi, trước mặt là bục sân khấu cao nửa mét, báo cáo bình thường của trường, mở cuộc họp lớn. Tổ chức vũ hội biểu diễn chúc mừng cái gì đó, đều được tổ chức ở đây. Đường đi dưới sân khấu được trải thảm đỏ, cách sân khấu khoảng hai mét là từng hàng từng hàng ghế được sắp xếp thẳng hàng, mỗi chiếc ghế có thể ngồi được ba người.

Học sinh mới lấy lớp làm đơn vị, từng người từng người ngồi kế nhau. Những học sinh khác đang ngồi bàn tán gì đó, nhưng âm thanh vốn không hề lớn. Đúng giờ, lãnh đạo trường lên nói chuyện, trước tiên là chúc mừng những học sinh mới đang ngồi đây đã thi đậu vào Nhất trung, sau đó tuyên dương tinh thần khẩu hiệu của trường, sau khi nói xong vài nội quy của trường, có 8 người mặc quân phục ngực trang tiến lên, 8 người này chính là quân giáo quân huấn của lớp A tới lớp D. Sau khi giới thiệu xong quân giáo, lại có 8 người mặc đồng phục mùa hè của Nhất trung tiến lên. Trong 8 người này có 4 nam 4 nữ, toàn bộ đều là thành viên của Hội học sinh, sẽ phụ trách giúp đỡ hoạt động từ lớp A tới lớp D, có chút giống với trợ giảng, đồng thời còn phải tìm ra những học sinh mới có tư chất, bồi dưỡng thật tốt, lên năm hai có thể mời vào Hội học sinh.

“Chào mọi người, chị là người vừa mới gia nhập vào Hội học sinh thuộc lớp A năm hai thuộc bộ phận tuyên truyền tên Điền Diễm.” Người như tên, thành viên đầu tiên của Hội học sinh đứng ra giới thiệu, chiều cao khoảng gần 1m6, tóc được búi lại gọn gàng ở phía sau, một đôi mắt to tròn giống như có thể biết nói. Giọng nói nhẹ nhàng tựa như thanh âm tự nhiên của búp bê, ngọt ngào làm cho người nghe cảm thấy thập phần hưởng thụ: “Chị sẽ phụ trách lớp A năm nhất, hi vọng có thể giúp đỡ được mọi người!” thẹn thùng ngượng ngùng thè một chút đầu lưỡi ra, rất giống cô em gái của nhà hàng xóm, làm người khác không nhịn được muốn tới gần mà cẩn thận chăm sóc.

Tám thành viên Hội học sinh bắt đầu từ Điền Diễm từng người từng người tự mình giới thiệu, sau khi đến lượt hai người cuối cùng, hội trường thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh cảm thán. Nữ sinh xinh đẹp đoan trang, nam sinh anh tuấn soái khí, thật là một đôi kim đồng ngọc nữ mà! Trong bốn nhóm người cặp này có thể được coi là cặp có nhan sắc đẹp nhất!

“Chào mọi người, chị là thành viên Hội học sinh thuộc bộ phận giải trí tên Nhạc Ngưng San, đến từ lớp B năm hai.” Nữ sinh vừa mở miệng nói chuyện dáng người cao khoảng 1m65, dáng điệu uyển chuyển nhỏ nhắn, mái tóc dài đen nhánh xả trên vai, ngũ quan xinh đẹp dịu dàng. Vừa nhìn là biết cô gái này là người biết nhảy múa, khí chất thanh nhã trên người giống như không quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh, có một loại cảm giác như tiên từ hạ phàm: “Chị phụ trách lớp D, vẫn hi vọng học sinh của lớp D giúp đỡ nhiều.” Gương mặt được phủ lên một nụ cười như gió xuân, khiến người khác thập phần thoải mái. Xong phần giới thiệu bản thân, Nhạc Ngưng San xoay người đưa micro cho nam sinh cuối cùng giới thiệu bản thân, ngón tay hai người chạm vào nhau, làm cho Nhạc Ngưng San vội vàng cúi đầu, trên mặt phủ lên một tầng mây hồng.

“Tôi là Phó chủ tịch Hội học sinh, đến từ lớp A năm ba.” Nam sinh giới thiệu sau cùng là người duy nhất đến từ năm ba, chiều cao 1m79, đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, đồng tử màu nâu hạt dẻ, ngón tay nắm micro trắng nõn khớp xương rõ ràng, ngôn từ cử chỉ đều phát ra hơi thở cao quý của người được tiếp thu nền giáo dục cao cấp, thanh âm có chút trầm thấp, từ tính dễ nghe. Chỉ là nghe giọng của anh thôi, mà đã có không ít nữ sinh đỏ mặt. Nhìn khắp một vòng tìm thấy người mà mình để tâm, nam sinh cong khóe miệng tạo thành một đường cong đẹp đẽ: “Là phụ trách trợ giảng của lớp D, tôi rất bận, cho nên mọi người nếu như không có chuyện gì đừng đến làm phiền tôi!” nam sinh nhấn mạnh bá đạo tuyên bố không chỉ không đem lại sự phản cảm, ngược lại làm cho những nữ sinh ngồi phía dưới càng thêm ngưỡng mộ, 7 thành viên Hội học sinh phía trước, đều nói sẽ cố hết sức trợ giúp học sinh mới, hi vọng sau này sẽ hợp tác vui vẻ, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, các học trưởng học tỷ năm hai năm ba không có ai lại không nỗ lực học tập phấn đấu, ai lại đi quản những học sinh mới này? Nói là trợ giảng, thực ra cũng chỉ là làm theo quy trình mà thôi. Bất quá vị học trưởng này lại thẳng thắn nói ra sự thật như vậy, thật sự để lại cho mọi người một ấn tượng rất tốt!

“Học trưởng! Tên của anh là gì?” thấy nam sinh này muốn đi xuống khỏi sân khấu, một nữ sinh lớp A ngồi dưới sân khấu vội vàng hỏi.

Nam sinh ngẩng đầu nhìn qua bóng dáng xinh đẹp đang đang ngồi phía bên kia hội trường, khóe miệng nén cười: “Tôi tên Long Ngọc Tĩnh!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đi lấy đồng phục, đón tân thư hàm

Buổi lễ kết thúc, học sinh mới lại dựa theo vị trí lớp học của mình rời khỏi hội trường, toàn bộ quá trình Lư Duệ cũng không hề xuất hiện qua một lần, thật sự là một người vô cùng sợ phiền phức!

Dẫn các bạn học sinh về lớp học, yên vị chỗ ngồi, Lư Duệ lại nhàn hạ đứng lên, nhìn khắp một lượt học sinh lớp mình nói: “Bắt đầu từ ngày mai 1/9 chúng ta sẽ chính thức bắt đầu đi học, bốn tuần đầu tiên sẽ là kỳ quân huấn, buổi sáng lên lớp bình thường, buổi chiều tham gia quân huấn. Trong thời gian quân huấn, không được mặc đồng phục của mình, toàn bộ thống nhất mặc quân phục ngụy trang, hai bạn Lớp trưởng thống nhất số đo của các bạn sau đó cầm lấy chữ ký của thầy đi lãnh trang phục.” Lư Duệ ngừng một lát nói: “Số 1 thống kê, số 17 ghi lại!”

Tân Thư Mặc chỉ có thể đứng lên: “Bạn nào cao từ 1m5 đến 1m55 giờ tay.”

Toàn lớp chỉ có hai bạn nữ sinh giờ tay, Lục An Nhiên ghi lại.

“Bạn nào từ cao từ 1m55 đến 1m6 giờ tay.” Tân Thư Mặc đếm số lượng người, nói với Lục An Nhiên: “5 người.”

“Bạn nào từ 1m6 đến 1m65 giờ tay.” Tân Thư Mặc tiếp tục đếm số lượng sau đó nói: “Thêm cả cậu nữa là 12 người.”

“1m65 đến 1m7 giờ tay.” Tân Thư Mặc đếm xong, cúi đầu nói: “5 người.”

“1m7 đến 1m75.” Tân Thư Mặc nhìn quanh sau đó hướng Lục An Nhiên nói: “Thêm mình nữa là 6 người.”

Lục An Nhiên gật đầu, ở hàng 1m65 ghi xuống số “6”

Sau khi ghi chép xong, Lư Duệ đóng dấu tên của mình xuống bảng đăng ký sau đó lại đưa tờ giấy lại cho Tân Thư Mặc nói: Sau khi Lớp trưởng phát xong đồng phục trực tiếp ra về. Bắt đầu từ ngày mai trước 8 giờ sáng có mặt ở lớp học, những bạn cán sự lớp khác hai vị Lớp trưởng tự chọn ra, trước giờ tan học hôm thứ 6 nộp danh sách cho thầy!” nói xong liền một giây cũng không muốn lưu lại bước từng bước lớn ra khỏi lớp học.

Lục An Nhiên và Tân Thư Mặc lại nhìn nhau nhún vai. Lục An Nhiên bước lên bục giảng nói: “Bọn mình đi lấy đồng phục ngụy trang, mọi người tự mình hoạt động không nên quá ồn ào.” Dứt lời liền cùng Tân Thư Mặc rời khỏi lớp học, nơi lãnh đồng phục ngụy trang cũng không xa lắm, chính là ở lầu hai của tòa nhà kế bên, lúc Lục An Nhiên và Tân Thư Mặc tới nơi, những học sinh của lớp khác cũng đã ở đó lãnh đồ. Trong đám người đó Lục An Nhiên đã nhìn thấy người quen, không tự chủ được cau chặt đầu mày. Giây tiếp theo liền đem tâm trạng không vui này của bản thân giấu đi.

“An Nhiên!” lãnh xong đồng phục ngụy trang của lớp khi quay đầu lại liền nhìn thấy Lục An Nhiên, Sở Dao hơi sững sốt sau đó bày ra bộ dạng thân cận: “Cậu cũng đến lãnh đồng phục ngụy trang à!”

“Đúng đó!” Lục An Nhiên gật đầu.

“Tân Thư Mặc... phải không... mình là bạn thân của Lục An Nhiên, An Nhiên nhà mình còn phải làm phiền cậu quan tâm nhiều nhiều nha!” Sở Dao dùng cánh tay của mình ôm lấy cánh tay Lục An Nhiên ra về thân thiết.

“...” Tân Thư Mặc nhìn thoáng qua Sở Dao liền nói với Lục An Nhiên: “Mình đi báo số lượng trước.” Liền lướt qua Sở Dao bước nhanh rời khỏi.

“...” Lục An Nhiên đè nén xúc động muốn trợn mắt, kéo cánh tay của mình ra khỏi người Sở Dao: “Cậu lãnh xong đồng phục rồi thì mau quay về lớp đi!”

“...” Sở Dao không đoán trước được không chỉ Lục An Nhiên không phối hợp với à, mà ngay cả đến Tân Thư Mặc cũng một bộ dáng lười tiếp chuyện, trong khoảnh khắc có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn cười mỉm một chút rồi ho nhẹ nói: “Vậy mình về lớp A trước đây!”

“Đi cẩn thận...” Lục An Nhiên thật sự không muốn cùng Sở Dao nói nhiều, thậm chí đến nhìn cũng không muốn nhìn thêm bản mặt đó.

Sở Dao siết chặt nắm tay, đỡ lấy gói y phục đi theo vị Lớp trưởng nam còn lại đi xuống dưới lầu.

Nhìn Sở Dao rời khỏi, Lục An Nhiên hừ một tiếng liền nhìn thấy Tân Thư Mặc bung cả ba mươi bộ đồng phục trên tay, gấp gấp đi lên trước: “Đưa cho mình một nửa đi!”

“Không cần!” Tân Thư Mặc lắc lắc đầu liền bước từng bước lớn đi về phía trước.

“Này...” Lục An Nhiên đi theo sau Tân Thư Mặc vẫn là cảm thấy có chút không ổn: “Nhiều quần áo như vậy, cậu đừng một mình ôm như thế!”

Tân Thư Mặc vẫn không để ý, anh vốn không muốn để Lục An Nhiên phải khiêng đồ nặng, chỉ là quần áo thôi cũng không được! Vẫn may những bộ quần áo này đều được đựng trong túi sau đó còn được buộc chặt lại, anh khiêng lên cũng không tốn nhiều sức lắm.

Mang đồng phục đến lớp học theo số đo mà phát ra, ba mươi bộ đồng phục liền rất nhanh đã phát xong. Phát xong đồng phục, Lục An Nhiên và Tân

Thư Mặc cũng thông báo cho các bạn là đã có thể ra về, sau đó mới quay về chỗ ngồi thu dọn cặp sách.

“Lát nữa cậu trực tiếp về nhà sao?” Tần Thư Mặc hướng Lục An Nhiên hỏi.

“Ừm.” Lục An Nhiên gật đầu hỏi ngược lại: “Cậu thì sao?”

“Hôm nay chỉ học nửa buổi, trước tiên mình muốn đi ăn chút gì đó.”

“Vây hả!” Lục An Nhiên hơi mỉm cười.

“An Nhiên, mình đi trước nhé!” Kỷ Linh quơ quơ chiếc điện thoại trên tay nói: “Mẫu thượng đại nhân hôm nay rảnh rồi, tự mình cưỡi con ngựa ghé tới đón mình, đã đứng đợi trước cổng trường rồi.”

“Kỷ Linh, hay là cậu làm tổ trưởng tổ tuyên truyền nhé! Cảm thấy thế nào?” Lục An Nhiên lôi kéo Kỷ Linh nói.

“Cũng được thôi!” Kỷ Linh gật đầu: “Dù gì thì mình đã giữ chức vụ này từ nhỏ cho đến hiện tại luôn rồi, mặc dù chủ nhiệm lớp có chút kỳ lạ, nhưng ai bảo cậu lại là Lớp trưởng kia chứ? Mình cũng chỉ có thể bỏ mệnh bồi quân tử thôi!”

“Cám ơn nhé!” Lục An Nhiên vừa cười vừa nói.

“Khách sáo với mình làm gì cơ chứ?” lúc này di động của Kỷ Linh lại rung lên: “Không hay rồi, là đoạt mệnh liên hoàn call của mẫu thượng đại nhân! Mình đi trước đây! Bái bái hai vị Lớp trưởng đại nhân!” dứt lời liền vác ba lô sau lưng chạy từ từ ra khỏi tầm mắt hai người.

Nhìn thấy Kỷ Linh hấp tấp mà chạy đi, Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc không nói lời nào cười, sau đó Lục An Nhiên đeo ba lô của cô lên lưng, đang muốn tạm biệt, Lục An Hồ liền xuất hiện trước cửa lớp D: “An Nhiên, đi mau lên. Bụng anh đói muốn bẹp đi rồi!”

“Đi đây!” Lục An Nhiên trả lời sau đó vẫy vẫy tay với Tần Thư Mặc: “Ngày mai gặp nhé.”

“Ngày mai gặp.” Tần Thư Mặc cũng cười mỉm phất phất tay.

Lục An Nhiên và Lục An Hồ một đường rời khỏi lớp học, lúc đi đến nơi đậu xe, Lục An Duy đã sớm đợi ở đó rồi. Đón được Lục An Hồ và Lục An Nhiên, Lục An Duy mở miệng hỏi: “Trực tiếp về nhà sao?”

“Đương nhiên rồi!” Lục An Hồ xoa bóp cái bụng trống rỗng nói: “Buổi sáng chưa ăn được gì nhiều, lại hành hạ suốt cả một buổi, bây giờ đã 2 giờ chiều rồi, còn chưa được ăn cơm trưa nữa...”

Lục An Nhiên nở một nụ cười hết sức chân thành: “Vây em mời anh đi ăn cơm nhé!”

“Oẹ...” Lục An Hồ nghe xong Lục An Nhiên nói, cảm giác khủng bố ngày hôm đó lại trào lên, gần không được từng đợt buồn nôn trong dạ dày đang cuộn cuộn lên. Lục An Hồ vội vàng phất tay: “Không cần đâu... anh không đói nữa...”

Lục An Nhiên cười: “Không đói nữa?”

“Không đói nữa! Không đói nữa!” Lục An Hồ gật đầu như gãi tai, đùa à, dạ dày được anh công nhận là bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể! Bị Lục An Nhiên hành hạ thêm một lần nữa, anh phỏng chừng liền có thể nói câu tạm biệt với thế giới xinh đẹp này rồi.. đáng sợ...

“Bây giờ đi đâu?” Lục An Duy khởi động xe hỏi.

“Bây giờ đi đến Sơ trung Anh Hoa, đón cô Tần.” Lục An Nhiên nói: “Hôm qua không phải em đã nói là đi đón cô Tần tới nhà mình rồi sao?” trì hoãn một lúc, Lục An Duy mới đáp lại: “Ừm”

“...” Lục An Nhiên đánh giá biểu tình rất nhỏ trên mặt Lục An Duy, sau đó im lặng thờ dài hướng ra ngoài cửa sổ, liền nhìn thấy bóng dáng của một thiếu niên cách đó không xa, hình như chính là vị học trưởng ở trên hội trường đã làm một bài giới thiệu bản thân rất là thẳng thắn, tên gọi là gì nhỉ? Hình như tên là...

Long Ngọc Tinh...

Nhìn bóng dáng đó dần dần biến mất khỏi tầm mắt, có lúc Lục An Nhiên cảm thấy bóng dáng này cùng với bóng dáng của người đàn ông trong yến hội do Long thị tổ chức đêm đó như cùng một người. Do dự một chút, Lục An Nhiên lắc lắc đầu, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy, và lại cô ngay cả người đàn ông đeo mặt nạ đêm đó là ai còn không biết, làm sao có thể vừa khéo là học trưởng của mình chứ! Tiểu thuyết ngôn tình còn không có trùng hợp như vậy... thêm nữa, cô đã quyết định đời này cô chỉ cần Lục thị, chỉ cần công việc, không cần tình yêu gì cả? cho dù có là cùng một người đi chăng nữa thì có liên quan gì cô chứ?

Lắc lắc đầu, Lục An Nhiên xua tan bóng dáng đó ra khỏi đầu.

Thấy chiếc xe cô ngồi đã triệt để biến mất khỏi tầm mắt, Long Ngọc Tinh mới quay lưng đi lên chiếc xe BMW màu đen, bình thường bởi vì phải che dấu thân phận ở trong trường, Long Ngọc Tinh vốn không hay xuất hiện, nếu như không phải để thuận tiện đón Lục An Nhiên, anh căn bản cũng không cần tiến vào cái Hội học sinh làm chức Phó chủ tịch gì đó.

A Sâm đang ngồi ở vị trí ghế lái bắt lực lắc đầu, ai bảo thiếu gia nhà mình thích phải người ta kia chứ! Chuyển động chìa khóa xe, a Sâm khởi động xe, nghe thấy âm thanh khởi động xe vang lên, a Sâm có chút không vui cau chặt mày, loại xe chỉ tầm 3 40 vạn, khởi động liền cảm thấy không thoải mái. Cần phải biết trong gara của thiếu gia chiếc xe rẻ nhất là chiếc Cayenne đã hơn 300 vạn! loại xe hơi này chỉ thuộc dạng rác rưởi, anh còn không mua, nhưng mà tất cả những thứ này cũng chỉ là vì thiếu gia... ai bảo thiếu gia nhà cậu thích người ta lại còn muốn hạ thấp thân phận xuống chứ?

A Sâm không biết làm sao thở ra một hơi hỏi: “Thiếu gia, đi đâu?”

“Đi Tân Đông.” Long Ngọc Tinh mở miệng trả lời. Quảng trường mua sắm ở Tân Đông cũng sắp hoàn thành rồi, gần đến giai đoạn hoàn thành, anh càng phải quan sát kỹ hơn.

“Thiếu gia, cậu còn chưa ăn cơm nữa...” a Sâm có chút lo lắng, thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy Long Ngọc Tinh có vẻ mệt mỏi.

“Tôi không đói.” Long Ngọc Tinh thúc giục: “Mau lái xe.”

“Cái này...” A Sâm có hơi do dự, vẫn là gạt đầu: “Vâng thưa thiếu gia.” Âm thanh vừa dứt liền lái xe theo hướng Tân Đông.

Long Ngọc Tinh nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu bắt được bóng dáng không xua đi được mỉm cười nhàn nhạt. Hoàng hôn buông xuống, cô nghiêng đầu nhìn vào anh, cô cười ngọt ngào gạt đầu đáp ứng: “Được!”

Lần nữa mở mắt, Long Ngọc Tinh nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ.

Lục An Nhiên, em là của tôi! Em đã từng đáp ứng là sẽ gả cho tôi, nên em chỉ có thể là của một mình tôi!

“Hắt xì!” Lục An Nhiên đang ngồi trên xe đột nhiên nhảy mũi một cái.

“Cảm lạnh rồi sao?” Lục An Hổ nhìn Lục An Nhiên hỏi.

“Không có, chỉ là đột nhiên mũi có hơi ngứa.” Lục An Nhiên dùng mu bàn tay xoa xoa chiếc mũi hơi ngứa ngáy: “Không sao.”

Chiếc xe dừng lại trước cổng Sơ trung Anh Hoa, Lục An Nhiên xuống xe trước gọi đến số máy của Tần Thư Hàm “Cô Tần, em tới trước cổng trường rồi, cô mau ra đây đi!”

Ước chừng khoảng 2 phút trôi qua, Lục An Nhiên liền nhìn thấy bóng dáng của Tần Thư Hàm, hôm nay cô ấy mặc một bộ đồng phục công sở, bộ tây trang vừa vặn bó sát làm nổi bật thân hình kiều diễm, chiếc váy ôm bó sát hông chân mang một cái vớ quần màu đen, một cặp đùi thon thả ra không che giấu, liền có thể phát động sự liên tưởng vô giới hạn trong đầu những người xung quanh. Đôi cao gót 5 phân tương đối thấp nhưng lại có thể lộ ra đôi chân thon dài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Lập kế hoạch, bạn cũ qua đời

Cách cửa sổ xe, Lục An Duy nhìn thấy Tần Thư Hàm, một đôi mắt dán chặt không rời khỏi được. Hình như cô ấy sống rất tốt, nhìn qua cũng khá khỏe mạnh...

Tự tay giúp Tần Thư Hàm mở cửa xe phía ghế phó lái, Tần Thư Hàm nhìn thấy Lục An Duy ngồi ở vị trí ghế lái đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó mỉm cười ngồi vào, trái tim trong lồng ngực đập hoảng loạn thỉnh thoảng thỉnh thoảng, nhưng trên mặt vẫn là một bộ dáng điềm tĩnh.

Trong khoảnh khắc Lục An Duy bên phía ghế lái quay đầu đi qua hướng khác, nhìn thẳng về phía trước.

“Anh An Duy, về nhà thôi!” Lục An Nhiên mở miệng nói.

“Ừm.” Nghe lời Lục An Nhiên, Lục An Duy một lần nữa khởi động xe, lái xe về Lục gia. Trên đường về hai người Lục An Hổ và Lục An Nhiên khi thì tán gẫu, khi thì giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi, Tần Thư Hàm và Lục An Duy thì lại không có một chút động tĩnh gì.

Về đến Lục gia, Lục An Nhiên dẫn Tần Thư Hàm về phòng của mình, Lục An Duy lại đi đến chiếc ghế bắc dưới gốc cây lê trong sân đọc sách nghỉ ngơi.

Trong phòng của Lục An Nhiên, cô lấy ra bộ sách Cao trung mới tinh hôm nay được phát cho Tần Thư Hàm xem.

Tần Thư Hàm lật lật đại khái: “Phía trước đều là củng cố kiến thức của chương trình học Sơ trung, sau tháng Mười mới bước vào chương trình học mới.”

“Vậy thưa cô, lên Cao trung em nên bỏ tức kiến thức như thế nào là tốt nhất?” Lục An Nhiên hỏi, loại vấn đề chuyên ngành này vẫn là trực tiếp nhờ Tần

Thư Hàm tư vấn là tốt nhất.

“Tạm thời mà nói, mỗi tuần thứ Bảy cô đến dạy một buổi sáng liền đủ rồi.” Tần Thư Hàm nói: “Đợi đến cuối năm ba em mới cần phải bỏ tức hằng ngày, hiện tại không cần thiết.”

“Dạ! Như vậy cũng được!” Lục An Nhiên gật đầu, cuối tháng này cô liền bận rộn với việc sửa chữa trang trí nhà hàng mới, đầu năm sau khi nhà hàng mới khai trương cô liền càng bận rộn hơn, nếu như chỉ mỗi buổi sáng thứ Bảy bỏ tức thì, Lục An Nhiên vẫn còn khá nhiều thời gian để làm những việc khác, cũng khá tốt.

“Ha ha...” theo thói quen đi tới phía trước cửa sổ, Tần Thư Hàm liếc mắt một cái liền nhìn tới người đàn ông đang đọc sách dưới cây lê, anh rất tập trung, đến cả chiếc lá rơi trên người cũng không biết. Không biết là anh đang xem sách gì nhỉ... nhất định là tiểu thuyết ngôn tình rồi... nhìn nhìn, hình như đi động của anh ấy rung lên, anh ấy nhận điện thoại, khoảnh khắc ngừng đầu lên, ánh mắt của hai người giao nhau trong chốc lát. Lục An Duyệt đi chuyển ánh mắt trước sau đó đứng dậy rời khỏi sân.

Liếc thấy bộ dạng của Tần Thư Hàm, trông mắt đẹp vừa chuyển Lục An Nhiên lấy điện thoại ra hướng về phía Tần Thư Hàm “click” “click” chụp hai tấm hình.

Nghe thấy âm thanh chụp hình Tần Thư Hàm vội định thần lại, cười một cái: “Cư nhiên dám chụp trộm cô!”

“Em chụp hình cô rất đẹp.” Lục An Nhiên cười nói: “Chụp ba tấm, cô muốn xem không!”

Tần Thư Hàm cầm lấy điện thoại, nhìn thấy bản thân trong tấm ảnh, đứng trước cửa sổ, một bộ mặt chuyên chú nhìn ra bên ngoài, trên biểu tình có tia mắt mờ vì sự rời khỏi của ai đó. Ngón tay lướt trên điện thoại, lại đổi qua một ảnh khác, vẫn là cùng một bộ dạng, trước mặt học sinh lại có thể lộ ra thần sắc như thế, làm cho Tần Thư Hàm có chút quần bách, gương mặt đỏ lên hờn dỗi nói: “Lại con dám chụp cô, mau xóa nó đi!” Đầu ngón tay lại lướt một cái, tấm hình thứ ba lại không phải là cô. Tần Thư Hàm vừa nhìn lồng ngực liền co thắt, còn chưa phản ứng kịp đi động của Lục An Nhiên vì hết pin mà tắt nguồn mắt.

“...” nhìn thấy phản ứng của Tần Thư Hàm, Lục An Nhiên liền biết Tần Thư Hàm đã thấy tấm hình kia của Lục An Duyệt.

“Em... điện thoại của em hết pin rồi.” Tần Thư Hàm nhét điện thoại vào tay của Lục An Nhiên, thần sắc có chút hoảng loạn: “Cô, cô đi nhà vệ sinh một lát.”

“Cô cứ tự nhiên ạ.” Lục An Nhiên vừa xòe tay, tiếp lấy điện thoại, quả nhiên nhìn thấy điện thoại vì hết pin mà tự động tắt nguồn, xoay người tìm thấy cục sạc liền cắm vào.

Tần Thư Hàm đem cửa nhà vệ sinh khóa trái, một tay che miệng không tiếng động liền khóc nức lên. Tấm hình thứ ba căn bản không phải hình của cô, mà là do Lục An Nhiên cố ý di chuyển đến bức ảnh trên cùng nhất của Lục An Duyệt, trong bức ảnh hai mắt Lục An Duyệt đỏ bừng, hai má hóp lại teo tóp, đầu tóc rối loạn râu thì lởm chởm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn có vẻ phờ phạc. Nhìn thấy bức hình này, tim Tần Thư Hàm co thắt lại, từ lúc nào anh lại trở nên xơ xác như vậy?

Ước chừng khóc hơn 10 phút, Tần Thư Hàm mới rửa mặt, dặm thêm phấn mắt đi ra khỏi nhà vệ sinh, lúc nhìn thấy Lục An Nhiên thần sắc có chút lúng túng, lo lắng Lục An Nhiên sẽ hỏi sao mắt cô lại sưng đỏ như vậy, nên cô chủ động hỏi ngược lại để thay đổi chủ đề: “Hôm nay em đi báo danh xếp lớp rồi phải không, chủ nhiệm lớp như thế nào?”

“Chủ nhiệm lớp hả!” Lục An Nhiên nhìn thấy hốc mắt sưng đỏ của Tần Thư Hàm liền cố ý không nhìn mà trả lời: “Là một thầy giáo rất sợ phiền phức, thật sự cực kỳ... cực kỳ... cực kỳ sợ phiền phức!” Lục An Nhiên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một giáo viên như vậy. Mặc dù kiếp trước cô cũng có nghe nói qua chủ nhiệm của lớp D rất không có trách nhiệm lại sợ phiền phức làm người khác chán ghét, nhưng mà thực sự gặp phải mới biết được, trên thế giới này thật sự tồn tại loại giáo viên sợ phiền phức đến như vậy...

“Tên là gì?” Tần Thư Hàm mở miệng hỏi.

“Lư Duệ.” Lục An Nhiên trả lời.

“Ài?” giọng điệu của Tần Thư Hàm rõ ràng là có tăng lên vài phần.

“Thầy ấy nói thầy tên Lư Duệ.” Lục An Nhiên tò mò vì sao Tần Thư Hàm lại phản ứng mạnh như vậy, vì thế truy vấn: “Cô biết thầy ấy sao?”

“29 tuổi, chiều cao khoảng 1m89, đầu tóc rối loạn, cực kỳ ghét phiền phức, tiếng anh vô cùng giỏi...” Tần Thư Hàm miêu tả lại người ở trong trí nhớ.

“Tiếng anh tốt hay không em không biết, nhưng mà thầy ấy là giáo viên dạy tiếng anh.” Lục An Nhiên trả lời.

“An Nhiên em nghe cô nói!” Biểu tình của Tần Thư Hàm đột nhiên trở nên ngưng trọng: “Mặc dù con người này vô cùng vô cùng kỳ quái thậm chí có chút đáng ghét, nhưng em tuyệt đối phải chăm chú nghe bài giảng của thầy ấy! Mỗi một chữ đều phải nhớ rõ! Thầy ấy là một thiên tài về phương diện ngoại ngữ!”

Có thể nhận được sự khen ngợi của Tần Thư Hàm như vậy tuyệt đối không phải người thường, Lục An Nhiên nghiêm túc gật đầu: “Cô Tần, hai người biết nhau sao!”

“Thầy ấy là học trưởng thời đại học của cô, lúc cô vào năm nhất đại học thầy ấy đã học năm tư rồi, thầy ấy là một cực phẩm thiên tài, chuyên môn về ngoại ngữ. Năm tư đại học lúc chuẩn bị tốt nghiệp, đã có hơn mười mấy trường danh tiếng mời thầy ấy tham gia học khóa đào tạo chuyên sâu sau đại học hoàn toàn được miễn học phí còn có trợ cấp học bổng, đều bị thầy ấy cự tuyệt.”

“Tại sao?” trước mặt Lục An Nhiên hiện lên bộ dạng của Lư Duệ, hơi hơi nheo mắt: “Chẳng lẽ lại là...”

“Không sai!” Tần Thư Hàm gật gật đầu hai tay giơ ra: “Thầy ấy sợ phiền phức...”

“Hơ...” Đây thật sự là lần đầu tiên Lục An Nhiên gặp phải loại người này.

“Sau khi thầy ấy tốt nghiệp đại học cô liền không còn nghe thấy tin tức về thầy ấy nữa, không ngờ được cư nhiên lại làm giáo viên ở Nhất trung...” Tần Thư Hàm hơi cau mày, một vẻ mặt không thể lý giải được.

“Ghét phiền phức như vậy tại sao lại đi làm giáo viên chứ?” Đây mới là điểm mà Lục An Nhiên để ý, mọi người đều biết giáo viên được coi là nghề nghiệp phiền phức nhất quả đất! Lại còn là một giáo viên Cao trung phiền phức rất rất rất nhiều nữa... thật sự kỳ lạ...

“À...” Tần Thư Hàm phát phát tay: “Thầy ấy vẫn luôn là một người kỳ quặc mà.”

“Thật sự khá kỳ quặc.” Lục An Nhiên và Tần Thư Hàm nhìn nhau cười lên. Lúc này âm thanh gõ cửa truyền đến: “An Nhiên? Mẹ vào được không?”

“Mẹ!” Lục An Nhiên đáp lời: “Hôm nay mẹ về thật sớm đó!”

“Công việc xử lý xong nên liền về trước.” Nét mặt Kỷ Nhu có chút buồn phiền, xoay đầu chào hỏi cô Tần: “Cô Tần đến rồi à!”

“Dạ!” Tần Thư Hàm rất thích Kỷ Nhu, và lại còn lấy Kỷ Nhu ra làm gương, muốn độc lập nuôi dưỡng con cái, hiện tại nhìn thấy Kỷ Nhu xuất hiện trước mặt, Tần Thư Hàm tự nhiên sẽ rất vui vẻ.

“Hình như tâm tình của mẹ không được tốt lắm đúng không...” Lục An Nhiên nhìn vào đôi mắt của Kỷ Nhu.

“Không phải mẹ...” Kỷ Nhu lắc đầu đem sự việc vừa mới xảy ra dưới phòng khách thuật lại cho Lục An Nhiên và Tần Thư Hàm nghe: “Là một chiến hữu khi xưa của An Duy, hình như quan hệ rất là tốt, tên gọi cái gì mà Cảnh Chính, An Hồ cũng biết người này.”

“Sau đó?” Lục An Nhiên hỏi.

“Chiều nay lúc đang thi hành nhiệm vụ... không may trúng đạn qua đời rồi...” Kỷ Nhu nói tiếp: “Cảnh chính đó hình như vừa mới kết hôn chưa đầy nửa năm, An Hồ nói trước khi bọn họ đến thành phố S còn tham dự hôn lễ của chiến hữu đó, An Duy còn là phù rể của cậu ấy, hiện tại, hiện tại An Duy lại đem bản thân nhốt trong phòng của mình rồi...”

“Chuyện này...” Lục An Nhiên sửng sốt, bạn bè qua đời, thật sự là một chuyện rất đau lòng, bọn họ là người ngoài thật sự không biết nên nói gì, và lại lần này so với lần trước không giống nhau, lần trước Lục An Nhiên vẫn còn có thể đi mắng anh ấy một trận, đem nhiệm vụ nhắc nhở anh ấy. Nhưng mà lần này... thật sự rất khó lo liệu...

“Haizz...” Kỷ Nhu đau lòng cho Lục An Duy: “Nghe An Hồ nói, người bạn chiến hữu đó còn cứu An Duy một mạng, quen biết An Duy gần mười năm rồi.” Bà rất muốn đi khuyên một chút, an ủi một chút, nhưng bà lại không biết bản thân có thể nói những gì.

“Anh An Hồ hiện tại như thế nào?” Lục An Nhiên hỏi.

“Tâm trạng của An Hồ cũng không tốt lắm, nó...” Kỷ Nhu ngập ngừng một lúc nói tiếp: “Sau khi mẹ hỏi nó xong, nó cũng liền quay về phòng, nói là cơm tối hôm nay cũng không muốn ăn.”

Lục An Nhiên cau chặt mày, hiện tại ngoài việc để hai anh em họ yên tĩnh một thời gian, người ngoài thật sự không nên nói thêm gì nữa.

Tần Thư Hàm cũng cau mày, cô rất muốn đi vào phòng của Lục An Duy, ở bên cạnh anh ấy. Nhưng cô cũng biết bản thân mình không có tư cách này. Những chuyện này xảy ra, trong lòng cô cũng không thể bình tĩnh được nữa, cơm còn chưa ăn liền vội vàng rời khỏi nhà của Lục An Nhiên. Cô sợ nếu ở lại thêm một giây, nước mắt của cô sẽ như nước vỡ đê mất... cô không muốn luống cuống ở trước mặt Lục An Nhiên và Kỷ Nhu.

Mà Lục An Duy nhốt bản thân trong phòng, ở trước máy tính lật từng tấm từng tấm hình cũ trước đây chụp với những người bạn chiến hữu, lúc mới nhập ngũ, tiểu đội của bọn họ tổng cộng gồm có 10 người, hiện tại chỉ còn lại mỗi một mình anh...

Anh nhớ được đội trưởng của anh hi sinh ở trận đột kích bọn buôn lậu ở khu Tam Giác Vàng, lão Liên cũng bị trúng đạn ở phần đầu mà hi sinh; anh Phong và anh Văn chết trong quá trình truy đuổi những kẻ đào tẩu, tiểu Hải lần đó phá một vụ buôn lậu bị bọn chúng dùng xe nghiền nát cơ thể thành hai đoạn mà hi sinh... mười anh em lúc mới nhập ngũ, từng người từng người một đều đã hi sinh vì nhiệm vụ...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Hồi ức của an duy, thư hàm kiểm tra

Còn nhớ đêm trước hôn lễ của Cảnh Chính, chú rể uống say khướt, nắm lấy tay Lục An Duy mà nói: “Tôi mong muốn! mong muốn những anh em trong đội có thể lại tham gia hôn lễ của tôi. ... hiện tại lại chỉ còn lại hai người chúng ta!” Cảnh Chính khóc xong cười, cười rồi lại khóc đối diện Lục An Duy nói: “Nhiều lần như vậy, viên đạn chỉ sượt qua đầu tôi! Toàn bộ cơ thể tôi từ trái tim ra, không có nơi nào không có vết thẹo do viên đạn để lại. ... tôi mệt rồi, tôi muốn kết hôn, tôi muốn cưới vợ, vợ tôi mang bầu rồi! Xảo Anh đang mang bầu hai tháng! tháng 10, muộn nhất là tháng 10 năm nay tôi liền có thể làm Ba rồi!...tôi đã nộp đơn từ chức, cuối năm nay sẽ được điều sang lực lượng bộ đội vũ trang, làm bộ đội vũ trang so với hiện tại của chúng ta an toàn hơn nhiều, người anh em! Tôi chỉ còn lại người anh em duy nhất là cậu, đồng ý với tôi! Đừng chết nhé!”

Tôi chỉ còn lại người anh em duy nhất là cậu... đừng chết nhé...

Câu nói này không phải cũng là câu nói trong lòng Lục An Duy sao?

Nhiệm vụ mà bọn họ chấp hành lần nào không phải cứu tử nhất sinh?

Cảnh Chính chỉ mới kết hôn chưa đầy nửa năm, cậu ấy hi sinh vì nhiệm vụ vợ con cậu ấy sẽ như thế nào? Cậu ấy cuối cùng vẫn là không đợi được đến ngày con cậu ấy chào đời...

Lục An Duy muốn khóc nhưng lại khóc không được... mười chiến hữu năm đó từng người từng người rời xa nhân thế, chỉ còn sót lại một mình anh... đôi tay Lục An Duy không giữ vững được mà run lên, anh rất sợ, không phải sợ bản thân chết đi, mà là sợ nếu như thật sự anh và Tần Thư Hàm ở bên nhau, sau khi anh chết đi... Tần Thư Hàm phải làm sao?

Trước đây nói rằng từ bỏ, bắt quá chỉ là do anh tự lừa mình dối người, trong lòng anh hiểu rõ, anh vẫn hi vọng Tần Thư Hàm sẽ hồi tâm chuyển ý, thời thời khắc khắc đều hi vọng có thể cùng Tần Thư Hàm đến với nhau xây dựng một mái ấm chỉ thuộc về hai người. Nhưng từ sau khi nhận được cuộc điện thoại hôm nay, anh đã thật sự chết tâm, thật sự bỏ cuộc.

Cái giá phải trả của việc đến với nhau quá lớn, mọi mộng tưởng và hi vọng của anh đều bị hiện thực đập tan. Anh vẫn luôn biết rằng, cả đời này của anh sẽ không thể đem lại cuộc sống an toàn hạnh phúc cho người con gái mà anh yêu, nhưng mà sau khi gặp được Tần Thư Hàm, anh liền trở nên tham lam... anh không nhìn rõ chính mình nữa... anh đã tự học được cách lừa mình dối người...

Nhưng mà hôm nay, hiện thực giáng cho anh một đòn bất ngờ, kịp thời thức tỉnh anh. Anh thật sự đã buông xuôi...

Trong đầu từng mảnh từng mảnh ký ức của anh và Tần Thư Hàm, qua hết đêm nay, quá khứ thật sự chỉ còn là quá khứ...

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc Lục An Duy và Lục An Hổ vẫn theo thường lệ xuất hiện trong bữa cơm sáng khiến mọi người đều kinh ngạc, bọn họ còn nghĩ rằng Lục An Duy và Lục An Hổ sẽ đem bản thân mình nhốt trong phòng vài ngày mới đi ra...

“Anh An Duy... anh... không sao chứ...” Lục An Nhiên hỏi.

“Không sao.” Lục An Duy đáp một tiếng nói: “Hôm nay không phải anh phải cùng với bác Lục đi kiểm tra tổng quát sao?”

“À...” Bác Lục vẫn là có chút thụ sủng nhược kinh: “Chuyện này...”

“Đi đi!” Lục An Nhiên cảm thấy có chuyện để phân tán lực chú ý cũng tốt.

“An Nhiên, anh ăn no rồi, đi thôi! Cũng nên lên lớp rồi.” Lục An Hổ đem cháo trong chén mình ăn hết nói.

“Vâng.” Lục An Nhiên hóp hai ba hóp cũng đem cháo trong chén của mình ăn hết, đứng dậy đeo ba lô lên liền theo Lục An Hổ đi ra cửa, kỳ nghỉ của chú Trương cũng đã kết thúc, hôm nay đúng lúc quay lại đi làm. Lái xe đưa hai người đến trường, một đường đến trường ba người tùy tiện nói vài ba câu.

Lục An Nhiên thử thăm dò Lục An Hổ: “Anh An Hổ... anh không sao chứ... em nghe mẹ em nói rồi...”

Lục An Hổ nghe nói xong nặn ra một nụ cười khó coi: “Anh không sao, sớm đã quen với chuyện như thế rồi!”

“...” Lục An Nhiên nghe xong không khỏi cau mày, có chút đau lòng người anh họ bằng tuổi với mình. Vươn tay ra nắm chặt tay Lục An Hổ, coi như là một sự an ủi trầm lặng.

“An Nhiên...” Lục An Hổ nhẹ giọng nói.

“Vâng?” Lục An Nhiên nhìn sang Lục An Hổ.

Lục An Hổ đưa lưng về phía Lục An Nhiên nhìn phong cảnh lướt qua như bay ngoài cửa sổ nói: “Anh tuyệt đối sẽ bảo vệ cho em thật tốt! Không để cho em chết dễ dàng như vậy!”

“Ừm... Em tin tưởng anh!” trong lòng Lục An Nhiên cũng biết, mặc dù ngoài miệng Lục An Hổ nói là không sao, quen rồi, nhưng mà trong lòng nhất định

rất khó chịu...

Đến trường, hai người cùng nhau đi tới khu dạy học, Lục An Hồ đưa Lục An Nhiên tới trước cửa lớp D nói: “Tan học đợi anh.” Mới quay người đi về lớp A.

Nhìn theo bóng lưng của Lục An Hồ, Lục An Nhiên thở ra một hơi nặng nề, trong lòng đau nhức khó chịu, trong lúc cô đang khó chịu, một bàn tay đặt trên đỉnh đầu cô.

Lục An Nhiên cảm thấy sau lưng một trận gió lạnh, tiếp theo đó là sự bất an cùng với nỗi đau nhức trong lòng liền biến mất một cách thần kỳ, Lục An Nhiên quay đầu đối diện với một ánh mắt màu hạt dẻ vô cùng dễ nhìn.

“Anh là? Long học trưởng?” Lục An Nhiên vẫn còn nhớ được người trước mặt này.

“Nghĩ gì thế?” Long Ngọc Tinh nhìn thấy thần sắc tổn thương khó chịu trên mặt Lục An Nhiên, liền không tự chủ được vỗ đầu an ủi.

Lục An Nhiên tránh khỏi tay của Long Ngọc Tinh, ngại ngùng cười nói: “Không có gì, Long học trưởng có chuyện gì sao?”

“Anh phụ trách lớp D, đến đây làm quen một chút với Lớp trưởng của lớp này.” Long Ngọc Tinh có chút đau đầu, vì muốn đến đây thăm cô, đến những câu nói đối xứng thời này cũng có thể nghĩ ra, thật sự là không còn ai nữa rồi.

“Em chính là Lớp trưởng.” Lục An Nhiên trả lời: “Còn có một người nữa!” nhìn vào trong lớp liền không thấy bóng dáng Tần Thư Mặc: “Hình như cậu ấy vẫn còn chưa đến.”

“Ồ.” Long Ngọc Tinh tùy tiện đáp một tiếng sau đó vươn tay ra nghiêm túc nói: “Anh tên Long, Ngọc, Tinh!”

“Chào anh.” Lễ phép vươn tay ra bắt lấy bàn tay Long Ngọc Tinh đang để trước mặt: “Em tên Lục An Nhiên.”

“Anh biết.” Long Ngọc Tinh sùng nịch cười mỉm: “Gặp phải phiền phức gì cũng đều có thể tới tìm anh.”

“Dạ... cảm ơn Long học trưởng.” Lục An Nhiên thật sự cảm thấy Long Ngọc Tinh là một người tốt nhiệt tình nha! Cũng không cảm thấy kỳ quặc khi Long Ngọc Tinh biết cô là ai, người ở thành phố S này biết cô quả thật không ít... Lục An Nhiên nở ra một nụ cười, đối với người đối xử tốt với mình, Lục An Nhiên luôn không keo kiệt nở ra một nụ cười thật tâm trong lòng, và lại cô luôn cảm thấy vị Long học trưởng này luôn đem lại cho cô cảm giác yên tâm, có một loại cảm giác thân thuộc kì diệu...

Nhìn thấy nụ cười của Lục An Nhiên, Long Ngọc Tinh lại không khống chế được bản thân đem tay vuốt ve đỉnh đầu của Lục An Nhiên.

“Long... Long học trưởng...” Lục An Nhiên một lần nữa né tránh bàn tay của Long Ngọc Tinh, vị học trưởng này tại sao cứ thích vuốt ve đầu của mình cơ chứ...

“Lục An Nhiên?” vừa đến trước cửa lớp liền nhìn thấy Lục An Nhiên cùng một nam sinh nào đó nói chuyện, nam sinh đó quay lưng lại với anh, nên anh không nhìn thấy bộ dạng của vị nam sinh này, nhưng khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Lục An Nhiên nó khiến anh không được thoải mái cho lắm, đặc biệt là lúc vị nam sinh này đặt tay lên trên đầu của Lục An Nhiên, Tần Thư Mặc cảm thấy huyết áp trong người mình tăng cao lên.

“Tần Thư Mặc cậu đến rồi à!” Lục An Nhiên nhìn thấy Tần Thư Mặc liền vẫy tay nói: “Long học trưởng, đây chính là vị Lớp trưởng còn lại của lớp em, Tần Thư Mặc.” “Chào em” Long Ngọc Tinh rõ ràng không hề thích thú đối với cái người tên Tần Thư Mặc đột nhiên nhảy ra này.

“Chào anh!” Tần Thư Mặc hiển nhiên cũng không thích Long Ngọc Tinh, hai người bốn mắt nhìn nhau liền thấy được trong mắt đối phương đầy sự bất mãn với mình. Nhưng lại không có một ai nói thêm câu gì.

“Sắp vào học rồi, anh đi trước đây.” Long Ngọc Tinh lại sờ đầu Lục An Nhiên lần nữa sau đó liền xoay người bước từng bước lớn rời khỏi.

“Dạ!” Lục An Nhiên khua khua tay, nhìn Long Ngọc Tinh rời khỏi, Lục An Nhiên có chút tò mò sờ sờ đầu của mình, tại sao vị Long học trưởng này lại thích vuốt ve đầu mình ngay từ lần đầu gặp mặt cơ chứ!

Lúc này Kỳ Linh cũng chạy chậm lại gần tới trước cửa lớp thờ hồn hèn nói: “An toàn đến lớp! Phù... thiếu chút nữa trễ giờ rồi!”

Lục An Nhiên bản khoắn đặt tay lên đỉnh đầu Kỳ Linh, cô cũng rất thích vuốt ve đầu của Kỳ Linh, bởi vì thân hình của Kỳ Linh nhỏ nhắn, thoạt nhìn đáng yêu và cảm giác khi sờ rất thú vị...

“An Nhiên! Đều đã nói nhiều lần rồi! đừng sờ đầu của mình nữa!” Kỳ Linh giương nanh múa vuốt kháng nghị: “Sẽ không cao được đó!”

“...” Lục An Nhiên trộm nghĩ: không sai không sai! Như vậy giương nanh múa vuốt phản kháng sau đó cũng không hề có phản ứng lớn gì cũng thực đáng yêu... chả có lẽ vị Long học trưởng kia cảm thấy mình hơi thấp để ức hiếp? không phải chứ...

“Sao vậy? tại sao lại phát nóng rồi?” Thấy Lục An Nhiên ngăn người ra, Tần Thư Mặc không biết có phải hay không là vì vị Long học trưởng kia, trong lòng có loại tư vị khó chịu, mở miệng nhắc nhở: “Sắp vào học rồi, mau chóng về chỗ ngồi đi!”

“Ừm!” Lục An Nhiên bị nhắc nhở vội vàng cùng Kỳ Linh bước vào chỗ ngồi.

Vừa ngồi vào chỗ, Lư Duệ liền theo tiếng chuông vào học vang lên bước vào lớp: “Tiết đầu tiên là Tiếng Anh, mở sách ra.”

Tiết đầu tiên lại chính là tiết tiếng Anh do vị giáo viên không để lại mấy ấn tượng tốt lên lớp, các học sinh mặc dù có chút không vui nhưng vẫn nghe lời lật sách ra. Lục An Nhiên nghe lời hôm qua Tần Thư Mặc nói, tiết học này nghe đến cực kỳ chăm chú, tỉ mỉ ghi lại mỗi câu nói của Lư Duệ. Vị Lư Duệ này quả thật là một người rất sợ phiền phức, một tiết học đến một lời nói dư thừa đều không có, toàn bộ đều là nói về trọng điểm kiến thức.

Thái độ chuyên nghiệp và cách phát âm thuần túy cũng làm cho cả bọn học sinh không thể không phục. Mặc dù bình thường vị giáo viên chủ nhiệm này làm cho người khác rất là chán ghét, nhưng lúc giảng dạy quả thực rất không tệ.

Tiết thứ hai là môn Ngữ Văn, tiết thứ ba là Địa Lý, tiết thứ tư là Lịch Sử. Các giáo viên bộ môn sau khi giới thiệu sơ lược về bản thân đều bắt đầu tiết giảng dạy như bình thường, sau khi bố trí xong bài tập về nhà trước khi ra về cũng chọn xong đại diện các môn học của lớp.

Sau tiết thứ tư chính là thời gian nghỉ ngơi, buổi trưa Lục An Nhiên cùng với Lục An Hổ, Kỳ Linh, Tần Thư Mặc một nhóm bốn người đi đến nhà ăn của trường ăn cơm, bốn người vừa đủ chiếm dụng cái bàn bốn chỗ ngồi. Mọi người vừa ăn vừa tán gẫu, nhà ăn của trường Nhất trung vẫn rất có lương tâm, giá cả các món ăn khá rẻ, ăn vào cũng không cảm thấy khó nuốt, chỉ ít Lục An Nhiên cảm thấy vẫn có thể chấp nhận được.

Đồng thời, Lục An Duy đi cùng với bác Lục làm kiểm tra tổng quát ở bệnh viện cũng mua hai hộp sữa và hai ổ bánh mì ngồi trước lối vào phòng siêu âm màu, bác Lục vừa thử máu xong, vừa mới tiến vào phòng siêu âm màu số 3, đợi bác Lục bước ra liền có thể ăn chút gì đó rồi. Buổi sáng vì để thử máu, cũng không để bác Lục ăn sáng. Trong quá trình ngồi đợi, Lục An Duy tìm một góc nào đó giải quyết xong hộp sữa và bữa ăn sáng của mình.

Lúc này trong phòng siêu âm màu thứ 6, Tần Thư Hàm cầm lấy tài liệu siêu âm bước ra, bước tới chỗ mẹ Tần đang đợi trước cửa, cầm lấy tài liệu đi đến khoa phụ khoa, ở ngay góc rẽ đã lướt qua Lục An Duy đang ngồi ăn bánh mì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Có thể phá thai không, không được khóc

Cầm lấy phiếu khám bệnh, Tần Thư Hàm và mẹ Tần một đường đi tới phòng khám bệnh, hiện tại là giờ cơm trưa, phòng khám vốn không hề nhiều người, nữ bác sĩ cầm lấy phiếu khám bệnh nói: “Thai lớn được 2cm rồi, trạng thái rất ổn, bình thường phải kiêng ăn một chút, đừng làm kiệt sức quá. Sẽ cảm thấy rất thích ngủ, chán ăn, các triệu chứng nghén và buồn nôn, đây là loại phản ứng bình thường. Cô cũng không cần lo lắng quá, nhớ là đúng hẹn tới tái khám.”

“Hiện tại phá bỏ cái thai đối với người mẹ có ảnh hưởng gì lớn không?” Mẹ Tần hỏi.

“Mẹ!” Tần Thư Hàm lập tức ôm lấy bụng của mình: “Con sẽ không phá bỏ đứa con! Tuyệt đối không!”

“Đứa con gái này...” mẹ Tần một bộ dạng khó xử, con gái 26 tuổi, lại có thai trước khi kết hôn, khẳng khẳng không muốn nói ra bố đứa trẻ là ai! Phải biết là cái xã hội hiện nay, một đứa con gái không kết hôn mà có con phải chịu bao nhiêu khinh thường, bao nhiêu thị phi? Đặc biệt là bên cạnh cũng không có sự chăm sóc của người đàn ông, chuyện này làm sao có thể chứ?

“Đây là con của con! Con nói muốn nuôi nó trưởng thành, chính là muốn nuôi nó trưởng thành!” Tần Thư Hàm một mặt kiên định.

Nhìn thấy con gái có bộ mặt kiên định như vậy, mẹ Tần cũng thập phần đau lòng, làm một người mẹ, có người mẹ nào lại không mong muốn con cái của mình có thể hạnh phúc ấm no suốt một đời chứ? Nhưng mà... đứa bé này ngay đến cả ba nó còn không biết là ai xác định sẽ là một cái tai họa liên lụy đến lợi ích của Tần Thư Hàm suốt đời! Bà cũng là một người mẹ, bà biết rằng đối với một người phụ nữ mà nói, con cái đại diện cho cái gì, bà cũng rất đau lòng, nhưng mà vì suy nghĩ cho tương lai sau này, bà thật sự không hi vọng Tần Thư Hàm sinh cái tai họa này ra: “Thư Hàm, con nghe mẹ nói, con còn trẻ! Con cái sau này vẫn có thể có được, sau này con còn có thể kết hôn sinh con. Mẹ thấy Tín Hồng rất tốt...”

“Mẹ!” Tần Thư Hàm thanh âm nghiêm khắc trả lời mẹ Tần: “Cuộc đời này con có đứa con này là đủ! Bạch Tín Hồng cho dù có tốt hơn đi chăng nữa cũng không phải người con yêu! Con sẽ không kết hôn! Con cầu xin mẹ! Đừng ép con!”

“Con...” Mẹ Tần thật sự không biết nên nói thêm gì nữa.

“Chuyện này...” qua lời nói của hai mẹ con nữ bác sĩ cũng có thể hiểu được một hai phần, do dự một chút mở miệng nói: “Từ trong báo cáo xét nghiệm máu có thể thấy được, sản phụ đã mang thai 9 tuần, bây giờ nếu như phá thai tác hại đối với sản phụ rất lớn, và lại tỷ lệ mang thai lại của sản phụ là rất thấp có thể gây vô sinh suốt đời.”

“Chuyện này...” mẹ Tần nghe xong lời bác sĩ cũng có chút do dự.

“...” Tần Thư Hàm nhìn sang mẹ Tần: “Mẹ, con cầu xin mẹ!” cô mang thai 9 tuần, tình trạng ốm nghén cũng không nghiêm trọng lắm, cũng không có những phản ứng khác mà một sản phụ bình thường nên có, cô biết rằng đứa con của cô nhất định rất nghe lời, mới không gây phiền phức cho cô... cô

thật sự rất là yêu thương đứa trẻ này... rất yêu rất yêu... cô sẽ dùng cả cuộc đời này để yêu thương đứa trẻ, nhất định sẽ để cho đứa con này khỏe mạnh vui vẻ mà trưởng thành...

“Tôi biết rồi...” mẹ Tần vô lực buông lỏng hai vai: “Đi thôi...” bà cũng chỉ xin nghỉ phép trên trường có nửa ngày, vốn dĩ là một chủ nhiệm lớp trọng điểm Cao trung, xin nghỉ nửa buổi đã rất khó, hiện tại ván đã đóng thuyền, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi...

“Cám ơn bác sĩ, tạm biệt!” Tần Thư Hàm cười mỉm với bác sĩ, sau đó đi theo mẹ Tần rời khỏi phòng khám.

Hai mẹ con một trước một sau rời khỏi phòng khám, lúc đi đến trước cửa bệnh viện, Tần Thư Hàm nhìn sang mẹ Tần: “Mẹ, con lái xe đưa mẹ đến trường nhé!”

“Không cần đâu, mẹ tự mình gọi xe là được rồi.” mẹ Tần cự tuyệt Tần Thư Hàm, trong lòng bà vẫn còn rối loạn thành đoàn, từ lúc Tần Thư Hàm nói với bà chuyện mang thai, lòng bà vẫn cứ giống như bị một tảng đá đè trúng, hít thở không thông: “Con cũng chỉ xin nghỉ nửa buổi, cũng không thuận đường.”

“Dạ.” Tần Thư Hàm cũng biết hiện tại để cho mẹ yên tĩnh một lúc là tốt nhất, liền cũng không nói nhiều: “Con đi bắt xe cho mẹ.” Dứt lời liền đi đến bên lề đường bắt xe, ước chừng qua khoảng 5 6 phút, mới có một chiếc taxi đi đến, Tần Thư Hàm vẫy tay tạm biệt: “Mẹ, tới trường rồi gửi tin nhắn cho con nhé!” sau đó cẩn thận ghi nhớ lại bảng số xe của chiếc taxi.

Tiền mẹ Tần đi xong, Tần Thư Hàm hít thở một hơi hướng đến bãi đậu xe đi đến. Cô biết là ba mẹ sẽ không đồng ý để cô sinh đứa trẻ này ra, nhưng những chuyện mà cô đã quyết định, liền không thể thay đổi. Cô rất yêu Lục An Duy, nếu như hai người đã không thể có được kết quả gì, cô muốn giữ lại đứa trẻ này, đây là món quà đẹp nhất mà thượng đế đã ban cho cô...

Nhớ đến Lục An Duy, Tần Thư Hàm liền nhớ đến bức ảnh của anh trong điện thoại của Lục An Nhiên, tâm không khỏi một trận đau thắt, hôm qua vì chuyện của Lục An Duy mà cô quay qua quay lại cũng không tài nào ngủ được, cho đến khi trời sáng mới trong bộ dạng hoảng hốt nửa tỉnh nửa mê tỉnh lại. Đêm hôm nay vẫn là nên gọi một cuộc điện thoại cho Lục An Nhiên, hỏi vấn đề bức ảnh một chút... cũng không biết hiện tại Lục An Duy như thế nào? Một chiến hữu tốt qua đời, đối với anh mà nói nhất định là một chuyện đau thương nhường nào... nhưng cô thì không giúp được gì... nghĩ như vậy, liền đi đến bãi đậu xe vừa ngừng đầu liền nhìn thấy bóng dáng của Lục An Duy, Lục An Duy tựa như cũng đã nhìn thấy cô, trước tiên hơi sững sốt, sau đó lịch sự gật đầu.

Giống như bị một thứ gì đó chặn ngang cổ họng, cảm nhận được sự xa cách của Lục An Duy, cả người Tần Thư Hàm tựa như bị cuốn vào hố sâu dưới lòng đất.

Bác Lục đang muốn lên xe cũng nhìn thấy Tần Thư Hàm, chủ động chào hỏi: “Cô Tần! Trùng hợp thật!”

“Bác Lục.” Tần Thư Hàm nhìn thấy ông, hơi hơi mỉm cười thanh âm có chút khô cứng.

“Thân thể cô Tần không thoải mái sao? Sao lại đi đến bệnh viện?” Bác Lục hỏi.

“Không sao, con đi cùng bạn bè đến đây.” Tần Thư Hàm có chút chột dạ, chuyển chủ đề hỏi ngược lại: “Bác Lục thì sao ạ?”

“Haizz... Không có gì... là do đại tiểu thư lo lắng cho bộ xương già này của tôi, cứ luôn thúc giục tôi đi kiểm tra sức khỏe tổng quát! Từ sáng sớm đã dậy và đến bây giờ.” Bác Lục cười cười.

“Chú ý hơn đến tình trạng sức khỏe của mình là tốt mà.” Tần Thư Hàm cười nói: “Vậy bác sĩ nói thế nào?”

“Haizz...” Bác Lục nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Cũng không có gì.” Chỉ là bộ dạng kia giống như là già thêm mười tuổi chứ đâu giống như lời nói không có gì chứ!

“Ồ... Không có gì là tốt rồi...” thấy bác Lục giống như là không muốn nhắc đến vấn đề này, Tần Thư Hàm cũng không hỏi nữa, chỉ là cười cười: “Bây giờ hai người cũng về luôn chứ?”

“Đi ăn chút gì đó mới về.” Bác Lục mỉm cười, hộp sữa và ổ bánh mì lúc nãy ông với Lục An Duy ăn cũng chưa no, khó khăn lắm mới kiểm tra xong, cũng nên đi ăn chút gì đó! Nhìn qua Tần Thư Hàm, bác Lục hỏi: “Cô Tần đã ăn rồi sao? Hay là cùng đi ăn nhé!”

“Con...” Tần Thư Hàm định nói là mình đã ăn rồi, nhưng bụng dạ lại không khách khí mà kêu réo lên: “À... Con về trường học ăn!”

“Trường học! Lúc này nhà ăn ở trường cũng không còn gì để ăn nữa đâu.” Bác Lục cười mời Tần Thư Hàm lên xe: “Cô Tần cứ đi ăn chung với chúng tôi đi!”

“Con tự mình lái xe.” Tần Thư Hàm vẫn có ý uyển chuyển cự tuyệt.

“Ngồi một chiếc xe đi thôi!” bác Lục nói: “Đang là giờ trưa, chỗ đậu xe trước cửa nhà hàng cũng khó tìm. Dừng xong cơm quay lại lấy xe cũng được mà.”

“Cũng được!” Tần Thư Hàm chỉ có thể kéo căng da đầu mà đáp ứng.

Sau khi lên xe, Tần Thư Hàm câu được câu không nói chuyện với bác Lục, đến nhà hàng ăn vào bụng cơm canh nóng hổi, Tần Thư Hàm cảm giác cơm canh nhạt nhẽo, tùy tiện ăn vài miếng lót dạ, liền tính là đã giải quyết xong. Ăn cơm xong, bác Lục nhiệt tình nói là mình sẽ tự bắt xe về, để Lục An Duy

lái xe đưa Tần Thư Hàm về bãi đậu xe bệnh viện để lấy xe, không cho Tần Thư Hàm có cơ hội cự tuyệt, liền bắt một chiếc xe taxi, lên xe đi mất, chỉ để lại Tần Thư Hàm và Lục An Duy ở lại.

“Ồ...” Tần Thư Hàm dùng ánh mắt liếc trộm Lục An Duy, từ lúc gặp ở bệnh viện đến bây giờ, Lục An Duy vẫn chưa hề nói với cô một câu, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có, trong lòng Tần Thư Hàm không khỏi có chút thất vọng.

“Lên xe.” Mở cửa xe ra, Lục An Duy ngồi vào ghế lái, mở miệng nói câu đầu tiên.

“Ừm.” Tần Thư Hàm đáp lại một tiếng, mở cửa xe ngồi vào ghế phụ.

Lục An Duy khởi động xe, mắt nhìn thẳng. Tần Thư Hàm giả vờ nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, trong lòng loạn thành một đoàn, qua một hồi lâu mới do dự mở miệng nói: “Cái đó... hôm qua... về chuyện... chiến hữu của anh... anh không nên buồn bã quá...”

“...” biểu tình của Lục An Duy rõ ràng là cương cứng không được tự nhiên qua một lúc sau đó mới đáp một tiếng: “Ừm.” Vốn dĩ cơ hội để cho hai người có thể nói chuyện riêng với nhau như vậy là rất hiếm, nên trong lòng anh cũng có chút trộm mừng, nhưng lời nói của Tần Thư Hàm, thật sự giáng cho anh một đòn thật mạnh. Anh đang mừng trộm gì chứ? Không phải anh đã quyết định rồi sao? Sẽ không làm phiền đến cuộc sống của cô nữa, sẽ không gây cho cô tổn thương, chỉ cần lên lút quan sát là được, ở một nơi không xa bảo vệ cô.

Như vậy, cho dù có một ngày chính mình chết trận, đại khái cô cũng sẽ không quá đau lòng, đồng thời cũng sẽ không ảnh hưởng lắm đối với cuộc sống của cô. Cô sẽ kết hôn, sinh con. Cùng với người đàn ông có thể cho cô một mái ấm hạnh phúc sinh hai ba đứa con... như vậy là tốt rồi!

Đến bãi đậu xe bệnh viện, Tần Thư Hàm chân trước bước xuống xe, cửa xe liền bị Lục An Duy ngồi trên xe khóa lại, sau đó tăng tốc lái xe rời đi.

Lời tạm biệt của Tần Thư Hàm bị nghẹn trong cổ họng biến thành ừ khụt, giọt nước mắt to như hạt đầu trào ra khỏi hốc mắt, bước được bước không ngồi lên xe của cô, ghé vào tay lái liền khóc to thành tiếng.

Rõ ràng đây chính là kết quả cô mong muốn! Không phải đã nói rõ rồi sao? Không hạn chế anh, không tham dự vào cuộc sống của anh, không cưỡng ép anh chịu trách nhiệm với cô và đứa bé, chỉ muốn âm thầm yêu anh như vậy là được, một thân đơn độc nuôi lớn đứa con của hai người.. con...

“Không... không được khóc...” Tần Thư Hàm lập tức tìm khăn giấy lau nước mắt: “Không được khóc, khóc đối với đứa trẻ sẽ không tốt! mình không được khóc... không cho phép khóc...” rất nhanh khống chế nước mắt, Tần Thư Hàm hít thở mạnh một hơi ở trên xe dậm thêm phần mắt, sau đó lái xe đi đến trường học.

Chiếc xe của cô vừa rời khỏi bãi đậu xe bệnh viện, một chiếc xe đậu ngay góc liền không gần không xa không nhanh không chậm mà bám theo, cho đến khi Tần Thư Hàm an toàn đi đến trường học, chiếc xe đi theo cô mới quay đầu ở chỗ đèn tín hiệu ghé vào trạm xăng đồ xăng sau đó chạy về Lục gia.

Không nhìn thấy cô an toàn đến trường, anh thật sự không yên tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bắt đầu quân huấn, hội trưởng hội học sinh

Sau giờ nghỉ trưa học sinh tập trung theo lớp ở sân vận động của trường, chính thức bắt đầu buổi quân huấn.

Quản giáo của lớp D một người họ Ngô một người họ Hác, đều là thanh niên trên hai mươi tuổi, nhập ngũ chưa tới hai năm, làn da rám nắng, thân hình cũng không được cho là cao lắm. Đứng ở phía trước đội ngũ, tuyên bố một vài nội quy và yêu cầu về thời gian giờ giấc sau đó liền để cho Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc dẫn đầu cả lớp, trước tiên cho cả lớp chạy chậm hai vòng quanh sân vận động, sân vận động của Nhất trung có độ lớn nhỏ tiêu chuẩn, một vòng quanh sân vận động có cự ly 400m, hai vòng chính là 800m.

Khi chạy hai vòng này tốc độ của Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc vốn không hề nhanh, vì thế khi chạy đến chỗ quản giáo lại bị thúc giục chạy nhanh hơn một chút, nhưng hai người vốn cũng không hề có gia tăng tốc độ, cứ như vậy, lúc chạy xong 800m, có một số nữ sinh khuôn mặt vẫn đỏ bừng, thở hổn hển.

Nghỉ hết năm phút sau khi chạy xong liền bước vào tập tư thế quân đội, đứng một tiếng đồng hồ không nhúc nhích, chỉ cảm thấy mồ hôi cứ nương theo viên mồ hôi chảy xuống, chảy vào mắt cũng chỉ có thể liếc mành mà nháy mắt cho mồ hôi chảy ra. Một tiếng sau đó, sau lưng không ít học sinh đều bị ướt đầm, còn có hai nữ sinh bị ngất xỉu do thể chất kém, đều được dìu vào nơi mát mẻ nghỉ ngơi bổ sung thêm nước.

Sau khi đứng xong tư thế quân đội, quản giáo cho phép nghỉ ngơi, sau đó mọi người liền la hét và cùng nhau tập trung vào những nơi mát mẻ hơn, mặc dù hiện tại là thời tiết tháng chín, nhưng ánh mặt trời về chiều một chút cũng không nhân nhượng với mọi người!

Nghỉ ngơi mười lăm phút sau, quản giáo lại gọi mọi người tập hợp chạy 800m, những học sinh bình thường chỉ biết học hành và làm bài đều kêu khổ không ngót, nhưng vẫn cố gắng lê lét cơ thể mệt mỏi chạy hết 800m, lại nghỉ ngơi năm phút, quản giáo bắt đầu tiến hành dạy những động tác võ thuật

trong quân đội.

Hai huấn luyện viên, một người hô, một người thực hiện động tác. Từng chiêu thức đều làm cho những học sinh chưa tiếp xúc qua đều nhìn đến ngây người. Sau khi thực hiện hết động tác đầu tiên của tiết thứ nhất, quản giáo thông báo cho toàn học sinh là trong kỳ quân huấn này mọi người chỉ cần học xong động tác đầu tiên của tiết này là được.

Những học sinh phải tiếp xúc với những thứ mà trước đây họ chưa từng thấy qua, người nào người nấy đều ngửa ngáy tay chân ham muốn học theo. Sau đó, mặc dù động tác này cảm thấy rất là ngẫu, nhưng muốn học lại rất là khó, khoảng thời gian tiếp theo đó, chỉ dạy cho học sinh hai động tác này, cho đến khi sắp hết giờ học vẫn có một số học sinh động tác chưa được tiêu chuẩn.

Quản giáo trước tiên sửa từng cái động tác của học sinh nhiều lần, sau đó liền biến thành tức giận, sau nữa là vừa tức giận vừa buồn cười mà ôm lấy huyết thái dương không biết nên nói gì nữa. Ở đây là Nhất trung thành phố đó! Không phải bọn họ đều là những người thông minh nhất của thành phố S này sao? Tại sao chỉ có hai động tác nói đi nói lại nhiều lần như vậy bọn họ cũng đều không làm được... thật rối rắm..

Lúc này có một nữ học sinh mặc đồng phục mùa hè của Nhất trung chạy tới nói nhỏ với quản giáo cái gì đó, sau khi nói xong quản giáo gật gật đầu, nữ sinh kia lại lần nữa chạy đi.

Tiếng chuông báo hết tiết đúng giờ vang lên, sau khi tập học học sinh lại quản giáo nói: “Bây giờ giải tán, hai vị Lớp trưởng đến văn phòng Hội học sinh ở dãy học A lầu 3 họp, những học sinh khác về lớp học lấy cặp sách ra về.”

Lục An Nhiên nghe thấy điều này, chỉ có thể nhìn về hướng Tần Thư Mặc mà cười khổ một tiếng.

“An Nhiên...” Kỳ Linh đề tay lên vai của Lục An Nhiên: “Nhiệm vụ nặng nề... cực khổ rồi!”

“Haizz...” Lục An Nhiên bắt đầu dĩ lắc đầu, sau đó thanh thanh cổ họng, kêu gọi mọi người đang chuẩn bị đi về: “Đội một chút!”

Nghe thấy âm thanh của Lục An Nhiên, mọi người đều ngừng bước chân quay đầu lại nhìn cô: “Có chuyện gì vậy Lớp trưởng?” “Đừng vội về, làm một vài động tác kéo giãn thân thể, xoa bóp đùi và cánh tay, có thể làm giảm bớt sự co giãn cơ và đau nhức cơ bắp. Buổi tối sau khi tắm cũng nên cố gắng vận động làm động tác co giãn cơ thể, nếu không ngày mai nhất định mọi người sẽ không dậy nổi đâu!” Lục An Nhiên đề xuất ý kiến quý báu của mình, những ngày đầu tiên cô cùng Lục An Hồ luyện tập buổi sáng, nếu như không phải Lục An Hồ luôn giám sát việc làm động tác kéo giãn thân thể này, cô nhất định sẽ không muốn nhúc nhích nữa.

Học sinh sau khi nghe xong ở nơi không xa liền làm động tác kéo giãn nắm bóp tay chân gì đó, sau đó mới chào tạm biệt từng tốp rồi khỏi. Hai vị quản giáo vẫn chưa đi xa, cho nhau một cái liếc mắt sau đó gật đầu, rồi mới nhẹ nhàng rời đi, bọn họ vẫn còn phải đi tập họp nữa! Tụi học sinh đã tan học về nhà, còn bọn họ sau khi ăn cơm tối xong mới chính thức bắt đầu thời gian huấn luyện.

Sau khi dặn dò các bạn học kỹ càng Lục An Nhiên mới cùng với Tần Thư Mặc đi về hướng văn phòng Hội học sinh, đứng trước cửa văn phòng Hội học sinh, Lục An Nhiên lại gặp phải Sở Dao, sau khi giả vờ hỏi thăm vài câu, Lục An Nhiên bước vào phòng Hội học sinh trước. Trong văn phòng có một chiếc bàn dài hình bầu dục, trên bàn đã có đông đủ 8 thành viên phụ trách các lớp và hai người chưa từng gặp mặt qua, một nam một nữ ngồi ở vị trí chủ đạo, nhìn bộ dáng hình như cũng là người của Hội học sinh, và lại chức vụ cũng không thấp. Thấy các Lớp trưởng đã đến đông đủ, vị nam sinh ngồi ở ghế chủ đạo đứng lên thanh thanh cổ họng nói: “Đều đến đông đủ rồi nhì! Trước tiên tôi giới thiệu sơ lược về bản thân, tôi là chủ tịch Hội học sinh, tên Phụng Lập Hành, là chủ tịch Hội học sinh của Nhất trung thành phố S, hai người bên cạnh tôi đây là hai vị Hội phó, vị này là Long Ngọc Tinh dẫn dắt lớp D, mọi người chắc là đều đã biết cậu ấy.” Phụng Lập Hành giơ tay chỉ vào nữ sinh cột tóc đuôi ngựa trên mặt đeo một cặp kính gọng tròn ngồi bên phải nói: “Vị Hội phó này tên Hoàng Oanh, là tinh anh cốt cán của Hội học sinh, là một người toàn năng.”

Long Ngọc Tinh nhẹ nhàng gật đầu xem như là lịch sự chào hỏi, Hoàng Oanh cười với những bạn Lớp trưởng mới đang ngồi bên kia nói: “Tôi tên Hoàng Oanh, lớp 3A, vốn không hề lợi hại như Hội trưởng đã nói đâu.”

Lời giải thích của Hoàng Oanh khiến những Lớp trưởng đang ngồi bên kia đều cười lên, không khí đang căng thẳng cũng dần dần được nói lỏng.

“Hoàng Hội phó sao lại khiêm tốn như vậy?” Phụng Lập Hành cười cười, sau đó ho nhẹ một cái: “Thực ra mục đích gọi mọi người đến đây, một là muốn cùng với mọi người làm quen với nhau, một điều khác là muốn nói cho mọi người biết về chính sách cải cách của Hội học sinh trong năm nay.” Phụng Lập Hành nói tiếp: “Năm nay Hội học sinh sẽ kết nạp thêm một thành viên mới của năm nhất.”

Ngay lúc âm thanh của Phụng Lập Hành vang lên, không ít người ánh mắt đều sáng lên, phải biết là Hội học sinh của Nhất trung rất khác biệt so với những trường Cao trung khác, không nói đến việc hằng năm đều nhận được số lượng lớn những giải thưởng vàng, còn có thể tham gia vào những hoạt động bình chọn lớn trong và ngoài nước, thêm vào đó là sẽ được đảm bảo được nhận vào các trường Đại học nổi tiếng... có lý lịch nằm trong Hội học sinh của Nhất trung thành phố sẽ làm cho lý lịch trích dẫn của họ thêm chút điểm nhấn.

Kiếp trước cơ hội này đã bị Sở Dao lấy đi, Lục An Nhiên liếc mắt hướng qua phía Sở Dao, khóe miệng dương lên. Không biết là năm nay Sở Dao có còn may mắn như vậy nữa không... ai gia nhập vào Hội học sinh cũng không là vấn đề với cô, chỉ cần không phải Sở Dao là được!

“Mục tiêu lựa chọn tạm thời sẽ là Lớp trưởng của các lớp, cũng chính là các bạn đang ngồi ở đây.” Phụng Lập Hành nhìn khắp một vòng mọi người, đem tất cả biểu tình trên khuôn mặt của tám vị Lớp trưởng mới này thu hết vào trong mắt: “Khi được chỉ định là ứng cử viên các bạn sẽ phải chia sẻ một số nhiệm vụ đơn giản của Hội học sinh, sẽ không tốn quá nhiều thời gian của mọi người, nhưng mà phải để cho chúng tôi thấy được thành ý của các bạn. Có lẽ là nói thừa, nhưng tôi vẫn muốn hỏi các bạn là có ai muốn từ bỏ quyền ứng cử không?”

Một cơ hội tốt như vậy đang bày ra trước mặt, ai lại muốn từ bỏ cơ chứ? Các bạn Lớp trưởng quay sang nhìn nhau, cả khuôn mặt hiện lên biểu tình khò

hài, làm sao có thể có người sẽ từ bỏ chứ? Đây thật sự là một câu quá dư thừa...

“Ừm?” Phụng Lập Hành nhìn sang hai bạn học sinh một nam một nữ cùng lúc giơ tay lên: “Hai bạn là?”

“Lục An Nhiên lớp D.”

“Tần Thư Mặc lớp D.”

“Lớp D của các bạn từ bỏ ứng cử sao?” Phụng Lập Hành dường như rất có hứng thú, nghe đến tên của Lục An Nhiên Phụng Lập Hành không vết tích mà liếc nhìn sang Long Ngọc Tinh: “Nguyên nhân là gì?”

“Không có thời gian.” Trước mắt Lục An Nhiên sẽ phải bận rộn với công việc khai trương nhà hàng mới, làm gì có thời gian đi quản những chuyện vặt vãnh của Hội học sinh cơ chứ! Làm Lớp trưởng cũng là do bị rút thăm trúng thưởng có được hay không?

“Không hứng thú.” Gương mặt Tần Thư Mặc cũng là một vẻ không quan tâm, Hội học sinh gì đó, đối với anh mà nói vốn dĩ không có lợi ích gì cả. Lấy thành tích của anh ra mà nói anh căn bản không cần nhờ vào sự giúp đỡ của Hội học sinh này, đơn giản một câu chính là: học bá điểm cao, tùy hứng!

“Thú vị...” Phụng Lập Hành hơi hơi nhắm mắt, khoe miệng giương lên một độ cong.

“...” những Lớp trưởng còn lại cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu... thật sự có người từ bỏ ứng cử à! Rõ ràng là một cơ hội tốt như vậy... hai con người này bị ngốc sao?

“Tan họp.” Phụng Lập Hành dùng ngón tay gõ lên mặt bàn một cách có tiết tấu: “Hai vị Hội phó ở lại, những người khác có thể về rồi.”

Nghe thấy lời của Phụng Lập Hành, từng người từng người đều đứng lên rời khỏi văn phòng Hội học sinh.

Khi cửa vừa đóng lại, Phụng Lập Hành liền nghiêng đầu sang, một tay nắm cầm một tay khác vẫn tiếp tục có tiết tấu gõ lên mặt bàn: “Long thiếu, cô bạn gái nhỏ của cậu thật sự không cho người ta chút mặt mũi nào nha!”

“So? (Vị thế?) Long Ngọc Tinh liếc mắt nhìn sang người anh em tốt cùng chơi từ nhỏ đến lớn với anh, khoe miệng như cười như không.

“Nói chứ hai người tới bước nào rồi?” Hoàng Oanh tháo cặp kính gọng tròn trên sống mũi xuống, để lộ ra một đôi mắt thập phần linh động to tròn, chớp chớp mắt nhìn sang Long Ngọc Tinh một khuôn mặt bất quá nhiều chuyện.

“Long thiếu thì có thể đến được bước nào chứ? Cậu ta chính là một tên đầu gỗ!” Phụng Lập Hành khinh thường mà nói: “Phòng chừng ngay đến cả hôn còn chưa hôn qua!”

“Không phải chứ... gạt người sao!” Khuôn mặt của Hoàng Oanh ngạc nhiên: “Tại sao lúc nhỏ tôi lại nghe nói Long thiếu muốn lấy cô vợ tên Lục An Nhiên chứ! Đã nhiều năm như vậy ngay đến miệng còn chưa hôn qua?”

“Điều đó là đương nhiên! Em nghĩ là cậu ta giống anh luôn thích chủ động sao!” một tay kéo Hoàng Oanh vào trong lòng, liền nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của cô: “Đúng không!”

Hoàng Oanh vươn tay ra vòng quanh cổ của Phụng Lập Hành: “Phụng thiếu vẫn là tốt nhất!”

Đối với cái cặp đôi trẻ trâu từ nhỏ đến lớn luôn thích diễn cảnh ân ái của một đôi tình nhân trước mặt người khác này, Long Ngọc Tinh sớm đã hình thành hệ thống miễn dịch: “Lười quản các người.” dứt lời liền đứng lên muốn rời khỏi.

“Xi...” Hoàng Oanh ghé vào trong lòng Phụng Lập Hành trợn trắng mắt: “Long thiếu, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, vị Lớp trưởng còn lại của lớp D là Tần Thư Mặc, nhìn qua cũng có tâm tư đối với cô bạn gái bé nhỏ của cậu đấy! cẩn thận bị người ta hót tay trên nha!”

Bước chân của Long Ngọc Tinh hơi ngừng lại, sau đó tiếp tục bước về phía trước, rời khỏi văn phòng Hội học sinh. Đứng trên hành lang nhìn ra hướng sân vận động, vừa lúc nhìn thấy Lục An Nhiên và Lục An Hổ cười cười nói nói đi ra hướng bãi đậu xe.

Cô dâu mà anh đã sớm định ra, ai cũng đừng hòng có thể cướp đi...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Bắt buộc phẫu thuật, mơ thấy anh ấy

Về đến nhà, từ lúc vừa bắt đầu bước vào cửa Lục An Nhiên đã cảm nhận được một cỗ cảm giác căng thẳng, Lục Kiếm Hào đang ngồi trên ghế sofa, trên tay đang bưng tách trà, thờ dài một hơi nặng nề. Bác Lục vẫn như bình thường đứng sau lưng Lục Kiếm Hào, cúi đầu, không biết là đang nghĩ gì.

Lục An Duy ngồi trên ghế sofa bên cạnh đang xem một quyển sách có bìa màu xanh da trời, Kỳ Nhu hình như cũng là vừa mới về tới, vẫn còn chưa thay quần áo, ngồi bên cạnh Lục Kiếm Hào, cả gương mặt đầy vẻ buồn bã.

Đại khái là vì một nguyên nhân nào đó, Lục An Nhiên vừa nghĩ liền thông suốt, vẫn là do Lục An Hổ đứng bên cạnh dùng ngón tay chọc chọc vào cô, lại còn dùng ánh mắt dò hỏi. Lục An Nhiên lắc lắc đầu, ý nói anh đừng nói chuyện, sau đó tự mình vác ba lô sau lưng chạy đến trước mặt mọi người: “Bác Lục, kết quả kiểm tra tổng quát hôm nay như thế nào rồi?”

“À? À...” Bác Lục có thể là do suy nghĩ quá xuất thần, lúc Lục An Nhiên nhẹ nhàng hỏi mới ngẩng đầu lên: “Đại tiểu thư? Cô về rồi à?”

“Kết quả kiểm tra như thế nào rồi?” Lục An Nhiên không sợ gì cả trực tiếp hỏi thẳng.

“À? Cái này...” Bác Lục ngập ngừng một chút cười nói: “Không có vấn gì, bác sĩ nói ngoại trừ lượng đường trong máu có hơi cao, nói rằng phải chú ý điểm này một chút, những cái khác cũng không có vấn đề gì.”

“Anh An Duy, anh nói đi. Em biết là anh sẽ không lừa em.” Rõ ràng trên khuôn mặt Lục An Nhiên đã có vẻ tức giận, quay đầu trực tiếp hỏi Lục An Duy.

“...” Lục An Duy bị gọi trúng tên có hơi sững sốt, sau đó từ trong quyển sách ngẩng đầu lên: “Bác sĩ nói... trong não hình như bị sưng lên một khối, cụ thể là cái gì thì ngày mai xem báo cáo xét nghiệm mới biết được.”

“Trong não bị sưng lên một khối ư?” Lục An Hổ lặp lại một lần nữa, mặc dù anh không am hiểu về phương diện y học, nhưng anh cũng biết đây là loại bệnh gì!

“Ngày mai khi xác định được vấn đề, trực tiếp làm phẫu thuật đi!” Lục An Nhiên nói.

“Đại tiểu thư, tôi không sao.” Bác Lục cười có vẻ đáng thương và miễn cưỡng: “Ước chừng đây cũng chỉ là một căn bệnh nhỏ, không cần phải mổ đâu.” Trong lòng ông vô cùng hiểu rõ, chỉ sợ là một khối u, bác sĩ đã nói có 50% khả năng là một khối u. Nếu như muốn phẫu thuật thì đề nghị lựa chọn phẫu thuật ngay vùng mắt là có hệ số an toàn lớn nhất. Nhưng mà cho dù hệ số an toàn có lớn đi chăng nữa, thì cũng chỉ có 40% cơ hội sống sót. Nếu đã như vậy, ông tình nguyện ở lại bên cạnh lão gia thêm hai năm nữa, cũng không hi vọng là sẽ như vậy mà chết đi trên bàn phẫu thuật!

Ông vốn dĩ không muốn nói chuyện này cho Lục Kiếm Hào biết, nhưng Lục Kiếm Hào lại trực tiếp hỏi Lục An Duy, Lục An Duy lại thuật lại tình huống đúng sự thật một lần, lúc đó Lục Kiếm Hào liền muốn an bài cho ông đi ra nước ngoài làm phẫu thuật. Nhưng ông đã từ chối...

Nếu như phẫu thuật thất bại thì bản thân sẽ trực tiếp chết trên bàn phẫu thuật lạnh lẽo đó, nếu đã như vậy, không bằng ông kéo dài thêm vài năm nữa, tiếp tục dùng đoạn thời gian ngắn ngủi còn lại hầu hạ lão gia chăm sóc tiểu thư, dù gì ông cũng đã có tuổi, có sống tiếp cũng chỉ kéo dài được mười năm hay tám năm, không cần thiết tạo cái tội kia, còn lãng phí tiền!

“Bắt buộc phải làm phẫu thuật!” Thái độ Lục An Nhiên cứng rắn, hai kiếp làm người, cô liền hiểu rõ nếu như không làm phẫu thuật thì kết cục của bác Lục sẽ như thế nào! Nỗi đau khổ hành hạ đó, Lục An Nhiên tuyệt đối không muốn để bác Lục tiếp tục chịu thêm lần nữa. Từ vị đó cô không tận mắt chứng kiến vì thế cơ bản cô cũng không biết như thế nào, nhưng cô đã vô số lần nhìn thấy bác Lục đập đầu mình xuống ván giường, cầu xin có giúp ông, kết thúc cuộc đời của ông... nỗi đau đó, Lục An Nhiên nhìn thấy liền đau thắt tim...

“Đứng.” Lục Kiếm Hào thở dài một hơi nặng nề, hạ quyết tâm đem ly trà mạnh mẽ đặt vào khay trà: “Tiểu Nhu, lập tức liên hệ với bác sĩ Steve Hicks, nói với ông ta bên này có bệnh nhân phải làm phẫu thuật cắt bỏ khối u, nếu như là... liền lập tức chuyển hồ sơ bệnh án cho ông ấy.”

“Vâng thưa ba!” Kỳ Nhu đứng dậy đi sắp xếp.

“Cái này...” Bác Lục có chút hoang mang nhìn Lục Kiếm Hào: “Lão gia, tôi không sao, thật đó.”

“Bác Lục!” Lục An Nhiên kéo bác Lục lại nói: “Bác cứ nghe lời con! Hiện nay y học rất phát triển, xác suất tử vong rất nhỏ! Bác sĩ Steve Hicks lại là chuyên gia về lĩnh vực này, phát hiện sớm cũng tốt, nếu như phát hiện quá muộn, ngay cả trị liệu mắc tiền cũng không kịp nữa!”

“Báo cáo của ngày mai, tôi sẽ đi với ông! Tôi muốn tận tai nghe xem bác sĩ nói gì!” Lục Kiếm Hào quyết định.

“Chuyện này... chuyện này thật sự không nên!” Bác Lục vội vàng ngăn cản: “Lão gia, tôi thật sự không sao, có khả năng là do bác sĩ chẩn đoán sai cũng nên!”

“Ý tôi đã quyết, ông không cần nói gì nữa.” Lục Kiếm Hào hít thở mạnh, ông Lục cũng theo ông hơn nửa cuộc đời rồi, tuy nói là người hầu, nhưng ông vẫn luôn xem ông Lục như anh em. Không cần biết tiêu tốn bao nhiêu tiền, ông cũng phải trị khỏi cho ông ấy.

“...” hầu hạ Lục Kiếm Hào nhiều năm như vậy, bác Lục đã quá hiểu rõ tính cách của Lục Kiếm Hào, nếu như Lục Kiếm Hào đã nói như vậy, liền đại biểu cho việc sẽ không có sự thay đổi ý kiến nữa, chỉ có thể thở dài một hơi. Ông bắt quá chỉ là một người hầu, hà tất phải làm như vậy chứ?

Chuyện này liền như thế mà quyết định, dùng xong cơm tối, Lục Kiếm Hào liền đi lên thư phòng, bác Lục như cũ vẫn đi theo sa hầu hạ. Lục An Nhiên quay về phòng, mới bắt đầu đi học ngày đầu tiên, bài tập không nhiều, Lục An Nhiên dùng thời gian nửa tiếng đồng hồ giải quyết hết toàn bộ bài tập của tất cả các môn sau đó mở máy tính xách tay ra, bắt đầu tiến hành làm bản kế hoạch sửa chữa trang trí nhà hàng, căn cứ theo bản mô tả bằng hình ảnh của Kỳ Nhu, Lục An Nhiên ưu tiên đề xuất yêu cầu đối với vật liệu xây dựng, sau đó đính kèm theo bản mô tả bằng hình ảnh, trong đó ghi chú rõ ràng bằng chữ, phải mất ba giờ đồng hồ mới hoàn thành bản kế hoạch sửa chữa trang trí. Sau khi thiết kế xong, Lục An Nhiên vốn không hề trực tiếp gửi qua

cho Lục Kiếm Hào, mà là gửi qua hòm thư của Kỳ Nhu, lúc này Kỳ Nhu cũng đang tra cứu tư liệu trên máy tính, sau khi nghe thấy âm thanh báo thư, liền cẩn thận xem xét một lần bản kế hoạch của Lục An Nhiên, sau đó đi đến phòng của Lục An Nhiên, chỉ ra vài ký hiệu không rõ ràng và không thích hợp cho lắm, sau khi nghe xong Lục An Nhiên rất nghiêm túc ghi chép, sau đó lại sửa chữa lại một lần.

Kỳ Nhu ở bên cạnh quan sát, tùy thời điểm mà hướng dẫn, thậm chí đến cả các loại định dạng cũng sửa qua một lần. Lại qua thêm ba tiếng đồng hồ Lục An Nhiên mới có thể làm ra một bản kế hoạch phù hợp. Sau đó gửi vào hòm thư của Lục Kiếm Hào.

Khi hoàn thành xong hạng mục này cũng đã đến nửa đêm nên đi ngủ, Lục An Nhiên xoa bóp hai vai nhừ nhối, cùng Kỳ Nhu nói câu chúc ngủ ngon liền đi vào phòng tắm tắm qua một trận nước nóng, lại làm vận động cơ giãn cơ thể một lần nữa, thả lỏng gân cốt một chút. Lục An Nhiên mới ngồi vào lại bàn học, lấy quyển sổ nhật ký ra, ghi lại những việc đã xảy ra ngày hôm nay và những cảm nhận về chúng, sau đó cô khép quyển sổ lại, bỏ quyển nhật ký vào trong ngăn kéo lúc này trên tay đột nhiên động phải một đồ vật đem lại cho cô một cảm giác lạnh lẽo. Lục An Nhiên sững sốt, cầm chiếc hộp bằng bạc từ trong ngăn kéo, mở ra, một chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt hiện ra trước mắt. Chế tác tinh xảo, kiểu dáng cao quý. Lục An Nhiên dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên mặt nạ, trước mặt lại hiện lên một đôi mắt âm áp thâm tình. Suy nghĩ cũng không khống chế được mà bay xa...

Người đàn ông đó rốt cuộc là ai?

“Không đúng!” lắc đầu vài cái, đem bóng dáng người đàn ông đó ném ra khỏi đầu, cô tại sao lại nghĩ đến người đó rồi chứ? Đem mặt nạ bỏ lại vào trong hộp nhét vào ngăn kéo, Lục An Nhiên phiền não đẩy ngăn kéo lại, không phải cô đã quyết định rồi sao? Tuyệt đối không nên tin tưởng vào cái gọi là tình yêu nữa, cô chỉ cần giữ gìn thật tốt Lục thị là được!

“Đi ngủ! đi ngủ!” tự mình lẩm bẩm thôi miên bản thân, Lục An Nhiên tắt đèn, sau đó lăn vào trong chăn, có lẽ thật sự có chút mệt mỏi, chỉ ba bốn phút trôi qua, Lục An Nhiên liền đã nặng nề chìm vào giấc ngủ, trong ảo mộng ngọt ngào, cô lại mơ thấy người đàn ông đó một lần nữa, anh ta vẫn đeo chiếc mặt nạ đó, cô không thể nhìn thấy mặt người đó, những phút cuối cùng, lúc cô vươn tay ra với ý định tháo mặt nạ kia xuống, người đàn ông đột nhiên lại lùi về sau mấy bước, sau đó không tiếng động mà lắt lắt đầu.

“Này! Rốt cuộc anh là ai?” Lục An Nhiên muốn biết đối phương là ai, nhưng người đàn ông đó lại không cho cô cơ hội để truy vấn, nhìn chăm chăm cô, bóng dáng lại càng ngày càng cách xa, càng ngày càng mờ nhạt, cho đến khi hoàn toàn biến mất trước mắt cô.

...

Âm thanh đồng hồ báo thức truyền đến, Lục An Nhiên từ trong mộng giật mình tỉnh lại, ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt và huyết thái dương có chút đau nhức, hình như cô đã mơ một giấc mơ, nhưng nội dung trong giấc mơ đó, cô lại không nhớ rõ... có cố gắng thế nào cũng không thể nhớ được...

Dùng sức hít thở thật sâu vươn vai một cái, Lục An Nhiên vỗ vỗ đầu, quyết định không quan tâm nó nữa. Sau khi tắm xong thay một bộ đồ thể thao. Bắt đầu từ hôm nay Lục An Hổ sẽ dạy cho cô những động tác tự vệ, cô vẫn rất là chờ mong.

Lúc ra đến sân, Lục An Hổ đã kết thúc một giờ đồng hồ làm nóng cơ thể, nhìn thấy Lục An Nhiên đã đến, liền mở miệng nói: “Vận động làm nóng cơ thể trước đi!”

Lục An Nhiên gật đầu, bắt đầu khởi động từ trên đầu xuống, ước chừng khởi động làm nóng thân thể khoảng mười phút, cảm giác cơ thể thật sự đã có chút nóng lên, Lục An Nhiên gật đầu với Lục An Hổ, ra hiệu bản thân đã hoàn tất làm nóng thân thể.

Lục An Hổ liền bắt đầu chính thức chỉ dạy: “Trước tiên bắt đầu từ cái cơ bản nhất đi! Những quyền pháp được học trong buổi quân huấn hôm qua đã được coi là động tác cơ bản nhất trong quân thể quyền rồi, võ thuật trong quân đội chủ yếu là dùng tay nắm chân đá, cướp dao cướp súng đại loại thể đều là sự kết hợp giữa các động tác mà tạo thành một loại quyền thuật. Từ nhỏ anh đã bắt đầu luyện tập, cảm thấy mà nói thì những động tác đó chính là cơ bản nhất, hiện tại ở độ tuổi của em đã bỏ qua khoảng thời gian luyện tập thích hợp nhất, vẫn là dạy cho em những động tác tương đối có thể tiếp nhận được là tốt nhất.

“Anh An Hổ, ngoại trừ quân thể quyền thì anh còn học thêm gì nữa không?” Lục An Nhiên tò mò hỏi.

“Anh và anh trai anh chủ yếu học Bát cực quyền.” Lục An Hổ nói: “Nhưng mà hiện tại đối với em mà nói tập nó thì quá sớm, trước tiên em cứ học quân thể quyền đi đã!”

“Ừm.” Lục An Nhiên gật đầu.

“Quân thể quyền tổng cộng gồm ba bộ, kỳ quân huấn của chúng ta chỉ dạy mục đầu tiên của bộ thứ nhất, bộ đầu tiên của quân thể quyền đối với phòng thân tự vệ có một tác dụng nhất định, động tác tương đối cơ bản, đều là sự kết hợp giữa những động tác cơ bản mà tạo thành một chiến lược cố định, cũng có thể tăng cường sức khỏe. Trước tiên anh sẽ dạy em cái này!”

“Được!” Lục An Nhiên đáp một tiếng, liền bắt đầu nghiêm túc học từng chiêu thức.

Một đôi một chỉ dạy, đích thân chỉ đạo, cộng thêm kinh nghiệm lâu năm của Lục An Hổ, thực sự so với lúc ở trong quân huấn học được nhanh hơn nhiều. Thời gian một buổi sáng đã đem mười sáu động tác của bộ thứ nhất học xong, chỉ là động tác vẫn còn có chút chưa đạt chuẩn, chiêu thức cũng không liền mạch. Bất quá chỉ là ngày đầu tiên học được như vậy cũng đã tốt lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Âm mưu của chú ba, tính toán như ý

Thời gian đi học vào buổi sáng được coi là khoảng thời gian thống khổ nhất của bọn học sinh, lúc ăn cơm vào buổi trưa, mọi người lại còn tùm ba tùm bốn mà tức giận. So sánh với lớp D ngày hôm qua nhận được sự dẫn dắt của Lục An Nhiên, những học sinh mới của các lớp khác người nào người nấy đều than khổ liên tục, tựa như đến cả đi bộ cũng phải dùng đến toàn bộ sức lực trên cơ thể. Toàn bộ những thứ này rơi vào trong mắt, những học sinh của lớp D đều rất cảm kích vị nữ lớp trưởng của mình.

Nội dung của buổi huấn luyện buổi chiều so với ngày hôm qua cũng không khác nhau là mấy, chỉ là thay đổi lần chạy 800m thứ hai thành bước đều.

Huấn luyện kết thúc trực tiếp tan học, sau khi về nhà mới biết rằng, kết quả báo cáo xét nghiệm của bác Lục là khối u lành tính, bởi vì được phát hiện sớm nên chỉ cần cắt bỏ khối u là được, đem báo cáo xét nghiệm gửi qua bên Mỹ, Steve Hicks cũng đã sắp xếp xong tất cả, con trai của bác Lục đã đi theo hộ tống ông một đường đi lên máy bay bay qua bên Mỹ. Bên Mỹ cũng đã được Kỷ Nhu sắp xếp ổn thỏa người đón máy bay và những thủ tục sau khi phẫu thuật.

Nghe nói trước khi đi bác Lục còn khóc rất nhiều, bất quá chi tiết như thế nào Lục An Nhiên cũng không rõ lắm. Chỉ cần bác Lục đi chữa bệnh, Lục An Nhiên cũng đã yên tâm, trước mắt lại xuất hiện bộ dáng của bác Lục trước khi chết của kiếp trước, Lục An Nhiên không khỏi nhũn mỳ.

Lúc dùng cơm tối, thật hiếm khi cả gia đình Lục Quân An và Lục Quân Phong đều có mặt đầy đủ, lần có mặt đông đủ mọi người như vậy gần đây nhất hình như cũng là chuyện của mấy tháng trước rồi...

Lục An Nhiên đương nhiên là không vừa mắt với một nhà Lục Quân An, nhưng cô cũng lười mà để ý đến, vẫn luôn không hề nói chuyện với bọn họ. Nhưng điều này không đại diện cho việc, người ta không đánh chủ ý lên người cô.

“An Nhiên à! Chuyện nhà hàng mới của con lo xong chưa?” Lục Quân An lộ ra bộ dáng giả vờ quan tâm.

Động tác ăn cơm của Lục An Nhiên ngưng lại: “Xong rồi.” trên miệng ứng phó, trong lòng Lục An Nhiên lại đang nghĩ tại sao Lục Quân An lại hỏi như vậy, một linh cảm không hay trào lên.

“An Nhiên à! Con mới mười lăm tuổi, lại là lần đầu tiên kinh doanh nhà hàng, nhất định sẽ có những chỗ không thể hiểu được. Nhà hàng này lại quan trọng như vậy!” Vợ của Lục Quân An là Lưu Nguyệt cũng cười mỉm nói.

“Con cảm thấy rất tốt mà!” Lục An Nhiên cảm thấy cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng mạnh lên.

“An Nhiên em đừng có cứng miệng như vậy nữa!” Lục An Hân để chiếc muỗng canh trong tay xuống: “Hiện tại em đang trong giai đoạn học Cao trung, những khóa học của Cao trung rất căng thẳng, một mình em làm sao mà lo hết được? nhìn em xem mấy hôm nay lại gầy đi rồi, có phải là thức đêm hay không? Chị họ đây cũng đau lòng cho em đó!”

“Phụt...” Lục An Hồ nghe xong Lục An Hân nói, không đợi Lục An Nhiên phản ứng bản thân anh đã phun ra, Lục An Hân sẽ đau lòng cho Lục An Nhiên? Đùa kiểu gì chứ? Hôm đó, lúc ở chỗ thử lễ phục, anh và Lục An Hồ đã nhìn thấy rất rõ ràng! Một tay che miệng ho vài tiếng chạt vật lảng tránh nói: “Canh này có chút nóng!”

“...” mọi người đều quay qua liếc anh một cái, canh này... nóng sao?

Không thèm để ý tới Lục An Hồ nữa, Lục Quân An lại mở miệng nói tiếp: “An Nhiên à, chú Ba biết là một mình con không gánh vác hết việc được! Hay là cứ để anh An Hoa của con tới giúp con một tay đi!”

“...” Lục An Nhiên liền biết rằng bọn họ chính là có ý này, loại thời điểm này tuyệt đối phải lập tức dứt khoát từ chối, đối với loại người không biết xấu hổ này không nên để cho bọn họ có tia hi vọng nào: “Không cần thiết, một chút cũng không cần! Một mình con có thể làm rất tốt!”

“Con...” một nhà Lục Quân An biết rằng Lục An Nhiên sẽ không đồng ý, nhưng lại không thể nghĩ được rằng Lục An Nhiên lại dứt khoát quyết tuyệt trả lời như vậy. Trên dưới từng người đều thay đổi sắc mặt, Lục Quân An cười khô khốc mấy tiếng nói: “Con bé này, để anh An Hoa giúp con không phải chỉ là muốn tốt cho con, muốn tốt cho Lục thị sao?”

Lại còn đặc biệt vì để tốt cho Lục thị?! Nghe thấy lời nói này con tức giận trong lòng Lục An Nhiên trào lên một cách mạnh mẽ, kiếp trước cũng bởi vì câu vì tốt cho Lục thị của Lục Quân An, trong lòng cô luôn luôn tin tưởng, bị hãm hại đến mức thâm, hiện tại lại đến đây nói cái gì mà tốt cho Lục thị! Cũng chỉ là vì tốt cho Lục Quân An hân mà thôi! Đúng là tiểu nhân! Ngươi quân tử! Lục An Nhiên tức đến mức cắn chặt răng, nhưng vẫn khắc chế phần nổi: “Con không cần sự giúp đỡ của anh An Hoa, và lại, anh An Hoa có thể làm được gì chứ? Nhà hàng này của con không cần đến bộ phận quan hệ xã hội! Anh An Hoa chỉ cần đi làm thật tốt ở Lục thị là được rồi!”

“Con!” nghe thấy Lục An Nhiên nói chính con trai mình như vậy, Lưu Nguyệt không vui: “Kỷ Nhu, chị không thể quản giáo thật tốt con gái của chị sao! Nói gì đi nữa thì An Hoa cũng là anh họ của nó, thật sự một chút gia giáo cũng không có!”

“Tôi...” Kỷ Nhu muốn nói gì đó liền bị Lục An Nhiên dứt khoát cắt đứt.

“Gia giáo của An Nhiên tự nhiên sẽ không so sánh được với gia giáo của thím Ba rồi!” Lục An Nhiên rõ ràng nhìn thấy biểu tình đắc ý của Lư Nguyệt, đột nhiên thái độ liền chuyển: “Nhưng mà thím Ba thím cũng đừng quên, mẹ con là chị dâu cả của thím! Một câu chị dâu cả cũng không gọi được mà trực tiếp gọi cả họ lẫn tên, thật sự coi cô nhi quả phụ tụi con để ức hiếp đến thế!”

“Mày!” sắc mặt của Lư Nguyệt đã đen đến mức không còn đen được nữa, liền nhìn sang hướng Lục Kiếm Hào: “Ba! Ba nhìn Lục An Nhiên mà xem! Nó ngay đến thím Ba là con cũng không để vào mắt nữa! Nó...”

“Đủ rồi!” lời của Lư Nguyệt còn chưa được nói xong liền bị Lục Kiếm Hào đánh gãy: “Bữa cơm này còn có thể ăn tiếp không! Không thể ăn liền cắt hết cho tôi!” Ông hiện tại vốn dĩ rất lo lắng cho ông Lục, trong lòng loạn thành một đoàn, mấy đứa tiểu bối này tại sao lại còn chuốc thêm phiền não cho ông như thế!

“Con...” trong lòng Lư Nguyệt cũng rất ủy khuất, nhưng Lục Kiếm Hào cũng đã nói như vậy, bà ta cũng không nên nói tiếp nữa, chỉ có thể dùng một ánh mắt ác liệt nhìn chằm chằm vào Lục An Nhiên, sau đó cúi đầu xuống ăn cơm trong chén mình.

“Ông nội.” Lục An Hân thật sự là người biết động não nhất trong nhà Lục Quân An, một khắc liền hiểu rõ tình hình này đều có liên quan đến Lục Kiếm Hào: “Ông nội ông đừng tức giận! Gia đình cũng chỉ là lo lắng thay An Nhiên, vì tốt cho An Nhiên mà thôi! Ông cũng không phải không biết cả nhà con là như thế nào, ngoài miệng tuy hơi thẳng thắn, không biết cách nói chuyện cho lắm, nhưng mà từng người đều hướng về An Nhiên, hướng về Lục thị! Hôm nay cũng là vì nhìn thấy An Nhiên có chút gầy đi, lo lắng An Nhiên sẽ mệt mỏi, mới nghĩ là sẽ cho anh trai con giúp đỡ một chút!” sau khi nói xong những lời tốt đẹp này, Lục An Hân tiếp tục nói: “Nói như thế nào thì anh con cũng là cháu ruột của ông! Ở trong bộ phận quan hệ xã hội cũng có chút thành tích, hay là liền cho anh ấy giúp đỡ An Nhiên một chút, cùng An Nhiên kinh doanh nhà hàng mới ở Tân Đông, cũng là cho anh ấy một cơ hội để rèn luyện!”

Lời này của Lục An Hân quả thật rất có hàm ý và kỹ thuật! Mỗi một câu đều là vì tốt cho Lục An Nhiên, nếu như không phải là người hiểu rõ về ả, sợ rằng ngay đến cả Lục An Nhiên cũng phải cảm động đến mức nước mắt ròng ròng cảm ơn đại đức này.

Lục Kiếm Hào nghe xong lời Lục An Hân, tự nhiên cũng sẽ động tâm, nhưng ông vẫn là tôn trọng Lục An Nhiên, vì thế hướng Lục An Nhiên hỏi: “An Nhiên, con cảm thấy thế nào?”

“Con không cần sự giúp đỡ của anh An Hoa!” Lục An Nhiên cự tuyệt dứt khoát, mặc dù những lời nói của Lục An Hân rất tốt đẹp, nhưng Lục An Nhiên đã quá hiểu rõ động cơ của Lục An Hân, nói dễ nghe là đến để giúp đỡ, nói khó nghe chính là đến đây để chia quyền lực! Nếu nhà hàng này kinh doanh tốt, vậy người được khen ngợi sẽ là Lục An Hoa, kinh doanh không tốt, Lục An Hoa chỉ là đến để giúp đỡ, họa thì để Lục An Nhiên lại gánh! Kế hoạch này bàn ra thật hoàn hảo nhỉ!

“An Nhiên...” Lục An Hân cũng cật lực kiềm chế hỏa khí trong lòng, vẫn tiếp tục bày ra bộ dạng có lòng tốt ra khuyên nhủ: “Anh An Hoa của em dù gì cũng đã làm ở Lục thị mấy năm rồi, lại thuộc bộ phận quan hệ xã hội nơi rèn luyện con người nhất, hiểu rõ món ăn các loại, biết nhiều về vấn đề nhập hàng, thậm chí đến cả phương diện tuyên truyền quảng cáo, anh An Hoa cũng rất quen thuộc, có sự giúp đỡ của anh ấy gánh nặng của em sẽ được giảm đi rất nhiều!”

“Đừng đó!” Lục An Hoa cũng không ngồi yên được nữa, không nhịn được đáp tiếp lời: “An Nhiên, bình thường anh cũng rất bận! Âu cũng là để giúp em, giúp đỡ Lục thị mà!”

“Vậy thì anh cứ bận rộn công việc của anh là được rồi!” Lục An Nhiên không tự chủ được trợn trắng mắt.

“Anh...” Lục An Hoa bị Lục An Nhiên nói cho cứng họng liền im bặt, chỉ có thể ở trong lòng mắng nhiếc, chửi rủa Lục An Nhiên không biết tốt xấu.

“An Nhiên, ông cảm thấy ý kiến của chị họ con cũng rất hay.” Lục Kiếm Hào cũng cảm thấy những ngày này Lục An Nhiên đã gầy đi, ông cũng đã xem qua bản kế hoạch sửa chữa nhà hàng, được làm rất tốt, ông cũng rất hài lòng. Nhưng mà, dù gì Lục An Nhiên cũng chỉ mới mười lăm tuổi, ông cũng cảm thấy đau lòng thay cho đứa cháu gái của mình.

Nghe thấy Lục Kiếm Hào cũng đều đã nói như vậy, cả nhà Lục Quân An cùng lúc thở ra một hơi, Lục An Hoa càng giống như muốn cười ra mắt, trong mắt đều chứa đầy sự đắc ý và trào phúng nhìn sang Lục An Nhiên.

Lục An Nhiên đặt đũa xuống bàn ăn ngẩng đầu lên nhìn Lục Kiếm Hào, biểu tình nghiêm túc ánh mắt chân thành: “Ông nội, người bị nghi ngờ thì không dùng, dùng người thì không nghi ngờ! Nếu như ông hoài nghi thực lực của con, tùy thời có thể hủy đi quyền kinh doanh của con, cháu gái không có gì để nói! Hôm nay người của Lục gia ngoại trừ Ba của con ra đều đã có mặt đầy đủ ở đây, Lục An Nhiên con có ba câu muốn nói với mọi người, thứ nhất, nhà hàng này nếu như để con kinh doanh, vậy thì chỉ do một mình Lục An Nhiên con kinh doanh! Người nào muốn giúp đỡ con có thể cho con vài lời khuyên, con là một hậu bối sẽ cảm ơn mọi người! Muốn cùng kinh doanh với con, không có cửa! Thứ hai, nếu như nhà hàng này để con kinh doanh, mọi chuyện đều phải nghe theo ý con, ngay cả ông nội người cũng không nên can thiệp quá nhiều, ý kiến của ông con sẽ tham khảo, nhưng không nhất định con phải tuân theo! Thứ ba, ông nội có thể thu hồi quyền kinh doanh của con, chỉ cần một câu nói, nhưng tại đây con muốn nói với mọi người một câu như thế này: trên dưới Lục thị ngoại trừ Lục An Nhiên con, không có người thứ hai, có thể gánh vác trọng trách này!” một vài câu nói ra thật dứt khoát, Lục An Nhiên không cho bất kỳ một ai có cơ hội phản bác, liền nói tiếp: “Con ăn no rồi! Mọi người từ từ dùng!” dứt lời, liền đứng dậy rời khỏi bàn ăn, trực tiếp đi lên phòng của mình.

Trên bàn ăn một mảnh yên tĩnh, cho đến hơn mười phút sau, Lư Nguyệt mới từ trong sự chấn kinh mà hồi phục trở lại, đập bàn tức giận mắng: “Nhìn xem con bé Lục An Nhiên này được sủng ái thành bộ dáng gì rồi! Thật là không coi ai ra gì mà!”

“Đừng đó!” Lục An Hoa cũng đã quá tức giận, quyền kinh doanh của nhà hàng này vốn dĩ thuộc về hắn! Đều là do con Lục An Nhiên này giữa đường

nhảy ra ngáng chân hấn mới làm cho hấn mất đi cơ hội này, hiện tại hấn ta cũng đã nguyện ý nhận nhin chủ động đề nghị được giúp đỡ việc kinh doanh, con tiện nhân Lục An Nhiên kia cư nhiên không biết cảm ơn đại đức! Thật sự đáng chết!

“Ba! Ba nhìn con bé Lục An Nhiên đi! Đầu là do anh Hai để cho nó quen thói rồi!” Lục Quân An lại còn không quên hất nước bắn qua cả nhà Lục Quân Phong.

“Đúng đó ông nội! Nếu như còn không nghiêm khắc quản chế An Nhiên, sau này liền không thể quản nó nổi nữa! Mới mười lăm tuổi liền dám ở trước mặt người lớn lên mặt!” Lục An Hân hận không thể để cho Lục Kiếm Hào bạo phát tức giận lập tức thu hồi quyền kinh doanh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Không có gia giáo, ra hai trăm vạn

“Con không cảm thấy có gì quá đáng cả!” Lục An Minh hai tay chụm lại trước mặt phản đối ý kiến.

“Con cũng không cảm thấy có cái gì là không đúng.” Lục An Thạc cũng có suy nghĩ như Lục An Minh.

“Anh Hai, anh xem xem hai thằng con trai của anh đi!” Lục Quân An một mặt tức giận cộng khinh bỉ: “Cứ như vậy, cư nhiên lại cùng giúp Lục An Nhiên nói chuyện! Chủ thấy các con không phải thật lòng muốn tốt cho An Nhiên! Mà là muốn yêu thương, sủng nịch nó để nó càng ngày càng không coi ai ra gì nữa!” Lục Quân An đập bàn nghiêm giọng nói: “Các con như vậy là muốn hủy hoại An nhiên à!”

“Nói ra muốn hủy hoại An Nhiên ai có thể so sánh với chú Ba chứ!” Từ Liên Tâm khinh thường trợn mắt: “Trước đây không phải trò chơi, truyện tranh, đồ chơi gì đó chú Ba đều tặng cho An Nhiên sao? Nếu như không phải hiện tại An Nhiên đã trưởng thành tự có định lực của bản thân, nếu không cũng không biết là sẽ hình thành cái bộ dạng nào đâu!”

“Chị...” một câu liền nói trúng tim đen, về mặt Lục Quân An liền thay đổi thẹn quá hóa giận, nhưng xem ra định lực cũng coi như không tệ, yên lặng đem phần tức giận áp chế xuống.

“Từ Liên Tâm! Cô nói chuyện phải xem lại lương tâm nhé! Quân An làm những việc đó cũng là để tốt cho An Nhiên mà thôi!” sắc mặt Lư Nguyệt so với Lục Quân An còn khó xem hơn, bà ta đứng dậy liếm lớn miệng mắng chửi, vẫn bày ra bộ dáng không nhận lỗi của mình: “Cả nhà chúng tôi có ai là không moi hết cả tim gan ra đối đãi với An Nhiên kia chứ!”

“Lư Nguyệt! Mượn một câu của An Nhiên mà nói!” Từ Liên Tâm trợn trắng mắt cười lạnh nói: “Tôi là chị dâu thứ của cô, nói chuyện nên tôn trọng một chút! Đừng có đứng bên đó chỉ tên mắng họ như vậy! Tôi thấy gia giáo của cô so với An Nhiên cũng không hơn là bao đâu! Lại còn có mặt mũi chỉ trích An Nhiên không có gia giáo! Hừ! Nực cười!”

“Cô!” Lư Nguyệt bị Từ Liên Tâm chặn họng đến nỗi không thể nói ra lời.

“Tôi cái gì mà tôi!” Từ Liên Tâm chế giễu nói: “Cô còn muốn để cho An Hoa nhúng tay vào nhà hàng mới ở Tân Đông? An Hoa ở bộ phận hiện tại cũng không làm ra thành tích gì lớn lao! Tuyên truyền xã hội cũng làm không tốt mà muốn nhúng tay qua bên nhà hàng của An Nhiên, đôi tay này vurun ra quả thực không ngăn nha!”

“Cô ăn nói bậy bạ gì vậy!” Lư Nguyệt sừng mặt lên, con trai nhà mình có đức hạnh gì, so với người ngoài bà ta hiểu rõ nhất, nhưng đó cũng là con trai của bà ta! Con trai bà ta chính là tốt nhất! Trước giờ chưa từng thành công qua, chỉ là do chưa đủ may mắn mà thôi! Là do Lục Kiếm Hào không cho con trai bà ta cơ hội, không thì khẳng định sẽ không như vậy! Lại nói, con trai bà ta làm sao lại không thể so sánh được với đứa con gái của con tiện nhân Kỷ Nhu kia chứ? Bà ta sinh ra chính là một thằng con trai!! Chính là so với Lục An Nhiên không có tiền đồ kia mạnh hơn! Lư Nguyệt dương miệng cãi: “Chẳng qua là do công việc hiện tại không phù hợp với An Hoa, để cho nó làm bộ phận quan hệ xã hội thật sự không thể phát huy khả năng của nó!” Nói đến đây trong lòng Lư Nguyệt còn có tia ủy khuất! Sau này con trai bà ta còn phải làm những việc lớn hơn nữa!

“Tại sao lại bảo tôi nói bậy bạ!” Từ Liên Tâm hừ một tiếng: “Nếu An Hoa không làm được công việc tuyên truyền ở bộ phận quan hệ xã hội, vậy thì dứt khoát để nó đi ra ngoài rèn luyện một chút là được! Cũng đúng lúc để chứng minh con trai cô có bản lĩnh to lớn đến mức nào!”

“Thím hai à, lời này của thím là không đúng rồi!” vốn dĩ Lục An Hoa cũng không muốn lên tiếng, nhưng Từ Liên Tâm cũng đã nói như vậy, hấn không phản bác một câu cũng không được! Hấn ta mới không muốn rời khỏi Lục thị? Hiện tại hấn ta ăn uống chơi đùa đều tính vào tiền công tác phí của công ty, những khoản đó Lục thị sẽ tự chi trả, nếu như hấn ta thật sự rời khỏi Lục thị, làm sao còn có thể huênh hoang khoác lác, khoe mẽ trước mặt đám bạn hấn được nữa?! Không được! Tuyệt đối không được!

“Anh cảm thấy kiến nghị của mẹ anh rất tốt!” Lục An Minh khẽ cười nói: “Dù gì thì em cũng không thích ngây ngốc ở bộ phận quan hệ xã hội, kiếm em mười lần thì đến chín lần là không có mặt em ở đó.”

“Ai... ai nói vậy!” Sắc mặt Lục An Hoa ngưng trọng, trả treo nói: “Đó là do trùng hợp em đi gặp mặt khách hàng mà thôi!”

“Haha...” Lòng mày Lục An Minh nhướn lên, giọng điệu chứa đầy sự giễu cợt: “Thật sự rất trùng hợp nhỉ!”

“...” Bị Lục An Minh nói như vậy, mặt Lục An Hoa đỏ đến mang tai, nhưng vẫn cứng miệng nói: “Anh thì hiểu cái gì? Bộ phận khai phát của các anh ngày nào lên công ty cũng giống như những ông lớn, đầu gối bộ phận quan hệ xã hội tại tôi còn phải đi ra ngoài khom lưng cúi đầu với người khác, không để cho khách hàng hài lòng làm sao được!”

“Đúng đó!” Lục An Hân cũng nói giúp anh trai mình: “Bộ phận quan hệ xã hội thật sự cũng không dễ làm, anh An Minh không ở trong bộ phận nghiệp vụ không hiểu rõ là điều bình thường, thời gian đi ra ngoài công tác đều rất nhiều.”

“Còn không phải vậy sao!” Ngay tức khắc Lục An Hoa liền cảm thấy bản thân có lý: “Nỗi khổ của tôi tôi còn chưa kể ai nghe!”

“An Nhiên cũng không nói mà!” Lục An Hô cũng nghe không nổi nữa! Một nhà này tại sao lại không cần mặt mũi như vậy! Mặc dù một người ngoài như anh vốn dĩ không nên chen vào làm gì, nhưng tính cách của anh lại thẳng thắn như vậy, thật sự nhìn không nổi nữa.

“Chúng tôi cũng chỉ là cảm thấy em ấy quá mệt mỏi, cho nên mới muốn để anh trai đi giúp đỡ một chút!” Lục An Hân bày ra vẻ mặt thương tâm khổ sở: “Rõ ràng là có lòng tốt nhưng lại bị coi là lòng lang dạ thú! Lại còn nói chúng tôi muốn hãm hại em ấy cái gì đó!”

“...” Lục An Hô vẫn muốn phản bác cái gì đó, nhưng lại bị Lục An Duy dùng ánh mắt ra hiệu ngăn cản, dù gì thì họ cũng không phải là người của Lục thị, có một số chuyện không phải họ muốn là có thể nói được.

“Vậy cũng thật sự cảm ơn mọi người!” có những lời Lục An Hô thật sự không tiện nói ra, nhưng đối với Lục An Minh thì lại không phải là vấn đề, chỉ nhìn thấy cả khuôn mặt anh đều là chế giễu nói: “Anh cảm thấy thời gian mà An Nhiên mới bắt đầu mở nhà hàng, kinh phí mà Lục thị phát xuống chắc chắn sẽ không đủ cho em ấy kinh doanh! Nếu như mọi người đã đau lòng An Nhiên như vậy, không bằng giúp đỡ thực tế một chút! Mọi người có thể cho An Nhiên bao nhiêu tiền nhỉ!”

Lục An Minh vừa nói xong những lời này, cả nhà Lục Quân An liền im bất không nói tiếp nữa. Bọn họ đến đây là để kiểm soát, muốn bọn họ bỏ tiền ra ư? Không có cửa!

“Sao nào?” Từ Liên Tâm khinh bỉ cười: “Nhắc đến tiền liền không có động tĩnh gì nữa? Lúc này không phải câu nào câu nấy cũng đều là vì An Nhiên sao? Vậy thì đưa ra cái gì đó thực tế chút đi!”

“Thím Hai.” Sắc mặt Lục An Hân cũng không phải tốt lắm kể lẻ: “Nhà tụi con cũng không phải là dư giả lắm, có những lúc mời khách ăn cơm hay gì đó, vẫn là do chúng con móc tiền túi ra! Lấy đâu ra tiền để giúp đỡ cho An Nhiên chứ! Và lại, nhà hàng thứ 100 này khai trương ở khu vực Tân Đông, cộng thêm lại nằm trong trung tâm mua sắm Long thị, muốn bỏ tiền ra cũng giống như muối bỏ biển!”

“Tự lấy tiền túi?” Từ Liên Tâm dường như nghe được chuyện cười nào đó: “Mỗi tháng sau khi bộ phận kế toán chúng tôi kết sổ xong, đều là bộ phận quan hệ xã hội của các người dùng tiền nhiều nhất! Không nói người khác, chỉ nói mỗi Lục An Hoa! Tháng trước chúng tôi đã nhận được hóa đơn thanh toán của nó là 380 vạn! Thật sự ở đây tôi muốn hỏi là, gần đây Lục thị chúng ta cũng không có ký được hợp đồng lớn nào! 380 vạn này là dùng vào việc gì thế?”

Nghe Từ Liên Tâm hỏi như vậy, nhất thời Lục An Hoa không phát ra âm thanh gì. Hắn ta ở hợp đêm mỗi đêm phải tiêu hơn 50 vạn, 380 vạn này cũng là tại thời điểm ăn uống vui chơi với anh em bạn bè mà ra, hắn ta chính là thiếu gia của Lục thị! Ra ngoài tiêu ít tiền thật sự làm người ta cười chê!

“Đều im hết cho tôi!” Lục Kiếm Hào bị làm phiền đến đau đầu, nhìn sang Lục Quân Phong vẫn luôn không nói chuyện hỏi: “Quân Phong, con thấy thế nào?”

“Con?” bị điểm tên, Lục Quân Phong bỏ gấp măng đang gấp dở vào miệng, giống như không để ý lắm đến vấn đề mình đang trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn, cho đến khi bản thân nuốt xong gấp măng đó, Lục Quân Phong mới từ từ nói: “Con ủng hộ quan điểm của An Nhiên!”

“Anh Hail!” Lục Quân An rõ ràng là không hài lòng với câu trả lời của Lục Quân Phong: “Anh như vậy là có ý gì?”

“Chính là ý trong lời nói!” Lục Quân Phong đặt đũa xuống bàn nói: “Ba, câu đầu tiên của An Nhiên đã nói rất rõ ràng, nghị người không dùng, dùng người không nghị. Lúc đó ba đã nói là trao toàn bộ quyền kinh doanh của nhà hàng này cho An Nhiên, hiện tại nếu như để cho An Hoa đến giúp đỡ, không nghị ngờ gì chính là đem quyền lợi vốn dĩ đã trao cho An Nhiên mà chia cho An Hoa, đối với An Nhiên mà nói, nhất định sẽ rất đau lòng, con bé sẽ cảm thấy ba không tính nhiệm con bé! Đứng trên góc độ của An Nhiên mà xem xét, con cảm thấy An Hoa sẽ không giúp được gì cả!”

“Con làm sao lại không giúp được gì cơ chứ!” Lục An Hoa không phục mà tranh luận.

“Con im đi!” Lục Kiếm Hào liếc mắt nhìn chằm chằm Lục An Hoa, sau đó nói tiếp: “Quân Phong, con nói tiếp đi!”

“Ừm.” Lục Quân Phong gật đầu sau đó nói tiếp: “Nhà hàng này nhất định phải dùng cách thức kinh doanh mới hoàn toàn, tất cả đều phải từ trong sự khai thác, sáng tạo dần dần mà ra, trong quá trình sơ khai này sợ nhất chính là không thống nhất được ý kiến. Nếu như chỉ nghe theo ý của mỗi mình An Nhiên, như vậy còn được! Nếu như để An Hoa cũng tham gia vào đó, vậy thì quá trình làm việc tiếp theo này, ý kiến của hai người xảy ra bất đồng, An Hoa cảm thấy bản thân là anh trai, An nhiên phải nghe theo, An Nhiên cá tính quật cường cảm thấy bản thân không sai nghĩ là An Hoa phải nghe theo mình... Cấp bậc lãnh đạo đều bị đảo lộn, những nhân viên cấp dưới sẽ phải làm thế nào? Cho nên con ủng hộ quan điểm của An nhiên. Nếu như ba đã trao toàn bộ quyền kinh doanh cho An Nhiên, vậy thì chúng ta nên tin tưởng con bé, toàn lực ủng hộ con bé! Lúc này An Minh cũng đã nói, An nhiên vừa mới bắt đầu kinh doanh nhà hàng mới, những việc cần dùng đến tiền rất nhiều, số tiền mà Lục thị có thể phát xuống cũng có giới hạn. Mặc dù bên con không có nhiều tiền tư cho lắm, nhưng cũng muốn ủng hộ một chút tâm ý, trước khi đến đây con đã bàn bạc với Liên Tâm trước rồi, chúng con có

thể lấy ra 100 vạn giúp đỡ An Nhiên. Mặc dù không nhiều, những cũng xem là biểu thị thái độ của mình. Ngoài ra, con cũng chuẩn bị điều An Minh đến nhà hàng mới của An Nhiên, làm chức quản lý giúp đỡ An Nhiên. Mọi quyết định do An Nhiên đưa ra, An Minh nhất định phải nghe theo.” Sau khi nói xong những lời này Lục Quân Phong liếc mắt nhìn một nhà của Lục Quân An, ngưng một lúc sau đó nói tiếp: “Cho nên, nếu như An Hoa thật lòng muốn giúp đỡ An Nhiên, chỉ bằng cũng điều qua đó làm một quản lý cũng được!”

“Làm quản lý cái gì! Con mới không làm!” Lục An Hoa trực tiếp cự tuyệt, cái hấn ta muốn là quyền kinh doanh trong tay Lục An Nhiên, cái muốn có chính là danh lợi, là tiền! Mới không phải làm chức quản lý giẻ rách gì đó! Nghĩ cũng không nghĩ, Lục An Hoa đã dứt khoát thẳng thắn cự tuyệt.

Nghe Lục An Hoa cự tuyệt dứt khoát như vậy, sắc mặt Lục Kiếm Hào ngưng trọng, dù gì cũng là một lão làng, Lục Quân An một nhà tâm địa giao hoạt, coi như Lục Kiếm Hào cũng đã triệt để hiểu ra.

“Con cảm thấy như vậy cũng được!” Lục An Minh gật đầu: “Dù gì bộ phận khai phát bên này có ba và anh cả, con cũng yên tâm! Bên An Nhiên thì lại chỉ có một mình em ấy, sau khi con qua đó sẽ hết lực giúp đỡ, có thể giúp chút gì đó thì con sẽ tận lực mà giúp!”

“Bên Quân Phong xuất ra 100 vạn, lại còn để An Minh đi giúp đỡ.” Lục Kiếm Hào nhìn sang Lục Quân An: “Ta thấy An Hoa là không muốn đi qua bên An Nhiên nữa, các người liền giúp đỡ 200 vạn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thất vọng về con, an hoa bị đánh

“200 vạn?” Lục Quân An sững sốt, như vậy là muốn lấy mạng bọn họ sao!

“200 vạn!” Lưu Nguyệt rõ ràng kinh ngạc hơn so với Lục Quân An: “Không có! Chúng con không cho!”

“Không cho?” Lục Kiếm Hào cười lạnh: “Chẳng lẽ từng câu từng chữ vì tốt cho An Nhiên lúc này mà các người nói đều là lừa gạt ông già này sao?”

“Con...” Lưu Nguyệt im bặt, ai muốn tốt cho con tiểu tiện nhân đó chứ? Còn không phải là vì chính đứa con trai bảo bối của bà ta ư!

“Ông nội... người hiểu lầm rồi!” Lục An Hân vội vàng nói: “Chúng con... chúng con thật sự là vì tốt cho An Nhiên mà! Chẳng qua là nhà con thật sự không thể lấy ra nhiều tiền như vậy!” Con số 200 vạn này thật sự là một số tiền không nhỏ! Mỗi ngày Lục An Hoa chỉ biết ăn chơi trác táng, Lục Quân An thì nuôi vợ bé ở ngoài, Lưu Nguyệt suốt ngày chỉ biết đi mua sắm, vì thế nhà bọn họ mặc dù nhìn bề ngoài là danh môn, nhưng bên trong lại đã trống rỗng, nếu không cũng không bức thiết để cho Lục An Hoa đi giúp đỡ Lục An Nhiên ở nhà hàng mới.

“Không có cũng không sao!” Lục Kiếm Hào cười lạnh: “Chút tiền này ta sẽ giúp các người ra trước, Liên Tâm, con ghi lại một chút. Mỗi tháng vợ chồng Lục Quân An nhận 2 vạn tiền lương đổi thành 1 vạn, Lục An Hoa và Lục An Hân giảm từ 1 vạn rưỡi xuống còn 7 ngàn! Đến khi nào bù đủ số tiền 200 vạn này, đến lúc đấy tiền lương sẽ được nhận lại như bình thường!”

“Cái gì?” Lục Quân An ngây ngốc, cư nhiên lại cắt đi phân nửa tiền lương của cả nhà ông ta! Chuyện này làm sao có thể!

“Không đồng ý thì ngay lập tức lấy 200 vạn ra” Lục Kiếm Hào nghiêm giọng nói.

Bị Lục Kiếm Hào nói như vậy. Cả nhà Lục Quân An cũng không dám phản bác nữa.

Mặc dù Lục Quân Hoa không cam tâm nhưng cũng không nói gì, dù gì thì hấn ta cũng có thể dựa vào nguồn kinh phí của bộ phận quan hệ xã hội mà tiêu pha, chỉ là cảm thấy có chút không phục.

Lục An Hân cắn cắn môi dưới, dựa vào cái gì lại đi lấy tiền lương của ả ta đi nuôi con tiện nhân Lục An Nhiên kia chứ! ả không cam tâm! Dựa vào cái gì! Và lại một tháng chỉ có 7 ngàn tệ bảo ả ta phải sống như thế nào! Nhưng Lục An Hân cũng không nói gì. Trong lòng ả ta hiểu rõ, hiện tại bất luận nói cái gì đều cũng chỉ làm cho Lục Kiếm Hào càng thêm tức giận mà thôi, còn không bằng ngoan ngoãn mà im lặng.

Lục Kiếm Hào thu hết biểu tình một nhà Lục Quân An vào trong mắt, một cỗ thất vọng đột nhiên trào lên: “Ngoài ra, lúc này Liên Tâm có nói tháng trước An Hoa có thanh toán 38 vạn công nợ! Số tiền này con đã dùng vào việc gì?”

“Con...” không nghĩ được Lục Kiếm Hào sẽ hỏi đến vấn đề này, tim Lục An Hoa nảy lên như đánh trống, ánh mắt lấp liếm nói: “Con, con đều dùng để đi tiếp khách hàng...”

“Tiếp đãi vị khách hàng nào?” Lục Kiếm Hào truy vấn.

“Con...” Lục Quân Hoa bí bách, hấn ta nào có tiếp đãi khách hàng chứ! Dưới tình thế cấp bách, hấn ta liếc qua cô em gái đang ngồi bên cạnh, lập tức vội vàng nói: “Là Nhạc thị, gần đây vì muốn ký hợp đồng về rau quả với bọn họ, đối thủ cạnh tranh rất nhiều, giám đốc nghiệp vụ của đối phương lại còn là một tay lão luyện, liền phải tiêu hao nhiều tiền trên người anh ta.”

Nghe Lục An Hoa nói, mặt Lục An Hân xám như tro tàn, hạng mục này ả ta vẫn luôn theo chân đảm phán, đằng đằng suốt hai tháng trời, mỗi ngày ả ta phải trưng ra vẻ mặt tươi cười, lại còn phải tạo mối quan hệ với thiên kim của Nhạc thị, nhần nhin sự quấy rối của đại thiếu gia Nhạc thị, cũng là bởi vì để ký thành công hợp đồng này, kết quả bây giờ lại bị Lục An Hoa nói thành thành quả của hân! Hai tay Lục An Hân nắm lại thật chặt trên mặt bàn.

“...” Lục Kiếm Hào nhìn thấy biến hóa trên mặt Lục An Hân, nhưng cũng không vạch trần: “Ghi một phần báo cáo cụ thể ra, trước bữa trưa ngày mai gửi đến hòm thư của ta! Bao gồm cả việc con đã chi tiêu số tiền 38 vạn này như thế nào, từng việc từng việc ghi rõ ràng ra cho ta! Một phân tiền cũng không được thiếu!”

“Con biết rồi ông nội!” Lục An Hoa không nhịn được mà thở phào nhẹ nhõm.

“Ta về thư phòng đây!” Lục Kiếm Hào đứng dậy, trước khi đi nói lại với những người đang ngồi trên bàn ăn ở sau lưng: “Quân An à... ta thật thất vọng đối với con...” sau khi nói xong đầu cũng không quay lại mà rời khỏi nhà ăn.

Sau khi Lục Kiếm Hào rời đi trên bàn ăn trở nên yên tĩnh, ai cũng không cảm thấy ngon miệng nữa. Mất mặt như thế, cả nhà Lục Quân An cũng không còn mặt mũi nào mà ở lại, liền tùy tiện tìm một cái cớ mà về nhà luôn, trên đường về nhà một nhà bốn người đều không ai nói với ai câu nào, lâm vào trầm tư.

Khó khăn lắm mới về đến nhà, cửa phòng vừa đóng. Lục An Hoa liền thay một bộ đồ khác để đi ra ngoài.

“Anh? Anh đi đâu vậy?” Nhìn thấy Lục An Hoa định đi ra ngoài Lục An Hân liền hỏi.

“Tao có hẹn đi chơi với đám bạn rồi!” Lục An Hoa huyết sáo một cái, hôm nay ở Lục gia bị chịu nhục như vậy, hân ta phải tìm lại tự tin trước mặt đám bạn mới được!

“Báo cáo của anh đâu?” Lục An Hân thay đổi sắc mặt.

“Đương nhiên là do mày viết rồi!” Lục An Hoa trưng ra vẻ mặt đương nhiên: “Hợp đồng của Nhạc thị vẫn do mày theo dõi, tao làm sao mà biết được! Đương nhiên là do mày viết rồi! Đúng rồi, đừng quên thêm vào việc sử dụng 38 vạn như thế nào nhé.”

“Anh...” Lục An Hân giận run người: “Anh rõ ràng biết được đơn hàng đó là do em theo dõi! Anh dựa vào cái gì mà to miệng không biết xấu hổ nói mình cực khổ bao nhiêu?! Anh có biết là vì đơn hàng này, em...”

“Ây da! Có quan hệ gì chứ!” Lục An Hoa cắt ngang lời nói của Lục An Hân tròn trắng mắt: “Mày đừng quên là tao mới chính là niềm hi vọng của cái nhà này! Chẳng qua là lấy một đơn hàng, lại không làm gì mày cả!”

“Anh thì được coi là hi vọng gì chứ!” Lục An Hân dựng lông: “Anh ngoại trừ ăn với chơi đùa thì còn biết làm gì? Anh ngoại trừ gây họa gây rắc rối, lên giường với nhân viên công ty, anh còn có thể làm gì?! Mỗi lần gây họa lại để em xử lý! Từ nhỏ đến lớn đều như vậy! Dựa vào cái gì!”

“Mày có phiền hay không! Một đứa con gái suốt ngày nhiều chuyện! Kêu mày làm gì thì mày cứ làm theo là được rồi!” Lục An Hoa then quá hóa giận mắng: “Chẳng lẽ hiện tại mày còn không nhìn ra được địa vị của mày à? Mày chẳng qua chỉ là cục đá lót đường cho Ba và tao mà thôi!”

“Anh...” Lục An Hân cảm thấy lý trí của bản thân dần dần mất đi kiểm soát, ả thật sự rất thống hận cuộc sống của ả trong cái nhà này, Lục An Hân hai mắt rung rung cắn răng mà chửi bới: “Tại sao anh không đi chết đi!” Nếu như Lục An Hoa chết đi, nếu như cái nhà này chỉ có một đứa con gái là ả, tất cả những chuyện này sẽ không diễn ra như vậy nữa! ả ta sẽ giống Lục An Nhiên được mọi người quan tâm, sẽ không phải là vừa ra đời liền chỉ là một hàng hóa, vừa ra đời liền xác định chỉ là một cục đá lót đường, cả một đời đều bị người khác lợi dụng!

“Mày tại sao lại nói chuyện như vậy với anh mày hả!” Lưu Nguyệt nghe thấy Lục An Hân nói với Lục An Hoa như vậy cũng trở nên không vui, xông ra liền cho Lục An Hân một cái bạt tai: “Anh mày kêu mày làm một bài báo cáo thôi thì như thế nào hả? Tao nói cho mày biết! Nếu bản báo cáo này làm không tốt, xem về nhà tao xử lý mày như thế nào!” Con tiện nhân này lại còn dám trù ẻo con trai bà ta? Thật sự không cần mạng nữa ư?

“Thật phiền!” Lục An Hoa bực mình vuốt vuốt tóc, nhìn cũng không thèm nhìn đến Lục An Hân bị đánh, liền muốn xoay người hướng cửa đi ra, từ trong tủ giày lấy ra một đôi giày Oxford mà hân ta thích nhất: “Con đi đây!”

“Buổi tối về sớm một chút nhé!” Lưu Nguyệt đối với con trai mình bày ra một khuôn mặt tươi cười.

“Biết rồi! Phiền thật!” Lục An Hoa mang giày xong liền muốn mở cửa.

“Mày đi đâu?” Lục Quân An nghe thấy tiếng còi vĩ liền từ trong phòng sách đi ra, chậm rãi đi tới trước cửa nhà.

“Con có hẹn với bạn bè đi ra ngoài một chút.” Đối diện với Lục Quân An, Lục An Hoa vẫn là không dám lớn tiếng như lúc này.

“Bốp” Lục Quân An trực tiếp giương tay lên cho Lục An Hoa một cái tát trời giáng, cái tát này so với cái tát mà Lưu Nguyệt cho Lục An Hân nặng hơn nhiều, một cái tát này trực tiếp làm cho Lục An Hoa ngã thẳng xuống đất, đầu bị va vào chân tủ để giày, trên trán rỉ ra một tia máu.

“An Hoa!” Lưu Nguyệt nhìn thấy tình cảnh này liền vội vàng ngồi xuống đỡ Lục An Hoa dậy khuôn mặt hoảng sợ quay qua nhìn Lục Quân An: “Ông làm gì mà đánh con thế!”

“Bắt đầu từ hôm nay, nghiêm cấm mày bước ra khỏi cửa nhà! Bên công ty tao sẽ giúp mày xin nghỉ một tháng, nếu như mày dám bước ra khỏi cửa nhà này một bước, tao sẽ cắt đứt quan hệ cha con với mày!” Hai mắt Lục Quân An đỏ như máu.

Lưu Nguyệt và Lục An Hoa vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Quân An trong bộ dạng này, hai mẹ con bỗng chốc im bật, bị dọa đến run cầm cập, Lục An Hoa lại càng sợ hơn đến cả đầu cũng không dám rên. Cúi đầu không dám nhìn Lục Quân An, để mặc cho máu chảy theo hai má đi xuống.

“Thật sự là một đám phế vật!” Lục Quân An càng nhìn Lục An Hoa càng tức giận, nhấc chân lên hướng bụng Lục An Hoa đá một cái.

Lục An Hoa bị đá lại ngã xuống đất lần nữa, lần này ngay đến cả Lưu Nguyệt cũng không dám đi ra đỡ, chỉ có thể chính mình chập vật bò dậy, đem những uất ức cùng hận ý ngày hôm nay toàn bộ ghi lên trên người Lục An Nhiên, món nợ này sớm muộn gì hân ta cũng phải thanh toán hết.

Trùng hợp lúc này, tiếng chuông tin nhắn điện thoại của Lục An Hân lại vang lên, à ta vội vàng tắt chuông đi, phát hiện ra chính là tin nhắn quấy rối của đại thiếu gia Nhạc thị.

“Là ai?” Lục Quân An quay mặt lại có chút không kiên nhẫn hỏi.

“Là...” Lục An Hân nhìn cả khuôn mặt đầy máu của Lục An Hoa và Lưu Nguyệt bị mắng ngay đến cả động cũng không dám động kia, mở miệng nói: “Là Long thiếu.”

Nghe thấy tin nhắn kia chính là do Long thiếu nhắn cho Lục An Hân, sắc mặt Lục Quân An hòa hoãn đi rất nhiều: “Con về phòng nghỉ ngơi đi! Nên nhớ là phải viết báo cáo cho anh con.”

“Dạ...” mặc dù trong lòng cảm thấy không cam tâm, nhưng đây cũng là do không còn cách nào khác, ai bảo anh trai cô ta là một tên phế vật chứ?!

“An Hân, nhất định phải bám chắc Long thiếu!” Lục Quân An dặn đi dặn lại: “Nhất định phải khiến cậu ta trở thành con rể của Lục Quân An ta!”

“Con biết rồi.” Lục An Hân có chút chột dạ, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện ra.

“Đi về phòng đi!” Lục Quân An day day huyết thái dương đau nhức.

“Dạ.” Lục An Hân dạ một tiếng sau đó quay về phòng, đem cửa phòng khóa thật chặt lại. À thật sự rất đổ kỵ với Lục An Nhiên, à cũng rất hận Lục An Nhiên! Tại sao tất cả những điều tốt đẹp đều thuộc về cô? Tại sao nhân sinh lại không công bằng như vậy?

Mà Lục Quân An đang ở trong phòng khách càng nhìn hai mẹ con nhà này lại càng bức mình hơn, tại sao ông ta lại lấy trứng người phụ nữ như vậy? Lại còn sinh ra một tên phế vật! Thật là xui xẻo!

“Lưu Nguyệt, tôi cảnh cáo bà! Nếu như bà dám thả nó ra ngoài, thì đừng trách tôi không niệm tình tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm nay!” Lục Quân An gần giọng nói.

“Nhưng mà...” Lưu Nguyệt cũng hiểu được ý trong lời nói của Lục Quân An, không kiềm chế được mà thay đổi sắc mặt, lại nhìn sang khuôn mặt đầy máu của con trai mà cắn răng, cuối cùng cũng nhin lại lời nói cầu tình giúp con trai.

“Gọi điện để bác sĩ đến xử lý một chút!” Lục Quân An lấy chiếc áo khoác treo trên cửa khoác lên vai: “Đêm nay tôi không về.” Càng nhìn hai mẹ con nhà này càng thêm bức mình, ngôi nhà này thật sự không còn một chút hương vị gia đình nữa! Vẫn là đến ngôi nhà trong trung tâm thành phố tốt hơn!

“Ông xã...” Lưu Nguyệt đương nhiên biết mục đích của Lục Quân An, muốn giữ lại, nhưng lại nhìn thấy cặp mắt phẫn nộ của Lục Quân An, nên liền chỉ có thể ngậm miệng lại, không dám nói thêm chữ nào nữa, cả một bụng uất ức không thể nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Thái độ dứt khoát, thư hàm đau lòng

Lục An Nhiên sau khi quay về phòng của mình cũng không để ý đến âm thanh cãi cọ bên ngoài nữa, cô biết thái độ của cô hôm nay có chút dứt khoát, nhưng đây cũng là do không còn cách nào mới phải làm vậy, nếu như hôm nay không dứt khoát cách dứt vọng tượng của một nhà Lục Quân An thì những phiền phức sau này cũng sẽ kéo đến liên tục. Cả nhà Lục Quân An đều là lòng lang dạ sói, bởi vì lo lắng cho sức khỏe của ông nội, cô không thể vạch trần ở trước mặt được, và lại cô cũng không có chứng cứ. Nếu như bây giờ nhảy ra nói bản thân chính là trùng sinh mà sống lại, trước không nói đến độ tin cậy bao nhiêu, chuyện sau này cô cũng không thể giải quyết được! Và lại người bí ẩn đằng sau cô còn chưa dụ ra được! Nhưng mà... kẻ thần bí này cũng nên ra tay rồi chứ...

Cách vụ bắt cóc trước đây đã lâu như vậy rồi, đối phương còn chưa có động thái gì. Lục An Nhiên cảm thấy đây chính là bình yên trước cơn bão... nhớ lại sự việc xảy ra ở kiếp trước, ước tính sự việc lớn kia, Lục An Nhiên lấy điện thoại ra xem lịch, còn có 1 năm lẻ 6 ngày... 1 năm lẻ 6 ngày này cô nhất định phải thật cẩn thận hơn... chỉ cần đợi đến lúc đó... khóe miệng Lục An Nhiên hơi hơi dương lên, vô luận là ai, lại muốn động đến cô cũng cần phải

đánh giá lại xem phân lượng của mình!

Thời điểm Lục An Nhiên đang suy tư, chuông điện thoại của cô bỗng reo lên, Lục An Nhiên bị dọa cho sợ, sau khi nhấn nút nhận cuộc gọi liền nghe được âm thanh quen thuộc.

“An Nhiên, làm xong bài tập chưa?” Tần Thư Hàm vẫn luôn do dự không biết nên mở miệng thế nào, vốn dĩ tối hôm qua đã định gọi điện, giằng co qua lại liền kéo đến hôm nay, cả ngày hôm nay, cô vẫn luôn trong trạng thái tinh thần bất ổn. Cả đầu óc đều là tấm hình chụp của Lục An Duy.

“Cô Tần ạ! Vẫn còn chưa bắt đầu làm nữa, mới ăn xong cơm tối, có chuyện gì hả cô!” Trong lòng Lục An Nhiên đại khái cũng đã đoán ra được một hai

“À... sẽ không làm phiền đến em chứ...” Tần Thư Hàm vẫn còn do dự nên mở miệng như thế nào.

“Không sao đâu.” Lục An Nhiên nói: “Cô Tần có chuyện gì sao?”

“Cái này... cô...” Tần Thư Hàm vẫn do dự nhưng liền vẫn chặt răng mà mở miệng nói: “Cô muốn hỏi về tấm hình trong điện thoại của em...”

“Là hai bức hình em chụp cho cô hôm đó sao?” Lục An Nhiên rõ ràng đã biết nhưng vẫn cố ý hỏi.

“Không, không phải!” cách cái điện thoại Tần Thư Hàm vội vàng lắc tay nói: “Là... là bức hình của Lục An Duy...”

“Anh An Duy?” Khóe miệng Lục An Nhiên hơi hơi nhếch lên: “Anh An Duy làm sao thế ạ?”

“Cô...” Tần Thư Hàm vẫn còn có chút ngượng ngùng: “Cô chỉ là thuận miệng hỏi chút thôi.”

“Ồ! Vậy không có gì, anh An Duy rất khỏe ạ.” Lục An Nhiên nhin không được trêu đùa Tần Thư Hàm: “Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Trong giọng nói của Tần Thư Hàm có chút lo lắng.

“Khụ khụ...” Lục An Nhiên một tay che miệng dấu đi tiếng cười, thu hồi lại ý nghĩ định trêu chọc trầm giọng nói: “Chỉ là vào mấy ngày trước, anh An Duy không được khỏe cho lắm!”

“Mấy ngày trước?” Tần Thư Hàm suy tư: “Là vì việc vị chiến hữu bị bắn chết trong khi làm nhiệm vụ sao?”

“Không phải đâu!” Lục An Nhiên giải thích nói: “Là vì trước đó, chính là cái lần ở tiệm bánh ngọt gặp cô đó!”

“...” Vừa nghe đến đây tâm tình Tần Thư Hàm liền lập tức biến loạn: “Lần đó... lần đó như thế nào?”

“Chính là lần đó đó... Anh An Duy cả đêm không về, vừa về đến nhà thì lại trong bộ dạng người không ra người mà không ra ma, suốt ba ngày không ăn không uống.” Lục An Nhiên nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó còn có chút cau mày: “Trong điện thoại của em còn lưu lại hình ảnh ngày đó em và mẹ lỗi anh ấy ra khỏi phòng! Từ trước giờ chưa bao giờ thấy qua anh ấy chật vật như vậy...”

Sau khi nghe xong Tần Thư Hàm không dám tin dùng tay bịt miệng lại, hai mắt trừng to.

“Cũng không biết là ai đã làm tổn thương anh ấy...” khi nói những lời này trong lòng Lục An Nhiên cũng có chút oán trách: “Anh An Duy của em là một người tốt như vậy...”

Nước mắt ở trong hốc mắt trào ra, Tần Thư Hàm không dám khóc ra tiếng, cô cuối cùng vẫn làm tổn thương anh... cô chưa từng nghĩ đến cô sẽ làm anh tổn thương sâu đến như vậy, nặng như vậy... cô giống như là đang cầm một con dao hai lưỡi, sau khi làm tổn thương An Duy, còn đem chính mình đâm cho vết sẹo chồng chất.

“Sau đó cũng nghe anh An Duy nói một ít chuyện, hình như anh ấy đã yêu một người nào đó, sau đó hình như là đã bị người ta lừa gạt rồi...” Lục An Nhiên thông qua cuộc gọi này mà suy đoán biểu tình của Tần Thư Hàm.

“Yêu?” Tần Thư Hàm càng thêm xúc động, Lục An Duy yêu cô? Nhưng mà... nhưng mà trước giờ Lục An Duy chưa bao giờ nói yêu cô mà...

“Đúng đó!” Lục An Nhiên nghe xong lời nói này liền biết, khẳng định là do Lục An Duy chưa nói rõ suy nghĩ trong lòng mình, trong phút chốc bỗng cảm thấy đau đầu, anh An Duy này cũng thật là... tò tính cũng không biết sao? Ba chữ anh yêu em đơn giản lắm mà!

Trong lòng Tần Thư Hàm lúc này ngũ vị tạp trần: “An Nhiên, cô... cô bận chút chuyện. Cô cúp máy trước nhé...”

“Cô đi làm việc đi!” Lục An Nhiên biết là bản thân cô nói đến đây là đủ rồi, vì thế nói tạm biệt và cúp điện thoại, duỗi eo một cái bắt đầu làm bài tập.

Sau khi ngắt điện thoại Tần Thư Hàm nhìn ra ngoài cửa sổ phát ngốc, anh yêu cô sao? Lúc này sắc trời vẫn đang là hoàng hôn, Tần Thư Hàm ngồi trước cửa sổ, trong lòng loạn thành một đoàn, cho đến khi mặt trăng tròn nhô lên trên bầu trời đêm, Tần Thư Hàm cũng còn cảm thấy trái tim vẫn loạn như vậy, loạn đến mức nói không nên lời. Cô vẫn luôn cho rằng Lục An Duy không hề yêu cô, nói ra những lời ấy cũng chỉ là xuất phát từ góc độ của một người đàn ông muốn chịu trách nhiệm với cô, nhưng mà hôm nay Lục An Nhiên cứ nhiên lại nói Lục An Duy yêu cô! Anh yêu cô sao? Tần Thư Hàm rất lo sợ, lo sợ rằng bản thân nghĩ nhiều, cô rất sợ hiện tại nếu cô tin rằng Lục An Duy yêu cô, cô càng lần càng sâu biến thành tham lam đến cuối cùng mới phát hiện tất cả chỉ như là bức tranh trong kính, chỉ một mình cô tình nguyện... cho nên cô rất sợ, sợ đến mức ngay cả gọi điện thoại xác nhận với Lục An

Duy cũng không dám... cô sợ... cô không biết là nếu cô thật sự đi hỏi Lục An Duy, đáp án nhận lại được sẽ là như thế nào, nếu như Lục An Duy nói yêu cô, có thể hay không chỉ là muốn chịu trách nhiệm? Nếu như Lục An Duy thật sự không yêu cô... Tần Thư Hàm không dám cũng không muốn nghe những lời tàn nhẫn này. Cho dù trong lòng có sự chuẩn bị trước, nhưng vẫn cảm thấy rất sợ! Cô cảm thấy có chút hối hận khi đã gọi điện cho Lục An Nhiên rồi, bởi vì cuộc gọi này, cô cảm thấy bản thân dường như đã trở nên tham lam hơn!

Tần Thư Hàm cứ như vậy mà ngồi ngây ngốc suốt mấy tiếng đồng hồ, đến cả quyển sách đang cầm trên tay không biết từ khi nào đã rớt xuống đất cô cũng không để ý.

“Cộc cộc cộc” sau ba tiếng gõ cửa, Tần Thư Mặc mở cửa đi vào, nhìn thấy Tần Thư Hàm lại ngồi trước cửa sổ liền nhìn không được mà cảm râm: “Chị! Tại sao chị lại ngồi cạnh cửa sổ nữa rồi? Nếu muốn ngồi bên cửa sổ chị phải kéo cửa lại chứ!” lúc vươn người qua Tần Thư Hàm muốn đóng cửa sổ, Tần Thư Mặc nhìn thấy một bóng người ở dưới lầu, lầm bầm: “Người này tại sao lại đứng dưới lầu nhà chúng ta nữa chứ?”

“Cái gì?” Tần Thư Hàm không nghe rõ lời nói của em trai, liền hỏi lại lần nữa.

“Chính là người đó đó!” Tần Thư Mặc chỉ chỉ một bóng người đen nhánh dưới cửa sổ: “Mấy ngày nay anh ta đều đứng ở đó, rất kỳ lạ! Hôm qua không phải ba cũng có nhắc đến anh ta sao? Ba nghi ngờ anh ta không phải loại phần tử hợp pháp, dặn dò mọi người phải cẩn thận một chút! Chị, chị quên rồi sao?”

Hôm qua trong đầu Tần Thư Hàm đều là bóng dáng Lục An Duy làm sao biết được Ba đã nói những gì chứ! Hiện tại Tần Thư Mặc hỏi lại, Tần Thư Hàm cũng sững sốt nói: “Ồ... chắc là do chị suy tư xuất thần quá!”

“Nhưng mà! Người này cũng thật sự rất có nghị lực!” Tần Thư Mặc nói: “Bất kể mưa gió, đều đứng ở đó.”

“Cái gì?” Tần Thư Hàm tùy tiện đáp một tiếng, vô ý liếc mắt nhìn bóng dáng đó, chỉ một ánh mắt liền không thể dời đi được nữa!

“Chị! Sao thế?” Hình như cảm thấy Tần Thư Hàm lại ngây ngốc ra Tần Thư Mặc liền dùng ngón tay chọc vào đầu cô: “Ngây ngốc gì vậy!”

“Không sao...” cả trái tim Tần Thư Hàm đều trở nên hoảng loạn, cô nhìn vào bóng dáng đó, không biết làm thế nào, cô liền cảm thấy bóng dáng này chính là Lục An Duy... không kịp suy nghĩ, Tần Thư Hàm đẩy Tần Thư Mặc ra: “Chị đi ra ngoài một lát!”

“Tối như vậy rồi chị muốn đi đâu?” Tần Thư Mặc hết sức kinh ngạc, phản ứng của Tần Thư Hàm có chút lố!

Tần Thư Hàm không trả lời, trong đầu trống rỗng vội vội vàng vàng đi ra cửa, đi vào thang máy xuống tới lầu một, đi ra khỏi cửa liền nhìn thấy dưới bóng đèn mờ nhạt, một người đàn ông đứng ở đó, ánh mắt chuyên chú mà si mê nhìn vào một ô cửa sổ nào đó. Trái tim bắt đầu không chịu khống chế mà nhảy loạn, đến cả hít thở cũng biến thành gấp gáp. Cơ thể không chịu sự khống chế, Tần Thư Hàm liền trực tiếp lao vào lòng người đàn ông kia, hai tay vòng qua ôm thật chặt thắt lưng người đó: “Lục An Duy! Anh là đồ ngốc sao?”

Cái ôm đột nhiên xuất hiện này, Lục An Duy cũng lấy làm kinh ngạc. Xuýt chút nữa anh đã theo quán tính mà ném Tần Thư Hàm ra ngoài, cũng may là anh đã khắc chế được bản năng này. Nhưng mà lại bị cái người đột nhiên lao tới này mắng một câu, Lục An Duy cũng không trả lời lại. Không sai, anh thật sự không thông minh, nếu không thì tại sao muốn đi dạo tản bộ, không biết tại sao lại đi đến nơi này, lại đứng ở dưới lầu nhà cô ngăn người... chắc là anh đã đem đến cho cô phiền phức rồi! Lục An Duy cau mày nói: “Xin lỗi...”

“Anh là đồ ngốc sao? Đồ đại ngốc nhà anh!” Tần Thư Hàm càng ôm càng chặt, cho đến khi hai cánh tay và các ngón tay đều trướng đau, mới lưu luyến không rời mà thu hồi lại cánh tay của mình, để lộ ra khuôn mặt đã khóc thành con mèo hoa: “Anh đến đây làm gì?” Chẳng lẽ anh không biết làm như vậy sẽ rất dễ hiểu lầm sao? Chẳng lẽ anh không biết là như vậy cô sẽ nghĩ nhiều sao? Nếu như cô càng ngày càng trở nên tham lam thì biết làm sao? Nếu như sau khi cô tùy hứng mà dây dưa với anh, gây ra muôn phiền cho anh, cô sẽ không chịu trách nhiệm đâu!

“Xin lỗi... sau này anh sẽ không tới nữa.” Lục An Duy có chút buồn rầu, quả nhiên là đã tạo nên phiền hà cho cô sao?

“Anh!” Tần Thư Hàm nghe xong lời của Lục An Duy, bỗng chốc cư nhiên không biết trả lời như thế nào, chỉ biết thở phì phò mà nắm tay thành quyền, đấm cái được cái không lên vai lục An Duy: “Đồ xấu xa! Đồ ngốc! Đồ đại ngốc!”

Những cú đấm của Tần Thư Hàm đối với Lục An Duy mà nói không thể được xem là đấm mà giống như đang mát xa, một cái lại một cái, làm cho lòng anh trở nên ngứa ngáy. Nuốt vùi ngụm nước bọt, thanh thanh cổ họng khô khan, Lục An Duy phản ứng lại bắt lấy hai tay của Tần Thư Hàm, trịnh trọng nói xin lỗi: “Xin lỗi, anh không biết là sẽ đem đến phiền phức cho em lớn như vậy! Sau này anh tuyệt đối sẽ không đến đây nữa.” Rõ ràng đã nói là sẽ từ bỏ, không phải sao?

“...” Tần Thư Hàm bị bắt lấy hai nắm tay, cộng thêm sau khi nghe hết những lời Lục An Duy nói, con tức giận trào ra ào ào, há miệng ra liền cắn lên vai của Lục An Duy, cho đến khi hàm răng có chút đau, Tần Thư Hàm mới thả lỏng ra. Con tức giận trong lòng cũng tiêu tan hơn phân nửa, nhìn thoáng qua chỗ vai áo của Lục An Duy có dấu răng và chút nước miếng, lại còn có chút quần rách.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Anh ấy không yêu tôi, tiếp nhận nhiệm vụ

Lục An Duy không nghĩ là loại cách làm này của anh lại đem đến cho Tần Thư Hàm phiền hà lớn như vậy, trong lòng cũng rất hối hận. Chuyện này là do anh không đúng, sau này anh sẽ không bao giờ làm phiền đến cuộc sống của cô nữa, là do bản thân anh quá ích kỷ rồi..

“Anh có yêu em không?” Tần Thư Mặc biết là đối phó với tên đại ngốc này những lời thừa thãi đều vô nghĩa, trực tiếp mở miệng hỏi chính là tốt nhất.

“Yêu.” Lục An Duy không hề giấu diếm, trực tiếp mà nói ra.

Chính tai nghe thấy câu nói này, nước mắt khó khăn lắm mới nhìn được xuống của Tần Thư Hàm lại tiếp tục trào ra, chỉ là không phải bởi vì bị ủy khuất, mà là chứa đầy cảm động: “Vậy... vậy tại sao anh không nói với em?”

“Anh đã từng nói.” Lục An Duy có điểm ủy khuất, anh còn nói rất nhiều lần mà! Nhưng Tần Thư Hàm cũng cự tuyệt rất dứt khoát.

“...” Tần Thư Hàm không nhìn được nhũ mào: “Anh rõ ràng chưa từng nói qua!” đều bởi vì do anh không nói rõ ràng nên mới khiến cho cô một mình đau khổ lâu như vậy! Rõ ràng cô còn đang mang trong mình giọt máu của hai người... Tần Thư Hàm không nhìn được cảm thấy uất ức.

“Bỏ đi...” Lục An Duy cảm thấy hiện tại những thứ này cũng không còn quan trọng nữa, tóm lại anh sẽ không làm phiền đến cuộc sống của cô nữa, như vậy là được.

“Bỏ ư? Như vậy liền bỏ qua sao?” Tần Thư Hàm nhìn chăm chăm vào Lục An Duy, bởi vì chuyện này cô đã rơi biết bao nhiêu nước mắt, tại sao lại chỉ đổi lại được một câu nói bỏ đi của anh thôi...

“Em...” Lục An Duy vừa cúi đầu liền phát hiện Tần Thư Hàm đi chân đất, không nhìn được nhũ mào, vòng tay ngang hông đem Tần Thư Hàm ôm lên: “Tại sao lại không đi dép.”

Tần Thư Hàm vẫn còn đang tức giận, sắc mặt liền đỏ bừng, đem đầu vùi vào hõm vai của Lục An Duy nhỏ giọng nói: “Quên mất...” nói cái gì chứ... người đàn ông này rõ ràng là đang phạm quy mà!

“Anh đưa em lên nhà!” Bất luận thế nào Lục An Duy cũng không muốn để cho Tần Thư Hàm đi chân đất lên nhà, con đường này có không ít những vụn đá sắc nhọn, nếu lỡ bị cắt trúng thì biết làm thế nào? Cho dù có bị ghét đi chăng nữa anh cũng muốn tự mình đưa cô lên nhà, như vậy anh mới yên tâm.

“Ừm...” Tần Thư Hàm tựa vào lòng của Lục An Duy, trong lòng cảm nhận được sự yên ổn không gì có thể so sánh được. Cái ôm này, cô thật sự đã hy vọng từ rất lâu, đợi rất lâu rồi.

Ôm Tần Thư Hàm đi vào trong thang máy, Lục An Duy một tay ấn vào nút số 23 của thang máy.

“An Duy... em muốn hỏi anh... nếu như, em nói là, nếu như lần đó của chúng ta... lần đó không cẩn thận, không cẩn thận có con rồi thì phải làm sao?” tựa trên vai của Lục An Duy, Tần Thư Hàm cẩn thận hỏi, trong lòng đang suy đoán, phản ứng của Lục An Duy. Đột nhiên được làm Ba, anh nhất định sẽ mừng rỡ như điên đi!

“Nếu như có thai...” Trong đầu Lục An Duy không khỏi hồi tưởng đến Cảnh Chính và Kiều Anh, Cảnh Chính vì nhiệm vụ mà hi sinh, Kiều Anh chỉ còn lại một mình biết sống như thế nào? Cô ấy phải làm như thế nào để nuôi nấng đứa con khôn lớn? Lục An Duy nghĩ cũng không dám nghĩ... nếu như Tần Thư Hàm mang thai con của anh? Anh nhất định sẽ rất vui mừng... nhưng nếu như anh chết đi thì sao? Anh làm sao có thể tàn nhẫn để lại hai mẹ con họ? Lục An Duy càng nghĩ trong lòng lại càng loạn.

“Đúng đó! Nếu như mang thai rồi thì sao?” Tần Thư Hàm vẫn cứ tựa trên vai Lục An Duy, vốn không để ý đến thần sắc thay đổi dị thường của anh.

“Đình” một tiếng, đã lên đến lầu thứ 23, Lục An Duy mở miệng trả lời: “Nếu như mang thai, vẫn là nên sớm phá thai đi thì tốt hơn...”

Tần Thư Hàm có nghĩ thế nào cũng không ngờ được đáp án mà cô nhận lại được lại chính là câu nói này, chuyện này so với việc Lục An Duy nói không yêu cô còn đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần!

Đưa con mà cô coi như vật báu, Lục An Duy làm sao lại có thể... làm sao có thể nhẹ nhàng nói với cô là đem con phá đi?

Đem Tần Thư Hàm thả xuống trước cửa nhà, Lục An Duy cúi đầu nói tạm biệt với Tần Thư Hàm: “Anh đi đây... anh... sẽ không đến làm phiền em nữa.” Dứt lời, sau đó nhìn thật sâu vào Tần Thư Hàm lần cuối, đem bóng dáng của cô chặt chẽ mà khắc sâu vào lòng, sau đó liền bước nhanh rời khỏi.

...

Tần Thư Hàm không biết bản thân như thế nào đi vào nhà, cũng như không biết như thế nào mà về phòng... chỉ là lúc cô phản ứng lại với mọi chuyện, cô đã nằm trên chiếc giường mềm mại của mình, miếng nệm trên giường đã ướt đẫm nước mắt.

“Thì ra... anh ấy thật sự không yêu cô...” sau khi nói xong câu này, Tần Thư Hàm gần như tuyệt vọng mà nhắm mắt lại, hôm nay, hôm nay cô đã hoàn toàn cắt đứt hết tất cả mọi si tâm vọng tưởng của bản thân. Thì ra anh ấy thật sự không yêu cô, vì thế, mới có thể nói ra những lời tàn nhẫn tuyệt tình một cách nhẹ nhàng như vậy...

Vuốt ve chiếc bụng vẫn bằng phẳng, Tần Thư Hàm nỉ non: “Bảo bối, mẹ sẽ một mình nuôi dưỡng con lớn khôn, con nhất định phải thật khỏe mạnh nhé... bất kể có bao nhiêu người phản đối, mẹ cũng sẽ sinh con ra, con là món quà mà ông trời ban cho mẹ! Con là bảo bối mà mẹ yêu nhất... thật sự xin lỗi... không thể cho con một người Ba, không thể cho con một gia đình đầy đủ. Nhưng con phải tin là, Mẹ sẽ yêu con gấp bội, luôn cả phần của Ba con! Ba của con anh ấy...” Tần Thư Hàm nghẹn ngào một chút rồi nói tiếp: “Anh ấy không phải không yêu con, chỉ là, anh ấy vốn không hề yêu Mẹ...” khóc đến rồi cuộc không thể nói nên lời, Tần Thư Hàm mới im lặng, qua một lúc lâu, Tần Thư Hàm lại mở miệng tiếp tục nỉ non: “Xin lỗi bảo bối, Mẹ biết khi Mẹ khóc sẽ ảnh hưởng không tốt đối với con... nhưng mà... nhưng mà Mẹ thật sự không nhịn được nữa, làm ơn, tha thứ cho Mẹ lần này... thật sự lần này sẽ là lần cuối cùng Mẹ rơi nước mắt! Làm ơn... tha thứ cho Mẹ...”

Lục An Duy sau khi rời khỏi nhà của Tần Thư Mặc, thần thờ đi trên con đường dẫn về Lục gia, anh thật sự đáng chết, anh chỉ là muốn lén lút mà theo dõi, không muốn làm phiền... nhưng mà, thật sự không nghĩ được là chỉ như vậy cũng đem đến phiền phức lớn như thế đối với Tần Thư Hàm. Anh thật sự thật sự tự trách móc bản thân mình.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại của Lục An Duy vang lên, lấy điện thoại ra nhìn đến dãy số hiện trên màn hình, biểu tình Lục An Duy trở nên nghiêm túc, nhận điện thoại, Lục An Duy thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Có nhiệm vụ, cần anh dẫn dắt!” đối phương lời ít ý nhiều: “Nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ ở cấp độ S, hy vọng anh có thể có sự chuẩn bị thật tốt cho nhiệm vụ lần này!”

“...” Vốn dĩ Lục An Duy muốn cự tuyệt, nhưng lại nghĩ đến Tần Thư Hàm mà đáp một tiếng: “Tôi biết rồi! Tôi chấp nhận thực thi nhiệm vụ, nhưng hiện tại tôi cũng đang thực hiện nhiệm vụ bảo vệ, tôi ở thành phố S, tôi hy vọng anh sẽ tìm một người đáng tin cậy để thay thế cho tôi.”

“Thành phố S?” đối phương suy nghĩ một lát trả lời lại: “Hiện tại ở trong nội thành thành phố S có một thành viên cực kỳ ưu tú của chúng ta, tôi gửi tư liệu của anh ta tới điện thoại của anh, bên này tôi sẽ đánh tiếng với anh ta trước, một giờ đồng hồ sau anh hãy liên lạc với anh ta! Chín giờ sáng sớm ngày mai tôi sẽ phải người qua đón anh.”

“Ừm.” Tôi biết rồi.” Lục An Duy đáp lời, quay đầu nhìn về hướng nhà của Tần Thư Hàm lần nữa, lần ly biệt này có thể sẽ là vĩnh biệt, hy vọng cô ấy hạnh phúc...

...

Đồng thời ngay lúc này, ở trong một quán bar trong trung tâm thành phố S, xa hoa trụy lạc ca múa nhộn nhịp, nam thanh nữ tú, mượn men rượu mà nhảy múa, lắc lư trên sàn nhảy, ánh mắt mê man và tự do, dường như rất hưởng thụ bầu không khí này. Mà trong một căn phòng Vip xa hoa tại quán bar này, hai người đàn ông đang thực hiện một giao dịch bí mật nào đó.

“Không tồi, chính là hàng.” Người đàn ông đứng bên cạnh bàn đem thứ bột trắng trên đầu ngón tay liếm sạch sẽ, sau đó đối với người đàn ông đang ngồi ở vị trí chủ vị trên sofa đối diện nói: “Độ thuần khiết rất cao!”

“Thế nào! Hàng hóa của Tiết Tam gia tôi chính là loại hàng tốt nhất ở thành phố S này đấy!” người đàn ông tên Tiết Tam gia kia là một người ngoài 40, tai to mặt bự mặc một chiếc áo len hở cổ, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền bằng vàng, lúc này vẻ mặt đầy đắc ý: “Không biết là ông chủ Đỗ có vừa ý không?”

“Hừ.” người đàn ông bị kêu là ông chủ Đỗ nhìn mặt chưa tới 30, một thân tây trang màu trắng đáng người thon dài. Dung mạo đẹp để dụ dăng. Một đôi mắt bén nhọn tựa như có dao trong đó, hình như có thể nhìn thấu tâm tư của người khác vì thế, lúc này anh ta cười lạnh, đối với người anh em bên cạnh ngoắc ngoắc tay.

Người anh em bên cạnh gật gật đầu sau đó ném lên bàn một chiếc túi làm bằng da màu đen.

“Hahahaha!” người đàn ông tên Tiết Tam gia nhìn thấy chiếc túi liền cười lớn: “Ông chủ Đỗ thật sự rất phóng khoáng!” dứt lời liền không chờ đợi được nhanh tay mở chiếc túi ra, sau khi chiếc túi được mở ra, sắc mặt của Tiết Tam gia liền không dễ nhìn như vậy nữa. Đáng lý ra thứ để trong túi nên là tiền giấy màu đỏ nào ngờ trong túi lại chứa đầy tiền âm phủ. Ông ta đập tay lên mặt bàn liền muốn rút súng từ bên hông ra: “Đkm mày lại dám chơi tao à!”

Đáng tiếc súng còn chưa được rút ra, chỉ nghe một tiếng “pằng”, trên đầu của Tiết Tam gia đã xuất hiện thêm một cái lỗ máu, ông chủ Đỗ một thân tây trang thoắt thoắt làn khói trên miệng súng: “Khẩu súng này có gắn giảm thanh thật sự rất tiện đó!”

Nhìn thấy lão đại nhà mình đã bị đối phương bắn chết, đám đàn em đều trở nên hết hoảng, còn chưa kịp phản ứng lại liền bị diệt khẩu toàn bộ.

“Đi thôi!” Đỗ lão đại dẫn đầu đứng dậy, đám đàn em đằng sau liền xách theo loạt hàng hóa hôm nay thu được. Người đàn ông thử hàng trước đó, lắc lắc đầu, đem danh thiếp của ông chủ Đỗ che đi cái lỗ đang không ngừng chảy máu trên đầu Tiết Tam gia, làm xong những chuyện này, người đó liền cất bước đi theo sau bước chân của ông chủ. Giết người để lại tên, đây đều là quy tắc của ông chủ Đỗ.

Thời gian trôi qua khoảng nửa tiếng đồng hồ, cánh cửa lần nữa được mở ra, nhìn thấy thi thể khắp phòng, người đến không nhịn được mà mắng chửi một tiếng: “Mẹ nó! Lại đến muộn rồi!” đi vào phòng nhặt tấm danh thiếp trên đầu của Tiết Tam gia lên, người đàn ông đem danh thiếp cất vào trong túi sau đó cũng rời đi, vừa rời khỏi phòng không được mấy bước, tiếng chuông điện thoại của anh ta liền vang lên, là một dãy số lạ, người đàn ông cảnh giác nhấn nút nhận cuộc gọi: “Alô?”

“Số hiệu 77436?” đối phương hỏi.

“Là tôi.” Người đàn ông đáp lời sau đó suy đoán: “Anh là người muốn tôi tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ người à!” một tiếng trước anh đã nhận được cuộc

gọi từ tổ chức.

“Không sai!”

“Đôi tượng được bảo vệ tên là gì?” người đàn ông hỏi.

“Lục An Nhiên!” giọng nói đôi phương trầm ổn.

“Ài?” người đàn ông rõ ràng có hơi sững sốt: “Lục An Nhiên? Lục An Nhiên của chuỗi nhà hàng Lục thị sao?” cây nấm nhỏ này thật sự là không để người khác được yên lòng mà!

“Ừm!” Đôi phương đáp một tiếng nói: “8 giờ sáng ngày mai sẽ tiến hành bàn giao nhiệm vụ này.”

“Tôi biết rồi.” Người đàn ông lên tiếng sau đó liền cắt tắt điện thoại, thở ra một hơi, đi tiếp mấy vòng sau đó đi qua một ngã rẽ liền đi vào một căn phòng bao khác, bên trong những người bạn bình thường vẫn hay đi chơi chung đang ngồi ở đó đợi anh.

“Lâu như vậy mới quay lại?” một trong số những người bạn đó tựa như có chút không vui: “Cậu tiểu ra máu à!”

“Có biết nói chuyện hay không!” người đàn ông có chút quẫn bách, ai tiểu ra máu chứ!

“Tiết thiếu mau qua đây tự phạt 3 ly đi!” một người bạn khác lên tiếng.

“Không, tôi có chuyện, đi trước đây.” Người đàn ông cự tuyệt, ngày mai anh có nhiệm vụ nên hôm nay không được uống rượu.

“Tiết Định An cậu thật nhảm chán!” một người bạn khác cũng lên tiếng tức giận nói: “Rõ ràng là cậu gọi tui tôi ra đây đây!”

“Xin lỗi các vị, tạm thời có việc, tạm biệt!” dứt lời trực tiếp cầm lấy áo khoác đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Bàn giao nhiệm vụ, kỷ linh tức giận

Về đến Lục gia, Lục An Duy nhện nhàng gõ cửa thư phòng của Lục Kiếm Hào.

“Vào đi.” Trong thư phòng truyền lại âm thanh của Lục Kiếm Hào.

Lục An Duy đẩy cửa bước vào, thấy Lục Kiếm Hào đeo một đôi mắt kính đang ngồi xem văn kiện trước thư án, thấy Lục An Duy bước vào, Lục Kiếm Hào gấp văn kiện lại để trên bàn, ngẩng đầu hỏi: “Là An Duy sao! Sao rồi? Có chuyện?”

Lục An Duy rù mắt trả lời: “Bên trên có nhiệm vụ truyền xuống.”

“À...” Lục Kiếm Hào biết Lục An Duy có chức vụ gì cũng biết được là trên người anh có trọng trách nên cũng không miễn cưỡng: “Vậy khi nào con rời đi?”

“9 giờ sáng sớm ngày mai sẽ có người qua đây đón.” Lục An Duy bổ sung thêm: “Một người khác sẽ đảm nhận chức trách hiện tại của con, thời gian bàn giao là 8 giờ sáng ngày mai.”

“Ừm.” Lục Kiếm Hào gật đầu, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Chú ý an toàn.” Ngoại trừ câu này, ông cũng không biết là còn có thể nói câu gì hơn.

“Dạ.” Sau khi đáp lời, Lục An Duy rời khỏi thư phòng, lại đi nói với Kỷ Nhu và Lục An Nhiên chuyện này, cuối cùng mới đi đến phòng của em trai mình, sau khi nhẹ nhàng gõ cửa ba tiếng, nhận được hồi đáp của em trai Lục An Duy mới đẩy cửa bước vào.

“Anh? Trễ như thế này, có chuyện sao?” Lục An Hổ vừa súc miệng xong chuẩn bị đi ngủ, thấy Lục An Duy đến đây vào giờ này nên có chút hiếu kỳ.

“Ừm.” Lục An Duy hơi gật đầu: “Bên trên có nhiệm vụ truyền xuống.”

“Nguy hiểm sao?” Lục An Hổ hơi quan tâm vấn đề này.

“Cấp độ S.” Lục An Duy trả lời: “Trưa ngày mai anh sẽ xuất phát, em phải bảo vệ thật tốt cho An Nhiên nhé.”

“Lúc nào thì anh quay lại?” Bảo vệ Lục An Nhiên chính là nhiệm vụ trên người anh, tự nhiên anh sẽ không chậm trễ vấn đề này, hiện tại anh có phần quan tâm tình trạng hiện tại của Lục An Duy.

“Không biết.” Lục An Duy trả lời thẳng, nhiệm vụ cụ thể hiện tại anh cũng chưa nắm được, đến khi gặp người của cấp trên vào ngày mai mới biết được.

“VẬY... Cô Tần phải làm sao?” Lục An Hồ do dự hỏi.

“...” Lục An Duy rũ mi mắt xuống, không trả lời, lúc này Lục An Nhiên cũng đã hỏi đến vấn đề này, anh không biết nên trả lời như thế nào. Tần Thư Hàm sao? Qua vài ngày nữa, sợ là hai người bọn họ sẽ không còn cơ hội mà gặp lại nhau nữa...

“Haizz...” Lục An Hồ bất đắc dĩ lắc đầu thờ dài, anh trai nhà mình EQ quá thấp, anh nhìn ở trong mắt nhưng chỉ có thể gấp ở trong lòng, thực sự hiện tại không thể giúp gì được nữa! Có lúc Lục An Hồ nghĩ rằng EQ của Lục An Duy chắc là đều đã di chuyển xuống cơ bắp trên người cả rồi...

“Em ngủ sớm đi.” Lục An Duy dứt lời liền xoay người rời đi.

“Chú ý an toàn!” ngoại trừ câu nói này Lục An Hồ cũng không biết nói gì nữa, xuất thân trong gia đình quân nhân, nhiệm vụ là chuyện sống còn điều này anh là người hiểu rõ hơn so với bất kỳ ai khác!

“Ừm.” Đóng cửa lại, Lục An Duy đi về căn phòng của mình, suốt cả một đêm không chợp mắt. Lúc trời sáng anh thu dọn hành lý của bản thân một chút sau đó ngồi bên cạnh cửa sổ im lặng, không biết trong lòng đang nghĩ gì, thời gian bàn giao đã đến, Lục An Duy đi ra trước cửa Lục gia, thấy người lại nhận bàn giao là người trước đây đã từng đi ăn cùng nhau Tiết Định An, Lục An Duy có hơi ngạc nhiên nhưng trên mặt lại không hề có biểu hiện gì, nhưng Tiết Định An lại không như vậy.

“Là anh!” Tiết Định An kinh ngạc chỉ vào Lục An Duy: “Anh không phải anh họ gì đó của Lục An Nhiên sao?”

“Việc này với việc bảo vệ vốn không hề có xung đột gì.” Lục An Duy nói xong thực hiện một nghi thức chào hỏi theo kiểu quân đội.

Tiết Định An nhìn thấy tình trạng này cũng đáp lại bằng một nghi thức quân đội: “Số hiệu 77436 xác nhận tiếp nhận bàn giao.”

“Vất vả cho anh rồi.” Lục An Duy dặn dò: “Trong thời gian lên lớp An Nhiên đã có em trai tôi bảo vệ, ngoài ra những thời gian khác đều cần đến sự bảo vệ của anh.”

“Lục An Hồ?” Tiết Định An nhớ lại nam sinh hay đi học chung với Lục An Nhiên mỗi ngày: “Cái người mới 15 tuổi à?” một đứa nhỏ đến thực hiện nhiệm vụ bảo vệ? Không phải là đang nói đùa chứ?

Đối với cái nhìn nghi ngờ của Tiết Định An, Lục An Duy nhàn nhạt nói một câu: “Em ấy là Trung úy.” Mặc dù Lục An Hồ còn nhỏ tuổi, nhưng em ấy lớn lên trong quân đội, 10 tuổi đã bắt đầu thực hiện nhiệm vụ, không thể nghi ngờ sức mạnh chiến đấu được.

“...” Tiết Định An phát ngốc, đùa cái gì chứ... một đứa nít ranh cư nhiên lại là sĩ quan cấp úy cấp bậc thủ trưởng? Ông trời thật không có lý lẽ mà...

“Ất xì!” đồng thời lúc này, Lục An Hồ đang trong thời gian nghỉ giữa tiết đột nhiên hắt hơi một cái, xoa xoa cái mũi đang ngứa ngáy, Lục An Hồ lắc lắc đầu, chẳng lẽ là bị cảm lạnh rồi?

“Sao vậy?” Lục An Nhiên quay đầu lại nhìn Lục An Hồ: “Cảm lạnh rồi sao?”

“Không sao.” Lắc lắc đầu, vẻ mặt Lục An Hồ không cho là đúng.

“Tôi nói bạn học Lục An Hồ à, cậu học lớp A đúng không!” Kỷ Linh chu cái miệng nhỏ ra có chút không vui mà nhìn qua Lục An Hồ.

“Đúng vậy!” Lục An Hồ gật gật đầu.

“VẬY suốt ngày cậu chạy tới lớp chúng tôi làm gì?” Kỷ Linh có chút bất đắc dĩ, cái tên gia hỏa này dường như giờ nghỉ nào cũng chạy qua đây, một hai lần thì không sao, cái người này thì ngày nào cũng chạy qua thật sự rất phiền.

“Tôi...” Lục An Hồ đương nhiên không thể nói bản thân chỉ là vì để bảo vệ cho Lục An Nhiên, hai người cơ bản đã không chung một lớp, bình thường một mặt anh quan sát Sở Dao, một mặt khác còn phải bảo vệ Lục An Nhiên, một người phải phân thân làm nhiệm vụ của hai người cũng khiến anh mệt mỏi lắm.

Nghe Kỷ Linh nói xong, Lục An Nhiên gấp sách tiếng Anh lại, đứng dậy: “An Hồ, đi với em.” Dứt lời mỉm cười an ủi với Kỷ Linh, sau đó ra khỏi lớp học, Lục An Hồ đi sát phía sau.

Hai người đi trên hành lang một trước một sau, Lục An Nhiên dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: “Sau này tan học không có chuyện gì anh không cần qua đây nữa.”

“Nếu như sát thủ lẫn trong đám học sinh kia thì phải làm thế nào?” Lục An Hồ cũng có sự lo lắng của bản thân. Một bộ đồng phục vốn không khó để mua, lại tìm thêm một sát thủ nhỏ tuổi hoặc là gương mặt nhìn trẻ một chút, muốn trà trộn vào Nhất trung vốn không phải việc khó khăn.

“Nghe em nói, em có linh cảm, sắp tới bên kia nhất định sẽ có hành động, anh giúp em theo sát Sở Dao một chút là được!” giọng điệu Lục An Nhiên nghiêm túc: “Trong giờ học phần lớn thời gian em đều không rời khỏi lớp, cũng sẽ không tùy tiện đi loay quanh, bình thường em cũng sẽ cẩn thận hơn, anh cứ yên tâm bên em đi!”

“Anh biết rồi.” Lục An Hồ đáp.

Lúc này cũng đúng lúc tiếng chuông vào học vang lên, hai người vừa khéo đi đến trước cửa lớp A, Lục An Nhiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn Sở Dao, phát hiện cô ta đang làm gì đó ở dưới bàn. Người bên cạnh không nhìn thấy được, người lo đọc bài, người thì tập trung nói chuyện.

“Anh quan sát Sở Dao nhiều một chút, em hình như cảm thấy cô ta đang gửi tin nhắn cho ai đó.” Lục An Nhiên nhắc nhở Lục An Hồ một chút: “Em về lớp đây.”

“Ừm.” Lục An Hồ nhìn sang hướng của Sở Dao, gật đầu với Lục An Nhiên.

Lục An Nhiên rất tự nhiên quay về lớp D lại đụng phải Tần Thư Mặc trước cửa lớp.

“Lục An Nhiên.” Tần Thư Mặc chào hỏi.

“Ừm.” Lục An Nhiên đáp một tiếng, đối với thiên tài ngồi bàn sau này, ấn tượng của Lục An Nhiên cũng không tệ.

“Thứ Bảy này cậu có thời gian không?” Tần Thư Mặc lấy hết dũng khí nói.

“Thứ Bảy?” Lục An Nhiên suy nghĩ: “Buổi tối chắc là rảnh. Sao thế?”

“Mình muốn...” Tần Thư Mặc ngập ngừng một chút: “À... có một bộ phim cũng hay lắm sẽ chiếu vào thứ Bảy này, muốn hỏi cậu là có muốn cùng đi xem không?”

“Phim ư?” Lục An Nhiên suy nghĩ, khoảng thời gian này bản thân cô thật sự có chút mệt mỏi, cứ cho là đi thư giãn một chút cũng không tệ, liền gật đầu đáp ứng: “Được đó! Đến hôm đó gặp nhau trước cửa rạp chiếu phim nhé!” dứt lời, Lục An Nhiên liền đi vào lớp học trước.

“À...” Tần Thư Mặc ngơ ngác gật đầu, anh cũng không nghĩ là Lục An Nhiên sẽ đáp ứng nhanh như vậy, nhất thời còn chưa kịp phản ứng. Chỉ là sững sờ đứng trước cửa lớp, cho đến khi âm thanh của chủ nhiệm lớp Lư Duệ truyền đến.

“Chắc... cái mùi vị yêu đương này... phiền chết đi được!” Lư Duệ liếc mắt nhìn Tần Thư Mặc, trong mắt có tia trêu chọc.

“...” sắc mặt Tần Thư Mặc đỏ lên, liền nhanh chóng cúi đầu xuống bước vào lớp, vừa mới ngồi vào chỗ tiếng chuông thứ hai báo vào tiết liền vang lên.

Nghe thấy tiếng chuông báo vào tiết, các bạn học lập tức ngồi nghiêm chỉnh, động tác nhất trí nhìn lên Lư Duệ trên bục giảng. Mà Lư Duệ lại chỉ lười biếng ngáp một cái nói: “Mở sách ra, số 17, đọc đoạn đầu đi.”

Đứng dậy, Lục An Nhiên dùng âm thanh mà cả lớp đều có thể nghe rõ ràng, phát âm khá chuẩn mà đọc một lần đoạn đầu tiên. Sau khi đọc xong liền ngồi xuống. Đây là thói quen của Lư Duệ, anh ta không thích ghi nhớ tên người, cảm thấy cực kỳ phiền phức, trước giờ lên lớp cũng không điểm danh, những hoạt động các loại trên lớp toàn bộ đều nhờ vào Lớp trưởng, giờ học mà muốn kiểm người trả lời câu hỏi cũng chỉ dựa theo số hiệu mà gọi, và lại dường như Lư Duệ rất thích hai con số 1 và 7, các học sinh bị gọi lên đa số cũng là những bạn mang số 1, 7, 17, 27. Ngẫu nhiên cũng sẽ gọi thêm những con số khác, điều này hoàn toàn dựa theo tâm tình của Lư Duệ, tóm lại đây là một thầy giáo vô cùng vô cùng sợ phiền phức và tùy tiện!

“Người tiếp theo số 7.” Lư Duệ gọi.

Nam sinh số 7 đứng lên, thanh âm có hơi nhỏ một chút, phát âm tiêu chuẩn nhưng tốc độ hơi chậm, vừa nhìn liền biết là một người chậm chạp. Sau khi đọc xong nam sinh số 7 ngồi xuống.

“Người tiếp theo...” Lư Duệ ngừng một chút: “Số 19.”

Kỷ Linh mang số 19 đứng dậy, hiển nhiên có chút kinh ngạc vì đột nhiên bị gọi tên, đây vẫn là lần đầu tiên cô bị gọi tên từ lúc nhập học tới giờ! Sau khi đọc xong đoạn thứ ba xong, ngồi xuống ngịch ngợm thề lười với Lục An Nhiên.

“Ba đoạn này là phần đầu tiên của bài này...” Lư Duệ chính thức bắt đầu giảng bài, các bạn học lập tức bắt đầu dùng bút ghi chép.

Một buổi sáng lên lớp kết thúc, Lục An Nhiên liền cùng với Kỷ Linh và Tần Thư Mặc một đường đi đến nhà ăn, trong lúc ăn cơm khó có được là Kỷ Linh lại hỏi đến Lục An Hồ.

“Anh ấy... chắc là có chuyện.” Lục An Nhiên vẫn chưa muốn nói rõ ràng.

“An Nhiên...” Kỷ Linh có chút thắc mắc: “Có phải sáng hôm nay mình nói mấy câu đó làm cho cậu ấy giận rồi không?”

“Không có.” Lục An Nhiên lắc đầu: “Cậu nghĩ nhiều rồi.”

“Không phải mình không để cậu ấy tới tìm cậu, nhưng mà sau tiết học nào cũng chạy tới, giống như một vị phật tổ cứ ngự ngồi bên cạnh mình, mình xấu hổ đến mức ung thư mất!” Kỷ Linh còn có điều chưa nói, tiết nào Lục An Hồ cũng tới, ai ai cũng biết Lục An Hồ là anh họ của Lục An Nhiên, liền không có ai nhắc đến chuyện của hai người, nhưng hôm qua ở nhà vệ sinh trong lớp học ngoại khóa Kỷ Linh nghe thấy không biết là ai đã nói Lục An Hồ ngày nào cũng chạy tới lớp D là để tìm một người nào đó tên Kỷ Linh... tiếp theo đó liền là những câu châm chọc rất khó nghe...

Kỷ Linh ở trong phòng vệ sinh cách vách mà khóc một lúc lâu, trong lòng cũng là do uất ức cực độ nên mới nói những câu đó ở trên lớp, chứ cô vốn không hề muốn làm tổn thương một ai.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Tiểu quỷ nhiều chuyện, không tin tình yêu

Lục An Nhiên thấy Kỷ Linh có chút tự trách, vươn tay ra xoa xoa đầu cô: “Không có gì đâu mà!”

Kỷ Linh không giương nanh múa vuốt phản kháng như ngày thường, mà khuôn mặt bắt đầu dĩ gục xuống: “Thật sự không có việc gì mà! Mau ăn cơm đi!”

“Ừm.” Kỷ Linh lên tiếng sau đó dùng đũa gấp được gấp không mà chọt chọt khay cơm, trong lòng có chút rối loạn: “An Nhiên, mình có nên nói tiếng xin lỗi với Lục An Hồ không..”

“Không cần thiết phải như thế đâu!” Lục An Nhiên nói: “Là do mình không muốn anh ấy qua đây thôi, vốn dĩ không có liên quan đến cậu! Trước đó không phải mình đã gọi anh ấy ra sao! Mình đã nói với anh ấy vào lúc đó đó.”

“Là vì mình sao?” Kỷ Linh nhìn Lục An Nhiên.

“Không phải.” Lục An Nhiên trực tiếp phủ nhận: “Nếu anh ấy cứ tiếp tục đến lớp mình thì bên lớp A sẽ tung ra những tin đồn nhảm nhí, bọn học sinh lớp chúng ta nhìn thấy cũng không tốt, dứt khoát bảo anh ấy nếu không có chuyện gì thì đừng qua bên này nữa, dù gì cũng là do mẹ của mình bình thường hay bảo anh ấy quan tâm mình nhiều hơn một chút, An Hồ chính là người có tinh thần trách nhiệm cao quá.”

“Là như vậy sao?” sau khi nghe xong rõ ràng tâm tình của Kỷ Linh đã tốt hơn nhiều, trên mặt cũng dần dần vui tươi hơn.

“Là vậy đó!” Lục An Nhiên nhìn thấy nụ cười trên mặt Kỷ Linh cô cũng cười lên.

Mà Tần Thư Mặc ngồi đối diện hai người nghe thấy cuộc nói chuyện này, tâm tình cũng chuyển biến tốt hơn. Lục An Hồ này hẳn cứ kết thúc giờ học lại chạy qua đây, ăn cơm cũng là đi ăn chung, mặc dù biết cậu ta là anh họ của Lục An Nhiên, quan tâm Lục An Nhiên không có gì sai. Nhưng anh vẫn cứ có cảm giác là sự bảo vệ của Lục An Hồ đối với Lục An Nhiên luôn vượt quá khuôn khổ của một người anh họ bình thường nên có. Điều này làm cho Tần Thư Mặc có chút phản cảm và lo lắng. Kết quả giống như hiện tại cũng làm anh cảm thấy hài lòng, phòng trừ có tin đồn không hay gì đó truyền ra lại làm tổn thương đến Lục An Nhiên, vẫn là nên giữ khoảng cách trên lớp học đi.

“Buổi chiều lại phải học quân sự nữa! Đến lúc nào mới kết thúc đây! Phiền đến chết được!” sau khi giải quyết xong sự tình, Kỷ Linh lại không nhịn được mà than thở về việc học quân sự: “Mình cũng đã bị phơi đen rồi!”

“Học quân sự bốn tuần, hôm nay là thứ Ba, nếu như không tính thứ Bảy, Chủ Nhật thì... còn có... Lục An Nhiên tính một chút: “Còn có 17 ngày!”

“Còn những 17 ngày ư!” Kỷ Linh làm khuôn mặt đau khổ, một bộ mặt không tình nguyện: “Thực sự một ngày dài như một năm mà!”

“Ha ha...” Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc đều bị biểu cảm khoa trương của Kỷ Linh chọc cười.

Lúc này có một bàn tay đột nhiên vươn từ đằng sau lên ở trên đầu Lục An Nhiên nhẹ nhàng vuốt ve.

Lục An Nhiên sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, bên tai liền truyền đến một làn hơi ấm áp, sắc mặt Lục An Nhiên không khỏi đỏ lên, cảm giác tê ngứa nháy mắt truyền từ bên tai lan xuống toàn bộ sống lưng. Ngay sau đó một giọng nói từ tính dễ nghe vang lên ở bên tai: “Bạn học Lục An Nhiên, buổi chiều hôm nay không cần đi tập quân sự nữa, sau khi tiếng chuông vào lớp vang lên trực tiếp đi đến văn phòng Hội sinh viên.”

Lục An Nhiên mơ màng quay đầu lại, vừa lúc đối diện với một đôi đồng tử màu nâu, thâm tình mà ôn nhu, cư nhiên mang đến cho Lục An Nhiên một cảm giác quen thuộc: “Long... Long học trưởng... anh...”

“Không được đến trễ.” Không cho Lục An Nhiên có cơ hội nói câu tiếp theo, Long Ngọc Tinh liền đứng thẳng người dậy, bước lớn rời khỏi.

“Oa...” những nữ sinh ở xung quanh phát ra từng trận âm thanh cảm thán: “Long học trưởng thật là đẹp trai!!!”

“Phúc lợi của Lớp trưởng lớp D cũng tốt quá rồi!!!”

“Tôi cũng muốn chuyển sang lớp D...” “A a a a a a!! đẹp trai chết đi được! Tôi cũng muốn được nhận chiêu sờ đầu sát này!” nữ sinh đó trong mắt tràn đầy ánh sao lấp lánh bổ sung tiếp: “Còn có giọng nói áp sát bên tai! A a a! tôi muốn nổ tung rồi!” Mặc dù không biết Long Ngọc Tinh đã nói những gì, nhưng tuyệt đối không được coi thường sức tưởng tượng của những thiếu nữ có đầu óc suy nghĩ phong phú này...

“Ồ...” Lục An Nhiên cũng không nghĩ là sự xuất hiện của Long Ngọc Tinh lại dẫn đến phản ứng mạnh mẽ như vậy, liền trực tiếp đứng lên bưng khay cơm của mình rồi đi: “Mình ăn no rồi, đi trước đây!”

“Đi chung đi chung!” ánh mắt Kỷ Linh phát sáng, cảm thấy công năng tám chuyện của bản thân đang hùng hực trỗi dậy.

“...” sắc mặt Tần Thư Mặc vốn không tốt lắm, cau mày giả vờ vẫn còn đang ăn cơm: “Hai người đi trước đi!”

“Ừm.” Lục An Nhiên lên tiếng sau đó liền cùng Kỷ Linh đi cất khay cơm.

Ở một chỗ khác của nhà ăn, Sở Dao ánh mắt sắc lạnh nhìn Lục An Nhiên đang vội vàng rời đi, hừ lạnh một tiếng, lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn gửi đi.

Lục An Hổ ngồi cách đó không xa nghiêng người đem nội dung tin nhắn đều thu vào tầm mắt, trông ngực mạnh mẽ gồ lên. Sở Dao này đang đem nhất cử nhất động của Lục An Nhiên soạn thành tin nhắn gửi cho một người khác. Nhưng thông tin người nhận tin nhắn bởi vì bị che khuất nên Lục An Hổ không nhìn rõ được. Trong lòng đại khái đã có kế hoạch phòng ngừa, Lục An Hổ quyết định tìm một cơ hội nào đó lấy trộm điện thoại của Sở Dao để xem những nội dung tin nhắn trong đó...

Sau khi gửi xong tin nhắn Sở Dao liền bấm nút khóa màn hình, tiếp tục ăn cơm cùng bạn cùng lớp. Thời điểm điện thoại lại rung lên lần nữa, Sở Dao mới lấy điện thoại ra bấm mở khóa, đọc nội dung tin nhắn, nét mặt Sở Dao xuất hiện thêm một tia mỉm cười ngọt ngào. Thật tốt... anh ấy gọi mình là Dao Dao... biểu tình đó rõ ràng là thiếu nữ đã bị rơi vào lưới tình...

Lục An Hổ dụng tâm nhớ kỹ mật mã mở khóa màn hình của cô ta, trong lòng suy đoán hành động tiếp theo của đối phương.

Mà ở một góc khác trong sân trường, Kỷ Linh đang không ngừng quán lấy Lục An Nhiên riu rít hỏi: “An Nhiên, cậu mau nói đi! Cậu cùng với Long học trưởng có phải có bí mật gì không! Hai người có phải đang yêu nhau không! Tiến tới bước nào rồi?”

“A~~~~~” đầu Lục An Nhiên cũng muốn to lên, cái miệng nhỏ này của Kỷ Linh cứ luyên thuyên không ngừng, cả đoạn đường đều không ngừng lại! Đặc biệt là âm thanh của Kỷ Linh cũng không nhỏ, dọc đường đi đã liên tiếp thu hút ánh mắt của người khác, hiện tại cô thật sự rất khâm phục Lâm Đạt tại sao lại có thể chịu đựng Kỷ Linh bằng ấy năm mà không bị lâu bầu cho đến chết: “Kỷ Linh à! Kỷ đại tiểu thư! Cậu đừng có làm quá lên nữa được không! Mình cùng với Long học trưởng cái gì cũng không có!”

“Gạt người! Cái gì cũng không có tại sao anh ấy lại còn chơi chiêu sờ đầu sát với cậu chứ!” Kỷ Linh làm ra bộ dáng không tin nhiệm: “Thằng thần còn được khoan hồng!”

“Lại còn chiêu sờ đầu sát! Ngày nào mình cũng sờ đầu cậu, cậu cũng chưa bị mình giết mà!” Lục An Nhiên nhin không được trợn trắng mắt, và lại những lúc đó Kỷ Linh luôn luôn giương nanh múa vuốt phản kháng, cái bộ dạng đó so với việc bị sờ đầu sau đó muốn quay qua giết người thì đúng hơn... chẳng lẽ đây chính là ý nghĩa của chiêu sờ đầu sát?

“Chuyện đó có thể giống chuyện này sao?” Kỷ Linh nói: “Lúc đó, mình ngồi ở bên cạnh cậu đó! Lúc Long học trưởng nhìn cậu, đó được gọi là thâm tình chân thành! Mình cũng không mù! Mình có linh cảm anh ấy hẹn gặp cậu vào chiều nay là để làm rõ mối quan hệ nam nữ này! Dù gì thì Long học trưởng lại đẹp trai như vậy, nếu như anh ấy có tỏ tình hay gì đó, cậu liền trực tiếp mà nhận lời đi!” suy nghĩ một lát Kỷ Linh lại lật lọng nói: “Trực tiếp đáp ứng cũng không được, phải biết rụt rè, giả vờ miễn cưỡng mà chấp nhận là tốt nhất!”

“Kỷ đại trình thám, cậu đừng có nói bừa nữa!” vốn dĩ trong lòng Lục An Nhiên đã có chút loạn, đã thế Kỷ Linh còn nói như vậy, bước chân lại càng cảm thấy không chân thực nữa, nhưng trên mặt vẫn không mấy may biểu lộ thứ gì: “Mình cùng vị Long học trưởng này từ lần gặp đầu tiên cho tới bây giờ, cộng lại còn chưa nói đến mười câu! Và lại cậu nói cậu còn là một học sinh Cao trung, lại còn quan hệ trai gái? Lại còn rụt rè? Lại còn giả vờ miễn cưỡng? Chúng ta lại còn nhỏ như vậy...” Từ trong miệng Kỷ Linh nghe được những lời này Lục An Nhiên cảm thấy có chút nắc nứu, mặc dù cơ thể của cô là của một cô bé 15 tuổi, nhưng linh hồn của cô đã là một người trưởng thành 22 tuổi, nghe được những lời nói này từ một cô bé mới 15 tuổi như vậy, thật sự cảm thấy có chút buồn cười.

“Người ta rất nghiêm túc đó!” Kỷ Linh có chút không vui: “Không phải cậu cũng giả vờ trưởng thành sao! Rõ ràng bằng tuổi với mình, lại còn nói mình là một cô bé còn nhỏ! Đây đều là kinh nghiệm mà mình học được từ trong tiểu thuyết ngôn tình đó!”

“...” lại là một người thích xem tiểu thuyết ngôn tình... Lục An Nhiên không nhịn được mà nghĩ đến Lục An Duy, nhiệm vụ lần này hình như rất nguy hiểm, cô thật sự hi vọng Lục An Duy và Tần Thư Hàm có thể từ người có tình trở thành người thân của nhau...

“An Nhiên? An Nhiên!” Thấy Lục An Nhiên không biết đang suy nghĩ cái gì đó mà đứng ngây ra Kỷ Linh liền lay lay cánh tay cô: “Cậu ngây ngốc gì vậy!”

Lục An Nhiên hồi thần: “Cái gì?”

“Người ta đang nói chuyện với cậu đó!” Kỷ Linh không vui chu miệng: “Cậu đừng có mà xem thường tiểu thuyết ngôn tình nha!”

“Mình biết rồi biết rồi!” Lục An Nhiên bắt đầu đi lắc lắc đầu: “Cậu thật là... haizzz...”

Kỷ Linh lôi kéo cánh tay Lục An Nhiên: “Không phải mình vui giúp cậu sao! Long học trưởng đẹp trai như vậy...”

“Cậu đừng chỉ biết nhìn khuôn mặt người ta thôi chứ!” Lục An Nhiên có hơi cặn lì, đẹp trai? Lâm Hạo Thịnh cũng rất đẹp trai, lại còn rất phong độ, học thức thâm sâu. Kết quả thế nào? Chính là một tên cặn bã!

“An Nhiên, hiện tại mình rất kích động nha! Mình thật sự rất muốn chứng kiến khoảnh khắc thiêng liêng đó của cậu cùng với Long học trưởng!” Hai tay Kỳ Linh chụm lại, vẻ mặt mơ mộng.

“Thiên liêng cái đầu cậu! Lại không phải nghi thức kết hôn!” Lục An Nhiên bắt đầu dĩ trợn mắt với Kỳ Linh, trái tim lại đau nhói thêm lần nữa, cho dù có là nghi thức kết hôn thì như thế nào? Kiếp trước của cô không phải cũng rơi vào kết cục thảm thương sao? Tựa như nhớ về quá khứ đau lòng nào đó, sắc mặt của Lục An Nhiên cũng trở nên không được tốt cho lắm: “Và lại Long học trưởng người ta cũng không có ý nghĩ đó, cho dù là anh ta có nghĩ như vậy, mình cũng không thể đáp ứng!”

“Tại sao?” Bộ dáng Kỳ Linh vô cùng sùng sốt.

“Mình...” Lục An Nhiên lại trừng mắt nhìn Kỳ Linh: “Mình mới học Cao Nhất! Yêu đương gì đó vẫn là để lên Đại học tính sau đi!” Và lại, cô căn bản không hề tin là sẽ có một tình yêu thật sự rơi vào người cô, cô sẽ chúc phúc cho những cặp đôi yêu nhau khác, nhưng mà, cô tuyệt đối sẽ không đi yêu thêm một ai nữa, cái giá phải trả của tình yêu quá lớn, cô sợ là cô sẽ nhìn nhầm người thêm một lần nữa, hủy hoại cả một đời. Kiếp này cô phải sống vì Lục thi, sống vì Kỳ Nhu, sống vì những người mà cô trân trọng... như vậy thôi là đủ!

“Cũng đúng!” Kỳ Linh gật đầu: “Hiện tại cũng nên lấy việc học làm đầu, dù gì khó khăn lắm chúng ta mới thi đậu được vào Nhất trung!” trước đây khi vẫn còn làm một học sinh Sơ trung, trước khi xếp lớp mặc dù chưa có nói chuyện qua, nhưng danh tiếng của cái tên Lục An Nhiên, cô nghe mà như sét đánh bên tai! Loại học sinh không lo học hành gì cả mà lại cố gắng có được ngày hôm nay, cũng phải bỏ ra công sức khá lớn đi.

Lục An Nhiên cũng không tiếp lời, mà là nhìn lên bầu trời xanh thẳm, bầu trời trong xanh mây trắng bình yên như thế lại có thể kéo dài đến bao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Cái nhìn thâm tình, long thiếu không vui

Trong văn phòng Hội học sinh, Long Ngọc Tinh ngồi ở vị trí cuối của chiếc bàn vuông đầu tựa lên thành ghế, nghiêng đầu nhìn ra hướng cửa sổ, sắc trời hôm nay rất đẹp, bầu trời xanh thẳm điểm thêm một vài đám mây, nhưng bầu không khí trong này lại khá là ngột ngạt làm người khác khó chịu...

Hôm nay anh cùng với Phụng Lập Hành và Hoàng Oanh ba người cùng đi ăn cơm ở nhà ăn của trường, từ xa anh đã nhìn thấy Lục An Nhiên. Nhìn thấy cái miệng nhỏ của cô vừa ăn cơm vừa trò chuyện cùng với bạn học chung bàn, tâm tình Long Ngọc Tinh liền treo cả lên người cô, ngay cả đến khi bị Phụng Lập Hành trêu chọc thì anh cũng coi như không nghe thấy. Mà lúc Lục An Nhiên cùng với vị Lớp trưởng nam kia, tên cái gì Tần Thư Mặc cười với nhau, trong lòng anh lại trỗi lên một cảm giác chua xót kỳ lạ, cũng không biết là do anh bị ma quỷ gì nhập mà lại chạy qua bàn của cô cố định đầu cô, một cổ cảm giác khủng hoảng mạnh mẽ trào lên, anh biết là nếu như anh còn không ra tay nữa thì sẽ xảy ra chuyện gì đó khiến anh không vui, Lục An Nhiên chính là người vợ mà anh sớm đã định sẵn, ai cũng đừng mong nhìn trộm, ai cũng không thể cướp đi!

Anh quyết định chiều nay sẽ gọi Lục An Nhiên vào văn phòng hội học sinh để nói rõ tâm ý của mình, ít nhất anh cũng phải đường đường chính chính để cho Lục An Nhiên biết được sự tồn tại của anh.

Cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, khóe miệng Long Ngọc Tinh phỉu lên một nụ cười nhàn nhạt, tiếng chuông vào lớp buổi chiều còn chưa vang lên nữa, cô bé này chẳng lẽ cũng gấp gấp muốn được đến gặp anh ư, quay đầu lại, ý cười trên khóe miệng bỗng biến mất: “Có chuyện?”

“Ừm.” cô gái vừa bước vào tóc dài chấm eo, nụ cười trên khuôn mặt ảm ảm, dịu dàng: “Một lát nữa phải vào lớp rồi, tại sao cậu còn ở trong văn phòng Hội học sinh?”

“Xin phép rồi.” Lúc này khi lên lầu Long Ngọc Tinh có gấp chủ nhiệm lớp, dù gì thì cả một buổi chiều hôm nay cũng đều là tiết tự học, anh dứt khoát xin phép nguyên một buổi, đúng lúc có thời gian nói chuyện riêng với Lục An Nhiên một chút.

“Cậu muốn ở đây đọc sách sao? Hay là cho mình ở lại cùng cậu nhé!” nữ sinh nhìn Long Ngọc Tinh, vẻ mặt xấu hổ: “Mình cũng đang có vài chỗ không hiểu được, mình...”

“Tôi không có nghĩa vụ phải bỏ tức cho cậu.” Nét mặt Long Ngọc Tinh có chút không vui: “Cậu còn có chuyện gì sao?”

“Mình... mình để quên quyển sổ ghi chép cuộc họp ở đây rồi.” Bị Long Ngọc Tinh từ chối một cách thẳng thừng, sắc mặt nữ sinh kia hiển nhiên có chút khó coi, cô ta cầm quyển sổ duy nhất trên mặt bàn lên nói: “Mình, mình về lớp trước.”

“Ừm.” Long Ngọc Tinh tiếp tục quay đầu qua hướng cửa sổ, không thêm liếc nhìn cô nữ sinh đó nữa.

Trong lòng vạn phần ủy khuất, cô nữ sinh kia cầm lấy quyển sổ ghi chép của mình mở cửa, liền đứng ngay đối diện với Lục An Nhiên vừa mới đến.

Lục An Nhiên nhìn thấy cô nữ sinh đó cười mỉm: “Nhạc học tỷ.”

“Ừm.” trong mắt Nhạc Ngưng San lướt qua tia ngượng ngùng, nhìn nhìn Lục An Nhiên, xem ra cô cũng là vừa mới đến vốn không hề biết chuyện vừa mới xảy ra lúc này, liền ổn định lại tinh thần cười mỉm nói: “Em có chuyện gì sao?” cô nữ sinh này là Lớp trưởng của lớp D, cũng là lớp mà cô ta phụ trách, bây giờ chạy qua văn phòng Hội học sinh chắc là có chuyện gì đó...

“Là Long học trưởng gọi em qua đây.” Lục An Nhiên không giấu diếm nói: “Em cũng không biết là có chuyện gì.”

“À...” lồng ngực Nhạc Ngưng San căng thẳng, hơi hơi nhích người qua một bên, tiếng chuông báo vào lớp của buổi chiều đúng giờ vang lên, Nhạc Ngưng San nở nụ cười không được tự nhiên cho lắm: “Chị... chị lên lớp đây.”

“Vây lần sau gặp lại học tỷ nhé.” Lục An Nhiên lịch sự vẫy tay, lách người đi vào phòng Hội học sinh, trong văn phòng chỉ có duy nhất một mình Long Ngọc Tĩnh, ngồi bên cạnh cửa sổ, đang dùng ánh mắt hào hứng nhìn vào cô, Lục An Nhiên hơi giương giương khóe miệng: “Long học trưởng, anh gọi em đến đây có chuyện gì ạ...” đều là do Kỷ Linh cả, cả một buổi trưa con nhà đầu đố cứ ngồi nói nhảm, làm cho trong lòng cô bây giờ trở nên rất là rối loạn.

“Qua đây.” Long Ngọc Tĩnh hướng về phía Lục An Nhiên ngoắc ngoắc tay.

Do dự một chút, Lục An Nhiên chậm chạp đi đến trước mặt Long Ngọc Tĩnh: “Long học trưởng... rốt cuộc là có chuyện gì thế...”

Long Ngọc Tĩnh nhìn thấy nụ cười gượng gạo trên mặt Lục An Nhiên, trong mắt còn có tia phòng bị, trong lòng cũng hiểu ra chắc là anh đã dọa đến cô, liền quay người lại từ một túi nhựa màu đen lấy ra một quyển sổ A4, nhìn qua thì thấy không dày lắm, cũng chỉ khoảng cỡ 20 trang. Long Ngọc Tĩnh đưa quyển sổ cho Lục An Nhiên nói: “Đây là quyển sổ hướng dẫn hoạt động hằng tuần của lớp, mỗi tuần một bản, em là Lớp trưởng, cho nên cần em đến viết cái này.” Long Ngọc Tĩnh nhìn thấy tia phòng bị trong mắt Lục An Nhiên dần dần biến mất, khóe miệng dương lên một độ cong xinh đẹp: “Buổi chiều hôm nay lớp của anh chỉ là tiết tự học, cho nên gọi em đến đây để nói rõ một số vấn đề.”

“À...” Lục An Nhiên đã hiểu liền gật gật đầu: “Như vậy à!” tùy tiện mở quyển sổ ra, mỗi một trang đều là bảng biểu phải điền vào, đại khái là kế hoạch mỗi tuần, tổng kết, hội nghị của lớp được thống kê hàng tuần đều có trong bảng biểu. Lư Duệ rất ghét phiền phức, rất nhiều vấn đề đều không giải thích rõ ràng với cô và Tần Thư Mặc, nhưng thật may là trên quyển sổ hoạt động này đều có ghi ra rất đầy đủ, bao gồm việc kiến nghị Lớp trưởng thành lập góc đọc sách, mỗi tuần đề cử một quyển sách đáng để đọc cho các bạn học, thậm chí đến cả chủ đề của buổi họp lớp vào mỗi chiều thứ Tư cũng được trình bày chi tiết trong bản hướng dẫn này. Có thể nói là chỉ cần làm theo hướng dẫn trong quyển sổ là được. Lục An Nhiên hứng thú lật xem, kiếp trước cô cũng ngây ngốc trong Nhất trung này một đoạn thời gian, chỉ là sau này do cô đứng ra giúp Sở Dao đánh nhau nên bị đình chỉ học, sau đó chuyển đến Nhị trung. Bởi vì nguyên nhân này mà cô cũng đã bỏ qua rất nhiều hoạt động đầy thú vị của Nhất trung. Không khỏi nhớ tới những chuyện đã gặp phải ở kiếp trước, lòng này Lục An Nhiên hơi hơi nhúu lại.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc trên khuôn mặt Lục An Nhiên, Long Ngọc Tĩnh không nhịn được mà nhẹ nhàng xoa đầu Lục An Nhiên: “Biểu hiện này không phù hợp với em.”

“Hả?” hồi ức bị cắt ngang, Lục An Nhiên ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt của Long Ngọc Tĩnh: “Cái gì?”

“Không có gì.” Long Ngọc Tĩnh thu lại cánh tay của mình sau đó nói: “Có chỗ nào xem không hiểu có thể trực tiếp hỏi anh.”

“Trước mắt còn chưa có.” Lục An Nhiên nhìn quyển sổ nói, quyển sổ này ghi chép rất rõ ràng.

“Nếu như không có chỗ nào không hiểu, thì trước tiên hãy điền nội dung hoạt động của tuần đầu tiên vào đi!” Long Ngọc Tĩnh nói: “Ngồi vào chiếc bàn vuông đằng kia điền vào là được, trong ông có bút.”

“Dạ.” Lục An Nhiên cầm quyển sổ đi đến bên cạnh chiếc bàn vuông kiểm một cái ghế dựa ngồi vào, sau đó lại lấy từ trong ông bút trên bàn lấy ra một cây bút dùng để ký tên màu đen, bắt đầu điền hoạt động của lớp vào, trang đầu tiên là tư liệu của Lớp trưởng, sĩ số học sinh, họ tên của giáo viên chủ nhiệm, các giáo viên bộ môn và một số nội dung đơn giản khác, Lục An Nhiên điền từng cái từng cái sau đó lật sang trang khác bắt đầu điền tới phần hoạt động của lớp, Lục An Nhiên hơi suy nghĩ một chút về hoạt động của tuần đầu tiên, đem tiến độ học quân sự ghi chép đơn giản sau đó lại viết thêm tên của những bạn nằm trong ban cán sự của lớp. Chức vụ Lớp trưởng của Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc là do Lư Duệ rút thăm mà chọn ra, mà chức Ủy viên tuyên truyền của Kỷ Linh là do Lục An Nhiên chọn còn những chức vụ khác là do Tần Thư Mặc chọn ra, hai người cũng đem danh sách tên của ban cán sự trong lớp đã được chọn nộp cho Lư Duệ. Lư Duệ đối với những việc này luôn không hề để tâm, mọi chuyện đều do Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc tự mình mò mẫm mà ra.

Sau khi điền xong hoạt động của tuần đầu tiên, Lục An Nhiên thờ ra một hơi nhẹ nhõm, đặt nắp bút lại, sau đó hai tay cầm quyển sổ hoạt động đưa cho Long Ngọc Tĩnh đang đứng sau lưng, vừa ngẩng đầu liền đối diện với cặp mắt của Long Ngọc Tĩnh, đôi mắt màu nâu xinh đẹp, thâm thúy mà chuyên chú, mang theo vô hạn ôn nhu, tựa như muốn đem Lục An Nhiên ôm trọn.

Không khỏi chìm đắm trong ánh nhìn ấy, Lục An Nhiên nhìn Long Ngọc Tĩnh, ánh mắt mang theo tia nghi hoặc. Không biết tại sao, Long Ngọc Tĩnh vẫn luôn đem lại cho cô cảm giác quen thuộc, đặc biệt là đôi mắt này. Hai người nhìn nhau chăm chú, ánh nắng chiều tà thật chói mắt, bầu trời trong xanh. Ngọn gió thổi thảnh thơi theo cánh cửa sổ đang mở mà thổi vào trong phòng Hội học sinh.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa đột nhiên bị mở ra.

Lúc này, hai con người đang chăm chú nhìn nhau kia cũng phục hồi lại tinh thần, đột nhiên nhìn về phía cửa, trước cửa một cô gái mang theo ánh mắt tức giận, thần sắc hoảng loạn.

“Nhạc học tử?” Lục An Nhiên nhìn Nhạc Ngưng San ngoài cửa, có chút hiếu kỳ, lúc này không phải chị ấy nói là về lớp học rồi sao? Tại sao bây giờ lại chạy qua đây, chẳng lẽ là có chuyện gì sao? Lục An Nhiên dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Long Ngọc Tinh, lại thấy Long Ngọc Tinh cũng đang nhìn Nhạc Ngưng San, sắc mặt thấp phần không vui.

“Cái đó...” sắc mặt Nhạc Ngưng San hoảng loạn: “Minh, ví tiền của mình mất rồi, không biết có phải lúc này bị rơi ở đây không nên qua đây tìm thử...”

“Ví tiền như thế nào ạ?” Lục An Nhiên hỏi, cô không nhìn thấy cái ví nào ở trong này mà... theo bản năng nhìn khắp bốn phía, sau đó lại nhìn sang Nhạc Ngưng San: “Bên trong có thứ gì thế?” nếu như chỉ có tiền, tiền ít thì không sao, chỉ lo là trong đó có chứng minh nhân dân, thẻ học sinh hoặc là một số giấy tờ quan trọng khác.

“Không... không sao...” Nhạc Ngưng San đầu phải làm rối vì tiền, ví tiền của cô ta lúc này vẫn còn đang được đặt ngay ngắn trong cặp sách đó, chỉ là cô ta vẫn luôn ở bên ngoài nhìn trộm hai người Lục An Nhiên và Long Ngọc Tinh qua cửa kính, lúc nhìn thấy Long Ngọc Tinh đặt tay lên đầu Lục An Nhiên cô ta đã bắt đầu tức giận, mà thời điểm cô ta nhìn thấy hai người bốn mắt nhìn nhau, cô ta liền nhìn không được nữa... một phút kích động mà xông vào, tùy tiện bịa ra một lý do ngụy biện: “Lát nữa chị lại đi tìm ở những nơi khác xem sao! Có thể... có thể không có ở đây...”

“Ồ...” Lục An Nhiên gật đầu: “Vậy học tử mau đi đi!” nếu như đến trễ để người có mục đích không tốt nhất được, ngược lại sẽ rất phiền phức.

“Ừm... ừm...” Nhạc Ngưng San xấu hổ gật đầu, sau đó ánh mắt có chút long lanh nhìn sang Long Ngọc Tinh: “Hai người nói chuyện xong rồi sao?”

“Bọn em...” Lục An Nhiên vừa định trả lời thì đã bị Long Ngọc Tinh cắt ngang buông lời trách móc.

“Còn chưa xong.” Ánh mắt Long Ngọc Tinh không vui.

“Có chuyện gì thì để mình cùng nói đi! Dù gì mình cũng phụ trách lớp D mà, mình...” Nhạc Ngưng San vẫn còn muốn nói gì đó liền bị Lục An Nhiên ngắt lời.

“Nhạc học tử, không phải chị muốn tìm ví tiền sao?” Lục An Nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ, lúc này khi chị ấy đẩy cửa bước vào không phải rất vội vàng sao? Tại sao hiện tại lại là bộ dáng không còn vội vàng nữa.

“À...” Nhạc Ngưng San chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Trong ví không có thứ gì quan trọng, tiền cũng không có bao nhiêu. Không tìm thấy cũng kệ đi...”

“...” sau khi nghe xong Lục An Nhiên cảm thấy kỳ lạ, nhưng dù gì thì chuyện này với cô cũng không có liên quan gì, liền cũng không nói nhiều nữa, lại nhìn sang Long Ngọc Tinh, rõ ràng nhìn thấy anh ta không vui.

Lục An Nhiên không nhìn được mà xuất hiện tia nghi hoặc trong lòng: chẳng lẽ xảy ra chuyện gì giữa hai người Long Ngọc Tinh và Nhạc Ngưng San?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Long thiếu bùng nổ, bầu trời thay đổi

Nếu như người ta đã có chuyện, cô cũng lười tham gia vào, dù gì cũng đã xin phép nửa buổi với quản giáo, hiện tại về lớp học vẫn còn thời gian để đọc thêm sách. Trong lòng Lục An Nhiên liền sinh ý muốn rời đi: “Cái đó... hay là em về lớp học trước nhé?”

“Không cần.” Long Ngọc Tinh mở miệng cự tuyệt, sau đó nhìn sang Nhạc Ngưng San: “Cậu còn có việc sao?”

“Mình muốn thảo luận cùng... dù gì...” sắc mặt Nhạc Ngưng San trắng bệch, vốn dĩ chính là khí chất mỹ nhân cổ xưa, lúc này lại mang theo một loại vẻ đẹp mềm mại mà ai ai nhìn vào cũng thấy thương hại.

“Không cần thiết.” Long Ngọc Tinh thật sự có chút chán ghét, chẳng lẽ không thể để anh và Lục An Nhiên được ở riêng một lúc sao? Bầu không khí như lúc này thật tốt không phải sao! Anh sắp sửa chuẩn bị nói rõ ràng với Lục An Nhiên, kết quả vừa muốn mở miệng thì cái người tên Nhạc Ngưng San này liền xông vào.

“Vậy, vậy mình đi trước đây.” Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Nhạc Ngưng San bị người ta đối xử như vậy, trong lòng tràn đầy ủy khuất, xoay người liền chạy những bước lớn ra khỏi văn phòng Hội học sinh.

“Ồ...” Biểu tình của Lục An Nhiên cũng có chút ngại ngùng, đây rõ ràng chính là hoa rơi có ý nước chảy vô tình mà! Mãn biểu diễn đầy tình cảm này lại để cho cô nhìn thấy...

Dòng ánh mắt nhìn xuống tay đang cầm quyển sổ ghi chép hoạt động của lớp hằng tuần, nét chữ xinh đẹp giống y hệt như nét chữ viết trên tờ giấy ghi chú ngày hôm đó, chữ viết rất thanh tú. Trật tự ngay ngắn nét chữ rõ ràng, không có quá khoa trương phóng đại, chỉ có sự thẳng thắn người thật việc thật.

Long Ngọc Tinh xem xong quyển sổ hoạt động sau đó ngoắc ngoắc tay với Lục An Nhiên: “Bút.”

Lục An Nhiên giờ cây bút ký tên màu đen lúc này mình đã sử dụng qua: “Đây.”

Long Ngọc Tinh nhận lấy cây bút sau đó ở mục người phụ trách ký tên ghi lên họ tên của anh, sau đó đem quyển sổ đưa lại cho Lục An Nhiên: “Viết rất tốt, cứ viết như thế là được rồi.”

“Dạ.” Lục An Nhiên nhìn thoáng qua chữ ký của Long Ngọc Tinh, trong mắt cũng không nhìn được mà xẹt qua tia cảm thán, bất đồng với cách viết bằng chữ Khải của Lục An Nhiên, chữ của Long Ngọc Tinh thiên về lối chữ Thảo hơn, Long, Ngọc, Tinh ba chữ này được viết vô cùng xinh đẹp và có khí chất, bề mặt kết cấu – phân chia hoàn hảo – đáng được chú ý, nhân gian có câu: nét chữ như người, nhìn thấy chữ liền có thể đoán được tính cách của người viết ra chữ đó là như thế nào. Nét chữ này thật sự đã để lại cho Lục An Nhiên một ấn tượng rất không tẻ.

“Kỳ quân sự vẫn còn ba tuần nữa, ba tuần sau chính là kỳ nghỉ dài ngày nhân dịp quốc khánh 1/10, sau kỳ nghỉ có hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường.” Long Ngọc Tinh nói.

“Em...” Lục An Nhiên không nhìn được mà nhớ đến lễ kỷ niệm của kiếp trước, lúc đó cô là nhân vật chính của một vở kịch sẽ được biểu diễn trên sân khấu, bỏ công sức ra chuẩn bị trong một tháng, mỗi ngày đều luyện tập và đọc thuộc lời thoại... kết quả cô bị Sở Dao hãm hại, không chỉ không thể bước lên sân khấu đó, lại còn mang tiếng xấu trên người rất lâu, cho đến khi chuyển trường... cô không muốn nghĩ về đoạn hồi ức đó, cũng không muốn tham gia vào trong loại chuyện này: “Đầu tháng 10 em cũng bắt đầu bận rộn, chuyện về lễ kỷ niệm, em vốn không hề có hứng thú.” Nhà hàng ở Tân Đông còn cần phải đốc thúc việc trang trí và còn rất nhiều công việc ở công đoạn cuối, cô không có thời gian và cũng không có hứng thú đi diễn kịch trên sân khấu gì đó.”

“Mỗi lớp đều phải tiến cử người được lựa chọn.” Đối với câu trả lời của Lục An Nhiên, Long Ngọc Tinh tựa hồ như không có điểm gì kinh ngạc, anh đương nhiên biết là Lục An Nhiên chuẩn bị bước vào giai đoạn bận rộn! Chỉ là chuyện này vẫn phải truyền đạt lại cho cô: “Về lớp của em, các em tự mình thảo luận tiến cử bạn nào là được, phải tranh cử vị trí nữ chính của vở kịch trên sân khấu, người tham gia tranh cử có thể không cần tham gia vào tuần cuối cùng của khóa huấn luyện quân sự.”

Vừa nói đến chuyện này, Lục An Nhiên liền nhớ đến Kỳ Linh, nha đầu đó không phải là rất ghét tham gia khóa huấn luyện quân sự sao? Dù gì thì cậu ấy cũng là ủy viên tuyên truyền của lớp, tham gia tranh cử cũng không thành vấn đề. Lục An Nhiên liền gật đầu: “Em biết rồi.”

“Trong lớp, nếu gặp phải chuyện gì không vui, hoặc là vấn đề khó khăn nào đó.” Long Ngọc Tinh nhìn vào đôi mắt của Lục An Nhiên: “Việc đầu tiên là hãy liên hệ với anh.”

“Hả?” Lục An Nhiên ngạc nhiên, không biết Long Ngọc Tinh có ý gì, trước đây không phải anh đã nói là bản thân rất bận rộn sao?

Long Ngọc Tinh lấy điện thoại ra bấm một dãy số mà anh đã thuộc nằm lòng, đọc đi đọc lại mấy ngàn lần nhấn nút gọi.

Mà điện thoại của Lục An Nhiên cũng đúng lúc vang lên, Lục An Nhiên vừa nhìn liền thấy là một dãy số lạ, đối với Long Ngọc Tinh nở nụ cười xin lỗi sau đó quay người đi nhận cuộc gọi: “Alô? Xin chào, xin hỏi là ai gọi tới ạ?”

“Đây chính là số điện thoại của anh, lưu vào, có chuyện gì việc đầu tiên hãy gọi cho anh!” giọng nói của Long Ngọc Tinh cùng lúc vang lên ở bên cạnh và ngay lỗ tai đang nghe điện thoại.

Lục An Nhiên sững sốt, sau đó ngắt điện thoại, quay qua nhìn Long Ngọc Tinh ngượng ngùng cười một tiếng sau đó mới nói: “Haha... Long học trưởng thật nhiệt tình... haha”

“...” Long Ngọc Tinh không nói thêm gì nữa, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, sự nhiệt tình của anh cũng không phải ai cũng được hưởng thụ đâu!

“Long học trưởng còn có vấn đề gì khác không?” Lục An Nhiên hỏi.

“Còn có một vấn đề cuối cùng.” Long Ngọc Tinh nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục An Nhiên, trực tiếp nói ra mục đích mà hôm nay anh đã gọi Lục An Nhiên tới đây, mặc dù lúc này khi anh định nói ra lại bị người khác chen ngang, nhưng mà lần này chắc là sẽ không bị như vậy nữa, Nhạc Ngưng San đó chắc là sẽ không xuất hiện quấy rối nữa!

“Chuyện gì?” Lục An Nhiên cũng nhìn vào Long Ngọc Tinh. Cô vốn là muốn đề cho Long Ngọc Tinh nói nhanh lên, như thế cô còn thể về lớp đọc sách hay gì đó, bây giờ trong văn phòng này chỉ còn hai người là cô và anh, Lục An Nhiên vẫn cảm thấy rất ngại ngùng.

Long Ngọc Tinh nhìn thẳng vào Lục An Nhiên, người con gái trước mặt này là người mà anh ngày đêm thương nhớ, là cô dâu mà từ nhỏ anh đã định xuống, có lẽ những lời anh sắp nói đây sẽ dọa đến cô, nhưng anh vốn không hề có ác ý, anh chỉ là muốn đề cho cô biết, Long Ngọc Tinh anh thích Lục An Nhiên, anh sẽ đường đường chính chính mà theo đuổi cô, sẽ là chỗ dựa duy nhất cuộc đời này của cô, trở thành người mà cô tin tưởng nhất, che mưa chắn gió cho cô! Nghĩ đến đây, Long Ngọc Tinh chậm rãi mở miệng: “Thật ra anh từ...” mới chỉ nói được vài chữ, lại lần nữa bị đánh gãy.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa một lần nữa bị mở ra, Phương Lập Hành từ ngoài cửa lác lác đi vào: “Tên tiểu tử nhà cậu sao lại cúp học thế hả?” sau khi nhìn thấy Lục An Nhiên cũng ở trong phòng, Phương Lập Hành sững sốt, sau đó nhìn vào đôi mắt đầy sự tức giận của Long Ngọc Tinh: “Mình... có phải là đã đến không đúng lúc không?”

“...” Long Ngọc Tinh cảm thấy lý trí của mình cách bản thân càng ngày càng xa.

“Không có mà!” Lục An Nhiên cười, lễ phép gật đầu chào hỏi: “Phượng hội trưởng.”

“Hi~” Phượng Lập Hành chào hỏi với Lục An Nhiên, sau đó lại quay qua nhìn Long Ngọc Tĩnh, đối diện với đôi mắt ấy Phượng Lập Hành cảm thấy bản thân anh dường như sắp sửa phải nói lời tạm biệt với thế giới xinh đẹp này rồi..

“Long học trưởng, lúc này anh tính nói gì?” Lục An Nhiên nhìn vào Long Ngọc Tĩnh.

“Không có gì... em về lớp đi...” Long Ngọc Tĩnh áp chế lửa giận nói.

“Vây em đi trước nhé.” Lục An Nhiên cũng cảm nhận được không khí xung quanh đang căng thẳng, liền cầm lấy quyền sở rồi khỏi văn phòng hội học sinh, trước khi đóng cửa còn không quên nói một câu lễ phép: “Long học trưởng, Phượng Hội trưởng... bye bye...”

“Bye... bye bye...” Phượng Lập Hành nhìn cánh cửa đang từ từ khép lại, cùng lúc mồ hôi tuôn ra như mưa: “Cái đó... mình cũng đi trước nhé... bye bye...” dứt lời chân như được bơi mồi.

“Đứng lại!” Long Ngọc Tĩnh lạnh giọng gọi.

Trống ngực Phượng Lập Hành rung lên, nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt nói: “Long thiếu... còn có chuyện gì sao!”

“Hai anh em chúng ta đã rất lâu rồi không ở chung với nhau như vậy.” Sắc mặt Long Ngọc Tĩnh rất khó coi còn kèm theo nụ cười lạnh: “Chiều nay tan học cùng nhau đi đến Long Quyền Đạo Quán.”

“Mình... mình có thể cử tuyệt sao...” Phượng Lập Hành cũng biết lần này anh đã phá hoại chuyện tốt của Long Ngọc Tĩnh, và lại còn là một chuyện lớn, không thì Long Ngọc Tĩnh cũng sẽ không có bộ dạng giống như hiện tại... nhưng mà... nhưng mà từ nhỏ đến lớn khi đấu quyền với Long Ngọc Tĩnh anh vẫn chưa bao giờ thắng một lần nào... anh thật sự không muốn trở thành một cái bia ngắm sống cho Long Ngọc Tĩnh đâu...

“Cậu nói xem?” Long Ngọc Tĩnh dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn qua.

“...” Nhìn thấy ánh mắt đó của Long Ngọc Tĩnh, Phượng Lập Hành nháy mắt liên hồi... nếu như anh không đi, sợ là kết cục sẽ càng thảm hơn...

Long Ngọc Tĩnh tức giận mà tròn mắt nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ.

Mà đồng thời lúc này, Lục An Hổ mượn cơ đi vệ sinh quay về lớp học, lén lút lấy trộm chiếc điện thoại trong cặp Sờ Dao, dựa theo động tác mở khóa của Sờ Dao mà mở khóa màn hình, Lục An Hổ lục tìm hòm tin nhắn của Sờ Dao, liền phát hiện toàn bộ tin nhắn trong điện thoại của Sờ Dao đã bị xóa sạch, Lục An Hổ không nhận được cau mày, sau đó kiểm tra lịch sử cuộc gọi phát hiện Sờ Dao vẫn luôn liên lạc với một người tên là Edmond, đem điện thoại bỏ vào lại trong cặp của Sờ Dao, sau đó rời khỏi lớp học lúc muốn quay về lại đội ngũ, đúng lúc gặp Lục An Nhiên bước ra từ trong văn phòng Hội học sinh đang muốn quay về lớp học.

Lục An Hổ và Lục An Nhiên cùng nhau đi về lớp D, hiện tại toàn bộ học sinh của lớp D đều đã tham gia buổi huấn luyện quân sự, lớp học trống không chỉ có hai người Lục An Nhiên và Lục An Hổ, Lục An Hổ đem toàn bộ sự việc mà anh phát hiện nói cho Lục An Nhiên biết.

“Báo cáo hành tung của em cho người khác ư?” Lục An Nhiên hơi hơi nheo mắt lại: “Anh có nhìn thấy tin nhắn đó được gửi cho ai không?”

“Không có, anh vừa mới kiểm tra qua điện thoại của Sờ Dao, mục tin nhắn đã bị xóa sạch, nhưng trong lịch sử cuộc gọi anh thấy cô ta liên lạc nhiều lần với một người, thậm chí có thể nói là mấy ngày nay Sờ Dao chỉ gọi điện thoại cho người tên là Edmond này, mà toàn là vào buổi tối...”

“Ai?” Lục An Nhiên sừng sốt: “Edmond?”

“Đúng vậy!” Lục An Hổ không hiểu tại sao Lục An Nhiên lại có phản ứng lớn đến như vậy, nhất thời có chút kinh ngạc.

“E, d, m, o, n, d?” Lục An Nhiên đọc từng chữ cái một sau đó đọc ghép lại: “Edmond?”

“Đúng...” Lục An Hổ càng ngày càng cảm thấy phản ứng của Lục An Nhiên có hơi kịch liệt, không nhận được hỏi: “An Nhiên, em biết Edmond là ai sao?”

Làm sao có thể không biết cơ chứ? Người này đã cho cô cảm giác như được lên thiên đường sau đó lại tự tay cắt đi đầu lưỡi của cô, làm sao cô có thể không biết người này cơ chứ?

“An Nhiên?” Lục An Hổ nhìn thấy đôi mắt Lục An Nhiên ngập tràn hận ý, lồng ngực không khỏi căng thẳng cư nhiên cảm giác có chút sợ hãi.

“...” Lục An Nhiên cười lạnh trong lòng, thật sự không nghĩ tới! Lâm Hạo Thịnh cư nhiên lại liên hệ trước với cha con Sờ Vạn Hải! Sợ là kiếp trước cũng như thế này, nghĩ tới thời gian đó cô vẫn còn ngốc nghếch ở giữa giới thiệu hai người... Lục An Nhiên liền cảm thấy có chút buồn cười!

“An Nhiên!” Lục An Hổ càng ngày càng cảm thấy sợ hãi liền duỗi tay ra đẩy đẩy cánh tay Lục An Nhiên: “An Nhiên em đừng dọa anh! Em đang nghĩ cái gì thế?”

“Không có gì...” Lục An Nhiên lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn qua bầu trời ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Xem ra, bầu trời này sắp sửa thay đổi rồi...”

“Hà?” Lục An Hồ nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, thực sự không biết Lục An Nhiên đột nhiên nói cái gì không đầu không đuôi như thế, liền chỉ có thể lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Liên lạc điện thoại, hạo thịnh xuất hiện

Tiếng chuông tan học vang lên, ngày cuối cùng của buổi học quân sự tuần này cuối cùng đã kết thúc, trước mắt hai ngày kế tiếp chính là hai ngày nghỉ cuối tuần, tất cả mọi người đều có vẻ vui sướng mà nhảy cẫng lên.

Lúc mọi người đều trở về lớp để lấy cặp, Lục An Nhiên cũng đang ngồi trong lớp, đang nhìn ra ngoài cửa sổ mà suy tư, cho đến khi Kỷ Linh đến bên cạnh đập một một phát vào tay cô, như thế cô mới hồi thần lại: “Hửm?”

“Nghĩ gì vậy? Tan học rồi!” Kỷ Linh đeo ba lô lên vai nói với Lục An Nhiên: “Đi thôi!”

“À ừ!” Lục An Nhiên đáp hai tiếng mới có thể hoàn toàn tỉnh táo lại, đứng dậy đơn giản thu dọn một chút, sau đó đeo ba lô của cô lên, cùng Kỷ Linh sánh vai đi ra khỏi cửa lớp học.

“An Nhiên!” Tần Thư Mặc gọi Lục An Nhiên đang đi xa dần: “Đừng quên chuyện ngày mai cùng nhau đi xem phim nhé!”

“Hà?” trông mắt Lục An Nhiên nhất thời có chút hoang mang, sau một hồi cô mới nhớ đến cái hẹn đã hứa với Tần Thư Mặc trước đây liền gật đầu nói: “Minh nhớ rồi! Đến lúc đó liên lạc điện thoại nhé!”

“Ừm!” Khóe miệng Tần Thư Mặc nở ra một nụ cười, sau đó phất phất tay với Lục An Nhiên.

“Thật tốt quá! Lại còn xem phim gì đó!” Kỷ Linh nín lấy cánh tay của Lục An Nhiên trên mặt đầy vẻ ngượng mỗ.

“Đi cùng đi!” Lục An Nhiên nói ra lời mời.

“Minh không có thời gian...” Kỷ Linh thất vọng nói: “Cũng đã học Cao nhất rồi (bên Trung Quốc cấp ba gọi là Cao trung, lớp 10 sẽ là Cao Nhất, tiếp theo Cao Nhị và Cao Tam), một tiết học của lớp bốn cũng không được bỏ qua.”

“Số cậu cũng thật khổ nha!” Lục An Nhiên bắt đầu đi lắc đầu, hai người đi bộ ra tới cổng trường, phát hiện Lục An Hồ đã sớm đứng đợi ở đó, đây là điều mà anh đã thảo luận với Lục An Nhiên trước đó, hôm nay để anh theo dõi Sở Dao cho đến khi ra tới cổng trường, còn không nói, anh thật sự có một phát hiện nhỏ!

“Bye bye~Minh đi đón xe buýt đây!” Kỷ Linh phất tay với Lục An Nhiên và Lục An Hồ nói.

“Bye bye!” Lục An Nhiên và Lục An Hồ cũng phất tay tạm biệt với Kỷ Linh.

Nhìn thấy Lục An Hồ cũng phất tay tạm biệt với cô, Kỷ Linh liền biết là Lục An Hồ không hề tức giận vì những lời nói trước đây của cô, trong lòng không nhịn được thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Anh theo dõi cô ta sao rồi?” Lục An Nhiên cùng Lục An Hồ đi song song với nhau tới bãi đậu xe, cô dùng giọng điệu chỉ hai người nghe được mà hỏi anh.

“Vừa tan học Sở Dao liền gọi điện thoại cho người đó, âm thanh không lớn lắm, nhưng mà anh thấp thoáng nghe được cô ta nói cái gì mà đến lúc rồi, đến Lục gia được rồi...” Lục An Hồ có chút xin lỗi nói: “Ngoài ra thì anh không nghe được cái gì nữa.”

“Như vậy là đủ rồi...” Lục An Nhiên dựa vào điều này liền có thể suy đoán được, xem ra sắp tới đây cô sẽ phải gặp người nào đó không nên gặp.

Ngồi lên xe, hai người liền không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi dựa vào cửa sổ, Lục An Nhiên nhìn thấy Long Ngọc Tĩnh và Phượng Lập Hành đi lên chiếc xe đậu kế bên, không phải loại xe sang gì. Xem ra nhận định trước đây của cô chỉ là do cô nghĩ nhiều mà thôi, Long Ngọc Tĩnh làm sao có thể là người đàn ông đeo mặt nạ đêm đó cơ chứ...

Sau khi xe khởi động, Lục An Nhiên cũng đem suy nghĩ trong đầu triệt để đập tan, dù gì thì cô vẫn còn khá là nhiều việc đáng phải bận tâm hơn!

Tài xế Trương lái xe ổn định trở về Lục gia, vừa bước vào cửa, Lục An Nhiên liền nghe thấy âm thanh cười nói của Kỳ Nhu, mà một âm thanh khác thật sự làm cho động tác của Lục An Nhiên trở nên cứng đờ, vốn dĩ nghĩ là còn phải đợi thêm mấy ngày, lại không thể nghĩ được là nhanh như vậy! Nhưng mà như vậy cũng tốt dựa vào trước đó đã được Lục An Hồ nhắc nhở, cho nên trong lòng cô cũng đã có sự chuẩn bị, chỉ là tay của cô vẫn có chút không khống chế được mà phát run lên. Điều đó bắt nguồn từ nỗi sợ hãi và oán giận trong lòng, quả nhiên thật sự không dễ dàng mà áp chế xuống được. Ký ức của kiếp trước như đèn nhấp báy màu xuất hiện trước mắt, ngay cả đến hai cánh môi của Lục An Nhiên cũng đang run lên.

“An Nhiên?” quan sát thấy Lục An Nhiên dường như không ổn lắm, Lục An Hổ vươn tay ra nắm lấy hai tay của Lục An Nhiên.

“Không sao...” cảm nhận được nhiệt độ truyền lại từ hai tay của Lục An Hổ, Lục An Nhiên hồi thần lại lắc đầu với Lục An Hổ, cô phải nhanh chóng ổn định lại mới được, nếu như mới như vậy đã sợ hãi, cô làm sao có thể đối diện với những việc sắp xảy ra đây?

Dùng sức hít thở sâu vài lần, Lục An Nhiên áp chế xuống nhịp tim của mình, sau đó nở nụ cười trấn an với Lục An Hổ bước vào phòng khách.

Trong phòng khách, Lục Kiếm Hào ngồi ở vị trí chủ vị uống trà, trên mặt nở nụ cười hiền hậu. Kỷ Nhu ngồi bên cạnh vừa lột vỏ cam, vừa bị người thiếu niên ngồi nghiêng bên cạnh trêu chọc đến cười không ngừng. Nhìn thấy Lục An Nhiên bước vào cửa, liền đứng dậy: “An Nhiên! Mau qua đây! Giới thiệu một người cho con làm quen!”

“Ai vậy!” Lục An Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười đi đến bên cạnh Kỷ Nhu ngồi xuống, sau đó tiện tay cầm lấy chiếc khăn ướt mà cô người hầu đưa cho lau lau tay sau đó lại đưa trả lại, cô người hầu nhận lại chiếc khăn liền lui xuống.

“Chào em! Anh là...” nam sinh ngồi nghiêng bên cạnh mỉm cười nhân nhậ đối với Lục An Nhiên nói.

“Mẹ! Con muốn ăn cam!” một chút mặt mũi cũng không chừa cho nam sinh đang tính giới thiệu về bản thân mình, Lục An Nhiên dựa vào người của Kỷ Nhu mà làm nũng.

“Được thôi!” Kỷ Nhu đem quả cam đã được lột sạch sẽ trong tay đưa cho Lục An Nhiên: “Ăn chậm chút!”

“Ừm ừm!” Lục An Nhiên đem quả cam trong tay chia ra làm hai: “Cái đó... lúc này anh vừa nói gì?”

“À...” sắc mặt của nam sinh này rõ ràng không tốt lắm, nhưng lại rất nhẹ nhàng ho hai tiếng sau đó nói: “Anh tên Lâm Hạo Thịnh.”

“Cho nên?” Lục An Nhiên quay đầu hỏi: “Anh là ai?”

“Anh...” sắc mặt Lâm Hạo Thịnh trở nên khó coi.

“An Nhiên, cậu ta là anh trai con đấy!” Kỷ Nhu cười nói: “Trước khi con được sinh ra ba con đã nhận nuôi đó!”

“Nhận nuôi à...” Lục An Nhiên kéo dài từng chữ nói: “Sao con lại không biết chuyện này thế!”

“Con vừa sinh ra không được bao lâu thì anh Hạo Thịnh của con đã đi ra nước ngoài du học rồi, cho đến ngày hôm qua mới quay về!” Kỷ Nhu nói: “Lần này quay về sẽ ở cùng với chúng ta đó!”

“Ồ?” Lục An Nhiên nhướn nhướn mi: “Là như vậy à!”

“Đúng đó!” Lâm Hạo Thịnh cười nói: “Anh còn có thể hướng dẫn bài tập cho em.”

“Em có cô Tần rồi.” Lục An Nhiên mở miệng liền cự tuyệt: “Liên không cần anh phí tâm nữa nha!”

“À...” một lần nữa bị cự tuyệt sạch sẽ, Lâm Hạo Thịnh dù cho có là tên gốc đi nữa cũng cảm nhận được địch ý của Lục An Nhiên, giả vờ đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, Lâm Hạo Thịnh thay đổi chủ đề: “Vừa này anh nghe đi nói hiện tại em rất cực khổ, học Cao nhất ở Nhất trung, lại còn phải khai trương cửa hàng gì đó, nếu như có gì cần anh giúp đỡ lúc nào cũng có thể nói với anh, anh sẽ...”

“Hoàn toàn không cần đến!” Lục An Nhiên lại phủ quyết lần nữa: “Liên quan đến việc giúp đỡ, trước đó con cũng đã nói rất rõ ràng rồi đúng không!”

“Chuyện đó...” Kỷ Nhu cũng cảm nhận được giọng điệu trong giọng nói của Lục An Nhiên không tốt lắm vì thế mở miệng nói: “An Nhiên, anh Hạo Thịnh của con cũng chỉ là có ý tốt mà thôi!”

“Vậy sao?” Lục An Nhiên cũng cảm nhận được giọng điệu trong câu nói của cô không được tốt, hít thở sâu một hồi nói: “Con còn nghĩ rằng chuyện này con đã nói quá đủ rõ ràng rồi!”

“An Nhiên, hôm nay con...” Lục Kiếm Hào đem tách trà đặt xuống nhìn Lục An Nhiên: “Ồ trên trường xảy ra chuyện gì không vui sao?” biểu hiện ngày hôm nay của Lục An Nhiên thật sự có chút không giống ngày thường.

“Ồ trường không xảy ra chuyện gì không vui cả, nhưng chuyện của hiện tại khiến cho con không thể chấp nhận được.” Lục An Nhiên đem nửa quả cam còn lại trên tay trái đưa cho Lục Kiếm Hào: “Ông nội chúng ta mỗi người một nửa.”

Lục Kiếm Hào nhận lấy nửa quả cam, trong mắt cũng có thêm một mảnh yêu thương: “Tại sao lại không thể chấp nhận được?”

“Từ trước tới nay, con đều tưởng là con chỉ còn có mỗi mình mẹ, sau này ông nội lại nói sẽ bảo vệ mẹ con con, con biết, con liền không chỉ còn có mẹ mà còn có cả ông nội... hiện tại lại xuất hiện thêm một anh trai nào đó...” Lục An Nhiên gục đầu xuống nước mắt lưng tròng: “Giống như là muốn cướp đi ông nội và mẹ vậy...”

“Đưa bé gốc!” Kỷ Nhu đau lòng đem Lục An Nhiên ôm vào trong lòng, từ khi dọn vào Lục gia đến nay, Lục An Nhiên luôn biểu hiện là một đứa trẻ

ổn định chính chắn, dường như làm cho bọn họ đều quên mất là Lục An Nhiên cũng chỉ là một đứa bé 15 tuổi mà thôi, con bé có sự sợ hãi của bản thân, cũng có nỗi lo lắng riêng...

“Nói vậy!” Lục Kiếm Hào định bày ra bộ dáng giáo huấn, nhưng lại vẫn luôn có chút đau lòng đứa cháu ruột của mình, vươn tay ra xoa xoa đầu của Lục An Nhiên: “Anh trai con sẽ chỉ giống như chúng ta mà yêu thương con thôi, làm sao có thể cướp đi tình thương của chúng ta đối với con chứ? Sự yêu thương của ông nội đối với con không ai có thể cướp đi được cả!”

“Thật sao?” chậm rãi ngừng đầu, lướt qua vai của Kỳ Nhu lộ ra nửa khuôn mặt, khóe mắt đỏ hoe, đôi mắt to tròn phủ lên một tầng sương mù, bộ dáng đơn thuần lại đáng thương.

“Đương nhiên là thật rồi! đứa bé ngoan!” Kỳ Nhu lau đi nước mắt nơi khóe mắt, sau đó an ủi nói: “Con là bảo bối của mẹ! Ai cũng không thể thay thế được vị trí của con trong lòng mẹ!”

“Ừm!” Lục An Nhiên quay lại cười một tiếng, nước mắt nơi khóe mắt còn chưa khô, khóe miệng hàm chứa nụ cười, mặt mày còn có sự lo lắng của chính bản thân. Một bộ dạng của tiểu nữ sinh, lại càng khơi gợi thêm sự ham muốn bảo hộ của Lục Kiếm Hào và Kỳ Nhu.

Nhìn thấy bộ dạng này của Lục An Nhiên, Lâm Hạo Thịnh sầm mặt thâm trầm! Lần này hẳn ta trở về chính là muốn thay thế địa vị của Lục An Nhiên trong Lục gia! Từ chỗ Sở Vạn Hải hẳn biết được không ít thông tin mới nhất của Lục An Nhiên, chi nhánh thứ 100 ở Tân Đông, hẳn ta đương nhiên động lòng, nhưng mà so với toàn bộ xí nghiệp của Lục thị mà nói nó cũng chỉ là một chi nhánh nhỏ nhoi, không đem toàn bộ Lục thị đổi thành Lâm thị, làm sao có thể an ủi linh hồn của mẹ ở trên trời chứ!

Lục An Nhiên quay đầu nhìn thấy khuôn mặt Lâm Hạo Thịnh thâm trầm, trong lòng căng thẳng, đây mới thật sự là Lâm Hạo Thịnh chăng! Biểu tình thâm trầm này mới là biểu tình thật sự của Lâm Hạo Thịnh chăng!

Một lần nữa được nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Hạo Thịnh, trong lòng Lục An Nhiên dường như đã bỏ xuống được chuyện gì đó, đồng thời còn cảm thấy có chút buồn cười... không nghĩ là, bản thân đã từng yêu một người đàn ông như vậy?

Tại nơi này người hiểu rõ Lục An Nhiên nhất lúc này chắc chắn chỉ có Lục An Hổ! Anh rõ ràng nhìn ra Lục An Nhiên đang diễn kịch, và lại còn nhìn ra được đích ý của cô đối với người anh trai này, nhú nhú mày vẫn là quyết định một lát nữa sẽ hỏi rõ ràng hơn. Và lại anh cũng cảm thấy tên Lâm Hạo Thịnh có chỗ nào đó hơi kỳ quái... tóm lại chính là làm cho anh cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

“Bác gái-Ông nội Lục ~ cho con mượn chỗ tránh sóng gió một thời gian!” lúc này cánh cửa lần nữa bị đẩy ra, Tiết Định An vác theo một cái túi du lịch trực tiếp đi vào: “Ba mẹ con ép con phải đi xem mắt! Cứu con với!! ba con nhất định sẽ đến chỗ của Lục An Minh mà bắt con, cho nên tạm thời con sẽ trốn ở đây một thời gian nha! Làm ơn đi!”

Vừa bước vào cửa liền nhìn thấy tình cảnh này, Tiết Định An nhất thời cảm thấy sững sờ: “Đây là... đây là hiện trường họp mặt gia đình như trong phim sao...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Một phen cũng không cho, thề với trời

Về đến chính căn phòng của mình, Lục An Nhiên coi bộ đồ quân sự ra đi vào phòng tắm tắm tấp thay một bộ đồ thoải mái ở nhà, sau đó đi ra khỏi cửa phòng ngủ, vừa mở cửa liền nhìn thấy Lục An Hổ hai tay khoanh trước ngực đang đứng dựa vào tường trên hành lang.

“Đây là muốn nhìn trộm sao?” Lục An Nhiên không nhận được trêu chọc.

“Có chuyện muốn hỏi em.” Lục An Hổ lúc này cũng đã thay một bộ đồ ở nhà.

“Tiến vào rồi nói.” Lục An Nhiên đứng thẳng người dậy nhường một khoảng trống thích hợp để cho Lục An Hổ có thể tiến vào.

“Ừm” đi qua trước mặt Lục An Nhiên, sau đó tự nhiên mà ngồi xuống chiếc giường nệm mềm mại của cô: “Chúng ta ngồi lại nói một chút về chuyện của hôm nay đi!”

“Anh cũng thật tùy tiện quá nhỉ! Dù gì thì đây cũng là giường của con gái đó! Chí ít cũng nên chú ý một chút!” Lục An Nhiên bắt đắc dĩ hai tay dang ngang, sau đó xoay người đem cửa đóng lại.

“Đừng có mà đánh trống lảng!” Lục An Hổ không khỏi trợn mắt với Lục An Nhiên: “Em còn chưa giải quyết rõ ràng với anh đâu! Cái người anh trai loạn thất bát tao nào đó của em là cái quỷ gì vậy!”

“Ai mà biết từ đâu chui ra chứ!” Lục An Nhiên cũng không nhận được mà trợn mắt: “Em không thích anh ta!”

“Anh cũng không thích!” Lục An Hồ vươn tay ra: “Give me five (tạm dịch vỗ tay nào!)” dứt lời hai người vỗ tay với nhau: “Còn nói nữa... phản ứng của em hôm nay có chút không đúng nha!”

“Không phải là phản ứng của em không đúng!” Lục An Nhiên chống hai cánh tay lên chiếc bàn học đằng sau: “Mà là tên Lâm Hạo Thịnh này xuất hiện quá khả nghi! Và lại anh đã quên nội dung mà hôm nay anh nghe được từ Sở Dao rồi sao? Tổng kết lại, không phải chính là tên Lâm Hạo Thịnh này sao?”

“Ý em là... Lâm Hạo Thịnh chính là cái người tên là Edmond?” Lục An Hồ nhú mày hỏi.

“Edmond Dantès.” Khóe miệng Lục An Nhiên khinh bỉ mà giương lên, cái tên này không phải đã ám chỉ mục đích lần này hẳn ta quay lại rồi sao? Kiếp trước cô không hiểu rõ vì sao Lâm Hạo Thịnh lại lấy tên nước ngoài là Edmond, gọi là Tony, Frank, Sammy gì gì đó không phải rất tốt sao? Hiện tại cô đã suy nghĩ thông suốt! là bởi vì Edmond Dantès!

“Bá tước Monte Cristo?” Lục An Hồ cau mày: “Cái người giữ vững chính nghĩa, báo thù diệt ác hành thiện sao?”

“Hừ! Đại khái hẳn ta chỉ là người báo thù mà thôi!” Lục An Nhiên cười lạnh.

“Báo thù? Báo thù gì? Hẳn ta không phải là con nuôi của bác cả và bác gái cả sao?” Lục An Hồ không hiểu hỏi.

“Là con nuôi không sai!” Lục An Nhiên đem nửa câu còn lại giấu trong lòng: bất quá chính là đứa con trai lòng lang dạ sói... .

“Tóm lại chính là một tên quỷ phiền phức thôi!” Lục An Hồ nói: “Anh sẽ tận lực ngăn cản hẳn ta tiếp cận em!”

“Vất vả rồi!” Lục An Nhiên đặt tay lên vai của Lục An Hồ: “Đi thôi! Cũng tới giờ ăn tối rồi!”

“Đi!” nhắc đến ăn Lục An Hồ thật sự vẫn rất háng hái! Chỉ cần là không phải phương pháp ăn uống trừng phạt như ngày hôm đó của Lục An Nhiên, Lục An Hồ vẫn rất thích ăn rất trân trọng dạ dày của mình!

Hai người cùng nhau đi tới nhà ăn lần đầu, vừa bước vào nhà ăn liền nghe thấy âm thanh của Tiết Định An quen thuộc mà nói chuyện với những người trong nhà, trong những âm thanh cười đùa đó còn có trộn lẫn một âm thanh rất chi là quen thuộc.

“Mọi người đừng cười như vậy! Những việc con nói đều là sự thật đó! Nghĩ đến liền cảm thấy sợ! vừa về đến nhà liền nói với con là phải đi xem mắt với cô gái cá sấu đó! Cá sấu đó! An Minh cậu còn nhớ không? Chính là cô gái cá sấu lúc nhỏ đó! Cái miệng rộng như thế! Hàm răng thì nhọn hoắt, đôi mắt lại còn có chút lồi ra! Cậu còn nhớ không? Thật đáng sợ! mình mới không muốn đi xem mắt với cô ta!”

“Còn nhớ còn nhớ! Lúc nhỏ còn cắn cậu đúng không!” Lục An Minh đập lên bàn cười: “Chính là cắn vào bắp tay cậu! Lại còn nói là cái gì mà ăn ký tinh yêu! Ha ha ha ha!”

“Đáng sợ cỡ nào! Cậu còn cười! Cậu không có lương tâm mà!” Tiết Định An nhìn thấy người anh em của mình cười vui vẻ như vậy lập tức liền phát hỏa: “Ê! Cậu còn cười là mình lật mặt đó!”

“Được được... ha ha... được, mình, ha ha... mình không cười nữa!” Lục An Minh cũng không muốn cười nhưng mà vừa nghĩ đến tình cảnh lúc đó thực sự là không thể nào nhịn được cười nữa.

“Vui vẻ như vậy sao!” Lục An Nhiên chen miệng vào: “Anh Tiết, anh còn gặp phải xui xẻo nào nữa không? Nói ra để em vui vẻ chung với!”

“An Nhiên! Em!” khuôn mặt Tiết Định An ủy khuất như nàng dâu nhỏ.

“Phụt! Ha ha ha!” nghe xong lời của Lục An Nhiên, cả nhà lại cùng nhau cười rộn lên.

Lục An Nhiên lại cười không nổi, cô đi đến vị trí bình thường mà cô hay ngồi, chỗ đó đáng lý là chỗ của cô, chỉ là bây giờ lại bị Lâm Hạo Thịnh ngồi vào. Kiếp trước cũng là như vậy, chỉ là lúc đó cô không cảm giác có vấn đề gì, bởi vì dựa theo thứ tự sắp xếp bình thường mà nói nếu như Lâm Hạo Thịnh được Lục Quân Hạo nhận nuôi theo đúng quy định của pháp luật, vậy thì chính là anh trai của cô, vị trí đầu tiên để hẳn ta ngồi cũng không có gì để nói! Nhưng mà, bây giờ không phải như vậy! Một phân một cắc, cô cũng không muốn nhường cho Lâm Hạo Thịnh. Vì thế cô vốn không nói câu nào, mà là nhẹ nhàng đi đến đứng ở vị trí ở giữa hai người Lục Kiếm Hào và Lâm Hạo Thịnh, ngay chỗ ngoặt của chiếc bàn, không nói chuyện cũng không nhúc nhích.

Mọi người vì hành động của Lục An Nhiên mà đều ngừng âm thanh, ai ai cũng biết, Lục Kiếm Hào rất xem trọng thứ tự sắp xếp, đặc biệt là trên bàn ăn, thứ tự vị trí ngồi đều phải bắt buộc tuân thủ theo thứ tự trước sau lớn nhỏ, đây cũng chính là điều mà Lục Quân An luôn canh cánh trong lòng, mặc dù Lục Quân Hạo mất tích lâu như vậy, vị trí của ông ấy vẫn được để trống, chỉ có ngày đầu tiên mà Lục An Duy và Lục An Hồ đến Kỳ Nhu mới ngồi vào vị trí đó, ngoại trừ ngày đó, vị trí này vẫn luôn luôn để trống.

Cho nên, hành động của Lục An Nhiên hiện tại là vượt rào rồi!

Lục Kiếm Hào không hề mở miệng, giống như là đang suy nghĩ việc gì đó.

Mà những người khác cũng ngưng ngưng nhìn tôi, tôi nhìn anh. Thần sắc của Kỳ Nhu lại càng căng thẳng hơn, dùng ánh mắt ám thị với Lục An Nhiên, lúc ăn cơm vẫn là không nên tính toán những chuyện vặt vãnh này, nếu không khiến cho người lớn tức giận thật sự không tốt!

Tiết Định An cũng xuất thân danh môn, tự nhiên cũng sẽ hiểu được những chuyện này, một bên vừa dùng đũa chọc chọc chén com, một bên dùng ánh mắt đánh giá biểu hiện của từng người trên bàn, người ngoài như anh không tiện mở miệng, cũng chỉ có thể ngồi xem náo nhiệt mà thôi.

Lâm Hạo Thịnh cũng ngồi không yên được nữa, mặc dù hắn ta cảm thấy có thể hao tổn một chút thời gian với Lục An Nhiên, nhưng hắn ta vẫn đứng dậy, ngồi vào vị trí vốn dĩ chưa cho Lục An Nhiên kia. Lại còn cười mỉm với cô. Hắn ta thân là “anh trai” chỉ ít trên mặt cũng phải có chút lễ phép, nhường nhịn một chút là đúng. Và lại hắn ta muốn nhìn xem Lục An Nhiên có bao nhiêu phân lượng trong lòng Lục Kiếm Hào, dù gì thì hành động của Lục An Nhiên lúc này cũng được xem là đại bất kính! Và lại biểu tình hiện tại của Lục Kiếm Hào khiến trong lòng Lâm Hạo Thịnh có chút nặng nề.

Sau khi Lục An Nhiên ngồi vào chỗ, Lục Kiếm Hào không hề nói gì mà là xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn chén com của mình.

Mọi người nhìn thấy biểu tình của Lục Kiếm Hào như vậy, cũng liền xem như chưa có chuyện gì xảy ra, trò chuyện, ăn com, trêu chọc Tiết Định An.

Lâm Hạo Thịnh ăn com, mà cảm thấy giống như đang nhai sáp. Xem ra không thể xem thường địa vị của Lục An Nhiên ở trong Lục gia được, địa vị trong lòng Lục Kiếm Hào lại càng cao hơn! Xem ra hắn vẫn phải lên kế hoạch thật tốt mới được, trong lòng chợt nghĩ đến cái người tên Sở Dao, Lâm Hạo Thịnh áp chế tư vị buồn nôn, hắn ta thật sự rất khinh thường loại con gái không ngừng bám dính lấy hắn này! Nhưng mà ả ta thật sự rất có giá trị để lợi dụng!

Lục An Nhiên ở trong lòng của Lục Kiếm Hào sợ rằng chính là viên minh châu nâng niu trong lòng bàn tay, từ chỗ của Sở Vạn Hải hắn ta cũng biết được bắt đầu từ sinh thân của Lục Kiếm Hào trở đi Lục An Nhiên có biểu hiện rất xuất sắc, nếu như muốn thay thế vị trí của Lục An Nhiên, thì việc đầu tiên phải để cho Lục Kiếm Hào thấy được sự thật là Lục An Nhiên không tài giỏi như vậy... nơi có thể xuống tay đầu tiên chắc là thời gian sinh hoạt ở trên trường học... Lâm Hạo Thịnh cân nhắc lại âm mưu của mình, trong mắt lướt qua một tia đắc ý: Lục An Nhiên, tôi xem cô còn có thể đắc ý được bao lâu?

Những thứ nên thuộc về hắn hẳn nhất định giành lại tất cả! Hắn thề với trời!

Cả một bữa ăn không chỉ có Lâm Hạo Thịnh suy nghĩ miên man, Lục An Nhiên ăn com cũng không được vui vẻ lắm. Cùng ngồi chung một bàn com với Lâm Hạo Thịnh, cô thật sự không tài nào vui nổi! Lúc này cũng có thể được xem là trận giao chiến đầu tiên của hai người! Kết quả là cô dựa vào sự yêu thương của Lục Kiếm Hào mà giành thắng lợi, nhưng trong lòng Lục An Nhiên cũng hiểu rõ, Lâm Hạo Thịnh tuyệt đối sẽ không vì như vậy mà bỏ qua! Chỉ là hiện tại cô đang bận rộn với việc khai trương nhà hàng mới ở Tân Đông nên chỉ có thể bình đến tướng chặn nước đến đất ngăn mà thôi!

Ăn com xong, mọi người ngồi trên sofa trò chuyện, đại khái có thể là do sự việc xảy ra trên bàn com lúc này, Lục Kiếm Hào thật sự cũng cảm thấy không công bằng đối với Lâm Hạo Thịnh, vì thế chủ động hỏi thăm hắn ta một số chuyện: “Lần này quay lại việc chuyển trường đã sắp xếp xong chưa?”

“Ừm, ngày mai liền đi lên trường làm thủ tục nhập học.” Lâm Hạo Thịnh cười mỉm trả lời: “Trường mà con chọn là đại học S.”

“Đại học S cũng đã khai giảng được một tuần rồi!” Kỳ Nhu nói.

“Trước đây con cũng đã có xin phép qua.” Lâm Hạo Thịnh tiếp tục cười mỉm nói: “Chuyện bên nước ngoài xử lý hơi phức tạp, ở giữa còn xảy ra một số sai sót, cho nên quay về có hơi trễ một chút.”

“Về là được rồi!” Kỳ Nhu nhìn Lâm Hạo Thịnh, hình như nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở trước kia.

“Di à, di yên tâm, lần này trở về con sẽ chăm sóc tốt cho di và An Nhiên!” Lâm Hạo Thịnh bày ra bộ mặt thành thật, muốn bày tỏ tấm lòng tận tụy của mình.

“Em cảm thấy em và mẹ có sự chăm sóc của ông nội là được rồi, anh Hạo Thịnh là cảm thấy ông nội chăm sóc mẹ và em không được tốt sao?” Lục An Nhiên bày ra bộ mặt ngây thơ và vô hại, nhưng lời nói lại mang theo tia nhọn hoắt.

“Anh không phải có ý này.” Lâm Hạo Thịnh tranh luận: “Là không muốn để em hiểu lầm thêm nữa, lần này anh quay về là để bảo vệ em và di, không phải về đây để tranh sủng tranh quyền đâu!” Lâm Hạo Thịnh đơn giản cho là, tính khí Lục An Nhiên từ trước tới nay có vẻ khá là con nít.

“Vậy thì em thật sự đã trách nhầm anh rồi!” Lục An Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười, cô cũng không muốn nói nhiều, dù gì thì cô cũng không thể dồn ép Lâm Hạo Thịnh quá, lỡ như chó cùng dứt đuôi, làm ra những chuyện tổn thương đến người nhà của cô, thật không tốt!

“Em biết là được rồi!” Lâm Hạo Thịnh nhìn thẳng vào mắt của Lục An Nhiên, nhìn thấy tia lạnh nhạt trong mắt cô, trong lòng cũng có sự cân nhắc. Xem ra trong Lục gia này, hắn ta phải làm điều gì đó để xóa bỏ hiềm khích của Lục An Nhiên đối với hắn mới được! Dù gì kế hoạch của hắn chính là cưới Lục An Nhiên, thông qua Lục An Nhiên mà lấy được Lục thị!

“Hai anh em các con giúp đỡ lẫn nhau, ta cũng có thể yên tâm được một chút!” Lục Kiếm Hào nhìn thấy hai người nói như vậy, cũng có thể thả lỏng được một chút, đem ánh mắt lưu chuyển trên người hai người, Lục Kiếm Hào cũng có tâm tư mai mối cho hai người này, dù gì Lục An Nhiên cũng là người kế thừa của Lục gia sau này. So với việc gả ra ngoài, ông càng hi vọng Lục An Nhiên có thể gả cho một người có thể đến đây ở rể. Lâm Hạo Thịnh cũng là một người thanh niên tuấn tú, lại là con nuôi của Lục thị, trước mắt cũng có thể được xem là đối tượng lựa chọn tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cắt cổ tay tự tử, cần em giúp đỡ

Đối với suy nghĩ của Lục Kiếm Hào, Lục An Nhiên đương nhiên sẽ không biết được. Nếu như cô biết được sự thật này chắc có lẽ cô sẽ tức đến ói máu mất...

Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa! Cô cũng không muốn có bất kỳ mối quan hệ gì với loại đàn ông cận bã này! Và lại, cô phải bắt những tên khốn này trả cái giá đắt cho những việc bọn họ đã làm ở kiếp trước!

“An Nhiên? An Nhiên!” Kỳ Nhu nhẹ nhàng đẩy Lục An Nhiên: “Con sao thế?”

“Không... không sao...” Lục An Nhiên lấy lại bình tĩnh.

“Em thì không sao rồi... những quả cam thì...” Tiết Định An ghét bỏ mà nhìn quả cam đã bị bóp nát trong tay cô.

“Ồ...” Lục An Nhiên sững sờ cúi đầu xuống nhìn quả cam trong tay mình, quả cam vốn dĩ tròn chính để nhìn như vậy hiện tại bị bóp nát đến nỗi không còn hình hài cũng không nẩy, nước cam còn len theo kẽ tay của cô mà chảy ra, Lục An Nhiên xấu hổ nói: “Đoạn thời gian này anh An Hồ huấn luyện em cũng có kết quả tốt thật nha... haha...”

“Cho nên... em đây là đang biểu diễn ư?” Chân mày Lục An Minh hơi hơi giương lên.

“Sau bữa cơm... tiết mục ngẫu hứng!” Lục An Nhiên cười tà tà nói: “Cũng... không tồi nhì!”

“Thật sự rất ngẫu hứng nha...” Tiết Định An cười cười thay đổi chủ đề: “An Nhiên, ngày mai em có kế hoạch gì không?”

“Buổi chiều ngày mai có hẹn với bạn học đi xem phim, những chuyện khác tạm thời vẫn chưa xác định.” Lúc này Lục An Nhiên cũng có chút rối rắm, mặc dù cô có ý chí kiên cường mạnh mẽ, nhưng nếu như cứ giống như một nhà của Lục Quân An như vậy, cô thật sự vẫn chưa đủ kinh nghiệm cho lắm.

“Anh sắp xếp xong cho em cả rồi.” Lục An Minh nói: “Sáng sớm ngày mai anh đã hẹn gặp mặt hai công ty kiến trúc là công ty xây dựng Hội Mộng và công ty trang trí Mộc Nha, 9 giờ sáng ngày mai liền xuất phát, anh sẽ đi cùng với em gặp mặt nhà thiết kế của hai công ty đó, trước mắt hai công ty này chính là hai công ty thiết kế xây dựng tốt nhất ở thành phố S, em có thể chọn một trong hai công ty. Nếu như em không vừa ý hai công ty này thì cũng có thể chỉ định những công ty xây dựng thiết kế khác ở trong và ngoài nước, anh sẽ liên hệ giúp em.”

“Ừm?” Lục An Nhiên có chút kinh ngạc, Lục An Minh tại sao lại vì cô mà làm nhiều việc như thế?

“An Nhiên, mẹ quên nói với con!” Kỳ Nhu dường như nhớ tới cái gì đó nói: “Chú Hai của con nói là sau khi nhà hàng mới ở Tân Đông khai trương sẽ để cho anh An Minh của con tới làm quản lý để giúp đỡ, như vậy ông ấy cũng yên tâm một chút!” Kỳ Nhu bổ sung thêm: “Anh An Minh của con sẽ không can thiệp vào quyết định của con, chỉ đơn giản là giúp đỡ mà thôi!”

“Con biết...” Ánh mắt Lục An Nhiên trở nên nhu hòa, cả nhà chú Hai trước giờ đối với cô luôn rất tốt, kiếp trước là cô bị quý che mắt cho nên mới nhận định một nhà Lục Quân An mới là gia đình của cô... nhưng mà, kiếp này cô sẽ không ngu ngốc nữa, ý tốt của cả nhà Lục Quân Phong đối với cô, cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, cô cũng sẽ đối xử tốt gấp bội đối với bọn họ!

“Anh cũng đến giúp...” Lâm Hạo Thịnh đột nhiên mở miệng nói.

“Không cần thiết.” Lục An Nhiên lập tức đánh gãy lời nói của Lâm Hạo Thịnh cự tuyệt: “Trước mắt có sự giúp đỡ của anh An Minh là đủ rồi!” không muốn để cho những người khác suy nghĩ nhiều, Lục An Nhiên thay vào khuôn mặt tươi cười: “Anh Hạo Thịnh không phải còn phải đi học sao? Vẫn là nên lấy việc học làm trọng tốt hơn!”

“Anh...” Lâm Hạo Thịnh cảm thấy đây thật sự là một cơ hội tốt, chân chính ở bên cạnh Lục An Nhiên mà giúp đỡ, cô đối với hắn có sự tin tưởng, chỉ cần cho hắn thời gian và cơ hội, hắn tuyệt đối có thể kéo Lục An Nhiên xuống!

“Hạo Thịnh con vẫn phải lấy việc học làm trọng!” Lục Kiếm Hào cũng tán thành quan điểm của Lục An Nhiên, nếu như muốn sau này trở thành chồng của Lục An Nhiên, ở rể ở Lục thị, nhất định phải là rồng trong đám người mới được! An Nhiên của ông tài giỏi như thế...

“Vâng...” nắm tay của Lâm Hạo Thịnh ở bên cạnh nắm chặt lại, xem ra tất cả đều phải từ từ lên kế hoạch, không được gấp gáp.

“Anh Tiết, anh muốn ở đây bao lâu thế?” Lục An Nhiên cảm thấy chủ đề lúc này không cần thiết phải nói thêm nữa, vì thế nhìn qua Tiết Định An hỏi.

“Anh à...” khóe miệng Tiết Định An hơi hơi giương lên: “Chùng nào Lục An Duy quay lại, lúc đấy anh liền có thể rời đi rồi!”

Câu này nói thật hay, những người biết chuyện lập tức hiểu rõ, người không biết chuyện cũng sẽ không suy nghĩ nhiều. Người nhà Lục gia kết hợp với thân phận của Tiết Định An liền hiểu rõ anh chính là người thay thế cho Lục An Duy đến bảo vệ Lục An Nhiên. Xem ra trốn tránh xem mắt gì đó... có thể được xem là mượn một cái cớ mà thôi! Nghĩ lại cũng đúng, đối với tính cách của Tiết Định An mà nói, loại chuyện xem mắt này, cho dù anh không đi, người nhà Tiết gia cũng không bắt ép được anh!

“Tiết Định An...” Lục An Nhiên đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu: “Em nhớ là anh có một người em họ đúng không! Tên là gì ấy nhỉ?”

“Đương Tuyết Oánh.” Tiết Định An trả lời: “Làm sao em lại nhớ tới em ấy rồi?”

“Không có gì...” ánh nhìn của Lục An Nhiên trở nên thâm thúy, Tiết Định An đối với cô cũng không tệ, ít nhiều thì cô cũng phải lấy ân báo đáp mới phải, đặc biệt cái người tên Đương Tuyết Oánh này là em họ mà Tiết Định An yêu thương nhất... chỉ tiếc là...”

“À... đúng rồi!” Tiết Định An dường như nhớ tới cái gì đó nói: “Em ấy cũng học trong Nhất trung, em gặp em ấy à?” nhưng sau khi suy nghĩ lại, Tiết Định An lần nữa nhủ mảy: “Không đúng, con nhà đầu đó đã bỏ chương trình huấn luyện, đầu tháng 10 mới đi báo danh!”

“Đưa cậu ấy vào lớp D học đi!” Lục An Nhiên không mặn không nhạt mà đột nhiên mở miệng nói: “Chắc là anh có năng lực này.”

“Lớp D?” Tiết Định An kinh ngạc, vốn dĩ đã xác định là lớp A mà! Tại sao đột nhiên lại đổi thành lớp D chứ?

“Em học lớp D.” Lục An Nhiên nói tiếp: “Đề cậu ấy học chung lớp với em, không tốt sao?”

“Cũng không phải có gì không tốt...” Tiết Định An bĩu môi: “Anh đi hỏi thử ý kiến cá nhân của em ấy đã!”

“Tùy anh.” Lục An Nhiên đương nhiên biết được đáp án của Đương Tuyết Oánh, chuyện này chắc chắn sẽ thành công. Nhớ lại kiếp trước, ở lớp A trừ cô ra còn có Đương Tuyết Oánh chính là dùng tiền để vào được Nhất trung, cũng có thể nói là trong Nhất trung hai người các cô chính là một cặp bài trùng học dở nhất!

Kiếp trước, cô bởi vì quan hệ với Sở Dao nên sớm đã rời khỏi Nhất trung, vì thế trong khoảng thời gian còn học ở đó cô cũng không có ấn tượng nhiều lắm đối với Đương Tuyết Oánh, chỉ là sau này thông qua Sở Dao cô mới biết được Đương Tuyết Oánh trải qua rất nhiều khổ đau... vô cùng, vô cùng thâm... để đến nỗi mới 20 tuổi đầu đã cắt cổ tay tự tử... mà nguyên nhân chính là lại liên quan đến một người bạn thân khác của Sở Dao, cũng chính là em gái kết nghĩa Đương Tuyết Tĩnh của Đương Tuyết Oánh... Sở Dao cùng với Đương Tuyết Tĩnh này có thể nói là cả mề một lửa!

Kiếp trước, cuộc sống của cô với Tiết Định An vốn không hề có mối liên hệ nào, sống lại lần nữa, cô hai ba lần nhận được sự giúp đỡ của Tiết Định An, ít nhiều cô cũng nên làm một cái gì đó gọi là báo đáp mới phải...

Nghĩ đến những chuyện này, Lục An Nhiên không khỏi nhớ đến Lâm Đạt đang du học ở nước ngoài xa xôi... Lâm Đạt vẫn luôn không trả lời e-mail của cô, thật sự làm cho Lục An Nhiên vô cùng lo lắng! Lại chỉ có thể ngồi chờ đợi tin tức một cách bất lực... nghĩ đến đây, Lục An Nhiên bỗng cảm thấy cảm giác tội lỗi, nếu như cô không chen vào cuộc sống của Lâm Đạt, một đời của Lâm Đạt sẽ vô cùng thuận lợi và yên ổn!

Có lẽ cô không nên tùy tiện nói đến chuyện tương lai cho người khác nghe... trái tim Lục An Nhiên bị sự bất an và tự trách bao phủ.

“Hay là ngày mai anh gọi Tuyết Oánh ra, cũng chính thức giới thiệu cho hai người các em quan biết luôn!” Tiết Định An vẫn luôn đánh giá cao Lục An Nhiên, cũng cảm thấy là để cho Đương Tuyết Oánh tiếp xúc nhiều với Lục An Nhiên hơn cũng không có chỗ nào không tốt. Dạo gần đây nhà đầu đó rất là ngang ngược...

“Được đó!” Lục An Nhiên đồng ý.

“Thanh niên các con nói chuyện đi!” Lục Kiếm Hào đứng dậy: “Ta về thư phòng trước đây!” sau khi đứng dậy, Lục Kiếm Hào quay đầu lại nói với Lục An Nhiên: “Kế hoạch kinh doanh của con ta đã xem qua, không vấn đề gì, cứ dựa theo kế hoạch đó mà làm đi!”

“Vâng thư ông nội!” Lục An Nhiên nở nụ cười, cô rất có lòng tin đối với bản kế hoạch kinh doanh này! Dù gì cũng là do cô cùng với Kỳ Nhu làm ra!

“Ba à, con đi ngủ thôi.” Kỳ Nhu nhìn thấy Lục Kiếm Hào đứng dậy cũng liền đứng dậy theo, bác Lục đi ra nước ngoài làm phẫu thuật, bên cạnh Lục Kiếm Hào không có người nào kéo tay hầu hạ, bà làm con dâu cũng thật sự không yên tâm lắm!

“Ừm.” Lục Kiếm Hào cũng không phản đối, để cho Kỳ Nhu đi cánh tay ông trở về thư phòng.

Sau khi Lục Kiếm Hào rời khỏi, cơ bản mọi người đều cảm thấy có thể giải tán được rồi.

“Em cũng về phòng đây!” Lục An Nhiên dẫn đầu đứng dậy: “9 giờ sáng ngày mai xuất phát đúng không?”

“Đúng!” Lục An Minh gật đầu.

“An Hồ cũng đi cùng em.” Lục An Nhiên nhìn Lục An Hồ nói, cô có ý định để cho Lục An Hồ giúp đỡ trong việc kinh doanh sau này, liền quyết định sau này có một số vấn đề, cũng phải nói với Lục An Hồ.

“OK.” Lục An Hồ làm một động tác tay.

Lục An Nhiên phát tay với toàn bộ mọi người đang ngồi trên ghế sau đó quay người bước lớn rời khỏi phòng khách, đi lên cầu thang có tay vịn làm bằng gỗ quay về phòng của bản thân.

Mà những người khác cũng dần dần rời đi, Lâm Hạo Thịnh vừa về đến phòng liền nghe thấy âm thanh báo tin nhắn đến, nhìn thấy tên hiện thị trên màn

hình, chân mày Lâm Hạo Thịnh có chút không vui cau lại, sau đó đứng dậy mặc áo khoác đẩy cửa xuống lầu rời khỏi Lục gia.

Đứng bên cạnh cửa sổ, Lục An Nhiên nhìn ánh đèn xe dần dần đi xa, khóe miệng phồng lên một mảnh ý cười khinh bỉ, tối như vậy? sợ là đi gặp Sở Dao rồi...

Đúng như Lục An Nhiên đã nghĩ, Lâm Hạo Thịnh thật sự là đi gặp Sở Dao, lái xe vào trong bãi đậu xe trước cửa công viên, sau đó đi vào một nhà hàng Tây đối diện công viên, Sở Dao đã hẹn gặp hắn ở đây.

Mặc dù hiện tại không được coi là trẻ lắm, nhưng thật sự trong lòng hắn đã định là sẽ không đến! nhưng nghĩ lại vẫn còn có việc cần Sở Dao đi làm, liền ổn định lại sự bất mãn trong lòng, tiến vào nhà hàng Tây liền nhìn thấy bóng dáng của Sở Dao, đội lên khuôn mặt tươi cười niềm nở của bản thân: “Dao Dao!”

“Anh Hạo Thịnh!” nghe thấy giọng nói của người trong lòng, nhịp tim của Sở Dao cũng đập một cách loạn nhịp, đối diện với đôi mắt của Lâm Hạo Thịnh, khuôn mặt càng thêm phồng lên tầng tầng mây hồng.

“Trẻ như vậy rồi còn ra ngoài? Nếu như gặp nguy hiểm thì phải làm sao?” giọng điệu của Lâm Hạo Thịnh ôn nhu nho nhã, mặt mày đều chứa đầy suy nghĩ cùng quan tâm đến Sở Dao.

“Người ta muốn gặp anh mà!” Sở Dao hơi cúi đầu, đem biểu tình của một cô gái bé nhỏ rụt rè biểu hiện hết sức rõ rệt ra ngoài: “Mấy ngày nay em luôn quan sát nhất cử nhất động của Lục An Nhiên, vẫn luôn gửi tin nhắn cho anh đó...”

“Ừm...” hành động tranh công của Sở Dao ở trong mắt Lâm Hạo Thịnh rõ ràng rất dung tục, nhưng Lâm Hạo Thịnh vẫn cười nói: “Vất vả cho em rồi...”

“Không vất vả không vất vả!” Sở Dao lập tức thể hiện cõi lòng: “Vì anh Hạo Thịnh dù cho có làm việc gì đi nữa, em cũng tình nguyện...”

“Hihi...” Lâm Hạo Thịnh nở nụ cười, trong mắt lướt qua một tia xảo quyệt, trầm giọng nói: “Dao Dao, hiện tại thật sự là có một việc cần sự giúp đỡ của em đó...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Sắp xếp hôm nay, gặp phải người quen

Hơi thở hỗn hển, Lục An Nhiên ngồi phịch xuống đất, quyền pháp này vốn dĩ không khó, động tác rất cơ bản, nhưng mỗi lần Lục An Hổ hô khẩu hiệu đều sẽ dừng lại rất lâu, mà việc giữ nguyên một động tác như vậy đối với Lục An Nhiên mà nói còn khó hơn so với việc lập đi lập lại toàn bộ động tác mấy lần!

“Hôm nay tới đây là được rồi!” Lục An Hổ nhìn thời gian: “Về phòng tắm một trận, nghỉ ngơi một lát. À đúng rồi, hành trình cụ thể của ngày hôm nay là gì?”

“Buổi sáng gặp mặt công ty thiết kế trang trí.” Lục An Nhiên làm động tác kéo giãn cơ thể nói: “Buổi trưa hẹn gặp cô em họ của Tiết Định An, 5 giờ chiều nay cùng nhau đi xem phim đi!”

“Phim gì vậy?” Lục An Hổ hỏi.

“Không biết, Tàn Thư Mặc nói là một bộ phim mới.” Lục An Nhiên làm động tác kết thúc kéo giãn nói: “Hôm qua em cũng đã nói qua với cô Tàn, buổi học thêm sẽ dời đến tối nay.”

“Ồ.” Lục An Hổ trả lời: “Như vậy đi!”

Hai người ai về phòng nấy tắm tãp đơn giản sau đó đi xuống nhà ăn dưới lầu 1, ăn xong bữa sáng vẫn còn chưa đến thời gian hẹn, Lục An Nhiên liền về phòng của mình, mở laptop ra, cô kiểm tra hòm thư nhận email, hòm thư vẫn trống không. Lâm Đạt vẫn chưa trả lời email của cô... cũng đã lâu như vậy, Lâm Đạt giống như là đã biến mất, không có tin tức.

Thở ra một hơi, Lục An Nhiên gấp laptop lại, đứng dậy đi đến giá sách, giá sách chứa đầy sách, đa số đều là những quyển sách cô mang từ giá sách nhà cô qua đây, còn số ít là liên quan đến việc học sau khi đến Lục gia cô đã mua.

Lục An Nhiên dùng đầu ngón tay lướt qua từng quyển sách trên giá, sau đó từ trong đó lấy ra một quyển truyện tranh thiếu nữ, đây là bộ truyện tranh mà cô thích nhất, truyện kể về một cô gái ngu ngốc bởi vì thích nam sinh đẹp trai nhất trong trường mà cô gắng học tập cuối cùng phản công, bộ truyện tranh này là do một nữ tác giả căn cứ theo câu chuyện của cô và chồng cô mà vẽ ra, điều hối tiếc duy nhất đại khái là...

Lục An Nhiên lật từng trang từng trang của quyển truyện, một lần nữa bị cảm động bởi tình tiết trong truyện, mà cười sung sướng. Truyện tranh gì đó, không kể là đã cách bao lâu, lúc đọc lại, đều sẽ bị cảm động một lần nữa, một lần nữa cảm nhận được cảm giác lúc đó, một lần nữa bị cuốn hút bởi nhân

vật trong câu chuyện...

Không biết qua bao lâu, Lục An Hổ đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Lục An Nhiên nằm trên giường cười ngây dại: “Hà? Đọc truyện tranh sao? Mắc cười như vậy?”

“Cũng được... haha...” Lục An Nhiên dòi ánh mắt khỏi quyển truyện tranh: “Nhân vật chính xinh đẹp lại quá ngu ngốc! Haha!”

“Kết cục như thế nào?” Lục An Hổ tò mò hỏi.

“Kết cục à...” nụ cười trên môi Lục An Nhiên dần dần biến mất: “Không có kết cục!”

“Hà? Là bộ truyện tranh còn chưa vẽ xong sao?” Lục An Hổ hỏi.

“Không phải vậy...” Lục An Nhiên đứng dậy, đem quyển truyện tranh bỏ lại trên giá sách: “Tác giả qua đời rồi!”

“Hà?” sau khi Lục An Hổ nghe xong có chút tiếc nuối: “Trước đây anh cũng có nghe nói qua, nhiều tác giả truyện tranh do vẽ nhiều quá kiệt sức mà bệnh chết.”

“Vốn không phải bệnh chết đâu.” Lục An Nhiên hơi cúi đầu: “Là do sau khi bắt gặp chồng cô đi với tình nhân, nên đã tự sát...” thần sắc Lục An Nhiên trở nên cô đơn, rõ ràng thứ tình cảm trong truyện tranh đẹp đẽ và ấm áp đến thế... nhưng mà, đại khái hạnh phúc chính là chỉ có ở trong truyện tranh mà thôi!

“Ồ...” Lục An Hổ nhìn thấy thần sắc của Lục An Nhiên, nhất thời không biết nên nói gì, suy nghĩ một chút sau đó đổi chủ đề nói: “Cái đó, anh trai gì đó của em, nói là hôm nay cũng muốn đi chung.”

“Bảo anh ta chết đi tốt hơn!” giọng điệu Lục An Nhiên không tốt, nhìn thấy chồng mình đi cùng với tình nhân gì đó mà tự sát, cũng thật sự quá kém cỏi đi! Nếu như là cô, nếu như có chết! Cũng phải kéo toàn bộ chết theo cô mới đúng!

“Lục An Nhiên!” Lục An Hổ vươn tay ra dùng sức nắm chặt hai vai của Lục An Nhiên: “Đừng lộ ra biểu tình như vậy! quá đáng sợ!” không biết tại sao, Lục An Nhiên thỉnh thoảng lại để lộ ra biểu tình vô cùng khủng bố, có những lúc thật sự dọa đến anh... những biểu hiện đó không nên có đối với một Lục An Nhiên ở độ tuổi này, bộ dáng đem theo hận ý tuyệt vọng, ngay cả đến một người như anh đã từng suýt chết nhiều lần cũng chưa từng thấy qua, biểu tình như vậy... không thích hợp với cô...

“Hửm?” Lục An Nhiên lấy lại tinh thần, nhìn Lục An Hổ: “Biểu tình gì? Lại không phải bắt anh đi ăn! Sợ gì chứ?” Lục An Nhiên gạt tay Lục An Hổ ra, sau đó nâng cổ tay của cô lên xem đồng hồ: “Cũng sắp tới giờ rồi, đi thôi! Xuống phòng khách gặp bọn họ rồi đi luôn!”

Cúi đầu xuống vươn tay ra ôm lấy Lục An Nhiên từ phía sau: “Anh tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu! Anh thề!”

“Ừm...” Lục An Nhiên cảm nhận được sự run rẩy của Lục An Hổ từ đằng sau truyền đến, có lẽ là do lúc này khi cô nghĩ về quá khứ đã để lộ ra biểu tình hù dọa đến anh...

“Cho nên... đừng lộ ra biểu tình như vậy nữa...” Lục An Hổ thật sự rất sợ... tựa như chỉ 1 giây sau, Lục An Nhiên sẽ biến thành một người khác mà anh không quen biết... quá khứ đã từng bị phản bội trong lòng trào lên, Lục An Hổ cảm nhận được sự sợ hãi hiện hữu ở trong lòng.

“An tâm...” Lục An Nhiên vươn tay ra vỗ nhẹ cánh tay Lục An Hổ đang vòng trên vai mình.

Lại qua một lúc, hai người mới rời khỏi phòng, xuống lầu. Lúc xuống tới lầu một, ngoài Lục An Minh và Tiết Định An, Lâm Hạo Thịnh cũng ngồi trên sofa, đang nói cái gì đó với Lục An Minh.

“Có thể xuất phát rồi!” Hôm nay Lục An Nhiên mặc bộ đầm ống chích eo, một đôi giày làm bằng da bò đệm trên sàn âm thanh “cộc cộc” “cộc cộc” vô cùng dễ nghe, mái tóc dài cột một nửa trên đầu, trên đó gắn một cái nơ con bướm khiến cho cả người trở nên thanh tân xinh đẹp.

“Được!” Lục An Minh và Tiết Định An từ trên sofa đứng dậy.

Mà Lâm Hạo Thịnh cũng đứng dậy nói: “Anh muốn đi chung với em” Hắn cảm thấy vẫn nên tận lực dành thời gian tiếp xúc nhiều một chút vẫn tốt hơn, và lại hôm nay hắn ta thật sự cũng chẳng có việc gì để làm. Khoảng thời gian tiếp xúc nhiều hơn, hắn cũng có thể thể hiện ra ưu thế của hắn cho Lục An Nhiên xem, về phương diện này của mình hắn cảm thấy vẫn rất tự tin.

“Xin lỗi nha~” Lục An Nhiên nở ra nụ cười xin lỗi: “Hiện tại em vẫn chưa có cách nào để tin được anh, vì thế cùng với em đi ra ngoài làm việc vẫn là không nên nhắc đến tốt hơn.”

“...” sắc mặt Lâm Hạo Thịnh ngưng trọng, nhìn xuống sự khó chịu trong lòng, trên mặt phủ lên nụ cười quen thuộc mà kiếp trước Lục An Nhiên vẫn thường thấy: “Nếu như đã nói như vậy, ra ngoài chú ý an toàn, đi từ từ thôi.”

“Bye bye!” Lục An Nhiên phất tay sau đó xoay người bước đi, trong lòng cảm thấy buồn cười, rõ ràng trong lòng luôn hi vọng cô đi ra ngoài sẽ bị xe tông chết các kiểu, lại còn nhắc cô chú ý an toàn, anh ta cũng thật sự có thể nói ra như!

“...” Lục An Minh nhìn Lâm Hạo Thịnh mang theo ý xin lỗi gật đầu, sau đó vội vàng kéo Tiết Định An đi theo phía sau.

Sau khi ngồi lên xe, Lục An Minh mở miệng nói: “Em cũng quá không thích em ấy đi!”

Lục An Nhiên giờ hai tay chéo trước ngực, tạo ra một chữ X lớn: “Cực kỳ không thích!” thậm chí có thể nói là cô hận hấn! Hận đến nỗi muốn khiến hấn chết đi! Đương nhiên, cô cùng với Lâm Hạo Thịnh chính là mối quan hệ đôi bên đều hận đối phương.

“Dù gì cũng là con nuôi của Bác cả, hiện tại em lại biểu hiện rõ ràng như vậy, Bác gái cả sẽ rất khó xử.” Lục An Minh suy nghĩ một lát vẫn là nên khuyên Lục An Nhiên một chút.

“Vậy sao?” Lục An Nhiên không nhịn được âm thầm tức giận ở trong lòng: lại còn con nuôi! Rõ ràng chính là con riêng!

“Quan hệ gia đình của các người cũng loạn quá nhì!” Tiết Định An vừa lái xe vừa nói chuyện với Lục An Nhiên từ gương chiếu hậu.

Cái từ “cũng”, Lục An Nhiên đương nhiên hiểu nó có ý nghĩa gì, đây cũng là lí do mà cô muốn giúp đỡ Dương Oánh Tuyết, so với tình trạng gia đình cô, bên Dương Tuyết Oánh cũng không khá hơn bao nhiêu. Chỉ là, Lục An Nhiên hiểu rõ đời người như một vở kịch, toàn bộ dựa vào diễn xuất. Nhưng Dương Tuyết Oánh lại không phải thế, cô lớn lên cùng với người ông nội đã đi qua chiến trường, tính cách thẳng thắn nói một không hai, ghét nhất chính là loại người thích quanh co vòng vo! Người ta ý trong lời ngoài, cô ấy không thể hiểu hết được! Người như vậy, làm sao có thể đấu được với đứa “em gái” giống y như Sở Dao chứ!

Nhưng nhìn thấy tia bất đắc dĩ lướt qua trong mắt Tiết Định An, sợ là Dương Tuyết Oánh cũng đã tức giận qua với anh, hoặc có thể nói là anh ta cũng đã chứng kiến tất cả những chuyện này.

Loạn! Mỗi nhà đều có những trải nghiệm khó khăn riêng, lại còn là thế gia, chuyện này lại càng khó nói!

Sau đó mọi người cũng trò chuyện thêm vài câu tế nhị, không lâu sau liền tới thời gian hẹn, công ty đầu tiên đến chính là công ty thiết kế Hội Mộng. Phong cách thiết kế độc đáo liền thu hút ánh mắt của Lục An Nhiên khi vừa mới bước vào cửa. Chủ nghĩa siêu hiện thực hẳn là phong cách thiết kế của công ty này, đâu đâu cũng có thể cảm nhận được sự sáng tạo khác người kết hợp với sự hợp nhất giữa nghệ thuật và kinh doanh.

“Kính chào quý khách, xin hỏi có hẹn trước chưa ạ?” Người tiếp đón chính là một cô gái khoảng hai mươi tuổi ánh mắt sáng lạn, gương mặt xinh đẹp, nụ cười ngọt ngào.

“Có hẹn trước, Lục thị.” Lục An Minh nói.

“Cảm phiền đợi một chút.” Cô gái kiểm tra danh sách những vị khách đặt lịch hẹn thành công trong khoảng thời gian này và tìm thấy nhà thiết kế cộng phòng họp bàn bạc với Lục thị, liền cười nimb ngẩng đầu nói: “Chào anh, xin mời theo tôi đi hướng này.”

“Được.” Lục An Nhiên và những người khác đi theo sau cô gái đó lên một chiếc cầu thang uốn tròn, cầu thang này uốn tròn không quy tắc, nhìn qua cảm thấy rất nguy hiểm, cảm nhận chung chính là nếu lỡ bước chân không ổn định thì sẽ theo khe hở mà lọt xuống, nhưng khi bước chân lên sẽ cảm thấy được thiết kế cầu thang này vô cùng hợp lý, thậm chí ngay đến cả độ nghiêng và chiều cao mỗi bậc thang đều được thiết kế vô cùng tốt, lên xuống lầu đều sẽ không tạo áp lực gì lên đầu gối.

Đây cũng được coi là ấn tượng đầu tiên của Lục An Nhiên đối với công ty thiết kế này, ít nhất trước mắt, Lục An Nhiên cảm thấy ấn tượng đầu tiên này cũng rất tốt!

Lên tới bậc thang cuối cùng, Lục An Nhiên đã gặp phải người quen ở chỗ ngoặt.

“Là em?” đối phương cũng rất kinh ngạc khi nhìn thấy Lục An Nhiên.

“Trùng hợp thật!” Lục An Nhiên cười mỉm: “Nhạc học tỷ!” đối phương tổng cộng có 5 người, hai người đi đằng sau mặc đồ tây trang màu đen hình như là vệ sĩ.

“Ừm.” Sắc mặt đối phương vốn không hề tốt đẹp bằng Lục An Nhiên, cho đến nay cô ta vẫn còn nhớ đến chuyện đã xảy ra trong văn phòng Hội học sinh: “Chị còn có chuyện, đi trước đây!”

“Ừm!” Lục An Nhiên phát phát tay, nghiêng người qua nhường đường.

Đợi đến khi đoàn người của đối phương rời khỏi, Lục An Minh mở miệng nói: “Nhạc Ngưng San, thiên kim của Nhạc thị.”

“Nhạc thị?” Lục An Nhiên suy nghĩ: “Là Nhạc thị nắm lấy quyền cung cấp độc quyền rau củ quả ở thành phố S ư?”

“Đúng! Ngoài ra, họ cũng đã thắng thầu trong cuộc đấu giá quyền sở hữu mặt bằng trong trung tâm mua sắm Long thị, nghe nói đây chính là sự khởi đầu của quá trình chuyển đổi sang dịch vụ nhà hàng ăn uống.”

“Vậy sao?” ánh mắt Lục An Nhiên trở nên thâm thúy: “Nhà hàng à...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 91: Hợp tác vui vẻ, tuyệt oánh lên sàn

Cô gái dẫn đoàn người Lục An Nhiên lên lầu nhẹ nhàng có tiết tấu gõ lên cánh cửa căn phòng thứ ba trên hành lang, sau đó đẩy cửa vào, Lục An Nhiên vừa bước vào cửa liền nhìn thấy một cô gái hơn hai mươi tuổi ngồi phía sau chiếc bàn hình vuông, mái tóc dài khuôn mặt hình trái xoan, một đôi mắt sáng rực có thần xem ra đây chính là một cô gái vô cùng tự tin.

“Chào các vị, tôi tên Hà Lăng Sương, là nhà thiết kế hàng đầu của công ty thiết kế Hội Mộng.” Cô gái đó đứng dậy bắt tay với đoàn người của Lục An Nhiên.

“Chào chị.” Lục An Nhiên cười mỉm nói: “Tôi muốn thiết kế một nhà hàng, bản thảo thiết kế tôi đã tự làm ra, tôi muốn chị giúp tôi nhìn xem có chỗ nào không hợp lý, chỗ nào cần phải sửa đổi, hoặc là chỗ nào cần phải cải thiện. Đồng thời, tôi muốn quý công ty ký hợp đồng công việc tiếp theo sau khi bản thảo thiết kế được hoàn thành.” Ấn tượng của Lục An Nhiên đối với công ty thiết kế này rất tốt, cũng vui vẻ mà đi thẳng vào vấn đề nói ra yêu cầu của bản thân.

“Có thể cho tôi xem trước bản thảo thiết kế ban đầu của cô không?” sau khi nghe xong Hà Lăng Sương cười mỉm hỏi.

“Có thể.” Lục An Nhiên đem USB mang theo trên người đưa cho đối phương: “Chị xem đi.”

“Ừm.” Hà Lăng Sương cầm lấy cái USB sau đó cắm vào chiếc laptop của cô, sau đó mở chiếc USB trên lap, trong USB chỉ có một tệp văn kiện, sau khi mở ra chính là vài tấm ảnh thiết kế, Hà Lăng Sương tỉ mỉ xem qua sau đó cười mỉm nói với Lục An Nhiên: “Bản vẽ thiết kế này vốn không có chỗ nào không hợp lý cả, chỉ là về chi phí sử dụng, sẽ là một khoản không hề nhỏ.”

“Tiền không phải vấn đề.” Lục An Nhiên trả lời: “Tôi chỉ muốn hỏi quý công ty là có thể làm được hay không.”

Nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục An Nhiên, Hà Lăng Sương khẳng định gật đầu: “Có thể!”

“Rất tốt!” giải quyết xong một chuyện, Lục An Nhiên vẫn là rất vui vẻ: “Về vấn đề chi phí liên hệ anh ấy!” Lục An Nhiên chỉ chỉ Lục An Minh ở đằng sau.

“Được.” Lục An Minh gật đầu từ trong túi áo lấy ra một tấm danh thiếp đưa đến tay của Hà Lăng Sương, Hà Lăng Sương nhận lấy tấm danh thiếp cười mỉm.

“Đi thôi!” Lục An Nhiên dẫn đầu quay người rời khỏi văn phòng của Hà Lăng Sương.

“Vậy công ty kia chúng ta không đi tham quan một chút sao?” Lục An Minh hỏi.

“Không cần nữa.” Lục An Nhiên cảm thấy đã đủ, cô biết Hà Lăng Sương, ở kiếp trước vài năm sau Hà Lăng Sương trở thành nhà thiết kế nổi tiếng trong nước, biệt thự tân hôn của cô cùng với Lâm Hạo Thịnh chính là do Hà Lăng Sương thiết kế, cô vô cùng vừa lòng!

“Anh biết rồi.” Lục An Minh lập tức gọi điện hủy cuộc hẹn, sau đó nhìn sang Lục An Nhiên: “Bước tiếp theo đi đâu?”

“Anh Tiết, vị em họ của anh đâu?” Lục An Nhiên nhìn sang Tiết Định An.

“Anh gọi điện cho em ấy.” Hôm qua anh đã gọi điện thoại cho em họ rồi, nhưng mà hình như em ấy không có hứng thú gì đối với việc kết giao thêm bạn bè mới gì đó, mặc dù đồng ý là hôm nay sẽ đi ra ngoài, nhưng trong giọng nói lại có chút miễn cưỡng.

“Ừm.” Lục An Nhiên trả lời một tiếng, sau đó nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy đằng xa có một nhà sách ba tầng, bởi vì hôm nay là cuối tuần, người ra vô cũng không ít. Lục An Nhiên nói: “Quyết định gặp ở nhà sách đó nhé!”

“Được!” Tiết Định An gật đầu, liền lấy điện thoại ra gọi cho em họ của mình, qua một lúc lâu điện thoại mới có người bắt máy, âm thanh rời rạc mà mơ màng.

“Ừm?” hình như Dương Tuyết Oánh vẫn còn chưa ngủ dậy.

“Mấy giờ rồi mà còn chưa ngủ dậy!” Tiết Định An có hơi cằn lì: “Mau đi ra ngoài! Giới thiệu bạn mới cho em!”

“Ồ...”

“Oánh Oánh, bọn anh đang ở nhà sách trên con đường gần nhà em...” Tiết Định An nhìn tên nhà sách mà Lục An Nhiên đang tiến đến cách đó không xa: “Nhà sách Bán Đảo.”

“Ở đâu?” nghe thấy tên nhà sách Dương Tuyết Oánh tỉnh cả ngủ.

“Nhà sách Bán Đảo!” Tiết Định An nói: “Mau tới đây!” suy nghĩ một lát, Tiết Định An bổ sung thêm: “Ăn mặc khéo léo một chút!” nhìn Lục An Nhiên người ta xem thật biết phối đồ! Lại nghĩ đến cách ăn mặc thường ngày của Dương Tuyết Oánh... người ta nói nhìn cách ăn mặc trang điểm của một con người liền có thể biết được gia thế đằng sau, nếu như có ai nhìn thấy Dương Tuyết Oánh, người ta lại còn nghĩ rằng nhà em ấy nghèo lắm ấy.

“Em... em không muốn đến nhà sách Bán Đảo đó đâu.” Giọng nói Dương Tuyết Oánh mang theo sự kháng cự.

“Sao vậy?” Tiết Định An cũng nghe thấy sự do dự trong giọng nói của Dương Tuyết Oánh nên suy đoán: “Bọn họ hôm nay sẽ đến nhà sách?”

“Ừm...” Dương Tuyết Oánh do dự: “Không thì hẹn ở một chỗ khác đi! Em nhìn thấy bọn họ liền cảm thấy buồn nôn.”

“Bắt buộc phải đến! Để cho bọn họ biết em còn có một người anh họ là anh che chở!” Tiết Định An cau mày nói, từ khi đi mất, dương đã dẫn tiểu tam kia về nhà thay thế, cuộc sống của Dương Tuyết Oánh không có ngày nào là tốt, nơi nơi chịu khinh miệt! Nghĩ đến Lục An Nhiên tinh ranh kia, Tiết Định An lại càng cảm thấy nhất định phải đẩy Dương Tuyết Oánh đến bên cạnh cô, cho dù không thể trở thành bạn bè thân thiết, nhưng có thể học hỏi ở Lục An Nhiên cái gì đó cũng tốt!

“Ừm...” khóe miệng Dương Tuyết Oánh phồng lên một nụ cười ngọt ngào: “Nửa tiếng sau em tới.”

“Được!” sau khi đáp xong Tiết Định An ngắt điện thoại, sau đó bước lớn tiến vào nhà sách.

Lục An Nhiên đi loanh quanh các kệ của tiệm, sau đó mới chọn quyển sách mà cô yêu thích, cô lấy từng quyển sách từ trên giá xuống, đưa cho Lục An Minh và Lục An Hồ cầm, một lúc sau cũng chọn được mười mấy quyển. Quay người Lục An Nhiên đi đến kệ sách tâm lý học, nhìn nhìn sau đó lại lấy mấy quyển sách tâm lý học xuống, đưa cho người ở phía sau.

“An Nhiên, em còn có hứng thú với tâm lý học sao!” Lục An Minh nhìn quyển sách tâm lý học dày cộm nặng trĩu kia chân mày giãn giãn.

“Ừm.” Lục An Nhiên gật đầu, sau này khi phải đầu tư đầu tư nhiều, xem loại sách này chỉ có lợi chứ không có hại, kiếp trước cô thấy Sở Dao cũng chỉ xem loại sách tâm lý học này, lúc đó cô còn cảm thấy kỳ lạ, loại sách này vừa dày vừa nặng, lại còn không có quan hệ gì với chuyên ngành của Sở Dao, tại sao cô ta vẫn cứ khư khư ôm lấy mà xem chứ? Hiện tại cô cũng đã nhận ra, chỉ cần có thể chân chính hiểu được tâm lý của đối phương thì mới có thể nắm được thế cục then chốt.

“Hôm nay em chọn không ít sách nhỉ!” Lục An Hồ nhìn sách chất đầy trong lòng, có sách liên quan đến văn học, có truyện tranh, lại còn có các loại tạp chí lộn xộn, lại nhìn qua số sách trong ngực Lục An Minh cũng gần y chang như vậy.

“Cũng được.” Lục An Nhiên nhìn qua quầy thanh toán nói: “Đi thôi, đi thanh toán đi.”

“Ừm.” Hai người đang ôm chồng sách đi xếp hàng trước quầy thanh toán, cũng may là mặc dù người vào nhà sách rất nhiều, nhưng người đứng xếp hàng thanh toán cũng chỉ có 2 3 người, không tới 3 phút liền tới lượt hai người, nhìn thấy khách thanh toán nhiều sách như vậy, nhân viên nhà sách nói: “Chào quý khách, xin hỏi có thể thành viên không ạ?”

“Không có.” Bọn họ làm sao có thể lại có thể thành viên của nhà sách này chứ.

“Thưa quý khách, bên chúng tôi có dịch vụ gửi sách tới tận nhà, giúp đỡ khách hàng mua nhiều sách mà không tiện cầm, xin hỏi anh có cần dịch vụ này không ạ?”

“Không cần thiết.” Lục An Minh lắc đầu, hôm nay bọn họ lái xe đến đây, bỏ vào phía sau cốp xe là được: “Cô giúp chúng tôi gói kỹ chút là được.”

“Vâng ạ.” Nhân viên nhà sách gật đầu mỉm cười.

“Tiết Định An.” Lục An Minh nói với Tiết Định An đang đứng cùng với Lục An Nhiên cách đó không xa: “Cậu lái xe qua đây, An Nhiên mua sách có hơi nhiều.”

“Được.” Tiết Định An gật đầu một cái, liền chạy chậm ra ngoài.

Toàn bộ sách của Lục An Minh đã được gói lại, cũng đã tính tiền xong, nhưng Tiết Định An vẫn còn chưa quay lại, anh liền đem sách đã thanh toán xong đẩy sang bên cạnh, còn anh thì đứng bên cạnh quầy tính tiền, cũng thuận tiện cho những vị khách khác thanh toán.

Lục An Hồ vẫn luôn đứng bên cạnh Lục An Minh nhìn đồng sách chồng lên có thể cao bằng nửa thân người, hơi hơi lắc đầu, Lục An Nhiên vẫn là điển hình loại người có tiền, thật tùy hứng mà!

Mà Lục An Nhiên nhìn khắp nhà sách, nhà sách này tổng cộng có ba lầu, lầu một là đại sảnh, có một quầy thanh toán, một số tạp chí được đặt đầy trên hai kệ chỗ quầy tính tiền. Lầu hai là khu sách chuyên dụng cho học sinh, sách nói về các tác giả văn học, các loại sách luyện tập, lại còn có tiểu thuyết thanh xuân ngôn tình, các loại truyện tranh. Lầu ba là khu học thuật, tâm lý học, nông nghiệp, ngành chăn nuôi, thương nghiệp và các loại sách với chức năng khác nhau. Tóm lại cách trưng bày giống như đúc cách trưng bày trong các nhà sách khác, nhưng cô cũng chú ý tới, người mua sách chủ yếu là mua những quyển sách luyện tập cho con em của họ, những người khác, đa số đều đứng ở đó đọc sách miễn phí... thậm chí cô còn thấy được ở nơi mà nhân viên của nhà sách không thể nhìn thấy được có người còn đem màng bọc sách xé ra, sau đó đọc thử vài trang cảm thấy không có hứng thú lại quăng trở lại trên kệ.

Nhà sách lớn như vậy, kinh phí kinh doanh nhất định rất nhiều, người thật sự muốn mua sách không nhiều, hiện tại cách truyền đạt bằng thiết bị điện tử

thật sự mang lại không ít khó khăn cho việc truyền đạt bằng giấy mực...

Lúc này có một đôi mẹ con đi lên tính tiền, nhìn thấy trên quầy chất một đồng sách, liền kín đáo mà phê bình: “Sách của các người chẳng lẽ không biết xếp gọn lại sao? Để ở đây làm gì cơ chứ!” sách bà ta mua cũng không ít, quầy tính tiền này vốn dĩ cũng không lớn lắm, để một chồng sách chất đồng ở đây, sách của bọn họ cũng không thể bỏ được.

“Thật xin lỗi, đây là sách mà khách hàng đã thanh toán, đang đi lái xe qua đây, một lát nữa liền cầm đi.” Nhân viên cười xin lỗi.

“Như vậy à!” nghe lời giải thích của nhân viên, bọn họ cũng không nói gì thêm nữa, ít một chuyện còn hơn thêm một chuyện.

Một lát sau Tiết Định An liền quay lại, đi cùng với anh vào cửa còn có một cô gái, cùng độ tuổi với Lục An Nhiên, đầu tóc có chút loạn, da rất trắng, ngũ quan xinh đẹp còn mang theo chút anh khí. Cô mặc một chiếc áo thun trắng tay lửng, trên ngực nhìn không rõ có hình hoạt hình gì, phía dưới mặc một chiếc quần jean rộng thùng thình dài quá đầu gối, dưới chân mang một đôi giày thể thao kết hợp màu xanh và trắng, vớ cao màu hồng nhạt lộ ra một vết rách lớn.

“Trước đem sách ra ngoài xe đi!” Lục An Minh nói.

“Ừm.” ba người nam tử hán đương nhiên nhận nhiệm vụ khiêng sách, một người ôm một phần, nên chỉ cần một lần liền có thể ôm hết chồng sách ra ngoài.

“Chào cậu.” Lục An Nhiên đi đến trước mặt Dương Tuyết Oánh, phoáng khoáng vươn tay ra, không thể không nói, phong cách ăn mặc của Dương Tuyết Oánh này thật sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

“Cậu là ai?” Dương Tuyết Oánh hơi cau mày trên mặt mang theo tia cảnh giác.

Lục An Nhiên buông tay xuống, không ngờ tâm lý phòng bị của cậu ấy còn rất mạnh!

“Dương Tuyết Oánh? Không nghĩ là con cũng đến nhà sách đó!” mẹ con hai người lúc này lên thanh toán đi đến trước mặt Dương Tuyết Oánh, vẫn là bộ dáng cao cao tại thượng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Bộ dạng ủy khuất, cậu cầu xin tôi

“Kính ngạc như vậy sao? Ai nói nhà sách chỉ có thể cho các người vào chứ!” Dương Tuyết Oánh khó chịu trả lời.

“Em gái con tự mình thi vào Nhất trung, lại còn vào lớp A, hiện tại lại còn làm ủy viên đó! Ta đương nhiên phải mua thêm sách cho nó rồi!” bà mẹ trong đôi mẹ con đó nói: “Ta cũng đã sớm nói với con là nên học hành đàng hoàng một chút, kết quả thế nào? Lại còn phải phí tiền đưa con vào trong Nhất trung, ba của con phải chạy chọt khắp nơi mới có thể xin cho con vào lớp A, thật không dễ dàng gì! Lần này con nhất định phải quý trọng cơ hội, phải học hành cho tốt mới được đó!”

“Học có giỏi, xem nhiều sách đi chẳng nữa thì có tác dụng gì chứ!” Dương Tuyết Oánh cười lạnh nói: “Còn không phải mệnh làm tiểu tam sao! Tô Thiến Liên, bà nên nhớ là bà đã làm gì sau lưng mẹ tôi để mà bò lên giường của ba tôi! Mẹ tôi còn xem bà là bạn thân? Tôi khinh!”

“Con!” Tô Thiến Liên tức giận, cuộc đời này bà ta hận nhất chính là người ta nói mình là tiểu tam.

“Còn có! Mẹ tôi chỉ sinh ra một đứa con gái là tôi, tôi là con gái một, căn bản không hề có em gái nào cả! Không biết là đứa con hoang đến từ đâu lại còn dám nhận thân thích ư! Thật không biết xấu hổ!”

“Chị...” con gái của Tô Thiến Liên cũng chạc tuổi Dương Tuyết Oánh, vẻ mặt diễm đam đáng yêu, đôi mắt to tròn sau khi nghe những lời Dương Tuyết Oánh nói bỗng tràn đầy nước mắt, nhút nhát sợ sệt định vươn tay ra nắm lấy vạt áo của Dương Tuyết Oánh, vẻ mặt khẩn cầu.

“Câm miệng! Đem nước mắt kìm lại cho tôi! Bà đây ghét nhất chính là vẻ mặt này của cô! Tô Lâm, cô diễn kịch cho ai coi đây?” mỗi lần Dương Tuyết Oánh nhìn thấy vẻ mặt này của cô ta liền hận không được muốn ra tay xé rách cái mặt nạ đó! Diễn kịch cho ai xem chứ? Lúc trước Tô Lâm kiêu ngạo đương oai diễn vô đứng trước mặt cô mạnh mẽ tuyên bố sẽ cướp đi tất cả những gì thuộc về cô, cũng không phải bộ dạng cừ non như vậy!

“...” Tô Lâm méo miệng giống như bị dọa trúng đến chân cũng lùi mấy bước.

“Con làm gì mà dữ với em con như thế! Có nói thế nào thì trên cơ thể của Lâm Lâm cũng chảy dòng máu của ba con!” vẻ mặt Tô Thiến Liên ủy khuất, dẫn đến sự chú ý của không ít người đang có mặt ở trong tiệm sách.

“Có trời mới biết là chảy dòng máu của ai!” trong mắt Dương Tuyết Oánh mang theo khinh bỉ: “Bà có bản lĩnh bò lên giường ba tôi tự nhiên cũng sẽ có

bản lĩnh mà bỏ lên giường của những người khác, ai mà biết được đây có phải là huyết mạch của Dương gia chúng tôi hay không!”

“Con!” vẻ mặt của hai mẹ con Tô Thiển Liên mang theo hận ý và đau lòng, nhưng loại biểu tình đó vốn không phải là biểu tình nơi đáy mắt.

Lục An Nhiên xem vở kịch náo loạn này, vốn dĩ không hề muốn nói chuyện, nhưng mà thật sự cô không thể xem tiếp được nữa: “Trong nhà sách xin vui lòng giữ im lặng được không?”

“...” ba người kia vốn dĩ đang tranh chấp nghe thấy lời của Lục An Nhiên, cũng liền im lặng, nhìn Lục An Nhiên.

Mẹ con Tô Thiển Liên vừa nhìn liền nhận ra Lục An Nhiên, hai người lập tức nở ra nụ cười vui vẻ: “Đây không phải là Lục đại tiểu thư sao?”

“Dương Tuyết Oánh, cậu ngọc sao?” Lục An Nhiên không để ý đến hai mẹ con nhà này mà nhìn Dương Tuyết Oánh nói.

“Cậu chứ ai?” Dương Tuyết Oánh cau chặt mày, người này là ai chứ! Lần đầu gặp mặt liền chứ người.

Lúc này đám người Tiết Định An cũng đã cất xong sách quay lại tập hợp với Lục An Nhiên. Nhìn thấy mẹ con hai người kia cũng ở đây, sắc mặt của Tiết Định An hiển nhiên là không tốt lắm, im lặng đứng bên cạnh Dương Tuyết Oánh, nhìn chằm chằm vào hai mẹ con kia.

Nhìn thấy chỗ dựa lớn nhất của Dương Tuyết Oánh xuất hiện, mẹ con Tô Thiển Liên biết là có tiếp tục cũng sẽ không giành được lợi ích gì, liền chào hỏi với Lục An Nhiên sau đó quay lưng rời đi, dù gì mục đích hôm nay của hai người đó cũng đã đạt được, bọn họ chỉ cần về nhà sau đó diễn lại một vở kịch cho Dương Vệ Quốc xem, không sợ Dương Vệ Quốc sẽ không đổi họ cho Tô Lâm! Chỉ cần sửa thành họ Dương, mẹ con bọn họ mới thật sự trở thành người của Dương gia! Tô Lâm cũng sẽ có quyền thừa hưởng di sản.

Sau khi hai mẹ con bọn họ rời đi, đám người Lục An Nhiên cũng rời khỏi nhà sách, vừa đi, Dương Tuyết Oánh vừa nhìn chằm chằm vào Lục An Nhiên, cô gái này là ai! Dựa vào cái gì mà chứ cô? Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, liền dừng lại bước chân hét lên: “Ê! Lúc này cậu dựa vào gì mà chứ tôi?”

“Cậu nói chuyện không động não à! Cậu chứ mắng đã đòi rồi, kết quả thế nào? Bọn họ ôm nhau khóc lóc mà về nhà, ba cậu sẽ nghe ai chứ! Cậu không nhìn ra được sao? Tô Thiển Liên kia chính là muốn nhân cơ hội này đổi họ cho Tô Lâm có được không? Một khi đổi thành họ Dương, những tháng ngày sau này của cậu còn dễ dàng sao?” Lục An Nhiên cũng dừng bước chân quay đầu nhìn Dương Tuyết Oánh.

“Ai... ai muốn quản bọn họ chứ!” Dương Tuyết Oánh nghe Lục An Nhiên nói như vậy cũng đã hiểu ra vấn đề.

“Được! Vậy mình cũng không quản nữa!” Lục An Nhiên dứt lời liền muốn bước tiếp.

“An Nhiên!” Tiết Định An lập tức kéo lấy cánh tay của Lục An Nhiên: “Em giúp em ấy đi!”

“Giúp? Giúp như thế nào? Ngay cả bản thân cậu ấy cũng cảm thấy không sao cả, em có thể giúp như thế nào?” Lục An Nhiên hừ lạnh một tiếng: “Tự mình ngốc, thần tiên cũng cứu không nổi!”

“Ai cần cậu giúp chứ!” từ nhỏ đến lớn Dương Tuyết Oánh chưa từng bị một người chứ nhiều lần như vậy, tính tình bướng bỉnh của cô cũng nổi lên.

“Dương Tuyết Oánh!” Tiết Định An gần giọng gọi tên của Dương Tuyết Oánh.

Bị Tiết Định An rống như vậy, Dương Tuyết Oánh rụt cổ lại, không dám lên tiếng nữa.

“An Nhiên, em hãy nê tình anh mà giúp em ấy! Tuyệt đối không thể để cho Tô Lâm đổi thành họ Dương!” anh xuất thân thế gia, tự nhiên biết được một khi đổi thành họ Dương, vậy những chuyện xảy ra tiếp sau đó sẽ là từng bước từng bước đẩy Dương Tuyết Oánh vào chỗ chết.

“Em muốn cậu ta tự mình cầu xin em giúp đỡ!” Lục An Nhiên lạnh giọng nói, nếu không mạnh mẽ đánh vào tâm lý của người tên Dương Tuyết Oánh này, sau này cô ấy cũng sẽ tự chuốc họa.

“Tôi mới không cần cầu xin cậu!” Dương Tuyết Oánh tự nhiên sẽ không đồng ý.

“Không cầu xin thì đi chỗ khác!” Lục An Nhiên trợn mắt với Dương Tuyết Oánh nói: “Dù gì người bị thiết kế hãm hại không phải mình!” ngừng một lúc âm thanh của Lục An Nhiên thay đổi: “Hôm nay bọn họ có thể giúp Tô Lâm đổi thành họ Dương, ngày mai liền có thể đổi họ Dương thành họ Tô! Mẹ cậu để lại cho cậu chút gia tài đó, tự mình nghĩ rằng sẽ giữ được kỹ càng, thật ra từ khi mẹ cậu chết đi, Tô Thiển Liên kia đã đánh chủ ý lên đó rồi! Cậu chờ mà xem! Không cần tới hai năm, tất cả những thứ của cậu, đều sẽ trở thành của Tô Lâm!” không phải Lục An Nhiên đang hù dọa Dương Tuyết Oánh, đây thật sự là những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước. Tô Lâm là bạn thân của Sở Dao, sau khi đổi họ, tên của cô ta cũng đổi, đổi thành Dương Tuyết Tĩnh, đó là viên minh châu được ca ngợi nhiều nhất của nhà họ Dương! Kiếp trước cô cũng đã nhìn thấy qua Tô Lâm, không có chuyện gì sẽ ngồi lắng nghe cô ta làm thế nào để trừng phạt Dương Tuyết Oánh, kiếp trước cô không quen với Dương Tuyết Oánh, mặc dù cảm thấy không thích phương pháp của Tô Lâm, nhưng với cô cũng không có quan hệ gì, kiếp này thì không giống như vậy, quen biết Tiết Định An, cô cũng không thể không quan tâm Dương Tuyết Oánh. Chỉ là, cô còn phải xác định lại Dương Tuyết Oánh có đáng để cô phí tâm hay không!

Sau khi nghe Lục An Nhiên nói, sắc mặt Dương Tuyết Oánh trắng bệch, di vật của mẹ cô, cô vẫn luôn nghĩ rằng chỉ mình cô biết... tại sao Lục An Nhiên lại biết chứ?

Nhìn thấy biểu tình của Dương Tuyết Oánh, Lục An Nhiên nói: “Chuyện này cậu tự mà suy nghĩ, dù gì thì nếu cậu không tự mình cầu xin, thì mình sẽ không bao giờ giúp cậu đâu!”

Do dự một lúc lâu, hai tay Dương Tuyết Oánh nắm chặt lại mở miệng nói: “Cầu... cầu xin cậu, giúp đỡ mình...”

Khóe miệng Lục An Nhiên hơi giương lên: “Được!”

Lục An Hồ và Tiết Định An không cảm thấy kỳ lạ đối với biểu hiện của Lục An Nhiên, trong lòng bọn họ Lục An Nhiên vẫn luôn mạnh mẽ như vậy. Nhưng mà Lục An Minh lại cảm thấy kinh ngạc, người này có còn là đứa em gái ham chơi của anh không?

“Tìm một chỗ nào đó ăn chút thức ăn chúng ta nói tí mĩ chút nào!” Lục An Nhiên nói: “Em mời khách!”

“Oe...” từ trong miệng Lục An Nhiên nhắc đến ba chữ “ăn thức ăn” đối với ba người đàn ông này thật sự quá đáng sợ.

“Anh... anh về công ty trước nhé...” Lục An Minh biểu thị rõ ràng bản thân sẽ không đi theo nữa, đi ăn với Lục An Nhiên là một chuyện đáng sợ như vậy, một lần là quá đủ rồi: “Ở công ty anh còn có việc, hôm nay phải tăng ca. Anh... anh ở đây đón xe đi công ty luôn!” thật ra số công việc này thứ hai tuần sau làm vẫn được, nhưng so với việc đi ăn với Lục An Nhiên gì đó, anh cảm thấy giờ tăng ca bình thường mà anh ghét nhất hiện tại cũng trở nên quý báu và đẹp đẽ đến mức nào!

“Ồ! Bye bye!” Lục An Nhiên vẫy vẫy tay.

“Anh...” Tiết Định An cũng rất muốn bỏ chạy, nhưng nghĩ lại vẫn nên nhận mệnh mà ở lại, ai bảo người mà Lục An Nhiên giúp đỡ lại chính là cô em họ duy nhất của anh chứ?

Sắc mặt Lục An Hồ mặc dù không tốt lắm, nhưng vẫn rất nghĩa khí không nghĩ đến chuyện bỏ chạy, dù gì thì anh cũng có nhiệm vụ trên người.

“Đi ăn mỹ ý đi!” Lục An Nhiên đột nhiên muốn ăn mỹ ý, liền mở miệng nói: “Em nhớ là gần đây có một nhà hàng mỹ ý cũng không tệ lắm!”

“Em rất quen thuộc chỗ này nhì?” Lục An Hồ nhìn khắp bốn phía.

“Em đối với những nhà hàng đáng để ăn gần đây rất quen thuộc!” Lục An Nhiên nhếch miệng cười.

“Bên này xác thực là có một nhà hàng Italia hương vị cũng không tệ lắm” Tiết Định An gật đầu nói: “Anh cũng đã đi qua mấy lần.”

“Khung cảnh nhà hàng cũng được, dù gì cũng cách đại học S không xa lắm, sinh viên đến đây rất nhiều.” Lục An Nhiên nói: “Không gian cũng tương đối yên tĩnh, phòng bao cách âm rất tốt.” Kiếp trước đến nhà hàng này cô vẫn còn đi chung với Sở Dao! Sở Dao trong thời gian đi du học có về nước, mở tiệc mời những bạn học cũ trước đây tới nhà hàng Italia này dùng bữa, Lục An Nhiên cũng nằm trong số đó, một Lục An Nhiên lười thôi, ngu xuẩn có khoảng cách với việc học, cùng với một Sở Dao tràn đầy nhiệt huyết trở thành một sự tương phản rõ rệt. Đương nhiên lần đó cũng là do cô trả tiền, lại còn tránh khỏi ánh mắt của các bạn học, lén lút đi trả tiền. Bởi vì Sở Dao đã nói, bữa cơm này là do Sở Dao mời khách, cho nên không được để cho mọi người biết là do Lục An Nhiên trả tiền, như vậy Sở Dao sẽ rất mất mặt...

Gác lại những ký ức tồi tệ, nơi đó thật sự là một nhà hàng không tệ.

“Anh đi bãi đậu lấy xe đã!” Tiết Định An nói: “Bọn em đợi anh một chút.”

“Không cần lái xe đâu!” Lục An Nhiên nói: “Chỉ cách hai con đường thôi mà, đi bộ một chút cũng được.”

“Cũng được.” Tiết Định An gật đầu, nhìn Dương Tuyết Oánh vẫn luôn cúi đầu không nói chuyện, vươn tay ra vuốt ve đầu của cô ấy, Dương Tuyết Oánh ngẩng đầu nụ cười như ánh nắng mặt trời tươi tắn, xinh đẹp.

Lục An Nhiên đem hành động của cặp anh em họ này thu vào đáy mắt, trong lòng bất chợt lại nghĩ tới hành động vuốt ve đầu cô của Long Ngọc Tĩnh, tay anh ấy rất lớn, lòng bàn tay rất ấm, trên người vẫn luôn có một mùi hương thanh mát. Những lúc anh vuốt ve đầu cô, cô đều cảm thấy kỳ lạ, nhưng cô vốn không hề phản cảm, thậm chí có thể nói là cô cảm thấy rất an tâm...

Lắc lắc đầu, đem hình ảnh Long Ngọc Tĩnh trong đầu xua tan, Lục An Nhiên mở miệng nói: “Đi thôi! Xuất phát đi!”

Một chiếc xe thể thao vừa lúc chạy ngang qua đoàn gồm bốn người này, người đàn ông tựa vào cửa sổ ở hàng ghế phía sau, đột nhiên quay đầu nhìn ra bên ngoài xe, một bóng dáng lướt qua. Khóe miệng không nhịn được phồng lên một nụ cười mỉm, anh rất chờ đợi thứ hai tuần sau sẽ gặp cô ở trên trường...

Người đàn ông bên cạnh anh đột nhiên sùng sốt: “Long thiếu, nụ cười của cậu thật buồn nôn, không phải cậu muốn làm gì tôi chứ hả... đừng mà! Mình sẽ không nghe theo cậu đâu!”

“Phượng Lập Hành, cậu có phải ngứa da rồi không?” Long Ngọc Tĩnh lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta: “Hay là buổi tối mình cùng với cậu luyện quyền nhé?”

Phượng Lập Hành lập tức hét lên, luyện quyền? Đó là anh đơn phương bị ngược đãi có được hay không...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Đừng cầu xin tôi, xem xong phim

Đến nhà hàng hương vị Italia kia, đám người Lục An Nhiên thuê một phòng bao nhỏ, điều thú vị của nhà hàng này là giá cả các món ăn không cao lắm, những học sinh bình thường vẫn có thể chi trả được. Nhưng chi phí của rượu nước và phòng bao lại vô cùng cao, giống như căn phòng bao của Lục An Nhiên có thể chứa được bốn người, liền phải tính thêm 400 tệ tiền phí bao phòng, phòng bao càng lớn, giá cả càng cao. Giá cả của rượu và nước uống cũng cao hơn so với bên ngoài, cho nên nhà hàng này thường có những dạng khách là các đôi tình nhân, những đôi bạn thân rủ nhau cùng đến ăn, cũng có những sinh viên có gia cảnh gia đình tương đối tốt đến mở tiệc tụ họp hay gì đó...

Trọng điểm là đồ ăn của nhà hàng này quả thật rất ngon! Ngay cả đến người như Lục An Nhiên có vị giác miễn cảm mà kén chọn cũng cảm thấy rất hợp ý, liền cũng nhớ đến nhà hàng này.

Yên vị chỗ ngồi, nhân viên phục vụ dựa theo số lượng khách mà đưa thực đơn lên, Lục An Nhiên mở thực đơn ra chọn một phần mì ý và một phần rau xào cay. Những người khác cũng chọn món mà mình thích ăn.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, cửa phòng bao đóng lại, toàn bộ phòng bao cũng chỉ có thể nghe thấy âm nhạc phát ra từ trong chiếc loa phát nhạc được gắn trong phòng.

Dương Tuyết Oánh nhìn Lục An Nhiên đang nghịch ngợm đôi đũa nói: “Cậu nói cậu có thể giúp tôi, cậu làm sao để giúp tôi?” những thứ khác cô có thể không cần, không để ý. Nhưng thứ mà mẹ để lại cho cô, tuyệt đối không thể để cho những người kia lấy đi.

“Sau khi ăn xong cơm đi mua sắm đi!” Lục An Nhiên nói.

“Ê!” Dương Tuyết Oánh không vui, cô đang đặt vấn đề đó! Và lại lúc này cô cũng đã bỏ xuống tôn nghiêm đi cầu xin cái người mới lần đầu tiên gặp mặt đã chửi cô rất nhiều lần này! Đây là chuyện mà trước tới nay chưa từng có nha!

“Trước tiên thay đổi bộ đồ trên người cậu cho tôi.” Lục An Nhiên cau mày nói.

“Ồ...” Dương Tuyết Oánh hiển nhiên không cảm thấy quần áo của mình có vấn đề gì, cô cảm thấy mặc như vậy vừa tiện lợi vừa thoải mái, rất tốt mà!

“Cậu muốn theo phong cách nào là tự do của cậu, cậu lại chọn một đôi vớ màu hồng trong một đôi giày cổ thấp màu xanh lá, phong cách như vậy thật sự không có mấy người có thể chấp nhận được!” Lục An Nhiên nhìn sang Tiết Định An: “Anh không nói cho em họ của anh về vấn đề ăn mặc trái chuốt sao?”

“À... đây không phải là thời phản nghịch của thiếu niên sao...” Tiết Định An hơi kinh ngạc, anh biết là phong cách ăn mặc của Dương Tuyết Oánh hơi kém một chút, nhưng anh đoán chắc có lẽ đây là biểu hiện của giai đoạn phản nghịch của thiếu niên mà thôi! Anh cũng không am hiểu cho lắm... .

“Đây là vấn đề thẩm mỹ thì có!” Lục An Nhiên đỡ trán nói.

“Ồ...” hai anh em Tiết Định An nhìn nhau, sau đó Dương Tuyết Oánh có chút không vui: “Tôi không cảm thấy chuyện này với chuyện cậu giúp tôi có quan hệ gì.”

“Quan hệ rất lớn đó!” Lục An Nhiên nói: “Cậu cứ thế về nhà trong bộ dạng này, vốn dĩ ba cậu vì chuyện cậu nhục mã mẹ con Tô Lâm, lại nhìn thấy bộ dạng này của cậu, cậu tự nghĩ đi ông ấy sẽ càng thêm tức giận hay không?”

“...” Dương Tuyết Oánh không cãi lại nữa, mà là không cam tâm bĩu môi: “Nói trước nhé, tôi sẽ không mặc giống cậu đâu!”

“Đừng nghĩ nhiều!” Lục An Nhiên vươn tay chống cằm, mang theo nụ cười nói: “Không phải ai cũng phù hợp với đủ loại phong cách đâu.” Đây cũng là điều mà Lục An Nhiên luôn đắc ý, ngũ quan và thân hình của cô đều rất đều đặn, chính là cái loại móc treo quần áo trời sinh, bất luận loại phong cách nào, Lục An Nhiên mặc lên đều rất phù hợp. Mà Dương Tuyết Oánh lại không phù hợp với loại trang phục mà hôm nay cô mặc, Dương Tuyết Oánh rất cao, so ra có thể cao hơn Lục An Nhiên nửa cái đầu, mái tóc cắt ngắn tới mang tai, nhưng có chút rối loạn. Ngũ quan dễ nhìn, giữa hai hàng lông mày lại có chút anh khí. Cả người nhìn qua đều cảm thấy có thể dựa dẫm và rất có cá tính, đương nhiên là phải loại bỏ đi bộ trang phục mà hôm nay cô ấy đã mặc đến đây mới có thể nói như vậy.

“Chắc.” Dương Tuyết Oánh khinh thường đánh lười một cái.

“Còn có, hôm nay khi cậu về nhà mặc cho hai mẹ con Tô Lâm diễn kịch, chỉ trích cậu như thế nào cậu cũng không được lên tiếng, không được có bất kỳ biểu tình gì.” Lục An Nhiên nói: “Tuyệt đối không được đáp trả!”

“Tôi chính là nhìn không quen bộ dạng đó của hai mẹ con họ!” Dương Tuyết Oánh nói.

“Được đó, vậy thì cậu cứ cãi nhau với bọn họ! Chửi càng nặng càng tốt, đem bọn họ chửi càng thâm, cậu càng được giải hận! Đến lúc toàn bộ tất cả mọi thứ của cậu đều bị cướp đi thì đừng có đến cầu xin mình!” Lục An Nhiên cười đắc ý mặt vô hại: “Đối với việc giúp người khác giành lại di vật mình

cũng không có kinh nghiệm cho lắm.”

“...” Dương Tuyết Oánh im lặng, hai tay bên thân nắm lại thật chặt. Điều này tuyệt đối không thể, cô tuyệt đối không thể giao di vật của mẹ cho bất kỳ người nào. Cấn chặt hàm răng, Dương Tuyết Oánh thấp giọng hỏi: “Tôi nên làm như thế nào?”

“Cứ dựa theo những gì lúc nãy mình đã nói mà làm.” Lục An Nhiên nói: “Bọn họ có nói gì cậu cứ lạnh mặt nhìn là được.”

“Sau đó thì sao?” Dương Tuyết Oánh hỏi tiếp.

“Sau đó à...” Lục An Nhiên ngoắc ngoắc ngón tay.

Dương Tuyết Oánh cau mày đứng dậy đi qua, ghé tai vào.

Lục An Nhiên ghé vào bên tai của Dương Tuyết Oánh dùng giọng nói chỉ hai người có thể nghe được nhẹ giọng nói.

Nhìn thấy biểu tình của Dương Tuyết Oánh biến hóa từ nghi hoặc đến kháng cự sau đó lại bán tín bán nghi cuối cùng giống như được khai sáng, Lục An Hổ và Tiết Định An nhìn thoáng qua nhau, bọn họ không thể nghe được chủ ý của Lục An Nhiên, nhưng bọn họ biết, ngày hôm nay của Dương Tuyết Oánh coi như êm ả trôi qua rồi.

Tiết Định An hạ xuống chủ ý, nhất định phải để cho Dương Tuyết Oánh ở bên cạnh Lục An Nhiên, không biết lý do tại sao, anh có một dự cảm vô cùng mãnh liệt, Lục An Nhiên tuyệt đối có thể bảo vệ Dương Tuyết Oánh! Như vậy sau khi hoàn thành nhiệm vụ quay về đội anh cũng có thể yên tâm một chút. Dù gì thì Dương Tuyết Oánh chính là đứa con gái duy nhất của người đi duy nhất của anh lưu lại trên thế gian này... từ nhỏ tình cảm anh em họ của bọn họ liên rất tốt, anh luôn không thể yên tâm được về Dương Tuyết Oánh này, có Lục An Nhiên bên cạnh, anh cũng yên tâm nhiều hơn.

“Như vậy... có phải quá nham hiểm không...” Dương Tuyết Oánh có chút bối rối, cô đã được giáo huấn là phải làm người chính trực, hành động đoan chính, tuyệt đối không được làm một con người giả dối. Nhưng mà những gì Lục An Nhiên vừa nói... có phải có hơi không tốt không?

“Cảm thấy không tốt cậu có thể không làm mà!” Lục An Nhiên so vai, khoe miệng phũ lên một nụ cười đắc ý: “Kết quả bản thân có thể gánh chịu là được!”

“Tôi...” Dương Tuyết Oánh do dự cau mày cấn răng: “Được! Tôi làm!”

“Hơ hơ...” Lục An Nhiên cười nhẹ, Dương Tuyết Oánh này quả thật là quá cứng nhắc chính trực, một chút tâm tư giảo hoạt đều không có thì làm sao mà đấu với mẹ con Tô Lâm chứ!

“Bọn em nói xong lời bí mật rồi à?” Tiết Định An nhìn thấy hai người bọn họ nhìn nhau liên hỏi.

“Nói xong rồi.” Lục An Nhiên dựa vào lưng ghế, nở nụ cười nhạt.

Lúc này phòng bao truyền lại âm thanh gõ cửa, nhân viên phục vụ đẩy cửa bước vào, đem những món ăn đã chuẩn bị xong từng món từng món bưng lên, sau đó nói: “Món ăn quý khách chọn đã lên đầy đủ.” Sau đó liền lui ra ngoài.

Lục An Nhiên dùng bữa xoắn mỳ ý trong đĩa, cô chọn món mỳ ý nắm cộng bơ, cô rất thích vị bơ nồng đậm trong mỳ ý, còn có sợi mỳ trơn tuột và mềm mại trong miệng.

Lục An Hổ cũng rất vừa ý với hương vị của nhà hàng này, trong lúc đang ăn anh không tự chủ được mà gật gật đầu, biểu thị sự khẳng định đối với thức ăn của nhà hàng này: “Thật sự rất ngon!” đối với lời của Lục An Nhiên, độ tin cậy đáng giá 100%. Loại năng lực này không phải ai cũng có đâu!

Một bữa cơm trôi qua thật ngon miệng, sau khi ăn cơm xong đi chọn cho Dương Tuyết Oánh một bộ đồ có thể nhìn được, bộ dạng của Dương Tuyết Oánh cũng rất vừa lòng. Chọn xong quần áo mới tùy tiện đi dạo, liền nhận được cuộc điện thoại nhắc hẹn của Tần Thư Mặc.

Sau khi cúp máy, Lục An Nhiên cũng mở lời mời rủ Dương Tuyết Oánh đi xem phim cùng, một đoàn người menh men cuộn cuộn đi đến rạp chiếu phim, gặp Tần Thư Mặc, Tần Thư Mặc đương nhiên không dự đoán trước được sẽ có nhiều người như vậy, nhất thời dẫn mặt ra, chọn xong chỗ ngồi mua xong vé, lúc đứng đợi vô rạp, sắc mặt của Tần Thư Mặc vẫn luôn không được tốt lắm, thật sự cảm nhận được như có một đoàn ngựa đang chạy loạn trong đầu.

Uổng công hôm nay trước khi ra cửa anh đã nhìn trước ngõ sau chọn quần áo hơn nửa tiếng đồng hồ, nghĩ xong những lời muốn nói, nghĩ ra những chủ đề sẽ không khiến Lục An Nhiên cảm thấy buồn chán, anh nghĩ là sau khi xem xong phim sẽ có thể cùng Lục An Nhiên ăn chút gì đó, thậm chí còn nghĩ tới sẽ đưa Lục An Nhiên về nhà hay gì đó... kết quả đến thời gian xem phim càng làm cho anh cảm thấy muốn bạo phát.

Ghé ngồi từ trái qua phải năm chỗ ngồi liên tiếp, Tiết Định An ngồi ngoài cùng nhất sát bên là Dương Tuyết Oánh, Dương Tuyết Oánh kế bên Lục An Nhiên, mà người bên cạnh Lục An Nhiên vốn không phải là Tần Thư Mặc mà chính là Lục An Hổ, Tần Thư Mặc ngồi ở một bên khác của Lục An Hổ.

Trước khi đi xem phim Tần Thư Mặc còn đặc biệt tìm hiểu một số điều, bởi vì bộ phim này là sự kết hợp giữa yếu tố huyền huyền và vũ trụ, anh sợ là sẽ có chỗ Lục An Nhiên không hiểu sinh ra nghi hoặc, anh liền có thể giải thích nhng điều đó cho cô.

Kết quả là mỗi lần khi Lục An Nhiên có chỗ nào đó không hiểu, anh còn chưa kịp thể hiện, Lục An Hổ liền đã giải thích rõ ràng, cả một bộ phim này Tần Thư Mặc đều là một dạng biểu tình “Bảo bảo rất tức giận, nhưng bảo bảo không nói”.

Cũng may là trong rạp chiếu phim rất tối, cho nên không ai có thể nhìn thấy được biểu hiện hiện tại của Tần Thư Mặc có bao nhiêu buồn cười.

Sau khi xem xong phim, Lục An Nhiên lại còn rất thích bộ này, cốt truyện rõ ràng, hiệu quả xử lý hình ảnh cũng rất tuyệt, đạo diễn có tay nghề, diễn xuất và nhan sắc của diễn viên đều thuộc dạng đáng để xem.

“Hôm nay cảm ơn cậu đã mời nhé.” Lục An Nhiên cười nói với Tần Thư Mặc.

“Hơ hơ... không có gì.” Tần Thư Mặc cười không được tự nhiên: “Vây... mình đi trước nhé!”

“Ừm!” Lục An Nhiên cũng không níu kéo thêm mà vẫy vẫy tay.

Tần Thư Mặc cười thêm lần nữa nói: “Gặp nhau ở trường vào thứ Hai nhé.” Sau đó xoay người, bước nhanh rời khỏi, cảm giác của hôm nay thật sự chính là như một con chó bị ép vào góc tường vậy...

Tiết Định An nhìn bóng lưng dần xa của Tần Thư Mặc, kèm theo đồng tình lắc đầu, anh vừa nhìn liền có thể biết được mục đích của cậu nam sinh này! Chỉ là hình như Lục An Nhiên không có gì gọi là để ý đến chuyện này, anh cũng không nên nói thêm gì, chỉ có thể dùng ánh mắt tiếc hận mà thở dài...

Ai thích phải cái nắm độc nhỏ này, thì người đó tự mà chịu trúng độc đi!

Xem xong phim, Tiết Định An lái xe đưa Dương Tuyết Oánh về nhà, xuống xe trước cửa biệt thự, Dương Tuyết Oánh đem ánh mắt cố định trên người Lục An Nhiên, tựa hồ như còn có chút do dự.

“Nhớ rõ những lời mà tôi đã nói qua, loại chuyện giúp người khác giành lại đồ vật không phải sở trường của tôi.” Lục An Nhiên cũng biết được sự chân chừ và do dự trong lòng Dương Tuyết Oánh.

“Ừm...” Dương Tuyết Oánh gật đầu, xoay người bước nhanh vào nhà, cô còn một trận chiến lớn phải đánh, mặc dù phương pháp không phải là loại cô thích, nhưng nếu như thật sự có kết quả, cô cũng không có lựa chọn nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chính diện đối mặt, nhớ về mẹ

Cắm chìa khóa vào ổ khóa, một tiếng rắc vang lên cánh cửa nhà được mở ra. Vừa mở cửa liền nghe thấy âm thanh khóc thút thít, sau khi Dương Tuyết Oánh bước vào nhà âm thanh thút thít này lại càng lớn hơn dần dà biến thành âm thanh khóc lớn.

“Oánh Oánh, con qua đây!” trên chiếc ghế sofa làm bằng da thật ở phòng khách, khuôn mặt chữ điền của Dương Vệ Quốc chứa đầy sự tức giận. Tô Thiển Liên ngồi bên cạnh Dương Vệ Quốc vành mắt phấm hồng, một bộ dáng ủy khuất, Tô Lâm lại dựa vào lòng của Tô Thiển Liên một bộ dáng nhút nhát, yếu đuối dường như có thể ngắt xiêu bất cứ lúc nào. Không giống như Dương Tuyết Oánh, Tô Lâm giống Tô Thiển Liên, trời sinh mị hoặc, một đôi mắt phượng sống mắt lưu chuyển, bình thường dường như đều hàm chứa nước mắt, lại càng không cần phải nói đến hiện tại. Điềm đạm đáng yêu khiến người khác không thể không muốn ôm vào lòng mà an ủi.

Dương Tuyết Oánh nhìn thấy màn này, dù cho đã sớm làm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn chịu không nổi mà bấu môi, sau đó chạy từ từ qua: “Ba, Ba gọi con?”

“Tại sao hôm nay con lại nói Di Tô và em gái con như vậy?” Dương Vệ Quốc nhìn thấy cách ăn mặc và trang điểm của Dương Tuyết Oánh, cũng hơi sững sốt, đứa con gái này của ông luôn làm chuyện không đâu, ngày thường cơ hồ cả ngày đều mặc đồng phục, khi ở nhà mỗi ngày cũng chỉ mặc áo thun tay lửng và quần lửng rộng rãi, đầu tóc cũng luôn cắt ngắn và rối loạn, có thể nói là một chút nữ tính của con gái cũng không có. Nhưng mà hôm nay nhìn qua thì cùng với ngày thường đều không giống nhau, mặc dù đầu tóc vẫn có chút loạn, nhưng lại rất hợp với bộ quần áo trên người, có thể nói là mang một phong cách bụi bặm khác, chuyện này làm cho Dương Vệ Quốc lại nhớ đến người vợ đã mất! Ánh mắt cũng nhu hòa lại rất nhiều.

Thấy Dương Tuyết Oánh đột nhiên thay đổi phong cách từ trên xuống dưới, Tô Thiển Liên và Tô Lâm cũng rất kinh ngạc, hai người liếc mắt nhìn nhau, quyết định vẫn là dựa theo kế hoạch cũ mà làm.

“Không có nói gì mà.” Dương Tuyết Oánh so vai ngồi ở trên chiếc sofa đối diện, cầm lấy chiếc gối bên cạnh ôm trong lòng.

“Oánh Oánh, con có bức di, trách gì thể nào, di cũng không có gì để nói. Di và Mẹ con là bạn thân, từ nhỏ đã quen biết nhau, hai chúng ta cùng nhau yêu Ba con, sau cùng Ba con vì chuyện kinh doanh mà cưới Mẹ con, Di cũng không có nói gì mà! Chỉ sau khi Mẹ con mất Di mới gả vào trong nhà này, gánh vác trách nhiệm chăm sóc cho con, con có thể hiểu lầm Di vì cái gì đó, tất cả những chuyện này Di đều không trách con, nhưng mà sao con có thể nói em gái con như vậy chứ?”

“Chị...” Tô Lâm làm khuôn mặt nhút nhát kêu một tiếng rất nhỏ.

“...” Dương Tuyết Oánh áp chế đi lửa giận, dựa theo những gì Lục An Nhiên đã nói cô không hề lên tiếng, mà là hơi cúi đầu nhìn chiếc ly nhỏ trong khay trà, hai tay ôm lấy gối ôm, sau lưng ngồi thẳng.

Không nhìn thấy kết quả như mong muốn, Tô Thiển Liên và Tô Lâm lại cho nhau thêm một ánh mắt. Kết quả mà bọn họ đã dự tính, lúc này Dương Tuyết Oánh không phải là nên tức giận như sấm mà chỉ trích bọn họ sao?

Thấy vậy, Tô Lâm cau mày sau đó từ trên ghế sofa đi qua chỗ Dương Tuyết Oánh, ở bên cạnh ngồi xổm xuống ngẩng đầu lên nhìn, một đôi mắt chứa đầy nước mắt nhìn vào Dương Tuyết Oánh. À nhớ là, Dương Tuyết Oánh ghét nhất chính là à ta dùng ánh mắt này nhìn cô.

Dương Tuyết Oánh vẫn như cũ nhìn đồ vật trong khay trà, không nhìn Tô Lâm cũng không trả lời.

“Oánh Oánh, nếu như là con không vừa ý Di ở chỗ nào, con có thể nói với Di. Di không cầu con sẽ hiểu cho Di mà tiếp nhận Di, chỉ cần con không châm chích em gái con là được, Lâm Lâm từ nhỏ đã đáng thương như vậy...” dứt lời nước mắt Tô Thiển Liên lúc này ngừng lại hiện tại lại không ngừng được nữa mà trào ra. “Chị, chị đừng ghét em có được hay không...” Tô Lâm định vươn tay ra nắm lấy cánh tay của Dương Tuyết Oánh.

Dương Tuyết Oánh liền quay người đem gối ôm ngăn ở giữa hai người.

Tô Lâm không đụng được đến Dương Tuyết Oánh mà chỉ đụng trúng gối ôm trong lòng có chút không cam tâm, à ta biết Dương Tuyết Oánh có bao nhiêu ghét à, bất kể như thế nào, hôm nay à nhất định phải ép Dương Tuyết Oánh đi vào khuôn khổ! Vì thế mở miệng nói: “Chị, em biết chị vì chuyện của Di Tiết sẽ không thể nào chấp nhận em, không thể chấp nhận Mẹ em, nhưng mà chị, người chết không thể sống lại. Em và Mẹ đều là thật lòng muốn trở thành người một nhà với chị!”

“Đừng vậy!” Tô Thiển Liên cũng hiểu ý của con gái, liền tiếp tục nhắc đến mẹ của Dương Tuyết Oánh: “Di và Mẹ con là bạn thân, con cũng có thể làm chị em tốt với Tô Lâm mà!”

Nghe hai mẹ con này nhắc đến mẹ cô, Dương Tuyết Oánh sắp chịu không nổi, nhưng nhớ đến lời của Lục An Nhiên cô vẫn cố gắng cắn chặt hai khớp răng. Cô không thể nói chuyện, chỉ ít là trước khi Ba cô hỏi chuyện cô không thể nói!

“Chị...” vành mắt Tô Lâm đỏ hoe: “Đề chúng ta làm một gia đình được không? Em nghĩ, em muốn được đối xử tốt với chị.” Lại còn chủ động vươn tay mình ra, dường như muốn đợi Dương Tuyết Oánh vươn tay ra nắm lấy tay mình, nhưng mà à biết, với tính cách của Dương Tuyết Oánh, để cô nắm lấy tay à, là tuyệt đối không được!

“Oánh Oánh... Di cầu xin con...” Tô Thiển Liên lại càng rơi nước mắt nhiều hơn: “Đối xử tốt với Lâm Lâm được không? Nó tội nghiệp như vậy, làm sao có thể để cho hai con vì khác tên họ mà sinh ra xa cách chứ?” trong khi nói chuyện Tô Thiển Liên còn dùng ánh mắt liếc qua Dương Vệ Quốc.

Dương Vệ Quốc nhìn tình hình mở miệng nói: “Oánh Oánh, bắt tay với em gái con, sau này đối xử tốt với nhau không được sao?” ông cảm thấy mắc nợ đối với hai đứa con gái, ông rất yêu người vợ quá cố, nhưng một phút hồ đồ lại tạo ra nợ đời. Mặc dù nói là nợ đời, nhưng Tô Lâm dù gì cũng là con gái của ông mà! Mà Tô Thiển Liên lại không đòi hỏi danh phận ở bên cạnh ông nhiều năm như vậy... hiện tại thế cục như này cũng rất làm khó cho ông. Nhưng lúc này Tô Thiển Liên nói cũng đúng, hai đứa con gái lại không cùng họ cũng sinh ra khoảng cách. Trong lòng ông nổi lên ý định đổi họ cho Tô Lâm.

“Đối xử tốt với nhau? Bắt tay nhau?” Dương Tuyết Oánh nghe thấy âm thanh của Dương Vệ Quốc, cuối cùng cũng mở miệng, thực ra mà nói, cuối cùng cũng đã đến thời cơ có thể nói chuyện mà Lục An Nhiên đã nói: “Ba, Ba còn nhớ Ba đã hứa với Mẹ thế nào không? Ba ở trước giường bệnh của Mẹ nói là sẽ chăm sóc con thật tốt, Ba quên rồi sao?”

“Ba không hề quên!” nghe con gái nhắc đến người vợ quá cố, trong lòng Dương Vệ Quốc đau thắt, bởi vì thực hiện lời hứa với bà ấy mà ông để cho Dương Tuyết Oánh buông thả, cho dù Dương Tuyết Oánh có không muốn học hành đi nữa ông cũng không ép buộc cô, không thích học thì thôi, dù gì thì cô cũng là con gái, không thích học với việc học cũng sẽ còn cái khác thích học hơn, đến lúc sau ông tìm cho cô một người chồng đáng tin sau đó để lại cho cô một khoản tài sản lớn, cũng coi như là cho người vợ quá cố một cái công đạo.

“Oánh Oánh, đột nhiên con nhắc đến mẹ con làm gì?” nghe Dương Tuyết Oánh nhắc đến mẹ cô lại nhìn thấy biểu tình hiện tại của Dương Vệ Quốc, Tô Thiển Liên thầm nhủ không hay rồi.

“Bà luôn miệng nói bà là bạn tốt của Mẹ tôi, nhưng chuyện đáng buồn cười ở đây chính là con gái của bà lại bằng tuổi với tôi!” khòe miệng Dương Tuyết Oánh mang theo nụ cười nói: “Bà để Tô Lâm làm chị em tốt với tôi, tôi thật sợ sợ là con gái của nó cũng sẽ bằng tuổi con gái tôi, lại trùng hợp là cùng một người Ba...”

“Oánh Oánh!” sắc mặt Dương Vệ Quốc đại biến, một tia quần bách trong lòng trào ra.

“Ba, từ trước đến nay con chừng từng trách Ba.” Đây là lời nói trong lòng của Dương Tuyết Oánh: “Con chỉ là đau lòng cho Mẹ...” bà chưa từng trách Dương Vệ Quốc, trách thì lại có thể thế nào? Chuyện đã xảy ra rồi không phải sao? Cô từ nhỏ đã ở bên cạnh ông nội, những thứ được học là trung, hiếu, lễ, nghĩa, liêm, sĩ, cho dù Dương Vệ Quốc có làm sai thêm gì nữa, đều không đến lượt con gái như cô bình luận, nhưng cô thật sự đau lòng cho mẹ, người mẹ vẫn luôn mang theo nụ cười trên mặt... sau khi mẹ chết đi cô mới biết Tô Lâm là em gái mình, nhưng mẹ cô không phải vậy, bà vẫn luôn biết chuyện này, nhưng ở trước mặt Dương Tuyết Oánh, bà vẫn luôn nở nụ cười, chưa từng nổi giận qua: “Mẹ thật sự rất thích cười!” Dương Tuyết Oánh nhớ lại dung nhan và nụ cười của mẹ: “Trước khi con đi ra cửa Mẹ vẫn luôn cười nói với con {Hôm nay Mẹ vẫn sẽ trừ gian diệt ác bắt người xấu!} mỗi

ngày Mẹ đều tràn đầy năng lượng như vậy, nụ cười sáng lạn như vậy, bất luận có bao nhiêu chuyện không vui đi nữa, chỉ cần nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt mẹ, có bao nhiêu chuyện không vui trong lòng con đều sẽ quên đi hết...”

“...” Dương Vệ Quốc hơi rên rỉ, đứng vậy! Ông thích nhìn nhất chính là nụ cười của bà, lúc vừa mới tiếp nhận công ty mỗi lần ông vì chuyện của công ty mà sút đầu mẻ trán, chỉ cần bà cười và nói với ông một câu cổ lên, ông liền có thể đem toàn bộ những chuyện không vui, tất cả những mệt mỏi toàn bộ đều quên sạch!

“Nhưng mà Mẹ thật sự vui về sao?” âm thanh Dương Tuyết Oánh bằng phẳng, nói những chuyện này giống như là đang nói đến ngày hôm qua đã ăn món gì vậy: “Người bạn mà bà tin tưởng nhất và người chồng mà bà yêu nhất ở cùng nhau, lại còn sinh ra một đứa con gái bằng tuổi với con gái bà, Mẹ vẫn sẽ vui sao? Nhưng mỗi ngày bà vẫn cười, nụ cười đẹp như vậy. Nhưng bà thật sự muốn cười sao? Đại khái là do bà ấy sợ sau khi con biết được người Ba mà con kính trọng nhất làm ra chuyện không có liêm sỉ như vậy sẽ bị tổn thương và thất vọng... bà ấy biết trong lòng Ba có người khác, cho nên bà ấy phải yêu con gấp đôi, bù đắp lại cho sự thiếu sót tình thương của Ba. Đại khái chính là vì chuyện này, Mẹ mới bị bệnh không dậy nổi... mỗi lần nghĩ đến đây, con đều rất đau lòng... thật sự rất đau lòng...”

“Oánh Oánh, là Ba có lỗi với hai Mẹ con con!” vành mắt của Dương Vệ Quốc đỏ lên.

“Không có gì cần phải xin lỗi cả!” Dương Tuyết Oánh nói tiếp: “Con hận Tô Thiển Liên, cũng hận Tô Lâm. Chuyện này con không thể lừa dối người khác cũng như tự lừa dối bản thân! Con hận bọn họ, chuyện này là suốt đời này đều không thể thay đổi. Con tuyệt đối không thể tiếp nhận bọn họ, con làm không được!” trên mặt Dương Tuyết Oánh mang theo một nụ cười nhạt, giọng điệu thẳng thắn và khẳng định: “Ba, đừng ép con... con thật sự làm không được!”

“Oánh Oánh, Ba không ép con! Ba không ép con!” Dương Vệ Quốc không nhịn được tự tát bản thân vài cái.

Hít thở sâu một hơi, Dương Tuyết Oánh tiếp tục nói: “Mẹ con chỉ có một đứa con gái là con, con không có biện pháp tiếp nhận Tô Lâm, nếu như Ba thật sự muốn bù đắp cho con, vậy thì xin hãy giữ nguyên tình trạng như bây giờ. Dương gia, chỉ có một đứa con gái là con được rồi!”

“Được được! Ba hứa với con!” nghe thấy yêu cầu của Dương Tuyết Oánh, Dương Vệ Quốc cõi lòng đầy sự áy náy lập tức gật đầu đáp ứng.

Sắc mặt hai mẹ con Tô Thiển Liên nhất thời biến sắc, chuyện này làm sao có thể! Tuyệt đối không được!

Sắc mặt Tô Lâm lại càng trắng bệch, lên trước liền muốn bắt lấy cánh tay Dương Tuyết Oánh, Dương Tuyết Oánh trực tiếp tránh khỏi, Tô Lâm theo đà mà ngã về sau: “Chị, chị sao lại đây em!”

“Chuyện tôi không làm, tôi tuyệt đối không nhận!” Dương Tuyết Oánh đứng dậy trực tiếp đi lên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Nói chuyện điện thoại, tiết mục sân khấu

Đóng cửa phòng lại, Dương Tuyết Oánh ngả lên chiếc giường mềm mại của mình. Cô vốn không hề làm theo toàn bộ những gì Lục An Nhiên đã nói, dù gì thì cô cũng không thể làm trái lương tâm của mình được, những chuyện như thế, cô không có cách nào làm được. Cô chỉ nghe theo 2/3 lời Lục An Nhiên, trước tiên đợi đến khi Dương Vệ Quốc lên tiếng mới trả lời, sau đó khuôn mặt mang theo nụ cười giọng nói trầm ổn mà nói ra hết những suy nghĩ ở trong lòng, theo trình tự mỗi lần hết hơi sẽ hít thở sâu giữ vững thanh âm...

Cô cảm thấy như vậy cũng không tệ lắm, cũng đạt được mục đích đầu tiên của cô, tạm thời như vậy là đủ rồi! Không cần đến mức phải sử dụng đến cách thức như thế, nghĩ đến đây, Dương Tuyết Oánh mang theo tia đắc ý, sau đó cầm lấy điện thoại gọi đến số mà trước đây Lục An Nhiên đã đưa cho cô.

“Alô?” Lục An Nhiên cũng vừa về đến nhà không bao lâu, lúc này đang ngồi trên ghế dựa, một tay cầm điện thoại áp vào lỗ tai, một tay mở lap top ra.

“Là tôi.” Dương Tuyết Oánh trả lời: “Tôi không làm theo đúng như lời của cậu.” Trong giọng điệu Dương Tuyết Oánh mang theo tia đắc ý.

“Ồ.” Lục An Nhiên thuận thực mở hòm thư email ra, sau đó tìm kiếm email chưa đọc.

“Hình như cậu chẳng có chút gì cảm thấy ngoài ý muốn cả?” Dương Tuyết Oánh cảm thấy giọng điệu của Lục An Nhiên rất bình tĩnh.

“Tại sao tôi lại phải cảm thấy ngoài ý muốn đối với những việc mà sớm đã biết trước được trình tự chứ?” khóe miệng Lục An Nhiên thất vọng mà miết miết cánh môi, Lâm Đạt vẫn chưa trả lời email, cô dường như cũng đã quen, mỗi sáng sớm trước khi xuất phát kiểm tra email một chút, về đến nhà kiểm tra thêm lần nữa... mỗi lần không nhìn thấy email trả lời của Lâm Đạt cô đều cảm thấy thất vọng...

“Cậu sớm đã đoán được ư?” về mặt Dương Tuyết Oánh vô cùng kinh ngạc: “Làm sao cậu có thể đoán được?”

“Cậu là một con người chính trực như vậy, làm sao có thể sử dụng thủ đoạn chỉ Tô Lâm mới biết chứ?” khóe miệng Lục An Nhiên dương lên, đây chính là cách thức mà kiếp trước Tô Lâm đã sử dụng để đối đầu với Dương Tuyết Oánh, mặc dù thất đức, nhưng thực sự lại là một diệu kế!

“Cậu thật hiểu tôi đó!” trong giọng nói của Dương Tuyết Oánh như mang theo chút trào phúng, chỉ là một người mới gặp lần đầu tiên, làm sao lại có thể hiểu rõ suy nghĩ của cô một cách chính xác như vậy? Nhất định là lừa cô!

“Không phải hiểu cậu, là hiểu Tiết Định An!” Lục An Nhiên nói tiếp: “Tiết Định An là người chính trực, cậu là cô em họ mà anh ấy thương yêu nhất, tuyệt đối cũng giống như vậy! Loại cách thức này, Tiết Định An nhất định cũng sẽ không sử dụng.” Lục An Nhiên căn bản là nói dối, cô làm gì hiểu Tiết Định An chứ, chỉ là kiếp trước cô thường xuyên nghe được những tin tức liên quan đến Dương Tuyết Oánh mà thôi.

“Hừ ~” nghe Lục An Nhiên khen ngợi Tiết Định An, Dương Tuyết Oánh vẫn rất đắc ý, người đó là người anh họ duy nhất của cô mà, là người mà kiếp này cô tin tưởng nhất đó!

“Còn có chuyện khác không?” Lục An Nhiên muốn gọi thêm một email cho Lâm Đạt, nhưng đánh chữ bằng một tay có chút không tiện liền muốn cúp điện thoại.

“Cái đó...” hai má Dương Tuyết Oánh ửng đỏ: “Cám ơn cậu...”

“...” Lục An Nhiên ngạc nhiên, khóe miệng vẽ lên một đường cong xinh đẹp: “Cám ơn bản thân cậu là được rồi! Đây là sau khi cậu cầu tôi mà có được!” câu cảm ơn này vẫn là nằm ngoài ý muốn của Lục An Nhiên.

“Hừ... đắc ý cái gì! Chắc!” hai má Dương Tuyết Oánh lại càng đỏ thêm, thật khó được là cô lại đi cảm ơn người khác đấy! Đặc biệt là người hôm nay đã chửi cô rất nhiều lần, tựa hồ như chưa từng nghe qua! Kết quả là người này lại làm ra bộ dạng đáng ghét như vậy!

“Tôi không có đắc ý gì cả, chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi.” Lục An Nhiên thu hồi bàn tay đang đặt trên bàn phím, trên mặt mang theo nụ cười, sau khi chuyện này qua đi, cô phát hiện cô thật sự rất thích cái người tên Dương Tuyết Oánh này. Vốn dĩ hoàn toàn chỉ là vì mặt mũi của Tiết Định An cô mới dự định giúp đỡ một tay, hiện tại cô thật sự xuất phát từ trong nội tâm ý muốn giúp đỡ cô. Một người thú vị như vậy, làm sao lại có thể bị đẩy ngã một cách bí thảm như thế? Huống hồ kiếp trước nhờ phúc của Sở Dao, cô còn nắm giữ được bí mật lớn nhất của Tô Lâm, một bí mật có thể khiến cho cô ta cả kiếp này không thể chuyển mình, chỉ là bí mật này, tạm thời cô không có dự định nói ra, vẫn còn chưa đến thời điểm nên nói ra...

“Cái gì ngoài ý muốn?” Dương Tuyết Oánh hỏi tới.

“Ngoài ý muốn là cậu cư nhiên lại cảm ơn tôi.” Khóe miệng Lục An Nhiên đắc ý cong lên.

“Cậu! Cậu xem thường ai vậy! Tôi cũng là người biết phân biệt tốt xấu đó!” âm thanh của Dương Tuyết Oánh không tự chủ được mà cao lên.

“Hít thở sâu... nhớ là nói chuyện phải trầm ổn!” Lục An Nhiên nhấn mạnh.

“Cậu!” Dương Tuyết Oánh thật sự cảm thấy có một loại cảm giác thất bại, lúc này lại còn nhấn mạnh cái gì mà nói chuyện phải trầm ổn: “Lục An Nhiên, cậu có phải là đắc ý quá rồi không? Cậu ghê gớm lắm sao?”

“Trước tiên cậu cố gắng học cho thật tốt để nâng thành tích lên sau đó hãy nói!” Lục An Nhiên nói: “Tôi đợi cậu ở lớp D!”

“Cũng chỉ là lớp D!” Dương Tuyết Oánh hừ lạnh nói: “Cậu lại chẳng phải lớp A!”

“Cậu đến cả lớp E còn không có tư cách đó!” trong giọng điệu của Lục An Nhiên không hề đem theo tia trào phúng, nhưng mỗi câu đều dè bẹp Dương Tuyết Oánh. Lục An Nhiên đương nhiên biết là cách phân lớp năm nay của Nhất trung không phải phân theo thành tích, nếu không thì Tần Thư Mặc cũng sẽ không trở thành bạn học ngồi sau cô, nhưng cô lại cứ thích kích thích Dương Tuyết Oánh như vậy.

“Cậu!” Dương Tuyết Oánh cảm thấy bản thân muốn nổi cáu.

“Có tâm tình cãi nhau với tôi còn không bằng đi đọc sách nhiều một chút!” Lục An Nhiên cầm quyển sách tâm lý học mới mua ngày hôm nay để ở bàn bên cạnh, lật giở hai trang, cảm thấy thật sự rất thú vị: “Tôi phải đi xem sách đây, bye bye!”

“Cậu! Lục! An! Nhiên! Cậu...” Dương Tuyết Oánh còn chưa nói xong thì đã nghe thấy âm thanh ngắt máy truyền lại từ đầu dây bên kia: “Tút, tut, tut...” Dương Tuyết Oánh ngây người 3 giây, một cổ tức giận phút chốc trào lên não, Lục An Nhiên này quá kiêu ngạo đi! Quá đáng! Học tốt thì có gì đáng gờm cơ chứ? Không phải chỉ làm xem sách thôi sao! Ai sợ ai! Hừ! Dương Tuyết Oánh cuộn ở trên giường như một con mực sau đó xoay người ngồi dậy, tùy tiện ngồi ở trên bàn học, lấy ra tài liệu dạy học của Nhất trung, mặc dù cô không tham gia kỳ huấn luyện quân sự, nhưng hôm lên báo danh cũng phải mang sách về, lật từng trang từng trang, Dương Tuyết Oánh cảm thấy đầu óc càng ngày càng nặng nề, tầm nhìn càng ngày càng mờ hồ... rất... rất muốn ngủ... chưa đến mười phút, liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Có người... trời sinh thật sự không thích hợp để đọc sách...

Mà vách tường phía bên ngoài, Tô Lâm dán tai vào sát tường cẩn thận thu hết toàn bộ âm thanh trong phòng vào tai, ánh mắt càng thêm tàn nhẫn, à ta liền biết, loại hàng hóa ngu xuẩn như Dương Tuyết Oánh hôm nay biến thành bộ dạng như vậy, chắc chắn có người giật dây đằng sau! Lại không thể ngờ rằng chính là người mà hôm nay đã gặp – Lục An Nhiên!

Lục An Nhiên đáng chết này, ngày xưa không oán hôm nay không thù cư nhiên lại làm hỏng chuyện tốt của à! Thù này, à nhất định phải báo!

Lục An Nhiên, cô đợi đó!

“Ắt xì...” Lục An Nhiên đang ngồi xem sách đột nhiên hắt hơi hai cái, một nhớ hai chữ ba cần nhân... không biết là ai đang chữ cô... bất đắc dĩ mà nhún nhún vai, Lục An Nhiên tự giải thích: người ở đằng sau chữ cô cũng không ít...

Chớp mắt liền đến thứ Hai, vừa đến lớp Lục An Nhiên liền thông báo cho Kỳ Linh thông tin mà tuần trước Long Ngọc Tinh đã nói với cô.

“Thật sao?” hai mắt Kỳ Linh phát sáng: “Tuần cuối cùng không cần tham gia quân huấn?”

“Nếu như... có thể lên diễn...” Lục An Nhiên bổ sung thêm những chữ quan trọng nhất mà Kỳ Linh đã bỏ qua.

“Có thể không cần quân huấn...” Kỳ Linh đương nhiên đã cảm thấy phiêu phiêu, hiện tại đối với cô mà nói, không cần tham gia quân huấn tuyệt đối là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới này!

“Vậy cậu muốn tham gia không?” Lục An Nhiên hỏi.

“Muốn muốn muốn! muốn tuyệt đối!” Kỳ Linh hưng phấn bắt lấy hai tay của Lục An Nhiên nói: “An Nhiên, cậu thật sự là cứu tinh của mình nha!”

“Ồ...” Lục An Nhiên cười: “Cứu tinh gì đó... có hơi quá rồi!”

“Làm sao có thể!” Kỳ Linh lắc đầu nói: “Cứu tinh vĩ đại!” sau đó lại có chút bối rối: “Chỉ là, không biết phải diễn tiết mục, lời kịch có nhiều không?”

“Tiết mục là, lời kịch của nữ chính không nhiều lắm.” Ánh mắt Lục An nhiên trở nên âm trầm, lời kịch thật sự không nhiều, lúc đầu cô sợ bản thân sẽ gây ra sơ sót gì, vì thế đọc đi đọc lại rất nhiều lần, nhiều lần đến nỗi đạt đến cảnh giới là cho đến hôm nay cô vẫn chưa quên được... nhưng Sở Dao... chân mày Lục An Nhiên cau chặt lại: “Kỳ Linh, cậu phải cố lên nhé!”

“Ừm ừm!” Kỳ Linh nắm chặt nắm tay về mặt hùng tâm tráng trí, cô nên cố gắng nỗ lực mới đúng!

“Lớp trưởng!” lúc này, nữ sinh ngồi ngay cửa ra vào nắm chặt tay ánh mắt từng trận từng trận phát sáng âm thanh hơi hơi run rẩy kêu lên: “Hội học sinh có người tìm!”

Lục An Nhiên nhìn ra cửa, nhìn thấy Long Ngọc Tinh đang đứng ngoài đó, cô cười một cái đứng dậy đi ra cửa: “Long học trưởng!”

“Đây!” Long Ngọc Tinh đem phần tài liệu thông báo đưa vào tay của Lục An Nhiên: “Quy tắc tranh cử và kịch bản vở kịch, em xem một chút đi!”

“Dạ.” Lục An Nhiên lật đầu, nhìn vào phần tài liệu được ghép lại bằng ba tờ giấy, nhìn thấy tên vở kịch và nội dung phần tranh cử vòng loại, Lục An Nhiên cảm thấy trong lòng hết sức nặng nề, ký ức của kiếp trước, cái loại cảm giác thất vọng không cam và nuối tiếc lại lần nữa tuôn trào trong đầu, làm cho Lục An Nhiên không nhận được cau mày.

“...” chú ý đến sắc mặt Lục An Nhiên thay đổi, Long Ngọc Tinh đặt tay lên đầu Lục An Nhiên vỗ nhẹ.

“Long... Long học trưởng...” Lục An Nhiên sững sốt tránh khỏi bàn tay ấy, sau đó ngẩng đầu đối diện với đôi đồng tử màu nâu của Long Ngọc Tinh: “Anh, tại sao anh lại cứ thích sờ đầu của em!”

“Bởi vì em rất giống Tuyết Lị, cho nên anh không tự chủ được...” Long Ngọc Tinh cười mỉm thành thật trả lời.

“Tuyết Lị là ai?” Lục An Nhiên hơi hơi nhíu mày.

“Tuyết Lị là...” Long Ngọc Tinh còn chưa nói xong, liền bị một thanh âm hỗn hển cắt ngang.

“Cái đó... cái kia...” hai má Nhạc Ngưng San hồng hào, bộ dáng hít thở không thông vì chạy vội, tập tài liệu thông báo này đáng lý là do cô ta đưa đi, kết quả lại bị Long Ngọc Tinh dành đi đưa tới, cô ta liền biết đại sự không tốt! Tuyệt đối, tuyệt đối không hi vọng Long Ngọc Tinh sẽ tiếp xúc nhiều với Lục An Nhiên, cô ta không thích! Cô ta tuyệt đối không muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Là ai đàm tiếu, đại hiệp diễn xuất

“Nhạc học tỷ, chị không sao chứ...” Lục An Nhiên ngây người khi nhìn thấy Nhạc Ngưng San chạy đến nỗi hít thở không thông như vậy: “Chị muốn thông báo chuyện gì sao?”

“Chuyện đó...” làn da trắng nõn trên mặt Nhạc Ngưng San phủ thêm một lớp mây hồng: “Chỉ đến đây là để hỏi lớp em ai báo danh.” Cô ta làm gì có chuyện gì chứ, cô ta chỉ là không muốn Lục An Nhiên tiếp xúc với Long Ngọc Tinh mà thôi: “Mỗi lớp chỉ có một người, lớp em là em sao?”

“Lớp em là Kỳ Linh báo danh.” Lục An Nhiên nói: “Ủy viên văn nghệ của lớp.”

“Em không báo danh?” Nhạc Ngưng San cảm thấy có chút kỳ quặc, mặc dù có điểm không cam tâm, nhưng khí chất và vẻ đẹp bên ngoài của Lục An Nhiên đều rất được, cũng là người được lựa chọn làm vai nữ chính nhiều nhất trong Hội học sinh. Hiện tại nghe thấy Lục An Nhiên không báo danh, vẫn có chút cảm giác tiếc nuối.

“Không ạ, học tỷ cũng biết, nửa cuối tháng 9 nhà hàng mới ở Tân Đông phải bắt đầu trang trí rồi, chỉ còn lại một tuần thôi, nửa tháng sau em liền bắt đầu bận rộn, căn bản là không có thời gian tập luyện gì đó.” Lục An Nhiên mỉm cười giải thích.

“Như vậy sao...” Nhạc Ngưng San tự nhiên biết được chuyện của Lục An Nhiên, thứ Bảy cũng gặp mặt Lục An Nhiên ở công ty thiết kế.

Nghe thấy hai người nói đến vấn đề nhà hàng mới ở Tân Đông, trong mắt Long Ngọc Tinh chợt có một tia thần sắc lướt qua mà không ai phát hiện ra.

“Nhạc học tỷ còn có chuyện gì khác sao?” âm thanh Lục An Nhiên vừa phát ra, tiếng chuông báo vào học đúng giờ vang lên.

“Không có chuyện gì nữa.” Nhạc Ngưng San vốn dĩ không hề có chuyện gì: “Về lớp học thôi!”

“Ừm.” Lục An Nhiên liền vẫy vẫy tay với hai người sau đó xoay người đi vào lớp học.

Long Ngọc Tinh vươn tay ra từ đằng sau một tay ôm lấy hai vai của Lục An Nhiên, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Anh vẫn cảm thấy nữ chính nên là em đóng mới đúng.” Sau khi nói xong liền thu hồi lại cánh tay, lại vuốt ve đầu Lục An Nhiên lần nữa.

Sống lưng Lục An Nhiên tê cứng quay đầu lại ngai ngùng cười với Long Ngọc Tinh, sau đó bước vào lớp học.

Sau khi Lục An Nhiên đi vào lớp, Long Ngọc Tinh xoay người rời khỏi, sắc mặt Nhạc Ngưng San trắng bệch đi theo sát phía sau Long Ngọc Tinh, khi đến khúc ngoặt của hành lang, Tần Thư Mặc vác cặp chạy vội lên lầu, ánh mắt của hai người chạm vào nhau trong phút chốc sau đó hai người lướt qua vai nhau.

“Cái đó...” lúc hai người đi đến trước cửa lầu một, Nhạc Ngưng San đột nhiên mở miệng nói: “Mình cảm thấy cậu vẫn là không nên tiếp xúc quá nhiều với Lục An Nhiên tốt hơn! Dù gì thì chúng ta cũng là người phụ trách lớp D, sẽ có người ở sau lưng đảm bảo...”

“Ai có ý kiến thì cứ để bọn họ trực tiếp đến tìm tôi nói chuyện!” thần sắc Long Ngọc Tinh lạnh lùng, một tia dịu dàng cũng không nhìn thấy được như lúc ở bên cạnh Lục An Nhiên.

“Cái này...” Nhạc Ngưng San kinh ngạc, toàn bộ lời nói đều bị ngăn lại, ai sẽ có ý kiến với Long Ngọc Tinh chứ? Anh ấy chói mắt như thế, ưu tú như thế, nhận được nhiều sự chú ý của người khác như thế. Mặc dù gia thế của anh ta so với cô ta cách rất xa, nhưng Nhạc Ngưng San cũng không hề để ý, cô ta đồng ý gả cho anh!

Long Ngọc Tinh không để ý đến Nhạc Ngưng San nữa, mà là bước nhanh quay về lớp học.

Một buổi sáng học hành trôi qua, lúc Lục An Nhiên cùng mọi người vừa đến nhà ăn, một tia sấm sét xẹt qua cơn gió mạnh ập tới, tiếp đó là những hạt mưa nặng trĩu đột nhiên hạ xuống.

Nhìn thấy cơn mưa to đột nhiên đến này, cảm giác đầu tiên của các bạn học sinh chính là: “Buổi chiều không cần học quân sự nữa! Muôn năm!” mà điều thứ hai họ nghĩ đến chính là: “Chết rồi! Không đem theo dù! Lát nữa làm sao về lại lớp học đây!”

Lục An Nhiên nhìn thoáng qua Sở Dao đang từ đằng xa hướng phía cô đi tới, lại liếc qua cơn mưa ngoài cửa sổ, khoe miệng lộ ra một độ cong xinh đẹp, cơn mưa này cũng đáng để thưởng thức lắm! “An Nhiên! Mau qua bên này ngồi!” Kỳ Linh bung lấy khay cơm trước tiên giành một cái bàn nằm ngay cửa sổ sát đất của nhà ăn, ngoài ra còn nói với một nam sinh khác muốn ngồi vào bàn: “Xin lỗi, bàn này có người rồi!” nam sinh đó nghe thấy sau đó gạt đầu bung khay cơm đi chỗ khác.

Lục An Nhiên bung khay cơm đi qua ngồi vào vị trí đối diện với Kỳ Linh, ngoài đầu nhìn cánh cửa sổ sát đất, trên mặt kính cửa sổ sát đất hiện lên bóng dáng của Tần Thư Mặc, cậu ta ngồi vào vị trí bên cạnh cô, tiếp theo đó Sở Dao cũng đến. Nhìn thấy sự sắp xếp vị trí ngồi của bàn này, Sở Dao rõ ràng thập phần không vừa lòng, ả ta vốn dĩ cho rằng nếu không thể ngồi ở vị trí đối diện Lục An Nhiên, ngồi kế bên cô cũng được! ai biết là lại phải ngồi ở chỗ chéo đối diện Lục An Nhiên...

Đem thần sắc trong mắt Sở Dao thu hết vào đáy mắt, khoe miệng Lục An Nhiên hơi hơi lộ ra một nụ cười nhạt, thời điểm Sở Dao muốn mở miệng nói chuyện cô lại đúng lúc nói: “Cơn mưa này lớn thật nha!”

“Đúng đó! Giống như sẽ mưa đến lúc tan học luôn vậy!” Kỳ Linh phối hợp nói, ánh mắt thoáng liếc qua Sở Dao người không mời mà đến đang đứng bên cạnh.

“Tiếng sét cũng lớn! Kỳ Linh cậu tin lượt nhân quả không?” Lục An Nhiên tiếp tục nhìn ra cửa sổ sát đất nói.

“Cái gì mà lượt nhân quả?” Kỳ Linh hỏi.

“Làm chuyện sai trái bị sét đánh hay gì đó!” lời nói Lục An Nhiên vừa dứt, ngoài cửa sổ liền vang lên một tiếng sét đánh, ngay sau đó một đạo tia chớp xẹt qua bầu trời kéo dài đến vô tận.

“...” sắc mặt Sở Dao đại biến, cảm thấy lời của Lục An Nhiên như là đang nói với ả, nhưng bây giờ Lục An Nhiên vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, vốn không hề nhìn ả mà! Nuốt nước bọt, Sở Dao kêu lên tên của Lục An Nhiên: “An Nhiên! Cậu ở đây à! Mình tìm cậu mãi!”

“Hửm?” Lục An Nhiên xoay đầu lại làm ra vẻ mặt kinh ngạc: “Sở Dao? Cậu tìm mình có chuyện gì sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lục An Nhiên, Sở Dao liền khẳng định lúc này Lục An Nhiên không phải nói ả, ổn định tinh thần ngồi xuống vị trí kế bên Kỷ Linh nói: “Vỡ kịch đó lớp cậu là do cậu diễn sao?”

“Không phải.” Lục An Nhiên nói: “Là Kỷ Linh.”

Nhìn Kỷ Linh ngồi bên cạnh, Sở Dao cũng có hơi kinh ngạc, ả còn cho rằng sẽ là Lục An Nhiên: “VẬY... vậy sao...”

“Sao thế?” Kỷ Linh có chút không vui: “Làm cậu thất vọng sao?”

“Hi hi, Kỷ Linh cậu thật biết nói đùa!” Sở Dao giả bộ cười hi hi nhìn Lục An Nhiên nói: “An Nhiên, gần đây mình nghe không ít tin đồn về cậu đó!”

“Không phải cậu luôn miệng nói cậu là bạn thân của Lục An Nhiên à?” sự thật là trong lòng Kỷ Linh không hề thích Sở Dao: “Tại sao chuyện của Lục An Nhiên, cậu lại còn phải nghe người khác nói? Lại còn tin đồn gì đó? Hơ hơ!”

Bị Kỷ Linh dùng những lời nói như vậy nói lại, nét mặt Sở Dao lập tức đen xuống, Kỷ Linh đáng chết này!

“Kỷ Linh!” Lục An Nhiên hơi cau mày: “Đừng nói Sở Dao như vậy!” Lục An Nhiên nhìn thấy sắc mặt Sở Dao không đúng, lo lắng chuyện cũ lặp lại, cô không hi vọng Kỷ Linh sẽ gặp phải chuyện nguy hiểm.

“Hử!” bị Lục An Nhiên phê bình một câu, Kỷ Linh quay đầu đi, cô biết chuyện trước đây của Lục An Nhiên và Lâm Đạt, bây giờ trong lòng suy nghĩ cũng biết là Lục An Nhiên lo lắng cho sự an toàn của cô, bởi vậy cũng không vì lời nói của cô mà lộ ra biểu tình bất mãn gì, chỉ là vẫn cảm thấy không vui khi Sở Dao ngồi bên cạnh, cô thật sự thật sự không hề thích Sở Dao!

Nhìn thấy Lục An Nhiên mắng Kỷ Linh như vậy, trong lòng Sở Dao một trận đắc ý, sao nào, Lục An Nhiên vẫn thiên vị cho ả mà! Cho Kỷ Linh một cái liếc mắt thẳng lợi, Sở Dao lại tìm về tự tin lúc trước, Lục An Nhiên vẫn đúng là đứa ngốc dễ bị lừa bịp: “An Nhiên, nghe nói quan hệ của cậu với Long học trưởng không tệ nhỉ!”

“Quan hệ của cậu với người phụ trách lớp cậu tệ lắm sao?” Lục An Nhiên không hề trả lời mà hỏi ngược lại một câu.

“Cái này...” Sở Dao sùng sốt, ngại ngùng cười: “Quan hệ đương nhiên là rất tốt!”

“Vậy không phải rồi sao!” Lục An Nhiên nói: “Lớp trưởng của các lớp đều có quan hệ rất tốt với người phụ trách lớp họ mà! Chuyện này không hề có vấn đề gì chứ!”

“Không... không vấn đề.” Sắc mặt Sở Dao ngưng trọng, trên mặt không dễ nhìn cho lắm, vốn dĩ muốn chèn ép Lục An Nhiên một chút, liền không nghĩ là bị Lục An Nhiên dùng hai ba câu giải quyết vấn đề: “VẬY, mình nghe nói cuối tuần này, Long thị muốn mở tiệc khiêu vũ, cậu có đi không?”

“Không chắc lắm.” Lục An Nhiên đương nhiên sẽ đi! Nhưng khi đối mặt với Sở Dao, cô cũng không thể nói ra hết toàn bộ.

“Hôm đó có việc sao?” Sở Dao hỏi, ả ta muốn để cho Lục An Nhiên tham gia, nếu không làm sao ả thực hiện được kế hoạch của mình cơ chứ!

“Không chắc.” Lần thứ hai Lục An Nhiên lại nói một câu không chắc: “Ngày nào cũng bận như vậy, ai biết được ngày nào sẽ có việc chứ! Cũng chỉ là một bữa tiệc khiêu vũ, lúc có việc, tự nhiên sẽ để cho người khác đi thay mình! Ví dụ như chị họ An Hân hay ai đó!”

Trước mặt Sở Dao sáng ngời, đúng ha! Nếu như Lục An Nhiên không đi, ả ta còn có thể kiếm Lục An Hân mà! Trí tuệ của Lục An Hân này mặc dù cao hơn Lục An Nhiên rất nhiều, nhưng vẫn là một loại ngu xuẩn, chỉ cần tăng bốc cô ta mấy câu, cô ta tự nhiên sẽ cao cao tại thượng mà đáp ứng yêu cầu của Sở Dao! Hiện tại vẫn còn một điều khó khăn, chính là vấn đề lễ phục. Một bộ lễ phục một đời chỉ được mặc một lần, bộ lễ phục lấy từ Lục An Nhiên lần trước đã mặc rồi, hiện tại mặc nó cũng chỉ mang lại ánh mắt chê bai của người khác, lễ phục mới mặc dù Sở Vạn Hái cũng có thể mua cho ả, nhưng cấp bậc đương nhiên không thể so sánh được với lễ phục của Lục An Nhiên! Nghĩ lại bộ lễ phục mà lần trước Lục An Nhiên mặc, ả ta thật sự hận đến nỗi chân răng ngứa ngáy. Nghĩ đến đây, Sở Dao lại bày ra bộ mặt mỉm cười: “An Nhiên, mình có một yêu cầu hơi quá đáng một chút!”

“Nói.” Lục An Nhiên buông đầu xuống, cô ăn no rồi.

“Cái đó... bữa tiệc khiêu vũ cuối tuần này mình cũng sẽ tham gia, nhưng bộ lễ phục mình mua lần này không vừa vặn cho lắm, cậu xem...” Sở Dao bày ra bộ dáng muốn nói lại thôi, lại đem biểu tình này diễn thật sinh động, tựa như chỉ cần Lục An Nhiên mở miệng cự tuyệt, ả ta liền lập tức có thể rơi nước mắt.

“Đúng rồi!” Lục An Nhiên đột nhiên vỗ tay một cái trên mặt lộ ra một vẻ khó xử: “Sở Dao, thời gian này mình sắp phải chuẩn bị trang trí cho nhà hàng mới rồi! Số tiền mà Lục thị phát xuống căn bản không đủ để sử dụng! Cậu xem nếu như có thể, cậu có thể đem số tiền mà cậu mượn mình mấy năm nay

trả lại không... không cần nhiều, một nửa là được!” Lục An Nhiên nhìn thẳng vào hai mắt của Sở Dao, hai tay chụm lại trước cằm một bộ dáng thành khẩn.

“Minh...” Sở Dao kinh ngạc, muốn tiền? à ta không có! à ta không có tiền, một cái cũng không có! Có cũng sẽ không đưa cho Lục An Nhiên!

“Không được sao?” trên mặt Lục An Nhiên không che giấu được sự thất vọng, diễn xuất đó so với Sở Dao còn cao hơn mấy phần.

“Minh... mình còn chưa ăn cơm! Cũng sắp tới giờ vào học rồi!” hai tay Sở Dao chống lên mặt bàn lập tức đứng dậy, nụ cười chật vật, xoay người rời đi.

“Hừ.” Lục An Nhiên coi khinh cười.

“Chiều này dùng rất đẹp nha!” Kỷ Linh giờ ngón cái của cô ra.

“Nhanh trí đó!” Tần Thư Mặc cũng cười, anh cũng không thích Sở Dao, loại cảm giác không thích từ lần đầu gặp mặt.

“Đâu có đâu có! Quá khen quá khen!” hai tay Lục An Nhiên chấp tay lại giờ lên bày ra bộ dáng đại hiệp, mọi người nói quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Kịch bản câu chuyện, là một cơ hội

Sau khi Sở Dao rời khỏi không bao lâu cơn mưa cũng nhỏ đi rất nhiều, mọi người nhân cơ hội này chạy về lớp học, cũng may là nhà ăn cách khu nhà học không xa, chạy nhanh một chút cũng rất nhanh tới.

Tiến vào lớp học, Lục An Nhiên lắc mạnh hắt văng những giọt nước trên đầu ra, chơi đùa với Kỷ Linh một lúc.

Loa phát thanh cũng thông báo vì lí do trời mưa nên buổi học quân sự buổi chiều chuyển thành tiết tự học, mặc dù mọi người đều bị mưa ướt, nhưng có kết quả tốt như vậy, ai cũng đều vui mừng.

Kỷ Linh một tay chống cằm, một tay cầm lấy tập tài liệu mà sáng nay Long Ngọc Tinh đã đưa tới nói: “An Nhiên, tiết mục cậu có biết không?” Cô vẫn cứ nghĩ sẽ là , , hay gì đó, đây là mấy tiết mục thường hay được đưa vào vở kịch... tiết mục đến nghe cô vẫn chưa nghe qua.

“là tác phẩm của Thái Tề Trị.” Lục An Nhiên nhớ lại nói: “Nội dung của câu chuyện có liên quan đến việc tin tưởng nhau.”

“Thái Tề Trị? Là người viết xong bộ liên tự sát tác giả thuộc ư” Tần Thư Mặc chen vào nói.

“Đúng.” Lục An Nhiên gật đầu.

“Nhân vật tranh diễn sẽ là em gái của Mai Lạc Tư.” Kỷ Linh nói.

“Đúng, lời kịch không nhiều.” Lục An Nhiên nói: “Chính là một màn nói về cảnh Mai Lạc Tư về nhà, còn có một màn nói về hôn lễ, sau cùng liền hết. Nhưng đối với yêu cầu về diễn xuất cũng rất cao.”

“Vậy à!” Kỷ Linh năn nỉ nói: “An Nhiên, cậu có thể luyện tập với mình không!”

“...” Lục An Nhiên kinh ngạc, sau đó cười mỉm: “Nếu như thời gian cho phép.”

“Muôn năm!” Kỷ Linh cười liền muốn sà vào người Lục An Nhiên.

“Dừng dừng dừng!” Lục An Nhiên vội vàng giương tay ngăn lại: “Cậu ướt như chuột lột ấy hay là quên đi!” Kỷ Linh chạy chậm hơn so với Lục An Nhiên nhiều, vì thế trên người cũng bị ướt nhiều hơn, hiện tại cô à thấy ủy khuất mà bủn rủn, cô cũng không muốn chân ngắn mà! Hừ...

“Nhưng mà...” Tần Thư Mặc nói: “Mình nhớ là câu chuyện xảy ra vào thời kỳ văn minh của Hy Lạp, và lại lúc Mai Lạc Tư bỏ chạy cũng không có mặc đồ... cái này làm sao mà diễn...”

“Sẽ có nghệ thuật gia công che đấy!” Lục An Nhiên cười nói, vấn đề này, kiếp trước lúc cô đọc kịch bản cũng có nghĩ đến.

“Buổi phỏng vấn sẽ diễn ra vào buổi chiều thứ Sáu, mình hồi hộp quá!” Hai tay Kỷ Linh nắm lại nói: “An Nhiên hay là bây giờ cậu luyện tập với mình nhé.”

“Cũng được.” Tần Thư Mặc gật đầu nói: “Dù gì cách giờ vào lớp vẫn còn một đoạn thời gian.”

“Được!” Lục An Nhiên cũng gật đầu.

“Vậy mình bắt đầu nhé!” Kỳ Linh thanh thanh giọng nói: “Anh, sao anh lại về rồi? Không phải tối nay anh mới về tới sao? Anh...”

“Dừng!” Lục An Nhiên ngăn lại nói: “Đoạn này giọng điệu phải dồn dập một chút, Mai Lặc Tư là tập tễnh đi vào cửa đó, cả người đều mệt mỏi. Em gái rất lo lắng cho Mai Lặc Tư, lúc hỏi giọng điệu phải dồn dập và lo lắng, và lại lần này Mai Lặc Tư về là để mua những thứ cần cho hôn lễ.”

“Ồ...” Kỳ Linh gật đầu lần nữa dựa theo kịch bản mà nói: “Anh, sao anh lại về rồi? Không phải tối nay anh mới về tới sao? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì, trong thành còn có việc chưa làm xong, còn phải nhanh chóng quay lại thành một chuyến. Ngày mai liền phải tổ chức hôn lễ cho em. Việc này phải tổ chức sớm một chút được không?” Lục An Nhiên đọc đoạn đối thoại của Mai Lặc Tư, giọng điệu đầy mệt mỏi đem những lo lắng và nỗ lực che giấu của Mai Lặc Tư lúc đó diễn đến giống như đúc. Kỳ Linh dựa theo kịch bản hỏi cúi đầu, cần mẫn.

“Phụt...” Lục An Nhiên không nhịn được mà cười ra tiếng: “Kỳ Linh cậu là đứa bé trộm ăn kẹo sau đó lo sợ bị người ta phát hiện sao?”

“Không được cười người ta nha!” Kỳ Linh kháng nghị nói: “Vậy chúng ta đổi vai một chút, cậu diễn em gái, cũng để cho mình học hỏi một chút!”

“Được thôi...” Lục An Nhiên bắt đầu đi lắc đầu.

“Haizz haizz... bắt đầu thôi!” Kỳ Linh bày kịch bản lên bàn trước mặt.

“Anh, sao anh lại về rồi? Không phải tối nay anh mới về tới sao? Xảy ra chuyện gì sao?” âm thanh Lục An Nhiên dồn dập mà kinh ngạc, hai tay chấp lại trước ngực vẻ mặt lo lắng.

“Không có chuyện gì, trong thành còn có việc chưa làm xong, còn phải nhanh quay lại thành một chuyến. Ngày mai liền phải tổ chức hôn lễ cho em. Việc này phải tổ chức sớm một chút được không?” Kỳ Linh dựa theo ngữ điệu và thần thái lúc này mà Lục An Nhiên đã làm để nói câu này.

“...” Lục An Nhiên không nói gì, mà là hơi cúi đầu, cần mẫn, sống mũi lưu chuyển, hai má hơi đỏ lên. Bộ dáng đó thập phần giống như thiếu nữ đợi gả trong lòng đầy tâm sự.

“Em không vui sao? Ngay cả bộ áo cưới xinh đẹp của em cũng đã mua về rồi. Mau, bây giờ em mau đi thông báo cho toàn bộ người trong thôn, nói với bọn họ là hôn lễ sẽ được tổ chức vào ngày mai.” Kỳ Linh cảm giác như bản thân bị diễn xuất của Lục An Nhiên dẫn dắt, ngay cả cô cũng nhập vào màn diễn này.

“Tại sao lại không vui?” Lục An Nhiên có chút vui sướng, tuy nhiên lại vì sự nhút nhát và nhẫn nhịn của bản thân càng làm cho vai diễn em gái này sống động như thật.

Kỳ Linh cũng nhìn đến ngây ngốc, qua một lúc mới mở miệng nói: “An Nhiên, hay là cậu tham gia tranh diễn đi!”

“Hả?” Lục An Nhiên phát tay từ chối nói: “Không có thời gian.”

“Thật đáng tiếc! rõ ràng cậu diễn tốt như vậy!” Kỳ Linh bày ra bộ mặt đáng tiếc.

“Cậu có thể mà!” Lục An Nhiên hơi cười mỉm, chỉ có cô mới biết, để đem vai diễn em gái này diễn trọn vẹn như ngày hôm nay, cô đã bỏ ra biết bao nhiêu nỗ lực. Nhưng mà tất cả cũng đã là quá khứ, cũng kệ thôi.”

“An Nhiên, cậu có thể đi làm diễn viên rồi!” Tần Thư Mặc cười nói.

“Hơ hơ... Minh không có hứng thú đó.” Lục An Nhiên nhún vai, liền tiếp tục hướng dẫn câu từ, thần thái và hành động cho Kỳ Linh. Một lần lại một lần, không chê không phiền.

Đến chiều thứ Sáu, Lục An Nhiên cùng Tần Thư Mặc mang theo Kỳ Linh đi đến phòng Hội học sinh, lúc bọn họ đến, những người khác đều đã yên vị. Sau khi ngồi vào vị trí, Phụng Lập Hành nhìn khắp một vòng nói: “Lần này là kỷ niệm ngày thành lập trường Nhất trung lần thứ 100, rất nhiều chính khách cũng sẽ đến đây, cho nên vở kịch lần này rất được phía nhà trường coi trọng, mà trong quá trình lựa chọn nhân vật chúng tôi cũng sẽ làm rất nghiêm khắc.”

“Cho nên, những học sinh không được lựa chọn cũng không nên buồn bã, không phải do các bạn không đủ ưu tú, mà là yêu cầu lần này thật sự nghiêm khắc.” Hoàng Oanh bổ sung: “Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu từ lớp A năm 2 nhé!”

Những học sinh của năm 2 bắt đầu lên diễn, có cạnh tranh vai diễn Mai Lặc Tư, vai diễn của Tác Lợi Nô Thử Ô Tư, cũng có tranh vai diễn của Quốc Vương, đương nhiên nữ sinh sẽ thống nhất tranh vai nữ chính cô em gái.

Vào thời điểm học sinh của năm 2 (ở đoạn này theo bản tiếng trung tác giả ghi là năm 1, nhưng hiện tại đang là năm 2 diễn nên mình nghĩ tác giả ghi nhầm hay gì đó) lên biểu diễn, Lục An Nhiên nhìn khắp phòng cũng không thấy bóng dáng của Long Ngọc Tinh, trong lòng có chút kỳ quái, nhưng cũng không quá để ý cho lắm.

Sau khi năm 2 biểu diễn xong liền đến lượt năm 1, người đầu tiên ra diễn chính là Sở Dao của lớp A năm 1, cô ta rất thuộc lòng lời kịch, thần thái cũng không có gì sai sót. Những người làm giám khảo của Hội học sinh không nhịn được mà nhất nhất gật đầu.

Người cuối cùng chính là Kỳ Linh của lớp D, trước khi lên diễn, Kỳ Linh nắm lấy tay của Lục An Nhiên, mà Lục An Nhiên cũng dùng sức nắm lại Kỳ Linh và nở một nụ cười tích cực mạnh mẽ cổ vũ cô, năm ngày này, mỗi ngày cô đều cùng với Kỳ Linh tập luyện một hồi, Kỳ Linh cũng rất cố gắng, mỗi một thần thái giọng điệu cũng đều học giống Lục An Nhiên như đúc.

Câu đầu tiên sau khi Kỳ Linh lên biểu diễn đều đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, cơ thể của cô vốn dĩ đã không cao, nhìn qua liền giống bộ dáng của một cô em gái, bất luận là lo lắng hay là thẹn thùng, phối hợp với biểu tình trên khuôn mặt đều rất phù hợp, sau khi biểu diễn của Kỳ Linh kết thúc đã lấy được rất nhiều tiếng vỗ tay trong phòng, nhân vật em gái này, không cần nghĩ cũng biết là sẽ thuộc về Kỳ Linh rồi!

Kỳ Linh mang theo vẻ mặt xấu hổ quay lại chỗ ngồi bên cạnh Lục An Nhiên.

Hội học sinh tạm thời họp với nhau sau đó công bố danh sách diễn viên được lựa chọn ngay tại văn phòng, nam chính là lớp trưởng lớp C, nhân vật nữ chính vai em gái chính là Kỳ Linh, mà chú rể chính do Phụng Lập Hành đến diễn... những nhân vật chính đã được phân vai xong, những nhân vật khác đều do tổ văn nghệ lựa chọn.

Tất cả những nhân vật đều được sắp xếp thỏa đáng, tuyên bố tan họp. Lục An Nhiên và Kỳ Linh nắm tay nhau đi ra khỏi phòng, Tần Thư Mặc đi theo sau bọn họ khỏe mắt mang theo ý cười.

Sở Dao từ đằng xa nhìn bóng lưng của hai người, tựa như sắp nghiền nát một chiếc răng làm bằng bạc. À ta nhất định phải lấy được vai diễn nhân vật chính! Bất kể sử dụng thủ đoạn gì! Nghĩ như vậy, à ta bước nhanh lên phía trước kêu lên: “Kỳ Linh!”

Đám người Kỳ Linh dừng bước chân quay lại nhìn Sở Dao: “Cái gì?”

“Chúc mừng cậu lấy được vai diễn nhân vật em gái!” Sở Dao cười phóng khoáng ngọt ngào.

“Cho nên?” Kỳ Linh biết là Sở Dao không đơn giản chỉ đến chúc mừng cô hay gì đó, loại chuyện này không phải loại việc mà Sở Dao sẽ làm, vì thế đợi Sở Dao nói hết những lời tiếp theo.

“Ồ.. Cái đó, vở kịch sân khấu lần này quan trọng như vậy, hay là mình cùng cậu luyện tập nhé! Dù gì thì mình cũng có thời gian!” Sở Dao cười mỉm nói.

Lời nói của Sở Dao khiến cho Lục An Nhiên hơi chau mày, cùng với những lời mà kiếp trước Sở Dao đã nói giống như đúc! Thật sự buồn nôn!

“Không cần đâu.” Kỳ Linh từ chối thẳng thừng: “Mình có một người bạn vạn năng là Lục An Nhiên rồi, không cần cậu giúp!” Kỳ Linh lôi kéo Lục An Nhiên bên cạnh nói: “Bọn mình về lớp học đây!” liền quay thân kéo người đi, không cho Sở Dao có cơ hội nói tiếp.

Sở Dao cắn răng hai tay nắm quyền, cả khuôn mặt không cam tâm. Nhân vật này vốn dĩ chính là của à! Thì đáng lý phải là của à! Nghĩ làm như vậy à liền không có biện pháp rồi sao? Trong mắt Sở Dao phủ lên một mảnh ác ý, sau đó quay về văn phòng Hội học sinh, những thành viên chủ chốt trong Hội vẫn còn tại văn phòng, Sở Dao cười chạy qua nói: “Cái đó, có thể cho em xin một phần lời kịch của nhân vật nữ chính được không...”

“Nhân vật nữ chính không phải đã xác định là lớp D rồi sao?” Hoàng Oanh mở miệng hỏi.

“Nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, em muốn có sự chuẩn bị trước.” Sở Dao nói: “Như vậy cũng là cơ hội mà!”

“Nhưng mà...” Hoàng Oanh còn muốn nói gì đó lại bị Phụng Lập Hành đánh gãy.

“Cho em ấy!” khước miệng Phụng Lập Hành hơi dương lên.

“...” Hoàng Oanh lục trong đồng hồ tìm kiếm, đem lời kịch nguyên bản của nhân vật chính cho Sở Dao.

Sở Dao nhận lấy tài liệu liền nói một tiếng cảm ơn sau đó rời khỏi.

“Thú vị...” khước miệng Phụng Lập Hành dương lên, xem ra lễ kỷ niệm lần này chắc sẽ xảy ra nhiều chuyện thú vị rồi đây! Anh rất kỳ vọng nha!

“Chậc” người phụ trách lớp A Điền Điền không nhịn được tặc lưỡi, Sở Dao này... tốt nhất là không nên gây ra chuyện gì náo loạn gây thêm phiền phức cho cô!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Lễ phục mới, không thể miêu tả

Sau khi tan học, Lục An Nhiên không trực tiếp về nhà, mà là ngồi xe đến cửa tiệm lần trước cô đã mua lễ phục, bộ lễ phục lần trước cô vô cùng vừa ý, lần này liền tiếp tục lựa chọn cửa tiệm này. Nghe nói nhờ vào hiệu quả quảng cáo lần trước của Lục An Nhiên, khiến cho doanh thu và danh tiếng của

cửa tiệm này đã tăng lên thêm mấy cấp bậc, lần này cô đến để thử bộ lễ phục mà một tuần trước cô đã đặt trước.

Nhân viên vừa nhìn liền nhận ra Lục An Nhiên, trên mặt chất đầy nụ cười tươi rói: “Lục tiểu thư, cô đến rồi!”

“Tôi đến thử bộ lễ phục đã đặt trước.” Lục An Nhiên nói.

“Mời cô đợi một lát.” Nhân viên gật đầu sau đó liền đi lấy bộ lễ phục mà Lục An Nhiên đã đặt trước: “Lục tiểu thư mời cô qua bên này thử lễ phục.”

“Được.” Lục An Nhiên cho Lục An Hồ một ánh mắt, Lục An Hồ gật đầu sau đó đi đến ngồi ở khu cho khách ngồi chờ, những nhân viên phục vụ khác lập tức bưng một ly trà nóng lên, Lục An Hồ lễ phép cảm ơn.

Lục An Nhiên thay bộ đồng phục quân sự ra, mặc lên bộ lễ phục mới, bộ lễ phục lần này khác với bộ lần trước, hoàn toàn lấy màu đỏ thẫm làm chủ, màu sắc quyến rũ và rực rỡ, phong cách táo bạo mà mới lạ, cả bộ lễ phục đều được thiết kế ba chiều, hoa hồng chắc là chủ đề của bộ lễ phục này. Phía trước là kiểu cổ tròn, sau lưng là thiết kế hình chữ V bó sát vào người khoét sâu xuống, từ phía sau cổ kéo dài đến một nửa lưng, phần lưng đằng sau lộ ra không khí theo tỉ lệ 1/3. (Lần nào dịch tới khúc miêu tả trang phục là mình lại bị ngưng, rất khó hiểu... @, dịch xong mình cũng chẳng biết là đang dịch cái gì nữa. Haha)

Lục An Nhiên xoay một vòng trước gương, chân váy xếp thành tầng tầng lớp lớp xoay chuyển theo chuyển động, lớp váy cuối cùng ở phía trong chỉ khi Lục An Nhiên chuyển động mới lộ ra. Đem theo một tia nghịch ngợm mà thần bí, nhẹ nhàng mà xinh đẹp. Kiểu thắt eo ở hai bên khiến cho chiếc eo của cô càng trở nên nhỏ hơn, ở trước gương tạo vài kiểu, rất có cảm giác của một cô gái hoang dã.

Mặc dù là phong cách mà trước giờ Lục An Nhiên chưa hề mặc qua, nhưng lại rất nhẹ nhàng mà hòa hợp.

Phối hợp với bộ lễ phục là một đôi giày màu đen, gót đằng sau ước chừng khoảng 7 phân, trên mặt giày là một đóa hoa hồng màu đen thiết kế lập thể, gót giày cũng được điêu khắc lên những đóa hoa hồng, ở mắt cá chân được phối thêm một dải lụa màu đen, mặc dù là kiểu móc lại, nhưng phù lên chỗ móc khóa lại là một chú bướm độc lập, độc đáo vô cùng đáng yêu.

Đẩy cánh cửa phòng thay đồ ra, Lục An Nhiên chạy tới trước mặt Lục An Hồ xoay một vòng: “Thấy sao?”

“Ừm...” hai má Lục An Hồ đỏ lên, đây vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy Lục An Nhiên mặc loại phong cách này: “Mặc dù nói là lễ phục dạ hội, nhưng mà tóm lại vẫn cảm thấy, có phải hơi... quá...”

“Lộ quá?” Lục An Nhiên nói ra từ ngữ mà Lục An Hồ không nói ra được, cô cảm thấy cũng được, dù gì những bộ lễ phục dạ hội còn khoa trương hơn so với bộ lễ phục này kiếp trước cô đã mặc rất nhiều, chỉ là cô của hiện tại chỉ mới 15 tuổi, độ tuổi này mặc loại y phục này thật sự có chút đường đột, Lục An Nhiên nhìn sang nhân viên, nhân viên cũng trong bộ dáng suy nghĩ.

Trước khi Lục An Nhiên mở miệng, nhân viên vỗ tay một cái nói: “Cảm phiền đợi một chút!” dứt lời nhân viên chạy lên lầu hai, không đến một phút liền chạy xuống mang theo một cái áo khoác màu đen phối bên ngoài, chất liệu sợi đen, cùng một chủ đề hoa hồng đen với bộ lễ phục, chiếc áo khoác này được thiết kế ngắn hơn, chỉ có một cái nút khóa, chính là một chiếc khóa hình tròn ở trước ngực, phong cách cổ xưa hình con rồng, thủ pháp thêu thùa thủ công, ngay cả đến đường may phía ngoài cũng là theo thủ pháp truyền thống cổ xưa.

Lục An Nhiên mặc chiếc áo khoác này lên, chiếc áo khoác vừa vặn che đến một nửa sống lưng, sự phối hợp kinh điển giữa màu đỏ và đen, lại cùng một chủ đề, căn bản không thể nhìn ra chiếc áo khoác này là phối thêm. Cả chiếc áo khoác đều là vải trong suốt, nói là che đậy, không bằng nói là phủ lên một lớp vải voan, càng tạo thêm cảm giác thần bí và hấp dẫn. Da thịt phía sau lúc ẩn lúc hiện, các lớp hoa văn không bị che đi ở thắt lưng có thể gọi là điểm nhấn hoàn thiện cho cơ thể. Mà chiếc áo khoác này có thể bổ sung phối hợp với đôi giày dưới chân, lần thứ hai nhìn bản thân đứng trước mặt gương gần đó, Lục An Nhiên vừa lòng gật đầu.

Lục An Hồ cũng gật đầu: “Như vậy tốt hơn nhiều rồi!”

“Bao nhiêu tiền?” Lục An Nhiên hỏi.

“Miễn phí!” Người trả lời không phải nhân viên, mà là một người đàn ông hơn hai mươi tuổi bước từ trên lầu xuống, anh ta cao khoảng 1m8, dáng người thon dài, trên người mặc một bộ tây trang màu đen, phối hợp với một chiếc áo sơ mi màu trắng nơ cổ màu đen, nhìn qua vô cùng chính trực, ngũ quan thâm thúy mà hài hòa, có mái tóc màu đen của người Hoa mà cũng có dung mạo của người châu Âu, một đôi con ngươi màu xanh vô cùng xinh đẹp: “Nếu như vào buổi tiệc khiêu vũ cuối tuần này, Lục đại tiểu thư có thể nhảy cùng với tôi một bài, bộ lễ phục này sẽ tặng miễn phí cho Lục tiểu thư có thể hay không?”

Lục An Nhiên nhìn người đàn ông này, nét mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

“Lục tiểu thư, đây là ông chủ của chúng tôi, cũng là nhà thiết kế bộ lễ phục trên người cô.” Nhân viên đứng bên cạnh nhìn thấy nét mặt nghi ngờ của Lục An Nhiên lập tức nói: “Chiếc áo khoác phối bên ngoài cũng là do ông chủ bảo tôi mang xuống.”

Ánh mắt Lục An Nhiên từ nghi hoặc biến thành hiểu rõ: “Như vậy à...” Đối với những người có tài cô vẫn luôn xem trọng: “Nếu như tôi có được vinh hạnh này.”

“Lục tiểu thư chớ cười rồi, có thể để cho Lục tiểu thư hạ mình nhảy một bài với tôi, là vinh hạnh của tôi mới đúng!” anh ta nhẹ nhàng nắm lấy tay Lục An Nhiên sau đó dịu dàng hạ xuống mu bàn tay cô một nụ hôn: “Tôi tên Tinh Hưởng Ân, ba tôi là người Hoa, mẹ là người Italia.”

“Xin chào anh Tinh.” Lục An Nhiên nhẹ nhàng rút tay về, đáp lại một nụ cười.

“Cuối tuần này tôi qua rước Lục tiểu thư được không?” Tinh Hường Ân hỏi.

“Tôi thích ngồi trên xe nhà của mình hơn.” Lục An Nhiên uyển chuyển từ chối.

“Vậy cô đến đón tôi được không?” Tinh Hường Ân cười nói.

“...” Lục An Nhiên cũng không đoán được anh ta sẽ nói như vậy, liền hơi ngơ ngác mà gật đầu: “Cũng được.” dù gì thì đây cũng là bộ lễ phục quý giá thứ hai mà anh ta tặng cho cô, như vậy cũng không tính là gì!

“Vậy tôi sẽ ở cửa tiệm này mà đợi đại giá của Lục tiểu thư nhé!” Tinh Hường Ân cười nhẹ nói.

“Vậy tôi xin tạm biệt.” Lục An Nhiên cười một cái, lấy chiếc túi giấy từ trong tay nhân viên, trong túi giấy là bộ đồng phục quân sự.

“Lục tiểu thư đi từ từ thôi.” Tinh Hường Ân cười mỉm nói.

Lục An Hổ tự nhiên tiếp nhận lấy túi giấy trong tay Lục An Nhiên, sau đó nghiêng người đẩy cửa, Lục An Nhiên đi ra ngoài, trước khi đóng cửa lại Lục An Hổ nhất thời nhìn chằm chằm vào Tinh Hường Ân.

Mà Tinh Hường Ân cũng đối mặt với Lục An Hổ nhẹ nhàng gật đầu, khoe miệng mang theo nụ cười, trong mắt lại không có một chút ý cười, sau khi Lục An Hổ quay người rời đi, ngay đến cả nụ cười khoe miệng cũng lập tức biến mất. Nhìn bóng lưng đi xa của hai người, Tinh Hường Ân đột nhiên nói lớn: “Long thiếu, người bên cạnh vợ cậu không đơn giản nha!”

Lúc này một người đàn ông từ trên lầu 2 từ từ đi xuống, một thân áo vest đuôi tôm cắt may vừa người: “Ồ?”

“Quyền cước tay chân không kém hơn tôi, trên người lại có một khí áp nặng nề, những người chưa trải qua sự chết chóc, sẽ không có loại ánh mắt này.” Tinh Hường Ân rất có hứng thú: “Tuổi tác còn nhỏ như vậy... thú vị!”

“Vậy à?” Long Ngọc Tinh đối với những lời mà Tinh Hường Ân nói không hề có chút ảnh hưởng gì, anh đã sớm điều tra những người xung quanh Lục An Nhiên rồi, thân phận của Lục An Hổ và anh của cậu ta Lục An Duy, Long Ngọc Tinh cũng đã biết.

“Yo.” Tinh Hường Ân ngửa bàn tay trước mặt Long Ngọc Tinh: “Đưa tiền.”

“Tiền gì?” Long Ngọc Tinh đứng trước tấm gương mà lúc này Lục An Nhiên đã soi chỉnh sửa lại cổ áo: “Tiền của bộ quần áo này không phải tôi đã sớm đưa cho cậu rồi sao?”

“Bộ của vợ cậu vẫn chưa đưa.” Tinh Hường Ân nói: “Cậu làm chồng không phải nên trả khoản này sao?”

“Không phải cậu nói miễn phí sao?” Long Ngọc Tinh liếc mắt nhìn Tinh Hường Ân.

“Tôi nói miễn phí cho vợ cậu cũng không có nói miễn phí cho cậu!” Tinh Hường Ân bày ra bộ dáng ủy khuất: “Cậu nghĩ cái cửa hàng nhỏ bé này của tôi có thể so sánh với công ty gia tộc hàng đầu nước Z của nhà cậu sao? Mỗi ngày kinh doanh làm buôn bán nhỏ, từng đường kim mũi chỉ cái nào không cần đến tiền chứ!” vừa nói lại vừa cầm nhánh hoa Lan chỉ chỉ những nhân viên đang bật miệng cười trộm trong tiệm: “Các nhân viên trên trên dưới dưới đều phải dựa vào tôi mới có cơm ăn đó!”

“Hừ.” Long Ngọc Tinh nhìn Tinh Hường Ân từ trên xuống dưới: “Những lý do này của cậu đem đi lừa ma lừa quỷ hiệu quả tương đối tốt hơn một chút.” Nói anh ta không có tiền, quỹ còn không thể tin được: “Tôi đi đây.” Dứt lời liền muốn đẩy cửa đi ra, lười ở đây tranh cãi với tên gian thương này.

“Thiên kim Lục thị trong bữa tiệc của Long thị cùng nhảy với một người đàn ông đeo mặt nạ lãng mạn biết bao...” Tinh Hường Ân cười mỉm nhìn vào móng tay được cắt tỉa cẩn thận của mình nói tiếp: “Cậu nói Lục An Nhiên có biết hay không người đàn ông đeo mặt nạ đêm đó là ai... nếu như tôi nói với cô ấy, có một bài vì để làm những chuyện với cô ấy, rõ ràng đã lấy được học vị của trường đại học MIT lại còn chạy đi học Cao trung, cậu nghĩ cô ấy sẽ suy nghĩ như thế nào?”

Long Ngọc Tinh giờ tay nắm lấy tay nắm cửa sau khi nghe xong lời của Tinh Hường Ân anh hơi ngừng lại một chút: “Hóa đơn đưa cho a Sâm.”

“Tạ ơn ngài đã thưởng cơm ăn!” Tinh Hường Ân khoa trương làm động tác của chú hề chào khách trên sân khấu đối với Long Ngọc Tinh nói câu cảm ơn.

Long Ngọc Tinh vừa bước ra khỏi cửa trên trời liền đổ xuống một cơn mưa nhỏ, a Sâm lập tức liền che dù đi đến, đón Long Ngọc Tinh đi đến bên cạnh xe: “Long thiếu lên xe.”

“Ừm.” Sau khi Long Ngọc Tinh ngồi lên xe, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọt nước mưa đập vào cửa kính, từng sợi từng sợi, mỏng manh, nhẹ nhàng.

Sắc trời dần dần tối lại, đèn đường bật sáng. Xe đang chạy trên con đường thẳng tắp, các tòa nhà ở hai bên đường chạy theo hướng ngược lại. Long Ngọc Tinh nghĩ lại những chuyện mà anh đã cùng làm với Lục An Nhiên sau khi đến thành phố S, khoe mắt mang theo tia cười và dịu dàng. Bữa tiệc khiêu vũ của ngày mai, anh vẫn không thể để cho Lục An Nhiên nhận ra anh, nhưng chiều dùng mặt nạ đã dùng qua một lần, lần này nên dùng phương pháp gì đây? Bữa tiệc chúc mừng trung tâm mua sắm Long thị hoàn thành, anh lại không thể không xuất hiện... Long Ngọc Tinh xoa bóp huyệt thái

đương đầu nhức, đã hai ngày hai đêm anh vẫn chưa chợp mắt qua, càng đến giai đoạn hoàn thành cũng càng ngày càng bận rộn, vì thế những sổ sách anh cũng phải tự mình xem qua, anh tin rằng những lão già ở Đê Đô sẽ không bao giờ để anh được nhẹ nhàng như vậy. Quả nhiên không sai, tính đến chiều hôm nay, anh đã tự mình thẩm định hơn 1400 đơn thanh toán, phát hiện ra khoản tiền bị rò rỉ hơn trăm chỗ, số tiền lên đến hơn 300 triệu! Thật sự là một khắc cũng không thể buông lỏng!

“Thiếu gia, cậu ngủ một lát đi! Đến nhà tôi sẽ gọi cậu.” A Sâm chứng kiến hết những nỗ lực này của Long Ngọc Tinh vô cùng đau lòng.

“Không về nhà.” Long Ngọc Tinh khép hai mắt lại nói: “Đi Phụng gia, tôi có việc cần gấp Phụng Lập Hành.”

“Vâng.” A Sâm đáp một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Ông nội rời nhà, những chuyện thú vị

Lục An Nhiên vừa ngồi xe về đến nhà thì trời bỗng đổ cơn mưa nhỏ, Lục An Hổ một tay bung dù, một tay cầm lấy túi quần áo quân sự của Lục An Nhiên cùng cô cười cười nói nói đi vào cửa.

Vừa bước vào cửa, Lục An Nhiên liền nhìn thấy Lục An Hân đang ngồi kế bên Kỳ Nhu cười nói.

“An Nhiên, em về rồi à!” Lục An Hân nhìn thấy cả người Lục An Nhiên như vậy, trong lòng trào lên một mùi chua nồng đậm, mặc dù cực lực che dấu, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng che giấu đến mức ngoài cười trong không cười.

“Ừm.” Nhìn thấy Lục An Hân ngồi trong nhà, Lục An Nhiên cũng cảm thấy trong lòng không vui, trong lòng suy đoán mục đích Lục An Hân đến đây.

“Bộ lễ phục này đẹp thật đấy!” trong mắt Kỳ Nhu phát sáng: “Lại là do cửa tiệm lần trước làm à?”

“Dạ.” Lục An Nhiên gật đầu nói: “Mẹ, lần sau mẹ có đặt lễ phục thì đi qua cửa tiệm đó là được, thật sự rất đẹp!” Lục An Nhiên đứng tại chỗ xoay một vòng, che giấu hoàn toàn những gì gọi là phong tình vạn chủng.

“Bữa tiệc bắt đầu từ lúc nào?” Lục Kiếm Hào nhìn đứa cháu gái mà mình thương yêu nhất trong mắt cũng chứa đầy nụ cười.

“7 giờ tối ngày mai.” Lục An Nhiên nói: “Đến lúc đó con muốn để anh An Minh đi cùng với con.”

“Có thể, ngày mai khi mà cả nhà chú Hai của con đến thông báo cho họ một tiếng là được.” Lục Kiếm Hào gật đầu: “An Nhiên, đến đây ngồi kế ông nội.”

Lục An Nhiên chạy đến chỗ ghế sofa kế bên Lục Kiếm Hào nhẹ nhàng ngồi xuống, trên người cô vẫn còn mặc lễ phục, cũng không thể tùy tiện ngồi như ngày thường: “Ông nội sao thế?”

“Đêm nay ông nội phải đi ra nước ngoài một chuyến.” Lục Kiếm Hào nói: “Nếu gặp chuyện phiền phức gì, con cứ thương lượng với mẹ con và chú Hai của con.” Lời của Lục Kiếm Hào vừa buông ra, sắc mặt của Lục An Hân đột nhiên liền thay đổi.

“Được.” Lục An Nhiên gật đầu: “Ông nội, ông có chuyện gì vậy?”

“Ca phẫu thuật của bác Lục rất thành công, nhưng bác sĩ Steven nói là trạng thái tâm lý của ông ấy không được tốt lắm, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự hồi phục sau phẫu thuật.” Kỳ Nhu hít một hơi nói.

“Ông nội ông cứ yên tâm đi!” Lục An Nhiên cười nói.

“Con cũng sẽ chăm sóc Di và An Nhiên.” Lâm Hạo Thịnh ngồi ở đầu kia của sofa cũng mở miệng nói.

Nghe thấy lời của Lâm Hạo Thịnh, Lục An Nhiên ở trong lòng tròn trĩnh mắt, hẳn ta không gây ra phiền phức cho cô là may mắn lắm rồi.

“Mọi người ở nhà thật tốt là được!” Lục Kiếm Hào vươn tay vỗ về đầu của Lục An Nhiên.

“Lão gia, nên xuất phát đi sân bay rồi.” tài xế Đỗ lái xe cho Lục Kiếm Hào tiến vào cửa nói.

“Được.” Lục Kiếm Hào đứng dậy, Kỳ Nhu và Lục An Nhiên một trái một phải nâng đỡ, cho đến khi đưa Lục Kiếm Hào lên đến tận xe. Nhìn chiếc xe đi xa, Lục An Nhiên nhẹ nhàng hít thở, trong lòng cô hi vọng, bác Lục có thể nhanh chóng khỏe mạnh quay lại.

Nhìn thấy con gái thờ dài, Kỳ Nhu vươn tay nắm lấy vai của Lục An Nhiên: “An Nhiên ngoan.”

“Ủm” đem mặt vui vào hõm vai của Kỳ Nhu, Lục An Nhiên nói: “Mẹ, đêm nay con muốn ngủ với mẹ.”

“Được.” ánh mắt yêu thương sâu sắc của Kỳ Nhu như mũi kim chích vào người Lục An Nhiên sinh đau.

Cô ta khát vọng một gia đình ấm áp như vậy, vừa sinh ra đã bị dán nhãn đá kê chân, những gì cô ta làm và nỗ lực đều là do cô ta là con gái? Ánh mắt của Lục An Nhiên thật đáng thương và tuyệt vọng. Lục An Nhiên... tất cả đều là lỗi của Lục An Nhiên, nếu như không có Lục An Nhiên thì tốt biết bao? Nếu như Kỳ Nhu là mẹ cô ta thì thật tốt? lại nghĩ tới Long Ngọc Tinh, nỗi khổ sở của Lục An Nhiên lại càng sâu sắc hơn. Ngày mai là bữa dạ hội của Long thị, cô ta ngay đến cả một bộ lễ phục dạ tiệc ra hôn cũng không có, mà cách ăn mặc và trang điểm của Lục An Nhiên hôm nay không thể không khiến cô ta đỏ mặt. Tiền của Lục Quân An đều đem đi cho người đàn bà trong thành phố sử dụng, hôm nay cô ta đi kiếm Lục Quân An lấy tiền để mua lễ phục dạ tiệc, kết quả là tiền không lấy được lại còn bị chửi cho một trận. Nói cô ta tại sao vẫn chưa xử xong Long Ngọc Tinh... cô ta nên nói với Lục Quân An như thế nào, Long Ngọc Tinh cần bán không hề thích cô ta, người mà anh ta thích là Lục An Nhiên? Cô ta không thể nói, nếu như cô ta nói ra, cô ta sẽ triệt để trở thành cục đá lót đường cho cả nhà!

Tuyệt đối không thể! Long Ngọc Tinh chính là tấm thẻ duy nhất để cho cô ta chuyển người, cô ta tuyệt đối không thể để cho Lục An Nhiên giành mất Long Ngọc Tinh, cần phải chắc chắn, Lục An Nhiên nắm chặt quyền trong tay chứa đầy hận ý và quyết tuyệt.

Đêm khuya, Lục An Nhiên làm xong bài tập liền ôm lấy gối của mình rời khỏi phòng mà nhẹ nhàng đi đến gõ cửa phòng của Kỳ Nhu: “Mẹ!”

Kỳ Nhu nhẹ giọng nói: “Vào đi.”

Lục An Nhiên mở cửa ra thò một cái đầu vào, liền nhìn thấy Kỳ Nhu đã thay quần áo ngủ và nằm ở trên giường, liền cười và tiến vào phòng sau đó nhảy lên vị trí bên cạnh Kỳ Nhu, nệm giường của Kỳ Nhu được làm từ cao su vô cùng mềm mại và dày, độ đàn hồi rất cao, Lục An Nhiên sớm đã muốn làm như vậy.

“Ay ya!” Kỳ Nhu bị hù nhảy dựng lên, sau đó cười rồi đánh một cái rất nhẹ lên lòng bàn tay Lục An Nhiên: “Đã lớn cỡ này rồi! lại còn ham chơi như vậy!”

“Hi hi...” Lục An Nhiên lúi vào trong chăn giống như một chú gấu Koa la mà chui vào lòng của Kỳ Nhu: “Mẹ...”

“Ủm?” Kỳ Nhu ôm lấy đứa con gái của mình, khóe miệng là nụ cười hạnh phúc.

“Mẹ...” Lục An Nhiên lại gọi một lần nữa.

“Ủm?” Kỳ Nhu lại đáp một tiếng.

“Mẹ, Mẹ, Mẹ!” Lục An Nhiên lại gọi đi gọi lại mấy lần, tham lam hít thở mùi hương nhẹ nhàng trên người và cổ của Kỳ Nhu, trong lòng trở nên vô cùng kiên định, bất luận có cực khổ thế nào, bất luận tổn thất thế nào. Cô cũng đều không phản nản, cô nguyện ý gánh vác hết tất cả trọng trách, chỉ bởi vì ở thời điểm cô mệt mỏi, có một cái ôm ấm áp như vậy ôm chặt lấy cô, tùy thời có thể mở ra cho cô...

“Đứa con này, sao vậy?” Kỳ Nhu hỏi.

“Không có gì.” Lục An Nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Mẹ, hình như trước giờ mẹ chưa từng nhắc đến ông bà ngoại với con.” Trong ký ức hai kiếp của Lục An Nhiên đều không có ấn tượng về ông bà ngoại, ngay đến cả tang lễ của Kỳ Nhu ở kiếp trước hai người cũng không hề xuất hiện.

“Ồ...” không nghĩ là Lục An Nhiên sẽ nhắc đến chuyện này, Kỳ Nhu hơi sửng sốt: “Ông bà ngoại của con...”

“Hả?” Lục An Nhiên nhìn vào đôi mắt ngập ngừng của Kỳ Nhu hỏi: “Mẹ cứ nói cho con biết đi!”

“Được thôi...” Kỳ Nhu nói: “Con cũng biết, Ba Hạo là con trai lớn của ông nội con, nhưng con lại so với những anh em con của chú con nhỏ hơn vài tuổi. Chuyện này là do ba Hạo của con lớn hơn mẹ 12 tuổi, cho nên lúc mà ông ấy theo đuổi mẹ, hai chú của con đã kết hôn rồi, bởi vì lý do tuổi tác, ông bà ngoại của con cực lực phản đối. Sau khi mẹ gả cho ba Hạo, ông bà ngoại con liền hoàn toàn cắt đứt quan hệ với mẹ, lại còn chuyển nhà...” trong mắt Kỳ Nhu dâng lên một tầng nước mắt đau thương.

12 tuổi... hơn một con giáp! Cách biệt tuổi tác cả một con giáp, Lục An Nhiên nhìn không được mà cho người Ba đã không còn nhớ rõ mặt mũi của cô một cái tán thưởng: “Mẹ với ba quen nhau như thế nào thế?”

“Bởi vì lý do công việc đi!” Kỳ Nhu nói: “Lúc đó mẹ vừa mới về nước, đảm nhiệm chức vụ tổng giám nghệ thuật của một công ty quảng cáo, ba con là khách hàng của công ty.”

“Như vậy à!” Lục An Nhiên nói: “Vậy ba con làm sao theo đuổi mẹ vậy?”

“Tặng socola.” Kỳ Nhu nói: “Mỗi ngày ông ấy đều tặng mẹ một bó hoa lớn làm bằng socola.”

“Oa...” Lục An Nhiên không khỏi há hốc cái miệng nhỏ, chơi lớn như vậy, những người tặng hoa chắc là thua kém lắm! Muốn bắt được trái tim của phụ nữ, phải bắt được cái dạ dày thích đồ ngọt của bọn họ mới đúng!

Kỳ Nhu nhớ về chuyện cũ nét mặt bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Mẹ và ba Hạo ở chung với nhau ba tháng mập lên 10kg! Kết quả ba Hạo nói, đây là để bóp

chết những ý nghĩa bản thù của những người khác từ trong trứng nước.”

Lục An Nhiên không nhận được mà cười lớn, quả nhiên thủ đoạn tốt.

“Sau này công ty tổ chức khám sức khỏe, kiểm tra ra lượng đường trong máu của mẹ cao quá, ông ấy mới bùng tình đại ngộ mà tự trách bản thân.” Kỳ Nhu cười bất lực.

“Sau này thì sao? Sau này ba không tặng socola cho mẹ nữa à?” Lục An Nhiên tiếp tục hỏi: “Ba còn tặng mẹ cái gì?”

“Thuốc bắc.” Kỳ Nhu bất lực nói: “Lúc đó đến cả ợ hơi còn nghe mùi thuốc bắc. Nước hoa cũng ngăn không nổi!”

“Ha ha ha!” Lục An Nhiên cười lớn hơn nữa, cười một lúc mới thẳng lưng lại nói: “Mẹ, không thích mẹ có thể không ăn mà!”

“Tại sao lại không thích cơ chứ?” ánh mắt của Kỳ Nhu trở nên dịu dàng: “Chỉ cần là do ông ấy tặng, mẹ liền thích hết.”

“...” nhìn thấy bộ dáng dịu dàng say đắm của Kỳ Nhu, Lục An Nhiên ngây ngốc. Nụ cười hạnh phúc và ấm áp này, chỉ xuất hiện khi mẹ nhắc đến ba, đây là biểu tình mà mẹ chỉ dành cho ba, nhìn thấy biểu tình này, Lục An Nhiên liền có thể tưởng tượng được, ba và mẹ yêu thương đối phương đến mức nào...

“An Nhiên, sau này con cũng sẽ gặp được một người đàn ông như vậy, từng hành động của người đó có thể ngốc nghếch, có thể không thành thực, người đó có thể không treo trên cửa miệng tiếng yêu thương, nhưng cả trái tim của người đó đều là hình bóng của con. Loại yêu thương đó thật sự so với biển sâu còn thâm lắng hơn, người đó sẽ dùng biện pháp của mình mà bảo vệ con.

“Mẹ...” Lục An Nhiên vui mặt vào trong lòng Kỳ Nhu: “Con buồn ngủ rồi.” Tình yêu gì đó, cô sớm đã không dám tin tưởng nữa... cô chỉ muốn bảo vệ tốt cho mẹ, bảo vệ thật tốt Lục thị... chỉ như vậy thôi.

“Con ngủ đi.” Kỳ Nhu vừa quay người, đem đèn của căn phòng tắt đi: “Ngủ ngon, con yêu.”

“Ngủ ngon, mẹ...” Lục An Nhiên ni non ngọt ngào chìm vào giấc mơ đẹp.

Kỳ Nhu nhẹ nhàng hôn lên trán Lục An Nhiên một cái, không nhận được mà tự hỏi trong lòng: An Nhiên, An Nhiên, tốt cùng là bao lâu nữa, cả nhà bọn họ mới có thể lấy lại cuộc sống bình yên thật sự...

Mà ở trong phòng của Lục An Nhiên, cánh cửa phòng nhẹ nhàng bị mở ra, tiếp theo rất nhanh chóng đóng lại. Một bóng người nương theo ánh sáng phát ra từ đèn pin điện thoại, ở trong phòng của Lục An Nhiên mà lục lọi tìm kiếm, lúc tìm được bộ lễ phục dạ hội mà hôm nay Lục An Nhiên mới lấy về, bóng người này rõ ràng là thở ra một hơi, đem bộ lễ phục dạ hội và cả đôi giày đều mang đi, lúc đi ngang qua bàn sách lại nhìn thấy một tập tài liệu khép hờ. Cô ta suy nghĩ một lúc liền mở đèn bàn lên, dùng điện thoại chụp lại từng trang của văn kiện này, phần văn kiện này chính là chi tiết về trang trí thiết kế nhà hàng.

Mặt kính trên bàn phản chiếu lại gương mặt của cô ta, một gương mặt tràn đầy oán hận của Lục An Hân!

Đem toàn bộ bản vẽ chụp lại, Lục An Hân rời khỏi phòng của Lục An Nhiên, mà ở một khúc rẽ khác của hành lang, Lâm Hạo Thịnh đứng ở trên bậc thang, đem toàn bộ hành động của Lục An Hân thu hết vào trong mắt.

Vốn dĩ nghĩ muốn xuống lầu lấy ly nước uống, không nghĩ là lại có thể nhìn thấy một màn đầy thú vị như vậy, thật có ý tứ...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chính là cô ta

Editor: tiểu Dục Dục

Chỉnh sửa: Jena Lee

Mặc bộ lễ phục lên người, Lục An Hân nhìn mình trong tấm gương, thần sắc bỗng trở nên hoang mang. ...Cô ta đang làm cái gì đây? Đây là trộm đồ! Đây...đây không phải việc cô ta nên làm. ...

Nhưng mà...

Tay của Lục An Hân vuốt ve qua lại trên bề mặt bộ lễ phục... cô ta thật sự rất thích bộ lễ phục này... Thích chết đi được... Lần đầu tiên, thời điểm nhìn thấy Lục An Nhiên mặc bộ lễ phục này xuất hiện trước mặt mình, cô ta như bị nó hút tường muốn phát điên lên! Bộ lễ phục này bất luận nhìn ở phương diện nào cũng thật hoàn mỹ! Sự kết hợp hoàn hảo giữa đen và đỏ càng khiến cô động lòng. Phải biết rằng, đỏ và đen là hai màu mà cô ta thích

nhất! Một điều duy nhất tối qua cô ta quên làm do vội vàng quá, khiến cô ta quên lấy theo đôi giày...

Việc đầu tiên cô ta làm là sáng sớm nay liền vội vàng trốn về nhà không kịp chào hỏi, tâm trạng không yên. Sau khi về nhà cũng rất khó chịu chỉ muốn trả trở lại, thậm chí còn lo lắng nếu như Lục An Nhiên làm lớn chuyện thì phải thế nào? Nhưng nếu không phát hiện ra thì sao? Vội nhất Lục An Nhiên cảm thấy là do người hầu trong nhà trộm đi thì sao...

Đem lễ phục trộm vào trong tay suốt cả một đêm, cô ta lăn qua lộn lại, cả đêm liền mất ngủ. Cô ta lo nghĩ đủ mọi khả năng, cuối cùng đưa ra chủ ý, thậm chí cháy rồi cũng không muốn đem lễ phục trả lại.

Thực tế Lục An Hân có lòng dạ nhỏ nhen, nếu như Lục An Nhiên không thể tham gia lễ hội, vậy không phải quá lãng phí bộ lễ phục này rồi sao? Tốt nhất là Lục An Nhiên không có lễ phục để mặc, không cách nào tham dự tiệc tối, đến lúc đó, cô ta sẽ mặc nó ra sân khấu!

Bộ lễ phục xinh đẹp như vậy....Long Ngọc Tinh nhìn thấy nhất định sẽ vừa mắt thậm chí bị mê hoặc... Lục An Hân không thể không nghĩ lại.

Đứng trước gương, hai tay để chéo trước ngực, bản thân trong gương... đẹp như thế... bộ lễ phục này dường như xuất hiện là vì bản thân cô ta vậy.

Long Ngọc Tinh là cơ hội duy nhất để chuyển mình, cô ta tuyệt đối phải nắm bắt được cơ hội này, bất kể phải trả giá ra sao.

Cô ta không muốn đem lễ phục trả cho Lục An Nhiên... tuyệt đối không... bộ lễ phục này là của cô ta... LÀ CỦA CÔ TA! Hiện tại đã mặc trên người cô ta, ai cũng đừng mong cướp được!

Lúc này cánh cửa bị gõ lên, Lục An Hân run lấy bầy nói: “Ai vậy...?”

“Tiểu thư, dưới lầu có người tìm” Di Lư giúp việc ở ngoài cửa thông báo.

“Ai tìm tôi?! ” Lục An Hân cảm thấy cổ họng khô khốc, mồ hôi lạnh trên trán rỉ ra từng hạt.

“Cô ấy nói cô ấy tên là Sở Dao.” Di Lư đáp.

“Sở Dao?” Lục An Hân nghe thấy người đến là Sở Dao, không nhận được mà thở ra một hơi nhẹ nhõm, thanh thanh cổ nói: “Tôi biết rồi, đi đi xuống đi!”.

“Vâng” Di Lư đáp một tiếng rồi đi xuống dưới lầu.

Lục An Hân xoay lại nhìn mình trong gương, cẩn thận soi dưới, sau đó tháo váy ra thận trọng cất vào tủ, thay một bộ đồ thoải mái ở nhà, nhìn lại mình trong gương chỉnh lại đầu tóc xong mới ra khỏi phòng ngủ, lúc đi từ trên xuống phòng khách lầu một, đúng lúc nhìn thấy Sở Dao ngồi trên ghế sofa đợi cô ta, Sở Dao mặc một chiếc váy xanh bạc hà tươi mát, tinh tế: “Sở Dao, sao đột nhiên chạy đến tìm chị vậy?”

“Chị An Hân!” Lúc Sở Dao nhìn thấy Lục An Hân liền đứng dậy nhảy cẫng lên: “Lâu quá không gặp chị, em nhớ chị!”

“Haha, miệng thật ngọt!” Lục An Hân miệng cười trong lòng thì không, mục đích của Sở Dao đến tìm cô, chẳng qua muốn dựa vào tiếng tăm của cô xuất hiện trong bữa tiệc khiêu vũ, quan hệ trước đây của bọn họ chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau, Sở Dao lợi dụng thân phận thiên kim nhà họ Lục của cô ta, cô ta lại lợi dụng Sở Dao ở bên cạnh Lục An Nhiên sử dụng chút thủ đoạn. Đôi bên lợi dụng nhau, cả hai đều rất rõ ràng, cố ý duy trì thái độ im lặng: “Cũng vừa khéo, tối mai có lễ hội, chị đang thiếu bạn đồng hành, muốn thì chị dẫn em đi chơi nhé!” Để Sở Dao nói ra chuyện này, chẳng tha cô ta nói ra trước, còn có thể giành quyền chủ động.

“Thật à! ” Mắt Sở Dao sáng lên, mục đích hôm nay của ả ta chính là chuyện này! ả ta muốn tham gia lễ hội, nhất định phải tham dự cùng Lục An Hân mới được, nếu không cửa lớn họ Long chỉ dựa vào thân phận như ả ta sao có thể vào được!

“Em có lễ phục dạ hội chưa?” Lục An Hân hỏi.

“Cái này...” Sở Dao lúng túng đan tay lại: “Đường đột quá, chưa chuẩn bị nữa...”

“Ngày mai mới là lúc lễ hội bắt đầu, ở đây chị có bộ lễ phục chưa mặc qua, em muốn thử không?” Lục An Hân hỏi.

“Cám ơn chị An Hân! Chị An Hân, chị đối xử với em thật tốt!” trong lòng Sở Dao trở nên vui sướng, trên mặt, trong mắt không thể che giấu nỗi thích thú. Bên Lục An Nhiên giằng phải cái đỉnh, ngược lại ở đây không ngờ có được thu hoạch lớn.

“Haha.” Lục An Hân cười nói: “Lên lầu với chị đi!”

“Dạ!” Sở Dao vội vàng theo sau Lục An Hân lên lầu hai, một bên cùng Lục An Hân lên phòng một bên không tiếc lời miên mê, giả dối khen ngợi: “Wa, chị An Hân, phòng chị vừa to vừa đẹp! Cái đèn bàn này thiết kế thật đẹp! Nhìn là biết do thiết kế gia nổi tiếng thiết kế rồi!” Sở Dao nhìn nội thất phòng của Lục An Hân, trong lòng như bị tát cho một cái, phòng này không hơn phòng ngủ của ả ta là bao! Nhưng ngược lại vẫn không tiếc lời khen ngợi: “Có thể ở chỗ này ngủ một đêm chắc thích chết mất!”

“Chính là bộ này.” Lục An Hân từ trong tủ lấy ra một bộ lễ phục màu trắng được bọc tránh bụi nói: “Em vào nhà vệ sinh thử xem sao nhé!”

“Cám ơn chị An Hân.” Sở Dao cười cầm bộ lễ phục đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, nụ cười trên mặt Sở Dao cũng biến mất, cô ta khinh bỉ hừ một

tiếng, gỡ chống bụi của lễ phục, thay lên người lập tức sự khinh thường tràn đầy trong lòng. Bộ lễ phục này cũng quá bình thường rồi, giá chắc không quá mười mấy vạn, kiểu phổ thông, chất liệu bình thường, thiết kế tầm thường. Dài tới đầu gối, chiết eo lại không có tay, ở cổ và eo đều có kim cương điểm xuyết, dưới váy có họa tiết thù công. Giày phối cùng cũng là giày cao gót mũi nhọn màu trắng, cũng cao đến mấy phân, chất liệu da bò, kiểu dáng cứng nhắc, chỉ được cái mang lên chân khá thoải mái, không phải quá khó chịu.

Sở Dao nhìn lại mình trong gương khi mặc lên bộ lễ phục, nhếch miệng cười khinh bỉ, trước đây mỗi lần ả ta xuất hiện trong vũ hội đều mặc bộ lễ phục do đích thân Lục An Nhiên tự chuẩn bị, bộ nào cũng đều là cao quý không gì có thể so sánh được? Loại lễ phục thuộc dạng rác rưởi này, cũng là lần đầu tiên cô ta mặc nó!

Dù rằng trong lòng khinh bỉ, nhưng bề ngoài Sở Dao vẫn phải diễn xuất cho trọn vẹn, mở cửa phòng vệ sinh ra, Sở Dao đến trước mặt Lục An Hân: “Chị An Hân, thật là rất cảm ơn chị!”.

“Oh, rất đẹp”. Lục An Hân chỉ liếc thoáng qua một cái, bộ lễ phục này vốn dĩ là cô ta bắt buộc đi tự mua chuẩn bị để ngày mai dùng, còn nghĩ nếu không kiếm được tiền từ chỗ Kỳ Nhu để mua bộ mới thì đành mặc nó vậy. Nhưng hiện tại cô ta đã có bộ lễ phục mới rồi, bộ này cũng không có đất dùng nữa, cho Sở Dao được rồi!

“Thật sự cảm ơn chị An Hân!” Nụ cười trên mặt Sở Dao đều tỏ ra hồ hững: “Chị An Hân em muốn hẹn chị ăn trưa.”

“Không có thời gian rồi!” Lục An Hân nhìn móng tay mình đáp: “Hôm nay còn có việc, chỉ có thể hẹn ngày khác vậy.”

“Nếu như chị An Hân bận việc rồi, vậy em không làm phiền nữa ” Sở Dao cảm quần áo của mình đi vào nhà vệ sinh, sau khi thay xong bộ quần áo của mình ả ta thuận tiện xin phép ra về, rời khỏi phòng ngủ của Lục An Hân, đi tới lầu một, Sở Dao lại gặp phải Lục An Hoa đang lấy nước vào ly, Sở Dao cười lên tiếng: “Anh An Hoa.”

“Là em à!” Lục An Hoa liếc xuống nhìn Sở Dao, mấy ngày nay anh ta bị cấm túc ở nhà, sắp nghẹn chết rồi, ngay cả điện thoại cũng bị tịch thu! Đều vì con nhỏ chết tiệt Lục An Nhiên kia.

“Anh An Hoa không vui à?” Sở Dao mặt ngây thơ.

“Còn không phải là bạn thân tốt của em sao! Em gái tốt của anh!” Lục An Hoa nghiêng răng nói: “Đều là nhờ phúc của nó!”

Nghe được điều này trong mắt Sở Dao chợt lóe lên sự tính toán, miệng khẽ nâng lên nói: “Anh An Hoa, anh sao thế... ở trong tim Sở Dao, anh An Hoa rất giỏi giang! An Nhiên hiện tại rất được nuông chiều, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một đứa con gái, sau này gia sản của Lục Thị không phải đều là của anh An Hoa hay sao...”

“Hừ.” Rốt cuộc cũng nghe được một câu này, tâm trạng của Lục An Hoa cũng tốt lên rất nhiều: “Em nói thật hay.”

“Em đâu biết nói chuyện, anh An Hoa vốn dĩ là như vậy mà!” Sở Dao hơi cúi đầu tỏ vẻ xấu hổ: “Sau này... còn phải nhờ anh An Hoa chiếu cố Dao Dao nhiều hơn đây!”

“Nói phải nói phải!” Lục An Hoa lại bùng bùng khí thế trở lại, hắn ta thích muốn chết được cái tư vị được sùng bái này, lập tức vỗ tay: “Nếu cần đến sự giúp đỡ của anh, em cứ mở miệng một tiếng là được.”

“Thật vậy chứ?” Sở Dao kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lục An Hoa cao hơn cô ta rất nhiều: “Thật sự rất cảm ơn anh!”

Nhìn Sở Dao ánh mắt đầy sùng bái, hư vinh trong lòng Lục An Hoa được lấp đầy rồi, mà đối diện với Sở Dao hai mắt sáng long lanh, Lục An Hoa cũng cảm thấy kinh ngạc, cảm giác trước giờ chưa từng có tự nhiên sinh ra, bất giác đưa tay vuốt ve bờ má của Sở Dao.

Mà Sở Dao rụt rè cúi đầu, sau đó nói: “Em... em về trước đây...” Sau đó chạy bước nhỏ rời đi. Để lại Lục An Hoa ngây người tại chỗ.

Chạy ra khỏi biệt thự nhà Lục An Hân, biểu cảm trên mặt Sở Dao đầy chán ghét, phẫn nộ. Cô ta vừa đi vừa dùng lực xoa má---chỗ lúc nãy bị Lục An Hoa sờ qua, mãi đến khi trên mặt cảm thấy đau, Sở Dao mới ngừng tay. Nhìn mặt đất vẻ đầy căm tức cô ta chửi: “Thật kinh tởm! Thử rác rưởi gì lại muốn chạm vào tôi! Hừ!”. Nhưng sau khi nghĩ lại ả ta nghĩ đến kế hoạch sau này, Sở Dao lại một lần nữa cười ra tiếng: “Người của Lục gia, thật sự đều là lũ ngốc nha!”.

Cô ta lập tức lấy điện thoại soạn một tin nhắn gửi cho Lâm Hạo Thịnh.

Mà Lâm Hạo Thịnh sau khi nhận được tin nhắn khoe miệng cũng xuất hiện một nụ cười khác lạ, tất cả đều trong kế hoạch của hắn, từng bước từng bước thực hiện, hắn có linh cảm, rất nhanh, Lục thị sẽ là của hắn rồi! Hắn ta cũng rất nhanh thôi sẽ thực hiện được kế hoạch trả thù của mình!

Đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, lúc này, bầu trời thật trong xanh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 101: Hồi ức quý báu, vô cùng oán hận

Bầu trời cuối hè, vẫn luôn tới tương đối muộn. Đã 6 giờ 30, trời mới chỉ nhá nhem tối. Lục An Nhiên ngồi ngay ngắn trong phòng nhìn vào chiếc túi trống không mà ngây ngốc.

Ba tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Lục An Hồ đẩy cửa bước vào nhìn thấy Lục An Nhiên vẫn còn mặc nguyên bộ đầm liền mà ban ngày đã nên anh tò mò hỏi: “An Nhiên? Tại sao em vẫn chưa thay trang phục?”

“Thay trang phục gì chứ...” Lục An Nhiên thở dài một hơi đưa chiếc túi trống rỗng cho Lục An Hồ nhìn.

“Tại sao chỉ còn mỗi cái túi không thôi?” Lục An Hồ cũng kinh ngạc.

“Anh đoán xem?” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên.

“Đại khái anh cũng biết rồi.” Trong lòng Lục An Hồ cũng đoán được 8 9 phần 10: “Bây giờ phải làm sao?”

“Đi thôi!” Lục An Nhiên đứng dậy: “Vừa lúc phải đi đón cái người tên Tinh Hưởng Ân kia,, đi đến cửa tiệm đó rồi chọn đại một bộ vậy!”

“Tùy tiện chọn như vậy làm sao so sánh được với bộ đã đặt trước được chứ?” Lục An Hồ hơi cau mày.

“Cũng đúng...” Lục An Nhiên không nhận được mà cau mày, cô đương nhiên cũng biết chuyện này, nhưng cũng không có biện pháp đúng không? Chuyện đột xuất xảy ra, cô cũng rất đau đầu mà!

Lúc này Kỷ Nhu cũng gõ cửa tiến vào: “An Nhiên, An Hồ, hai con nên xuất phát rồi.” Sau đó liền phát hiện Lục An Nhiên vẫn mặc đồ ở nhà, Kỷ Nhu kinh ngạc: “Sao vậy?”

“Bộ lễ phục hình như bị chị họ An Hân lấy đi rồi.” Lục An Nhiên hai tay đan chéo.

“Chuyện này...” Kỷ Nhu hơi hơi cau mày: “Vậy hôm nay con phải làm sao?”

“Con...” Lục An Nhiên cắn cắn môi: “Con cũng không biết nữa... tạm thời mua một bộ?”

“Đợi một chút...” Kỷ Nhu đánh giá Lục An Nhiên từ trên xuống dưới sau đó vỗ tay một cái nói: “Đợi mẹ một lát.” Tiếp đó nhanh chân chạy ra ngoài.

Lục An Nhiên và Lục An Hồ quay qua nhìn nhau. Ước chừng qua khoảng 3 đến 5 phút, Kỷ Nhu liền chạy trở lại, trong lòng ôm một hộp quà to tướng màu trắng, đem chiếc hộp bỏ lên giường nhẹ nhàng mở ra, bên trong có một bộ lễ phục cúp ngực màu trắng, mặc dù kiểu dáng có hơi đơn giản, nhưng nhìn vào chất liệu liền có thể thấy được giá cả cũng không thấp.

“Đây là?” Lục An Nhiên nhìn lễ phục hiểu kỳ hỏi.

“Trước tiên mặc thử đã.” Kỷ Nhu cười nói.

Lục An Hồ xoay người rời khỏi phòng của Lục An Nhiên sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lục An Nhiên thay bộ lễ phục vào, cảm giác cũng vừa vặn, mặc dù không vừa người bằng việc may theo số đo, nhưng lại có một phong vị riêng. Bộ lễ phục trước táo bạo, nhiệt tình, có sự xuyên thấu tạo nên một vẻ thần bí, nếu như đem ra so sánh thì có thể nói bộ lễ phục đó như là hoa hồng trong đêm.

Mà bộ lễ phục trên người Lục An Nhiên hiện tại, cũng là lấy hoa hồng làm chủ đề, toàn thân màu trắng, thanh lịch. Lục An Nhiên đứng trước gương xoay một vòng, bộ lễ phục cúp ngực dài trên đầu gối 3 phân, thiết kế quần vòng làm nổi bật chiếc eo xing đẹp của cô. Các đường nét hoa văn của những đóa hồng lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn.

Kỷ Nhu nắm lấy tay của Lục An Nhiên để cô ngồi lên chiếc ghế dựa sau đó dùng tay lấy một chiếc kẹp tóc kẹp lên mái tóc dài xõa trên lưng của cô. Chiếc kẹp tóc này cũng làm theo chủ đề hoa hồng, độ lớn nhỏ bằng một nửa lòng bàn tay.

Lục An Nhiên lắc lắc đầu, cảm giác chiếc kẹp tóc này nhìn tuy nhỏ nhưng khi kẹp lên lại rất chắc chắn, tóc hai bên sườn được kẹp lên, khuôn mặt cô nhìn có chút mập mập tròn trịa như khuôn mặt trẻ con trông càng thêm đáng yêu.

Trong mắt Kỷ Nhu ánh lên vẻ yêu thương, lấy một sợi dây chuyền từ đằng sau Lục An Nhiên vòng qua cổ cô nhẹ nhàng đeo vào.

“A! Sợi dây chuyền đẹp quá!” Lục An Nhiên có chút kinh ngạc, hôm nay cho dù là bộ lễ phục hoặc kiểu tóc đều là loại hình rất quý cù, chỉ duy nhất sợi dây chuyền mới đeo lên kia, thanh lịch sang trọng. Một đóa hoa hồng lớn bằng đầu ngón tay cái được gắn lên trên sợi dây chuyền bạch kim tinh tế vừa vặn dừng ngay giữa xương quai xanh của Lục An Nhiên. Đóa hoa hồng được làm bằng thủy tinh, mặc dù bản thân Lục An Nhiên không hiểu lắm về thủy tinh, nhưng nhìn hiệu quả ánh sáng của ánh đèn phản chiếu trên đóa hoa cô biết là giá trị của vật này cũng không thấp.

“Bộ lễ phục này mẹ mặc khi lần đầu tiên đi hẹn hò với ba Hạo của con.” Kỷ Nhu đặt hai tay lên hai vai của Lục An Nhiên mỉm cười dịu dàng nói: “Lúc đó có một cuộc bán đấu giá, bộ lễ phục này cũng là do ba Hạo của con chuẩn bị.” Kỷ Nhu dùng đầu ngón tay lướt qua mặt dây chuyền ngay giữa xương quai xanh của Lục An Nhiên: “Mặt dây chuyền này cũng là ba Hạo của con đấu giá mua cho mẹ.”

“Mẹ... bộ lễ phục này chứa đựng hoài ức quý báu như vậy...” Lục An Nhiên nhìn Kỳ Nhu, ánh mắt dịu dàng: “Con, con vẫn là không nên mặc nó...”

“Không sao!” Kỳ Nhu nhẹ nhàng lắc đầu: “Mẹ cũng mập hơn rất nhiều so với lúc đó, bộ lễ phục này để lại cũng mặc không được nữa, bây giờ đưa con mặc cũng đúng lúc!” Kỳ Nhu cười lớn: “Không nghĩ là lúc đó mẹ lại ốm như vậy, lại còn có thể mặc vừa loại lễ phục này!”

“Mẹ, bây giờ mẹ vẫn rất đẹp!” Lục An Nhiên nhẹ nhàng ôm lấy Kỳ Nhu.

“Nha đầu ngọc, chỉ biết đồ dành cho mẹ vui thôi!” Kỳ Nhu dịu dàng vuốt ve hai má của Lục An Nhiên: “Bộ lễ phục này mặc dù thuộc loại bảo thủ nhưng mà lại không bị lỗi thời, cộng thêm mặt dây chuyền này, rất phù hợp với buổi vũ hội đêm nay như vậy cũng đủ rồi!”

“Cảm ơn mẹ!” Lục An Nhiên cảm kích cười với Kỳ Nhu nói.

“Nói với mẹ câu cảm ơn làm gì chứ!” Kỳ Nhu nắm lấy đôi tay nhỏ của cô: “Đối với mẹ mà nói, nhìn thấy con mặc bộ lễ phục chứa đựng hoài ức mà mẹ trân quý nhất, liền giống như là đang nhìn thấy con người ngày xưa mà mẹ đã từng...” Khóe miệng Kỳ Nhu mang theo nụ cười: “Mẹ rất vui.”

“Ừm...” khóe mắt Lục An Nhiên ngấn lệ.

“Đến đây, mẹ trang điểm nhẹ cho con.” Kỳ Nhu nhẹ nhàng vuốt má Lục An Nhiên.

“Dạ!” Lục An Nhiên gật đầu ngoan ngoãn ngồi im.

Kỳ Nhu cúi người xuống dùng mỹ phẩm hiện có trang điểm nhẹ cho Lục An Nhiên. Vốn dĩ là một cô bé 15 tuổi, trang điểm nhẹ nhàng như vậy đã đủ rồi.

Sau một hồi bận rộn, Lục An Nhiên liền cùng với Lục An Hân và Tiết Định An đã đứng đợi từ rất sớm ở dưới lầu 1 đi đến bữa tiệc, Tiết Định An phụ trách lái xe, đây cũng là một cái lí do rất tốt để tối nay anh có thể tránh bị mời rượu. Tiết thị cũng nằm trong danh sách được Long thị mời tới, chỉ hi vọng tối nay không gặp phải người nào đó đáng ghét là được...

Lúc đón được Tinh Hường Ân, rõ ràng là anh ta đã bị cách ăn mặc và trang điểm của Lục An Nhiên làm cho kinh ngạc: “Lục tiểu thư không vừa ý bộ lễ phục mà tôi thiết kế sao?”

“Rất vừa ý!” Lục An Nhiên cười nói: “Bộ lễ phục rất đẹp.”

“Vậy tại sao lại không mặc bộ đó?” Tinh Hường Ân không hiểu hỏi.

“Bởi vì quá đẹp...” Lục An Nhiên ý vị thâm sâu mà kéo dài câu nói.

“...” lúc này Tinh Hường Ân cũng không hiểu rõ lắm ý tứ trong lời nói của Lục An Nhiên.

Mà ở một nơi khác, tại không gian vũ hội, lúc Sở Dao nhìn thấy bộ lễ phục xinh đẹp hoa mỹ trên người Lục An Hân, trong mắt đổ kị muốn phát ra lửa, lại nhìn lại bộ lễ phục rác rưởi trên người, trong lòng Sở Dao mất bình tĩnh một cách nghiêm trọng, nhưng vẫn bày ra một bộ mặt tươi cười: “Oa! Chị An Hân! Chị thật sự rất đẹp nha!”

“Hừ.” Lục An Hân hừ lạnh cười một cái, đó là điều đương nhiên! Bộ lễ phục này chính là tồn tại vì cô ta: “Đi thôi, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.” Lục An Hân đưa thiệp mời cho vệ sĩ ngoài cửa của Long gia, Sở Dao lập tức đi theo.

Vệ sĩ tiếp nhận thiệp mời sau đó trên dưới đánh giá Sở Dao, cả ánh mắt đều chứa đầy vẻ nghi hoặc. Nhận được ánh mắt của vệ sĩ, Sở Dao hận đến nổi không thể tát cho Lục An Hân hai tát thật mạnh, đều do cô ta! Tại sao lại để cho ả mặc loại lễ phục rác rưởi này? Nếu như Lục An Hân đưa bộ lễ phục trên người cô ta cho ả, hôm nay ả ta cũng không phải chịu loại sỉ nhục này! Người của Lục thị đều là rác rưởi.

“Cô ấy là bạn đồng hành với tôi.” Lục An Hân tự nhiên cũng sẽ nhìn thấy ánh mắt của vệ sĩ, trong lòng càng tự tin với sự lựa chọn của bản thân, nếu như hôm nay cô ta mặc bộ lễ phục đó xuất hiện ở đây. Vậy thì người chịu mất mặt chính là cô ta rồi.

“Mời vào.” Lục An Hân tâm cao khí ngạo cùng với Sở Dao toàn vẻ xấu hổ tạo thành một sự tương phản rất sắc nét thật sự là một cảnh rất buồn cười.

Bóng người đứng ngay cánh cửa sổ trong phòng trên lầu hai cách đó không xa nhìn thấy bóng dáng đó, khóe miệng Long Ngọc Tinh hàm chứa nụ cười, sau đó một giây, nụ cười của Long Ngọc Tinh trở nên cứng đờ...

Bộ lễ phục này là của Lục An Nhiên, nhưng mà người này... tuyệt đối không phải là Lục An Nhiên! Mặc dù có hơi mơ hồ, nhưng anh có thể khẳng định, cảm giác này, tuyệt đối không phải Lục An Nhiên!

“A Thái!” chân mày Long Ngọc Tinh nhíu chặt: “Hóa đơn của Tinh Hường Ân đã gửi đến chưa?”

“Đã gửi đến rồi.” A Thái trả lời: “Tối hôm nay mới đưa đến đây.”

“Tiền chuyển rồi sao?” Long Ngọc Tinh tiếp tục hỏi.

“Vẫn chưa.” A Thái lắc đầu: “Hiện tại phải gửi đi sao?”

“Không cần gửi cho anh ta nữa.” Long Ngọc Tinh nói: “Một cái cũng không cần chuyển!”

“Vâng...” A Thái gật đầu.

“Đi thôi.” Long Ngọc Tinh chỉnh sửa lại cổ áo, xoay người rời khỏi vị trí cạnh cửa sổ, để anh trả tiền cho vợ anh thì được, những người khác... đơn giản là nằm mơ!

Vừa bước vào không gian bữa tiệc, Lục An Hân liền tìm kiếm bóng dáng của Long Ngọc Tinh từ trong ra ngoài, Long thị tổ chức vũ hội, Long Ngọc Tinh nhất định sẽ xuất hiện, lần trước bị Lục An Nhiên giành trước, lần này cô ta nhất định phải chú ý một chút, mau chóng tìm thấy Long Ngọc Tinh!

Quả nhiên giống như Lục An Hân đã nghĩ, Long Ngọc Tinh rất nhanh liền xuất hiện trước mặt mọi người, anh của hôm nay vẫn mang chiếc mặt nạ che đi nửa khuôn mặt mà bữa tiệc lần trước đã đeo mà xuất hiện, trước tiên là đi lên sân khấu phát biểu, sau đó đi xuống sân khấu, đem quy định của bữa tiệc ngày hôm nay đưa cho người dẫn chương trình.

Toàn bộ những ly rượu mà khách khứa đến mời đều bị Long Ngọc Tinh lấy lý do dị ứng mà từ chối, vốn dĩ địa vị của anh đã có quyền từ chối những ly rượu mời này, huống hồ lúc này tâm trạng của anh lại không được tốt lắm. Đem ánh mắt dừng trên người Lục An Hân, trong lòng Long Ngọc Tinh nổi lửa.

“Long thiếu! đã lâu không gặp!” trong tay Lục An Hân bung một ly rượu đi đến trước mặt Long Ngọc Tinh, chứa đầy phong tình vạn chủng. Hôm nay cô ta có tự tin tuyệt đối, bộ lễ phục này chính là thứ giúp cô ta tự tin hơn.

“Ừm...” Long Ngọc Tinh lạnh lùng đáp lại một tiếng, sau đó xoay người rời đi, không dừng lại thêm một phút giây nào bên Lục An Hân.

Biểu tình của Lục An Hân trở nên khó coi, chuyện này với những gì cô ta đã nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Nhìn thấy biểu tình của Lục An Hân, Sở Dao vui sướng trong lòng, đây là cô ta đáng nhận được! mà tình hình của Sở Dao cũng không tốt hơn Lục An Hân là mấy, bữa tiệc đêm nay có người nào trên người không phải hoa phục chứ? Mặc bộ lễ phục giống ả như hiện tại trực tiếp mà nói chính là chuyện cười, trước đây ả ta chỉ đơn giản cảm thấy có chút khó coi, nhưng hiện tại ả ta thình thoảng lại nhận được những ánh mắt khinh thường hướng về ả, ả thật sự rất muốn khóc... đặc biệt là khi ả đã tiến vào không gian bữa tiệc được một lát rồi, cư nhiên không hề có một người nào đến bắt chuyện với ả, thật sự ả vẫn chưa hề gặp qua cảnh này!

Lúc này, Sở Dao và Lục An Hân đều hướng sự bức tức của bản thân đến Lục An Nhiên vẫn chưa xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Đi đến bữa tiệc, âm mưu của an hân

Lục An Nhiên tới muộn rất thoải mái mà nhìn sắc mặt không được tốt lắm của Lục An Hân đang nói chuyện với những thiên kim khác, trên người thật sự đang mặc bộ lễ phục thuộc về cô, đồng thời Tinh Hường Ân cũng đi chung đến bữa tiệc cũng nhìn thấy tình cảnh này liên cau mày, bộ lễ phục này anh đã thiết kế đặc biệt dành cho Lục An Nhiên, kết quả lại mặc trên người yên chí tục phẫn như vậy... thật sự là rớt giá thảm hại.

“Nhìn xem, lễ phục của anh nhận được nhiều sự chú ý chưa!” Lục An Nhiên cười đậm mạc với Tinh Hường Ân: “Xin lỗi không tiếp anh được.” sau đó đi thẳng đến hướng Lục An Hân.

Lục An Hân đương nhiên cũng nhìn thấy Lục An Nhiên đang khoan thai bước đến, nhìn thấy bộ lễ phục trên người Lục An Nhiên cũng là chủ đề hoa hồng, Lục An Hân không nhận được căn cứ chắc chắn, bộ lễ phục trên người Lục An Nhiên cũng đẹp đến chết được! đáng lý nên đưa cho ả mặc mới đúng! Thật sự lãng phí!

Mà Sở Dao đứng cách đó không xa càng nắm chặt quyền hơn, lễ phục của ả cũng là kiểu cúp ngực màu trắng, nhưng bất luận là kiểu dáng hay chất liệu, vừa nhìn liền biết cách xa hơn mấy chục con phố, đặc biệt là mặt dây chuyền nằm giữa xương quai xanh của Lục An Nhiên, dưới ánh đèn của buổi tiệc mặt dây chuyền phát ra ánh sáng lấp lánh, ánh sáng chiếu rọi mảnh da thịt trước ngực Lục An Nhiên, đừng nói đến có bao nhiêu thu hút người khác, cổ tình hôm nay cô lại là một thân tuyết trắng, càng thêm thu hút dục vọng...

Khóa chặt bóng dáng của cô ở trong đám đông, Long Ngọc Tinh ở đằng xa cười mỉm, đây mới là khí chất mà người vợ anh đã nhận định nên có. Loại mặt hàng như Lục An Hân căn bản không thể so sánh được...

“An Nhiên, em đến rồi! Qua đây, chúng ta qua bên này nói!” giống như sợ Lục An Nhiên sẽ nói những điều không nên nói trước mặt người khác, Lục An Hân vội vàng nói tiếng xin lỗi với thiên kim bên cạnh, liền kéo Lục An Nhiên đến một góc không có nhiều người.

“Buông tay.” Lục An Nhiên vùng ra khỏi tay của Lục An Hân, trên mặt mang theo vẻ không vui xoa nắn cánh tay, trong lòng Lục An Hân có quý lại cộng thêm vội vàng, không hay không biết mà dùng lực quá lớn trên tay làm cho tay cô phát đau.

“An Nhiên.” Sắc mặt Lục An Hân lộ ra vẻ khó xử: “Hiện tại đang ở bên ngoài, có chuyện gì chúng ta có thể quay về rồi nói!”

“Nói gì chứ?” Lục An Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nghĩ thầm trong lòng: cái người tên Lục An Hân này cũng biết thế nào gọi là mặt mặt sao!

“Em...” Lục An Hân nhìn thấy tia hài hước trong mắt Lục An Nhiên lập tức cảm thấy tức giận, nhưng vẫn áp chế tức giận mà nói: “Coi như chị họ cầu xin em!”

“Cầu xin em ư?” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên: “Cầu xin em thì cũng phải xem em có đồng ý hay không mới nói đi!”

“Em...” Lục An Hân cắn răng lại nói tiếp: “Đây là lần đầu tiên chị họ cầu xin em! Dù có chuyện gì thì cũng nên nhìn nhận trên quan hệ chú ruột của em mà nhắm mắt mở một mắt chứ! Lại nói! Hôm nay chị cũng là vì Lục thị! Có nói như thế nào thì chị cũng là thiên kim của Lục thị, nếu như hôm nay chị ăn mặc nghèo túng, thì sẽ khiến cho Lục thị mất mặt!”

“Chị không đến không phải là được rồi sao?” Lục An Nhiên lập tức phản bác: “Ăn trộm đồ còn gọi là vì Lục thị? Đây là vấn đề nhân phẩm của chị mới đúng!” thật sự người một nhà không vào cùng một cửa mà! Lục An Hân này quả nhiên chính là con gái của Lục Quân An! Luôn miệng nói là vì Lục thị, còn không phải là vì dục vọng của nhân sao?!

“Cô!” sự phẫn nộ của Lục An Hân đã đạt đến giới hạn: “Lục An Nhiên cô đừng có cho mặt mũi lại không cần!”

“Không phải chỉ là một bộ lễ phục dạ tiệc thôi sao!” Lục An Nhiên hừ lạnh: “Tôi cho chị là được rồi.”

“Thật sao!” Lục An Hân kinh ngạc, trong mắt đều là vui mừng: “An Nhiên! Em thật sự là em gái tốt của chị!” nói xong liền muốn bám lấy cánh tay của Lục An Nhiên.

“Tránh ra!” Lục An Nhiên nhẹ nhàng nghiêng người né ra nói: “Hai người chúng ta trong lòng đều cũng hiểu rõ đối phương là bộ dạng gì, đừng đem mảnh khóe đó dùng trên người tôi! Cho dù trời sinh chị thích diễn, tôi cũng lười mà đi lãng phí kỹ thuật diễn chung với chị! Thất lễ rồi!” dứt lời Lục An Nhiên liền xoay người đi đến nơi không xa đó Lục An Hô và Tiết Định An đang đứng đợi.

“...” hung hăng cắn răng, Lục An Hân hận không thể đâm lên người Lục An Nhiên vài lỗ, con tiện nhân đề tiện này, cho cô một chút màu sắc mà cô dám mở phường nhuộm rồi! nếu đã như vậy, liền không thể trách cô ta được! nghĩ đến những bức ảnh chụp trong điện thoại, Lục An Hân hừ lạnh một tiếng, đi đến hướng ngược lại với hướng của Lục An Nhiên, một cô gái mặc bộ lễ phục màu tím nhạt ở đó, trong tay bưng một ly rượu cocktail, một cái nhướng mi một nụ cười đều là hành động của một vị thiên kim thực thụ.

“San San! Em đến rồi à!” Lục An Nhiên cười nhẹ vịn vào đôi vai ngọc ngà của cô gái.

Nhạc Ngưng San quay đầu lại nhìn Lục An Hân: “An Hân! Wa! Bộ lễ phục đêm nay thật sự rất phù hợp với chị!”

“Cảm ơn!” trên mặt Lục An Hân mang theo tia đắc ý, cô ta biết, bộ lễ phục này tồn tại chỉ là vì cô ta: “Qua bên này, chị có một chút chuyện cần bàn bạc với em!”

“Được ạ!” Nhạc Ngưng San đi theo Lục An Hân tránh khỏi đám đông: “Chuyện gì vậy! thần bí như thế?”

“Nhạc thị của em không phải sắp khai trương nhà hàng mới ở Tân Đông sao?” Lục An Hân cười hỏi.

“Đúng vậy! sao thế ạ?” trong lòng Nhạc Ngưng San có sự đề phòng, Tân Đông cũng có nhà hàng của Lục thị, chẳng lẽ Lục An Hân muốn làm gián điệp thương mại? nhưng Lục An Hân sẽ không giống người làm loại chuyện này! Cô quen biết Lục An Hân không phải mới một hai ngày, cô ta là loại người tâm cao hơn trời!

“Chỗ chị có một số thiết kế bằng hình ảnh muốn cho em tham khảo!” Lục An Hân cười mở ảnh trong điện thoại ra lướt từng bức từng bức ảnh cho Nhạc Ngưng San xem.

“Thiết kế này thật tốt!” về mặt Nhạc Ngưng San kinh ngạc, loại thiết kế theo phong cách cổ phong này rất phù hợp với khẩu vị của cô.

“Nếu như em thích, lát nữa chị gửi bức ảnh cho em!” Lục An Hân cười nói.

“Thiết kế này chị lấy được từ đâu thế ạ!” Nhạc Ngưng San hỏi.

“Cái này...” Lục An Hân vừa nghe Nhạc Ngưng San hỏi, mắt đẹp vừa chuyển, cắn cắn môi làm một vẻ mặt đáng thương: “Haizzz...”

“Sao thế ạ?” Nhạc Ngưng San hiếu kỳ hỏi.

“Còn không phải là vị em họ kia của chị sao.” Về mặt Lục An Hân nuối tiếc nói: “Từ nhỏ em ấy đã thích cướp đồ của chị, vốn dĩ chi nhánh nhà hàng thứ 100 ở Tân Đông này, ý của ông nội là muốn để chị và anh hai cùng kinh doanh, không ai biết được em ấy dùng thủ đoạn gì đã cướp đi quyền kinh doanh, ngay cả đến bộ lễ phục trên người hôm nay của em ấy cũng là ăn trộm của chị! Đó vốn dĩ là của chị...”

“Hả?” Nhạc Ngưng San sững sờ, lúc Lục An Hân nhắc đến Lục An Nhiên, trong lòng cô ta liền không thoải mái, thái độ của Long Ngọc Tĩnh đối xử với hai người khác nhau hoàn toàn đã làm tổn thương đến cô ta! Nhưng khi nghe được những lời Lục An Hân nói, Nhạc Ngưng San không khỏi tròn mắt

há mồm: “Nhìn không ra mà...”

“Đúng vậy!” Lục An Hân cau mày khóc sụt sùi nói: “Thực sự chị chịu không nổi nữa... em ấy... ngay đến cả bạn trai chị cũng muốn cướp!”

“Bạn trai chị? Chị có bạn trai?” đây vốn là chuyện mà Nhạc Ngưng San không hề biết.

“Bọn chị... bọn chị lưỡng lự tương duyệt, chỉ là chưa nói thẳng ra với nhau mà thôi... ba chị cũng đã ngầm đồng ý rồi.” Lục An Hân hạ mi mắt xuống làm ra vẻ mặt xấu hổ: “Nhưng Lục An Nhiên lại không cần mặt mũi đi quyến rũ anh ấy... người đó là anh rể họ của em ấy mà!”

“Chuyện này...” Nhạc Ngưng San cũng cau mày lại, đây chính là lỗi của Lục An Nhiên, thật sự không ngờ rằng Lục An Nhiên lại là loại người này!

“Cho nên, cho nên chị muốn trả thù em ấy...” Lục An Hân cuối cùng cũng nói đến vấn đề chính: “Thiết kế này chính là thiết kế cho nhà hàng của Lục thị ở Tân Đông, chị đã xem qua bản đồ chi tiết của trung tâm mua sắm Long thị rồi, nhà hàng của Nhạc thị gần lối vào hơn, nếu như nhà hàng của em đủ hoa mỹ, ai còn đi vào nhà hàng của em ấy? Và lại thiết kế gì đó cũng gần giống nhau, tự nhiên người ta sẽ chọn nhà hàng gần hơn!”

“...” Nhạc Ngưng San cắn cắn môi: “Chuyện này rất nghiêm trọng! Em, em không làm chủ được!”

“Đây đâu có liên quan đến việc làm chủ! Đây là Nhạc thị ổn định kiếm tiền!” Lục An Hân nói tiếp: “Nhà hàng ở Tân Đông này đối với Nhạc thị quan trọng như thế, trong lòng em cũng hiểu rõ mà!”

“Em... em phải suy nghĩ kỹ lại đã!” Nhạc Ngưng San vẫn cảm thấy như vậy không tốt.

“Vậy thì em phải suy nghĩ cho thật kỹ nhé!” Lục An Hân nói: “Chị cũng không phải muốn hại Lục thị, chỉ là để cho ông nội thấy là Lục An Nhiên không được, sau đó đem quyền kinh doanh trả lại cho chị và anh trai chị...”

“An Hân, chuyện này em phải suy nghĩ lại đã!” Nhạc Ngưng San miết miết cánh môi.

“Không sao, em suy nghĩ cho cẩn thận!” Lục An Hân nói: “Nghĩ kỹ rồi lúc nào cũng có thể kiếm chị!” Lục An Hân đem điện thoại lắc lư trước mặt Nhạc Ngưng San.

“Ừm...” Nhạc Ngưng San gật đầu, trước tiên không nói đến bản thiết kế, nhưng ở đây nghe được Lục An Hân nói về con người Lục An Nhiên, cũng đủ khiến cô ta kinh ngạc! Nghĩ lại lời này là từ miệng của Lục An Hân chị họ của Lục An Nhiên nói ra, Nhạc Ngưng San không một chút nghi ngờ về tính thật giả của việc này.

Ánh mắt nhìn qua bóng dáng màu trắng đang đứng bên cạnh hồ bơi, trong lòng Nhạc Ngưng San ngũ vị tạp trần. Mà khóe miệng Lục An Hân lại dương lên một nụ cười đắc ý, Lục An Nhiên, lần này còn không chính chết có?!

Lục An Nhiên đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh buốt, rùng mình ngơ ngác, cô bị gì cơ chứ?

“Sao vậy?” Lục An Hân vẫn luôn ở bên trái của Lục An Nhiên hỏi.

“Không có gì...” Lục An Nhiên lắc đầu: “Đột nhiên cảm thấy lạnh người, không biết chuyện gì.”

“Có người đang mắng chửi em?” Tiết Định An bưng một ly nước trái cây mới vắt uống bằng ống hút, ly nước mát lạnh, uống thật thích.

“Ai mà biết chứ!” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên: “Người muốn em chết có quá nhiều! Nếu không thì hai người bọn anh cũng không ở đây! Đúng không?”

“Tâm thái của em thật tốt.” Tiết Định An nhún vai.

“Cũng được cũng được!” Lục An Nhiên lấy từ trên bàn một ly nước uống màu hồng uống một ngụm nhỏ: “Ừm... cocktail hoa anh đào hương vị cô gái ngọt ngào, không tồi!”

“Ly này thì sao?” Lục An Hân cầm một ly cocktail màu xanh dương cho Lục An Nhiên uống một ngụm nhỏ: “Thế nào?”

“Cũng được.” Lục An Nhiên gật đầu: “Cocktail san hô xanh, màu xanh làm từ vỏ cam thiếu 0.04ml, chỉ là không ảnh hưởng đến hương vị, anh có thể nếm thử.”

“Đầu lưỡi của em thật sự quá lợi hại đi!” Tiết Định An cũng biết sự lợi hại của chiếc lưỡi Lục An Nhiên: “Còn lợi hại hơn so với những chú chó nghiệp vụ trong quân đội nữa!”

“...” Lục An Nhiên liếc Tiết Định An một cái, có ai so sánh người với chó nghiệp vụ sao? Còn có, chó nghiệp vụ đầu lưỡi nhạy cảm sao! Nhưng Lục An Nhiên cũng lưỡi nói thêm với Tiết Định An, chỉ là hừ một tiếng liền tiếp tục bắt đầu nếm thử những chiếc bánh kếp bày sẵn trên bàn, bánh kem mịn màng, cảm giác thanh mịn ngay đầu lưỡi, ngọt mà không ngấy. Thật sự là quá tuyệt diệu! Long thị này quả nhiên không bình thường, đầu lưỡi của cô ngày hôm nay thật sự được tiếp đãi một trận ra trò!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103: Mời cô khiêu vũ, đến cửa viếng thăm

Lục An Nhiên ăn rất vui vẻ, dường như không chút nào để ý đến nhất cử nhất động của cô đều bị người khác thu vào đáy mắt.

Bất luận là cả bộ mặt vui vẻ của cô, hoặc là biểu hiện tỉ mỉ nếm thử đồ ăn, đến cả hành động mút ngón tay như một đứa trẻ con, đều khiến cho anh cảm thấy mê muội... anh biết cô rất có hứng thú với thức ăn, vì thế, hôm nay Long Ngọc Tinh đã hao tốn rất nhiều tâm tư đặc biệt là thức ăn trong buổi tiệc đêm nay, thợ làm bánh ngọt và thợ pha chế đều được mời từ Paris, cũng chỉ vì một nụ cười của người ta, hiện tại có thể nhìn ra là hôm nay anh đã rất thành công...

“Long thiếu, ngây ngốc gì thế!” Tinh Hường Ân xuất hiện bên cạnh Long Ngọc Tinh, trong tay bưng một ly huyết mã lệ.

“Quản lý bản thân cậu đi.” Long Ngọc Tinh liếc Tinh Hường Ân sau đó nghiêng người qua, từ trên bàn lấy một miếng bánh macaron.

“Yô yô yô! Tôi làm phiền đến cậu à!” khuôn mặt Tinh Hường Ân ửng đỏ, như vậy là lãng phí bộ mặt đẹp trai của anh đó: “Không có việc gì cậu đeo mặt nạ làm gì thế? Sợ người ta nhận ra cậu? Cậu thật... ừm...”

“Hừ.” Long Ngọc Tinh đem miếng bánh macaron nhét vào miệng của Tinh Hường Ân để ngăn chặn những lời nói tiếp theo của anh ta.

Sau khi nuốt xong miếng bánh macaron, Tinh Hường Ân cảm thấy có chút không đủ lại lấy thêm một miếng: “Long thiếu, nhận được hóa đơn rồi chứ! Chừng nào mới trả tiền vậy?”

“Trả tiền gì.” Long Ngọc Tinh cho Tinh Hường Ân một cái trợn mắt.

“Tôi...” nhất thời Tinh Hường Ân không nói được lời nào, đích thực, để Long thiếu trả tiền cho Lục An Nhiên thì đó là điều bình thường, nhưng đổi thành một người con gái khác, còn để Long Ngọc Tinh trả tiền thì không đúng rồi! Shit! Vốn dĩ nghĩ rằng không dễ gì mới có một cơ hội chinh Long thiếu một trận! Ai mà biết được là giữa đường lại nhảy ra một nữ nhân khác phá hỏng chuyện của anh! Trong mắt Tinh Hường Ân mang theo tia bất mãn nồng đậm.

Long Ngọc Tinh quay người lại nói: “Tôi về phòng đây!”

“Về đi về đi! Thật sự không hiểu nổi! Sợ bị phát hiện như vậy dứt khóa tìm một người thế thân là được mà!” Tinh Hường Ân cho Long Ngọc Tinh một cái liếc mắt.

“Hừ.” Long Ngọc Tinh hừ lạnh một tiếng liền cất bước rời đi, ai nói anh không kiểm thế thân chứ?

Âm nhạc uyển chuyển nhẹ nhàng êm tai, trong trung tâm sân khiêu vũ có không ít cặp nam nữ đang khiêu vũ cùng nhau, nói chuyện vui vẻ. Tinh Hường Ân đi đến bên cạnh Lục An Nhiên vẫn còn đang ăn đồ, lịch sự vươn tay ra: “Không biết tôi có vinh hạnh được mời em nhảy cùng một bản không?”

Lục An Nhiên mút đầu ngón tay, sau đó lấy khăn tay lau qua một hồi rồi mới đặt tay cô vào trong tay Tinh Hường Ân: “Trước đây cũng đã nói rồi, tự nhiên sẽ phải thực hiện lời hứa của tôi chứ.”

Sau khi một khúc kết thúc, một khúc khác lại được tấu lên, Tinh Hường Ân đặt một tay lên cái eo nhỏ tinh tế của Lục An Nhiên, một tay khác nhẹ nhàng tiếp xúc với tay của cô, dựa vào tiếng nhạc mà dẫn Lục An Nhiên đi vào sân khiêu vũ, Tinh Hường Ân vừa nhảy theo tiếng nhạc đệm, vừa hướng bên Lục An Nhiên hỏi: “Lễ phục là bị trộm đi sao?”

“Chỉ trộm này có hơi khó nghe đi!” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên.

“Vậy đổi thành bị lấy đi thế nào?” Tinh Hường Ân cười nói.

“Tinh tiên sinh còn biết đến ?**” Lục An Nhiên cười.

“Dù gì thì trên người cũng có một nửa huyết thống của người Hoa, mặc dù lớn lên ở Ý, nhưng mà những quyển sách thú vị trong nước thì cũng đọc không ít!”

“Không nghĩ đến nha!” Lục An Nhiên nói.

“Tôi cũng không nghĩ đến.” Tinh Hường Ân nói: “Không nghĩ là Lục tiểu thư lại quen biết Roxanne Bess.”

Nghe Tinh Hường Ân nhắc đến tên họ của di Tiểu, Lục An Nhiên không cảm thấy kinh ngạc, bây giờ phục trang do di Tiểu thiết kế vẫn rất nổi tiếng trên toàn thế giới.

“Bộ lễ phục này là do chính tay nhà thiết kế Roxanne Bess thiết kế không sai chứ!” Tinh Hường Ân hỏi.

“Không biết.” Lục An Nhiên thành thật trả lời, Kỳ Nhu chỉ nói là do ba vì mẹ mà chuẩn bị, nhưng lại không biết nhà thiết kế của bộ lễ phục này lại là di Tiếu. “Tôi vốn không rõ là do ai thiết kế.”

“Vậy à...” Tinh Hướng Ân nói: “Nhìn thiết kế, có lẽ là phong cách thiết kế mười mấy năm về trước của Roxanne Bess.”

“Chính xác là cũng mười mấy năm rồi.” Lục An Nhiên cười một hồi.

“Lục tiểu thư không biết là lễ phục dạ hội chỉ được mặc một lần thôi sao?” Tinh Hướng Ân mang theo nụ cười hỏi.

“Biết, nhưng người khác vốn không hề biết bộ lễ phục này đã từng có người mặc qua.” Theo tiếng nhạc mà xoay tròn một cách xinh đẹp, Lục An Nhiên nhẹ nhàng nói: “Anh cũng đã nói qua, đây đã là mười mấy năm về trước rồi.”

“Hơ hơ, Lục tiểu thư thật sự rất thú vị, nếu như còn cơ hội, hi vọng Lục tiểu thư có thể nể vinh hạnh cho tôi được mời em một bữa cơm.”

“Có duyên lại nói đi!” Lục An Nhiên cười, một khúc kết thúc, Lục An Nhiên rời khỏi sàn khiêu vũ.

Mà sau khi khúc này kết thúc, Tinh Hướng Ân vốn không rời khỏi sàn khiêu vũ mà là đi thẳng đến trước mặt Lục An Hân vừa mới kết thúc một điệu nhảy: “Lục tiểu thư có thể vinh hạnh?”

“Anh là?” Lục An Hân có chút mệt, ngày hôm nay cô ta đã nhảy liên tiếp hai khúc, vốn dĩ một khúc cô ta cũng không muốn nhảy, cố tình hai người lúc này lại vô cùng nhiệt tình, không nể mặt cũng không được. Hiện tại cô ta thật sự không muốn nhảy nữa, nhưng người đàn ông trước mặt này, trước không nói đến diện mạo, lúc này cũng nhìn thấy anh ta cùng nhảy với Lục An Nhiên, hiện tại cũng sinh ra tò mò về thân phận của người đàn ông này.

“Tôi? Tôi là nhà thiết kế của bộ lễ phục này!” trên mặt Tinh Hướng Ân mang theo một nụ cười xảo quyệt: “Không biết Lục tiểu thư đây có thể nể mặt mà cùng nhảy một khúc không?”

“Được...” dù cho có không muốn nhảy thì cũng không có biện pháp, sau khi Lục An Hân nghe xong phần tự giới thiệu, khuôn mặt vốn dĩ được phủ lên một tầng mây hồng nhất thời biến sắc.

“Hơ hơ...” Tinh Hướng Ân cười, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay của Lục An Hân mà đi vào sàn khiêu vũ.

“...” mỗi bước đi của Lục An Hân, đều rõ ràng cảm nhận được sự run rẩy dưới chân, trong lòng cô ta cũng có suy nghĩ của bản thân, trong lòng một mặt cầu nguyện người này không biết đến chuyện bộ lễ phục này là do Lục An Nhiên đã đặt, một mặt khác lại đang nguyên rủa Lục An Nhiên.

Tiến vào sàn khiêu vũ, Tinh Hướng Ân Nhẹ giọng nói: “Tôi chính là nhìn thấy bộ lễ phục của Lục tiểu thư mới đi đến mời Lục tiểu thư nhảy cùng, hy vọng Lục tiểu thư không cảm thấy tôi đường đột.”

“Đâu có...” trong giọng điệu của Lục An Hân rõ ràng mang theo tia thăm dò: “Cái đó, trước đó tiên sinh có biết bộ lễ phục là do tôi đặt không?”

“Vốn không hề biết.” trong mắt Tinh Hướng Ân lướt qua một tia khinh bỉ: “Lục tiểu thư có vừa ý bộ lễ phục này không?”

“Vừa ý! Vô cùng vừa ý!” sau khi biết Tinh Hướng Ân không hề biết là ai đã đặt lễ phục, Lục An Hân không nhịn được mà thở ra một hơi.

“Vừa ý là được!” khoe miệng Tinh Hướng Ân khinh bỉ dương lên: “Vậy không biết Lục tiểu thư dự định khi nào sẽ thanh toán bộ lễ phục này?”

“Cái gì?” Lục An Hân nghe xong lời này tức khắc sùng sốt, ngay cả đến nhịp điệu dưới chân cũng trở nên hoảng loạn, bàn chân mang đôi giày cao gót hờ ngón bị Tinh Hướng Ân giẫm lên một cái thật mạnh. Tức khắc liền đau đến mức nước mắt cũng muốn chảy ra.

“Thật sự xin lỗi!” Tinh Hướng Ân vội vàng đỡ lấy cánh tay của Lục An Hân, đỡ cô ta ra khỏi sàn nhảy: “Lục tiểu thư ngồi ở đây nghỉ ngơi một lát đi!”

“Ồ...” Lục An Hân cũng không lo được việc khác nữa, một đôi mắt nhìn Tinh Hướng Ân, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng loạn.

“Lục tiểu thư muốn uống gì?” Tinh Hướng Ân hỏi: “Nước ép trái cây được chứ?” không đợi Lục An Hân trả lời, trong tay trái Tinh Hướng Ân bung một ly huyết nãi lệ tay phải bung một ly nước ép trái cây tươi đi đến bên cạnh Lục An Hân đưa ly nước ép đến bên tay cô ta. “Cảm ơn.” Lục An Hân nhận lấy ly nước ép, sắc mặt trắng bệch.

“Không biết khi nào Lục tiểu thư sẽ thanh toán khoản chi phí cho bộ lễ phục thế?” trong mắt Tinh Hướng Ân mang theo vẻ trêu đùa.

“Cái đó... chi phí là?” trong lòng Lục An Hân đánh trống dồn dập, cô ta nghĩ thầm giá cả của bộ lễ phục này cũng không thấp, vốn nghĩ rằng ăn trộm từ bên Lục An Nhiên qua là ổn, ai biết được Lục An Nhiên đó cư nhiên vẫn còn chưa trả tiền chứ! Thật xấu hổ! Quả nhiên không nên kỳ vọng vào loại háng hóa thấp kém đó!

“Hôm nay cũng coi như là có duyên gặp mặt với Lục tiểu thư, kết thêm một người bạn. Tôi sẽ giảm giá cho Lục tiểu thư!” Tinh Hướng Ân rõ ràng nhìn thấy Lục An Hân thở ra một hơi anh nói tiếp: “2 triệu.”

“Bao nhiêu?!” Lục An Hân kinh ngạc suýt nữa tự cắn lưỡi của mình: “2 triệu?”

“Đúng” Tinh Hường Ân nói: “Lục tiểu thư, thói quen của cô là quẹt thẻ hay là ghi chi phiếu?”

“...” Lục An Hân ngay ngốc vội vàng nói: “Tiền này không nên là do tôi trả, anh hướng Lục An Nhiên mà đòi!”

“Ha ha!” Tinh Hường Ân cười sáng khoái: “Lục tiểu thư thật sự biết nói đùa, bộ lễ phục này mặc trên người của cô, cô lại bảo tôi hướng người khác đòi, không có đạo lý này chứ?”

“Có phải Lục An Nhiên cố ý phái anh đến không!” Lục An Hân ác ý nghĩ, Lục An Nhiên này quả nhiên bi ổi, vừa mới lúc này còn nói lễ phục sẽ tặng cho cô ta, kết quả hiện tại lại cho thiết kế sư đến đây làm cô ta mất mặt, thật sự đáng chết!

“Lục An Nhiên là ai?” Tinh Hường Ân biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: “Xin lỗi, tôi mới từ nước ngoài về, vốn không hề biết ai là Lục An Nhiên.”

“Anh giả vờ gì chứ?” Lục An Hân nói: “Lúc này hai người còn khiêu vũ với nhau!”

“Là cô gái khiêu vũ với tôi sao?” về mặt Tinh Hường Ân như bưng tỉnh đại ngộ: “Tôi vốn không quen biết cô gái lúc này, chỉ là thấy cô ấy vô cùng xinh đẹp nên mới mời cô ấy khiêu vũ.”

Thấy Tinh Hường Ân không giống như đang nói dối, Lục An Hân không vui cau mày.

“Lục tiểu thư, cô còn chưa nói là sẽ trả tiền bằng cách nào!” về mặt Tinh Hường Ân lịch sự: “Tất cả sẽ dựa theo sự thuận tiện của Lục tiểu thư làm chủ.”

“Tôi...” hiện tại Lục An Hân đi đâu lấy ra 2 triệu chứ?! Cô ta cắn môi nói: “Anh đi tìm Lục An Nhiên, chính là người lúc này khiêu vũ cùng anh, cô ta sẽ trả cho anh?”

“Lục tiểu thư, lễ phục mặc trên người cô, tôi thật sự không thể không có đạo lý mà đi hướng người khác đòi tiền, Lục tiểu thư, cô nói tôi nói có đúng không?” Tinh Hường Ân cau mày, thanh âm cũng tăng thêm mấy phần: “Chẳng lẽ Lục tiểu thư mua lễ phục không dự định trả tiền sao?”

Theo giọng nói Tinh Hường Ân vang lên, không ít người xung quanh nhìn qua bên này, chỉ chỉ trỏ trỏ Lục An Hân đang ngồi trên ghế.

“Anh! Anh nói bậy bạ gì thế?!” sắc mặt Lục An Hân cứng lại: “Ba ngày! Ba ngày sau tôi sẽ mang tiền đến cửa hàng của anh!” sau khi nói xong cảm thấy giống như cô ta như là đang nói: bà đây không có tiền nên liền nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Tôi chính là thiên kim của Lục thị, chỉ mỗi 2 triệu làm sao lại không có chứ?”

“Vây tới lúc đó tôi sẽ đợi đại giá của Lục tiểu thư!” Tinh Hường Ân cười tà mị sau đó bổ sung thêm: “Đúng rồi, hôm nay tôi đại diện cho Long thị chúc Lục tiểu thư chơi thật vui về!”

“Anh là!” Lục An Hân kinh ngạc, người có thể tùy tiện thay mặt cho Long thị thật sự không thể xem thường.

“Tôi còn chưa giới thiệu bản thân nhì!” Tinh Hường Ân lộ ra nụ cười chết người của anh mà nói: “Tôi là Tổng giám đốc của trung tâm mua sắm Long thị ở thành phố S, Tinh Hường Ân. Đương nhiên, thiết kế trang phục là một sở thích khác của tôi. Nếu như ba ngày sau tôi không nhận được khoản nợ này của Lục tiểu thư, tôi sẽ lấy thân phận Tổng giám đốc trung tâm mua sắm Long thị ở thành phố S đích thân đến cửa viếng thăm!”

Nhìn nụ cười này, Lục An Hân sửng sốt, sắc mặt bỗng chốc tái mét...

chú thích (**): tóm tắt về truyện Không Ất Kỷ mà Lục An Nhiên và Tinh Hường Ân đã nhắc đến ở trên.

Câu chuyện mô tả về những việc diễn ra trong và ngoài một quán rượu tại Lỗ trấn, nơi nhân vật "tôi" làm phụ việc. Quán rượu tên là Hâm Hạnh, phục vụ đủ loại khách; khách bình dân lao động thường ngồi ở ngoài, còn phía bên trong thường là những người có vẻ đứng đắn, kiểu cách.

Trong những khách của quán, có một người mà nhân vật "tôi" chú ý đó là ông Không Ất Kỷ. Ông Không ăn mặc theo lối có học song chỉ đứng uống rượu ở ngoài. Ông là một nhà nho lỗi thời, lập dị, dơ bẩn, nghèo nàn, song lúc nào cũng tỏ ra nghiêm nghị, đến mức sự nghiêm nghị đó biến thành trò cười của bọn bình dân ngồi ở ngoài.

Không Ất Kỷ là khách quen của quán, ông thường mua thiếu và luôn trả đúng hạn. Ông rất mê đọc sách, nhiều khi đến quán với những vết thương trên người, người ta hiểu là ông bị đánh do ăn cắp sách, song ông không bao giờ thừa nhận chuyện đó và luôn bịa ra một lý do để thoát hai chữ "ăn cắp".

Một thời gian rất dài, Không Ất Kỷ không tới quán. Người ta nhớ tới ông vì những trận cười và vì món nợ lâu ngày không ai thanh toán. Một người khách đến kể rằng Không Ất Kỷ đã bị đánh què chân vì ăn cắp sách, cho ông ta đã chết. Nhưng đến một buổi chiều nọ, Không Ất Kỷ lại trở về. Ông ta bị què hai chân, phải lết bằng tay rất thê thảm, song vẫn giữ kiểu cách như xưa: vẫn tỏ ra khó chịu khi người ta nói mình ăn cắp sách. Uống xong bát rượu, ông lết đi ngay, để lại sau lưng là những tiếng cười. Kể từ sau lần đó không còn thấy Không Ất Kỷ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Lại cùng khiêu vũ, anh em tiết gia

Nhìn thấy biểu tình của Lục An Hân như ăn trúng phân, tâm tình Tinh Hường Ân khá hơn rất nhiều, lần nữa treo lên nụ cười thương hiệu, Tinh Hường Ân lắc ly rượu trong tay xoay người đi về một hướng khác.

Ăn cũng đủ rồi, Lục An Nhiên vừa ý mút 10 đầu ngón tay.

“Cái này... Lục An Nhiên, em thật có sức ăn đó!” Tiết Định An nhìn từng đĩa từng đĩa bánh bị ăn sạch sẽ trong lòng cảm thấy ngán ngẩm.

“Đâu phải là em có sức ăn, là do đồ ăn quá ngon thôi!” Lục An Nhiên dương dương khí khái môi, hôm nay cũng coi như là không uống công đã đến đây!

“Ăn ăn ăn! Em cũng chỉ biết ăn!” Tiết Định An tròn mắt với Lục An Nhiên: “Em nhìn xem, toàn bộ mọi người đều nịnh nọt đại thiếu gia Long thị, tốt xấu gì thì em cũng có quan hệ lợi ích với thiếu gia Long thị, không đi nịnh nọt một chút không tốt đâu!” Tiết Định An liếc về phía người đàn ông đang bị vây quanh bởi một đám người mà hỏi.

“Đó là thiếu gia Long thị?” Lục An Nhiên nhìn về phía bóng dáng đó, một thân tây trang bằng lụa màu đen, đeo mặt nạ che đi nửa khuôn mặt, cầm ly rượu trong tay cười nói với đủ thể loại mỹ nữ vây xung quanh, Lục An Nhiên không nhìn được cau mày, trong lòng âm thầm giảm giá trị đối với Long thiếu chưa gặp qua mặt này, mặc dù trước đây đã từng nói chuyện, nhưng lúc đó cũng là ở trong bóng tối, cô chỉ có thể nghe thấy âm thanh của Long thiếu, lại không nhìn thấy người, hiện tại nhìn từ trên xuống dưới, khiến cho cô không khỏi thất vọng, đồng thời cô lại nhớ đến người đàn ông đeo nửa mặt nạ khiêu vũ cùng cô đêm đó, đang thất thần, một bàn tay với các khớp ngón tay rõ ràng vươn ra trước mắt cô, tiếp đó một âm thanh của đàn ông vang lên: “Có thể mời em nhảy một điệu không?”

Lục An Nhiên hoang mang ngẩng đầu lên, trước mặt một người đàn ông mặc một thân tây trang màu trắng, một đôi mắt màu nâu thâm tình mà chuyên chú, trên mặt vẫn như cũ đeo chiếc mặt nạ lần trước cùng khiêu vũ với cô, khoe miệng treo một nụ cười ôn nhu.

“Là anh?” Lục An Nhiên sững sốt, bóng dáng này chỉ tồn tại trong trí nhớ của cô, hôm nay lại xuất hiện một cách đột nhiên trước mắt cô như vậy, thật sự khiến cô kinh ngạc, tim không kiềm chế được không khỏi đập loạn lên. Định thần lại, đưa tay nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay của anh.

Đem bàn tay mềm mại không xương nắm trong lòng bàn tay, trong mắt người đàn ông lướt qua tia ôn nhu, đập trên vũ điệu mà bước vào sàn khiêu vũ, hai người lại tiếp tục khiêu vũ với nhau một bản.

“Hôm nay sao anh vẫn đeo mặt nạ?” Lục An Nhiên hỏi.

“Bởi vì cảm thấy có khả năng sẽ gặp được em, liền đặc biệt mang đến đây.” Giọng nói trầm thấp của anh thật sự rất dễ nghe, đầy từ tính.

“Hơ hơ...” Lục An Nhiên cười: “Sau khi nhìn thấy em liền đeo lên?”

“Không sai.” Người đàn ông cười nói: “Không đeo chiếc mặt nạ này lên, lo lắng khi mời em sẽ bị từ chối.”

“Cũng khó nói.” Đêm nay cái miệng của cô thật sự đã từ chối rất nhiều lời mời, đây cũng không thể trách cô, bánh kem của Long thị thật sự là quá ngon!

“Anh là ai?” Lục An Nhiên nhìn vào đôi mắt của anh hỏi, đôi mắt này vẫn luôn mang lại cho cô một cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng cô lại không thể diễn tả được cảm giác này...

“Anh là ai quan trọng sao?” anh hỏi ngược lại: “Em hi vọng anh là ai?”

“Đâu thể nói em hi vọng anh là ai cơ chứ?” Lục An Nhiên cảm thấy có chút buồn cười: “Vậy cũng không thể cứ để em gọi anh là ê chứ!”

“Gọi anh là V được rồi.” Anh trả lời.

“V?” Lục An Nhiên dựa theo tiếng nhạc mà xoay tròn quay lại lồng ngực của anh: “Chữ V trong bảng chữ cái tiếng Anh sao?”

“Đúng.” Anh nói: “Chính là chữ đó.”

“Hơ hơ...” Lục An Nhiên cười: “Anh là thiếu niên đang trong thời kỳ phát triển sao?”

“Tên đối với anh mà nói cũng chỉ là một cái biệt hiệu.” V cười nói.

“...” Lục An Nhiên không nhìn được nghĩ đến lời nói của Long thiếu cùng một ngữ điệu trước đây đã nói với cô không nhìn được mà sững sốt, sau đó hơi cười cười nói: “Anh không phải là người đầu tiên nói câu này, chẳng lẽ hiện tại loại biệt hiệu này rất thịnh hành? Vậy em có cần đặt luôn một cái biệt hiệu không nhỉ?”

“Em muốn anh gọi em là gì?” trong mắt anh tràn đầy sùng nịch.

“Ồ...” Lục An Nhiên ngạc nhiên, cười khan vài tiếng: “Vẫn cứ gọi em Lục An Nhiên là được... loại biệt danh thịnh hành này, hơi không phù hợp với em.”

“An Nhiên...” V trầm giọng nhẹ nhàng gọi.

“...” nghe thấy âm thanh của V, lại nhìn vào đôi mắt vẫn luôn chứa đầy tâm tình này, Lục An Nhiên nhất thời cảm thấy bản thân như đang trôi nổi ở đại dương, tựa như giấc mộng không chân thực, làm cho con người say mê trong đó, không tỉnh dậy được, cũng không ngủ được...

Một khúc kết thúc, Lục An Nhiên mới hồi thần lại, ngượng ngùng mà rút tay khỏi bàn tay của V đang nắm lại, sau đó cười cười quay người rời khỏi sàn khiêu vũ, trái tim cô thật sự rất loạn, hoàn toàn không biết bản thân bị gì, mặt cô rất nóng, tim càng nóng, nhất thời hoảng loạn, hoang mang, bất an, vui sướng, lạ lẫm... rất nhiều cảm giác hỗn tạp đến nỗi không được nói không rõ, làm cho cô thất thần tim đập loạn nhịp...

Vì thế, cô có hành động như hiện tại...

Cô nhảy rồi...

Không sai, chính là từ bên cạnh V mà nhảy về vị trí chính giữa Lục An Hổ và Tiết Định An.

“An Nhiên? Mặt em đỏ quá!” Lục An Hổ đưa cho cô một ly nước trái cây ép.

“Yô yô yô!” Tiết Định An cũng không nhận được mà trêu chọc: “Nắm nhỏ này chính là động tâm rồi?”

“Phập.” Lục An Nhiên nhấc chân lên hướng đến bắp chân của Tiết Định An mạnh mẽ đá xuống.

“Ai yô!” Tiết Định An nhăn mặt đau đớn, thật sự là cái nắm độc độc nhất vô nhị mà! Ai thích em ấy thì người đó xui xẻo, người bị em ấy thích, thì không cần nói gì nữa!

“Ai bảo anh nói vậy!” Lục An Hổ hoàn toàn đồng tình mà lắc đầu, ai không chọc lại đi chọc Lục An Nhiên? Chỉ có thể nói là đáng đời, an giấc ngàn thu, amen...

“Tốt xấu gì thì anh cũng là thiếu gia của Tiết thị, tạm thời không nói đến mối quan hệ làm ăn giữa hai nhà Tiết – Lục, nhưng nhìn quan hệ giữa anh và anh trai em, em cũng không thể xuống tay mạnh như vậy... không đúng! Là không được xuống chân mạnh như vậy!” Tiết Định An có chút ủy khuất.

“Tiết Định An, anh có nhà không về, bây giờ lại còn mặt mũi lấy danh tiếng của Tiết gia ra nói!” một âm thanh mурi phần không vui truyền vào tai, khiến cho ba người Lục An Nhiên đều cau mày.

Theo hướng giọng nói phát ra, người đến là một cặp nam nữ, tuổi tác đều khoảng trên dưới 20 tuổi, nhìn tướng mạo dường như người đàn ông có thể lớn hơn 1 2 tuổi, mà người vừa mới phát ra âm thanh lúc này là một cô gái mặc một bộ lễ phục khoét chữ V sâu xuống, đôi mắt có chút hao hao giống Tiết Định An, ngũ quan xinh đẹp, thân hình đầy đặn.

Nhìn thấy khuôn mặt của cô gái, đáy mắt Lục An Nhiên xuất hiện một cổ hận ý, mà hai bên má của cô dường như cũng ửng ửng đau rất...

“Kiều Kiều, em nói chuyện kiểu gì vậy?” người đàn ông bên cạnh cô gái mở miệng nói: “Có nói gì đi nữa thì sinh nhật của Định An cũng trước em 3 ngày, em phải kêu em ấy là anh họ mới đúng.”

“Xi.” Về mặt cô gái không cho là đúng.

“Đề Lục tiểu thư chê cười rồi, em gái còn nhỏ, nói chuyện có lúc thiếu suy nghĩ, tính cách thẳng thắn, nghĩ lại nhất định là vì muốn kết giao bạn bè với Lục tiểu thư.”

“Chào cô! Tôi tên Tiết Định Kiều.” Cô gái đó vươn tay ra tới trước mặt Lục An Nhiên.

Lục An Nhiên thoáng liếc qua cánh tay vươn tới của Tiết Định Kiều, sau đó cô cũng vươn tay ra, tiếp đó tay của cô xẹt ngang qua tay của Tiết Định Kiều, Lục An Nhiên lấy một phần bánh kem black forest, bung tới trước mặt mình, sau đó dùng một chiếc nĩa làm bằng bạc ghim một miếng bánh vào miệng tỉ mỉ thưởng thức: “Bánh này ngon! Quá ngon luôn! Mọi người nếm thử xem.” Lục An Nhiên dùng chiếc nĩa trong tay ghim hai miếng, một miếng cho Lục An Hổ một miếng cho Tiết Định An.

“Hương vị sô cô la thật tuyệt vời!” Lục An Hổ cũng không nhận được mà khen ngợi, nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của Lục An Nhiên, Lục An Hổ liền không khỏi nhớ đến đứa em gái ở nhà của anh, nếu như đứa nhóc hư hỏng đó mà cũng có mặt ở đây, nhất định cũng sẽ giống như Lục An Nhiên ăn bánh kem nhiều đến nỗi không thể đếm được số lượng.

“Thật sự không tệ lắm.” Tiết Định An vẫn luôn không thích ăn đồ ngọt nhưng hiện tại cũng cảm thấy không tệ, hương vị sô cô la nồng đậm, ngọt nhưng không cảm thấy ngán. Trong vị ngọt cũng có kèm theo vị đắng vừa phải, mà vị đắng này cũng rất thơm và đậm đà.

Hai anh em bị lạnh nhạt kia hiện tại cũng ngại ngại cả người, mà Tiết Định Kiều cũng thu tay lại cúi đầu xuống, trên mặt trن trắng xanh luân phiên, vừa nhìn liền biết tức giận không nhẹ.

“Tôi kết bạn luôn xem nhân phẩm.” Lục An Nhiên ăn bánh kem mở miệng nói: “Chỉ là ở phương diện này hai vị đều không phù hợp với tâm tư của tôi.”

Tiết Định Kiều nắm chặt nắm tay, hàm răng cắn chặt, Lục An Nhiên này thật sự không biết nể mặt người khác, cô ta cũng đã chủ động vươn tay ra rồi!

Cư nhiên lấy lí do này không cho bọn họ mặt mũi!

“Lục tiểu thư chắc là có gì đó hiểu lầm chúng tôi rồi.” Sắc mặt của người anh trai xấu hổ: “Tôi tên Tiết Định Cương, là...”

“Tôi đối với thân thể của hai người một điểm cũng không quan tâm!” Lục An Nhiên đánh gãy lời nói của Tiết Định Cương: “Tôi cho rằng lời nói của tôi cũng đã diễn đạt khá đầy đủ!”

“...” Tiết Định Cương cũng đã có chút tức giận, hẳn cũng là thiếu gia Tiết gia, đã lúc nào chịu những ảm ức này chứ? Nghĩ đến mục đích của hắn, Tiết Định Cương vẫn cố gắng nuốt cục tức xuống, trên mặt lộ ra nụ cười nói: “Lục tiểu thư, lúc này em gái tôi nói chuyện với Tiết Định An có hơi thẳng, tính cách em ấy bộc trực, nhưng mà...”

“Tính cách bộc trực và không có gia giáo là hai chuyện khác nhau.” Lục An Nhiên lại ăn thêm một miếng bánh nói: “Tôi không muốn nói chuyện với hai người, hai người có thể đi chỗ khác không? Rất vướng mắt! Ảnh hưởng đến sự ngon miệng của tôi!”

“Cô! Đừng cho mặt mũi lại không cần!” Tiết Định Kiều thực sự đã quá tức giận, đem những lời mà trước khi ra cửa ba mẹ bọn họ đã căn dặn quảng ra sau đầu: “Cô nói ai không có gia giáo!”

“Anh Tiết dù gì cũng được xem là anh họ cô! Trực tiếp gọi cả họ lẫn tên là đã quá đáng rồi, lại còn bày ra vẻ mặt không biết lớn nhỏ như vậy, cô nói cô có gia giáo? Cô đến hỏi những người ở đây là được!” nửa câu sau của Lục An Nhiên có phần lớn lên, bọn họ căn bản chính là đứng ở vị trí trung tâm, hiện tại cô lại nói như vậy rốt cuộc cũng thu hút những ánh mắt nghi hoặc: đây là xảy ra chuyện gì chứ?

“Chuyện nhà Tiết gia chúng tôi không cần cô quản!” Tiết Định Kiều lớn giọng nói.

“Một chút tôi cũng không muốn quản, cho nên có thể mời cô đi chỗ khác? Cô đứng ở đây thật sự rất ảnh hưởng đến vị giác của tôi!” trên mặt Lục An Nhiên cũng là biểu tình không sợ phiền phức: “Hay phải nói là cô muốn đến đây gây chuyện?”

“Gây chuyện với cô thì sao chứ!” Tiết Định Kiều là con gái duy nhất trong Tiết gia, có thể nói là nhận được toàn bộ sự sủng ái của Tiết gia, tính tình cực kỳ bướng bỉnh, bình thường cũng đã ngang ngược quen rồi, đối với người con trai độc nhất của bác cả vẫn luôn không xem ra gì. Bây giờ lại bị Lục An Nhiên khiêu khích nhiều lần, trong lòng cũng đã phát hỏa.

“Hừ!” Lục An Nhiên một chút cũng nhìn không quen Tiết Định Kiều, nhấc tay lên liền úp miếng bánh black forest còn sót lại vào vùng xẻ chữ V trên lễ phục của Tiết Định Kiều. Sau khi úp lên còn không quên dùng sức xoay vài cái.

Toàn bộ sảnh tiệc nhất thời im lặng...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Trục xuất rời khỏi, ly rượu đỏ

Toàn bộ sảnh tiệc đều trở nên im lặng, ngay cả đến những người tấu nhạc cũng quên cả nhiệm vụ mà quay qua nhìn hai người đang đứng ở vị trí trung tâm...

Khuôn mặt của Tiết Định Kiều biến hóa từ lập dị đến hoảng loạn cuối cùng trở thành phẫn nộ, cô ta dùng âm thanh mà cả đời này cô ta chưa từng phát ra qua để biểu đạt sự bất mãn của bản thân đối với Lục An Nhiên...

“A!!!” tiếng hét của Tiết Định Kiều cũng làm cho những người đang xem náo nhiệt ở đây định thần lại.

“Hừ.” Lục An Nhiên hừ lạnh một tiếng, kiếp trước Tiết Định Kiều ở trước mặt mọi người cho cô một cái tát thật mạnh hôm nay coi như cô cũng đã báo được mối thù đó! Cô biết rằng, dựa theo tính cách Tiết Định Kiều mà nói, hành động hôm nay của Lục An Nhiên, tuyệt đối so với việc trực tiếp tát cô ta một bạt tai còn khó chịu hơn.

“Cô... cô...” Tiết Định Kiều phẫn nộ vươn tay chỉ vào Lục An Nhiên, mặt mày biến xanh: “Lục! An! Nhiên! Cô... cô nhớ kỹ cho tôi!”

“Tôi sẽ nhớ kỹ, nhớ rất rõ ràng!” hai tay Lục An Nhiên khoanh trước ngực, không sai, cô thực sự sẽ ghi nhớ rất rõ ràng, nếu không thì hôm nay cô cũng sẽ không xúc động như vậy, làm ra loại chuyện này, nhưng cô vốn không hề hối hận.

“Cô!” nhìn vào mắt của Lục An Nhiên, Tiết Định Kiều giơ tay ra liền muốn cho Lục An Nhiên một cái tát.

Lục An Nhiên đi trước một bước kéo Lục An Nhiên về sau lưng anh che chắn hoàn toàn, mà Tiết Định Kiều lại tát hụt vào không trung. Sự thù ghét, tức giận, quần bách tập trung lại trên người, khiến cho Tiết Định Kiều giẫm chân xuống nền đất, hận không được mà lập tức nhào qua đâm chết Lục An Nhiên.

“Kiều Kiều!” Tiết Định Cương vội vàng kéo Tiết Định Kiều lại, sắc mặt hắn ta cũng không dễ nhìn cho lắm, anh em bọn họ khi nào chịu qua những ủy khuất này đâu?

“Anh! Anh! Anh xem! Chính là con tiện nhân này! Anh nhìn cô ta ức hiếp người quá đáng lắm rồi!” Tiết Định Kiều căng cổ họng lớn giọng cáo trạng với Tiết Định Cương, đôi mắt của cô ta vì tức giận mà trở nên đỏ tươi, gân xanh trên cổ giãn giãn. Vốn dĩ cổ áo chữ V khoét sâu để khoe ra làn da tuyết trắng hiện tại lại dính đầy sô cô la, nghĩ cũng không dám nghĩ, bộ lễ phục này coi như vứt rồi.

“Kiều Kiều! Kiều Kiều em bình tĩnh một chút!” Tiết Định Cương dùng hết sức mà ôm chặt Tiết Định Kiều đang rất là tức giận, hiện tại người nhiều như vậy, tuyệt đối không được để mất mặt thêm nữa: “Chúng ta đi.”

“Đi? Đi cái gì mà đi!” Tiết Định Kiều nghe xong Tiết Định Cương nói càng thêm tức giận, ngay cả đến âm thanh cũng cao hơn mấy phần: “Em không đi! Em.. em phải đánh chết cô ta!” Tiết Định Kiều nói xong liền muốn xông qua đánh Lục An Nhiên, lại bị Tiết Định Cương giữ chặt hai cánh tay, Tiết Định Kiều không cách nào xông lên vô cùng điên tiết, từ nhỏ đến lớn đã lúc nào cô ta phải chịu loại ủy khuất này chứ! Thật đáng chết! Lục An Nhiên đáng chết này!

“Kiều Kiều!” Tiết Định Cương nhìn thấy em gái mình lại muốn vùng ra, vội vàng cường ngạnh mà lôi Tiết Định Kiều rời đi.

“Anh buông tay em ra! Buông tay ra!” hai mắt Tiết Định Kiều như muốn phun ra lửa.

Mà một “Long thiếu” khác đang đứng trong đám người lúc này cũng nhận được một tờ giấy, sau khi mở tờ giấy ra, “Long thiếu” kinh ngạc mở miệng rống: “Náo đủ chưa! Xem Long gia là nơi nào?”

Âm thanh của “Long thiếu” vang lên làm cho Tiết Định Kiều đang náo loạn liền im bật, cô ta nhìn sang “Long thiếu” với một ánh mắt đầy ủy khuất. Trước khi cô ta và anh trai đi ra cửa, ba mẹ đã ra lệnh, để cho bọn họ tiếp cận Lục An Nhiên, tốt nhất là anh trai cô ta chiếm được Lục An Nhiên, mà mục tiêu của cô ta chính là tiếp cận Long thiếu... vốn dĩ khi nghe thấy những lời này, cô ta còn cảm thấy không muốn như vậy. Hiện tại cô ta cũng đã mười chín tuổi, cái người là Long thiếu kia vẫn còn đang học năm ba Cao trung! Để cô ta đi quyến rũ một cậu nhóc hỉ mũi chưa sạch? Thật nực cười!

Nhưng hôm nay, cô ta đã bị mê hoặc bởi vì “Long thiếu” phong độ ngời ngời này. Mặc dù anh ấy mang mặt nạ, nhưng khi đứng trong đám người anh khi bức người hào quang tỏa sáng như vậy khiến cho cô ta đã bị mê hoặc ngay từ ánh mắt đầu tiên, hiện tại bị “Long thiếu” rống như vậy, thể diện của cô ta cũng không giữ được nữa.

“Gây chuyện trong bữa tiệc của Long thị, sau này những bữa tiệc của Long thị, sẽ không hoan nghênh các người nữa. Các người đi đi!” “Long thiếu” lạnh giọng hạ lệnh.

Lời của này của “Long thiếu” không thể nghi ngờ chính là phán cho hai anh em em Tiết Định Cương tội tử hình, hôm nay một khi bọn họ bị Long thị đuổi ra khỏi bữa tiệc này, sau này ở thành phố S này còn gia đình nào dám mời hai anh em họ đến tham gia tiệc tùng nữa chứ? Thậm chí có thể nói là, trong giới thượng lưu ở thành phố S này sẽ không còn chỗ đứng cho hai anh em bọn họ nữa.

Nghe lời nói của “Long thiếu”, khuôn mặt hai anh em Tiết Định Cương và Tiết Định Kiều đều biến sắc, đặc biệt là Tiết Định Cương, không thể ở lại thế giới thượng lưu của thành phố S, cũng chính là cắt đứt đi tư cách thừa kế của hắn ở Tiết thị! Làm sao có thể? Hắn ta cẩn thận lo lắng trước sau cho Tiết thị cũng chỉ vì mục đích này? Nhưng mà...

“Dựa vào cái gì?” Tiết Định Kiều gào thét: “Là do Lục An Nhiên gây chuyện trước! Là cô ta...”

Âm thanh của Tiết Định Kiều còn chưa chấm dứt, micro trên sân khấu liền truyền lại một đoạn ghi âm: “Tôi một chút cũng không muốn quản, cho nên có thể hay không làm phiền cô rồi đi? Cô đứng ở đây thật sự ảnh hưởng đến tâm tình ăn uống của tôi!” âm thanh thông qua chiếc micro mà truyền khắp không gian bữa tiệc: “Hay là nói cô đến đây là để kiểm chuyện?”

“Kiểm chuyện với cô thì sao!” âm thanh của Tiết Định Kiều trong đoạn ghi âm kiêu ngạo hống hách. Ai đúng ai sai nghe xong liền có thể biết được.

“Bởi vì cảm thấy rất đặc sắc, cho nên dùng điện thoại ghi lại đoạn này, không muốn động chạm đến quyền riêng tư của hai người, đừng để ý nhé!” Tinh Hường Ân cười hề hề nói chuyện qua micro.

“Sẽ không.” Lục An Nhiên sao lại để ý chứ?

“...” sắc mặt của Tiết Định Cương và Tiết Định Kiều trắng bệch, ánh mắt của những người xung quanh giống như là những con dao nhọn phóng tới bọn họ.

“Chúng ta đi...” ba chữ này từng chữ từng chữ tựa như phát ra từ kẽ răng nghiền chặt của Tiết Định Cương, thành quả khổ cực của hắn ta bao nhiêu năm nay, đã bị hủy sạch trong đêm nay...

Tiết Định Kiều cũng biết là không còn biện pháp nào có thể lưu lại nữa, cô ta hung tợn nói với Lục An Nhiên: “Lục An Nhiên, cô nhớ kỹ cho tôi!” thù này không báo thì không làm người!

“Bye bye!” trên mặt mang theo nụ cười mà phát tay, Lục An Nhiên cảm giác tâm tình trở nên rất tốt, hôm nay quả là thu hoạch không tệ nha.

Ánh mắt của mọi người tiễn hai anh em Tiết Định Cương rời đi, sau khi bọn họ rời khỏi, lại giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra những người đang nói chuyện tiếp tục nói chuyện, đang khiêu vũ tiếp tục khiêu vũ. Đối với những người không chút liên quan này, là sống hay chết đều không có liên quan gì

nhieu đến bọn họ.

“Không nghĩ tôi là cậu thật sự đã chuẩn bị thể thân!” Tinh Hường Ân đi đến bên cạnh V đang cầm ly rượu: “Còn chuẩn bị gì nữa không?”

“Cậu đoán xem.” V mở miệng nói, âm thanh trầm thấp mà tràn đầy từ tính.

“Yô! Lại còn biến giọng! Loại đồ chơi này chắc lại lấy từ bên Phượng Lập Hành phải không? Cho tôi mượn chơi vài ngày!” bộ dạng Tinh Hường Ân như là thám hiểm ra một đại lục lớn.

“Tự đi kiểm cậu ta mà lấy! Tôi về phòng đây!” dứt lời V để ly rượu trống không xuống chiếc bàn dài màu trắng sau lưng, loại đồ chơi này mặc dù có thể thay đổi giọng nói, nhưng tác hại đối với cô họng cũng rất lớn, hiện tại anh cảm thấy cô họng rất khó chịu.

“Chắc... vô dụng.” Tinh Hường Ân cũng không ngăn cản chỉ nhắc nhở thêm: “Tôi nhận được một tin, đám người ở Đế Đô muốn bắt đầu hành động rồi.” “Tôi biết rồi.” V đáp một tiếng tiếp tục nhắc chân đi về phía trước.

“Long...” Lục An Hân đuổi theo bóng dáng đó, muốn hô lên, lại cảm thấy ở trước mặt nhiều người như vậy mà gọi tên của Long Ngọc Tinh thì không hay cho lắm, đặc biệt là ở một nơi khác tại sảnh tiệc lại có một “Long thiếu” giả khác đang cố gắng chống đỡ, nếu Long Ngọc Tinh có ý làm như vậy, thì cô ta làm như vậy sẽ chỉ khiến Long Ngọc Tinh càng thêm chán ghét cô ta... nhưng bóng hình đó... sẽ không sai được... loại khí chất đó tuyệt đối chính là Long Ngọc Tinh không thể sai được!

“Ủa? Lục tiểu thư!” Tinh Hường Ân đứng lúc xuất hiện trước mặt Lục An Hân, mang theo nụ cười chết người: “Cô chạy vội như vậy, là đang tìm tôi sao? Dự định ngay bây giờ sẽ thanh toán hết toàn bộ tiền lễ phục sao?”

“...” Lục An Hân nhìn thấy bóng dáng Long Ngọc Tinh hoàn toàn biến mất trong đám đông, lại nhìn sang Tinh Hường Ân đang đứng trước mặt, vừa vội vừa tức vừa không biết làm sao, lại càng thêm thù ghét Lục An Nhiên! Lục An Nhiên này sẽ cho rằng thật sự tăng thêm phiền phức cho cô ta sao! Tiền lễ phục một đồng cô ta cũng sẽ không trả ra, tuyệt đối sẽ khiến Lục An Nhiên phải trả toàn bộ số tiền! Tuyệt đối!

Mà ở một góc khác không ai để ý đến của sảnh tiệc, dường như ả ta cảm thấy mình không tồn tại, Sở Dao nắm chặt nắm tay, cảm giác như không thể chịu đựng nổi loại không khí này nữa, trong lòng xuất hiện ý nghĩa muốn rời khỏi. Nhưng mà, hôm nay ả cũng có nhiệm vụ của bản thân! Nếu như chưa hoàn thành nhiệm vụ đã rời khỏi, Lâm Hạo Thịnh nhất định sẽ không vui!

Lúc này, điện thoại của Sở Dao vang lên, Sở Dao vội vàng mở điện thoại ra, phát hiện chính là tin nhắn của Lâm Hạo Thịnh. Trong lòng tràn đầy vui mừng, Sở Dao mở tin nhắn ra, nhìn thấy vụn vụn hai chữ “hành động” trong tin nhắn, khoe miệng Sở Dao hơi hơi dương lên, đứng dậy liền đi đến chiếc bàn gần nhất cầm lấy hai ly rượu cocktail, sau đó bỏ một chút bột trắng vào một trong hai chiếc ly, chậm chậm đi đến bên Lục An Nhiên: “An Nhiên!”

“Sở Dao?” Lục An Nhiên vẫn luôn không thấy Sở Dao, còn nghĩ là hôm nay ả ta không đến! Quan sát từ trên xuống dưới bộ lễ phục của Sở Dao, khoe miệng Lục An Nhiên dương lên: “Bộ lễ phục này rất phù hợp với cậu đó...” đều là loại hàng rẻ mạt... kiếp trước Lục An Nhiên nâng niu Sở Dao như một vị công chúa, kiếp này không có sự hỗ trợ về tài chính của cô, Sở Dao cũng chỉ có thể như vậy thôi!

Không ngừng nghĩ về kiếp trước, kiếp trước Sở Dao và Tiết Định Kiều cũng là chị em tốt! Nếu không Tiết Định Kiều sẽ không ở trước mặt nhiều người như vậy mà cho cô một cái bạt tai, biến cô trở thành thiên kim trò cười của cả thành phố S.

“...” Sở Dao cắn chặt hàm răng nhịn xuống sự bất mãn trong lòng trên mặt tràn đầy nét cười đem ly rượu không có thuốc trong tay cho Lục An Nhiên: “Cùng nhau uống một ly nhé!”

“Mình còn chưa thành niên, uống nước trái cây là được!” Lục An Nhiên làm sao có thể tùy tiện uống những thứ do Sở Dao đưa chứ?

“Không phải cậu lo mình sẽ hạ độc chứ?” Sở Dao cười một cách khoa trương.

“Chuyện này có gì phải lo lắng hay không chứ!” Lục An Nhiên vươn tay ra đem hai ly rượu cocktail trong tay Sở Dao bỏ ra sau lưng, sau đó cho Lục An Hổ một ánh mắt, Lục An Hổ liền đưa lại cho cô hai ly nước ép cam tươi.

“Cái này...” nhìn thấy hai ly rượu đều bị bung đi, Sở Dao hơi kinh ngạc, nhìn ly nước ép cam bị nhét tới tay, Sở Dao ngại ngại cười: “Mình có thể uống nước ép cam với cậu, vậy sau khi uống xong ly này, cậu vẫn phải uống cùng mình một ly rượu mới được.”

“Được thôi!” đôi mắt đẹp vừa chuyển Lục An Nhiên đáp một tiếng: “Uống ly nước ép cam này trước đi!” Lục An Nhiên uống một ngụm nhỏ nói: “Nước cam này được ép bằng trái cam tươi, mùi vị rất tuyệt.”

“Ừm...” hiện tại Sở Dao làm gì còn tâm tình đi mà uống nước cam tươi gì chứ, chỉ muốn nhanh chóng để cho Lục An Nhiên ngoan ngoãn uống hết ly rượu đó mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Cùng uống một ly, uống sai ly rượu

Sở Dao rất nhanh đã uống xong ly nước cam của mình, sau đó cười nói: “An Nhiên, mình đã uống xong ly nước cam này rồi nhé.”

“Cậu uống nhanh như vậy làm gì chứ, lại không có người giành với cậu!” Lục An Nhiên nhìn không được mà tròn trĩnh mắt tùy tiện cầm thêm một ly nước cam nhét vào tay Sở Dao: “Lại cho cậu thêm một ly là được!”

“Minh...” Sở Dao thật sự muốn hất toàn bộ ly nước cam này vào mặt Lục An Nhiên, nhưng vẫn cố gắng ngăn chặn sự tức giận trong lòng, sau đó bỏ ly nước cam xuống mà bụng ly rượu bị hạ thuốc lên nói: “An Nhiên, mình thật sự rất muốn vui vẻ thoải mái với cậu!”

“Vui vẻ thoải mái?” trong mắt Lục An Nhiên lướt qua một tia khinh bỉ: “Hiện tại giữa chúng ta không vui vẻ thoải mái sao?”

“À... tốt thì cũng rất tốt... vẫn hy vọng sẽ tốt hơn một chút!” Sở Dao cười nói: “Giống như chúng ta của trước đây, lúc đó tốt biết mấy!” Lục An Nhiên của lúc đó chính là một con chó nghe lời! Như vậy tốt cỡ nào!

Chúng ta của trước đây? Lục An Nhiên không hề cảm thấy tốt, uống một ngụm nhỏ nước cam trong ly, Lục An Nhiên cũng không trả lời lại.

“An Nhiên, có thể trước đây giữa hai chúng ta có hiểu lầm gì đó, nhưng cậu hãy tin mình, ý tứ của mình là ý tốt, mình tuyệt đối toàn tâm toàn ý hi vọng cậu vui vẻ!” loại tình ý chân thành này của Sở Dao diễn thật sự rất tốt.

“Minh biết.” Lục An Nhiên đem ngụm nước cam còn lại trong ly một ngụm uống sạch nói: “Mình không mù cũng không ngốc, ai đối xử tốt hay xấu với mình, mình đều dùng bút ghi tạc trong lòng đó!”

Nhìn thấy Lục An Nhiên đã uống hết ly nước cam, Sở Dao giờ giờ ly rượu cocktail trong tay nói: “Cậu nên uống cùng mình một ly rồi chứ!”

“Được!” Lục An Nhiên bụng ly rượu từ sau lưng lên, nhẹ nhàng chạm cốc với Sở Dao.

“Hy vọng tình bạn bè giữa chúng ta sẽ trường tồn lâu dài!” Sở Dao nói lời chúc rượu giả dối, trong mắt mang theo một tia nghi hoặc, ly rượu trong tay ả là ly có thêm thuốc, vốn dĩ nghĩ rằng Lục An Nhiên sẽ nghi ngờ, sau đó hai người sẽ đổi ly rượu với nhau, sẽ để cho Lục An Nhiên uống ly có thuốc, nhưng tại sao Lục An Nhiên vẫn chưa biểu lộ thái độ gì chứ?

“Hơ hơ!” Lục An Nhiên cười cười đem ly rượu kê vào môi, lại nhìn sự chân chừ trong mắt Sở Dao, cố ý nói: “Sở Dao sao cậu lại không uống!”

“Uống... uống!” Sở Dao cắn răng, quyết định trong lòng nếu như đến lúc thật sự uống rượu, Lục An Nhiên vẫn chưa nói lời nào, ả ta sẽ giả vờ cảm không chắc mà ném ly rượu xuống đất...

Chính tại thời điểm môi của Sở Dao nhẹ nhàng chạm vào rượu, Lục An Nhiên lại kêu ngừng: “Đợi một lát.”

Sở Dao đang muốn buông tay hành động liền cứng lại, nghiêng đầu nhìn Lục An Nhiên nói: “Có chuyện gì vậy?” trong lòng thật sự vì chính bản thân mà rơi một thân mồ hôi lạnh.

“Mình vẫn cảm thấy chưa thành niên mà uống rượu là không tốt! Uống nước trái cây đi!” Lục An Nhiên lại bỏ ly rượu trong tay xuống nói: “Mỗi người một ly nước trái cây, mình cảm thấy cũng có thể thay thế cho rượu cocktail mà đúng không?”

“An Nhiên!” Sở Dao thuận thế đem ly rượu trong tay đặt vào bên cạnh ly rượu của Lục An Nhiên, sau đó nói: “Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, sao hôm nay cậu lại không sáng khoái? Chẳng lẽ cậu còn nghĩ mình có thể hạ độc vào ly rượu sao? Uống cho cậu xem là được!” Sở Dao giả vờ không khó chịu cảm lấy ly rượu cocktail Lục An Nhiên để xuống mà ngửa cổ uống cạn, sau đó lắc ly rượu trong tay: “Cậu tự nhìn xem!”

Trong lòng Lục An Nhiên không ổn rạo lên, ly rượu Sở Dao vừa uống xong là ly của cô, ả ta uống sáng khoái như vậy đúng lúc chứng minh ly rượu này chắc chắn có vấn đề! Bây giờ chỉ còn dư lại một ly, Lục An Nhiên không nhận được cau mày.

“Mình đã uống xong rồi! Bây giờ nhìn cậu thôi!” trong mắt Sở Dao đã xuất hiện màu sắc vui vẻ của sự thắng lợi, cái đũa ngọc Lục An Nhiên này, ả ta muốn trêu đùa còn không phải dễ như trò bàn tay sao?!

Vào lúc Lục An Nhiên đang do dự, Lục An Hân khí thế âm âm chạy đến: “Lục An Nhiên, tôi có chuyện muốn nói với cô!”

“Chuyện gì chứ?” Lục An Nhiên không nhận được mà thả lỏng một hơi, Lục An Hân đến đây lúc này, không thể nghi ngờ được chính là đã giải quyết được nhu cầu cấp bách của cô.

“Cô đừng giả vờ không biết đi!” giọng điệu của Lục An Hân khó chịu bất bình, quỹ mới biết được cô ta phải khó khăn như thế nào mới thoát khỏi được sự đòi nợ của Tinh Hướng Ân: “Cô cứ nhiên đem lễ phục chưa trả tiền tặng cho tôi, cô có ý gì?”

“Tặng?” Lục An Nhiên không nhận được phụt cười: “Dùng sai từ rồi chẳng!”

“Cô...” Lục An Hân nhất thời nghẹn lời giảo biện nói: “Những cái khác tôi không quan tâm, hôm nay rõ ràng chính miệng cô đã nói tặng bộ lễ phục này cho tôi!”

“Tôi không hề nói là tặng cho chị, tôi nói là nhường cho chị mà!” khóe miệng Lục An Nhiên hơi hơi dương lên nói: “Mặc cũng đã mặc rồi, bây giờ lại muốn lật mặt? Cũng được! Muốn quyệt nợ? Cũng được! Muốn để tôi trả tiền? Cũng được!”

Nghe thấy lời của Lục An Nhiên, sắc mặt Lục An Hân lộ ra tia vui mừng.

“Nhưng chị phải để cho mọi người ở đây biết được là, bộ lễ phục này là do tôi mua! Lục An Hân tiểu thư là chị chưa hỏi mà đã tự lấy! Có thể không?” khóe miệng Lục An Nhiên khinh miệt dương lên.

“Cô! Cô nằm mơ đi!” Lục An Hân lập tức mở miệng cự tuyệt, đối diện với đôi mắt của Lục An Nhiên, sự phẫn nộ trong lòng Lục An Hân lại trộn lẫn thêm một tia quần bách, cô ta biết trong chuyện này là do cô ta vô lý, nhưng cô ta mặc kệ! Nếu như ngay từ đầu Lục An Nhiên hai tay dâng lên bộ lễ phục này, cô ta phải đến nỗi tự mình đi ăn cắp sao? Bộ lễ phục này trời sinh chính là tồn tại vì cô ta! Lục An Nhiên tự mình không biết điều, liên quan gì đến cô ta? Bất quá cho dù là như thế này, Lục An Hân cũng biết là bản thân cô ta hiện tại không thể lấy được ra số tiền 200 vạn này, nếu như là người khác có đánh chết cô ta cũng sẽ không thừa nhận, kiên trì chờ thừa cho Lục An Nhiên là được! Nhưng đối phương lại là Tinh Hướng Ân, là Tổng giám đốc của trung tâm mua sắm Long thị, một khi đem chuyện này làm lớn lên, đừng nói là tìm đến Lục gia sẽ làm cho ông nội tức giận, khiến cho Lục Quân An và Lưu Nguyệt mắng chửi cô ta, sợ là lời nói đối trước mặt Lục Quân An cũng đã bị nhìn thấu, chuyện này tuyệt đối không thể được! Vì thế Lục An Hân liếm liếm miệng bày ra một bộ dáng yếu đuối: “An Nhiên, em giúp chị đi! Chị là chị họ của em mà! 200 vạn không phải con số nhỏ, nhất thời chị thật sự không thể lấy ra được! Không phải em mở nhà hàng mới rồi sao? Số tiền Lục thị phát xuống em cho chị mượn trước 200 vạn để giải quyết chuyện này trước, sau này chị sẽ trả em mà!” nói thì nói như vậy, nhưng Lục An Hân cũng đã nghĩ xong xuôi, một cái cô ta cũng sẽ không trả lại cho Lục An Nhiên! Tuyệt đối không!

“Như vậy không tốt đâu!” Lục An Nhiên dùng dư quang liếc Sở Dao đang muốn chen vào nhưng lại sợ đắc tội với Lục An Hân, cắn bản muốn mở miệng cự tuyệt nhưng mà lại trở thành do dự kéo dài thời gian, như vậy cũng khá thú vị đó...

“Có cái gì không tốt chứ!” Lục An Hân nhìn thấy sự do dự của Lục An Nhiên, cho rằng vẫn còn có thể tìm được đường sống, liền tiếp tục mở miệng cầu xin nói: “An Nhiên, chúng ta là thân thích với nhau, em sẽ không phải thấy chết mà không cứu chứ!”

“Thấy chết không cứu?” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên: “Làm gì nghiêm trọng đến mức này chứ! Nhà của chú Ba đã nghèo đến mức 200 vạn cũng không thể lấy ra được rồi sao?” “Cái này...” Lục An Hân nhìn thấy xung quanh vẫn còn có người khác, nhú mày nói: “Cũng không phải đến mức không lấy ra được, nhưng mà...”

“Lấy ra được không phải được rồi sao? Và lại, tôi cảm thấy chị đi mượn ông nội so với mượn tôi khẳng định sẽ có kết quả tốt hơn rất nhiều!” Lục An Nhiên nói tiếp: “Hiện tại trong tay tôi cũng không có 200 vạn, số tiền mà Lục thị phát xuống cũng sẽ không trực tiếp rót vào túi của tôi, một đồng cũng phải báo giá.”

“Cô... sao cô lại có thể ngốc như vậy...” Lục An Hân hận rên sắt không thành thép kéo lấy cánh tay Lục An Nhiên qua dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói: “Cô soạn sẵn một dãy các con số về các hạng mục sử dụng không phải được rồi sao? Chỉ có 200 vạn, rất dễ dàng liền có thể dư ra!” cô ta giúp Lục An Hoa làm bản báo giá gì đó, thật sự đã học được rất nhiều thứ!

Lục An Nhiên nghe thấy những lời này của Lục An Hân cảm thấy rất phản cảm, cau mày trong mắt chứa đầy sự khinh bỉ, nhìn ra được một nhà này của Lục Quân An cũng đã không ít lần làm loại chuyện này! Trong chính gia đình của mình cũng phải làm loại chuyện đáng khinh này, một nhà Lục Quân An thật sự hết thuốc chữa rồi!

“An Nhiên, em nghe chị nói...” Lục An Hân nhìn thấy vẻ mặt Lục An Nhiên vẫn là bộ dáng ‘rối rắm’, thật sự là tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể gấp được. Siết siết nắm tay, lại cảm thấy lưng phật bao nhiêu nước miếng cũng đã khô họng, vì thế quay người cầm lấy ly rượu cocktail phía sau Lục An Nhiên ngửa đầu uống cạn: “Em giúp chị lần này, lần sau chị sẽ giúp ngược lại em mà!”

“Này! Ly này...” Lục An Nhiên vẻ mặt kinh ngạc, Lục An Hân này tại sao lại uống ly rượu đó chứ? Trên bàn này nhiều ly nước trái cây như vậy cô ta lại không lấy, tại sao lại nhất quyết lấy ly rượu cocktail đó chứ?

“Chuyện này...” Sở Dao cũng kinh ngạc, trong lòng ả ta vẫn tâm niệm rằng sẽ làm cho Lục An Nhiên xấu mặt, kết quả ly rượu bị hạ thuốc lại bị Lục An Hân uống nhầm rồi... chuyện này... chuyện này thật sự là...

“Hai người các em nhìn chị như vậy làm gì?” Lục An Hân nhìn thấy sắc mặt của Lục An Nhiên và Sở Dao có chút kỳ quặc, nhất thời có chút ngây ngốc.

“Ồ... chúng ta vẫn là về nhà đi!” Lục An Nhiên lôi cánh tay của Lục An Hân nói: “Có chuyện gì về nhà rồi nói!”

“Về nhà nói?” Lục An Hân sững sốt, làm sao có thể? Lục An Nhiên làm như vậy là không thật lòng muốn giúp cô ta! Nghĩ như thế nào cũng vẫn cảm thấy đây chỉ đơn giản là muốn đối phó với cô ta, đợi đến khi về Lục gia, Lục An Nhiên khẳng định sẽ lật mặt không nhận người thân nữa: “Nói ở đây là được rồi!”

“Không nguyện ý về nhà nói, nói trên đường cũng được!” Lục An Nhiên nhìn thấy hai má của Lục An Hân đã bắt đầu đỏ lên, trong lòng nghĩ nếu như còn không đi, Lục An Hân này sẽ làm cho Lục gia mất mặt đến cỡ nào! Những khách mời hôm nay đến tham gia bữa yến tiệc của Long thị đều là những nhân vật có tên tuổi trong thành phố S, không thể trở thành trò cười ngay lúc này được.

“Cô kéo tay tôi làm gì!” Lục An Hân lại càng cảm thấy kỳ quặc, ngay đến cả bản thân cô ta cũng cảm thấy kỳ quặc rồi, lúc bắt đầu cô ta cảm thấy hai má nóng ran, cổ họng có chút khô, cô ta còn cho là nồng độ của ly rượu cocktail đó có chút lớn thôi... nhưng hiện tại lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng... tầm nhìn của cô ta dường như cũng càng ngày càng mơ hồ...

“Lục An Nhiên, cô! Thứ lúc này cô cho tôi uống... là... là cái gì...” Lục An Hân hét lên không ổn.

“Ai cho chị uống chứ! Chị tự mình bung lên uống được không!” Lục An Nhiên không nhìn được trợn trắng mắt: “Mau đi với tôi!”

“Tôi không! Cô! Cô muốn làm gì?” Lục An Hân cảm giác Lục An Nhiên là cố ý muốn hăm dọa cô ta, vì thế ra sức giãy giụa, liền tứ chi vô lực mà ngã xuống bàn bánh ngọt đằng sau, bộ dáng vô cùng chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Đưa cô ta về, bảo trì quan hệ

Lục An Hân nhìn thấy bản thân xấu hổ lớn như vậy, muốn bỏ ra từ đồng đồ nát nhưng lại không có chút sức lực nào.

“Cái này...” Lục An Nhiên sừng sốt vội vàng đi lên đỡ Lục An Hân dậy, hiện tại vẫn còn ở Long gia, không thể để mất mặt được!

“Cút... cút mau!” lúc này Lục An Hân đã không còn tỉnh táo nữa, hai má đỏ bừng. Suy nghĩ cũng theo đó mà bay xa. Một loại hưng phấn từ sâu trong lòng trào lên, trước tiên cô ta cười lớn sau đó chỉ vào Lục An Nhiên lớn tiếng: “Lục An Nhiên cô có cái gì mà ghê gớm chứ!”

Bị Lục An Hân rống như vậy, Lục An Nhiên ngây ngốc, triệu chứng này của Lục An Hân tại sao lại giống như là đã uống say cơ chứ?

“Lục An Nhiên, tôi trộm lễ phục của cô thì đã sao? Cô căn bản không xứng với bộ lễ phục này! Toàn bộ của cô đều sẽ thuộc về tôi! Tất cả những thứ của cô tôi đều sẽ giành đi! Cô...” lời của Lục An Hân còn chưa rống xong, trên cổ đã bị người dùng tay đập vào.

“Hừ!” Tiết Định An hừ lạnh một tiếng lắc lắc tay, đem Lục An Hân đã hoàn toàn ngất đi mà vác lên vai: “An Nhiên! Đi thôi!”

“Ừm.” Lục An Nhiên nhìn Lục An Hân đã mất đi tri giác, vẫn còn cau chặt mày, ly rượu cocktail mà Lục An Hân mới uống lúc này rốt cuộc đã bị bỏ thứ gì vào? Cứ nhiên lại giống với triệu chứng của việc uống say?

“Tránh ra!” Lục An Hô đi trước đẩy đám người đang vây xung quanh ra để dẹp đường cho đám người Lục An Nhiên có thể đi ra.

“Sở Dao!” Lục An Nhiên trước khi rời đi liếc qua Sở Dao đang lo lắng nói: “Mình đợi lời giải thích của cậu!”

“Chuyện này...” Sở Dao sừng sốt, kết quả này cùng với dự đoán của ả ta thật sự cách xa nhau 1 vạn 8 ngàn dặm! Nhìn đám người Lục An Nhiên càng ngày càng đi xa, Sở Dao cắn chặt răng, lấy điện thoại ra đem toàn bộ sự việc xảy ra đêm nay gửi cho Lâm Hạo Thịnh, và lại còn rất là bồn chồn mà chờ đợi tin nhắn trả lời của hắn, qua khoảng 10 phút Lâm Hạo Thịnh mới trả lời Sở Dao: “Dao Dao, làm tốt lắm! Trước tiên em về nhà đi, chờ sắp xếp sau của anh!”

Thấy giọng điệu trong tin nhắn của Lâm Hạo Thịnh không hề có sự trách móc, Sở Dao thở ra nhẹ nhõm, đem điện thoại bỏ vào trong túi, sau đó quay người rời khỏi sân khấu của Long thị.

Mà Lâm Hạo Thịnh sau khi nhận được tin nhắn của Sở Dao, tâm tình trở nên thật tốt. Vốn dĩ hắn ta muốn làm cho Lục An Nhiên mất mặt trước đám đông ở yến hội của Long thị, ai ngờ được lại bị Lục An Hân làm rối loạn kế hoạch của hắn! Nhưng như vậy cũng tốt, Lục An Hân cũng sẽ là một quân cờ lợi dụng rất tốt! Ở trên trường có Sở Dao, ở nhà thì có Lục An Hân...

Lâm Hạo Thịnh ngẩng đầu nhìn ra ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ...

Lục An Nhiên, tôi tuyệt đối sẽ không để cô có kết cục tốt!

“Hắt xì!” đang yên đang lành Lục An Nhiên bỗng hắt hơi một cái.

“Em cảm lạnh rồi sao?” Tiết Định An nắm vô lăng, từ kính chiếu hậu nhìn Lục An Nhiên.

“Không sao, mũi có chút ngứa.” Lục An Nhiên cau mày nói: “Cũng không biết là tiêu đề trang nhất tin tức ngày mai sẽ là cái gì.” Vừa nghĩ đến lúc rời khỏi vũ hội, những ánh đèn flash của ký giả vây xung quanh khiến cho đôi mắt của cô đến hiện tại vẫn còn cảm thấy đau nhức.

“Cô ta tự làm tự chịu, không thể trách người khác được.” Lục An Hô không vui liếc Lục An Hân vẫn còn đang hôn mê: “Đưa cô ta về Lục gia sao?”

“Đưa về chính nhà chị ấy.” Lục An Nhiên xoa bóp huyệt thái dương đau nhức.

“Anh không biết đường.” Tiết Định An thẳng thắn nói.

“Gọi điện thoại cho chú Trương, hẹn gặp ở một chỗ nào đó, hôm nay tuyệt đối không được đưa cô ta về Lục gia!” Lục An Nhiên khẳng định nói, những chuyện xảy ra vào đêm nay quá nhiều, trong nhà còn có một Lâm Hạo Thịnh, cô chắc chắn khẳng định người mà Sở Dao muốn hại chính là cô chứ không phải Lục An Hân, Lục An Hân xui xẻo khiến bản thân trở thành “quỷ thế thân”, mà Sở Dao làm như vậy 8 9 phần không thể không liên quan đến chủ ý của Lâm Hạo Thịnh, cô không nghĩ rằng Sở Dao sẽ có được thứ thuốc tốt như thế! Chuyện xảy ra đột ngột, cô phải suy nghĩ cho kỹ lại kế sách tiếp theo. Những tin tức tiêu cực này sẽ ảnh hưởng đáng kể đến bộ mặt của Lục thị ở bên ngoài, mà trước mắt nhà hàng mới sắp bước vào giai đoạn trang trí, năm sau liền bắt đầu kinh doanh, ở giữa không thể để xảy ra chuyện gì làm náo loạn được. Tạm thời cô không hy vọng Lục An Hân và Lâm Hạo Thịnh có liên hệ với nhau, phương pháp tốt nhất chính là đưa cô ta về chính nhà cô ta, sáng sớm ngày mai nếu Lục Quân An đọc được tin tức, tự nhiên sẽ không để cho Lục An Hân đi ra cửa, như vậy tạm thời sẽ để cho cô một khoảng thời gian để nghỉ tay: “Nhất định phải đưa cô ta về nhà!”

“Biết rồi!” Tiết Định An gật đầu, mặc dù không biết vì sao Lục An Nhiên lại chấp nhất như vậy, nhưng anh biết Lục An Nhiên nhất định có lý do của mình, nhìn khuôn mặt cô nghiêm túc, Tiết Định An cũng nghiêm chỉnh lại.

Mà Lục An Hô cũng liên lạc với chú Trương, cuối cùng sau khi đã đưa Lục An Hân về nhà, đám người Lục An Nhiên cũng quay về Lục gia.

Vừa bước vào nhà liền nhìn thấy Lâm Hạo Thịnh đang ngồi ở sô pha phòng khách uống trà, nhìn thấy đám người Lục An Nhiên tiến vào cửa, liền bỏ ly trà xuống đứng lên. Trên mặt mang theo nụ cười chiêu bài lịch sự của mình: “Về rồi à? ở bữa tiệc chơi có vui không?”

“Cũng được.” Lục An Nhiên liếc nhìn Lâm Hạo Thịnh, một cỗ hơi thở nguy hiểm trào ra khiến cô không khỏi cau mày: “Em mệt rồi, lên lầu ngủ trước đây.”

“Chỉ có bọn em sao?” Lâm Hạo Thịnh liếc nhìn ba người, vốn không nhìn thấy người mà hán ta muốn đợi.

“Không thì sao?” Lục An Nhiên rõ ràng biết nhưng vẫn cố gắng hỏi: “Không phải anh sẽ cho rằng bọn em sẽ đưa chị họ An Hân về đây chứ!”

“Việc này có gì phải cho rằng chứ?” Lâm Hạo Thịnh cười cười, nhìn thẳng vào hai mắt của Lục An Nhiên: “Cô ấy không phải chị họ của em sao?”

“Chị ấy uống nhiều, em để tài xế đưa chị ấy về nhà rồi.” Lục An Nhiên nói: “Anh rất quan tâm chị họ của em?”

“Sao có thể? Em nghĩ quá nhiều rồi.” Lâm Hạo Thịnh cười: “Anh quan tâm em và dĩ hơn.”

“Như vậy thật sự là đã làm khó anh rồi.” Lục An Nhiên càng nhìn mặt của Lâm Hạo Thịnh lại càng cảm thấy tức giận, tại sao lại có người có thể giả dối đến mức này, rõ ràng hận cô đến chết, nhưng lại có thể bày ra nụ cười lịch sự như vậy, nụ cười như tắm trong gió xuân.

Suy nghĩ trong lòng, Lục An Nhiên biết là kỹ thuật diễn xuất của cô so với Lâm Hạo Thịnh cách nhau mười vạn tám ngàn dặm, Lâm Hạo Thịnh có thể cười nói chuyện trên trời dưới đất với cô, ngoài mặt quan tâm Kỳ Nhu cẩn thận tỉ mỉ. Rõ ràng hận đến mức không thể khiến hai mẹ con cô chết không có đất dung thân! Đáng tiếc Lục An Nhiên cô không luyện tập nên kỹ thuật diễn xuất không được tốt như vậy, cứ như cô hiện tại, hiện tại cô liền không thể không chế con tức giận trong lòng nữa.

Mỗi lần nói chuyện với Lâm Hạo Thịnh, càng nói, Lục An Nhiên cảm thấy hận ý của mình liền không thể giấu diếm được nữa, loại cảm giác này rất không tốt, cô cũng biết là hiện tại không thể để lộ ra được.

“An Nhiên!” Lục An Hô nhìn thấy tay phải của Lục An Nhiên để ở sau lưng nắm lại thật chặt, liền biết Lục An Nhiên sắp bạo phát. Vội vàng đi lên phía trước nắm lấy nắm tay phải đang nắm chặt của Lục An Nhiên: “Mau đi ngủ đi! Tắm một trận nước nóng, ngày mai thứ hai còn phải lên lớp.” Anh quá hiểu Lục An Nhiên, anh biết đây chính là tiền đề tạo ra hận ý ngập trời sắp xảy ra của Lục An Nhiên, anh không biết lý do tại sao Lục An Nhiên lại hận Lâm Hạo Thịnh như vậy, nhưng anh biết, hiện tại, Lục An Nhiên không thể biểu lộ hận ý này ra ngoài.

“Đúng đó...” Lục An Nhiên nắm ngược lại tay của Lục An Hô, ý là cô không sao rồi, sau đó dương khoe môi: “Em nên đi ngủ rồi! Ngủ ngon!” dứt lời xoay người bước lớn rời khỏi.

“Tôi cũng đi ngủ đây” Tiết Định An vron eo một cái, chuyện xảy ra đêm nay thật không ích, ngày mai sau khi hai người Lục An Nhiên đi học anh còn phải đi đến thành phố Z một chuyến, nghe nói bên đó có tin tức của ông chủ Đỗ... ông chủ Đỗ này... thật đáng chết... trong mắt lướt qua một tia hận ý, Tiết Định An cũng đi về phía căn phòng dành cho khách của anh.

Mà lúc này Lục An Hô cũng muốn đi về phòng.

“Lục... An Hô phải không...” Lâm Hạo Thịnh bùng ly trà lên đột nhiên kêu lên ngăn cản bước chân của Lục An Hô.

“Có chuyện?” trong mắt Lục An Hô có chút cảnh giới phòng bị.

“Không có gì, chính là muốn nhắc nhở cậu một chút, từ nhỏ An Nhiên đã có đính ước với tôi, cậu là anh họ xa của Lục An Nhiên, quan hệ cũng nên không chế ở một giới hạn nhất định là tốt nhất.”

“Đính ước từ nhỏ? Haha...” Lục An Hô cười một cách trào phúng đi thẳng về phòng, đóng cửa lại, Lục An Hô hừ lạnh một tiếng. Anh thật sự vẫn là rất ghét tên Lâm Hạo Thịnh này!

Cởi bỏ quần áo trên người, Lục An Hô tiến vào nhà tắm, nhắm mắt lại cảm nhận cảm giác nước dội từ trên đầu xuống. Dần dần, làn nước lạnh lẽo biến thành ấm áp. Lục An Hô mới mở hai mắt ra, bắt đầu tắm rửa đơn giản cơ thể của mình.

Phải không chế mỗi quan hệ với Lục An Nhiên ở một giới hạn nhất định nên có...

Hừ! Buồn cười! Loại chuyện này còn cần hấn đến nhắc nhở?

Anh biết vị trí của bản thân, anh cũng biết quan hệ của anh và Lục An Nhiên, giữa hai người bọn họ mãi mãi vẫn sẽ là loại quan hệ này, anh vì sinh mạng của Lục An Nhiên mà làm tất cả. Chỉ như vậy mà thôi!

Tắm xong thay quần áo ngủ vào, Lục An Hồ ngồi vào giường, mở nguồn điện thoại, điện thoại vừa được mở lên liền rung lên liên tục suốt mười phút, tổng cộng có mười ba cuộc gọi nhớ, hai mươi sáu tin nhắn chưa đọc. Lục An Hồ có chút ngượng chín người.

Sau khi xem tin nhắn từng tin từng tin mở lên xem, mở một cuộc gọi bị nhớ, điện thoại tự động gọi qua, ước chừng qua khoảng mười mấy giây, điện thoại được kết nối, ở bên kia truyền lại một giọng nói dịu dàng: “Anh?”

“Ừm.” Lục An Hồ đáp một tiếng: “Ngủ rồi?”

“Vừa nằm xuống, sao hôm nay nguyên cả một ngày anh cũng không trả lời tin nhắn của em vậy? Gọi điện thoại còn tắt máy...”

“Có việc, đầu thế ngày nào cũng canh me điện thoại để xem tin nhắn với cuộc gọi của em chứ!” khước miệng Lục An Hồ hơi dương lên: “Cũng không còn sớm nữa, em vẫn nên ngủ tiếp đi!”

“Dạ...” giọng nói ở đầu dây bên kia có chút không vui, nhưng cũng không hề nói thêm gì, dù gì Lục An Hồ cũng đang bận việc chính, cô thật sự không được kỳ kèo làm nũng. Xuất thân từ gia đình quân nhân, loại chuyện này cô vẫn biết, và lại ngày mai là thứ hai, cô vẫn còn phải lên lớp! Tự nhiên vẫn nên ngoan ngoãn đi ngủ thôi.

“Phải nghe lời của bảo mẫu đó biết không?” Lục An Hồ căn dặn: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon...” đầu dây kia cũng nhẹ nhàng truyền lại một âm thanh ngủ ngon sau đó ngắt máy.

Nghe thấy âm thanh “tút tut tut”, Lục An Hồ cười mỉm bỏ điện thoại xuống, bỏ lên trên bàn học cách đó không xa.

Ngẩng đầu nằm trên giường, Lục An Hồ nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong thời gian này, càng cảm thấy có một số chuyện đang bám víu lấy anh dường như đang dần có đầu mối, nhưng vẫn chưa rõ ràng lắm, cho anh thêm một chút thời gian, nhất định có thể mà.

Không đến mười phút, anh liền ngủ say, mà khi trời vừa hừng sáng, đồng hồ sinh học của anh liền gõ lên tiếng chuông báo thức. Tỉnh lại từ trong giấc mộng, một ngày mới lại bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Suốt đêm say rượu, thật có biện pháp

Đầu đau như búa bổ... cảm giác giống như cả đêm qua uống say vậy...

Giữa giữa mở hai mí mắt mệt mỏi, Lục An Hân phải khó khăn lắm mới có thể bò ra từ trong chăn. Hai cánh tay vô lực chống đỡ cơ thể, nhìn khắp bốn phía, là phòng của cô ta, không sai.

Nhưng cô ta làm sao về được nhà? Cô ta ta thật sự một chút cũng không nhớ nổi... cô ta chỉ nhớ là bản thân đang nghĩ biện pháp để Lục An Nhiên giúp đỡ, sau đó uống một ly rượu cocktail, lại tiếp sau đó... cô ta liền không biết gì nữa...

Đầu rất nặng, cổ họng khô khốc...

Lục An Hân mệt mỏi bò dậy, trên người vẫn là bộ lễ phục mặc đêm qua, trên đó đã bẩn đến mức không thể chịu đựng nổi, rượu, đồ uống, bánh ngọt mọi thứ nhuộm đầy trên đó, trong chăn toàn bộ cũng bị y chang như vậy, xem ra đêm giường và chăn đều không thể sử dụng được nữa.

Lắc la lắc lư rời khỏi phòng của mình, Lục An Hân nắm bóp huyết thái dương đau nhức từng bước từng bước bám vào tay vịn cầu thang mà đi xuống dưới lầu một rót ly nước uống.

Tiến vào nhà ăn, nhìn thấy Lưu Nguyệt và Lục An Hoa đang ngồi ở đây ăn sáng, nhìn thấy cô ta đi qua liền tặng cho một ánh mắt khinh miệt, mà Lục Quân An đang ngồi nghiêng đọc báo buổi sáng, đôi mắt cau chặt về mặt nghiêm túc.

“Ba, mẹ chào...” Lục An Hân nói chuyện cũng là hữu khí vô lực.

“Hừ.” Lưu Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

“Em gái, không phải anh trai nói em, sao em lại không kiềm chế một chút chứ!” Lục An Hoa dùng bộ dáng xem kịch vui trào phúng nhìn qua Lục An Hân.

“Không kiềm chế?” Lục An Hân cầm lấy bình nước làm bằng thủy tinh và một chiếc ly cũng làm bằng thủy tinh cùng một bộ với chiếc bình ấy rót lấy một ly nước ấm “Em không biết anh đang nói cái gì.” Lục An Hân vẫn như cũ cảm giác phải dùng sức rất nhiều, chỉ việc cầm bình nước lên cũng đã phải bỏ ra khá nhiều sức lực, hiện tại cô ta thật sự không thoải mái cho lắm.

“Không biết ư?!” Lục Quân An ném tờ báo buổi sáng lên trên bàn: “Mày tự mình nhìn xem chuyện tốt mày làm ra! Hừ!”

“Chuyện này...” Lục An Hân liếc qua nhìn thấy hình ảnh trên bìa mặt báo, nhất thời kinh ngạc, trong bức ảnh lễ phục của bản thân bản thiêu, đầu tóc hỗn loạn. Hai gò má đỏ bừng, một bộ dạng say khướt mơ màng, bị Tiết Định An vác trên vai, gương mặt ngai ngùng khi đối diện với đám ký giả.

Nhìn vào bức ảnh, rõ ràng là cô ta như người say rượu mơ màng chập vật rời khỏi Long gia. Trong yến tiệc của Long thị uống thành bộ dạng như vậy, cô ta tuyệt đối sẽ trở thành trò cười của cả thành phố S này... nhưng mà cô ta không có mà! Cô ta chỉ uống có hai ba ly cocktail, căn bản không thể biến thành bộ dạng này! Cô ta đột nhiên nhớ đến ly rượu cuối cùng: “Là Lục An Nhiên! Là nó! Là nó hại con!”

“Mày còn giả biện!” Lục Quân An mang bộ dạng đau lòng: “Đêm hôm qua lúc Lục An Nhiên đưa mày về đây, mày đã say đến mức bất tỉnh nhân sự miệng thì toàn nói những câu bậy bạ!”

“Không phải đâu! Con, ly rượu cuối cùng mà con uống chính là Lục An Nhiên đưa cho con, sau khi nó cho con uống ly rượu đó, con liền không biết gì nữa cả! Là nó! Là nó hại con mà!” Lục An Hân lắc đầu nói: “Làm sao con có thể uống say đến mức như vậy trước mặt Long thiếu chứ! Đều tại Lục An Nhiên!”

“Lòng phòng bị không thể buông lỏng!” Lục Quân An cũng sẽ không tin con gái mình sẽ làm ra loại chuyện hồ đồ như vậy, đặc biệt là trong yến hội của Long thị, nó càng không thể uống đến say khướt như vậy.

“Ba, lần này là do con không cẩn thận, sau này con sẽ đề phòng nó hơn.” Lục An Hân hơi cúi đầu, lần này thật sự là bị Lục An Nhiên đào hố chôn rồi.

“Ừm.” Lục Quân An gật đầu sau đó có chút nghi ngờ hỏi: “Lục An Nhiên tại sao lại muốn hại mày, mày có biết không?”

“Nó...” Lục An Hân cắn răng: “Nó nhìn trúng Long thiếu, cho nên muốn chia cắt con và Long thiếu...”

“Hừ! Lục An Nhiên này! Cũng không soi gương nhìn lại mình thử! Thực sự là không cần mặt mũi!” Lục Quân An đập mạnh lên bàn chửi rủa.

“Quả nhiên con gái của tiện nhân cũng chính là tiện nhân! Ngay cả khoác hoàng bào lên cũng không thể che đi bộ dạng ti tiện đó!” Lưu Nguyệt cũng phối hợp chửi thêm: “Lại còn đi giành bạn trai của chị họ! chính là cùng một đức hạnh của người mẹ không biết xấu hổ kia!”

Nghe thấy tiếng mắng chửi của Lưu Nguyệt và Lục Quân An, Lục An Hân có chút chột dạ rụt rụt cổ, sau cùng vẫn là cắn răng nói: “Lục An Nhiên hại con như vậy, con nhất định phải báo thù!”

“Chuyện báo thù trước không cần gấp gáp.” Lục Quân An cau mày nói: “Mấy ngày này mày không nên bước ra cửa nữa, đồng thời tận lực mà giữ vững Long thiếu, tuyệt đối không được để cho Lục An Nhiên có cơ hội giành được!”

“Con biết rồi...” Lục An Hân có chút không cam tâm cúi thấp đầu, nhưng trong lòng cô ta cũng hiểu rõ, việc cảm tức của cô ta với anh trai không giống nhau, cô ta là do bất đắc dĩ phải làm thế, hiện tại ra cửa, cô ta sẽ phải đối mặt với những tin đồn khiến cô ta không thể làm người nữa, cùng với việc này, cô ta thật sự nên núp ở nhà như vậy là tốt nhất.

“Ba...” Lục An Hoa buông bỏ bát đĩa nói với Lục Quân An: “Ba, con đã nhận thức được sai lầm của mình rồi, trước giờ đã khiến ba phải lo lắng, em gái bị Lục An Nhiên ăn hiếp, con thật sự rất tức giận! Ba, ba xem, con có phải có thể quay lại Lục thị đi làm rồi không...”

Lục An Hân nghe xong lời của Lục An Hoa, khóe miệng khinh bỉ mím lại, lại còn nói cái gì vì cô ta bị Lục An Nhiên ức hiếp mà tức giận, Lục An Hoa này thật sự nói dối không cần đến bản thảo! Hiện tại còn có thể mở to mắt mà nói dối, lúc này hân ta làm sao mà châm biếm mình cơ chứ! Hân ta không nhớ rồi sao? Nếu như không phải Lục An Hân hiểu rõ Lục An Hoa, thật sự còn bị hân ta lừa phỉnh!

“...” Lục Quân An lạnh lùng liếc xéo Lục An Hoa: “Vậy sao?”

“Đúng đó ông xã!” Lưu Nguyệt gấp gấp nói: “Những ngày này, An Hoa thật sự đã rất nghiêm túc mà phản tỉnh, nó xem rất nhiều sách, cũng nghiêm túc học hỏi, thật sự là thành thành thật thật mà thay đổi, là thật lòng muốn quay về Lục thị làm việc đó!”

“Ba, hy vọng ba có thể cho con một cơ hội, con nhất định sẽ không khiến ba thất vọng nữa!” thái độ của Lục An Hoa thành khẩn, thật sự là bày ra một thái độ nhận lỗi: “Ba, lần này con sẽ không sống vất vưởng nữa! Đám hồ bằng cầu hữu kia, con nhất định sẽ cắt đứt hết quan hệ.”

“Nếu đã như vậy, vậy hôm nay mày theo tao đi làm đi!” Lục Quân An buông bát đĩa trong tay: “Nhưng tao phải cảnh cáo mày! Nếu như mày còn gây ra việc ngu ngốc gì nữa, đừng có trách tao đuổi mày ra khỏi nhà hoàn toàn cắt đứt tình nghĩa cha con với mày!”

“Cảm ơn ba!” Lục An Hoa thần sắc vui vẻ, vội vàng đứng dậy: “Con, con liền đi thay quần áo ngay!” dứt lời liền chạy ngay về phòng, vừa tiến vào

phòng liền lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn “Bảo bối à, em thật lợi hại! Dựa theo lời em nói, ông già để cho anh đến công ty làm rồi!”

Không lâu sau, điện thoại rung lên, Lục An Hoa cầm điện thoại nhìn thấy đối phương đã trả lời tin nhắn “Đâu phải do em lợi hại! Là bản lĩnh của anh An Hoa mà! Nếu như không phải trước giờ anh An Hoa đã giỏi giang, cho dù chủ ý của em có tốt, đều sẽ không mang lại được tác dụng gì đâu! Anh An Hoa, sau này anh nhất định phải đối xử thật tốt với em nhé! Không nói nữa, em đi học đây, nhớ anh!” cuối tin nhắn còn kèm theo một icon ngượng ngùng.

Lục An Hoa đọc xong nội dung tin nhắn, khoe miệng đắc ý dương lên, hẳn ta biết bản thân chính là có bản lĩnh như vậy mà! Cười cười gia tăng thêm tốc độ thay quần áo, Lục An Hoa ăn mặc gọn gàng nhanh chóng ra khỏi phòng, xuống lầu một đến chỗ Lục Quân An cùng nhau đến công ty. Nhìn thấy Lục An Hoa cùng Lục Quân An nhau ra cửa, Lục An Hân mang đầy hận ý bóp chặt nắm tay, Lục An Nhiên, sỉ nhục ngày hôm nay, cô ta nhất định sẽ trả lại gấp bội! Mặc dù không biết Lục An Nhiên dùng phương pháp gì, nhưng cư nhiên khiến cô ta mất mặt lớn như vậy... Lục An Nhiên đáng chết!

Mà ở một nơi khác, Lục An Nhiên lúc này đang ngồi trong lớp học đột nhiên cảm thấy sau gáy ớn lạnh, bà vai không nhin được mà run lên. Cô thật không thích loại cảm giác này! Lắc lắc đầu, Lục An Nhiên tiếp tục lật sách, đánh dấu trọng điểm, nghe thầy giáo giảng bài.

Vào giờ nghỉ buổi trưa, Lục An Hổ không theo lời hứa mà xuất hiện trong lớp học của Lục An Nhiên: “An Nhiên, anh có chuyện nói với em! Đi theo anh ra đây một chút!”

“Được!” nhìn thấy thần sắc Lục An Hổ có mấy phần nghiêm túc, Lục An Nhiên đứng dậy, bước nhanh khỏi lớp học, hai người vòng qua bồn hoa phía sau dãy lớp học, đang là giờ nghỉ trưa, bồn hoa bên này không có mấy người.

“Sáng sớm hôm nay lúc đang lên lớp, Sở Dao lén lén lút lút nhắn tin cho ai đó, buổi trưa anh lén đọc trộm tin nhắn của cô ta, phát hiện phần lớn tin nhắn đều bị xóa sạch, nhưng vẫn còn hai tin nhắn chưa kịp xóa.” Lục An Hổ nói.

“Vẫn là nhắn cho Edmond sao?” Lục An Nhiên bĩu môi khinh thường, cô vẫn không hề muốn biết chuyện tình của đôi cầu nam nữ này!

“Không phải!” Lục An Hổ lắc đầu: “Em đoán xem là ai.”

“Em làm sao mà đoán ra được.” Lục An Nhiên tròn trố mắt nói: “Mau nói là ai!”

“Lục, An, Hoa!” Lục An Hổ nói từng chữ từng chữ một.

“Ài?” Lục An Nhiên kinh ngạc, đây thật sự là đã vượt quá xa so với sự tưởng tượng của cô rồi, làm sao lại có thể là hắn ta?

“Xung hô giữa hai người này giống như một cặp tình nhân vậy...” Lục An Hổ không nhin được cau mày, loại tin nhắn âu yếm đó khiến anh cảm thấy buồn nôn.

“Hừ...” Lục An Nhiên hừ lạnh một tiếng, thật không nghĩ là cánh tay của Sở Dao này cũng vươn xa thật! hoặc có thể nói là... cánh tay của Lâm Hạo Thịnh này vươn cũng khá xa đó!

Xem ra sau này sẽ không còn những tháng ngày yên tĩnh nữa, đối diện với những chuyện này, cô tự nhiên sẽ không thể ngồi im chờ chết, nghĩ đến tất cả những hành động mà tối hôm qua Sở Dao đã làm, Lục An Nhiên dương dương khoe môi: “An Hổ, anh quay về truyền một câu của em cho Sở Dao.”

“Câu gì?” Lục An Hổ hỏi.

“Anh cứ nói, tan học ngày hôm nay bảo cô ta đến tìm em để giải thích chuyện đêm hôm qua!” Lục An Nhiên nói tiếp: “Em đợi cô ta ở lớp học!”

“Anh đi cùng em” Lục An Hổ lập tức nói.

“Không cần.” Lục An Nhiên cự tuyệt: “Hiện tại em đối với bản lĩnh của mình cũng có chút tự tin, lúc đó anh đợi em ở trước cửa là được rồi! Em muốn tự mình dạy dỗ Sở Dao!”

“Ừm...” Lục An Hổ lại nói thêm một câu dằn dò: “Em tự mình cẩn thận một chút.”

“Em biết rồi.” Lục An Nhiên gật đầu.

Mà lúc này, đứng ngay vị trí cạnh cửa sổ lầu ba trên đầu của hai người, một nam sinh đang ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn xuống, khoe miệng mang theo một nụ cười thú vị.

“Phượng thiếu? Xem gì thế?” nữ sinh đằng sau anh nhón chân lên xem anh đang nhìn cái gì, vừa nhón chân lên, khoe môi liền bị đối phương nhẹ nhàng hôn nhẹ một cái. Hai má nữ sinh nổi lên tầng hồng, tay nắm thành quyền không đau không ngứa mà đánh lên cánh tay nam sinh: “Đang ghét!”

“Hoàng Oanh, hình như sắp có kịch hay rồi.” Phượng Lập Hành ôm lấy cái eo của Hoàng Oanh: “Chúng ta hãy lau mắt chờ xem đi!”

“Được...” Hoàng Oanh nhẹ nhàng tựa lên vai của Phượng Lập Hành, bất luận Phượng Lập Hành có nói gì, làm gì, cô đều sẽ nghe theo vô điều kiện... đây là chuyện mà cô nên làm...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: Nhẹ hôn lên trán, thế tội chi dương

Tiếng chuông hết giờ vang lên, một buổi huấn luyện quân sự lại kết thúc nữa rồi, mọi người quay về lớp học thu dọn đồ đạc về nhà, mà sau khi Lục An Nhiên thu dọn xong đồ đạc, ngược lại lại nghiêm chỉnh ngồi tại chỗ ngồi của mình.

“An Nhiên cậu không về sao?” Kỳ Linh vác cặp lên nói: “Hôm nay mình không đến lớp học thêm, mẫu thượng đại nhân muốn dẫn mình đi ăn một bữa thật ngon, cậu đi cùng không?”

“Mình còn có việc, cậu đi trước đi!” Lục An Nhiên phát phát tay: “Chào hỏi đi giúp mình nhé!”

“Vậy mình cũng đi trước nhé.” Tần Thư Mặc nói.

“Ừm ừm.” Lục An Nhiên cười vẫy vẫy tay: “Ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.” Kỳ Linh và Tần Thư Mặc cùng nhau đi ra khỏi lớp học, lúc đi ra khỏi cửa lớp, Tần Thư Mặc dừng bước chân nhìn bóng dáng xuất hiện trước lớp học, ánh mắt của hai người lần nữa giao chiến giữa không trung, ai cũng chướng mắt đối phương.

“Long học trưởng!” Kỳ Linh nhìn thấy người đến tràn đầy tươi cười: “Đến tìm An Nhiên sao?”

“Có chuyện muốn nói với em ấy.” Long Ngọc Tinh cũng biết Kỳ Linh hay đi chung với Lục An Nhiên.

“Có chuyện phải thông báo cho Lớp trưởng sao? Nói cho tôi là được!” Tần Thư Mặc rõ ràng là không muốn Long Ngọc Tinh và Lục An Nhiên tiếp xúc nhiều với nhau.

“Không liên quan đến cậu!” Long Ngọc Tinh lạnh lùng nhìn Tần Thư Mặc.

“Tôi cũng là Lớp trưởng của lớp D, nếu có chuyện phải thông báo, nói với tôi cũng giống nhau thôi!” Tần Thư Mặc nhìn thẳng vào đôi mắt của Long Ngọc Tinh, khóe miệng mang theo nụ cười, trong mắt lại không có một tia ý cười nào.

“Ồ...” Kỳ Linh bị kẹp ở giữa hai người cũng cảm nhận được rõ ràng một cỗ địch ý giữa hai người này, liếc nhìn bên trái, lại quay qua bên phải. Cẩn thận rặng vron tay kéo lấy cổ tay của Tần Thư Mặc: “Tần Thư Mặc, không có thời gian để giải thích nữa, mau đi với mình!” nhất thời liền kéo Tần Thư Mặc đi, chạy đủ xa Kỳ Linh mới dừng lại tốc độ dưới chân không ngừng thờ dắc.

“Kỳ Linh, cậu làm gì vậy?” trong giọng điệu của Tần Thư Mặc có chút không vui.

“Không phải mình sợ cậu và Long học trưởng sẽ đánh nhau sao...” Kỳ Linh bĩu môi: “Cho dù hai người đều thích Lục An Nhiên, cũng nên kiềm chế một chút! Nếu ở trước cửa lớp mà động tay, cuối cùng người xui xẻo không phải vẫn là An Nhiên sao!”

“...” Tần Thư Mặc liếc qua Kỳ Linh nói: “Mình đi đây.” Liền chỉnh lại dây cặp trên vai sau đó hướng phía cổng trường rời đi.

“Haizz...” Kỳ Linh nhìn Tần Thư Mặc đang đi về phía xa lắc đầu bất lực, có lẽ bản thân Lục An Nhiên không hề biết, nhưng mà cô thì lại biết, ánh mắt của Lục An Nhiên đối với Long Ngọc Tinh không thể lừa được ai, bất quá chỉ là hiện tại An Nhiên vẫn còn chưa phát hiện ra mà thôi, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn, một người ngoài như cô có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Hai tay nâng nâng dây cặp trên vai, Kỳ Linh thì thầm: “An Nhiên, mình chỉ có thể giúp cậu tới đây thôi.” Âm thanh vừa dứt, Kỳ Linh liền nhắc chân hướng phía cổng trường mà đi, hôm nay tâm tình của mẫu thượng đại nhân rất tốt còn giúp cô xin nghỉ lớp học thêm, muốn lái chiếc xe ghê đưa cô đi ăn thứ gì đó ngon ngon, vốn dĩ cô muốn mời Lục An Nhiên đi chung, nhưng ai bảo cậu ấy bận việc chứ...

Sau khi Kỳ Linh kéo Tần Thư Mặc đi, những học sinh trong lớp học cũng dần dần rời khỏi, lúc đi ra khỏi lớp học nhìn thấy Long Ngọc Tinh đang đứng trước cửa, những học sinh này không khỏi che miệng cười trộm, còn nghĩ là vì sao Lớp trưởng còn chưa về, thì ra là có hẹn nha!

Nhưng Lục An Nhiên và Long Ngọc Tinh thật sự rất xứng đôi với nhau, nam thanh nữ tú... dù cho có một số cá nhân nói lời lạnh nhạt, nhưng trong lòng họ cũng là sự khâm phục.

Ngây ngốc đứng ở đây cho đến khi trong lớp học chỉ còn lại mỗi Lục An Nhiên, Long Ngọc Tinh mới đẩy cửa bước vào lớp học. Lục An Nhiên ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, ánh chiều tà chiếu rọi trên sườn mặt của cô, làn da trắng nõn lộ ra nhàn nhạt đỏ ửng, ánh hoàng hôn chiếu lên trên người cô tạo ra một vầng sáng màu cam mộng ảo, cô đang cúi đầu đọc một quyển sách nào đó, ánh mắt trong suốt, thần sắc chuyên chú.

Long Ngọc Tinh đi đến trước mặt Lục An Nhiên, vron tay ra nhẹ nhàng xoa đầu của Lục An Nhiên.

Lục An Nhiên nhẹ nhàng ngẩng đầu lên: “Long học trưởng? Sao anh lại đến đây?” Lục An Nhiên nhìn thoáng qua phía cửa lớp, người mà cô đợi là Sở Dao, tại sao lại biến thành Long Ngọc Tinh rồi?

“Anh không thể đến?” khóe miệng Long Ngọc Tinh mang theo nụ cười, thật sự là một người vô tình... thật uống công thời thời khác khác anh đều nhớ đến cô.

“Không phải ý này.” Lục An Nhiên vội vàng khoát tay, sau đó tránh khỏi tay của Long Ngọc Tinh: “Không phải là đã tan học rồi sao... chính là tò mò tại sao Long học trưởng vẫn còn chưa về nhà.”

“Cái này cho em” Long Ngọc Tinh đưa một quyển kịch bản cho cô nói: “Đây là kịch bản của nữ nhân vật chính.”

“Cái này không phải Kỳ Linh đã có rồi sao?” Lục An Nhiên hỏi.

“Anh vẫn cảm thấy em thích hợp với vai diễn này hơn.” Long Ngọc Tinh nói: “Em đọc thuộc lòng kịch bản của nữ chính một lần đi, nếu như hôm đó có chuyện gì ngoài ý muốn, em cũng có thể ứng phó được.”

“Nhưng mà em vốn không muốn tham gia vai diễn này! Và lại, em rất bận, vốn không hề có thời gian để luyện tập, hôm đó không phải có rất nhiều nữ sinh cạnh tranh vai diễn nữ chính em gái này sao? Long học trưởng tìm một trong số bọn họ là tốt nhất!” Lục An Nhiên đẩy quyển kịch bản lại trước mặt Long Ngọc Tinh.

“Đâu ra nhiều lời như thế.” Long Ngọc Tinh cau lại, vươn tay lần nữa vuốt ve đỉnh đầu Lục An Nhiên: “Đọc thật tốt là được rồi, Kỳ Linh do Lốp trưởng là em tiền cử, nếu như lúc đó xuất hiện vấn đề gì, em có trách nhiệm làm tốt nhiệm vụ bổ sung.”

“Ngaoan...” trong mắt Long Ngọc Tinh tràn đầy ôn nhu.

Nhìn vào đôi đồng tử màu nâu này, Lục An Nhiên vẫn cảm thấy sớm muộn gì sẽ có một ngày cô bị rơi vào đó, loại cảm giác này khiến cho cô cảm thấy khủng hoảng, cô tuyệt đối không được như vậy... hạ quyết tâm muốn thoát khỏi đôi mắt của Long Ngọc Tinh, nhưng lại bị Long Ngọc Tinh khóa chặt sau gáy, sau đó ở trên trán cô ấn xuống một nụ hôn, cũng giống như sự ôn nhu trong ánh mắt của Long Ngọc Tinh. Nhất thời Lục An Nhiên trở nên ngây ngốc.

Long Ngọc Tinh nhìn thấy trên mặt Lục An Nhiên phớt hồng, liền đứng dậy đưa tay vào túi quần: “Anh đi trước đây, ngày mai gặp.”

“...” Lục An Nhiên cúi đầu, đồng thời có chút tâm phiền ý loạn, cô... không phải muốn gặp anh... thật đó...

Long Ngọc Tinh kéo cánh cửa lớp học ra đúng lúc đứng đối diện với bóng người vừa đi tới.

“Long học trưởng! Sao anh lại ở đây!” người đến không phải ai khác, chính là Sở Dao đến tìm Lục An Nhiên: “Em cũng vừa mới tới, suýt nữa đã đâm vào người anh rồi. Hi hi...”

“Em nói dối thật tron tru.” Long Ngọc Tinh đến một cái liếc mắt cũng không cho Sở Dao, chỉ để lại một lời nói như thế sau đó đi ngang qua Sở Dao bước nhanh rời khỏi.

Lời nói dối bị chọc thủng, Sở Dao cắn chặt răng không nói gì thêm, chỉ là đem bàn tay đang cầm điện thoại đặt ở sau lưng theo sự di chuyển của Long Ngọc Tinh mà dời lên phía trước. Sau khi Long Ngọc Tinh rời đi, Sở Dao đối diện với bóng lưng của Long Ngọc Tinh không cam tâm mà hừ một tiếng, tại sao một người ưu tú như vậy lại để tâm đến một người như Lục An Nhiên? Cô ta bắt quá chi là một cái bao cò mà thôi!

Dù cho trong lòng tràn đầy không cam tâm, nhưng Sở Dao vẫn chỉ mím mím môi, điều chỉnh lại một chút trạng thái tâm lý, lúc này đôi mắt vốn dĩ phủ đầy sự tức giận và thù hận được phủ lên một tầng bi thương và ủy khuất, đẩy cửa ra, Sở Dao bước vào lớp học: “An Nhiên... mình... mình có chuyện muốn nói với cậu.”

Trái tim đang loạn cào cào của Lục An Nhiên vì nghe được âm thanh của Sở Dao, lập tức cổ cảm giác khác lạ đó liền bị thu giấu vào sâu trong nội tâm, ngẩng đầu lên nhìn qua Sở Dao: “Cậu đến rồi?”

“Ừm!” Sở Dao đi đến trước bàn học của Lục An Nhiên: “Chuyện đó, An Nhiên, chuyện tối hôm qua là một sự hiểu lầm, cậu phải nghe mình giải thích! Mình... mình cũng rất là uất ức...”

“Cậu nói đi.” Lục An Nhiên đem quyển sách đang xem gấp lại sau đó về mặt rất có hứng thú ngẩng đầu đối diện với đôi mắt của Sở Dao.

“Thật ra... thật ra ly rượu đó là... là của một người khác đưa cho mình, lúc đó mình rất muốn mau chóng khiến mối quan hệ giữa chúng ta trở lại như lúc trước, sau đó, sau đó đang lúc mình không biết nên làm như thế nào, cô ta đưa cho mình hai ly rượu cocktail, để cho mình mời cậu uống rượu, nói là chỉ cần thái độ thành khẩn một chút, cậu sẽ thông cảm cho mình...”

“Ồ?” Lục An Nhiên cười một chút: “Cô ta còn nói với cậu là ly nào cho mình ly nào cho cậu sao?”

“Chuyện này... chuyện này không hề có...” Sở Dao lắc lắc đầu.

“Vậy há chẳng phải là sẽ không xác định được là giữa hai chúng ta ai sẽ là người bị trúng kế?” khóe miệng Lục An Nhiên dương lên: “Như vậy không có vấn đề sao?”

“Mình... mình cảm thấy là do cô ta nhìn không thuận mắt hai chúng ta, nghĩ rằng vốn dĩ hai chúng ta đã là bạn thân của nhau, vậy thì bất kể là ai bị trúng

kể, đối phương cũng sẽ bị tổn thương, cho nên...” về mặt Sở Dao tràn đầy vẻ ủy khuất, một đôi mắt long lanh phủ một tầng hơi nước: “Người này thật sự là bụng dạ khó lường, thật là ác độc!”

“Là ai?” đối với những lời này của Sở Dao, Lục An Nhiên một chút cũng không tin, nhưng cô vẫn thuận theo ý của Sở Dao mà hỏi tới.

“Mình... mình không dám nói...” về mặt Sở Dao như rất sợ hãi, cúi thấp đầu, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lục An Nhiên nhưng sau khi chạm vào ánh mắt của cô thì lại di dời xuống đất, hai tay gắt gao nắm thật chặt lấy hai bên vạt áo.

“Vậy thì không cần nói nữa.” Lục An Nhiên đem quyển sách thu vào trong cặp.

“Nhưng mà...” vừa nghe Lục An Nhiên bảo ả ta không cần nói thì ả ta lại có chút vội: “Nhưng mình rất lo lắng cậu không có sự phòng bị lại bị trúng kế lần nữa.”

“Mình không dễ bị trúng kế như vậy!” Lục An Nhiên khinh bỉ dương dương khoe môi, chỉ cần đối với Sở Dao luôn có lòng phòng bị là được.

“Không phải vậy... cậu nghe mình nói, không chỉ ở trường học, bình thường cậu cũng phải cẩn thận một chút.” Về mặt Sở Dao tựa như rất quan tâm lo lắng cho Lục An Nhiên.

“Không phải cậu định nói chính là chị họ của mình chứ!” Lục An Nhiên chế giễu nói: “Bưng rượu cho cậu, sao chị ấy lại tự mình uống? Kể chuyện cười gì thế!”

“Không phải vậy, làm sao có thể là chị An Hân được, chị An Hân quan tâm cậu còn không kịp nữa là!” Sở Dao xua tay nói: “Là... là...”

“Rốt cuộc cậu có nói hay không, nếu như cậu không muốn nói thì thôi đi.” Lục An Nhiên đeo cặp lên nhấc chân liền muốn rời đi.

“Là học tỷ Nhạc Ngưng San!” Sở Dao trung ra vẻ mặt hạ quyết tâm lớn: “Chính là chị ấy bảo mình làm như vậy!”

“...” lòng này Lục An Nhiên giận gắt, quả nhiên không thể đánh giá thấp đôi câu nam nữ Sở Dao và Lâm Hạo Thịnh này! Nếu không phải cô hiểu rõ cách làm người của hai người này, cô thật sự sẽ tin! Đối tượng thể thân này thật sự cũng không tồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Mưu kế an nhiên, khát vọng có được

“An Nhiên... cậu... cậu tự mình cẩn thận một chút!” Sở Dao nhìn thấy biểu tình của Lục An Nhiên, trong lòng cho rằng cô đã tin lời ả, dù gì thì tương lai không xa Nhạc Ngưng San sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh kinh doanh của Lục An Nhiên, ở thời điểm này chơi xấu một chút cũng là điều bình thường, lại cộng thêm Nhạc Ngưng San là học tỷ, tiền bối, nhìn không vừa mắt những học sinh mới thanh tân xuất sắc như Sở Dao và Lục An Nhiên cũng là chuyện bình thường, nói ra chuyện này cũng rất hợp tình hợp lý, Lục An Nhiên không muốn tin cũng khó.

“Mình biết rồi.” Lục An Nhiên hơi gật đầu, nhìn thấy tia đắc ý trong đáy mắt Sở Dao Lục An Nhiên dương dương khoe miệng đổi thành một bộ dạng phiến não: “Thật ra hôm nay mình bảo cậu đến đây, cũng là có chuyện muốn tâm sự với cậu!”

“Chuyện gì?” nghe Lục An Nhiên muốn tâm sự với ả, hai đầu lông mày của Sở Dao đều lộ ra vẻ vui sướng, chuyện này có phải đại biểu cho việc Lục An Nhiên lại bắt đầu hoàn toàn tin tưởng vào ả rồi? Những ngày tháng của trước đây sắp quay lại rồi? ả ta vẫn còn rất nhiều thứ chưa mua đâu!

“Là như thế này.” Nhìn thấy biểu tình của Sở Dao, Lục An Nhiên nói: “Đoạn thời gian gần đây cậu không tới nhà mình nên có thể không biết, người con trai trước khi ba mình mất tích đã nhận nuôi quay về rồi, tên là Lâm Hạo Thịnh.”

“Ồ? Vậy sao?” nghe thấy tên của Lâm Hạo Thịnh, trái tim ả liền loạn nhịp.

“Người mà mình muốn nói với cậu chính là Lâm Hạo Thịnh này.” Lục An Nhiên nói tiếp: “Anh ấy cũng khá là đẹp trai, hào hoa phong nhã...”

Nghe Lục An Nhiên khen ngợi Lâm Hạo Thịnh, trên mặt Sở Dao chính là một bộ dạng dương dương đắc ý, người mà ả ta chọn được người khác khen ngợi, đó là chuyện càng làm ả vui hơn so với việc khen ngợi bản thân ả!

“Nhưng mà...” thanh âm của Lục An Nhiên đột ngột thay đổi: “Hiện tại mình mới biết là, mình có hôn ước từ nhỏ với anh ấy!”

“Cái gì?” Sở Dao sững sờ trong khoảnh khắc ả ta như từ thiên đân rơi xuống địa ngục: “Cậu gạt mình phải không!”

“Chuyện này có gì để mình gạt cậu cơ chứ!” nhìn biểu tình của Sở Dao, Lục An Nhiên liền biết Sở Dao còn chưa biết chuyện này, cô muốn hòa giải hôn ước từ nhỏ này với Lâm Hạo Thịnh, Sở Dao tuyệt đối là công cụ tốt nhất để làm việc này, gần đây cô xem rất nhiều sách tâm lý học, cũng nghĩ rất nhiều biện pháp chuyên đối phó với Sở Dao, cô biết, chỉ cần không xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cô tuyệt đối có thể điều khiển được Sở Dao giải quyết xong

chuyện này! Trùng sinh làm người, cô tuyệt đối không muốn gả cho Lâm Hạo Thịnh.

“Làm... làm sao có thể...” Sở Dao cảm giác như ả vừa bị người khác giáng cho một quyền, ả ta chưa từng nghĩ rằng sẽ có chuyện này... ả ta chưa từng nghe Lâm Hạo Thịnh nhắc qua mà!

“Anh Lâm Hạo Thịnh đó dường như rất vừa ý cuộc hôn nhân này, đối xử với mình và mẹ vô cùng tốt, nhưng mà mình không hề có cảm giác gì đối với anh ta cả... cậu cảm thấy như thế nào?” Lục An Nhiên nhìn sang Sở Dao, biểu tình nhìn qua rất khổ não, nhưng mà trong mắt lại không bỏ sót một tia biểu tình nào của Sở Dao.

“Mình... mình cảm thấy...” Sở Dao nắm chặt nắm tay già bộ cứng rắn trấn định nói: “Mình cảm thấy cậu nên chọn người mà cậu yêu mới được!”

“Đúng vậy! Mình cũng cảm thấy nên như vậy, nhưng mẹ mình nói tình cảm có thể dần dần nuôi dưỡng...” Lục An Nhiên đệm thêm.

“Có cái gì phải nuôi dưỡng chứ!” Sở Dao nghĩ còn chưa kịp buột miệng nói ra, nói xong mới cảm thấy phản ứng của mình có chút thái quá, vì thế ho khan nói: “An Nhiên, mình, mình cũng là lo lắng cho cậu! Mình nói câu này cậu đừng khó chịu! Mình cảm thấy tình cảm nuôi dưỡng nên đều không phải tình cảm thật sự, tình cảm chân thật không phải có thể bồi dưỡng ra được, mà là ở ánh mắt đầu tiên cả hai đều nhận định đối phương! Mình cảm thấy anh Hạo Thịnh này không thích hợp với cậu!”

“Vậy à...” đôi mắt Lục An Nhiên xoay chuyển: “Mình biết rồi, cảm ơn cậu!” Lục An Nhiên cười cảm ơn: “Mình sẽ suy nghĩ thật kỹ chuyện này.”

“Ừm!” Sở Dao gật đầu, Lâm Hạo Thịnh là của ả, ai cũng đừng hòng cướp đi, đặc biệt là Lục An Nhiên này! Tuyệt đối không được để cô cướp đi Lâm Hạo Thịnh! “Vậy mình đi trước nhé!” Lục An Nhiên vác cặp lên vẫy vẫy tay: “Có chuyện gì mình sẽ gọi điện nói chuyện với cậu!”

“Ừ.” Sở Dao cũng cười gật đầu.

Lục An Nhiên đi một mạch ra khỏi lớp học, từ trên mặt kính thủy tinh của cánh cửa lớp học phản chiếu lại khuôn mặt Sở Dao tràn đầy đổ kỵ và ánh mắt đầy sự hận thù, khóe miệng Lục An Nhiên đắc ý dương lên. Sở Dao quá tự phụ, loại người cực đoan này, nếu có biện pháp nắm giữ, ngược lại chính là người lợi dụng tốt nhất...

Sau khi bóng lưng Lục An Nhiên rời khỏi lớp học, Sở Dao mới đem sự phẫn nộ bộc phát ra, ả đám một đám lên vách tường phòng học, con đầu truyền lại từ đầu nắm tay không áp chế được nỗi hận trong lòng, lại thêm một đám nữa, nắm tay trắng nõn của ả đã bị rách da, lộ ra một vết máu, cổ đầu nhức này khiến ả hồi phục lại lý trí, ả muốn gọi điện hỏi Lâm Hạo Thịnh, nhưng ả không thể. ả ta biết thân phận của mình, ả ta biết Lâm Hạo Thịnh và ả là cùng một loại người, nếu như muốn nắm giữ được trái tim của Lâm Hạo Thịnh, biện pháp tốt nhất không phải là gọi điện thoại khóc nháo đe dọa, như vậy ngược lại càng đem Lâm Hạo Thịnh đẩy đi xa hơn, mà là trở thành người có giá trị lợi dụng cao hơn Lục An Nhiên, dù cho Lâm Hạo Thịnh muốn lấy Lục An Nhiên chỉ là vì nhìn trúng tài sản của Lục thị, mà sau khi giải quyết xong Lục An Nhiên, Lâm Hạo Thịnh vẫn sẽ lựa chọn một người phụ nữ khác phù hợp với hắn ta hơn! ả ta chỉ cần trở thành người phụ nữ đó là được... cho nên, ả ta nhất định phải đủ ưu tú!

Vừa liếc qua, Sở Dao liền nhìn thấy cuốn lịch trên bàn học, cái này hẳn là của Kỷ Linh đi...

Sở Dao cắn chặt răng, vai nữ chính này ả ta luôn khát vọng có được! Suy nghĩ một lúc, Sở Dao cũng rời khỏi phòng học của Lục An Nhiên.

Mà Lục An Nhiên từ lúc bước ra khỏi lớp học liền tìm kiếm bóng dáng của Lục An Hổ khắp nơi, bảo anh ấy đứng trước cửa quan sát mà! Người đâu? Tìm khắp một vòng mới tìm thấy anh ấy ở dưới lầu, ở cùng với Lục An Hổ lúc này còn có hai nữ sinh, nếu Lục An Nhiên nhớ không lầm, hai nữ sinh này đều học lớp A.

“Xin lỗi.” Lục An Hổ mở miệng nói: “Tôi không có hứng thú đối với hai người các cậu.”

Hai nữ sinh này hiển nhiên là không cam tâm: “Cậu không thích mình ở điểm nào, mình có thể sửa.”

“Mình cũng có thể sửa!” nữ sinh kia cũng lập tức cho thấy tấm lòng của mình.

“Mình không thích dạng nữ sinh chủ động theo đuổi.” Nghe được lời này của Lục An Hổ sắc mặt hai vị nữ sinh kia ngưng trọng: “Quá rụt rè rồi đó.”

Lục An Nhiên không nhịn được mà cho Lục An Hổ một cái tát thưởng, lời nói nói ra rất tuyệt! Không thích nữ sinh chủ động theo đuổi, phụt... thật đáng tiếc cho hai nữ sinh này, lớn lên đều xinh đẹp. Chỉ tiếc là, tình yêu thật sự không thể miễn cưỡng được, nói đến đây, cô đích thực cũng không tương tượng được là Lục An Hổ sẽ ở bên dạng con gái như thế nào, Lục An Hổ... chắc là thích những cô gái nhỏ cần được che chở chăng...

“An Nhiên!” Lục An Hổ nhìn thấy Lục An Nhiên đang trốn cách đó không xa, kêu một tiếng sau đó gật đầu đối với hai nữ sinh kia: “Thất lễ rồi.” Liền nhanh chóng bước về hướng Lục An Nhiên: “Đi thôi!”

“Ồ...” Lục An Nhiên dương dương khóe miệng, nhìn qua vẻ mặt thất vọng của hai nữ sinh kia, quay người rời đi cùng Lục An Hổ: “Hai nữ sinh đó cũng quá đáng thương đi.”

“Cho nên?” Lục An Hổ liếc xéo Lục An Nhiên: “Vừa tan học liền bị quán lấy, vốn dĩ muốn trực tiếp đi qua tìm em, giải quyết xong việc rồi sao?”

“Giải quyết xong rồi.” Lục An Nhiên trả lời: “Bên Sở Dao cũng tương đối rồi, tiếp sau đây cho đến khi vở kịch bắt đầu, em hi vọng anh có thể giúp em giám sát chặt chẽ Sở Dao, ngoài ra trông chừng Kỷ Linh giúp em luôn.”

“Em lo lắng Sở Dao sẽ xuống tay với Ký Linh ư?” Lục An Hồ hỏi.

“Cô ta là loại người dễ đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, Ký Linh cùng cô ta cạnh tranh vai diễn nữ chính, nếu như không phòng bị thật tốt, cảm giác cô ta sẽ chơi trò ngáng chân.” Lục An Nhiên nói.

“Anh biết rồi.” Lục An Hồ gật đầu: “Ngoại trừ chuyện của Sở Dao, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ!”

“Ngoài ý muốn?!” Lục An Nhiên lập tức nghĩ đến Long Ngọc Tinh: “Có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không có gì ngoài ý muốn cả! Đi thôi!”

“Ừm?” Lục An Hồ rất ít khi nhìn thấy Lục An Nhiên trở nên hoảng loạn, cau mày, cô nàng này có việc giấu anh... nhưng anh cũng không gấp gấp hỏi, chuyện anh nên biết, Lục An Nhiên tự nhiên sẽ nói với anh.

“Đi thôi!” Lục An Nhiên tăng nhanh cước bộ rất nhanh đã đi đến bãi đậu xe, ngồi vào trong xe.

“...” Lục An Hồ đi theo phía sau lên xe: “Về nhà?”

“Không, đi Tân Đông.” Lục An Nhiên nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên bắt đầu trang trí, em phải đích thân đi xem sao.”

“Được.” Lục An Hồ gật đầu: “Vậy anh gọi điện cho bác gái cả báo tối nay chúng ta sẽ không về ăn tối.”

“Ừm.” Lục An Nhiên gật đầu.

“Đại tiểu thư đi Tân Đông sao?” chú Trương hỏi lại lần nữa.

“Vâng thưa chú Trương.” Lục An Nhiên trả lời.

“Vâng.” Chú Trương gật đầu, khởi động xe, trong lòng thầm vui mừng vì đại tiểu thư lại tận trách như vậy, nhưng mặt khác lại lo lắng không biết đại tiểu thư có mệt quá không.

Mà ở một nơi khác, hai nữ sinh vừa mới bị Lục An Hồ cự tuyệt kia, lúc này đều khóc đỏ cả mắt.

“Luu Linh, cậu cũng đừng khóc nữa...” nữ sinh này an ủi nữ sinh kia: “Chúng ta, chúng ta cũng không phải một chút cơ hội cũng không có đúng không? Còn tận ba năm... chỉ cần chúng ta đủ ưu tú, sớm muộn gì Lục An Hồ cũng sẽ nhìn thấy sự thật lòng của chúng ta.”

“Ừm...” Luu Linh mím môi, hít hít mũi: “Nhưng mà mình cảm thấy chúng ta thật sự không thể có cơ hội, Lục An Hồ chính là không thích chúng ta... cách cậu ta nói chuyện với Lục An Nhiên rõ ràng rất khác so với chúng ta! Tiêu Nghiên, cậu nói bọn họ có phải hay không...”

“Lục An Nhiên không phải em họ cậu ấy sao?” Tiêu Nghiên mở miệng phủ định: “Không phải đâu!”

“Cũng đúng... vậy tại sao Lục An Hồ lại cứ thích đi qua lớp D chứ! Giờ nghỉ trưa hôm nay cậu ấy lại chạy qua lớp D.” Luu Linh nói tiếp: “Những anh em họ bình thường chăm sóc nhau cũng không phải cần đến mức này chứ!”

“Cái này... trước đây cũng có nghe nói cậu ấy là vì người bạn cùng bàn của Lục An Nhiên, tên cái gì Ký Linh...” Tiêu Nghiên suy đoán.

“Không sai, chính là cái người tên Ký Linh đó!” Sở Dao đột nhiên xuất hiện thật sự làm cho hai người kia bị sợ hãi.

“Lớp trưởng?” Luu Linh và Tiêu Nghiên ngạc nhiên nhìn Sở Dao: “Cậu... sao cậu còn chưa về?”

“Ồ... Lớp trưởng có chút chuyện, mình vừa mới lo xong.” Vốn dĩ Sở Dao cũng chuẩn bị rời đi, lúc đi ngang qua đây lại nghe được cuộc đối thoại của hai người này có nhắc đến Lục An Nhiên liền dừng bước chân nghe ngóng, thời điểm nghe đến tên của Ký Linh, Sở Dao cảm thấy hai người này có thể lợi dụng được, vì thế liền đi ra nói: “Chuyện này không quan trọng, quan trọng là Lục An Hồ thật sự là vì Ký Linh mới suốt ngày đi qua lớp D, mình cảm thấy Ký Linh bất luận là học vấn hay ngoại hình, mọi phương diện đều không thể so sánh được với hai người!”

Tiêu Nghiên và Luu Linh chưa hề nhìn thấy qua Ký Linh chỉ nghe người khác nhắc đến nên cũng không rõ ràng lắm.

“Mình cùng cậu ta vốn dĩ là học cùng Sơ trung, có một số chuyện có thể nói cho các cậu nghe được...” ánh mắt Sở Dao lướt qua một mảnh sương mù.

Nhân vật chính này, ả ta nhất định phải có được nó!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Lâm đạt hồi âm, ngày bốn tháng mười

Thời điểm từ nhà hàng mới ở Tân Đông về đến nhà, cũng đã chín giờ, Lục An Nhiên về phòng làm xong bài tập, liền theo thói quen mà mở laptop ra, đăng nhập hòm thư của cô, Lục An Nhiên sớm đã không ôm hy vọng gì nữa đột nhiên nhìn thấy ở góc bên phải của trang chủ có một thông báo tin nhắn mới đang nhấp nháy.

“Chắc lại là quảng cáo gì đó...” Lục An Nhiên nói thầm sau đó mở lá thư ra, bức thư được mở ra. Lục An Nhiên lướt qua nội dung của bức thư sau đó nhìn qua mục tên đã lưu. Không nhận được mà xoa xoa mắt: “Cái này...”

Là Lâm Đạt! Cuối cùng Lâm Đạt cũng trả lời rồi! Trời ơi...

Lục An Nhiên cảm giác con buồn ngủ vừa kéo đến đã hoàn toàn biến mất, cô đọc thật kỹ từng chữ từng chữ một trong lá thư này, thậm chí đến cả từng dấu chấm phẩy hoặc biểu tượng cũng nhìn nhiều thêm vài lần.

“An Nhiên, cậu gửi thư cho mình nhiều quá rồi đó! Cái này là email, nội dung gửi đi là tin tức, không phải là nhật ký của cậu đâu! Để đọc hết toàn bộ thư của cậu lãng phí không ít thời gian của mình, mình ở bên này hiện tại đều rất tốt, không cần nhớ mình quá, bên này quản lý về tin truyền đi rất nghiêm khắc, không hồ danh là trường huấn luyện quân đội bí mật nhất thế giới. So với lúc còn ở Z quốc mình khỏe mạnh hơn rất nhiều, cũng phơi đen đi một chút, kỷ huấn luyện quân sự Cao trung của các cậu đã kết thúc chưa? Mặc dù biết rằng cậu sẽ lo lắng, nhưng những chuyện ở bên này, mình thật sự không thể tiết lộ nhiều hơn cho cậu, chỉ cần cậu biết mình hoàn toàn khỏe mạnh là được rồi! Cậu nhất định phải chú ý sự an toàn của bản thân, thuận lợi sống tốt trong ba năm này mình liền có thể quay về nước, trước khi mình trở về, cậu tốt nhất là đừng chết nhé! Cuối thư, đại khái 2 đến 3 tháng mình có thể trả lời cậu một lần! Bảo Kỳ Linh cũng đừng lo lắng cho mình, gan cậu ấy nhỏ lại thích khóc, đừng thấy có những lúc cậu ấy giương nanh múa vuốt, thực ra một chút lực chiến đấu cũng không có, cậu ấy là loại sinh vật loại tuyệt đối vô hại, quan tâm cậu ấy nhiều một chút! Như vậy nhé, bye bye~”

Lục An Nhiên đọc đi đọc lại bức thư này, cô thật sự rất vui vì Lâm Đạt hoàn toàn yên ổn! Đọc đi đọc lại, Lục An Nhiên đột nhiên cảm thấy bên má có chút ẩm ướt, dùng tay sờ thử liền cảm nhận được giọt nước mắt của chính mình, tại sao cô lại khóc rồi? Lục An Nhiên cũng không biết loại cảm giác này, giống như đột nhiên được thả lỏng ra, giống như là đã có lời giải thích đối với cô và Lâm Đạt (câu này mình nghĩ là Lục An Nhiên nói đến kiếp trước), tựa như đang nhớ đến người bạn, người chiến hữu đầu tiên đã vươn tay ra kéo cô khỏi vực thẳm thậm chí vì cô mà từ bỏ cuộc sống yên ổn không lo lắng... loại cảm giác phức tạp này tựa như từ những giọt nước mắt mà tìm thấy phương thức để phát tiết...

“Cộc cộc cộc” tiếng gõ cửa truyền đến.

“Ài?” Lục An Nhiên vội vàng lau khô nước mắt, sau đó đóng cửa sổ gmail lại, xoay người qua nhìn về phía cánh cửa: “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, một khuôn mặt không hề nằm trong dự đoán xuất hiện trước mặt Lục An Nhiên.

“An Nhiên, còn chưa ngủ sao?”

“Có chuyện gì sao?” Lục An Nhiên nhíu mày, cảm giác tâm tình đang rất tốt của cô bị phá vỡ không còn lại chút nào.

“Hiện tại mỗi ngày em đều phải lên lớp, lại còn phải giám sát việc trang trí nhà hàng mới ở bên Tân Đông, quá cực khổ rồi. Vì thế thứ Bảy này anh định dẫn em đi công viên giải trí thả lỏng một chút.”

“Không...” Lục An Nhiên vừa muốn cự tuyệt liền đem lời nói nuốt ngược lại vào bụng, sau đó dương dương khoe miệng: “Hay quá! Vậy em có thể dẫn theo bạn không?”

“Có thể chứ!” dường như không dự định được Lục An Nhiên sẽ đồng ý một cách dứt khoát như thế, đối phương cũng mang một vẻ mặt kinh ngạc.

“Vậy cảm ơn anh Hạo Thịnh nhé.” Lục An Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười bày ra một bộ dáng hạnh phúc.

“Ừm... đừng khách sáo...” Lâm Hạo Thịnh nhất thời vẫn chưa thể chấp nhận được sự thay đổi này của Lục An Nhiên nên hơi ngây ra một chút cười cười: “Em vui là được.” “Làm sao lại không vui chứ?” Trong lòng Lục An Nhiên đã có chủ ý của mình: “Anh Hạo Thịnh em phải nghỉ ngơi rồi.”

“Vậy em ngủ trước đi!” Lâm Hạo Thịnh cười mỉm sau đó đóng cửa lại, việc này có phải là có chút thuận lợi rồi không?

Lục An Nhiên nhìn thấy cánh cửa khép lại, nụ cười trên mặt cũng biến mất không dấu vết, sau đó cô cầm lấy điện thoại của mình gọi một cuộc gọi, chuông reo mấy tiếng, điện thoại liền được bắt lên: “Alô, Sở Dao?”

“Ừm? Là mình.” Sở Dao nhận điện thoại cũng cảm thấy ngạc nhiên, Lục An Nhiên đã rất lâu rồi không gọi điện thoại cho ả nữa!

“Thứ Bảy đi công viên giải trí, cậu đi không?” Lục An Nhiên hỏi.

“Thứ Bảy à...” Sở Dao miết miết cánh môi: “Không có thời gian! Thứ Bảy phải học thêm.” Đã lớn thế này, còn đi công viên giải trí? Thật sự là nào tàn! Nếu như là đi dạo phố mua sắm thì ả ta nguyện ý đi, tiền đề đương nhiên là đều do Lục An Nhiên thanh toán!

“À? Thật tiếc...” Lục An Nhiên kéo dài âm thanh, ngữ điệu có chút thất vọng: “Vẫn còn muốn giới thiệu cậu với anh Hạo Thịnh.”

“Ài?” Sở Dao kinh ngạc khi nghe thấy tên của người trong lòng.

“Chính là người mà hôm nay mình đã nhắc với cậu đó!” Lục An Nhiên trả lời: “Anh ấy hẹn mình thứ Bảy này đi công viên giải trí, cậu không phải bạn thân của mình sao... mình thật sự muốn cho hai người làm quen với nhau, cậu cũng có thể giúp mình kéo gần quan hệ.”

“Cùng... Lâm Hạo Thịnh đi chung sao...” khóe miệng Sở Dao dương lên một độ cong xinh đẹp: “Như vậy à... vậy thì được! Thứ Bảy này mình xin nghỉ một buổi học thêm vậy!”

“Như vậy không tốt đâu...” khóe miệng Lục An Nhiên dương lên khinh bỉ: “Không phải cậu còn có việc quan trọng sao...”

“Có chuyện gì có thể quan trọng hơn cậu chứ, chúng ta chính là bạn thân tốt nhất của nhau đó!” Sở Dao ân cần nói.

“Như vậy à!” Lục An Nhiên cười hi hi nói: “Vậy chúng mình hẹn rồi nhé! Thứ Bảy gặp!”

“Được!” Sở Dao cũng sáng khoái đáp một tiếng, hai người lại tán gẫu với nhau vài câu sau đó mới ngắt máy, Sở Dao ôm lấy gối của mình, đem khuôn mặt hạnh phúc chôn trong gối, có thể cùng Lâm Hạo Thịnh đi công viên giải trí rồi... thật tốt... à phải mặc cái gì đi đây? Dù gì cũng là lần đầu tiên cùng với Lâm Hạo Thịnh đến công viên giải trí chơi, à nhất định phải chú ý chút về cách ăn mặc trang điểm mới được! Đến lúc đó tùy tiện tìm một biện pháp nào đó tách Lục An Nhiên ra là được, à muốn được một mình đi chung với Lâm Hạo Thịnh...

Mà sau khi Lục An Nhiên ngắt điện thoại, cô không hề ảo tưởng như Sở Dao, mà là dùng lap top tìm hiểu về bản đồ đường đi của công viên giải trí ở thành phố S, lối thoát hiểm và một số thông tin hỗn tạp khác, sau khi tìm hiểu xong cô mới chạy đi gõ cửa phòng của Lục An Hổ.

“An Nhiên?” lúc này Lục An Hổ vừa mới tắm xong, trên eo khoác chiếc khăn tắm, trên tay cầm một chiếc khăn đang lau đầu tóc còn chưa khô: “Trễ như vậy rồi còn có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên rồi!” Lục An Nhiên chạy vào phòng của Lục An Hổ sau đó nhảy lên giường anh: “Đem cửa khóa chặt lại!”

Lục An Hổ tùy tiện đem cửa khóa lại hỏi: “Chuyện gì?”

“Mới vừa nãy Lâm Hạo Thịnh hẹn em đi công viên giải trí chơi.” Lục An Nhiên hạ thấp âm thanh của mình nói.

“Cái gì? Em muốn cự tuyệt thì trực tiếp nói với hắn ta không phải được rồi sao?” Lục An Hổ vừa lau tóc vừa nói.

“Em đồng ý rồi.” Lục An Nhiên ôm gối của Lục An Hổ vào lòng.

“Cái gì?” động tác lau tóc của Lục An Hổ cứng ngắc: “Em đồng ý?”

“Ừm!” Lục An Nhiên tiếp tục nói: “Em còn hẹn Sở Dao.”

“Sở Dao?” Lục An Hổ có chút không hiểu nổi: “Em muốn làm gì?”

“Em muốn để cho hai người bọn họ ở cùng với nhau!” khóe miệng Lục An Nhiên nhếch lên đem suy nghĩ của bản thân nói ra: “Nếu như bọn họ đến với nhau, em liền không cần phiền não về hôn ước từ nhỏ của em với Lâm Hạo Thịnh nữa!”

“Ồ...” Lục An Hổ gật đầu, bất luận đứng ở góc độ nào nhìn nhận, anh cũng không muốn Lục An Nhiên và Lâm Hạo Thịnh có mối liên hệ mật thiết nào, dù gì thì Lâm Hạo Thịnh là người vẫn luôn cho anh một cảm giác nguy hiểm, loại nguy trang nhả nhẩn, lịch sự đó, thật sự khiến cho Lục An Hổ anh nhìn không thuận mắt. Mà tâm nguyện lớn nhất của Lục An Hổ chính là làm cho cả cuộc đời này của Lục An Nhiên đều trôi qua trong êm ấm, cách ly thật xa những mối nguy hiểm!

“Anh hiểu chưa!” Lục An Nhiên nói: “Thứ bảy này anh đi chung với em.”

“Tiết Định An cũng sẽ đi chung với chúng ta chứ!” Lục An Hổ nói.

“Thứ bảy này không cần anh ấy đi chung, hình như anh ấy cũng có chuyện riêng của mình.” Lục An Nhiên nói tiếp: “Đến lúc đó anh khéo léo một chút, em dự định nửa đường sẽ rời đi, lúc đấy anh nhìn sắc mặt của em mà hành động nhé.”

“Được.” Lục An Hổ gật đầu.

“Được rồi ~ chuyện cũng đã nói xong, em đi về phòng đây!” Lục An Nhiên vươn vai một cái: “Thật sự có chút buồn ngủ rồi.”

“Nghỉ ngơi sớm đi.” Lục An Hổ nói.

“Ừm.” Lục An Nhiên khua khua tay với Lục An Hổ, sau đó liền rời khỏi phòng của anh, mà sau khi rời khỏi phòng của Lục An Hổ, Lục An Nhiên không trực tiếp đi về phòng của cô, mà là đi đến cầu thang xuống dưới lầu một để rót nước uống, mà lúc Lục An Nhiên xuống tới khúc ngoặt dưới lầu một liền nghe thấy âm thanh nói chuyện được đề nén rất thấp.

“Tôi sẽ lừa em sao?” âm thanh của người đàn ông có chút không chịu đựng nổi.

“Thiếu gia Hạo Thịnh, em... em không phải nghi ngờ anh... nhưng mà, nhưng mà đại tiểu thư cô ấy...”

“Linh Linh, thời gian em làm tại Lục gia cũng không phải ngắn, em liền cam tâm suốt đời làm một nữ hầu sao?” âm thanh của Lâm Hạo Thịnh chứa đầy sự mê hoặc.

“Em...” Linh Linh cắn cắn môi: “Thiếu gia Hạo Thịnh, lúc anh trả tiền viện phí cho mẹ em, em đã nói qua với anh rồi, suốt kiếp này em làm trâu làm ngựa đều phải báo đáp lại anh...”

“Linh Linh, tôi không cho phép em nói như vậy!” giọng nói của Lâm Hạo Thịnh mang theo ý tứ đe dọa: “Tôi thương em còn không kịp, làm sao có thể để em làm trâu làm ngựa chứ!”

“Thiếu gia Hạo Thịnh, em chỉ là một hạ nhân...” Linh Linh có chút được sùng mà kinh sợ.

“Xuyt...” ngón trỏ của Lâm Hạo Thịnh áp vào hai cánh môi của Linh Linh: “Không cho phép em nói như vậy! Tôi chưa từng xem em là hạ nhân, em là Linh Linh của tôi...”

“Thiếu gia Hạo Thịnh...” Linh Linh chưa từng được nghe qua những lời thoại tình ái như vậy, sóng mắt lưu chuyển, trái tim từ lâu đã tràn đầy hạnh phúc.

“Linh Linh, tôi làm như vậy cũng chỉ là vì tương lai của hai chúng ta mà thôi! Ngày 4 tháng sau, em chỉ cần bỏ thứ này vào ly rượu của đại tiểu thư là được!” Lâm Hạo Thịnh đem một loại thuốc được chứa trong một ống thủy tinh nhỏ dài bằng một đốt ngón tay luồn vào tay của Linh Linh.

“Thiếu gia Hạo Thịnh...” Linh Linh như cũ có chút do dự, ngày thường đại tiểu thư đối xử với cô cũng không tệ...

“Linh Linh...” nhìn thấy sự do dự trong mắt của Linh Linh, Lâm Hạo Thịnh đè xuống sự tức giận trong lòng, vươn cánh tay ra vòng ôm lấy eo của Linh Linh: “Tôi muốn em...”

“Đừng...” âm thanh của Linh Linh có chút run rẩy: “Ở đây là dưới cầu thang, không an toàn, nếu như có người đi qua thì phải làm sao?”

“Sẽ không có người đi qua đâu...” Lâm Hạo Thịnh dùng ngón trỏ nâng chiếc cằm của Linh Linh: “Đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Kế hoạch mong muốn, mập lên mười cân

Nghe thấy tràng âm thanh nhẩn nhện cùng rên rỉ truyền lại từng đợt, Lục An Nhiên nhẹ tay nhẹ chân quay về phòng của cô, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại, Lục An Nhiên tựa lên cánh cửa, giữa hai hàng lông mày có chút kinh sợ.

Không nghĩ đến Lâm Hạo Thịnh cũng có thật nhiều quỷ kế... vì để hãm hại Lục An Nhiên cô cứ nhiên lại nguyện ý sử dụng chiêu mỹ nam kế này!

Hai cánh môi Lục An Nhiên từ từ nhếch lên, vươn tay cầm quyển lịch để bàn lên lật xem, ngày 4 tháng sau... trên lịch để bàn, ngày 4 tháng 10 này là sinh nhật của Kỷ Nhu, dựa theo lệ cũ, một ngày này sẽ mời rất nhiều khách khứa quan trọng, dù gì thì Kỷ Nhu cũng là con dâu trưởng của Lục thị, nhất là vào lúc Lục Quân Hạo mất tích mà Lục An Nhiên lại phấn đấu vươn lên như vậy, thời điểm như hiện tại thân phận của Kỷ Nhu đều rất miễn cảm ở Lục thị, những người muốn thân cận với Lục thị nhất định sẽ nắm bắt cơ hội tốt này mà tiến hành, mà nếu như Lục An Nhiên xảy ra chuyện gì đó vào ngày này thì, thật sự rất thú vị đó...

“Lâm Hạo Thịnh, kế hoạch này của anh cũng mong muốn quá lớn rồi đấy!” Lục An Nhiên nói thầm, nếu như không phải đêm nay ngoài ý muốn để cô nghe được, có quỷ mới biết được tình huống gì sẽ xảy ra? Nhưng mà cô đã biết được rồi thì đương nhiên cũng không thể không có biện pháp phòng bị!

Tắm một trận, Lục An Nhiên nằm lên giường của mình, suy nghĩ phương pháp đối phó, suy nghĩ một hồi liền tiến vào mộng đẹp, mà ngày thứ hai trời vừa hừng sáng, Lục An Nhiên thức dậy theo đồng hồ sinh học, mở hai mắt ra cô rời khỏi chăn, vươn eo một cái để chào đón một ngày mới.

Sau khi làm xong động tác làm nóng cơ thể, Lục An Hổ nói với Lục An Nhiên: “Hôm nay không tập quyền nữa, chúng ta thực chiến một trận đi!”

“Thực chiến?” Lục An Nhiên kinh ngạc: “Vậy không phải là em đơn phương bị ngược đãi sao?”

“Anh sẽ không tấn công, chỉ phòng thủ thôi.” Lục An Hổ vòng tay phải ra sau lưng sau đó vươn tay trái ra đến trước mặt Lục An Nhiên: “Đến đi!”

“Được thôi...” Lục An Nhiên cũng biết, cô khổ cực luyện tập lâu như vậy cũng chỉ là vì vào lúc khẩn cấp cần thiết nhất có thể lấy ra để sử dụng, mà thực chiến chính là một phương pháp để tiến bộ nhanh nhất. Hai tay nắm quyền làm xong động tác chuẩn bị, Lục An Nhiên vừa xông lên chính là xuất ra một quyền hướng đến trước mặt Lục An Hổ.

“Tốc độ quá chậm” Lục An Hổ nghiêng người một cái liền có thể tránh thoát.

“Hừ.” Lục An Nhiên hừ một tiếng nhanh chóng tiếp cận cơ thể Lục An Hổ sau đó tung ra một đòn đánh ngược khuỷa tay.

“Lúc tấn công không nên chần chừ, phải ra chiêu đột xuất!” Lục An Hổ nhẹ nhàng bắt được cánh tay Lục An Nhiên: “Đừng có suy nghĩ vừa xông lên

liền hướng trước mặt kẻ địch mà đánh, tấn công phía dưới càng dễ dàng chiếm được thắng lợi hơn.”

Lục An Nhiên vừa nghe xong liền hướng đến đầu gối Lục An Hồ mà đá xuống.

“Không được dùng chân để đá đầu gối đối phương.” Lục An Hồ lùi về sau mấy bước nói: “Có thể dùng cạnh bàn chân đá vào sườn chân.”

Lục An Nhiên dựa theo lời của Lục An Hồ mà xuất ra một cú đá nghiêng.

“Chân không được cong, đá thẳng ra.” Lục An Hồ sửa chữa động tác chưa đúng của Lục An Nhiên: “Đá lại lần nữa.”

“Đáng ghét!” mãi cũng đá không được, Lục An Nhiên cũng có chút không vui, quay người không đá nghiêng chân theo những gì Lục An Hồ đã nói mà móc ngược lên.

“Ồ...” Lục An Hồ bắt chéo hai tay trước người cùng lúc thực hiện một cú nhảy lùi ngăn chặn chiêu tấn công của Lục An Nhiên: “Nguy hiểm thật.”

“À... kích động quá...” Lục An Nhiên thè đầu lưỡi ra.

“Không sao, đây thật sự cũng là chiêu thức tấn công hay..” Lục An Hồ cười nói: “Nhưng mà động tác chiến đấu của em vẫn còn rất chậm, phải chú ý một chút, xuất chiêu bất kỳ sẽ có hiệu quả tốt hơn!”

“Ồ...” Lục An Nhiên như đang suy nghĩ gì đó gật đầu.

“Tiếp tục nào!” Lục An Hồ ra lệnh. Hai người lại tiếp tục một công một phòng thực chiến với nhau suốt hai tiếng đồng hồ, Lục An Hồ thấy thời gian cũng không còn sớm nữa nên hô ngừng: “Đi thôi! Đi ăn cơm đi, ăn xong liền có thể lên lớp rồi.”

“OK.” Trên trán Lục An Nhiên chảy đầy mồ hôi, đắc ý cười. Hôm nay thật sự cô đã học được rất nhiều!

Hai người ăn cơm xong liền lên xe đến trường, vừa bước vào lớp học các bạn trong lớp liền cười hi hi với Lục An Nhiên khiến cô kinh ngạc: “Có chuyện gì sao? Một đám người cười như nhặt được vàng vậy!”

“Lớp trưởng, có phải là cậu đang hẹn hò với Long học trưởng không!” có người nói lớn lên nghi vấn trong lòng mọi người.

“Không có.” Lục An Nhiên sững sốt lập tức phụ định: “Nói bậy.”

“Vậy Long học trưởng tại sao lại cứ đến tìm cậu thế!” nữ sinh trong lớp hỏi: “Hôm qua cũng thế, anh ấy đứng ở trước cửa lớp đợi cho đến khi mọi người đều về hết mới tiến vào lớp học, lại còn đóng cửa lớp lại, trong lớp chỉ còn lại có hai người các cậu thôi đó!”

“Hừm?” Lục An Nhiên chớp mắt vô tội: “Các cậu hiểu lầm rồi! Hôm qua là Long học trưởng đưa lời kịch qua đây, không phải Kỷ Linh phải đóng vai nữ chính trong vở kịch sân khấu sao? Ban đầu là do mình tiến cử, cho nên mình phải làm luôn cả việc dự bị, cũng có thể nói là mình cũng phải học thuộc kịch bản, nếu như hôm đó Kỷ Linh xảy ra chuyện gì không thể lên diễn được, mình phải làm người thay thế đó!” Lục An Nhiên cảm quyền lời kịch trên bàn lên: “Chính là quyền này nè!”

“Hả?” giọng điệu trong lời nói của mọi người đều có chút thất vọng: “Là như vậy thôi sao...”

“Nếu không các cậu tưởng là gì?” Lục An Nhiên bắt đầu đi lác đầu: “Các cậu đó! Chỉ để ý đến mấy chuyện tầm phào thôi...” Lục An Nhiên quét mắt khắp bốn phía, đem ánh mắt hướng đến bạn học ngồi sau lưng Tần Thư Mặc: “Nói ra thì các cậu ai có thể liên lạc với An Cách không, hình như hôm qua cậu ta đã không lên lớp rồi.”

“À?” Mọi người tôi nhìn cậu cậu nhìn tôi, sau cùng đem ánh mắt tập trung lên nữ sinh ngồi sau bàn của An Cách: “Ừ, nhà cậu hình như cách nhà An Cách không xa lắm...”

“Ồ, đúng!” nữ sinh tên Từ Á gật gật đầu nói: “An Cách ở cùng một khu chung cư với mình.”

“Nếu như hôm nay còn không có tin tức cậu ấy, có thể nhờ cậu đến nhà cậu ấy hỏi thăm chút không?” Lục An Nhiên nói: “Nếu như cần thiết mình sẽ đi qua đó với cậu.”

“Không sao, mình đi hỏi là được.” Từ Á cười nói: “Lớp trưởng thật sự còn tận trách hơn chủ nhiệm lớp nha!”

“Đúng đó!” mọi người đều phối hợp nói, chủ nhiệm lớp bọn họ thật sự chẳng có tí trách nhiệm nào! Mặc dù khả năng lên lớp rất tốt, nhưng ngoại trừ việc lên lớp thì toàn bộ những chuyện khác của lớp đều do Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc làm cả, một chút cũng không giống với những lớp học khác! Nhưng mà cũng vì nguyên nhân này, vị trí của Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc trong lòng những bạn học trong lớp đều trở nên rất quan trọng.

“À...” Lục An Nhiên cũng không biết nói gì hơn.

“Khụ khụ...” trong lúc mỗi người một câu oán trách, thân là chủ nhiệm của lớp – Lư Duệ cầm sách tiếng Anh tiến vào lớp học, khoanh khắc khi anh ta bước vào, trong lớp trở nên im phăng phắc, mà đồng thời lúc này tiếng chuông báo vào lớp cũng vang lên. Đứng trên bục giảng, Lư Duệ nhìn quanh lớp học nói: “Mở trang 34 của sách ra, số 1 đọc đoạn đầu.” Giống như là chuyện lúc này chưa hề xảy ra, Lư Duệ trực tiếp bắt đầu bài học.

Nếu như Lư Duệ cũng đã xem như chuyện lúc này không hề xảy ra, các học sinh tự nhiên cũng sẽ không nói thêm gì, mọi người cũng nương theo âm thanh đọc tiếng Anh rõ ràng của số 1 mà bắt đầu tiết học thứ nhất.

Một buổi sáng kết thúc, tạm thời thông báo buổi huấn luyện quân sự chiều nay sẽ đổi thành giờ tự học, toàn bộ học sinh đều vui vẻ không dứt, ngay đến cả khi ăn cơm trong căn tin, âm thanh nói chuyện của mọi người cũng đều lớn hơn so với ngày thường.

“An Nhiên, không cần học quân sự thật sự sợ chết đi được!” Kỳ Linh cười tủm tỉm nói: “Mình ghét học quân sự quá đi!”

“Dù gì thì cậu cũng đâu còn học quân sự thêm mấy ngày nữa đâu.” Lục An Nhiên nói: “Tuần sau cậu đã phải tập luyện võ kịch kia rồi, không cần tiếp tục tham gia học quân sự nữa, cậu cứ cười thầm đi!”

“Lục đại thiện nhân, đại ân đại đức của người tiểu nữ tử không biết lấy gì có thể báo đáp...” Kỳ Linh khoa trương làm một cái lan hoa chi (đây là một động tác tay mà mấy chụy hay làm í, ngón trỏ và ngón út chỉ thẳng ra, ngón cái, ngón giữa và ngón áp út gập lại), thanh thanh cổ họng học theo giọng điệu của những diễn viên kinh kịch: “Chỉ có một tấm thân này mà thôi ~”

“Ta không cần.” Lục An Nhiên giả vờ khinh bỉ lắc lắc tay: “Cậu vẫn là đi kiếm chỗ nào mát mẻ hơn mà đi đi!”

“Xi...” Kỳ Linh tròn trắng mắt: “Thật là, không cho người ta một chút mặt mũi nào!”

“Ha ha ha...” Tần Thư Mặc cười lên: “Kỳ Linh, mặt cậu tròn như vậy rồi còn cần mặt mũi chi nữa! Còn cần mặt mũi nữa há chẳng phải trên mặt lại thêm thịt nữa sao!”

“Cậu!” Kỳ Linh chỉ vào Tần Thư Mặc tức giận đến nổi hàm răng ngứa ngáy: “Tần Thư Mặc cậu thật sự làm cho người ta ghét chết được!” đáng đời cho cậu không theo đuổi được Lục An Nhiên! Đương nhiên câu nói sau cùng Kỳ Linh không hề nói ra, chỉ là bấu mỗi hừ một tiếng: “Đáng ghét!”

“Ha ha!” Lục An Nhiên cũng cười lên: “Kỳ Linh cậu có thể đánh cậu ấy mà!”

“Lục An Nhiên, cậu không được chơi xấu nhau như vậy nha!” Tần Thư Mặc cười nói.

“Mình mới lười đi đánh cậu ấy!” Kỳ Linh cho Tần Thư Mặc một cái tròn mắt, vừa quay đầu liền nhìn thấy Lục An Hổ bụng khay cơm đi về hướng bên này, Kỳ Linh vội vàng lắc lắc tay: “Lục An Hổ, bên này! Bên này!”

Lục An Hổ nghe thấy âm thanh của Kỳ Linh liền chạy qua bên này, chiếc bàn mà ba người Kỳ Linh ngồi có bốn chỗ, Lục An Nhiên ngồi sát cửa sổ, đối diện là Tần Thư Mặc, bên cạnh là Kỳ Linh, mà Lục An Hổ ngồi vào chính là đối diện với Kỳ Linh.

“An Hổ, cậu nói nghe xem, mặt của Kỳ Linh có phải lại tròn hơn rồi không!” Lục An Nhiên cười nói.

Lục An Hổ dùng đũa nâng cằm Kỳ Linh lên giả vờ thật sự nghiên cứu: “Mặt tròn nữa sao? Không có mà!”

“Các cậu nghe đi! Các cậu nghe đi!” Kỳ Linh lập tức lấy lại tinh thần, mặt của cô làm sao lại càng ngày càng tròn chứ!

“Chỉ là càng ngày lại càng giống nhân vật chính trong truyện tranh rồi!” Lục An Hổ nói.

“Truyện tranh nào?” Lục An Nhiên cười nói: “?”

“An Nhiên!” Kỳ Linh nắm chặt tay lại kháng nghị nói: “Mình chỗ nào giống chứ!”

“?” Tần Thư Mặc hỏi.

“Đó không phải vẫn là heo sao?!” Kỳ Linh kháng nghị: “Chỗ nào của mình giống heo chứ?!” hiện tại mỗi ngày cô đều phải khổ cực học quân sự, học thêm cũng rất khổ cực, cho nên đương nhiên phải ăn nhiều hơn một chút rồi! Chỉ là mỗi bữa ăn thêm nửa chén cơm mà thôi, làm sao có thể mập lên được?!

“Không phải heo không phải heo!” Lục An Hổ lắc tay nói: “Là mèo!”

“Mèo?” Lục An Nhiên cùng Tần Thư Mặc nhìn nhau một cái, lại nhìn Kỳ Linh, hàng này cũng nặng cỡ 10 cân chẳng kém, chỗ nào còn giống mèo cơ chứ!

“Chính là loại mèo điện tử kia!” Lục An Hổ nói tiếp: “Trên bụng có một cái túi.”

“<Đô ra e mon>?” Tần Thư Mặc đoán.

“Nó không phải còn có một cái tên khác sao?” Lục An Hổ cười nói: “Lam mập mập cái gì đó...”

“Lục! An! Hổ!” Hai tay Kỳ Linh nắm lại thành quyền đâm vào cánh tay Lục An Hổ: “Ai bảo miệng cậu ngứa ngáy! Đánh chết cậu!”

Sức lực nhỏ bé của Kỳ Linh đánh trên cánh tay Lục An Hổ chỉ mạnh hơn lực mát xa một chút, lại làm cho Lục An Hổ trâu đùa thêm một trận nữa.

Lục An Nhiên bò trên bàn cười đến đau cả bụng, Tần Thư Mặc cũng cười đến thoải mái.

Mà trên một chiếc bàn đối diện chéo so với bàn của bọn họ, ánh mắt của Luru Linh và Tiêu Nghiên lộ ra tia hung ác, tại sao Lục An Hổ lại thích loại mặt hàng này?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Giới thiệu gặp mặt, làm tốt lắm

Một mái tóc dài được tạo hình kiểu đuôi ngựa cột lên cao sau đó được cố định lại bằng một cái cột tóc màu vàng, trên người mặc một chiếc váy cùng màu vàng nhạt chiết eo cùng màu với cái cột tóc, chiếc trâm cài màu anh đào có hình búp bê ngồi xỏm trên đó được đính trên ngực, những chiếc nơ màu nâu được phân bố đều trên hai tay áo kiểu phồng và trên thân chiếc váy, chiếc quần đùi bí ngô màu trắng, đôi chân đẹp đi trên đôi dép có quai màu nâu phóng khoáng, trên mặt giấy có gắn một vòng tròn tua rua mười ngón chân được sơn màu hồng. Trên cổ tay phải có đeo một chiếc vòng làm bằng thạch anh màu tím, trên vai mang một chiếc túi nhỏ làm bằng da, trong túi chứa túi tiền và một số đồ dùng cần thiết.

Ở trước gương quay một vòng chiếc đầm màu vàng nhạt bay phấp phới làm lộ ra chiếc quần bằng ren màu trắng phía dưới. Lục An Nhiên nhìn trái nhìn phải gật đầu, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Linh Linh đang lau hành lang đi bộ trên lầu hai. Trong lòng Lục An Nhiên đã mang ác cảm với Linh Linh, mà Linh Linh cũng có cảm giác tội lỗi đối với Lục An Nhiên, nên cô chỉ là cong lưng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của Lục An Nhiên.

Đi ngang qua bên người của Linh Linh, Lục An Nhiên vốn không hề nói gì, nương theo cầu thang mà đi xuống dưới lầu một, lúc này Lục An Hổ và Lâm Hạo Thịnh đã chờ đợi từ lâu, trên mặt Lục An Nhiên mang theo ý cười: “Đi thôi! Xuất phát đi!”

“Ừm.” Lục An Hổ và Lâm Hạo Thịnh từ trên sô pha đứng lên, Lục An Hổ lấy một trái dâu tây từ trên đĩa hoa quả nhét vào miệng của Lục An Nhiên: “Ngọt lắm, ăn thử đi.”

“Ừm! Ngọt quá!” Lục An Nhiên cười ăn hết nguyên trái dâu tây: “Lấy cho em thêm một trái nữa.”

“Ừm.” Lục An Hổ lại quay người lấy thêm hai trái dâu tây: “Cho em hết.” Đem trái dâu tây bỏ vào trong lòng bàn tay Lục An Nhiên, Lục An Hổ cười cười.

“...” nhìn động tác của hai người trước mặt này, Lâm Hạo Thịnh có chút bất mãn bĩu môi.

Ba người đi khỏi Lục gia ngồi lên xe, Lục An Nhiên nói với tài xế Trương: “Chú Trương, trước tiên đi vào thành phố đón một người đã, sau đó mới đến công viên giải trí.”

“Vâng thưa đại tiểu thư.” Từ gương chiếu hậu nhìn ba người ngồi đằng sau, Lục An Nhiên ngồi ở giữa, Lục An Hổ và Lâm Hạo Thịnh một trái một phải, chú Trương không nhìn được mà cảm thán một phen: tuổi trẻ thật tốt...

Đến trung tâm thành phố, theo sự chỉ dẫn của Lục An Nhiên bọn họ đón được Sở Dao ở trước cửa nhà hàng MacDonald, xem ra hôm nay ả ta cũng rất đầu tư phần ăn mặc và trang điểm, sau khi nhìn thấy hàng ghế phía sau đã ngồi kín chỗ, Sở Dao nở nụ cười sau đó ngồi vào ghế lái phụ, đem dây an toàn thắt vào, Sở Dao quay đầu lại chào hỏi với ba người ngồi hàng ghế phía sau: “An Nhiên, hôm nay nóng thật đó!”

“Vẫn ổn mà.” Lục An Nhiên ngoài cười trong không cười, dùng dư quang liếc thoáng qua Lâm Hạo Thịnh, vô tình nhìn thấy tia ngoài ý muốn vẫn còn chưa kịp giấu đi trong đáy mắt, khoe miệng dương lên: “Sở Dao, đây là người mà mình thường nhắc đến với cậu anh Hạo Thịnh.”

“Chào anh Hạo Thịnh. Em vẫn thường nghe An Nhiên nhắc đến anh lắm!” Sở Dao cười ngọt ngào: “Gọi em là Dao Dao được rồi.”

“Chào em.” Lâm Hạo Thịnh theo phép lịch sự mà gật đầu.

Sở Dao đem ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt của người trong lòng, khuôn mặt này ả ta đã chờ đợi cả một tuần nay! Thật không dễ dàng gì mới đợi được đến thứ Bảy, vừa mới sáng sớm ả ta đã thử đi thử lại rất nhiều bộ quần áo, cuối cùng vẫn chọn ra được một bộ cũng được xem là ưng ý nhất, đánh giá một hồi bộ đồ Lục An Nhiên đang mặc, sắc mặt của Sở Dao không tự chủ được mà trầm xuống, hôm nay ả ta mặc một bộ váy liền màu trắng, trên eo được buộc bằng một dây thắt lưng màu đen vòng quanh chiếc eo nhỏ của ả, mái tóc dài xõa tự nhiên trên vai. Chân mang một đôi dép có quai màu trắng cùng màu, gót giày màu đen. Cơ thể mảnh mai mang theo một chút ồ ỉn, ồ ỉn nhưng lại không mất đi sự tinh nghịch. Nhìn qua bình thường nhưng đều để lộ ra toàn bộ những ưu điểm của Sở Dao, phải nói điều đáng tiếc nhất, có thể chính là do trong thời kỳ học quân sự ả đã bị nắng phơi đen đi rất nhiều, đều bị phơi bởi ánh nắng mặt trời của buổi chiều, Lục An Nhiên lại giống như không bị phơi đen đi chút nào, thực sự khiến cho Sở Dao có chút không vui.

“Lát nữa đến công viên giải trí anh Hạo Thịnh cùng với Sở Dao đi mua vé trước.” Lục An Nhiên hỏi: “Em và An Hổ đi mua đồ ăn.”

“Được đó!” Sở Dao trả lời nhanh chóng, đây chính là kết quả mà ả ta mong muốn.

“Cùng nhau đi mua đồ ăn đi.” Lâm Hạo Thịnh nói: “Vé thì anh đã lên mạng đặt trước rồi, chỉ cần quét mã QR liền có thể đi vào cổng.”

“Vậy thì thật sự quá tiện rồi!” khoe miệng Lục An Nhiên dương lên.

“Đúng đó...” Sở Dao ngượng ngùng phụ họa thêm một câu, trong lòng có chút thất vọng.

“An Nhiên, lát nữa em muốn chơi trò gì trước?” Lục An Hổ hỏi.

“Tàu lượn siêu tốc.” Lục An Nhiên nói: “Em muốn chơi trò đó!”

“Trò đầu tiên đã chơi kích thích như vậy rồi?” Sở Dao có chút không tiêu hóa được, ả sợ nhất chính là trò này.

“Minh chỉ muốn chơi trò đó thôi!” Lục An Nhiên vô tội chớp chớp mắt, cô vẫn luôn biết Sở Dao sợ nhất chính là những trò cảm giác mạnh như tàu lượn siêu tốc này.

“Vậy thì cứ chơi tàu lượn siêu tốc trước đi!” Lâm Hạo Thịnh cũng không thích loại trò chơi này, nhưng mà do Lục An Nhiên đề nghị nên hẳn ta cũng chỉ có thể đồng ý.

“Được đó!” Lục An Nhiên vỗ tay, một đôi mắt to tròn cười cong cong giống như lưỡi liềm, lại càng giống một con tiểu hồ ly.

“...” Lục An Hổ nhìn khuôn mặt tràn đầy nụ cười này của Lục An Nhiên vẫn luôn cảm thấy sau gáy phát lạnh, mỗi lần cô lộ ra nụ cười như vậy anh liền biết, nha đầu này lại muốn tính kế người khác rồi...

Đến công viên giải trí, mọi người cùng nhau xếp hàng lên tàu lượn siêu tốc. Mặc dù là cuối tuần, nhưng đám người Lục An Nhiên đến đây khá sớm, cho nên hàng người xếp hàng trò tàu lượn siêu tốc vốn không nhiều, xếp hàng không đến một tiếng đồng hồ, liền đến lượt đám người Lục An Nhiên, Lục An Hổ ngồi vào hàng ghế thứ bảy, Sở Dao và Lâm Hạo Thịnh ngồi ở hàng ghế phía sau bọn họ.

Sau khi thắt dây an toàn xong, khóa an toàn phía trước người cũng cài xong, Lục An Nhiên cười mỉm hơi nghiêng người dùng dư quang liếc nhìn Sở Dao ngồi chệch phía sau, lúc này sắc mặt ả ta đã sớm không còn giọt máu, hai tay run rẩy mà bám vào tay vịn phía trước người. Khoe miệng Lục An Nhiên dương lên, tiếp đó tàu lượn liền bắt đầu khởi động.

Một vòng đi xuống dốc, sau một loạt các đoạn nghiêng ngả lật ngược cuối cùng thì xe lửa cũng từ từ chạy chậm lại, đoạn đường dài khoảng 12 phút kết thúc. Lúc rời bỏ đai an toàn, Lục An Nhiên thở ra một hơi, sau đó nhìn qua Lục An Hổ bên cạnh, cả quá trình tên nhóc này vốn không hề có phản ứng gì lớn tựa như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Từ trên tàu lượn bước xuống, Lục An Nhiên vươn eo một cái: “Tiếp sau đây chúng ta chơi...”

Lời của Lục An Nhiên còn chưa nói xong, Sở Dao ở phía sau liền nhào tới vị trí của thùng rác mà liều mạng ói ra, mái tóc dài được trải chuốt gọn gàng cũng rối tung lên, sắc mặt có chút tái xanh, nhìn bộ dạng xem ra trạng thái không được tốt cho lắm.

Trong mắt Lâm Hạo Thịnh có chút khinh bỉ, hẳn đeo mắt kính lên. Lúc này Sở Dao vẫn luôn gào thét ở bên tai hắn, màng nhĩ hẳn bị chấn động đến phát đau, không dám ngồi thì dứt khoát đứng đi lên không phải được rồi sao?

“Sở Dao... cậu vẫn ổn chứ...” Lục An Nhiên hỏi: “Hay là để anh Hạo Thịnh đưa cậu về nhà trước nhé...”

“Minh... Minh không... ọe...” Sở Dao cảm giác như dạ dày của mình như sóng cuộn gào thét, rõ ràng hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của ả và Lâm Hạo Thịnh! ả ta còn mong chờ từ rất lâu, dốc lòng chuẩn bị kỹ càng như vậy...

“Ồ...” Lục An Nhiên nhìn Sở Dao ói thành bộ dạng này không nhịn được mà lắc đầu: “Thôi bỏ đi! Không có tâm trạng chơi nữa, Sở Dao, vẫn là nên để anh Hạo Thịnh đưa cậu về nhà đi!”

“Ọe... Minh... Minh không sao đâu!” Sở Dao đứng thẳng lưng, cố gắng đem cổ cảm giác buồn nôn đang cuộn trào kia kiềm lại: “Tiếp theo chúng ta chơi trò gì?” trong lòng ả ta hiểu rõ, nếu như lúc này để Lâm Hạo Thịnh đưa ả về nhà, trong lòng hẳn ta nhất định sẽ sinh ra ác cảm với ả, chuyện như vậy, chẳng thà ả ta cắn răng nhịn xuống, sau khi ăn trưa xong mới tìm cách đuổi Lục An Nhiên và Lục An Hổ đi... hiện tại việc ả nên làm chính là sử dụng hết khả năng biểu hiện ra sự yếu đuối, để cho Lâm Hạo Thịnh nhớ rõ ả...

“Thật sự không sao chứ?” Lục An Nhiên đánh giá Sở Dao từ trên xuống dưới, Sở Dao của lúc này sắc mặt tái nhợt, một thân váy trắng lại hiện lên một cổ đáng thương giống như một đóa hoa màu trắng bị mưa dạt qua khiến người khác thương cảm.

“Minh không sao đâu, khó khăn lắm mới có cơ hội đi chơi cùng nhau.” Sở Dao lắc lắc tay.

“Vậy tiếp theo chúng ta đi chơi trò ly cà phê lắc lư đi!” Lục An Nhiên chỉ qua khu trò chơi ly cà phê lắc lư cách đó không xa: “Trò đó hình như cũng không nguy hiểm cho lắm...”

“Cũng được.” Sở Dao gật gật đầu.

Cả đám người lại đi qua khu vực xếp hàng lên chơi trò chơi ly cà phê lắc lư, Lâm Hạo Thịnh còn đi mua vài chai nước trái cây lạnh.

Nhận chai nước chanh từ trong tay Lâm Hạo Thịnh, uống vài ngụm nhỏ, Sở Dao cảm giác con buồn nôn trong người dường như được nước chanh này xoa dịu không ít, vì thế ngẩng đầu lên đáp lại một nụ cười cảm kích, một trái tim tràn đầy hạnh phúc, à ta liền biết Lâm Hạo Thịnh quan tâm đến à!

Trò chơi ly cà phê lắc lư này không nhiều người chơi lắm, chỉ xếp hàng khoảng 20 phút liền đến lượt bọn họ, một ly cà phê có thể ngồi được 5 người, ngoại trừ đám người Lục An Nhiên ra còn có một đứa bé trai không tới 10 tuổi, ba mẹ cậu bé kêu gào mấy tiếng, cậu bé cũng không nguyên ý đợi lượt sau, vô cùng hưng phấn ngồi trong chiếc ly.

Ly cà phê lắc lư khởi động, lúc mới bắt đầu tốc độ vẫn còn chậm, khu vực trò chơi ly cà phê lắc lư còn có nhạc nền, ca từ cũng rất phù hợp với bối cảnh: “You are my childish king, ngồi trong khu vực trò chơi ly cà phê lắc lư, chúng ta ôm chặt nhau quay qua quay lại, sự trẻ con duyên dáng của bạn trong gió, ở trong gió như vậy yêu nhau đến cùng, chia sẻ những giấc mơ cao quý của những tâm hồn một mối, you are my childish king...”

Nghe bài hát này, Sở Dao không nhịn được mà đem ánh mắt lưu luyến trên người Lâm Hạo Thịnh, càng nhìn Lâm Hạo Thịnh, Sở Dao càng mê muội, có vẻ giống như lời bài hát, à ta mê luyến toàn bộ những gì thuộc về Lâm Hạo Thịnh...

Sau khi chuyển động khoảng hơn một phút rưỡi, cậu bé kia càng ngồi càng cảm thấy nhàm chán, sau đó liền điên cuồng bám lấy bàn xoay ở chính giữa chiếc ly, tùy theo sự tăng tốc của cậu bé, ly cà phê chuyển động cũng càng ngày càng nhanh...

“Dừng... dừng xoay nữa...” Sở Dao cảm giác càng ngày càng khó chịu: “Dừng lại! Nhanh lên!”

“Ha ha ha ha!” cậu bé đó không hề nghe lời của Sở Dao, ngược lại Sở Dao càng muốn cậu bé dừng lại, cậu bé lại càng xoay rất vui vẻ.

Thật không dễ dàng gì chịu đựng đến lúc hết giờ, ly cà phê cũng ngừng chuyển động. Sắc mặt Sở Dao xanh ngắt, dưới dự diu đỡ của Lâm Hạo Thịnh mới có thể miễn cưỡng bước xuống khỏi ly cà phê, nhìn thấy bộ dạng này của Sở Dao, Lục An Nhiên đơn giản chỉ muốn nói thẳng một câu: cậu bé nghịch ngợm, làm tốt lắm!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Công khai hành động, cà phê lam sơn

Đầu tiên là ngồi tàu lượn siêu tốc nôn đến trời nghiêng đất lở, sau đó uống một chai nước trái cây chua chua lạnh lạnh, tiếp đó là ngồi ly cà phê lắc lư đựng phải cậu bé nghịch ngợm, kết quả ngay đến chai nước hoa quả lúc này vừa uống vào cũng đã nôn đến sạch sẽ...

Sở Dao dựa vào bên người của Lâm Hạo Thịnh, ngay cả đến sức lực để nâng tay lên cũng không còn nữa.

“Sở Dao, cậu cũng yếu quá rồi đó...” Lục An Nhiên lắc lắc đầu nói: “Anh Hạo Thịnh, anh ở lại với cô ấy một lát đi, em cùng với anh An Hồ đi chỗ khác chơi tiếp.”

“Chuyện này...” rõ ràng Lâm Hạo Thịnh có ý kiến với sự sắp xếp của Lục An Nhiên, nhưng Sở Dao thành bộ dạng này, hẳn ta thật sự cũng không có phương pháp nào vớt vát à đi. Trong lòng lại tăng thêm chán ghét Sở Dao, nhưng nghĩ lại Sở Dao vẫn còn giá trị lợi dụng, Lâm Hạo Thịnh cũng chỉ có thể nhìn lại gật đầu: “Được thôi...”

“Vậy bọn em đi nhé!” Lục An Nhiên kéo lấy tay Lục An Hồ nhanh chóng đi xa.

Nhìn bóng lưng của hai người càng ngày càng xa, Lâm Hạo Thịnh xiết chặt nắm tay.

“Anh Hạo Thịnh...” âm thanh của Sở Dao có chút suy nhược: “Thật sự xin lỗi anh, lại tăng thêm phiền phức cho anh...”

“Không sao...” Lâm Hạo Thịnh hít thở thật sâu sau đó quay qua dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Sở Dao: “Dao Dao, em như vậy anh cũng không thể để em ở lại không lo lắng!” nếu như thật sự có thể, hẳn ta thật sự cũng muốn bỏ mặc Sở Dao không quản nữa! Đáng chết, phá hỏng kế hoạch của hắn!

“Anh Hạo Thịnh...” Sở Dao hơi ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Lâm Hạo Thịnh, trái tim trật nhịp, loại cảm giác hạnh phúc kia lại tràn đầy trong lòng thêm lần nữa.

“Dao Dao, em có muốn uống cái gì không?” Lâm Hạo Thịnh hỏi.

“Không... Em chỉ muốn ở đây với anh thêm chút nữa...” Sở Dao rú đầu xuống, đem đầu dựa vào bên hông của Lâm Hạo Thịnh, à ta chỉ hi vọng cứ như vậy là tốt rồi...

Lâm Hạo Thịnh hơi hơi nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn bốn phía xác định hoàn toàn đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Lục An Nhiên nữa, không vết tích mà xiết chặt nắm tay, hẳn ta không cam tâm, hôm nay vốn dĩ muốn để cho Lục An Nhiên hạ xuống sự phòng bị đối với hắn, có thể rút ngắn mối quan hệ với Lục An Nhiên thêm một bước, ai biết được không nói đến việc đầu tiên là dẫn theo Lục An Hồ, Sở Dao lại cứ đảo loạn mọi thứ, thực sự khiến hắn ta phiền muộn! Nhưng nghĩ đến kế hoạch ngày 4 tháng 10 của hắn, Lâm Hạo Thịnh mới thả lỏng nắm tay... Lục An Nhiên, thời gian còn dài, tôi ở lại

từ từ chơi với cô!!!

“Hất xì!” Lục An Nhiên vừa đi đến cổng khu vui chơi liền hất hơi một cái.

“Lại có người chửi em?” Lục An Hồ nói.

“Cả cái này anh cũng biết?!” Lục An Nhiên vuốt ve cánh mũi cười nói: “Người chửi em có quá nhiều, cũng không biết là ai!”

“Dù gì cũng không phải lỗi của em.” Lục An Hồ khẳng định nói.

“Tin tưởng em như vậy sao?” Lục An Nhiên dùng cùi chỏ đập một phát vào ngực của Lục An Hồ: “Đi chung với chị, đồ ăn thức uống phục vụ tận răng, cô nương xinh đẹp như hoa cũng có!”

“Oẹ...” theo phản ứng Lục An Hồ nôn khan một hơi.

“Không phải anh chứ! Phản xạ chậm như vậy! Cũng đã xuống khỏi tàu lượn siêu tốc cả nửa ngày trời anh mới có cảm giác muốn ói!” Lục An Nhiên kinh ngạc nói.

“Không phải do say tàu lượn siêu tốc!” Lục An Hồ chỉ vào Lục An Nhiên nói: “Còn không phải tại em! Sau này em cố gắng ít nói đến chuyện ăn uống đi! Mỗi lần từ miệng em nghe được việc này, anh đều muốn ói!”

“Chắc...” Lục An Nhiên chắc lưỡi: “Vừa nhìn là biết anh không có mệnh hưởng phúc mà! Vốn dĩ còn muốn mời anh ăn một bữa lớn đó!”

“Oẹ...” Lục An Hồ lại nôn khan lần nữa: “Xem như anh cầu xin em... Đừng nhắc nữa!”

“Haizzz... Vậy em không nhắc là được!” Lục An Nhiên nhún vai.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” cảm giác khó chịu hòa hoãn đi rất nhiều, Lục An Hồ mới mở miệng hỏi.

“Đi uống cà phê!” Lục An Nhiên cười giơ tay ra chặn một chiếc xe taxi: “Đến quảng trường mua sắm ở trung tâm thành phố.”

Chú tài xế là một người đàn ông trung niên tầm khoảng hơn 40 tuổi, thân hình mập mạp, hay cười thích nói chuyện, cả một quãng đường trò chuyện trên trời dưới đất với Lục An Nhiên, khi đưa tới nơi còn đưa cho Lục An Nhiên một tờ danh thiếp, nói rằng có thể tiếp nhận phục vụ cố định. Mặc dù nói hơn phân nửa trường hợp Lục An Nhiên đều không cần dùng đến lái xe phục vụ cố định gì đó, nhưng vẫn giữ lấy tấm danh thiếp để vào trong chiếc túi xách, nói một tiếng cảm ơn.

Đến quảng trường mua sắm, Lục An Nhiên trực tiếp đi vào tiệm cà phê kia, vừa bước vào tiệm liền nhìn thấy nữ phục vụ trước kia từng tiếp đãi họ, tóc tết hai bím, cả khuôn mặt tràn đầy nguyên khí: “Hoan nghênh quý khách.”

“Tom có ở đây không?” Lục An Nhiên mở miệng hỏi.

“Có ạ, nhưng mà Tom vừa hết ca làm, hình như chuẩn bị đi về rồi.” Nhân viên cười trả lời.

“Như vậy à!” Lục An Nhiên cười ním có chút đáng tiếc mà chu chu miệng: “Còn muốn đến đây uống cà phê do anh ta pha cơ!”

“Muốn uống cà phê do tôi pha thì lúc nào cũng được mà!” Tom sớm đã thay đồng phục thường ngày ra xuất hiện trước mắt Lục An Nhiên.

“Thật sao?” Lục An Nhiên nở một nụ cười với Tom, hôm nay mục đích mà cô đến đây chính là để uống cà phê do anh ta pha đấy.

“Em tìm một cái bàn ngồi đi, rất nhanh liền xong ngay!” Tom cầm lấy tay phải của Lục An Nhiên, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô nói: “Sẽ xong rất nhanh thôi!”

“Ừm ừm!” Lục An Nhiên tìm một chiếc bàn vuông bốn chỗ ngồi ngồi vào, Lục An Hồ ngồi đối diện cô.

Ước chừng không tới 3 phút, Tom bung theo một cái khay đi ra, trên khay có 3 ly cà phê, và hai miếng bánh kem cùng với một miếng bánh sừng trâu. Tom đặt chiếc mâm lên trên bàn, sau đó ngồi vào vị trí bên cạnh Lục An Nhiên: “Ném thử đi.”

Lục An Nhiên bung ly cà phê lên ném một ngụm nhỏ: “Jamaica Lam Son.”

“Không sai.” Tom hài lòng gật đầu: “Biết ngay là em sẽ không khiến tôi thất vọng mà!”

“Cà phê này vô cùng ngon! Giá cả nhất định không hề rẻ!” Lục An Nhiên kết luận: “Tom, đây là quà tặng còn dư của anh đúng không!”

“Haha! Cả chuyện này mà em cũng biết à!” Tom cười lớn nói.

“Cây cà phê này đều lớn lên ở địa hình đồi núi gập ghềnh, quá trình thu hoạch vốn dĩ đã rất khó khăn, lúc hái hạt cà phê này còn phải chọn lựa hạt đã đạt tới độ chín nhất định. Trong ngày liền phải đem hạt cà phê hái được đi bóc vỏ, lên men. Sau đó quá trình rang sấy cũng không đơn giản, lúc rang sấy hạt cà phê Lam Son này bắt buộc phải làm trên nền xi măng hoặc một miếng đệm lót thật dày dưới đất, cho đến khi độ ẩm của hạt cà phê giảm xuống từ

12%-14%. Sau đó được lưu trữ ở loại kho chuyên dụng cho loại cà phê này. Lúc cần đến thì lấy ra rang xào, sau đó xay thành bột. Những quá trình này bắt buộc phải được kiểm soát chặt chẽ, nếu không, sẽ ảnh hưởng đến chất lượng của cà phê. Cho nên loại cà phê Jamaica Lam Son tốt thì giá cả sẽ không thấp, mà ly cà phê này thật sự là tinh phẩm, nhất định không phải loại hàng bày bán ở cửa hàng!” Lục An Nhiên giảng giải.

“Tôi biết rằng em sẽ hiểu mà!” Tom lộ ra một ánh mắt tán thưởng: “Thật ra hôm nay em đến đây cũng là do chúng ta có duyên đó!”

“Hửm?” Lục An Nhiên dùng nĩa cắm vào một miếng bánh sừng trâu nhỏ: “Là ý gì?”

“Chiều hôm nay tôi phải lên máy bay sang Anh rồi. Nếu em đến trễ cỡ hai tiếng đồng hồ thì lúc đó tôi đã trên đường đi đến sân bay!” Tom nói tiếp: “Thứ hai, ở Anh có một cuộc triển lãm cà phê, tôi có nhận được thư mời đến đó tham dự.

“Vậy thì thật sự là đến sớm không bằng đến đúng lúc nha.” Lục An Nhiên cười nói: “Lúc nào anh mới quay lại?”

“Muộn nhất là một tuần.” Tom nói: “Đến lúc đó tôi nhất định sẽ chuẩn bị hạt cà phê ngon nhất để đợi em đến đây!”

“Cảm ơn nhé!” Lục An Nhiên chớp chớp mắt cười: “Anh vừa nói tôi liền cảm thấy thèm!”

“Em có muốn cùng tôi đi đến đó không?” Tom ngỏ lời mời: “Phí ăn ở tôi sẽ lo hết.”

“Không cần đâu, cảm ơn!” Lục An Nhiên từ chối nói: “Tôi còn phải đi học nữa!”

“Vậy thì thật sự đáng tiếc.” Tom nhún nhún vai cười nói: “Ném thử bánh kem trà xanh này đi, cũng là do tôi làm đó.”

“Được thôi!” Lục An Nhiên cười ném thử một miếng nhỏ, hương vị thanh mát của trà xanh phút chốc lan tỏa trong miệng, khiến Lục An Nhiên không khỏi rụt cổ: “Có thêm bạc hà!”

“Đúng rồi!” Tom gật đầu: “Cũng ngon đúng không!”

“Ừm ừm!” Lục An Nhiên vui mừng gật đầu, đem đồ ăn ở trên bàn ăn sạch, lại nói chuyện thêm một lúc, Lục An Nhiên và Lục An Hổ cùng nhau rời khỏi tiệm cà phê, hẹn trước là khoảng cỡ hai tuần sau nữa sẽ đến đây quây rầy, lần này Lục An Nhiên vốn không hề tranh giành việc trả tiền với Tom, sau khi rời khỏi quán cà phê, Lục An Nhiên và Lục An Hổ lại đi đến Tân Đông.

Khoảng thời gian một tuần, tiến độ trang trí trong nhà hàng vốn không hề chậm, tất cả mặt tường đều được dán giấy dán tường theo như Lục An Nhiên đã chỉ định sau đó lại còn cẩn thận dùng loại nhựa dẻo phủ lên để bảo vệ bề mặt, còn loại ghế ngồi màu trắng mà Lục An Nhiên đã đặt hàng thì phải cần khoảng một tháng nữa mới có thể giao hàng tới đây, tạm thời cô cũng không gấp, xem xét tiến độ thi công, lại nói chuyện với nhân công thi công một chút, hỏi thăm một số chi tiết và đích thân trả lời một số vấn đề mà công nhân thi công vẫn chưa hiểu rõ lắm, sau khi nói chuyện xong, Lục An Nhiên mới rời khỏi nhà hàng, lúc đi xuống lầu một lại ngẫu nhiên gặp hai anh em Nhạc Ngưng San.

Nhạc Ngưng San cũng rất kinh ngạc khi gặp Lục An Nhiên, ngày hôm đó sau khi nghe được tất cả những gì mà Lục An Hân nói tâm tình của cô rất lâu cũng không thể bình lặng trở lại, sau đó liền rời khỏi yến hội từ sớm, cho nên cô cũng không biết là đêm đó tiết mục Lục An Hân “Say rượu nói lời thật lòng”, hôm nay gặp Lục An Nhiên, Nhạc Ngưng San kéo kéo khoe miệng lộ ra một nụ cười không được tự nhiên cho lắm.

Mà Lục An Nhiên theo phép tắc nở một nụ cười với Nhạc Ngưng San nói: “Nhạc học tỷ, chị cũng tới đây xem tiến độ thi công sao?”

“Đúng vậy!” Nhạc Ngưng San cười.

“Ngưng San! Bạn em à! Còn không giới thiệu với anh!” anh trai của Nhạc Ngưng San là Nhạc Ngưng Hân dùng ánh mắt không đứng đắn nhìn Lục An Nhiên từ trên xuống dưới, khó khăn lắm mới có thể thu hồi ánh mắt, vốn nghĩ rằng Lục An Hân chính là hàng cực phẩm, hôm nay lại có thể gặp được người tuyệt vời hơn thế nữa, Nhạc Ngưng Hân thậm chí còn xác định rằng quyết định về nước của hắn ta rất đúng đắn!

“Người này là anh trai chị, tên Nhạc Ngưng Hân, vẫn luôn học ở nước ngoài, vừa về nước không bao lâu, cho nên vẫn không biết đến em.” Nhạc Ngưng San cười cười, khuôn mặt trầm lặng và dịu dàng nở nụ cười như vậy lại càng thêm phần nữ tính.

“Chào anh, em tên Lục An Nhiên.” Lục An Nhiên gật đầu xem như chào hỏi, ánh mắt của Nhạc Ngưng Hân khiến cô cảm thấy khó chịu, cô cũng không có ý định kết bạn với tên Nhạc Ngưng Hân này, cho nên thái độ biểu hiện cũng rất lạnh nhạt.

“Chào em chào em! Anh tên Nhạc Ngưng Hân!” Nhạc Ngưng Hân cười vờn bàn tay ra, nghĩ rằng lập tức liền có thể nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo kia, mặt mày đều mang theo một mảnh mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Liên tục mất mặt, nhạc gia tính kế

“Trên tay em toàn là vụn gỗ, bỏ qua chuyện bắt tay đi!” Lục An Nhiên không muốn tiếp xúc với đôi tay như vậy, cô cảm thấy buồn nôn!

“Lục tiểu thư quá không cho mặt mũi rồi!” không nghĩ là Lục An Nhiên sẽ cự tuyệt hẳn, sắc mặt Nhạc Ngưng Hàn trầm xuống, giọng điệu cũng mang theo chút ý tứ đe dọa.

“Không cho anh mặt mũi thì sao nào? Anh được xem là cái thứ gì!” không xa truyền đến âm thanh không vui của đàn ông.

Lục An Nhiên theo hướng âm thanh phát ra mà nhìn qua, nhìn thấy người nói chuyện chính là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, tóc ngắn ngang tai, một thân tây trang cắt may theo số đo cơ thể, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ mà bên phía góc dưới của mắt phải còn có một nốt ruồi lẹ, âm thanh lười biếng mang theo một sự kiêu ngạo hấp dẫn người khác, bộ dạng ấy khiến Lục An Nhiên cảm thấy hình như là đã gặp qua ở đâu đó.

“Anh!” Nhạc Ngưng Hàn vừa muốn mắng một câu với người vừa xuất hiện liền chửi người này lại bị Nhạc Ngưng San ngăn lại.

Nhạc Ngưng San vừa ngăn chặn anh trai đang muốn phát hỏa kia vừa phải bày ra khuôn mặt mang theo nụ cười ngượng ngùng nói: “Phượng thiếu, chào anh!” Nhạc Ngưng San bên ngoài chào hỏi nhưng bên trong trống ngực cũng đập liên tục, nếu Nhạc Ngưng Hàn không biết sống chết liều mạng mà khiến cho Phượng thiếu tức giận, như vậy cũng không phải là chuyện vui về gì!

Nghे thấy lời của Nhạc Ngưng San, vẻ mặt Nhạc Ngưng Hàn đang tức giận bùng bùng kia đột nhiên nhanh như chớp thay đổi thành vẻ mặt nịnh bợ, khuôn mặt chùng chắt nụ cười: “Thì ra là Phượng thiếu thanh danh lừng lẫy! Ngưỡng mộ đại danh!”

“Ngưỡng mộ đại danh?” người được gọi là Phượng thiếu kia khinh bỉ cười: “Vậy thì anh nói xem đại danh của tôi là gì?”

“Cái này...” Nhạc Ngưng Hàn ngây ngốc, hẳn ta làm sao biết được Phượng thiếu này tên họ là gì chứ? Hẳn chỉ biết Phượng thị là nơi hẳn không thể gây chuyện được, hiện tại đối phương hỏi như thế, như vậy không phải rất xấu hổ sao!

“Hừ!” người đàn ông cười lạnh: “Nhạc tiểu thư, người này là anh của cô sao?”

“À...” trên mặt Nhạc Ngưng San hoàn toàn là vẻ ngại ngùng, không sai, phé vật này chính là anh trai cô... nhưng cô thì có biện pháp gì chứ?

Phượng thiếu cười một chút sau đó dời ánh mắt lên người Lục An Nhiên vươn bàn tay ra: “Tôi tên Phượng Lập Hiến, em chắc là quen biết em trai tôi, nó là Hội trưởng Hội học sinh của em, tên Phượng Lập Hành.”

“Chào anh, lần đầu gặp mặt.” Lục An Nhiên vươn tay ra bắt tay với Phượng Lập Hiến: “Bình thường được Phượng thiếu quan tâm rất nhiều.”

“Ha ha! Lục tiểu thư chê cười rồi, em trai tôi ngộ nghĩnh, không gây họa là tốt rồi, càng không cần nhắc đến quan tâm người khác!” Phượng Lập Hiến cười lên, nụ cười coi mờ, anh ta ra hiệu một cái, thuộc hạ ở bên cạnh liền hai tay đưa một tờ danh thiếp lên.

Lục An Nhiên cũng lịch sự dùng hai tay nhận danh thiếp: “Thành thật xin lỗi, nhà hàng mới còn chưa khai trương, danh thiếp của tôi vẫn còn chưa in ra.” Lục An Nhiên nhìn tấm danh thiếp Phượng Lập Hiến đã đưa cho cô, mà chính bản thân lại không có danh thiếp để đưa lại đột nhiên cảm thấy có chút quần bách, cảm thấy ở phương diện lễ nghĩa bản thân cô vẫn chưa làm tốt cho lắm.

“Không sao, lúc tôi còn nhỏ đã từng đi theo ba tôi đến gặp đương gia Lục thị ông nội Lục Kiếm Hào, tôi rất tôn kính ông nội Lục, nếu như Lục tiểu thư gặp phải chuyện gì khó khăn, mau chóng đến kiếm tôi là được!” Phượng Lập Hiến cười mỉm nói.

“Cảm ơn Phượng thiếu.” Lục An Nhiên gật đầu.

“Ha ha... vậy tôi xin phép ra về trước.” Phượng Lập Hiến gật đầu một cái sau đó cất bước hướng phía cầu thang đi qua, lúc đi ngang qua Lục An Hổ, ánh mắt của Phượng Lập Hiến và Lục An Hổ ngán ngùi giao nhau giữa không trung, ngay sau đó đều mang theo vẻ khinh thường mà dời đi ánh mắt trên người đối phương.

Đi lên cầu thang, Phượng Lập Hiến hướng người bên cạnh hỏi: “Cô ấy chính là vị hôn thê mà Long thiếu đã chọn à!”

“Vâng thưa thiếu gia.” Người đàn ông lúc nãy đưa danh thiếp cho Lục An Nhiên trả lời. “Càng ngày càng thú vị rồi!” Phượng Lập Hiến cười một chút, hỏi ngược lại người bên cạnh Lục An Nhiên, nhẹ giọng nói: “Lục An Duy, Lục An Hổ, Lục An Nhiên... thì ra là như thế...”??? (Tò mò v!)

Mà người vừa nãy bị Phượng thiếu đến làm cho mất mặt liên tục, thật sự khiến cho Nhạc Ngưng Hàn không còn dám tiếp tục kiêu ngạo nữa, như cây cà bị sét đánh, một đôi mắt không thành thực thỉnh thoảng liếc nhìn Lục An Nhiên, rụt rè như một tên trộm không dám nói thêm cái gì, Phượng thị chống lưng cho cô, hẳn ta lại có thể nói gì.

“Không có chuyện gì, em cũng phải đi trước đây!” Lục An Nhiên cười với Nhạc Ngưng San: “Nhạc học tỷ, gặp mặt ở trường vào thứ Hai nhé.”

“Ừm.” Nhạc Ngưng San gật đầu nghiêng người qua.

Lục An Nhiên liền cùng với Lục An Hổ một đường rời khỏi trung tâm mua sắm.

Nhìn theo bóng lưng của Lục An Nhiên về mặt Nhạc Ngưng Hàn vẫn còn dư vị bộ dạng cảm thấy vẫn còn chưa đủ nói: “Có nét thu hút của người đẹp...”

“Anh! Anh ít đụng chạm em ấy thì hơn!” Nhạc Ngưng San đánh gãy lời của Nhạc Ngưng Hàn. Trước không nhắc đến những lời Lục An Hân nói, nhưng Lục thị sẽ không dung thứ cho việc Nhạc Ngưng Hàn gây chuyện, nếu như là Lục An Hân thì còn dễ nói, dù gì thì trong Lục thị một nhà Lục Quân An không có địa vị cho lắm, nhưng Lục An Nhiên lại không giống như vậy, cô ấy là người mà Lục thị yêu thương nhất, cả Lục thị đều là hậu thuẫn của cô, sự việc rõ ràng rành như vậy, lại còn tiếp tục đi quấy rầy, thật sự không sáng suốt!

“Xi, không phải chỉ là đàn bà thôi sao!” Nhạc Ngưng Hàn hừ lạnh một tiếng: “Được anh nhìn trúng là phúc khí của cô ta! Anh chính là thiếu gia duy nhất của Nhạc thị đấy! Sau này cả Nhạc thị đều là của anh! Cô ta thì được xem là cái gì!”

“Hiện tại em ấy là người mà Lục thị cưng chiều nhất, Lục thị...”

“Dù có cưng chiều đến đâu thì cũng chỉ là một người đàn bà, sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài!” Nhạc Ngưng Hàn cười lạnh: “Chỉ bằng anh thu nhận cô ta!”

“Anh!” Nhạc Ngưng San đơn giản bị tức nghẹn, Nhạc Ngưng Hàn này thật sự không biết sống chết như thế nào! Tương lai của Nhạc thị mà giao vào tay của một người như thế này, thật sự có thể sao?

“Đừng nhiều lời!” Nhạc Ngưng Hàn quát lớn một tiếng, sau đó cười nói: “Có phải em thấy cô ta còn nhỏ lại là học muội của em, em không tình nguyện gọi cô ta là chị dâu sao!”

“...” Nhạc Ngưng San không nhịn được tròn mắt, Nhạc Ngưng Hàn này thật sự không còn thuốc chữa nữa rồi!

Hai anh em đi lên cầu thang tới trước cửa nhà hàng của gia đình, trong đó đang trang trí, giấy dán tường cũng đã dán xong, đang được bọc sứ lại. Hai công nhân đang ngồi uống nước, cổ áo đã ướt nhẹp.

“Tại sao lại chỉ biết lười biếng! Nhạc thị chúng tôi trả tiền cho các người không phải là để các người rảnh rỗi, lười biếng đâu! Một đám lười biếng thật đáng đời khi cả đời phải sống trong điều kiện như vậy!” Nhạc Ngưng Hàn chỉ vào công nhân đang uống nước mà mắng một trận.

“Anh!” Nhạc Ngưng San vội vàng kéo Nhạc Ngưng Hàn: “Anh làm gì vậy!” công nhân mệt nhọc giữa giờ ngồi nghỉ uống nước đó là chuyện bình thường mà!

“Anh làm sao!” Nhạc Ngưng Hàn không vui nói: “Đều là một đám lười biếng, không chửi bọn họ còn nghĩ là chúng ta dễ bị ức hiếp!”

“Anh...” Nhạc Ngưng San thật sự muốn phát điên, Nhạc Ngưng Hàn này thật sự không có khả năng chiến đấu mà!

“Hừ!” Phát tiết một hồi, Nhạc Ngưng Hàn cảm giác thoải mái một chút, lúc này bị Phụng Lập Hiến chửi cho một trận hấn thật sự rất bức mình, hiện tại tâm tình của hấn cũng tốt hơn nhiều: “Đi thôi! Chúng ta đi về thôi!”

“Đi về?” Nhạc Ngưng San dương to hai mắt: “Như vậy đã đi về?” vậy ý nghĩa của bọn họ đến đây là để làm gì?

“Không thì sao?” giữa hai hàng lông mày của Nhạc Ngưng Hàn mang theo tia không vui: “Âm thanh sữa chữa vừa lớn, mùi hương lại gay mũi, anh mới không muốn ngậm ngốc ở đây! Anh muốn đi về!” dứt lời nhắc chân liền đi, cái địa phương rách nát này, hấn mới không tình nguyện ở lại đây! Nói ra cũng thật rảnh rỗi, còn chưa trang trí xong! Đến để làm gì chứ? Sau khi trang trí hoàn tất mới đến không phải được rồi sao?

“Anh! Anh!” Nhạc Ngưng San nờ nọ cười xin lỗi với đám công nhân sau đó chạy đuổi theo người đang đi phía trước, trong lòng liền khó chịu thành một đoàn.

Hai anh em về đến nhà, ba mẹ bọn họ lúc này cũng đang ở nhà, Nhạc Ngưng Hàn gõ cửa mấy tiếng, người giúp việc đang quét dọn trên lầu hai mới chạy ra mở cửa.

“Đồ đáng chết! Động tác chậm như vậy! Đồ già cổ!” Nhạc Ngưng Hàn chửi người giúp việc mái tóc đã bạc hơn nửa đầu một câu sau đó khinh bỉ đi qua người này mà bước vô nhà.

“Thím Nhạc.” Nhạc Ngưng San xin lỗi nói với người giúp việc: “Thím đi nghỉ trước đi!”

“Vâng thưa tiểu thư...” Thím Nhạc năm nay cũng đã ngoài 50, làm giúp việc ở nhà họ Nhạc này cũng đã hơn 20 năm, có thể nói là hai anh em Nhạc Ngưng Hàn là do bà trông nom từ nhỏ đến lớn, bà sớm cũng đã quen với tính khí của Nhạc Ngưng Hàn.

“Ngưng Hàn Ngưng San về rồi à!” Nhạc mẫu đứng dậy cười hề hề nói: “Thị sát nhà hàng mới như thế nào rồi?”

“Có hai nhân công lười biếng, bị con chửi cho một trận!” Về mặt Nhạc Ngưng Hàn mang theo tia đắc ý.

“Con trai của mẹ thật giỏi!” về mặt của Nhạc mẫu cũng đắc ý theo.

Nhạc Ngưng San không nhịn được mà tròn mắt: “Hai nhân công đó vốn dĩ không hề lười biếng có được hay không?”

“Làm sao lại không lười biếng, những người khác đều đang làm việc, chỉ có hai người bọn họ cái gì cũng không làm, không phải lười biếng thì là gì?” Nhạc Ngưng Hàn nói.

“Bọn họ đang ngồi uống nước thôi! Làm việc liên tiếp như vậy không cho người ta ngồi nghỉ uống miếng nước sao!” Nhạc Ngưng San ngồi lên sô pha ôm lấy cái gối ôm bên cạnh: “Lần sau đi giám sát một mình em đi là được! Những điều cần hỏi chưa hỏi được gì, lại còn mất mặt lớn như vậy!”

“Mất mặt gì thế?” Nhạc Vĩ Hải từ trong thư phòng đi ra: “Sao lại mất mặt?”

“Ba.” Nhạc Ngưng Hàn nhìn thấy Nhạc Vĩ Hải liền nói: “Không có gì mất mặt cả!”

“Anh ấy không biết sống chết mà đi trêu chọc Lục An Nhiên bị Phụng Lập Hiến chửi cho một trận.” Nhạc Ngưng San bĩu bĩu môi.

“Cái gì gọi là trêu chọc!” Nhạc Ngưng Hàn không vui: “Yêu điệu thực nữ quân tử hảo cầu!”

“Con nhìn trúng Lục An Nhiên rồi?” Nhạc Vĩ Hải nhìn đứa con trai của mình, trong mắt lộ ra tia tính kế: “Hai năm gần đây Lục thị phát triển càng ngày càng tốt, địa vị của Lục An Nhiên trong Lục thị cũng vô cùng lớn, nếu như có thể cưới Lục An Nhiên vào cửa, đối với sự phát triển của Nhạc thị cũng có lợi ích.”

“Đúng như thế đó!” Nhạc Ngưng Hàn vội vàng nói: “Lục An Nhiên đó lớn lên cũng khá xinh đẹp, đương nhiên, con nhìn trúng cô ta cũng là vì Nhạc thị thôi!”

“...” Nhạc Ngưng San thật sự không biết nên nói thêm gì nữa.

“Ngày 4 tháng 10 là sinh nhật của Kỳ Nhu.” Nhạc mẫu nói: “Mẹ cũng đã nhận được thiệp mời rồi, đến hôm đó con cứ đi cùng với mẹ, mẹ sẽ nói với Kỳ Nhu hôn sự giữa con và Lục An Nhiên, hai gia đình Nhạc-Lục liên hôn thật sự là một chuyện mang lại lợi ích cho đôi bên, mẹ nghĩ là Kỳ Nhu cũng sẽ không phản đối đâu!”

“Kỳ Nhu là ai?” sau khi tốt nghiệp cao trung thành tích thi cử của của Nhạc Ngưng Hàn vô cùng thảm hại liên tục tiếp bị Nhạc gia dùng một số tiền lớn đưa ra nước ngoài du học, vừa về nước cũng không bao lâu, đối với tình hình của thành phố S cũng không nắm rõ lắm, vốn hi vọng hắn ta ở nước ngoài có thể học được một chút gì đó liên quan đến kinh doanh, kết quả là hắn ta chỉ học được cách tiêu pha phung phí và chơi gái.

“Kỳ Nhu là con dâu trưởng của Lục gia, là mẹ của Lục An Nhiên.” Nhạc Vĩ Hải giải thích: “Ngưng San, ngày 4 tháng 10 con cũng cùng với mẹ con qua đó đi!”

“Vâng thưa ba.” Nhạc Ngưng San gật gật đầu.

“Lục An Nhiên còn có vài anh họ, nếu như anh trai con không thể liên hôn với Lục thị, vậy thì sẽ gả con qua đó, cũng không tệ...” Nhạc Vĩ Hải soạn ra kế hoạch thật tuyệt vời, liên một chút cũng không để ý đến ánh mắt thất vọng và tổn thương của Nhạc Ngưng San.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Anh em cùng cảnh ngộ, làm danh thiếp

Sau khi rời khỏi trung tâm mua sắm, Lục An Nhiên cùng Lục An Hổ trực tiếp trở về Lục gia, lúc này Tiết Định An cũng ở nhà, nhìn bộ dáng hình như vừa mới quay về từ bên ngoài, nhìn thấy Lục An Nhiên liền đứng lên: “Về rồi à!”

“Anh Tiết, trông anh dường như rất mệt mỏi!” Lục An Nhiên nhìn thấy vẻ mặt phong trần mệt mỏi của Tiết Định An liền mở miệng nói: “Việc của anh làm đến đâu rồi?”

“À...” Tiết Định An vô lực lắc lắc đầu: “Lại chậm một bước.”

“Vụ án gì thế?” Lục An Nhiên ngồi vào vị trí bên cạnh Tiết Định An.

“Không thể nói.” Tiết Định An lắc lắc đầu sau đó cười nhạt: “Không cần lo lắng, ngày mai em có sắp xếp gì không?”

“Ngày mai, em muốn in danh thiếp.” Lục An Nhiên nói, hôm nay lúc Phụng Lập Hiến đưa danh thiếp cho cô, cô vẫn cảm giác rất quái đản, bởi vì cô không có danh thiếp để đưa lại.

“Chuyện in danh thiếp thì không cần đi làm gì, anh có người quen làm về phương diện này, anh gọi anh ta qua đây là được.” dứt lời Tiết Định An gọi điện: “Hoa Hoa, cậu qua Lục gia một chuyến, có đơn hàng cho cậu.”

Hai người sau khi nói với nhau vài câu, Tiết Định An ngắt điện thoại: “Người này anh trai em cũng có quen biết, một tiếng đồng hồ sau liền tới đây.”

“Ồ, được!” Lục An Nhiên gật đầu.

“Ngày mai còn việc gì phải làm không?” Tiết Định An truy vấn.

“Lát nữa cô giáo Tần sẽ qua đây phụ đạo, làm bài tập thì tối nay liền có thể làm xong. . .” Lục An Nhiên suy nghĩ nói: “Ngày mai không có chuyện gì phải làm cả, chắc là sẽ ở nhà cả một ngày! Em sẽ đích thân xuống bếp nấu đồ ăn cho mọi người!”

“Oe. . .” Lục An Hổ và Tiết Định An cảm giác dạ dày mãnh liệt khó chịu: “An Nhiên, em. . . đừng nhắc đến ăn cơm. . . làm ơn. . .”

Lục An Nhiên không vui bĩu môi, thật quá đáng! Có bóng ma tâm lý lớn đến thế sao! Đã qua rất lâu rồi! Trong lòng có chút ủy khuất Lục An Nhiên nói: “Em về phòng làm bài tập đây! Hừ!”

“Đi từ từ thôi. . .”

“Không tiến. . .”

Hai anh em “cùng cảnh ngộ” vô lực lắc tay.

“Haizz. . .” Lục An Nhiên vịn vào tay vịn cầu thang đi lên lầu, đóng cửa phòng lại, Lục cô ngồi vào bàn học, mở cặp lấy quyển sổ nhỏ ghi chép bài tập ra, sau đó vừa xem xét nội dung bên trong quyển sổ, một bên vừa lấy những cuốn sách và bài tập liên quan ra. Từ trong hộp bút cô lấy ra một cây bút nước màu đen, Lục An Nhiên làm từng bài từng bài 1 trong quyển sổ bài tập, trọng điểm của những đề mục này ở trên lớp giáo viên đều đã giảng giải qua, giáo viên dạy Toán của Lục An Nhiên là một nữ giáo viên chưa tới 30 tuổi, giảng bài hài hước, dí dỏm, rất được yêu thích trong số giáo viên bộ môn của lớp cô, lại còn là giáo viên chủ nhiệm của lớp B năm Nhất. Lục An Nhiên và các bạn học trong lớp đều rất hâm mộ lớp B có một giáo viên chủ nhiệm tốt như vậy. . . lại nghĩ đến giáo viên chủ nhiệm Lư Duệ của lớp sau đó lại nhìn giáo viên chủ nhiệm lớp B của người ta. . .

Đơn giản là không hề có một điểm nào có thể đem ra so sánh cả!

Nhưng có tình hình độ giảng dạy của Lư Duệ lại cao như vậy, thiên phú ngoại ngữ của thầy ấy đơn giản là nghịch thiên, đây cũng là nguyên nhân duy nhất mà học sinh lớp D không cùng nhau gửi đơn lên trên đề nghị đổi giáo viên chủ nhiệm.

Sau khi Lục An Nhiên làm xong bài tập số học, lật sách Ngữ Văn ra bắt đầu đọc thuộc lòng đoạn văn yêu cầu phải đọc thuộc, đọc đi đọc lại vài lần cô lại lật sổ luyện tập ra bắt đầu sao chép, cô tin chắc rằng trí nhớ tốt không bằng ngòi bút cùn, muốn thuộc lòng bất kỳ vấn đề gì, đều không bằng việc chép đi chép lại nhiều lần. Sau khi học thuộc Ngữ Văn, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến, Lục An Nhiên gấp sách Ngữ Văn lại: “Ài?”

“Đại tiểu thư, Tiết thiếu gia nói khách đến rồi, mời cô xuống lầu.” ngoài cửa truyền đến âm thanh của hầu gái.

Lục An Nhiên đứng dậy: “Tôi biết rồi!” vờn eo một cái, Lục An Nhiên mở cửa phòng ra, ngoài cửa hầu gái tên Linh Linh đang đứng đó. Lục An Nhiên nhìn vào đôi mắt của Linh Linh, người hầu hơi chột dạ cup mắt, cúi đầu xuống đứng qua một bên cửa. Lục An Nhiên đóng cửa phòng cô lại nhìn vào Linh Linh: “Linh Linh, chị làm việc ở gia bao nhiêu năm rồi?”

“Ba năm rồi.” Linh Linh nói: “Đại học năm nhất tôi liền đến đây làm việc bán thời gian.”

“Năm sau tốt nghiệp?” Lục An Nhiên hỏi: “Linh Linh chị là sinh viên trường đại học S à?”

“Không phải, tôi là sinh viên đại học sư phạm thành phố S.” Linh Linh nói.

“Sau khi tốt nghiệp chị có muốn làm giáo viên không?” Lục An Nhiên rất có hứng thú hỏi.

“Vâng, sau khi tốt nghiệp tôi muốn về quê làm giáo viên.” Linh Linh nhắc đến ước mơ của cô, cảm xúc đã hòa hoãn rất nhiều, ánh mắt trong suốt nét mặt cũng là thần sắc hướng về tương lai.

“Giáo viên tiểu học?” Lục An Nhiên hỏi.

“Vâng ạ.” Linh Linh cười mỉm.

“Ồ?” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên: “Làm giáo viên của người khác nha. . .” sau khi kéo dài câu nói này, Lục An Nhiên quay người rời khỏi, để lại Linh Linh đứng tại chỗ với khuôn mặt vừa hồ thẹn, vừa kinh ngạc.

Lục An Nhiên đi xuống cầu thang tới phòng khách, ngoại trừ Lục An Hổ và Tiết Định An, còn có một người đàn ông, nhìn qua hình như cùng tuổi với Tiết Định An, tóc cắt ngắn gọn gàng, làn da bánh mật khỏe mạnh, ngũ quan đoan chính, lúc cười để lộ ra một chiếc răng nanh, gương mặt toát lên ánh sáng. Chiều cao khoảng trên dưới 1m8, trên người mặc một bộ tây trang giản dị màu xanh nước biển, nhìn vào đường may khéo léo và phong cách thiết kế thì biết đây chính là thời trang mùa hè của Armani.

Nhìn thấy Lục An Nhiên xuất hiện, người đàn ông đó chủ động đứng dậy vờn tay của mình ra nói: “Chào Lục tiểu thư, tôi tên Hoa Đạo Lâm, cùng với anh trai em Lục An Minh còn có Tiết Định An, 3 người chúng tôi là bạn thân chí cốt từ thời Sơ trung.”

“Anh Hoa gọi em An Nhiên là được.” Lục An Nhiên cười nói: “Lần đầu gặp mặt.”

“Chào em An Nhiên.” Hoa Đạo Lâm cười chìa danh thiếp của mình ra: “Tiết Định An đã nói với anh rồi, em muốn đặt làm danh thiếp đúng không?”

“Đứng.” Lục An Nhiên ngồi vào bên cạnh Lục An Hổ, và nhìn sang Hoa Đạo Lâm: “Anh Hoa có kiến nghị gì không?”

“Đây là các mẫu mà bên anh muốn giới thiệu, em có thể tham khảo một chút.” Hoa Đạo Lâm lấy một tập văn kiện từ trong cặp tab đưa đến trước mặt Lục An Nhiên và mở ra: “Đây đều là các kiểu mẫu mà trước mắt vẫn chưa chính thức sản xuất ở bên ngoài, hơn nữa mỗi một kiểu mẫu này cũng chỉ có một cái duy nhất, sau khi khách hàng chỉ định, bên anh sẽ hủy mẫu đó đi.”

“Đều rất đẹp...” Lục An Nhiên xem từng cái một, cuối cùng dừng ánh mắt tại một mẫu thiết kế theo phong cách cổ phong ở góc phía dưới bên trái: “Mẫu này đi!” Lục An Nhiên rất hài lòng với thiết kế này, cùng một phong cách với thiết kế trong nhà hàng: “Mẫu này là được rồi!”

“Được rồi!” Hoa Đạo Lâm sau khi kiểm tra xong, lập tức lấy ra máy tính bàn và tạo một thông báo tổng trên trang web là danh thiếp này đã được bán ra. Sau khi xác nhận thao tác, Hoa Đạo Lâm nói: “Giá niêm yết của mẫu danh thiếp này là 12 vạn, 10 vạn cho nhà thiết kế 1 vạn cho công ty, 1 vạn là trích phần trăm của anh, nhưng mà nếu em đã là em gái của An Minh, vậy phần trăm của anh thì cho qua đi, trực tiếp đưa 11 vạn là được rồi. Cố định khi đặt cọc thì sẽ làm cho em 300 tấm danh thiếp, anh cũng sẽ tặng thêm cho em lên 500 tấm.”

“Không cần miễn 1 vạn đó.” Lục An Nhiên cười nói: “Anh Hoa, anh có quen biết với nhà thiết kế của tấm danh thiếp này không?”

“Quen chứ, là một học muội của anh.” Hoa Đạo Lâm nhìn tấm danh thiếp gật đầu.

“Có thể hẹn gặp cô ấy được không? Tốt nhất là ngày mai, em có một chút đồ, muốn cô ấy thiết kế giúp em, giá cả có thể thương lượng.” Lục An Nhiên cười cười.

“Có thể, hiện tại anh liên liên lạc với em ấy.” Hoa Đạo Lâm gọi một cuộc điện thoại, qua vài giây điện thoại được kết nối, hai người nói vài câu liên lên lịch hẹn, sau khi ngắt điện thoại, Hoa Đạo Lâm nói với Lục An Nhiên: “Chiều mai hai giờ, em ấy sẽ qua đây.”

“Nếu như thuận tiện, có thể làm phiền anh Hoa cũng đến được không?” Lục An Nhiên nói.

“Có thể.” Hoa Đạo Lâm gật đầu, đây vốn dĩ không hề có vấn đề gì.

Lục An Nhiên cười chủ động vươn tay ra: “Hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ!” Hoa Đạo Lâm cũng vươn tay của mình ra nhẹ nhàng bắt tay với Lục An Nhiên một lần nữa.

Sau khi Hoa Đạo Lâm rời khỏi, Lục An Nhiên nhìn qua Tiết Định An, cô đang đợi lời giải thích của anh.

“Rất khả nghi đúng không!” Tiết Định An nhìn vào ánh mắt của Lục An Nhiên giải thích: “Rõ ràng là một nhân viên tiêu thụ danh thiếp, lại mặc quần áo thiết kế theo phong cách mùa hạ của Armani cái gì đó...”

“Còn có loại khí chất đó, tuyệt đối không thể là một nhân viên tiêu thụ danh thiếp bình thường.” Lục An Nhiên nói.

“Cậu ấy là đại thiếu gia của Bánh ngọt Hoa thị.” Tiết Định An giải thích: “Chỉ là năm ngoái Bánh ngọt Hoa thị đã tuyên bố phá sản rồi. Cho nên...”

“Nguyên nhân Bánh ngọt Hoa thị phá sản là gì?” Lục An Nhiên hỏi.

“Đầu tư thất bại cộng thêm nguyên nhân ở bên trong.” Tiết Định An khoanh tay trước ngực nói: “Thật đáng tiếc cho Hoa Đạo Lâm, cậu ấy có thể được xem là tình anh! Chẳng qua...”

“Anh nói... nếu như em nói em mời anh ấy làm Tổng giám đốc của em thì sao?” Ấn tượng của Lục An Nhiên đối với Hoa Đạo Lâm vô cùng tốt: “Có thể làm đồng nghiệp với anh An Minh, anh ấy nhất định sẽ rất vui nhì!”

“Không rõ lắm...” Tiết Định An không thích suy nghĩ loại chuyện này, nhưng mà vẫn bủn rủn nói: “Tiền tiêu đúng chỗ là được chứ gì!”

“Tiền dễ nói!” Lục An Nhiên cười nói: “Nhân tài không dễ lọt lưới!” nếu như cô nhớ không lầm, kiếp trước đại thiếu gia Hoa thị này đã tự lực cánh sinh mà hồi sinh Hoa thị... một nhân tài hiếm có như vậy, không thể thu vào làm cấp dưới của mình thật sự không cam tâm nha!

Nghĩ đến những việc này, Lục An Nhiên nói với Lục An Hổ: “Anh An Hổ, gọi điện cho anh An Minh, sau đó bảo anh ấy chuẩn bị 20 vạn tiền mặt!”

“Nhiều tiền mặt như vậy?” Lục An Hổ không biết Lục An Nhiên muốn làm gì, nhưng vẫn là gật đầu, phân phó của An Nhiên, anh chỉ cần làm theo là được.

“Bảo anh ấy trước 2 giờ trưa ngày mai mang tiền về.” Lục An Nhiên ngồi trên sofa, bưng một ly trà lên, nhẹ uống một ngụm, hồng trà bá tước... ngon lắm..

Sau khi nghe xong Lục An Hổ đáp ứng và gọi điện thoại, chiều theo lời của Lục An Nhiên, Lục An Minh hiển nhiên cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn như cũ đáp ứng.

Sau khi làm xong chuyện này, cũng đã đến giờ ăn cơm tối, Lục An Nhiên mặc tạp dề vào đích thân tự chuẩn bị mười mấy món thức ăn chay bày ra trên bàn.

Tiết Định An ngửi thấy mùi thơm của thức ăn không tự chủ được mà nuốt mấy ngụm nước miếng, từ lúc bắt đầu gặp Lục An Nhiên và được ném thử món nướng của cô, anh liền nhớ mãi tay nghề của cái nắm nhỏ này!

Bảo nữ giúp việc gọi Kỳ Nhu đang ở trên phòng xuống, cả nhà liền có thể bắt đầu ăn cơm. Vừa mới ăn vài miếng, Lâm Hạo Thịnh liền quay về, nhìn thấy mọi người trên bàn cơm đều hòa thuận vui vẻ, sắc mặt Lâm Hạo Thịnh trầm xuống...

Lục An Nhiên... tất cả của cô, tôi đều phải tự tay hủy diệt! Tuyệt đối!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Cô ăn đến mập, thay chị dạy học

Ăn xong cơm, Lục An Nhiên cùng Kỳ Nhu và những người khác ngồi trên ghế sofa trò chuyện, chưa trò chuyện được bao lâu thì Tần Thư Hàm đến nơi, tóc dài xổ ra, trên người cô mặc bộ đồ giản dị tựa hồ như so với tuần trước thân hình Tần Thư Hàm hơi đầy đặn hơn.

Dẫn Tần Thư Hàm lên phòng, Lục An Nhiên lật sách và sổ luyện tập ra, Tần Thư Hàm bắt đầu giảng giải. Sau khi giảng xong, cô chỉ ra một số đề trong sách luyện tập cho Lục An Nhiên làm.

Lục An Nhiên cúi đầu tỉ mỉ đọc và nghiên cứu đề bài, sau đó suy nghĩ một hồi và lấy bút ra bắt đầu giải bài, rất nhanh chóng liền làm xong tất cả, Lục An Nhiên ngừng đầu muốn hỏi ý kiến của Tần Thư Hàm, lại nhìn thấy cô vốn không hề đứng bên cạnh mà đang đứng cạnh cửa sổ, khuôn mặt thất thần nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ kia. Trong lòng Lục An Nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Tần Thư Hàm, cảm thấy đau lòng cho cặp uyên ương số khổ này nhưng không giúp được gì, cũng đã qua nhiều ngày, đừng nói là quay trở về, Lục An Duy giống như ba của cô Lục Quân Hạo đã biến mất trong biển người, Lục An Hồ cũng không nhận được một chút tin tức gì của Lục An Duy.

Rõ ràng là đôi bên đều yêu đối phương sâu đậm, tại sao lại náo loạn đến nông nổi này? Lục An Nhiên vô cùng không hiểu, một đôi mắt chăm chú nhìn vào bóng lưng của Tần Thư Hàm, lưng của cô rất thẳng, nhìn qua cảm thấy rất kiên cường và tự tin, nhưng càng như thế càng khiến Lục An Nhiên cảm thấy đau lòng.

Lại qua khoảng hơn 10 phút, Tần Thư Hàm dường như ý thức được bản thân có chút thất thần, liền thu hồi ánh mắt đang nhìn xa xăm, có chút xấu hổ quay người qua nhìn Lục An Nhiên, lúc này một cơn gió từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, chiếc áo khoác đơn giản thiết kế rộng rãi bất chợt dán chặt vào người, Tần Thư Hàm vuốt thẳng mái tóc dài bị gió thổi tung.

Lục An Nhiên đem ánh mắt tràn đầy kinh ngạc dán chặt vào vùng bụng có hơi nhô lên của Tần Thư Hàm: “Cô Tần! Cô mang thai rồi sao!”

“A?” Tần Thư Hàm sững sờ dùng tay che phủ vùng bụng, vẻ mặt hoảng loạn và ngại ngùng, sau đó khô khốc cười mấy tiếng: “Thật sự đáng ghét! Chỉ là dạo này ăn uống được nên có hơi mập lên một chút thôi mà... làm sao lại nhìn giống như là mang bầu rồi!”

“Cô ăn đến mập lên ư?” Lục An Nhiên nửa tin nửa ngờ, khuôn mặt của Tần Thư Hàm hình như cũng tròn trịa hơn nhiều, sắc mặt nhìn qua rất khỏe khắn, chỉ là sự mệt mỏi nơi đáy mắt lại không thể che giấu được. Chẳng lẽ thật sự chỉ là mập lên thôi?

“Đúng đó!” Tần Thư Hàm túm túm quần áo nói: “Gần đây tâm tình không tốt lắm, ăn uống có chút quá độ rồi...” cô thật sự không hề có ý muốn lừa gạt Lục An Nhiên, nhưng mà vừa nghĩ đến Lục An Nhiên là em họ của Lục An Duy, cô liền biết là không thể nào để Lục An Nhiên biết được chuyện này.

“Như vậy à...” Lục An Nhiên dường như suy tư rồi gật đầu: “Cô Tần, cô nhìn xem bài làm của em có đúng hay không?”

Tần Thư Hàm ho khan vài tiếng đi đến bên cạnh Lục An Nhiên nghiêm túc kiểm tra bài làm của cô sau đó gật đầu: “Phương pháp giải đề đúng, nhưng mà hai công thức này đem vào bài giải còn có chút vấn đề! Em nhìn nè! Nếu như $X = \dots$ ” Tần Thư Hàm chăm chú giảng bài, ngón tay thon dài chỉ vào bài giải trên quyển bài tập, âm thanh dịu dàng và rất kiên nhẫn.

“Ừm...” sau khi được Tần Thư Hàm giảng qua Lục An Nhiên như có cảm giác đột nhiên được khai sáng, ngừng đầu lên, cô nhìn vào sườn mặt của Tần Thư Hàm, kỳ lạ, cô cảm giác Tần Thư Hàm rất giống với một người mà cô rất thân thiết, nhưng người này là ai, nhất thời cô không thể nhớ ra được, nhưng mà nhất định là người rất thân thiết!

Ba tiếng đồng hồ phụ đạo liền trôi qua, hết giờ, Tần Thư Hàm nhìn đồng hồ đeo tay: “Cô đi về trước đây.”

“Cô Tần, thật sự vất vả cho cô rồi...” Lục An Nhiên có chút xin lỗi nói: “Vốn dĩ đã hẹn trước với cô là vào sáng thứ Bảy hằng tuần, kết quả là bởi vì có chuyện đột xuất thường xuyên phải đổi lịch, cô lại còn phải phối hợp với thời gian của em, thật sự xin lỗi cô!”

“Không sao.” Tần Thư Hàm vỗ vỗ vai của Lục An Nhiên: “Em rất bận mà! Cô cũng biết!”

Hai người lại hàn huyên thêm vài câu sau đó, Tần Thư Hàm liền rời khỏi phòng của Lục An Nhiên nương theo cầu thang đi xuống lầu một, mà lúc đi đến góc ngoặt của cầu thang một âm thanh của phái nam nhẹ nhàng gọi tên cô.

“Cô Tần!”

“Em là?” Tần Thư Hàm nhìn vào người trước mặt, nhìn bộ dáng chắc cũng chỉ mới 18 19 tuổi, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng, phía dưới là một chiếc quần jean, lúc này cậu ta dựa vào tường, hai tay bưng một ly trà sữa nóng, trên mặt mang một đôi mắt kính gọng vàng, cả người mang lại cảm giác cho người khác thấy được đây là một con người lịch sự và văn minh.

“Em là con nuôi của Lục gia, là anh trai trên danh nghĩa của Lục An Nhiên, em tên Lâm Hạo Thịnh, chào cô!” Lâm Hạo Thịnh lễ phép giới thiệu bản thân.

“Chào em” Tần Thư Hàm cười mỉm, chờ đợi câu nói tiếp theo của Lâm Hạo Thịnh, nếu đã gọi cô lại, thì nhất định là có chuyện!

“Bình thường cảm ơn cô đã quan tâm An Nhiên, nghe nói là lúc An Nhiên còn học Sơ trung cũng là nhờ cô giúp đỡ mới có được thành tích như ngày hôm nay!” hai mắt Lâm Hạo Thịnh cười ma mị nói: “Thật sự không biết làm sao để cảm ơn cô!”

“Không có gì đâu, vốn dĩ cô cũng rất thích An Nhiên.” Tần Thư Hàm phát phát tay, tại sao cô lại không cảm nhận được giữa Lục An Nhiên và vị anh trai này có giao tình thâm sâu như vậy?

“Ngày mai cô có thời gian không? Em muốn hẹn cô uống ly trà...” Đôi mắt Lâm Hạo Thịnh tràn đầy thâm tình và thành ý nhìn vào tần Thư Hàm.

“Xin lỗi, ngày mai cô phải soạn giáo án.” Tần Thư Hàm dứt khoát cự tuyệt.

“Như vậy à! Chắc do em đường đột quá rồi, lại đề ra một yêu cầu như vậy, hi vọng là không mang lại thêm phiền phức gì cho cô!” vẻ mặt Lâm Hạo Thịnh tràn đầy thất vọng.

“Nói thật, tốt nhất là em nên thu hồi loại biểu tình đó đi!” Tần Thư Hàm thực sự lười biếng trò chuyện tiếp, sau khi mang thai tính khí của cô so với trước đó còn tệ hơn, lúc tâm tình tốt ứng phó anh vài câu, lúc phiền muộn, một chút mặt mũi Tần Thư Hàm cũng không chừa lại cho người ta: “Em có chuyện gì thì trực tiếp nói ra đi!”

“Ồ...” Không nghĩ đến Tần Thư Hàm sẽ nói như vậy, Lâm Hạo Thịnh cũng sững sốt, sau đó nói: “Cô Tần hiểu lầm rồi! Gọi cô lại em vốn không hề có mục đích gì đặc biệt, em chỉ là...”

“Không có chuyện gì đúng không?” Tần Thư Hàm đánh gãy lời của Lâm Hạo Thịnh: “Không có chuyện gì cô đi đây!” tiêu sái quay người, một chút cơ hội cũng không chừa cho Lâm Hạo Thịnh nói câu tiếp theo.

Nhìn vào bóng lưng của Tần Thư Hàm, Lâm Hạo Thịnh không tự chủ được mà xiết chặt nắm tay, đồ gái điếm! kiêu ngạo cái gì? Hắn ta chỉ là cảm thấy Lục An Nhiên rất tin tưởng Tần Thư Hàm, nếu như có thể lôi kéo Tần Thư Hàm nhất định sẽ có tác dụng lớn đối với kế hoạch của hắn! Tốt nhất chính là giống như Linh Linh vậy, trở thành con cờ hoàn toàn nằm trong tay hắn là tốt nhất! Nhưng mà con đàn bà điếm thú này cư nhiên không biết tốt xấu! Hừ!

“Thiếu gia Hạo Thịnh...” sau khi Tần Thư Hàm rời đi, Linh Linh mới từ lầu trên đi xuống, lúc này cô liền muốn đi qua tìm Lâm Hạo Thịnh, chỉ là nhìn thấy hắn ta đang nói chuyện với Tần Thư Hàm, nên núp ở lầu trên.

“Linh Linh?” Nghe thấy âm thanh của Linh Linh, Lâm Hạo Thịnh lập tức đổi thành khuôn mặt buồn bã nhìn sang: “Tôi... Tôi chỉ là muốn thể hiện sự cảm kích của bản thân mà thôi, tôi chỉ là muốn làm chút gì đó cho Lục thị, muốn làm chút gì đó cho dì Kỳ...”

“Thiếu gia Hạo Thịnh, em đều hiểu cả mà!” Linh Linh hơi cau mày đi đến bên Lâm Hạo Thịnh nói: “Hạo Thịnh thiếu gia, ý tốt này của người, bọn họ sớm muộn cũng sẽ hiểu được thôi!”

“Sẽ không đâu!” Lâm Hạo Thịnh dùng thanh âm chỉ có hắn và Linh Linh nghe được: “Sẽ không đâu! Chỉ cần Lục An Nhiên còn ở Lục thị, cả đời này bọn họ cũng sẽ không hiểu được! Trong mắt bọn họ vĩnh viễn cũng chỉ có Lục An Nhiên!”

“Thiếu gia Hạo Thịnh...” trong mắt Linh Linh lướt qua tia chán chường và do dự, những lời hôm nay Lục An Nhiên đã nói thực sự như đánh một cái tát lên mặt cô ta, cái câu làm giáo viên dạy người khác, giống như một ngọn núi lớn, đè thật chặt, khiến cô ta không thể thở được! Cô ta muốn làm một giáo viên, đây là ước mơ từ nhỏ đến lớn, sau đó, nếu như cô ta thật sự làm theo lời của Lâm Hạo Thịnh, hãm hại đại tiểu thư... sau này dù cho cô ta có thật sự trở thành một giáo viên, cô ta làm sao lại có thể đứng trên bục giảng mà giáo dục, dạy học?

“Linh Linh, hiện tại tôi chỉ còn mình em!” Lâm Hạo Thịnh cầm lấy hai tay của Linh Linh đặt ở trước mặt: “Linh Linh, toàn thế giới đều không hiểu tôi, bởi vì tôi là con nuôi nên mọi người đều tùy ý giẫm đạp! Tôi chỉ có em!”

Câu nói này đọng vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim của Linh Linh, con gái đều là loài động vật dễ mềm lòng, cô ta không thể bỏ rơi một người đáng thương như Lâm Hạo Thịnh, không có biện pháp không đề ý đến hắn, đặc biệt là vào lúc cô ta đang cần sự giúp đỡ nhất, hắn ta đã vươn tay ra giúp đỡ, cứu cả nhà cô ta: “Thiếu gia Hạo Thịnh, em... em sẽ luôn đứng về phía anh... em sẽ dựa theo những gì anh đã nói mà làm!”

“Linh Linh... tôi liền biết...” Lâm Hạo Thịnh rừ đầu xuống, nhìn qua có vẻ như là đang rất vui vẻ, lại giống như đang cảm thương, ở góc độ mà Linh Linh không thể thấy được, Lâm Hạo Thịnh đắc ý cong cong khóe môi: “Cảm ơn em... Linh Linh của tôi...”

Linh Linh mỉm mỉm môi, phía trước là địa ngục, phía sau là vực sâu muôn trượng, hiện tại đã đưa ra sự lựa chọn, cô ta bắt buộc phải kiên trì mà đi về phía trước thôi...

Mà Tần Thư Hàm sau khi rời khỏi Lục gia cô liền lái xe trực tiếp về nhà, Tần Thư Mặc đang ở nhà pha hồng trà chanh: “Chị, chị về rồi à!”

“Ừm.” Tần Thư Hàm đi một mạch về phòng của mình, qua 2 3 phút, cô lại từ trên phòng ngủ lầu 2 đi xuống: “Thư Mặc, chị có chuyện muốn nói với em!”

Tần Thư Mặc trước tiên là hơi ngạc nhiên, sau đó đem ly hồng trà chanh vừa mới pha xong bỏ xuống, ngồi thẳng lưng mà nhìn Tần Thư Hàm: “Chuyện gì vậy chị?”

“Bắt đầu từ tháng 11, mỗi thứ Bảy hàng tuần em đều phải chừa lịch trống ra!” Tần Thư Hàm nói tiếp: “Chị muốn em thay chị đi phụ đạo cho Lục An Nhiên!”

“Cái gì?” Tần Thư Mặc sững sốt, đây là ý gì.

Tần Thư Hàm nhìn vào hai mắt Tần Thư Mặc: “Lục An Nhiên có hỏi, em cứ nói là chị bận cho việc đánh giá xếp hạng, thật sự không có thời gian, bảo em thay thế một thời gian!”

“Tại sao lại muốn em thay chị đi?” Mặc dù Tần Thư Mặc rất vui, nhưng vẫn có chút không hiểu, không phải Tần Thư Hàm rất thích Lục An Nhiên sao?

Tần Thư Hàm cười khô khốc mấy tiếng, sau đó chỉ chỉ cái bụng của mình: “Bởi vì bụng của chị càng ngày càng lớn...” hiện tại còn có thể nói là do mập lên mà qua mặt Lục An Nhiên, nhưng mà một khi đến tháng 11, mập lên cái gì đó... việc này dùng để lừa quỷ, quỷ cũng sẽ không tin!

“Được!” Tần Thư Mặc gật đầu, tiếp tục với tình trạng này, anh cũng chỉ có thể nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy! Không thể không nói, hiện tại trong lòng anh cũng có chút thâm vui mừng, tên Long Ngọc Tinh đó thật sự rất là đáng ghét, bình thường Lục An Nhiên lại cứ bận rộn như vậy, nếu như mỗi thứ Bảy hàng tuần đều có thể đơn độc mà ở với Lục An Nhiên như vậy, cũng là chuyện mà anh cầu còn không được!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Chiêu nạp nhân tài, kỳ nghỉ 11 ngày

Buổi trưa chủ nhật, Lục An Minh mang theo một cái vali nhỏ tới, vali màu đen bằng da, bên trong chứa 200 ngàn tiền mặt theo ý của Lục An Nhiên, ăn cơm trưa xong, mọi người lại ngồi nói chuyện với nhau một chút, Hoa Đạo Lâm liền mang theo học muội của anh đến đây.

“Là chị?” vừa gặp học muội của Hoa Đạo Lâm, Lục An Nhiên liền kinh ngạc mà nhìn vào đối phương, nhưng trạng thái kinh ngạc này cũng chỉ diễn ra trong mười mấy giây ngắn ngủi, sau đó liền trở lại bình thường: “Hà tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

“Chào cô, Lục tiểu thư!” Hà Lăng Sương vươn tay ra bắt tay với Lục An Nhiên.

“Hai người quen nhau à?” Hoa Đạo Lâm nhìn hai người.

“Hà tiểu thư là thiết kế sư của công ty thiết kế Hội Mộng, nhà hàng mới của em chính là nhờ vào Hà tiểu thư giúp đỡ thiết kế!” Lục An Nhiên giải thích.

“Sao lại nói như vậy, bản thiết kế Lục tiểu thư cho tôi xem đã vô cùng hoàn thiện rồi, bất luận là khái niệm thiết kế hay là phong cách, đều khiến cho tôi vô cùng chấn động! Nếu như sau này Lục tiểu thư muốn đi theo con đường thiết kế sư nhất định sẽ đạt được thành công lớn!” ánh mắt Hà Lăng Sương chân thành.

“Thiết kế thì thôi đi! Tôi chỉ muốn kinh doanh thật tốt nhà hàng này mà thôi.” Lục An Nhiên phát phát tay: “Thiết kế vẫn nên giao cho những người có chuyên môn như Hà tiểu thư đây thôi!”

“Không biết hôm nay Lục tiểu thư gọi tôi đến đây là...” Hà Lăng Sương trực tiếp hỏi.

“Là như vậy, nhà hàng của tôi năm sau bắt đầu kinh doanh, tôi muốn một bản đồ thiết kế, bao gồm đồ vật may mắn, biểu tượng kinh doanh, và cả bảng hiệu thiết kế của nhà hàng, toàn bộ những thứ này tôi đều muốn toàn quyền giao cho Hà tiểu thư thiết kế!” Lục An Nhiên nói: “Đương nhiên, sau này sẽ còn có những thứ liên quan cần thiết kế, đều cần đến Hà tiểu thư giúp đỡ.”

“Theo như tôi biết, Lục thị có bộ phận tuyên truyền riêng, những thứ này Lục thị đều có thể tự mình thiết kế ra không phải sao?” sau khi nói ra nghi vấn của mình Hà Lăng Sương còn không quên bổ sung thêm: “Đương nhiên, sự ưu ái của Lục tiểu thư đối với tôi khiến tôi cảm thấy bản thân vô cùng vinh hạnh.”

“Lục thị thật sự có bộ phận tuyên truyền riêng, không giấu gì Hà tiểu thư, mẹ tôi chính là người đứng đầu bộ phận tuyên truyền quảng cáo của Lục thị, nhưng chi nhánh nhà hàng này không giống với những chi nhánh khác, tôi phải bài trừ đi tất cả toàn bộ định kiến, toàn bộ đều phải dựa theo cách nhìn hoàn toàn mới, tôi rất thương thức Hà tiểu thư, tôi cảm thấy sự hợp tác giữa chúng ta sẽ rất vui vẻ!” Lục An Nhiên cười mỉm.

Hà Lăng Sương nhìn vào cô gái chưa tới 15 tuổi ở trước mặt, lần đầu có cảm giác sùng bái, không chỉ ở cử chỉ và hành động của Lục An Nhiên, mà là từ khí chất xuất ra từ cô, Lục An Nhiên đem lại cảm giác tin tưởng và tin nhiệm cho Hà Lăng Sương, không chỉ có thế, cô có một loại cảm giác rất mạnh liệt, cô gái ân cần chu đáo ngồi trước mặt này không còn bao lâu nữa sẽ trở thành một nhân vật lớn không thể khinh thường của toàn quốc gia Z thậm chí là toàn thế giới.

“Lăng Sương? Lăng Sương?!” Hoa Đạo Lâm nhìn thấy Hà Lăng Sương cứ nhìn vào Lục An Nhiên mà ngây ngốc liền cảm thấy không được hay cho lắm nên lấy khuỷa tay huých vào người cô.

Lúc này Hà Lăng Sương mới sực hồi tỉnh, vuốt vuốt mái tóc bên tai rồi mới mỉm cười: “Tôi rất vui vì có được cơ hội này!” tự mình hướng Lục An Nhiên vươn tay ra: “Chúc cho chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ!” Lục An Nhiên cũng vươn tay ra bắt tay với Hà Lăng Sương.

“Hơ hơ, xem ra tôi hoàn toàn không có đất dụng võ mà!” Hoa Đạo Lâm ngượng ngùng cười, thì ra hai người này sớm đã có quen biết.

“Anh Hoa.” Lục An Nhiên cười ngoắc ngoắc tay với Lục An Minh, người phía sau đưa chiếc vali màu đen lên. Lục An Nhiên mở chiếc vali ra sau đó đẩy đến trước mặt Hoa Đạo Lâm.

“Đây là... ý gì?” Hoa Đạo Lâm nhìn thấy vali đầy tiền liền sững sờ.

“Nhà hàng mới của em cần nhân thủ giúp đỡ! Đây là tiền ký hợp đồng, nếu anh có hứng thú xin anh nhận cho!” nụ cười của Lục An Nhiên mang theo vẻ chân thành.

“Ồ...” Hoa Đạo Lâm không nghĩ đến sẽ xảy ra loại chuyện như vậy nhất thời ngây người.

“Lương tháng 3 vạn, cuối năm có chia lợi tức và thưởng tiền thưởng. Mỗi năm có 15 ngày nghỉ có lương.” Lục An Nhiên nói ra điều kiện của cô: “Em muốn mời anh Hoa làm giám đốc kinh doanh của nhà hàng này, cùng với anh An Minh giúp đỡ em.” Kinh doanh nhà hàng mới nơi nào cũng cần tiền, sự giúp đỡ của Lục thị vốn không nhiều, cô cũng chỉ có thể tạm thời cho Hoa Đạo Lâm nhận mức lương này.

“Hoa Hoa cậu nhận lấy đi!” trên mặt Lục An Minh mang theo ý cười: “Cùng làm việc với tôi không tốt sao?”

“Đúng đó Hoa Hoa! Không phải lúc này cậu cũng đang cần tiền sao?” Tiết Định An nói: “Và lại tôi cảm thấy làm công việc tiêu thụ danh thiếp này cũng không phải kế hoạch lâu dài!”

“...” Hoa Đạo Lâm vẫn còn chút do dự, mặc dù mỗi lần bán hàng thành công thì khoản tiền nhận được cũng không ít, ví dụ như đơn hàng lần này của Lục An Nhiên anh cũng đã kiếm được hơn 1 vạn, nhưng mà đối với những đơn hàng này mà nói, vốn không phải tháng nào cũng có, vận khí tốt thì mỗi tháng có thể kiếm được 5 6 vạn, vận khí không tốt thì mỗi tháng cũng chỉ có thể kiếm được 2 3 vạn, sự chênh lệch thật sự rất lớn. Anh còn có một em gái đang học Cao trung, anh cần tiền... rất cần tiền! Chỉ là, anh cũng có nỗi lo lắng của bản thân, anh đã chứng kiến sự thịnh vượng nhất của Hoa thị cũng tận mắt nhìn thấy sự thất bại của nó... anh không xác định được là cô gái 15 tuổi trước mặt này thật sự có đáng để anh đi theo hay không.

“Học trường, đáp ứng đi!” Hà Lăng Sương nhìn sang Hoa Đạo Lâm.

Ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của Hà Lăng Sương, Hoa Đạo Lâm gật đầu sau đó lại quay qua Lục An Nhiên: “Được!”

“Hơ hơ, vậy em xin cảm ơn anh Hoa!” Lục An Nhiên cười sáng lạn, mặc dù nhìn cô nhẹ nhàng thoải mái, thật ra lòng bàn tay cô cũng sớm chảy đầy một tầng mồ hôi mỏng, cô thật sự không thể xác định được Hoa Đạo Lâm rốt cuộc có đồng ý hay không, bởi vì lương tháng 3 vạn này đối với một số người thì rất nhiều, cơ bản những người thuộc tầng lớp thượng lưu ở thành phố S đều thuộc mức này, nhưng đối với tình anh như Hoa Đạo Lâm vốn dĩ lương khởi điểm phải là 5 vạn, nhưng cô chỉ có thể lấy ra bấy nhiêu! Đây là chuyện cô không có biện pháp nào. Đương nhiên, đây là mức giá thấp nhất, chỉ cần nhà hàng mới này phát triển tốt, tầng lớp chính là vấn đề đầu tiên! Chỉ là chuyện này cô sẽ không nói với Hoa Đạo Lâm, bởi vì nhân công cần nhất chính là thực tế và tiền lời thu được, vẽ ra một cái bánh lớn như thế, nếu như không hoàn thành được, kết quả chỉ là làm cho công nhân cảm thấy bất mãn và sự tin nhiệm đối với doanh nghiệp sẽ mất đi mà thôi! Đây là điều mà Lục An Nhiên đọc được trong sách tâm lý học, bản thân cô tự cảm nhận được lời này rất là đúng.

Rời khỏi Lục gia, Hoa Đạo Lâm mang theo vali nhìn Hà Lăng Sương nói: “Lăng Sương, có phải em cảm thấy là dù gì thì anh cũng cần tiền nên bảo anh tạm thời đáp ứng.”

“Làm sao có thể?” Hà Lăng Sương nhàn nhạt cười dừng cước bộ trịnh trọng nhìn vào đôi mắt của Hoa Đạo Lâm: “Học trường, Lục An Nhiên này sau này tuyệt đối sẽ không phải là người thích nhân nhả! Anh đi theo cô ấy, tuyệt đối chỉ có lợi chứ không có hại!”

Đây là lần đầu tiên Hoa Đạo Lâm nghe được một lời bình luận cao như thế xuất phát từ miệng của Hà Lăng Sương, hiện tại cũng hơi kinh ngạc mà cười nhạo: “Anh biết rồi.”

Tiền Hoa Đạo Lâm và Hà Lăng Sương xong, Lục An Nhiên quay về phòng học bài, từ trong cặp rút ra một phần văn kiện, cô cầm phần văn kiện từ dưới đất lên, mở ra xem. Phần văn kiện này là do Long Ngọc Tinh đưa cho cô, kịch bản của , nhìn vào quyển kịch bản này, Lục An Nhiên đọc một câu rồi lại một câu, biểu tình hợp lý, ngữ điệu phù hợp, động tác và hành động đều rất đáng để thưởng thức. “Ba” một tiếng mạnh mẽ đem quyển kịch bản gấp lại, Lục An Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, kiếp trước không được diễn vai nhân vật em gái là một nỗi tiếc lớn của cô, không vì gì khác, chỉ là vì cô khổ khổ cực cực luyện tập, thành thành thật thật đọc thuộc lời kịch, thậm chí còn mời đến những diễn viên có kinh nghiệm thâm sâu để học hỏi bí

quyết... toàn bộ tất cả những việc này... đều bị Sở Dao hủy hoại, toàn bộ cuộc sống huy hoàng của cô đều bị Sở Dao thay thế... đem quyền kịch bản ném vào thùng rác, Lục An Nhiên ngồi vào bàn học, mặc dù đây là tiệc nuôi của cô, nhưng cô biết là bản thân còn có nhiều chuyện quan trọng hơn cần phải làm, đứng trước Lục thị, trước Kỷ Nhu, loại nuôi tiệc này của bản thân cô vốn không được xem là cái gì!

Không dễ dàng gì mới có thể đem cuộc sống của cô hồi sinh một lần nữa! Cô phải sống sao cho càng có ý nghĩa!

Tuần cuối cùng học quân sự, buổi sáng vẫn như cũ là những tiết học văn hóa, buổi chiều học quân sự, Kỷ Linh và những học sinh tham gia vở kịch đi theo luyện tập, thời gian một tuần nói dài không dài ngắn cũng không ngắn, một tuần sau chính là kỳ nghỉ ngắn 11 ngày mà toàn bộ học sinh đều mong đợi!

Mà kỳ nghỉ ngắn 11 ngày này cũng không phải là toàn bộ mọi người đều vui mừng, ví dụ như nói đến Kỷ Linh vẫn còn phải tiếp tục tập luyện này...

“An Nhiên... vốn dĩ mẫu thượng đại nhân nhà mình muốn đưa mình đi du lịch nước ngoài đó... nhưng mà mình còn phải luyện tập... hu hu hu...” nắm lấy điện thoại, Kỷ Linh nằm bò trên giường kêu khổ không dứt.

“Nha đầu này! Lúc đó kêu gào không muốn học quân sự là cậu, không dễ dàng gì cho cậu cơ hội, hiện tại lại gào khóc không muốn luyện tập...” Lục An Nhiên không biết nói gì lúc lắc đầu: “Tham lam quá thì không có kết quả tốt đâu nhé!”

“Mình biết mà!” Kỷ Linh bĩu môi: “Nhưng mà cũng không cần người ta tức giận vậy đâu! Mình chính là mở to mắt tiền mẫu thượng đại nhân cùng với bạn trai của bà ấy phong quang vô hạn mà lướt đi đó!”

“Bạn trai?” Lục An Nhiên sững sốt: “Ba của cậu đâu? Ly hôn?”

“Ba mình đã bệnh và mất khi mình còn rất nhỏ.” Kỷ Linh chơi với chính ngón tay của mình nói: “Mình không có ấn tượng gì về ba mình cả, nhìn ảnh thì chính là một người đàn ông đẹp trai đó!”

“Ồ...” Lục An Nhiên ngây ra: “Như vậy à...” nhất thời cô cũng không biết tiếp theo nên nói gì.

“Nói ra thì, ngày mai có phải là sinh nhật của dì không?” Kỷ Linh hỏi.

“Ừm, đúng vậy!” Lục An Nhiên trả lời: “Ngày mai là sinh nhật của mẹ mình.”

“Trước đây có nghe cậu nhắc đến, mình liền nói với mẹ, bà ấy giúp mình chuẩn bị quà, bảo mình đưa qua!” Kỷ Linh nói: “Ngày mai mình đưa quà qua đó nhé!”

“Vậy cậu không đi luyện tập sao?” Lục An Nhiên hỏi.

“Mình sẽ dời lịch!” Kỷ Linh nói: “Cách diễn và lời thoại của mình sớm đã không có vấn đề rồi, học trưởng Phương Lập Hành cùng diễn với mình không phải tân lang sao, nhưng anh ấy vẫn luôn không hề xuất hiện, cách diễn của Mai Lạc Tư thì vẫn còn xuất hiện nhiều sai lầm, hai ngày nay cậu ấy vẫn còn đang luyện lại, cho nên ngày mai mình xin nghỉ một ngày thì bọn họ cũng sẽ không nói gì đâu! Mình sẽ xin nghỉ phép bệnh!” Kỷ Linh xoay người một cái tiếp tục nói: “Đúng lúc cậu cũng có thể giúp mình tập luyện, mình cảm thấy cậu dạy mình so với Hội học sinh dạy mình tốt hơn rất nhiều!”

“Được thôi!” Lục An Nhiên cũng biết lời kịch của vai diễn em gái này không nhiều, chủ yếu chính là biểu tình và động tác phải nghiên cứu cẩn thận: “Vậy ngày mai chúng ta gặp nhé!”

“Ừm! Bye bye!” Kỷ Linh cười hề hề tắt điện thoại, nhắm theo một bài hát nào đó và với lấy một bịch đồ ăn vặt.

So với sự nhẹ nhàng và khoan khoái của Kỷ Linh, tâm tình của Lục An Nhiên lại rất nặng nề, ngày mai, còn có một trận đánh đang đợi cô!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Một bức ảnh, lại là bức ảnh

Vừa sáng sớm cả Lục gia liền bận rộn, khung cảnh so với sinh thần của Lục Kiếm Hào cũng không kém bao nhiêu, ngay cả đến Lục Kiếm Hào cũng lên máy bay về trước một ngày, có thể thấy được địa vị của Kỷ Nhu trong Lục thị này là như thế nào rồi!

Từ sớm Lục An Nhiên cũng đã cùng với chú Trương đi đón Kỷ Linh. Buổi sáng 9 giờ bắt đầu, khách khứa đã lục tục kéo đến. Lục An Nhiên là thành viên ưu tú mới của thành phố S cũng vẫn luôn hàn huyên trò chuyện với mọi người. Yếu hội bắt đầu từ 2 giờ chiều đến 7 giờ tối sẽ kết thúc, trong khoảng thời gian này, Lục An Nhiên cũng đã chuẩn bị xong tinh thần hứng chịu một mẻ.

Lục An Nhiên ở phía trước chiêu đãi khách mời, hai vợ chồng Lục Quân Phong ở bên cạnh cô, thông báo với khách mời thân phận của cô, giới thiệu các quan chức có mặt mời cho Lục An Nhiên.

Mà Lục Kiếm Hào và Kỳ Nhu dưới sự thông báo của người hầu hai người cùng rời khỏi không gian bữa tiệc mà đi lên thư phòng lầu hai, trong thư phòng, Long Ngọc Tinh đoan chính ngồi trên sofa tiếp khách, a Sâm đứng ở bên cạnh.

“Long thiếu, thật sự thất lễ vì không thể đón tiếp từ xa được!” Lục Kiếm Hào cười, đôi tay ôm quyền chấp trước người.

“Ông nội Lục nghiêm trọng quá rồi.” Long Ngọc Tinh dương dương khoe miệng: “Hôm nay là sinh nhật của bác gái, con tới đây là để tặng quà!”

“Cái này...” Kỳ Nhu cũng ngây ngẩn, vội vàng phát tay: “Làm sao có thể để Long thiếu phí tâm chứ?” nếu như là sinh nhật của Lục Kiếm Hào, Long thị biểu đạt một chút có thể nói là đạo lý đối nhân xử thế và lợi ích thương nghiệp, nhưng mà sinh nhật của bà cái gì đó... thật sự không cần Long thị phí tâm như vậy!

“Cũng không được xem là phí tâm gì...” Long Ngọc Tinh cho a Sâm một ánh mắt.

A Sâm gật đầu một cái từ trong túi áo vest lấy ra một bì thư hai tay đưa đến trước mặt Kỳ Nhu: “Phu nhân, xin mời nhận cho!”

“Cái này...” Kỳ Nhu nhìn sang Lục Kiếm Hào, nhìn thấy ông gật đầu, Kỳ Nhu liền tiếp nhận: “Thật sự khiến Long thiếu phí tâm rồi!” ngón tay ma sát bì thư, bên trong hình như là một tấm card cứng, Kỳ Nhu cũng có chút hiếu kỳ: Chi phiếu? Chắc là không phải... thiệp mời? không nghe nói Long thị sẽ tổ chức yến hội gì mà...

“Bác gái mở ra xem thử đi!” Long Ngọc Tinh nhìn Kỳ Nhu, anh dám khẳng định phần lễ vật này của anh có thể bỏ xa tất cả những món quà của khách khứa ngày hôm nay mang đến!

“Ồ...” Kỳ Nhu cười mỉm, mở bì thư ra, một bức ảnh hiện ra trước mắt, Kỳ Nhu đem tấm ảnh cầm trên tay xem, đây là một bức ảnh hồ bơi, trong bức ảnh có một đôi tình nhân khoảng cỡ hơn 20 tuổi đang ôm nhau, đằng sau họ là một cảnh hoang dã xa xa xuất hiện một ốc đảo, toàn bộ khung cảnh tràn đầy phong cách kỳ lạ. Chỉ nhìn qua một cái, Kỳ Nhu liền ngây ngẩn, ánh mắt của bà không thể dời khỏi góc chụp bên phải phía dưới bức ảnh, ở góc bên phải tấm ảnh, bóng dáng của một người đàn ông vô tình nằm trong khung ảnh, quần áo rách rưới, đầu tóc hỗn loạn, nhưng những thứ này cũng không thể che lấp đi nét anh tuấn trên khuôn mặt, người này ngòm xồm trên mặt đất, hình như đang nhặt cái gì đó, Kỳ Nhu cẩn thận nhìn thật kỹ hình vẽ mơ hồ dưới đất, sau khi nhìn kỹ càng, bà liền thêm tin tưởng thân phận của người đàn ông này: “Anh Hạo... là anh Hạo...”

“Cái gì?” Lục Kiếm Hào nghe thấy Kỳ Nhu gọi lên cái tên đó liền ngây ngẩn mạnh mẽ đứng dậy từ vị trí chủ vị: “Tiểu Nhu, nhanh! Mau đưa đây cho ta xem! Nhanh!”

“Được.” Kỳ Nhu ngấn nước mắt gật đầu, đưa bức ảnh cho Lục Kiếm Hào, tay của bà vẫn luôn run rẩy, bà không thể khống chế được loại cảm giác này, người chồng mà bà tìm kiếm 20 năm cũng đã đợi 20 năm! Những lời Kỳ Nhu muốn nói có rất nhiều, nhưng bà không thể phát ra âm thanh nào, không thể nói chuyện, quá nhiều lời để nói, quá nhiều cảm xúc muốn biểu đạt, ngược lại khiến bà không thể mở miệng.

“Quân Hạo, là Quân Hạo của ta! Hai tay Lục Kiếm Hào run rẩy, từ ái mà chạm liên tục vào bóng dáng trên bức ảnh: “Long thiếu... bức ảnh này là...”

“Là ngoài ý muốn mà có được, địa điểm chụp ảnh thuộc địa phận nước Ả Rập, thời gian là 3 năm trước.” Long Ngọc Tinh nói tiếp: “Con đã phái người đi tìm, nhận được tin tức con liền lập tức thông báo cho người.”

“Cảm ơn... cảm ơn...” âm thanh không kiềm chế được sự run rẩy nói tiếng cảm ơn, bà biết là anh Hạo của bà sẽ không chết mà, tuyệt đối sẽ không chết!

“Cảm ơn Long thiếu!” trong lòng Lục Kiếm Hào nghĩ đến em trai của mình, nếu như ông nói cho Lục Kiếm Phong, bên phía nhà nước cũng sẽ hỗ trợ phái thêm người đi tìm kiếm, đến lúc đó cơ hội tìm kiếm được nhất định sẽ càng lớn hơn.

“Ông nội Lục, tuyệt đối không được thông báo cho bên Đế Đô!” Long Ngọc Tinh vừa nhìn liền biết được suy nghĩ của Lục Kiếm Hào: “Ông vẫn luôn ở thành phố S nên không thể biết được tình thế ở bên Đế Đô, thế lực đó đã thâm nhập vào trong quân đội, cho nên không thể tiết lộ tin tức qua đó!”

“Chuyện này...” Lục Kiếm Hào ngây ngẩn: “Long thiếu làm sao biết được là ai?”

“Chỉ cần con muốn biết!” không phải Long Ngọc Tinh ba hoa chích chòe, phàm là những chuyện liên quan đến Lục An Nhiên, anh cũng phải điều tra cho thật rõ ràng: “Ông nội Lục, tuyệt đối không được để tin tức truyền ra ngoài.”

“Được!” Lục Kiếm Hào gật đầu thật mạnh.

“Bác gái, chuyện này chỉ có hai người biết là được, ngay cả An Nhiên và con nuôi của người cũng không được nói, càng ít người biết được, ông ấy càng an toàn hơn!” Long Ngọc Tinh trầm giọng nói.

“Tôi biết rồi.” Kỳ Nhu tuyệt đối không lấy tính mạng của chồng bà ra đánh cược, thật không dễ dàng gì mới có tin tức của ông ấy, bà tuyệt đối sẽ giữ thật kỹ bí mật này.

“Vậy con xin cáo từ trước đây.” Long Ngọc Tinh đứng dậy.

“Long thiếu không ở lại cùng nhau dùng cơm sao?” Lục Kiếm Hào khách khí hàn huyên, việc tìm con trai còn phải dựa vào Long thị, trong lòng của ông đã xem Long Ngọc Tinh như ân nhân của mình.

“Không cần đâu.” Long Ngọc Tinh lắc đầu, anh không muốn xuất hiện trước Lục An Nhiên với bộ dạng này: “Thứ nhất là không muốn tiết lộ bản thân trước nhiều người. Thứ hai là bên trung tâm mua sắm còn công chuyện con vẫn chưa làm xong. Lần này đến đây chỉ là để tặng lễ vật mà thôi!”

“Như vậy à!” Lục Kiếm Hào cũng biết, trên báo cũng có đăng, những khi Long thiếu xuất hiện đều mang theo mặt nạ: “Tiểu Nhu, con tự mình tiễn Long thiếu đi!”

“Vâng thưa ba!” Kỳ Nhu gật đầu, đem nước mắt trên má lau đi, hạnh phúc đến quá đột ngột, bà cảm thấy dường như bản thân vẫn còn như đang nằm mơ: “Long thiếu xin mời đi bên này.”

“Làm phiền bác gái rồi!” Long Ngọc Tinh gật đầu, dưới sự chỉ đường của Kỳ Nhu lại theo cửa sau đi ra. Tiễn Long Ngọc Tinh xong, Kỳ Nhu vẫn còn cảm thấy có chút không dám tin loại cảm giác như lạc vào mộng cảnh. Bà muốn khóc lớn một trận, muốn cười lớn một lần, nhưng lúc này không phải lúc! Bà mạnh mẽ áp chế loại tình cảm đang cuộn cuộn trong lòng, lúc muốn đóng cửa sau lại, một bàn tay to lớn liền ngăn lại hành động của Kỳ Nhu.

“Hửm?” Kỳ Nhu không hiểu nhìn người đàn ông ngoài cửa, người đàn ông này là người lúc nãy đứng bên cạnh Long Ngọc Tinh...

“Phu nhân, thiếu gia bảo tôi nhắc nhở bà, phải cẩn thận đứa con nuôi của bà, thiếu gia có điều tra qua thông tin cá nhân của anh ta nhưng lại không tra được cái gì, người này không đơn giản!” a Sâm nói xong những lời trước khi lên xe mà Long Ngọc Tinh đã nói: “Còn có cái này.” A Sâm đem một chiếc hộp to bằng bàn tay đưa đến trước mặt Kỳ Nhu: “Đây là lễ vật mà Long thiếu tặng cho tiểu thư Lục An Nhiên, bởi vì Long thiếu không tiện ra mặt, vì thế hi vọng phu nhân có thể chuyển gium.”

“Ồ, vâng.” Kỳ Nhu nhận hộp quà, nhẹ nhàng mở ra, một sợi dây chuyền xuất hiện trước mặt, sợi dây làm bằng bạc, mặt dây chuyền thiết kế một con thiên nga đậu trên mặt hồ, trên đầu của con thiên nga còn có một cái vương miện, mà trên cánh của nó lại có khắc hai chữ nhỏ “An Nhiên” như nước chảy mây trôi. Chỉ cần nhìn qua, Kỳ Nhu dám khẳng định sợi dây chuyền này có giá trị không hề nhỏ, bà nhìn a Sâm, một suy nghĩ lảng vảng ở trong đầu nhưng lại không tiện nói ra, chỉ là nở nụ cười hiền từ nói lời cảm ơn: “Tôi thay mặt An Nhiên cảm ơn Long thiếu!”

“Ừm.” A Sâm dương dương khước miệng, gật đầu chào hỏi, liền quay người từ từ chạy đi, Long thiếu vẫn đang đợi ông, ông phải nhanh lên mới được.

Kỳ Nhu đem cửa sau đóng lại, tựa lưng vào cửa, bà đánh giá hộp lễ vật trong tay, vì sao Long thiếu lại vì Lục thị làm nhiều chuyện như vậy? Lại là vì sao phải tặng cho An Nhiên đồ vật đắt giá như vậy?

Chẳng lẽ Long thiếu nhìn trúng An Nhiên rồi sao?

Loại ý nghĩa này khiến cho Kỳ Nhu cảm thấy sợ hãi, An Nhiên chẳng qua chỉ mới 15 tuổi, mặc dù nhìn qua Long Ngọc Tinh rất đẹp trai, nhân phẩm đoan chính, tuổi tác so với Lục An Nhiên cũng tương đương, nhưng Long Ngọc Tinh là người kế thừa Long thị, Kỳ Nhu lo lắng với tính cách của An Nhiên sẽ không thích hợp sống trong gia đình có bối cảnh như vậy, bà cũng không hi vọng An Nhiên sẽ gả đến một nơi ngư long hỗn tạp như ở Đê Đô.

Kỳ Nhu nắm chặt tay lại, đem hộp lễ vật để vào trong túi xách bên người, hay là... hộp lễ vật này vẫn là không nên đưa cho An Nhiên thì hơn... hoặc là bà tìm cơ hội trả lại càng tốt hơn!

Trong lòng Kỳ Nhu tự có chủ ý, liền nhắc chân hướng sảnh trước mà đi, yến hội hôm nay là vì sinh nhật của bà mà tổ chức, bà không thể rời khỏi lâu như vậy.

Mà sau khi Kỳ Nhu rời khỏi không lâu, từ một góc không xa Lư Nguyệt và em gái bà ta Lư Phương chui ra, hai chị em bọn họ vốn dĩ định kiếm một nơi nào đó không có người hàn huyên vài câu, liền không nghĩ là sẽ nhìn thấy một màn “trộm người” này của Kỳ Nhu! Nhìn “gian phu” mà Kỳ Nhu yêu thích tặng hộp lễ vật đó! Lại còn giấu vào trong túi xách, thật sự là trơ tráo không biết nhục!

“Bình thường ăn mặc quần áo lụa là, tỏ ra băng thanh ngọc khiết, thì ra lại trơ tráo không biết nhục như vậy!” Lư Phương hừ lạnh nói: “Ta khinh!”

“Hừ!” Lư Nguyệt hừ lạnh: “Loại người như vậy làm sao có thể làm con dâu trưởng của Lục thị được chứ!”

“Chính là như thế! Chị, nữ chủ nhân của Lục thị này đáng lẽ phải là chị mới phải chứ! Từ Liên Tâm kia cũng chỉ là phế vật, Kỳ Nhu này lại là người không giữ đạo phu thê đến không cần mặt mũi, chị làm dâu ở trong một gia tộc dơ bẩn như thế này cũng thật khổ cho chị rồi!” Lư Phương nói.

“Hừ!” Lư Nguyệt nghe những lời Lư Phương nói, lập tức cũng cảm thấy lời của em gái nói cũng rất đúng, mặc dù bọn họ không nghe thấy đôi “gian phu dâm phụ” nói gì, nhưng bà ta đoán rằng chính bản thân cũng biết được 8 9 phần 10 rồi, loại đề tiện này ở cổ đại chính là gãy rách, nên bị bắt chôn sống! Loại kỹ nữ này tại sao còn có thể ở lại Lục thị chứ? Dựa vào cái gì mà ở trong Lục gia?

“Chị!” Lư Phương cầm điện thoại của mình lật xem hai bức ảnh chụp được, trong ảnh Kỳ Nhu quay mặt ra cửa, ngoài cửa rõ ràng có bóng dáng một người đàn ông, bởi vì góc nhìn bị che khuất nên không nhìn kỹ được khuôn mặt người đàn ông đó, trùng hợp là chính vì như vậy, liền trở nên thần bí hơn, mang theo một cỗ hương vị tình cảm ám muội của phụ nữ khi yêu: “Em nghĩ biện pháp tung những bức ảnh này ra để cho tất cả những khách mời ở đây nhìn xem, để cho mọi người hiểu rõ Kỳ Nhu là loại người như thế nào!”

“Được!” Trong mắt Lư Nguyệt lướt qua một tia vui sướng, thù hận bị Kỳ Nhu chèn ép bao nhiêu năm nay, bà ta cuối cùng cũng có cơ hội trả lại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Kỷ Linh ủy khuất, cùng kết thân gia

“An Nhiên, An Nhiên!” Kỷ Linh từ từ chạy đến bên cạnh Lục An Nhiên, trong lòng ôm một hộp quà khoảng cỡ 10 phân được gói giấy màu bên ngoài nói: “Có phải mình ăn mặc có hơi tùy tiện không..”

“Vẫn được... mà...” Lục An Nhiên đánh giá Kỷ Linh từ trên xuống dưới, hôm nay Kỷ Linh mặc một bộ váy liền màu xanh bạc hà, mái tóc dài trên đầu được buộc thành một củ hành, toàn thân tràn đầy hơi thở của thanh xuân.

“Nhưng mà... mình thấy tất cả mọi người đều mặc những bộ lễ phục rất đẹp...” Kỷ Linh bĩu môi, một đôi mắt nhìn quanh bốn phía, trong lòng có chút tự ti của bản thân, cảm giác bản thân không hề phù hợp với khung cảnh sang trọng như vậy.

“Ừm... nếu như thân hình của hai đứa mình không kém nhau lắm, mình còn có thể đem lễ phục chưa mặc qua cho cậu, nhưng mà...” Lục An Nhiên có chút xin lỗi nhìn tứ chi của Kỷ Linh nói: “Sợ là số đo không hợp cho lắm...” hôm nay thật sự là do sai lầm của cô, hoàn toàn quên mất là Kỷ Linh không có lễ phục.

“Ồ...” Kỷ Linh bùm má một bộ đáng ủy khuất: “Mình cũng chỉ hơi mập một chút thôi... là do An Nhiên cậu quá ốm thì có...” cô giảm cân là được chứ gì... cô nhất định phải cố gắng giảm cân!

“Mình cũng không ốm.” Lục An Nhiên kéo tay của Kỷ Linh áp lên hai má cô: “Cậu xem hai má mình cũng có thịt như là má phúng phính của em bé vậy.”

“Chỉ là mặt cậu có chút thịt thôi, cậu nhìn xem eo cậu nhỏ như vậy...” Kỷ Linh dùng tay bắt lấy eo của Lục An Nhiên đo thử: “Rõ ràng một chút thịt thừa cũng không có!”

“Ha ha ha!” Lục An Nhiên tránh né: “Nhột quá, nhột quá!”

“Thì ra cậu sợ nhột à!” Kỷ Linh có thể được xem là đã bắt được nhược điểm của Lục An Nhiên, liền tiếp tục dùng sức: “Cậu có phục không! Cậu có phục không!”

“Phục! Ha ha ha! Phục! Phục... Ha ha ha... mình, mình phục rồi!” Lục An Nhiên cầu xin tha, cô thật sự rất sợ nhột nha!

“An Nhiên!” Kỷ Nhu vừa quay về liền nhìn thấy An Nhiên đang cùng với một cô gái náo loạn thành một đoàn liền lên tiếng chặn lại: “Trước tiên đừng nghịch nữa.”

Nhìn thấy có người ngăn lại, Kỷ Linh cũng lập tức thu hồi tay.

“An Nhiên à!” Kỷ Nhu vỗ vỗ tay của Lục An Nhiên: “Nhiều khách khứa ở đây như vậy, đừng nghịch ngợm như vậy nữa!”

“Ừm...” Lục An Nhiên gật đầu: “Con biết rồi mẹ...”

Kỷ Linh nghịch ngợm le le lưỡi: “Di à, người đừng trách tội An Nhiên... là con không tốt...”

“Con là?” Kỷ Nhu nhìn Kỷ Linh, không biết vì sao, nhìn thấy bộ đáng của Kỷ Linh, Kỷ Nhu vẫn cảm thấy có chút quen thuộc.

“Con chào di, con là Kỷ Linh.” Kỷ Linh cảm thấy vật bên cạnh lên nói: “Chúc di sinh nhật vui vẻ, chúc người càng ngày càng đẹp!”

“Cảm ơn!” Kỷ Nhu cười nhận lấy lễ vật, lại ngắm nhìn dung mạo của Kỷ Linh lần nữa, thật sự cảm thấy có chút quen mắt... .

“Mẹ?” Lục An Nhiên nhìn thấy ánh mắt Kỷ Nhu có chút ngây ngẩn, liền vươn tay đẩy khuỷa tay của bà vài cái.

“Ồ...” Kỷ Nhu hồi thần cười: “Không sao, các con cứ nói chuyện đi, mẹ đi qua bên kia một chút!”

“Ừm, được!” Lục An Nhiên gật đầu kéo tay Kỷ Linh qua: “Kỷ Linh mình mang cậu đi ăn đồ ăn ngon!” đầu bếp lần này đều trải qua sự lựa chọn kỹ càng của cô, tay nghề cũng là đỉnh nhất. Lần trước tham gia vào yến hội của Long thị, Lục An Nhiên đích thân thưởng thức những món ăn ngon đến như vậy, lần này vào sinh nhật của Kỷ Nhu, Lục An Nhiên tự nhiên sẽ đối với mâm đồ ăn càng thêm chú ý.

Vô luận là rượu ngon hoặc thức ăn, ngay cả đến bánh ngọt tráng miệng, mỗi loại đều do đích thân Lục An Nhiên thử qua, để tạo điều kiện cho Lục An Nhiên ném thử, tất cả thức ăn của ngày hôm nay đều là đồ chay. Đây cũng là thuận tiện cho Lục An Nhiên đưa ra khái niệm chế độ ăn uống mới của cô.

Ăn một miếng bánh kem nhỏ, Kỷ Linh hạnh phúc nhắm mắt lại: “Thật là ngon!” ngọt mà không ngấy, một cổ hương thanh mát lan tỏa trong miệng, thật sự là mỹ vị mà trước đây chưa từng được thưởng thức qua.

“Đúng không!” Lục An Nhiên đắc ý cười, lại cầm lên một khối bánh kem nhỏ: “Há miệng, lại cho cậu ném thử cái này, đây là trà xanh, giải dầu mỡ ăn rất ngon!”

“Được thôi!” Kỳ Linh há miệng ra, một ngụm cắn lấy miếng bánh kem nhỏ đó: “Cái này thật là ngon!” Kỳ Linh hoàn toàn đem quyết tâm giảm cân lúc nãy trong lòng ném ra sau đầu: “Còn có cái nào ăn ngon không?”

“Còn ăn còn ăn!” Lục An Hồ đột nhiên xuất hiện, dùng tay bóp lấy hai má phúng phính của Kỳ Linh: “Đều tròn thành cái dạng này rồi, còn ăn!”

“Đau quá... đau quá! Đau quá!” Kỳ Linh kêu đau vài tiếng, thu hồi lại bàn tay đang vươn tới cái bàn dài đặt bánh kem, dùng lực đập vào tay của Lục An Hồ.

“Hừ!” Lục An Hồ thu tay lại nói: “An Nhiên, em cũng không trông chừng cậu ấy một chút, em nhìn cậu ấy tròn như vậy!”

“Lục An Hồ!” Kỳ Linh giống như một con hổ con đang nhe nanh múa vuốt vung nắm tay lên: “Đề bẹp cậu nha!”

“Hai người các anh thật là!” Lục An Nhiên bắt đầu đi lắc đầu: “Sao hai người các anh lại cứ thích đấu võ mồm thế!”

“Là do cậu ấy ăn hiếp mình mà!” Về mặt Kỳ Linh tràn đầy ủy khuất: “Cậu ta cùng Tần Thư Mặc vẫn luôn chê cười mình mập!”

“Vậy cậu ăn ít lại đi!” Lục An Hồ nói, mỗi lần nhìn thấy hai má tròn trịa của Kỳ Linh anh lại cứ muốn xoa nắn vài cái sau đó trêu chọc một chút, giống như một con mèo mập mạp, luôn khiến cho người ta muốn đùa giỡn.

“Hừ! Cậu ăn hiếp mình! Mình không nói với cậu nữa!” Kỳ Linh không vui bĩu môi, nơi đây nhiều đồ ăn ngon như vậy còn bảo cô giảm cân, đây... đây không phải là làm khó người khác sao! Nhưng Kỳ Linh cũng biết bản thân vô lý, vì thế trốn ra sau lưng của Lục An Nhiên chỉ để lộ ra một cái đầu tròn trịa lên lên nhìn qua.

“Haizz!” Lục An Nhiên lắc đầu nói: “Kỳ Linh, hôm nay cậu cứ ăn thoải mái đi, những món ăn hôm nay đều là đồ chay, bánh ngọt cũng có hàm lượng chất béo rất thấp, cậu chỉ cần ăn nhiều một chút, ngày mai lại giảm cân là được!”

“Ừm!” Kỳ Linh gật đầu thật mạnh: “Ngày mai khẳng định sẽ giảm cân!”

“Phụt...” Lục An Hồ cười phụt một tiếng sau đó quay đầu đi: “Ngày mai lại ngày mai, ngày mai đến bao giờ!”

“Cậu!” Kỳ Linh tức giận từ sau lưng Lục An Nhiên chạy ra sau đó giẫm một phát thật mạnh lên chân Lục An Hồ, sau đó lại nhanh chóng quay lại núp sau lưng Lục An Nhiên.

“A!” phía trước chân Lục An Hồ phát đau, vội vàng lùi về sau hai bước: “Kỳ Linh chết tiệt! Còn dám giẫm mình!”

“Hai người các cậu đừng nháo nữa! Hôm nay khách khứa rất nhiều, đừng để người khác nhìn mà chê cười!” Lục An Nhiên cũng đã cạn lời với hai người này: “Còn có!”

Lục An Hồ nghe xong lời Lục An Nhiên liền gật đầu, anh không thể tăng thêm phiền phức cho Lục An Nhiên. Mà Kỳ Linh cũng không nói thêm gì nữa, hôm nay thân phận của cô là khách mời, gây ra họa liền thảm!

“Bắt đầu từ ngày 1 tháng 10 ngày đầu tiên đi học sau khai giảng, An Hồ anh phải bảo vệ Kỳ Linh cho thật tốt!” Lục An Nhiên mở miệng nói, cô không dám tin Sở Dao sẽ thành thật như vậy!

“Mình không cần cậu ta bảo vệ!” Kỳ Linh nói, tự bản thân cô sẽ cẩn thận một chút.

“Không được!” Lục An Nhiên mở miệng liền cự tuyệt: “Kỳ Linh, trước khi vỡ kịch sân khấu kết thúc, Lục An Hồ sẽ luôn bảo vệ cậu!”

“Ừm...” Kỳ Linh nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lục An Nhiên, cũng hiểu rõ sự quan tâm của An Nhiên đối với cô, nên cũng không nói thêm gì nữa, liền dùng ánh mắt lên nhìn qua Lục An Hồ cũng đang nghiêm túc, sau đó âm thầm cúi đầu xuống, nhìn bộ dạng vẫn là nên ngoan ngoan nghe lời thì hơn.

“An Nhiên!” một âm thanh của con gái vang lên, Lục An Nhiên theo hướng âm thanh phát ra mà nhìn qua, nhìn thấy Lục An Hân cùng Sở Dao đang cùng nhau đi tới.

“Kế hoạch bảo vệ từ giây phút này bắt đầu!” Lục An Nhiên dùng âm thanh chỉ ba người bọn họ có thể nghe được.

“Nhận lệnh.” Lục An Hồ không vết tích gật đầu, vươn tay liền đem Kỳ Linh bảo vệ sau lưng, thể hiện ra hành động của một người bảo vệ.

Kỳ Linh nhìn Lục An Hồ ở trước mặt, nhìn bóng lưng anh, trong khoảnh khắc cô cảm thấy trái tim mình đập có chút loạn nhịp.

“Chỉ họ, Sở Dao!” Lục An Nhiên phủ lên nụ cười chiều bái của mình cười nói: “Hai người qua đây từ lúc nào thế, vẫn luôn bận rộn nên không nhìn thấy hai người, thật sự tiếp đãi không chu đáo mà!”

“An Nhiên, mọi người đang nói chuyện gì thế? Vui vẻ như vậy!” Sở Dao nhìn thấy Lục An Nhiên nói chuyện vui vẻ với Kỳ Linh trong lòng lướt qua một tia khó chịu.

“Không nói gì cả!” Lục An Nhiên cười nói: “An Hồ, anh dẫn Kỳ Linh đi ra ngoài dạo đi, đây là lần đầu tiên cậu ấy đến Lục gia.” Lục An Nhiên vốn

không hề muốn để Sở Dao tiếp xúc với Kỷ Linh nhiều hơn.

“Mình cũng là lần đầu tiên tới Lục gia đó! Mình cũng đi cùng nhé!” Sở Dao mở miệng nói.

“Vẫn là không nên thì tốt hơn!” Lục An Nhiên ngoài cười trong không cười nói: “Ông nội mình không thích cậu lắm, nếu như đụng phải...”

“...” về mặt Sở Dao lúc xanh lúc trắng, bởi vì chuyện này nên à ta không nhắc với Lục An Nhiên dẫn à đến mà là trực tiếp đi tìm Lục An Hân.

“Ông nội chị không thích em?” Lục An Hân nhìn Sở Dao, chuyện này cô ta không hề hay biết.

“Là ông nội Lục hiểu lầm em thôi!” về mặt Sở Dao tràn đầy vẻ ủy khuất: “Lần này cũng hi vọng là có thể phá giải sự hiểu lầm này.”

“Vậy sao?” Lục An Nhiên miết miết khóe môi.

“Vậy anh dẫn cậu ấy đi dạo nhé.” Lục An Hô kéo Kỷ Linh hướng một bên khác đi qua.

Nhìn Lục An Hô cùng Kỷ Linh rời đi, Lục An Nhiên quay đầu nhìn Lục An Hân và Sở Dao: “Khách mời còn rất nhiều, em còn phải đi tiếp đãi bọn họ, chị họ An Hân và Sở Dao hai người tùy tiện nhé!” dứt lời liền nhắc chân trực tiếp rời khỏi, hôm nay là sinh nhật của Kỷ Nhu, cô không muốn gây chuyện, hai người này không phải ngọn đèn cạn dầu, cô vẫn nên tránh đi là tốt hơn.

Lục An Nhiên sau khi rời khỏi Lục An Hân và Sở Dao liền đi gặp Lục Kiếm Hào, mà bên cạnh Lục Kiếm Hào còn có vài người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, nhìn bộ dạng có lẽ là những người cùng hợp tác làm ăn với Lục Kiếm Hào.

Lục Kiếm Hào nhìn thấy đứa cháu gái mà ông yêu thương nhất liền mở miệng gọi: “An Nhiên qua đây! Chào hỏi các chú các bác đi!”

“Dạ!” Lục An Nhiên tràn đầy nụ cười nơi khóe môi đi đến bên cạnh Lục Kiếm Hào: “Chào các chú các bác!”

“An Nhiên, thật sự là con càng ngày càng xinh đẹp nha!” người tiếp lời chính là thương nhân thành phố A, tổng giám đốc của Vinh thị, Vinh Thiên.

“Chú Vinh, đã lâu không gặp! Người càng ngày lại càng trẻ ra, lúc này An Nhiên không nhận ra chú nữa!” Lục An Nhiên miệng ngọt nói.

“Ha ha ha! Lục lão à! Cháu gái này của ông thật sự là bảo bối nha!” Vinh Thiên cười nói, từ chuyện lần trước ký hợp đồng ông liền biết Lục An Nhiên này không phải là người bình thường.

“Ha ha ha! Đúng đó!” Nhạc Vĩ Hải vẫn luôn đứng bên cạnh Lục Kiếm Hào nói: “Con trai tôi mới du học từ nước ngoài về, hay là chúng ta kết mối thông gia cũng không tệ đó!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Bắt đầu tranh cãi, nghe lời phê bình

Nghe thấy lời của Nhạc Vĩ Hải, lại nhớ lại ngày đó gặp Nhạc đại thiếu gia, Lục An Nhiên cảm thấy một trận buồn nôn.

“Nhạc lão đầu à mấy ngày nay ông nằm mơ thật đẹp đó!” Vinh Thiên mang theo một tia trào phúng: “Con trai nhà ông như vậy cũng xứng sao?” thật nực cười! Ác danh của Nhạc đại thiếu gia ở thành phố S ông ở thành phố A còn nghe được, lại còn định cưới Lục An Nhiên? Nực cười!

“Vinh Thiên! Ông nói chuyện kiểu gì vậy!” nghe thấy câu nói của Vinh Thiên, Nhạc Vĩ Hải cũng tức giận mủi phần, con trai ông ta như thế nào? Không ra gì cũng là con trai của Nhạc Vĩ Hải hân! Sau lưng có Nhạc thị chống lưng, muốn cưới một người phụ nữ có gì khó chứ!

“Dù thế nào thì hai chú cũng không nên làm mất hòa khí!” Lục An Nhiên vội vàng ngăn lại: “Hòa khí sinh tài mà!”

“An Nhiên à, con nghe chú Vinh nói, cậu con trai đó của ông ấy, con ngàn vạn lần đừng suy nghĩ đến!” Vinh Thiên chỉ vào Nhạc Vĩ Hải nói.

“Ông!” Nhạc Vĩ Hải cau mày.

“Ngừng!” Lục Kiếm Hào cũng vội vàng hô ngừng: “Hôm nay mời hai người các ông tới đây là để tham gia yến hội, không phải là đến để cãi nhau đâu, An Nhiên tuổi vẫn còn nhỏ, người trẻ tuổi hiện nay không giống như chúng ta, bọn họ chú trọng tình yêu tự do, chồng của An Nhiên là do An Nhiên tự mình tìm kiếm!”

“Lục lão ông nói như vậy là không đúng rồi!” Nhạc Vĩ Hải nói: “Nhạc thị chúng tôi còn không thể sánh với cháu gái nhỏ nhà ông sao?”

“...” Lục An Nhiên nhin không được muốn tròn trĩnh mắt, sánh được mới có quý đó!

“Sánh được hay không cũng không phải tôi nói là được.” Trong lòng Lục Kiếm Hào cũng đã có chút không vui, loại bất tài vô dụng như vậy còn muốn cưới cháu gái của ông? Nằm mơ! Nhưng trong trường hợp như ngày hôm nay Lục Kiếm Hào cũng không thể làm như vậy: “Vẫn là nên đợi An Nhiên trưởng thành chín chắn hơn hãy nói!”

“Định ra hôn ước trước cũng không có vấn đề mà!” Nhạc Vĩ Hải vẫn là muốn làm xong chuyện này càng sớm càng tốt.

“Chú Nhạc, con đối với con trai chú nửa điểm hứng thú cũng không có!” Lục An Nhiên thật sự không thể nghe thêm nữa: “Hiện tại con chỉ muốn tập trung vào học tập và sự nghiệp, xin chú Nhạc đừng làm khó An Nhiên nữa.”

“Đây tại sao lại gọi là làm khó chứ?” Nhạc Vĩ Hải không vui, con trai ông ta thì sao! Nhìn trúng cô chính là phúc phần của Lục An Nhiên cô! Nếu như không phải nhìn thấy Lục gia càng ngày càng phát triển hơn, ông ta còn không muốn cô vào cửa đâu! Thật sự cho mặt mũi lại không muốn!

“Ông vẫn là nên ngừng lại đi! An Nhiên người ta cũng đã nói rồi, không có hứng thú với con trai ông, tại sao ông cứ phải cố gắng dán vào cơ chứ! Nếu cứ như vậy sẽ chẳng có ý nghĩa gì đâu!” một người đàn ông khác vẫn luôn không nói chuyện cũng mở miệng.

“Luu Phúc Sinh, ông đừng nghĩ tôi không biết ông có chủ ý gì, không phải ông cũng muốn được hưởng một chút lợi ích sao?” Nhạc Vĩ Hải cho Luu Phúc Sinh một cái liếc mắt: “Con trai tôi không có hi vọng, ông cũng không nên thay thế con trai kia của ông nói chuyện nữa!”

“Ông!” Luu Phúc Sinh nghe xong Nhạc Vĩ Hải nói hừ một tiếng, hôm nay ông thực sự là vì con trai mà đến, Lục thị ngày càng lớn mạnh, ông cũng có chút động tâm, nhưng lúc nhìn thấy Lục An Nhiên lần đầu tiên ông liền biết rằng, Lục An Nhiên này không phải người bình thường, con trai của ông không có phúc khí này, không xứng và cũng không thể niệm tướng, không phải ai cũng giống như Nhạc Vĩ Hải hần không tự lượng sức mình như vậy!

“...” Lục An Nhiên nhìn những trường bối này anh một câu tôi một câu cãi nhau âm ỉ không xong, thực sự là rất đau đầu, lại nhìn sang Lục Kiếm Hào, ông cũng là một vẻ mặt không vui, ánh mắt luu chuyển liên nghĩ ra một chủ ý, quay người liền chạy vào chính giữa nhà, cho người buông rèm xuống, mở ra màn hình chiếu, liền cầm micro lên thanh thanh cô hòng nói: “Kính thưa quý khách mời, chào mừng tất cả mọi người đã tham gia vào bữa tiệc này, tham gia vào bữa tiệc sinh nhật của quý bà Kỳ Nhu mẹ của tôi, tôi muốn đại diện cho mẹ của tôi và cả Lục thị chân thành gửi lời cảm ơn đến sự góp mặt của quý vị ngày hôm nay! Cảm ơn mọi người!”

Âm thanh của Lục An Nhiên ở sảnh trước Lục gia truyền lại, âm thanh của cô cũng dừng lại cuộc cãi vã của các trường bối mãi vẫn không ngừng, Lục An Nhiên đứng bên cạnh Sở Dao nhìn qua Lục An Nhiên, đáy mắt đều là hận ý và không vui, nếu hôm nay không phải là sinh nhật của Kỳ Nhu, phải tổ chức yến hội, sợ là cho đến hôm nay cô ta vẫn không thể bước ra khỏi cửa nhà, lệnh cấm cửa trước giờ, trời mới biết cô ta buồn chán đến mức nào! Và lại, cô ta còn lo lắng hãi hùng, nước không uống cơm không ăn, chính là sợ cái người tên Tưởng Hường Ân kia sẽ đến nhà thu tiền gì đó! Số tiền nhiều như vậy, cô ta không thể lấy ra được! Chưa nói đến cô ta lấy không ra, cho dù có thể lấy ra đi chẳng nữa, cô ta cũng sẽ không đưa. Bộ lễ phục đó là do Lục An Nhiên đặt, dựa vào cái gì đòi cô ta trả tiền! Phải biết rằng sau khi làm dở, cô ta đưa đi giặt còn phải tốn mấy ngàn tệ!

Sở Dao nhìn vào Lục An Nhiên được mọi người chú ý, bên tai toàn là những lời khen ngợi của mọi người, sự đồ kỵ như một mầm lửa sinh sôi nảy nở trong lòng á ta. Dựa vào cái gì? Lục An Nhiên kia chỉ là một tên ngốc vô dụng mà thôi! Người nên nhận được sự chú ý và những lời khen ngợi này đáng lý phải là á! Lục An Nhiên này chẳng qua chỉ là đầu thai trúng chỗ tốt hơn mà thôi!

Có gì ghê gớm cơ chứ! Hừ!

“Hôm nay là sinh nhật của mẹ tôi, tôi cũng chuẩn bị rất nhiều hình ảnh quý báu của mẹ tôi trong quá khứ muốn chia sẻ với mọi người! Mời quý vị đón xem!” Lục An Nhiên dương tay lên, màn hình lớn sau lưng liền lần lượt xuất hiện những tấm hình của Kỳ Nhu, cùng một đoạn phim ngắn được cắt ghép, trong đoạn phim có khung cảnh đám cưới với Lục Quân Hạo, có cảnh Lục An Nhiên tập tễnh tập đi được Kỳ Nhu dìu dắt. Khung cảnh thật đẹp dễ và ấm áp.

Luu Nguyệt nhìn màn hình đang chiếu phim, lại nhìn ở nơi không xa em gái Luu Phương đang chạy tới, sau đó còn vung vung chiếc điện thoại trong tay, gật đầu với Luu Nguyệt cười một cách đắc ý.

Luu Nguyệt nhận được tín hiệu của em gái cũng đắc ý dương dương khoe miệng cười: Kỳ Nhu, hôm nay tôi nhất định khiến cho bà thân bại danh liệt!

Kỳ Nhu nhìn lên màn hình, những ký ức của trước đây lại như hiện ra ngay trước mắt, trong đó có ký ức của bà, An Nhiên và anh Hạo! Cảm động và tưởng nhớ cùng lúc dâng trào trong lòng, trong vành mắt Kỳ Nhu tràn đầy giọt nước mắt hạnh phúc.

Nhìn thấy thời gian cũng vừa đúng, Lục An Nhiên trao một ánh mắt cho nữ hầu bên cạnh, nữ hầu này lập tức lấy bó hoa hồng làm bằng sô cô la ra đưa cho Lục An Nhiên, mà Lục An Nhiên cũng dùng hai tay tiếp nhận bó hoa hồng sô cô la, từng bước từng bước đi tới trước mặt của Kỳ Nhu dâng lên món quà của cô: “Mẹ, sinh nhật vui vẻ! Mặc dù ba không ở đây, nhưng con sẽ yêu mẹ gấp 2 lần thay cả phần của ba!”

Kỳ Nhu nhìn đứa con gái mà mình yêu thương, nước mắt lăn xuống bên má, hạnh phúc và cảm động dâng đầy trong lòng, là một người mẹ, hôm nay bà nhận được món quà đẹp nhất từ con gái. Là một người vợ, bà nhận được tin tức lên quan đến tung tích của người chồng đã mất tích nhiều năm. Ngày hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của bà trong vòng 12 năm trở lại!

“Cảm ơn! Cảm ơn bảo bối!” Kỳ Nhu tiếp nhận bó hoa hồng làm bằng sô cô la trong tay Lục An Nhiên, nhẹ nhàng hôn lên trán Lục An Nhiên.

Mọi người lập tức vỗ tay chúc mừng! Những người có mặt tại đây đều bị cảm động, lúc này một âm thanh không hòa hợp với không khí này từ trong đám người truyền ra: “Trời ơi!”

Mọi người nhất loạt nhìn qua thì thấy người phát ra âm thanh kinh ngạc này chính là Lưu Nguyệt đang chỉ lên màn hình vẽ mặt khủng hoảng, mọi người nhìn qua, liền cũng ngây ngẩn.

Trên màn hình lớn ba bức ảnh từ từ từng tấm từng tấm xuất hiện trước mắt mọi người, tấm đầu tiên là Kỳ Nhu đứng ở cửa sau Lục gia quay lưng lại với máy ảnh, cánh cửa khép một nửa rõ ràng là một người đàn ông, người này mặc một bộ đồ tây trang màu đen, không nhìn thấy mặt. Tấm thứ hai là người đàn ông này đưa cho Kỳ Nhu một hộp lễ vật lớn bằng bàn tay, Kỳ Nhu nhận lấy, loại hành động ái muội này bị ống kính chụp lại. Tấm thứ ba là cửa sau đã đóng lại, Kỳ Nhu lưng đối diện cửa, cẩn thận bỏ hộp quà vào trong túi xách của mình, giữa hai hàng mày mang theo một tia u buồn và một tia thần bí. Trong mắt của những khách mời, loại thần bí này cũng trở thành yếu tố ái muội không rõ, lúc này mọi người nhìn màn hình, lại nhìn sang Kỳ Nhu đã trở nên ngây ngẩn, trong mắt tràn đầy ý tứ khinh bỉ, vốn dĩ nghĩ rằng đây là người phụ nữ tốt đã chờ đợi người chồng mất tích đằng đằng 12 năm, ai lại nghĩ rằng đây chỉ là tàn hoa bại liễu, dơ bẩn. Một số nam khách mời còn nổi lên suy nghĩ không tốt, nếu đã như vậy, bản thân cũng có thể ném thử mùi vị của con dâu Lục thị nha... bộ dáng Kỳ Nhu nhu mềm, chỉ cần đứng ở nơi đó cũng có thể khiến cho lòng người nhộn nhạo, còn cho rằng đây là một người phụ nữ cương liệt mạnh mẽ! Nếu đã như vậy, bọn họ đã sớm hạ thủ rồi! Chẳng qua chỉ là một quả phụ cô đơn mà thôi! Hừ!

“Cái này... cái này thật sự là không thể xem được mà!” Lưu Phương nói: “Kỳ Nhu, thật không nghĩ bà lại là loại người như vậy!”

“Thật dơ bẩn!” không biết là phu nhân nhà ai trong đám người lạnh giọng nói.

Đám người từ khe khẽ nói dần dần biến thành nhỏ giọng nói chuyện với nhau, từng tiếng từng tiếng kia càng phát ra càng ngày càng khó có thể nghe lọt tai.

Lục Kiếm Hào nhìn vào bức ảnh, tự nhiên biết rằng đây là thời điểm mà Kỳ Nhu tiễn Long thiếu, lễ vật đó sợ cũng là do Long thiếu đưa cho. Con dâu của ông, mười mấy năm rồi, ông biết rõ cách làm người của Kỳ Nhu, cho dù là hôm nay ông không biết Kỳ Nhu đi tiễn Long thiếu bị người khác chụp trộm đi chẳng nữa, tuyệt đối cũng sẽ không tin Kỳ Nhu là loại người này.

Sắc mặt của Kỳ Nhu một trận trắng một trận xanh, hai tay trở nên lạnh lẽo, lời nói của những người xung quanh, giống như một con dao hung hăng cửa vào người bà, bà có thể lấy lễ vật từ trong túi xách ra thông báo với mọi người đây là món quà do người khác tặng cho An Nhiên, nhưng bà không thể.

An Nhiên chẳng qua chỉ mới 15 tuổi, nếu như để mọi người biết được có người trộm đưa lễ vật giá trị không nhỏ thông qua tay bà tặng cho An Nhiên, như vậy sẽ truyền lại những lời nói càng khó nghe hơn, ngoài ra, nếu như để người có tâm tư biết được đây là do Long thiếu tặng, như vậy chẳng thà để Lục An Nhiên phải chịu những lời đổ kỵ, phê bình cùng so sánh này, bà nguyện ý để bản thân bị nhục mạ mắng chửi là được rồi.

Chỉ cần tai họa không ập vào con gái bà, bà bị như thế nào cũng đều được!

“Mẹ...” Lục An Nhiên nhìn Kỳ Nhu, cô có chết cũng không tin Kỳ Nhu là người giống như tất cả những gì người ta đã nói, cô biết rõ Kỳ Nhu là người như thế nào, tất cả những chuyện này chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi, nhìn hình nói chuyện, chẳng qua chỉ là có người cố ý dàn dựng! Rốt cuộc người này là ai, có mục đích gì! Lục An Nhiên quét mắt nhìn khắp mọi người trong sảnh một vòng, quả nhiên đem ánh mắt dừng lại trên người Lưu Nguyệt và Lưu Phương: cùng với ánh mắt khinh bỉ không giống, Lưu Nguyệt và Lưu Phương nhìn nhau cười, đáy mắt hoàn toàn là đắc ý, hiển nhiên là đối với hiệu quả này thập phần vừa lòng. Mà trùng hợp là loại ánh mắt diễn ra trong thời gian ngắn ngủi này đã bị Lục An Nhiên thu hết vào đáy mắt.

Lưu Nguyệt! Hôm nay tôi nhất định sẽ không tha cho bà! Lục An Nhiên siết chặt nắm tay, bình thường đối đầu với một nhà Lục Quân An, Lục An Nhiên đều có thể nhắm một mắt mở một mắt, nhưng dám đánh chủ ý lên người Kỳ Nhu, cô tuyệt đối sẽ không buông tay!

Kỳ Nhu chính là nhược điểm của Lục An Nhiên, là miếng sườn mềm của cô, nếu đem Lục An Nhiên so sánh với con rồng đang chờ bay lên, thì Kỳ Nhu chính là chiếc vảy ngược duy nhất của cô.

Vảy ngược của rồng, đụng vào tất chết!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 122: Lấy lại công đạo, có người chống lưng

“Trong này nhất định có hiểu lầm!” Lâm Hạo Thịnh già vờ lo lắng giả bộ, trong lòng không nhịn được lớn tiếng khen ngợi, năm đó Lục Quân Hạo cô phụ mẹ của hắn, hôm nay chính là ngày phải trả giá.

Nhìn thấy tình trạng trước mắt càng ngày càng không tốt, lập tức có người soạn tin nhắn gửi cho Long Ngọc Tinh... Long thiếu, cậu bảo tôi giám sát, tôi thật sự là đang làm việc đó...

“Hiểu lầm? Có gì hiểu lầm chứ? Nếu như thật sự là hiểu lầm thì bảo bà ấy đưa hộp lễ vật ra liền được mà!” Lưu Phương nói.

“Đúng đó! Tôi cũng không tin chị dâu sẽ làm ra loại chuyện này! Chị dâu, chị mau mang hộp lễ vật ra đi! Mọi người nhìn thấy liền hiểu mà!” Lưu Nguyệt hừ tình giả ý nói.

“Luu Nguyệt, cô đừng diễn kịch nữa!” Từ Liên Tâm cũng không tin những tấm hình trên màn hình: “Những tấm ảnh đó nói không chừng là được cắt ghép, rốt cuộc hộp lễ vật đó có tồn tại hay không còn không chắc chắn! Nếu không có chứng cứ, mỗi người đừng có mà xem nào nhiệt rồi nói bừa!” tóm lại Kỳ Nhu mà bà biết là người phụ nữ si tình nhất trên thế giới này, Kỳ Nhu tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này!

“Lễ hộp đó có tồn tại hay không thì để bà ấy mang túi xách ra xem xét liền biết mà!” Luu Nguyệt nói.

“Đúng đó!” quần chúng liền có người phối hợp: “Giao túi xách ra là được! nếu không làm chuyện đáng xấu hổ thì cứ giao ra đi!”

Kỳ Nhu sững sờ dùng tay bảo vệ thật chặt chiếc túi xách của mình.

“Từng người các người được xem là gì! Cũng xứng đáng kiểm tra túi xách của mẹ tôi sao?” Lục An Nhiên lạnh giọng, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng liếc nhìn những người lớn tiếng nhất.

Có lẽ là do ánh mắt của Lục An Nhiên quá lạnh, hoặc là do không ai có thể nghĩ rằng Lục An Nhiên sẽ nói như vậy, hiện trường lập tức liền lặng xuống.

“Lục An Nhiên, bức ảnh này cũng là do cô đưa ra, đây cũng coi là đại nghĩa diệt thân rồi nhì!” Lục An Hân thì không sợ Lục An Nhiên, đây là thời cơ tốt nhất để cô ta báo thù, hiện tại nếu không hung hăng đập cho vài phát, lại còn phải đợi đến khi nào?

“Đại nghĩa diệt thân? Hơ hơ... hôm nay tôi thật sự phải đại nghĩa diệt thân rồi!” Lục An Nhiên nhìn sang Luu Nguyệt: “Chuyện ngày hôm nay, rõ ràng chính là có người ác ý vu oan giá họa, nếu để tôi điều tra ra là ai, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay!”

Đối diện với ánh mắt của Lục An Nhiên, Luu Nguyệt theo bản năng lùi về sau một bước, đó là loại ánh mắt gì? Băng lãnh, quyết tuyệt. Giống như ác quỷ từ dưới địa ngục bò lên, loại ác ý ngấp trời này khiến Luu Nguyệt có chút run rẩy. Cố ý trốn sau đám người, Luu Nguyệt tránh khỏi tầm nhìn của Lục An Nhiên, bất kể thế nào, hôm nay bắt buộc phải lật đổ Kỳ Nhu.

“An Nhiên!” lại nhìn thấy loại thần sắc này của Lục An Nhiên, Lục An Hô vội vàng đi lên nắm lấy tay Lục An Nhiên: “An Nhiên, anh sẽ luôn ở bên cạnh em! Đừng như vậy...” anh thật sự rất sợ khi Lục An Nhiên để lộ ra loại thần sắc này, loại ánh mắt giống như là tùy thời lúc nào cũng trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng đồng quy vu tận với những thứ mà cô không vừa ý, anh là người đã từng lần lộn giành giật sự sống cũng chưa từng nhìn thấy qua loại hận ý và quyết tuyệt này... anh thật sự rất sợ.

“An Nhiên!” Kỳ Linh cũng đi lên nắm lấy bàn tay còn lại của Lục An Nhiên, mặc dù cô vẫn không hiểu đầu cua tai nheo như thế nào, nhưng 1000% là cô vẫn sẽ đứng bên cạnh Lục An Nhiên. Và lại, ánh mắt của Lục An Nhiên thật sự có điểm đáng sợ, cô không cần An Nhiên như vậy...

Bị Lục An Hô và Kỳ Linh nắm cả hai tay, sát khí trong ánh mắt cô cũng dần dần tiêu tán.

“Không sai! Loại chuyện này Lục gia nhất định sẽ không nương tay!” Lục Kiếm Hào lạnh giọng nói.

“Ba!” nghe xong lời của Lục Kiếm Hào, Luu Nguyệt nghĩ rằng Lục Kiếm Hào cũng tin vào nội dung trong những bức ảnh, liền nhanh chân đi đến trước mặt của Lục Kiếm Hào: “Chị dâu làm ra loại chuyện mất mặt này, thực sự là làm nhục gia phong, ba nên...”

“Ba” một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, Lục Kiếm Hào chỉ cảm thấy bàn tay phải đau nhức, về mặt Luu Nguyệt không dám tin nhìn sang Lục Kiếm Hào, bên má trái của bà ta hẳn rõ vết bàn tay.

“Ngu xuẩn! đây rõ ràng là có người muốn hãm hại tiểu Nhu! Con đi theo thổi gió làm gì!” Lục Kiếm Hào mắng: “Còn không cút sang một bên!”

Luu Nguyệt run lấy bầy lui sang một bên, không dám hó hé thêm lời nào, chỉ là dùng một đôi mắt tràn đầy hận thù mà nhìn chằm chằm vào Kỳ Nhu. Dựa vào cái gì? Tại sao chứ? Lão già chết tiệt này lại thiên vị đến mức này! Bức ảnh rõ ràng như thế, chân tướng ở trước mắt, tại sao ông ta vẫn cứ tin tưởng con tiện nhân Kỳ Nhu kia!

“Những người có mặt ở đây nếu như có người bất mãn với Lục thị, cứ việc hướng vào tôi, cứ bắm lấy con dâu và cháu tôi có ý nghĩa gì?” Lục Kiếm Hào dùng âm thanh lạnh nhạt nói: “Mặc dù Lục Kiếm Hào tôi là người đã bước nửa bước chân vào quan tài, nhưng không đại biểu, con dâu của tôi phải chịu loại uy khuất này! Chuyện ngày hôm nay, Lục Kiếm Hào tôi tuyệt không nương tay! Nếu như để tôi biết được là người nào hãm hại tiểu Nhu, dù cho có phải lật đổ cả Lục thị, tôi cũng nhất định phải đòi lại công đạo!” âm thanh của Lục Kiếm Hào vang vọng khắp không gian sảnh trước, khí lực mười phần, mang theo sức uy hiếp, khiến cho những nam khách mời vừa mới nổi lên tà tâm phải thu hồi lại tâm tư. Lời của Lục Kiếm Hào hôm nay nói ra đã rất rõ ràng, Kỳ Nhu, không thể tùy tiện mà đụng vào... không cam tâm mà đem mắt nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp và đáng người thương của Kỳ Nhu đang đứng ở giữa sảnh tiệc, nhìn không được mà liếm liếm khóe miệng. Không đụng được, nhìn ngó còn có thể nhì! Thật sự là vu vật mà...

“Ông nội.” Lục An Nhiên nhìn sang Lục Kiếm Hào, trong mắt đều là tia cảm kích, hôm nay Lục Kiếm Hào đã nói rõ ràng lập trường của ông, cô có thể yên tâm giao Kỳ Nhu cho Lục Kiếm Hào chăm sóc, chuyện của hôm nay cũng dạy cho Lục An Nhiên một bài học, cho dù cô có nhẫn nhịn, không muốn để cho Kỳ Nhu gặp phiền phức, không muốn gây phiền phức cho Lục thị, nhưng vẫn luôn có người sẽ không thuận không theo mà chọc đến cô!

Cô vẫn luôn nghĩ rằng chỉ cần bảo vệ Lục thị luôn luôn bình yên là được, chỉ cần bảo hộ Kỳ Nhu thật tốt là được! Nhưng mà, cô không thể lo toan toàn bộ mọi việc, chính là giống như hôm nay, cô phát tin trên màn hình chiếu cư nhiên lại bị người khác cho những bức ảnh kia lên, mà cô lại một chút cũng đều không biết! Loại chuyện như vậy, tuyệt đối không thể phát sinh lần thứ hai!

Cô không thể cứ âm thầm chờ đợi thời cơ đến như vậy, cô đã nhẫn nhịn hết sức có thể, đổi lại chính là sự quấy nhiễu của những con người mang theo ác ý kia.

Nếu đã như vậy, vậy thì cô sẽ cho tất cả mọi người biết, những thứ mà Lục An Nhiên cô trân trọng, tuyệt đối sẽ không để những người khác nhòm ngó!

Hôm nay, cô nhất định phải giết gà dọa khỉ! Lưu Nguyệt, coi như bà xui xẻo! Lục An Nhiên lạnh lùng nhìn Lưu Nguyệt, lại quay qua nhìn Kỳ Nhu lần nữa: “Mẹ, có con ở đây, ai cũng đừng mong hãm hại mẹ!” Lục An Nhiên nắm lấy bàn tay dường như đang run rẩy của Kỳ Nhu: “Con đã từng nói, con sẽ thay phần của ba, yêu mẹ gấp đôi! Đừng sợ!”

“An Nhiên!” nhìn vào đôi mắt của Lục An Nhiên, Kỳ Nhu biết là tất cả những gì bà đã làm đều xứng đáng, bà có cô gái hiếu thuận như vậy, dù có phải chịu đựng những lời chửi bới thêm nữa thì thế nào? Bà chỉ mong con gái của bà suốt cuộc đời này không phải lo lắng! Chỉ cần như vậy là đủ!

“Thật nóng nực nha!” một âm thanh từ ngoài cửa lớn truyền đến, mọi người đều nhìn về hướng cửa ra vào, nhìn thấy Phụng Lập Hành mặc một thân tây trang màu trắng xuất hiện trước mặt mọi người: “Đều đang làm gì thế? Tại sao tôi lại cảm thấy không khí có chút căng thẳng nhỉ!” bên phải của anh là người quen của Lục An Nhiên – Tinh Hường Ân, không giống Phụng Lập Hành, trên người Tinh Hường Ân mặc một bộ tây trang màu đen, hai người đều là mỹ nam, hiện tại xuất hiện liền thập phần bắt mắt. Mà bên trái Phụng Lập Hành chính là vị hôn thê Hoàng Oanh, lúc này Hoàng Oanh mặc một bộ dạ phục màu trắng thanh nhã cao quý, cặp mắt kính và tóc đuôi ngựa quẽ mùa hoàn toàn bị lược bỏ, một mái tóc đen xõa trên vai, khí chất tiểu thư khuê các hoàn toàn được bày ra. Sau lưng ba người bọn họ còn có mười mấy vệ sĩ đi theo, phân thành hai hàng, trên tay mỗi người đều bưng một hộp quà không nhỏ.

Lục An Nhiên nhìn thấy Tinh Hường Ân, trong lòng vang lên tiếng lộp độp, lập tức lùi lại mấy bước trốn sau lưng Sở Dao, trong lòng âm thầm cầu nguyện ôn thần này ngàn vạn lần đừng nhìn thấy cô ta.

“Phụng thiếu!” người quen biết lập tức tiến tới chào hỏi trước, đây chính là Phụng thiếu của Phụng thị ở Đệ Đô đấy! Sau này rất có khả năng sẽ trở thành người kế thừa Phụng thị, nếu như hiện tại để lại ấn tượng tốt, nói không chừng sau này sẽ có tác dụng!

“Ừm.” Phụng Lập Hành tùy tiện đáp một tiếng, sau đó đi đến trước mặt Kỳ Nhu: “Bác Kỳ, chúc người sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn Phụng thiếu.” Kỳ Nhu cũng bị hiện trường này dọa cho một trận.

“Không cần cảm ơn, con cùng với con gái của bác có giao tình không tệ cũng là học trường của em ấy, lần này là thành tâm đến đây để chúc sinh nhật người, bác gái không cần khách khí.” Phụng Lập Hành cười nói.

“Bác Kỳ, chào bác! Con là Tổng giám đốc của chi nhánh trung tâm mua sắm Long thị ở thành phố S, con tên Tinh Hường Ân, cũng là bạn tốt của Lục An Nhiên con gái bác, bác cứ gọi con Hường Ân là được!” Tinh Hường Ân nắm lấy tay trái của Kỳ Nhu đặt ở bên môi, làm một cái lễ hôn tay.

“Tổng giám đốc của trung tâm mua sắm Long thị?” mọi người đều vô cùng kinh ngạc mà nghị luận liên hồi, chuyện này... chuyện này là như thế nào? Chẳng qua chỉ là sinh nhật của con dâu Lục thị, Long thị và Phụng thị cư nhiên phái người đến đều không nói, Phụng thị lại còn đích thân do Phụng thiếu đến đây. Chuyện này...

“Chào con!” Kỳ Nhu cũng hơi ngắc ngứ một chút, sau đó lịch sự mà cười một cái, không nghĩ là An Nhiên của bà lại có bản lĩnh như thế, lại quen biết nhân vật lớn cỡ này!

Lục An Nhiên nhìn Tinh Hường Ân và Phụng Lập Hành, không biết hai người này đến đây là để làm gì, cô không hề cảm thấy giữa ba người các cô có giao tình tốt gì!

“Hàng dọc bên trái là quà do Phụng thị đưa tới, hàng bên phải là quà do Long thị bổ sung thêm.” Tinh Hường Ân nói: “Mặc dù lúc sớm Long thiếu đã mang lễ vật qua đây, nhưng nghĩ trước ngó sau vẫn cảm thấy món quà đó có phần hơi nhỏ, hiện tại lệnh cho tôi qua đây bổ sung thêm lễ vật.” Âm thanh của Tinh Hường Ân không lớn nhưng lại vang vọng vào tai của toàn bộ những người có mặt ở hiện trường.

“Một chút tâm ý nhỏ tò lòng thành kính.” Phụng Lập Hành gật đầu cười nịnh.

“Vậy thật sự cảm ơn nhiều rồi!” Lục Kiếm Hào cười cảm ơn, Phụng thị và Long thị hôm nay thể hiện như vậy rõ ràng là chống lưng cho hai mẹ con Lục An Nhiên, sau này tốt rồi! Xem ai còn dám nhiều lời!

“Hả? người đàn ông trong ảnh này chắc là a Sâm rồi...” Phụng Lập Hành chỉ vào người đàn ông trên màn hình: “Chiếc đồng hồ đó có lẽ là của a Sâm.”

“Đúng, tôi cũng nhìn thấy anh ta vẫn luôn mang nó, thân hình cũng giống. Có lẽ chính là anh ấy!” Tinh Hường Ân gật đầu nói.

“Không biết là a Sâm trong miệng hai vị là?” Lục Quân An hỏi, đây rõ ràng là cơ hội tốt để lật đổ hai mẹ con Kỳ Nhu mà! Cố tình hai nhà Long-Phụng lại phái người đến quấy rối, ông ta thật sự không cam tâm!

“A Sâm là vệ sĩ bên cạnh Long thiếu.” Tinh Hường Ân nói: “Có thể là Long thiếu đã để a Sâm tới tặng lễ vật, kết quả bị người ta chụp trộm sau đó thêm mắm dặm muối vào rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Không được nhìn trộm, thì ra là bà

“Thì ra là như vậy!” quần chúng bưng tỉnh đại ngộ, nếu đã như vậy thì không có vấn đề gì nữa, bọn họ thật sự là đã hiểu lầm!

“Nếu như là Long thiếu tặc lễ, không cần thiết phải đi cửa sau chứ! Đến một cách quang minh chính đại không được sao!” Lưu Nguyệt không cam lòng khi mà một cơ hội tốt như vậy lại bị làm rối loạn, vì thế liền mở miệng nói, Lưu Nguyệt vừa mở miệng liền bị Lục Kiếm Hào hung hăng lườm một cái, Lưu Nguyệt lập tức im bặt.

“Đúng đó...” quần chúng lại gât đầu lần nữa, cho rằng lời nói của Lưu Nguyệt cũng có lý, trong lòng lại suy đoán không biết có phải là Kỳ Nhu lại đi mè nheo với vệ sĩ bên cạnh Long thiếu hay không? Ánh mắt mà những người ở đây nhìn vào Kỳ Nhu đều mang theo một tầng dục vọng, Lục thị này thật sự rất giỏi! Tay vượn cũng xa thật đấy! Vì để nưộn sức của Lục thị, ngay cả vệ sĩ của Long thiếu cũng ăn được! Hơ hơ... cũng đúng, bởi vì là vệ sĩ nên thân thể lại càng cường tráng hơn nhĩ!

Nhạc Ngưng San ở trong đám người cũng mang một ánh mắt khinh bỉ, không trách Lục An Nhiên là loại người này, thật sự là thượng bất chính hạ tắc loạn mà! Hừ... loại người này dựa vào cái gì mà có được Long Ngọc Tinh? Lục An Nhiên vốn dĩ không xứng với Long Ngọc Tinh!

“Tiểu Nhu! Lấy lễ vật của Long thiếu ra đây!” Lục Kiếm Hào lạnh giọng nói, hiện tại cũng không có biện pháp nào nữa, Lưu Nguyệt này thật sự là thành sự không có bại sự có thừa!

“Ba... con...” Kỳ Nhu nhìn Lục Kiếm Hào lại quay qua nhìn Lục An Nhiên, bà không thể lấy ra, nếu như lấy ra thì sẽ đem lại phiền phức cho Lục An Nhiên.

“Đưa cho ta!” Lục Kiếm Hào không hiểu tại sao Kỳ Nhu lại chần chừ, nhưng ông biết, hôm nay nếu như không lấy lễ vật ra chứng minh, sau này tại thành phố S, cả Lục thị đều sẽ bị khinh thường.

Trong lòng Kỳ Nhu loạn thành một đoàn, bà cắn cắn môi, vẫn còn có chút do dự không quyết.

Nhìn thấy sự chần chừ của Kỳ Nhu đám người dưới kia lại càng cảm thấy suy đoán của bản thân là chính xác, một đám người đều lộ ra trong lòng hiểu rõ mà trộm cười.

“Bác gái cả, bác còn đợi cái gì? Ông nội bảo bác lấy ra!” Lục An Hoa nhìn thấy Kỳ Nhu như vậy, lại càng nhận định là Kỳ Nhu gian dối với người khác, cảm thấy đây là cơ hội tốt để giành lại quyền kinh doanh cửa hàng mới ở Tân Đông kia, liền đi lên phía trước giành lấy chiếc túi xách của Kỳ Nhu sau đó xem nó như trân bảo đưa đến trước mặt Lục Kiếm Hào: “Ông nội.”

Lục Kiếm Hào mở túi xách lấy lễ hộp đồ ra, sau đó dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người mở cái hộp ra, thoi khắc nhìn thấy hàng chữ khắc trên vương miện của sợi dây chuyền, Lục Kiếm Hào biết là tại sao Kỳ Nhu lại không nguyện ý lấy ra. Món quà này không phải Long thiếu tặng cho Kỳ Nhu, mà là tặng cho Lục An Nhiên. Cần nhấn một hồi, Lục Kiếm Hào đem quyền quyết định trao cho Lục An Nhiên: “An Nhiên, con qua đây!”

Lục An Nhiên đi đến trước mặt Lục Kiếm Hào, Lục Kiếm Hào truyền chiếc hộp cho Lục An Nhiên, Lục An Nhiên cũng nhìn thấy chữ trên mặt dây chuyền, vì thế liền cười lên, thì ra là như vậy. Trong lòng liền trở nên ấm áp, thì ra những việc mà Kỳ Nhu đã làm đều là vì để bảo vệ cô, mà Lục Kiếm Hào vốn dĩ có thể trực tiếp công bố chân tướng, lại vẫn đem quyền quyết định giao vào tay cô, điều này chứng minh, trong lòng Lục Kiếm Hào, Lục An Nhiên và Lục thị đều quan trọng như nhau, thậm chí, Lục An Nhiên có thể còn quan trọng hơn Lục thị một chút. Tình yêu và sự bảo hộ của gia đình, khiến cho Lục An nhiên cảm thấy không gì có thể hạnh phúc hơn... .

Cả đám người không biết vì sao Lục An Nhiên lại cười lên như vậy, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh... đây là ý tứ gì! Chịu kích động? Điên rồi sao?

Lục An Nhiên dùng ngón tay móc sợi dây chuyền lên, đem mặt dây chuyền có khắc tên cô chia ra trước mặt mọi người, đưa một vòng, để mọi người đều có thể nhìn qua một lượt, sau đó quay lại bên cạnh Kỳ Nhu: “Món quà này là Long thiếu tặng cho tôi!” cô nhìn những người đang kinh ngạc sững sờ sau đó nói: “Không có liên quan gì đến mẹ tôi cả. Muốn nói gì liền đến nói với Lục An Nhiên tôi đây!”

“...” sảng tiệc một mảnh yên tĩnh, không nghĩ là hôm nay lại có một chuyện đặc sắc như vậy xảy ra, đơn giản là giống như tình tiết thường thấy ở trong phim, cảnh sau lại gây ấn tượng hơn cảnh trước, khiến cho bọn họ không thể tiêu hóa kịp, quả thật xuất sắc! Và lại, không thể ngờ được là, Long thiếu cư nhiên lại có hứng thú với Lục An Nhiên, lại còn đích thân tặng lễ vật! Đây có phải đại diện cho việc Lục thị sẽ kết thân với Long thị không? Trong khách mời không ít người nổi lên tâm tư lôi kéo cầu cạnh, Lục thị này sau này không thể xem thường được, sau này nhất định phải ôm đùi nhiều một chút mới được!

Có suy nghĩ nịnh bợ, cũng liền có người có suy nghĩ đập đổ, có không ít người khinh thường Lục An Nhiên, dựa vào cái gì cô lại nhận được sự ưu ái của Long thiếu? Dựa vào cái gì?

Tiết Định Kiều nhìn vào bóng dáng của Lục An Nhiên, gần như muốn cắn nát một chiếc răng bạc, chính là vì Lục An Nhiên, cô ta bị đưa vào danh sách đen của xã hội thượng lưu, sau này nếu có yến hội gì cũng sẽ không một ai mời bọn họ nữa! Hôm nay cũng là nhìn vào giao tình giữa hai nhà Lục-Tiết mới miễn cưỡng mời cô ta đến đây. Mà người mà cô ta tâm tâm niệm niệm trong lòng cư nhiên lại tặng quà có khắc tên cho Lục An Nhiên! Cô ta thật hận! Cô ta thật sự rất hận!

Lục Quân An nhìn thấy dòng chữ khắc trên mặt sợi dây chuyền của Lục An Nhiên cũng cảm thấy sững sờ, đột ngột nhìn sang Lục An Nhiên, mà người kia lại chột dạ quay mặt qua, không dám nhìn vào ánh mắt của Lục Quân An.

“An Nhiên!” Kỷ Nhu có chút lo lắng nắm lấy tay của Lục An Nhiên, bà không muốn nhìn thấy nhất chính là tình cảnh này, mỗi một người đều dùng loại ánh mắt tỉnh kẻ Lục An Nhiên, bà rất sợ! Rất sợ con gái của bà sẽ bị tổn thương...

“Không sao đâu.” Lục An Nhiên lật tay lại nắm lấy tay Kỷ Nhu, cô đã có sự chuẩn bị về tâm lý. Vỗ về mu bàn tay của Kỷ Nhu, Lục An Nhiên nhìn quanh đám người: “Hôm nay là bữa tiệc sinh nhật của mẹ tôi, tiếp tục ở lại tham gia bữa tiệc này, An Nhiên rất hoan nghênh. Có gì không vừa lòng, cửa lớn bên kia, nhanh chóng rời khỏi.”

“...” rời khỏi? Bây giờ rời khỏi có phải là đầu có bệnh không! Đám người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng không hề có ai muốn rời khỏi.

“Đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi!” Lưu Phương vốn cũng đã nhìn rõ tình thế, lập tức cười phe phẩy tay: “Lục đại tiểu thư đừng trách tội!”

“Đúng đó! Đều là hiểu lầm mà thôi!” đám người cùng nhau phối hợp.

“Là hiểu lầm thì tốt! Nhưng người hãm hại mẹ tôi, Lục An Nhiên tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua người đó!” Lục An Nhiên lạnh lùng nhìn về phía Lưu Nguyệt, người này sắc mặt trắng bệch, trên trán sớm đã chảy đầy mồ hôi lạnh. Thu hồi ánh nhìn, Lục An Nhiên nở nụ cười chiêu bài của mình: “Hi vọng mọi người chơi vui vẻ ở Lục gia!”

Đám người nhìn thấy Lục An Nhiên thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, không nhìn được mà giật mình, Lục An Nhiên này quả nhiên là người không tầm thường! Lục thị, không thể đụng vào!

Những người đàn ông trước đây có ý nghĩa đen tối với Kỷ Nhu lại càng không dám liếc mắt nhìn bà. Bọn họ thật sự vẫn biết sống chết là như thế nào!

“...” Nhạc Vĩ Hải nhìn bóng dáng của Lục An Nhiên, trong lòng lại càng nhảy loạn lên, Lục An Nhiên này quả nhiên không phải người bình thường... nếu như có thể làm con dâu nhà hắn thì thật tốt biết mấy, nếu như không thể... vẫn là nhanh chóng cách xa một chút, nếu không thì... Lục An Nhiên sớm muộn gì cũng sẽ trở thành hòn đá vướng chân của Nhạc thị!

“...” Lâm Hạo Thịnh nhìn Lục An Nhiên, trong mắt phủ lên một mảnh hận ý, không nghĩ là Lục An Nhiên này lại có thể với tới Long thị! Thật sự là có chút thù đoạn! Kế hoạch của hắn ta cũng nhất thiết phải đẩy nhanh một chút! “...” ánh mắt của Sở Dao lại càng muốn phun ra lửa, hết thấy những tôn vinh mà Lục An Nhiên nhận được ngày hôm nay phải là của ả ta mới đúng! Lục An Nhiên chết tiệt! Sở Dao nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không cảm giác đau.

Yến hội tiếp tục được tiến hành, tâm tư của những người này hiện tại đã không còn đặt tại yến hội này nữa, từng người từng người đều muốn nịnh bợ Kỷ Nhu và Lục Kiếm Hào.

“Lục An Nhiên, cô quả thật có bản lĩnh đấy!” Tiết Định Kiều càng nghĩ càng tức giận, liền đi đến trước mặt Lục An Nhiên.

“Không gọi bằng cô!” Lục An Nhiên cười châm biếm: “Lần trước nhục nhã như vậy lần này còn dám tham dự yến hội của Lục thị! Da mặt của Tiết đại tiểu thư thật sự là có thể so sánh với tường thành nha! An Nhiên tự nhiên sẽ không so sánh được!”

“Cô!” Tiết Định Kiều nghe xong lời của Lục An Nhiên muốn tức giận liền bị người ta giữ lại.

“Kiều Kiều! Em đừng gây chuyện!” Tiết Định Cương giữ Tiết Định Kiều lại sau đó cười xin lỗi với Lục An Nhiên: “Thành thật xin lỗi, Lục tiểu thư.” Sau đó cứng rắn lời Tiết Định Kiều đi, Tiết Định Kiều này thật là trí não kém phát triển, hiện tại lại còn dám đụng đến Lục An Nhiên!

“Hừ.” Lục An Nhiên hừ lạnh một tiếng, khinh thường dương dương khoe miệng. Sau đó Lục An Nhiên đi gặp nữ hầu ở đằng sau cánh gà, nếu như Lục An Nhiên không nhớ sai, trước đây cô giao nhiệm vụ phát hình ảnh cho nữ hầu này: “Chị qua đây với tôi một chút!”

“Vâng, đại tiểu thư.” Nữ hầu lạnh sống lưng, cúi thấp đầu cùng với Lục An Nhiên đi đến trước mặt Lục Kiếm Hào, hiện tại bên cạnh Lục Kiếm Hào cũng bị vây bởi đám người nịnh bợ.

“Trước đó tôi giao cho chị nhiệm vụ trình chiếu hình ảnh đúng chứ! Ba bức ảnh xuất hiện thêm kia là đã xảy ra chuyện gì?” Lục An Nhiên lạnh giọng hỏi.

“Đại tiểu thư, tôi...” khoe mặt nữ hầu đỏ lên: “Lúc này tôi vừa mới đi nhà vệ sinh, sau khi quay về liền lập tức mở video lên, tôi cũng không biết!” sau đó nữ hầu tựa như đột nhiên nhớ ra gì đó chỉ về hướng của Lưu Phương: “Lúc tôi quay về có va phải vị phu nhân này, lại còn bị vị phu nhân này mắng một câu...”

“Cô đừng chỉ vậy!” Lưu Phương chợt dạ nói: “Tôi căn bản không hề gặp qua cô!”

Sảnh tiệc lại im lặng một lần nữa, đây là lại sắp có một vở kịch muốn bắt đầu nữa sao?

“Thật đó, đại tiểu thư, tôi không hề gặp người.” Nữ hầu cũng biết là bản thân không có chứng cứ, nhưng mỗi câu của cô đều là đúng sự thật.

Lục An Nhiên nhìn Lưu Phương, người kia chợt da quay mặt đi, không được tự nhiên đem điện thoại của mình giấu ra sau lưng, Lục An Nhiên cho Lục An Hổ một ánh mắt, người kia liền gật đầu, trực tiếp đi lên trước nắm lấy cổ tay của Lưu Phương, hơi dùng sức bẻ một cái, chiếc điện thoại bị Lưu Phương nắm chặt liền rơi xuống, Lục An Hổ chụp lấy sau đó đem đến trước mặt Lục An Nhiên.

“Cậu! Cậu làm gì vậy!” cổ tay Lưu Phương bị một trận đau, ánh mắt cũng trở nên hoảng loạn: “Cướp đồ kia! Có người cướp đồ!”

Lục An Nhiên mở tệp hình ảnh trong điện thoại ra quả nhiên nhìn thấy những bức ảnh mà Lưư Phương chụp, khóe miệng dương lên: “Cư nhiên là bà!” Lục An nhiên hướng màn hình qua cho mọi người đều nhìn thấy, khi mọi người nhìn thấy những bức ảnh này liền hiểu rõ là nữ hầu nói những câu này đều đúng sự thật.

“Hiểu lắm! nhất định là hiểu lắm mà!” một người đàn ông vốn đang nọt bên cạnh Lục Kiếm Hào thấy vậy vội vàng chạy ra, chạy nhanh qua bên Lưư Phương: “Bà mau giải thích đi!” ông ta thật sự muốn tức chết được, tại sao lại lấy phải người đàn bà táng gia này!

“Tôi...” Lưư Phương nhìn chồng của mình, lại nhìn sang Lưư Nguyệt sắc mặt đang trắng bệch ra kia, nhất thời ánh mắt trở nên hoảng loạn không thôi, bà ta rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Kéo theo đệm lưng, đuổi khỏi lục thị

“Bà mau nói đi!” chồng của Lưư Phương cảm giác chân ông ta cũng trở nên run rẩy, xí nghiệp nhà bọn họ vốn dĩ chỉ là doanh nghiệp nhỏ không thể so sánh được với Lục thị, huống hồ hiện tại Lục thị còn có liên hệ với Long thị, hiện tại đụng vào Lục thị cũng đại diện cho việc chặt đứt tương lai phía trước của xí nghiệp nhà bọn họ rồi!

“Tôi...” Lưư Phương nhìn chồng của mình đang nổi trận lôi đình lại nhìn sang chị gái mình, bà ta lo lắng nếu như bà ta phản bội lại chị gái, bà ta cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, nhưng chính chồng của bà ta cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu!

“Bà!” chồng của Lưư Phương càng nghĩ lại càng gấp, giơ tay lên liền cho Lưư Phương một cái bạt tai: “Ta đánh chết bà con tiện nhân này! Bà rốt cuộc có nói hay không!”

“Tôi... tôi nói!” ôm lấy mặt, Lưư Phương cắn răng nhìn sườn mặt của Kỷ Như: “Là bà ta! Là bà ta tự mình đạo diễn vở kịch này!”

“Hả?” Kỷ Như cũng kinh ngạc, đây là ý gì?

“Là bà ta... là bà ta muốn khoe khoang mối quan hệ giữa Long thiếu và con gái của bà ta, vì thế tự đạo diễn ra vở kịch này! Tôi... tôi là người vô tội mà...” Lưư Phương nhìn chằm chằm Kỷ Như nói: “Là bà ta nói sau khi chuyện này thành công sẽ cho tôi lợi ích!”

Đám người nghe xong lại không khỏi hít hà một hơi, đây là tâm kế gì! Loại đàn bà này thật sự là một vở kịch xong lại tới một vở kịch khác! Thật sự đáng sợ!

“Tôi không có!” Kỷ Như lộ ra vẻ mặt không hay biết gì.

Nhìn diễn xuất! Nhìn bộ dạng vô tội kia! Đám người mặc dù ngoài miệng không nói gì, trong mắt lại đọng đầy khinh bỉ và coi thường, có cần thiết làm đến bước này không?

“Bà nói là mẹ tôi cho bà chỉ thị? Chuyện xảy ra lúc nào?” Lục An Nhiên hỏi.

“Chính là, chính là mới lúc này.” Lưư Phương nói: “Một tiếng trước.”

“Một tiếng trước, mẹ tôi vẫn luôn tiếp đãi khách khứa không hề rời khỏi một bước, bà ấy nói với bà bằng cách nào!”

“Điện thoại, bà ta dùng điện thoại gọi điện cho tôi!” Lưư Phương nói.

“Hừ.” Lục An Nhiên lục tìm trong điện thoại của Lưư Phương: “Nhưng trong điện thoại của bà không hề có nhật ký cuộc gọi với mẹ tôi mà! Thậm chí đến cả số điện thoại của mẹ tôi cũng không có!”

“Tôi... tôi xóa rồi.” Lưư Phương nói: “Kỷ Như bảo tôi xóa rồi!”

“Mẹ tôi bảo bà xóa, bà liền xóa. Bà ngoan ngoãn như vậy? con chó canh cửa cũng không ngoan như bà!” Lục An Nhiên chế giễu: “Ai có thể điều tra giúp tôi nhật ký cuộc gọi của số điện thoại này ngày hôm nay?”

“Tôi có thể làm việc này!” Một người đàn ông từ trong đám người bước ra nói: “Tôi có bạn làm về phương diện này.”

“Cực khổ rồi.” sau khi Lục An Nhiên đọc số điện thoại trong điện thoại của Lưư Phương cho người đàn ông đó, tiếp tục nhìn vào Lưư Phương: “Bà nói sau khi việc thành công mẹ tôi sẽ cho bà lợi ích, lợi ích gì thế!”

“Bà ta... bà ta nói... bà ta nói...” Lưư Phương cảm thấy lưỡi của chính mình cũng có chút cà lăm “Bà ta nói sẽ cho tôi... tiền!” Lưư Phương nói: “Bà ta sẽ cho tôi tiền!”

“ Bao nhiêu.” Lục An Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất truy vấn.

“ 10 vạn.” Luru Phuong trả lời.

“ Cho bà bằng cách nào?”

“ Chuyển đến tài khoản của tôi.” Luru Phuong nói.

“ Mẹ tôi làm sao biết tài khoản của bà?”

“ Tôi nói cho bà ấy.”

“ Bà nói cho bà ấy tài khoản gì của bà?”

“ Tài khoản ngân hàng.” Luru Phuong cảm thấy nhịp tim của mình đang tăng lên, tốc độ đặt câu hỏi của Lục An Nhiên cũng càng ngày càng nhanh, bà ta cảm thấy não của mình cũng không đủ dùng nữa.

“ Ngân hàng nào!”

“ Công... công thương.” Luru Phuong trả lời.

“ Bà chắc chắn là ngân hàng công thương chứ?” Lục An Nhiên truy vấn.

“ Tôi vô cùng chắc chắn.” Luru Phuong không ngừng cổ vũ chính mình, hiện tại bất luận như thế nào cũng phải cắn răng chịu đựng qua trận này mới được.

“ Khi nào sẽ chuyển cho bà?” Lục An Nhiên tiếp tục hỏi.

“ Sau khi việc thành công.”

“ Sau khi việc thành công bao lâu?”

“ Việc thành công... ba ngày...”

“ Ba ngày? Bà liên tin tưởng mẹ tôi? Một chút chứng cứ cũng không có liền nguyện ý mạo hiểm lớn như vậy sau đó lại đợi ba ngày?” Lục An Nhiên hỏi: “ Bà chưa hề nghĩ qua, chúng tôi sẽ điều tra?”

“ Đây là vở kịch của Lục gia các người, ai biết được cô sẽ điều tra!” ánh mắt của Luru Phuong nhìn loạn bốn phía muốn tìm kiếm bóng dáng người đàn ông lúc nãy đi điều tra số điện thoại của mình, bà ta căn bản là không hề có cuộc gọi nào gọi cho Kỳ Nhu, nếu điều tra thì xác định sẽ tra ra chẳng có cuộc gọi nào cả!

“ Vậy tại sao bà lại tin tưởng mẹ tôi sẽ không lật mặt không nhận thân thích đây?”

“ Tôi... Kỳ Nhu là con dâu của Lục thị, lời của bà ta nhất định sẽ đáng tin.”

“ Đáng tin đến mức một chút chứng cứ bà cũng không để lại?” Lục An Nhiên khinh bỉ cười, ngón tay chỉ vào bức ảnh mà Luru Phuong đã chụp trộm, sau đó nhấn xem chi tiết: “ Bức ảnh này hiện thị thời gian chụp là 2 giờ đồng hồ trước đó, tại sao bà lại nói 1 giờ trước mẹ tôi đã gọi điện thoại cho bà?”

“ Đó... đó là do tôi đã nhớ nhầm...” Luru Phuong cảm giác lời nói của mình đã bị Lục An Nhiên tìm ra sơ hở, nhất thời trên trán chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh.

“ Trong điện thoại của bà căn bản không hề có số điện thoại của mẹ tôi, tại sao bà lại biết người hạ lệnh là mẹ tôi?” Lục An Nhiên hỏi.

“ Bà ta nói là con dâu của Lục thị.” Luru Phuong nuốt một ngụm nước bọt, hiện tại bà ta càng sợ hãi lại càng nói sai nhiều hơn.

“ Con dâu của Lục thị không phải chỉ có mình mẹ tôi!” lời nói của Lục An Nhiên mang theo ám chỉ.

“ Lục An Nhiên cô có ý gì!” Luru Nguyệt có tật giật mình lên tiếng như là đang lạy ông tôi ở bụi này.

“ Thím gấp gấp cái gì?” Lục An Nhiên cười chế giễu sau đó vỗ tay nói: “ Đúng rồi! Tại sao tôi lại quên được chứ! Bà ta là em gái ruột của thím Ba đó! Như thế nghĩ lại, chuyện này thật sự hay ho rồi đây!”

“ Cô! Cô nói vậy!” Luru Nguyệt gấp gấp nói: “ Tôi không có chút quan hệ gì với chuyện này! Cô không cần ăn nói bừa bãi!”

“ Có phải tôi nói bừa bãi hay không trong lòng thím tự hiểu!” Lục An Nhiên hừ một tiếng nói: “ Luru Phuong, tôi cảnh cáo bà, bà tốt nhất nên tự mình đem chân tướng nói ra! Lời nói của bà sơ hở đủ chỗ, hơn nữa đã bị liệt vào tội danh vu oan giá họa, đừng ép tôi phải báo cảnh sát!”

“ Cái này...” Luru Phuong cũng sửng sốt, một đôi mắt tìm kiếm sự cứu cứu nhìn sang Luru Nguyệt, bà ta đã cố hết sức rồi, tiếp theo nên làm gì đây!

“Tôi quay lại rồi!” lúc này người đàn ông kia mang theo điện thoại của anh ta quay lại, đem màn hình hướng về phía Lục An Nhiên: “Đây là toàn bộ những cuộc gọi mà số điện thoại này đã thực hiện trong tuần này.”

“Hừ!” Lục An Nhiên hừ một tiếng nói: “Cảm phiền anh đem thứ này cho bà ta tự mình xem! Trên đó căn bản không hề có số điện thoại của mẹ tôi! Thậm chí sau 9 giờ 30 phút hôm nay đã không hề có lịch sử cuộc gọi nào! Bà lần lượt vu oan giá họa người khác, rốt cuộc là có rắp tâm gì!”

“Tôi...” Lư Phương chân nhũn ra ngồi bệt xuống đất.

“Lập tức báo cảnh sát! Đến lúc đó tôi muốn nhìn xem bà ta muốn trần trời cái gì!” Lục An Nhiên đe dọa.

“Bà! Đồ tiện nhân này! Bà mau nói đi!” Cho đến hiện tại chồng của Lư Phương cũng đã biết được những lời mà bà ta nói lúc này đều là nói dối, liền vùng cánh tay lên lại cho Lư Phương vài cái bạt tai: “Tao đánh chết đồ đàn bà tiện nhân này! Miễn cho bà làm xấu mặt chương mắt người khác!”

“Đừng!” lần này Lư Phương thật sự đã bị chồng đánh cho sợ hãi, tình cảm vợ chồng bao nhiêu năm nay, ông ta làm sao có thể đánh bà ta trước mặt bao nhiêu người như vậy? Lư Phương đau lòng, lại càng trở nên lạnh lẽo! Thực sự không có chủ ý gì, Lư Phương lập tức tránh né và nhìn qua Lư Nguyệt: “Chị, chị cứu em với!”

“Chị... chị làm sao cứu cô...” Hiện tại Lư Nguyệt hiểu rõ rằng con cờ này không thể giữ được nữa, liền muốn kịp thời phui sạch quan hệ: “Cô làm ra loại chuyện này, chị làm sao có thể giúp cô! Cô thật sự là quá hồ đồ rồi!”

“Cái gì?” Lư Phương giật mình lập tức hiểu rõ ý đồ của Lư Nguyệt, cùng lúc tâm lạnh tro tàn, không thể ngờ là người chị gái ruột của bà ta vào lúc này lại phản bội mình, Lư Phương càng nghĩ càng không nhịn được mà lớn tiếng mắng chửi: “Lư Nguyệt! Chị được lắm! Rõ ràng là do chị không muốn nhìn thấy Kỳ Nhu làm con dâu trưởng của Lục gia mới cùng tôi lên kế hoạch làm chuyện này, hiện tại chị cư nhiên lại bỏ tốt giữ xe phui sạch quan hệ! Chị thật sự làm tốt lắm!”

“Cô! Cô nói xằng bậy gì đó!” Lư Nguyệt nhìn Lư Phương giống như một con chó điên vẻ mặt như muốn cùng nhau đồng quy vu tận, trong lòng lạnh lẽo, không nhịn được thâm mắng Lư Phương ngu xuẩn.

“Lư Nguyệt! Loại đàn bà tiểu nhân đề tiện, tôi thật sự bị mù mới nghe theo sự sắp xếp của chị!” Lư Phương lạnh giọng mắng, bà ta cũng làm liều, tất cả bà ta cũng đều không cần nữa, hôm nay ai cũng đừng mong được thứ gì tốt!

“Cô! Cô câm miệng cho tôi!” Lư Nguyệt chỉ vào Lư Phương lớn giọng mắng: “Chuyện xấu cô làm đừng hướng tôi tạt nước bẩn!”

“Đều đừng cãi nữa! Cũng thật không biết mặt mặt à!” Lục An Nhiên lạnh giọng sau đó nói: “Tôi đã đem camera giám sát ở cửa sau đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì mọi người nhìn xem liền biết!” Lục An Nhiên gạt đầu với người đứng bên cạnh màn hình, người kia nhận được tin tức liền dùng điều khiển bấm nút chuyển màn hình và nút phát, tiếp đó trên màn hình liền chuyển tới cảnh Kỳ Nhu đóng cửa sắt lại và rời khỏi, tiếp đó là hai chị em Lư Nguyệt và Lư Phương xuất hiện trong màn hình, hai gương mặt xấu xí gian trá giáo hoạt được phóng lớn trên màn hình, đừng nhắc có bao nhiêu rõ ràng nữa.

Quần chúng xem đến đoạn này, người nào người nấy đều choáng váng, bọn họ không thể ngờ được rằng hôm nay sẽ được chứng kiến một loạt sự kiện như trên phim truyền hình kinh điển, ân oán hào môn luôn mang theo một sắc thái lợi ích, nhưng trường hợp biến đổi bất ngờ như vậy, vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy, ngoại trừ có thể trả lại sự trong sạch cho Kỳ Nhu, mọi người cũng là lần đầu tiên thấy được thủ đoạn của đại tiểu thư Lục gia là như thế nào! Xảy ra sự việc ngày hôm nay, cả thành phố S này sẽ không ai không biết đến Lục An Nhiên nữa!

Nhưng mà, đây cũng đều là những lời nói sau này, hiện tại, tất cả mọi người đều mang theo ánh mắt chán ghét nhìn hai chị em hoàn toàn phò phạc kia, không biết là Lục thị sẽ xử lý Lư Nguyệt như thế nào?

Lục Kiếm Hào thất vọng nhìn Lư Nguyệt, mặc dù ông biết Lư Nguyệt là một người ích kỷ nhỏ nhen lại thích châm ngòi ly gián, nhưng đây cũng đều là chuyện của đàn bà con gái, ông với cương vị là một người đứng đầu, thật sự không thể nói thêm cái gì, nhưng hôm nay chuyện Lư Nguyệt đã làm thật sự quá quá đáng. Lục Kiếm Hào trầm giọng nói: “Quân An.”

“Ba.” Lục Quân An lúc này cũng mang vẻ mặt lúc xanh lúc trắng, thật không nghĩ là loại ngu xuẩn kia lại chuốc vào một cái họa phiền phức như vậy, nếu như có thể ông ta thật sự muốn bóp chết bà ta!

“Từ hôm nay trở đi, Lư Nguyệt không được phép bước vào Lục gia một bước nào nữa!” Âm thanh Lục Kiếm Hào không lớn, nhưng rõ ràng là uy tín mười phần.

“Ba... đừng mà!” Lư Nguyệt quỳ xuống đất vang lên một tiếng “rầm”, đây không phải là muốn đuổi bà ta ra khỏi Lục thị sao? Một khi rời khỏi Lục thị, bà ta liền không còn là gì nữa cả!

“Ba.” Lục Quân An chán ghét nhìn Lư Nguyệt đang quỳ trên mặt đất kia: “Con... con quyết định ly hôn với bà ta!”

“Cái gì?” lời của Lục Quân An như là sét đánh ngang tai khiến Lư Nguyệt chết trân tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Yến hội kết thúc, sa thải linh linh

Lưu Nguyệt cũng không nghĩ là sẽ có kết cục này, cả người cứng ngắc tại chỗ, ly hôn? Nếu là ly hôn, bà ta thật sự là không phải là gì nữa, cái gì cũng không còn! Xảy ra loại chuyện như vậy, Lưu gia tuyệt đối sẽ không để bà ta quay về, bà ta chẳng qua chỉ là một người phụ nữ đã gả ra ngoài, bà ta cái gì cũng không có nữa! Làm sao có thể như thế, bà ta muốn phản kháng, muốn giải thích, muốn cầu xin tha, nhưng hiện thực vốn không cho bà ta loại cơ hội này.

“Người đâu, mời bọn họ ra ngoài!” Lục An Nhiên lạnh giọng hạ lệnh.

“Vâng!” mấy người vệ sĩ từ bốn phía đi lên bắt lấy hai người Lưu Nguyệt và Lưu Phương đang ngây ngốc ở đó, vốn nghĩ rằng trận này sẽ đánh thắng, lại bị thất bại thảm hại.

Nhìn hai người bị “mời” ra khỏi Lục gia, những vị khách mời liền thu hồi ánh mắt.

“Hôm nay yến hội đến đây là kết thúc.” Lục An Nhiên nhìn Linh Linh đang muốn bùng ly rượu từ đằng xa đi tới, nói: “Gia môn bất hạnh xảy ra loại chuyện bại hoại gia phong, thực sự là không còn tâm tình tiếp đãi quý vị nữa.”

Nghe xong lời của Lục An Nhiên, bước chân của Linh Linh dừng ngay tại chỗ, sau đó vô thần nhìn sang Lâm Hạo Thịnh, yến hội không tiếp tục nữa, vậy ly rượu bị hạ thuốc này phải làm sao?

“Không có cách nào.” Người mở miệng đầu tiên là Vinh Thiên của xí nghiệp Vinh thị ở thành phố A: “Vậy tôi xin đi trước đây!” có Vinh thị dẫn đầu, những người khác cũng nở nụ cười sau đó lần lượt rời đi. Chưa đến 15 phút, khách mời lần lượt ra khỏi Lục gia, sảnh tiệc vốn dĩ náo nhiệt, nhất thời yên tĩnh trở lại.

“An Nhiên...” Kỷ Linh đi lên trước nắm lấy tay Lục An Nhiên, một bữa tiệc sinh nhật tốt đẹp, cư nhiên lại bị phá thành như vậy, cô muốn an ủi Lục An Nhiên nhưng lại không biết bắt đầu từ chỗ nào.

“Không sao.” Lục An Nhiên vỗ vỗ tay cô sau đó nói: “An Hồ, anh lái xe của chú Trương tự mình đưa Kỷ Linh về nhà đi!”

“Ừ.” Lục An Hồ gật đầu.

“Vậy mình cũng đi chung nhé...” Sở Dao cũng cảm thấy có ở lại cũng không có ý nghĩa gì, lại cộng thêm, hành động hôm nay của Lục An Nhiên khiến bà ta bị chấn kinh có chút lớn, không nói những người khác, nếu như loại chuyện này phát sinh trên người Sở Dao à, bà ta không dám nói bản thân sẽ giống như Lục An Nhiên đem chuyện giải quyết hoàn mỹ đâu vào đấy! Sở Dao bắt đầu có chút lo sợ...

“...” Lục An Hồ nhìn Sở Dao rồi lại liếc qua Lục An Nhiên, thấy cô không có biểu hiện gì, liền tùy miệng đáp ứng một tiếng: “Ừm”

Sau khi ba người này rời khỏi, Tinh Hường Ân và Phụng Lập Hành cũng nói với Lục An Nhiên: “Vậy chúng tôi cũng phải đi đây.”

“Đợi một lát.” Lục An Nhiên đặt sợi dây chuyền về lại hộp, sau đó đưa đến trước mặt Tinh Hường Ân: “Làm phiền anh trả cái này lại cho Long thiếu.”

“Cái này...” Tinh Hường Ân cười: “Tôi cảm thấy lễ vật này nếu như phải trả, Lục An Nhiên tiểu thư vẫn là tự mình trả lại thì tốt hơn, không phải sao?”

“...” Lục An Nhiên do dự một hồi gật đầu: “Tôi biết rồi.”

“Cáo từ.” Tinh Hường Ân gật đầu, cùng với đám người Phụng Lập Hành một đường rời khỏi. Sau khi bọn họ rời đi, những người còn lại cũng đều là người nhà của Lục gia.

“Ông nội, người lên lầu nghỉ ngơi trước đi!” Lục An Nhiên nói.

“Ừm” Lục Kiếm Hào vô cùng hài lòng với sự sắp xếp của Lục An Nhiên ngày hôm nay, cũng rất là thất vọng với một nhà Lục Quân An.

“Ba, con đỡ người lên lầu.” Kỷ Nhu đi lên đỡ lấy nói: “Người chậm một chút.”

“Được.” Lục Kiếm Hào âm thầm thở dài một tiếng, tiếng thở dài này tựa như phải dùng rất nhiều sức lực, bóng dáng dường như càng trở nên già nua hơn.

Sau khi Lục Kiếm Hào và Kỷ Nhu đi lên lầu, Lục An Nhiên gọi một tiếng: “Linh Linh, chị qua đây.”

“...” tim của Linh Linh đập thình thịch trong ngực, ly rượu cầm trên tay như củ khoai lang nóng phỏng người, ném không được mà để lại cũng không xong, trả lời một tiếng, Linh Linh để ly rượu lên chiếc bàn dài bên cạnh.

“Cầm ly rượu đó qua đây luôn.” Lục An Nhiên nói.

“Vâng...” Linh Linh cắn cắn môi cảm ly rượu đó lên đi qua chỗ Lục An Nhiên: “Đại tiểu thư.”

“Hôm nay mọi người đều đã vất vả rồi.” Lục An Nhiên tiếp nhận ly rượu trên tay Linh Linh, lại ngoài dự liệu lấy một ly nước trái cây khác, sau đó đi qua Lâm Hạo Thịnh: “Anh Hạo Thịnh, không nghĩ là hôm nay anh sẽ nói chuyện giúp mẹ của em, từ trước đến nay đều là do em trách nhảm anh, thật sự là lâu ngày mới thấu lòng người! Ly rượu này An Nhiên mời anh.” Lục An Nhiên đem ly rượu lấy từ chỗ Linh Linh đưa cho Lâm Hạo Thịnh: “Em còn chưa thành niên, anh sẽ không để ý em dùng nước trái cây thay rượu chứ!”

“Không...” Lâm Hạo Thịnh cảm ly rượu trên tay, uống cũng không phải, không uống cũng không phải. Ngay lúc hắn ta đang do dự, Lục An Nhiên đã đem ly nước trái cây cảm trên tay uống sạch.

Uống xong nước trái cây, Lục An Nhiên nhắc mi nhìn Lâm Hạo Thịnh: “Anh Hạo Thịnh, sao anh lại không uống?”

Lâm Hạo Thịnh nâng mắt nhìn khắp một vòng, hiện tại có mặt tại đây cũng chỉ còn gia đình Lục Quân Phong và Lục Quân An, ổn định tâm tình lại, Lâm Hạo Thịnh nói: “Được!” dứt lời, liền đem ly rượu đó uống một hơi cạn sạch.

“Hơ hơ...” Lục An Nhiên dương dương khoe miệng, sau đó thoáng liếc qua Linh Linh đã bị dọa phát hoảng, lại quay người hướng Lục Quân An đi: “Chú Ba, hôm nay chú đại nghĩa diệt thân, An Nhiên phục chú! Con cũng mời chú một ly!” dứt lời An Nhiên lại cầm một ly nước trái cây và một ly rượu trên bàn lên.

Lục Quân An lúc này giống như là bị người khác hung hăng tát một bạt tai, cảm giác như là muốn kêu đau lại bị người khác bịt miệng lại, kết quả là ly rượu trong tay Lục An Nhiên, ông ta ngửa đầu liền uống hết toàn bộ.

Đi qua Lục Quân An, Lục An Nhiên nhìn thấy Lâm Hạo Thịnh đang định quay người rời khỏi sảnh trước, lúc này về mặt hắn đã đỏ lên, nghĩ lại thì có lẽ là thuốc đã phát huy tác dụng rồi, hắn ta đang nóng lòng muốn nhanh chóng rời khỏi. Bước đi dưới chân có chút tập tễnh.

“Linh Linh, chị giúp dìu thiếu gia Hạo Thịnh đi.” Lục An Nhiên nói.

Linh Linh đáp một tiếng liền đi lên phía trước dìu lấy Lâm Hạo Thịnh, mà cô ta vừa đến gần hắn, Lâm Hạo Thịnh liền vòng tay ôm lấy cô ta, một đôi tay không thành thực thăm dò ở trước ngực và khu vực phía dưới làn váy của cô ta.

“Cái...” Linh Linh kinh ngạc liền dùng sức đẩy Lâm Hạo Thịnh ra, mặc dù cô ta và Lâm Hạo Thịnh đã trải qua việc tiếp xúc da thịt, nhưng ở trước mặt mọi người như hiện tại, hai người vẫn luôn giữ khoảng cách với nhau! Nhưng mà Lâm Hạo Thịnh bởi vì chịu tác dụng của thuốc, nên lúc này lại mất trật tự.

Lâm Hạo Thịnh bị Linh Linh đẩy ngã xuống đất, đầu bị đập thật mạnh xuống nền, cư nhiên trực tiếp hôn mê.

“Hừ...” Lục An Nhiên hừ lạnh một tiếng, như vậy đã hôn mê rồi? Quả thật quá lời cho hắn, nhưng trong miệng Lục An Nhiên vẫn nói: “Anh Hạo Thịnh! Linh Linh! Chị làm gì vậy!”

“Tôi...” Linh Linh muốn giải thích gì đó nhưng lại khóc không ra nước mắt.

“Thím thấy chuyện này không trách Linh Linh được!” góc độ mà Từ Liên Tâm đứng lúc này có thể thấy được rõ ràng mọi chuyện: “Mặt người dạ thú, hừ!”

“Trước không nói những chuyện này! Người đầu mau đến đây đưa anh Hạo Thịnh lên phòng nghỉ ngơi!” Lục An Nhiên nhìn thấy Lâm Hạo Thịnh đã hôn mê như chết, liền cũng muốn kết thúc trò hề này.

Sau khi vệ sĩ đưa Lâm Hạo Thịnh lên phòng, Lục An Nhiên nói: “Linh Linh, chị đi kết toán lương tháng này, lát nữa chị có thể rời khỏi đây rồi.” Cô đã từng cho Linh Linh cơ hội, nhưng cô ta vẫn không phân biệt được trắng đen, thực sự là không cứu được nữa!

“Đại tiểu thư! Tôi!” Linh Linh sững sờ, cả người đều dờ ra, mẹ của cô ta vừa mới có chuyển biến tốt, đang là lúc cần tiền nhất!

“Không cần nói thêm gì nữa!” Lục An Nhiên nhìn thẳng vào hai mắt của Linh Linh: “Những chuyện chị đã làm bản thân chị là người rõ nhất, chị nghĩ là tôi vẫn sẽ giữ chị lại Lục gia sao?”

“...” nghe thấy lời của Lục An Nhiên, Linh Linh nhất thời không phát ra âm thanh gì, qua một lúc lâu mới gật đầu: “Vâng...” sau đó, Linh Linh liền khóc mà chạy đi, đây là quả báo mà cô ta nên nhận được, không thể trách người khác.

“An Nhiên, chuyện lúc nãy, không thể trách Linh Linh được!” Từ Liên Tâm nói: “Là Lâm Hạo Thịnh hắn...”

“Thím Hai, bất kể là lỗi của ai, để Linh Linh rời khỏi chính là biện pháp xử lý tốt nhất.” Lục An Nhiên nói tiếp: “Cho chị ấy thêm chút tiền là được, con đây cũng là đang bảo vệ chị ấy!” Lục An Nhiên cười nhạt nhẽo, trong mắt hiện lên vẻ mệt mỏi: “Thím Hai, con mệt lắm!”

“Thật vất vả cho con rồi.” Từ Liên Tâm yêu thương phủ tay lên má Lục An Nhiên: “Mấy ngày đây con cũng đã gầy đi.”

“Cũng là chuyện không có biện pháp.” Lục An Nhiên khe khẽ thở dài, sau đó nhìn qua một nhà Lục Quân An đang chất chứa sự hận thù trong mắt, Lục An Nhiên mân mân cánh môi hạ lệnh trực khách: “Nhà chú Ba hiện tại chắc là còn có chuyện phải xử lý, dù gì ly hôn cũng không phải chuyện nhỏ, An Nhiên cũng không giữ mọi người nữa!”

“...” Lục Quân An cắn chặt hàm răng, giống như là từ trong kẽ răng mà nặn ra một câu tạm biệt: “Vậy chúng tôi đi trước đây.”

“Không tiễn.” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên.

“...” cả nhà Lục Quân An ba người bước nhanh đi đến bên chiếc xe gia đình sau đó lái xe rời khỏi Lục gia, trên đường đi, hai anh em Lục An Hoa không ai dám thở mạnh. Lúc này dù cho có ngốc đi chăng nữa cũng biết là Lục Quân An đang rất là tức giận, đụng vào ông ấy không có kết quả tốt đẹp gì.

“Đáng chết!” cho xe ngừng lại ven đường Lục Quân An nắm tay đâm vào vô lăng: “Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!”

“Ba...” Lục An Hân nuốt một ngụm nước bọt nói: “Chúng ta vẫn còn có thể bàn bạc lại kế hoạch...” hiện tại phát hỏa thế này cũng không giải quyết được vấn đề gì! Còn không bằng suy nghĩ thật kỹ làm thế nào để đối phó với Lục An Nhiên thì tốt hơn! Hôm nay cô ta nhìn rất rõ ràng, nếu như không nhanh chóng xử lý Lục An Nhiên, tuyệt đối sẽ là một tai hại!

“Ba” Lục Quân An dương tay liền cho Lục An Hân một cái bạt tai: “Không phải mày nói là đang qua lại với Long thiếu sao? Tại sao Long thiếu lại tặng lễ vật cho Lục An Nhiên!”

“Là... là do Lục An Nhiên thừa dịp lúc con ở nhà không ra cửa mà quyến rũ Long thiếu đó!” Lục An Hân hoảng loạn giải thích: “Ba! Đều là lỗi của Lục An Nhiên! Hiện tại ba trách tội con chính là trúng quỷ kế của Lục An Nhiên rồi! Đây đều là do nó cố ý! Trước tiên nó hại con bị xấu mặt, để con không có biện pháp đi ra ngoài tiếp xúc với Long thiếu sau đó nhân cơ hội quyến rũ Long thiếu!”

“Đều là do mày vô dụng! Một thằng đàn ông cũng không trị được!” Lục Quân An lạnh giọng nói: “Tao cho mày thêm thời gian 3 tháng, nếu như mày còn không kéo được Long thiếu, hậu quả tự chịu!”

“Ừm...” Lục An Hân cắn chặt răng, gục đầu xuống. Đây là cơ hội cuối cùng của cô ta, nếu như trong vòng 3 tháng không quyến rũ được Long Ngọc Tinh, dựa theo tính cách của Lục Quân An, ông ta nhất định sẽ đem cô bán đi với một cái giá hợp lý! Nếu như thất bại, cô ta sẽ trở thành một viên đá lót đường thật sự! Cô ta không muốn...

“Thật là...” Lục An Hoa hừ một tiếng nói: “Mẹ cũng thật là ngu ngốc! Nếu như không phải lỗi của bà ấy thì chúng ta phải xấu hổ đến mức này sao!” Lục An Hoa nhớ lại ánh mắt mà mọi người nhìn hân khi ở yến hội liền cảm thấy chân răng ngứa ngáy, hân ta chưa từng bị người khác dùng loại ánh mắt nhìn như vậy bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: An hân chết tâm, kim ốc tàng kiều

“Anh, mẹ đối xử với anh tốt như vậy, anh làm sao có thể...” Lục An Hân cũng đã chết tâm với người anh trai này, loại người ích kỷ, cặn bã...

“Vốn dĩ chính là như vậy!” Lục An Hoa hừ một tiếng.

“Đều nói ít vài câu đi! Phiên hay không!” Lục Quân An nói: “Tối hôm nay tao sẽ đem người về nhà! Hai đứa mày sau khi về nhà dọn dẹp, thu hồi lại cái biểu tình giống quỷ kia đi!”

“...” hai anh em Lục An Hoa nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy sự chán kinh, Lục An Hân thăm dò hỏi: “Ba, ba muốn đem cái người ở trong trung tâm thành phố...”

“Không sai.” Điều duy nhất mà hôm nay Lục Quân An vui nhất chính là cuối cùng ông ta đã có thể đá Lưu Nguyệt ra khỏi căn nhà này, ly hôn với bà ta, ông ta liền có thể quang minh chính đại ở cùng với người mà trong lòng ông ta yêu nhất! Còn có chuyện gì tốt đẹp hơn chuyện này sao?

“Nhưng mà... mẹ vẫn chưa ly hôn với ba mà!” lúc này Lục An Hân không chỉ đơn giản là chán kinh nữa, còn chưa chính thức ly hôn, liền muốn mang tiểu tam về nhà?

“Làm mất mặt lớn như vậy còn hi vọng quay về nhà của tao, thật đúng là nằm mơ!” Lục Quân An hừ lạnh một tiếng nói: “Một lát nữa hai người tự mình về nhà, tao phải đi vào trung tâm thành phố một chuyến!” dứt lời liền vặn chìa khóa khởi động xe chạy đi một lần nữa.

“...” Lục An Hân nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật ngoài cửa sổ không ngừng chạy ngược lại phía sau, cô ta tự cảm thấy đau xót cho bản thân khi phải sống trong một gia đình như vậy, không chỉ như thế, cô ta càng cảm thấy đau lòng. Cái nhà này cô ta đã không còn ôm hi vọng gì nữa, mỗi người đều ích kỷ tư lợi như vậy. Cái nhà này chính là một đồng cát, một đồng cát khô, mỗi một người đều có những góc cạnh ích kỷ để bảo vệ chính bản thân và đồng thời vô tình làm tổn thương những người xung quanh, bọn họ chính là đang cùng nhau làm tổn thương đối phương... yêu là gì? Trong căn nhà của bọn họ căn bản là chưa hề tồn tại qua!

Nghĩ lại hôm nay Kỳ Nhu và Lục An Nhiên bảo vệ nhau như vậy, Lục An Hân liền cảm thấy trong ngực đau đến hít thở không thông, tại sao Lục An

Nhiên lại có thể hạnh phúc như vậy? Tại sao Lục An Nhiên lại có thể nhẹ nhàng mà có được toàn bộ những thứ mà cô ta mong muốn? Tình yêu thương của Kỳ Nhu, sự bảo vệ của Lục Kiếm Hào, sự yêu kính của mọi người... Lục An Nhiên cũng đã hạnh phúc như vậy, tại sao lại còn muốn giành Long Ngọc Tinh của cô ta? Lục An Nhiên cũng đã may mắn như vậy, chia một chút hạnh phúc cho cô ta thì như thế nào?

Lục An Hân cắn chặt hàm răng âm thầm quyết định, bất luận thế nào, duy nhất Long Ngọc Tinh, cô ta sẽ không bao giờ buông tay! Lục An Hân biết rõ Long Ngọc Tinh là cơ hội duy nhất để cô ta có thể chuyển mình! Bất luận là phải trả cái giá như thế nào, cô ta nhất định cũng phải có được Long Ngọc Tinh.

Ở nơi cách nhà không xa, Lục Quân An cho hai anh em Lục An Hoa xuống xe, sau đó quay xe lại nghênh ngang rời đi, hai anh em đi bộ về đến nhà, vừa bước vào cửa nhà liền nhìn thấy Lưu Nguyệt thất hồn lạc phách ngồi trên sô pha.

“Mẹ.” Lục An Hân có chút đồng tình với Lưu Nguyệt, đứa con trai mà bà ta yêu thương nhất trách bà ta ngu xuẩn, người chồng yêu nhất lại đang trên đường đi đón tiểu tam...

“An Hoa! Con là con trai duy nhất của mẹ!” Lưu Nguyệt nhìn thấy Lục An Hoa giống như cho là Lục An Hoa chính là hi vọng cuối cùng của bà ta: “Con giúp mẹ khuyên ba con! Được không? An Hoa!”

“Mẹ!” đẩy mắt Lục An Hoa mang theo sự không kiên nhẫn: “Chuyện này nào thành thế này, con cũng không có biện pháp! Ai bảo mẹ tự mình ngu xuẩn! Cũng không thương lượng với tụi con trước!”

“An Hoa, là lỗi của mẹ, đều là mẹ không đúng! Con cứu mẹ đi! Con giúp mẹ đi được không!” Lưu Nguyệt gần như van cầu kéo lấy tay Lục An Hoa nói.

“Quyết định mà ba con đưa ra con cũng không có biện pháp nào thay đổi được!” Lục An Hoa hất bay tay của Lưu Nguyệt: “Mẹ, mẹ vẫn nên về nhà ông ngoại đi!”

“Cái gì?” Lưu Nguyệt nhìn đứa con trai mà bà ta yêu thương từ nhỏ đến lớn, vẻ mặt không dám tin tưởng, nếu như nói lúc mà Lục Quân An nói muốn ly hôn bà ta lớn tiếng gào khóc, hiện tại bà ta thật sự là khóc không ra nước mắt nữa: “Mẹ... An Hoa! Từ nhỏ đến lớn mẹ chính là người yêu thương con nhất, mọi thứ tốt đẹp trên thế giới này mẹ chỉ muốn đem tất cả đến cho con, con làm sao có thể đối xử với mẹ như vậy!” Lưu Nguyệt gần như sụp đổ gào thét: “Con làm sao có thể!”

“Đó là chuyện của bà! Tôi lại không kêu bà làm như vậy!” Lục An Hoa gào ngược lại: “Chuyện này vốn dĩ chính là lỗi của bà! Nếu như không phải do bà chúng ta sẽ có thể trở thành trò cười trước mặt người khác sao? Bà có biết là hôm nay bọn họ nhìn tôi như thế nào không? Đều là lỗi của bà!”

“...” nghe từng câu từng chữ chỉ trích của Lục An Hoa, trong đầu của Lưu Nguyệt một mảnh trống rỗng, bà ta thật sự không nghĩ là, bản thân cư nhiên lại sinh ra một người vong ân phụ nghĩa, súc sinh bất hiếu như vậy!

“Hừ!” Lục An Hoa cũng lười nói nhiều, dùng tay chỉnh lại cổ áo sau đó đi lên cầu thang quay về phòng của mình.

Nhìn thấy bộ dạng này của Lưu Nguyệt, Lục An Hân cau mày, từ trong túi xách của mình lấy ra 3 nghìn tệ đưa đến trước mặt Lưu Nguyệt: “Mẹ, mẹ cầm lấy tiền rồi đi đi!” đống lát nữa Lục Quân An đón tiểu tam về đây, nếu như để Lưu Nguyệt nhìn thấy, không điên mới là lạ.

“Không cần mày mào khóc chuột già từ bi!” Lưu Nguyệt hung hăng ác liệt nhìn Lục An Hân: “Hiện tại mày vừa lòng rồi chứ? Đều là lỗi của cái đứa tiện nhân như mày! Đều là lỗi của mày!”

“Lỗi của con?” Lục An Hân cười lạnh, trước đó là do nể cô ta bị úng nước nên mới đồng tình với Lưu Nguyệt: “Bà tự mình dạy ra loại con trai như thế không hề liên quan đến tôi! Tôi tốt xấu gì cũng nhìn trên mối quan hệ bà là mẹ tôi mà lấy tiền cho bà, con trai bà đâu? Hắn ta chê bà là một cái tai hại đấy!”

“Mày! Mày! Đứa con gái bất hiếu, tao đánh chết mày!” Lưu Nguyệt then quá hóa giận điên cuồng nắm lấy tóc của Lục An Hân, dương tay lên liền tát vài cái liên tiếp vào mặt Lục An Hân: “Tao đánh chết mày!” giống như xem Lục An Hân là một công cụ để phát tiết, Lưu Nguyệt đem tất cả tủi nhục đều phát trên người Lục An Hân.

“Bà đánh đi! Bà dứt khoát đánh chết tôi luôn đi!” Lục An Hân cũng không đánh trả gào lên: “Có bản lĩnh hôm nay bà liền đánh chết tôi đi!” hôm nay tất cả những quyền cước mắng chửi của Lưu Nguyệt cô ta đều nhận hết, nhưng qua hết hôm nay, Lục An Hân cô ta và Lưu Nguyệt sẽ không có quan hệ gì nữa! Tình nghĩa mẹ con liền đứt đoạn từ đây!

Cứ như thế phát điên một tiếng đồng hồ, Lưu Nguyệt cuối cùng cũng đã mệt, tê liệt ngồi trên mặt đất, trong miệng vẫn còn mắng chửi Lục An Hân đã bị bà ta đánh: “Mày cái thứ... đồ con gái bất hiếu! Đều là lỗi của mày! Đều là mày...”

“...” Lục An Hân đồng dạng tê liệt ngồi trên mặt đất, toàn thân trên dưới của cô ta đều đau rát, cánh tay và sau gáy đều là dấu tay, tóc bị kéo đứt một đám rối trên sàn nhà, bộ lễ phục cúp ngực bị mở ra từ đằng sau, da thịt phía sau lưng một mảng xanh một mảng tím nhìn không ra hình dạng.

Âm thanh chuyển động của chìa khóa truyền đến, ngay sau đó âm thanh của Lục Quân An ôn nhu như nước: “Cẩn thận dưới chân, chậm một chút!” thật sự là một chuyện kinh thiên động địa! Ông ta vừa đi đến nhà của vị này ở trong trung tâm thành phố, liền được biết là cô ta đã mang thai! Thật sự là ông trời động lòng thương mà! Ông ta chính là muốn có một đứa con cùng với người phụ nữ mà ông ta yêu nhất!

“Anh An, anh cũng quá cẩn thận rồi!” âm thanh của phụ nữ ôn nhu dễ nghe, trong giọng nói mang theo nụ cười then thưng: “Căn nhà này thật đẹp! Em

thật sự có thể vào đây ở sao?”

“Đương nhiên! Sau này chỗ này chính là nhà của em!” Lục Quân An nhìn người phụ nữ mình yêu nhất cả trong mắt cũng mang theo tia ôn nhu. “...” Lulu Nguyệt trợn trợn nhìn ra cửa, chồng của mình cứ nhiên lại cần thận dịu dàng người đàn bà khác, Lulu Nguyệt cảm giác một cổ tức giận nghẹn lại trong ngực, nghẹn đến mức huyết thái dương của bà ta phát đau: “Ông xã... ông... ông làm sao có thể!”

“Sao bà lại ở đây!” Lục Quân An nhìn thấy Lulu Nguyệt cũng kinh ngạc: “Không phải tôi đã nói là ly hôn với bà rồi sao! Mau cút ra ngoài!”

“...” đây cũng là lần đầu tiên mà Lục Quân An nhìn thấy người đẹp mà Lục Quân An giấu ở bên ngoài, một người phụ nữ rất đẹp, thân hình yếu điệu, mái tóc dài xõa vai, âm thanh nói chuyện ngọt như mật đường, ánh mắt đều đặn về không màng thế sự. Một người phụ nữ hơn 30 tuổi mà vẫn có thể có được một ánh mắt thuần khiết như vậy, cũng khó trách được Lục Quân An lại yêu quý cô ta như vậy... lại nhìn sang Lulu Nguyệt giống như một người đàn bà đánh đá, Lục Quân An cười lạnh, nếu như là cô ta, cô ta cũng sẽ lựa chọn kim ốc cất giấu người đẹp này!

“Tại sao ông có thể đối xử với tôi như vậy!” Lulu Nguyệt tê tâm liệt phế hét lên: “Chúng ta là phu thê kết tóc mà!”

“Anh An, em sợ...” người phụ nữ kia núp vào sau lưng Lục Quân An, một đôi mắt tràn đầy vẻ sợ sệt: “Em... em vẫn là không nên sống ở đây... em về trong trung tâm thành phố thôi!”

“Lulu Nguyệt! bà phát điên cái gì! Bà dọa đến Kiều Kiều rồi!” Lục Quân An phẫn nộ nhìn Lulu Nguyệt bèn bảo vệ người đàn bà kia trong lòng: “Kiều Kiều, em không cần phải đi đâu cả, em cứ ở bên cạnh anh!”

“Nhưng mà...” Kiều Kiều dùng răng khê khằng cắn môi dưới: “Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả!” Lục Quân An vỗ về kiều kiều dịu dàng nói: “Anh không cho phép em đi đâu cả! Em không phải sợ, anh ly hôn với bà ấy rồi! Bắt đầu từ hôm nay em sẽ là Lục phu nhân quang minh chính đại!”

“Ừm!” Kiều Kiều nhìn vào đôi mắt của Lục Quân An: “Anh An, anh đối xử với em thật tốt...”

“Kiều Kiều, em thật ngốc!” Lục Quân An lại càng cảm thấy tội lỗi, tự bản thân lại để cho Kiều Kiều chịu nhiều ủy khuất như vậy, cô ấy vẫn cảm thấy mình tốt, người phụ nữ ngốc nghếch này, ông ta muốn yêu thương suốt cuộc đời này.

“Tôi... tôi liều mạng với mấy người!” sự dịu dàng mà Lục Quân An dành cho Kiều Kiều ngay trước mắt giãy vò Lulu Nguyệt, người đàn ông mà bà ta yêu thương sâu đậm, cứ nhiên lại vô tình như vậy, bà ta đứng dậy liền muốn bỏ nhào vào hai người vừa bước vào cửa kia.

“Cút mau!” Lục Quân An nhắc chân lên hướng ngực của Lulu Nguyệt đá xuống, sau khi Lulu Nguyệt bị đá ngã, Lục Quân An kéo Lulu Nguyệt bị đập đến gần như ngất xỉu kia ném ra ngoài chửi: “Bà đúng là điên rồi! Nhanh chóng cút cho tôi! Sau này ngăn cấm bà xuất hiện trước mặt tôi!” chửi như vậy xong, Lục Quân An liền dùng sức đóng cửa lại.

Kiều Kiều nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Lục Quân An, liền vội vàng đi qua đỡ dậy: “Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao...” Lục Quân An lùi về sau một bước.

Lục Quân An đi lên nhìn thấy vết thương trên người Lục Quân An như vậy, không vui mà cau mày: “Lulu Nguyệt điên kia cứ nhiên lại đánh con thành như vậy!”

“Con không sao đâu ba...” Lục Quân An lắc lắc đầu, cô ta đương nhiên không ngốc đến nỗi nghĩ là Lục Quân An đang quan tâm đến mình, vì để chứng minh bản thân còn giá trị, Lục Quân An ngẩng đầu vén mái tóc dài bị xõa xuống kia lên, để lộ ra khuôn mặt không bị sao cả: “Đều là vết thương ngoài da qua mấy ngày nữa là sẽ khỏi ngay.”

Lục Quân An nhìn thấy khuôn mặt của Lục Quân An không bị tổn thương gì nhất thời liền yên tâm, nếu như trên mặt có sẹo, con đàn bà này chính là phế vật, một người không còn giá trị lợi dụng nữa, không cần thiết lưu lại trong nhà.

Nhìn thấy ánh mắt của Lục Quân An, Lục Quân An càng kiên định hơn với suy nghĩ trong lòng, cô ta nhất định phải có được Long Ngọc Tinh!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 127: Điện thoại của v, thanh niên ba không

Bữa tiệc tốt đẹp như vậy bị đảo loạn thành một đoàn, thẳng cho đến chiều tối mới xử lý ổn thỏa, Lục An Nhiên ngồi ngay ngắn bên khung cửa sổ trong phòng, bên cạnh tay cô đặt lễ hộp mà Long thiếu tặng đến.

Trong đầu lại nhớ đến bóng dáng của Long thiếu mà ngày hôm đó cô đã nhìn thấy, giữa hai hàng lông mày của Lục An Nhiên có chút không vui, loại đàn

ông ham mê sắc đẹp như vậy, cô thật sự không có thiện cảm, ngược lại, cái người tên V đó... Lục An Nhiên thả lỏng lỏng mày, cô đứng dậy mở học tủ đựng chiếc mặt nạ, nhẹ nhàng đeo lên mặt.

V... tại sao lại gọi là V? Lục An Nhiên không hiểu, hỏi tường lại người đàn ông có đôi mắt thâm tình màu hạt dẻ, cô cảm thấy đôi mắt này giống như một vòng xoáy, lúc nào cũng có thể khiến cho cô trầm luân, chìm vào trong đó... Lục An Nhiên không thể không sợ hãi.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại của Lục An Nhiên vang lên, cô cầm điện thoại lên, là một dãy số lạ, sau khi chấp nhận cuộc gọi Lục An Nhiên hỏi: “Alô, xin chào, xin hỏi là ai gọi ạ?”

“Là tôi, V.” Bên kia điện thoại truyền lại một đạo âm thanh đàn ông từ tính, trầm thấp dễ nghe.

“...” Lục An Nhiên ngạc nhiên, trái tim dường như bị trật một nhịp: “Anh sao lại có được số điện thoại của tôi chứ?”

“Tôi lấy từ một người bạn.” Ngồi bên giường, V nhìn ánh mây chiều cuộn tròn ngoài cửa sổ, một nụ cười như có như không đang lưu chuyển bên khóe môi: “Nghe nói bữa tiệc của Lục thị hôm nay đã bị quấy rối.”

“Không có gì.” Lục An Nhiên trả lời: “Một chút rắc rối nhỏ.”

“Giúp tôi chuyển câu chúc mừng sinh nhật đến dì nhé.” V nghe thấy âm thanh của Lục An Nhiên liền cảm thấy vô cùng yên tâm.

“Cảm ơn.” Lục An Nhiên cười nhẹ, cô thật sự rất thích âm thanh của V, rất trầm thấp, lại mang theo từ tính. Nhẹ nhàng mang theo một tia lười nhác, tựa như đang kể lại một câu chuyện tình yêu lãng mạn, lại giống như âm thanh nỉ non của người yêu bên gối. Nghĩ đến đây, hai bên má của Lục An Nhiên phồng lên một tầng sắc hồng xấu hổ, thật là, cô đang nghĩ cái gì thế...

“Đây là số điện thoại cá nhân của tôi, bình thường buổi tối mới mở máy, nếu như em có chuyện gì phiền muộn đều có thể gọi cho tôi nói chuyện.” V nói: “Lúc nào tôi cũng bắt máy!”

“...” Lục An Nhiên sững sốt không ngừng nghĩ đến những lời mà trước đây Long Ngọc Tinh đã nói, qua một hồi lâu, Lục An Nhiên mới cười trả lời: “Cảm ơn.”

“Nghe âm thanh của em, hình như bây giờ đang có chuyện phiền lòng đúng không?” V nói.

“Ừm... thật sự là có một chuyện tương đối phiền.” không biết tại sao, Lục An Nhiên chính là cảm thấy cái người tên V này luôn có được sự tin nhiệm của cô: “Hôm nay tôi nhận được một món quà của Long thiếu, cảm thấy rất phiền.”

“Em không thích?” V hỏi.

“Rất thích món quà này.” Lục An Nhiên mở lễ hộp, lấy sợi dây chuyền ra: “Mặt dây chuyền hình con thiên nga này thật sự rất đẹp, trên cánh lại còn khắc tên của tôi. Chiếc vương miện trên đầu thiên nga cũng rất dễ nhìn, viên kim cương phản chiếu ánh sáng dưới ngọn đèn cũng rất đẹp.”

“Vậy em buồn phiền chuyện gì?” V không hiểu hỏi, nghe ý của cô, cô rất vừa ý với món quà này mà.

“Tôi buồn phiền vì người tặng món quà này.” Lục An Nhiên nói: “Tôi và Long thiếu căn bản không có giao tình gì, nói chuyện cũng chỉ được vài câu, tại sao anh ta lại tặng món quà ám muội như vậy cho tôi?” Lục An Nhiên cau mày lại: “Tôi vẫn cứ cảm thấy hình như bản thân đã vướng vào phiền phức to rồi.”

“Em nghĩ nhiều rồi.” V an ủi nói: “Có lẽ chỉ là một món quà bình thường mà thôi, lại không phải là nhẫn.”

“Hi vọng vậy.” Lục An Nhiên thở dài: “Tôi muốn trả lại món quà này.”

“Trả?” V cau mày: “Như vậy không tốt cho lắm...”

“Ừm?” Lục An Nhiên nói: “Hiện tại tôi không muốn có mối quan hệ phức tạp gì đó với Long thị.”

“Món quà tặng cho người ta lại bị trả lại thật sự không phải chuyện về vang gì.” V khuyên nhủ: “Dù gì thì hiện tại món quà này của Long thiếu thật sự cũng mang lại tác dụng đáng kinh ngạc, hiện tại những người có đầu óc đều sẽ không dám đụng đến Lục thị.”

“Anh nói như vậy thật sự là anh ta cũng có chút giá trị lợi dụng nhỉ.” Lục An Nhiên cười: “Nhưng mà món quà này tôi vẫn phải trả về thôi.”

“Vậy đến lúc đó em phải tự mình nói với Long thiếu rồi.” V nghe xong lời của cô anh không biết là mình nên vui hay nên lo lắng, anh phải làm như thế nào để cô biết là, giá trị lợi dụng của Long thiếu không phải chỉ có nhiều đó thôi đâu!

“Ừm.” Lục An Nhiên gật đầu: “Tôi chuẩn bị ngày mai sẽ đi gặp mặt Long thiếu.”

“Được.” V gật đầu, anh rất vui mừng khi bản thân đã gọi cuộc điện thoại này, có thể để anh làm chuẩn bị trước. Lúc này 3 tiếng gõ cửa truyền đến, 3 người đẩy cửa bước vào, V nhìn thấy người đến, dùng ngón tay làm động tác im lặng. 3 người cũng coi là hiểu ý, tự mình kéo ghế ra ngoan ngoãn ngồi đợi.

“Hình như bên anh có chuyện đúng không...” Lục An Nhiên thấp thoáng nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa, đóng cửa lại còn có âm thanh kéo ghế: “Vậy tôi cúp máy trước nhé.”

“Tối mai tôi có thể gọi điện thoại cho em không?” V hỏi.

“Ừm, có thể.” Lục An Nhiên vẫn rất thích nói chuyện với V, sau khi nói vài câu tạm biệt, Lục An Nhiên ngắt điện thoại.

“Tút... tut... tut...” nghe trong điện thoại không còn âm thanh của người đẹp nữa, V mới ngắt điện thoại, sau đó lấy máy biến âm trên cổ họng xuống, tiếp đó bưng ly nước trên bàn lên uống hai ngụm thanh thanh cổ họng: “Có chuyện?”

“Long thiếu, tác hại của máy biến âm này đối với cổ họng vô cùng lớn, cậu vẫn nên dùng ít thôi!” Phụng Lập Hành nhìn người trước mặt nói.

“Ừm.” Long Ngọc Tinh gật đầu, anh đương nhiên biết là tác hại rất lớn, lần này mới là lần thứ 2 thôi, anh liền cảm thấy cổ họng rất khó chịu, khô khan.

“Hôm nay Lục thị xảy ra chuyện thật không nhỏ.” Tinh Hường Ân nói: “Lần này Lục An Nhiên thật sự xử lý rất đẹp! Thiếu chút nữa ngay cả tôi cũng phải vỗ tay cổ vũ! Mặc dù anh gọi điện thoại để tôi cùng Phụng Lập Hành đến cứu nguy, nhưng mà cô ấy căn bản không cần tôi cứu mà!”

“À...” nghe Tinh Hường Ân khen Lục An Nhiên, Long Ngọc Tinh vẫn có chút đắc ý.

“Long thiếu, hôm nay Phụng thiếu đã làm theo những gì anh đã nói, vậy chuyện trước đây tôi đã nhờ anh...” Hoàng Oanh nhìn Long thiếu.

“Được.” Long Ngọc Tinh một tiếng đáp ứng.

“Chuyện gì vậy?” Tinh Hường Ân đem ánh mắt nhìn Hoàng Oanh và Long Ngọc Tinh sau đó lại chuyển qua Phụng Lập Hành về mặt muốn đánh nói: “Phụng thiếu, tôi nghĩ là trên đầu anh chắc là muốn thêm tí màu xanh rồi!”

“Anh đi chết đi!” Hoàng Oanh tay nắm quyền đánh Tinh Hường Ân: “Liền biết miệng anh dễ tiện nhất!”

“Vậy các người có giao kèo bản thủ gì thế!” Tinh Hường Ân hỏi.

“Là vở kịch trong trường chúng tôi.” Hoàng Oanh giải thích: “Phụng thiếu tham gia vai diễn chú rể, cuối vở kịch chú rể sẽ có một nụ hôn trên trán với nhân vật chính em gái, tôi thật không muốn Phụng thiếu hôn người khác!”

“Vì thế em muốn Long thiếu thay Phụng thiếu tham gia vai diễn này?” Tinh Hường Ân cười hỏi.

“Không sai!” Hoàng Oanh quần lấy cánh tay của Phụng Lập Hành: “Người mà anh ấy có thể hôn chỉ có thể là tôi!”

“Chắc chắc!” Tinh Hường Ân tách lưỡi: “Không để tôi phòng bị gì hết đã đẩy cho tôi một tô thức ăn cho chó rồi!”

“Thức ăn cho chó gì vậy?” Phụng Lập Hành rõ ràng là không hiểu lắm. “Là một cách nói lái đó, anh ta là dân FA mà!” Hoàng Oanh cười tủm tỉm nói: “Tinh Hường Ân, anh có muốn gia nhập vào đại đội hủ nữ của chúng tôi không? Đạo này tôi có mua được một loại đĩa rất là tuyệt vời!”

“Miễn đi.” Tinh Hường Ân vội vàng phát tay: “Định hướng của tôi rất là bình thường, đối với chuyện giữa hai người đàn ông không hề có hứng thú!”

“Xì.” Hoàng Oanh khinh bỉ mà quay đầu đi: “Rõ ràng có một khuôn mặt của tiểu thụ... lãng phí!”

“...” Tinh Hường Ân cầm nín, tướng mạo của anh đã đụng chạm đến ai rồi chứ!

“Mọi người còn chuyện khác sao?” Long Ngọc Tinh lười xem bọn họ cãi nhau qua lại, vì thế mở miệng hỏi.

“Có.” Phụng Lập Hành nói: “Phụng Lập Hiến cũng đến thành phố S rồi.”

“Bảo anh ta cách Lục An Nhiên xa một chút.” Long Ngọc Tinh cau mày.

“Hai người hình như là đã gặp mặt nhau rồi.” Giữa hai hàng lông mày của Phụng Lập Hành cũng có chút lo lắng.

“Đáng chết.” Long Ngọc Tinh thấp giọng chửi một câu.

“Lục An Hổ và Tiết Định An chắc là sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, cậu không cần lo lắng như vậy.” Tinh Hường Ân biết Long Ngọc Tinh đang lo lắng điều gì, vì thế bổ sung thêm: “Người của tôi cũng đã nằm vùng bên cạnh Lục An Nhiên, cái gì mà gió thổi cỏ lay chúng ta sẽ là người biết đầu tiên.”

“Chuyện này không được có bất kỳ sai sót gì!” Trên mặt Long Ngọc Tinh 10 phần nghiêm túc: “Ngày mai Lục An Nhiên sẽ đến đây.”

“Vậy cậu muốn trực tiếp ngà bài sao?” Phụng Lập Hành cười nói.

“...” Long Ngọc Tinh liếc Phụng Lập Hành nói: “Các cậu còn chuyện gì khác nữa không?”

“Không có.” 3 người đều nhất nhất trả lời một câu.

“Đi đi, không tiễn.” Long Ngọc Tinh trực tiếp hạ lệnh trực khách.

“...” 3 người không nói gì, người đàn ông này thật là “thanh niên ba không” đứng dậy ba người rời khỏi phòng của Long Ngọc Tinh.

Ba người vừa đi, Long Ngọc Tinh liền gọi a Sâm tiến vào: “A Sâm.”

“Thiếu gia, cậu gọi tôi?” a Sâm hỏi.

“Ngày mai Lục An Nhiên đến, gọi người thế thân kia tới đây, tôi có chuyện muốn giao cho hai người.” Long Ngọc Tinh nói.

“Vâng thưa thiếu gia.” A Sâm do dự một chút hỏi: “Thiếu gia, cậu không tự mình tiếp đãi Lục tiểu thư sao?”

“Không.” Long Ngọc Tinh nhìn ra cửa sổ, lúc này bầu trời đã nhuộm một màu đen tối: “Còn chưa đến lúc.”

“Tôi biết rồi Long thiếu.” A Sâm gật đầu sau đó liền đi ra khỏi phòng của Long Ngọc Tinh.

Mà ở một nơi khác, Lục An Nhiên vừa gọi điện thoại đặt hẹn trước với Long thiếu, nhìn chiếc hộp đang mở ra, Lục An Nhiên lần nữa để dây chuyền vào lại trong hộp, sau đó đóng hộp lại. Cô đem chiếc hộp đang bỏ trên bàn cất đi, bản thân liền rời khỏi phòng, hôm nay trước sau gì vẫn là sinh nhật của Kỳ Nhu, những giây phút cuối cùng đếm ngược trong ngày này, cô thân là con gái nên ở bên cạnh bà.

Nhẹ nhàng gõ cửa phòng Kỳ Nhu, Lục An Nhiê nghe thấy giọng nói cho phép của Kỳ Nhu liền đẩy cửa tiến vào: “Mẹ, con vào đây...”

“Ừm.” Kỳ Nhu lúc này đang mặc áo ngủ ngồi trên giường, nhìn thấy Lục An Nhiên tiến vào liền vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Qua đây đi.”

“Ừm ừm.” Lục An Nhiên ngồi bên cạnh Kỳ Nhu, đem đầu tựa trên vai bà: “Mẹ, vốn dĩ muốn cho mẹ một bữa tiệc sinh nhật vui vẻ, kết quả là bị người khác làm hỏng rồi...”

“Không sao.” Kỳ Nhu mỉm cười nhẹ nhàng, hôm nay bà đã nhận được một món quà tốt nhất rồi, đồng thời một luồng cảm xúc lo lắng dội lên trong lòng, Kỳ Nhu do dự nói: “An Nhiên, con cảm thấy Long thiếu như thế nào?”

“Long thiếu?” Lục An Nhiên cau mày: “Mẹ, đột nhiên mẹ nhắc đến anh ta làm gì chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Long thiếu thật giả, vai chính đổi người

“Không có gì.” Kỳ Nhu hàm hồ nói: “Chính là muốn hỏi thử, hai mẹ con chúng ta tâm sự những chuyện trong lòng thôi mà!”

“Con không có cảm giác gì đối với Long thiếu cả.” Lục An Nhiên rũ mắt nói: “Ngày mai con sẽ trả lễ vật về.”

“Ừm.” Kỳ Nhu gật đầu liền vươn tay sờ sờ đầu của Lục An Nhiên: “An Nhiên, nếu như mệt rồi thì nói với mẹ.”

“...” Lục An Nhiên nhìn vào đôi mắt của Kỳ Nhu nói: “Mẹ, con không mệt.” Cô không mệt, sẽ không mệt, không thể mệt, thậm chí tuyệt đối không thể mệt! Kẻ địch bên ngoài như hổ báo, kẻ thù trong nhà lại như lang sói. Cô một phút cũng không được thả lỏng sự cảnh giác, tuyệt đối không được!

Kỳ Nhu có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nói từ đâu, âm thầm đem hy vọng ký thác cho chính chồng của mình, nếu như Long thiếu thật sự có thể tìm thấy anh Hạo, có thể đem anh Hạo quay về, một nhà bọn họ nhất định sẽ có thể vượt qua, đến lúc đó An Nhiên sẽ không cần phải cực khổ như vậy nữa.

Đêm càng sâu hơn, Lục An Nhiên liền ngủ ngay tại phòng ngủ của Kỳ Nhu, sáng sớm ngày hôm sau, Lục An Nhiên ăn mặc gọn gàng đem theo Lục An Hồ cùng đi đến Long gia.

Đến Long gia, Lục An Nhiên và Lục An Hồ dưới sự dẫn đường của vệ sĩ tiến vào một thư phòng ở phía tây sảnh chính lầu một, đẩy cửa ra liền nhìn thấy trong thư phòng, “Long thiếu” mặc một thân tây trang nhàn nhã ngồi sau một chiếc bàn gỗ màu đen vừa xem giấy báo, vừa uống trà, nhìn thấy Lục An Nhiên tiến vào, liền đứng dậy vươn tay ra: “Lục đại tiểu thư, đã lâu không gặp. Mau ngồi đi!”

“Chào anh.” Lục An Nhiên lịch sự bắt tay với “Long thiếu”, sau đó liền ngồi vào chiếc ghế dựa nói: “Còn chưa cảm ơn món quà chúc mừng mà hôm qua Long thiếu đã tặng.”

“Có gì đâu.” “Long thiếu” cười nhẹ ngồi lại vào ghế nói: “Không biết là Lục tiểu thư có vừa ý với lễ vật không.”

“Hơ hơ, tôi đến đây chính là vì chuyện này.” Lục An Nhiên lấy lễ hộp từ trong túi xách ra đẩy tới trước mặt “Long thiếu”: “Cảm ơn ý tốt của Long thiếu.”

“...” “Long thiếu” nhìn thấy lễ hộp này vốn không có biểu tình hoặc phản ứng gì nhiều mà là nhẹ nhàng dùng tay chạm vào phía sau tai, sau khi nghe được mệnh lệnh chỉ thị từ tai nghe tích hợp, “Long thiếu” mở miệng nói: “Lục tiểu thư không thích?”

“Vô công bất thụ lộc, An Nhiên không cảm thấy bản thân đã làm được việc gì có thể xứng đáng nhận được món quà này của Long thiếu.” Lục An Nhiên cười nói: “Cảm ơn ý tốt của Long thiếu.”

“Nếu như Lục tiểu thư không thích món quà này, ngày khác tôi sẽ chuẩn bị một món quà khác tặng qua.” “Long thiếu” cười nói: “Biết Lục tiểu thư vừa lòng mới thôi.”

“...” Lục An Nhiên nghe xong lời của “Long thiếu” không nhịn được mà cau mày: “Không cần đâu. An Nhiên không muốn để những người khác hiểu lầm, Lục thị mặc dù không có ảnh hưởng lớn giống như Long thị, nhưng tại thành phố S này cũng có chút danh tiếng. Long thiếu làm như vậy, nói thật, thật sự làm khó cho tôi rồi.”

“Thành thật xin lỗi vì đã gây thêm phiền phức cho Lục tiểu thư, nhưng mà hi vọng Lục tiểu thư biết là, tôi không hề có ác ý gì cả.”

“Long thiếu có thể hiểu được là tốt rồi.” Lục An Nhiên cười mỉm.

“Tôi cảm thấy có thể là do Lục tiểu thư không hiểu cho lắm.” “Long thiếu” dựa theo âm thanh phát ra từ trong lỗ tai nói: “Những chuyện mà tôi đã làm cũng là vì để bảo vệ Lục thị, trung tâm mua sắm Long thị đã bắt đầu kiến thành, lần này đặc biệt dành cơ hội cho năm doanh nghiệp mới tham gia, trong đó Lục thị chính là tiêu điểm, có thể nói Lục thị là doanh nghiệp dẫn đầu trong năm doanh nghiệp này, các doanh nghiệp tham gia kinh doanh trong trung tâm này là một sự hợp tác kinh doanh cùng có lợi cho đôi bên, nhưng mà đối với những doanh nghiệp đã kinh doanh lâu đời ở đây mà nói, sự tồn tại của Lục thị quá chướng mắt. Hành động lần này của tôi, bất quá chỉ là tạo một hiệu ứng dây chuyền, bảo vệ sự an toàn tạm thời của Lục thị. Các người đem tiền giao cho chúng tôi, tôi tự nhiên phải bảo vệ các người!” “Thì ra là như vậy!” Lục An Nhiên búng tỉnh đại ngộ, phương diện này cô thật sự là chưa nghĩ tới: “Là do An Nhiên ánh mắt thiện cận hiểu lầm Long thiếu rồi!” trong lòng Lục An Nhiên hiện lên một tia cảm kích cùng kính nể.

“Không sao, không nói cho Lục tiểu thư biết trước chuyện này cũng là sơ sót của tôi.” Long thiếu gật đầu.

Giải quyết xong chuyện này, cả người Lục An Nhiên trở nên nhẹ nhàng không ít, liền chuyển lời, nhìn vào chiếc mặt nạ trên mặt “Long thiếu”: “Long thiếu ở nhà vẫn luôn đeo mặt nạ sao?”

“Là để tiếp đãi Lục tiểu thư.” “Long thiếu” nhẹ sờ vào sau tai nói: “Tôi có thói quen ẩn giấu hành động, vốn không muốn lộ ra khuôn mặt thật của mình trước mọi người, vẫn hi vọng Lục tiểu thư hiểu cho tôi.”

“Không sao.” Lục An Nhiên cười mỉm gật đầu: “Đây là chuyện riêng của Long thiếu, là do tôi nhiều chuyện. Nếu như đã không còn việc gì nữa, vậy An Nhiên không làm phiền nữa.” Dứt lời Lục An Nhiên đứng dậy.

“Lục tiểu thư đem lễ vật về đi!” “Long thiếu” cũng đứng dậy đem hộp quà đưa qua cho Lục An Nhiên: “Hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ, tạo nên sự thành công thật sự.”

“Cảm ơn lời nói may mắn của Long thiếu.” Lục An Nhiên tiếp nhận lễ hộp sau đó lại hàn huyên thêm vài câu cuối cùng liền mang theo Lục An Hổ rời khỏi Lục gia.

“Trong phòng tổng cộng có 4 camera mini giám sát, một cái ở trước cửa, một cái ở bên cạnh bàn sách, một cái trên tường, một cái bên cạnh kệ sách bằng gỗ.” Lục An Hổ nói.

“Ồ?” Lục An Nhiên không hề chú ý đến cái này: “Long thiếu này thật sự là quá cẩn thận đi.”

“Anh hoài nghi anh ta không phải Long thiếu.” Lục An Hổ nói: “Ít nhất anh ta không phải Long thiếu thật.”

“...” Lục An Nhiên dừng lại cước bộ: “Ý của anh là...”

“Trong tai anh ta có tai nghe tích hợp, vì thế anh ta có hành động chạm nhẹ lỗ tai, không phải chỉ một lần. Trước khi anh ta nói chuyện không hề có biểu tình suy nghĩ, nhìn thần sắc anh ta giống như là đang nghe theo mệnh lệnh.” Lục An Hổ nghĩ lại nói: “Anh cảm giác anh ta không phải Long thiếu. Đại khái có thể là một thể thân!”

“Thể thân?” Lục An Nhiên nhíu nhíu mày: “Ý gì?”

“Loại thể thân này ở Đế Đô rất nhiều.” Lục An Hổ nói: “Bởi vì an toàn cá nhân, sẽ có người chuyên môn bồi dưỡng loại thể thân này, thời gian lâu dần thật sự là giả thật đảo lộn. Nhưng mà thể thân này của Long thiếu hiển nhiên là gần đây mới tìm đến, vì thế mới bị anh phát hiện ra sơ hở.” Lục An Hổ đã từng học qua kiến thức về trinh sát, vì thế đối với biểu tình trên mặt của đối phương vẫn rất thành thạo.

“Vậy à...” Lục An Nhiên lần nữa bước chân đi: “Có chút thú vị...”

Mười một ngày của kỳ nghỉ ngắn này thật sự chứng minh cho câu “thời gian vui sướng luôn ngắn ngủi”, cảm giác như chưa được thả lỏng, liền đến thời gian đi học nữa rồi! Mà điều duy nhất khiến mọi người vui vẻ đó chính là thời gian huấn luyện đã kết thúc, sau kỳ nghỉ 11 ngày quay lại trường học, mọi người đều không cần phải tham gia huấn luyện cực khổ vào mỗi buổi chiều như vậy cũng rất tốt.

Mà 11 ngày kết thúc, chuyện lớn tiếp theo chính là vở kịch kỷ niệm ngày thành lập trường, mỗi ngày trôi qua ngày đó càng đến gần, Kỳ Linh cũng bắt đầu tập trung tập luyện cho vở kịch. Mọi khổ cực mà cô bỏ ra, đám người Lục An Nhiên đều nhìn vào trong mắt. Mà Phương Lập Hành tham gia vai diễn tân lang vẫn chưa hề xuất hiện qua, cho đến ngày biểu diễn, mọi người mới biết được, vai diễn tân lang do Long Ngọc Tinh thay thế biểu diễn, mà việc càng rắc rối hơn chính là sát giờ biểu diễn Kỳ Linh lại mất tích...

“Kỳ Linh đâu? Ai có thể liên hệ với em ấy?” trên trán Hoàng Oanh xuất hiện một tầng mồ hôi: “Mau gọi Lớp trưởng lớp D qua đây!”

“Được, tôi đi gọi em ấy qua đây!” có người đáp ứng vội vàng gọi Lục An Nhiên qua.

Mà Lục An Nhiên bị gọi đến cũng hết sức kinh ngạc: “Không thấy Kỳ Linh sao?”

“Đúng.” Hoàng Oanh nói: “Em có thể liên lạc với em ấy không?”

“Đợi một lát.” Lục An Nhiên vội vàng lấy điện thoại ra gọi đến số điện thoại của Lục An Hổ: “An Hổ, Kỳ Linh đâu?”

“Kỳ Linh ở cùng với anh, đang trên đường đi đến hội trường, nhưng mà...” An Hổ nhìn Kỳ Linh bị đau đến nhe răng trợn mắt nói: “Cậu ấy bị thương rồi, tình trạng hiện tại không tốt cho lắm, hay là thay người đi!”

“...” Sau khi nghe xong Lục An Nhiên sững sờ tại chỗ: “Bị thương? Tại sao lại bị thương?!”

“Là hai nữ sinh của lớp anh.” Lục An Hổ nói: “Trong lúc anh đang đi mua nước bọn họ đem Kỳ Linh nhốt vào nhà kho để dụng cụ thể thao, cậu ấy tự mình nhảy ra từ cửa sổ kết quả chân bị trật rồi.”

“Chuyện này...” Lục An Nhiên cắn răng

“Chân bị trật rồi?” Hoàng Oanh nghe xong lời này ngẩn người, sau đó nhìn qua Điền Điền bộ phận văn nghệ: “Tôi nhớ là lớp A mà cậu phụ trách hôm đó có một nữ sinh đã đến đây lấy kịch bản dành cho nữ chính nói là muốn chuẩn bị trước có khi cần thay thế?”

“Không sai, em ấy tên Sở Dao, là lớp trưởng của lớp A.” Điền Điền trả lời, Sở Dao nhìn bộ dáng thật sự là có chút thủ đoạn, nói chuyện mà Kỳ Linh bị thương không liên quan đến Sở Dao, cô một chút cũng không tin.

“Gọi em ấy đến diễn!” Hoàng Oanh cau mày sắp xếp.

“Được.” Điền Điền đáp ứng liền chạy chậm đi gọi người.

“Chậm đã!” Lục An Nhiên ngắt điện thoại, trong mắt phát ra một loại thần sắc quyết tuyệt: “Kỳ Linh là học sinh của lớp em, chuyện này để em gánh, em sẽ diễn thay nhân vật này!”

“Em?” Hoàng Oanh đánh giá Lục An Nhiên từ trên xuống dưới, mặc dù cô biết là Lục An Nhiên có chút bản lĩnh, nhưng vở kịch lần này không thuộc dạng tầm thường, cô cũng không thể tự tiện quyết định.

“Để em ấy diễn đi!” Long Ngọc Tinh đã thay xong bộ trang phục của nhân vật xuất hiện nói: “Nếu xuất hiện vấn đề sai sót gì cứ tính trên đầu tôi!”

“Được thôi!” Hoàng Oanh gật đầu, nếu Long thiếu cũng đã nói như vậy, dù gì có người gánh hậu quả là được. Và lại, cô cũng rất tin tưởng ánh mắt của Long thiếu: “Mau dẫn Lục An Nhiên đi trang điểm thay quần áo đi!”

Hậu trường lại bận rộn một lần nữa, lúc Lục An Nhiên vừa điều chỉnh xong, Sở Dao liền xuất hiện ở hậu trường: “Là cần em đến diễn thay sao?” tìm à ta đập rất nhanh, vai diễn chính em gái này à ta nhất định phải lấy được, lúc mới đến đây à ta đã nhìn qua phía dưới khán đài, những hàng ghế đầu phía trước sân khấu đều là những nhân vật lớn, cũng không uổng phí à ta một phen cực khổ như vậy.

“Không cần nữa.” Hoàng Oanh dùng ngón tay đẩy gọng kính què mùa trên sống mũi: “Đã tìm được người diễn thế rồi, nếu em đến đây rồi thì ở hậu trường giúp đỡ chút đi, có thể cho em thêm điểm học phần.”

“Cái gì?” Sở Dao kinh ngạc, tại sao có thể như vậy: “Ài?”

“Là mình.” Lục An Nhiên vén váy đi lên trước vài bước, hiện tại cô đã thay xong trang phục và trang điểm, bộ trang phục này là dựa theo số đo của Kỳ Linh mà làm ra, Lục An Nhiên mặc trên người có chút rộng, phần vai có chút trùng xuống khiến cho cô càng trở nên đáng yêu hơn.

“Cậu...” Sở Dao kinh ngạc nhìn Lục An Nhiên, tại sao lại là Lục An Nhiên này! Đáng chết!

“Lục An Nhiên, đến lượt em lên sân khấu rồi!” Hoàng Oanh cũng không có thời gian chú ý đến biểu tình thất hồn lạc phách của Sở Dao liền đem Lục An Nhiên đẩy lên sân khấu.

Đứng trên sân khấu này, ánh đèn rơi thẳng vào người cô, dưới khán đài là đoàn người đông nghìn nghịt, nhất thời Lục An Nhiên có chút muốn khóc. Loại tình huống này, ở kiếp trước cô đã ảo tưởng qua vô số lần nhưng ở giây phút cuối cùng lại bỏ lỡ, kiếp này cô vô số lần cự tuyệt, nhưng hiện tại lại đứng tại chỗ này, đây được gọi là vận mệnh sắp đặt sẵn sao?

Chương 129: Biểu diễn bắt đầu, cảnh hôn ngược chó

“Ồ... đọc lời kịch đi...” nhìn thấy Lục An Nhiên chỉ đứng im trên sân khấu, Hoàng Oanh đứng sau hậu trường nhẹ giọng nhắc nhở.

Lục An Nhiên hồi thần, nhìn qua nam chính Mai Lạc Tư nói ra những lời kịch nên nói: “Anh, sao anh lại về rồi? không phải tối nay anh mới về tới sao?” âm thanh của Lục An Nhiên gấp gáp mà kinh ngạc, hai tay ôm trước ngực vẻ mặt lo lắng. Từ câu đầu tiên với tiếng gọi anh trai, Lục An Nhiên liền tiến vào trạng thái tập trung biểu diễn.

“Không có gì, trong thành còn có chuyện chưa làm xong, còn phải đi vào trong đó một chuyến. Ngày mai liền tổ chức hôn lễ cho em. Chuyện này cứ hành sớm một chút có được không?”

“...” Lục An Nhiên không nói gì, mà là hơi cúi đầu, nhẹ cắn môi, ánh mắt lưu chuyển, hai má cũng hơi đỏ lên. Bộ dạng đó 10 phần chính là cô gái chuẩn bị đi lấy chồng e thẹn nhiều tâm sự.

“Em không vui sao? Ngay cả đến áo cưới xinh đẹp của em cũng đã mua về rồi. Mau, hiện tại em mau đi thông báo cho những người trong thôn, nói với bọn họ hôn lễ sẽ tổ chức vào ngày mai.” Người diễn Mai Lạc Tư cảm giác như cách diễn của mình bị cách diễn của Lục An Nhiên dẫn dắt, liền cũng hòa nhập vào vai diễn.

Vài câu diễn liền có thể phát họa ra sự ngại ngùng của một cô gái đợi gả, biểu diễn của Lục An Nhiên thành công không còn nghi ngờ gì nữa.

Không cam tâm nắm chặt tay, Sở Dao dùng hàm răng hung hăng cắn môi dưới, à ta không cam tâm! À ta rõ ràng đã đọc thuộc tất cả lời kịch của vai diễn em gái này! À ta học cực khổ như vậy còn phải nỗ lực đi học lời kịch, tất cả những thứ này đáng lý ra phải là của à! À bỏ ra bao nhiêu nỗ lực như vậy, tại sao vai diễn này không phải của à! Đây là lỗi của Lục An Nhiên! Tại sao cô ta cứ phải nhảy ra đảo loạn!

Một đoạn ca vũ biểu diễn, vai diễn tân lang của Long Ngọc Tinh lên đài, anh trước tiên là nắm lấy tay của Lục An Nhiên cùng với cô hòa vào điệu nhạc nhảy một điệu Van.

Đồng dạng đang giúp đỡ ở phía sau hậu trường, Nhạc Ngưng San đi đến bên cạnh Sở Dao, nơi đây chắc là góc độ xem kịch tốt nhất, cô ta nhìn Long Ngọc Tinh và Lục An Nhiên đang nắm tay nhau khiêu vũ, một cổ tức giận trào lên, Nhạc Ngưng San nắm chặt nắm tay trong lòng tự an ủi bản thân: không sao... không sao... chẳng qua chỉ là vì hiệu quả cho vở kịch mà thôi... không sao...

Sở Dao quay đầu qua nhìn Nhạc Ngưng San, lễ phép gọi một tiếng: “Nhạc học tỷ.”

Trong lòng Nhạc Ngưng San hoàn toàn đều là Long Ngọc Tinh, làm sao còn thấy Sở Dao nữa.

Hai tay bị Long Ngọc Tinh nắm chặt, Lục An Nhiên vẫn luôn có một loại cảm giác quen thuộc, không biết tại sao, cô vẫn luôn cảm thấy giống người đã từng khiêu vũ với cô... là V...

Một khúc kết thúc, Long Ngọc Tinh nắm lấy tay Lục An Nhiên đi đến trước nhân vật Mai Lạc Tư: “Ta sẽ chăm sóc nàng ấy thật tốt.”

Sau khi nói xong mục sư lên tổ chức hôn lễ cho hai người, lúc tân lang hôn tân nương, kịch bản ban đầu là tân lang sẽ hôn nhẹ lên trán em gái, nhưng mà lúc Long Ngọc Tinh và Lục An Nhiên mặt đối mặt như vậy, bốn phía đen đặc, chỉ có một ánh đèn chiếu trên đầu hai người, Lục An Nhiên chăm chăm nhắm mắt lại, im lặng đợi nụ hôn lên trán, hồi tưởng lại nụ hôn trên trán trước đây đã xảy ra ở trên lớp học, hai má của Lục An Nhiên không nhận được mà nổi lên một tầng mây hồng.

Ánh đèn rực rỡ mà chói mắt, Long Ngọc Tinh nhìn Lục An Nhiên, đôi mắt cô nhắm chặt, lông mi dài in bóng trên khuôn mặt, trên má mang theo vết hồng hồng do xấu hổ. Nhắm mắt lại, Long Ngọc Tinh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi khẽ nhếch lên kia.

“Trời ơi...” khán giả dưới khán đài bị dọa ngốc... cư nhiên hôn lên môi. Không phải chứ!

Mà Hoàng Oanh ở phía sau hậu trường cũng kinh ngạc, còn tưởng rằng Long thiếu là một cái đầu gỗ khô khan, ai nghĩ được lại có tâm cơ này, ở trước mặt mọi người hôn Lục An Nhiên, ở Nhất trung này còn ai dám đánh chủ ý lên người Lục An Nhiên nữa chứ?

“Chuyện này...” Sở Dao cũng sửng sốt, ở góc độ của à có thể nhìn thấy rất rõ nơi môi họ tiếp xúc với nhau.

“Không...” vẻ mặt Nhạc Ngưng San lại càng xám như tro tàn, một đôi mắt không dám tin nhìn vào người trước mặt, cậu ấy làm sao có thể...

Sở Dao quay đầu qua nhìn thấy vẻ mặt Nhạc Ngưng San như bị chịu đả kích lớn, liền hiểu rõ tình cảm mà Nhạc Ngưng San dành cho Long Ngọc Tinh, một ý tưởng liền dần dần hình thành trong lòng.

Không chỉ có những người dưới khán đài xem đến tròn tròn mắt, ngay cả đến những người đang cùng diễn chung trên sân khấu cũng ngẩng ngốc theo, cái này cùng với kịch bản không giống nhau mà!

Lục An Nhiên không đợi được cảm giác trên trán, nhưng lại cảm nhận được một vị ngọt trên môi...

Vẫn là người diễn vai mục sư phản ứng lại trước vung tay hô: “Nguyện Zeus chúc phúc cho đôi vợ chồng mới này!”

Những diễn viên khác trên sân khấu mới từ trong cú sốc lấy lại phản ứng, cùng nhau hoan hô, ôm Lục An Nhiên đang phát ngốc ra phía sau sân khấu, mà trước sân khấu, Long Ngọc Tinh vẫn còn đang đối thoại theo kịch bản với Mai Lạc Tư.

Đợi đến khi Long Ngọc Tinh cũng diễn xong phần vai diễn của mình đi ra phía sau sân khấu, vừa tới phía sau, Long Ngọc Tinh liền nhìn thấy vẻ mặt ngại ngùng của Lục An Nhiên đang trốn tránh anh, khóe miệng Long Ngọc Tinh hơi hơi dương lên, nhìn bộ dáng dường như anh đã dọa đến cô rồi!

“An Nhiên, mình có chuyện muốn nói với cậu.” Sở Dao đi đến trước mặt Lục An Nhiên: “Cậu qua đây với mình một chút!”

“...” Lục An Nhiên ổn định lại tâm tình cùng Sở Dao đi đến một góc sau sân khấu: “Chuyện gì?”

“An Nhiên, không phải cậu nói là không có hứng thú với vai diễn này sao?” Sở Dao nhướn mày hỏi, chính là có chút ý tứ chất vấn.

“Đúng vậy! Nếu như không phải do Kỳ Linh xảy ra chuyện, mình cũng sẽ không nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy!” Lục An Nhiên nhìn vào đôi mắt của Sở Dao nói.

“Cậu!” Sở Dao xiết xiết nắm tay nói: “Nếu như cậu thật sự không có hứng thú tại sao lại đọc thuộc kịch bản như vậy?”

“Lúc mình luyện tập đối đáp với Kỳ Linh đã học thuộc đấy.” Lục An Nhiên nhún vai: “Cái này mình cũng không có biện pháp mà!”

Lừa quỷ sao! Luyện tập đối đáp thôi sao lại có thể diễn tốt như vậy! Rõ ràng là đã được trải qua sự chỉ đạo chuyên nghiệp! Sở Dao cắn răng, Lục An Nhiên này thật sự giả tạo mà!

Thật ra Sở Dao chỉ nói đúng được một nửa, diễn xuất của Lục An Nhiên đích xác là đã được hướng dẫn chuyên nghiệp, bắt quá đó đều là chuyện của kiếp trước, hiện tại đối diện với Sở Dao hung dữ đứng trước mặt của kiếp này, trong lòng Lục An Nhiên thật sự cũng có chút không vui: “Sở Dao, chuyện Kỳ Linh bị thương cậu biết được bao nhiêu?”

“Mình... mình làm sao biết được?” Sở Dao liếc nhanh qua người Lục An Nhiên: “Mình, mình cùng Kỳ Linh cũng không phải rất thân thiết!”

“Mình nghe An Hồ nói, khiến Kỳ Linh bị thương thành như vậy là do người của lớp A làm! Cậu có biết là ai không?” ánh mắt Lục An Nhiên sáng như đuốc, vẻ mặt nghiêm túc.

“Không biết.” Sở Dao siết siết nắm đấm: “Học sinh lớp mình lại không ai có thù hận gì đó với Kỳ Linh!”

“Tốt nhất không có!” Lục An Nhiên nhìn Sở Dao từ trên xuống dưới, lúc này, Lục An Hồ đỡ Kỳ Linh cả nhắc đi tới hậu trường, Lục An Nhiên gọi Kỳ Linh.

“An Nhiên! Cậu diễn tốt lắm!” Kỳ Linh cười vươn tay ôm lấy Lục An Nhiên: “Mình đã nói đáng lý phải do cậu diễn rồi mà!”

“Kỳ Linh, cậu yên tâm, chuyện này mình sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy! Rốt cuộc là ai đã hại cậu bị thương, trong lòng mình với cậu đều hiểu rõ!” trong lời nói của Lục An Nhiên mang theo tia nhọn hoắt: “Loại thủ đoạn bỉ ổi này cũng có thể đem ra sử dụng, uống công làm người!”

“Cậu!” Sở Dao cảm giác như bản thân bị người khác hung hăng đánh cho một bạt tai, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, ngay cả đến cổ họng cũng như bị thứ gì đâm vào.

“Sở Dao cậu còn chuyện gì khác sao?” quay đầu qua nhìn Sở Dao, Lục An Nhiên cười đến vô hại: “Không có việc gì mình muốn được nói chuyện riêng với Kỳ Linh!”

Sở Dao nhếch môi mấy lần, vẫn là nuốt vào bụng những lời chửi rủa: “Mình... không có chuyện gì.” Dứt lời, Sở Dao liền quay người bước lớn rời khỏi, ả ta thật sự sợ là nếu như ở lại thêm một giây phút nữa thì sẽ phá hủy tất cả nguy trang của ả bao nhiêu năm nay! Nên biết là, nhân vật này ả ta có bao nhiêu chờ đợi, rõ ràng đã là vật trong túi ả! Từng bước tiến hành, nhưng vẫn bị Lục An Nhiên phá rối, khiến cho ả thua đến thảm hại! ả không cam tâm!

“Kỳ Linh, thật sự xin lỗi cậu.” Lục An Nhiên biết được cảm giác khi bản thân cực khổ luyện tập sau đó lại bị người khác thay thế khó chịu đến mức nào.

“Không cần thiết nói xin lỗi với mình...” Kỳ Linh cười: “Cậu diễn thật sự rất tốt!”

“Chuyện này cũng có trách nhiệm của anh.” Lục An Hồ cau mày nói: “Anh tận mắt nhìn thấy Sở Dao đi đến một nơi khác nên mới yên tâm đi mua nước, nhưng lại không nghĩ được là người động tay không phải Sở Dao!”

“Trong chuyện này tuyệt đối có phần trách nhiệm của Sở Dao!” Lục An Nhiên cau mày nói: “Cô ta không tránh được can hệ!”

“Kệ đi! Đều qua cả rồi!” Kỳ Linh cười phát phát tay: “Sau này mình sẽ càng cẩn thận hơn.”

“Kỷ Linh...” Lục An Nhiên nhăn mày vỗ vỗ vai của Kỷ Linh: “Sau này nhất định sẽ còn cơ hội!”

“Ừm.” Kỷ Linh gật đầu.

Lúc này có người tới gọi Lục An Nhiên đi đến trước sân khấu chào khán giả, Lục An Nhiên cười với Kỷ Linh, liền cùng với người này đi đến trước sân khấu.

Nhìn theo bóng lưng của Lục An Nhiên, Kỷ Linh không không chế được khóc nức nở: “Minh... mình không biết bản thân như thế nào nữa... mình... mình thật sự không biết...”

Một tay chế trụ đầu của Kỷ Linh, để cô dựa vào trên vai của anh, Lục An Hổ dành cho Kỷ Linh một bờ vai có thể tin tưởng.

“Minh... mình thật sự đã rất cố gắng luyện tập... thật đó...” Kỷ Linh nghẹn ngào khóc: “Minh... mình rất muốn, rất muốn được đứng biểu diễn trên sân khấu đó, mình... mình đã chuẩn bị, chuẩn bị rất nhiều...”

“Minh biết...” Lục An Hổ thấp giọng an ủi, anh biết Kỷ Linh liều mạng như thế nào, bằng không cũng sẽ không từ trên cửa sổ cao như thế nhảy xuống, còn bị trật chân. Cô ấy nhất định rất căng thẳng, rất lo lắng... Lục An Hổ cau mày, một cô tự trách trào lên: “Xin lỗi...”

“Không... không sao...” Kỷ Linh ngẩng đầu lên: “Minh biết mà, mình biết mà, chuyện này không phải lỗi của các cậu, đại khái là do số mệnh thôi... mặc dù mình thật sự đã cố gắng, nhưng mà mình biết, dù cho mình có được đứng lên sân khấu đó, mình cũng sẽ không diễn được xuất sắc như An Nhiên.” Kỷ Linh lung tung lau nước mắt trên mặt: “Minh biết mà, mình đều biết mà... An Nhiên đã chăm sóc mình rất tốt... mình vẫn luôn không được thông minh... vẫn luôn là... trước đây là Lâm Đạt vẫn luôn chăm sóc mình, hiện tại là An Nhiên... mình thật sự rất vui vì có một người bạn tốt là An Nhiên, mình... mình đều biết, nhưng mà trong lòng mình thật sự rất khó chịu... mình không biết là có chuyện gì, nhưng mà mình thật sự... mình...”

Những lời chưa được nói hết phía sau bị Lục An Hổ dùng đôi môi lấp kín, cả thế giới đều trở nên tĩnh lặng, không còn nghe thấy âm thanh khen ngợi, âm nhạc ở phía trước khán đài cùng tiếng vỗ tay ngập trời kia. Ở sau cánh gà không một bóng người, chỉ có hai người bọn họ...

Ước chừng qua khoảng 5 6 phút, Lục An Hổ lùi về sau hai bước, nhìn Kỷ Linh mặt mày ngưng trệ: “Minh...”

“Cậu...” Kỷ Linh giờ ta ra nhẹ nhàng chạm lên môi mình, sau đó mới đột ngột ngẩng đầu lên: “Cậu... cậu đã làm gì...”

“...” Lục An Hổ nhìn thấy biểu tình của Kỷ Linh ngây ngẩn một chút, sau đó ma xui quỷ khiến nói ra một câu: “Cậu đoán xem...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Ngưng san phát điên, nộ hôn mượn góc

Nhìn Lục An Nhiên đứng dưới ánh đèn sân khấu, trong tay ôm một bó hoa tươi và tiếp nhận sự tán thưởng cùng reo hò của mọi người, tim Sở Dao liên đau lên từng đợt, vị trí đó đáng lý phải thuộc về ả! Là của ả! Tại sao lại có thể bị Lục An Nhiên giành đi như vậy! Lục An Nhiên đáng chết này!

Đồng dạng uất hận, còn có Nhạc Ngưng San, cô ta nhìn chằm chằm vào Lục An Nhiên, tại sao lại có thể như vậy? Trong tiệc sinh nhật của Kỷ Nhu, Lục An Nhiên không phải là đã thừa nhận quan hệ với Long thiếu rồi sao? Một khi đã vậy, cô ta làm sao còn có thể lại bên cạnh Long Ngọc Tĩnh nữa? Nhạc Ngưng San không khỏi nhớ tới những gì Lục An Hân đã nói, nếu như ngay cả anh rể họ mà Lục An Nhiên cũng quyến rũ, hành động hiện tại cũng có thể giải thích được!

“Nhạc học tỷ...” Sở Dao nhìn qua Nhạc Ngưng San ở bên cạnh nói: “Có thứ này chị nhất định sẽ cảm thấy hứng thú...”

“Cái gì?” Nhạc Ngưng San nhìn Sở Dao, cô ta không hề cảm thấy trên người Sở Dao sẽ có thứ khiến cô ta cảm thấy hứng thú.

“Học tỷ...” Sở Dao mở khóa điện thoại, sau đó mở tập ảnh trong điện thoại, tìm tấm hình mà hôm đó ả ta đứng bên ngoài lớp học chụp trộm được cho Nhạc Ngưng San xem: “Em đoán bọn họ nhất định là đã ở bên nhau rồi! Chị nhìn đi!”

Nhạc Ngưng San nhìn bức ảnh nhất thời sững sờ, trong bức ảnh là một buổi chiều hoàng hôn chiếu rọi trong căn phòng học trống trải, có một cô gái ngồi bên cạnh cửa sổ, bên cạnh cô, một người con trai cúi đầu xuống nhẹ hôn lên trán... khung cảnh ngọt ngào và lãng mạn đã được lưu giữ lại trong bức ảnh này, bức ảnh này quá đẹp, đẹp đến mức khiến người khác tan nát cõi lòng, khiến người khác tức giận, khiến người khác phát điên...

“Học tỷ...” Sở Dao nhìn biểu tình của Nhạc Ngưng San, khóe miệng nhếch lên, ả ta biết là bức ảnh này chắc chắn sẽ có tác dụng lớn!

“Không... không sao...” Nhạc Ngưng San định thần lại nói: “Tôi còn có chuyện, đi trước đây.”

“Tạm biệt Nhạc học tỷ.” Sở Dao nắm lấy điện thoại cười đến ngọt ngào.

Nhạc Ngưng San tháo chạy ra khỏi hội trường, thẳng cho đến khi chạy đến bồn hoa phía sau dưới dãy lớp học lầu A mới dừng lại, Nhạc Ngưng San ôm lấy trái tim đang nhảy lên một cách kịch liệt cảm giác trái tim mình như bị xé làm từng mảnh rất đau. Tại sao lại có thể như vậy? Lục An Nhiên cô ta làm sao có thể làm như vậy? Rõ ràng là đã có Long thiếu rồi không phải sao? Tại sao lại còn muốn tranh giành Long Ngọc Tinh với cô ta? Nhạc Ngưng San cảm thấy ủy khuất, tức giận cùng ghen ghét một cô ảo não ập vào trong lòng, cô ta lấy điện thoại ra gọi đến một dãy số: “An Hân? Là em! Chỉ gửi cho em bản thiết kế lần trước đã cho em xem đi... ừm...” sau khi ngắt điện thoại, Nhạc Ngưng San nhận được hình ảnh bản thiết kế, trong mắt cô ta tràn đầy quyết tuyệt, loại tiểu nhân như Lục An Nhiên không xứng sử dụng loại thiết kế tốt như thế này! Suy nghĩ như vậy, Nhạc Ngưng San lại kết nối điện thoại: “Alô, là tôi... tôi muốn đổi thiết kế, không sai! Đổi toàn bộ thiết kế!” Nhạc Ngưng San siết chặt nắm tay: “Bản thiết kế tôi lập tức sẽ gửi qua!”

Cô ta không sai, cô ta là chính nghĩa! Những chuyện mà cô ta đã làm đều là vì Long Ngọc Tinh, đều là vì để cho Long Ngọc Tinh có thể sớm nhìn ra bộ mặt thật của Lục An Nhiên! Tất cả những chuyện cô ta làm đều là vì Nhạc thị! Cô ta chính là chính nghĩa!

Nhạc Ngưng San kiên định với suy nghĩ của mình, cô ta không sai!

Lục An Nhiên ôm lấy hoa tươi cùng mọi người quay lại cánh gà, tìm thấy Lục An Hổ và Kỳ Linh, nhưng lại cảm thấy không khí giữa hai người này có chút quỷ dị, Lục An Nhiên suy đoán: “An Hổ, có phải anh lại ức hiếp Kỳ Linh không?”

“Không tính là như vậy đâu nhì...” Lục An Hổ do dự trả lời, như vậy có được coi là ức hiếp không? Đó là nụ hôn đầu của anh đó!

“Cậu!” Kỳ Linh nghe thấy câu trả lời của Lục An Hổ, trong lòng lại càng cảm thấy ủy khuất gấp bội, lại nhìn qua vẻ mặt hoang mang của Lục An Nhiên, vừa xấu hổ vừa gấp, nhưng lại không biết phải nói từ đâu, phần nỗ giảm chân một cái, nhưng lại quên mất dưới chân đang bị thương, lại một lần nữa đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tại sao cậu lại cứ không cẩn thận như vậy!” Lục An Hổ chế trụ lấy cánh tay Kỳ Linh, phòng ngừa Kỳ Linh té ngã.

“Mình không cần cậu lo!” Kỳ Linh không biết vì sao, chỉ cần Lục An Hổ đến gần là trái tim lại gia tăng tốc độ, ngay đến cả hít thở cũng trở nên quái dị. Lại càng cảm thấy không thoải mái liền vươn tay đẩy Lục An Hổ ra: “Cậu tránh ra!”

“Kỳ Linh!” Lục An Nhiên vươn tay đỡ lấy Kỳ Linh lại mất đi trọng tâm một lần nữa nói: “Đừng quậy nữa, bị thương thành thế này còn cạy mạnh!” nói xong Lục An Nhiên lại nhìn sang Lục An Hổ: “Có phải anh lại cười chọc Kỳ Linh mập không?”

“Anh không có!” Lục An Hổ nhún vai, trời đất chứng giám, lần này anh thật sự không có!

“Kỳ Linh, mình cùng cậu đến bệnh viện nhé!” Lục An Nhiên nói với Kỳ Linh: “Vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra kỹ một chút!” trong trí nhớ của cô, cánh cửa sổ đó vốn không hề thấp!

“Ừm” Kỳ Linh gật đầu, hiện tại mắt cá chân của cô đau lên từng trận, đau đến mức lòng bàn tay cô đều là mồ hôi.

“Đi thôi!” Lục An Nhiên vòng cánh tay của Kỳ Linh qua vai cô: “Chúng ta đi chậm thôi!”

“Lục An Nhiên!” lúc này Hoàng Oanh đột nhiên xông ra cản đường của Lục An Nhiên và Kỳ Linh: “Hiệu trưởng gọi em qua đó một chuyện.”

“Ài?” Lục An Nhiên sững sốt.

“Hiệu trưởng” Hoàng Oanh lại nhìn qua Kỳ Linh: “Kỳ Linh, mắt cá chân của em xem ra bị thương không nhẹ nha!”

“Ừm... vẫn ổn.” Kỳ Linh gật đầu có chút xin lỗi nói: “Hôm nay đã gây thêm phiền phức cho mọi người rồi.”

“Không có gì, bị thương cũng là chuyện không ai biết trước được, em vẫn là nên nhanh chóng đi kiểm tra đi!” Hoàng Oanh vỗ lên vai của Kỳ Linh, sau đó nhìn qua Lục An Hổ: “Em tên... Lục... Lục An Hổ đúng không!” Hoàng Oanh nhớ lại tên của Lục An Hổ nói: “Em đưa Kỳ Linh đến bệnh viện đi!”

“Dạ.” Lục An Hổ đáp ứng.

“...” Kỳ Linh muốn cự tuyệt, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt của Lục An Nhiên chứa đầy sự lo lắng, chỉ có thể nhận mệnh mà ngậm chặt miệng, lúc này cô vẫn nên nhịn một chút thì tốt hơn, nếu không thì An Nhiên sẽ càng lo lắng hơn.

“Đi thôi!” Lục An Hổ đỡ lấy Kỳ Linh chậm chậm di chuyển ra khỏi tầm mắt của Lục An Nhiên.

Sau khi Lục An Nhiên nhìn thấy bóng dáng hai người họ biến mất, liền cùng với Hoàng Oanh đi đến trước sân khấu, hiện tại trong hội trường đa số học sinh đã rời khỏi, còn ở lại chính là thành viên của Hội học sinh cùng các giáo viên lãnh đạo và những khách mời được mời tới đây v.v.. Sau khi Lục An Nhiên đến gần, phát hiện Phụng Lập Hành và Long Ngọc Tinh cũng đứng bên cạnh Hiệu trưởng, Lục An Nhiên cố ý đứng bên cạnh Phụng Lập Hành ngăn cách với Long Ngọc Tinh, nhìn Hiệu trưởng: “Hiệu trưởng, thầy gọi em?”

“Ừm” Hiệu trưởng gật đầu nói: “Màn biểu diễn lúc nãy vô cùng xuất sắc, khả năng diễn xuất của các bạn vai chính cũng khiến cho chúng ta được mở mang tầm mắt, đương nhiên việc này cũng không thể quên đi công sức nỗ lực của Hội học sinh cùng với sự phối hợp tích cực của toàn thể các bạn học.” Sau khi nói hết những ý chính, rốt cuộc Hiệu trưởng cũng đi vào trọng điểm: “Liên quan đến nụ hôn giữa tân lang và tân nương kia...”

“Là hôn mượn góc.” Phụng Lập Hành đánh gãy lời của Hiệu trưởng nói: “Nhìn qua thì giống như là ôm lấy khuôn mặt mà hôn, thật ra là có sự ngăn

cách của ngón tay, không có hôn thật.” Anh ta nhìn thấy hành động này của Long Ngọc Tinh, liền biết Hiệu trưởng nhất định sẽ hỏi đến, liền lập tức nghĩ ra lý do thoái thác. Dù gì thì khoảng cách xa, lại cộng thêm với hiệu quả của ánh đèn, những lãnh đạo ngồi phía trước sân khấu nhất định sẽ không nhìn thấy rõ ràng, vì thế anh nói thế nào cũng sẽ ổn.

“Là như vậy à!” Hiệu trưởng gật đầu nhìn qua những người bên cạnh, những người này cũng gật gật đầu. Nhìn thấy đám người này đều gật đầu, Hiệu trưởng lại nói thêm một câu: “Chuyện này... dù cho có là hôn cách ngón tay, cũng sẽ có khả năng để lại ảnh hưởng không tốt đến những bạn học khác, các em đều chưa thành niên, đều là học sinh Cao trung, phải lấy học tập làm chủ! Biết không?”

“Vâng thưa Hiệu trưởng.” Đám người Lục An Nhiên đáp một tiếng gật đầu.

Sau đó lại nói thêm vài câu nữa, Hiệu trưởng liền để cho cả đám rời khỏi, rời khỏi hội trường lớn, Lục An Nhiên hít thở thật sâu vài lần không khí tươi mát bên ngoài hội trường, cảm giác tất cả những việc này giống như một giấc mộng không chân thực, nhưng trên môi của cô vẫn còn sót lại hương vị ngọt ngào nhàn nhạt kia.

“An Nhiên, ngày mai sau khi tan học trực tiếp đến văn phòng Hội học sinh tìm anh!” Long Ngọc Tinh nói.

“Ồ...” Lục An Nhiên do dự gật đầu, thật ra mà nói, cô tạm thời không muốn đối diện với Long Ngọc Tinh, cô không biết là phải dùng biểu tình gì để đối mặt với Long Ngọc Tinh nữa.

Hoàng Oanh và Phụng Lập Hành nhìn nhau một cái, đây là Long thiếu đã thông suốt rồi sao! Chính là sau khi hôn một cái liền được hóa giải phong ấn à? Phụng Lập Hành hơi khép mắt, anh nhất định phải ra tay giúp đỡ Long thiếu mới được!

Dù gì thì bọn họ cũng chính là anh em tốt!

Sau khi tách ra trước dãy lớp học, ba người Hoàng Oanh, Phụng Lập Hành và Long Ngọc Tinh quay lại văn phòng Hội học sinh, mặc dù vở kịch đã kết thúc một cách tốt đẹp, nhưng mà tiếp theo vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm. Vừa bước vào văn phòng, Hoàng Oanh liền nhận được điện thoại của một người bạn: “Alô? Đứng, là mình!”

“Hoàng Oanh, cái đĩa phim đó cậu xem xong chưa?” người bạn kia hỏi.

“Xem xong rồi! Bao hay luôn!” nhắc đến cái đĩa phim đó, Hoàng Oanh trực tiếp muốn xịt máu mũi: “Ngày mai mình mang đến lớp học, buổi tối cậu đến lấy, cũng cho cậu xem được không!”

“Vây thì tốt quá rồi! Cảm ơn cậu!” người bạn kia cũng là rất hưng phấn.

Hai người sau đó lại nói thêm vài câu, Hoàng Oanh liền ngắt điện thoại.

“Vẫn cứ thích xem mấy thứ linh tinh đó!” Phụng Lập Hành không biết làm sao mà lắc đầu.

“Người ta thích mà!” Hoàng Oanh làm nũng.

“Đúng rồi!” Phụng Lập Hành đột nhiên nhớ tới cái gì đó nói: “Ngày mai em mang cái đĩa mà hôm bữa hai chúng ta mua qua đây đi!”

“Di...” hai má Hoàng Oanh phồng lên một tầng sắc hồng: “Đem cái đĩa phim đó làm gì chứ!”

“Đương nhiên là để giúp đỡ Long thiếu của chúng ta rồi!” Phụng Lập Hành đá lông mi nói: “Anh dám cá với em, hôm nay nhất định là nụ hôn đầu của Long thiếu!”

“Phụt...” Hoàng Oanh làm động tác OK: “Em hiểu rồi! Cứ để em lo cho!”

Phụng Lập Hành ôm lấy hai vai của Hoàng Oanh ở trên trán của cô hôn một cái: “Thật ngoan!”

“Hai người các cậu có thôi hay không!” Long Ngọc Tinh không vui ngắt đầu: “Cảnh cáo hai người, không cho phép làm những chuyện linh tinh kia!”

Phụng Lập Hành và Hoàng Oanh nhìn nhau cười, lại còn những chuyện linh tinh, đợi Long thiếu nếm được vị ngọt kia, còn không biết làm thế nào để cảm ơn bọn họ đó! Hừ!

Mà sau khi Lục An Nhiên về đến lớp học, nhận được màn vỗ tay nhiệt liệt hoan hô của mọi người. Cô xấu hổ cười đi đến chỗ của mình, bên cạnh trống rỗng thiếu đi một người thật sự không quen cho lắm, Lục An Nhiên không khỏi lo lắng cho Kỳ Linh đang đi đến bệnh viện kia.

Nhìn bóng lưng của người đẹp trước mặt, Tần Thư Mặc cau mày, trước ngực giống như bị một tảng đá đè nặng lại giống như chua xót khi phải ăn liên tiếp mấy chục quả chanh... An Nhiên cùng Long học trưởng... hôn nhau rồi... đúng không...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Tuyệt oánh xin giúp đỡ, âm mưu của tô lâm

“Lục An Nhiên, không nghĩ là cậu cũng có chút tài nghệ đó!” chủ nhân của vị trí chéch phía sau của Lục An Nhiên hiện tại là Dương Tuyệt Oánh, em họ của Tiết Định An. Mà vốn dĩ người ngồi ở chỗ này là An Cách, sau khi cảm thấy học tập không có thành tích liền quyết định nghỉ học, kỳ huấn luyện quân sự kết thúc Dương Tuyệt Oánh đi học liền ngồi vào chỗ này.

“Chào cậu!” Lục An Nhiên cười.

“Đặc biệt là nụ hôn đó...” Dương Tuyệt Oánh cười tiếp: “Thật sự là vượt quá sự tưởng tượng của mình nha!” vốn dĩ nghĩ là sẽ chỉ hôn lên má hoặc là hôn lên trán gì đó, nhưng mà thực sự không thể ngờ là bọn họ lại ở trước mặt bao nhiêu người như vậy hôn môi. “Tất cả lãnh đạo của trường đều ngồi ở dưới sân khấu đó! Các cậu cũng thật to gan! Là muốn công khai yêu đương sao?”

“Mới... mới không phải...” hai má Lục An Nhiên nóng lên nói ra những lời mà Phụng Lập Hành đã nói trước mặt Hiệu trưởng: “Nụ hôn lúc nãy chỉ là hôn mượn góc! Nhìn giống như là hôn lên môi, thật ra chỉ là hôn lên trên ngón tay mà thôi.”

“Là như vậy à...” Tần Thư Mặc không khỏi thở ra một hơi.

“Hả?” nữ sinh ngồi phía sau Dương Tuyệt Oánh tên là Từ Á nói: “Nói chứ Kỷ Linh đâu rồi?”

“Trước khi lên sân khấu cậu ấy bị trật chân, đã đi đến bệnh viện trước rồi.” Lục An Nhiên nặn ra một nụ cười: “Bằng không cũng sẽ không bắt mình lên gom cho đủ số lượng diễn cái gì mà vai nữ chính kia.”

“Như vậy à...” Từ Á thở ra một hơi, thật sự là thể sự khó lường! Giống như lúc trước rõ ràng đang rất tốt, nếu như không phải do Lục An Nhiên bảo cô đến nhà của An Cách xem vì sao mấy ngày mà cậu ấy không lên lớp, cô cũng không biết là nhà An Cách lại xảy ra chuyện lớn như vậy! Vốn dĩ An Cách là một nam sinh hướng nội rất nỗ lực, bây giờ lại vì chuyện này gánh chịu công kích, chẳng còn tâm trí đâu để ý đến chuyện học hành nữa, mặc dù Lục An Nhiên có đề nghị sẽ giúp đỡ An Cách, nhưng cậu ấy vẫn tự mình cự tuyệt, cậu ấy đã hết hy vọng với việc học hành, thậm chí tuyệt vọng với rất nhiều chuyện, như hiện tại, làm sao để kiếm tiền nuôi sống bản thân cậu ta và người bà nội gần 100 tuổi kia mới là chuyện quan trọng nhất!

Nhìn thấy bộ dáng của Từ Á, Lục An Nhiên sợ rằng cậu ta lại nghĩ đến An Cách rồi, đối với An Cách, Lục An Nhiên vốn không hề có ấn tượng gì nhiều, chỉ vì chỗ ngồi tương đối gần, chỉ nhớ hình như An Cách là một nam sinh cao khoảng trên dưới 1m65, để tóc húi cua, đeo một đôi mắt kính cận gọng đen, bộ dáng giống như thiếu niên già trước tuổi, không thích nói chuyện, là một nam sinh rất hướng nội, phải trải qua loại chuyện song thân vì tai nạn giao thông mà mất đi cộng thêm chuyện người cô của cậu ấy muốn lừa lấy tiền bảo hiểm, đổi lại là ai, đều không thể chấp nhận được... Lục An Nhiên đề xuất muốn giúp đỡ về phương diện kinh tế cũng bị An Cách cự tuyệt, nhìn bộ dáng này chắc là do phải trải qua quá nhiều chuyện khiến cậu ấy không dám tin tưởng vào ai nữa.

Nhưng mà hiện tại Lục An Nhiên cũng không còn thời gian để đi lo lắng cho người khác nữa, hiện tại cô khổ não nhất chính là cuộc hẹn trước với Long Ngọc Tĩnh, mặc dù Phụng Lập Hành giải thích là nụ hôn mượn góc, nhưng cô rõ ràng đã cảm nhận được xúc cảm mềm mại, dịu dàng, vị ngọt trên môi, hơi thở của hai người trộn lẫn trên cánh mũi... khoảnh khắc đó, cô dường như cảm nhận toàn bộ thế giới đều ngừng lại...

Lần nữa hồi tưởng lại cảm giác lúc đó, hai má Lục An Nhiên lại đỏ lên.

“Lục An Nhiên, cậu đỏ mặt cái gì thế!” Dương Tuyệt Oánh nhìn thấy hai má Lục An Nhiên liền trêu chọc: “Bộ dạng trưng tư đến tình lang của cậu thật sự khiến người khác buồn nôn... nếu như nhớ đến Long học trưởng, thì nhanh chóng đi tìm anh ấy là được mà!”

“Cậu đi chỗ khác!” Lục An Nhiên liếc Dương Tuyệt Oánh trắng mắt: “Vẫn nghĩ kỹ chuyện của cậu đi! Tối nay có phải cậu sẽ cùng với đứa em gái kia của cậu cùng về nhà không!”

“...” nghe xong lời của Lục An Nhiên sắc mặt của Dương Tuyệt Oánh trắng bệch, không sai... hôm nay cô đích thực phải cùng về nhà với Tô Lâm, bởi vì hôm nay là sinh nhật của Tô Lâm, trước khi ra cửa Dương Vệ Quốc đã nhấn mạnh nhiều lần là tối nay hai người phải cùng nhau về nhà. Dương Tuyệt Oánh thật sự rất ghét Tô Lâm, cũng lười nhìn con tiện nhân Tô Lâm đó diễn kịch, nhưng lại không muốn để cho Dương Vệ Quốc thất vọng, trong lòng phiền chán muốn chết, hiện tại nghe Lục An Nhiên nhắc đến, lại càng buồn chán hơn, mếu máo, Dương Tuyệt Oánh nhìn Lục An Nhiên: “Cậu nhất định có cách đúng không!”

“Minh thì có cách gì chứ!” Lục An Nhiên tròn trắng mắt, hiện tại nhớ đến cô rồi? Lúc nãy tại sao lại cứ trêu chọc như vậy?!

“Cậu nhất định có! Cậu thông minh như vậy, làm sao có thể lại không có cách!” biết nhau lâu như vậy Dương Tuyệt Oánh thật sự hiểu được Lục An Nhiên chính là một con người có đầu óc: “Lần này cậu giúp mình, lần sau mình nhất định có thể giúp cậu! Mình nói được làm được!” Dương Tuyệt Oánh vỗ ngực đảm bảo.

“Được được được!” Lục An Nhiên vội vàng kêu ngừng: “Căn bản là mình không nghĩ cậu có thể giúp gì được cho mình!”

“...” mặc dù muốn cãi lại, nhưng Dương Tuyệt Oánh biết Lục An Nhiên nói như vậy cũng không hề sai, cô đích thực là không thể giúp chuyện gì cho Lục An Nhiên cả. Lục An Nhiên muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn tiền có tiền, thành tích lại tùy tiện đàn áp cô... cô làm gì có lập trường để nói đến việc giúp Lục An Nhiên chứ!

“Chẳng qua giúp cậu thì không phải không được!” Lục An Nhiên nhìn thấy bộ dạng rầu rĩ này của Dương Tuyết Oánh không nhịn được mà cười lên, trải qua sự quen biết bao lâu nay, Lục An Nhiên càng ngày lại càng yêu thích Dương Tuyết Oánh, Dương Tuyết Oánh là một người rất chính trực, điểm này cùng với Tiết Định An giống nhau như đúc.

“Vậy cậu mau nói! Làm như thế nào?” Về mặt Dương Tuyết Oánh sốt ruột nói: “Đêm nay mình thật sự không muốn nhìn thấy cô ta!” trong lòng Dương Tuyết Oánh hiểu rõ, hôm nay là sinh nhật của Tô Lâm, Dương Vệ Quốc xuất phát từ tội lỗi, trái tim áy náy nhất định sẽ đối xử thật tốt với Tô Lâm, mà Tô Thiên Liên nhất định cũng sẽ tìm mọi cách để chen ép cô, cho là hôm nay Dương Tuyết Oánh có về nhà đi nữa, cũng chỉ là tự nhiên đến tìm sĩ nhục mà thôi!

“Có phải hôm nay cậu không muốn nhìn thấy Tô Lâm không?” Lục An Nhiên ngoắc ngoắc ngón tay với Dương Tuyết Oánh: “Có phải muốn hôm nay ba cậu không ở bên cạnh hai mẹ con bọn họ?”

“Nhất định rồi!” Dương Tuyết Oánh vuron người: “Cậu đừng có vòng vo nữa! Có chuyện mau nói!”

“Hiện tại cậu hãy gọi điện cho ba cậu, nói rằng cậu hôm nay phải đi chung với mình sắm một vài thứ cho nhà hàng mới, cậu cứ nói với ba cậu là muốn theo mình học hỏi một chút.” Lục An Nhiên dương dương khí khí miệng.

“Có thể sao?” Dương Tuyết Oánh bán tín bán nghi hỏi.

“Cậu thử đi không phải liền biết rồi sao!” Lục An Nhiên nhướn mày.

Dương Tuyết Oánh nhìn quanh bốn phía, người làm bài tập, người nói chuyện với nhau, người nào người nấy đều trong bộ dạng đợi tan học, vốn không hề có ai chú ý đến bên này, liền lấy điện thoại ra gọi đến số của Dương Vệ Quốc: “Ba, là con!”

“Oánh Oánh?” Dương Vệ Quốc rất kinh ngạc khi nhận được điện thoại của con gái, Dương Tuyết Oánh đã rất lâu rồi không gọi điện thoại cho ông!

“Cái này, ba biết Lục An Nhiên không?” Dương Tuyết Oánh nhỏ giọng hỏi.

“Ài?” Dương Vệ Quốc sững sờ: “Lục đại tiểu thư của chuỗi nhà hàng ăn uống Lục thị?” về Lục An Nhiên thì làm sao ông không biết chứ! Hiện tại cả cái thành phố S này còn ai không biết đến Lục An Nhiên?

“Vâng.” Dương Tuyết Oánh nuốt ngụm nước bọt nói: “Cậu ấy học chung lớp với con, sau đó cậu ấy bảo với con là chiều nay sau khi tan học đi cùng cậu ấy mua một số thứ cho nhà hàng mới, con nói...” Dương Tuyết Oánh nhìn thoáng qua Lục An Nhiên, nhìn thấy Lục An Nhiên kia vẻ mặt vô cùng tự tin, liền mở miệng tiếp tục nói: “Con muốn theo cậu ấy học chút gì đó.” “Được được được!” Dương Vệ Quốc liên tục nói ba tiếng được: “Như vậy thật sự quá tốt rồi!” ông thật sự rất đau đầu với đứa con gái phản nghịch này! Hiện tại Dương Tuyết Oánh cư nhiên có thể làm bạn với Lục An Nhiên, như vậy thật sự chẳng còn chuyện gì tốt hơn nữa! Không riêng gì vì tốt cho Dương Tuyết Oánh, đối với sự phát triển của Dương thị cũng có nhiều lợi ích!

“Vậy con...” Dương Tuyết Oánh không nghĩ được là sự tình thật sự lại thuận lợi như vậy bèn nói tiếp: “Vậy hôm nay con không về cùng với Tô Lâm nữa.”

“Không sao!” Dương Vệ Quốc hào phóng nói: “Con cứ chơi vui vẻ với Lục An Nhiên đi! Tốt nhất là học hỏi nhiều một chút! Lục An Nhiên đó không phải người bình thường, con làm bạn tốt với con bé sẽ có lợi ích!” Dương Vệ Quốc ý vị thâm trường nói: “Có thời gian gọi con bé tới nhà chơi, ba tự mình tiếp đãi con bé!”

“Ồ...” Dương Tuyết Oánh không nhịn được nhìn Lục An Nhiên thêm lần nữa, mặc dù sớm đã biết Lục An Nhiên thông minh, cũng không nghĩ là Dương Vệ Quốc cũng rất coi trọng cô: “Vậy con ngắt máy trước nhé!”

“Được.” Dương Vệ Quốc gạt đầu ngắt điện thoại.

“Sao rồi?” Lục An Nhiên một tay chống cằm, quay người nhìn Dương tuyết Oánh, trong mắt đều chứa đầy sự đắc ý: “Mình nói không sai đúng không!”

“Cho là cậu lợi hại!” Dương Tuyết Oánh bĩu môi, xem cô đắc ý.

“Vậy tan học cậu trực tiếp đi với mình là được.” Lục An Nhiên cười.

“Không phải cậu cho là thật sự để mình đi theo cậu mua sắm cái gì đó chứ?” Dương Tuyết Oánh hỏi.

“Mình muốn cùng cậu đi thăm Kỳ Linh!” Lục An Nhiên cười nói: “Có thứ gì đó cần thiết phải mua, cũng không làm phiền đến Dương đại tiểu thư cậu nha!”

“Hừ.” Dương Tuyết Oánh hừ một tiếng, cô vốn không sợ phiền phức gì! Cho dù có sử dụng đến sức lao động cũng không sao, chỉ cần không bắt cô về nhà là được!

“Đúng rồi!” Lục An Nhiên lại hỏi thêm: “Ba cậu mấy giờ tan làm về nhà thế?”

“Bình thường đều là 7 giờ!” Dương Tuyết Oánh hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên, tiện nhân Tô Lâm đó còn muốn đón sinh nhật ư? Cửa cũng không có!

“Lục An Nhiên... có ai nói với cậu là có những lúc nụ cười của cậu chứa chút tàn nhẫn...” Dương Tuyết Oánh nhìn nụ cười của Lục An Nhiên chứa đầy tia tính kế không nhận được mà nuốt nuốt nước bọt.

“Cậu đoán xem?” Lục An Nhiên liếc Dương Tuyết Oánh.

Tiếp đó, tiếng chuông tan học vang lên, Lục An Nhiên và Dương Tuyết Oánh thu thập xong đồ đạc, liền cười nói đi khỏi cửa lớp học, vừa đi đến chỗ ngoặt dưới chân cầu thang liền đụng phải Tô Lâm và Sở Dao hai người.

“Chị...” về mặt Tô Lâm vô tội đáng thương: “Tôi nay, không phải ba bảo chúng ta cùng nhau về nhà sao? Sao chị lại không đợi em?”

“Tôi nói với ba rồi, cô tự mình đi về đi!” Dương Tuyết Oánh nhìn thấy sự xuất hiện của Tô Lâm liền cảm thấy buồn nôn, trợn trắng mắt.

“Chị... chị đừng lừa Lâm Lâm nữa!” Tô Lâm nửa điểm cũng không tin Dương Vệ Quốc cư nhiên sẽ đáp ứng, chỉ cảm thấy Dương Tuyết Oánh chắc là đang giả vờ đóng kịch mà thôi, không nghĩ là cái đồ ngốc này đã học được cách nói dối rồi! Cô ta và Tô Thiển Liên hôm nay đã có sự chuẩn bị đầy đủ, bất luận thế nào, hôm nay bọn họ nhất định phải để cho Dương Vệ Quốc đổi họ! Chỉ khi đổi thành họ Dương, cô ta mới có quyền thừa kế tài sản!

“An Nhiên, diễn xuất hôm nay của cậu thật thành công.” Sở Dao ngoài cười trong không cười, giả dỗi khen ngợi, trời mới biết, ả ta khó khăn đến mức nào mới có thể đàn áp được lửa giận. Đến cả suy nghĩ muốn xé nát Lục An Nhiên ả ta cũng đã nghĩ đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 132: Ra sức vả mặt, lỗi tại thời gian

“Trước đây cậu đâu có nói như vậy!” Lục An Nhiên ngoài cười trong không cười, biểu tình trên mặt như có như không nụ cười trào phúng.

“...” Sở Dao cắn răng nói: “Trước đây là do có điểm kinh ngạc mà thôi!”

“Như vậy à!” Lục An Nhiên cũng cười: “Nếu như thật sự là như vậy thì tốt rồi!”

“...” Sở Dao bị ghen chết chỉ muốn nhảy bổ ra xé nát gương mặt mang nụ cười nhẹ như mây trời kia của Lục An Nhiên.

“An Nhiên, hôm nay biểu diễn của cậu thật sự rất tốt nha!” Tô Lâm cười mỉm nói: “Cảm giác như mạnh hơn so với Kỳ Linh kia rất nhiều! Cũng may là người đi lên sân khấu là cậu!”

“Tô Lâm, thứ nhất, tôi với cậu không thân thiết như vậy! Làm phiền cậu gọi cả tên lẫn họ của tôi!” Lục An Nhiên nghe thấy trong lời nói của Tô Lâm có nhắc đến Kỳ Linh nên có chút không vui, cũng không để cho cô ta chút mặt mũi: “Thứ hai, cậu tận mắt nhìn thấy Kỳ Linh biểu diễn sao? Cậu có biết cậu ấy bỏ ra bao nhiêu nỗ lực không? Cậu cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì mà bình luận về cậu ấy?”

“Minh...” về mặt Tô Lâm có chút không nhận nổi nữa, cô ta nguyện ý chuẩn bị nịnh nọt Lục An Nhiên mà chà đạp Kỳ Linh, ai mà biết Lục An Nhiên này cư nhiên lại nói giúp Kỳ Linh?

“Vuốt móng ngựa lại vuốt trúng móng ngựa rồi chứ gì!” Dương Tuyết Oánh khinh bỉ cười vuron tay ôm ngang vai Lục An Nhiên: “Mau đi đi! Nhìn thấy bọn họ mình lại thấy mất hết hứng thú!”

“Lục An Nhiên...” Về mặt Tô Lâm xấu hổ không dứt, nhưng vẫn mở lời mời: “Hôm nay là sinh nhật của mình, sẽ tổ chức bữa tiệc tại nhà, nếu như cậu có hứng thú, có thể đến chơi...”

“Xin lỗi, tôi một chút hứng thú cũng không có.” Lục An Nhiên cười lạnh nói: “Tôi rất bận, không giống loại người như các cậu!” dứt lời liền cùng với Dương Tuyết Oánh một đường đi xuống lầu.

“Đáng chết!” về mặt của Tô Lâm không thể giả vờ nổi nữa, Lục An Nhiên này thật sự đáng chết, cư nhiên noi noi chồng đối với cô ta!

“Hừ.” Sở Dao cười lạnh, sau đó kéo tay Tô Lâm: “Có gì thì đợi ra khỏi trường học hẳn nói!” Tô Lâm này thật sự ngu ngốc, ở trường học liền lộ ra về mặt này, thật không sợ sẽ hủy hoại đi về nguy trang bao nhiêu năm nay cô ta gây dựng nên sao?

“...” hít thở sâu một cái, Tô Lâm lại đeo lên bộ mặt nũng nịu, bộ dạng nhu nhược, tựa hồ như sự hận thù trong mắt lúc này chỉ là do ảo giác mà có: “Dao Dao, vẫn là cậu nói đúng! Lục An Nhiên này, không phải loại hàng hóa đơn giản! Càng không phải thứ tốt gì!”

“Đúng chứ!” Sở Dao cười, chuyện của ngày hôm nay thật sự là đã gõ một hồi chuông cảnh báo đến ả, Lục An Nhiên quả nhiên đã thay đổi không như trước, bắt đầu từ giây phút này, ả không thể không sắp xếp lại kế hoạch tác chiến của ả, Lục An Nhiên... thay đổi rồi!

“Đi thôi! Không nghĩ đến bọn họ nữa!” Tô Lâm cười nói: “Hôm nay còn phải cho cậu kiểm chứng thành công của mình!”

“Được thôi!” Sở Dao cười tủm tỉm quẩn lấy tay của Tô Lâm: “Vậy thì mình sẽ rửa mắt mong chờ nha!”

“Hơ hơ hơ...” Tô Lâm cười tít mắt, che miệng phát ra tiếng cười thanh thúy, những nam sinh đi qua gần đó đều không thể ghé mắt trộm nhìn, trong mắt đều là kinh diễm... Đây chính là sở trường biểu diễn của Tô Lâm đó!

Mà Dương Tuyết Oánh sau khi rời khỏi trường học liền lập tức hét lên sung sướng, thật sự quá hả giận: “Lục An Nhiên, mấy câu lúc nãy cậu nói quả thật quá tuyệt! Cậu mau dạy mình đi!” biểu tình lúc nãy của Tô Lâm giống như là bị tưới phân lên người thật thú vị!

“Cái này hả! cậu học không nổi đâu!” Lục An Nhiên phẩy phẩy tay: “Mình nói chuyện luôn thông qua não, còn cậu? Miệng so với não còn nhanh hơn! Não của cậu giống như một món đồ trang sức vậy, cậu không học nổi đâu!”

“Xì!” Dương Tuyết Oánh tròn trắng mắt: “Cậu ít khinh bỉ mình đi!”

“Có phải là mình khinh bỉ cậu không, trong lòng cậu tự hiểu!” Lục An Nhiên không khỏi lắc đầu, chính trực là chuyện tốt, nhưng mà người quá chính trực tồn tại trong cái xã hội người ăn người này thật sự quá nguy hiểm! Lấy ví dụ như Dương Tuyết Oánh, trước khi gặp được Lục An Nhiên, cậu ta chính là bia ngắm bắn của Tô Lâm và Tô Thiên Liên, mỗi một mũi tên đều nhắm rất chuẩn... cậu có thể chính trực, nhưng mà cậu không có não thì sẽ rất nguy hiểm!

“Cậu có thể dạy cho mình mà!” Dương Tuyết oánh cũng không cãi lại nữa, cô biết là bản thân đem ra so sánh với Lục An Nhiên thì không thể được xem là loại người thông minh cho lắm, nhưng mà cái loại thông minh gì đó, tóm lại vẫn có thể học mà!

“Dạy cậu?” Lục An Nhiên suy nghĩ nói: “Cũng không phải là không được!”

“Vậy cậu mau dạy mình đi!” Dương Tuyết Oánh nhìn Lục An Nhiên kích động nói, nếu như cô có thể học được kỹ năng nói chuyện như Lục An Nhiên, vậy thì những lúc mà Tô Lâm diễn kịch giả bộ đáng thương, cô liền có thể phản kích thật tốt rồi!

“Ha ha.” Lục An Nhiên cười: “Cái này hả! Vội không có tác dụng đâu!” Lục An Nhiên nói tiếp: “Lần trước không phải mình đã dạy cho cậu một bài rồi sao?”

“Cái gì?” sao Dương Tuyết Oánh lại không nhớ có chuyện này?

“Cái lần mà trước khi cậu đến trường đó.” Lục An Nhiên nhắc nhở: “Lần đó không phải mình đã dạy cậu một bài rồi sao? Nhớ kỹ, bài đó mình dạy cho cậu hai trọng điểm, một là [Thời điểm thích hợp im lặng có tác dụng thích hợp hơn so với việc không ngừng nguy hiểm!]

“Thời điểm thích hợp im lặng...” Dương Tuyết Oánh nhớ lại, lần trước quả thực Lục An Nhiên có dạy cô trước tiên không nói gì cả.

“Điểm thứ hai là [Có chuyện gì phải từ từ nói!]

“...” điểm này Dương Tuyết Oánh cũng phải thừa nhận, cô thật sự là một người có tính tình nóng nảy, điểm này cũng là học theo ông nội của cô, ông nội của cô từ sớm đã tham gia hơn 100 trận chiến lớn nhỏ của Z quốc, tính tình nóng nảy này thì mọi người trong đội đều biết đến.

“Cậu trước tiên nên lĩnh ngộ hiểu thấu hai điểm này đã, đợi cho đến khi cậu có thể thông hiểu đạo lý này, mình sẽ dạy cậu bài tiếp theo!” Lục An Nhiên nhìn về mặt Dương Tuyết Oánh như đang suy tư cái gì đó, khóe miệng liền dương lên, lộ ra tia biểu tình mang theo chút yên tâm, Dương Tuyết Oánh có thể chủ động học hỏi gì đó, tóm lại cũng là điều tốt không phải sao!

Hai người đi đến bệnh viện điều trị xương khớp gần trường học nhất, sau đó lại liên lạc với Lục An Hổ mới đến được phòng bệnh mà Kỳ Linh đang nghỉ ngơi, Kỳ Linh bị thương không được xem là nặng, chỉ là bị trật khớp với dây chằng bị kéo căng, sau khi chỉnh lại khớp xương, bác sĩ dặn dò phải nghỉ ngơi một chút không nên tùy tiện đi loạn, cho nên Kỳ Linh gọi điện thoại cho mẹ cô, trong khi chờ đợi cô liền đợi ở phòng bệnh. Mà Lục An Hổ tự nhiên là sẽ ở bên cạnh Kỳ Linh, chỉ là cho đến trước khi Lục An Nhiên đến, không khí ở giữa hai người đều mang theo vẻ ngượng ngùng, cũng không phải là nói Kỳ Linh tức giận Lục An Hổ chuyện gì đó, chẳng qua là do cảm thấy có chút xấu hổ mà thôi...

“Kỳ Linh, cậu như thế nào rồi?” Lục An Nhiên tiến vào phòng bệnh hỏi.

“Không sao.” Kỳ Linh phẩy tay: “Nắn khớp lại rồi, chỉ là bác sĩ nói không được tùy tiện động đây. Mình đang đợi mẫu thượng đại nhân tới đón mình đây!”

“Đã gọi điện thoại cho di rồi sao?” Lục An Nhiên hỏi.

“Đúng rồi!” Kỳ Linh gật đầu: “Mẫu thượng đại nhân nói bà nhanh nhất cũng phải 6 giờ mới có thể tới được!” Kỳ Linh nhìn lên đồng hồ treo tường, hôm nay vốn dĩ chính bởi do là ngày kỷ niệm thành lập trường, cho nên chưa tới 3 giờ liền tan học, bây giờ mới chỉ 3 giờ rưỡi, còn phải ngồi ở đây đến 6 giờ thật sự có chút buồn chán.

“Không sao!” Lục An Nhiên nắm lấy tay Kỳ Linh: “Bọn mình sẽ ở đây với cậu!”

“An Nhiên, cậu thật tốt!” trong lòng Kỳ Linh âm áp, nghĩ lại chút tâm tư kia của mình có chút áy náy.

“Đồ ngốc!” Lục An Nhiên vuốt vuốt quả đầu ngốc của Kỳ Linh.

“Sẽ không cao được đó!” Kỳ Linh đánh bay cánh tay của Lục An Nhiên kháng nghị: “Không nên cứ suốt ngày sờ đầu người ta như thế!”

“Bộ dạng ngốc nghếch!” Lục An Hổ ở một bên không nhịn được cười thành tiếng, mỗi lần Kỳ Linh như vậy, anh đều cảm thấy Kỳ Linh ngốc ngốc đáng yêu.

“...” Kỳ Linh nghe thấy câu này của Lục An Hổ nhất thời trên mặt phủ lên một tầng đỏ ửng, liền cúi thấp đầu xuống.

Nhìn thấy biểu tình của Kỳ Linh, Lục An Nhiên lập tức liền phát hiện điều gì đó không đúng: “An Hổ, anh ra đây với em một chút!”

“Ồ.” Lục An Hổ đáp một tiếng, đi theo phía sau Lục An Nhiên ra khỏi phòng bệnh.

“Giữa anh và Kỳ Linh xảy ra chuyện gì?” Lục An Nhiên quay đầu lại hỏi.

“Không có gì mà!” biểu tình trên mặt Lục An Hổ có chút không được tự nhiên.

“Còn gạt em?” Lục An Nhiên nhìn thẳng vào hai mắt của Lục An Hổ: “Rốt cuộc anh có nói hay không!”

“Ay ya!” Lục An Hổ có chút bối rối dùng tay quơ loạn trên đầu của mình nói: “Lúc này cô ấy cứ khóc mãi ở phía sau cánh gà! Anh vừa lo lắng liền...”

“Anh đánh cậu ấy?” Lục An Nhiên kinh ngạc, không phải chứ!

“Không có!” Lục An Hổ nói tiếp: “Anh làm sao lại có thể động tay đánh con gái chứ!”

“Vậy anh đe dọa cậu ấy?” Lục An Nhiên suy đoán đến khả năng có thể xảy ra nhất.

“Không có!” Lục An Hổ nói: “Anh chỉ... anh chỉ hôn cô ấy một cái!”

“Cái gì? Anh hôn cậu ấy!” Lục An Nhiên không dám tin dương to mắt, ngay cả thanh âm cũng nâng cao mấy chục lần, những người đang diu đỡ bệnh nhân đi trên hành lang cũng dừng lại quay qua nhìn Lục An Hổ, trên mặt còn có chút buồn cười.

Mà Kỳ Linh ngồi cách một bức tường, nghe thấy giọng của Lục An Nhiên gương mặt lại càng muốn trào ra máu, An Nhiên này tại sao lại nói lớn như vậy! Oa oa oa... cô thật sự muốn biến mất khỏi thế giới này nha!

Dương Tuyết Oánh đang ngồi buồn chán liền dùng tay chọc chọc Kỳ Linh, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Kỳ Linh, cậu cùng Lục An Hổ hôn nhau rồi à?!”

“...” lúc này Kỳ Linh thật sự hận không thể xiên chết Lục An Hổ...

“Ê! Em có cần phải kinh ngạc vậy không?” Lục An Hổ nhìn khắp bốn phía có chút bối rối mà oán trách: “Phản ứng này của em so với việc anh đánh cô ấy còn khoa trương hơn!”

“Có thể trách em sao?” Lục An Nhiên nhìn thấy những bệnh nhân sau khi ngừng lại lại tiếp tục chậm chậm đi tiếp, dùng tay chỉ chỉ vào ngực mình: “Câu trả lời của anh cũng quá kích thích trái tim em đi!” cô đã từng nghĩ ngợi rất nhiều lần là Lục An Hổ sẽ ở cùng với loại con gái như thế nào nhưng lại không nghĩ đến, cư nhiên lại là Kỳ Linh...

“Chậc.” Lục An Hổ không vui đánh lười, cái này cũng không thể trách anh được không, chỉ là không khí lúc đó quả thực quá tốt đi, hết thấy đều là nước chảy thành sông thôi: “Đều là thời gian sai rồi...”

“...” Lục An Nhiên có chút cạn lời, cái này cũng có thể trách thời gian sao?

“Đừng nói anh, em cùng với Long học trưởng là có chuyện gì?” Lục An Hổ nhìn Lục An Nhiên, anh chính là nhìn thấy rõ ràng, hai người đích thực đã hôn nhau rồi, lại còn hôn một lúc lâu đó!

“Ồ... Đều là lỗi của thời gian đi...” trong mắt Lục An Nhiên có thứ gì đó lướt qua, thật là, tại sao lại nhắc đến cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Rời khỏi bệnh viện, kéo cô một cái

Đợi cho đến khi Lục An Nhiên và Lục An Hổ quay trở lại phòng bệnh, càng nhìn thấy hai người Lục An Hổ và Kỳ Linh lại càng cảm thấy không khí giữa hai người có chút ngại ngùng, do dự một chút, Lục An Nhiên đứng dậy: “Hay là chúng ta đi trước đi!”

“Hả?” Kỳ Linh sững sốt: “Cậu phải đi sao?”

“Mình phải đến tập đoàn Lục thị một chuyện, có chút chuyện.” Lục An Nhiên trả lời sau đó kéo Dương Tuyết Oánh đang mơ màng qua: “Còn phải giúp cậu ấy diễn một vở kịch cơ!”

“Hả?” Dương Tuyết Oánh kinh ngạc: “Diễn kịch gì vậy?”

“Đi theo mình là được rồi.” Lục An Nhiên vỗ vỗ lên vai của Dương Tuyết Oánh sau đó nói với Lục An Hổ: “Em giao người cho anh đấy! Chăm sóc cậu ấy thật tốt.”

“Yên tâm đi.” Khóe miệng Lục An Hổ dương lên, nhưng mà anh cũng có sự lo lắng của chính mình: “Anh ở đây với Kỳ Linh, em phải làm sao?”

“Em? Em còn có thể đi lạc sao!” Lục An Nhiên liếc mắt nhìn Lục An Hổ: “Em sẽ gọi điện thoại bảo anh Tiết đến đón em!”

“Ồ! Được!” Lục An Hổ yên tâm gật đầu, chỉ cần bên cạnh Lục An Nhiên có người, anh liền có thể yên tâm.

“Đi thôi!” Lục An Nhiên phát phát tay, kéo theo Dương Tuyết Oánh rời khỏi bệnh viện chỉnh xương. Ở trước cửa bệnh viện liền gọi điện thoại cho Tiết Định An, sau đó liền đi đến một cửa tiệm bánh ngọt gần đó ngồi đợi.

Qua gần 20 phút Tiết Định An liền lái một chiếc xe hơi màu đen đến đây, đón được hai người, Tiết Định An hỏi: “Hôm nay tan học sớm thế! Muốn đi đâu?”

“Đến tập đoàn Lục thị.” Lục An Nhiên nói với Tiết Định An: “Hôm nay là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, tan học có hơi sớm.”

“Anh họ, lâu lắm rồi em không gặp anh nha! Tại sao anh lại không hỏi em thế!” Dương Tuyết Oánh bĩu môi kháng nghị.

“Em?” Tiết Định An sùng nịch cười: “Em lại không đi lạc được, đồ ngốc! Đúng rồi, An Nhiên, em muốn đem theo Oánh Oánh đến tập đoàn Lục thị sao?”

“Đúng vậy!” Lục An Nhiên nở nụ cười: “Không đưa cậu ấy đi, vở kịch này làm sao diễn tiếp nữa!”

“Vở kịch gì?” Từ khi bắt đầu cho đến giờ Dương Tuyết Oánh vẫn chưa biết Lục An Nhiên muốn dẫn cô đi diễn kịch gì...

“Cậu không cần biết là kịch gì, chỉ cần mình bảo cậu làm gì cậu cứ làm theo là được!” Lục An Nhiên cảm thấy có giải thích với Dương Tuyết Oánh cũng sẽ không có tác dụng gì.

“Xì...” Dương Tuyết Oánh bĩu môi, Lục An Nhiên này thật sự là thích chơi trò thần bí, cô muốn nhìn xem, cô có thể bày ra cái gì đa dạng!

Nhìn thấy hành động giữa hai người Lục An Nhiên và Dương Tuyết Oánh, khóe miệng Tiết Định An yên tâm dương lên, nhiệm vụ hiện tại của anh vừa có hệ số nguy hiểm cao lại phi thường phiến toái, tùy thời đều có thể vì quốc gia mà hi sinh thân mình, đến lúc đó người mà anh không yên tâm nhất, chính là Dương Tuyết Oánh.

Lái xe đến tập đoàn Lục thị, Lục An Nhiên vừa bước vào tòa nhà liền nhìn thấy Lục An Hoa đang đợi thang máy. Cô khinh thường dẫu mỗi sau đó đợi cho đến khi thang máy vừa mở cửa ra cô liền nhanh chân bước vào ấn nút lên tầng 12, Dương Tuyết Oánh và Tiết Định An nhanh chóng đi theo phía sau. Lục An Hoa vẫn luôn đứng đợi thang máy lại là người tiến vào sau cùng nhất, nhìn thấy Lục An Nhiên, sắc mặt của hắn ta trở nên khó coi, quét mắt nhìn trên dưới, Lục An Hoa cau mày sau đó quay người đối diện với cánh cửa thang máy, Sở Dao đã nhắc nhở qua hắn, cố gắng không nên gây họa ở công ty, cũng không nên tiếp xúc với Lục An Nhiên. Càng tiếp xúc nhiều, Lục An Hoa càng tán thưởng Sở Dao, đôn thuận, ôn nhu lại thông minh. Đoạn thời gian này hắn làm theo những gì mà Sở Dao đã nói, không chỉ thành tích tốt hơn, ngay đến cả cái nhìn của Lục Quân An dành cho hắn cũng thay đổi!

Thang máy lên đến tầng 12, Lục An Nhiên bước ra trước, lúc đi ngang qua thân người của Lục An Hoa, Lục An Nhiên cố ý dùng cùi chỏ đụng vào người hắn ta một cái, mà Tiết Định An và Dương Tuyết Oánh cũng làm i chang như Lục An Nhiên, đều đụng vào người hắn một cái.

“Cô!” Lục An Hoa không kịp phát tác, cửa thang máy liền từ từ đóng lại. Lục An Hoa nhìn đến không thể nhìn được nữa, nhắc chân dùng sức đá vào cánh cửa thang máy, sau đó thang máy bị lực đá cực lực rung lắc một hồi, bóng đèn trong thang máy liền tắt ngúm. Nhìn tình hình hình như là gặp trục trặc gì rồi...

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!” Lục An Hoa ở trong thang máy hét lên một tiếng, cũng không dám tiếp tục đá vào vách thang máy nữa, chỉ là dùng tay đập liên tục lên nút khẩn cấp, có tình huống trục trặc này lại liên quan đến nguồn điện, nút khẩn cấp này cũng không reo lên được.

Ba người đi ra khỏi thang máy, tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi nhún nhún vai, đây gọi là cái gì? Không tìm đường chết sẽ không phải chết! Lục An Nhiên bắt đầu đi lạc đầu, đi vào một văn phòng gần nhất, mượn điện thoại bàn trực tiếp gọi điện thoại xuống tổng đài lầu 1 của tập đoàn Lục thị: “Alô? Tôi là Lục An Nhiên, thang máy xảy ra sự cố, hình như trong thang máy có người bị nhốt, cô mau chóng gọi người đến sửa đi!” sau khi nói xong, Lục An Nhiên ngắt điện thoại.

“Đi thôi!” Dương Tuyết Oánh nhún vai: “Người đó là ai thế?” cô nhìn thấy Lục An Nhiên và Tiết Định An đứng vào hẻm, cô liền làm theo như vậy, nhưng cô vốn không hề biết người này là ai...

“Anh họ mình.” Lục An Nhiên cười dẫn đầu đi khỏi văn phòng nói: “Một người ước gì mình chết quách đi cho xong!”

“Vậy sao cậu còn cứu hắn?” Dương Tuyết Oánh hỏi.

“Đôi lại là cậu, cậu sẽ làm như vậy không?” Lục An Nhiên hỏi.

“Mình cũng sẽ cứu...” Dương Tuyết Oánh tự hỏi bản thân, nếu như là Tô Lâm bị kẹt trong thang máy, mặc dù cô cảm thấy rất hả giận, nhưng mà cô vẫn sẽ gọi người đến đây.

“Như vậy không phải được rồi sao!” Lục An Nhiên giang hai tay ra: “Đi thôi!”

“Đi đâu vậy?” Dương Tuyết Oánh trước sau vẫn chưa hiểu chuyện gì.

“Đưa cậu đi gặp ông nội mình.” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên.

“A?” Dương Tuyết Oánh sững sờ, tại sao lại phải gặp ông nội cô? Đây là gặp gia trưởng? Mặc dù Dương Tuyết Oánh không hiểu những chuyện kinh doanh này, nhưng đại danh của Lục Kiếm Hào cô cũng không phải chưa từng nghe qua! Một tiền bối chinh chiến chốn thương trường, cô đi gặp? Dương tuyết Oánh không khỏi cảm thấy căng thẳng, chỉnh trang lại tóc, lại kéo kéo quần áo, trông ngực đập liên hồi.

Đẩy cánh cửa văn phòng chủ tịch ra, Lục An Nhiên nhìn thấy Lục Kiếm Hào tây trang phẳng phiu, đeo mắt kính đang rất nghiêm túc xem văn kiện, Lục An Nhiên cười bước vào văn phòng gọi: “Ông nội!”

Lục Kiếm Hào buông văn kiện xuống nhìn ra cửa: “An Nhiên? Sao con lại đến đây? Tan học rồi?”

“Ừm.” Lục An Nhiên cười đi đến bên cạnh Lục Kiếm Hào nói: “Ông nội, con đến đây là để thương lượng chính sự với ông đó!”

“Chuyện gì thế?” Lục Kiếm Hào lấy mắt kính xuống nhìn Lục An Nhiên, trong mắt đều tràn ngập tình yêu thương.

“Ông nội, đây là bạn cùng lớp với con, tên là Dương Tuyết Oánh.” Lục An Nhiên chỉ vào Dương Tuyết Oánh giới thiệu: “Là em họ của Tiết Định An, đại tiểu thư của xí nghiệp Dương thị.”

“Chào ông nội Lục!” Dương Tuyết Oánh căng thẳng chào hỏi.

“Chào con!” Lục Kiếm Hào cười không hiểu dụng ý của Lục An Nhiên.

“Ông nội, năm sau nhà hàng mới không phải sẽ bắt đầu kinh doanh sao! con muốn dẫn dắt Oánh Oánh một chút!” Lục An Nhiên cười tủm tỉm nói: “Con là đến nhờ ông tư vấn ạ.”

“Ồ?” Lục Kiếm Hào nhún mày, đánh giá Dương Tuyết Oánh từ trên xuống dưới, nhìn qua thấy được đây là một cô gái có thể dựa dẫm “Con chuẩn bị dẫn dắt con bé như thế nào?”

“Nếu như nhà hàng mới bắt đầu kinh doanh, những chỗ cần tiền rất nhiều, con muốn áp dụng hình thức đầu tư cổ phần, 1 triệu một phần.” Lục An Nhiên cười nói tiếp: “Con cảm thấy chú Dương có thể trích ra khoản tiền này, cũng sẽ đồng ý đầu tư. Đương nhiên, con có ý kiến này nguyên nhân hoàn toàn xuất phát từ bản thân Oánh Oánh! Con cảm thấy cậu ấy sẽ là một nhân tài.”

Nghe lời của Lục An Nhiên, Dương Tuyết Oánh đơn giản là kích động muốn khóc, cô chưa từng nghĩ qua Lục An Nhiên lại đánh giá bản thân cô cao như vậy! Nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, kéo kéo khóe môi, đối diện với ánh mắt thâm sâu của Lục Kiếm Hào, cô liền lập tức ngậm miệng lại, ngượng ngùng cười với Lục Kiếm Hào.

“...” vốn dĩ Lục Kiếm Hào muốn cự tuyệt, dù gì thì nhà hàng này cũng là nhà hàng quan trọng nhất của chuỗi nhà hàng Lục thị, vô duyên vô cớ lại cho những xí nghiệp khác tham gia góp cổ phần, thật sự là một chuyện nguy hiểm. Nhưng nhìn thấy đôi mắt Lục An Nhiên kiên định mà sáng ngời, Lục Kiếm Hào hơi do dự sau đó vẫn là gật đầu: “An Nhiên, con quyết định là được!”

“Ông nội, nếu cứ cho con quyết định như vậy là không được nha!” Lục An Nhiên cười nói: “Con muốn người ra mặt dùng bữa cơm với chú Dương, cũng coi như là bữa cơm gặp mặt chính thức hợp tác.”

“Vậy thì ngày mai đi!” Lục Kiếm Hào suy nghĩ một lát, vẫn là nên để thư ký hẹn trước một cái.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày!” Lục An Nhiên cười nói: “Hôm nay đi!”

“Hôm nay?” Lục Kiếm Hào sững sờ.

“Con nghe nói đêm nay tại ngoại ô thành phố sẽ có một buổi bán đấu giá, tối nay 7 giờ bắt đầu, hay là ông cứ hẹn chú Dương cùng đi tham gia buổi bán đấu giá một chút, kết thúc buổi đấu giá sau đó mới đi ăn cơm hay gì đó!” trong mắt Lục An Nhiên toàn là kế hoạch.

“Được! con định đi!” Lục Kiếm Hào nhìn sự tự tin trong mắt Lục An Nhiên gật đầu.

Nghe tới đây, Dương Tuyết Oánh cũng coi như đã hiểu rõ ý của Lục An Nhiên, Lục An Nhiên nghĩ liền muốn dẫn Dương Vệ Quốc đi, để ông ấy không thể về nhà đón sinh nhật cùng với Tô Lâm! Chiều này cũng thật cao! Nếu đổi lại là cô, thật sự là cả đời cũng không thể suy nghĩ ra chiều này được.

“Oánh Oánh, cậu mau gọi điện thoại cho ba cậu đi!” Lục An Nhiên dùng cùi trỏ huých vào cánh tay Dương Tuyết Oánh nhắc nhở cô.

“Ồ ồ!” Dương Tuyết Oánh gật đầu, liền muốn lấy điện thoại ra.

“Anh Tiết, anh đưa Oánh Oánh ra ngoài gọi điện thoại đi!” Lục An Nhiên nhủ mảy nói, Dương Tuyết Oánh này cũng thật ngốc! Loại cuộc gọi này sao có thể đứng trước mặt Lục Kiếm Hào mà gọi chứ? Huống hồ trong này còn có vấn đề về lễ nghi nữa.

“Ừm.” Tiết Định An kéo cánh tay Dương Tuyết Oánh lôi ra khỏi văn phòng, mỗi bước đi, sự cảm kích trong lòng Tiết Định An càng tăng thêm mấy phần, anh hiểu ý của Lục An Nhiên, đây là muốn giúp Dương Tuyết Oánh giữ lại số tài sản làm gốc! Loại tình nghĩa này, anh sẽ khắc sâu trong tim!

Đợi cho đến khi Tiết Định An và Dương Tuyết Oánh rời khỏi, Lục Kiếm Hào nhìn Lục An Nhiên: “An Nhiên, bây giờ con có thể nói mục đích của con ra chưa!”

Lục An Nhiên kéo kéo khoe miệng: “Ba mục đích, thứ nhất con thật sự cần tiền! Thứ hai là thế lực phía sau Dương Tuyết Oánh, lợi dụng tốt tuyệt đối sẽ là một con át chủ bài bảo vệ!” Lục An Nhiên bình tĩnh phân tích, thân phận của ông ngoại Dương Tuyết Oánh không hề đơn giản, hiện tại Lục thị có kẻ địch không thể nhìn thấy được, cô phải có sự chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần kéo Dương Tuyết Oánh lên chiếc thuyền của mình, ít nhiều cũng có thể mượn một chút sức: “Thứ ba, Dương Tuyết Oánh thật sự là một người đáng để giúp đỡ!” Đây là nguyên nhân chủ yếu mà Lục An Nhiên quyết định kéo Dương Tuyết Oánh một cái, cô rất thương thức Dương Tuyết Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Hai bên gặp nhau, 1 triệu 1 phần

Dương Vệ Quốc sau khi nhận điện thoại của con gái liền không còn bình tĩnh nữa! Chủ tịch Lục thị, nhân vật truyền kỳ về thực phẩm của thành phố S này chủ động muốn hẹn ông... Dương Vệ Quốc nhìn thời gian một chút, cách thời gian hẹn 6 giờ vẫn còn một tiếng, liền đứng dậy gọi thư ký chuẩn bị xe, sau đó tự mình đi ra phố chọn một món đồ có thể cầm đi làm lễ vật được, và lại còn đến nơi hẹn trước 10 phút, toàn bộ hành vi lễ tiết đều phi thường tốt.

Mà lúc ngồi chung một xe với Lục Kiếm Hào, Dương Vệ Quốc cũng là một bộ dáng hậu bối khiêm nhường, mặc dù bình thường vào một số trường hợp quan trọng cũng có gặp mặt qua, nhưng đây cũng vẫn là lần đầu tiên nói chuyện với nhau ở một khoảng cách gần đến thế. Thái độ của Dương Vệ Quốc rất tốt, ấn tượng lưu lại trong Lục Kiếm Hào cũng phi thường tốt.

Chiếc xe quẹo mấy khúc cua, liền đến nơi bán đấu giá, bản thân Lục An Nhiên đối với bán đấu giá vốn cũng không có hứng thú gì, nhìn nhìn thời gian, Lục An Nhiên nhỏ giọng truyền đạt với Dương Tuyết Oánh: “Đi nhắc nhở ba cậu một chút, nói ông nội của mình rất phản cảm với việc điện thoại người khác đột nhiên reo lên hay gì đó, bảo ông ấy tắt chuông đi!”

“Ừm.” Dương Tuyết Oánh gật đầu liền chạy đến bên cạnh Dương Vệ Quốc nhỏ giọng nhắc nhở, người nọ gật đầu, khoa trương vỗ vỗ vai của Dương Tuyết Oánh, sau đó sáng khoái tắt điện thoại đi.

Sau đó điện thoại Dương Vệ Quốc vừa khóa được khoảng 2 đến 3 phút, Tô Thiển Liên liền gọi đến điện thoại của ông, liên tiếp gọi đến mười mấy cuộc vẫn trong tình trạng không liên lạc được, Tô Thiển Liên có chút gấp gáp, liên lạc với thư ký của Dương Vệ Quốc, biết được tin tức chính là từ sớm Dương Vệ Quốc đã rời khỏi công ty. Nhìn những khách mời ngồi đầy sảnh tiệc, Tô Thiển Liên cảm thấy lòng bàn tay bà ta đều toàn là mồ hôi lạnh.

“Mẹ, ba đâu? Khi nào mới về?” Tô Lâm mặc một bộ đầm liền màu hồng phấn nhìn Tô Thiển Liên, hôm nay bạn tốt của cô ta và mẹ cô ta đến rất nhiều, còn có cả những người tham gia hợp tác với ba cô ta, hôm nay, cô ta nhất định muốn Dương Vệ Quốc đối họ cho cô ta.

“Ồ...” Tô Thiển Liên suy nghĩ một chút trả lời: “Điện thoại ba con khóa máy, nhìn tình hình chắc là hiện tại đang trên đường rồi.”

“Ồ...” Tô Lâm gật đầu, liền quay người tiếp tục nói chuyện vui vẻ với bạn bè.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mắt nhìn thấy liền sắp tới 8 giờ rưỡi tối, sau đó Dương Vệ Quốc vẫn còn chưa về. Sắc mặt của Tô Thiển Liên và Tô Lâm liền sắp không nhịn được nữa, ngay cả đến những khách khứa tham gia bữa tiệc cũng đều đến hỏi tin tức của Dương Vệ Quốc và Dương Tuyết Oánh.

Nếu như một trong hai người Dương Vệ Quốc và Dương Tuyết Oánh xuất hiện tại bữa tiệc, như vậy cũng có thể giải thích, nhưng hiện tại đôi cha con đó đều không có mặt tại đây! Loại hành vi này không phải rõ ràng chính là đánh vào mặt Tô Thiển Liên và Tô Lâm sao!

“Quả nhiên là tiểu tam và con gái riêng mà! Không được coi trọng đến bước này cũng không ai quan tâm!” một vị phu nhân ăn mặc sang trọng có mặt tại bữa tiệc trào phúng nói chuyện với người bên cạnh: “Đương tổng và đứa con gái ruột của ông ấy đều không có ở đây! Còn có mặt mũi tổ chức yến hội gì nữa chứ!”

“Đúng đó! Thật không biết xấu hổ!” một vị phu nhân khác ở bên cạnh cũng nhỏ giọng phớt lờ thêm: “Tiểu tam này thật sự là không lên được mặt bàn!” bọn họ vốn dĩ đã rất khinh thường hai mẹ con Tô Thiển Liên, chẳng qua chỉ là tiểu tam và một đứa con gái riêng ngay đến cả họ còn chưa được đổi, từ trước tới giờ bọn họ cũng chỉ là nê mặt xí nghiệp Dương thị mà thôi.

“Hừ...” một vị phu nhân khác cũng phớt lờ nói: “Thật không biết ý nghĩa mà bọn họ tổ chức bữa tiệc sinh nhật này là gì? Chẳng qua chỉ là một đứa con riêng không họ! Thật sự buồn cười!”

.....

Từng câu từng câu bàn tán xôn xao khắp sảnh tiệc, hai mẹ con Tô Thiển Liên có tai đương nhiên nghe được, hiện tại sắc mặt cũng là một mảnh trắng một mảnh xanh, thật sự là rất khó coi, nhưng vẫn phải trưng ra nụ cười vui vẻ, đặc biệt là Tô Thiển Liên, tiếp tục diễn nhân vật Dương phu nhân, cười đến dục dăng phóng khoáng, mà một bụng ủy khuất cùng oán hận của Tô Lâm cũng chưa có chỗ để trút!

Sở Dao đem toàn bộ thu vào đáy mắt, trong lòng chính là khinh thường Tô Lâm, vốn nghĩ Tô Lâm là một người có thủ đoạn, có đầu óc và có giá trị lợi dụng, hiện tại xem ra chẳng qua chỉ là một đứa con gái riêng không lên được mặt bàn! Lại còn nói cái gì bảo ả đến đây chứng kiến thành công? Hơ hơ... thành công không nhìn thấy, sự náo nhiệt này ả ta cũng đã nhìn đủ rồi!

Thời gian cứ thế trôi qua, mắt thấy sắp tới 9 giờ rưỡi, sảnh tiệc có người liên tục có rồi đi, những bữa tiệc như thế này, bọn họ đến đây một chút cũng được coi là cho chút mặt mũi! Lại còn để bọn họ đợi lâu như vậy?! quá thật buồn nôn! Lại nhìn qua hai mẹ con Tô Thiển Liên, nói gì thì nói cũng không thể giữ lại khách khứa, về mặt không thể sử dụng câu “sắc mặt không tốt” để hình dung nữa.

Mà cùng một thời gian, Dương Vệ Quốc vừa cùng với Lục Kiếm Hào rời khỏi buổi đấu giá, đi đến nhà hàng bên hồ mà Lục An Nhiên đã định trước, không khí ở đây rất tốt lại yên tĩnh, phi thường thích hợp để bàn việc làm ăn.

Sau khi gọi món, Lục An Nhiên cười nhìn Dương Vệ Quốc: “Chú Dương, con là người ăn chay, cho nên không có gọi món mặn, chú Dương có muốn dùng món nào không?”

“Không cần đề ý đến chú, đã gọi rất nhiều món cũng đã đủ rồi.” Dương Vệ Quốc càng nhìn Lục An Nhiên lại càng muốn để Dương Tuyết Oánh tiếp xúc với cô nhiều một chút.

“Vây thì cứ như thế đi!” Lục An Nhiên đưa thực đơn cho phục vụ: “Không cần rượu, pha một ấm Long Tĩnh là được!”

“Vâng.” Người phục vụ bên cạnh mặc bộ sườn xám đón lấy thực đơn, cười mỉm rời khỏi phòng bao.

Cửa vừa đóng lại, Lục An Nhiên liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói: “Chú Dương, sự thật hôm nay hẹn chú ra đây là ý của An Nhiên.”

“Ồ?” mặc dù Dương Vệ Quốc sớm đã đoán được 1 2, nhưng mà tận tai nghe thấy thì quả thật có chút kinh ngạc.

“Con và Oánh Oánh và anh Tiết cũng rất thân thiết.” Lục An Nhiên cười mỉm nói: “Bình thường cũng rất hay nói chuyện cùng với nhau, ngẫu nhiên cũng sẽ nghe thấy một số chuyện khiến Oánh Oánh tức giận. Vài ngày nữa nhà hàng của con liền bắt đầu kinh doanh, muốn dẫn dắt Oánh Oánh một chút, chú cũng có thể nhìn ra, Oánh Oánh không giỏi về phương diện học hành, nếu như không kịp thời có sự chuẩn bị trước, cho dù sau này chú Dương dùng cả Dương thị làm của hồi môn, cũng sẽ không nhất định đem lại hạnh phúc cho Oánh Oánh!”

“...” nghe thấy lời của Lục An Nhiên, trong lòng Dương Vệ Quốc trầm xuống, ông đích thực chính là nghĩ như vậy, chuẩn bị của hồi môn dày một chút cho Dương Tuyết Oánh hay gì đó...

“Chú cũng là đàn ông, chú cũng có vợ có con thậm chí là có vợ bé...” trên mặt Lục An Nhiên mang theo nụ cười, nhưng trong lời nói lại mang theo châm chọc.

“An Nhiên!” Lục Kiếm Hào đánh gãy lời của Lục An Nhiên: “Không lễ phép!” Chuyện nhà của Dương Vệ Quốc, Lục An Nhiên can thiệp quá nhiều sẽ không tốt.

“Không sao.” sắc mặt của Dương Vệ Quốc không phải rất tốt, nhưng vẫn cười mỉm nói: “Lục tiểu thư cứ tiếp tục nói.”

“Chú, con với Oánh Oánh là bạn tốt, chú gọi con An Nhiên là được!” Lục An Nhiên cười nói: “Nói một câu không để nghe một chút, chú có tiền có quyền có sự nghiệp, chú có thể toàn tâm toàn ý với tôn phu nhân sao? chú không làm được! Nếu đã như vậy, chú lại làm sao có thể đảm bảo sau này chỉ cần chuẩn bị của hồi môn dày một chút cho Oánh Oánh thì liền có thể đảm bảo cậu ấy sẽ hạnh phúc chứ?”

“Chuyện này...” Dương Vệ Quốc không khỏi cau mày, mặc dù lời nói của Lục An Nhiên rất khó nghe, nhưng về lý vẫn là đúng! Đây cũng là vấn đề mà ông muốn trốn tránh.

“Nếu đã như vậy, chẳng thà sớm có kế hoạch!” Lục An Nhiên mang theo nụ cười đầy tự tin nói: “Con chuẩn bị dẫn dắt Oánh Oánh tiếp xúc với chuyện làm ăn, nhà hàng mới kinh doanh, con chuẩn bị cho phép Oánh Oánh tham gia cổ phần, 1 triệu 1 phần.”

“1 triệu?” tròng mắt Dương Vệ Quốc không khỏi sáng lên, 1 triệu này không được cho là nhiều, nếu như có thể mượn 1 triệu này để tạo mối liên kết với Lục thị đối với sự phát triển của Dương thị quả thật là trăm lợi mà không có hại!

“Con hi vọng chú Dương có thể hiểu những gì An Nhiên đã nói!” Lục An Nhiên nhấn mạnh một lần nữa: “Một cổ phần này hoàn toàn là dựa trên mặt mũi của Oánh Oánh mà cho phép, 1 triệu cũng chỉ là té nhị một chút, thiết nghĩ chú cũng biết là 1 triệu này đối với Lục thị cũng không được xem là gì! Nhưng mà đối với Oánh Oánh mà nói, đây là khoản ngân sách cá nhân đầu tiên của cậu ấy.”

“...” Dương Vệ Quốc đương nhiên là hiểu ý tứ của Lục An Nhiên, số tiền này khi ông đưa vào trong nhà hàng của Lục An Nhiên, tiền chi có thể được coi là của Dương Tuyết Oánh, cùng với Dương thị, cùng với Dương Vệ Quốc ông một chút cũng không có liên quan! Nhưng chuyện này đối với ông mà nói, vốn không có sự khác biệt nào, dù gì thì Dương Tuyết Oánh là con của ông! Ông cũng hi vọng Dương Tuyết Oánh sẽ ngày càng tốt hơn, không nói là đi ra đi vào phải cúi đầu, nhưng không thể như hiện tại không có một chút tài nghệ gì! Có một chút bản lĩnh trôi buộc được trái tim người đàn ông của mình, mới có thể nắm giữ được hạnh phúc của bản thân! Trước đây suy nghĩ của ông cũng có chút trốn tránh với lương tâm, bản thân cũng không thể được coi là một người đàn ông tốt, lại còn hi vọng xa vời con gái của mình cùng với của hồi môn phong phú có thể kiếm được một người đàn ông tốt... trải qua những gì Lục An Nhiên đã nói ông mới cảm thấy đơn giản là người si nói mộng giống nhau!

“Ba?” Dương Tuyết Oánh dùng cùi chỏ nhẹ nhàng huých vào người Dương Vệ Quốc.

“Ừm.” Dương Vệ Quốc gật đầu: “Không biết An Nhiên con muốn bán ra bao nhiêu cổ phần?” nếu như hiện tại nói là đầu tư cho tương lai củ Dương Tuyết Oánh mà nói, tiêu nhiều tiền một chút ông cũng đồng ý!

“Chỉ bán một phần.” Lục An Nhiên nói: “Chú cũng biết, nhà hàng này thuộc về Lục thị, để ông nội đồng ý bán ra bên ngoài một phần cũng đã khó khăn rồi!” Lục An Nhiên cười một hồi: “Tất cả những chuyện này đều là nề tính Oánh Oánh đó!”

“Được!” Dương Vệ Quốc gật đầu: “An Nhiên, tâm ý này của con đối với Oánh Oánh, chú sẽ nhớ kỹ!”

“Chú đừng khách khí.” Lục An Nhiên cười mỉm, cô cũng là liều một phen, nếu như Dương Tuyết Oánh thật sự là một nhân tài, cô cũng không thiệt!

“Lục An Nhiên! Cảm ơn nhé!” Dương Tuyết Oánh cho dù có ngu ngốc, cũng biết là những chuyện mà Lục An Nhiên làm cho cô nhất định là khó lường trước được, trong lòng có chút cảm động, đối với Lục An Nhiên không còn chút ác cảm nào nữa, thay vào đó là tín nhiệm và khâm phục.

“Khách sáo cái gì.” Lục An Nhiên cười vỗ vỗ vai của Dương Tuyết Oánh.

“Sau này chính là thiên hạ của những người trẻ tuổi các con rồi, sớm tiếp xúc một chút cũng là có ích.” Lục Kiếm Hào cười, ông tin rằng Lục An Nhiên sẽ không nhìn nhầm người!

“Không phải vậy sao!” Dương Vệ Quốc cười phối hợp thêm: “Sau này sẽ chẳng còn chuyện của chúng ta nữa đâu!”

“Ông vẫn còn sớm quá đó!” Lục Kiếm Hào cười lên.

“Lục lão quả thật chê cười rồi!” Dương Vệ Quốc cũng cười theo.

Mấy người cười nói vui vẻ, các món ăn lần lượt được bưng lên, mỗi món ăn Lục An Nhiên đều ném thử vài đũa trong lòng liền cảm thấy đại khái đã đủ, buông đũa xuống.

“Sao cậu lại không ăn?” Dương Tuyết Oánh nhét thức ăn đầy miệng, hôm nay cô sử dụng trí não so với lúc trước bằng cả một tháng, rõ ràng cảm thấy bản thân đã quá đói.

“Cậu ăn đi! Ăn nhiều chút!” Lục An Nhiên nhìn thời gian trên đồng hồ nói: “Mình sợ mập!”

"....."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 135: Tô lâm thề thốt, ý tốt của phượng thiếu

Sau khi dùng xong bữa tối, Lục An Nhiên mời hai cha con Dương Vệ Quốc đi bộ dạo quanh bờ sông, cho đến khi sắp 11 giờ, Lục An Nhiên mới để hai cha con Dương Vệ Quốc về nhà. Mà lúc hai cha con Dương Vệ Quốc về đến nhà thì cũng đã quá 12 giờ.

Lúc Dương Vệ Quốc vừa nói chuyện với Dương Tuyết Oánh vừa mở cửa nhà ra, một chiếc gối ôm hướng mặt ông đánh tới.

Dương Tuyết Oánh nhanh tay cướp chiếc gối ôm đi sau đó nhìn vào trong nhà, trong phòng khách, hai mẹ con Tô Thiên Liên ngồi tựa vào nhau trên sofa, Tô Lâm khóc đến hai mắt sưng đỏ, cả đời này cô ta chưa bao giờ phải xấu hổ đến vậy! Vốn dĩ đều trông cậy hết vào đêm nay sẽ có thể thay tên

đôi họ, lấy được cuộc sống và địa vị giống như Dương Tuyết Oánh! Cô ta và mẹ mời đến đây bao nhiêu là khách, vốn dĩ là để chứng kiến giây phút đó! Nhưng sự thật như thế nào? Bọn họ trở thành trò cười cho thiên hạ!

Nhìn hai mẹ con tức giận ngập trời, lúc này Dương Vệ Quốc mới nhớ đến chuyện hôm nay là sinh nhật của Tô Lâm, trong mắt có chút áy náy: “Lâm Lâm, chuyện kia...”

“Đã qua 12 giờ rồi...” nước mắt Tô Lâm như chực trào nhìn Dương Vệ Quốc: “Ba... tại sao ba có thể đối xử với con như thế!”

“Lâm Lâm...” Tô Thiên Liên ôm lấy hai vai của Tô Lâm, trên mặt toàn bộ đều là ủy khuất.

“Ba...” Dương Vệ Quốc thật sự đã quên mất, cả đêm nay ông đều chìm đắm trong sự vui vẻ về tiền đồ của con gái, cho nên lúc này, đối với đứa con gái út này ông thật sự cảm thấy rất là áy náy, ông nheo nheo cánh mũi của mình: “Lâm Lâm, hôm nay ba vẫn luôn bận công việc, thật sự xin lỗi con... ba...”

“Đều là giả dối!” Tô Lâm chỉ vào Dương Tuyết Oánh vừa khóc vừa tố cáo: “Ba rõ ràng ở bên cạnh chị ấy! Con cũng là con của ba mà! Ba làm sao có thể đối xử với con như vậy!”

“Lâm Lâm, lần này là lỗi của ba! Ba sẽ bù đắp cho con mà!” vẻ mặt Dương Vệ Quốc xin lỗi.

“Bù đắp như thế nào! Ông muốn bù đắp như thế nào! Ông có biết trong bữa tiệc mọi người đều mắng chửi hai mẹ con tôi như thế nào? Tối hôm nay ông và con bé đều không ở đây, tất cả mọi người đều chửi hai mẹ con tôi là tiểu tam và con gái riêng, đều nói chúng tôi không có địa vị gì ở Dương gia!” trạng thái của Tô Thiên Liên cũng có chút kích động, chuyện đã như vậy, điều bà ta cần làm không phải giống như Tô Lâm, mà là nghĩ hết mọi cách chiếm được càng nhiều lợi ích về cho hai mẹ con bà ta càng tốt, như hiện tại thì Dương Vệ Quốc vô cùng áy náy, đúng lúc yêu cầu ông đối họ cho Tô Lâm! Chỉ cần đối họ, những chuyện khác đều có thể không truy cứu! Chỉ cần đối họ, bà ta tự nhiên sẽ có cách khiến Dương Vệ Quốc chỉ nhận một đứa con gái!

“Phụt.” Dương Tuyết Oánh không nhịn được cười ra tiếng.

“Dương Tuyết Oánh!” Tô Lâm nhìn thấy nụ cười của Dương Tuyết Oánh lại càng thêm tức giận, mặc dù Tô Thiên Liên vẫn luôn dặn cô ta nên nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, nhưng cô ta nhịn không được! Cô ta sắp phát điên lên rồi! Cô ta sắp bị Dương Tuyết Oánh làm cho tức điên rồi: “Dương Tuyết Oánh, cô có ý gì! Có gì mắc cười chứ! Cô đang đắc ý cái gì!”

“Oánh Oánh!” Dương Vệ Quốc quát lớn một tiếng.

“Tiểu tam, con gái riêng...” khòe miệng bên trái của Dương Tuyết Oánh Dương lên lộ ra một nụ cười khinh miệt: “Tôi không cảm thấy bọn họ đang mắng chửi hai người! Tôi thấy đây chính là sự thật mà! Không muốn nghe những lời thật lòng này, thì không cần phải đi xếp hàng để rước lấy nỗi nhục này mà!”

“Con!” Tô Thiên Liên đột ngột đứng dậy: “Dương Tuyết Oánh, con đối xử với di như thế nào, đều không hề hấn gì, di nhận! Nhưng Lâm Lâm vô tội!” Tô Thiên Liên lại nhìn qua Dương Vệ Quốc: “Ông xã, nếu như bọn họ không mang chung một cái họ, Lâm Lâm vĩnh viễn sẽ không thể trở thành chị em với Oánh Oánh được!”

“Hơ hơ...” Dương Tuyết Oánh cười nói: “Cho dù có chung một cái họ đi nữa cũng không thể chân chính xem là chị em được!” Dương Tuyết Oánh nhìn Tô Thiên Liên: “Tôi và bà, và Tô Lâm, cả đời này cũng đều không thể trở thành người thân được!”

“Oánh Oánh!” Dương Vệ Quốc nhìn Dương Tuyết Oánh: “Oánh Oánh, con về phòng trước đi.”

“Ba.” Dương Tuyết Oánh hít thở sâu một hơi: “Ba đã từng làm tổn thương con một lần... cầu xin ba đừng để con thất vọng với ba thêm một lần nữa! Đây là yêu cầu cuối cùng của con!” dứt lời Dương Tuyết Oánh quay về phòng của mình, đóng cửa phòng lại, Dương Tuyết Oánh lập tức gọi điện thoại cho Lục An Nhiên: “Álô? Lục An Nhiên?”

“Ừm?” bên kia điện thoại, giọng nói của Lục An Nhiên có chút mệt mỏi và buồn ngủ.

“Cậu ngủ rồi?” Dương Tuyết Oánh hỏi.

“Ừm.” Lục An Nhiên ừm một tiếng, hôm nay cô cũng rất mệt, vừa về đến nhà liền nặng nề ngủ mất.

“Cậu nói không hề sai, Tô Thiên Liên quả nhiên đã bắt đầu ép ba mình, mình dựa theo những gì cậu dạy, đem những gì cậu nói mà nói lại một lần nữa, mới quay về phòng.” Dương Tuyết Oánh nhỏ giọng nói.

“Ừm.” Lục An Nhiên đáp một tiếng: “Như vậy là được rồi, cậu ngủ sớm đi!”

“Như vậy ba của mình sẽ không đối họ cho Tô Lâm sao?” Dương Tuyết Oánh hỏi.

“Chỉ ít tạm thời sẽ không.” Lục An Nhiên ngáp một cái nói: “Bọn họ sẽ không bỏ cuộc, dù gì thì sau khi đối họ thì bọn họ sẽ danh chính ngôn thuận có quyền thừa kế tài sản nhà họ Dương.”

“Vậy mình phải làm sao?” Dương Tuyết Oánh cau mày hỏi, cô không có hứng thú đối với tài sản của Dương thị, nhưng cô không muốn để cho hai mẹ con Tô Lâm quá đắc ý, càng lo lắng là hai mẹ con đó sẽ nổi lòng tham với những di vật mà mẹ đã để lại cho cô.....

“Đi bước nào hay bước đó thôi!” Lục An Nhiên ở trong chần lặt mình một cái nói: “Mình đang đợi một thời cơ thích hợp! Nhưng mà, tạm thời thời cơ đó vẫn chưa đến. Tạm thời cậu đành phải chịu khổ 1 chút vậy!” Lục An Nhiên lại ngáp thêm một cái: “Mau ngủ đi! Ngày mai còn phải đi học!”

“Ồ...” Dương Tuyết Oánh cắn cắn môi: “Tạm thời vẫn không thể nói cho mình nghe sao...”

“Còn quá sớm, nếu mình nói cho cậu nghe thì hư chuyện mất.” Lục An Nhiên khẳng định nói: “Cậu vẫn cứ ngoan ngoãn như vậy là được! Ngày mai gặp trên lớp nhé!”

“Vậy thôi... ngủ ngon...” Dương Tuyết Oánh dẫu dẫu môi ngắt điện thoại.

Mà chính xác như những gì Lục An Nhiên đã nói, lần này vì sự áy náy đối với người vợ quá cố và Dương Tuyết Oánh nên Dương Vệ Quốc vẫn chưa cho hai mẹ con Tô Thiên Liên toại nguyện. Ngày thứ hai, nhà họ Dương giống như vẫn chưa hề có chuyện gì xảy ra, Dương Vệ Quốc ăn sáng xong và đứng dậy, lúc này Tô Thiên Liên đưa cho ông chiếc túi đựng văn kiện, đồng thời đặt 1 nụ hôn nhẹ nhàng lên má ông. Tô Lâm thì câu nào cũng gọi ba gọi đến ngọt ngào, mà Dương Vệ Quốc cũng dặn dò Tô Lâm phải cố gắng học hành.

Dương Tuyết Oánh chứng kiến tình cảm gia đình ấm áp của 3 người này, khóe miệng vênh lên. Đây là cố ý chắc... xem ra Tô Thiên Liên đã rất dụng tâm dạy cho Tô Lâm 1 khóa rồi.

“Chị, chúng ta cùng nhau đến trường đi!” Tô Lâm chậm chậm đi tới gần, cả khuôn mặt đều mang nụ cười vui vẻ.

“Dô dô dô!” Dương Tuyết Oánh cười nói: “Tô Lâm, tôi lại càng tán thưởng bộ dạng hôm qua cô chỉ vào mũi tôi mà mắng đấy!” Dương Tuyết Oánh đeo ba lô lên sau đó bước ra cửa: “Ba, con đi trước đây!”

“Được.” Dương Vệ Quốc gật đầu, đối với sự thay đổi của Tô Thiên Liên và Tô Lâm, Dương Vệ Quốc có chút kinh ngạc, rõ ràng tối hôm qua còn đau lòng, tiếc hận không thôi... nhưng mà không có quan hệ, chỉ cần cả nhà hòa thuận với nhau là được! Ông tin tưởng thời gian có thể xóa nhòa đi tất cả, chỉ cần qua một thời gian lâu dài, Dương Tuyết Oánh và Tô Lâm nhất định có thể chung sống hòa bình với nhau!

“Ba, con cũng đi đây.” Tô Lâm cũng đeo ba lô của bản thân lên và mặt ủ rũ, cũng khiến cho Dương Vệ Quốc có cảm giác áy náy.

“Trên đường đi học cẩn thận nhé Lâm Lâm” Dương Vệ Quốc nói.

“Ừm.” Tô Lâm gật đầu sau đó liền rời khỏi cửa nhà. Cô ta phải tiếp tục diễn cho tốt vai diễn của mình, sẽ có 1 ngày cô ta nhất định hung hăng mà đạp Dương Tuyết Oánh ở dưới chân, cô ta nhất định sẽ giành lấy những gì đáng lý phải thuộc về cô ta! Tất cả những thứ của Dương thị đều là của cô ta! Điều chi có thể là của cô ta!

Chuyện của Dương Tuyết Oánh tạm thời gác lại, phiền phức của Lục An Nhiên thì nương theo tiếng chuông tan học mà bắt đầu...

Long Ngọc Tinh từ sớm đã có mặt tại văn phòng Hội học sinh chờ đợi Lục An Nhiên theo như cuộc hẹn đã hẹn trước, hôm nay, bất kể như thế nào, anh cũng nhất định phải tỏ tình với Lục An Nhiên thành công, anh muốn cô chính thức bắt đầu biết đến tình cảm của anh. Anh yêu cô... anh muốn cô biết, Long Ngọc Tinh anh yêu cô sâu đậm...

Trong văn phòng Hội học sinh, Long Ngọc Tinh tiếp đón vị khách ghé thăm đầu tiên vốn không phải Lục An Nhiên.

Nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa ra, Phụng Lập Hành chỉ lộ ra một cái đầu: “Long thiếu! Tôi đưa tới cho cậu 1 thứ tốt nè!”

“Cái gì?” Long Ngọc Tinh có một dự cảm không tốt lạnh cho lấm: “Cậu muốn làm gì?”

“Theo như cách nói của Hoàng Oanh thì, tôi tới là cho cậu giúp đỡ!” Phụng Lập Hành tiến vào văn phòng Hội học sinh, đặt một chiếc túi màu đen trước mặt anh: “Mỗi một bộ đều là tác phẩm kinh điển đã được tôi cùng Hoàng Oanh giám định qua, cậu nhất định sẽ thích!”

“Tôi không cần! Đem đi!” Long Ngọc Tinh liếc Phụng Lập Hành một cái.

“Khách sáo gì chứ! Đều là đồ tốt cả! Quốc gia nào cũng có!” Phụng Lập Hành ái muội chớp mắt nói: “Tôi để đồ ở đây cho cậu đấy! Buổi tối về nhà cậu học hỏi một chút, cũng là vì hạnh phúc chung thân của cậu thôi...”

“Đem đi!” Long Ngọc Tinh lạnh giọng nói.

“Tôi đi đây! Bái bai! Cậu cứ tiếp tục đợi An Nhiên của cậu nhé!” Phụng Lập Hành bước lớn ra khỏi văn phòng. Anh hoàn toàn có thể dự kiến trước bộ dáng sau đó khi mà Long Ngọc Tinh cảm ơn cậu.

Nhưng mà, bình tĩnh mà xem xét, anh còn chưa từng thấy qua việc Long Ngọc Tinh cảm kích người khác đến rơi lệ đâu! Nếu như chuyện này tiến hành thuận lợi, nói không chừng anh sẽ là người đầu tiên nhận được vinh dự này!

Phụng Lập Hành vừa mới đi đến khúc ngoặt của hành lang liền nhìn thấy Lục An Nhiên chân như đeo chì đang đi tới, tâm tình cực tốt nên Phụng Lập Hành liền chào hỏi với Lục An Nhiên: “An Nhiên! Hé lô!”

“Phụng Hộ trưởng” Lục An Nhiên cười: “Lần trước còn chưa cảm ơn nữa...”

“Lần trước?” Phụng Lập Hành suy nghĩ: “Là chuyện tôi mang lễ vật bù thêm cho mẹ em sao?”

“Còn có chuyện trước đây anh trai anh giải vây giúp tôi.” Lục An Nhiên cười cảm ơn.

“Phụng Lập Hiến...” tươi cười trên khuôn mặt Phụng Lập Hành lập tức biến mất: “Lục An Nhiên, tôi cho em một lời khuyên chân thành! Cách anh ta xa một chút!”

“Cái gì?” Lục An Nhiên sững sốt, hôm đó dựa theo những gì mà Phụng Lập Hiến đã nói, cô còn nghĩ rằng tình cảm anh em của hai người này thật tốt?

“Anh ấy là một người vô cùng nguy hiểm.” Khuôn mặt Phụng Lập Hành nghiêm túc.

“.....” Lục An Nhiên mím mím miệng, kéo kéo khóe môi: “Cảm ơn lời khuyên của anh! Em sẽ ghi nhớ!”

Sau khi nghe xong, Phụng Lập Hành lại hồi phục nụ cười lúc nãy: “Chúc em cùng với Long phó hội trưởng chơi vui vẻ nhé!” âm thanh vừa vang lên, Phụng Lập Hành liền kéo dài bước chân, tiểu Hoàng Oanh của anh vẫn còn đang đợi anh đó!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Vì anh mà ở lại, an nhiên hiểu lầm

Lục An Nhiên nhẹ nhàng đẩy cánh cửa văn phòng Hội học sinh ra: “Long học trưởng?” vừa vào cửa, Lục An Nhiên liền nhìn thấy Long Ngọc Tinh cầm một chiếc túi nhựa màu đen trên bàn để xuống dưới chân. Lục An Nhiên liếc chiếc túi nhựa đó, suy đoán chắc là đồ gì đó của Long Ngọc Tinh, nhưng chắc không phải đồ quan trọng gì, nếu không cũng sẽ không tùy tiện vứt dưới chân như thế.

“Em đến rồi.” Long Ngọc Tinh nhìn qua Lục An Nhiên khóe miệng nở ra một nụ cười sùng nịch.

“Ồ... Ừm” Lục An Nhiên gật đầu, chậm chậm xê dịch bước chân đến bên cạnh Long Ngọc Tinh: “Hôm nay Long học trưởng gọi em đến đây là có chuyện gì sao?”

“Có một số chuyện muốn nói với em” Long Ngọc Tinh nhìn Lục An Nhiên: “Em không để ý chuyện đến gần tôi một chút chứ?”

“Em... em không để ý cái gì đâu! Haha...” Lục An Nhiên khô khốc cười vài tiếng, lại đi đến gần Long Ngọc Tinh thêm vài bước, ngừng đầu nhìn Long Ngọc Tinh chỉ cười mà không nói, Lục An Nhiên lại nhấc chân đi lên trước vài bước, đi đến bên cạnh Long Ngọc Tinh.

Long Ngọc Tinh vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu Lục An Nhiên: “Ha...”

“Long học trưởng...” Lục An Nhiên vươn tay đẩy tay của Long Ngọc Tinh ra: “Anh gọi em đến đây là do trường học lại có thông báo mới gì sao?”

“Là do anh có chuyện muốn nói với em” Long Ngọc Tinh hít thở sâu một hơi nói.

“Nếu như không phải chuyện của lớp học, em liền đi trước đây.” Lục An Nhiên cảm giác nhịp tim của mình có chút tăng tốc, cả văn phòng Hội học sinh này chỉ có hai người bọn họ, hiện tại ánh mắt của Long Ngọc Tinh cũng như thế, động tác cũng vậy, đều khiến cho Lục An Nhiên nhớ lại vở kịch trên sân khấu ngày hôm qua... cô hoảng... cô loạn... hiện tại cả con người cô đều không biết bằng cách nào đối diện với Long Ngọc Tinh! Trách nhiệm gánh vác trên người cô quá nhiều, cô không có rảnh rỗi để quan tâm đến những tín hiệu phát ra từ trên người Long Ngọc Tinh... cô chỉ muốn bảo hộ Lục thị thật tốt, bảo vệ Kỷ Nhu thật tốt... tận lực bù đắp những sai lầm mà kiếp trước cô đã mắc phải! Nếu như bất kỳ người nào xuất hiện trước mặt cô ngoại trừ Long Ngọc Tinh, cô đều có thể lưu loát từ chối, nhưng không biết lý do vì sao, đối diện với Long Ngọc Tinh, cô không có cách nào nói ra, cô chỉ muốn trốn tránh, bỏ chạy...

“Chuyện của anh không đáng để em ở lại vài phút sao?” Long Ngọc Tinh chuyên chú nhìn Lục An Nhiên, muốn từ trên mặt cô tìm ra một chút chứng cứ gì đó: chứng minh cô để ý anh.

“...” Lục An Nhiên không biết nên trả lời như thế nào, chỉ là theo quán tính lùi lại hai bước: “Long học trưởng, em... tài xế vẫn đang đợi em, em thật sự phải đi rồi...”

“An Nhiên, anh có chuyện muốn nói với em!” Long Ngọc Tinh lại hít thở sâu một hơi, quyết định bất luận như thế nào cũng phải biểu đạt tâm ý của anh.

“Em... em đi trước đây!” Lục An Nhiên đột nhiên rất sợ, cô không biết nên làm thế nào, quay người liền muốn bỏ chạy.

“An Nhiên!” Long Ngọc Tinh đứng dậy, bước một bước liền vươn tay kéo cánh tay Lục An Nhiên lại, chỉ là anh vốn không chú ý đến dưới chân, bước này bước ra, chiếc túi ni lông dưới chân cũng bị anh đá ngã, vốn dĩ chiếc túi cột không chặt lắm, lại cộng thêm một đá này của anh, những thứ ở trong túi cũng rơi vãi ra đất.

“Em... em giúp anh nhặt lại!” Lục An Nhiên vùng khỏi tay của Long Ngọc Tinh sau đó ngồi xổm xuống vơ tay ra nhặt những thứ đang rơi dưới đất, nhặt thứ đồ đó lên, nhìn chữ trên bìa, Lục An Nhiên ngẩn ngơ: “Cái này...”

“Không cần nhặt.” Long Ngọc Tinh đối với hành động quyết đoán vùng ra khỏi tay anh của Lục An Nhiên có chút khó chịu trong lòng: “Đều là những thứ Phụng Lập Hành cho anh, nói là anh có thể sử dụng... cũng không hiểu là đang muốn làm cái gì...”

“Anh có thể sử dụng...?” Trên mặt Lục An Nhiên hiện ra một đóa mây đỏ, cô nuốt vài ngụm nước bọt, cô nhặt từng chiếc đĩa lên nhét hết vào túi ni lon sau đó cột lại: “Thứ này, anh vẫn nên cất kỹ một chút...”

“Hửm?” Long Ngọc Tinh nhìn thấy phản ứng của Lục An Nhiên, không hiểu cau mày, anh sớm biết là Phụng Lập Hành này chẳng có ý gì tốt, nhưng nhìn thấy biểu tình hiện tại của Lục An Nhiên, Long Ngọc Tinh nhận định, anh có thể đã xem nhẹ khả năng phá hỏng mọi chuyện của Phụng Lập Hành, trong lòng cũng sinh ra lòng hiếu kỳ đối với những thứ ở trong chiếc túi.

“Phanh” một tiếng cửa bị đẩy ra, vẻ mặt Phụng Lập Hành hoảng hốt xuất hiện ở trước cửa văn phòng Hội học sinh: “Long... Long Ngọc Tinh... cái đó... cái đó...” lúc này anh và Hoàng Oanh cũng đều đã ngồi lên xe, Hoàng Oanh nhận điện thoại của bạn tốt, anh mới phát hiện là đã nhầm lẫn! Đĩa CD bị nhầm lẫn rồi!

“Phụng Hội trưởng...” Lục An Nhiên sững sốt, mím mím môi: “Cái đó, em đi trước đây!” dứt lời, Lục An Nhiên không thèm để ý đến tiếng kêu của Long Ngọc Tinh ở đằng sau, bước lớn bước ra khỏi văn phòng Hội học sinh.

“An Nhiên! An Nhiên!” Long Ngọc Tinh liên tiếp gọi vài tiếng, Lục An Nhiên vẫn trực tiếp chạy đi.

Sắc mặt Phụng Lập Hành có chút quần bách: “Cái đó... Long thiếu à...”

Long Ngọc Tinh nhìn Phụng Lập Hành một cái, đem ánh mắt dời lên chiếc túi nhựa màu đen trên tay!

“Ồ...” bị Long Ngọc Tinh nhìn như vậy, mồ hôi lạnh trên mặt chảy thành từng dòng dọc theo bờ má Phụng Lập Hành.

Long Ngọc Tinh mở chiếc túi, lấy đĩa CD ra, sắc mặt càng trở nên khó coi, tất cả ảnh bìa của những CD này, đều là đàn ông... hai người, ba người, thậm chí càng nhiều đàn ông hơn... quần áo không chỉnh tề đủ mọi loại tư thế... ngay cả đến tên trên đĩa CD cũng... cũng... khó mà mở lời!

“Cái đó... Long thiếu à... đĩa CD này đưa nhầm rồi...” Phụng Lập Hành nuốt khan nước miếng: “Đây là thứ mà Hoàng Oanh phải đưa cho bạn cô ấy... đĩa CD mà tôi muốn đưa cho cậu, bị bạn cô ấy lấy nhầm rồi...”

“Phụng... Lập... Hành...” Long Ngọc Tinh cắn răng nghiêng lợi từng chữ từng chữ rít lên: “Hiện tại, cùng tôi đến vũ quán!”

“Ồ...” Phụng Lập Hành giả bộ ủy khuất: “Không đi không được sao...”

Long Ngọc Tinh để những CD này lên chiếc bàn bên cạnh, sau đó một quyền đánh tới, đĩa CD và cả chiếc bàn đều lưu loát vỡ nát sạch sẽ.

“A!” Hoàng Oanh khoan thai đi tới nhìn thấy hành động này của Long Ngọc Tinh không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Bảo bối của tôi!” chậm chậm chạy tới bên cạnh đĩa CD vỡ vụn, Hoàng Oanh đau lòng nhặt đĩa CD lên: “Bi Lợi của tôi... Ngạo Kiều Thụ của tôi... khóa học sau khi dạy [văn tự mosaic] của tôi (đoạn này không hiểu gì cả)... đây đều là những bản xanh chính hãng... khó khăn lắm mới có thể kiếm được những bản tinh phẩm như thế này a!”

“...” Long Ngọc Tinh hung hăng nhìn chằm chằm Phụng Lập Hành, người kia xoay mặt nhìn qua hướng khác...

Lần này... chết chắc rồi...

Mà lúc này, Lục An Nhiên cũng ngồi lên xe của cô, xe khởi động, cô nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, hiện tại trời đã vào thu, lá của những cây bạch dương ở hai bên đường cũng bắt đầu rụng. Lục An Nhiên chăm chú nhìn những tất cả, trong lòng âm thầm nghĩ lại...

Thì ra, Long Ngọc Tinh anh ấy...

Là gay à...

Sau khi Lục An Nhiên về đến nhà, vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Lâm Hạo Thịnh đang ngồi uống trà cười tủm tỉm bộ dáng như đang chờ đợi cô, trái tim Lục An Nhiên lập tức nảy lên tiếng chuông cảnh báo.

“An Nhiên, em về rồi à!” Lâm Hạo Thịnh cười đứng dậy: “Hôm nay như thế nào? Vất vả không?”

“Anh Hạo Thịnh có chuyện sao?” Lục An Nhiên ngoài cười trong không cười, đem sự chú ý dời đến biểu tình trên mặt của Lâm Hạo Thịnh.

“Là như vậy, cuối tuần này anh muốn rủ em đi dạo hồ.” Lâm Hạo Thịnh nói tiếp: “Lần trước đến khu vui chơi không vui vẻ cho lắm”

“Dạo hồ? Mùa này ư?” Lục An Nhiên nhướn mày.

“Hiện tại không phải là đã vào thu rồi sao? Hôm nay anh nghe bạn học của anh nói thung lũng Hồng Diệp ở thành phố S này rất đẹp, còn có thể nướng thịt BBQ bên hồ, cho nên muốn dẫn em đi cùng.” Lâm Hạo Thịnh cười nói.

“Nói sau đi!” Lục An Nhiên vươn chiếc eo mệt mỏi: “Em có chút mệt, cuối tuần này có thể sẽ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, nếu như anh muốn đi chơi, gọi bạn học của anh đi chung không phải được rồi sao! còn nếu không thì...” khóe miệng Lục An Nhiên vênh lên: “Gọi Sở Dao đi cùng cũng không tệ! Con người cậu ấy rất tốt, lại là bạn thân của em, quan hệ của hai người tốt lên một chút, em sẽ rất vui đấy!”

“...” Lâm Hạo Thịnh nghe xong lời nói của Lục An Nhiên cảm thấy kinh ngạc, trên trán đột nhiên chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh, theo bản năng bắt đầu lo lắng có phải hay không Lục An Nhiên đã phát hiện ra điều gì, sau đó hắn ta cẩn thận quan sát biểu tình của Lục An Nhiên, lại không phát hiện được điều gì, mới yên tâm cười: “Bạn thân của An Nhiên, anh đương nhiên phải quan tâm thật tốt rồi.”

“Hay quá!” Lục An Nhiên cười sau đó đi thẳng lên phòng của mình, vừa vào đến phòng, Lục An Nhiên liền thả ba lô xuống, lấy điện thoại gọi đến số của Sở Dao, qua khoảng một lúc, Sở Dao mới nhận điện thoại.

“Sở Dao, sao lâu như vậy cậu mới bắt điện thoại thế!” Lục An Nhiên nằm trên giường chơi đùa với chiếc gối ôm hình em bé.

“Mình đang trong lớp học thêm, hiện tại đang là giờ lên lớp, cậu có chuyện gì không?” Sở Dao hỏi Lục An Nhiên, hiện tại ả ta đối với Lục An Nhiên cẩn thận gấp vạn lần.

“Mình có chuyện phiền não, muốn tâm sự với cậu...” Lục An Nhiên dùng giọng điệu muốn nói lại thôi nhưng lại hấp dẫn hứng thú của Sở Dao.

“Chuyện gì thế! Cậu nói đi!”

“Nhưng không phải cậu đang lên lớp sao? Không thì trễ chút nữa mình gọi lại nói cho cậu nhé!” khóe miệng Lục An Nhiên cong lên.

“Không sao đâu, cậu nói đi.” Sở Dao hơi cau mày quyết định kích Lục An Nhiên một chút: “Mình đang vội, cậu mau nói đi!”

“Cậu đang vội thì thôi đi, mình đi nói với Kỳ Linh đây!” Lục An Nhiên vừa nói dứt lời liền ngắt điện thoại. Nằm ngửa trên giường, Lục An Nhiên vươn ngón tay ra đếm “1, 2, 3...” khi cô vừa đếm đến 3, điện thoại liền nhận được cuộc gọi đến của Sở Dao.

“Cái đó... An Nhiên, cậu hay là cứ mau nói cho mình nghe đi!” Sở Dao vừa nghe nói đến Lục An Nhiên muốn nói cho Kỳ Linh biết, liền có chút gấp.

“Không phải cậu rất bận sao?” Lục An Nhiên khinh thường mà bĩu môi, lại còn chơi trò lạt mềm buộc chặt với cô? Thật là buồn cười!

“Không sao đâu, chúng ta là bạn thân tốt của nhau mà! Tự nhiên sẽ phải xem cậu quan trọng hơn!” Sở Dao cảm giác bản thân sắp nói đến nôn mửa! Lục An Nhiên này thật sự đáng chết!

“Là như vậy...” Lục An Nhiên kéo dài giọng nói: “Anh Hạo Thịnh hẹn mình chủ nhật này đến thung lũng Hồng Diệp chơi, mình... mình không biết nên làm sao...”

“Cái gì?” Nghe đến cái tên của người trong lòng, Sở Dao sùng sốt: “Cuối tuần này? Thung lũng Hồng Diệp?”

“Đúng đó!” Lục An Nhiên nghe thấy âm thanh của Sở Dao, liền biết, Sở Dao mắc câu rồi...

“Ồ...” Sở Dao hung hăng cắn lấy môi dưới của mình nói: “Cậu muốn thì đi thôi...” có trời mới biết được trong lòng ả bây giờ khó chịu đến mức nào...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: An nhiên thiết kế, cuộc hẹn cuối tuần

“Thật ra thì mình cũng không muốn đi cho lắm...” Lục An Nhiên phát âm ngập ngừng những chữ trọng điểm: “Mình cảm thấy sự phát triển này có chút nhanh, mình có chút sợ...”

“Sợ cái gì?” Sở Dao cắn cắn môi dưới, trong mắt tràn đầy sự đồ kị và không cam.

“Sợ... cậu hiểu mà...” Lục An Nhiên nói tiếp: “Cậu biết, mình là đại tiểu thư của Lục thị, mình sợ anh Hạo Thịnh không phải thật sự thích mình, mà là có âm mưu...” Lục An Nhiên nghiêm túc lắng nghe hơi thở và giọng điệu tiết tấu của Sở Dao.

“Ồ...” Sở Dao nhướn mày có chút giả dối, Lâm Hạo Thịnh đích thực là có mục đích này: “An Nhiên, cậu nghĩ nhiều quá rồi... anh ấy... ơ... mặc dù bọn mình chỉ gặp mặt có 1 lần, nhưng mình có thể thấy được là anh ấy rất thích cậu... anh ấy... anh ấy là 1 người tốt...”

“Mình cũng không biết, hy vọng là như vậy!” khóe miệng Lục An Nhiên cong lên: “Ồ... Đúng rồi! Cậu vẫn còn đang trong lớp học thêm đúng không!”

Mình không làm phiền cậu nữa, cậu mau quay lại lớp học đi...”

“Đợi... đợi 1 lát...” Sở Dao bổ sung hỏi: “Cậu... cậu sẽ đi chứ?”

“Đi đâu thế?” Lục An Nhiên rõ ràng biết còn hỏi.

“Thung lũng Hồng Diệp cuối tuần này... cậu sẽ đi chứ?” Sở Dao không có đủ dũng khí, nhấp nháy môi hỏi thăm dò hỏi.

Khóe miệng Lục An Nhiên cong lên, trong mắt phủ lên một mảnh đắc ý: “Ai mà biết chứ?” dứt lời, Lục An Nhiên sáng khoái ngắt điện thoại, không cho Sở Dao có cơ hội hỏi thêm câu nào nữa.

Điện thoại bị Lục An Nhiên ngắt đi, Sở Dao cũng không còn tâm tình tiếp tục học thêm nữa, sau khi quay lại lớp học thêm ả nói dối là bản thân cảm thấy không khỏe sau đó liền cầm lấy cặp rời khỏi lớp học trở về nhà, vừa bước vào cửa, Sở Dao liền khóa trái cửa phòng. ả ta vùi mặt vào trong gối, tất cả những ủy khuất, ghen ghét đều biến thành những tiếng nấc nở. Càng nghĩ lại càng cảm thấy không cam tâm, bên tai ả ta lại vang lên tất cả những gì mà lúc này Lục An Nhiên đã nói.

Trong lời nói của Lục An Nhiên mang theo sự đắc ý, do dự, thậm chí là sự nghi ngờ đối với Lâm Hạo Thịnh, tất cả những thứ này, đều khiến cho Sở Dao phần nở đến muốn phát điên.

Cưỡng ép bản thân bình tĩnh trở lại, Sở Dao ngồi dậy, dùng mu bàn tay lau chùi nước mắt trên mặt, sau đó lấy điện thoại ra gọi đến số của Lâm Hạo Thịnh.

Qua một lúc lâu, Lâm Hạo Thịnh mới nhấc máy: “Àlô? Không phải đã nói với em rồi sao? trong khoảng thời gian này không nên gọi điện thoại cho anh! Có chuyện gì có thể nhắn tin cho anh!”

“.....” điện thoại vừa được kết nối liền nghe thấy những câu từ tức giận như vậy, nước mắt của Sở Dao vừa được ngăn lại lại tiếp tục trào ra.

Nghe thấy âm thanh khóc thút thít qua điện thoại, Lâm Hạo Thịnh không vui cau mày, hắn ta lấy mắt kính xuống bỏ lên chiếc bàn bên cạnh, sau đó hít thở sâu nhẹ giọng an ủi: “Dao Dao, em trước tiên nín khóc đi, xảy ra chuyện gì?”

“.....” nghe Lâm Hạo Thịnh gọi bản thân là Dao Dao, Sở Dao mím mím môi.

“Dao Dao... đừng khóc nữa, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh thật sự rất lo lắng cho em!” áp chế sự không kiên nhẫn trong lòng, Lâm Hạo Thịnh liếm liếm khóe môi nói: “Dao Dao, đừng khóc nữa? Có chuyện gì thế?”

Nghe Lâm Hạo Thịnh an ủi bản thân như vậy, Sở Dao hít thở sâu một hơi nghẹn ngào mở miệng: “Anh Hạo Thịnh, em... em bị rớt kỳ thi thử rồi... anh... cuối tuần này anh có thể với em đi dạo cho tâm tình thoải mái một chút được không...”

“Cuối tuần này?” Lâm Hạo Thịnh sững sốt, nghĩ lại lúc này bị Lục An Nhiên cự tuyệt, trong mắt Lâm Hạo Thịnh lướt qua một mảnh chán ghét: “Cuối tuần này... cuối tuần này anh bận... hội sinh viên trong trường anh có việc...” hắn ta thật sự không có thời gian chơi mấy trò chơi con nít này, thi thử rớt cái gì đó, hắn ta căn bản không hề để ý có được hay không? Cái hắn ta để ý chỉ là giá trị lợi dụng của Sở Dao mà thôi!

“.....” nghe Lâm Hạo Thịnh nói như vậy, Sở Dao cảm thấy ngay cả đến hít thở cũng cảm thấy khó chịu, hắn ta đang nói dối... hắn đang lừa ả... tại sao có thể như vậy? Sở Dao cắn chặt môi dưới, đem tất cả những sự không cam lòng đều gắt gao chôn vào vết cắn này, nuốt vào trong bụng...

“Dao Dao, chẳng qua chỉ là một bài thi thử...” Lâm Hạo Thịnh tiếp tục an ủi.

“Không sao rồi...” Sở Dao dùng tay lau nước mắt trên mặt: “Em... anh Hạo Thịnh... không sao rồi, em... em biết là anh rất bận... em cúp điện thoại trước đây...”

“.....” Lâm Hạo Thịnh nghe Sở Dao nói như vậy, liền phân tích giọng điệu của ả. Từ trong đó hắn ta nghe thấy sự thất vọng và gần như tuyệt vọng, Lâm Hạo Thịnh lập tức thay đổi giọng điệu nói: “Dao Dao, đừng như vậy... anh vẫn quyết định đi với em...”

“.....” Sở Dao nghe thấy Lâm Hạo Thịnh nói cũng cảm thấy kinh ngạc: “Anh Hạo Thịnh... ý anh là... cuối tuần này, anh đồng ý đi cùng em?”

“Đương nhiên!” Lâm Hạo Thịnh nghe thấy giọng điệu của Sở Dao, nhận định quyết định của bản thân quá là đúng đắn, cũng không khỏi thở một hơi nhẹ nhõm: “Dao Dao, không có gì có thể quan trọng hơn so với em... em biết ý nghĩa của em đối với anh là gì...”

“Em biết! Em biết! Em biết mà!” Sở Dao gật đầu liên tiếp, ả ta biết, Lâm Hạo Thịnh càng quan tâm ả, Lâm Hạo Thịnh càng trân trọng ả! ả ta không hề kém so với Lục An Nhiên mà! ả ta biết là như thế mà!

“Dao Dao... em sao rồi?” Lâm Hạo Thịnh thở phào nhẹ nhõm sau đó thử thăm dò: “Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không... không có gì cả.” Sở Dao điều chỉnh lại giọng điệu của chính mình nói: “À... em chỉ là thi rớt mà thôi, tâm tình không tốt. Anh Hạo Thịnh, anh đáp ứng đi cùng với em, em thật sự rất vui mừng.”

“Nha đầu ngốc.” Lâm Hạo Thịnh tiếp tục hỏi: “Cuối tuần này em muốn đi đâu chơi?”

“Ừm...” Sở Dao nhấp mím mím môi nói: “Thung lũng Hồng Diệp đi... nghe nói hiện tại thung lũng Hồng Diệp rất đẹp, em muốn đi chèo thuyền.” Nơi mà Lục An Nhiên muốn đi, à ta phải đi trước!

“.....” khóe miệng Lâm Hạo Thịnh nhếch lên, trong mắt lướt qua một tia hiểu rõ: “Được...”

Hắn ta đoán không hề sai, Sở Dao đã nói chuyện điện thoại với Lục An Nhiên, cho nên Sở Dao mới trở nên như vậy... Lâm Hạo Thịnh dựa vào tường nói: “Dao Dao, thật ra, lúc này anh đã lừa em, cuối tuần này trường đại học của anh không hề bận việc gì cả, là do anh đã hẹn Lục An Nhiên.”

“.....” Sở Dao không nghĩ là Lâm Hạo Thịnh lại thoải mái nói ra chuyện này, hiện tại cũng cảm thấy sùng sốt.

“Bé yêu nghe nè, anh không nói rõ cho em nghe sự thật là không muốn khiến cho em khó chịu, không muốn tạo áp lực cho em. Em biết mà, mục đích anh tiếp cận Lục An Nhiên chỉ có một, đó chính là vì Lục thị, anh nhất định phải giành lấy Lục thị, Dao Dao. Tất cả những gì mà anh làm đều là vì để giành lấy tất cả của Lục thị...” Lâm Hạo Thịnh tháo hai nút áo sơ mi trên cùng, hắn ta muốn nhanh chóng khiến cho giọng nói của mình trở nên hòa hoãn trở lại, để những gì hắn nói càng trở nên đáng tin hơn: “Nhưng mà... anh vẫn không làm được... không làm được việc khiến em buồn... cho nên, anh quyết định cuối tuần này vẫn nên đi với em. Dao Dao, nghe thấy em khóc, trái tim anh cũng muốn vỡ nát!”

“Anh Hạo Thịnh...” Sở Dao lại lần nữa nghẹn ngào, hiện tại trong lòng ả đều là hạnh phúc, không nghĩ là bản thân ở trong lòng Lâm Hạo Thịnh lại chiếm cứ vị trí quan trọng như vậy, Sở Dao vui mừng đến mức muốn kêu thật to, hét thật lớn...

“Ngoan! Dao Dao, hiện tại anh đang ở trong Lục gia, hoàn cảnh không an toàn cho lắm, anh cúp máy trước đây. Có chuyện gì thì gửi tin nhắn cho anh. Không được khóc nữa có biết chưa? Anh sẽ đau lòng, ngoan!” dứt lời, Lâm Hạo Thịnh cúp điện thoại, vừa cúp máy, Lâm Hạo Thịnh liền nâng tay lên ném điện thoại lên chiếc giường mềm mại, điện thoại ở trên giường nảy lên 3 lần, rơi trên gối.

“Lục... An... Nhiên...” Lâm Hạo Thịnh nắm chặt hai nắm tay, hắn dám khẳng định, Lục An Nhiên là cố ý nói cho Sở Dao biết chuyện này, cô muốn dùng Sở Dao lại thử thách hắn, nếu không phải hắn phát hiện ra sự tuyệt vọng trong giọng điệu của Sở Dao, thì suýt chút nữa hắn đã trúng kế! Lục An Nhiên này thật sự nguy hiểm!

Cùng lúc này, ở trong một vũ quán trong trung tâm thành phố S, không ngừng truyền đến âm thanh la hét như heo bị chọc tiết.

“Đứng dậy!” Long Ngọc Tinh nắm chặt hai nắm đấm đứng trong tư thế phòng bị.

“Long... Long thiếu... tôi không được rồi... hôm nay tôi thật sự không thể tiếp tục được nữa...” Phụng Lập Hành đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, xương cốt toàn thân giống như bị vỡ vụn, xem ra Long thiếu này thật sự là rất tức giận, nhưng chuyện này cũng không thể trách anh mà! Ai biết là lại lấy nhầm đĩa CD cơ chứ!

“Đứng dậy!” trong mắt Long Ngọc Tinh chứa lửa giận ngút trời, anh đã sớm cảnh cáo Phụng Lập Hành và Hoàng Oanh không nên làm bậy, đánh gãy suy nghĩ của hai người, hai người này cư nhiên lại dám xem lời nói của anh như gió thoảng qua tai! Lại còn khiến Lục An Nhiên hiểu lầm anh chính là... là... là gay... cảm giác này thật sự là không thể nào chịu đựng được!

“Long thiếu...” Hoàng Oanh ở một bên lo lắng nhìn lại không dám can, Phụng Lập Hành này từ nhỏ đã không đánh lại Long Ngọc Tinh, mỗi lần đấu quyền đều là Phụng Lập Hành đơn phương bị ngược, vị hôn thê như cô thật sự là rất lo lắng!

“Long thiếu...” Phụng Lập Hành khóc như mưa rơi trên mặt đất không muốn đứng lên.

“Hừ!” Long Ngọc Tinh hừ lạnh 1 tiếng nhắc chân lên hướng bộ phận quan trọng nhất ở giữa hai chân Phụng Lập Hành mà hung hăng đạp xuống.

“Tiêu rồi!” Phụng Lập Hành lập tức lăn sang 1 bên sau đó từ dưới đất nảy lên: “Long thiếu! Cậu... một cú đạp này của cậu nếu như đạp trúng, như vậy là cắt đứt hạnh phúc sau này của Hoàng Oanh đó!”

“Long... Long thiếu...” Hoàng Oanh kéo căng da đầu đi lên phía trước nói: “Long thiếu, tôi, tôi có chủ ý cứu vãn chuyện này!”

“Chủ ý gì?” Long Ngọc Tinh cau mày hỏi, chuyện đã như vậy, nếu như thật sự có chủ ý gì tốt cũng có thể tiếp nhận...

“Chúng... chúng ta hẹn Lục An Nhiên đến thung lũng Hồng Diệp chơi! Cứ cuối tuần này đi!” Hoàng Oanh cũng là trong cái khó ló cái khôn: “Đến lúc đó tôi và Phụng thiếu sẽ tận lực tạo cơ hội cho anh và Lục An Nhiên, sau đó, anh nhân cơ hội giải thích rõ ràng...” Hoàng Oanh nuốt nước miếng nói: “Tôi, tôi và Phụng thiếu trước đây ở Lục gia đã từng giúp đỡ em ấy, về tình về lý, em ấy cũng sẽ nể mặt mũi bọn tôi!”

“Đúng! Đúng! Đúng!” Phụng Lập Hành cũng phối hợp nói: “Như vậy nhất định có thể!”

“Tôi... tôi hiện tại sẽ lập tức gọi điện thoại cho Lục An Nhiên!” Hoàng Oanh lập tức rút điện thoại ra gọi đến số của Lục An Nhiên.

“Alô?” Lục An Nhiên nhìn thấy cuộc gọi đến từ số lạ có chút tò mò: “Xin chào, xin hỏi là ai gọi đến?”

“Là chị, Hoàng Oanh.” Hoàng Oanh vừa nói chuyện vừa quan sát biểu tình của Long Ngọc Tinh: “Cuối tuần này em có thời gian không?”

“Thứ Bảy thì có.” Lục An Nhiên nghĩ ngợi sau đó trả lời: “Sau 1 giờ chiều! Sao vậy? trong trường có chuyện sao?”

“Thứ Bảy này hẹn em đến thung lũng Hồng Diệp chơi, em sẽ không từ chối, đúng chứ!” giọng điệu này của Hoàng Oanh căn bản không để cho Lục An

Nhiên có cơ hội từ chối!

“Ồ... Được...” Lục An Nhiên chỉ có thể đáp ứng, ai bảo trước đây Hoàng Oanh và Phượng Lập Hành đã từng giúp cô chứ? Nhưng mà quan hệ ái muội giữa Phượng Lập Hành và Long Ngọc Tinh, Lục An Nhiên nhớ lại những bức ảnh trên bìa của đĩa CD, trên mặt phủ lên một làn mây hồng, sau đó có chút đồng tình với Hoàng Oanh...

Bạn trai của chị là gay, chị biết không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Thư mặc lo lắng, chèo thuyền hồng diệp

Buổi sáng thứ Bảy, Lục An Nhiên sớm đã thu dọn xong, đợi cho đến khi Tần Thư Mặc lên lớp xong, Tần Thư Mặc vừa thu thập mấy quyển sách của mình vừa mở lời mời Lục An Nhiên: “Ừm... An Nhiên, chiều hôm nay cùng nhau đi ra ngoài dạo nhé? Nghe nói thung lũng Hồng Diệp ở trong thành phố hiện tại rất đẹp!”

Tay của Lục An Nhiên thu thập sách vở ngừng lại, tại sao lại là thung lũng Hồng Diệp? Chẳng lẽ thành phố S không còn nơi nào đáng để đi nữa sao? Lục An Nhiên mang theo ý cười xin lỗi nói: “Chiều nay có hẹn rồi, hôm khác nhé!”

“Ồ...” Tần Thư Mặc mím môi, sau đó cố gắng khiến cho giọng điệu của mình nhẹ nhàng một chút: “Là Long học trưởng sao... ừm... bình thường mối quan hệ của hai người cũng không tệ... là có hẹn cùng nhau đi chơi sao?”

“Vốn không phải vậy.” Nhắc đến Long Ngọc Tinh, biểu tình của Lục An Nhiên có chút quái dị, cười mỉm đem hai cây bút cuối cùng bỏ vào túi đựng bút kéo khóa lại, Lục An Nhiên nói: “Là Hoàng Oanh học tỷ, chị ấy hẹn mình ra ngoài chơi.”

“Như vậy à!” Tần Thư Mặc yên tâm hình như còn thở ra một hơi: “Thình thoảng thả lỏng một chút cũng tốt...”

“Ừm...” Lục An Nhiên nhìn Tần Thư Mặc đã đeo ba lô lên vai liền nói: “Giúp mình hỏi thăm cô Tần Thư Hàm nhé, nhớ nói với cô ấy là hãy yên tâm làm bài đánh giá trên trường, giáo viên nhận mệnh dạy giúp cô ấy cũng không tệ lắm!”

“Ha ha!” Tần Thư Mặc cười sáng lạn nói: “Mình sẽ chuyển lời giúp cậu! Mình đi trước đây, tạm biệt!”

“Thứ Hai gặp ở trên trường nhé!” Lục An Nhiên phát phát tay.

Sau khi tiễn Tần Thư Mặc về, Lục An Nhiên nhìn vào trong gương chỉnh chỉnh lại tóc, lại đi đến bên cạnh cửa sổ nhìn Tần Thư Mặc đang dần đi xa, Tần Thư Hàm để cho Tần Thư Mặc đến dạy thay cũng đã được hai tuần, Lục An Nhiên rất tò mò rốt cuộc là bài đánh giá gì, lại khiến cho Tần Thư Hàm lo lắng đến mức này, đối với sự hiểu biết của Lục An Nhiên về Tần Thư Hàm, cô ấy tuyệt đối sẽ không vì một bài đánh giá của trường mà phải để cho em trai mình đến dạy thay như hiện tại... lúc Lục An Nhiên biết Tần Thư Mặc là em trai ruột của Tần Thư Hàm, cũng rất là kinh ngạc, cô vẫn luôn cảm thấy Tần Thư Hàm rất giống 1 người, hiện tại nghĩ lại, cũng là do bản thân cô phạm phải sai lầm ngu ngốc! Tần Thư Hàm, Tần Thư Mặc, không tính đến chuyện lớn lên có chút giống nhau, cái tên cũng giống như vậy! Rõ ràng đã chỉ ra hai người chính là chị em ruột, nhưng hiển nhiên cũng là do cô bận rộn đến mù mẫm cả đầu óc, cho nên mãi vẫn luôn không chú ý đến vấn đề này!

“Rốt cuộc phát sinh chuyện gì chứ...” Lục An Nhiên nhẹ giọng lẩm nhẩm, cô tuyệt đối không tin vào chuyện đánh giá gì đó, rõ ràng là Tần Thư Hàm có chuyện muốn giấu cô, không thể đến gặp cô, chỉ có thể để em trai của mình đến... là có liên quan với Lục An Duy sao? Lục An Nhiên hơi hơi cau mày, chẳng lẽ là do khi nhìn thấy cô, đi đến Lục gia, thì sẽ nhớ đến Lục An Duy? Cho nên cô ấy muốn trốn chạy?

Nghĩ lại cũng đúng, nếu như nói đến việc hóa chuyện buồn thành không có gì, thì phương diện này Tần Thư Hàm làm rất thành công, đoạn thời gian này cô ấy thật sự mập lên rất nhiều, giống một quả cầu bay vậy!

Đại khái chắc là vì lí do này đi! Lục An Nhiên mím mím môi, rời khỏi cửa sổ, cô vẫn còn phải kiểm tra ba lô một chút, xem coi có thứ gì bị bỏ sót không.

Sau khi Tần Thư Mặc rời khỏi Lục gia, không có trực tiếp về nhà mà vòng vào trung tâm thành phố mua mấy loại trái cây khác nhau, cùng một thùng sữa tươi mang về.

Vừa vào cửa, Tần Thư Mặc liền nhìn thấy Tần Thư Hàm ngồi trước máy tính làm đủ loại động tác kỳ quái. Anh để đồ đạc xuống, sau đó mới khoa trương đứng bên mép giường nhìn.

“Nhìn cái gì chứ?” vừa thả lỏng hít thở, Tần Thư Hàm vừa nhìn Tần Thư Mặc đứng ở 1 bên.

“Em đang tò mò.” Tần Thư Mặc nói.

“Tò mò cái gì?” Tần Thư Hàm lau chùi mồ hôi ở trên trán nói: “Em đang tò mò là có phải chị bị sa vào môn phái tà đạo nào không, trời còn chưa tối đó,

đã bắt đầu cúi lạy mặt trăng rồi?” Tần Thụ Mặc cười nói.

“Em cút đi!” Tần Thụ Hàm cầm chiếc gối mềm bên cạnh quăng vào người của Tần Thụ Mặc.

“Ha ha ha...” Tần Thụ Mặc cười sáng lạn, đem sự lo lắng dưới đáy mắt giấu đi.

“Chị đây là đang tập yoga dưỡng thai đó! Em thì biết cái gì!” Tần Thụ Hàm vuốt ve cái bụng tròn vo của mình liếc Tần Thụ Mặc 1 cái, bắt đầu tuần cuối cùng của tháng 10 cái bụng của cô giống như được bơm khí mà to dần lên. Hiện tại chỉ cần không phải người mù liền có thể nhìn ra chuyện Tần Thụ Hàm mang thai.

“Chị, tiếp theo chị tính làm thế nào?” Tần Thụ Mặc lấy ấm trà chuyên dụng của anh đổ vào trong đó một ít hồng trà sau đó lại cho thêm 2 miếng chanh.

“Đi bước nào hay bước nấy thôi!” Tần Thụ Hàm nhún nhún vai.

“.....” Tần Thụ Mặc muốn nói thêm vài câu gì đó, lại không biết nên bắt đầu từ đâu: “Chuyện ở trên trường chị tính khi nào thì nói với ba?”

“Đừng nha!” Tần Thụ Hàm vội vàng nhắc nhở: “Chuyện chị mang thai sắp khiến ông ấy tức điên rồi, bây giờ lại cho ông ấy biết chuyện chưa chồng mà mang thai bị cho thôi việc, há chẳng phải khiến ông ấy lấy dao chặt cổ chị sao?” Tần Thụ Hàm không khỏi nhớ tới lúc ấy biểu tình của ba Tần đầy cảm phần liền cảm thấy không biết nói gì, cô dám khẳng định, nếu như cô sinh ra ở ở đại, ba Tần nhất định sẽ bắt cô đem đi chồng lông heo!

“Nhưng mà có thể giấu bao lâu chứ?” Tần Thụ Mặc cau mày: “Kể từ lần đó ba của đứa trẻ này liền không xuất hiện thêm lần nào nữa đúng không!” Tần Thụ Mặc vẫn còn nhớ bộ dạng khóc đến thật thương tâm của chị gái mình khi ngồi trước thang máy, anh nhìn thấy liền cảm thấy đau lòng.

“Anh ấy không ở thành phố S.” Tần Thụ Hàm từ trong miệng Tần Thụ Mặc nghe thấy chuyện của Lục An Duy, vẫn còn cảm thấy khó chịu trong lòng: “Đừng nhắc đến anh ấy nữa, em cũng không cần lo lắng cho chị! Đứa con này chị sẽ tự nuôi nấng nó khôn lớn!” Tần Thụ Hàm vờn tay ra vuốt bụng của chính mình, vẻ mặt rất hạnh phúc: “Chị không lo lắng cuộc sống sau này như thế nào, chị có bản lĩnh, có học lực, cũng có tiền!” Tần Thụ Hàm có thể nói là tự tin mười phần, cô hoàn toàn tin tưởng cô và đứa bé có thể sống rất tốt, ngẩng đầu lên, Tần Thụ Hàm nhìn Tần Thụ Mặc: “Lại còn có đứa em trai tốt như vậy! Chị sợ cái gì chứ!”

“Chị, chị yên tâm, bất kể là đến khi nào em vẫn luôn ủng hộ chị!” vẻ mặt Tần Thụ Hàm nghiêm túc.

“Cảm ơn.” Tần Thụ Hàm yên lòng cười, sau đó một mảnh lo lắng bao trùm khuôn mặt: “Hiện tại chuyện chị lo lắng nhất chính là ba mẹ...”

“Bọn họ sẽ không bỏ qua như vậy đâu!” Tần Thụ Mặc hoàn toàn hiểu sự lo lắng của Tần Thụ Hàm.

“Không sai.” Tần Thụ Hàm gật đầu: “Nhưng mà cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy thôi!”

“Chị, không sao, chị còn có em!” Tần Thụ Mặc đi đến bên cạnh Tần Thụ Hàm vờn tay đặt lên vai cô: “Em sẽ là hậu thuẫn kiên cố của chị!”

“Phụt.” Tần Thụ Hàm cười phụt một cái vờn tay vỗ vỗ bụng của Tần Thụ Mặc.

“A...” Tần Thụ Mặc bị đau cong lưng che đậy cái bụng của mình: “Chị, chị mưu sát em trai ruột à!”

“Lại còn nói làm hậu thuẫn của chị! Em vẫn nên suy nghĩ làm sao để ôm mỹ nhân về nhà đi!” Tần Thụ Hàm cười trêu đùa: “Em với An Nhiên như thế nào rồi? Cũng đã cho em cơ hội tốt như vậy, em đừng có mà một chút tiến bộ cũng không có nhé!”

“.....” Tần Thụ Mặc lập tức khô héo, không sai, đích thực đây là cơ hội phi thường tốt, nhưng mà trước mắt thật sự vẫn là một chút tiến bộ cũng không có!

“Không phải chứ...” nhìn thấy biểu tình của em trai nhà mình, Tần Thụ Hàm trực tiếp liền hiểu được: “Tiểu tử em không được à!” “Thật nhiều chuyện!” Tần Thụ Mặc ngại ngừng đẩy mắt kính một chút, sau đó quay người ngồi lại vào bàn trà sau đó dùng nước đã đun sôi để pha hồng trà chanh.

“Chậc...” Tần Thụ Hàm không khỏi tặc lưỡi, hai chị em bọn họ đụng phải vị đại tiên nào rồi! Đường tình duyên của người nào người nấy cũng đều không thuận lợi! Haizzz....

“Hất xì...” Lục An Nhiên vờn tay xoa xoa cánh mũi, đang yên đang lành, dạo này thật sự có nhiều người thích nói xấu sau lưng cô!

“Sao vậy?” Hoàng Oanh hỏi.

“Không sao.” Lục An Nhiên phát phát tay, ngẩng đầu nhìn màu sắc của những chiếc lá đỏ rải khắp núi (thung lũng Hồng Diệp dịch theo tiếng Hán là Hồng Diệp Cốc, nhưng mà chữ Hồng này trong tiếng trung là màu đỏ, phần hồng mới là màu hồng, ở đây mình muốn giải thích lý do vì sao lại là lá đỏ nhé, haha...): “Nơi này thật sự rất đẹp nha!”

“Ừm!” Hoàng Oanh gật đầu: “Thật lãng mạn!”

“Đúng đó!” Phượng Lập Hành kéo tay Hoàng Oanh qua: “Đi, chúng ta qua bên kia xem thử!” vừa nói vừa cho Hoàng Oanh một đạo ánh mắt.

“Ừm!” Hoàng Oanh vừa nhìn liền hiểu, liền cùng với Phượng Lập Hành đi đến một nơi khác.

Mà tại chỗ này cũng chỉ còn lại Long Ngọc Tinh và Lục An Nhiên hai người đang từ từ tản bộ, không khí như vậy khiến Lục An Nhiên có chút ngượng ngùng, đặc biệt là từ sau khi biết Long Ngọc Tinh là... Gay, cô cảm thấy bản thân dường như là đã biết chuyện bí mật không nên biết. Mặc dù trong lòng cô cũng cảm thấy có chút buồn, một người đàn ông tốt như vậy, tại sao, tại sao đột nhiên lại xuất hiện khoảng cách rồi?

“Lục An Hồ không đến cùng sao?” Long Ngọc Tinh muốn kiếm một chủ đề nào đó để nói chuyện với Lục An Nhiên.

“Anh ấy cùng với Kỳ Linh đi tái khám rồi.” Lục An Nhiên nghe thấy Long Ngọc Tinh nhắc đến Lục An Hồ nhất thời trong lòng réo lên hồi chuông cảnh báo, Long Ngọc Tinh này có ý gì? Vì đề phòng trừ chuyện ngoài ý muốn, Lục An Nhiên còn không quên nhấn mạnh: “Lục An Hồ đang hẹn hò với Kỳ Linh, ừm... cho nên... cho nên anh... anh vẫn là...” cùng với Phượng Hội trường hạnh phúc ở bên nhau dài lâu là được... đương nhiên nửa câu cuối cô thật sự không thể tìm được giọng điệu thích hợp để nói, liền nín nín môi nói: “Anh hiểu mà...”

“Anh không phải gay.” Long Ngọc Tinh vừa nghe thấy cách nói chuyện của Lục An Nhiên liền biết cô thật sự đã hiểu lầm: “Những cái đĩa hôm ấy em nhìn thấy là của Hoàng Oanh.”

“Ồ...” Lục An Nhiên ngẩn người: “Vậy à?”

Hai người chậm chậm đi bộ đến bên cạnh hồ trong thung lũng Hồng Diệp, ở đây rất nhiều người đang chụp hình làm kỷ niệm, cũng có rất nhiều người đang xếp hàng để tới lượt ngồi thuyền du hồ, đương nhiên cũng có rất nhiều người cầm máy ảnh kỹ thuật số để lưu lại những khoảnh khắc đẹp để này, đang rửa ảnh cho những khách du lịch nơi đây. Trùng hợp hôm nay lại chính là hai ngày nghỉ cuối tuần, người đến thung lũng Hồng Diệp này cũng không ít.

Lúc này có 2 đứa trẻ đang đùa giỡn đuổi theo nhau chạy đến đây, 1 trong 2 đứa trẻ đó đụng vào người Lục An Nhiên, Lục An Nhiên lùi một bước để ổn định lại cơ thể, cậu bé đó nhìn thấy bản thân đụng phải người khác, cũng không cảm thấy sợ, làm cái mặt quỷ với Lục An Nhiên liền bỏ chạy.

“Đi thôi!” Long Ngọc Tinh nắm lấy tay Lục An Nhiên: “Chúng ta đi ngồi thuyền đi!”

“Ồ...” Tay bị Long Ngọc Tinh nắm lấy, trong lòng Lục An Nhiên có cảm giác kỳ lạ, hiện tại cô cũng không thể xác định những lời lúc này Long Ngọc Tinh nói có mấy phần thật mấy phần giả, đối với chuyện anh có phải là gay hay không, Lục An Nhiên thật sự phi thường muốn làm rõ, liền gật gật đầu: “Ừm... được!”

Hai người xếp hàng hơn 1 tiếng rưỡi mới tới lượt lên thuyền, cả hai đi lên chiếc thuyền làm bằng gỗ, Long Ngọc Tinh ngồi bên mái chèo.

“Anh biết chèo thuyền?” Lục An Nhiên nhìn thấy chiếc thuyền đang lướt đi một cách êm ả trên mặt nước liền tò mò hỏi.

“Biết một chút.” Long Ngọc Tinh đang suy nghĩ làm sao để tiếp tục nói tiếp chuyện lúc này, anh có thể nhìn ra, Lục An Nhiên vốn không hề tin tưởng những gì lúc này anh đã nói.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Nói về chuyện cũ, bức ảnh du hồ

“Bộ dáng của anh không giống như chỉ biết một chút nha!” Lục An Nhiên nhìn những người khác cách đó không xa, người thì mướn người chèo, người thì chèo đến nghiêng nghiêng ngã ngã, cảm thấy có chút buồn cười.

“Ừm...” Long Ngọc Tinh do dự 1 giây sau đó anh nói: “Lúc nhỏ đã từng bị người khác bắt cóc, vì để tránh cảnh sát, bọn họ đem anh giấu trên một chiếc thuyền gỗ như vậy, sau đó... có thể là đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, dây thừng của chiếc thuyền bị cời ra, chiếc thuyền phiêu dạt suốt 3 ngày, trên thuyền chỉ có mình anh...” trong mắt Long Ngọc Tinh phủ lên một mảnh sợ hãi không thể che giấu, giống như một cái giếng sâu, âm u, sâu thẳm... chỉ biết “nước trong giếng” lạnh đến thấu xương...

“Long học trưởng...” Lục An Nhiên vươn tay nhẹ nhàng phủ lên bàn tay đang nắm mái chèo của Long Ngọc Tinh.

“Anh dùng hết một ngày mới có thể cắt đứt sợi dây thừng trôi trên tay, sau đó lại dùng thêm hai ngày mới có thể học được cách sử dụng mái chèo lớn như vậy để không chệch hướng đi của thuyền.”

“Sau đó anh chèo về sao?” Lục An Nhiên nhìn Long Ngọc Tinh nói.

“Hơ hơ...” Long Ngọc Tinh cười nhẹ: “Thật sự anh có dự định đó, bắt quá chân tướng là đã có một chiếc thuyền đánh cá đi ngang qua và đã cứu anh.”

“Nghe qua thật sự rất nguy hiểm.” Lục An Nhiên nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh về nhà, và tìm người dạy học cách chèo thuyền, đảm bảo sau này nếu như còn có cơ hội còn có thể tự mình chèo thuyền quay về.” Long

Ngọc Tinh nhìn Lục An Nhiên: “Rất ấu trĩ phải không...”

“Không có.” Lục An Nhiên nói: “Lúc em bị người khác đẩy xuống hồ bơi trong nhà cho đến khi sắp chết đuối, em cũng nghĩ muốn học bơi. Tuy rằng kết quả không được như mong muốn.” đối với sự sợ hãi khi bị ngập ở dưới nước so với sự tưởng tượng của cô luôn luôn nằm trong phạm vi hạn chế, mỗi lần sau khi Lục An Nhiên đem mặt ngập lặn dưới nước, không được mấy giây, cô liền cảm thấy bản thân tựa như sắp phải chết lần nữa.

“Như vậy xem ra, vẫn là anh thành công hơn.” Long Ngọc Tinh cười lên: “Chỉ ít hiện tại anh vẫn còn có thể chèo thuyền chờ theo em”

“Ha ha!” Lục An Nhiên cười nói: “Đúng đó! Điểm này coi như anh thắng!”

Không khí xung quanh hai người trở nên nhẹ nhàng hơn, Long Ngọc Tinh muốn để Lục An Nhiên hiểu biết về anh nhiều hơn, cũng hi vọng có thể hiểu biết thêm về cô! Trực tiếp từ trong miệng cô anh biết được, chứ không phải từ thăm từ điều tra. Long Ngọc Tinh hỏi: “Lúc nhỏ em còn trải qua chuyện gì buồn cười nữa không?”

“Chẳng có gì đâu...” Lục An Nhiên mím mím môi, tính từ thời điểm hiện tại trở về trước trong trí nhớ của cô đều có hình bóng của Sở Dao, thậm chí có thể nói cuộc sống trước kia của cô đều nằm trong tay Sở Dao, đối với cô mà nói, những hồi ức đó thật sự rất ngu ngốc, cô vốn không muốn nhớ lại: “Đừng nói em nữa, nói chuyện của anh đi!”

“Anh?” Long Ngọc Tinh nghĩ ngợi nói: “Anh có một ông nội, ông ấy đối với anh rất tốt. Ba mẹ anh từ lúc anh còn rất nhỏ liền qua đời, anh lớn lên bên cạnh ông nội, trong nhà còn có... còn có rất nhiều trường bối.” Long Ngọc Tinh cau mày: “Anh phải chú ý rất nhiều thứ, phải thật cẩn thận, bởi vì, không xác định vị trường bối nào sẽ muốn... ơ... muốn đòi mất anh, sau đó đòi thành một người mà bọn họ càng yêu thích hơn.”

“Em hiểu.” Lục An Nhiên gật đầu, bên cạnh cô cũng có một trường bối không bằng cảm thụ và rất nhiều người hi vọng cô chết quách đi. Loại cảm giác này cô có thể hiểu.

“Cho nên lúc nhỏ anh sống rất bí bách, lúc đó anh quen biết Phượng Lập Hành và Hoàng Oanh.” Long Ngọc Tinh dương dương khoe môi: “Bọn họ rất ồn ào, rất buồn cười. Rõ ràng cùng với cuộc sống của anh không giống nhau.”

“Cho nên...” Lục An Nhiên suy đoán: “Bắt đầu từ lúc đó anh cùng với Phượng Hội trường... ơ...”

“Không! Quan hệ giữa bọn anh không giống như em tưởng tượng!” Long Ngọc Tinh biết Lục An Nhiên đang nghĩ đến cái gì liền vội vàng ngăn chặn: “Bọn anh chỉ là bạn. Những cái đĩa đó thật sự là của Hoàng Oanh!”

“Ồ?” Lục An Nhiên quan sát biểu tình của Long Ngọc Tinh liền cười: “Như vậy à! Như vậy thật sự là một sự hiểu lầm thú vị.” Không biết vì sao, biết được Long Ngọc Tinh không phải gay, khiến cho cô thở ra nhẹ nhõm, hoặc là có thể nói một nơi nào đó trong tim cô thả lỏng không ít.

“Thật ra, anh vẫn luôn muốn nói với em một chuyện, nhưng vẫn cứ luôn bị gián đoạn.” Long Ngọc Tinh chăm chú nhìn Lục An Nhiên.

“Ồ...” Lục An Nhiên ngập ngừng một chút nói: “Em cảm thấy thật ra chúng ta có thể nói đến những chuyện khác.”

“Em muốn nói đến chuyện gì?” Long Ngọc Tinh nhìn thấy ánh mắt hiện lên rõ ràng của Lục An Nhiên, liền thuận theo Lục An Nhiên nói: “Nói chuyện gì cũng được sao?”

“Ừm...” Lục An Nhiên nghĩ ngợi một hồi nói: “Từ nhỏ anh đã quen biết Phượng Lập Hành và Hoàng Oanh?”

“Đúng.” Long Ngọc Tinh nhớ lại: “Đại khái là lúc 6 tuổi.”

“6 tuổi?” Lục An Nhiên cười nói: “Anh là người phương nào?”

“New york.” Long Ngọc Tinh cười trả lời: “Sao thế?”

“Em càng cảm thấy anh giống người Đế Đô hơn, nhưng khẩu âm của anh lại không giống của Đế Đô.” Ánh mắt Lục An Nhiên mang theo tia đánh giá: “Để em đoán thử, quan hệ của anh với Long thị là gì?”

“.....” Long Ngọc Tinh đối diện với hai mắt của Lục An Nhiên: “Em cảm thấy là như thế nào?”

“Anh biết Long thiếu không?” Lục An Nhiên thử thăm dò hỏi.

“Biết.” Long Ngọc Tinh trả lời sạch sẽ dứt khoát.

“Rất quen?” Lục An Nhiên tiếp tục hỏi.

“Rất quen.” Long Ngọc Tinh thẳng thắn trả lời.

“Theo như em biết, Long thiếu là người kế thừa đầu tiên của Long thị, nhưng không phải là người duy nhất, có phải là có thể nói, anh cũng là một trong những người có quyền thừa kế?” Lục An Nhiên nhìn hai mắt của Long Ngọc Tinh, mạnh dạn nói ra suy nghĩ của chính mình, mặc dù đây chỉ là suy đoán của cô, nhưng cô vẫn có thừa tự tin, có thể quen biết Phượng thiếu từ nhỏ, có thể xưng anh gọi em với Phượng thiếu, lại còn có thể ở đây nói chuyện với cô một cách vui vẻ.

“... ..” Long Ngọc Tinh vốn không chuẩn bị trả lời vấn đề của cô, mà là hỏi ngược lại: “Em hỏi anh nhiều vấn đề thật đó, có phải là cũng nên trả lời vài vấn đề của anh?”

“Được thôi!” đối với sự cự tuyệt trả lời của Long Ngọc Tinh, Lục An Nhiên vốn không cảm thấy ngoài ý muốn, mà là nhún nhún vai, cô gần như cũng biết rồi.

“Nếu như anh theo đuổi em, em sẽ đồng ý chứ?” Long Ngọc Tinh đi thẳng vào vấn đề.

“Không.” Lục An Nhiên giờ hai tay ra.

“Em sẽ cho anh cơ hội chứ?” Long Ngọc Tinh hỏi.

“Không.” Lục An Nhiên lắc đầu: “Hiện tại em chỉ hi vọng những người thân bên cạnh em yên ổn suốt đời.” Không thể không nói, lúc Long Ngọc Tinh nói ra những lời này, trái tim của cô gia tăng nhịp đập, thậm chí là tràn đầy vui vẻ. Nhưng cô biết giới hạn của bản thân, cô biết bản thân không thể đáp ứng, cũng không thể vượt rào, cô không thể tiếp nhận sự theo đuổi của Long Ngọc Tinh.

“Vậy nếu như anh vẫn cứ muốn theo đuổi em thì sao?” Long Ngọc Tinh hỏi tiếp.

“Đó là chuyện của anh.” Lục An Nhiên mím môi: “Nhưng thật tiếc phải nói với anh, sẽ không có kết quả đâu!”

“Anh cảm thấy sẽ có.” Long Ngọc Tinh tự tin cười, bất kể thế nào, cuối cùng anh cũng có thể đem hết những thứ cần nói mà nói ra. Anh đã vì chuyện này mà buồn bã quá lâu rồi.

“Long học trưởng, sẽ không có kết quả đâu.” Lục An Nhiên thành thật nhìn Long Ngọc Tinh: “Em... sẽ không yêu đương, thậm chí là sẽ không kết hôn. Trách nhiệm của em quá nhiều, em không có biện pháp tiếp nhận ý tốt của anh. Cho nên...” Lục An Nhiên nhún nhún vai: “Tốt hơn hết là đừng lãng phí thời gian trên người em!”

“Thời gian của anh rất nhiều.” Long Ngọc Tinh nhìn vào hai mắt của Lục An Nhiên, anh đợi cô nhiều năm như vậy, làm sao còn có thể buông tay? Anh đã xác định cô là vợ anh!

“Em có một giao dịch không tôi.” Lục An Nhiên cảm thấy tiếp tục bàn về vấn đề này với Long Ngọc Tinh cũng không có tác dụng gì, liền mở miệng nói: “Một giao dịch, anh sẽ rất động tâm!”

“Về chuyện khi chúng ta kết hôn sẽ dùng loại hoa tươi gì sao?” âm thanh của Long Ngọc Tinh mang theo tia lười biếng vô cùng dễ nghe.

“Giao dịch về việc anh trở thành người thừa kế thật sự của Long thị.” Lục An Nhiên nói: “Cái này anh sẽ có hứng thú đúng không!”

“.....” nhất thời Long Ngọc Tinh có chút nghẹn lời, anh chính là người kế thừa duy nhất của Long thị rồi! Anh không muốn giải thích, việc anh muốn làm là yên tĩnh nhìn vợ tương lai của anh sẽ làm gì.

“Xem ra anh rất có hứng thú.” Lục An Nhiên cười, cô nhìn thấy sự tò mò trong mắt Long Ngọc Tinh.

“Ừm...” Long Ngọc Tinh hàm hồ đáp một tiếng, anh tò mò về kế hoạch tiến hành của cô vợ bé nhỏ.

“Nếu như là một giao dịch, em cho anh lợi ích, anh cũng phải cho em lợi ích, như vậy mới công bằng, đúng không?”

“Mọi chuyện về hôn lễ đều giao hết cho em” Long Ngọc Tinh ngoảnh đầu đi rất vui vẻ mà nói.

“... ..” Lục An Nhiên có chút không vui: “Anh cảm thấy em đang đùa với anh sao?”

“Anh rất nghiêm túc.” Long Ngọc Tinh chăm chú nhìn vào mắt của Lục An Nhiên: “Anh đã từng tưởng tượng qua hôn lễ của anh và em, rất nhiều suy nghĩ, rất nhiều ý tưởng. Em sẽ thích thôi.”

“Long học trưởng.” Lục An Nhiên hít thở một hơi nói: “Em hi vọng từ lúc bắt đầu anh đều nghiêm túc nghe em nói chuyện, em sẽ không kết hôn với anh, hiện tại không, sau này cũng sẽ không! Ý tưởng của anh dùng trên phương diện khác sẽ tốt hơn! Anh cảm thấy thế nào?”

“Nếu như em không thích ý tưởng của anh, anh có thể lắng nghe ý kiến của em.” Long Ngọc Tinh chống mái chèo lên bờ bên kia của hồ nói: “Chúng ta nên chèo về thôi.”

“Tốt hơn là anh nên suy nghĩ lại đề nghị của em.” Lục An Nhiên cuối cùng nói.

“Anh sẽ suy nghĩ.” Long Ngọc Tinh cười sau đó bắt đầu ngắm phong cảnh bốn phía: “Phong cảnh bên này thật sự không tệ.” Anh biết, nếu như anh sáng khoái đáp ứng, cô vợ bé nhỏ của anh sẽ đánh mất rất nhiều thú vui, cho nên anh kéo dài thời gian một chút, anh hi vọng cô vợ bé nhỏ của anh sẽ thu được nhiều niềm vui hơn.

“Đúng vậy, thật sự rất đẹp.” Lục An Nhiên hít thở sâu, không khí ở đây vô cùng trong lành, mặt hồ yên tĩnh, thuyền gỗ êm ả lướt trên mặt hồ, mái chèo rẽ dòng nước, âm thanh giòn tan của nước vô cùng dễ nghe. Mảnh rừng phong rộng lớn bên hồ, màu đỏ, màu cam của lá bay bay theo chiều gió, rơi

xuống đất, bay xuống mặt hồ, xoay vòng vòng, một vòng lại một vòng.

Đây là không gian hiếm hoi thanh tĩnh và yên bình mà hai người khó có thể có được.

Đem thuyền chèo về đến nơi mà họ xuất phát, Long Ngọc Tinh xuống thuyền trước, sau đó lại diu Lục An Nhiên xuống, vừa xuống thuyền, liền có một người đàn ông hơn 40 tuổi nở nụ cười đi đến bên cạnh nói: “Xin chào hai người, lúc này có chụp cho hai người một bức hình, chúng tôi đứng ở góc độ tốt nhất, chụp ra được một bức ảnh đẹp nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Sở dao báo thù, linh linh cầu cứu

“Ồ...” Lục An Nhiên nhìn về mặt ân cần niềm nở của chủ quán, lại nhìn bức ảnh trong tay của ông: “Bao nhiêu tiền?”

“20 tệ một tấm, 30 tệ hai tấm!” chủ quán cười nói: “Mỗi người một tấm rất tốt, còn có thể giữ làm kỷ niệm!”

“Được, lấy hai tấm” Long Ngọc Tinh nhìn về mặt Lục An Nhiên vui vẻ, dương dương tự đắc trong bức ảnh vừa lòng gật đầu.

“Được được!” chủ tiệm lập tức tăng tốc in thêm 1 tấm nữa: “Cho 2 người!”

“Cảm ơn.” Lục An Nhiên nhận lấy bức ảnh sau đó hỏi: “Tấm film của bức ảnh này sẽ được xóa đi đúng không?”

“Sẽ xóa.” Chủ tiệm gật đầu nói: “Tôi chỉ bán ảnh, để lại tấm film cũng không có tác dụng!”

“Vâng.” Lục An Nhiên gật đầu đem bức ảnh trong tay đưa cho Long Ngọc Tinh liền cùng với anh rời khỏi. Hai người cùng với Phụng Lập Hành, Hoành Oanh tập hợp lại, sau đó bốn người cùng nhau đi ăn chút gì đó cuối cùng ai về nhà nấy, nhìn thấy tâm tình Long Ngọc Tinh không tồi, Phụng Lập Hành và Hoành Oanh cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Hạo Thịnh và Sở Dao cũng đi đến thung lũng Hồng Diệp, sau khi hai người đi thuyền xong, Sở Dao lấy thức ăn do chính mình tự làm mang theo, đang muốn mời Lâm Hạo Thịnh ăn, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi đầu nở nụ cười đi đến bên cạnh 2 người: “Xin chào hai người, lúc này tôi đã chụp ảnh hai người du hồ, chúng tôi chụp ở góc độ đẹp nhất, chụp ra những bức ảnh đẹp nhất!”

“Cái gì?” Sở Dao sững sờ: “Hình chụp chung của chúng tôi?”

“Đúng thế!” Chủ tiệm lấy bức ảnh ra cho Sở Dao xem: “Như thế nào?”

“Hửm?” Sở Dao nhìn thấy trong bức ảnh chụp ả ta cùng với Lâm Hạo Thịnh đang nói cười gì đó, trông ngực đập liên hồi, đây là bức ảnh chụp chung đầu tiên giữa hai người! Kim nén sự hưng phấn trong lòng, Sở Dao thanh thanh cô hòng nói: “Chụp rất tốt...”

“Góc chụp của chúng tôi đều là tốt nhất!” chủ tiệm cười nói.

“Không cần.” Lâm Hạo Thịnh cau mày, loại đồ này, nếu như để người khác nhìn thấy thì sẽ trở thành chứng cứ hoặc gánh nặng, hẳn ta không cần!

“... ..” Sở Dao nhìn thấy biểu tình không vừa lòng của Lâm Hạo Thịnh, liền chỉ có thể áp chế cảm giác thất vọng trong lòng, khá là bức bối nói: “Chụp không đẹp lắm, không cần.”

“Cô gái à! Chỗ tôi là chỗ chụp tốt nhất rồi! Hôm qua còn có một cô gái khá là xinh đẹp cùng với bạn trai của cô ấy mua liền 2 bức đó!” chủ tiệm lấy ra một bức ảnh mà bản thân tự giữ lại của ngày hôm qua đưa cho Sở Dao xem: “Cô xem thử đi! Chỗ tôi chụp là đẹp nhất rồi! tôi cũng từng học qua nhiếp ảnh, góc chụp và ánh sáng đều có sự chọn lọc.”

“Lục An Nhiên?” Sở Dao nhìn thấy người trong bức ảnh liền tròn tròn mắt.

“Người con trai này là ai?” Lâm Hạo Thịnh cau chặt đầu mày.

“Là học trưởng trong trường, tên Long Ngọc Tinh.” Sở Dao giải thích: “Em vẫn cứ cho rằng giữa hai người bọn họ có bí mật không thể cho người khác biết, giống như trước đây, ở trong lớp học Long Ngọc Tinh đã hôn lên trán cô ta, lần trước trong vở kịch của trường bọn họ còn hôn nhau trên sân khấu...”

“Trước đây sao em không nói với anh!” trong lòng Lâm Hạo Thịnh nổi cơn thịnh nộ, vươn tay nắm lấy cằm dưới của Sở Dao: “Tại sao trước đó em không nói với anh!”

“Đau... anh làm đau em... anh Hạo Thịnh... anh mau buông tay đi!” Sở Dao đau đến mức nước mắt cũng đã chảy ra: “Đau quá!”

“Hừ.” Lâm Hạo Thịnh hừ lạnh 1 tiếng buông tay ra: “Anh đã từng nói với em, toàn bộ những chuyện liên quan đến Lục An Nhiên đều phải báo cáo với anh!”

“Em... em cho là chuyện này không quan trọng...” Sở Dao xoa cằm dưới đau nhức khuôn mặt ủy khuất: “Anh Hạo Thịnh, em sai rồi, lần sau em sẽ chú ý.”

“Kế hoạch đều đã bị xáo trộn rồi!” Lâm Hạo Thịnh nhìn chằm chằm Sở Dao: “Anh về trước đây!” dứt lời Lâm Hạo Thịnh bước lớn rời khỏi, để lại Sở Dao tại chỗ tức giận đến giẫm chân.

“Cô gái, cô không mua nữa đúng không?” chủ tiệm thử hỏi dò một câu.

“Tôi!” Sở Dao cắn răng: “Mua!”

“Có ngay.” Chủ tiệm đem bức ảnh đưa cho Sở Dao: “20 tệ.”

“Bức ảnh lúc nãy ông đưa cho tôi, tôi cũng mua.” Trong mắt Sở Dao lướt qua tia xảo quyệt, Nhạc Ngung San nhất định sẽ rất thích bức ảnh này...

“Chuyện này không được đâu!” chủ tiệm vội vàng phát tay: “Cô gái ngày hôm qua đã dặn dò tôi đem tấm film của bức ảnh xóa đi, tôi cũng đã làm theo, chỉ là do bức ảnh này chụp quá đẹp, mới giữ lại một tấm làm kỷ niệm. Có làm gì cũng không thể cho cô được!”

“Tôi ra giá gấp đôi!” Sở Dao nói.

“Cô gái, cô có ra giá gấp 10 lần tôi cũng không bán! Đây là vấn đề nguyên tắc!” chủ tiệm cau mày nói: “Và lại tôi cũng chỉ còn mỗi tấm này thôi!”

“Ông!” Sở Dao thấy chủ tiệm cự tuyệt mình liền tức giận đến giẫm chân: “Ông giữ lại bức ảnh của tôi cũng như vậy mà! Cùng lắm thì tấm film lúc nãy của tôi cũng thuộc về ông, quyền sử dụng gì đó đều tùy ông!”

“O...” Chủ tiệm khó xử lắc đầu: “Cô gái, mặc dù cô lớn lên cũng rất xinh đẹp, nhưng người bạn trai của cô... xem ra hình như không thích cô cho lắm!” lúc này Lâm Hạo Thịnh động tay ông vừa hay đứng bên cạnh! Đàn ông gì chứ! Tại sao có thể thô lỗ với con gái như vậy! Cặp đôi hôm nay quả thật vẫn không thể so với cặp ngày hôm qua: “Cô gái, nói thật, cặp đôi của cô vẫn không thể so sánh với cặp đôi ngày hôm qua đâu!”

“Ông!” những câu nói của chủ tiệm tựa như khiến Sở Dao then quá hóa giận, ả ta cắn răng sau đó đem những khó chịu trong lòng nuốt xuống lấy từ trong túi ra 20 tệ đưa cho chủ tiệm sau đó liền bước lớn rời khỏi, Lục An Nhiên chết tiệt! Lục An Nhiên chết tiệt! Lục An Nhiên chết tiệt! Chủ tiệm này cư nhiên nói Lâm Hạo Thịnh không yêu ả! Đơn giản là nói láo! Càng nghĩ lại càng tức, Sở Dao chạy đến phòng bảo vệ của thung lũng Hồng Diệp gõ cửa sau đó tiến vào về mặt ủy khuất nói: “Cầu xin các người giúp tôi...”

“Chuyện gì vậy?” ba người bảo vệ ở trong phòng nhìn thấy Sở Dao khóc như mưa bộ dáng trông rất đáng thương liền nhanh chóng đứng lên.

“Cái người... người đàn ông chuyên chụp ảnh cho khách du hồ bên cạnh hồ đó... ông ta...” Sở Dao nặn ra vài giọt nước mắt nói: “Ông ta nhìn thấy bạn trai tôi có chuyện đi trước, liền động tay động chân với tôi...”

“Ồ?” Một trong 3 người bảo vệ ở đó đứng lên nói: “Tôi đi gọi ông ta qua đây!”

“Các anh... nhất định phải giúp tôi!” Sở Dao lau nước mắt trên má nói.

“Cô yên tâm, nếu như sự thật là như vậy chúng tôi sẽ bắt ông ta đến cục công an!” một người khác tuổi tác lớn hơn hình như là đội trưởng đội bảo vệ mới miệng nói: “Vẫn là cần cô đối chứng!”

Không! Không muốn... tôi... tôi sợ!” Sở Dao liên tục lắc tay: “Nếu như ông ta có ý định báo thù thì phải làm sao! tôi sợ!”

“Ồ?” Đội trưởng đội bảo vệ suy nghĩ một lát gật đầu: “Hai người đi hỏi tình huống trước đi!”

“Vâng thưa đội trưởng!” hai người bảo vệ kia liền đội mũ lên sau đó đi ra ngoài, nhìn thấy bảo vệ đi rồi, khoe miệng Sở Dao không vết tích dương lên, như vậy là được, chỉ cần đội bảo vệ đi qua đó, hỏi một lần. Tuyệt đối sẽ không còn người nào tới chỗ ông ta mua ảnh nữa, ai lại chú ý đến một người thối nát như vậy! Ai lại biết được chân tướng đây! Nhìn thấy mục đích của mình đã đạt thành, Sở Dao liền nói dối rồi đi.

“Để lại số điện thoại đi!” đội trưởng đội bảo vệ nói: “Nếu như tình huống chính xác, sẽ có người báo cáo lên công an và làm công tác bồi thường.”

“Vâng...” Sở Dao gật đầu tùy tiện để lại một số điện thoại liền rời khỏi. Nực cười! ả ta mới không để lại số điện thoại cá nhân! Không kể kết quả như thế nào, cô ta neho mắt nhìn đám người vây bên cạnh hồ liền biết mục đích của mình đã đạt được, liền hừ nhẹ một tiếng sau đó quay người rời khỏi, chuốc lấy 1 bụng tức giận, cũng coi như dịu đi được một chút!

Sở Dao lúc này vui vẻ, bên Lâm Hạo Thịnh lại có bộ dạng sốt ruột, hắn ta vừa về đến nhà mới biết tin Lục An Nhiên vừa đi ra ngoài, hai người cơ bản chính là kẻ trước người sau mà bỏ lỡ, trên đường về hắn ta đã chuẩn bị rất nhiều câu hỏi, vài trường hợp thoái thác, lại phát hiện nhân vật chính căn bản không có ở nhà! Lâm Hạo Thịnh tức giận đến mức đầm đìa vài đầm lên giường, điện thoại hắn ta reo lên.

Sau khi hít thở sâu vài lần, Lâm Hạo Thịnh nhận cuộc gọi: “Alô?”

“... ..” số điện thoại lạ, đầu bên kia điện thoại 1 mảnh yên tĩnh.

“Alô? Ai vậy?” Lâm Hạo Thịnh cau mày: “Còn không nói chuyện tôi liền cúp máy đây!”

“Thiếu gia Hạo Thịnh... là tôi...” đầu bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh quen thuộc của phái nữ.

“Linh Linh?” Lâm Hạo Thịnh ngậy người một chút cau mày.

“Thiếu gia Hạo Thịnh, em nhớ anh...” Linh Linh khóc nức nở, từ khi cô ta bị Lục gia cho thôi việc, cô ta liền không được gặp Lâm Hạo Thịnh nữa, số tiền mà Lục gia bồi thường cho cô ta cũng đem đi mua thuốc và đồ bỏ cho mẹ cô ta. Hiện tại cô ta thật sự là đã đi đến bước đường cùng rồi: “Thiếu gia Hạo Thịnh, cầu xin anh cứu em...”

“Tôi... tôi cũng không có cách!” vẻ mặt Lâm Hạo Thịnh chứa đầy sự hờ hững, nhưng giọng điệu lại rất khó xử và đau lòng: “Linh Linh, hiện tại cô thế nào?”

“Thiếu gia Hạo Thịnh, hiện tại em rất không tốt.” Linh Linh khóc: “Thiếu gia Hạo Thịnh, cầu xin anh, nể tình mối quan hệ trước đây của chúng ta anh cứu em được không?” Linh Linh khóc cầu xin: “Em cũng là do bị ép nên mới phải dùng hạ sách này!”

“Cô cần tiền sao?” Lâm Hạo Thịnh khinh bỉ miết miết cánh môi: “Cần bao nhiêu?”

“Em không biết, em chỉ muốn được gặp anh!” giọng điệu của Linh Linh đau đớn mà bất lực: “Em... em chỉ hi vọng có thể được nhìn thấy anh một lần!”

“Hiện tại tôi không thể gặp cô, tôi... tôi ở Lục thị cũng bị giám sát rất nghiêm...” Lâm Hạo Thịnh căn bản không muốn lãng phí thời gian để quan tâm đến con cờ không còn giá trị.

“Thiếu gia Hạo Thịnh, cầu xin anh, nể tình... nể tình đứa con trong bụng em được không?” Linh Linh khóc cầu xin.

“Cái gì? Con?” trái tim Lâm Hạo Thịnh gào thét: “Của ai?”

“.....” nghe thấy câu chất vấn này của Lâm Hạo Thịnh, trái tim Linh Linh đau đớn, rỉ máu: “Thiếu gia Hạo Thịnh, đương nhiên là con của hai chúng ta!”

“Mau bỏ nó!” Thái độ Lâm Hạo Thịnh kiên quyết: “Cô đưa tài khoản cho tôi, tôi gửi tiền cho cô! Cô lập tức đi bỏ nó!”

“Cái gì?” Linh Linh ngậy ngậy, ngay cả đến sức lực để khóc cũng không có: “Anh... anh bảo em bỏ đứa con này!”

“Đừng! Bắt buộc bỏ nó!” trong mắt Lâm Hạo Thịnh tràn đầy sự kiên quyết, hẳn ta quá rõ ràng, một sinh mạng sai lầm có bao nhiêu đau khổ, một cuộc sống trong sự hận thù có bao nhiêu khổ sở...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Linh linh tuyệt vọng, mở tiệm sách sao

“Hu hu hu hu...” Linh Linh khóc nức lên, tại sao có thể như vậy?

“Chị nghe xong điện thoại, cũng nên chết tâm rồi chứ!” Lục An Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay, từ lúc Linh Linh ngắt điện thoại đến bây giờ, cô đã ngồi ở đây hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, Linh Linh vẫn cứ ngồi ở đây khóc.

“Đại tiểu thư... tôi...” Linh Linh lau chùi nước mắt trên mặt: “Tôi... xin lỗi cô...”

“Có gì đáng để xin lỗi... chị làm chuyện gì có lỗi với tôi sao?” Lục An Nhiên lắc đầu, lần này cũng là do cô chủ động đến để tìm Linh Linh, lúc Linh Linh vừa nhìn thấy Lục An Nhiên đơn giản là đã bị dọa sợ, lại không ngờ được Lục An Nhiên chẳng những không tìm cô ta tính sổ, còn cho cô ta một món tiền, thậm chí còn cho cô ta một chiếc điện thoại mới để cô ta liên lạc với Lâm Hạo Thịnh, trước đây cô ta cũng đã gọi rất nhiều lần đến số của Lâm Hạo Thịnh, đều là máy bận, lúc này cô ta cũng đã dùng số cũ gọi trước một lần sau đó mới đổi lại số mới, mới xác định được Lâm Hạo Thịnh thật sự đã cho cô ta vào danh sách đen...

“Tôi...” Linh Linh mím mím môi nói: “Mẹ tôi mắc bệnh rất nặng, phải nằm viện phẫu thuật trị liệu. Tôi thật sự không thể kiếm ra nhiều tiền như vậy, sau đó... sau đó thiếu gia Hạo Thịnh đã xuất hiện, anh ấy cho tôi rất nhiều tiền để tôi chăm sóc cho mẹ... tôi rất cảm kích anh ấy, cho nên...”

“Cho nên chị đồng ý với anh ta giám sát tôi, đồng thời hạ thuốc... vào ly rượu của tôi?” Lục An Nhiên ngưng mắt nhìn Linh Linh: “Chị có biết hậu quả của chị là gì khi làm việc này không?”

“Tôi...” Linh Linh bắt lực lắc đầu: “Tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

“Chị nghĩ rồi, nhưng chị không dám tiếp tục nghĩ.” Lục An Nhiên nói tiếp: “Hiện tại thì sao? Cảm giác bị đùa giỡn, lừa dối như thế nào?”

“...” trái tim Linh Linh như bị dao cắt, ngay cả đến sức lực để trả lời cũng không có.

“Thật sự đáng thương!” Lục An Nhiên nâng chiếc cằm của Linh Linh vì day dứt mà gục xuống nói: “Tôi thật sự không nhẫn tâm tiếp tục nói cho chị biết thêm một số thứ...”

“Ý gì?” Linh Linh rơi lệ, hoang mang nhìn Lục An Nhiên.

“Trên thế giới này làm sao có loại việc trùng hợp như vậy?” khoe miệng Lục An Nhiên dương lên nói: “Mẹ của chị chọn đúng thời điểm thích hợp như này mà phát bệnh, Lâm Hạo Thịnh lại ngay lúc này mà xuất hiện!” Lục An Nhiên thu hồi lại tay của mình cười nói tiếp: “Giống như một Hero, Superman, thậm chí là Vương tử giàu có trong mắt cô bé lọ lem! Anh ta có khí chất lịch thiệp, ngoại hình anh tuấn, và một cuộc đời bi thảm có thể thu hút bất kỳ người phụ nữ nào sinh ra lòng muốn bảo vệ!” Lục An Nhiên nhìn vào đáy mắt của Linh Linh: “Tôi cảm thấy chị nên chủ động đi hỏi chủ nhiệm của bệnh viện, đem theo bệnh án của mẹ chị, xem mẹ của chị có thật sự là cần phải làm phẫu thuật gì không, tiền thuốc thật sự cần nhiều như vậy! Hoặc là tôi sẽ giới thiệu một bác sĩ đáng tin cho chị, đương nhiên tiền đề là chị phải tin tôi!” Lục An Nhiên ngừng một lúc ngoái đầu nói: “Tôi đoán, bất luận là mẹ chị phải làm phẫu thuật hoặc là mua thuốc với giá tiền cao như vậy đều không phải chị chính tai nghe thấy hoặc là tận mắt nhìn thấy, có đúng không! Chị có một người anh đúng không? Hoặc là có một người cậu?”

“Cậu tôi.” Linh Linh ngơ ngẩn trả lời: “Là cậu tôi nói cho tôi biết, mua thuốc cũng là ông ấy. Ba tôi mất từ sớm, tôi cũng không có anh. Tôi ở cùng với mẹ và cậu.”

“Ừm...” Lục An Nhiên nhìn quanh bốn phía, hoàn cảnh sống ở đây cũng quá thảm, cô phải mất một tiếng đồng hồ mới có thể kiếm được nơi này: “Cậu của chị đối xử với chị tốt không? Có tiếp xúc cơ thể vượt quá giới hạn hoặc là... ơ...” Lục An Nhiên quan sát biểu tình của Linh Linh.

“Cái gì?” Linh Linh hiển nhiên có chút căng thẳng, theo bản năng lùi một bước.

“Vậy là có rồi...” Lục An Nhiên rất có hứng thú nói: “Vậy thì chị thật sự phải hỏi cho rõ ràng rồi!” Lục An Nhiên vươn tay ra nhẹ nhàng gỡ mấy cái lên cằm “Một giờ thứ Bảy tuần sau, tôi sẽ đi mua sách ở nhà sách Bán Đảo, nhà sách ấy cách trường của chị không xa, chắc là chị biết.”

“Tôi biết nhà sách ấy.” Linh Linh gật đầu.

“Vậy thì cứ đến đó tìm tôi, đại khái tôi sẽ ở đó đến hai giờ... quá giờ không đợi đâu nhé!” Lục An Nhiên nghịch ngợm chớp mắt: “Tôi tin là thời gian năm ngày này đủ để chị làm rõ mọi chuyện rồi! Bye bye~” Lục An Nhiên quay người bước lớn hướng phía trước rồi đi, mà lúc đi đến bậc cửa Lục An Nhiên còn không quên quay đầu lại nói thêm mấy câu: “Đúng rồi, tuyệt đối không được nói với Lâm Hạo Thịnh chuyện chị mang thai là giả, tiền của anh ta, chị phải như cũ tiếp nhận, không chỉ như vậy, nhớ nói với cậu của chị, Lâm Hạo Thịnh cho chị tiền để đi phá thai, ngoài ra, chị đã quyết định nhận tiền để phá thai rồi. Còn về nguyên nhân trong đó, tôi không cần nói chi tiết nữa chứ! Chị đáng lẽ còn chưa ngu ngốc đến mức đó!” Lục An Nhiên vẫy vẫy tay rồi khỏi căn phòng sơ sài này, vỗ một cái vào vai của Lục An Hổ đang đứng ở ngoài cửa căn phòng, Lục An Nhiên nói: “Vất vả cho anh vẫn luôn canh chừng giúp em! Đi thôi! Về nhà thôi!”

“Xử xong rồi sao?” Lục An Hổ đi theo bước chân Lục An Nhiên hỏi.

“Chắc gần được rồi!” Lục An Nhiên cười: “Cũng không thể nói quá nhiều, thứ Bảy tuần sau liền biết kết quả, thứ Bảy tuần sau anh gọi Kỳ Linh, hai người các anh theo em đến nhà sách.”

“Thứ Bảy tuần sau Kỳ Linh có việc không ở nhà.” Lục An Hổ nói: “Hình như là ngày giỗ của ba cô ấy.”

“Vậy thì thôi đi.” Lục An Nhiên tiếp tục rời khỏi khu vực hoang vắng lạnh lẽo này, nếu như không phải hôm nay phải đến tìm Linh Linh, cô còn không biết là thành phố S phồn hoa như vậy cư nhiên vẫn còn địa phương thế này...

Tiết cuối cùng trước khi tan học của thứ Hai, Lớp trưởng của các lớp bị gọi lên văn phòng Hội học sinh học, tiết cuối cùng của các lớp đều là giờ tự học, cho nên cũng không gián đoạn tiến độ học tập của mọi người, đến văn phòng Hội học sinh, Lục An Nhiên không tự giác được mà trốn tránh ánh mắt của Long Ngọc Tĩnh, cho dù cô có ngồi ở đâu đi chăng nữa, Long Ngọc Tĩnh liền dời đến vị trí đối diện chỗ của cô, hành động ám muội này của hai người đều khiến đám người kia trộm cười, nhưng biểu tình của Nhạc Ngưng San và Tần Thư Mặc lại không được tự nhiên như vậy.

“Ừm... nếu như hoạt động tán tỉnh nhau của Long Phó hội trưởng và tiểu An Nhiên của chúng ta kết thúc rồi, tôi liền bắt đầu vào vấn đề chính đây!”

“.....” mặt Lục An Nhiên đỏ lên nói: “Phượng Hội trưởng, chúng tôi không phải người yêu.”

“Gần như vậy, gần như vậy!” Phượng Lập Hành chớp mắt một cái sau đó thanh thanh cổ họng nói: “Được rồi, chúng ta bắt đầu nói chuyện chính!” Phượng Lập Hành cho Hoàng Oanh một ánh mắt.

Hoàng Oanh đẩy gọng kính què mùa trên sống mũi lên nói: “Là như vậy, hiện tại lại sắp có một cuộc thi lớn được tổ chức dành cho các học sinh Cao trung toàn quốc, có giải thưởng và giấy chứng nhận được quốc gia chấp thuận, lợi ích đối với việc học sau này của chúng ta tôi không nói thì các bạn cũng biết rồi!”

“Yêu cầu cụ thể của việc đăng ký cuộc thi và thời gian báo danh hay gì đó đều được ghi trong giấy thông báo, biểu báo danh cũng thống nhất và phát

đến tay các vị Lớp trưởng.” Phụng Lập Hành nói: “Chuyện này sẽ giao cho Bộ trưởng bộ văn nghệ Nhạc Ngưng San phụ trách!” Phụng Lập Hành nhìn Nhạc Ngưng San: “Nhạc Ngưng San? Nhạc Bộ Trưởng? Ồ!” Phụng Lập Hành tạo hình cái loa bằng tay gọi lớn: “Nhạc... Ngưng... San...”

“Ừm?” Nhạc Ngưng San sững sốt hồi thần: “Cái gì?”

“Lúc này cậu mất tập trung.” Phụng Lập Hành giờ hai tay ra nhún vai: “Có chuyện gì sao?”

“Ồ...” Nhạc Ngưng San nhún vai, ánh mắt có chút trốn tránh: “Việc học gần đây cộng thêm việc của nhà hàng, có chút mệt mỏi.”

“Nếu đã như vậy, vẫn nên giao cho Điền Điền thôi!” Hoàng Oanh nhìn Điền Điền ngồi bên cạnh Nhạc Ngưng San nói.

“Không sao đâu!” Nhạc Ngưng San lắc đầu sau đó nuốt nước miếng nói: “Tôi có thể làm.”

“Cậu quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi, giao cho Điền Điền là được!” Phụng Lập Hành tán thành cách làm của Hoàng Oanh: “Điền Điền, cậu lấy thư trong chiếc túi ở đằng sau phát cho các Lớp trưởng.”

“Được.” Điền Điền đứng dậy trên môi mang theo nụ cười lấy giấy thông báo và biểu báo danh trong chiếc túi phát cho các Lớp trưởng.

Lục An Nhiên nhìn giấy thông báo cũng không có hứng thú cho lắm. Nhưng sau khi cuộc họp kết thúc, vẫn mang giấy thông báo và biểu báo danh các thứ về lớp, đem chuyện này thông báo đến cả lớp, và thông báo đến mọi người trong tay cô có mười tám giấy báo danh, ai muốn báo danh có thể đến tìm cô. Nhưng dường như mọi người đều mang một bộ dáng không quan tâm cho lắm. Lục An Nhiên đem hai tờ giấy đưa cho Tần Thư Mặc: “Phiền cậu dán một chút.”

Tần Thư Mặc gật đầu đem giấy thông báo và biểu đăng ký dán lên bảng thông tin của lớp. Tiếp đó tiếng chuông tan học vang lên, mọi người liền đeo ba lô lên nói tạm biệt với nhau sau đó rời khỏi lớp học.

Một tuần kết thúc thật sự rất nhanh, buổi chiều thứ Bảy, Lục An Nhiên mang theo Lục An Hổ và Tiết Định An, lại gọi thêm Dương Tuyết Oánh quay lại nhà sách Bán Đảo, lúc này người đến mua sách giảm đi không ít, trên cửa kính còn dán thêm tờ giấy cho thuê lại.

“Nhà sách này cũng đã mở mấy năm rồi.” Dương Tuyết Oánh thở dài một hơi, có chút cảm thán thói đời nóng lạnh.

“Phương tiện truyền thông điện tử chắc chắn sẽ mang lại sự cạnh tranh cho loại phương tiện truyền thông bằng báo giấy.” Lục An Nhiên xuyên qua các kệ sách nói: “Hiện tại điện thoại, laptop, ipad cùng với máy đọc bằng điện tử tiện hơn rất nhiều, giá tiền cũng rẻ hơn, rất nhiều người từ bỏ lựa chọn việc đọc sách mà lựa chọn đọc trên thiết bị điện tử nhanh gọn hơn.” Lục An Nhiên thở dài: “Rất nhiều nhà sách sẽ vì sự tác động này mà biến mất, chuyện này rất bình thường.”

“Haizz...” Dương Tuyết Oánh cũng thở dài: “Đây chính là cái gọi là thay đổi triều đại ư?”

“Mình vẫn rất thích cảm giác khi lật sách, mình thích xúc cảm trên giấy và mùi mực in.” Lục An Nhiên lật một quyển sách đọc thử nói: “Nếu như có thể mình vẫn sẽ cố gắng đi mua loại phương tiện bằng giấy này.”

“Sau khi bọn họ cho thuê lại, chỗ này vẫn còn là nhà sách chứ?”

“Tính khả năng không cao.” Lục An Nhiên nói: “Nhà sách này nằm trong khu vực các trường đại học, mở quán ăn còn kiếm tiền nhiều hơn so với mở nhà sách nữa!”

“Haizz... cảm giác thói đời nóng lạnh.” Dương Tuyết Oánh lại thở dài.

“Thật ra cũng tùy vào sự quyết định của ông chủ thôi! Hậu quả của việc không đáp ứng nhu cầu thị trường chẳng.” Lục An Nhiên nhìn lên tờ giấy cho thuê lại ngoài cửa: “Dương Tuyết Oánh, cậu có tiền không?”

“Tiền?” Dương Tuyết Oánh chu chu môi: “Có để dành được một chút, cậu muốn làm gì?”

“Hỏi cậu một chuyện!” Lục An Nhiên ngoắc ngoắc tay với Dương Tuyết Oánh: “Cậu có hứng thú hợp tác với mình mở nhà sách không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Tôi muốn báo thù, an nhiên diễn kịch

Sau khi nói chuyện với ông chủ nhà sách, Lục An Nhiên cùng với đám người Dương Tuyết Oánh sóng vai rời khỏi, vừa đi đến cửa liền nhìn thấy Linh Linh vẫn luôn lảng vảng trước cửa, nhìn thấy bộ dáng của Linh Linh Lục An Nhiên dương dương khí khí nói: “Linh Linh? Chị đang đợi tôi sao?”

“Đứng.” Sau khi nhìn thấy Lục An Nhiên khoe mắt Linh Linh tràn đầy nước mắt: “Đại tiểu thư, tôi...”

“Chúng ta đến quán cà phê ngồi nói chuyện đi!” Lục An Nhiên kéo cánh tay Linh Linh sau đó nói với Dương Tuyết Oánh: “Giá tiền lúc này ông chủ đưa ra mình cảm thấy cũng được.” Lục An Nhiên lại quay đầu nhìn Tiết Định An: “Anh Tiết, anh đưa Dương Tuyết Oánh về nhà trước đi! Lát nữa hãy qua đây tìm bọn em”

“Được.” Tiết Định An gật đầu, đem tay đặt lên vai của Dương Tuyết Oánh: “Đi thôi!”

Dương Tuyết Oánh cũng nhìn ra Lục An Nhiên có chuyện chính phải làm, liền vẫy tay: “Buổi tối gọi điện nói chuyện nhé.”

“Ừ.” Lục An Nhiên vẫy tay, sau đó mang theo Lục An Hồ và Linh Linh bước vào quán cà phê ở lầu một của nhà sách Bán Đảo.

Gọi xong đồ uống và điểm tâm, hai tay Linh Linh đan vào nhau đặt ở trên bàn: “Đại tiểu thư, tôi đã kiểm tra, làm phẫu thuật gì đó đều là gạt tôi...” vừa nói nước mắt Linh Linh liền rơi xuống: “Đại tiểu thư... là Lâm Hạo Thịnh đã mua chuộc cậu tôi lừa gạt tôi...”

“Hiện tại không gọi là Hạo Thịnh thiếu gia nữa sao?” khoe miệng Lục An Nhiên nhếch lên: “Những gì tôi nói đều đúng chứ!”

“Ừm...” Linh Linh nhìn Lục An Nhiên: “Đại tiểu thư, tôi nên làm gì đây?”

“Đừng hỏi tôi chị nên làm gì! Hỏi tôi chị muốn làm gì!” Lục An Nhiên nói: “Nếu như hôm nay chị đã đến đây, đã chứng minh chị muốn trả thù!”

“Không sai!” Linh Linh cắn môi dưới, trong mắt mang theo hận ý: “Hắn ta gạt tôi, gạt cơ thể tôi, gạt trái tim tôi, lừa gạt tôi tất cả... đại tiểu thư, tôi muốn trả thù!”

“Con đường báo thù rất khó đi, chị thật sự đã quyết định rồi sao?” Lục An Nhiên nhìn vào hai mắt Linh Linh, nhìn thấy sự quyết tuyệt trong mắt cô ta.

“Tôi quyết định rồi.” Hai tay đan vào nhau của Linh Linh mạnh mẽ nắm lại thành nắm: “Đại tiểu thư, tôi cầu xin cô, giúp tôi!”

“Giúp chị sẽ có cái giá của nó.” Lục An Nhiên cười tươi với nhân viên bưng trà sữa đến đây, sau khi uống một ngụm trà sữa cô không nhận được mà cau mày: “Sau này em sẽ không bao giờ đến đây uống trà sữa nữa đâu! Cứ nhiên lại pha bằng loại trà kém chất lượng! thật sự làm nhục lưỡi của em mà!”

“Ném thử cà phê của anh.” Lục An Hồ đem ly cà phê bên cạnh đổi vị trí với ly trà sữa của Lục An Nhiên: “Cái này chắc là được chút.”

Lục An Nhiên nâng ly lên nhấp một ngụm nhỏ sau đó lắc đầu: “Uống không ngon.”

“Đại tiểu thư!” Linh Linh nhìn Lục An Nhiên nói: “Bất luận là phải trả giá gì tôi đều cam tâm tình nguyện!”

“Bất luận trả giá gì?” Lục An Nhiên ngẩng đầu nhìn Linh Linh: “Câu này chị nhất định phải tự nhớ lấy!”

“Ừm!” Linh Linh kiên định gật đầu.

“Lâm Hạo Thịnh gửi tiền cho chị chưa?” Lục An Nhiên hỏi.

“Gửi rồi.” Linh Linh gật đầu: “10 vạn.”

“Wa! Thật không ít!” Lục An Nhiên nhướn mi: “Đủ học phí cho năm đầu của chị rồi.”

“Học phí gì?” Linh Linh sững sốt, hiện tại cô ta học ở trường Đại học sư phạm thành phố S một năm chỉ mất 5700, làm sao có thể cần đến 10 vạn? Linh Linh có chút không hiểu.

“Việc học ở trường Đại học sư phạm chị không cần tiếp tục học nữa đâu!” Lục An Nhiên đoán suy nghĩ của Linh Linh nói: “Chị chắc là không thể làm giáo viên được nữa, không phải sao?”

“...” nghe thấy Lời của Lục An Nhiên, Linh Linh có chút do dự, nhưng sự do dự này cũng chỉ diễn ra nhất thời: “Tôi biết rồi!”

“Cho chị.” Lục An Nhiên lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra: “Người này chắc chị cũng quen biết chứ!”

“An Minh thiếu gia?” Linh Linh cầm lấy tờ danh thiếp có chút kinh ngạc: “Đây là có ý gì?”

“Buổi sáng thứ Hai 9 giờ gọi điện cho anh ấy, anh ấy sẽ đưa chị đi tìm giáo viên. Chị có thể trực tiếp đưa 10 vạn này cho anh ấy, anh ấy sẽ sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi thứ cho chị, những chỗ còn thiếu, tôi sẽ bù vào.” Lục An Nhiên dùng chiếc muỗng nhỏ múc một miếng bánh ngọt, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu: “Bánh Pudding này tạm được.”

“Đại tiểu thư, tôi... hiện tại tôi không còn chỗ để đi nữa.” bộ dáng của Linh Linh có chút thất hồn lạc phách nói: “Tôi đã lật mặt với cậu tôi, cậu tôi biết Lâm Hạo Thịnh gửi cho tôi 10 vạn tệ, tôi không đồng ý đưa cho ông ta, ông ta liền động tay đánh tôi... lại còn muốn tôi đi ngủ... ngủ với người khác... là mẹ tôi giúp tôi trốn ra đây...” Linh Linh nhìn Lục An Nhiên: “Đại tiểu thư, tôi không có nhà nữa, chứng minh thư và các giấy tờ khác cũng không có đem theo, chỉ đến lúc tôi trốn ra ngoài được mẹ tôi mới nhét tấm thẻ ngân hàng vào tay tôi, đại tiểu thư... tôi phải làm gì?”

“Trước tiên đến cục cảnh sát nhanh chóng làm một cái giấy xác nhận, để làm chứng minh nhân dân mới, sau đó đem theo giấy xác nhận đó tự mình đi thuê một phòng trọ, thứ Hai đi đến địa điểm đó sẽ được bao ăn ở.” Lục An Nhiên cau mày: “Quan trọng nhất vẫn chính là giấy chứng minh nhân dân, báo mất sau đó nhanh chóng bổ sung thêm.”

“Làm chứng minh nhân dân mới phải về nhà, thời gian không còn kịp nữa.” Linh Linh bắt lực cắn môi nói.

“Nếu đã như vậy, vẫn cứ giao cho tôi đi!” Lục An Nhiên nhún vai: “Chỉ trước tiên đến cục cảnh sát đi! Sau đó làm giấy xác nhận rồi đi thuê một phòng trọ. Nhớ là, không nên tùy tiện mượn một căn phòng rẻ tiền ở gần trường của chị, tôi có dự cảm, cậu của cô tôi nay sẽ lật tung các phòng trọ mà tìm cô!”

“Là như vậy sao?” Linh Linh có chút lo lắng: “Vậy thì tôi phải làm sao?”

“Đến trung tâm thành phố tìm một khách sạn năm sao, đa số loại khách sạn này sẽ bao gồm ba bữa ăn và các loại phục vụ phòng.” Lục An Nhiên từ trong ví lấy ra 500 tệ đưa đến trước mặt Linh Linh: “Hiện tại chị liền có thể xuất phát.”

“Đại tiểu thư... cảm ơn cô... thật sự rất cảm ơn cô...” Linh Linh cầm lấy tiền không ngừng lặp đi lặp lại câu nói cảm ơn.

“Không nên cảm kích tôi.” Lục An Nhiên nhún vai: “Chúng ta thuận theo nhu cầu của đôi bên thôi!”

Linh Linh nghe Lục An Nhiên nói xong liền gật đầu, cầm lấy tiền đi ra khỏi tiệm cà phê.

“An Nhiên, em chuẩn bị làm sao lấy lại giấy chứng minh của chị ta đây?” Lục An Hồ hỏi.

“Chuyện đó còn phải nhờ anh và anh Tiết diễn một vở kịch đó!” khước miệng Lục An Nhiên nhếch lên, nhìn Tiết Định An đang đẩy cửa bước vào.

Mà Tiết Định An bị nhìn như vậy, bước chân liền dừng ngay tại chỗ, bản năng mách bảo anh... phía trước nguy hiểm cao... không phải lực lượng chiến đấu thì nên rời khỏi càng nhanh càng tốt! Sau đó lúc anh muốn xoay người quay đi, Lục An Nhiên lại không cho anh chút cơ hội nào.

“Anh Tiết!” Lục An Nhiên ngọt ngào ngáy người mà gọi một tiếng: “Em đợi anh lâu lắm rồi đó!”

“.....” nhất thời mồ hôi lạnh của Tiết Định An trào ra, cái nắm đấm này rốt cuộc là muốn làm gì chứ...

“Hi hi hi...” Lục An Nhiên cười híp mắt, rất giống nụ cười xảo trá của hồ ly.

Tiết Định An và Lục An Hồ nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra câu chúc chân thành nhất cho nhau: Người anh em à... tự cầu nhiều phúc đi..

Lục An Nhiên mang theo Lục An Hồ và Tiết Định An một lần nữa đi đến nhà của Linh Linh, lúc này nhà của Linh Linh vô cùng hỗn loạn, cậu của cô ta cũng đang gào thét, dùng lời lẽ thô tục trách mắng vũ nhục hai mẹ con Linh Linh, trong đó lẫn vào tiếng khóc của phụ nữ trung niên, nhìn tình hình chắc là mẹ của Linh Linh.

Nhìn thấy ba người Lục An Nhiên xuất hiện trước cửa, cậu của Linh Linh ngừng mắng chửi mà tức giận nhìn về phía cô: “Mày là ai! Tại sao lại đến nhà tao?”

“Và miệng!” Lục An Nhiên lấy một chiếc khăn tay ra che trước mũi và mặt mang theo tia chán ghét: “Một cổ mũi vị nghèo kiết xác!”

Tiết Định An nghe xong lời của Lục An Nhiên huyết thái dương giãn giãn nhưng vẫn đi lên phía trước nắm lấy cổ áo lưu loát cho cậu của Linh Linh hai cái bạt tai, anh không chế lực đạo rất tốt, bảo đảm sẽ không để lại di chứng gì, anh không muốn dính phải kiện cáo gì lên người đâu.

“Ay yo! Ay yo! Đánh người rồi! Giết người rồi! đánh người rồi! Đầu tôi đau quá!” Cậu của Linh Linh lăn lộn dưới đất, khóc lóc gào rống.

“Cho ông ba tiếng tự mình cút từ dưới đất lên, không thì tiếp tục đánh!” Lục An Nhiên lạnh lùng mở miệng nói: “1, 2,...”

Còn không đợi Lục An Nhiên đếm đến 3, cậu của Linh Linh lưu loát từ dưới đất bò lên: “Đừng, đừng đánh tôi!”

“Hừ!” Lục An Nhiên hừ lạnh một tiếng: “Thật sự là một con chó hoang!”

“Cô...” mặc dù cậu của Linh Linh có chút bất mãn khi bị chửi một câu như vậy, nhưng nhìn thấy hai người Lục An Hồ và Tiết Định An cánh tay lực lưỡng và ánh mắt uy hiếp, liền cong eo về mặt lấy lòng nói: “Cái này... vị này... ơ... người lại đây là để làm gì thế?”

“Tôi là đại tiểu thư Lục gia Lục An Nhiên.” Lục An Nhiên liếc mắt một cái sau đó lộ ra thái độ kiêu ngạo nói: “Trước khi Linh Linh rời khỏi Lục gia, làm một số việc cô ta không nên làm. Hiện tại lập tức giao người cho tôi, tôi có thể tha cho các người! Nếu không... hừ!”

“Nó, Lục đại tiểu thư! Không phải tôi không giao người, là nó trốn mất rồi!” trong lòng cậu của Linh Linh đang rủa thầm con tiện nhân này chỉ biết gieo phiền phức cho ông ta.

Lục An Nhiên cho Lục An Hồ một ánh mắt, người kia lập tức đi lên phía trước nắm lấy cổ áo của ông ta, dùng sức như muốn đánh ông ta.

“Đừng, đừng đánh tôi! Tôi nói đều là thật mà! Đều là do bà ta bà ta thả Linh Linh đi!” cậu của Linh Linh coi như đã sợ, chỉ vào mẹ của Linh Linh nói: “Thật sự là bà ta thả Linh Linh đi! Không liên quan gì đến tôi đâu! Lục đại tiểu thư à!”

“Thật sao?” về mặt Lục An Nhiên tỏ vẻ nghi hoặc.

“Thật đó! Thiên chân vạn xác đó! Lục đại tiểu thư, người nhất định phải tin tôi!” cậu của Linh Linh thật sự muốn quỳ xuống van xin, chỉ tiếc là hiện tại ông ta bị người ta túm lấy, nếu không ông ta nhất định đập đầu vào cái đê biểu đạt quyết tâm!

“Ông cứ ra ngoài đi! Tôi muốn tự mình hỏi!” Lục An Nhiên hừ một tiếng, Lục An Hổ liền lôi cậu của Linh Linh đi ra phía cửa ném ra ngoài, sau đó Lục An Hổ đứng ngay ngoài cửa, một là để phòng ngừa cậu của Linh Linh nghe lén, hai là muốn khiến cho ông ta sợ hãi, triệt để đem vở kịch diễn xong.

“Đi à.” Lục An Nhiên nhìn thấy cậu của Linh Linh đã bị ném ra ngoài, liền bỏ khăn tay xuống nói: “Linh Linh ở chỗ con, là chị ấy cầu xin con đến đây.”

“Cái gì?” Mẹ của Linh Linh vốn nghĩ rằng bản thân cũng sẽ bị đánh cho một trận nhát thòi ngây ngốc.

“Lúc chị ấy bỏ trốn quá vội vàng, giấy chứng minh cùng giấy tờ đều không có mang theo, hiện tại đi lập tức lấy toàn bộ đồ dùng cần thiết đưa cho con.” Lục An Nhiên nói tiếp: “Con đã nói chuyện với chị ấy rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Đánh mấy canh bạc, xảy ra chuyện lớn

“Ừm?” Mẹ của Linh Linh nhìn vào hai mắt của Lục An Nhiên, thấy đối phương không phải như đang lừa dối mình liền vội vàng gom toàn bộ chứng minh nhân dân cùng các thứ cần thiết sau đó nhỏ giọng nói với cô: “Hiện tại Linh Linh có tốt không?”

“Chị ấy hiện tại rất tốt, ngoài ra sẽ càng ngày càng tốt!” Lục An Nhiên khẳng định nói: “Đi chịu đựng một chút, không quá một năm Linh Linh sẽ có thể đón đi đi.”

“Kêu nó đừng quay về nữa...” mẹ của Linh Linh bất lực lắc đầu: “Số của tôi đã như vậy rồi! Ngần lần đừng để nó quay lại nữa! Nó khỏe mạnh là được... tôi... tôi không cầu cái gì nữa...” dứt lời, mẹ của Linh Linh quỳ xuống, khấu lạy Lục An Nhiên ba cái, đem trán cũng ma sát đến chảy da, ngen ngào nói: “Lục đại tiểu thư, tôi cầu xin cô, nhất định phải chăm sóc nó thật tốt, kiếp sau làm trâu làm ngựa, tôi cũng nhất định sẽ báo đáp cô!”

“Đi à đi mau đứng lên đi!” Lục An Nhiên vội vàng đỡ mẹ của Linh Linh lên trấn an nói: “Đi yên tâm đi!”

Nghe Lục An Nhiên nói xong, mẹ của Linh Linh mới thở phào nhẹ nhõm, tựa như đã triệt triệt để yên lòng. Kiếp này đứa con gái duy nhất mà bà nhớ nhưng cuối cùng cũng đã có thể chạy khỏi nơi địa ngục này.

“Đi à...” Lục An Nhiên nhìn biểu tình của mẹ Linh Linh nhất thời có chút giật mình: “Đi... đi còn chưa nhìn thấy Linh Linh kết hôn sinh con! Đi cam tâm sao?”

Nghe xong lời của Lục An Nhiên mẹ của Linh Linh sững sờ: “Tôi... tôi...”

“Tuyệt đối đừng làm chuyện ngốc nghếch!” về mặt Lục An Nhiên nghiêm túc: “Mất thấy những ngày tốt đẹp sắp đến rồi không phải sao? tuyệt đối đừng làm chuyện ngốc nghếch! Nếu như đi gặp chuyện, suốt cuộc đời này Linh Linh sẽ sống trong sự tự trách.”

“Được... tôi biết rồi...” mẹ Linh Linh gật gật đầu, trong mắt một lần nữa xuất hiện hi vọng sống tiếp.

“Vậy bọn con đi trước đây.” Nhìn thấy mẹ Linh Linh như vậy, Lục An Nhiên cuối cùng cũng yên tâm, mang theo Lục An Hổ và Tiết Định An rời khỏi nhà của Linh Linh.

Lục An Nhiên vừa rời khỏi, cậu của Linh Linh liền gọi điện thoại báo tin tức cho Lâm Hạo Thịnh, kể chi tiết Lục An Nhiên đánh ông ta như thế nào, bức hại mẹ của Linh Linh ra sao, nghiêm hình bức cung cộng thêm một lòng trung tâm của ông ta như thế nào... tất cả những thứ này cuối cùng cũng được Lâm Hạo Thịnh thưởng cho 1 vạn tiền khen thưởng, nhìn trong tài khoản có thêm một vài số, cậu của Linh Linh cuối cùng cũng mãn nguyện mặc áo khoác vào, có tiền rồi, lại có thể đi đánh vài ván! Thật tốt!

Buổi sáng chủ nhật, sau khi Lục An Nhiên rời giường, Lục An Hổ nói cho cô biết là sáng sớm nay không cần luyện tập, xem như là để cho cơ bắp vẫn luôn căng thẳng kia có cơ hội thả lỏng, mà bắt đầu từ thứ Hai, phải thêm thời gian vận động.

Mở tủ quần áo ra, trong đó treo đầy quần áo mới của mùa thu mà Kỷ Nhu đã chuẩn bị cho cô, Lục An Nhiên lật tìm mấy cái sau đó chọn ra một bộ đầm mang phong cách trường học mùa thu, hôm nay cô phải đi xem tiến độ trang trí bên Tân Đông, thật sự không phù hợp mặc đồ mang phong cách học sinh như vậy. Nghĩ như vậy, Lục An Nhiên lại tiếp tục lục tìm trong tủ đồ, sau đó chọn ra vài bộ chính mình tự phối hợp. Áo khoác len dệt kim màu vàng, phối thêm màu trắng ở phía trong, cùng với một chiếc đầm cotton màu xanh dương dài đến gối, một chiếc quần leggings màu trắng dài, chân đi đôi ủng da. Nhìn bộ đồ này, Lục An Nhiên xoa mái tóc dài trên vai. Cần thận ngắm nhìn bản thân ở trong gương, Lục An Nhiên có loại cảm giác thất bại. Khuôn mặt cô hình tròn như em bé, khuôn mặt trẻ con mập mạp còn chưa biến mất khiến người khác không cảm nhận được sự trưởng thành ở cô.

Trang điểm nhẹ, Lục An Nhiên chạy ra khỏi cửa phòng, sau đó nương theo cầu thang đi xuống dưới lầu một. Lục An Hổ đang ở lầu một đợi cô, mà Lâm Hạo Thịnh cũng đang ngồi ở đây, uống một ly trà nóng, xem báo, sau khi nhìn thấy Lục An Nhiên, Lâm Hạo Thịnh gấp giấy báo lại nói: “An Nhiên, anh cảm thấy chúng ta nên nói chuyện một chút.”

“Nói chuyện?” Lục An Nhiên hơi hơi ngoảnh đầu nói: “Anh Hạo Thịnh, anh muốn nói chuyện gì với em?”

“... ..” Lâm Hạo Thịnh đứng dậy bước nhanh đến bên Lục An Nhiên sau đó vươn tay ra bắt lấy tay cô: “Đi qua đây với anh một chút.”

“Anh muốn làm gì.” Lục An Hổ nắm lấy cánh tay còn lại của Lục An Nhiên nhủ mày quát lớn: “Buông tay!”

“Nên buông tay là cậu! Em ấy là vị hôn thê của tôi!” Lâm Hạo Thịnh giống như vương giả đang tuyên bố chủ quyền lãnh thổ.

“Anh chẳng là gì cả!” Lục An Hổ cười chế giễu.

Nụ cười này đã chạm đến dây thần kinh mềm yếu nhất của Lâm Hạo Thịnh, mấy giây trước khi hắn ta muốn phát giận, Lục An Nhiên lên tiếng: “Hai người các anh đều buông tay cho em!” dùng giọng nói lạnh lạnh nói ra câu này, cùng lúc Lục An Nhiên cũng vùng ra khỏi tay của hai người: “Đừng vì chuyện riêng của mấy người mà phá hỏng tâm tình tốt một ngày của em! Ok?”

“Anh...” Lâm Hạo Thịnh áp chế hỏa khí trong lòng nói: “Anh chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với em.”

“Vậy thì đợi tối nay em về rồi nói đi!” Lục An Nhiên nhẹ nhàng cử động cổ tay, hai người này kéo đau cô rồi!

“Hiện tại...” Lâm Hạo Thịnh hình như còn muốn mặc cả một chút.

“Không có thời gian, em hẹn người khác rồi.” Lục An Nhiên quay người liền muốn đi.

“Ài? Long học trưởng trong trường em sao?” trong mắt Lâm Hạo Thịnh mang theo mùi vị nguy hiểm.

“Anh giám sát em?” Lục An Nhiên nhíu mắt giả vờ trấn kinh và lộ ra bộ dạng then quá hóa giận: “Anh cứ nhiên dám giám sát em!”

“Anh...” bị Lục An Nhiên hỏi ngược, Lâm Hạo Thịnh ngược lại có chút không biết nên trả lời như thế nào, hắn nghĩ rằng Lục An Nhiên sẽ phủ nhận, câu trả lời như vậy so với phủ nhận càng khiến cho hắn ta có loại cảm giác thất bại hơn.

“Tối nay, em sẽ nói chuyện rõ ràng với anh!” Lục An Nhiên chỉ vào Lâm Hạo Thịnh tức giận nói: “Chỉ ít em sẽ cho anh hiểu rõ cái gì gọi là sự tôn trọng cơ bản nhất! Chúng ta đi!” Dứt lời Lục An Nhiên xoay người hùng hổ rời khỏi Lục gia, Lục An Hổ nhìn Lâm Hạo Thịnh một cái sau đó đi theo phía sau Lục An Nhiên.

Sau khi ngồi lên xe, Lục An Nhiên thở ra một hơi.

“Có muốn đi ăn một miếng bánh ngọt không?” Lục An Hổ nhìn Lục An Nhiên nói: “Lần trước anh cùng với Kỷ Linh đến một tiệm bánh ngọt, mùi vị không tệ.”

“Anh biết em là giả vờ thôi?” Lục An Nhiên đánh giá Lục An Hổ từ trên xuống dưới.

“Đương nhiên.” Lục An Hổ có chút đắc ý dương dương khoe môi: “Có muốn đi ăn bánh kem không?”

“Anh giới thiệu em tất nhiên phải đi nếm thử!” Lục An Nhiên cười nói: “Em gọi điện cho Hà Lăng Sương trước đã, hôm nay hẹn chị ấy gặp nhau ở nhà hàng.” Cô thật sự không phải chuyên gia về kiến trúc, cô chỉ là đưa ra một bản đồ thiết kế, còn nhiều thứ nữa, vẫn cần phải đến chuyên gia là Hà Lăng Sương đến xem một chút, đồ vật linh tinh cụ thể của công trình này.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Lục An Nhiên mở miệng hỏi: “Hiện tại em đang đi đến tiệm bánh mua bánh ngọt ăn, chị có muốn ăn gì không? Em mang cho chị.”

“Không cần đâu, chị đang ăn kiềng giăm béo.” Hà Lăng Sương cười nói: “Chị sắp đến nhà hàng Tân Đông rồi, em mua xong bánh ngọt trực tiếp qua bên này là được.”

“Ừm ừm!” Lục An Nhiên gật gật đầu: “Vậy chúng ta lát nữa gặp.”

“Được, lát nữa gặp!” sau khi Hà Lăng Sương ngắt điện thoại, lái xe đậu vào bãi, nâng tay xem đồng hồ, mới 9 giờ, thời gian hẹn với Lục An Nhiên hình như là 9 giờ 30 là cô đến quá sớm rồi. Xuống xe đóng cửa, Hà Lăng Sương một thân trang phục công sở đi trên đôi giày cao gót 9 phân nện xuống nền xi măng kêu cốc cốc cốc cốc tiến vào công trình trung tâm mua sắm Long thị đang thi công, cả trung tâm dường như đã trang hoàng xong, hiện tại là các cửa hiệu trong đó đang cố gắng thi công cho kịp tiến độ. Hà Lăng Sương vừa lên lầu liền nghe thấy nhân công đang tức giận mắng chủ thuê vô nhân đạo, Hà Lăng Sương luôn khinh miệt loại hành vi này, nhận tiền liền phải làm việc thật tốt, dù cho chủ thuê có không nói đạo lý đi chăng nữa cũng không có biện pháp, loại ngành nghề này chính là nước sâu địa vị thấp, lúc cô mới vào nghề cũng bị hăm hại, vu oan, thậm chí còn bị chủ thuê bắt lao động bất hợp lý, nhưng cô cũng là từng bước từng bước cẩn thận mà đi đến bước này.

“Chưa nhìn thấy chuyện này bao giờ, vốn dĩ chính là bọn họ vi phạm hợp đồng, làm gì có ai đã khởi công được hơn một tháng rồi đột nhiên đòi đổi bản

thiết kế chứ! Toàn bộ phải phá bỏ làm mới lại từ đầu lại còn phải hoàn thành trước thời hạn, đây không phải cố ý làm khó người khác sao!” một công nhân đang ngồi uống nước oán giận nói.

“Đúng đó! Và lại bình thường khi chúng ta uống nước cũng bị mắng chửi! Đơn giản không coi chúng ta là người nữa!” một người công nhân khác tiếp lời nói: “Với lại bản thiết kế này cũng không phải rõ ràng lắm! Rất nhiều chi tiết bị khuất, làm gì có ai làm khó người khác như vậy chứ!”

Nghe đến đây, Hà Lăng Surong không khỏi nhíu mày, đây thật sự là quá đáng quá rồi, theo hướng âm thanh nhìn qua, nhìn thấy toàn bộ đều là người quen. Những công nhân này đều làm trong đội công nhân thi công hợp tác với công ty thiết kế Hội Mộng, Hà Lăng Surong trước tiên tiến lên chào hỏi: “Chào mọi người, buổi sáng tốt lành nhé!”

“Là tiểu Surong à!” nhìn thấy người đến là Hà Lăng Surong, những người nói chuyện trước đây không khỏi thờ phào, đột nhiên nghe thấy âm thanh, còn nghĩ là người của Nhạc thị!

“Đây là đơn hàng của nhà nào thế?” Hà Lăng Surong có chút hiếu kỳ hỏi: “Khó hầu hạ như vậy!”

“Là của Nhạc thị.” Quản lý đội công nhân thi công thở dài một hơi nói: “Vào ngành mười mấy năm nay, lần đầu tiên đụng phải chuyện này!”

“Nhạc thị?” Hà Lăng Surong ngạc nhiên, kiến trúc của Nhạc thị cũng là công ty Hội Mộng nhận đơn hàng, mặc dù thiết kế sư hợp tác không phải là cô, nhưng cũng là do chính tay cô phê duyệt, vẫn là thiết kế theo quy cũ nhà hàng thức ăn nhanh, chỉ là trên bố cục và màu sắc có thêm một ít văn tự. Nhưng việc Nhạc thị thay đổi bản thiết kế cô vẫn chưa nghe một chút thông tin nào! Nghĩ đến đây, Hà Lăng Surong nói với người quản lý công nhân thi công: “Chú Giang, bản thiết kế mới mà Nhạc thị đòi thay đổi có thể cho tôi xem một chút không?”

“Chuyện này...” Chú Giang đó hơi do dự sau đó gạt đầu: “Cũng được! Dù gì thì chúng tôi cũng tiếp nhận đơn hàng của công ty thiết kế Hội Mộng, cô lại là người của công ty, cho cô xem cũng không sao!” Dứt lời, chú Giang đem một tập văn kiện được bao bọc cẩn thận cho Hà Lăng Surong xem: “Cô xem đi!”

Hà Lăng Surong tiếp nhận túi văn kiện sau đó lật giở từng trang từng trang mà xem, bắt đầu từ nghi hoặc đầu tiên, cho đến khi bị trấn kinh và mồ hôi lạnh tuôn ra. Hà Lăng Surong trì độn mất một lúc, mới đem bản thiết kế trả lại cho chú Giang.

Lại nói vài câu với đám người này, Hà Lăng Surong rõ ràng thất thần, sau khi chào tạm biệt cô tìm một góc khuất gọi điện thoại cho Lục An Nhiên: “Alô? Em ở đâu? Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Nghĩ ra đối sách, cuộc hẹn với v

Lục An Nhiên sau khi ngắt điện thoại liền cùng với Lục An Hồ vội vàng vàng gấp rút chạy đến nhà hàng Tân Đông, đợi đến khi bọn họ gặp được Hà Lăng Surong, câu đầu tiên Lục An Nhiên hỏi chính là: “Công trình xảy ra vấn đề rồi sao?”

“Công trình không xảy ra vấn đề gì cả.” Sắc mặt Hà Lăng Surong tái nhợt: “Là thiết kế!”

“Thiết kế của em có vấn đề?” Lục An Nhiên cau mày, khoản thiết kế này có thể nói là cô đã vắt hết trí nhớ của mình nhớ lại mà vẽ ra, cô vô cùng vừa lòng! Tại sao lại xảy ra vấn đề chứ?

“Không phải vấn đề của em.” Hà Lăng Surong hít thở sâu một lúc sau khi sắp xếp lại từ ngữ của bản thân, đem chuyện làm thế nào mà cô phát hiện ra việc thiết kế của Lục An Nhiên bị người khác sao chép nói lại một lần.

“Cái gì?” Lục An Nhiên ngây ngẩn, bị sao chép rồi? Lại còn là Nhạc thị?!

“Thiên chân vạn xác đó.” Hà Lăng Surong khẳng định nói: “Vừa nhìn bản thiết kế chị liền biết chính là phương án thiết kế của em!” loại thiết kế đó cũng là lần đầu tiên mà cô nhìn thấy!

“Vị trí nhà hàng của Nhạc thị so với Lục thị càng gần thang máy hơn, cũng có thể nói là sẽ được thực khách chú ý tới đầu tiên...” Lục An Hồ cũng không nhịn được mà cau mày: “Thay vào đó, khái niệm định sẵn ngược lại sẽ cảm thấy là Lục thị sao chép ý tưởng của Nhạc thị...”

“Chuyện này...” Nhất thời Lục An Nhiên cũng hoang mang, đây là chuyện mà cô chưa hề nghĩ đến. “Luật sở hữu trí tuệ” của Z quốc vẫn còn chưa hoàn thiện, đối với danh mục bảo vệ trí tuệ còn chưa đến nơi đến chốn, sức mạnh có thể nhờ vào như muối bỏ biển, trái lại, dư luận xã hội lại chiếm vị trí thượng phong, nếu như có thể đã động đến dư luận xã hội thì... Lục An Nhiên mím môi nhìn Lục An Hồ đang đứng bên cạnh: “Anh có cách nghĩ gì không?”

“Có một cái... nhưng cũng chỉ là không thực tế.” Lục An Hồ cau mày: “Nếu như thật sự muốn thực thi thì cũng không có manh mối!”

“Cách nghĩ gì?” Lục An Nhiên hỏi.

“Nếu như có thể chứng minh bản thiết kế này là của một mình em trước ngày chính thức khai trương, như vậy liền có thể hung hăng mà giáo huấn Nhạc thị một chuyến, chỉ là không bằng không chứng. . . hơn nữa Nhạc thị bên kia cũng có khả năng có thể không chế!” Lục An Hồ cau mày: “Nếu như làm theo cách này thì bắt buộc phải tạo khí thế lớn một chút, nhưng loại khí thế này làm sao mà tạo lớn đây?”

Nghe xong lời của Lục An Hồ, lông mày vẫn cau lại của Lục An Nhiên liền giãn ra, ánh mắt hoang mang lúng túng kia cũng trở thành trong suốt thấu hiểu.

“Em có cách rồi sao?” Lục An Hồ nhìn biểu tình của Lục An Nhiên truy vấn.

“Có!” Lục An Nhiên khẳng định trả lời: “Biện pháp này tuyệt đối dễ sử dụng!”

“Thật sao? Biện pháp gì?” Lục An Hồ và Hà Lăng Sương cùng nhau truy vấn.

“An Hồ, tiết cuối cùng của buổi học thứ Hai, Lớp trưởng đến văn phòng Hội học sinh họp, Sở Dao quay về có nói đến một cuộc thi vô cùng quan trọng không?” Lục An Nhiên không có trả lời câu hỏi mà hỏi ngược lại Lục An Hồ.

“Em nói là cuộc thi cái gì mà dành cho học sinh Cao trung toàn quốc sao?” Lục An Hồ nhớ lại tên của cuộc thi lớn đó.

“Đột nhiên em muốn tham gia thi đấu rồi!” khoe miệng Lục An Nhiên hơi hơi dương lên, đây không phải là một cơ hội sẵn có sao?

“Em nói là...” ánh mắt Lục An Hồ trở nên sáng lạn: “Còn kịp ngày báo danh sao?”

“Hạn đến thứ Ba tuần sau!” Lục An Nhiên cười: “Hoàn toàn kịp.”

“Hai người các em có ý gì thế?” Hà Lăng Sương bị làm cho mơ hồ, nhìn nhìn Lục An Hồ lại quay qua nhìn Lục An Nhiên: “Sao chị nghe lại không hiểu gì hết!”

“Chị không cần hiểu.” Lục An Nhiên cười nói: “Chị chỉ cần đem tâm đặt ở trong bụng, không có việc gì thì đến giúp em giám sát công trình là được. Còn có, phải bảo mật 1000% chuyện của Nhạc thị, tuyệt đối không được để bất kỳ ai biết được, đặc biệt là Nhạc thị!”

“.....” sau khi suy nghĩ một hồi Hà Lăng Sương dùng sức gật đầu, cô không biết Lục An Nhiên muốn làm cái gì, nhưng cô muốn biết tiếp theo Lục An Nhiên sẽ làm ra chuyện gì để ứng phó với vấn đề phát sinh này. Cô muốn chứng minh suy đoán trước đây của cô về Lục An Nhiên – Lục An Nhiên này tuyệt đối không phải người thường!

Sau khi giải quyết chuyện này xong, Lục An Nhiên lại tự mình đi cùng với Hà Lăng Sương đến nhìn xem tiến độ thi công công trình, lại còn đem bánh ngọt chia cho công nhân thưởng thức. Mấy người công nhân này đều quen biết lẫn nhau, cũng đều là người của công ty thiết kế Hội Mộng, sau khi tan ca đôi bên sẽ rủ nhau đi uống vài ly, qua ba tuần rượu liền bắt đầu kể lại chuyện công việc và nói về chủ thuê, đãi ngộ của công nhân làm cho Lục thị và công nhân làm cho Nhạc thị cách nhau một trời một vực, làm ở Lục thị không bị người khác vũ nhục nhân cách, không có việc thay đổi thiết kế khi sắp đến hạn, không cần tăng ca, mỗi ngày đúng giờ lên xuống ca. Chủ thuê vô cùng dễ nói chuyện, lại còn mang theo đồ ăn cho công nhân nữa... sự đãi ngộ khác biệt này dẫn đến công nhân làm cho Nhạc thị vô cùng bất mãn, khi sự không hài lòng này tích lũy đến một mức độ nào đó, đương nhiên Nhạc thị sẽ phải chịu đựng một chút đau đầu...

Mà sau khi từ nhà hàng Tân Đông rời khỏi, Lục An Nhiên lại đi gặp Dương Tuyết Oánh thảo luận thêm một chút vấn đề của nhà sách, cho đến chạng vạng, Lục An Nhiên mệt mỏi chuẩn bị về nhà thì nhận được một cuộc gọi, sau khi nhận cuộc gọi, giọng điệu của cô nhẹ nhõm và vui vẻ, loại biến hóa này tựa hồ như đến cả cô cũng không phát hiện ra: “À! Là V sao?”

“Là tôi.” ở đầu dây bên kia truyền lại âm thanh trầm thấp lại chứa đầy từ tính, vô cùng dễ nghe.

“Có chuyện gì sao?” Lục An Nhiên hỏi.

“Muốn mời em cùng dùng bữa tối, không biết em có thời gian không?” V mở lời mời.

“Ừm...” khoe miệng Lục An Nhiên không khỏi cong lên: “Vị giác của em vô cùng kén chọn, anh có xác định địa điểm mà anh chọn có thể khiến em vừa lòng không?”

“Chỉ ít nắm chắc tám phần.” V nhẹ giọng nói: “Sao?”

“Được!” Lục An Nhiên cười nhẹ tiếp tục nói: “Địa điểm ở đâu?”

“Hiện tại em ở đâu? Anh phải người đến đón em” V nói.

“Được thôi.” Lục An Nhiên báo một cái địa chỉ gần đó: “Hi vọng anh không để ý tôi dẫn theo bạn đến đó.”

“Nếu như là hộ hoa sứ giả, anh không để ý.” V trêu đùa nói: “Nhưng nếu như là bạch mã hoàng tử của em, vẫn là miễn đi.”

“Ha ha...” Lục An Nhiên cười lên: “Hẹn gặp anh lát nữa nhé.”

“Hoan nghênh đại giá.” Sau khi giọng nói kết thúc, cô liền ngắt điện thoại, điện thoại tắt anh liền tháo máy biến thanh, sau đó uống ngụm nước lớn, cổ họng của anh thật sự khó chịu, thử này càng ngày càng khiến anh khó chịu rồi.

“Thiếu gia...” A Sâm đau lòng nhìn người trước mặt nói: “Thật ra cậu không bắt buộc phải làm vậy đâu, cổ họng của cậu càng ngày càng khó chịu không phải sao?”

“Có thể nói chuyện như vậy với cô ấy cũng không tệ.” V bình ổn lại cảm giác khó chịu trong cổ họng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại tựa trên chiếc ghế dựa nói: “Tìm một tài xế vững vàng đi đón cô ấy!”

“Thiếu gia, cậu không phải còn có thân phận học sinh sao? Cậu dùng thân phận học sinh đi nói chuyện với cô ấy không được sao?” A Sâm thật sự đau lòng cho thiếu gia nhà mình, vì Lục An Nhiên, thiếu gia thật sự đã bỏ ra quá nhiều.

“Mau đi!” V lạnh giọng hạ lệnh.

“... ..” A Sâm cúi đầu xuống đáp một tiếng: “Tôi biết rồi, thiếu gia.” Dứt lời quay người rời khỏi phòng.

V mở hai mắt ra, nhìn ráng chiều bên ngoài trời ni non: “Có một số chuyện cô ấy không nói với Long Ngọc Tĩnh, chỉ nói với V mà thôi...” Lục An Nhiên của hiện tại giống như một chú nhím nhỏ mình đầy gai, cô cố gắng đem mình cuộn tròn thành một đoàn, dùng bộ phận mềm mại nhất bảo vệ tất cả những thứ quan trọng nhất, sau đó dùng bộ phận cứng nhất để đối phó với tất cả những người có khả năng mang lại nguy hiểm cho cô.

Chuyện mà Long Ngọc Tĩnh muốn làm nhất chính là ôm con nhím nhỏ cuộn thành một đoàn đang run bần bật nhưng vẫn cố gắng cắn răng chịu đựng này, để cô không còn phải sợ hãi, để cô có thể thả lỏng ra, không cần sống một môi như vậy, anh muốn để cô biết, anh nguyện ý làm áo giáp làm những chiếc gai nhọn bảo vệ, tất cả mọi thứ anh đều sẽ cố gắng hết sức vì cô mà san bằng, anh sẽ bảo vệ cô, mà những gì cô cần làm, chỉ là vui vui vẻ vẻ mà sống, tốt nhất là những lúc vui vẻ khi nắm lấy mái chèo, có thể cho cô một khuôn mặt tươi cười vui vẻ, như vậy, là đủ rồi..

Cảm giác cổ họng không còn quá khó chịu nữa, V lại uống một ly nước, sau đó thay quần áo, đeo chiếc mặt nạ thuộc về V lên, đem máy biến giọng bỏ vào túi áo trên, sau đó đi đến nhà hàng đã đặt trước chờ đợi Lục An Nhiên giá lâm, nhà hàng này anh đã kiếm rất lâu, không nổi tiếng lắm, nhưng thức ăn thì không có gì để nói, tính khí của chủ quán cũng rất chi là cổ quái, một bàn này anh cũng phải hẹn đặt trước suốt một tháng mới được.

Sau khi đến nhà hàng, V nhấc tay xem đồng hồ, sau đó nhìn thấy bóng dáng Lục An Nhiên từ phía xa đang xuyên qua dãy hành lang, anh trước tiên uống một ly nước nhuận nhuận cổ họng, sau đó đeo máy biến giọng lên. Làm xong những việc này, V khoanh hai tay lại đặt trên bàn cười nhìn Lục An Nhiên đang tiến vào trong phòng ăn: “Đã lâu không gặp!”

“Anh khỏe không!” Lục An Nhiên lịch sự bắt tay V.

“Mời ngồi!” V giơ tay ra tay phải làm một động tác xin mời.

Lục An Nhiên và Lục An Hồ liền ngồi vào chỗ, đây là một chiếc bàn tròn, không lớn không nhỏ, cảm giác có thể đặt lên đó mười mấy món ăn. Sau khi ngồi vào chỗ, Lục An Nhiên nhìn quanh bốn phía, nếu nói đây là một nhà hàng cũng không có người tin! Từ bên ngoài nhìn vào giống như một biệt viện mang tính chất cổ xưa, sau khi bước vào cửa thì liền nhìn thấy một hành lang gấp khúc họa tiết long phụng tinh xảo, cuối hành lang chính là một căn phòng, mà trong phòng đó chỉ đặt một chiếc bàn.

“Nhà hàng này rất đặc biệt.” V nói.

“Bên ngoài nhìn vào thật sự rất đặc biệt.” Lục An Nhiên cười nói.

“Không chỉ như thế.” V giải thích: “Ở đây dùng cơm, thực khách không được gọi món. Muốn ăn gì phải toàn quyền xem chủ quán muốn làm gì, nhưng mà thực khách có thể nói ra những thứ mà mình kiêng kỵ.” Dứt lời V bổ sung thêm: “Anh đã đem những thứ mà em kiêng kỵ nói cho chủ quán trước rồi.” nói xong lời này, V lại quay đầu nhìn Lục An Hồ: “Cậu có kiêng kỵ cái gì không?”

“Tôi không kiêng kỵ cái gì cả.” Lục An Hồ lắc đầu, chỉ cần không phải do Lục An Nhiên đãi khách là được...

“Vậy thì được.” V cười lịch sự.

“Lại nói, sao hôm nay anh lại đột nhiên muốn mời em dùng cơm thế?” Lục An Nhiên tò mò nhìn V.

“Mời em ăn cơm còn phải cần nhiều lý do thế sao?” khòe miệng V nâng lên nói.

“Tại sao vẫn còn đeo mặt nạ chứ?” Lục An Nhiên có chút hiếu kỳ: “Biết không? Ngoại trừ Long thiếu kia ra, người mà tôi đã gặp qua, chỉ có anh là thích đeo mặt nạ thôi, em cũng sắp không nhận được mà nghi ngờ hai người là một rồi đó!”

Đôi lời editor: Thật sự là mình rất thích bộ truyện này, đây là bộ đầu tiên và chắc cũng sẽ là bộ cuối cùng mình edit. vì truyện rất dài và mình chỉ làm một mình. haha... thời gian tới mình sẽ rất bận rộn, khoản thời gian để dịch truyện này không còn nhiều. cho nên truyện nhiều khi ra nhanh khi thì ra chậm, nhiều khi cũng có thể sẽ drop 1 thời gian. có 1 điều rất là đáng buồn ở đây là, truyện mình dịch xong đit ra mới được 1 chương, hnay post ngày mai bên mấy trang khác đã sao chép rồi, nhiều khi họ còn đem sửa lại tiêu đề chương, nên mình cũng nản lắm. nếu như mình cài đặt cấm sao chép thì lại rất khó đọc.

trọng điểm hnay mình muốn nói chính là cảm ơn tất cả các bạn đã theo dõi truyện của mình 1 lần nữa thôi. vì mình ít khi trl các cmt của các bạn, mình

không có thời gian để tìm hiểu mấy cái này cho lắm. mong các bạn thông cảm. hiện tại thì truyện ra thì các bạn cứ đọc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Sư đồ Thú vị, sơ nhất thập ngũ

“.....” V không trả lời, mà là nâng ly nước chanh trên bàn lên uống một ngụm, vị chua đi xuống cổ họng, mang lại cảm giác khá là dễ chịu cho cổ họng đang rất khó chịu.

“Đương nhiên, đây chỉ là câu nói đùa mà thôi.” Lục An Nhiên cười, trong bữa tiệc ngày hôm đó, lúc Long thiếu đi ra, hai người bọn họ còn ở cùng nói chuyện với nhau! V làm sao có thể là Long thiếu chứ: “Nhưng mà em thật sự thật sự rất là tò mò tại sao anh vẫn cứ luôn mang theo mặt nạ chứ.”

“Bởi vì lúc gặp em, anh mang theo chiếc mặt nạ này, anh cảm thấy nó sẽ mang lại may mắn cho mình, chỉ ít nó đã mang Tyche chính là em đến bên cạnh anh!”

“Tyche?” Lục An Nhiên cười: “Loại vinh dự cao như vậy em không nhận nổi!” từ trước đến nay Lục An Nhiên không hề cảm thấy bản thân có bao nhiêu may mắn, chỉ ít vị nữ thân may mắn không phải là cô!

“Em nhất định có thể nhận được!” giọng điệu của V tràn đầy sự khẳng định: “Ít ra em chính là Tyche của anh!”

“Bây giờ lại đến lượt anh kể chuyện cười rồi đúng không!” Lục An Nhiên cười thay đổi chủ đề hỏi: “Lúc nào thì lên món nhỉ?” không thể không nói, mỗi lần đôi con người màu nâu của V nghiêm túc mà thâm tình chăm chú nhìn cô thì luôn làm cô không biết phải xử thế nào.

“Rất nhanh.” V cười vươn bàn tay nắm lại nhẹ nhàng gõ lên bàn ba tiếng, tiếp đó là một đôi chị em sinh đôi xuất hiện trước mặt Lục An Nhiên và V, một người mặc một bộ sườn xám ngắn màu lam trắng, một người mặc một bộ sườn xám ngắn màu hồng trắng. Ước chừng khoảng 18 19 tuổi, chiều cao khoảng trên dưới 1m6.

“Xin hỏi có cần giúp đỡ gì không?” cô gái mặc sườn xám màu hồng trắng cười hỏi.

“Cần giúp đỡ gì không?” cô gái mặc sườn xám màu lam trắng lặp lại câu sau cùng của cô gái trước mặt.

“Một ly nước chanh nữa, ngoài ra có thể lên món rồi.” V nói.

“Khách bảo cần thêm một ly nước chanh còn nói là có thể lên món rồi.” Cô gái mặc sườn xám màu hồng phấn thành thật nói với cô gái mặc sườn xám màu lam trắng.

“Nước chanh, lên món.” Sườn xám màu lam trắng tiếp tục lặp lại trọng điểm của cô gái trước mặt.

Hai chị em nhìn nhau sau đó ngoảnh về đằng sau nhìn, tựa hồ như để xác nhận đối phương đã ghi nhớ hay chưa. Sau đó hai người lại nhìn Lục An Nhiên, dường như đợi xem cô có yêu cầu gì không.

Nhìn hai chị em sinh đôi này, Lục An Nhiên cười, cô vẫn còn có chút ấn tượng với hai chị em nhà này, nhớ lại cuộc thi lớn thực thần đỉnh cao thế giới, cô đã từng cùng ba thầy trò này giao đấu, một tổ hợp thú vị như thế, còn có một cặp chị em sinh đôi làm sao cô có thể quên được chứ?

“Vị khách này có yêu cầu gì không?” sườn xám hồng phấn nhìn Lục An Nhiên hỏi.

“Yêu cầu của quý khách?”

“Làm thức ăn là hai người hay là sư phụ của hai người?” Lục An Nhiên rất có hứng thú hỏi.

“Sư phụ cảm muối, tôi phụ trách thái cắt, Thập Ngũ phụ trách điều chế nước sốt và gia vị.” Sườn xám hồng trắng trả lời.

“Sư phụ cảm muối, Sơ Nhất phụ trách thái cắt, tôi phụ trách điều chế nước sốt và gia vị.” Sườn xám lam trắng tiếp tục lặp lại trọng điểm.

“Hai người một người là Sơ Nhất, một người là Thập Ngũ?” Lục An Hổ cảm giác có chút thú vị, nhìn Lục An Nhiên, mà người kia lại là một bộ dạng quen quá hóa thường.

“Tôi là Sơ Nhất, em gái tên Thập Ngũ.” Sườn xám hồng trắng trả lời.

“Tôi là Thập Ngũ, chị gái tên Sơ Nhất.” Sau câu trả lời của chị gái tên Sơ Nhất, sườn xám lam trắng nương theo âm thanh vừa dứt của chị gái mà trả lời.

“Vậy sư phụ của hai người tên là gì?” Lục An Hổ nghiêng người về phía trước, biểu hiện ra bộ dáng hứng thú.

“Tôi tên Tịch Nguyệt.” Âm thanh của một cô gái từ bên hông phía sau bàn ăn truyền đến: “Bắt đầu bùng thức ăn lên.”

Đám người Lục An Nhiên nương theo giọng nói mà nhìn qua, nơi truyền lại âm thanh chính là một cô gái mặc một bộ sườn xám ngắn màu đỏ tơ vàng, bộ dạng hình như khoảng 25 26 tuổi, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, một đôi mắt phượng hẹp dài đuôi mắt mang theo một cổ mị hoặc, khuôn mặt hình quả dưa, mái tóc đen dài được búi lại phía sau đầu và cố định bằng ba cây trâm vàng, hai vai gầy yếu khiến người khác sinh ra lòng bảo vệ, vòng eo mảnh khảnh một tay có thể nắm hết, mà bộ ngực vĩ đại cùng với vòng ba cong vút lại tựa như một chút cũng không khoa trương đem bộ sườn xám này mặc lên tạo ra một hương vị đặc biệt.

Nhìn Tịch Nguyệt này, Lục An Nhiên đứng lên biểu hiện ra thái độ kính trọng lớn nhất, Tịch Nguyệt là một đối thủ vô cùng lợi hại, vô luận là trù nghệ hay là nhân phẩm, đều không cần nhắc đến.

Phía sau lưng Tịch Nguyệt còn có 8 thanh niên, đều nằm trong độ tuổi từ 25 đến 30, đều mặc những bộ đồ tiểu nhị của quán trọ cổ đại, mỗi người đều bùng một nắm lửa bằng gỗ đỏ có hoa văn, trên mỗi nắm đều để một món ăn, đồ đựng xa hoa mà tinh xảo, đồ ăn lại càng đủ loại sắc hương!

Từng món ăn được bùng lên bàn, Lục An Hổ dùng dư quang nhìn những tiểu nhị này, trong mắt lướt qua một tia cảnh giác, 8 người này đều là người biết võ, và lại võ học của họ chắc là môn võ ngoại gia, chưa đầu qua nên không phân biệt được môn phái, nhưng lại có thể nhìn ra công phu của những người này đều không hề kém cỏi! Một nhà hàng cổ quái như thế, ngay cả đến bùng thức ăn cũng toàn là cao thủ, thực sự không thể không khiến Lục An Hổ sinh lòng nghi hoặc, theo bản năng liền hướng phía Lục An Nhiên xê dịch.

“Bao nhiêu món ăn thôi.” Tịch Nguyệt đứng ở một bên, trên mặt ẩn hiện lộ ra tia bất mãn, ngay cả đến giọng điệu cũng lộ ra sự khó chịu: “Các người mau ăn đi!”

“Món ăn đã lên đủ, xin mời quý khách nếm thử.” Sơ Nhất lịch sự vừa cười vừa nói.

“Món ăn đã đủ.” Thập Ngũ lại lặp lại những từ trọng điểm trong câu nói của chị gái.

Mặc dù đã biết tính khí của ông chủ nhà hàng này có chút cổ quái, nhưng thái độ này, thật sự là không tốt cho lắm! Lòng mày của V hơi cau lại nói: “Nước chanh còn chưa lên thêm một ly.”

“Ai ya! Thật sự xin lỗi quý khách!” Sơ Nhất sùng sốt xin lỗi nói: “Quên mang thêm một ly cho anh! Thật sự xin lỗi!”

“Quên mất rồi! Thật sự xin lỗi!” Thập Ngũ nói xong cùng Sơ Nhất cúi người thể hiện ý xin lỗi. Sau đó một phục vụ nam lại mang thêm một bình nước chanh đặt lên bàn, Sơ Nhất vươn tay rót đầy ly cho V.

V bùng ly nước lên uống một ngụm lớn, cổ họng có cảm giác vô cùng khó chịu thoải mái rất nhiều, lòng mày cau chặt cũng giãn ra.

Lúc V uống nước, Lục An Nhiên đã cầm đũa trúc lên gấp thức ăn bỏ vào trong miệng cận thận nhai, đây là món rau diếp (rau xà lách) xào chay, một món ăn thường được làm trong các bữa cơm gia đình, cách làm cũng không khó. Nhưng cách chinh lửa thật sự rất chọn người, sự dung hòa hoàn mỹ giữa rau diếp giòn và nắm hương non mềm khó lại càng thêm khó, nhưng Tịch Nguyệt thật sự đã làm được điều này một cách hoàn mỹ. Lục An Nhiên vừa lòng gật đầu, năng lực điều khiển ngọn lửa của Tịch Nguyệt không thua gì cô, năng lực cầm dao của Sơ Nhất lại là nhất tuyệt, mà thiên phú pha chế nước sốt gia vị của Thập Ngũ lại càng hiếm thấy. Cuộc đối đầu của kiếp trước khiến Lục An Nhiên khó mà quên được, thầy trò ba người này bù đắp cho nhau, thiếu một người là không được!

“An Nhiên, em nói món này chị ấy làm sao làm được nhỉ?” Lục An Hổ gấp rau diếp, cà rốt, nắm hương cùng lúc cho vào miệng nhai, cảm giác sự kết hợp của chúng ở trong miệng rất mới lạ, sự non mềm và giòn tan kết hợp lại với nhau thật sự vô cùng hài hòa.

Lúc Lục An Hổ đặt vấn đề, Tịch Nguyệt rõ ràng có chút khinh thường, những người này làm sao có khả năng lĩnh ngộ được trù nghệ cùng với việc giải thích về yêu cầu của cô chứ?

Sơ nhất và Thập Ngũ thì không nói lời nào đứng kế bên, mắt nhìn thẳng. Có tay nghề thái rau của Sơ Nhất và kết hợp gia vị của Thập Ngũ cùng với cách khống chế ngọn lửa của sư phụ, trên thế giới này không có người nào có thể chân chính hiểu được bọn họ.

“Món ăn này à...” Lục An Nhiên lại ăn một miếng nắm hương, trải nghiệm hương vị của cả ba người, buông đũa xuống đánh giá: “Rau diếp và cà rốt cắt miếng đều được cho qua dầu nóng, nói tóm lại chính là nồi lạnh dầu sôi đảo giữa không trung.

Nghe xong lời của Lục An Nhiên, sắc mặt của Tịch Nguyệt có chút biến đổi, cô nhìn Lục An Nhiên, trong mắt có chút nghi hoặc.

“Lúc xào rau diếp và cà rốt cũng dựa theo một tỉ lệ nhất định, độ dày của rau diếp và cà rốt miếng tỉ lệ 1:1.215, tỉ lệ này dựa theo hình thể của chúng mà quyết định. Mỗi miếng đều như vậy, tay nghề cầm dao của Sơ Nhất thật sự không có gì để nói!”

Sơ Nhất nhìn Lục An Nhiên, tỉ lệ này là do cô trải qua nhiều lần thử nghiệm, lập đi lập lại mới định ra, người này làm sao có thể dễ dàng phát hiện như vậy?

“Mà nắm hương thì nó đã non sẵn, trọng điểm trước khi xào nắm hương chính là dùng dầu rưới qua sau đó để nguội rồi đẩy kín lại đem chưng, mà thời gian đem chưng cũng dựa theo độ giữ nước lớn nhất của nắm hương, thời gian cụ thể phải dựa theo nhiệt độ lúc đó mà làm, sau khi lấy nắm hương ra khỏi lồng hấp cắt bỏ cuống nắm, cuối cùng à...” Lục An Nhiên lại ăn một miếng thức ăn nói: “Để có thể tạo ra cảm giác hài hòa trong miệng như thế này! Chủ yếu là vào lúc thêm gia vị đã cho thêm ba loại hương liệu vào, nói là hương liệu nhưng lại có giá trị dược liệu, tóm lại là đồ tốt.”

Âm thanh Lục An Nhiên vừa dứt, Thập Ngũ cũng nhìn Lục An Nhiên, trên mặt bao phủ sự kinh ngạc.

Sư đồ ba người cùng nhìn vào Lục An Nhiên, sau đó Tịch Nguyệt trước tiên vỗ tay mở miệng nói: “Thật sự rất tuyệt!” âm thanh rì rạc của Tịch Nguyệt mang theo chút duyên dáng, như vậy truyền vào lỗ tai, khiến cho lỗ tai người nghe đều nhũn ra.

“Con người tôi không có ưu điểm gì, chính là đầu lưỡi có chút mẫn cảm.” Lục An Nhiên cười nói: “Nếu có gì mạo phạm, vẫn mong bỏ qua cho!”

“Chiếc lưỡi mẫn cảm như vậy, tôi vẫn là lần đầu tiên gặp được!” Tịch Nguyệt rất có hứng thú mà dùng đầu ngón tay được sơn móng màu đỏ nâng cằm Lục An Nhiên lên: “Sự hiểu biết của cô về rượu như thế nào?”

“Chưa thử qua thì vẫn không dám ngông cuồng phát ngôn.” Lục An Nhiên cười.

“Người đâu, lên rượu!” Tịch Nguyệt dương tay lên mạnh mẽ chỉ huy: “Đem 24 bình rượu Diễm Đài lên đây!”

“Vâng!” 8 người phục vụ đáp ba tiếng sau đó lui ra bưng lên 24 bình rượu.

“Nào, ném thử xem!” Tịch Nguyệt mở bình rượu đầu tiên ra, múc ra hai chén, cho Lục An Nhiên một chén, giữ lại một chén cho mình.

Lục An Nhiên nâng ly rượu lên uống một ngụm lớn, cảm giác trong miệng thanh mát vô đối, khi nuốt xuống họng thì cả miệng đều là hương thơm, mà sau khi xuống tới dạ dày, cảm giác nóng rực đỏ liên nhanh chóng trào lên, thể tới dào dạt như thiên binh vạn mã. Tiếp theo đó một chuỗi cảm giác say xỉn như lạc trọng mộng huyền tập kích, mà cảm giác say xỉn này cũng chỉ diễn ra trong vòng 2 3 phút liền dần dần tan biến, tựa như giai nhân bên tai thấp giọng nói chuyện sau đó như tiên nữ mà bay đi, cảm giác này thật sự rất đẹp!

“Thế nào?” Tịch Nguyệt nhướn mày hỏi.

“Rượu ngon!” trong lòng Lục An Nhiên cảm thán, tư vị này vẫn là lần đầu tiên ném được!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 146: Say rượu quay về, cuộc hẹn giảng sinh

“Không tệ chút!” Về mặt Tịch Nguyệt đắc ý, sau đó thuận thế muốn rót thêm một ly cho Lục An Nhiên: “Thêm một chén nữa.”

“Không cần!” Lục An Nhiên lập tức ngăn lại: “Loại rượu trộn lẫn hai loại hoa như thế, một chén là đủ! Uống thêm một ly rất dễ dàng luống cuống.”

Nghe Lục An Nhiên nói như vậy, Tịch Nguyệt thật sự đã tin là Lục An Nhiên đích thực có một chiếc lưỡi mẫn cảm không giống người thường, và lại không phải người do bên kia phái tới! Nhìn thấy Lục An Nhiên như vậy, Tịch Nguyệt yên tâm đồng thời cũng nổi lên ý kết giao: “Được! Vậy chúng ta ném sang bình tiếp theo nhé!”

Lúc Lục An Nhiên ba người đến nhà hàng này, thì trời cũng đã tối, đợi Lục An Nhiên và Tịch Nguyệt bình phẩm thưởng thức hết 24 bình rượu này, lại ăn một lượt tất cả các món ăn, thì cũng đã khuya rồi.

Thời gian thật sự là đã quá trễ, dù gì thì ngày mai Lục An Nhiên còn phải đi học, liền chỉ có thể vẫy tay cùng với ba sư đồ Tịch Nguyệt nói câu tạm biệt sau đó được người của V đưa bọn họ về nhà, đợi cho đến khi về đến Lục gia thì đã là 2 giờ sáng ngày hôm sau, sau khi Lục An Nhiên xuống xe nói tạm biệt với V, dưới sự điều đở của Lục An Hổ mà tiến vào Lục gia.

Lúc này khi ở nhà hàng Lục An Nhiên vốn không cảm thấy có gì bất thường, nhưng sau khi xuống xe đón gió lạnh của mùa thu này, mùi rượu trên người Lục An Nhiên liền triệt triệt để để mà tan ra, lúc này cũng chỉ có thể giống như một con gấu không đuôi bám trên người Lục An Hổ.

Vốn dĩ Lục An Hổ nghĩ hoặc là công, hoặc là ôm đầu ôn hơn là tình thế bây giờ, chỉ là Lục An Nhiên bám quá chặt, anh có làm gì cũng không thể kéo cô ra, chỉ có thể cho cô Cos gấu không đuôi, mà anh thì lại cực cực khổ khổ nhích từng bước đi tới cầu thang phía ngoài phòng khách, đang lúc anh không biết phải làm thế nào vừa phải vác đồng thức ăn dư mà Lục An Nhiên bắt gói đem về, vừa phải đem sinh vật mang tên Lục An Nhiên như cục u mọc trước người anh lên lầu, ngọn đèn phòng khách vốn dĩ đã tắt bỗng nhiên sáng lên, Lục An Hổ theo quán tính lấy tay che mắt khi bị ánh sáng đột ngột tập kích. Tối hôm nay, anh cũng uống chút rượu, hiện tại cũng rất là choáng váng, chỉ là tự lượng của anh so với Lục An Nhiên cao hơn một chút, lại không uống nhiều bằng cô, cũng có thể miễn cưỡng được xem là bảo trì trạng thái tỉnh táo, chỉ là anh không thể không thừa nhận tính cảnh giác của mình đã hạ thấp, nếu không thì cũng không thể không phát hiện ra phòng khách còn có người.

Quay người qua, Lục An Hổ nhìn qua chỗ công tắc bật đèn, Lâm Hạo Thịnh đang nhìn chăm chăm bọn họ, trong mắt toàn là sự tức giận và mang theo ý cảnh cáo: “Hai người về lúc này hình như có hơi muộn rồi chứ nhỉ!”

Nhìn thấy Lâm Hạo Thịnh, Lục An Hổ không vui cau mày, sau đó lại tiếp tục quay người qua bên phía cầu thang suy nghĩ làm sao mang người lên.

“Ê! Hai người muốn xem tôi là người vô hình sao?” Lâm Hạo Thịnh không vui cau mày: “Say thành như vậy, lại còn nửa đêm mới quay về!”

“.....” Lục An Hồ không muốn để ý Lâm Hạo Thịnh, chỉ là cân nhắc phương pháp này không tồi, liền đem gói thức ăn cắn trên miệng, sau đó hai tay nhấc hai vai Lục An Nhiên lên, chuẩn bị mang cô lên lầu.

“Hai người quá đáng lắm rồi!” Nhìn thấy Lục An Hồ căn bản không để ý đến hắn, giọng nói của Lâm Hạo Thịnh nâng lên gấp mấy lần, quả nhiên như hắn dự liệu, Kỳ Nhu ở trên lầu hai khoác một chiếc áo khoác sột ruột nhanh chóng đi xuống, nhìn thấy tình cảnh này cũng ngây người: “An Nhiên? An Nhiên? Sao con lại say thành bộ dạng này chứ?”

Mà lúc này Lục Kiếm Hào cũng đi ra từ phòng của ông, nhìn thấy tình hình dưới lầu, trước tiên là kinh ngạc sau đó chậm chậm vịn lấy tay vịn đi xuống lầu: “Đây là chuyện gì?”

“Ừm...” Lục An Nhiên bị làm ồn liền buông lỏng tay mơ màng đuổi mắt: “Buồn ngủ quá...”

“An Nhiên? An Nhiên bị làm sao thế?” Kỳ Nhu lo lắng đỡ lấy Lục An Nhiên đi đến sofa ngồi xuống, để cô dựa trên vai bà.

“An Hồ đây là xảy ra chuyện gì?” Lục Kiếm Hào tức đến toàn thân run lên, tức giận nhìn Lục An Hồ.

“An Nhiên em ấy...” Lục An Hồ hít sâu một hơi nói: “Em ấy được bạn mời đi ăn cơm, con đi cùng em ấy. Đầu bếp làm thức ăn dường như nói chuyện với An Nhiên rất hợp, liền mời em ấy uống thêm vài ly!” đáng chết, đầu của anh cũng có chút chệnh choáng.

“Người đầu nhanh chóng lấy thuốc giải rượu cho đại tiểu thư!” Lục Kiếm Hào nhìn thấy nữ hầu ở lại đây cũng đi ra xem có chuyện gì xảy ra, liền lên giọng phân phó.

“Vâng thưa lão gia.” Nữ hầu đáp một tiếng liền vội vàng đi lấy thuốc giải rượu.

Nhìn thấy phòng khách loạn thành một đoàn, Lâm Hạo Thịnh không dấu vết dương khoe miệng. Khiến hắn đợi Lục An Nhiên đợi đến khuya như thế! Nhưng Lục An Nhiên kia đã nói buổi tối phải nói chuyện đàng hoàng với hắn kia! Kết quả thế nào? Đơn giản là đập lên mặt mũi hắn! Vốn dĩ kế hoạch của hắn chính là muốn hủy đi sự coi trọng của Lục Kiếm Hào coi Lục An Nhiên như viên minh châu trong mắt kia, vẫn luôn khổ não không có cơ hội, như hiện tại là ông trời đã cho hắn một cơ hội tuyệt diệu! Đơn giản là khiến lòng người vui vẻ mà!

Nửa đêm say rượu quay về, vốn chính là việc không nên làm, lại còn giống như một con mực bám trên người của vị anh họ phương xa kia, Lâm Hạo Thịnh dự đoán trước, nếu như có thể thuận lợi, tựa hồ như cũng có thể đuổi cái tên Lục An Hồ chương mắt này đi luôn một thể! Kế hoạch này đơn giản là quá hoàn mỹ!

Khó khăn lắm mới có thể cho Lục An Nhiên nuốt xuống thuốc giải rượu, Lục An Nhiên xoa xoa hai bên trán có chút đau cũng coi như đã thanh tỉnh được chút, nhìn một vòng người vây quanh mình, cô hỏi: “Đều không đi ngủ ở đây vây quanh con làm gì thế!”

“An Nhiên, cảm giác như thế nào?” Kỳ Nhu đau lòng hỏi.

“Có chút đau đầu.” Lục An Nhiên chu chu miệng, âm thanh có chút khàn khàn khiến người khác yêu thương.

“An Nhiên, sao con lại uống nhiều rượu như thế?” lúc đi xuống cầu thang Lục Kiếm Hào đã ngửi thấy mùi rượu ngút trời trên người Lục An Nhiên, không khỏi cau mày.

“Ông nội, cái khác không nói!” Lục An Nhiên vẫy tay ngăn chặn một bụng nghi vấn của Lục Kiếm Hào, sau đó hướng Lục An Hồ vươn tay: “Thức ăn! Đưa đây!”

Lục An Hồ đưa chiếc túi đựng đồ ăn dự đưa cho Lục An Nhiên, tay Lục An Nhiên mềm nhũn dưới sự giúp đỡ của Kỳ Nhu mới có thể mở được cái túi ra, đem từng hộp đồ ăn đã được đẩy cận thần lấy ra để lên mặt bàn, tùy tiện mở ra một hộp: “Ông nội, ném thử một miếng! Chỉ một miếng thôi ông liền hiểu!”

Lục Kiếm Hào nửa tin nửa ngờ vươn tay cầm một miếng rau bỏ vào trong miệng nhai mấy cái sau đó sừng sốt, lại từ trong hộp lấy thêm một hạt đậu phộng, nhai mấy cái, đầu mày vẫn luôn cau chặt của Lục Kiếm Hào giãn ra. Cháu gái không phải đi làm loạn! Sự thật là đã gặp được tri kỷ!

Tri kỷ tương phùng ngàn ly đều không đủ, Lục Kiếm Hào hiểu loại cảm giác này, lúc ông còn trẻ, gặp được người có khẩu vị hòa hợp, cũng có thể uống đến thiên hôn địa ám. Đây là sự vui sướng khi gặp được tri kỷ, cũng là một loại cô đơn của người am hiểu về ẩm thực! Có thể gặp được người tri âm như vậy, là niềm may mắn của Lục An Nhiên!

“Sao nào?” khóe miệng Lục An Nhiên mang theo nụ cười đôi mắt khẽ nhắm lại nhìn Lục Kiếm Hào.

“Tốt!” Lục Kiếm Hào vỗ tay một cái.

“Ha ha ha!” Lục An Nhiên cười lớn vài tiếng: “Con biết mà... ông nội hiểu con... con liền biết... biết mà...” lẩm bẩm, Lục An Nhiên dựa vào lòng của Kỳ Nhu nặng nề ngủ mất. Nhìn bộ dạng này của Lục An Nhiên, sự yêu thương của Lục Kiếm Hào càng tăng thêm một bậc, cũng cảm thấy có lỗi đối với cô về sự nghi ngờ ban đầu. Ông biết là cháu gái của ông sẽ không phải là người ăn chơi trác táng! Ông nên tin cô một cách vô điều kiện! Lần này là lỗi của ông, sau này bất luận là xảy ra chuyện gì, ông đều sẽ tin tưởng cô, tin tưởng Lục An Nhiên chính là tin tưởng con trai Lục An Phong của ông! Nghĩ đến

đưa con trai đáng thương này, Lục Kiếm Hào liền không nhịn được mà thở dài, ông nói với đám người vây quanh: “Đi đại tiểu thư về phòng nghỉ ngơi. Tiểu Nhu, những thứ còn lại liền giao cho con.” Dứt lời, Lục Kiếm Hào nhìn Lục An Nhiên một lần nữa, liền quay người đi về căn phòng trên lầu hai của ông, tuổi tác ông đã lớn, xương cốt trên người cũng không giống như trước đây nữa, làm sao còn có thể chịu đựng được sự dày vò lúc nửa đêm như thế này?

“Vâng thưa ba!” Kỳ Nhu vuốt tóc trước mặt ra sau tai sau đó chỉ huy mọi người đưa Lục An Nhiên lên phòng nghỉ ngơi, tự mình lau chùi mình mẩy, trông coi cô ngủ.

Nhìn thấy kế hoạch của mình thất bại, Lâm Hạo Thịnh cơ bản đã bị tức đến không nói nên lời. Lần này về nước thật sự là không có chuyện gì thuận lợi! Chuyện này so với kế hoạch ban đầu của hắn khác xa vạn dặm! Lục An Nhiên này... thật sự quá đáng ghét!

Buổi sáng ngày thứ hai, không cảm nhận được sự thống khổ sau khi say rượu, Lục An Nhiên tỉnh thần sáng khoái, còn ngoài ý muốn dậy từ rất sớm. Mà Lục An Hổ cũng là như vậy, hai người vừa luyện tập vừa cảm thán sự thần kỳ của loại rượu kia. Hai người đều là chưa đã thêm mà tặc lưỡi.

Cả một tuần, ngoại trừ báo danh vào “Cuộc thi lớn cho học sinh Cao trung toàn quốc”, còn đem chuyện của Linh Linh an bài thỏa đáng.

Mà nếu như đã báo danh rồi, Lục An Nhiên liền bắt đầu thực hiện kế hoạch tiếp theo, cuộc thi lớn lần này chỉ tổ chức dành cho những học sinh Cao trung, có thể báo danh theo đoàn, cũng có thể cạnh tranh cá nhân, Lục An Nhiên là để thuận lợi cho mục đích cuối cùng, nên chỉ báo danh cạnh tranh cá nhân. Mặc dù báo danh trước thời hạn, nhưng Lục An Nhiên đối với cuộc thi này cũng chỉ biết đôi chút. Ngoại trừ việc lên mạng tìm những thông tin liên quan, cùng với việc mua những quyển sách bổ sung thêm kiến thức, Lục An Nhiên sau khi tan học còn cùng với Lục An Minh đi bãi phóng nhân vật bậc thầy trong cuộc thi một chọi một hiện đang ở tại thành phố S trong nước.

Cuối cùng vào đầu tháng 12, vòng loại đầu tiên của “cuộc thi dành cho học sinh Cao trung toàn quốc” kết thúc, đem bài thi mà mình làm rất là vừa lòng kia nộp lên. Bất kể kết quả như thế nào, Lục An Nhiên cảm thấy bản thân đã dốc hết toàn bộ sức lực, mà sau khi làm xong bài thi của mình, Lục An Nhiên hẹn Hà Lăng Suong ra gặp mặt, nói với cô là cô cần từ 10 đến 20 người đoàn đội tinh anh, trong vòng 3 tháng phải làm ra một bản thiết kế, toàn bộ những bản thiết kế đều dựa vào bản thiết kế của cô mà vẽ ra.

Mặc dù Hà Lăng Suong không biết mục đích của Lục An Nhiên là như thế nào, nhưng vẫn giúp cô chọn ra những người thích hợp, và lại còn dựa theo những bản thiết kế cơ bản của cô bắt đầu tạo ra những bản thiết kế hoàn thiện.

Khoảng tuần cuối cùng của tháng 12, Lục An Nhiên bị ai phát hiện, không chỉ có Lục An Hổ và Kỳ Linh hẹn hò với nhau, hình như Dương Tuyết Oánh cũng đã có đối tượng ái mộ trong lòng. Như vậy có phải đại diện cho việc đem bình an và lễ giáng sinh năm nay, cô sẽ phải đón chung với gia đình? Uống công cô đã nghĩ ra những trò chơi rất thú vị muốn chơi cùng Kỳ Linh và Dương Tuyết Oánh!

Thật sự là phái vô đạo đức mà! Mà trong lúc Lục An Nhiên đang cảm thán thế sự xót thương cho đôi, một bàn tay dịu dàng đặt lên đầu cô.

Ngay cả đến nghĩ cũng lười Lục An Nhiên không ngẩng đầu lên liền hỏi: “Long học trưởng, đại giá quang lâm là có chuyện gì thế?”

“Lễ giáng sinh... anh muốn cùng đón với em.” Âm thanh của Long Ngọc Tinh vô cùng dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Cùng nhau đón lễ, tuyết oánh tức giận

“Không cần thiết đâu...” Lục An Nhiên cười gượng: “Em... em chuẩn bị đón cùng với bạn em rồi...”

“Kỳ Linh?” Long Ngọc Tinh nói: “Em ấy không phải đón lễ cùng với Lục An Hổ sao?”

“Em lại không phải chỉ có mỗi cậu ấy là bạn!” Lục An Nhiên rụt rụt cổ.

“Dương Tuyết Oánh?” khước môi Long Ngọc Tinh cong lên: “Hình như dạo gần đây em ấy đang theo đuổi đội trưởng đội bóng rổ trường chúng ta... giáng sinh năm nay đội bóng rổ có hoạt động, chắc là em ấy sẽ đi tham gia chứ!”

“.....” Lục An Nhiên lại rụt cổ, nạt như vậy... đây cũng là chuyện mà cô đang phiền não!

“Vẫn là đón cùng với anh đi!” Long Ngọc Tinh thật sự là yêu chết được những hành động nhỏ xíu này của Lục An Nhiên, nói không ra chỗ đáng yêu: “Anh đảm bảo sẽ cho em một lễ giáng sinh khó quên.”

“Em nói Long đại Phó hội trưởng!” Lục An Nhiên phui cánh tay của Long Ngọc Tinh trên đầu cô như phui bại xuống nói: “Chỗ nào mát mẻ anh đi chỗ đó đi được không? Anh cứ đến đây tìm em làm gì thế!” cô hình như cũng đã nói với anh đủ rõ ràng rồi mà!

“Có phải em quên rồi không? Anh đang theo đuổi em mà!” Long Ngọc Tinh cười nói.

“Có phải anh cũng quên rồi không? Em từng nói qua em sẽ không chấp nhận sự theo đuổi của anh đâu!” Lục An Nhiên uốn nắn khả năng ghi nhớ của Long Ngọc Tinh.

“Đồng ý hay không là chuyện của em, theo đuổi là việc của anh!” Long Ngọc Tinh bá đạo nói.

“Anh...” Lục An Nhiên trực tiếp bị anh đánh bại.

“Trời ơi! Tuyên ngôn bá đạo như vậy...” vừa vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hai tay Kỷ Linh bùm lấy hai bên má: “Lãng mạn quá! Trái tim thiếu nữ nhỏ bé của lão phu cảm thấy quá mãn nguyện rồi!” dứt lời còn không quên trừng mắt nhìn Lục An Hồ đang ở bên cạnh: “An Hồ, anh không thể học hỏi chút sao?”

“Hừ...” tay Lục An Hồ khoác lên sau gáy Kỷ Linh sau đó dùng một tay khác nâng cằm cô lên: “Em muốn tôi làm như thế nào đây?”

Mặt của Kỷ Linh “phụt” một cái liền đỏ lên, hoảng loạn đẩy Lục An Hồ ra sau đó lại dùng hai tay bùm má, trời đất ơi, Lục An Hồ này đơn giản là bùng nổ mãnh lực mỹ nam mà! Thật là đáng ghét!

“Phụt...” Lục An Nhiên nhìn thấy bộ dạng của Kỷ Linh không nhịn được mà cười phụt ra, hai người này thật sự là một sự phối hợp không thể ngờ được mà!

“Lúc này hai người đang nói gì thế?” Lục An Hồ tựa vào cạnh bàn của Lục An Nhiên hỏi.

“Lễ giáng sinh, muốn cùng nhau trải qua.” Long Ngọc Tinh trả lời đơn giản.

“Tốt quá tốt quá!” Kỷ Linh vươn tay nắm lấy cánh tay của Lục An Nhiên: “Vậy thì cứ cùng nhau đón giáng sinh đi!” mặc dù cô cùng Lục An Hồ đã hẹn hò với nhau một đoạn thời gian, nhưng nếu như lễ giáng sinh mà chỉ có hai người bọn họ, cô vẫn cảm thấy rất xấu hổ!

“Như vậy được sao?” Lục An Nhiên nhìn nhìn Kỷ Linh lại nhìn nhìn Lục An Hồ: “Hai người các cậu không cần hẹn hò sao?”

“Cùng nhau đi!” Kỷ Linh nói: “Gọi thêm Dương Tuyết Oánh và Tần Thư Mặc! Mọi người cùng nhau đi!” vừa nói dứt câu này, Kỷ Linh liền hối hận, như vậy có thể sẽ biến thành Tu La cảnh hay không! Lục An Nhiên chỉ có 1 mình, Long Ngọc Tinh và Tần Thư Mặc là hai người... cũng không thể 1 chia thành 2 chứ!

“Dương Tuyết Oánh chắc là không có thời gian rồi!” Lục An Nhiên quay đầu nhìn chỗ trống phía sau: “Dương Tuyết Oánh và Tần Thư Mặc đâu?”

“Vẫn còn bên ngoài chẳng!” Kỷ Linh nói: “Thời gian nghỉ trưa còn chưa kết thúc đâu!”

“Bên ngoài lạnh như vậy, bọn họ thật sự là đam mê quá nhỉ...” Lục An Nhiên nhìn bên ngoài liền có một cảm giác sợ hãi, cô vẫn rất sợ lạnh.

“Tần Thư Mặc chắc là đi lên văn phòng rồi.” Lục An Hồ nhớ lại: “Lúc này trên đường đến đây hình như nhìn thấy cậu ấy đi vào văn phòng.”

“Vậy Dương Tuyết Oánh đâu? Không phải là lại đi tìm đội trưởng đội bóng rổ rồi chứ!” suy đoán của Lục An Nhiên còn chưa được nói xong liền nhìn thấy Dương Tuyết Oánh đứng ở trước cửa lớp, đôi mắt hoe đỏ, tay trái nắm chặt lại, tay phải nắm lấy một chai nước uống tăng lực. Trên người thiếu điều dán thêm một băng chữ “Chị rất không vui, người phạm đừng đụng”!

“Như vậy là sao?” Lục An Nhiên nhìn thấy Dương Tuyết Oánh đang tức giận level max ngồi phịch xuống vị trí phía sau, liền quay người lại đem đôi tay đặt lên bàn: “Là người nào không có mắt dám chọc đến Dương đại tiểu thư của chúng ta thế!”

“Còn có thể là ai nữa!” Dương Tuyết Oánh cau mày nghiêng răng nghiêng lợi chửi mắng: “Còn không phải con Bitch kia sao!”

“Trời đất ơi!” về mặt Kỷ Linh kinh ngạc nói: “Tuyết Oánh, từ đơn này cậu nói đúng rồi đó! Phát âm còn rất chuẩn nữa!”

“Rất có tiến bộ!” Lục An Nhiên gật đầu nói: “Không tồi không tồi!”

“Lục An Nhiên! Kỷ Linh! Hai người các cậu! Thật sự...” vốn dĩ đang rất là tức giận nhưng Dương Tuyết Oánh lại bị Lục An Nhiên và Kỷ Linh chọc cho tức cười: “Các cậu, còn như vậy nữa mình liền tuyệt giao với hai cậu đấy nhé!”

“Đừng nháo! Cậu cười so với lúc tức giận dễ nhìn hơn nhiều!” Lục An Nhiên cười nói: “Hiện tại có thể nói cụ thể ra chuyện gì đã xảy ra rồi chứ!”

“Chính là vào giờ trưa hôm nay, đội bóng rổ không phải còn phải đến sân thể dục luyện tập vào giờ nghỉ trưa sao, mình liền mua một chai nước uống đi kiếm anh ấy, kết quả là lúc đi đến đó liền nhìn thấy Tô Lâm kia đang cười cười nói nói với anh ấy! Bộ dạng giả vờ đó! Quả thực rất đáng ghét!” Dương Tuyết Oánh cắn răng nghiêng lợi nói: “Đúng rồi! Còn có Sở Dao kia nữa! Cô ta cũng ở đó! Thật sự có cùng một đức hạnh với Tô Lâm kia mà! Đúng là cá mè một lứa!”

“Yò! Thành ngữ này cũng dùng đúng rồi nha!” Lục An Nhiên cười nói.

“Lục An Nhiên!” Dương Tuyết Oánh trừng mắt Lục An Nhiên, đại khái là loại khí thế “cậu còn nói mình nữa, mình sẽ cắn chết cậu”.

“Sau đó cậu liền chạy về đây sao?” Kỳ Linh hỏi.

“Làm sao có thể!” Dương Tuyết Oánh liếc Kỳ Linh: “Mình là loại người nhu nhược vậy sao!”

“Vi vậy cậu liền lao lên giằng co với Tô Lâm, sau đó cô ta liền giả vờ đáng thương, đội trưởng đội bóng rổ của cậu liền làm hộ hoa sứ giả nói những lời cay độc với cậu, cậu mới quay về?” Lục An Nhiên ngoảnh đầu nhìn liền nhìn thấu cả con người Dương Tuyết Oánh.

“Là như vậy sao?” Lục An Hổ cũng coi như thân thiết với Dương Tuyết Oánh, lời của Lục An Nhiên, thật sự rất phù hợp với tính cách của Dương Tuyết Oánh.

“.....” Dương Tuyết Oánh không trả lời trực tiếp, mà là úy khuất chu miệng ra, về mặt thể hiện biểu tình mặc dù cậu nói đúng, nhưng mình sẽ không thừa nhận.

Mấy người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, cũng đã hiểu rõ.

“Cậu không lấy nước dội bọn họ?” Lục An Nhiên cười hỏi.

“Có nghĩ tới.” Dương Tuyết Oánh trả lời: “Nhưng mà nghĩ lại, bình nước này mất mười mấy tệ! Mình không nỡ...” từ lúc cùng với Lục An Nhiên hợp tác mở nhà sách, Dương Tuyết Oánh thật sự hiểu rõ việc kiếm tiền rất gian nan, đặc biệt là trước đây Lục An Nhiên đã nói cái gì mà đọc báo bằng thiết bị điện tử thay thế đọc báo bằng giấy, cái gì mà thời thế thay đổi, loạn thất bát tao, cô thật sự đã hiểu! Nhà sách này lỗ vốn giống như nước chảy, toàn bộ số tiền đều là cô tích góp từ trước đến nay! Đau lòng quá!

“Nước của mình đúng lúc uống hết rồi, cậu đưa mình chai nước uống này đi, mình đích thân dạy cậu làm sao giành lại ván này!” Lục An Nhiên cười với vẻ mặt tự tin.

“Được! Mình cho cậu!” Dương Tuyết Oánh trực tiếp đem chai nước nhét vào tay Lục An Nhiên: “Làm thế nào! Là buổi tiệc vào đêm bình an sao?”

“Bữa tiệc gì thế?” Kỳ Linh tò mò hỏi.

“Đêm bình an nhà mình muốn tổ chức party, cậu muốn đến không?” Dương Tuyết Oánh hỏi.

“Miễn đi!” Kỳ Linh vội vàng phát tay, lần trước tham gia bữa tiệc tại nhà Lục An Nhiên đã khiến cô chịu đựng đủ rồi, cô thật sự không muốn tham gia những bữa tiệc của nhà giàu nữa!

“Bữa tiệc nhà cậu, mình không nghĩ sẽ gây chuyện đâu.” Hai tay Lục An Nhiên giờ ra nhún vai.

“Vậy thì là vào lúc nào!” Dương Tuyết Oánh tâm cơ truy vấn: “Mau nói cho mình biết đi! Cũng có thể làm sự chuẩn bị trước!”

“Cậu chỉ cần xem kịch hay là được rồi!” Lục An Nhiên cười sau đó quay đầu nhìn Long Ngọc Tinh: “Phó Hội trưởng Hội học sinh này chắc là có thể nhẹ nhàng lấy được kế hoạch hoạt động của đội bóng rổ trường ta vào đêm giáng sinh chứ!”

“Em đây là đáp ứng cùng anh đón lễ giáng sinh sao?” trong mắt Long Ngọc Tinh mang theo ý cười nhìn Lục An Nhiên.

“Nếu như anh có giá trị lợi dụng, em sẽ không để ý đêm giáng sinh mang theo anh nữa.” Lục An Nhiên lộ ra một nụ cười rất tiêu chuẩn của người làm quan hệ công chúng với Long Ngọc Tinh. Long Ngọc Tinh này thật sự là... hết thuốc chữa rồi..

“Anh sẽ cho em biết là anh rất có giá trị lợi dụng đó!” Long Ngọc Tinh cũng rất đặc ý cười, giá trị của anh cũng không phải chỉ có như thế thôi.

Vậy thì em thật sự là phải rửa mắt mong chờ rồi!” sau khi tiếp một câu, tiếng chuông báo giờ nghỉ trưa đã kết thúc liên vang lên, Lục An Nhiên phát phát tay: “Bye bye, không tiễn!”

“Hơ hơ...” Long Ngọc Tinh cười rời khỏi phòng học của lớp D Cao nhất, lại đụng phải Tần Thư Mặc ở góc ngoặt trước cửa lớp.

Tần Thư Mặc liếc Long Ngọc Tinh một cái nói: “Cậu ấy không thích anh, anh tốt nhất ít lui đến lớp chúng tôi đi! Long! Học! Trường!”

“Nói như vậy giống như là em ấy thích cậu vậy.” Long Ngọc Tinh nói một câu châm biếm: “Bị một người ngay đến cả dũng khí tỏ tình cũng không có nói như vậy, vẫn thật sự rất vui nha!” Long Ngọc Tinh cười đến sáng lạn hướng phía trước bước đi.

“Anh...” Tần Thư Mặc siết chặt nắm tay, ai nói anh không có dũng khí tỏ tình chứ! Sau đó anh sờ sờ vào túi quần bên hông, trong này chứa món quà mà anh đã tự tay chọn lựa, lễ giáng sinh... hôm giáng sinh đó anh nhất định sẽ tỏ tình! Tần Thư Mặc bước vào lớp đi đến vị trí của mình, đang muốn mở miệng mời Lục An Nhiên cùng nhau ra ngoài vào đêm giáng sinh, Dương Tuyết Oánh liền nói với anh chuyện đêm giáng sinh sẽ cùng nhau đi chơi.

“Ồ...” Tần Thư Mặc sững sờ: “Lễ giáng sinh?”

“Đừng thế! An Nhiên cũng sẽ đi!” Dương Tuyết Oánh làm bạn cùng bàn với Tần Thư Mặc cũng hơn hai tháng rồi làm sao lại không biết chút tâm tư đó của anh chứ, liền mở miệng đùa giỡn nói: “An Nhiên đi, cậu có đi không!”

“Vậy mình cũng sẽ đi vậy...” Tần Thư Mặc cười, nhìn tình hình, lễ giáng sinh anh phải để cho Lục An Nhiên có thời gian riêng một mình, ít nhất cho bọn họ thời gian có thể đi chung với nhau, không cần quá lâu, đủ để anh nói rõ tấm lòng của mình là được, anh không vội vàng muốn nghe câu trả lời của Lục

An Nhiên, nhưng anh phải cho cô biết quyết tâm của mình, anh sẽ đường đường chính chính tỏ tình với cô, đường đường chính chính cạnh tranh với tên Long học trường đáng ghét kia!

Buổi tối thứ Sáu đêm bình an, ở Dương thị có tổ chức một bữa tiệc nhỏ, danh sách khách mời là do Tô Thiển Liên và Tô Lâm soạn ra, mà tên của Lục An Nhiên thật ra là do Dương Vệ Quốc thêm vào.

Nhìn thấy nhân vật vương tay này được mời đến đây, hai mẹ con Tô Thiển Liên trăm lần không muốn, nhưng hiện tại Lục thị như là phượng hoàng vươn lên, Lục An Nhiên lại là nhân vật phong vân của giới thượng lưu thành phố S, nếu như không dựa theo yêu cầu của Dương Vệ Quốc mời cô đến đây, ngược lại chính là hai mẹ con bọn họ không hiểu chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Yến tiệc bắt đầu, hoa hồng đỏ trắng

Đến 8 giờ tối, khách mời lần lượt đến cửa, bởi vì chuyện của bữa tiệc lần trước có không ít người mang tâm lý đến để xem kịch hay, chỉ là lúc đến cửa liền nhìn thấy Dương Vệ Quốc cũng đứng chào đón khách mời, liền cũng tạm thời thu hồi tâm tư chế giễu kia.

“Oánh Oánh đâu?” Dương Vệ Quốc hỏi Tô Lâm: “Chị con đâu?”

“Ba, con cũng không biết chị ấy đi đâu nữa.” về mặt Tô Lâm ủy khuất: “Vừa tan học liền không nhìn thấy chị ấy! có thể là do ba giao việc chủ trì bữa tiệc lần này cho mẹ và con, trong lòng chị cảm thấy không thoải mái... ba, con sẽ giải thích rõ với chị! Dù gì cũng là người một nhà, vẫn là hòa hòa mỹ mỹ tốt hơn!”

“Lâm Lâm thật ngoan!” Dương Vệ Quốc yên lòng cười. Ông nợ đứa con gái nhỏ này rất nhiều, từ nhỏ thành tích của Tô Lâm đã rất xuất sắc, ngoan ngoãn nghe lời, vẫn luôn khiến ông rất yên tâm. Dương Tuyết Oánh thì lại quá giống mẹ tính cách cứ như một tên con trai, từ nhỏ đến lớn đều gây họa, từ năm 3 tuổi đã xưng bá ở công viên lãnh đạo một đám nhóc con làm loạn, thật sự không khiến người khác bớt lo được! Một đứa con gái, vẫn cứ giống Tô Lâm thì tốt hơn.

Tô Lâm nghe xong lời khen của Dương Vệ Quốc liền xấu hổ hơi cúi đầu xuống, một đôi mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Dương Tuyết Oánh ở trong đám người, hôm nay cô ta đã mời đến rất nhiều vị khách đặc biệt, nếu như Dương Tuyết Oánh không ở đây, vậy cô ta phải diễn kịch cho ai xem đây!

“Lâm Lâm!” Sở Dao mặc một bộ lễ phục mùa đông màu trắng xuất hiện ở Dương gia, dung mạo xinh đẹp tràn trề gió xuân, cơ thể còn đang trong giai đoạn phát dục thật sự khiến người nhìn suy nghĩ miên man không dứt, giống như trái cây còn chưa chín, có hương thơm của sự ngọt ngào, khiến người khác không nhìn được mà thêm muốn, nhưng lại chưa đến lúc nếm thử. Sự xuất hiện của Sở Dao liên tục hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của những nam khách mời, họ cùng nhau suy đoán, đây là thiên kim của nhà nào. Ánh mắt mang theo dục vọng không che dấu đánh giá Sở Dao từ trên xuống dưới một lượt... thật là một nụ hoa đang chớm hé chờ người đến ngắm nhìn nha!

“Dao Dao!” Tô Lâm nhìn Sở Dao một cái, trong lòng có chút không vui, bữa tiệc này là Tô Lâm cô ta chủ trì, Sở Dao mặc đẹp như vậy là có ý gì! Nhưng Tô Lâm không để lộ sự không vui về này ra bên ngoài! Mà là chạy nhanh đến trước mặt Sở Dao làm ra bộ mặt nhiệt tình thân thiết, sau đó quan sát kỹ bộ lễ phục và trang sức trên tay Sở Dao, không vết tích mà giấu đi sự chế giễu trong mắt, kiểu dáng không tệ, nhưng nhìn kỹ thì cũng chỉ là loại hàng hóa rẻ tiền 1 2 vạn tệ mà thôi!

“Lâm Lâm, cậu thật đẹp! Bộ lễ phục này nhìn qua liền biết là rất đắt giá! Thật ngưỡng mộ!” Sở Dao đánh giá trên dưới cách ăn mặc và trang điểm của Tô Lâm, lúc ôm vai ả ta khinh bỉ miết miết cánh môi, kiểu dáng này đều bán đầy đường, cư nhiên lại còn mặt mũi mặc nó? Quả nhiên là con gái riêng không thể trào lên được mặt bàn mà!

“Bộ lễ phục của cậu hôm nay cũng đặc biệt tinh tế đó!” Tô Lâm hàn huyên, nụ cười ảm áp trên mặt mang theo vẻ rụt rè.

Sở Dao cùng Tô Lâm nắm tay nhau đi đến trước mặt Dương Vệ Quốc, mở miệng chủ động chào hỏi: “Chào chú, con là Sở Dao, là bạn tốt của Lâm Lâm trên trường!”

“Chào con!” Dương Vệ Quốc cười: “Lâm Lâm, phải chiêu đãi bạn của con thật tốt đó!”

“Con biết rồi thưa ba!” Tô Lâm cười, lại mang Sở Dao đi đến chính sảnh, chính sảnh có một chiếc bàn dài hình vuông được trải khăn bàn màu trắng, bày ra đủ thể loại đồ ăn, và rất nhiều loại rượu, nước uống: “Dao Dao, cậu muốn ăn gì thì đừng khách sáo nhé!”

“Hơ hơ, không có gì đâu!” Sở Dao liếc nhìn đồ ăn trên bàn, trong lòng lại tăng thêm một cổ khinh bỉ, có chút đồ ăn như thế, so với đồ ăn tại bữa tiệc của Lục gia lần trước kém quá xa! Căn bản là không cùng một cấp bậc! Loại rác rưởi này cũng xứng để ả ăn sao? lại còn không khách sáo? Hừ! Thật là nực cười! Sở Dao hỏi Tô Lâm: “Sao lại không thấy Dương Tuyết Oánh?”

“Không biết, vẫn luôn không thấy bóng dáng!” Tô Lâm cau mày nói: “Còn có Lục An Nhiên kia cũng chưa tới đâu!”

“.....” nghe thấy cái tên Lục An Nhiên, đuôi mày của Sở Dao liền không nhịn được mà nhếch lên. Hôm nay ả ta mặc đẹp như vậy chính là vì không muốn thua kém Lục An Nhiên kia! Bữa tiệc này là do Dương gia tổ chức, cấp bậc quy mô khẳng định sẽ không thể so sánh được với Lục gia đang vuron lên dần dần trong lĩnh vực nhà hàng ăn uống tại thành phố S. Cho nên ả ta cũng không mặc loại đồ quá đắt tiền, nhưng hình thức mới mẻ đẹp đẽ cũng đã đủ rồi! ả ta đoán là Lục An Nhiên cũng sẽ không xuất hiện với loại lễ phục trị giá mấy ngàn vạn đến tham gia loại tiệc tùng có quy mô nhỏ như vậy.

“Nếu như hôm nay bọn họ không đến, không phải là uổng phí công sức của mình khi mời tên Thạch Tinh Nghiệp tới đây sao!” Tô Lâm không vui đâu môi, một bộ dáng cô gái nhà lành nhút nhát dễ thương: “Thật không biết là Dương Tuyết Oánh kia có phải bị mù rồi hay không, cứ nhiên lại nhìn trúng một tên phế vật!”

“Đúng đó!” Sở Dao nói: “Nhà của Thạch Tinh Nghiệp đó chẳng qua chỉ kinh doanh một công ty nhỏ, nhân công cộng lại cũng không đến 20 người, căn bản không nằm trong bảng xếp hạng của thành phố S, đến nghe mình còn chưa nghe qua! Cũng chỉ là khuôn mặt ưa nhìn chút thôi!” Sở Dao miết miết cánh môi, đương nhiên, về ngoại hình mà nói thì, anh Hạo Thịnh của ả nhẹ nhàng mà vút tên Thạch Tinh Nghiệp này xa mấy chục con phố!

“Nếu như không phải Dương Tuyết Oánh tự mình hiến thân theo đuổi, mình mới lười đi để ý loại người đó!” Tô Lâm đắc ý cười, phải biết là Dương Tuyết Oánh kia đã theo đuổi Thạch Tinh Nghiệp này rất lâu rồi, nhưng mà như thế thì thế nào? Chỉ cần Tô Lâm cô ta ra tay, có người con trai nào không bị bắt vào trong tay chứ? Không đúng? Mới 3 ngày, cô ta đã khiến cho Thạch Tinh Nghiệp này thần hồn điên đảo rồi! Hừ! Phàm là thứ của Dương Tuyết Oánh, Tô Lâm cô ta đều muốn đoạt lấy!

Âm thanh Tô Lâm vừa dứt, phế vật mang tên Thạch Tinh Nghiệp được bọn họ nhắc đến cũng xuất hiện trước nhà Dương gia, Thạch Tinh Nghiệp ước chừng cao khoảng 1m83, mặc một bộ tây trang đen, trên cổ thắt nơ màu đen, từ xa nhìn thấy Tô Lâm, liền cười vẫy vẫy tay, bộ dáng đó có thể được xem là người con trai mang ánh dương sáng ngời.

“Thạch Tinh Nghiệp đã đến, Dương Tuyết Oánh kia chết ở đâu rồi?” Dương Tuyết Oánh không ở đây, ngay cả đến diễn kịch Tô Lâm cũng cảm thấy chán ghét, nhìn Thạch Tinh Nghiệp từ xa đi tới, Tô Lâm lộ ra nụ cười điển hình của mình nói: “Thạch học trưởng, hoan nghênh anh đến đây!”

“Lâm Lâm! Anh...” nhìn nữ thần của mình, Thạch Tinh Nghiệp cảm giác như mình đang ở trong giấc mộng, kỳ quân sự đầu năm, anh ta luôn đứng ở trên lầu mà nhìn bóng hình của Tô Lâm, nhìn qua yêu kiều yếu đuối, khiến anh có loại xúc động muốn được bảo vệ, một ánh mắt một nụ cười của cô ấy đều chạm vào trái tim anh ta. Chỉ là không thể ngờ được nữ thần của anh cứ nhiên lại có một ngày chủ động trò chuyện với anh ta... đây thật sự là giống như nằm mơ vậy!

“Thạch học trưởng, hôm nay khách khứa rất nhiều, em còn phải đi tiếp đãi những vị khách khác, anh trước tiên tự mình đi xung quanh nhé!” Tô Lâm ngắt lời của Thạch Tinh Nghiệp, chỉ để lại một câu nói như vậy liền đi nhanh rồi khỏi, một chút cũng không lưu tình cho Thạch Tinh Nghiệp nói thêm câu nào.

“.....” Thạch Tinh Nghiệp nhếch nhếch khóe miệng, đem những lời muốn khen Tô Lâm xinh đẹp kia nuốt xuống bụng, cô ấy bận như thế, anh vẫn là không nên tăng thêm chuyện cho cô thì tốt hơn!

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, đến 9 giờ, Lục An Nhiên mới cùng Dương Tuyết Oánh khoác tay nhau đứng trước cửa nhà Lục gia, hai người một trắng một đỏ hai bộ lễ phục tương đồng rất bắt mắt. Tóc của Lục An Nhiên hiếm khi để toàn bộ ra sau đầu, dùng một cái kẹp tóc đính đầy kim cương cố định lại, một thân lễ phục màu trắng hàm súc theo phong cách cổ xưa với một nút khâu ở cổ, cả bộ lễ phục được thiết kế theo thể loại sườn xám, để giữ ấm, Lục An Nhiên còn khoác thêm một cái khăn choàng bằng da chồn, cả người giống như từ trong bức tranh thủy mặc đi ra, sống động chân thật. Khiến người khác chỉ cần đứng từ xa nhìn một cái liền bị loại xinh đẹp này làm cho kinh ngạc.

Không giống Lục An Nhiên, hôm nay Dương Tuyết Oánh mặc bộ lễ phục phối hợp màu đỏ và đen, trang sức làm bằng kim cương bản lớn lớn hết sức gây chú ý, trên vai giống như Lục An Nhiên cô cũng khoác một chiếc khăn choàng bằng da chồn càng là điểm nhấn của bộ lễ phục này, hai người bạn một tĩnh một động, dường như thỏa mãn mọi người về ảo tưởng đối với hoa hồng trắng và đỏ.

Nhìn thấy Dương Tuyết Oánh xuất hiện với bộ lễ phục này, hai mẹ con Tô Lâm tức đến sắc mặt trắng bệch, giá trị lễ phục của hai mẹ con họ hôm nay cũng không thấp, nhưng hiện tại nhìn lại xem ra toàn bộ đồ từ trên đầu xuống dưới chân cộng lại cũng không thể so sánh với giá tiền trên người Dương Tuyết Oánh! Như vậy làm sao có thể khiến hai mẹ con họ nhìn xuống được con tức này!

Thạch Tinh Nghiệp nhìn thấy Dương Tuyết Oánh xuất hiện cũng rất kinh ngạc, đây không phải là cô bé thường hay quần lầy anh đòi học đánh bóng sao? anh luôn đối đãi với Dương Tuyết Oánh như anh em, nhưng hôm nay cô bé này trang điểm đánh phấn lên, vẫn khiến trái tim anh đập loạn nhịp, nhất thời kinh ngạc ngay đến cả hít thở cũng quên mất!

“Thạch học trưởng!” Tô Lâm vẫn luôn “bận rộn” ân cần đi đến bên cạnh Thạch Tinh Nghiệp, vuron tay bám lấy cánh tay của anh ta: “Lúc này vẫn luôn bận rộn, anh sẽ không trách người ta chứ!”

“Không.. sẽ không!” nhìn thấy nữ thần chủ động như thế bám lấy cánh tay mình, Thạch Tinh Nghiệp không khỏi đỏ mặt, sau khi ý thức được liền muốn rút tay ra, dù gì đối với anh ta mà nói, loại hành động thân mật khoác tay nhau như vậy, có phải là tiền độ hơi nhanh không?

Nhưng Tô Lâm làm sao lại để anh ta có cơ hội rút cánh tay ra chứ? Mắt thấy Dương Tuyết Oánh sắp bước vào sảnh đãi khách, hiện tại cô ta không chuẩn bị đầy đủ cho vở kịch, như vậy không phải lãng phí công sức bao ngày nay của cô ta sao! Tô Lâm lại càng tăng thêm vài phần lực níu lấy cánh tay của Thạch Tinh Nghiệp: “Thạch học trưởng, có phải anh tức giận Lâm Lâm không!”

“Ồ...” Thạch Tinh Nghiệp phát giác ra bên hông cánh tay truyền đến một sự mềm mại, nhất thời không biết nên đặt ánh mắt chỗ nào, ngay cả đến mặt cũng phủ lên một tầng mây đỏ, cái này đối với anh ta mà nói, tiến triển thật sự quá nhanh, anh ta có chút không tiếp nhận được, nhưng lúc muốn rút tay từ

trong lòng Tô Lâm ra, liền sẽ đứng phải nơi mà anh ta không nên đứng, lập tức làm như thế nào đều cảm thấy không thích hợp, chỉ có thể duy trì hiện trạng như vậy.

Liếc thấy Lục An Nhiên và Dương Tuyết Oánh đã tiến vào sảnh tiệc, Tô Lâm cười tủm tỉm nói: “Thạch học trưởng, lúc anh đánh bóng chuyền thật sự rất đẹp trai nha!”

“Ha ha... ha ha...” Thạch Tĩnh Nghiệp có chút văng đầu, hôm nay nữ thần cũng quá chủ động đi...

Nhìn thấy một màn này, Dương Tuyết Oánh có chút không vui quay đầu đi, Lục An Nhiên ngầm hiểu liền đi đến trước mặt của hai người đó vươn tay ra: “Chào anh! Thạch học trưởng! Không nghĩ là có thể gặp anh ở đây!”

“Ồ... chào, chào em!” Thạch Tĩnh Nghiệp nhìn thấy bàn tay mà Lục An Nhiên vươn đến trước mặt, mới phản ứng lại được là Lục An Nhiên này cư nhiên hôm nay cũng đến đây, mặc dù bình thường không có giao tình riêng, nhưng trước đây anh ta cũng nghe không ít đại danh của cô, nhân cơ hội bắt tay với Lục An Nhiên, Thạch Tĩnh Nghiệp cũng coi như là thành công rút cánh tay trong lòng Tô Lâm ra.

Không biết các bạn thấy sao chứ, mình thấy con Sở Dao bệnh nặng vãi

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Tô lâm khoe khoang, kẻ xướng người họa

Sau khi bắt tay xong, Thạch Tĩnh Nghiệp vừa thu tay lại Tô Lâm lại đi lên trước khoác lấy cánh tay của anh ta, Thạch Tĩnh Nghiệp có chút vui mừng, nhưng lại nhiều hơn loại cảm giác không tự do.

Lục An Nhiên nhìn Thạch Tĩnh Nghiệp lại nhìn Tô Lâm nói: “Hai người là đang hẹn hò sao?”

“Còn... còn chưa có...” Thạch Tĩnh Nghiệp ngại ngùng cười.

“Còn chưa hẹn hò liền như vậy à?” khóe miệng Dương Tuyết Oánh vênh lên: “Cũng thật là tùy tiện nha...”

“Chị, chị không phải là ngưỡng mộ chứ...” Tô Lâm nghe xong lời của Dương Tuyết Oánh liền xấu hổ cười: “Em nghe nói hình như chị vẫn luôn chạy tới khu vực của đội bóng rổ nha!”

“Sao nào? Còn không cho phép tôi đến khu vực của đội bóng rổ nữa à!” Dương Tuyết Oánh chế giễu nói: “Còn chưa vào gia phả của Dương gia đâu, đã quần rộng như thế rồi à!”

“Chị!” Tô Lâm ngậy người, lời nói này của Dương Tuyết Oánh thật là đã chạm vào nỗi đau bên ngoài của cô ta, thân là thiên kim của Dương gia, cô ta lại theo họ Tô của mẹ, một ngày không đôi họ, cô ta liền mang trên mình cái tiếng con gái riêng không thể nhìn thấy ánh sáng! Đem hỏa khí trong lòng áp chế, cắn răng sau đó thay một bộ mặt đáng thương, ngay đến cả khóe mắt cũng đều là nước mắt, cả cơ thể cũng hướng tựa vào bên người của Thạch Tĩnh Nghiệp.

“Hừ!” Dương Tuyết Oánh tròn trắng mắt, vẻ mặt khinh bỉ.

“Tuyết Oánh! Có nói thế nào em ấy cũng là em gái của em! Em đừng ức hiếp em ấy nữa!” Thạch Tĩnh Nghiệp nhìn thấy nữ thần chịu ủy khuất, trái tim càng đau hơn, liền cau mày nói với Dương Tuyết Oánh: “Em nhường em ấy chút không được sao?”

“Thạch Tĩnh Nghiệp.” Dương Tuyết Oánh cảm nhận một cỗ tức giận trong lòng đội thẳng lên não: “Anh...”

“Tuyết Oánh!” Lục An Nhiên lập tức kéo tay Dương Tuyết Oánh qua bóp mạnh một cái, ngăn cản cô tiếp tục nói. Mà Dương Tuyết Oánh cũng dưới sự nhắc nhở của cô, không còn nói tiếp nữa, mà là mang theo sự tức giận ngoảnh mặt đi, không tiếp tục nhìn bọn họ. Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên: “Thạch học trưởng, anh còn chưa hẹn hò với Tô Lâm, ôm ấp như vậy không hợp lễ cho lắm! Em cảm thấy chuyện này cũng không thể trách Tuyết Oánh được! Đây dù gì cũng là bữa tiệc do Dương gia tổ chức, những người đến đây có không ít là hợp tác làm ăn với Dương gia, hai người hiện tại như vậy, không biết nặng nhẹ!” Lục An Nhiên nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Tô Lâm tiếp tục nói: “Tô Lâm, cô học được những gì từ mẹ cô, tôi không muốn bình luận, nhưng tốt nhất cô nên có quy tắc một chút. Tuyết Oánh là bạn tốt của tôi, tôi không muốn nguyên nhân vì cô mà gây ảnh hưởng không tốt đến cậu ấy đâu!”

Nghe Lục An Nhiên nói như vậy, Thạch Tĩnh Nghiệp lập tức rút cánh tay mình từ trong tay Tô Lâm ra, anh cũng cảm thấy như vậy không phải tốt cho lắm. Mà Tô Lâm lại càng không dám ôm tiếp nữa, lời của Lục An Nhiên cũng đã nói đến mức này, cô ta lại còn làm thêm những hành động thân mật như vậy, chính là cho Lục An Nhiên và Dương Tuyết Oánh có cơ hội chỉ mũi mà mắng rồi. Trận này coi như Tô Lâm thua thảm hại, nhưng bữa tiệc tối nay còn rất dài! Chiến trường của cô ta, tự nhiên phải lấy lại mặt mũi!

“Còn có, Thạch học trưởng!” Lục An Nhiên chửi Tô Lâm xong lại quay đầu nhìn Thạch Tĩnh Nghiệp: “Con mắt nào của anh nhìn thấy Tuyết Oánh ăn

hiếp Tô Lâm chứ? Tuyết Oánh của chúng tôi xem anh như anh cả, coi anh như thần tượng, một lòng chân thành muốn học anh đánh bóng chuyền. Anh nói như vậy, có phải là có chút quá đáng? Lùi 1 vạn bước nói, đây là chuyện giữa hai chị em bọn họ, anh với tư cách gì ở đây chỉ trích Tuyết Oánh chứ?” lời này của Lục An Nhiên là mắng Thạch Tĩnh Nghiệp không biết phân biệt xanh đỏ đen trắng, lại đem quan hệ của Thạch Tĩnh Nghiệp và Dương Tuyết Oánh phân ra sạch sẽ. Ngay đến cả Dương Tuyết Oánh bên cạnh Lục An Nhiên cũng không khỏi nhìn sang cô, nếu như cô có kỹ xảo nói chuyện như này, trước đây khi ở khu vực tập luyện của đội bóng rổ cô làm sao lại bị làm cho tức giận mà chạy về lớp học chứ? Trước không nói kế hoạch của Lục An Nhiên vào hôm giáng sinh là gì, nhưng xem những lời nói của hiện tại, Dương Tuyết Oánh liền cảm thấy chai nước uống tăng lực mười mấy tệ kia, là rất đáng!

“Tôi...” bị Lục An Nhiên nói như vậy, Thạch Tĩnh Nghiệp cũng cảm thấy bản thân quá đường đột, lúc này anh ta mơ màng cảm thấy nữ thần của mình bày ra tư thái như một chú chim nhỏ cần được sự bảo vệ chở che, anh ta tự nhiên phải nói chuyện giúp nữ thần của mình, nhưng hiện tại nghĩ lại, đích thực là lỗi của anh ta, nghĩ đến đây, Thạch Tĩnh Nghiệp ngẩng đầu nhìn Dương Tuyết Oánh, trong mắt mang theo ý xin lỗi, muốn mở miệng xin lỗi, lại bị Sở Dao ngắt lời.

“Nếu như Thạch học trưởng không có tư cách, An Nhiên, mình cảm thấy cậu cũng không thích hợp đứng đây nói nhiều như vậy!” Sở Dao nhìn thấy Lục An Nhiên liền bắt đầu tức giận, mỗi câu Lục An Nhiên nói, à ta đều cảm thấy chứng tại.

“Tại sao không có tư cách?” Dương Tuyết Oánh tròn mắt nhìn Sở Dao: “Lục An Nhiên là chị em tốt của tôi, cậu ấy nói gì tôi cũng đều thích nghe! Sao nào?”

“Nhưng An Nhiên cũng đã nói rồi! Đây dù gì cũng là chuyện của hai chị em Dương gia, người ngoài nói nhiều như vậy thật không tốt!” Sở Dao nói lại một câu.

“Nếu nói không tư cách, cũng là Sở Dao cô không có tư cách nhất!” Dương Tuyết Oánh hừ một tiếng: “Đến tham gia bữa tiệc của nhà tôi, lại còn dám đứng trước mặt tôi khoa tay múa chân, cậu là cái đinh gì? Còn nữa tôi muốn làm rõ cái gì gọi là chị em Dương gia, hiện tại Dương gia chỉ có một đại tiểu thư là tôi! Nghe hiểu không!”

Lời này của Dương Tuyết Oánh vô cùng bá đạo, lại càng không chừa lại chút mặt mũi nào, mỗi một câu nói đều mắng đến Sở Dao và Tô Lâm im lặng không nhúc nhích.

Lục An Nhiên nghe thấy lời này lại nhìn những người vây xung quanh, thậm chí không tốt, giọng nói của Dương Tuyết Oánh quá lớn! Có một số chuyện phải nói riêng, có một số chuyện thì nên nói trước mặt, nhưng có một số chuyện trong một số trường hợp không thể nói được! Quả không kỳ lạ, âm thanh của Dương Tuyết Oánh vừa dứt, Tô Lâm liền tựa trên vai của Sở Dao ủy khuất mà khóc thút thít, bộ dạng đó gọi là ủy khuất đáng thương, giống như là phải chịu một nỗi nhục nhã rất lớn vậy.

“Lâm Lâm, đừng khóc nữa!” Sở Dao vừa an ủi Tô Lâm vừa dùng tay chỉ trích Dương Tuyết Oánh: “Dương Tuyết Oánh, tại sao cậu có thể nói Lâm Lâm như vậy! Cho dù cậu có không muốn nhận cậu ấy đến mức nào chăng nữa, trong người cậu ấy cũng có đồng màu của chú Dương! Tại sao cậu có thể vũ nhục người khác như vậy!”

“Chị, tại sao chị có thể như vậy, nói em như vậy...” Tô Lâm giống như khóc đến chết đi sống lại, khiến người khác thương xót.

“Đừng đó!” Sở Dao tiếp lời nói: “Cậu làm sao có thể nghi ngờ thân thể của Lâm Lâm chứ! Lâm Lâm vốn là em gái cậu mà! Cậu ở trước mặt nhiều người như vậy sỉ nhục cậu ấy cũng thật quá đáng rồi!”

“Chị, bình thường chị có vũ nhục em như thế nào em cũng nhận! Nhưng hôm nay khách mời nhiều như vậy, sao chị lại có thể đối xử với em như vậy?” mặt của Tô Lâm đã sưng đỏ lên, da mặt vốn dĩ trắng mịn hiện tại, lại giống như một chú thỏ đang phát run vì bị cơn mưa xối xả trút xuống, đôi mắt đỏ lên vì khóc thật sự khiến người khác đau lòng.

.....

Khách mời hôm nay một nửa là ôm lòng xem kịch hay mà đến, nhìn thấy Sở Dao và Tô Lâm kẻ xướng người họa, lại càng có hứng thú mà vây lại, trong mắt mang theo thần sắc đánh giá, bọn họ cũng chỉ là quần chúng đi qua, có náo nhiệt liền vây lại xem mà thôi, chỉ là Tô Lâm này khóc đến cũng quá đáng thương, còn Dương Tuyết Oánh kia lại trong bộ dạng điên tiết, xem ra cũng không phải một ngọn đèn cạn dầu, nhìn qua rất giống một cô bé đánh đá, hiện tại nghĩ lại, Tô Lâm này thật sự cũng là một người đáng thương đi!

“Dương Tuyết Oánh, con quá quá đáng rồi!” Tô Thiên Liên xuyên qua đám người lập tức nói: “Sao con có thể nói Lâm Lâm như vậy chứ! Nó là em gái con mà!”

“Oánh Oánh! Lời của con quá đáng quá rồi!” ngay cả đến sắc mặt của Dương Vệ Quốc cũng trở nên khó coi, Dương Tuyết Oánh này cũng thật là, cũng không nhìn xem trường hợp hôm nay như thế nào! Mặc dù ông không nhìn thấy cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nghe thấy Sở Dao chát vạt và Tô Lâm vừa khóc vừa tố cáo, ông cũng đã đoán được.

“Con...” Dương Tuyết Oánh muốn nói gì đó lại bị Lục An Nhiên ngăn lại.

“Tuyết Oánh!” Lục An Nhiên kéo tay Dương Tuyết Oánh lại, sau đó nhìn những người đang vây xung quanh xem náo nhiệt, lại nhìn Thạch Tĩnh Nghiệp đau lòng đứng bên cạnh. Trong lòng không nhịn được hừ lạnh một tiếng, Sở Dao và Tô Lâm này một xướng một họa quả thật phối hợp rất tốt, biết nhắm vào cô khiến Dương Tuyết Oánh tức giận, thật đáng tiếc! Đạo hạnh của Dương Tuyết Oánh vẫn còn quá kém, bị người khác nắm lấy đuôi mà tiến tới.

“.....” Dương Tuyết Oánh không cam tâm nhìn Lục An Nhiên, cố gắng áp chế cổ tức giận đang trào lên.

“Minh nói thế nào cậu làm như vậy! Nhớ chưa?” Lục An Nhiên dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được mà dặn dò.

“Ừm...” Dương Tuyết Oánh hơi gật đầu.

“Chị, sao chị có thể nói em như vậy...” Tô Lâm rên rỉ, bộ mặt ủy khuất.

“Tô Lâm, cô trước nói cho rõ ràng chút. Tuyết Oánh như thế nào nói cô?” Lục An Nhiên hỏi.

“Loại lời nói đó còn cần người khác nhắc lại lần nữa sao?” Sở Dao giả bộ đau lòng vỗ vỗ vai Tô Lâm, sau đó về mặt đau thương nhìn về phía Lục An Nhiên: “An Nhiên, từ khi nào mà cậu trở nên độc ác như thế?”

Độc ác? Từ ngữ này thật không phù hợp sử dụng trên người cô, nghe đến đây, Lục An Nhiên cũng không tức giận chỉ nói: “Hiện tại mọi người đều ở đây, nếu như Tô Lâm cô bị ức hiếp chỗ nào, nói rõ ràng ra là được, câu nào cũng nói ủy khuất, câu nào cũng oán trách, cô chỉ cần nói ra lúc này Tuyết Oánh đã nói cô như thế nào là được!”

“Còn có thể nói cái gì! Lúc nào Dương Tuyết Oánh chả dùng những lời nói đó để chèn ép mẹ còn chúng tôi?” Tô Thiến Liên cũng ủy khuất đỏ mắt: “Con gái của tôi số khổ quá mà!”

“Lời nói nào chèn ép mẹ con hai người rồi!” Lục An Nhiên truy vấn: “Tôi lại không cảm thấy lúc này Tuyết Oánh đã nói câu gì sai! Chỉ là Sở Dao và Tô Lâm lại tự nói tự diễn rất vui vẻ nha! Một bữa tiệc tốt đẹp như vậy khi không lại biến thành một cuộc cãi vã! Một vở kịch này cũng thật sự là quá dụng tâm lương khổ đi! Không bằng cứ làm rõ ràng ra, nói rõ ràng mẹ con hai người rốt cuộc muốn làm cái gì đi!”

“Cô!” Tô Thiến Liên thật sự muốn xông lên xé rách cái miệng khéo léo của Lục An Nhiên! Có loại nói chuyện này sao? dù cho mẹ con bọn họ dựa vào cơ hội này để đổi họ, cũng không thể nói ra như thế! Thật là!

“Bỏ đi!” sắc mặt Dương Vệ Quốc có chút khó coi, cuộc cãi vã trong nhà, cũng không hi vọng người ngoài lại đứng xem náo nhiệt, ông cảm thấy rất mất mặt: “Oánh Oánh, về phòng của con đi!”

“Chú Dương!” Lục An Nhiên chỉnh lại âm thanh: “Hôm nay những vị khách đến đây đều là những người thường ngày hợp tác làm ăn và một số bạn bè thân thiết, nếu như chuyện này cứ kết thúc như thế, chỉ khiến cho người khác nghĩ Tuyết Oánh là một đại tiểu thư không giáo dục, ngạo mạn, cảm thấy Tô Lâm cũng chỉ là nói những câu không rõ ý nghĩa mà thôi.” Không nhìn thấy sắc mặt Tô Lâm đang tái xanh, Lục An Nhiên tiếp tục nói: “Con cảm thấy vẫn nên đem chuyện nói rõ ràng thì tốt hơn! Để Tô Lâm tự mình nói ra lúc này Tuyết Oánh đã nói cái gì! Có thể khiến cô ta khóc đến giống như mất mẹ hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Anh không xứng đáng, ngạo khí kiên cường

“Cô!” nghe Lục An Nhiên nói như vậy, Tô Thiến Liên thiếu chút nữa hít thở không thông, có loại trù ẻo người khác như vậy sao? Lục An Nhiên này có ý gì chứ!

“Cô nói đi! Lúc này Tuyết Oánh đã nói cô cái gì?” Lục An Nhiên chất vấn Tô Lâm.

“Chị ấy...” Tô Lâm đem ánh mắt cầu cứu nhìn Tô Thiến Liên.

“Không có gì, Lâm Lâm con không phải sợ! Con nói đi!” Tô Thiến Liên ra hiệu cho Tô Lâm.

Tô Lâm lại nhìn Dương Vệ Quốc, mà Dương Vệ Quốc cũng nói: “Lâm Lâm, con nói đi!” Lục An Nhiên nói đúng, ông cũng không thể cứ tránh né như vậy, có vấn đề thì nên sớm giải quyết tốt hơn!

“Ồ...” Tô Lâm cắn môi nhìn Sở Dao dường như đang cầu cứu.

“Còn có thể nói cái gì... là Dương Tuyết Oánh nói...” Sở Dao vừa muốn nói liền bị Lục An Nhiên cường ngạnh đánh gãy.

“Cậu cảm miệng!” Lục An Nhiên đánh giọng ngăn lại: “Trước đó không phải cậu nói đây là chuyện của chị em bọn họ sao? Mình không thích hợp nói quá nhiều, hiện tại cậu là đang làm gì?”

“Minh...” bị Lục An Nhiên mạnh mẽ chất vấn một câu, Sở Dao im bặt chỉ là cho Tô Lâm một đạo ánh mắt.

Lúc này, mọi người liền đem ánh mắt tập trung trên người Tô Lâm: “Con... chị nói, chị ấy nói Dương gia chỉ có một đại tiểu thư họ Dương là chị ấy... chị ấy như vậy là không thừa nhận con mà!”

“Đúng đó!” Tô Thiên Liên cũng nặn ra nước mắt: “Chị em hai người không cùng họ, thật sự là dễ dàng sinh ra khoảng cách!”

“Con đã tận lực làm đến mức tốt nhất, chị... chị vẫn là không chấp nhận con!” Tô Lâm nhỏ giọng khóc nức nở.

“Lâm Lâm...” bộ dạng này của Lâm Lâm thật sự là khiến Thạch Tĩnh Nghiệp đau lòng không thôi! Trong mắt anh ta mang theo tia oán giận nhìn Dương Tuyết Oánh: “Tuyết Oánh, bất kể thế nào, Lâm Lâm cuối cùng vẫn là em gái của em! Em... em có chút quá đáng rồi...”

Lần này, Thạch Tĩnh Nghiệp thật sự là khiến Dương Tuyết Oánh đau thấu tâm can, về mặt cô mang theo tia trào phúng cười, cô cảm thấy những hành vi trước đây mà cô đã làm thật sự là ngốc đến buồn cười, ngốc đến đáng thương! Đây là lần đầu tiên cô thật lòng thích một người, lại nhận kết quả như vậy, khóe miệng Dương Tuyết Oánh nhếch lên, nhìn giống như là đang cười, nhưng nước mắt lại từ trong hốc mắt chảy ra, cô cứ như vậy nhìn vào đôi mắt của Thạch Tĩnh Nghiệp,, cho đến khi thế giới trước mặt này bị nước mắt hoàn toàn làm cho mờ hồ, cô mới phản ứng lại... bản thân đã khóc...

Trong tang lễ của mẹ cô cũng chưa từng khóc... cư nhiên lại vì một người con trai trong lòng không có cô mà khóc? Đây là chuyện phản chó gì thế!

Nhìn vào đôi mắt của Dương Tuyết Oánh, Thạch Tĩnh Nghiệp vậy mà lại cảm thấy ở một góc nào đó trong lòng đau nhức đến mức hít thở khó khăn, em ấy khóc? Cô nhóc hoang dã Dương Tuyết Oánh kia cư nhiên lại khóc? Một cô tội ác bao trùm lên cả trái tim, Thạch Tĩnh Nghiệp hoảng hốt: “Tuyết Oánh...”

“Thạch học trưởng...” trong mắt Lục An Nhiên nồng đậm ý thất vọng: “Em đã từng nói Tuyết Oánh coi anh như anh trai, xem anh như thần tượng. Anh lại một lần nữa phá vỡ hình tượng... anh không xứng đáng với sự kính trọng của Tuyết Oánh! Anh không xứng đáng!” nói thẳng ra, Thạch Tĩnh Nghiệp này, không xứng với Dương Tuyết Oánh!

“Tôi...” Thạch Tĩnh Nghiệp muốn giải thích, lại không biết nói từ đâu, cũng không biết nên nói gì, lần đầu tiên, anh ta cảm thấy bản thân vô dụng như vậy...

“Đủ rồi!” Lục An Nhiên vươn tay trái ra nắm lấy tay của Dương Tuyết Oánh, dùng độ ấm của lòng bàn tay cô vũ vạ cậu ấy, lại dùng ngón tay phải lau đi nước mắt trên mặt cô ấy: “Lúc này Thạch học trưởng, cũng có mặt, anh xác định Tô Lâm nói không sai chứ! Dương Tuyết Oánh chính là nói như vậy?”

“Tôi...” trái tim của Thạch Tĩnh Nghiệp trở nên loạn thất bát tao, ngay đến cả đầu óc cũng xoay vòng vòng.

“Thạch học trưởng...” Tô Lâm ngẩng đầu, dùng đôi mắt tràn đầy nước mắt như chú thỏ con ủy khuất mà nhìn anh ta: “Anh nói đi...”

“Tôi...” Thạch Tĩnh Nghiệp gật đầu: “Tô Lâm nói không sai, Tuyết Oánh đích thực có nói như vậy.”

“.....” đáy mắt Tô Lâm hiện lên một mảnh đắc ý, Thạch Tĩnh Nghiệp này cũng được xem là có tác dụng, chính xác mà nói, nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của Dương Tuyết Oánh, cô ta liền cảm thấy sáng khoái! Dương Tuyết Oánh càng thương tâm, cô ta càng vui! Cô ta càng đắc ý!

“Sở Dao, lúc này cậu cũng ở đây, cậu cũng cảm thấy Tô Lâm nói đúng đúng không?” Lục An Nhiên lại nhìn Sở Dao.

“Đương nhiên là đúng rồi!” Sở Dao xác minh xong còn không quên mỉa mai: “An Nhiên, sao cậu lại biến thành bộ dạng như hiện tại chứ? Tại sao lại có thể như hiện tại không phân biệt phải trái!”

“Lúc này tôi cũng ở đây, tôi cũng có thể chứng minh Tuyết Oánh đích thực đã nói như vậy!” Lục An Nhiên không để ý đến Sở Dao tự cho bản thân có khả năng diễn cao thâm đến đâu mà là quay qua nói với mọi người: “Tình hình mà Tô Lâm nói là thật.”

“Ông xem! Sự tình chính là như vậy!” Tô Thiên Liên hoàn toàn không liệu được đột nhiên Lục An Nhiên lại trở nên hợp tác như vậy liền vòng lấy cánh tay của Dương Vệ Quốc: “Tôi đã nói con cái không thể không cùng họ, ông không nghe, kết quả là khiến Lâm Lâm của tôi chịu ủy khuất lớn như vậy.”

“Hu hu hu...” Tô Lâm lại nức nở lên, bộ dáng điềm điềm đáng yêu kia, thật là khiến người khác không nhịn được mà muốn ôm vào lòng che chở.

“Tôi nói rồi! Cô có thể đừng khóc giống như mất mẹ như thế được không?” về mặt Lục An Nhiên không vui: “Cô khóc cho ai xem thế! Đáng giá sao?”

“An Nhiên! Sao cậu có thể nói chuyện độc ác như vậy!” Sở Dao đau lòng là người đầu tiên đứng ra chỉ trích: “Lâm Lâm chịu ủy khuất lớn như vậy, cậu làm sao có thể còn nói những câu nói mỉa mai này!”

“Sao cô ta lại chịu ủy khuất rồi chứ!” Lục An Nhiên đành giọng nói: “Dương Tuyết Oánh lại không nói sai! Tại sao lại khiến cô ta ủy khuất rồi?”

“Cô... cô thật là...” Tô Thiên Liên chỉ vào Lục An Nhiên: “Cô! Cô đi ra! Dương gia chúng tôi không hoan nghênh cô!”

Theo âm thanh phát ra của Tô Thiên Liên, khách mời thật sự là tránh ra một con đường, như vậy cũng coi như là biểu lộ ra thái độ của mình. Bọn họ mặc dù là đến để xem náo nhiệt, nhưng cũng là có tiết tấu mà xem náo nhiệt, Lục An Nhiên và Dương Tuyết Oánh này vẫn luôn hùng hổ dọa người, thật sự là quá đáng! Thiên kim Lục thị bất quá cũng chỉ như vậy!

“Chú Dương!” Lục An Nhiên nhìn thẳng Dương Vệ Quốc: “Chú cảm thấy Tuyết Oánh sai sao?”

“Oánh Oánh...” Dương Vệ Quốc thở dài: “Con về phòng đi!”

Dương Tuyết Oánh nhìn Dương Vệ Quốc, một đôi mắt tràn đầy vẻ thất vọng: “Ba cảm thấy là con sai rồi đúng không?”

“.....” Dương Vệ Quốc nhìn thấy ánh mắt này của con gái, cư nhiên có chút chán chừ.

“Tuyết Oánh không sai!” Lục An Nhiên nắm lấy tay Dương Tuyết Oánh đi đến trước mặt Dương Vệ Quốc: “Tuyết Oánh nói Dương gia chỉ có mình cậu ấy là Dương gia đại tiểu thư, lời này một chút sai cũng không có!”

“Cậu!” Tô Lâm còn muốn nói gì đó lại bị Lục An Nhiên đối mặt đánh gãy.

“Cậu thật sự cảm thấy sai sao? nhị tiểu thư?” trong mắt Lục An Nhiên mang theo tia trào phúng: “Đại danh đại tiểu thư kia tốt đến thế sao? cô vốn dĩ chính là em gái, nói cô không phải đại tiểu thư thì sao nào?”

“Tôi...” Tô Lâm cứng họng, tính toán tất cả, lại không nghĩ đến hôm nay Lục An Nhiên lại chơi trò chơi chữ.

“Muốn trách thì cô cũng nên trách mẹ cô không chịu thua kém! Không mang thai sớm hơn Dương phu nhân chính thất!” trong giọng điệu Lục An Nhiên toàn là trào phúng: “Bất quá cũng không tệ! Chỉ ít cũng là cùng một năm mà!”

“.....” lúc này ngay đến cả sắc mặt của Tô Thiển Liên cũng không nhìn được nữa.

“Cô thêm muốn tài sản của Dương gia đến mức này, cũng khó trách mở miệng khép miệng cũng đều muốn đổi họ!” Lục An Nhiên cười lạnh nói: “Cô nghe rõ đây, Tuyết Oánh của chúng tôi không giống cô! Tốt nhất là nên thành thành thật thật thu hồi thù đoạn của cô lại!”

Lời đã nói đến mức này, phàm là người có chút tâm kế cũng đều hiểu được tính toán trong phương diện này, thì ra cũng chỉ là vở kịch con riêng muốn tranh đoạt tài sản trong nhà giàu thôi mà! Xem đến đây, mọi người cũng đều đã ngẫm ra tư vị... vở kịch ngày hôm nay thật sự thú vị!

“Cô đừng nói bậy!” Tô Lâm giáo biện: “Lục An Nhiên, tôi đừng chạm đến cô sao, tại sao cô lại hăm hại tôi như vậy!”

“Tôi hăm hại cô?” Lục An Nhiên thật sự cảm thấy buồn cười: “Cô khóc khoa trương như vậy là do tôi đã đánh đập cô hay sao? diễn kịch diễn thành như vậy tôi cũng lười xem tiếp! Nói tôi hăm hại cô?” Lục An Nhiên khinh bỉ nhếch môi: “Vậy cô nói tôi nghe xem, những câu cô cho là Tuyết Oánh vũ nhục cô, có nửa điểm vũ nhục cô sao? cậu ấy chỉ là đang nói sự thật được không? Còn hai người cô và Sở Dao điên đảo thị phi, một xướng một họa, vở kịch thật đầy đủ nha!”

“An Nhiên...” Sở Dao muốn nói gì đó cũng bị Lục An Nhiên ngăn lại.

“Sở Dao, sao cậu lại biến thành loại không phân biệt đúng sai vậy?” Lục An Nhiên dùng nguyên câu nói của Sở Dao trả lại ả ta không khác một chữ: “Sao cậu lại trở nên độc ác như vậy?”

“.....” vẻ mặt Sở Dao tái mét, tình hình trước mắt đã vượt khỏi tầm kiểm soát của ả! Nhất thời ả ta cũng không biết nên làm thế nào, nói thế nào. Chỉ cảm thấy ánh mắt của những vị khách mời sau lưng như là kim châm, chích đến cả cơ thể ả ta khó chịu...

“Oánh Oánh...” nghe đến đây Dương Vệ Quốc liền biết là bản thân lại trở nên hồ đồ rồi, hôm nay nếu không phải có Lục An Nhiên ở đây, ông xác định lại hiểu lầm Dương Tuyết Oánh nữa. Dương Vệ Quốc tràn đầy vẻ xin lỗi muốn vớt vát, vươn tay muốn kéo Dương Tuyết Oánh, lại bị Dương Tuyết Oánh lùi một bước tránh né.

“Ba... ba nhớ không? Ba đã từng hứa với con... bất luận xảy ra chuyện gì, ba đều sẽ tin con, đều sẽ đứng về phía con. Con rất thất vọng về ba...” Dương Tuyết Oánh nhìn vào đôi mắt của Dương Vệ Quốc lạnh lùng nói.

“Oánh Oánh, con nghe ba giải thích...” Dương Vệ Quốc muốn giải thích, lại phát hiện vốn dĩ là bản thân không nói lý, liền chỉ có thể cúi đầu xuống: “Oánh Oánh, ba sai rồi, tha thứ cho ba được không?”

“Con mệt rồi...” Dương Tuyết Oánh thở ra một hơi: “Một gia đình đang yên lành, lại biến thành như vậy... con mệt rồi...” ánh mắt của Dương Tuyết Oánh cô đơn, cô kéo lấy tay Lục An Nhiên nói: “An Nhiên, chúng ta đi thôi...”

“Được...” Lục An Nhiên gật đầu, cùng với cô đi theo con đường mà lúc nãy các khách mời đã chừa ra rồi khỏi Dương gia.

Hai bóng lưng một trắng một đỏ, dần dần đi xa. Bóng lưng kiên cường của hai cô gái khiến cho người khác đau lòng, không giống với sự đáng thương của Tô Lâm, bọn họ khiến người khác đau lòng, đồng thời, nhận được sự kính trọng của tất cả mọi người, chỉ bằng sự kiên cường cùng với loại ngạo khí kia!

“Ba...” Tô Lâm cũng xem như bản thân ngày hôm nay hoàn toàn té ngã một cú nặng trong tay Lục An Nhiên, muốn giả bộ đáng thương lần nữa, lại khiến cho Dương Vệ Quốc tức giận.

“Cút về phòng của cô đi, đêm nay đừng để tôi nhìn thấy cô lần nữa!” Dương Vệ Quốc dùng ánh mắt tức giận nhìn Tô Lâm.

Hai mắt Tô Lâm đỏ lên liền chạy lên phòng ngủ lầu hai.

Nhìn Dương Tuyết Oánh rời khỏi Dương gia, Thạch Tĩnh Nghiệp siết chặt nắm đấm, nhắc chân liền chạy đuổi theo, hôm nay là anh ta sai, hoàn toàn sai rồi... anh ta muốn xin lỗi.

Không biết như thế nào, anh ta có một loại dự cảm, một loại dự cảm rất không tốt, loại cảm giác này nói không ra, giải thích không rõ. Nhưng anh ta biết, chuyện tối hôm nay, đủ để anh ta hối hận suốt đời...

Anh ta đã làm tổn thương trái tim của một cô gái tốt luôn tôn trọng anh ta...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Anh dựa vào cái gì, tự cho là đúng

Rời khỏi cửa lớn Dương gia, Dương Tuyết Oánh hít thở sâu một hơi: “An Nhiên, cậu nói có phải là mình vô cùng thất bại không?”

“Tạm được.” Lục An Nhiên kéo tay Dương Tuyết Oánh qua an ủi: “Chỉ cần một ngày Tô Lâm vẫn chưa đổi thành họ Dương, cậu vẫn chưa được xem là thất bại!”

“Ông ấy từng hứa với mình... ông ấy từng nói sau này bất luận xảy ra chuyện gì, ông ấy đều sẽ tin mình, đều sẽ đứng về phía mình.” Trong mắt Dương Tuyết Oánh tràn đầy bi thương.

“Cho ba cậu chút thời gian.” Lục An Nhiên khẽ thở dài: “Chẳng qua khi xảy ra chuyện hôm nay, chú Dương đại khái đã biết bản thân thật sự sai rồi.”

“Cho ông ấy thời gian bao lâu?” Dương Tuyết Oánh cười: “Cả cuộc đời này của mẹ mình cũng đã trải qua, mình còn có thời gian bao lâu cho ông ấy?”

“.....” Lục An Nhiên cũng không biết mình có thể nói cái gì, liền chỉ có thể nắm lấy tay Dương Tuyết Oánh, bước chân của hai người dừng lại bên đường dưới ngọn đèn đối diện cổng Dương gia, Lục An Nhiên hỏi: “Tối nay đến nhà mình?”

“Ừm.” Dương Tuyết Oánh gật đầu, hiện tại cô cũng không còn nơi nào để đi, cũng không thể về nhà ông ngoại ở Đê Đồ... trở về như vậy, chỉ làm cho cả nhà ông ngoại càng lo lắng hơn.

Lúc này một bóng người từ trong Dương gia chạy ra, sau đó dừng lại trước mặt Dương Tuyết Oánh và Lục An Nhiên, thở hổn hển một hơi nói: “Tuyết Oánh, xin lỗi! Thật sự xin lỗi!”

“Thạch học trưởng?” Dương Tuyết Oánh nhìn Thạch Tĩnh Nghiệp: “Không ở bên cạnh Tô Lâm không sao chứ?”

“Tuyết Oánh, hôm nay là do anh đã làm sai, anh không nên đoạn tuyệt như vậy...” vẻ mặt Thạch Tĩnh Nghiệp mang đầy sự áy náy, là anh ta sai, anh ta nên xin lỗi.

“Hai người nói chuyện chút đi!” Lục An Nhiên cảm thấy bản thân đứng ở đây không là gì cả, chả có gì tốt, Dương Tuyết Oánh sẽ tự mình nói rõ với Thạch Tĩnh Nghiệp, cô ở đây ngược lại trở nên dư thừa: “Mình đi gọi điện thoại cho An Hồ.”

“Ừm.” Dương Tuyết Oánh gật đầu. Lục An Nhiên liền đi đến vị trí cách chỗ bọn họ khoảng 5 6 m, sau đó gọi đến số điện thoại của Lục An Hồ.

“Tuyết Oánh.” Thạch Tĩnh Nghiệp nhìn Dương Tuyết Oánh nói: “Anh...”

“Anh thích Tô Lâm?” Dương Tuyết Oánh nhìn Thạch Tĩnh Nghiệp hỏi.

“Ừm, anh thích cô ấy.” Thạch Tĩnh Nghiệp gật đầu: “Từ lúc khai giảng, anh đã thích cô ấy.”

“Vậy sao.” Dương Tuyết Oánh cũng coi như hiểu rõ, đã nhìn thấu, ngược lại cười sáng lạn: “Như vậy à!”

“Có lẽ, có lẽ em đã hiểu lầm hai mẹ con Lâm Lâm rồi...” Thạch Tĩnh Nghiệp nói tiếp: “Có lẽ hai mẹ con họ muốn chung sống hòa bình...”

“Chung sống hòa bình?” Dương Tuyết Oánh cười phớt ra: “Ha ha! Chuyện xảy ra hôm nay anh cũng có mặt ở hiện trường chứ! Bọn họ làm như thế nào nói cái gì anh không nhìn thấy sao? anh thật sự cảm thấy bọn họ muốn chung sống hòa bình sao?”

“Anh thấy Lâm Lâm chỉ là muốn thành họ Dương mà thôi...” mặc dù hôm nay anh thật sự là đã nhìn thấy tất cả, nhưng anh cũng nhìn thấy nước mắt của Tô Lâm mà, anh cảm thấy có lẽ Tô Lâm chỉ muốn mình cũng mang họ Dương, muốn được công nhận mà thôi.”

“Ha ha!” Dương Tuyết Oánh cũng không phải ngày đầu quen biết Tô Lâm: “Chỉ họ Dương thôi làm sao đủ với dã tâm của cô ta cơ chứ!”

“Tuyết Oánh, đừng nói như vậy... cô ấy là em gái em...” vẻ mặt Thạch Tĩnh Nghiệp không tốt cho lắm nói thẳng với Dương Tuyết Oánh: “Cô ấy cũng không muốn như vậy...” khuôn mặt Thạch Tĩnh Nghiệp mang theo đau lòng: “Lâm Lâm chỉ không muốn là một đứa con gái riêng mà thôi, hy vọng em thân là một người chị có thể đối xử với cô ấy tốt một chút. Dù gì thì hai người cũng là người một nhà! Và lại lúc này ba của em cũng đã hướng em xin lỗi

rồi không phải sao? anh cảm thấy em nên tha thứ cho ông ấy, em với ông ấy là cha con, giữa cha con với nhau làm gì có chuyện thù oán chứ? Anh vẫn nghĩ Tô Lâm là em gái em, nhưng hai em lại khác họ với nhau, như vậy cũng rất kỳ cục? Anh nghĩ có lẽ em nên khuyên ba em giúp Tô Lâm đổi thành họ Dương đi! Anh biết là em vì nguyên nhân mẹ em mất đi, không thể chấp nhận Lâm Lâm và mẹ cô ấy cũng rất bình thường, nhưng sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình trong cuộc sống, anh vẫn hy vọng em...”

“Thạch Tĩnh Nghiệp.” Dương Tuyết Oánh cảm thấy có chút buồn cười, đành gầy lời nói của Thạch Tĩnh Nghiệp hỏi tới: “Anh là lấy thân phận gì để nói những lời này?”

“Anh...” nhất thời Thạch Tĩnh Nghiệp cũng có chút nghẹn lời, đứng thê, anh thì có tư cách gì nói những lời này? Nhưng anh nhìn thấy Tô Lâm khóc thành bộ dạng như vậy lại còn bị người nhà chỉ chi trò trò thật sự rất đau lòng! Và lại anh cũng không hy vọng Dương Tuyết Oánh sẽ không vui, người một nhà hòa hòa thuận thuận không tốt sao? anh cũng có ý tốt mà thôi: “Anh chỉ hy vọng giúp em...”

“Thạch Tĩnh Nghiệp, mỗi câu mỗi chữ anh đều hy vọng tôi làm thế nào, anh muốn tôi làm thế nào, anh nghĩ là tôi nên làm như thế nào. Tại sao anh không hỏi tôi hy vọng những gì?” Dương Tuyết Oánh cười lên, không cần Thạch Tĩnh Nghiệp trả lời, Dương Tuyết Oánh tự mình nói tiếp: “Tôi hy vọng ba tôi không phản bội mẹ tôi, tôi hy vọng những người bạn tốt của mẹ tôi không có kế hoạch bỏ lên giường của ba tôi, tôi hy vọng mẹ tôi không phải bởi vì bị hai người mà bỏ tín nhiệm nhất phản bội mà đau lòng thành bệnh đến chết, tôi hy vọng trên thế giới không có sự tồn tại của người tên là Tô Lâm, tôi hy vọng Tô Thiên Liên trước khi gặp được mẹ tôi liền chết đi, tôi hy vọng tôi có thể ở lúc mẹ tôi đau khổ nhất biết được bà ấy sống một môi thế nào, tôi hy vọng bản thân có thể chia sẻ giúp bà ấy, tôi hy vọng tôi có thể bù đắp, nhưng tôi không còn cơ hội này nữa... Tô Lâm và mẹ cô ta vẫn còn sống, bọn họ vẫn còn sống rất tốt, bọn họ vẫn còn có thể cùng nhau thương lượng làm thế nào để nhanh chóng đổi họ cho Tô Lâm, làm sao để đá tôi ra khỏi Dương gia, làm sao để bá chiếm tài sản của Dương gia. Nhưng còn mẹ tôi thì sao? Mẹ tôi bà chết rồi... anh có biết cảm giác khi nhìn mẹ ở trước mặt từ từ chết đi là như thế nào không?” về mặt Dương Tuyết Oánh vô cùng yên lặng, chỉ là nước mắt ở trong hốc vẫn luôn lưu chuyên: “Bà ấy nói muốn tôi hát cho bà ấy nghe, tôi liền như vậy nắm lấy tay bà, vừa hát vừa nhìn bà cứ như vậy mà chết đi, lắng nghe âm thanh xuyên thấu của máy dò nhịp tim, nhìn bác sĩ đắp miếng vải trắng lên mặt bà, tùy ý bọn họ cũng nhắc mà tách tay tôi và mẹ tôi ra... biết không? Cho đến hiện tại, mỗi đêm tôi yên lặng, tôi vẫn còn có thể nghe thấy âm thanh đó.” Dương Tuyết Oánh nhẹ nhàng nắm tay lại trước mặt: “Tôi không thể nào nắm lấy tay bà ấy nữa... anh có biết đó là loại cảm giác như thế nào không? Nhìn người thân nhất cứ như thể chết trước mặt, tôi lại không thể làm được gì anh có hiểu rõ cảm giác bất lực đó không? Mà tôi lại phải cùng sống chung dưới một mái nhà cùng một họ với kẻ thù, anh biết tôi đau khổ thế nào không? Hai mẹ con Tô Lâm vẫn còn sống rất tốt, nhưng tôi thì lại không còn mẹ nữa! Tôi không có mẹ nữa... cái gì gọi là sinh lão bệnh tử thường tình? Lúc mẹ tôi qua đời mới chỉ 3 mấy tuổi! Anh nói với tôi là một người mới chỉ 3 mấy tuổi đã chết vì bị người thân phản bội gọi là chuyện thường tình? Ha!” dường như Dương Tuyết Oánh nghe thấy chuyện gây cười nhất, cô cười lên, mặc dù là đang cười, nhưng trong mắt cô lại chứa đầy vẻ không cam: “Mà ba tôi thì sao? những lúc tôi cần ông ấy nhất, ông ấy lại kiên quyết đứng về phía đối lập với tôi, anh bảo tôi tha thứ cho ông ấy, nói cho anh biết, tôi trước giờ chưa hề trách ông ấy, gia giáo mà tôi nhận được không cho phép tôi hận ông ấy, không cho phép tôi trách ông ấy... tôi chỉ là thất vọng, một lần lại một lần tin tưởng ông ấy, đổi lại chính là một lần lại một lần thất vọng, tôi mệt rồi... rất mệt rất mệt!”

“Anh...” Thạch Tĩnh Nghiệp nhìn Dương Tuyết Oánh nhưng một câu cũng không nói ra được, lẩm bầm một hồi, Thạch Tĩnh Nghiệp mới áp ứng nói: “Anh... anh cũng là có ý tốt...”

“Anh có biết tôi hận hai mẹ con Tô Lâm bao nhiêu không?” Dương Tuyết Oánh chất vấn Thạch Tĩnh Nghiệp: “Anh có biết ý tốt của anh đối với tôi mà nói có bao nhiêu tàn nhẫn không?”

“Anh... anh không biết...” Thạch Tĩnh Nghiệp cúi đầu xuống, trong mắt mang theo tự trách.

“Đừng, anh không biết!” Dương Tuyết Oánh cười: “Từ đầu đến cuối anh đều không biết gì cả! Nhưng hôm nay vừa bắt đầu anh liền làm như cái gì cũng biết, toàn là dựa vào những gì anh nghĩ mà cho rằng tôi sai ở chỗ nào, xong chuyện chạy đến xin lỗi, sau khi xin lỗi lại nói một đồng câu làm tổn thương người khác! Rõ ràng cái gì anh cũng không biết! Dựa vào cái gì?”

“Anh...” Thạch Tĩnh Nghiệp nghẹn lời, đây là lần đầu anh nhìn thấy một Dương Tuyết Oánh như vậy, cũng là lần đầu tiên nghe người khác chất vấn mình như vậy.

“Anh dựa vào cái gì?” Dương Tuyết Oánh chất vấn Thạch Tĩnh Nghiệp: “Câu nào cũng nói là anh nghĩ, anh cho là, anh cảm thấy, anh hy vọng... anh rõ ràng cái gì cũng không biết! Dựa vào cái gì mà ở đây lớn tiếng không biết xấu hổ nói những lời này với tôi?” nước mắt mà Dương Tuyết Oánh vẫn luôn nhẫn nhịn cuối cùng cũng rơi xuống: “Anh tại sao lại có thể tự cho mình là đúng như vậy? Tại sao anh lại có thể ích kỷ như vậy? Tại sao có thể?”

Thạch Tĩnh Nghiệp ngậm ngẩn... anh ích kỷ? Anh hoàn toàn là có ý tốt mà! Anh sống trong một gia đình hạnh phúc, trong nhà mặc dù không dư giả cho lắm, nhưng cha mẹ lại yêu thương lẫn nhau, quan hệ của anh và đứa em trai cũng đặc biệt tốt. Cho nên lúc mà anh nhìn thấy Tô Lâm đáng thương như vậy, anh rất đau lòng, anh cảm thấy một gia đình, không nên đối xử với nhau bằng hình thức này, anh cho là là người một nhà nên hòa thuận chung sống, anh hy vọng một nhà Dương Tuyết Oánh cũng hạnh phúc giống như gia đình anh, như vậy sai sao? anh là có ý tốt mà...

Nhìn thấy biểu tình choáng váng cùng ánh mắt hoang mang của Thạch Tĩnh Nghiệp, Dương Tuyết Oánh lắc lắc đầu lùi lại hai bước: “Anh vẫn không hiểu...”

Lúc này Lục An Nhiên và Lục An Hồ cũng đi đến, Lục An Nhiên mở miệng nói: “Tuyết Oánh, xe dừng ở phía trước, phải đi lên phía trước.”

“Ừm.” Dương Tuyết Oánh nghe vậy liền đáp một tiếng sau đó bước nhanh theo hướng Lục An Nhiên đã chỉ.

Lục An Nhiên và Lục An Hồ vừa định bước đi, liền bị Thạch Tĩnh Nghiệp gọi lại.

“Lục An Nhiên, anh... anh có chuyện muốn hỏi em.” Thạch Tĩnh Nghiệp nhìn Lục An Nhiên nói.

“An Hổ, anh đi trước đi. Tuyết Oánh không biết chiếc xe nào của nhà chúng ta.” Lục An Nhiên nói với Lục An Hổ.

Lục An Hổ cảnh giác nhìn Thạch Tĩnh Nghiệp, xác nhận anh ta không có gì nguy hiểm sau đó mới gạt đầu, hướng phía Dương Tuyết Oánh bước đi rồi khỏi ánh sáng ngọn đèn đường.

“Thạch học trưởng, anh muốn hỏi em cái gì?” Lục An Nhiên mở miệng hỏi.

“Tuyết Oánh em ấy... có phải là không có biện pháp nào chung sống hòa bình với Lâm Lâm?” Thạch Tĩnh Nghiệp do dự hỏi.

“Đúng.” Lục An Nhiên trả lời khẳng định: “Kiếp này cũng đều không được.”

“Không còn cách nào sao?” Thạch Tĩnh Nghiệp truy hỏi: “Người một nhà hòa hòa thuận thuận không tốt sao? em là bạn tốt nhất của Tuyết Oánh, em nên...”

“Em nên làm thế nào không cần anh đến dạy!” Lục An Nhiên mạnh mẽ ngắt lời Thạch Tĩnh Nghiệp, sau đó xoay người, trước khi rời khỏi quay lưng cười nhạo hỏi Thạch Tĩnh Nghiệp một câu: “Thạch học trưởng, đã có ai nói với anh rằng anh rất tự cho mình là đúng?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Đầu bị kẹp trứng, cô ấy mang thai

Cả một đêm, Dương Tuyết Oánh đều tâm sự với Lục An Nhiên, bọn họ nói chuyện trên trời dưới đất, nói rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng đôi bên lại chẳng nói một câu nào liên quan đến chuyện bữa tiệc đêm nay. Cho đến lúc trời sắp sáng, Lục An Nhiên mới hỏi một câu: “Hiện tại cậu còn thích Thạch Tĩnh Nghiệp không?”

“Không thích nữa.” Dương Tuyết Oánh trả lời nhanh gọn: “Hoàn toàn không còn hứng thú nữa. Cậu nói, tại sao trước đây mình không phát hiện anh ta lại là con người thích tự cho mình là đúng chứ? Và lại cũng không phải đẹp trai lắm.. thật nghĩ ngờ ánh mắt của mình...”

“Lúc còn trẻ ai không bị mù mắt yêu sai người chứ!” Lục An Nhiên cười lắc đầu, giống như kiếp trước cô đã trải qua, Dương Tuyết Oánh này chẳng qua chỉ là phù thủy nhỏ đựng phải phù thủy lớn mà thôi.

“Hả? Cậu yêu sai người nào thế?” Dương Tuyết Oánh nhất thời nhiều chuyện hẳn lên.

“Không có ai cả!” Lục An Nhiên cười hàm hồ nói: “Mình chỉ là tùy tiện an ủi cậu thôi! Trước đây Kỷ Linh có nói qua tâm thái của mình không giống thiếu nữ, đưa cho mình mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình, nữ chính trong đó đều yêu nhầm những tên khốn nạn, sau đó mới gặp được chân mệnh thiên tử.”

“Rất tiếc! Tiểu thuyết làm sao mà tin được chứ?” Dương Tuyết Oánh mím mím môi: “Trong tiểu thuyết còn nói sau khi chết đi còn có thể xuyên không trùng sinh đó! Một chút cũng không đáng tin!”

Lục An Nhiên ngẩn người, cười khô khốc mấy tiếng nói: “Đúng đó, không đáng tin.” Sau đó cô nằm ngửa trên gối: “Mình buồn ngủ rồi, muốn ngủ...”

“Đừng mà!” Dương Tuyết Oánh kéo kéo áo ngủ của Lục An Nhiên: “Mình không buồn ngủ, hai chúng ta nói chuyện tiếp đi!”

“Cậu nói đi, mình nghe.” Lục An Nhiên nhắm chặt mắt nói.

Mượn ánh sáng của ngọn đèn đầu giường, Dương Tuyết Oánh tỉ mỉ đánh giá bộ dạng của Lục An Nhiên: “An Nhiên, cậu nói sao trên đời này lại có nhiều chuyện không công bằng đến vậy chứ! Cậu lớn lên xinh đẹp như vậy, lại biết cách ăn mặc, thậm chí ngay đến việc học cũng rất tốt... thật sự quá bất công mà!” Dương Tuyết Oánh không vui bĩu môi, sao cô lại không được như người ta chứ? Không xinh đẹp bằng cô ấy, cách phối đồ cũng là do Lục An Nhiên dạy, học hành lại càng không cần phải nói...

“Lúc thượng đế vì cậu đóng đi một cánh cửa, chắc chắn sẽ vì cậu mà mở một cánh cửa sổ khác.” Lục An Nhiên biết Dương Tuyết Oánh vốn dĩ không phải người thích học hành gì, không giống cô, cô là bởi vì kiếp trước bị Sở Dao mê hoặc, trở thành một con người không thích hợp với việc học cũng không nghề nghiệp. Nhưng kiếp này cô rất dụng tâm học hành, vì thế thành tích của cô đặc biệt tốt. mà Dương Tuyết Oánh thì sao? Cô ấy thật sự không thích hợp với việc học, Lục An Nhiên tận mắt chứng kiến, cô ấy vừa nhìn vào sách không tới 1 phút liền ngủ như chết... thật sự quá lợi hại! Không phục cũng không được!

“Xì!” Dương Tuyết Oánh bĩu môi nói: “Thượng đế đóng cửa của mình, lại còn dùng xi măng trát luôn cửa sổ của mình mới đúng!”

“Hơn nữa! Lúc ông ấy đóng cửa, còn kẹp trứng đầu của cậu nữa!” Lục An Nhiên cười trộm sau đó quay người đối lưng với Dương Tuyết Oánh: “Mình phải ngủ đây, cậu tắt đèn, công tác ở trên tường bên phía tay trái của cậu.”

“Cậu!” Dương Tuyết Oánh nghe xong lời của Lục An Nhiên, muốn trả lời lại cái gì đó, lại không tìm được từ ngữ thích hợp, chỉ có thể tức giận mà vuron

tay tất đèn, sau đó lấy chân trùm qua đầu, Lục An Nhiên này... thật sự khiến cô tức chết mà! Tại sao mỗi lần đầu mồm cô đều không thể nói lại cơ chứ!

“... ..” hai mắt Lục An Nhiên nhắm nghiền, khóe miệng hơi hơi dương lên, Dương Tuyết Oánh này, thật thú vị. Nhưng xuyên không hay trùng sinh gì đó trong tiểu thuyết ngôn tình... hơ hơ... Cô ấy cảm thấy không tồn tại thì chính là không tồn tại đi...

Ngày hôm sau buổi sáng thứ Bảy Tần Thư Mặc lại đến dạy thêm cho Lục An Nhiên, anh ta nhìn thấy Dương Tuyết Oánh ở trong nhà của cô cũng rất ngạc nhiên: “Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi hôm qua mình ở đây ngủ mà!” Dương Tuyết Oánh nhún nhún vai: “Còn cậu, mình nói Lớp trưởng cùng bàn à, sáng sớm thứ Bảy cậu đến đây là để làm gì chứ? Chúng ta không phải là đã hẹn buổi chiều 5 giờ mới tập trung sao? Cậu đến giờ này có chút sớm đó!”

“Cậu ấy đến là để dạy thêm cho mình đó.” Lục An Nhiên trả lời vấn đề của Dương Tuyết Oánh sau đó nói với Tần Thư Mặc: “Cậu lên lầu đợi mình chút đi, mình lập tức lên ngay.”

“Ừ.” Tần Thư Mặc gật đầu liền đi lên cầu thang.

“Hà?” Dương Tuyết Oánh ngoảnh đầu lại nói: “Sao cậu lại kiếm Tần Thư Mặc dạy thêm chứ? Là do cùng trường cùng lớp giá rẻ hơn sao?” Dương Tuyết Oánh nghĩ không thông, Lục An Nhiên đáng lý không phải là người thiếu tiền, dựa vào tài thể của Lục thị, bọn họ kiếm giáo sư tiến sĩ gì đó, không phải dễ như trở bàn tay sao?

“Giáo viên dạy thêm cho mình là chị gái của Tần Thư Mặc, nhưng chị gái cậu ấy bận việc, cho nên đoạn thời gian này vẫn do cậu ấy dạy thay.” Lục An Nhiên giải thích.

“Thì ra là như vậy!” Dương Tuyết Oánh như đang suy nghĩ gật đầu.

“Chuyện Tần Thư Mặc dạy thêm cho mình, cậu không được nói cho ai biết nhé?” Lục An Nhiên không muốn có lời bàn tán nào truyền ra đâu.

“Yô yô yô! đây là Lục đại tiểu thư đến cầu xin mình sao?” Dương Tuyết Oánh hai tay chống eo về mặt đắc ý, đây là phong thủy luân chuyển sao?

“... ..” Lục An Nhiên nhường nhường mi: “Nếu như mình đoán không sai, hôm nay đồ cậu muốn mặc vẫn còn đang ở Dương gia đúng không! Sao nào? Cậu quyết định tự mình về nhà lấy rồi?”

“Mình không muốn!” cô mới không muốn hiện tại về nhà! Thật sự quá mất mặt biết không! Dương Tuyết Oánh lập tức chịu thua: “An Nhiên, chuyện này cậu nhất định phải giúp mình đó! Mình... mình đảm bảo sẽ không đem chuyện Tần Thư Mặc dạy thêm cho cậu nói ra ngoài đâu!”

“Yô Yô Yô, đây là Dương đại tiểu thư muốn cầu xin mình sao?” Lục An Nhiên học bộ dạng của Dương Tuyết Oánh nói.

Dương Tuyết Oánh thật sự tức đến chân răng ngứa ngứa, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nói: “Cầu xin cậu, Lục đại tiểu thư!”

“Được thôi! Nhìn trên sự ngoan ngoãn của cậu!” Lục An Nhiên vờ tay nắn nắn mặt của Dương Tuyết Oánh nói: “Mình lên lầu học thêm đây, buổi trưa liền để An Hồ về lấy giúp cậu, cậu vào phòng mình xem truyện tranh hoặc chơi game gì đó đều được.”

“Ồ...” Dương Tuyết Oánh gật đầu, mắt tiễn Lục An Nhiên đi lên lầu, vung vẩy tay, Dương Tuyết Oánh ngồi lên sofa cầm lấy một trái táo được để trên bàn trà cắn một miếng, cảm giác giòn tan, thịt quả rất nhiều nước, ăn ngon thật!

Mà lúc Lục An Nhiên lên đến thư phòng trên lầu hai, Tần Thư Mặc cũng thông báo đại khái với cô nội dung và phạm vi học thêm buổi sáng ngày hôm nay: “Sau giảng sinh liền thi học kỳ, dựa vào những gì mình biết, cuộc thi học kỳ này rất quan trọng.” Từ miệng của mẹ làm giáo viên ở Nhất trung thành phố S anh cũng nghe được một số chuyện: “Bắt đầu học kỳ sau liền tiến hành cuộc thi cho học sinh ưu tú toàn quốc, danh sách sẽ từ trong cuộc thi này mà sàng lọc ra, cho nên từ hôm nay trở đi chúng ta liền tập trung vào việc ôn tập và sửa bài chuẩn bị cho cuộc thi sắp tới, môn Hóa và Vật lý của cậu là điểm yếu, mình sẽ giúp cậu nâng cao một chút.

“Được.” Lục An Nhiên gật đầu, sau đó ngồi lên vị trí của cô, tiếp đó buổi học thêm liền bắt đầu, trước tiên Tần Thư Mặc ra mười đề để Lục An Nhiên làm, sau khi giải xong Tần Thư Mặc liền bắt đầu chấm bài và giải thích điểm sai, sau đó tiếp tục như vậy, mỗi lần mười bài, mỗi môn đều có, những chỗ Lục An Nhiên không thông hiểu đều được Tần Thư Mặc nắn nắn, cũng từ sự hướng dẫn của Tần Thư Mặc mà nhớ kỹ. Sau khi thời gian học thêm kết thúc, Lục An Nhiên vừa thu dọn sách vở vừa nói: “Tần Thư Mặc, bài đánh giá của cô Tần... có phải có chút lâu rồi không?”

“Cái này...” Tay Tần Thư Mặc nhất thời ngưng lại sau đó lại tiếp tục thu dọn đồ đạc: “Mình cũng không rõ ràng lắm, tối nay trở về mình sẽ hỏi chị ấy...”

“Hỏi chị ấy?” Lục An Nhiên mạnh bạo vươn tay ra bắt lấy cánh tay đang thu dọn đồ đạc của Tần Thư Mặc: “Lừa mình lâu như vậy, vui không?”

Bị Lục An Nhiên bắt hai tay lại như vậy, Tần Thư Mặc kinh ngạc, có chút động lòng, có chút vui vẻ. Nhưng khi nghe những gì cô nói, Tần Thư Mặc không vui được nữa.

“Cậu có nói hay không!” Lục An Nhiên trước sau vẫn không hiểu Tần Thư Mặc rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, cô có chút lo lắng, có chút vội vàng.

“Mình...” Tần Thư Mặc cắn răng quyết định nói cho Lục An Nhiên nghe liền mở miệng: “Chị mình vốn dĩ không phải vì bài đánh giá gì đó mới không thể đến đây.”

“Cái này mình biết!” Cô vẫn luôn biết rõ tuyệt đối không phải vì bài đánh giá gì đó, nhưng cô không nghĩ ra là vì lí do gì.

“Thật ra... thật ra chị ấy mang thai...” Tần Thư Mặc thành thật trả lời.

“Mang thai sao?!” Lục An Nhiên kinh ngạc: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Sau khi kết thúc cuộc thi chuyển cấp, mình cùng chị ấy đến Hy Lạp tham gia đám cưới của một người bạn sau đó đi kiểm tra mới biết được...” Tần Thư Mặc cau mày, cái tên đàn ông khốn kiếp không chịu trách nhiệm đó! Cứ nhiên lại dám đối xử với chị gái anh như vậy... cứ nhiên dám làm tổn thương người nhà mà anh trân trọng! Anh nhất định sẽ không bỏ qua cho tên khốn kiếp đó...

“Thi chuyển cấp...” Lục An Nhiên tính ngày, lúc đó... nhớ là Lục An Duy có hôm qua đêm đến sáng mới về nhà... nếu nói như vậy, Tần Thư Mặc là mang thai con của Lục An Duy?! đối với sự phát hiện này, Lục An Nhiên kinh ngạc hơn so với những gì cô tưởng tượng, nhưng cô cũng có chút không hiểu được, rõ ràng đều yêu đôi phương, rõ ràng đến cả con cũng đã có, hai người này lại đang nghĩ gì thế? Như vậy còn không ở bên nhau?

“Mình... mình đi trước đây.” Áp chế lửa giận trong lòng, Tần Thư Mặc đeo cái cặp của anh lên.

“Ừm.” Lục An Nhiên gật đầu: “Buổi chiều gặp.”

“Ừm.” Tần Thư Mặc đáp một tiếng liền ra khỏi cửa, xuống lầu rời khỏi Lục gia.

Mà Lục An Nhiên phát ngốc ở thư phòng đủ 20 phút, cho đến khi có chút khát cô mới như có suy nghĩ vừa tìm tòi vừa đi về phòng của cô lại nghe thấy tiếng cười của Dương Tuyết Oánh lúc đi ngang qua cầu thang. Lục An Nhiên không nhìn được mắt tròn trắng, cổ họng của Dương Tuyết Oánh này quả thật quá lớn đi, khiến cho suy nghĩ của cô cũng loạn cả lên. Vì thế Lục An Nhiên liền đi đến nơi phát ra âm thanh, nhưng lúc chân chính nhìn thấy Dương Tuyết Oánh, Lục An Nhiên ngây ngẩn cả người, trong mắt cũng hiện lên một mảnh dịch ý.

“An Nhiên! Ha ha... thật sự là buồn cười quá đi! Cậu học thêm xong rồi à! Tần Thư Mặc đâu?”

“Cậu ta về rồi.” Lục An Nhiên đáp một câu: “Tuyết Oánh, về phòng với mình, có chút chuyện muốn nói với cậu!”

“Ồ...” Dương Tuyết Oánh gật đầu vẫy tay với người đứng bên cạnh: “Vây anh Hạo Thịnh, lần sau lại nói tiếp nhé!”

“Ừ!” Lâm Hạo Thịnh cười, dùng ngón trỏ đầy gọng kính trên sống mũi.

Nhìn theo bóng lưng của Dương Tuyết Oánh và Lục An Nhiên, khóe miệng Lâm Hạo Thịnh cong lên hiện ra một tia tính kế.

Dương Tuyết Oánh... đúng không... xem ra giá trị lợi dụng còn tốt hơn nhiều so với Linh Linh...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Hóa trang giáng sinh, lễ vật giáng sinh

Lục An Nhiên đứng ở trước gương xoay một vòng, thật ra mà nói, cô vẫn là không thể tiếp nhận màu sắc phối hợp này, bất quá cũng chỉ có thể an ủi bản thân, lâu lâu điên rồ một chút cũng không sao...

Giáng sinh lần này mọi người cùng ở bên nhau, Kỷ Linh nghĩ ra một chủ ý đáng ghét, mỗi người đều rút thăm, rút thăm được cái gì thì sẽ phối đồ theo chủ đề đó, sau đó lại phối hợp với chủ đề giáng sinh mà tập hợp với mọi người, kết quả rút thăm Lục An Hổ là “ông già noel”, Dương Tuyết Oánh và Long Ngọc Tinh rút được chính là “Tuần lộc”, Kỷ Linh rút trúng là “lễ vật”, Tần Thư Mặc rút trúng là “chuông giáng sinh”, mà người xui xẻo nhất thuộc về Lục An Nhiên cô, cô thích sự đơn giản nhưng lại rút phải “cây thông noel”...

“An Nhiên, cậu giúp mình kéo dây kéo lên với!” Dương Tuyết Oánh chạy qua chia lưng ra trước mặt Lục An Nhiên.

“Bộ đồ này của cậu thật đặc biệt nha!” Lục An Nhiên vươn tay kéo dây kéo đằng sau lên giúp Dương Tuyết Oánh, bộ đồ này là do cô ấy tự phối hợp, phía trên là bộ đồ bó ngắn cổ tròn, vạt áo phía trước có hình con Tuần lộc, phía sau có dây kéo, vạt áo phía sau tưa ra, phía dưới là một cái váy dài trên đầu gối 2 phần, dưới lớp váy là một chiếc quần ẩm màu nâu nhạt dần xuống dưới cổ chân, dưới chân mang đôi ủng màu da hươu, hình thức đơn giản nhưng lại không kém phần ôn trọng: “Cách phối hợp rất không tồi, phía trên hoang dã, phía dưới ôn trọng, đây là muốn đi đập gió sao?”

“Mới không phải đâu!” Dương Tuyết Oánh lại cầm một cái áo len ngắn bằng lụa mặc vào: “Như vậy không phải được rồi sao?”

“Ừm...” Lục An Nhiên đánh giá trên dưới: “Cũng không tệ, nhớ là đừng gài nút, nếu không thì xấu chết được!”

“Biết rồi! nói nhiều quá...” Dương Tuyết Oánh lại nhìn Lục An Nhiên: “Cậu chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Sắp xong rồi.” Lục An Nhiên xoay người đối diện với gương, chỉnh lại cổ áo một chút. Hôm nay cô đem mái tóc dài thắt bím lại, rũ bên vai trái, dây cột tóc cũng được đính thêm hai cái chuông giáng sinh bằng bạc, trên người mặc bộ váy liền làm bằng vải bông màu xanh, màu sắc nhạt dần xuống dưới, phía dưới mặc một chiếc quần dài màu nâu đậm, dưới chân là một đôi giày da màu đen, đôi giày cao khoảng 7 phân, không cao không thấp, mang rất thoải mái. Sau khi cô khoác chiếc áo khoác màu xanh dài qua hông lên, đem sợi tóc thắt bím đặt ra bên ngoài, sau đó lại từ trong chiếc hộp trên bàn trang điểm lấy ra một cái túi nhỏ, bên trong là trang sức cô đã chuẩn bị cho ngày hôm nay. Lấy từng thứ ra, có hình kẹo giáng sinh, có loại hình cái hộp quà nhỏ, có loại hình ngôi sao... mỗi thứ đều rất dễ thương, lấp lánh dưới ánh đèn~Lục An Nhiên lấy những thứ này không có quy luật gắn lên trên sợi tóc thắt bím.

“Wa! Một lát liền trở nên đáng yêu như vậy!” Dương Tuyết Oánh cười nói, vốn dĩ còn có chút cứng nhắc trong sự phối đồ, thêm những thứ trang sức nhỏ nhắn này lên lập tức liền trở nên mờ ảo đáng yêu hẳn lên.

“Như vậy liền xong rồi, chúng ta có thể xuất phát rồi.” Lục An Nhiên cầm chiếc túi xách tay lên cười.

“Nói chứ, chúng ta có thể mời thêm anh Hạo Thịnh không!” Dương Tuyết Oánh quán lấy tay của Lục An Nhiên nói: “Con người anh ấy thật thú vị! Hôm nay nói chuyện với anh ấy vài câu, thật rất buồn cười!”

“Dương Tuyết Oánh.” Thái độ của Lục An Nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, cô nhìn thẳng vào đôi mắt của cô ấy: “Cậu cách Lâm Hạo Thịnh xa một chút! Anh ta không phải người tốt gì đâu!”

“Hả?” Dương Tuyết Oánh ngẩn ngơ: “Giống Tô Lâm ư?”

“So với Tô Lâm còn xảo quyệt hơn ngàn lần!” Lục An Nhiên nghiêm túc nói: “Cậu nhớ kỹ, không nên tin tưởng bất kỳ câu nói nào của anh ta!”

“Ồ...” Dương Tuyết Oánh cũng gật đầu: “Minh biết rồi...”

“Nhất định phải nhớ lấy!” Lục An Nhiên nhấn mạnh.

“Ừm!” Dương Tuyết Oánh gật đầu.

“... ..” Lục An Nhiên có chút lo lắng phập phồng, cô vẫn luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó, con người Lâm Hạo Thịnh này thật sự quá nguy hiểm, cô cũng đang suy nghĩ, có phải là nên dùng cách gì đó để đẩy anh ta đi khỏi thành phố S... loại người độc ác như rắn độc này, vẫn nên cút xa một chút thì tốt hơn...

“Đi thôi!” nhìn thấy vẻ mặt này của Lục An Nhiên, Dương Tuyết Oánh cũng đã ý thức được tính chất nghiêm trọng của sự việc, xem ra Lâm Hạo Thịnh này thật sự là một nhân vật nguy hiểm!

“Ừm.” Lục An Nhiên cùng Dương Tuyết Oánh kéo tay nhau đi xuống dưới lầu 1, Lục An Hổ đã ở đây đợi bọn họ từ sớm, hôm nay anh mặc một bộ đồ màu đỏ, quần một chiếc khăn màu trắng ở cổ, còn đội một cái nón của ông già Noel, nhìn thấy bộ dạng này của anh, Lục An Nhiên không khỏi lắc đầu, ai... cách phối đồ này thật...

Ba người lên xe do chú Trương cầm lái đưa bọn họ đến tập hợp tại phố đi bộ trong trung tâm thành phố, trên đường đi Lục An Hổ không đầu không đuôi mà nói với Lục An Nhiên một câu: “Có một món quà giáng sinh cho em, em nhất định sẽ vô cùng vô cùng kinh hỉ!”

“Quà giáng sinh gì thế?” Lục An Nhiên ngạc nhiên: “Lấy ra em xem với!”

“Đến lúc đó tự nhiên em sẽ thấy!” Lục An Hổ cười thần bí.

Lục An Nhiên thấy đầu như bị úng nước cảm giác có chút kỳ lạ, nhưng sau đó bất luận cô có hỏi thế nào, Lục An Hổ đều không mở miệng nói thêm gì nữa, ngược lại còn nhắm mắt giả vờ ngủ, cho đến khi ba người bọn họ xuống xe, Lục An Hổ đều không tiết lộ một chút manh mối nào, khiến Lục An Nhiên có chút thất bại, nhưng đợi đến khi cô nhìn thấy cách phối đồ của Long Ngọc Tĩnh và Tần Thư Mặc, mới thật sự cảm thấy có loại cảm giác vô lực phun trào...

Tần Thư Mặc mặc trên người hoàn toàn là bộ đồ sáng hôm nay đã đến dạy thêm cho cô, chỉ là ở trên eo có cột thêm một cái chuông giáng sinh, mà Long Ngọc Tĩnh cũng mặc một chiếc áo bình thường màu be, áo khoác dài, quần jeans, muốn nói là hóa trang thành con Tuần lộc, thì cũng được xem là có chút phù hợp dù gì thì trên đầu anh ta cũng đeo một cái gạc hươu, trên mũi còn đeo cái mũi màu đỏ của chú hề, đại khái là muốn học ông già Noel tên Rudolph mũi đỏ lạc đường chăng!

“Tần Thư Mặc, cậu như vậy cũng quá sơ sài đi...” Lục An Nhiên đánh giá Tần Thư Mặc: “Bữa tối hôm nay cậu mời!”

“Kỳ Linh còn chưa đến đâu! Đợi cậu ấy đến đi rồi hẵng nói!” Tần Thư Mặc hai tay chia ra nhún vai, anh thật sự không biết là đóng vai cái chuông giáng sinh thì nên phối đồ như thế nào, lại cộng thêm việc anh luôn khổ não chuẩn bị cho kế hoạch tỏ tình, cũng không có nhiều thời gian để nghĩ thêm những thứ khác nữa!

“Minh... mình đến rồi...” cách đó không xa một vật thể hình dáng quý dị chạy tới, người ở hai bên đường kinh dị mà nhường đường nhất nhất suy nghĩ đây là cái vật gì thế...

Đám người Lục An Nhiên cũng rất kinh ngạc, nhìn Kỳ Linh thở dốc dừng trước mặt bọn họ, Lục An Nhiên sững sờ nói: “Kỳ Linh à! Cậu từ đâu lấy được cái hộp to thế?”

“Chuyển phát nhanh đó! Mình đến một công ty chuyển phát nhanh gần nhà mua một cái thùng giấy cỡ lớn, sau đó tự tay làm lại đó!” Kỳ Linh vẽ mặt đắc ý: “Thùng giấy này, mình cắt hai cái lỗ vừa hai chân mình để có thể di chuyển, hai bên cũng cắt lấy hai cái lỗ để thò tay ra, còn dùng giấy màu dán bên ngoài. Lại còn làm một cái nơ con bướm vòng qua vai để ngăn ngừa cái thùng rớt xuống, sao nào? Lợi hại chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Mình có thể biến hình, chơi bowling

“Cậu... vẫn là lấy cái thùng giấy này ra đi!” Lục An Nhiên cảm thấy huyết thái dương của cô đau nhức từng cơn.

“Cậu hiện tại giống như cái thùng giấy thành tinh ấy...” Dương Tuyết Oánh cũng cảm thấy ngượng chín người.

“Anh vẫn cảm thấy một giây sau em liền có thể biến thân... cái đó gọi là gì nhỉ?” Lục An Hồ suy nghĩ: “Vuông vuông có thể biến hình còn có thể chạy nữa...”

“Transtomers?” Lục An Nhiên hỏi.

“Đúng! Chính là nó đó!” Lục An Hồ vỗ tay nói.

“Phụt... cũng thật giống đó!” Tần Thư Mặc cười nói: “Kỳ Linh! Xem cậu liều mạng như vậy! Bữa cơm này mình mời khách!”

“Các cậu! Các cậu!” gương mặt tròn mồm mím của Kỳ Linh bởi vì tức giận mà hai má phồng lên: “Mình khổ cực lâu như vậy! Và lại các cậu không biết! Cái thùng giấy này còn có tác dụng thần kỳ nữa, mình biểu diễn cho các cậu xem!” dứt lời Kỳ Linh liền ngồi xổm xuống đồng thời cũng rút hai tay vào trong thùng giấy, đem chiếc nơ gắn trên vai đeo lên trên đầu: “Tùng tung~ biến thành hộp quà rồi!”

Đám người Lục An Nhiên vây quanh nhìn Kỳ Linh biến hình khuôn mặt bí bách, cũng thật sự có thể biến hình... cũng phải khen là Kỳ Linh không được cao, mới có thể biến hình được... ơ... hoàn mỹ...

“Kỳ Linh à... cách hóa trang này của cậu á... đa số nhà hàng sẽ không cho cậu vào đâu... hay là cậu đem cái thùng này lấy ra trước đi?” Lục An Nhiên nhìn cười khuyên nhủ.

“Hừ...” mặc dù không cam tâm nhưng Kỳ Linh vẫn là dưới sự giúp đỡ của đám người Lục An Nhiên đi ra từ cái thùng giấy đó, sau đó còn chảy nước mắt đem chiếc thùng giấy gấp lại bỏ vào thùng rác tái chế gần đó, cuối cùng trưng ra vẻ mặt ủy khuất nói: “Mình làm nó mấy tiếng đồng hồ đó...”

“Ồ...” Lục An Nhiên suy nghĩ nói: “Cậu yên tâm, Tần Thư Mặc sẽ mời cậu một bữa ăn no nê bù lại công sức cực khổ này của cậu mà!”

“... ..” Kỳ Linh cũng thuộc dạng người vui vẻ, nghĩ nghĩ dù gì cũng có thức ăn ngon, liền cũng đem chuyện không vui vứt ra sau đầu: “Vây thôi! Vây thôi! Vẫn mong Tần Lốp Trường đại nhân tốn kém rồi! ô hô hô hô ~”

“... ..” Tần Thư Mặc chỉ có thể lắc đầu, cùng Lục An Hồ trao đổi một ánh mắt bất lực.

Lễ giáng sinh người người kéo nhau đi ăn thật không ít, đi 3 4 cái nhà hàng toàn bộ đều bị đặt hết bàn, đến sắp hàng đứng đợi cũng hơn mấy chục số. Không còn cách nào khác Lục An Nhiên chỉ có thể dẫn cả đám đến chi nhánh nhà hàng của Lục thị, đi đến ngồi trong phòng bao không tiếp xúc với không gian bên ngoài. Ăn xong một bữa cơm, mọi người đều rất hài lòng về hương vị của món ăn, Lục thị có thể yên ổn ngồi trên vị trí đầu bảng ở thành phố S, tất nhiên cũng sẽ có đạo lý của nó!

Cơm no rượu say, Dương Tuyết Oánh hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi đâu đây!”

“Long học trường.” Lục An Nhiên nhìn Long Ngọc Tinh: “Thời điểm này đội bóng rổ đang ở đâu thế?”

“Thời gian này ư?” Long Ngọc Tinh nhấc tay lên xem đồng hồ đeo tay: “Đang ở tiệm bowling.”

“Đi!” Lục An Nhiên đứng dậy nói: “Nơi nào đông vui chúng ta đi đến đó!”

“Không muốn đâu!” Dương Tuyết Oánh ngăn cản: “Hiện tại đối với Thạch Tinh Nghiệp mình một chút hứng thú cũng không có, không cần thiết đi lãng phí thời gian đâu, còn không bằng chúng ta tự đi chơi cái gì đó đi!”

“Được thôi!” Lục An Nhiên cười: “Mình muốn đi chơi bowling! Mọi người đi không!” buồn cười! đã nói trước là lễ giáng sinh sẽ giúp Dương Tuyết Oánh trút giận rồi, nói thì phải làm! Cô dám khẳng định, hôm nay Tô Lâm kia nhất định sẽ ở tiệm bowling kia cùng với Thạch Tinh Nghiệp! lần này đi không phải là để tranh giành nam nhân, mà là muốn để cho bọn họ hiểu rõ ràng Thạch Tinh Nghiệp không xứng với Dương Tuyết Oánh, nam nhân tự cho mình là đúng kia, Tô Lâm xem như bảo bối mà ôm lấy là được! hừ!

“Em đi đâu anh đi đó!” sau khi âm thanh Lục An Nhiên vừa dứt ngay tức thì Lục An Hồ liền đứng lên, hiện tại còn chưa nhận được thông báo, tự nhiên sẽ phải một bước không rời bảo vệ Lục An Nhiên!

“Đi thôi!” Long Ngọc Tinh cũng đứng dậy, bất kể cô làm gì, chỉ cần Lục An Nhiên muốn làm, anh tuyệt đối toàn quyền tán thành một đường hộ tống!

“Minh đi thanh toán, sau đó chúng ta cùng nhau đi!” Tần Thư Mặc đứng dậy rời khỏi phòng bao đi thanh toán.

“Đi đi đi!” Kỳ Linh cũng đứng dậy vỗ tay: “Minh còn chưa chơi bowling qua đâu! An Nhiên cậu phải dạy mình đó!”

“Minh chơi không giỏi lắm, dạy không nổi cậu!” Lục An Nhiên giơ tay đầu hàng, mặc dù cô đã từng thử chơi bowling trên máy tính, chơi thật ở bên ngoài thì cô cũng chẳng đi được mấy lần.

“Không sao, anh dạy em!” Lục An Hồ lại rất biết chơi trò này.

“Anh biết? anh có thể dạy em biết sao?” Kỳ Linh nhìn Lục An Hồ, một đôi mắt sáng ngời, bạn trai cô thật giỏi nha... cái gì cũng biết...

“Cái này phải xem em ngốc đến mức nào, đa số mà nói thì sau khi dạy đều sẽ biết chơi.” Lục An Hồ giả vờ suy nghĩ sâu xa.

“Đáng ghét!” Kỳ Linh nắm tay lại đâm lên vai Lục An Hồ, lực đánh không mạnh lắm lại khiến cho Lục An Hồ chế giễu thêm vài câu.

“Em không giỏi về trò này không sao, anh chơi cũng không tệ lắm, anh dạy em.” Long Ngọc Tinh nói với Lục An Nhiên đang đứng bên cạnh: “Tay cầm tay dạy thật tốt?”

“Mới không cần!” Lục An Nhiên khinh bỉ liếc Long Ngọc Tinh, thật sự là được một tác lại muốn thêm một thước nha! Đưa anh ta đi chơi chung đã không tệ rồi! lại còn tay cầm tay mà dạy, ai cần chứ!

“Xấu hổ rồi?” khoe miệng Long Ngọc Tinh mang theo nụ cười ngưng mắt nhìn Lục An Nhiên.

“Ai quản anh!” Lục An Nhiên ngoảnh đầu đi.

....

Ngồi một mình yên lặng trên chỗ ngồi, nhìn hành động ngọt ngào của bốn người còn lại, Dương Tuyết Oánh cảm nhận được một bầu không khí độc hại đặc biệt nhắm vào những con chó độc thân...

Đơn giản là loại cảm giác “lạnh lùng rồi thức ăn vào mặt chó”...

Mọi người rời khỏi nơi dùng bữa, trực tiếp đi xe đến tiệm bowling nơi mà đội bóng rổ đang tập trung, hiện tại là lễ giáng sinh, ở đâu cũng có người bao hết, tiệm bowling cũng không ngoại lệ, đợi đến khi đám người Lục An Nhiên tới nơi thì tiệm bowling cũng đã khá đông người, mà đội bóng rổ vì đã đặt trước, cho nên vẫn có thể chiếm được vị trí rất thuận lợi, lại còn giành được 3 sân chơi bowling. Đám người Lục An Nhiên cũng trực tiếp đi đến nơi của đội bóng rổ: “Bạn học, tiệm bowling hết chỗ rồi, có thể chơi chung không?”

“Hả?” thành viên đội bóng rổ đang cầm lấy trái bowling nhìn đám người Lục An Nhiên: “Là học chung trường sao!” sau đó quay đầu nhìn về phía các thành viên khác: “Được không?”

“Không thành vấn đề!” những thành viên phía sau lưng lại rất sáng khoái, dù gì thì cũng học chung một trường, và lại Phó Hội trưởng hội học sinh và người nổi tiếng thành phố S Lục An Nhiên cũng ở đây, lại còn có Dương Tuyết Oánh kia ngày ngày đều chạy đến khu vực đội bóng rổ, đa số đều là những người quen biết, cùng nhau chơi cũng không có gì, bọn họ cũng đã chơi được một lúc cũng có chút mệt rồi.

“Tuyết Oánh...” Thạch Tinh Nghiệp nhìn Dương Tuyết Oánh, biểu tình trên mặt không biết là áy náy hay là rối rắm. Hôm qua sau khi bị Dương Tuyết Oánh và Lục An Nhiên chửi cho một trận anh ta cũng đã suy nghĩ lại, thật sự là do anh ta tự cho mình là đúng sao? anh ta rõ ràng là có thiện ý mà! Kết quả hôm nay nghe được Tô Lâm và Sở Dao cùng nhau nói về sự tích của Dương Tuyết Oánh và Lục An Nhiên, Thạch Tinh Nghiệp cảm thấy, vấn đề vẫn là xuất phát từ trên người Dương Tuyết Oánh, hiện tại cũng muốn khuyên Dương Tuyết Oánh nên dừng ngựa trước bờ vực đúng lúc nhưng lại không biết làm sao mở miệng, thật sự có chút ngượng ngùng...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Chơi bowling, mặc danh kỳ diệu

Tô Lâm cắn lấy ống hút của ly nước trái cây, liếc nhìn Dương Tuyết Oánh từ trên xuống dưới, cô ta đoán không sai, hôm nay Dương Tuyết Oánh khẳng định sẽ cùng đi đến đây, cũng không uổng công cô ta lãng phí diễn xuất đi theo đội bóng rổ tham gia loại gặp mặt nghèo nàn và vô vị như vậy.

“Cái này chơi như thế nào?” Kỳ Linh một chút cũng không hiểu, chỉ thấy người ta ở trong sách và trên tivi chơi bowling, cô còn chưa chơi qua đâu!

“Cầm lấy.” Lục An Hổ cầm lấy trái bowling đặt vào tay Kỳ Linh: “Lúc cầm trái bowling tư thế phải đúng, cánh tay kẹp chặt. Bả vai phải thẳng, giữ bóng song song với vai phải, dùng tay trái nâng một chút.”

“Như vậy?” Kỳ Linh nhìn Lục An Hổ: “Cảm giác có chút kỳ cục, quả bóng này nặng quá!”

“Nhìn nhé.” Lục An Hổ cũng cầm một quả bóng lên, sau đó sạch sẽ dứt khoát mà ném trái bóng đi, sau khi quả bóng bowling rời khỏi tay của Lục An Hổ tạo thành một đường parabol rơi trên đường đi của bóng và chạy thẳng về phía trước, chỉ nghe một tiếng “pắc”, hoàn mỹ mà đánh một ván “toàn trúng”.

“Wa! Lợi hại quá!” trước mắt Kỳ Linh sáng lên.

“Nhìn thấy động tác của anh chưa?” Lục An Hổ hỏi: “Lúc cầm bóng cánh tay phải kẹp chặt! Em thử xem.”

“Được!” bộ dạng Kỳ Linh như cảm thấy cái này cũng dễ, bày ra tư thế sau đó ném bóng ra, trái bóng đó sau khi rời khỏi tay của Kỳ Linh trực tiếp rơi xuống rãnh. Nhìn thấy cái này, Kỳ Linh không vui chu miệng ra: “Khó quá! Bóng nặng quá!”

“Từ từ học đi!” Dương Tuyết Oánh cũng cầm quả bowling lên, ở đường bóng kẻ bên ném ra một cú toàn trúng đẹp đẽ.

“Tuyết Oánh! Cậu lợi hại thật! Thâm tàng bất lộ nha!” Kỳ Linh khen ngợi.

“Hơ hơ, không có gì.” Dương Tuyết Oánh cười, trước đây lúc ở Đế Đô cô cũng thường hay đi chơi cùng với mấy người anh họ, cho nên kỹ thuật chơi bowling cũng không tệ lắm. Quay đầu lại, Dương Tuyết Oánh nhìn Lục An Nhiên đang ngồi một bên nói: “An Nhiên, không chơi sao?”

“Không chơi.” Lục An Nhiên phát tay, cái này cô không am hiểu cho lắm.

“Anh dạy em?” Long Ngọc Tinh cười mỉm hỏi: “Có cần anh cầm tay...”

“Không cần thiết!” Lục An Nhiên đánh gãy lời của Long Ngọc Tinh tức giận nói: “Mới không cần anh dạy, anh tự mình phát nguồn ở đó mà chơi đi!”

“Hơ hơ.” Long Ngọc Tinh cười.

“An Nhiên, uống nước ép.” Tần Thư Mặc đi mua thêm vài chai nước ép tới phân phát cho những người khác: “Uống nước ép.”

“Cảm ơn.” Lục An Nhiên nhận lấy nước ép uống một ngụm, vị chua chua ngọt ngọt của nước ép cam tươi, mùi vị cũng không tệ.

“Các bạn chơi cũng không tệ nha! Có muốn thi đấu chút không!” thành viên đội bóng rổ nhìn thấy Lục An Hổ và Dương Tuyết Oánh chơi cũng không tệ liền đề nghị: “Các cậu lên 5 người, bên mình 5 người, chơi một trận đấu 5 người đi!”

“Thành thật xin lỗi, bọn mình không muốn thi đấu.” Lục An Nhiên mở miệng liền từ chối: “Và lại cậu cũng thấy rồi đó bạn nữ đó mới lần đầu tiên chơi, mình cũng không biết chơi, chỉ có hai người kia biết, bên mình không gom được 5 người.” cô không phải là vì thi đấu mà đến đây, cô là đến để làm chính sự!

“Như vậy à! Vậy thôi!” đôi phương không muốn thi đấu, bọn họ cũng không nên cưỡng ép làm gì.

“Dương Tuyết Oánh à, đội trưởng của chúng tôi chơi bowling kém lắm, tôi thấy cô chơi cũng không tệ, hay là cô dạy anh ta đi?” thành viên đội bóng rổ có người đề nghị: “Bình thường không phải đội trưởng của chúng tôi đều chỉ cô chơi bóng rổ sao!”

“Đúng đó! Dạy một chút đi!” những thành viên khác cũng hòa theo, mọi người bình thường đều cùng nhau tập luyện, chỉ cần không phải kẻ mù thì đều có thể nhìn ra được Dương Tuyết Oánh có ý với đội trưởng của bọn họ.

“Đừng náo loạn!” vẻ mặt Thạch Tinh Nghiệp đỏ lên: “Tôi chơi bowling tệ đến thế sao?”

“Cậu chơi một cái thử đi!” có người nói.

“Hừ.” Thạch Tinh Nghiệp đứng dậy cầm một trái bowling lên sau đó đi đến trước mặt đường bóng của Dương Tuyết Oánh, kế tiếp ra bóng, trái bowling rời khỏi tay của Thạch Tinh Nghiệp rơi xuống đường bóng, đi đến nửa đường liền quẹo một cái, rơi vào đường rãnh.

“Ồ ~” thành viên đội bóng rổ la lên.

“Ha ha!” Thạch Tinh Nghiệp xấu hổ vỗ vỗ sau đầu sau đó cười sáng lạn nói: “Thật sự không tốt lắm ha!”

“Ồ ~” Thành viên đội bóng rổ lại cùng nhau cười.

“Các anh... các anh đừng cười Thạch học trưởng nữa...” Tô Lâm vẻ mặt vội vã, hai tay khoanh trước ngực: “Thạch học trưởng trước đây... trước đây không phải có một lần chơi cũng không tệ lắm sao!”

“Ai yo! Tô Lâm này là đang đau lòng sao?” có người trêu chọc: “Điểm phúc của đội trưởng thật không ít nha!”

“Ha ha...” mặt của Thạch Tĩnh Nghiệp đỏ lên ngượng ngùng cười, nhìn thoáng qua Dương Tuyết Oánh ở bên cạnh, chỉ nhìn thấy cô lại cầm một trái bowling lên, lại ném lần nữa, lần này, cô ném ngã được một nửa những con ki gô ở bên trái. Sau đó cô vuốt tóc mai bên tai, lại cầm một quả bowling lên, đem những cái ki gô còn lại ném ngã hết. Biểu tình của cô nghiêm túc mà chăm chú, nhất thời khiến Thạch Tĩnh Nghiệp nhìn đến ngây ngốc.

“Spare.” Lục An Hồ mở miệng nói.

“Ý gì vậy?” Kỳ Linh hỏi, cô chỉ biết spa, spare là ý gì chứ?

“Spare là thuật ngữ, ý là đường bóng đầu tiên không thể làm đổ tất cả ki gô, mà đường bóng thứ hai liền làm đổ hết. Giống như lần đầu tiên Dương Tuyết Oánh ném đó gọi là toàn trúng, thuật ngữ là Strike.”

“Ồ.” Kỳ Linh như đang suy nghĩ gập đầu.

“Thạch học trưởng?” Tô Lâm nhìn thấy Thạch Tĩnh Nghiệp nhìn Dương Tuyết Oánh, không khỏi cau mày: “Thạch học trưởng?”

“Ừm?” Tô Lâm liền tiếp gọi hai lần, Thạch Tĩnh Nghiệp mới hồi thần: “Cái gì?”

“Thạch học trưởng, em cũng biết chơi bowling một chút, có cần em dạy anh không?” Tô Lâm cười nói.

“Ồ... Không cần đâu.” Thạch Tĩnh Nghiệp cảm giác tim mình có chút loạn, nhất thời cũng không có hứng thú chơi tiếp nữa.

“An Nhiên, chúng ta đi thôi!” Dương Tuyết Oánh muốn rời đi, cô vẫn cảm thấy hôm nay đến đây không có ý nghĩa gì cả, cô đối với Thạch Tĩnh Nghiệp đã không có một chút hứng thú nào nữa, lại còn phải nhìn Tô Lâm ở đó làm trò, cô thật sự thấy có chút phản cảm.

“Hà? Đã muốn đi rồi sao?” Kỳ Linh có chút không nỡ, cô vừa mới hiểu được một chút cách chơi thôi.

“Chơi thêm chút đi!” Lục An Nhiên cười, hướng bên cạnh dịch chuyển một chút, dành ra vị trí trống cho Dương Tuyết Oánh: “Kỳ Linh đang hứng thú đây mình, chúng ta ngồi một lát đi, cũng nghỉ chân một lát.”

“Ừm.” Dương Tuyết Oánh gập đầu liền chạy đến bên cạnh Lục An Nhiên, vừa mới đi được vài bước, Dương Tuyết Oánh liền ngừng cước bộ, nhìn cánh tay đang bị Thạch Tĩnh Nghiệp giữ lại cau mày: “Thạch Tĩnh Nghiệp, anh có chuyện?”

“Anh...” Thạch Tĩnh Nghiệp ngần ngại lập tức buông tay ra: “Không có gì...” đáng chết, anh làm sao thế này? Tự nhiên kỳ cục đi kéo cánh tay người ta làm gì? Anh chỉ là nhìn thấy dường như cô muốn đi, anh chỉ đơn thuần không muốn để cô đi, sau đó cơ thể không tự chủ được liền hành động... anh cũng không biết bản thân như thế nào, rõ ràng nữ thần mà anh luôn mơ ước đang ngồi bên cạnh không phải sao?

Dương Tuyết Oánh ngồi vào vị trí bên cạnh Lục An Nhiên, chú ý đến bên kia, Tô Lâm gửi đến một đạo ánh mắt không tốt lành.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Nhận được tám card, tay trật đau rồi

Tiếp lấy đạo ánh mắt đó, Dương Tuyết Oánh lộ ra gương mặt khinh bỉ không khách khí đối với Tô Lâm vờn hai ngón tay giữa ra.

“Cô...” Tô Lâm nhìn thấy hành động của Dương Tuyết Oánh, không vui cau mày, Dương Tuyết Oánh này thật là quá đáng, loại hành động bất nhã như thế còn không biết liêm sỉ mà cười!

“Phụt...” Lục An Nhiên cười phun: “Tuyết Oánh, hiện tại cậu cương ngạnh như vậy lại có chút đẹp trai nha.” Ngũ quan của Dương Tuyết Oánh vốn dĩ có loại khí chất anh tuấn, trên mặt mang theo nụ cười khinh bỉ, lại cộng thêm hành động đó, có một loại cảm giác trai đẹp hư hỏng: “Chơi bowling lại giỏi như vậy, Tuyết Oánh, có phải cậu đầu thai nhầm chỗ rồi không? Nếu như cậu mà là con trai nhất định bây giờ đã trái ôm phải ấp rồi!”

“Đi chết đi!” Dương Tuyết Oánh trợn mắt với Lục An Nhiên: “Hôm nay mình mặc đồ rất nữ tính đó có được không! Đơn giản chính là thanh xuân vô địch mỹ thiếu nữ đó!” cô còn mặc váy dài qua móng đó! Nhưng mặc lại váy này thật sự không thích hợp để chơi bowling, thật sự có chút hạn chế.

“Chặc chặc.” Lục An Nhiên lắc đầu, ra ngoài chơi còn để mặt mộc, ngay đến cả phấn nền còn không có, lại còn tự xưng mỹ thiếu nữ?

Lúc này một cô gái rất dễ thương, ước chừng khoảng hơn 20 tuổi, mặc bộ đồ thoải mái, chậm rãi đi tới phía sau đem một tờ giấy trên đó có ghi số điện thoại của cô ấy đặt vào tay của Dương Tuyết Oánh, sau đó chớp chớp mắt: “Call me.” Nói xong liền quay người rời khỏi.

“Cái này... cái này có bao nhiêu ý nghĩa?” Dương Tuyết Oánh cầm lấy tấm card có ghi số điện thoại, về mặt mù tịt nhìn Lục An Nhiên.

“Chị ấy... có thể là... xem cậu là Les rồi...” hai tay Lục An Nhiên chìa ra, đây cũng không thể trách em gái nhà người ta được, Dương Tuyết Oánh thật sự là một cô gái rất có hương vị, mỹ lực con gái của cô bị nhìn thấu triệt để, chỉ là đổi lại là con trai, đại khái chỉ có thể xem cô là anh em mà thôi!

“Minh...” về mặt Dương Tuyết Oánh cạn lời, cô vốn không phải mà...

“Ha ha ha! Chị à, thật hâm mộ chị đó! Lại còn có diễm phúc như vậy!” Tô Lâm cười chế giễu, Dương Tuyết Oánh này thật sự rất thâm nha, người con trai mình thích bị cô ta mê hoặc chạy vòng vòng thì cũng không nói đi, lại còn nhận được tấm card số điện thoại của con gái... thật là thâm...

“Tô Lâm, có phải cô muốn ăn đấm?” Dương Tuyết Oánh giương mắt nhìn Tô Lâm. Khoảng cách của hai người vốn không xa, hai chiếc bàn chỉ cách nhau nửa mét đường đi, chỉ cần cô hướng về phía trước một chút liền có thể cho Tô Lâm một cái bạt tai.

“Em sợ...” Tô Lâm lập tức nghiêng người nấp sau lưng Thạch Tinh Nghiệp một bộ mặt chú chim nhỏ bám người.

“Tuyết Oánh, Lâm Lâm chỉ là đùa giỡn với em thôi, em hà tất xem là thật chứ?” Thạch Tinh Nghiệp thờ dài một hơi nói, Dương Tuyết Oánh ngòl đối diện với anh, nhìn Dương Tuyết Oánh, Thạch Tinh Nghiệp liền cảm thấy trái tim mình rất lạ, loại cảm xúc này khiến anh không thể diễn đạt rõ ràng, không minh bạch như vậy thật sự rất loạn.

“Thạch Tinh Nghiệp, anh quản rộng thật!” Dương Tuyết Oánh cau mày, Thạch Tinh Nghiệp này thật sự là không biết nên nói như thế nào nữa!

Đem sự khó chịu của Dương Tuyết Oánh thu vào trong mắt, khóe miệng của Tô Lâm đắc ý dương lên, Dương Tuyết Oánh này thật sự vẫn còn rất dễ ý Thạch Tinh Nghiệp nha!

“Chị... em... em chỉ là đùa với chị thôi mà... chị... sao chị lại dữ như vậy!” về mặt Tô Lâm ủy khuất: “Vốn dĩ bình thường em rất thích đùa... tại sao chị lại cứ vì chuyện đùa này mà tức giận chứ! Thật không thể giỡn được...”

“Ha ha ha ha!” Dương Tuyết Oánh cười lớn mấy tiếng, nhướn người lên phía trước sạch sẽ gọn gàng cho Tô Lâm một bạt tai: “Chị chỉ là thích tát em thôi mà, xem biểu tình này của em, sao em lại tức giận rồi? tại sao em lại tức giận vì chị đánh em chứ! Em thật không biết giỡn mà!”

Tô Lâm sờ bên má bị tát đau nhức, một câu cũng không nói ra được, các thành viên của đội bóng rổ ở bên cạnh cũng ngây ngẩn, cái tát này đánh cũng không nhẹ mà! Âm thanh đó, thật giòn tan!

“Lâm Lâm!” Thạch Tinh Nghiệp nhìn Tô Lâm bị Dương Tuyết Oánh đánh một bạt tai cũng kinh ngạc, sau đó vội vàng hỏi thăm: “Lâm Lâm, em sao rồi?”

“Em... em...” mặt Tô Lâm đỏ lên, cắn môi dưới liền khóc nức lên.

“Tuyết Oánh! Sao em lại đánh em ấy?” Thạch Tinh Nghiệp chất vấn Dương Tuyết Oánh, trong mắt toàn là không thể tin.

“Bởi vì cái gì tối hôm qua anh không phải biết rồi sao?” Dương Tuyết Oánh vung vung bàn tay có chút đau về mặt vô tội, hiện tại cô đã có chút hiểu lời của Lục An Nhiên đã nói, quả nhiên, quả nhiên loại kỹ xảo đối chất này cô không thể học được, chỉ có tự mình trải qua, mới biết nên làm thế nào, nói thế nào, làm sao để phản kích khi bị người khác vũ nhục.

“Tuyết Oánh, tại sao em vẫn cứ nói những câu mang đầy thù hận như vậy? Thoát khỏi thù hận không được sao? chung sống hòa bình không tốt sao?” Thạch Tinh Nghiệp có chút đau lòng, tại sao Dương Tuyết Oánh lại cứ có bộ dạng này?

“.....” nghe câu hỏi của Thạch Tinh Nghiệp, Dương Tuyết Oánh nắm chặt tay lại: “Thạch Tinh Nghiệp, anh quản quá nhiều rồi, ít tự cho mình là đúng đi được không? Anh là ai chứ! Anh được xem là cái thứ gì! Thu hồi lại về tự cho mình là đúng đi, lựa chọn cuộc sống như thế nào là tự do của tôi, anh không có quyền và cũng không có tư cách can thiệp.”

“Anh... anh là...” Thạch Tinh Nghiệp nhấp nhấp miệng, thật sự không có cách nào để nói ra câu anh là vì muốn tốt cho em kia, anh nhìn Dương Tuyết Oánh đang nổi cơn thịnh nộ, muốn khuyên nhủ lại không biết nên nói cái gì.

“Tay đau không?” Lục An Nhiên kéo tay Dương Tuyết Oánh qua, sau đó nhìn nhìn: “Hình như là bị trật rồi!” dứt lời còn có ý vắn vắn chỗ bị sưng lên.

“Đau quá!” Dương Tuyết Oánh lập tức thu tay lại, lúc này khi đánh Tô Lâm, hình như tư thế có chút không đúng, làm cổ tay bị trật rồi.

“Em sao rồi?” Thạch Tinh Nghiệp lập tức đi lên phía trước kéo cánh tay Dương Tuyết Oánh: “Chắc là trật gân rồi! đi! Anh đưa em đi bệnh viện?” bình thường khi anh chơi bóng rổ cũng sẽ bị trật cổ tay, đầu gối gì đó. Hiện tại cô tay trong của Dương Tuyết Oánh sưng to như vậy chắc chắn là bị trật gân rồi, không nhanh chóng xử lý sau này sẽ càng ngày càng phiền phức.

“Anh! Anh có bệnh à!” Dương Tuyết Oánh rút tay cô về: “Anh quản quá nhiều rồi đó!”

“Em bắt buộc lập tức đến bệnh viện!” Về mặt Thạch Tinh Nghiệp nghiêm túc nói.

“Tôi không đi!” Dương Tuyết Oánh lạnh giọng cự tuyệt, Thạch Tinh Nghiệp này thật sự là quản quá nhiều rồi.

“Tuyết Oánh!” Lục An Nhiên đứng lên ở bên tai Dương Tuyết Oánh dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: “Cậu đi cùng anh ta đi, khiến Tô

Lâm tức chết!”

Dương Tuyết Oánh sùng sốt, liếc nhìn sắc mặt tái mét của Tô Lâm, liền dùng một cánh tay khác cầm lấy túi của cô: “Ai ya! Phiền chết đi được!” âm thanh vừa dứt liền bước lớn hướng phía cửa của tiệm bowling rời đi.

“Tuyết Oánh! Tuyết Oánh!” Thạch Tĩnh Nghiệp lập tức nhắc chân đi theo.

“Thạch học trưởng! Thạch học trưởng!” Tô Lâm đứng dậy: “Em... em cảm thấy đầu rất đau, rất không thoải mái!”

“Em không sao đâu, có thể là do tiệm bowling này quá ngột ngạt có chút thiếu oxy thôi.” Thạch Tĩnh Nghiệp nói xong đầu cũng không quay lại liền nhanh chân đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Tô lâm tức giận rời đi, cô nhân tương phùng

“Em...” Tô Lâm đơn giản là bị tức điên!

“Bộ dạng của cô không phải là bị thiếu oxy, cô là bị thiếu não đó!” Lục An Nhiên nhìn thấy khóe mắt Tô Lâm lập tức đỏ lên châm biếm nói: “Người cũng đã đi rồi, còn chuẩn bị diễn kịch sao?”

“Cô!” Tô Lâm tức giận: “Coi như cô giỏi!” dứt lời cũng đứng dậy cầm lấy túi xách nhanh chóng rời khỏi. Dương Tuyết Oánh đáng chết! Thạch Tĩnh Nghiệp ngu ngốc! cô ta sẽ không nhầm mắt bỏ qua đâu!

“Đing” một tiếng, âm báo tin nhắn của Lục An Hồ vang lên, anh lấy điện thoại ra xem, khóe miệng không nhịn được cong lên, quả giảng sinh đến rồi, ngừng đầu lên, nhìn quanh bốn phía, tìm được bóng dáng, Lục An Hồ gạt đầu ra hiệu, người kia cũng gạt đầu.

“An Hồ, chúng ta còn chơi không?” Kỳ Linh như có cảm giác còn chơi chưa đủ.

“Thích thì tiếp tục.” Khóe miệng Lục An Hồ cong lên, tiếp theo, anh có thể chuyên tâm đón giảng sinh cùng với Kỳ Linh rồi: “Em ném một cái cho anh xem!”

“Được thôi!” Kỳ Linh cười, tiếp tục chơi.

“An Nhiên, mình có chuyện muốn nói với cậu, cậu có thể đi ra đây với mình một lát không?” Tần Thư Mặc lấy ra dừng khí nói với Lục An Nhiên.

“Hả?” Lục An Nhiên nhìn Tần Thư Mặc, suy đoán đại khái chắc là có liên quan đến Tần Thư Hàm chẳng, liền đứng dậy: “Được thôi!”

Long Ngọc Tinh nhìn hai người rời đi, không khỏi cau mày, anh có loại cảm giác không yên.

Ra khỏi tiệm bowling, Lục An Nhiên hỏi Tần Thư Mặc: “Sao vậy? Chuyện gì thế? Có phải liên quan đến cô Tần không?”

“Không phải.” Tần Thư Mặc lắc đầu: “Không liên quan đến chị mình.”

“Vậy là chuyện gì thế?” Lục An Nhiên tò mò hỏi.

“Ồ...” Tần Thư Mặc xiết nắm tay sau đó từ trong túi quần lấy ra một hộp quà nhỏ bằng lòng bàn tay nói: “An Nhiên, mình thích...”

“Đi theo anh!” Long Ngọc Tinh không biết từ khi nào đã đến bên cạnh nắm lấy tay Lục An Nhiên rời khỏi.

“Anh...” Lục An Nhiên bị Long Ngọc Tinh kéo chạy ước chừng khoảng 5 6 trăm mét mới dừng chân lại vùng ra khỏi tay anh: “Long Ngọc tinh! Anh làm gì thế!”

“Em đoán xem.” Khóe miệng Long Ngọc Tinh hơi dương lên, anh liền biết Tần Thư Mặc kia gọi Lục An Nhiên ra vốn chẳng có chuyện gì tốt lành, còn muốn tỏ tình với vợ của anh? Nghĩ gì thế! Đơn giản là ngu ngốc!

“Anh! Đơn giản là không nói lý!” Lục An Nhiên quay người liền muốn quay lại, Tần Thư Mặc rõ ràng là có chuyện muốn nói với cô! Còn chưa nói xong đâu, cô liền bị Long Ngọc Tinh lôi đi rồi, nguyên nhân tự nhiên còn muốn cô tự đoán! Cái quỷ gì thế!

“Này!” Long Ngọc Tinh gọi Lục An Nhiên một tiếng, liền vươn tay kéo cô lại bước lên một bước tay kia liền vòng lấy eo cô hôn xuống.

“.....” Lục An Nhiên ngẩn ngơ, đại não nhất thời trống không, nói thật thì, cô không nghĩ là Long Ngọc Tinh sẽ hôn tới, và lại, cô thật sự đáng chết lại

không ghét loại cảm giác này, khoe miệng cô nếm được vị ngọt của nước ép cam. Hai người liền đứng ở dưới ngọn đèn nhỏ ở góc rẽ con phố, hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống. Bức tranh đó thật đẹp mà ấm áp, liền đâm đau mắt của Tần Thư Mặc đang đuổi theo.

“Giáng sinh vui vẻ.” Long Ngọc Tinh rời khỏi đôi môi ngọt ngào kia nhẹ giọng nói.

“.....” sắc mặt Lục An Nhiên lập tức phủ lên một tầng mây hồng không xua tan được, liền vươn tay đẩy Long Ngọc Tinh một cái: “Anh! Anh làm gì vậy!”

“Hôn em!” Long Ngọc Tinh cười: “Em không thích?”

“Thích cái đầu quỷ nhà anh!” thần sắc Lục An Nhiên có chút rối loạn, cô mới không thích có được hay không!

“Anh rất thích đó!” Long Ngọc Tinh cười: “Đi thôi! Tốt xấu gì cũng là giáng sinh, đi ra ngoài dạo chút đi.”

“Thần kinh!” trên miệng mặc dù mắng như vậy, Lục An Nhiên vẫn là dựa theo lời Long Ngọc Tinh nói mà bước đi trên con đường đầy hoa tuyết rơi, tuyết rơi đêm giáng sinh, cũng thật có ý nghĩa nha!

Hai người đi dạo trên phố ước chừng khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Lục An Nhiên nói: “Tôi phải quay về rồi, đám người Kỳ Linh vẫn đang đợi tôi!”

“Đừng động!” Long Ngọc Tinh ôm lấy vai của Lục An Nhiên: “Có người đang theo dõi chúng ta.”

“Cái gì?” Lục An Nhiên sững sốt, đến cả cơ thể cũng có chút cứng ngắc, chẳng lẽ là người thần bí kia lại bắt đầu hành động rồi sao?

“Đừng quay đầu, đi theo anh.” Long Ngọc Tinh nhỏ giọng nói, anh chú ý đến bóng người này rất lâu rồi, lúc ở tiệm bowling anh đã chú ý đến rồi.

“Ừm.” Lục An Nhiên đáp một tiếng, nương theo sự dẫn dắt của Long Ngọc Tinh ở trên phố quẹo 7 8 cái, sau đó đi đến một góc rẽ không người, Long Ngọc Tinh giờ ngón trỏ ra làm dấu hiệu im lặng, Lục An Nhiên phối hợp gật đầu, trái tim nhảy thình thịch. Hiện tại An Hồ không có ở đây, cũng không biết Long Ngọc Tinh có biết đánh hay không, dựa vào công phu mèo cào của cô, còn không biết là có thể đánh bại được hay không.

Quả nhiên không sai có một bóng người đuổi theo tới đây, nhìn bóng người càng ngày càng gần, tim của Lục An Nhiên như nhảy lên tận cổ họng, xem khoảng cách cũng không còn xa lắm, Long Ngọc Tinh cau mày, một cú đâm hướng về phía trước, đối phương cũng không đoán được sẽ nhận được sự công kích, trước là ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng né đi, liền tiếp lùi 3 bước.

“A!” dựa vào ánh sáng ngọn đèn đường Lục An Nhiên nhất thời nhìn rõ dung mạo của người bám theo: “Anh An Duy! Anh quay lại rồi!”

“Ừm.” Lục An Duy gật đầu: “Anh vừa mới về, An Hồ chưa nói em nghe sao?”

“O...” Lục An Nhiên nhớ lại những lời Lục An Hồ đã nói, thì ra Lục An Duy chính là món quà giáng sinh à! Lục An Nhiên không kịp vui mừng, liền 2 3 bước tiến lên nhìn kỹ khuôn mặt của Lục An Duy: “Anh An Duy! Mắt của anh...” nhìn thấy bên mắt trái của Lục An Duy đeo một cái bịch mắt màu đen, Lục An Nhiên có một loại dự cảm không lành.

“Bị viên đạn sượt qua không giữ được nữa, liền cắt bỏ luôn.” Ngữ khí của Lục An Duy bình ổn, tựa hồ như đang nói đến một vấn đề rất nhỏ nhặt.

“Anh An Duy...” Lục An Nhiên tràn đầy đau lòng, lại không biết nên nói cái gì.

“Đừng khóc, có thể nhặt lại một cái mạng đã không tệ rồi.” Lục An Duy dương dương khoe miệng, lần này trong đội có nội gián, chỉ còn lại 3 người có thể sống sót trở về anh lại còn bị mất đi một bên mắt.

“Chúng ta về nhà thôi! Ông nội và mẹ nhìn thấy anh, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ! Bọn họ đã gặp anh chưa?” Lục An Nhiên kéo Lục An Duy hỏi.

“Còn chưa gặp, anh vừa đến thành phố S liền trực tiếp đến đây luôn.” Lục An Duy trả lời.

“Em còn có một tin tức động trời muốn nói anh nghe! Anh nhất định sẽ vô cùng vui cho coi!” Lục An Nhiên cười nói, nếu như để Lục An Duy biết bản thân sắp làm cha rồi thì sẽ có kết quả như thế nào nhỉ?

“Chuyện em có bạn trai sao? Lúc nãy anh nhìn thấy rồi.” khoe miệng Lục An Duy dương lên mang theo chút tinh nghịch.

“... ..” Lục An Nhiên lập tức nghĩ đến bức tranh dưới ngọn đèn lúc nãy, khuôn mặt đánh lại lập tức quay qua trừng Long Ngọc Tinh, người kia cũng lộ ra một nụ cười ám muội.

“Đi thôi đi thôi!” Lục An Nhiên lười đi quản Long Ngọc Tinh nghiêng người kéo Lục An Duy đi muốn nhanh chóng rời khỏi nơi có không khí khiến cô cảm thấy quẫn bách.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Quyết định đúng đắn, cứu tử nhất sinh

Mọi người trong Lục gia nhìn thấy Lục An Duy quay lại đều rất vui vẻ, vây quanh anh hỏi han ân cần, về mặt Lục An Duy mang theo ý cười trả lời từng câu hỏi, ước chừng đến 9 giờ tối, Lục An Hồ cũng về, còn mang theo cái túi mà Lục An Nhiên để quên ở tiệm bowling.

Lúc đưa chiếc túi lên đến phòng của Lục An Nhiên, Lục An Hồ hỏi: “An Nhiên, mục đích hôm nay của em không phải là để cho Thạch Tinh Nghiệp và Dương Tuyết Oánh cùng nhau rời đi để khiến cho Tô Lâm tức chết đó chứ?”

“Không phải, chí ít kế hoạch lúc ban đầu không phải như vậy.” Lục An Nhiên đặt cây bút trên tay xuống sau đó quay người qua nhìn Lục An Hồ: “Kế hoạch ban đầu chính là để cho mọi người đều thấy Thạch Tinh Nghiệp không xứng với Tuyết Oánh, miễn cho mọi người vẫn cứ cho rằng là do Dương Tuyết Oánh cố chấp theo đuổi Thạch Tinh Nghiệp, còn khiến Tô Lâm đắc ý.”

“Nhưng tại sao lại thay đổi kế hoạch?” Lục An Hồ hỏi.

“Bởi vì em phát hiện ra một chuyện, lại hiểu ra được một vấn đề.” Lục An Nhiên cười một tiếng nói: “Hôm nay anh cũng chú ý đến hành động của Thạch Tinh Nghiệp rồi chứ! Mặc dù rất ngu ngốc, anh ta thật sự thích Dương Tuyết Oánh, chẳng qua là tự bản thân anh ta chưa nhận ra mà thôi!”

“Anh cũng cảm nhận như vậy.” Lục An Hồ nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở tiệm bowling: “Vậy em lại hiểu ra chuyện gì?”

“Em hiểu ra chuyện là ngay cả khi không phải là Thạch Tinh Nghiệp, thay vào đó là bất kỳ một người nào, Tô Lâm vẫn sẽ sử dụng loại phương pháp này.” Lục An Nhiên đứng dậy nói: “Nếu đã như vậy, chi bằng cứ giữ như hiện tại cũng rất tốt, mặc dù Thạch Tinh Nghiệp cũng ngu ngốc một chút, có chút đáng ghét, lại còn có chút tự cho mình là đúng, nhưng ít nhất anh ta thích Tuyết Oánh, như vậy sẽ không lo sợ Tô Lâm chỉ đạo anh ta làm chuyện gì gây nguy hiểm đối với cậu ấy, như vậy an toàn hơn nhiều. Qua năm mới nhà hàng liền bắt đầu mở cửa kinh doanh, đến lúc đó em không thể nào lo được mọi mặt chu toàn, cho nên, quyết định này mới là tốt nhất.”

“Như vậy thật sự ổn thỏa.” Lục An Hồ gật đầu: “Ngày mai em có kế hoạch đi ra ngoài không?”

“Vốn dĩ là không có, nhưng hiện tại có rồi.” Lục An Nhiên dương dương khoe miệng: “Ngày mai em muốn đến nhà cô Tần, lúc đó để anh An Duy cùng chúng ta đi đến đó.”

“Nói cũng đúng, cô Tần đã lâu không đến đây, cuộc khảo sát này diễn ra lâu như thế sao?” Lục An Hồ hơi nheo mày: “Có ẩn tình gì đó?”

“Cô ấy mang thai rồi.” Lục An Nhiên vung vẩy tay: “Là con của anh trai anh!”

“Hả?” Lục An Hồ cũng kinh ngạc: “Tin này quả thật có chút gây chấn rồi!”

“Đúng rồi, có phải anh biết chuyện bên mắt của anh trai anh?” Lục An Nhiên nhún mày hỏi.

“Biết hay không không quan trọng, mà là anh đã sớm đoán được chuyện này rồi.” trong mắt Lục An Hồ hiện lên một mảnh đau thương: “Lần nào thì hành nhiệm vụ không phải cứu tử nhất sinh? Có thể sống sót mà trở về đã là tốt lắm rồi!” không phải anh cũng chính là bỏ ra từ một đồng xác chết sao?

“... ..” Lục An Nhiên cũng cau mày: “Không thể thay bằng một công việc khác sao? Chí ít điều chuyển sang một công việc an toàn hơn chút cũng tốt, hiện tại anh ấy đã là người chuẩn bị làm chầu rồi, còn liều mạng như vậy, cô Tần phải làm sao? Đứa con trong bụng của cô ấy lại phải như thế nào?”

“Trước không nói chuyện này, ngày mai đến nhà cô Tần, em có thể khiến cho bọn họ hòa hợp?” Lục An Hồ hỏi.

“Đó là chuyện của em rồi, ngày mai có nhiệm vụ để anh đi làm!” thần sắc Lục An Nhiên trở nên nghiêm túc.

“Chuyện gì?” nhìn biểu tình của Lục An Nhiên, Lục An Hồ cũng biết chuyện này không hề đơn giản.

“Ngày mai anh đến chỗ Long thiếu kia điều tra giúp em một chút, tốt nhất là có thể chụp được ảnh của Long thiếu.” Lục An Nhiên cau mày nói: “Em muốn biết bộ dạng thật sự của Long thiếu này là như thế nào!”

“Được!” Lục An Hồ gật đầu: “Còn chuyện gì khác không?”

“Hết rồi.” Lục An Nhiên lắc đầu: “Nhắc mới nhớ hôm nay anh và Kỳ Linh hẹn hò có vui không?”

“Thì là như vậy đó!” Lục An Hồ so vai: “Đội cô ấy chơi chán bowling lại đưa đi ăn chút đồ ngọt, sau đó đưa cô ấy về nhà.”

“Lại ăn!” khoe miệng Lục An Nhiên co rút: “Đạo gần đây Kỳ Linh quả thật có chút tròn hân lên không ít, cứ tiếp tục như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?” mập ốm vốn không có gì phải nói, nhưng mập lên thật sự sẽ dẫn đến một số chứng bệnh không tốt, đặc biệt là những học sinh Nhất Trung với áp lực học tập cao này, vốn dĩ áp lực đã lớn, còn không có thời gian vận động, nếu như không khống chế tốt trọng lượng cơ thể, thật sự sẽ có chuyện xảy ra đó.

“Anh sẽ chú ý.” Lục An Hồ gật đầu, lúc này cửa bị đẩy ra, Dương Tuyết Oánh tức giận bưng bưng tiến vào.

“Sao thế?” Lục An Nhiên thấy bộ dạng này của Dương Tuyết Oánh liền mở miệng hỏi.

“Thạch Tĩnh Nghiệp chính là một tên đại ngốc chính thống! Một đường đi về cứ lái nhai bên tai, phiền muốn chết!” Dương Tuyết Oánh tức giận: “Bắt luận nói với hắn như thế nào cũng đều không thông, trên thế giới tại sao lại có loại người này!”

“Anh ta lại khuyên cậu sao?” Lục An Nhiên nhếch nhếch khóe miệng.

“Đừng rồi! Nói cái gì mà Tô Lâm chỗ nào không dễ dàng, chỗ kia đáng thương, mình chỗ này không đúng, thiên vị như vậy, chính là phải bỏ qua thù hận, bắt tay làm hòa, mỗi người nhường một bước! Mình nói cậu nghe, Thạch Tĩnh Nghiệp anh ta mà không đi xuất gia làm hòa thượng thật sự là quá ỷ khuất nhân tài đi!” càng nghĩ Dương Tuyết Oánh lại càng tức, cô tại sao lại suy nghĩ không thông, tại sao lại không có mắt, cứ nhiên lại đi thích một người phiền phức như vậy!

“Phải kiên trì một chút, Thạch Tĩnh Nghiệp rất có tác dụng.” Ánh mắt Lục An Nhiên trầm xuống: “Tô Lâm muốn lợi dụng Thạch Tĩnh Nghiệp để khiến cậu tức giận, vậy thì chúng ta cứ lợi dụng Thạch Tĩnh Nghiệp để kiềm chế Tô Lâm. Khiến Tô Lâm tưởng rằng cậu thích Thạch Tĩnh Nghiệp, để cô ta dùng đủ mọi cách tới bám dính lấy Thạch Tĩnh Nghiệp, như vậy, đại khái cô ta sẽ ít tới gây phiền phức cho cậu hơn!” như vậy Lục An Nhiên cô cũng có thể yên tâm đi làm chuyện của mình.

“Nhưng nếu cứ như vậy, Thạch Tĩnh Nghiệp thật sự cũng có chút đáng thương...” Lục An Hổ đáng tiếc lắc đầu.

“Chỗ nào đáng thương chứ, dù gì hắn ta thích Tô Lâm, chúng ta như vậy gọi là giúp người toại nguyện!” Hiện tại Dương Tuyết Oánh bị Thạch Tĩnh Nghiệp làm phiền đến mức đầu như muốn nổ tung, tự nhiên ước gì hắn ta không nên lại đến làm phiền mình.

“.....” Lục An Hổ và Lục An Nhiên liếc nhìn nhau, cười, lại chẳng ai vạch trần. Có một số chuyện, không vạch trần thì tốt hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục An Nhiên liền ở trên bàn ăn sáng nói chuyện sẽ đi thăm Tần Thư Hàm với Lục An Duy.

“Cách.” Chiếc muỗng trên tay Lục An Duy rơi xuống mặt bàn: “Cô ấy như thế nào?”

“Cô ấy không phải mỗi thứ Bảy hằng tuần sẽ tới dạy thêm cho em sao, nhưng bắt đầu từ ngày 1 tháng 10 đến nay, cô ấy đều chưa hề đến, em cũng không có tin tức của cô ấy, lo lắng rằng không biết có phải cô ấy xảy ra chuyện gì rồi không! Anh An Duy, anh đi cùng với em xem như thế nào được không?” Bộ dạng Lục An Nhiên vô cùng lo lắng, tỉ mỉ quan sát biểu tình của Lục An Duy.

“Được.” Âm thanh của Lục An Duy không có biến hóa gì, nhưng dưới hàm cắn chặt và sống lưng run rẩy đã bán đứng anh.

Khóe miệng Lục An Nhiên nhếch lên, cô biết, Lục An Duy quan tâm Tần Thư Hàm, chỉ ít là cho đến hiện tại vẫn quan tâm như cũ.

Cô ấy xảy ra chuyện gì? Cô ấy thế nào rồi? Khoảng thời gian anh không có ở đây cô ấy đã xảy ra chuyện gì? Lục An Duy lúc này cảm thấy vô cùng bất an.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Đi thăm thư hàm, bóng lưng của anh

Sau khi gọi điện thoại cho Tần Thư Mặc xác nhận Tần Thư Hàm đang ở nhà, Lục An Nhiên liền cùng với Lục An Duy hướng Tần gia mà đi, đến nhà Tần Thư Hàm, Lục An Nhiên gõ cửa, người mở cửa là Tần Thư Mặc, nhìn thấy Lục An Nhiên, Tần Thư Mặc khó khăn nặn ra một nụ cười, đêm qua khi nhìn thấy cảnh ấy, anh liền chạy một mạch về nhà, món quà chưa được tặng đến bây giờ vẫn còn nằm trong phòng, lời tỏ tình còn chưa được nói ra cũng không biết nên nói như thế nào, hiện tại lại nhìn thấy Lục An Nhiên xuất hiện trước mắt mình, Tần Thư Mặc thật sự không thể xem như không có chuyện gì mà mỉm cười.

“Cái này là lễ vật.” Lục An Nhiên nói: “Cô Tần đâu rồi?”

“Ở trên lầu.” Tần Thư Mặc vừa đưa tay ra nhận lấy giỏ trái cây mà Lục An Nhiên đưa qua, vừa trả lời câu hỏi của cô.

“Mình có thể đi lên không?” Lục An Nhiên dò hỏi.

“Có thể.” Tần Thư Mặc ngược mắt nhìn Lục An Duy đang đứng sau lưng Lục An Nhiên, ánh mắt mang theo tia thăm dò, người này anh chưa hề thấy qua.

“Ừm.” Vì thế Lục An Nhiên và Lục An Duy liền cùng nhau lên lầu hai, đến lầu hai Lục An Duy đi thẳng đến trước cửa phòng của Tần Thư Hàm, đương lúc bàn tay chuẩn bị đụng đến tay nắm cửa, anh hơi do dự...

Dường như Tần Thụ Hàm chẳng xảy ra chuyện gì cả, nhưng còn anh thì sao? mắt trái của anh đã bị cắt bỏ, vai trái lại thêm một lỗ đạn. Một thân thể tàn tạ như vậy của anh... Lục An Duy thật sự không biết nên làm thế nào khi xuất hiện trước mặt Tần Thụ Hàm.

“Anh An Duy?” nhìn thấy sự do dự của anh, Lục An Nhiên hỏi thốt: “Anh không muốn tận mắt nhìn cô Tần hiện tại như thế nào sao?”

Lục An Duy không trả lời câu hỏi của Lục An Nhiên, mà là nhìn Tần Thụ Mặc đang đi lên cầu thang: “Cô ấy có khỏe không?”

“Cô ấy?” Tần Thụ Mặc ngập ngừng: “Chị tôi? Rất khỏe!” bây giờ vì đứa bé, Tần Thụ Hàm đối xử với bản thân tốt hơn rất nhiều so với trước đây, sẽ chú ý nghỉ ngơi, còn tập những động tác yoga kỳ lạ để an thai, anh cứ cảm thấy Tần Thụ Hàm như là đã gia nhập vào tà giáo nào đó đang tổ chức tế bái mặt trăng...

“Ồ...” biết được cô ấy sống tốt như vậy là anh yên tâm rồi, Lục An Duy thu tay lại nói: “An Nhiên, em vào đi, anh ra trước cửa đợi em” Nói xong câu đó, Lục An Duy lướt nhẹ qua người Lục An Nhiên nhẹ giọng dặn dò: “Đừng để cô ấy biết anh đã từng đến đây.”

“...” Lục An Nhiên nhui mày, cô không hiểu tại sao Lục An Duy lại phải làm như vậy, rõ ràng bản thân yêu Tần Thụ Hàm sâu đậm đến thế, tại sao anh ấy cứ nhất quyết không chịu gặp mặt? sự lo lắng của Lục An Duy đối với Tần Thụ Hàm không phải giả, anh thật sự lo lắng cho tình hình an nguy của cô ấy, nhưng cô không hiểu, tại sao? Nếu đã lo lắng như vậy tại sao không tự mình đi nhìn xem thế nào?

Lúc này cửa phòng mở ra, Tần Thụ Hàm ánh mắt ngơ ngàng nhìn bóng lưng của Lục An Duy, lúc này cô đã cảm thấy mình nghe thấy giọng nói của anh, cô cứ tưởng là ảo giác, nhưng tại sao ảo giác này lại rõ ràng như vậy? cho nên cô đã mở cửa, đập vào mắt cô sau khi mở cửa chính là bóng lưng của anh, chỉ một cái liếc mắt cô liền nhận ra.

“Tần Thụ Mặc, cùng mình ra ngoài dạo một lát!” Lục An Nhiên cảm thấy hiện tại để hai người đó có không gian riêng một lúc là tốt nhất.

“Hả?” Tần Thụ Mặc không hiểu, Lục An Nhiên không phải là đến thăm Tần Thụ Hàm sao? Tại sao một câu còn chưa nói liền muốn đi ra ngoài dạo rồi chứ?

“Anh bảo vệ em” Lục An Duy mở miệng dứt lời liền muốn đi theo Lục An Nhiên rời khỏi.

“Ồ...” Lục An Nhiên ngây ngô: “Không gấp...” Cô nhìn Tần Thụ Hàm, vươn tay nắm lấy tay cô ấy: “Cô Tần, lâu rồi cô không tới, tại em rất lo lắng cho cô!”

“Ừm...” Tần Thụ Hàm dời ánh mắt từ trên bóng lưng của Lục An Duy quay lại khuôn mặt của Lục An Nhiên: “Đoạn thời gian này... có chút bận...” anh ấy thật sự không muốn nhìn thấy mình sao? Tần Thụ Hàm đặt tay trên bụng, cô đã mang thai 6 tháng rồi, hiện tại bụng đã to tròn giống như một trái bóng rổ, hiện tại không thể dùng lý do ăn nhiều nên mập để che mắt người khác được nữa.

“Cô Tần... tình trạng của cô hiện tại có chút đặc biệt, nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe mới được.” Lục An Nhiên nhìn bụng của Tần Thụ Hàm nói.

“Ừm, cô sẽ chú ý.” Tần Thụ Hàm gật đầu rồi nghiêng người qua: “Vào phòng cô ngồi một chút đi!”

“Được.” Lục An Nhiên nghe lời tiến vào phòng Tần Thụ Hàm, sau khi vào cửa Lục An Nhiên quay đầu hỏi một câu: “Anh An Duy, anh không vào sao?”

“Anh ở bên ngoài được rồi.” Nghe thấy giọng của Tần Thụ Hàm là đã đủ khiến anh yên tâm rồi, âm thanh nghe qua cũng không tệ, chỉ là anh nghe không hiểu câu tình trạng đặc biệt của Lục An Nhiên là ý gì.

“...” Lục An Nhiên nghe xong cũng không muốn bắt ép nữa chỉ là sau khi Tần Thụ Mặc cũng vào phòng liền đóng cửa lại.

“An Nhiên, người đó là ai! sao mình chưa từng thấy qua? nhìn rất khỏe mạnh!” Tần Thụ Mặc muốn tìm một chủ đề nào đó nhẹ nhàng một chút liền mở miệng hỏi.

“Là anh họ xa của tớ, anh trai ruột của An Hổ.” Lục An Nhiên giải thích.

“Ồ... Vậy thật sự cũng có chút đáng tiếc.” Tần Thụ Mặc thừa nhận lúc vừa mới nhìn thấy khuôn mặt của Lục An Duy anh đã thật sự bị dọa, lớp da bên dưới miếng bịch mắt không được bằng phẳng, tựa hồ như vừa mới bị thương không lâu, biểu tình lại rất nghiêm túc, cho người ta cảm giác khí tràng đầy đủ cũng rất nguy hiểm.

“Trước đây anh ấy không phải như vậy.” Lục An Nhiên giải thích: “Chính là lần này trở về, mới bị thương.”

“Anh ấy bị thương?” Tần Thụ Hàm kinh ngạc hỏi: “Bị thương ở đâu? Nặng không? Tại sao lại bị thương?”

“Anh ấy nói là do bị mảnh đạn sượt qua mà bị thương.” Lục An Nhiên thở dài một hơi, viên đạn không mất, đây cũng là chuyện không có cách nào.

“Bị mảnh đạn làm bị thương...” Tần Thụ Hàm dường như thờ phào nhẹ nhõm, chỉ là làm sượt qua mà thôi, có lẽ không nặng lắm.

“Mảnh đạn?” Tần Thụ Mặc cau mày: “Anh ấy làm công việc gì thế?”

“Chuyện này mình không biết nói thế nào, chuyện của anh ấy mình không có cách nào tiết lộ nhiều hơn.” Lục An Nhiên so vai, thân phận của Lục An

Duy thật sự có chút đặc biệt.

“Lần này anh ấy sẽ ở lại bao lâu?” Tần Thư Hàm thuận miệng hỏi.

“Không biết.” Lục An Nhiên lắc đầu: “Lần trước lên đường cũng rất đột ngột, nghe nói lần này trở về cũng rất nguy hiểm, tổng cộng mười mấy người, chỉ có ba người sống sót mà thôi.”

Nghe Lục An Nhiên nói như thế, tim Tần Thư Hàm cũng xoắn thành một đoàn: “Chỉ có ba người sống sót trở về sao?” Cô biết ngay làm vệ sĩ cũng là công việc nguy hiểm, trong phim cũng diễn như thế! Tần Thư Hàm do dự nói: “An Nhiên, hay là khuyên anh ấy đổi công việc khác đi...”

“Em cũng nghĩ vậy!” hai tay Lục An Nhiên đan vào nhau: “Bất quá sau này sẽ không cực khổ như vậy nữa đâu! Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của em mà thôi.”

“Cũng đúng, công việc nguy hiểm như vậy thay đổi sớm chút sẽ tốt hơn, dù gì thì mắt của anh ấy cũng đã trở thành như vậy rồi!” Tần Thư Mặc cau mày, mặc dù không biết Lục An Duy làm công việc gì, nhưng loại công việc không cần mạng sống này, vẫn là nên thay đổi thì tốt hơn.

“Mất? Mắt của anh ấy thế nào rồi?” Tần Thư Hàm cảm giác trái tim mình như đang treo lơ lửng giữa không trung, nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, tim của cô cũng theo đó mà phập phồng lo lắng.

Thật sự là hành hạ trái tim của cô quá mà!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Đôi mắt của anh, phải ôn nhu chút

“Mắt của anh ấy...” Lục An Nhiên miết cánh môi: “Bị thương tổn chút, tình trạng không tốt cho lắm...”

“An Nhiên lúc này không phải nói rồi sao, bị mảnh đạn làm cho bị thương.” Tần Thư Mặc có chút bức bối, trước giờ chưa từng thấy qua Tần Thư Hàm đau lòng như thế vì một người nào cả!

“Nơi bị mảnh đạn sượt qua là mắt sao?!” tim Tần Thư Hàm roi lột đập, sắc mặt của cô thoát cái trắng bệch ra.

Lục An Nhiên nhìn thấy Tần Thư Hàm như vậy, suy nghĩ một lát liền đứng dậy: “Tần Thư Mặc, cùng mình đi ra ngoài dạo chút đi!”

“Hả? Ồ...” Tần Thư Mặc ngơ ngẩn gật đầu.

Lục An Nhiên đứng dậy mở cửa, Lục An Duy ở ngoài cửa vẫn bộ dạng lưng đối cánh cửa như cũ đứng đó. Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc đi ngang qua vai anh, thấy Lục An Nhiên muốn đi, Lục An Duy nhắc chân liền muốn đi lên, nhưng mà một bước vẫn chưa bước ra, cánh tay đã bị một người cầm lấy, rất ấm, rất mềm, đang có chút run rẩy. Khiến anh không nở vùng ra, không nở...

Tần Thư Mặc đi đến cạnh cầu thang quay đầu nhìn lại cũng kinh ngạc, anh không dám tin nhìn vào hành động của Tần Thư Hàm, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Một ý nghĩ xòng thẳng lên đại não—người này... chẳng lẽ lại là cha của đứa trẻ trong bụng chị gái...

“Mau đi thôi!” Lục An Nhiên nhìn thấy Tần Thư Mặc có chút ngây người, liền lập tức vươn tay kéo Tần Thư Mặc rời khỏi.

Sau khi cánh cửa vang lên một tiếng “cạch” đóng lại, cả căn nhà trở nên im ắng, cứ như vậy 5 phút trôi qua, Tần Thư Hàm mới yên lặng ôm lấy Lục An Duy từ phía sau, người đàn ông khiến cô tâm tâm niệm niệm lâu như vậy, hiện tại cô đang ôm lấy anh, lúc nghe Lục An Nhiên nói anh bị thương ngay đến cả bản năng hô hấp dường như cô cũng mất đi, hiện tại được ôm lấy anh, cô cảm thấy tựa hồ như cả thế giới của mình đều trở nên yên ổn.

Cảm nhận được cái ôm ấm áp, Lục An Duy như muốn đẩy ra, nhưng lại tham luyến loại cảm giác này, anh tâm tâm niệm niệm bao lâu nay, chính là để nghe được âm thanh của cô, nhìn thấy nụ cười của cô, cả trái tim của anh sớm đã bị cô đánh cắp mất rồi... anh đã từng cho rằng, chỉ cần đứng từ đằng xa nhìn cô là được, chỉ cần cô hạnh phúc là được, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào anh dần dần đã trở nên ích kỷ, anh muốn ở bên cạnh cô, muốn độc chiếm nụ cười của cô, tất cả của cô...

“Lục An Duy... Lục An Duy...” một lần lại một lần gọi tên anh, tựa như lo lắng loại hạnh phúc trong khoảnh khắc này sẽ giống như giấc mộng của vô số đêm trước đây, sẽ biến mất, sẽ không thấy nữa...

Nghe cô gọi tên mình, Lục An Duy muốn trả lời, nhưng lúc anh muốn mở miệng, liền nếm được một vị mặn mòi... không biết từ khi nào anh đã bắt đầu rơi nước mắt. Ngay cả anh cũng không phát hiện, anh nhớ cô đến mức nào? Chỉ có anh mới biết lúc bản thân bị trúng đạn người đầu tiên mà anh nghĩ đến chính là cô... cô là động lực duy nhất để anh tiếp tục sống, bởi vì trong đầu óc chỉ toàn là hình dáng nụ cười của cô, anh sợ, anh sợ sau khi bản thân mình chết đi liền không thể nhìn thấy nụ cười của cô nữa, anh thật sự sợ... lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi...

“Lục An Duy... chúng ta kết hôn đi...” cô không muốn buông ra nữa, không muốn thêm lần nào nữa, ích kỷ cũng được, tham lam cũng thế, cuộc đời này cô muốn buộc anh bên cạnh, không muốn rời xa nữa, cô không bao giờ muốn chịu cảnh chỉ có thể nghe tin tức của anh từ miệng người khác nữa, không muốn cảnh chỉ có thể thấy anh trong giấc mơ nữa.

Cả người Lục An Duy cương cứng, hiện tại anh còn tư cách cưới cô sao? còn có thể đứng bên cạnh cô sao? lần này cái mà anh mất đi chính là mặt trái... lần sau thì sao? anh không biết... Nếu như anh chết đi, cô sẽ phải làm sao? Và lại, bộ dạng của anh hiện tại, phải làm như thế nào khi ở cạnh cô? Cô ưu tú như vậy... còn anh?

“Không phải anh muốn cưới em sao?” Tần Thư Hàm cọ cọ gương mặt đầy nước mắt sau lưng Lục An Duy: “Chúng ta kết hôn đi!”

Kết hôn... sao? Lục An Duy hơi nghiêng đầu qua nói: “Em... thích hợp với người đàn ông tốt hơn...” mà không phải một người như anh...

“Em không cần...” Tần Thư Hàm đi đến trước mặt Lục An Duy, ngẩng đầu lên, nhìn vào gương mặt của anh, nước mắt cô rơi càng nhiều hơn, anh đen đi, cũng gây lại. Trên mặt mang theo nước mắt, da thịt xung quanh miếng bịch mặt vốn dĩ không được hoàn chỉnh vì bị nước mắt thấm ướt mà trở nên sưng đỏ, Tần Thư Hàm vươn tay trái phủ lên gương mặt của Lục An Duy: “Chúng ta kết hôn đi...”

Lục An Duy nhìn gương mặt cô, so với trước khi anh rời đi cô tựa hồ như có da có thịt hơn, sắc mặt có vẻ rất tốt, nhìn thấy cô khỏe mạnh như vậy, anh liền yên tâm. Không dám đối diện với đôi mắt đầy nước mắt, Lục An Duy theo bản năng quay đầu sang hướng khác.

Tần Thư Hàm nắm lấy tay phải của anh, đặt lên trên bụng cô: “Nó đã được hơn 6 tháng rồi, có lúc rất hư, sẽ luôn lộn xộn.” Giống như để phối hợp với lời nói của cô, cái thai trong bụng cô liền động đậy.

Cảm giác truyền lại dưới bàn tay lớn của Lục An Duy khiến anh cảm nhận được sự kỳ diệu của một sinh mệnh nhỏ, anh ngây ngốc nhìn vào cái bụng bầu của Tần Thư Hàm, dưới lòng bàn tay, cái bụng bằng phẳng của cô trước đây hiện tại tròn như quả bóng, vậy là trong bụng cô có con của hai người bọn họ... đây chính là kết tinh của tình yêu hai người... một cảm giác tự hào vì được thăng chức lên làm cha cùng lúc cũng khiến anh nhận ra trách nhiệm của mình....một loại cảm xúc vi diệu khiến anh vừa muốn cười lại vừa muốn khóc, loại cảm giác này anh không thể diễn đạt được bằng lời nói, nhưng anh rõ ràng biết được ----- anh đã có gia đình rồi...

“Anh không thích nó sao?” Tần Thư Hàm luôn nhớ rõ trước đây đã từng hỏi qua Lục An Duy, anh đã từng nói với cô, nếu như mang thai thì tốt nhất nên bỏ đi... Tần Thư Hàm có chút sợ... nếu như Lục An Duy thật sự không cần đứa bé này thì cô phải làm sao?

“Có thể đợi anh một ngày không?” Giọng nói của anh có chút run rẩy.

“Ừm?” Tần Thư Hàm không hiểu ý của Lục An Duy.

“Hiện tại anh liền về Đế Đô lấy sổ hộ khẩu, ngày mai, muộn nhất là chiều ngày mai chúng ta sẽ đến cục dân chính lãnh chứng nhận!” Lục An Duy ôm Tần Thư Hàm vào lòng, anh thật sự là quá hạnh phúc, có thể ôm người mình yêu thương vào trong lòng là loại hạnh phúc xa xỉ như thế nào...

“Chuyện này...” gương mặt Tần Thư Hàm phủ lên vẻ ngại ngùng: “Không cần vội vàng như vậy...”

“Đứng!” Lục An Duy bừng tỉnh đại ngộ: “Anh vẫn còn chưa gặp qua cha mẹ em, chưa cầu hôn, anh còn chưa...” anh quả thật quá ngu ngốc, anh đã quên mất quá nhiều bước...

“Suýt...” Tần Thư Hàm vươn ngón trỏ che lại đôi môi đang nói liên tục của anh: “Từ từ thực hiện là được...”

Lục An Duy nhìn nụ cười mang theo vẻ then thừng của Tần Thư Hàm, cảm giác bản thân đã mãi mãi rơi vào đó, cả cuộc đời này sẽ không bao giờ buông tay nữa... tuyệt đối! Một tay vuốt ve đôi môi của cô, Lục An Duy không nỡ nhỏ giọng hỏi: “Anh muốn... được không...”

Mặt cô đỏ đến mang tai, cô nhẹ nhàng gạt đầu, nhỏ giọng nói: “Trên sách nói 6 tháng thì có thể... nhưng mà cần... nhẹ nhàng chút...”

Sau khi nghe xong Lục An Duy ôm hông Tần Thư Hàm nâng lên bước từng bước tiến vào phòng cô...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Xem là cái gì, chưa nói sao

Bởi vì Tần Thư Hàm đang mang thai, Lục An Duy vô cùng cẩn thận, hết sức kiên nhẫn cũng muốn cô đến hai lần, cuối cùng chỉ có thể bắt đắc dĩ đi tắm mà khắc chế lại sự xúc động trong lòng.

Đợi đến khi Lục An Duy tắm xong đi ra, nhìn thấy Tần Thư Hàm đã ngủ, cô giống như một đứa bé, ôm lấy cái chăn mềm mại, ngủ đến ngọt ngào.

Trong lòng Lục An Duy cảm thấy ấm áp, đi đến cạnh giường nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên má cô một cái sau đó nhẹ tay nhẹ chân mặc lại quần áo, mở

cửa đi xuống lầu, anh nhìn thấy Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc đã quay về ngồi trên sofa, đôi mắt Lục An Nhiên mang theo chút kịch tính, gương mặt Tần Thư Mặc thì lạnh lùng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Có thể đi rồi chứ? Hay là hôm nay anh muốn ở lại?” Lục An Nhiên hỏi.

“Tôi nay anh sẽ không ở lại.” Ngày mai anh sẽ chính thức mang theo lễ vật đến bái phỏng.

“Anh!” Tần Thư Mặc từ trên sofa bật người đứng dậy, vung một quyền thật mạnh hướng đến gương mặt bên trái của Lục An Duy: “Anh xem chị tôi là gì hả? Ngủ xong rồi chạy? Chị ấy mang thai lâu như vậy, anh có đến thăm chị ấy lần nào không? Anh có còn được xem là đàn ông không?”

Ăn trọn cú đấm, Lục An Duy cảm thấy là do anh đáng phải nhận lấy: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi có tác dụng sao? Bởi vì mang thai chị ấy đã mất cả công việc! Anh có biết là bởi vì chưa chồng mà mang thai chị ấy đã phải chịu biết bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ của người khác không? Có biết chị ấy phải chịu bao nhiêu áp lực không?” Tần Thư Mặc chỉ vào Lục An Duy mà chửi: “Tại sao anh có thể đối xử với chị ấy như vậy?”

“Thư Mặc!” Tần Thư Hàm xuất hiện ở cạnh cầu thang, cô bị âm thanh ồn ào dưới lầu thức tỉnh, cô liền biết chắc chắn là Tần Thư Mặc đang tính sổ với Lục An Duy, cô chỉ kịp khoác lên mình một chiếc áo ngủ rộng thùng thình, liền chạy ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Tần Thư Mặc đang trách mắng Lục An Duy: “Thư Mặc, em đừng trách anh ấy!”

“Hừ!” Tần Thư Mặc hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

“An Duy...” Tần Thư Hàm đi xuống cầu thang, đỡ cánh tay của Lục An Duy: “Anh phải đi sao?”

“Ừm.” Lục An Duy vươn tay xoa đầu Tần Thư Hàm: “Sáng sớm ngày mai anh đến gặp cha mẹ em chính thức cầu hôn được không?”

“Sáng sớm ngày mai sao?” Tần Thư Hàm ngơ ngác gật đầu: “Chiều nay em sẽ nói với họ, chiều nay họ sẽ về.”

“Ừm.” Lục An Duy hôn lên trán của Tần Thư Hàm: “Em về phòng nghỉ ngơi thêm đi! Anh... anh muốn nói chuyện với em trai em.”

Tần Thư Hàm do dự nhìn Tần Thư Mặc sau đó lại quay qua nhìn Lục An Duy, trước đó Lục An Duy đã từng cầu hôn với cô, là do cô không đồng ý, nhưng trong lòng Tần Thư Mặc thì không nghĩ như vậy, hai chị em cô, từ nhỏ tình cảm đã rất tốt, cho dù cô chưa chồng nhưng đã mang thai, ngay cả cha mẹ còn không hiểu cho tình huống này, Tần Thư Mặc vẫn luôn ủng hộ cô, cổ vũ cô... cho dù Tần Thư Hàm có hiểu rõ chẳng nữa, Tần Thư Mặc vẫn cho rằng Lục An Duy đã chiếm tiện nghi của chị gái mà không muốn chịu trách nhiệm, bất quá chỉ là do Tần Thư Hàm quá dễ bị lừa mà thôi, từ nay trở đi để cho hai người ở bên nhau anh vẫn thật không yên tâm lắm.

“Cô Tần, em cũng có chút chuyện muốn nói với cô...” Lục An Nhiên đi lên phía trước nắm lấy cánh tay của Tần Thư Hàm: “Chúng ta lên phòng cô nói chuyện chút đi ạ!”

“Được thôi...” Tần Thư Hàm cũng chỉ có thể gật đầu, cùng Lục An Nhiên về phòng của cô.

Sau khi cánh cửa phòng đóng lại, thật sự là không nghe được chút âm thanh nào từ dưới lầu nữa, trong lòng Tần Thư Hàm có chút lo lắng.

“Cô Tần, cô cứ yên tâm đi!” Lục An Nhiên cười nói: “Anh An Duy sẽ không động tay đánh Thư Tần Mặc đâu.”

“Nhưng Thư Mặc sẽ đánh đó!” Tần Thư Hàm cau mày nói: “Cô hiểu rất rõ, nhưng Thư Mặc vẫn cảm thấy sai là do ở An Duy. Haizz...”

“Cô Tần, cô cùng anh An Duy hòa hợp rồi sao?” Lục An Nhiên biết rõ nhưng vẫn có ý hỏi, trước đó ở dưới lầu cô cũng đã nghe được rất nhiều, nhưng tốt hơn hết vẫn nên xác nhận lại một lần thì tốt hơn.

“Ừm.” Tần Thư Hàm gật đầu nhìn Lục An Nhiên: “An Nhiên, đoạn thời gian này vẫn luôn để Thư Mặc thay cô dạy em học thêm, thật sự có lỗi quá...”

“Không có gì, Tần Thư Mặc giảng bài cũng rất tốt.” Lục An Nhiên ngồi trên chiếc ghế dựa tròn hỏi: “Em rất hiếu kỳ tại sao cô lại phải giấu chuyện mình mang thai.”

“Cô...” Tần Thư Hàm thờ dãi: “Trước đây cô từng thử thăm dò An Duy, nếu như cô mang thai, anh ấy sẽ như thế nào...”

“Có phải anh ấy nói phá đi sẽ tốt hơn?” Lục An Nhiên suy đoán nói.

“Ừm.” Tần Thư Hàm gật đầu.

“Cái này thật ra cũng không thể trách anh ấy, nghề nghiệp của anh ấy quá nguy hiểm.” Lục An Nhiên không biết làm sao mà lắc đầu, lại cộng thêm Tần Thư Hàm chỉ hỏi “nếu như”, nếu như Tần Thư Hàm trực tiếp nói với Lục An Duy việc cô mang thai, dựa theo tính cách của Lục An Duy đại khái sẽ là bắt người kết hôn thôi...

“Đúng rồi.” Tần Thư Hàm nghe Lục An Nhiên nói như thế sức nhớ ra: “An Nhiên, không thể đổi một phần công việc khác cho anh ấy sao? Nếu như có thể đưa anh ấy vào trong Lục thị cũng được mà!” Ở trong Lục thị làm việc, cũng tốt hơn so với việc bán mạng cho công việc vệ sĩ này!

“Ồ Lục thị? Quá lãng phí nhân tài rồi...” Lục An Nhiên chớp chớp mắt, mặc dù cô cũng cảm thấy phần công việc của Lục An Duy quá nguy hiểm, mỗi lần nhìn thấy biểu tình của Lục An Hồ khi kể về chuyện này liền biết được, mỗi lần thực hiện nhiệm vụ đều là cử tử nhất sinh, hiện tại Lục An Duy cũng đã thăng cấp lên làm cha rồi! Cứ tiếp tục như thế cũng không phải là cách!

“Không phải anh ấy làm vệ sĩ sao?” Tần Thư Hàm nói: “Để anh ấy làm vệ sĩ của Lục thị cũng được mà!”

“Ồ...” Lục An Nhiên ngạc nhiên: “Anh ấy... không nói với cô sao?” bảo vệ bí mật công việc như thế này cũng quá kín đáo! Tại sao cho đến hiện tại còn không nhắc đến nghề nghiệp của bản thân mình chứ?

“Cái gì?” trên mặt Tần Thư Hàm mang theo vẻ không hiểu, Lục An Duy phải nói gì với cô? Anh ấy còn có chuyện gì lừa dối cô sao?

“Ồ...” Lục An Nhiên do dự không biết có nên nói ra hay không, một mặt cô cảm thấy việc này vẫn nên để Lục An Duy nói thì tốt hơn, một mặt khác, cô lại cảm thấy hai người đã đi đến nước này rồi, Lục An Duy còn chưa nói rõ, một người đứng ngoài xem như cô đây cũng rất sốt ruột nha!

“Sao thế?” Tần Thư Hàm truy vấn: “An Nhiên? Em nói gì đi?”

“Thật ra... Anh An Duy...” Lời của Lục An Nhiên còn chưa nói hết, tiếng gõ cửa liền vang lên, cô đứng dậy mở cửa, ngoài cửa Tần Thư Mặc và Lục An Duy đang đứng đấy, nhìn thấy biểu tình của Tần Thư Mặc mặc dù vẫn còn rất nghiêm túc nhưng sự tức giận trong ánh mắt đã hoàn toàn biến mất, Lục An Nhiên liền biết là hai người họ đã có thể nói rõ ràng, giải thích hết mọi chuyện với nhau nên cũng cảm thấy yên tâm hơn, Lục An Nhiên liền nói phải về Lục gia, sau khi vẫy tay tạm biệt, Lục An Duy và Tần Thư Hàm cũng vẫy tay không muốn chia xa.

Sau khi rời khỏi nhà Tần Thư Hàm, hai người đang ngồi trên xe trên đường trở về, Lục An Nhiên hỏi: “Anh An Duy, hiện tại anh vẫn còn chưa nói thật công việc của anh cho cô Tần Thư Hàm biết sao, anh tính khi nào sẽ nói thế?”

“Ngày mai.” Lục An Duy nhìn ra hướng cửa sổ bên ngoài cách đó không xa một tiệm bán trang sức nói: “Có thể dừng ở phía trước không? Anh muốn mua nhẫn.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Yêu người tha thiết, tình nguyện đi chết

Tiền Lục An Duy đi, Tần Thư Hàm cảm giác như bản thân vẫn còn như đang nằm mơ, nhưng vết ân ái để lại trên vai vẫn luôn nhắc nhở cô, đây không phải là mơ, lần này là thật, người mà cô yêu đã quay về, anh ấy nói 9 giờ sáng ngày mai sẽ chính thức đến gặp cha mẹ cô dặm hỏi, sẽ hướng cô cầu hôn... tất cả những chuyện này đều giống như là đang nằm mơ vậy...

“Này! Tỉnh lại! Tỉnh lại!” Tần Thư Mặc vươn tay lắc lư trước mặt Tần Thư Hàm: “Người cũng đã đi được một lúc rồi! Sao chị vẫn còn ngây ngốc ra thế!”

“Đáng ghét!” Tần Thư Hàm đẩy đẩy cánh tay Tần Thư Mặc: “Em thật nhiều chuyện!”

“Chị, chị yêu anh ta sao?” Tần Thư Mặc nhìn Tần Thư Hàm hỏi.

Trên mặt Tần Thư Hàm lộ ra nụ cười hạnh phúc gật gật đầu: “Yêu!”

“.....” Tần Thư Mặc vẫn chưa thấy qua nụ cười như vậy của Tần Thư Hàm, anh biết, Tần Thư Hàm này đã quá yêu Lục An Duy kia rồi. Lúc này hai người họ cũng đã nói qua, anh cũng cảm nhận được, Lục An Duy sẽ là người có thể dựa dẫm, giữa Tần Thư Hàm và anh ta chắc là có hiểu làm gì đó.

“Thư Mặc, chị thật sự rất yêu rất yêu anh ấy” Tần Thư Hàm thành thật nói: “Thế giới này rộng lớn như thế, nhiều người như thế, nhưng mà, chỉ có một người, lần đầu tiên khi nhìn thấy anh ấy, trong lòng liền có loại cảm giác... chính là người ấy! Đó là loại cảm giác rất thần kỳ. Anh ấy là duy nhất của chị! Chị chưa từng tin vào chuyện nhất kiến chung tình, cho đến khi gặp được anh ấy, có lúc chính là trùng hợp như vậy, chính là chuyện không thể nào lý giải được, nhưng mà, bất luận như thế nào, bất luận xảy ra chuyện gì, chị cũng sẽ yêu anh ấy. Cho dù hôm nay anh ấy chưa từng đến đây, cho dù cả cuộc đời này chị sẽ chẳng còn được gặp lại anh ấy, vậy cũng chẳng sao cả, bởi vì người trong định mệnh của chị đã xuất hiện rồi, như thế đã quá đủ. Có đứa bé này, chị thật sự rất hạnh phúc!” Tần Thư Hàm hạnh phúc vỗ về cái bụng của cô: “Chị thật sự rất cảm ơn ông trời đã ban cho chị, chị thừa nhận, chị đã trở nên tham lam hơn, vốn dĩ cho rằng chỉ cần một mình chị nuôi dưỡng đứa trẻ này lớn lên đã đủ rồi, nhưng hôm nay chị phát hiện, thời khắc hạnh phúc nhất chính là lúc chị nằm trong vòng tay của anh ấy, chị cảm giác anh ấy chính là cả thế giới của chị, là tất cả mà chị và đứa bé có thể dựa vào! Chị yêu anh ấy! Bất luận trải qua bao nhiêu năm, loại cảm giác này cũng sẽ không thay đổi!”

“.....” Tần Thư Mặc nhìn Tần Thư Hàm một lúc lâu, mới ra vẻ nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Nếu như chị đã yêu anh ta như vậy, vậy thì em cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận mà thôi...”

“Thư Mặc...” trong lòng Tần Thư Hàm tràn đầy cảm động, cô thật sự là may mắn ba đời, mới có một em trai tốt như vậy!

“Kể em nghe chuyện của hai người đi!” Tần Thư Mặc nói: “Em đi pha một bình hồng trà chanh đã, em sẽ cẩn thận nghe chị kể hết toàn bộ!”

“Được thôi!” Tần Thư Hàm cười sau đó ngồi xuống ghế sofa, đợi cho đến khi Tần Thư Mặc pha xong hồng trà ngồi lên sofa, Tần Thư Hàm bắt đầu kể từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Lục An Duy, cả đôi mắt đều là nụ cười hạnh phúc.

Đợi đến khi Tần Thư Hàm kể xong, âm thanh tiếng chìa khóa mở cửa cũng vang lên, Tần Thư Hàm cười, không biết là khi cô nói chuyện của Lục An Duy với cha mẹ, bọn họ sẽ vui vẻ như thế nào?

Tiến vào cửa không chỉ có cha mẹ Tần, còn có một vị khách đã rất lâu không xuất hiện ở Tần gia.

“Anh đến đây làm gì?” vốn dĩ Tần Thư Hàm rất là vui vẻ mà muốn nói chuyện với cha mẹ Tần, nhưng khi nhìn thấy vị khách này, Tần Thư Hàm lập tức cau mày.

“Thư Hàm! Bất lịch sự quá!” cha Tần trách mắng: “Tin Hồng đến đây để thăm con đấy!”

“Đúng đó!” Mẹ Tần cũng cười đềm mắt cong cong, vốn tưởng rằng cuộc đời này của Thư Hàm như thế là hết, ai ngờ được Bạch Tín Hồng cư nhiên lại không để ý đến việc Tần Thư Hàm đã mang thai, còn thề rằng sẽ tốt với cô suốt cuộc đời! Người đàn ông si tình như vậy, thật sự là có cảm theo đèn lồng cũng khó tìm thấy! Mẹ Tần nói tiếp: “Thư Hàm, tại sao con lại đầu bù tóc rối như vậy? Cũng không trang điểm nhẹ một chút!”

“Không sao đâu, Thư Hàm như thế đã rất xinh đẹp rồi!” Bạch Tín Hồng nhìn Tần Thư Hàm, nhan sắc như cũ vẫn kinh diễm. Hắn ta nghe được chuyện sau khi Tần Thư Hàm mang thai liền bị bỏ rơi, trong lòng thật sự chán ghét, hằn oán ghét cô, khinh bỉ cô! Loại đàn bà không biết liêm sỉ này, hằn oán vào! Nhưng mà từ sau khi tạm biệt hắn vẫn luôn nhớ đến cô, sau đó hắn đã đi xem mắt rất nhiều người, cũng hẹn hò với vài người, nhưng không có người phụ nữ nào có thể so sánh được với Tần Thư Hàm, ngay cả đến nỗi khi lên giường với người phụ nữ khác trong đầu hắn đều tràn ngập hình bóng của cô! Người phụ nữ này... không có được cô, hắn thật sự không cam tâm! Hắn vô cùng không cam tâm! Do dự một hồi, hắn vẫn quyết định ăn may một lần, tình nguyện hẹn hò với cô một lần, nhưng mà loại phụ nữ này mà muốn tiến vào Bạch gia của hắn là tuyệt đối không thể!

“Hừ.” Tần Thư Hàm hừ lạnh một tiếng: “Cha mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người!”

“Có chuyện gì đợi lát nữa hãy nói!” Cha Tần nhìn thấy Tần Thư Hàm liền cảm thấy rối rắm, ông thật sự không hiểu, đứa con gái ngoan ngoãn như thế tại sao lại còn thể gây ra chuyện như vậy! Thật là... thật sự là làm nhục gia môn!

“Thư Hàm à!” Mẹ Tần nắm lấy tay Tần Thư Hàm nói: “Tin Hồng vẫn luôn thích con, cái này con cũng biết mà, hôm nay nó cũng đã đảm bảo với cha mẹ sẽ yêu thương con suốt đời, cho nên...”

“Mẹ!” Tần Thư Hàm ngắt lời mẹ Tần: “Anh ta thích ai là chuyện của anh ta! Con không thích anh ta! Con ghét anh ta! Vô cùng! Vô cùng ghét!”

“Con!” Cha Tần nói một tiếng liền tức giận: “Con còn dám ghét bỏ Tin Hồng nhà người ta, Tin Hồng không chê bai con là đã tốt lắm rồi!”

“Anh ta dựa vào cái gì mà chê bai con? Anh ta có tư cách gì chê bai con?” Tần Thư Hàm đáp trả: “Cho dù con có ở một mình như vậy đến già cũng sẽ không ở cùng với anh ta!”

Nghe thấy lời này, vẻ mặt Bạch Tín Hồng cũng thay đổi, con tiện nhân này vậy mà không cho nhau chút thể diện gì! Nhưng vì lo ngại cha Tần còn ở đây, hắn cũng không thể phát tác được, liền ần ần nói một chút rồi nói: “Thư Hàm hiện tại đang là thai phụ, cảm xúc dao động có chút lớn cũng là chuyện bình thường, hai bác cũng đừng trách cô ấy.”

“Tin Hồng à... thật ngượng ngùng...” gương mặt mẹ Tần nở nụ cười làm lạnh nói.

“Không sao, thôi thì ngày mai con quay lại vậy, ngày mai con không có tiết đúng lúc có thể ở bên cạnh Thư Hàm!” Bạch Tín Hồng cười nói.

“Vậy đúng lúc có thể để Thư Hàm cùng với con đi ra ngoài dạo một chút, nó cũng đã rất lâu rồi không đi ra ngoài rồi!” Mẹ Tần cười nói, đứa nhỏ Bạch Tín Hồng này thật sự là một người tốt! Tính khí tốt, nhân cách tốt, nhân phẩm cũng càng không có gì để nói, làm thầy người khác, thật sự đáng giá để Thư Hàm phó thác chung thân!

“Ngày mai đâu con cũng không đi.” Tần Thư Hàm mặt lạnh nói: “Ngày mai cha của đứa trẻ sẽ qua đây, hai người nếu như nguyện ý ở nhà thì cứ ở nhà gặp mặt anh ấy, không nguyện ý ở nhà thì con sẽ đợi anh ấy qua rước, con liền trực tiếp đi với anh ấy!” cái nhà này cô đã ngây ngốc đủ rồi! Để cô chung sống với Bạch Tín Hồng, cô nguyện ý đi chết!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Muốn đến cầu hôn, đến cửa cầu hôn

“Cái gì!” Tin tức này quá đột ngột, cha mẹ Tần đều ngây người một hồi lâu mới có thể tiêu hóa được tin tức này, ba... của đứa trẻ... muốn đến?

“Tên vệ sĩ đó?!” Bạch Tín Hồng kinh ngạc, buộc miệng nói ra.

“Không sai.” Tần Thư Hàm lạnh lùng nhìn Bạch Tín Hồng: “Ở đây không có chuyện của anh, mau cút đi!”

Bạch Tín Hồng siết chặt nắm tay, sắc mặt thay đổi mấy lần mới nghiêng chặt răng, cứng ngắc đem con tức giận ép xuống: “Chú Tần, dì Tần... con... hôm khác lại đến thăm hai người!” dứt lời, Bạch Tín Hồng liền trực tiếp quay người đi mất, hẳn ta sợ nếu còn ở lại thêm một giây phút nào nữa sẽ không thể kiềm chế được con giận ngút trời này, như vậy sẽ phá hỏng hình tượng hắn giữ gìn bấy lâu nay! Tần Thư Hàm này thật sự quá không cần mặt mũi nữa! Loại tiện nhân này! Loại tiện nhân này... Bạch Tín Hồng cắn răng, lấy điện thoại gọi đến một số máy.

“Alô? Tín Hồng... em biết là anh sẽ không ác độc mà bỏ rơi em đâu... em cũng đã là người của anh rồi! Làm sao anh lại có thể không cần em chứ...” người phụ nữ bắt mấy rất kích động: “Em biết là anh không nỡ bỏ rơi em mà... em biết là như thế mà!”

“Đến khách sạn Linh Hân thuê phòng trước đội tôi!” nói xong câu này, Bạch Tín Hồng trực tiếp ngắt điện thoại, hắn bắt buộc phải kiếm người dập tắt cơn hỏa hoạn này mới được... hôm nay hắn thật sự bị tức chết rồi... Tần Thư Hàm đáng chết...

Mà bầu không khí trong Lục gia cũng khá là căng thẳng, về mặt cha mẹ Tần u tối, Tần Thư Hàm đứng bên cạnh không vui vẻ, đáng chết! Tâm tình tốt như vậy đều bị tên Bạch Tín Hồng kia phá hỏng hết! Thật sự không thể hiểu được loại tiểu nhân trong ngoài bất nhất có gì tốt đẹp? Mà Tần Thư Mặc vẫn ngồi trên sofa uống hồng trà chanh của mình.

“Ta không đồng ý!” Cha Tần cau mày nói: “Lại còn là một vệ sĩ? Không thể được!”

“Thư Hàm à...” Mẹ Tần cũng không đồng ý: “Cha của đứa bé lâu như vậy cũng không xuất hiện một lần, đột nhiên lại muốn đến cầu hôn, không phải là tên lừa đảo nào đó chứ!”

“Anh ấy không phải.” Tần Thư Hàm nói: “Hôm nay Thư Mặc cũng đã gặp anh ấy! Hai người tự hỏi em ấy đi!”

Cha mẹ Tần đều cùng nhau đưa ánh mắt nhìn về phía Tần Thư Mặc đang tự do thoải mái uống trà, cha Tần cau mày nói: “Đây là lúc nào rồi, sao con vẫn còn tâm trạng uống hồng trà chứ?”

“Gấp gáp cái gì chứ?” Tần Thư Mặc uống một ngụm hồng trà nói: “Ngày mai hai người thấy người rồi không phải sẽ rõ sao?” “Không gấp!” Thái độ cha Tần kiên quyết: “Có cái gì hay ho mà gấp chứ?” Làm con gái ông lớn bụng, còn có mặt mũi đến nhà ông?

“Cha, cha gấp cũng được không gấp cũng kệ, dù như thế nào thì anh ấy cũng là cha của đứa bé trong bụng chị con.” Tần Thư Mặc cười nói: “Con thấy chị con đã quyết tâm rồi, nếu như ngày mai cha ở lại gặp mặt thì trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút, nếu như cha nói không muốn gặp... vậy thì ngày mai khi cha quay về có thể sẽ không gặp được chị con nữa đâu!”

“Các người! Các người!” Cha Tần tức đến run rẩy: “Các người đủ lòng đủ cánh rồi đúng không! Cứ nhiên dám uy hiếp ta sao!”

“Ai uy hiếp cha chứ!” Tần Thư Mặc nói: “Con đây không phải là cùng cha nói đạo lý sao!”

“Thư Mặc... Hôm nay con gặp cậu ta rồi sao?” Mẹ Tần thở dài một hơi nhìn Tần Thư Mặc: “Cậu ta làm vệ sĩ sao?”

“Chị con nói là làm vệ sĩ.” Tần Thư Mặc so vai nói.

“Cao to khỏe mạnh, xem ra rất đáng tin, không thích cười, cảm giác là một con người thành thật nghiêm túc.” Tần Thư Mặc nhớ lại nói.

“Ồ...” Nghe Tần Thư Mặc hình dung như vậy, mẹ Tần như có suy nghĩ gật đầu.

“Bà làm sao thế? Bà còn muốn ủng hộ chúng nó sao?” Cha Tần nhìn mẹ Tần lạnh giọng nói.

“Dù gì cũng là cha ruột của đứa bé.” Mẹ Tần cũng có cách nghĩ của bản thân: “Tín Hồng cho dù có tốt đi chăng nữa cũng không phải cha ruột, trong lòng nhất định sẽ có khúc mắc, đối xử với Thư Hàm nhất định sẽ không tốt bằng cha ruột đứa trẻ!”

“Tốt? Có thể tốt đến mức nào? Nửa năm nay các người ai gặp qua hắn ta!” Cha Tần đập bàn một phát: “Một tên vệ sĩ có thể tốt hơn một giáo viên sao? Chỉ nhìn vào nhân phẩm thôi liền không thể so bì được! Một bóng người cũng không có liền đột nhiên nhảy ra! Ai thèm chứ! Nếu như đối xử tốt với Thư Hàm, nửa năm nay hắn ta đi đâu?!”

“Anh ấy có công việc!” Tần Thư Hàm giải thích: “Anh ấy vẫn luôn không có mặt ở thành phố S.”

“Hắn ta nói hắn ta bận công việc con liền tin sao!” Cha Tần hừ lạnh: “Con đó! Bị người ta lừa rồi còn không được khôn ra!”

“Điều này là thật.” Tần Thư Mặc làm chứng: “Hôm nay con nhìn thấy vết sẹo trên mặt anh ta không phải là vết sẹo cũ, vừa nhìn liền biết đó là vết sẹo mới xuất hiện 2 3 tháng nay.”

“Trên mặt còn có vết sẹo?” Mẹ Tần cau mày, như vậy có thể đưa ra ngoài sao? giới thiệu với mọi người rằng đây là con rể của bà... sẽ phải đón nhận những ánh mắt như thế nào đây...

“Là do lúc làm nhiệm vụ bị viên đạn làm bị thương.” Tần Thư Hàm rất đau lòng, cô siết siết nắm tay nói: “Dù gì thì tin tức con cũng đã thông báo cho hai người, ngày mai hai người có muốn ở nhà hay không thì hai người tự quyết!” tại sao cha mẹ cô lại thích tên tiểu nhân Bạch Tín Hồng như vậy? Tại sao nhất định muốn cô gả cho một giáo viên? 360 nghề thì nghề nào cũng có trạng nguyên, vệ sĩ thì đã làm sao chứ?

“Con! Con đây là thái độ gì đây!” Cha Tần chỉ vào Tần Thư Hàm nói: “Ngày mai đâu con cũng không được đi! Con nghe rõ chưa!”

“Đâu con cũng không đi, con sẽ ở nhà đợi anh ấy đến đón con!” Tần Thư Hàm nói xong câu này liền quay người đi lên lầu, thật sự là quá đủ rồi, bây giờ có nói gì đi nữa cũng lãng phí nước miếng, vẫn là nên đợi đến ngày mai Lục An Duy đến, chính thức gặp mặt mới nói tiếp đi! Cô tin rằng, chỉ cần cha mẹ gặp được Lục An Duy, hiểu rõ con người anh, sẽ hiểu rõ mọi chuyện! Không phải Tần Thư Mặc đã giải thích rồi sao? Lục An Duy là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, là một người đáng để cô phò thác chung thân!

“Con!” cha Tần đột ngột đứng phắt dậy, cảm giác trước mắt một trận choáng váng, lại té ngã xuống sô pha, một cảm giác vô lực xuất hiện.

“Cha! Người sao thế?” Tần Thư Mặc lo lắng hỏi.

“Không sao!” cha Tần vẫn rất tức giận, nhưng vẫn nói: “Thay cha gọi điện thoại xin nghỉ phép vào ngày mai, cứ nói là cha bị bệnh rồi.” Ông vẫn phải tận mắt nhìn xem, là tên súc sinh vô lại nào, làm ra loại chuyện này còn có mặt mũi đến đây.

“Dạ.” Tần Thư Mặc gật đầu.

“Mẹ cũng đi gọi điện thoại xin nghỉ phép một hôm!” Mẹ Tần vuốt huyệt thái dương đau nhức, món nợ con cái a! Thật sự dùng cả đời cũng trả không hết!

“Mẹ, giúp con xin nghỉ một ngày luôn, ngày mai con cũng muốn ở nhà.” Tần Thư Mặc nói.

Mẹ Tần do dự một chút gật đầu: “Ừ!”

Tần gia trên dưới ai cũng ôm một bầu tâm sự, ai cũng có lí do của mình, hiện tại đều đang chờ đợi người đàn ông chưa từng thấy qua mặt kia xuất hiện thôi!

Buổi trưa ngày hôm sau, Lục An Duy đến như đã hẹn, trên người mặc bộ tây trang mà ngày hôm qua chính tay Lục An Nhiên giúp anh lựa chọn, trên tay xách túi lớn túi nhỏ quà cáp, kiểu tóc cũng là chiều hôm qua mới đi làm, chiếc nhẫn cầu hôn để yên trong túi quần. Tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng, Lục An Duy ấn lên chiếc chuông cửa Tần gia.

Cha Tần từ sớm đã chờ sẵn trên ghế sô pha nghe thấy tiếng chuông cửa liền thanh thanh cổ họng, ngồi thẳng lưng lên. Mà Tần Thư Mặc thì đứng lên đi ra mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Không cho được, không đồng ý

“Đến đây!” Tần Thư Mặc đón lấy túi to túi nhỏ trên tay Lục An Duy: “Vào nhà đi!”

Nghe thấy tiếng mở cửa, mẹ Tần cũng đi ra từ trong thư phòng, mặc dù bà muốn đọc sách, nhưng vừa sáng sớm liền một chữ cũng không đọc được, một chữ cũng không viết ra được, cả người đều bồn chồn.

Nương theo tiếng đóng cửa, Lục An Duy tiến vào phòng khách, cha mẹ Tần cũng là lần đầu tiên gặp được người mà Tần Thư Hàm vẫn luôn nhớ mong ngày đêm, từ ánh mắt đầu tiên bọn họ liền bị dọa cho một trận, hai người nhìn vào mắt trái của Lục An Duy đều kinh ngạc, con mắt này bị thương rồi? ồ... đúng rồi! Bị viên đạn làm bị thương! Cũng không biết là có ảnh hưởng đến thị giác không... hai vợ chồng nhìn nhau một cái.

Mà Tần Thư Hàm đồng dạng nghe thấy tiếng chuông cửa cũng đi xuống lầu, vui mừng giống như một con chim sơn ca. Vây quanh người Lục An Duy, tựa hồ như mỗi sợi tóc đều bộc lộ ra niềm vui sướng của cô.

Nhìn theo nụ cười và niềm hạnh phúc trong mắt của Tần Thư Hàm, mẹ Tần định thần lại, trong lòng tự có chủ ý của mình. Bà nở nụ cười chào hỏi: “Đến sô pha ngồi đi!”

“Cám ơn dì.” Lục An Duy đáp một tiếng liền ngồi xuống cạnh ghế sô pha, âm thanh có chút lười nhác, trầm thấp dễ nghe.

“Chuyện này... Thư Hàm thật là vô tâm, vẫn chưa giới thiệu về cậu cho chúng tôi, cậu tự giới thiệu về mình một chút đi!” mẹ Tần nói.

“Con tên Lục An Duy, năm nay 23 tuổi, nhà ở Đé Đô.” Lục An Duy nói ngắn gọn, lúc này Tần Thư Mặc đưa cho anh một ly hồng trà, Lục An Duy nhận lấy mỉm cười nói tiếng cảm ơn.

“Đi nghe Thư Hàm nói nghề nghiệp của con là làm vệ sĩ sao?” Mẹ Tần hỏi.

“Thật ra...” Lục An Duy buông chén trà trong tay đặt lên bàn nói: “Con vốn không phải làm vệ sĩ.”

Nghe được lời này, cả Tần gia đều ngơ ngác, động tác nhất trí nhìn về phía Tần Thư Hàm, mà Tần Thư Hàm cũng ngạc nhiên mà nhìn Lục An Duy: “Không phải anh nói mình làm vệ sĩ sao?”

“Anh đang thi hành nhiệm vụ vệ sĩ, bị người khác hỏi, anh liền đáp là mình đang làm vệ sĩ thôi.” Lục An Duy giải thích.

“Vậy nghề nghiệp của anh là?” Về mặt Tần Thư Mặc nghi hoặc.

“Hiện tại anh đang giữ chức đội trưởng bộ đội đặc chủng đơn vị 7 của Z quốc.” Lục An Duy nói: “Bởi vì tính chất công việc mang tính đặc thù nên vẫn luôn phải giữ bí mật với bên ngoài, cũng hi vọng mọi người tuyệt đối bảo mật thông tin này.”

“.....” cả nhà Tần gia đều ngơ ngác, vệ sĩ cùng với bộ đội đặc chủng cũng cách biệt... quá nhiều đi...

“Bộ đội đặc chủng?” Tần Thư Hàm ngây người: “Không phải càng nguy hiểm hơn so với làm vệ sĩ sao?”

“Đúng.” Lục An Duy gật đầu, thực tế chính xác là như vậy.

“Ồ...” Mẹ Tần thanh thanh cổ họng nói: “Vậy mắt của cậu cũng là do làm nhiệm vụ mà bị thương sao?”

“Đúng.” Lục An Duy gật đầu: “Bị viên đạn làm bị thương.”

“Vậy lúc nào sẽ lành lại? Có ảnh hưởng đến thị lực của mắt trái không?” mẹ Tần hỏi.

“Hơ hơ.” Lục An Duy cười: “Có lẽ sẽ không ảnh hưởng đến thị lực của mắt trái.”

“Ồ...” Mẹ Tần gật đầu, nếu không ảnh hưởng, vậy chắc là vẫn tốt, không tính là nghiêm trọng lắm.

“Bởi vì mắt trái lúc đó không giữ được nữa nên đã làm phẫu thuật cắt bỏ tròng mắt. Vì thế không thể bàn đến vấn đề có ảnh hưởng đến thị lực của mắt trái hay không.” Lục An Duy cười nhẹ giải thích.

Mẹ Tần lần nữa kinh ngạc, câu trả lời này của Lục An Duy cũng không tính là sai, tròng mắt cũng không còn nữa, còn có thể ảnh hưởng đến thị lực sao... nhưng tại sao bà cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?

“An Duy...” Tần Thư Hàm rúc đầu tựa lên vai Lục An Duy, nhất định rất đau... nhất định rất đau rất đau đúng không...

“Đã đỡ hơn rất nhiều rồi.” Lục An Duy an ủi: “Không sao rồi...”

“Khụ khụ...” lúc này cha Tần vẫn luôn không lên tiếng liền thanh thanh cổ họng: “Tôi sẽ không chấp nhận cậu qua lại với con gái tôi đâu!”

“Con biết.” Lục An Duy khi đến đây đã chuẩn bị cho kết quả tồi tệ nhất, nhưng bất luận như thế nào, anh cũng nhất định phải để cho bọn họ chấp nhận anh.

“Hừ!” cha Tần hừ lạnh: “Hiện tại cậu đã không còn mắt trái, sau này nếu đi làm nhiệm vụ mà chết luôn ở bên ngoài, con gái tôi há chẳng phải làm góa phụ sao!”

“Cha!” Tần Thư Hàm kháng nghị nói: “Sao cha lại nói những chuyện này chứ!”

“Không sao.” Lục An Duy vỗ về bàn tay Tần Thư Hàm, hướng cha Tần nói: “Con cũng biết lo lắng của chú, cho nên tối hôm qua đã đề nghị chuyển chức vụ, chuyển đến làm huấn luyện viên của bộ đội đặc chủng.” Lục An Duy nhìn cha Tần: “Huấn luyện bộ đội đặc chủng ở một mức độ nào đó sẽ giảm bớt đi số lần làm nhiệm vụ.”

“Như vậy không phải vẫn phải đi mạo hiểm sao?” Cha Tần cau mày nói: “Tôi không thể giao con gái tôi cho một người không thể cho nó cuộc sống yên ổn!”

“Con thật sự không thể cho Thư Hàm một cuộc sống yên ổn, đây cũng là vấn đề con vẫn luôn phiền nhiễu.” Ngữ khí Lục An Duy chân thành: “Con biết loại người giống như con không xứng đáng để đi yêu một người, nhưng con đã yêu cô ấy rồi, con đã từng nghĩ chỉ cần đứng từ xa nhìn cô ấy là được... nhưng sau khi con biết được Thư Hàm mang thai đứa con của con, con liền trở nên tham lam, con muốn được nhiều hơn thế, con hi vọng mỗi ngày đều có thể ở bên cô ấy, con hi vọng có thể bỏ ra tất cả sức lực của mình để nỗ lực bảo vệ cô ấy chăm sóc cô ấy che chở cho cô ấy. Con biết là khi đưa ra quyết định này là chính con quá nhẫn tâm, nhưng con thật sự rất yêu cô ấy! Hi vọng hai người có thể giao con gái cho con, con không thể cho cô ấy cuộc sống ấm êm, nhưng con sẽ cho cô ấy một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc trong những ngày mà con còn tồn tại trên thế gian này! Con thật sự rất yêu cô ấy!”

“.....” nhất thời mẹ Tần cũng không biết nói gì nữa, suy nghĩ về lâu về dài, Lục An Duy này thật sự không thích hợp với Tần Thư Hàm, nhưng nhìn bộ dáng hạnh phúc này của Tần Thư Hàm, bà thật sự không nhẫn tâm.

“An Duy...” khòe mắt Tần Thư Hàm đỏ lên, cô ôm thật chặt Lục An Duy: “Em cũng yêu anh... rất yêu rất yêu rất yêu anh...”

Lục An Duy nhẹ nhàng vỗ về lưng Tần Thư Hàm, trong miệng lẩm bầm những lời an ủi, bất kỳ ai cũng có thể nhận ra hai người họ đều yêu đối phương đến mức nào.

Mẹ Tần nhìn cha Tần, mà cha Tần lúc này nhíu chặt mày, vẻ mặt sầu muộn. Ngược lại, quả nhiên là Bạch Tín Hồng vẫn thích hợp với Thư Hàm hơn! Cuộc sống ở bên cạnh Bạch Tín Hồng sẽ yên ổn hơn nhiều!

Dưới sự vỗ về của Lục An Duy một lúc, Tần Thư Hàm mới ngừng hẳn âm thanh thút thít, mặc dù cô khóc, nhưng cô thật sự cảm thấy rất hạnh phúc. Hạnh phúc của cô, chỉ có Lục An Duy mới có thể cho được!

“Ta phản đối hai người ở bên nhau!” cha Tần vẫn mở miệng phản đối.

“Phản đối vô hiệu!” Tần Thư Hàm tiếp lời nói: “Con đã quyết định rồi! Cho dù anh ấy có trở thành ăn xin ngoài phố, thì con cũng sẽ là người đưa chén cho anh ấy!” Cô yêu anh! Một tình yêu tha thiết!

“Con! Con như vậy là muốn lật trời sao!” Cha Tần chỉ vào Tần Thư Hàm mà mắng thậm chí còn dương tay lên định đánh xuống.

“Cha!” Tần Thư Mặc đi lên phía trước ôm lấy cha Tần đang nổi con thịnh nộ: “Có gì từ từ nói!”

“Không có gì đáng để nói cả! Tóm lại là ta không đồng ý!” Cha Tần hừ lạnh một tiếng liền quay về phòng của mình, rõ ràng Bạch Tín Hồng là sự lựa chọn tốt hơn! Thư Hàm tại sao lại coi trọng người này chứ! Thật là!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Tức chết ta rồi, nắm chắc rồi

“Tức chết tôi rồi! Thật sự tức chết tôi rồi!” Cha Tần không nhịn được đi qua đi lại trong phòng, trong miệng cứ nhắc đi nhắc lại: “Thật sự là đủ lông đủ cánh rồi! Quân cũng quân không nổi nữa!”

“Ông đi qua đi lại khiến tôi chóng hết cả mặt rồi.” Mẹ Tần ngồi trên ghế dựa bắt đầu đi lắc đầu.

“Bà còn nói! Đều do bà nuông chiều nó! Thật là mẹ chiều hư con mà!” Cha Tần thật sự tức đến sôi máu: “Tôi thật sự không hiểu được! Tín Hồng có chỗ nào không tốt! Nó làm sao lại coi trọng cái người tên Lục An Duy kia chứ!”

“Con cũng không thích cái người tên Bạch Tín Hồng cho lắm.” Tần Thư Mặc đang cắt chanh nói: “Nhìn thấy liền chán ghét!”

“Con hiểu cái gì!” Cha Tần quát lại: “Tín Hồng là một người có tài, ở đại học S cũng là người có tiếng tăm, tuổi còn trẻ mà đã đi đến được bước này thật sự khó mà có được! Nhân phẩm đoan chính có lẽ có tiết, lại còn là giáo viên...”

“Vừa ý cha nhất chính là anh ta là một giáo viên đúng không!” Tần Thư Mặc hừ một tiếng, đem chanh đã cắt xong cho vào trong một bình thủy tinh đẩy lại.

“Con! Giáo viên có gì không tốt chứ!” Cha Tần cảm thấy rất vinh dự đối với nghề nghiệp của mình: “Là một người thầy giáo dạy con người, truyền đạo, thụ nghiệp, giải thích nghi vấn. Là một người thầy...”

Tần Thư Mặc bỏ bình thủy tinh vào trong tủ lạnh, liền đánh gãy lời nói của cha Tần: “Con đi học đây.”

“Con!” Cha Tần cau mày chỉ trích: “Ta biết con nghiêng về phía chị con, nhưng con đã từng đặt mình vào hoàn cảnh của chị con mà suy nghĩ chưa? Cái người tên Lục An Duy đó có thể cho chị con cái gì? Cậu ta không phải người thích hợp làm chồng chị con!”

“Anh ta có thể cho chị con nụ cười! Một nụ cười mà trước đây con chưa từng thấy qua!” Tần Thư Mặc đối diện trả lời: “Con không biết anh ta có thích hợp làm chồng chị con hay không, nhưng tuyệt đối mạnh hơn gấp trăm ngàn lần so với Bạch Tín Hồng! Chị con căn bản không hề thích cái tên Bạch Tín Hồng kia, tại sao cha lại phải ép chị ấy?”

“Ta là vì muốn tốt cho nó!” Cha Tần nói: “Các con mới bao lớn! Biết được gánh nặng cuộc sống là gì không? Nếu như chị con gả cho tên Lục An Duy kia, nếu như cậu ta chết thì sao?”

“Chỉ ít Lục An Duy còn sống một ngày anh ta sẽ khiến chị con được vui vẻ hạnh phúc thêm một ngày!” Tần Thư Mặc phản bác lại: “Bạch Tín Hồng căn bản không thể cho chị con được hạnh phúc!”

“Bạch Tín Hồng có gì không tốt!” Cha Tần càng nói càng kích động: “Con mới bao lớn con hiểu gì chứ!”

“Cha luôn miệng nói nếu Lục An Duy chết đi thì chị con sẽ như thế nào! Vậy nếu như cha ép chết chị con rồi, hai người sẽ phải làm thế nào!” Tàn Thư Mặc lạnh giọng phản bác lại, đây cũng là lần đầu tiên anh lớn giọng với cha mình như vậy. Cha con hai người đều có chút tức giận bùng bùng.

“Hỗn trướng!” Cha Tàn tức giận liền cho Tàn Thư Mặc một bạt tai.

Âm thanh “bà” vang lên đánh trên mặt Tàn Thư Mặc, dọa mẹ Tàn khiếp sợ cũng dọa luôn cả cha Tàn, ông... ông làm sao có thể động tay đánh con trai mình chứ... phải biết rằng ông luôn không chủ trương phải dạy con bằng đòn roi, thời điểm khắc nghiệt nhất cũng chỉ là phạt đứng và đánh vào tay mà thôi, ông đã bao giờ đánh vào mặt con trai mình đâu?

“Đừng lấy lý do là muốn tốt cho chúng con làm cái cớ để thỏa mãn kế hoạch do cha tự xây dựng nên, chúng con là người, là con của cha, không phải công cụ!” một câu chấm dứt, Tàn Thư Mặc tông cửa xông ra.

“Thư Mặc! Thư Mặc!” mẹ Tàn gọi liên mấy tiếng cũng không thấy Tàn Thư Mặc dừng cước bộ, chỉ cảm thấy mặt mũi choáng váng trước mắt hoa lên. Chuyện này là như thế nào chứ! Xoay người quay đầu, mẹ Tàn nhìn vào vẻ mặt khiếp sợ xen lẫn áy náy của cha Tàn, muốn nói gì đó, vừa mở miệng liền trở thành những tiếng thở dài thườn thượt.

“Bà... có phải cũng cảm thấy tôi sai rồi...” Cha Tàn nhìn mẹ Tàn.

“Không có, ông với cương vị là một người cha yêu thương con cái mình, hi vọng chúng nó có cuộc sống tốt hơn không đi vào con đường lạc lối là đúng.” Mẹ Tàn đi đến bên cạnh cha Tàn: “Tôi cũng cảm thấy Tín Hồng có thể cho Thư Hàm cuộc sống tốt hơn, tôi cảm thấy so với Lục An Duy, Tín Hồng càng thích hợp ở bên cạnh Thư Hàm hơn, nhưng Thư Hàm không thích mà!” Mẹ Tàn vươn tay vuốt thẳng áo của cha Tàn: “Thời đại ngày nay không giống như cái thời của chúng ta nữa! Thư Hàm cũng đã 26 rồi, nó biết thứ nó muốn là gì, nương theo ý nó đi... con cháu tự có phúc của con cháu!”

“.....” Cha Tàn gục đầu xuống hơi thở dài: “Nha đầu ngốc này từ bé tính tình đã quật cường, chuyện mà nó đã quyết định thì có đến 10 con trâu cũng không kéo về được!”

“Còn không phải giống ông!” Mẹ Tàn vỗ nhẹ lên vai cha Tàn.

“Haizz...” cha Tàn vươn tay ôm vợ vào lòng: “Tôi nên làm gì đây...” dạy học và giáo dục hơn phân nửa đời người, giành được nhiều giải thưởng giáo viên xuất sắc cấp tỉnh và quốc gia, lại ngay đến cả con cái của mình còn không dạy nổi... haizz... rõ ràng chính là Bạch Tín Hồng tốt hơn nhiều mà!

Mà ở một nơi khác, Tàn Thư Hàm đang ngọt ngào ôm lấy cánh tay Lục An Duy, hai người vừa mới xem xong một bộ phim, hiện tại đang muốn tùy ý đi dạo một chút sau đó đi ăn cái gì đó.

“Cái này thật đẹp nha!” Tàn Thư Hàm cầm hai cái móc treo điện thoại hình người làm bằng thủy tinh nói: “Vừa đúng là một đôi! Chúng ta mỗi người mỗi cái được không?”

“Được.” Lục An Duy sùng nịch cười nói với nhân viên cửa hàng: “Làm ơn giúp chúng tôi gói lại.”

“Vâng thưa tiên sinh.” Nhân viên cửa hàng cầm lấy móc khóa lấy hộp ra, bỏ móc khóa vào trong, đang lúc định đóng hộp lại, một bàn tay liền vươn ra cầm lấy một trong hai cái móc khóa nói: “Cái này đẹp nè! Tôi muốn nó.”

“Thành thật xin lỗi, đã có người mua nó rồi ạ.” Nhân viên cửa hàng xin lỗi cười: “Những mẫu móc khóa treo điện thoại mới về của chúng tôi cũng rất đặc sắc, quý khách có thể xem thử những cái khác ạ.”

“Đã có người mua rồi sao?” người phụ nữ cầm chiếc móc khóa về mặt thất vọng: “Loại này không còn hàng nữa sao? Cô lại lấy một bộ khác cho bọn họ không được sao?”

“Thành thật xin lỗi, loại này chỉ còn duy nhất một bộ cuối cùng thôi.” Nhân viên cửa hàng chìa tay trái ra: “Cảm phiền rồi, khách còn đang đợi.”

“A... được thôi...” người phụ nữ mang một khuôn mặt thất vọng đưa chiếc móc khóa cho nhân viên cửa hàng sau đó quay người đi tìm nửa kia của mình, lại nhìn thấy anh ta đang chăm chú nhìn người phụ nữ mang thai ở cách đó không xa, cô ta có chút không vui: “Tín Hồng, anh đang nhìn gì thế! Anh quen biết người phụ nữ mang thai kia sao?”

“Chiếc móc khóa này là bọn họ muốn sao?” Bạch Tín Hồng liếc mắt sang hai người Tàn Thư Hàm gần đó hỏi.

“Vâng.” Nhân viên cửa hàng gạt đầu đem móc khóa thu lại quay qua nói với hai vị khách kia: “Tổng cộng 300 tệ, đã gói lại rồi, xin hỏi là quý khách muốn quẹt thẻ hay là trả tiền mặt ạ?”

“Tiền mặt.” Lục An Duy lấy bóp của mình ra lấy đủ số tiền đưa cho nhân viên cửa hàng.

“Hoan nghênh lần sau quay lại.” Nhân viên cửa hàng nở nụ cười tươi tắn hai tay đưa túi quà cho hai người.

Đang lúc Tàn Thư Hàm định vươn tay ra lấy, một người nào đó liền cố ý bước qua đụng vào cánh tay cô, chiếc hộp vốn dĩ đã cầm trên tay liền rơi vãi xuống đất, mắt thấy chiếc hộp sắp tiếp đất kia, Lục An Duy vươn chân ra nhẹ nhàng móc lấy, sau đó lại dùng đầu gối đỡ một cái cuối cùng liền dùng một tay chụp lại, một lần nữa đưa vào tay Tàn Thư Hàm: “Cho em, lần này phải cầm chắc đó.”

Chương 166: Giáo huấn một chút, chiếm tiện nghi của tôi

“Anh giỏi quá!” Tần Thư Hàm nhìn thấy cái móc khóa trong hộp vẫn hoàn hảo không bị hao mòn gì, liền vui vẻ hôn lên má Lục An Duy một cái. Nếu như bị rơi xuống đất, cặp móc khóa này chắc chắn sẽ bị hỏng mất, chất liệu của nó vốn dĩ rất dễ vỡ.

“Hi hi.” Lục An Duy mỉm cười nhìn qua hướng người vừa có ý đụng vào mình, anh vẫn luôn cảm thấy cái người đang dùng đôi mắt mang đầy hận ý nhìn anh có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra là ai.

“Thật trùng hợp!” Bạch Tín Hồng nhìn Thấy Lục An Duy đang nhìn hắn, liền cười chào hỏi.

“Tại sao lại là anh?” Tần Thư Hàm cẩn thận để móc khóa vào trong túi sau đó về mặt chán ghét nhìn Bạch Tín Hồng, người này tại sao lại khiến người khác chán ghét như thế?

“Anh ta là ai?” Lục An Duy không thể nhớ được người này là ai, những người không quan trọng, anh vẫn luôn không thể nhớ được.

“Một người không liên quan.” Tần Thư Hàm trợn mắt sau đó làm nũng nói: “An Duy, bảo bố đi rồi, nó nói nó muốn ăn bò bít tết!”

“Được.” Lục An Duy sùng nịch nhìn cô, trước đây anh đã từng đi thử món bít tết của một nhà hàng tây, hương vị cũng không tệ. Vừa lúc ở gần đây, liền có thể dẫn Thư Hàm đi thử một chút.

“Thư Hàm...” Bạch Tín Hồng chỉ cảm thấy ngực một trận đau, nụ cười này cô đã khi nào dành cho hắn đâu? Tại sao cô lại nguyện ý chọn một người có mắt trái như thế mà không chọn hắn? Bạch Tín Hồng cảm thấy tôn nghiêm của hắn bị thử thách, hắn thật sự rất không cam tâm!

“Thư Hàm?” người phụ nữ đi chung với Bạch Tín Hồng nghe thấy tên này, ngẩn ra một chút trên mặt phủ lên một chút tức giận, đáy mắt cũng bắt đầu tỉ mỉ đánh giá người phụ nữ mang thai đứng trước mặt này, nhìn bộ dáng kia chắc là đã mang thai 6 7 tháng rồi, cô ấy rất đẹp, tóc dài phủ vai, ngũ quan tinh tế, một vẻ dịu dàng của người làm mẹ bao phủ toàn thân, nhưng mà nếu nói đến điểm hấp dẫn người khác nhất, chính là một loại phong thái tự tin và ba phần ngạo khí xuất phát từ trong xương tủy, không thể không nói dạng phụ nữ này thật sự rất mê người. Sau khi đánh giá xong, người phụ nữ này thờ dài một hơi hơi cúi đầu, thì ra Bạch Tín Hồng yêu chính là người phụ nữ như thế, mỗi lần bọn họ ân ái, vào lúc kết thúc Bạch Tín Hồng luôn kêu cái tên Thư Hàm này...

Hoàn toàn không hiểu cho Bạch Tín Hồng, Tần Thư Hàm ôm lấy cánh tay của Lục An Duy dựa sát vào hai người dần dần đi xa, Bạch Tín Hồng cảm thấy cổ tức giận này có làm thế nào cũng không thể chìm xuống, sau đó tay hắn run run gọi một cuộc điện thoại: “Cái tên khốn kiếp đó xuất hiện rồi! Giúp tôi giáo huấn hắn một chút! Hắn đã ngủ với người phụ nữ của tôi!”

.....

Ở một nơi khác Lục An Nhiên đang tự học liền bị gọi đến văn phòng Hội học sinh một mình, nhìn thấy trong phòng chỉ có mỗi Long Ngọc Tinh, Lục An Nhiên nhũn mảy nói: “Long học trưởng, anh... anh gọi em?”

“Ừm.” Long Ngọc Tinh ngẩng đầu lên cười: “Chúc mừng em”

“Chúc mừng em cái gì?” Lục An Nhiên nâng mắt nói, cước bộ vẫn ngập ngừng ở vị trí trước cửa, như vậy khi bỏ chạy sẽ nhanh hơn, hiện tại càng ngày cô càng sợ hãi đối diện với Long Ngọc Tinh.

“Tác phẩm ‘Đạo’ của em ở thành phố S được đánh giá cao nên đã được gửi lên Đế Đô để đánh giá chọn lựa, phải chuẩn bị một bài diễn thuyết giới thiệu, đầu tháng 1 nhà trường sẽ cũng cấp chi phí để đưa em đến Đế Đô tham gia buổi chung kết cuộc thi.” Long Ngọc Tinh tiếp tục nói: “Còn 1 tuần để chuẩn bị.”

“Đầu tháng 1?” Lục An Nhiên cau mày: “Cuộc thi cuối kỳ cũng diễn ra vào đầu tháng 1 đúng không?”

“Đúng vậy.” Long Ngọc Tinh gật đầu: “Thời gian cũng không khác biệt lắm”

“Giữa thi học kỳ và cuộc thi em phải chọn một trong hai sao?” Lục An Nhiên hỏi.

“Không phải, sau khi thi học kỳ kết thúc tiếp đến Đế Đô.” Long Ngọc Tinh nói: “Trường hợp bắt buộc sẽ mở cuộc thi học kỳ riêng cho em”

“Được.” Lục An Nhiên gật đầu: “Còn có chuyện gì khác không?” Trước khi tham gia cuộc thi cô vẫn phải đi gặp Nhạc Ngưng San, nếu như Nhạc thị có thể dừng cương trước bờ vực, cô liền không cần thiết phải tuyệt tình như thế, nhưng nếu như Nhạc thị vẫn cố chấp tiếp tục, vậy thì thật sự phải xin lỗi rồi! Lục An Nhiên cô cũng không phải dạng dễ bị ăn hiếp!

“Đến lúc đó anh không thể đi cùng với em được, nhưng nếu như em gặp phải bất cứ phiền phức gì đều có thể tùy thời liên hệ với anh, anh sẽ nhanh chóng giải quyết giúp em.” Long Ngọc Tinh đứng dậy đi về hướng Lục An Nhiên.

“Cảm ơn...” Lục An Nhiên lùi một bước nói: “Nhưng mà bình thường em không phải loại người thích gây chuyện, chắc là sẽ không gây ra chuyện gì lớn đâu!” tiền đề là người khác đừng đụng vào cô!

“Không nhất định như vậy.” Khóe miệng Long Ngọc Tinh dương lên, đám lão già ở Đê Đô hình như đã nghe thấy tiếng gió nào đó, gần đây Phụng Lập Hành cũng trở nên bận rộn hơn, anh cảm nhận được biến động trước mắt. Hiện tại cách ngày khánh thành của trung tâm mua sắm Long thị càng ngày càng gần, đám lão già ở Đê Đô đó đã đứng ngồi không yên rồi. Lần này vốn dĩ anh không hề muốn để Lục An Nhiên đến Đê Đô, nhưng anh biết những chuyện mà cô muốn làm đều có nguyên nhân, cô muốn tham gia cuộc thi này nhất định là vì muốn chuẩn bị kế hoạch cho những chuyện sắp diễn ra, nếu đã như vậy, anh vẫn nên phải người bảo hộ cô là tốt nhất.

“Long học trưởng lo lắng rồi.” Lục An Nhiên lại lùi một bước nói: “Nếu như không còn chuyện gì nữa, em đi trước đây.”

“Em rất sợ anh?” Long Ngọc Tinh bước một bước lớn đem Lục An Nhiên áp trên cánh cửa, tay trái của anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, tay phải cầm những lọn tóc trước cánh mũi cô nhẹ nhàng ngửi: “Thơm thật.” Anh thật sự yêu chết đi được cái mùi hương ngọt ngào nhẹ nhàng trên người Lục An Nhiên, tươi mát thanh nhã, mang theo chút hương vị ngọt ngào của thiếu nữ. Thật sự rất muốn ôm vào trong lòng mà thưởng thức, nhưng anh không thể như thế, anh lo lắng sẽ dọa đến cô.

Lục An Nhiên chỉ cảm thấy sau gáy một trận mồ hôi lạnh, vươn hai tay ra đẩy Long Ngọc Tinh: “Anh làm gì!”

“Lời này phải là do anh hỏi em chứ!” vẻ mặt Long Ngọc Tinh như cười như không: “Lúc này em áp hai tay lên trước ngực anh là muốn làm gì? Chiếm tiện nghi của anh sao?”

“Anh!” vẻ mặt Lục An Nhiên cứng ngắc, rõ ràng là cô muốn đẩy anh ra có được không! Người này tại sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy! Ai chiếm tiện nghi của ai chứ! Người con trai này thật sự là biết nói đùa!

“Hợp tác trước đây nói đến...” nhìn Lục An Nhiên dường như bị chọc giận giống như con mèo xù lông, Long Ngọc Tinh rất vừa lòng dùng tay vuốt ve đầu cô giống như động tác vuốt phẳng lông mèo mở miệng nói: “Anh quyết định đáp ứng em!”

“Ý của anh là đồng ý hợp tác với em?” trước mắt Lục An Nhiên sáng lên, nếu như có sự giúp đỡ của Long Ngọc Tinh, kim bài của cô lại nhiều hơn một thẻ, mặt khác nếu như có thể lật đổ người kế nhiệm kế tiếp của Long thị giúp đỡ Long Ngọc Tinh ngồi lên vị trí kia lại càng có lợi lớn trong sự phát triển của Lục thị!

“Không sai!” đáy mắt Long Ngọc Tinh tràn đầy sùng nịnh: “Không biết Lục đại tiểu thư em có phương pháp gì? Để anh có thể trở thành người kế nhiệm chính thống của Long thị?”

“Anh đáp ứng rồi!” Câu nói của Lục An Nhiên không phải nghi vấn mà là khẳng định, cô liền biết điều kiện hợp tác có lợi như thế, Long Ngọc Tinh sẽ không cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: An nhiên phần nữa, tôi không hề biết

“Đừng thế!” Long Ngọc Tinh cười: “Anh rất có hứng thú với vị trí người kế nhiệm của Long thị.” Lời này nói ra ngay cả bản thân anh cũng cảm giác có chút kỳ quái, vốn dĩ muốn kéo dài thêm chút nữa nhưng thứ 7 tuần trước nhìn thấy bóng dáng của Lục An Hổ trong camera giám sát, anh liền biết tâm của Lục An Nhiên sẽ không thành thật chút nào, nếu là như vậy, còn không bằng anh tự mình xuất kích đạt thành hợp tác, như vậy cũng có thể đề phòng việc vì cô hiếu kỳ mà đụng vào phiền phức không đáng có.

“Hợp tác vui vẻ!” Lục An Nhiên chủ động vươn tay mình ra.

“Hợp tác vui vẻ.” Long Ngọc Tinh thừa cơ hội lúc bắt tay với Lục An Nhiên, đồng thời nhanh chóng ở trên môi Lục An Nhiên đặt xuống nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước: “Anh tương đối thích loại hình hợp tác như thế này.”

Hai má Lục An Nhiên lại lần nữa xuất hiện hai đóa mây hồng, rút tay mình lại: “Trò đùa của Long học trưởng dường như có hơi quá đáng rồi.” Dứt lời liền lập tức đẩy cửa ra đi như chạy trốn về lớp học, Long Ngọc Tinh này... trúng ma trường rồi... đại ma đầu!

“Hắc hắc hắc...” Long Ngọc Tinh cười, vươn lưỡi ra liếm liếm môi, trên môi vẫn còn đọng lại sự ngọt ngào của cô. Làm sao đây, ham muốn của anh càng ngày càng nhiều... ngàn vạn lần đừng dọa đến cô...

Rời khỏi văn phòng Hội học sinh, lúc Lục An Nhiên đi đến lầu 1 liền đụng mặt Nhạc Ngưng San, cô dừng lại cước bộ, sự then thừng và quần bách trên mặt chuyển hóa thành cân nhắc cùng ấn nhắc phần nữa, chỉ có mỗi mình cô biết được vì bản thiết kế đó mà cô đã phải bỏ ra bao nhiêu: “Nhạc học tỷ, có

thể nói chuyện một lúc không?”

“Em có chuyện gì sao?” Nhạc Ngưng San lạnh nhạt liếc Lục An Nhiên.

“Em nghe nói bản thiết kế của Nhạc thị và bản thiết kế của Lục thị có chút tương đồng...” Lục An Nhiên cẩn thận đánh giá biểu tình của Nhạc Ngưng San.

“Vậy sao? Lại có chuyện này?” Nhạc Ngưng San cười: “Nếu như tương đồng, cũng nhất định là do trùng hợp! Trên thế giới này nhà thiết kế rất nhiều, không chừng ý tưởng lớn gặp nhau, cũng khó tránh khỏi.”

Nhìn bộ dáng này của Nhạc Ngưng San, Lục An Nhiên không nhìn được siết chặt nắm tay, Nhạc Ngưng San này rõ ràng là cố ý! Nhạc thị chính là cố ý đối đầu với Lục thị! Nhà hàng ở Tân Đông này liên quan đến tương lai của cô và Kỳ Nhu, tuyệt không cho phép có bất kỳ sự cố nào! Lần này Nhạc thị đã đụng đến điểm giới hạn của Lục An Nhiên, nếu đã như vậy thì đừng trách cô!

“Đừng rồi!” khóe miệng Nhạc Ngưng San nhếch lên nói: “Trung tâm mua sắm Long thị sẽ khai trương vào ngày 1 tháng 3, mà vào ngày 22 tháng 2 Nhạc thị của chúng tôi sẽ mở cuộc họp báo để công khai thiết kế của “chúng tôi” và định hướng kinh doanh! Nếu như có hứng thú, đến lúc đó em phải đại giá quang lâm đó!” Nhạc Ngưng San cố ý nhấn mạnh trọng tâm, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

“Nhất định em sẽ đến!” cánh tay buông thõng không ngừng nắm chặt.

“Nếu như không còn chuyện gì khác nữa, chị đi trước đây.” Nhạc Ngưng San dứt lời liền liền ngang rồi đi.

Nhìn theo bóng lưng của Nhạc Ngưng San, Lục An Nhiên hung hăng phun một ngụm nước miếng, cô tự hỏi bản thân không hề làm chuyện gì có lỗi với Nhạc Ngưng San, càng không có xung đột gì với Nhạc thị, nhưng Nhạc thị lại hùng hổ ức hiếp người, nếu đã như vậy thì không thể trách cô!

Chớp mắt liền đến kỳ hạn cuộc thi, y như Long Ngọc Tinh đã nói trước đây, ngày mà Lục An Nhiên tham gia cuộc thi cũng trùng hợp chính là ngày diễn ra cuộc thi cuối học kỳ, chỉ có thể bí mật tổ chức một buổi thi học kỳ riêng cho Lục An Nhiên, sau khi hoàn thành bài thi cô liền trực tiếp đi theo lối thoát hiểm cùng với giáo viên chuyên môn rời khỏi thành phố S, máy bay cất cánh rồi hạ cánh, Lục An Nhiên đặt chân đến Đế Đô, thời tiết ở đây so với thành phố S có chút lạnh hơn, vừa xuống máy bay cô liền không nhìn được mà kéo cao cổ áo, cô ghét mùa đông, quá lạnh lẽo. Cô có thể chịu đựng được cái nắng nóng của mùa hè, nhưng lại không thể chịu được cái lạnh buốt của mùa đông. Vào đầu tháng 1, ở thành phố S tuyết rơi rất ít, nhưng ở Đế Đô tuyết lại dày hơn, ra khỏi sân bay lên taxi đi đến khách sạn đã đặt trước, Lục An Nhiên nhìn ra cửa sổ, nhìn tuyết rơi dày đặc và những con người mặc áo lạnh vừa dày vừa nặng ở hai bên đường, không nhìn được mà rụt rụt cổ, thật là nhìn thấy liền cảm thấy lạnh!

Sau khi đến khách sạn, Lục An Nhiên nhận lấy thẻ phòng sau đó liền đi lên nghỉ ngơi, người bảo vệ đi với cô lần này là Tiết Định An, mặc dù Lục An Duy đã quay lại, nhưng lần này anh ấy không tiện rời khỏi thành phố S, mà đúng lúc này Tiết Định An cũng đang muốn đến Đế Đô, liền bàn giao kế hoạch bảo vệ cho Tiết Định An.

Ngày đầu tiên đến khách sạn Lục An Nhiên nghỉ ngơi thật tốt suốt một ngày, trong giờ ăn cơm tối cô đã gặp mặt những tuyến thủ đến từ các tỉnh khác, đôi bên cười chào hỏi nhau.

Ngày thứ hai chính là ngày bắt đầu diễn thuyết giới thiệu, tổng cộng có 30 tuyến thủ trên khắp cả nước, mỗi người có 10 phút để diễn thuyết cùng với 5 phút để giáo viên giám khảo đặt vấn đề, sau khi từng người lên lên diễn thuyết, trên màn hình hiện lên tác phẩm của Lục An Nhiên, nhân viên hậu trường liền gọi tên Lục An Nhiên lên trình bày, tiếp nhận micro từ người chủ trì, Lục An Nhiên lên sân khấu một bên vừa cho trình chiếu tệp PPT một bên giới thiệu bài diễn thuyết đã chuẩn bị sẵn một lần, thời gian được khống chế trong vòng 10 phút, không nhiều không ít. Tác phẩm của Lục An Nhiên là nói về kiến trúc bằng gỗ, chủ đề xoay quanh một chữ “Đạo”, kiến trúc cũng là một tòa nhà mang đậm bản sắc cổ xưa. Khí thế mạnh mẽ, mặc dù kỹ thuật cầm dao vẫn có thể nhìn ra được là chưa được tinh tế cho lắm, nhưng trên bản thiết kế lại thập phần bắt mắt, đặc biệt là trong quá trình khống chế, cô không hề dùng đến một chút keo hay dây dính nào cả, mắt nối giữa các thanh gỗ đều sử dụng công nghệ gắn kết truyền thống. Cách này cũng là Lục An Nhiên thỉnh giáo từng chút một từ một vị đại sư làm mô hình ở thành phố S. Mà cách bày biện bàn ghế và các chi tiết bên trong được bố trí một cách tinh tế, cửa ra vào đều có thể nhìn thấy các kiến trúc ở bên trong, thập phần thú vị.

Nghe Lục An Nhiên diễn thuyết, hội đồng ban giám khảo đều đồng loạt gật đầu với vẻ rất mãn lòng, chỉ có một vị giáo viên, 67 tuổi, bộ râu hoa râm rừ trước ngực, đầu trọc, một đôi mắt mình mẫn có thần nhìn trên màn hình, biểu tình nghiêm túc, lúc thì gật đầu lúc thì cau mày.

Thời gian diễn thuyết của Lục An Nhiên kết thúc, tiếp theo chính là thời gian đặt vấn đề của hội đồng giám khảo, những câu hỏi trước đều là những câu thường gặp ví dụ như linh cảm sáng tác, ý nghĩa của chủ đề, thu hoạch được gì vân vân..., mà đến vị giám khảo cao tuổi cuối cùng, ông trên dưới đánh giá Lục An Nhiên hỏi: “Em luôn mở miệng nói một chữ “Đạo”, em có biết cái gì gọi là “Đạo” không?”

“Em không biết.” Lục An Nhiên lắc đầu, câu trả lời của cô khiến cho cả hội trường trở nên ồn ào, đợi cho đến khi hội trường yên lặng, vị giám khảo già này tiếp tục hỏi: “Trong suy nghĩ của em như thế nào được gọi là Đạo.”

Lục An Nhiên trả lời: “Đạo ở khắp mọi nơi, nhưng lại không thể diễn đạt rõ ràng. Cái có thể giải thích rõ ràng thì đó không phải là Đạo.”

“Ồ? Đó là cái gì?” Vị giám khảo này rất có hứng thú tiếp tục hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Giám khảo lão long, rất là vui vẻ

“Có thể nói rõ ràng chính là lý, từ xưa đạo lý không phân nhà.” Lục An Nhiên trả lời: “Ta không biết Đạo là gì, ta cố thủ lý, truy tìm đạo. Nói không ra giảng không hiểu, đều dựa vào ngộ.”

“Tốt...” vị giám khảo già gật đầu, tiểu nha đầu này có chút thú vị.

“Các vị giám khảo còn ai có câu hỏi dành cho tuyển thủ Lục An Nhiên này của chúng ta không ạ?” MC hỏi.

Ban giám khảo một mảnh yên lặng, MC đợi qua vài phút liền để cho Lục An Nhiên đi xuống sân khấu, mà người bên cạnh vị giám khảo già ban nãy hỏi: “Lão Long, ông rất có hứng thú với Lục An Nhiên này sao?”

“Ừm.” Lão Long gật đầu: “Ta đối với ‘Đạo’ rất có hứng thú, thanh niên hiện đại, hiểu biết về vấn đề này không còn nhiều nữa...”

“Xác thật là một nhân tài có thể đào tạo.” Vị giám khảo đó gật gật đầu: “Xem ra bài thi này chắc chắn sẽ đạt thắng lợi chung cuộc rồi!”

“Ừm.” Lão Long gật đầu, đích thực, những tác phẩm khác mặc dù lúc bắt đầu cũng khá hấp dẫn, nhưng không có nội hàm, hoàn toàn không có không gian để người khác ngẫm nghĩ.

Lục An Nhiên sau khi kết thúc phần thi liền thở dài một hơi, loại trường hợp này thật sự đã rất lâu rồi không trải qua! Lần này đến Đế Đô chính là để tham gia cuộc thi diễn thuyết giới thiệu này. Cuộc thi lần này sẽ chọn ra 10 người trong 30 người, lúc sau lại từ 10 bài thi được chọn ra đó tiếp tục chọn ra 3 bài xuất sắc nhất, nếu như thuận lợi, đầu tháng 2 sẽ có kết quả chung cuộc.

Lúc đó cách ngày mà Nhạc thị mở cuộc họp báo vào ngày 22 tháng 2 cũng không còn xa nữa! Nghĩ đến đây, trong mắt Lục An Nhiên lướt qua một mảnh tàn nhẫn.

Kết thúc phần thi Lục An Nhiên gọi điện cho Tiết Định An đến đón cô, mà sau khi Tiết Định An đến, Lục An Nhiên liền muốn cùng với anh đến viện Pháp Y của Đế Đô, lần này ông chủ Đỗ lại xuất thủ, anh nhất định phải tự mình đi xem thử.

Nói với những người bên ngoài rằng Lục An Nhiên là trợ lý của anh, sau khi dẫn người vào viện Pháp Y, Tiết Định An dặn dò nhiều lần, rằng Lục An Nhiên tuyệt đối đừng đi lung tung, nhất định phải đi theo sau lưng anh, Lục An Nhiên gật đầu đáp ứng, hai người vừa bước tới cửa thang máy của viện Pháp Y, một người đàn ông vội vàng vàng từ thang máy chạy ra liền đụng phải Lục An Nhiên cô trực tiếp lao vào lòng người kia, Lục An Nhiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của người đàn ông này, gương mặt của người này nhìn không tới 30, dung mạo có một vẻ đẹp âm nhu, một đôi mắt như mang theo móc câu sắc bén, bao hàm sát ý khiến người khác có chút sợ hãi, tóm lại là cô không thích...

“Xin lỗi.” Người đàn ông nhanh chóng nói tiếng xin lỗi sau đó lại bước nhanh chạy đi, Lục An Nhiên liếc nhìn bóng dáng của người đàn ông, người này mặc một bộ tây trang màu trắng đáng người thon dài. Lúc đi đến trước cửa một đám người mặc tây trang màu đen hình như là tùy tùng của hắn, bảo vệ trước sau, đưa hắn vào trong chiếc xe Bentley đang đậu.

“Sao rồi?” Tiết Định An hỏi Lục An Nhiên.

“Không sao.” Lục An Nhiên phui phui tro trên người: “Tiếp tục đi thôi!”

“Vậy chúng ta nhanh đi thôi!” Tiết Định An cau mày, càng sớm kết thúc anh lại càng yên tâm hơn, tên ông chủ Đỗ chết tiệt này thật sự rất đáng hận, chuyên môn làm những cuộc mua bán đen ăn đen (dại khái như thế giới ngầm giải quyết nhau í), cơ hồ như kết thúc một chuyện sẽ đổi một địa điểm, có tình anh lại chính là người phụ trách vụ án này, bắt đắc dĩ, anh phải chạy khắp các thành phố thật sự phiền chết người!

“Ừm.” Lục An Nhiên bước vào thang máy Tiết Định An liền bấm xuống tầng 3, cửa thang máy vừa mở ra một trận gió lạnh tràn vào mặt, Lục An Nhiên cau mày, mùi vị trong không khí khiến cô có chút buồn nôn. Đi ra khỏi thang máy, sau khi nhân viên y tế kiểm tra thân phận xong, liền giúp hai người mặc quần áo vô trùng che chắn nghiêm ngặt, sau khi đi theo bác sĩ vào trong nhà xác, Lục An Nhiên càng cảm thấy cả người âm lãnh, sau khi bác sĩ kéo một trong những ngăn tủ ra, Tiết Định An nhẹ nhàng vỗ cánh tay Lục An Nhiên, sau đó tự mình đi lên phía trước nhận thi: “Lại là một phát trúng đầu?”

“Đúng vậy.” Bác sĩ gật đầu nói: “Bên cạnh xác chết có danh thiếp của ông chủ Đỗ.” Bác sĩ lại mở một ngăn tủ khác ra, lấy ra một cái danh thiếp để trong túi mang số hiệu cho Tiết Định An xem.

“Không sai, là hắn.” Tiết Định An cau mày, ông chủ Đỗ này rốt cuộc là đang làm trò gì chứ!

Sau đó, Tiết Định An lại hỏi bác sĩ vài vấn đề cuối cùng mới mang Lục An Nhiên ra khỏi viện Pháp Y, sau khi ngồi lên xe, Tiết Định An nhìn qua gương chiếu hậu thấy sắc mặt Lục An Nhiên không được tốt lắm liền nói: “Anh đã nói em đừng đi theo, em lại không nghe! Sợ rồi sao!”

“Không có.” Lục An Nhiên nhìn ra cửa sổ: “Người chết là ai?”

“Một tên ác bá buôn bán ma túy, bị một phát súng trúng đầu.” Tiết Định An cau mày.

“VẬY AI GIẾT HẮN?” Lục An Nhiên hỏi.

“ÔNG CHỦ ĐỒ.” Tiết Định An vặn chìa khóa khởi động xe: “Một tên khốn kiếp không bao giờ tuân thủ pháp luật chuyên môn làm chuyện đen ăn đen.”

“ÔNG CHỦ ĐỒ LÀ AI?” Lục An Nhiên hỏi.

“KHÔNG BIẾT.” Tiết Định An quay vô lăng nhìn trước sau trái phải đều không có xe, người đi bộ và vật cản. Sau khi lái xe lên đường, Tiết Định An nói: “Chưa ai thấy qua hắn, lần nào anh cũng đến chậm một bước, toàn bộ chứng cứ đều bị tiêu hủy một cách sạch sẽ, chỉ có một tấm danh thiếp không có vân tay, bên trên viết “Ông chủ Đồ”, một súng trúng đầu là thủ pháp mà hắn chuyên sử dụng. Đáng chết! Đừng để anh bắt được hắn!”

“ANH RẤT MUỐN BẮT ĐƯỢC HẮN?” Lục An Nhiên nhớ lại năng lực đặc biệt của cô sau khi trùng sinh, đã lay động trái tim cô. Nếu như cô ném được máu thịt của người chết, tựa như liền có thể dễ dàng biết được ông chủ Đồ là ai, nhưng như vậy có thật sự tốt chăng? Cho dù biết được thì cô cũng sẽ không có cách giải thích rõ ràng, càng không có biện pháp chứng minh năng lực của cô, cho dù cuối cùng Tiết Định An thật sự tin cô, những chuyện tiếp theo sẽ là phiền phức nối tiếp phiền phức, cho nên dứt khoát bỏ đi! Lục An Nhiên thở dài một hơi.

“ĐỪNG THẾ!” Tiết Định An vừa nhìn bảng chỉ đường, vừa nói: “Năm nhỏ, em có hứng thú với chuyện này sao?”

“KHÔNG CÓ.” Lục An Nhiên lắc đầu: “Lần đầu tiên nhìn thấy người chết, cảm thấy rất là vui, liền hỏi thêm vài câu.” Chuyện năng lực tạm thời vẫn không nên nói ra.

“Ồ...” nghe thấy câu này của Lục An Nhiên, Tiết Định An không nhịn được cảm thấy sống lưng lạnh toát, lần đầu tiên nhìn thấy người chết, cư nhiên lại cảm thấy vui... thật sự là một cây nấm độc đặc biệt a!

Tiết Định An đưa Lục An Nhiên đến sân bay, sau khi tập hợp với giáo viên của trường, Lục An Nhiên ngồi lên chuyến bay về thành phố S, vừa xuống máy bay, cô mở điện thoại lên liền nhận được liên tiếp những tiếng “ong ong” thông báo cuộc gọi nhờ vang lên không ngừng.

Lục An Nhiên gọi đến số máy gọi nhờ, bên kia chỉ vang lên hai tiếng liền truyền lại âm thanh gấp gáp của Tần Thư Hàm: “An Nhiên, trời ơi... cuối cùng em cũng bắt máy rồi! Làm sao bây giờ, cô gấp đến độ điên mất, cô thật sự không biết nên làm thế nào... An Nhiên! Cô sợ lắm!”

“CÔ TẦN ĐỪNG GẤP GẤP, CÔ TỪ TỪ NÓI! ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ?” trong lòng Lục An Nhiên sinh ra một loại dự cảm chẳng lành.

“An Duy, An Duy bị vụ hầm tàng trữ ma túy, bị... bị cảnh sát bắt đi! Đã được một lúc rồi... cô sợ lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: An duy tàng độc, la hải tàn bạo

Cái gì? Tàng trữ ma túy?! Lục An Nhiên nghe xong nhất thời sững sờ, ở Z quốc phạm là liên quan đến ma túy đều mang trọng tội! Nhưng thân phận của Lục An Duy đặc biệt, tại sao lại có cảnh sát đến bắt anh? Lục An Nhiên nghĩ đến đây liền hỏi: “Anh An Duy có nói rõ thân phận của anh ấy không?”

“KHÔNG CÓ, ANH ẤY CŨNG KHÔNG CHO CÔ NÓI.” Lúc đó Tần Thư Hàm muốn nói với cảnh sát thân phận thật sự của Lục An Duy, nhưng lại bị anh ngăn cản, cô không có biện pháp liền chỉ có thể gọi điện thoại cho Lục An Nhiên, ai ngờ được Lục An Nhiên vẫn luôn khóa máy, cô thật sự đến chết đi được.

“CÔ TẦN CÔ ĐỪNG LO LẮNG QUÁ, PHÂN CỤC DẪN ANH AN DUY ĐI LÀ NƠI NÀO?” Lục An Nhiên hỏi.

“LÀ PHÂN CỤC TÂN ĐÔNG CỦA THÀNH PHỐ S.” Tần Thư Hàm gấp đến độ phát khóc.

“CÔ TẦN CÔ YÊN TÂM, EM LIỀN ĐI XỬ LÝ, CÔ ĐỪNG LO LẮNG, TẤT CẢ NGHE ĐIỆN THOẠI CỦA EM MÀ TIẾN HÀNH, BIẾT KHÔNG?” Lục An Nhiên an ủi nói.

“Ừm, được...” Tần Thư Hàm nghẹn ngào đáp ứng.

Sau khi ngắt điện thoại, Lục An Nhiên liền gọi điện cho Lục An Hồ vừa mới thi xong cùng chạy đến phân cục Tân Đông thành phố S, tìm hiểu về việc bắt Lục An Duy, nhìn thấy ánh mắt trốn tránh của viên cảnh sát, Lục An Nhiên liền biết được trong chuyện này có ẩn tình. Lục An Nhiên liền gọi điện thoại đến Cục trưởng cục công an phân cục Tân Đông, vừa bắt đầu đối phương còn vì thân phận của Lục An Nhiên mà khách khách khí khí, nhưng khi cô nhắc đến chuyện Lục An Duy bị bắt vì có liên quan đến việc tàng trữ chất ma túy, đối phương liền lập tức biểu hiện rõ lập trường, một bộ dáng cự tuyệt cách xa ngàn dặm, ngắt điện thoại, Lục An Nhiên cảm giác huyết thái dương co giật đau đớn, nhân vật nguy hiểm thậm chí có thể lập tức bị xử bắn. Xem tình hình, người hầm hại Lục An Duy không nghĩ muốn để cho anh được yên ổn!

Lục An Hồ cũng có chút gấp gáp, anh trai anh làm sao lại có dính dáng đến ma túy chứ, anh ấy ngay đến cả thuốc còn không hút! Đây rõ ràng chính là hãm hại, cổ tình anh trai anh lại vì ái ngại thân phận mà không dám bác bỏ thẳng thừng. Lục An Hồ có chút tức giận, nếu như là đang ở Đế Đô, chỉ cần một câu nói liền có thể giải quyết chuyện này!

Mà Lục An Duy đang ở trong ngục về mặt văn bình tĩnh, tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, anh cũng ra đầu bằng mắt cho Tần Thư Hàm nhưng không biết cô có hiểu hay không, tạm thời nhận được nhiệm vụ, anh cần phải giả dạng thành phạm nhân buồn ma túy để tiếp cận với mục tiêu ở trong tù hồng lấy được sự tin nhiệm và đưa ra manh mối hữu ích.

Hiện tại anh đã bị phân đến cùng một nhà giam với mục tiêu, Lục An Duy liếc mắt nhìn người đàn ông đầu cạo trọc có hình xăm trên người vẫn luôn cúi đầu ngồi một bên, người này chính là mục tiêu của anh! Phòng giam này tổng cộng 4 người, 3 người kia đều là tội phạm ma túy, đều quen biết nhau, đối với Lục An Duy vào sau cùng này đều có thái độ thù địch và hoài nghi.

Lục An Duy cũng đang suy nghĩ dùng phương pháp nào để lấy được tin nhiệm của những tội phạm kia.

Mà trong lúc anh đã suy nghĩ, một viên cảnh sát đi đến và mở cánh cửa phòng giam chỉ vào Lục An Duy nói: “Người! Ra đây!”

Lục An Duy sững sốt, đây không nằm trong kế hoạch mà! Nhưng vẫn đứng dậy đi ra, nhìn thấy Lục An Duy bị dẫn ra ngoài, sự không tin nhiệm và hoài nghi trong mắt ba người còn lại càng trở nên sâu hơn.

Lục An Duy đi theo viên cảnh sát kia vào một phòng thẩm vấn độc lập ngay sát phòng giam, trong phòng thẩm vấn còn có hai cảnh sát khác ngồi đó, hai người sau khi nhìn thấy Lục An Duy tiến vào, đối phương cùng nhìn nhau lạnh giọng nói: “Ngồi xuống, hiện tại bắt đầu lấy khẩu cung.”

“Khẩu cung không phải lấy xong rồi sao?” Lục An Duy có chút hoài nghi, lời anh vừa dứt liền hứng trọn một cú đấm vào bụng.

“Ai cho người nói lời dư thừa!” trong mắt viên cảnh sát ngồi bên trái lướt qua tia trào phúng nói: “Cút qua đây ngồi xuống!”

“.....” Lục An Duy cắn chặt răng, đi đến ngồi lên ghế, anh vừa ngồi xuống liền ăn thêm một cú đấm.

“Tay bỏ lên bàn!” viên cảnh sát ngồi bên trái hạ lệnh.

Lục An Duy làm theo sau đó nhìn về viên cảnh sát bên trái.

“Thực sự mà nói với người! Lần này không vì thẩm vấn, mà là để kiểm người gây sự!” viên cảnh sát bên trái cười lạnh nói: “Tôi là La Hải anh em của Bạch Tín Hồng! Người cư nhiên dám đụng đến người phụ nữ của cậu ta, lần này rơi vào tay tôi coi như người xui xẻo!” Hắn ta đang phiền muộn không biết nên làm thế nào để giúp Bạch Tín Hồng giáo huấn tên khốn kiếp này! Anh lại bị bắt vào phân cục của hắn vì tội tàng trữ ma túy! Hahaha!

“.....” Lục An Duy nghe xong lời này sự chán ghét trong lòng tăng sâu vài phần.

“Người tên Lục An Duy đúng không!” La Hải giả bộ phong thái làm việc lật quyển sổ ghi chép lý lịch của Lục An Duy hỏi.

“.....” Lục An Duy mất lạnh liếc La Hải không trả lời, loại tiểu nhân này không xứng nói chuyện với anh.

“Tao con mẹ nó bảo mày nói chuyện đó!” La Hải đi lên trước hướng mặt Lục An Duy đấm xuống.

Rõ ràng có thể nhẹ nhàng mà tránh khỏi nhưng Lục An Duy lại hứng trọn cú đấm này, máu tươi trên mũi chảy xuống rơi trên chiếc áo tù nhân, Lục An Duy lạnh mặt liếc La Hải, ngay sau đó là những cú đấm liên tiếp như mưa, ước chừng qua khoảng vài chục phút, hai người đi cùng La Hải mới vươn tay can lại.

“Anh Hải, vốn dĩ tự mình thẩm vấn đã không đúng quy tắc rồi, nếu như anh thật sự đánh chết hắn, phiền phức liền trở nên lớn hơn đó!”

“Hừ.” La Hải hừ lạnh một tiếng, cầm điện thoại chụp mấy tấm ảnh đặc tả nói: “Đưa hắn về phòng giam, hôm nay tạm thời ngừng ở đây!”

Viên cảnh sát lúc này khuyên bảo đi lên trước nâng Lục An Duy dậy đưa về phòng giam, nói là đưa về, thật sự chính là nửa lôi nửa kéo, sau khi đem người vứt lại vào phòng giam, người này nhũn mảy nói: “Đừng trách chúng tôi, muốn trách thì trách người ngủ với người không nên ngủ!” nói dứt câu này, người này liền đóng cửa phòng giam lại rồi khỏi.

Qua một hồi lâu Lục An Duy mới từ trên đất bò dậy khắp khiêng đi về giường của anh, toàn thân đau nhức, chân trái của anh hình như bị gãy xương rồi. Hốc mắt trái cũng đau đớn không ngừng, sau khi tháo bịt mắt ra Lục An Duy cảm giác mắt trái vốn dĩ đã trải qua phẫu thuật đang chảy máu.

Nhìn thấy mắt trái Lục An Duy, ba người kia anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Vốn dĩ một chút nghi hoặc còn sót lại triệt để biến mất, bắt đầu câu được câu không nói chuyện với Lục An Duy, xem ra người này không chỉ buồn bán ma túy, lại còn ngủ với phụ nữ của “nhân vật lớn” nào đó, nếu không tại sao lại bị đánh đến mức thảm hại như vậy...

Lục An Duy nhìn thấy mục tiêu của anh đã xóa bỏ cảnh giác đối với mình, trong lòng vui vẻ, chỉ cần xóa bỏ được cảnh giác, hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ nhanh thôi!

Mà ở tại nơi khác, La Hải gửi ảnh đến điện thoại của Bạch Tín Hồng, Bạch Tín Hồng nhìn thấy tình địch bị đánh thành cái dạng này, trong lòng rất vui vẻ, lập tức gửi ảnh cho Tần Thư Hàm, không quá 3 giây liền nhận được điện thoại từ cô.

“Anh là ai, anh muốn làm gì!” âm thanh của Tần Thư Hàm có chút run rẩy.

“Thật sự làm anh đau lòng quá đi...” Bạch Tín Hồng hờ hững cười nói: “Thật sự không thể ngờ được tên vệ sĩ đó còn dám buồn bán ma túy nha!”

“Bạch Tín Hồng!” Tần Thư Hàm cau mày: “Anh rốt cuộc muốn như thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Không biết hối cải, la hải kích động

“Anh muốn thế nào?” Bạch Tín Hồng cười lên: “Không phải là anh muốn thế nào, mà là em có thể như thế nào?”

“Anh có ý gì?!”

“Thư Hàm, anh thật sự không hiểu! Anh có gì không tốt? Tại sao em lại chọn tên vệ sĩ đó? Lại còn mang thai con của hắn ta? Rõ ràng anh đã đại phát từ bi nguyện ý tha thứ cho những việc hạ tiện đó của em rồi, em cư nhiên còn không biết hối cải! Sao nào? Tên vệ sĩ đó hầu hạ em rất thoải mái?” Bạch Tín Hồng nhớ lại ấn tượng cái hôm dạo phố ấy, hai mắt không nhìn được mà đỏ ngầu, nói chuyện cũng càng ngày càng quá đáng: “Quá sướng cho nên không nữ? Vậy thì em thật sự phải tìm đến anh, anh tuyệt đối còn mạnh hơn hắn ta!”

“Anh vô sỉ!” Tần Thư Hàm tức đến cả người run lên lớn tiếng mắng chửi.

“Hahaha! Anh vô sỉ? Được thôi! Vậy anh sẽ cho em biết như thế nào được gọi là vô sỉ, 8 giờ tối ngày mai, anh sẽ thuê một phòng ở khách sạn Lĩnh Hình bên cạnh đại học S đợi em!”

“Anh nằm mơ!”

“Haha! Tối hôm nay em hãy suy nghĩ cẩn thận đi!” Bạch Tín Hồng cười lớn ngắt điện thoại.

“Anh!” những lời mắng chửi của Tần Thư Hàm còn chưa kịp nói ra, đầu bên kia chỉ còn vọng lại những tiếng tút tút tút.

“Bộp” đem điện thoại hung hăng ném xuống, vừa khéo rơi trên mép giường, sau đó liên nảy lên 3 lần cuối cùng rớt lên trên mình con thú nhồi bông.

“Ô...” Tần Thư Hàm suy sụp bật khóc, làm sao đây... cô phải làm sao?

Ở bên kia Lục An Duy câu được câu không trò chuyện với mục tiêu, một bên thử thăm dò đem vấn đề hướng đến phương hướng mà anh muốn biết, lúc mới bắt đầu mục tiêu nhiệm vụ kia còn phân tâm nhắc đến những chuyện đó, sau đó sau một đêm ở chung với nhau, mục tiêu đó liền vờ vai Lục An Duy xưng huynh gọi đệ, sau bữa cơm trưa Lục An Duy liền thuận lợi lấy được thông tin mà anh cần, chưa đầy năm phút sau khi ấn nút của thiết bị thông báo trong túi quần, liền có cảnh sát đến bắt Lục An Duy đi lần nữa, mà người ở trong phòng giam lại tưởng rằng Lục An Duy tiếp tục bị đánh rồi, từng người đều cảm thấy bất bình, cũng chỉ có thể âm thầm cầu ông trời phù hộ mà thôi.

Cảnh sát dẫn Lục An Duy đến căn phòng thẩm vấn ngày hôm qua, lần này ngồi trong phòng thẩm vấn là Hình Vỹ Cục trưởng cục công an, mà sau lưng ông có 5 người cảnh sát đang đứng, trong đó có hai người cùng một bọn với La Hải.

Sau khi Lục An Duy ngồi vào vị trí phạm nhân thẩm vấn liền đặt hai tay lên trên bàn, nhìn Hình Vỹ.

Hình Vỹ nhìn thấy vết thương trên người Lục An Duy như vậy cũng kinh ngạc: “Ai đánh vậy?”

“Hỏi người phía sau ông không phải sẽ biết sao?” âm thanh Lục An Duy băng lãnh mang theo tia tức giận.

Nghe xong lời này trong đầu Hình Vỹ ửng lên, lập tức đứng dậy quay người hướng năm cảnh sát phía sau: “Ai động tay!”

“Là... là tội phạm cùng phòng với hắn... tội phạm đánh đó...” viên cảnh sát ngồi bên cạnh La Hải hôm qua ánh mắt hoảng loạn, đây không phải lần đầu tiên bọn họ tự ý động tay với phạm nhân, nhưng bên trên vẫn luôn mắt nhắm mắt mở, nhưng tại sao lần này Cục trưởng lại tức giận như thế?! chẳng lẽ Cục trưởng quen biết tên tội phạm tàng trữ ma túy này?

Hình Vỹ quay đầu nhìn Lục An Duy, nhìn thấy trên gương mặt Lục An Duy xuất hiện một nụ cười khinh bỉ, liền biết viên cảnh sát này đang lừa hắn, ông ta liền nắm lấy cổ áo viên cảnh sát vừa trả lời kia hỏi: “Có phải là cậu đồng thủ không! Có phải không!”

“Không!! Không phải tôi!” lúc này cho dù có là kẻ ngốc cũng biết tên tội phạm tàng trữ ma túy này có thân phận đặc biệt!

“Là ai?!” Hình Vỹ lạnh giọng truy vấn.

“Là... là La Hải...” viên cảnh sát đó nuốt một ngụm nước miếng, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Cục trưởng phẫn nộ như vậy, hắn ta có chút sợ, chốc lát liền khai ra tên La Hải.

“La Hải?” Hình Vỹ hét lên: “Bắt La Hải qua đây cho tôi!”

“Vâng!” hai viên cảnh sát ở bên trái trả lời một tiếng liền chạy nhanh ra ngoài, chưa đầy năm phút liền dẫn La Hải tới.

“La Hải! Có phải anh động tay đánh cậu ta không!” Hình Vỹ Lạnh giọng hỏi.

La Hải liếc nhìn đồng bọn ngày hôm qua, nhìn thấy hai người đều quay mắt đi, liền hiểu rõ hai tên này đã khai hẳn ra, nếu đã như vậy, hẳn cũng không cần giấu giếm nữa, liền giải thích: “Cục trưởng, là như vậy. Tên tội phạm này quá xảo quyệt, tôi nghi ngờ hẳn ta có liên quan đến vụ buôn lậu ma túy gần đây trên khắp Z quốc, cho nên mới thẩm vấn hẳn, không những không phối hợp hẳn ta còn động thủ đánh cảnh sát, tôi mới động thủ giáo huấn hẳn một chút. Tên này chính là một tên cặn bã, lời hẳn nói ông đừng tin!”

Nghe xong lời này, Hình Vỹ thật sự hận đến mức muốn nắm đầu La Hải đè xuống đất! Tên La Hải này thật sự sống đủ rồi! Không biết trời cao đất dày! Chưa kể đến gia thế của Lục An Duy, chỉ nhìn vào những chiến công hiển hách mà Lục An Duy lập được đều có thể xếp hạng ở Z quốc! Tên La Hải này cư nhiên dám đụng đến cậu ta! Đơn giản là không cần mạng nữa rồi!

Thấy Hình Vỹ không nói chuyện, La Hải còn tưởng Hình Vỹ tin hẳn, liền đến cả đuôi lông mày cũng mang theo ý cười: “Cục trưởng, tôi cảm thấy tên phạm nhân tàng trữ thuốc phiện này nên thẩm vấn kỹ càng, hẳn ta nhất định biết được nội tình có liên quan đến vụ án buôn lậu kia, ông chỉ cần cho tôi một cơ hội để tôi thẩm vấn hẳn thật kỹ khẳng định có thể hỏi được thứ gì đó!” đến lúc đó nếu như lỡ tay đánh chết, như vậy lỗi cũng là do phạm nhân không phối hợp. Đến lúc đó công bố với bên ngoài là phạm nhân ở trong tù cùng những phạm nhân khác đánh nhau bị đánh chết là được.

“Trước mắt vụ án liên quan đến đường dây buôn lậu ma túy lớn nhất Z quốc là do một người gọi là ông chủ Đỗ cầm đầu, người này bởi vì nhiều lần gây ra án mạng bắn chết người nên đã được ghi lại, bắt quả thủ pháp của hẳn rất là sạch sẽ lưu loát, chưa có ai thấy được khuôn mặt thật của hẳn, chỉ nghe nói hẳn có một căn biệt thự ở ngoại ô thành phố S, vị trí cụ thể vẫn chưa biết.” Lục An Duy nhìn Hình Vỹ nói ra tất cả tin tức hữu ích mà mình lấy được: “Nửa cuối năm nay bọn chúng sẽ vận chuyển một lô vũ khí từ băng đảng bên Ý về đây, địa điểm giao dịch trùng hợp cũng là thành phố S.”

“Bên phía Hải quan...” Hình Vỹ sừng sốt, Z quốc kiểm soát súng rất nghiêm ngặt, hướng hồ là vận chuyển từ bên hải ngoại, với tình hình như thế căn bản không thể nào!

“Bọn chúng có người nội ứng ngoại hợp.” Trong mắt Lục An Duy phủ lên màu sắc nguy hiểm, tên ông chủ Đỗ này không thể không diệt trừ!

“Đáng chết!” Hình Vỹ chửi rủa: “Còn có chuyện khác không?”

“Hết rồi.” Lục An Duy lắc đầu, mục tiêu lần này chỉ là một tên lâu la, tin tức hữu dụng lấy được không nhiều.

Nhìn Lục An Duy nói nhiều như vậy, La Hải ngây người, tên Lục An Duy này thật sự có liên quan đến đường dây mua bán ma túy lớn nhất Z quốc à! Như vậy càng tốt! Trực tiếp cho hẳn ta một lý do chính đáng xử lý hẳn! Vì thế La Hải đi lên phía trước nói: “Cục trưởng, tôi cảm thấy hẳn ta nhất định vẫn còn giấu giếm, chỉ cần cho tôi thời gian, tôi nhất định có thể điều tra ra!” đây thật sự là một cơ hội lập công hiếm có nha!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: La hải bị bắt, không thể giết hẳn

“Hỗn trưởng!” Hình Vỹ dương tay liền cho La Hải một cái tát, Hình Vỹ dùng toàn lực, một tát này đánh xuống, trực tiếp đánh cho La Hải té nhào xuống đất đầu văng mắt hoa.

“Cục... Cục trưởng...” La Hải ôm lấy bên má sưng vù lên ngẩn người, đây là chuyện gì đang xảy ra!

“Người đầu, bắt hẳn ta lại!” Hình Vỹ tức đến hai tay run lên.

“Cục trưởng! Cục trưởng! Tại sao lại bắt tôi!” La Hải đương nhiên sẽ không phục, bắt lực bị ba viên cảnh sát trông tay vào còng: “Cục trưởng! Cục trưởng!”

“Người đầu, mở còng trên tay Lục Thiểu tá ra!” Hình Vỹ hướng Lục An Duy thực hiện động tác chào tiêu chuẩn: “Thủ trưởng vát và rồi.”

“Ừm.” Lục An Duy đáp một tiếng vận động cổ tay, xương bên chân trái của anh gãy rồi phải đến bệnh viện một chuyến, còn có vành mắt trái, cần phải khâu lại lần nữa, bởi vì nhiệm vụ, anh vẫn luôn nhẫn nhịn đến bây giờ. Đứng rồi, còn có Tần Thư Hàm, cô ấy nhất định lo lắng đến hông rồi...

Nhìn một màn kịch tính này, La Hải triệt để ngây người, cái... cái người này là Thiểu tá? Lần này thật sự đã đụng vào họng súng rồi, biết vậy chẳng làm!

Nhìn La Hải như vậy, hai tên đồng bọn giúp đỡ ngày hôm qua cũng bị dọa đến ngây ngốc, cái người bắt giữ Lục An Duy ngày hôm qua lại càng không ngừng run rẩy, hẳn khó khăn lắm mới thi được vào học viện cảnh sát lại tiêu sạch số tiền tích trữ của gia đình để người ta giúp đỡ ghi tên vào biên chế, mới được làm cảnh sát. Lần này thật sự bị La Hải hại thảm rồi! Liếc sang Lục An Duy, viên cảnh sát này quyết định vẫn nên tự mình cầu xin một chút:

“Lục... Lục Thiếu tá, tôi... tôi có chuyện muốn nói riêng với anh...”

“Nói!” Lục An Duy liếc tên cảnh sát đang nói chuyện, người này cũng có chút ấn tượng.

“Cái đó...” tên cảnh sát này cẩn thận nói: “Hôm qua La Hải cùng với người anh em của hắn mời chúng tôi dùng cơm, sau khi uống rượu xong hắn nói... hắn nói...”

“Nói cái gì?” Lục An Duy nghe thấy tin tức liên quan đến Bạch Tín Hồng, trong mắt mang theo tia nguy hiểm.

“Hắn nói đêm nay ở khách sạn Linh Hình... ngủ... ngủ với người tên là Thư Hàm gì đó...” tên cảnh sát đó nuốt từng ngụm nước miếng chống lại ánh mắt muốn giết người của Lục An Duy: “Hắn dùng hình ảnh của anh để uy hiếp cô gái đó, còn nói cô gái đó không thể nào không đến...”

Đúng vậy! Hôm qua anh bị đánh thảm như thế, Thư Hàm nhìn thấy bức ảnh, nhất định sẽ đi! Lục An Duy cảm giác lửa giận của anh đã ăn mòn lý trí: “Cục trưởng Hình.”

“Ừm?” Hình Vỹ nghe lời này cũng chỉ có thể than thở một tiếng.. haizzz... lại thêm một người tự tìm đường chết!

“Đưa súng của ông cho tôi, của tôi không mang đến thành phố S.” Âm thanh của Lục An Duy bình ổn khiến những người xung quanh sợ hãi, không mang theo chút tình cảm nào, mang theo nồng đậm sát ý. Giống như một con báo ở trong màn đêm đang từ từ tiếp cận con mồi.

“Ồ...” Hình Vỹ do dự một chút, súng ống đạn dược của ông đều phải báo cáo chính xác, nếu như Lục An Duy dùng súng của ông thật sự bắn chết đứa trẻ đó, ông cũng sẽ phải viết bản kiểm điểm đó nha...

“Yên tâm, tôi sẽ dọn dẹp sạch sẽ tất cả vết tích!” Lục An Duy hừ lạnh nói: “Tôi sẽ để hắn ta biến mất một cách sạch sẽ, giống như chưa từng được sinh ra vậy!” chuẩn xác mà nói, anh sẽ khiến Bạch Tín Hồng hối hận vì đã được sinh ra trên thế gian này!

Nghe xong lời của Lục An Duy, Hình Vỹ cắn chặt răng gỡ súng lục từ bên hông xuống đưa cho Lục An Duy, nếu như có người dám đụng đến nữ nhân của ông, ông cũng sẽ như vậy sẽ dùng súng bắn tên khôn kiếp đó.

Sau khi nghe Lục An Duy nói, sắc mặt La Hải bị dọa đến không còn huyết sắc, lần này thật sự thảm rồi...

Mà Lục An Duy nhìn thời gian, trước tiên đến bệnh viện làm thủ thuật chỉnh xương và băng bó đơn giản, sau đó để người quen gọi hai cuộc gọi đến người thân, tiếp đó liền trực tiếp đi đến khách sạn Linh Hình tìm được số phòng mà Bạch Tín Hồng dùng chứng minh thư đăng ký, sau khi gõ cửa phòng, cánh cửa cách một tiếng mở ra, Bạch Tín Hồng ra mở cửa ngây ngốc, vừa muốn chửi rủa thì một mũi súng đen bóng liền chia thẳng vào đầu hắn: “Lui về phía sau!”

Trong lòng Bạch Tín Hồng nhất thời cả kinh lui về phía sau, một đôi mắt nhìn chằm chằm Lục An Duy: “Mày... mày vượt ngục sao! mày cư nhiên dám vượt ngục ư!” tăng trừ mà tùy làm sao có thể nhanh như vậy đã được thả ra? Đây là không thể nào!

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng Lục An Duy sau khi tiến vào cửa liền dùng chân phải đá cánh cửa đằng sau đóng lại, tên khôn kiếp này cư nhiên dám đánh chủ ý lên người Tần Thư Hàm..

“Tao... tao cảnh cáo mày! Tao quen biết người của cục công an! Mày tốt nhất... mày tốt nhất...” lời đe dọa của Bạch Tín Hồng còn chưa được nói xong, chỉ nghe một tiếng “Pằng” tai trái của hắn liền bị viên đạn xuyên qua, súng lục này có lắp giảm thanh, mặc dù âm thanh nhỏ đi không ít, khoảng thời gian này trong khách sạn, lại vẫn có thể nghe được rất rõ ràng, cảm nhận được sự đau đớn bóng rọi trên mặt, Bạch Tín Hồng thét to: “A!!!”

“Pằng” lại một âm thanh bắn súng vang lên, viên đạn cắm vào vị trí trên xương bánh chè bên chân trái tạo ra một lỗ máu.

“A!!!” tiếng gào thét của Bạch Tín Hồng càng thêm tê tâm liệt phế, một thư sinh nhu nhược như hắn đã bao giờ trải nghiệm qua vết thương từ súng gây ra đâu! Huống hồ đây lại là vết thương xuyên thấu xương tủy, đơn giản là sống không bằng chết!

“Pằng” một tiếng, viên đạn xuyên qua đoạn xương giữa cẳng tay và cổ tay, Bạch Tín Hồng đã không còn sức lực hét lên nữa, cổ họng của hắn đau tựa hồ như bị xé rách. Nước mắt sớm đã thấm ướt cổ áo, thời điểm rơi trên lỗ tai lại càng đau nhức một phen.

Kế tiếp lại thêm hai tiếng súng vang lên, tay phải và chân phải của Bạch Tín Hồng cũng bị Lục An Duy phé đi, hắn ta sống sờ sờ bị đau đến ngất đi.

Còn lại một viên đạn cuối cùng, Lục An Duy nhắm thẳng vào đầu của Bạch Tín Hồng, người này... chết còn chưa hết tội!

Lúc này cửa bị đẩy ra, Lục An Hồ chạy vào: “Anh! Anh bỏ súng xuống đi!” cậu có thể nhìn ra, lần này Lục An Duy thật sự tức giận đến hồng người, lúc đó khi Hình Vỹ liên hệ với cậu, cậu cũng bị dọa một trận, gấp gấp chạy qua đây liền chứng kiến thời điểm nguy cấp nhất: “Anh! Anh không được giết hắn!”

“Hắn ta chết còn chưa hết tội.” Sắc mặt Lục An Duy âm lãnh.

“Như vậy cũng không phải do anh tiến hành tử hình!” Lục An Hồ đi lên phía trước cướp lấy cây súng trên tay Lục An Duy: “Anh! Lần này anh quá xúc động rồi! Nếu như anh thật sự giết hắn ta, sẽ chỉ lưu lại nhược điểm cho cái người kia ở Đệ Đô nắm được thôi! Anh có từng nghĩ đến cha mẹ, có nghĩ đến ông nội, có nghĩ đến Lục An Nhiên!”

“...” nghe những lời này, Lục An Duy cup mi mắt, lúc đấy anh đã bị con tức giận che mờ lý trí, tự nhiên sẽ không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại nghĩ lại thật sự anh đã quá xúc động rồi.

Lúc này lại có mười mấy người xông vào, nhìn thấy Bạch Tín Hồng hôn mê như chết đang nằm trên đất, lại len lén nhìn sang Lục An Duy không nói lời nào nhất thời không biết nên làm thế nào.

“Tôi không muốn nhìn thấy tên này ở Z quốc nữa!” Lục An Duy cuối cùng cũng đề thấp giọng hạ lệnh.

“Vâng.” Mười mấy người kia đáp một tiếng liền khiêng Bạch Tín Hồng lên, trong lòng không nhịn được có mấy phần đồng tình: tứ chi bị phế, lại còn không có tài trái... còn không bằng chết a...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Sẽ không chia xa, một phần ba

Tần Thư Hàm ăn mặc gọn gàng, nhìn chính mình trong gương hai mắt sưng lên vì khóc, cô chỉnh chỉnh cổ áo trên người. Bất kể như thế nào, cô nhất định phải đi... vì Lục An Duy cô có thể bỏ hết tất cả... xoa xoa bụng của cô, trên mặt Tần Thư Hàm phủ lên một sự quyết tâm. Ra khỏi cửa bắt xe đến khách sạn Linh Hình, sau đó dựa theo tin nhắn Bạch Tín Hồng gửi đến trước đó, cô đứng trước cửa phòng siết chặt nắm tay, tiếp đó vờn tay gõ cửa ba lần. Động tác gõ cửa đơn giản đó tựa như đã sử dụng hết sức lực cả đời này của cô.

Cánh cửa bị mở ra, cô cúi đầu đi vào. Tiếp theo đó một người từ đằng sau ôm lấy cô, không có bất kỳ phản ứng và hành động nào, cô cảm nhận được người kia ở đằng sau hôn vào gáy cô, mang theo hơi thở gấp gáp cùng dự vọng phả trên cổ, Tần Thư Hàm đề xuống xúc động muốn nôn hạ giọng hỏi: “Là anh vu oan anh ấy... đúng không... qua hết đêm nay, anh sẽ bỏ qua cho anh ấy... đúng không...” cô không chắc chắn, thậm chí không biết Bạch Tín Hồng rốt cuộc có bỏ qua cho Lục An Duy hay không, nhưng cô không có bất kỳ biện pháp nào. Ban ngày cô đã gọi điện thoại cho Lục An Nhiên, mặc dù Lục An Nhiên vẫn luôn an ủi cô, bảo cô không cần lo lắng, nhưng cô có thể nghe ra được sự vô lực trong giọng điệu của Lục An Nhiên, cô biết sợ là Lục An Nhiên cũng không còn cách nào khác, cho nên, cô vẫn đến đây, cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội, cô cũng phải thử một lần...

Người phía sau sừng sốt một chút, vờn tay ôm lấy Tần Thư Hàm, nhẹ giọng ní non: “Đồ ngốc...”

Nghe thấy âm thanh này, Tần Thư Hàm ngẩng ngẩn, những giọt nước mắt to như hạt đậu trào ra khỏi hốc mắt, cô cứng ngắc quay đầu lại, về mặt không dám tin nhìn người phía sau: “An Duy...”

“Là anh...” Lục An Duy một tay ôm lấy vòng eo của Tần Thư Hàm, một tay che trụ sau gáy cô, cô bé ngốc này, anh thật sự yêu cô đến chết mất...

Tần Thư Hàm nhiệt tình đáp lại nụ hôn của Lục An Duy, tay bắt đầu xé rách quần áo trên người đối phương, hai ngày này cô lo lắng như thế nào, có bao nhiêu sợ hãi... cô thật sự rất lo lắng sẽ đánh mất anh! Loại cảm giác này so với việc giết chết cô còn đau khổ hơn, đời này tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không chia xa nữa... tuyệt đối không muốn...

Một đêm gió xuân, ngày hôm sau, Tần Thư Hàm nằm trong lòng Lục An Duy nghe anh tường thuật lại những chuyện đã xảy ra trong hai ngày nay, mặc dù anh đã đem sự việc bị đánh đòn gần hóa thành xảy ra một chút xung đột nhỏ, nhưng vẫn khiến cho Tần Thư Hàm đau lòng đến rơi nước mắt, ngay cả tâm tư tự trách cũng hoàn toàn biến mất.

Nhìn Tần Thư Hàm bắt đầu khóc, Lục An Duy chỉ có thể vụng về an ủi, nhưng bất luận thế nào cũng không có tác dụng, anh chỉ có thể sử dụng năng lực vốn có của mình tiếp tục biểu diễn cuộc chiến trên giường như những gì học được từ trong tiểu thuyết ngôn tình, cuối cùng cũng có thể biến tiếng khóc thút thít thành những tiếng ní non ư ư a... nhờ vào loại chuyện này, Lục An Duy dường như cảm giác bản thân đã mở ra cánh cửa to lớn của một thế giới mới...

Chuyện này xem như hạ màn, sau khi Bạch Tín Hồng mất tích, đại học S liên tiếp nổi lên những tin tức nóng hổi của hân về việc dụ dỗ cưỡng hiếp nữ sinh trong lớp học cùng với những mối quan hệ bất chính khó nghe, vừa khéo còn có một nữ sinh cùng một giáo viên nữ cùng lúc tự xưng mình đã mang thai con của hân, mà chuyện Bạch Tín Hồng mất tích lại bị cho rằng hân ta vì muốn chối bỏ trách nhiệm mà trốn chạy. Chuyện tình có bằng có chứng khiến người khác không thể không tin, cha Tần biết được chính là trọn mắt cứng mồm, ông nghĩ như thế nào cũng không thể tin được Bạch Tín Hồng lại là người như vậy! Một người giáo viên lại làm ra loại chuyện này, thật sự là một loại sỉ nhục đối với ngành giáo viên cao thượng! Một người văn hóa bại hoại! May là Thư Hàm không đến với loại cận kề này! Cha Tần và mẹ Tần rất hối hận việc trước đây đã tác hợp lại vui mừng vì lúc đó Tần Thư Hàm không phối hợp. Mà hiện tại lúc này tình cảm của Lục An Duy và Tần Thư Hàm càng ngày càng sâu đậm, cha Tần mẹ Tần cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

Haizz... đều là phúc của con cái... cái khổ của cha mẹ a... kệ thôi kệ thôi... chung quy cũng là người mà con gái thích...

Chớp mắt đã đến tháng hai, phẫu thuật mắt lần hai của Lục An Duy cũng đã tốt lên rất nhiều, đồng thời, cuộc thi mô hình cho học sinh Cao trung toàn quốc mà Lục An Nhiên tham gia gần tết âm lịch đã công bố kết quả chung cuộc, không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, Lục An Nhiên giành được hạng nhất cuộc thi cho cá nhân, tham gia vào lễ trao giải ở Đệ Đô, chính Long lão là người đã trao cúp vinh dự và giấy chứng nhận.

Sau khi quay về thành phố S, việc Lục An Nhiên nhận được giải thưởng đầu xuất hiện trên một góc của các tờ báo lớn. Nhìn thấy kết quả này, Lục An Hổ có chút không vui: “An Nhiên, sức ảnh hưởng của cuộc thi này quá nhỏ. Xem tình hình vốn không thể nào đạt được như trong dự liệu của em đâu!”

“Ai nói không được chứ!” Lục An Nhiên vừa xem truyện tranh vườn trường, vừa uống nước ép trái cây tươi, vẻ mặt sung sướng còn đôi khi phát ra từng đợt tiếng cười.

“An Nhiên, em sao thế? Tại sao lại mang vẻ mặt vui vẻ như thế?” Lục An Hổ nhìn Lục An Nhiên suy đoán: “Chẳng lẽ em còn có plan B (kế hoạch B đấy)?”

“Không phải plan B, mà là plan A mới tiến hành được một phần ba thôi!” Lục An Nhiên đắc ý vung vẩy quyển truyện tranh.

“Một phần ba kế hoạch này em phải tiến hành trong vòng bốn tháng sao! hai phần ba kế hoạch tiếp theo em tính tiến hành trong bao lâu? Ngay một tháng ba nhà hàng mới của em đã bắt đầu kinh doanh rồi!” Lục An Hổ nhìn chăm chú vào đôi mắt của Lục An Nhiên, vẻ mặt lo lắng.

Lúc này ngoài cửa truyền đến âm thanh của nữ hầu: “Đại tiểu thư, lão gia bảo người xuống lầu ăn cơm tối.”

“Tôi biết rồi.” Sau khi đáp một tiếng về mặt Lục An Nhiên thần bí nhìn Lục An Hổ: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra đêm nay kế hoạch liền tiến hành được hai phần ba rồi!”

“Ồ?” Lục An Hổ nghe xong liền hứng thú nhướn nhướn mi, cô bé này lại muốn làm gì đây?

Hai người ra khỏi phòng của Lục An Nhiên, đi tới lầu một, lúc này tất cả mọi người đều đã có mặt đông đủ ở nhà ăn, ngoại trừ Lục Kiếm Hào, Kỳ Nhu và Lục An Duy, cả nhà Lục Quân Phong và Lục Quân An cũng đều có mặt, người vắng mặt duy nhất chỉ có Lâm Hạo Thịnh đang bận công việc của Hội học sinh trong trường. Lục An Hân chưa ngồi xuống đang nhìn Lục An Nhiên đã lâu không gặp càng ngày lại càng đẹp ra tức giận bất bình cắn chặt răng.

“An Nhiên, chúc mừng con giành được hạng nhất nha!” Từ Liên Tâm cười nói: “An Nhiên của chúng ta thật là giỏi!”

“Hi Hi.” Lục An Nhiên đắc ý cười: “Cuộc thi lần này là do vận khí của con tốt thôi! Con cũng chỉ tùy ý vui đùa một chút à.”

“Tùy ý vui đùa liền có thể giành được hạng nhất toàn quốc, nếu như anh An Minh của con cũng có thể tùy ý như vậy, ta liền vui đến chết mất!” Từ Liên Tâm liếc mắt nói con trai mình.

“Phụt...” Lục An Minh không nhịn được phun com: “Mẹ, tại sao lại nói đến con nữa rồi!”

“Con còn có mặt mũi nói!” Từ Liên Tâm lại trừng mắt con trai mình sau đó quay đầu hướng Kỳ Nhu nói: “Tiểu Nhu à! Hay là chúng ta thương lượng một chút, đem An Minh cho chị, chị đem An Nhiên cho em! Em thích nhất là con gái đó!”

“Thích con gái thì em phải tìm Quân Phong chứ! Tim chị cũng không có ích gì! Chị không đổi đâu!” Kỳ Nhu cười như đóa hoa, An Nhiên này chính là cục thịt tim bà đó, ai cũng không đổi được!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Đạt được hạng nhất, sắp qua năm mới

“Hừ, lại còn nói! Quân Phong ông ấy... haizz... đừng nhắc đến nữa!” Từ Liên Tâm bắt đầu dỗi dằn.

“Phụt...” lần này đến lượt Lục Quân Phong phụt com, trận lửa này tại sao lại đốt đến trên người ông rồi chứ...

“Quân Phong.” Lục Kiếm Hào nói: “Lão trung y trước đây ta giới thiệu chưa trị khỏi cho con sao?” (chương 34)

“Cái này...” về mặt Lục Quân Phong cứng ngắc, đối diện trước nhiều con người trong một gia tộc lại bị chính cha mình hỏi như vậy thật sự không hay cho lắm! Lại nói, ông làm gì có vấn đề chỗ nào chứ! Ông chỉ là công việc bình thường quá bận mà thôi! Từ sáng đến tối ngoại trừ công thức chính là công thức, ông làm gì còn thời gian nghĩ đến những chuyện khác nữa chứ... trong lòng trăm bề uất ức nhưng lại không thể nói, bất quá sắp đến kỳ nghỉ xuân rồi, đã biết oán niệm của vợ, ông cũng đã hạ quyết tâm kỳ nghỉ này sẽ bồi dưỡng tình cảm với vợ và gia đình thật tốt. Bà ấy không phải vẫn luôn muốn có con gái sao? Vậy thì ông sẽ cho bà một cô con gái là được... cũng đã đến lúc mình oan cho bản thân rồi! Cái gì gọi là đừng nhắc đến nữa? So với lúc còn trẻ ông cũng không kém cạnh bao nhiêu! Dựa theo động lực này, ông hoàn toàn có thể chiến đấu thêm chục năm nữa! Thật là!

“Ha ha...” Lục An Nhiên cười, nhìn sắc mặt của Lục Quân Phong, mở miệng giải vây: “Ông nội, người đừng nói nữa, ở đây nhiều vấn đề rồi, chú Hai xấu đó!”

“An Nhiên à, con đạt được giải thưởng ông nội rất vui.” Lục Kiếm Hào nói về vai của Lục An Nhiên: “Con là niềm tự hào của ông, là niềm tự hào

của Lục gia chúng ta!” nhắc đến đứa cháu gái mà ông yêu nhất, vẻ mặt Lục Kiếm Hào tràn đầy thần sắc mãn nguyện, nụ cười trên mặt không thể dứt được, ngay cả đến những nếp nhăn bên khóe mắt cũng mang theo yêu thương, thần sắc đó giống như là nhìn thấy đứa con trai mà ông yêu thương vậy.

“Ông nội...” Lục An Nhiên xấu hổ cười đem đầu tựa vào trên vai Lục Kiếm Hào làm nũng nói: “An Nhiên còn đang lo lắng ông nội sẽ trách con hay không khi mà con làm những chuyện không liên quan đến việc học như vậy.”

“Làm sao có thể! Đức trí thể mỹ phát triển toàn diện, việc học đương nhiên là quan trọng nhưng cũng phải kết hợp với những chuyện khác! Ông nội tin con nhất định có thể làm chủ chừng mực này!”

“Ông nội người thật tốt!” vẻ mặt Lục An Nhiên hạnh phúc, cô dùng khóe mắt liếc nhìn gương mặt tái xanh của Lục An Hân.

Lục An Hân cảm giác lục phủ ngũ tạng của bản thân đều bị một cỗ lửa tức giận đốt đến phát đau, lúc cô ta mười sáu tuổi đậu vào trường đại học danh tiếng trên thế giới, Lục Kiếm Hào còn chưa hề khen cô ta như vậy! Từ nhỏ đến lớn, giải thưởng mà cô ta đạt được còn ít sao? dựa vào cái gì! Cô ta thật sự thật sự rất không cam tâm! Cô ta tuyệt đối không để Lục An Nhiên được sống tốt đâu! Tuyệt đối! Nghĩ đến đây, trong lòng Lục An Hân cũng đã quyết định chủ ý.

“An Nhiên à, cuộc thi này con đã chọn chủ đề gì thế? Ta nhìn ảnh trên báo, hình như là một căn nhà.” Từ Liên Tâm hỏi.

“Ừm, là một căn nhà gỗ.” Hai tay Lục An Nhiên chống cằm giải thích: “Con cảm thấy thứ con làm rất là bình thường, rất nhiều tuyển thủ đều là cao thủ, mà con chỉ là người xuất phát giữa đường, lần này giành được hạng nhất thật sự là ngoài ý muốn! Có lẽ là do ban giám khảo rất vừa ý thiết kế của con chăng!”

“Thiết kế như thế nào?” Lục An Minh tò mò hỏi.

“Em...” Lục An Nhiên dùng dư quang liếc Lục An Hân nói: “Em cũng không thể nói rõ được, đây là thiết kế mà em cùng với bạn làm ra, nhưng cậu ấy không không thích tham gia những cuộc thi này, nên chỉ có một mình em báo danh.”

Nghe xong lời của Lục An Nhiên, trong mắt Lục An Hân phát sáng, cô ta có cách rồi!

Nhìn biểu tình của Lục An Hân, Lục An Nhiên cho Lục An Hồ ngồi cách đó không xa một ánh mắt, mà Lục An Hồ sau khi nhận được ánh mắt nhắc nhở của Lục An Nhiên, lại nhìn qua Lục An Hân, trong lòng liền hiểu rõ mục đích của cô, không nhìn được cách một khoảng xa giờ ra ngón tay cái, cao! Thật sự cao! Cư nhiên có thể tính đến bước này! Lợi hại!

Mà Lục An Nhiên nhận được phản ứng kia liền cũng chỉ cười nụ cười đắc ý mà không nói gì.

“Ồ...” Lục An Duy ngồi ăn cơm vẫn luôn không nói gì lần đầu tiên mở miệng: “Ngày mốt An Hồ phải về Đê Đô nghỉ tết rồi, con sẽ tiếp tục ở lại đây.” Một mặt là để tiếp tục bảo vệ Lục An Nhiên, mặt khác là vì anh cũng không muốn rời xa Tần Thư Hàm. Đoạn thời gian trước trải qua quá nhiều chuyện, trạng thái của Tần Thư Hàm không ổn định lắm, bác sĩ nói như thế sẽ dễ dàng khiến thai phụ mắc bệnh trầm cảm, anh vẫn cảm thấy nên ở lại là tốt nhất. Không phải anh chưa từng nghĩ đến việc sẽ đưa Tần Thư Hàm về Đê Đô đón năm mới, anh thấy được cha mẹ Tần tựa hồ như vẫn chưa triệt để ủng hộ anh cho lắm, nếu anh tự mình mang Tần Thư Hàm đi sẽ là đã kích không nhỏ đối với hai người họ, đây không phải kết quả mà anh mong muốn. Và lại đường xá xa xôi, anh không nỡ để Tần Thư Hàm vất vả cái bụng to như thế cùng anh về Đê Đô, vẫn là nên đợi đứa con ra đời rồi tính tiếp thôi.

“An Duy, con muốn về nhà thì cứ về đi!” Kỷ Nhu có chút đau lòng, ai lại không muốn đón năm mới cùng người nhà chứ?

“Con không sao.” Lục An Duy lắc đầu: “Thư Hàm mang thai bảy tháng rồi, con không muốn để cô ấy quá mệt mỏi.”

“Anh An Duy, anh cùng với cô Tần Thư Hàm có thể đến được bước này thật sự không dễ dàng.” Lục An Nhiên có chút cảm động, là người luôn đứng bên cạnh nhìn hai người, thấy hết quá trình hai người đi đến bước này, loại cảm xúc cảm động cũng chưa xốt trong đó, cô đều có thể cảm nhận, thấu hiểu: “Lúc nào em sẽ đổi cách xưng hô thành chị dâu họ đây!”

“Đợi đến khi đứa con ra đời!” khóe miệng Lục An Duy giương lên, nhắc đến chuyện của Tần Thư Hàm, ngay cả anh cũng không phát hiện ra lúc này nụ cười của mình có bao nhiêu dịu dàng.

“Anh, anh cũng đừng vui mừng sớm quá.” Lục An Hồ vẫn không nhận được đội gạo nước lạnh: “Hai người ở bên nhau là một chuyện, có thể nhận được sự đồng ý của người nhà hay không lại là một chuyện khác.”

“Chuyện của anh, chỉ cần anh muốn, liền không cần bất kỳ người nào đồng ý.” Lục An Duy hừ một tiếng, ai cũng đừng mong tách hai người bọn họ ra!

Lục An Hồ bất lực lắc đầu, xem ra lần này về nhà, anh phải cẩn thận chú ý một chút, vạn lần không được lỡ miệng, nếu như để gia đình anh biết được sự tồn tại của Tần Thư Hàm, còn không biết sẽ mang đến sóng to gió lớn gì ở Đê Đô nữa!

“Bảy tháng thật sự phải chú ý một chút.” Nhắc đến chuyện này, Kỷ Nhu và Từ Liên Tâm là người từng trải: “Thai nhi bảy tháng tuổi sẽ tạo ra sức ép đối với tim của người mẹ rất lớn, cố gắng hạn chế khiến cảm xúc của cô ấy không bị lên xuống thất thường, sẽ kích thích đến tim. Cũng ngàn lần không nên vận động quá kịch liệt, không cần thận một chút rất dễ dẫn đến sinh non.”

“Ừm, con biết rồi.” Lục An Duy gật đầu, những thứ này bác sĩ cũng đã nói qua với anh, mấy ngày nay ngày nào anh cũng đến nhà Tần Thư Hàm, mỗi tối đều giúp cô mát xa chân, còn phải dùng một tay vuốt ve bụng của cô sau đó kể chuyện cho bảo bối nghe, nhưng mỗi lần anh vừa bắt đầu Tần Thư Hàm liền ngủ mất, sau khi cô ngủ say, anh liền rời khỏi Tần gia. Bác sĩ nói thai phụ mang thai tháng thứ bảy sẽ phải hạn chế chuyện giường chiếu, cho nên anh

phải khắc chế rất cực khổ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Đưa tin giả dối, trung tâm triển lãm

“Quá tốt rồi! Nếu như là một bé gái thì quá tốt rồi...” thần sắc Từ Liên Tâm hướng về phía trước, nhìn bộ dáng này của Từ Liên Tâm, đại gia đình lại không nhìn được bắt đầu trên chóc Lục Quân Phong, nói nói cười cười liên trôi qua một bữa cơm, nhưng nói nói cười cười này lại không bao gồm một nhà Lục Quân An.

Ở trên bàn cơm Lục Quân An không mở miệng nói lấy một câu, ông ta chỉ muốn nhanh chóng ăn xong nhanh chóng về nhà bởi người đẹp, nếu như không phải dựa theo quy định cứng nhắc một ngày trước kỳ nghỉ năm mới bắt buộc phải về Lục gia cùng ăn cơm tối, ông ta cũng không muốn đến! Ở nhà chân ái của ông ta đang mang thai, ông ta chẳng muốn rời khỏi cô ta chút nào! Lục An Hoa vừa ăn cơm vừa gửi những tin nhắn chứa đầy những từ ngữ yêu thương đến Sở Dao, nụ cười trên mặt, khiến cho Lục An Hân ngồi bên cạnh cũng cảm thấy ghê tởm. Mà bản thân Lục An Hân ăn cơm cũng cảm thấy thấp thòm, khó khăn lắm mới chịu đựng được đến lúc ăn xong bữa cơm, tàn tiệc.

Lục Quân An lập tức lái xe đưa hai anh em Lục An Hoa về nhà, sau khi đến nhà, Lục An Hân ở phòng của cô ta gọi một cú điện thoại đến một người bạn đã từng quen biết: “Alô? Lucy à! Tôi là An Hân, hiện tại cậu còn làm phóng viên không? Haha~ có một tin tức nóng hổi cho cậu, đây là tin độc quyền đó nha!”

Lục An Hân liếc nhìn bản thân trong gương, trong gương cô ta đang cầm điện thoại, trên mặt là nụ cười giả hoạt, mặt mày đều là ghen ghét. Bộ dạng như vậy khiến cô ta cũng bị chính bản thân dọa cho một trận, từ lúc nào cô ta đã biến thành bộ dạng như vậy? Tất cả đều là lỗi của Lục An Nhiên! Đều do nó...

Bởi vì Lục An Nhiên, cô ta mới biến thành cái dạng này! Cô ta nhất định phải hung hăng trả thù, đem Lục An Nhiên triệt để đạp dưới chân... tuyệt đối...

“Lục An Nhiên, đều là lỗi của cô... đều là do cô tự tìm tới... đều do cô...” sau khi ngắt điện thoại Lục An Hân đứng đối diện chiếc gương mà thi thảm, thủ hận nơi đáy mắt gần như điên cuồng.

Ngày hôm sau, tiêu đề trang chủ nhật báo hằng ngày viết: Nội tình gây rúng động của Thiên kim Lục thị Lục An Nhiên trong việc gian lận để giành được giải thưởng cuộc thi!

Bài viết này mô tả một cách sinh động cách Lục An Nhiên giành được giải nhất trong cuộc thi mô hình dành cho học sinh Cao trung toàn quốc, công sức của cô, nhân phẩm của cô, tất cả đều bị khinh bỉ cùng nghi ngờ dưới ngòi bút của tác giả.

Ngay sau đó trên các mặt báo của những tòa soạn khác cũng sôi nổi đưa tin liên quan đến vấn đề này, những tin tức này toàn bộ đều chỉ nói bóng gió, đem những chuyện không có bất kỳ căn cứ nào, viết ra so với hiện thực còn chân thực hơn! Ngắn ngủi ba ngày, sự nghi ngờ về Lục An Nhiên càng ngày càng tăng cao trong toàn thành phố, mà chính tại lúc này, Lục An Nhiên chính thức tuyên bố sẽ trưng bày tác phẩm mô hình đoạt giải thưởng của cô và một số tác phẩm khác ở tầng hai của Trung tâm triển lãm và Hội nghị thành phố S, đồng thời tại cuộc họp báo sẽ làm rõ tất cả những chuyện này, mà thời gian chính là được định tại ngày 22 tháng 2...

Cầm lấy tờ báo, Nhạc Ngưng San nhìn nội dung trong đó vô cùng hạ dạ đối với việc Lục An Nhiên bị tố cáo, mà nhìn thấy thời gian cuộc họp báo được tổ chức vào ngày 22 tháng 2 cô ta liền có chút chần chừ, hôm đó chẳng phải cũng là ngày mà Nhạc thị mở cuộc họp báo sao?

Đại khái chắc chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi! Đại khái chắc là Lục An Nhiên không nghĩ tới những chuyện dơ bẩn của mình sẽ bị tiết lộ ra như vậy! Nghĩ đến đây, Nhạc Ngưng San lại càng cảm thấy thỏa mãn sung sướng, Lục An Nhiên này thật sự đáng đời!

Cùng lúc này, Long Ngọc Tinh không nhìn được cau chặt mày, đây rõ ràng là có người vu oan giá họa, anh nên làm cái gì đó...

“Thiếu gia, đến giờ xuất phát ra sân bay rồi.” Canh đúng thời gian A Sâm liền gõ cửa thư phòng Long Ngọc Tinh.

“Ừm.” Long Ngọc Tinh neho mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, cuộc thi được tổ chức tại Đé Đé, anh phải về Đé Đé, xem có thể tìm ra được chứng cứ nào giúp ích cho Lục An Nhiên không mới được!

Ngoài ra, anh phải biết là người nào đã hãm hại Lục An Nhiên: “A Sâm, Liên minh phá hiểu toàn bộ đều quy phục ta rồi phải không?”

“Đúng vậy.” A Sâm gật đầu: “Cuối tháng 11 chúng ta đã thu phục được toàn bộ Liên minh phá hiểu.”

“Phát ra nhiệm vụ thứ nhất!” trong mắt Long Ngọc Tinh lướt qua mảnh quyết tuyệt: “Điều tra xem ai là người đã hãm hại Lục An Nhiên, sau đó... giết không tha!”

“Vâng.” A Sâm gật đầu đáp một tiếng, trong lòng ông hiểu rõ, Long Ngọc Tinh đây chính là muốn giết gà dọa khỉ, chính thức bắt đầu ra tay.

Thành phố S sau ngày 1 tháng 3, sợ là sẽ có sự thay đổi lớn đi...

Mà đến ngày 22 tháng 2, Lục An Nhiên dậy thật sớm, hôm nay là giao thừa, ngày mai chính là năm mới, vì để hợp với hoàn cảnh, cô mặc một bộ trang phục mùa đông màu đỏ thắm theo phong cách thời Đường, cổ áo, tay áo cùng vạt áo đều được viền quanh bằng một dải lông tơ màu trắng, mái tóc dài cũng được vấn thành búi tóc tính xảo, cả người thoát nhìn vô cùng nghịch ngợm, vui mừng lại rất đáng yêu, hoạt bát như một con búp bê cát tường.

Đến giờ, Lục An Nhiên cùng với Lục An Duy đi ra khỏi Lục gia, Lục An Duy lái xe đưa Lục An Nhiên tới trung tâm triển lãm, mặc dù hôm nay là giao thừa, nhưng tại trung tâm triển lãm vẫn là tình trạng trong ba tầng ngoài ba lớp phóng viên vây quanh, một năm nay Lục An Nhiên tồn tại như là một truyền kỳ tại thành phố S, cô xinh đẹp, tỏa sáng, trẻ tuổi, thân thể bạc triệu. Càng là người hoàn mỹ, quần chúng lại càng thích đào bới những sai lầm và mặt tối của họ, cũng có thể nói là, nếu hôm nay có thể nhìn thấy được tí vết trong nhân phẩm của Lục An Nhiên, mọi người đều sẽ rất vui vẻ.

Lục An Nhiên theo thang máy chuyên dụng đi lên lầu hai, trong hội trường triển lãm, trưng bày từng cái từng cái mô hình, những người hôm nay được mời đến đây không chỉ là phóng viên, còn có rất nhiều nhà nghệ thuật và những nghệ nhân mô hình nổi danh của thành phố S, mọi người tham quan từng cái từng cái một, càng ngày càng ngạc nhiên bởi thiết kế cùng công nghệ tinh vi. Thật sự không thể tin được, tất cả những thứ này đều xuất phát từ đôi tay của một cô bé chỉ mới mười lăm tuổi!

Thời gian đã đến, Lục An Nhiên đi lên bục sân khấu được dựng tạm: “Quý vị khách mời, hoan nghênh chào đón mọi người đến tham quan cuộc triển lãm mô hình cùng với việc giải đáp những thắc mắc mà các báo giới đã nghi ngờ trong một ngày vui mừng như thế này.” Lục An Nhiên cười mỉm: “Những mô hình được triển lãm tại lầu hai của trung tâm triển lãm này vốn không xuất phát từ tay tôi!”

Âm thanh Lục An Nhiên vừa dứt, giống như là ném một viên ngư lôi xuống mặt biển tĩnh lặng, nháy mắt nổ tung.

“Mọi người im lặng một chút!” Lục An Nhiên thanh thanh cổ họng: “Xin hãy cho phép tôi được giới thiệu đến mọi người tác giả thủ công của những tác phẩm được trưng bày này.” Lục An Nhiên dẫn đầu vỗ tay vài cái, tiếp theo đó trong tiếng vỗ tay, có mười lăm người đi lên bục sân khấu được dựng tạm này: “Mười lăm vị này chính là tác giả của những tác phẩm này, đồng thời cũng là thành viên của đội mô hình CSP mà tôi sáng lập. Mà tôi chính là người sở hữu những bản thiết kế và cũng là thiết kế sư duy nhất của đội này!” Lục An Nhiên vừa nói vừa chú ý đến biểu tình của mọi người: “Không biết là đối với những gì tôi vừa nói mọi người có ý kiến gì không?”

“Tôi là phóng viên của tuần san tạp chí Bán Thành thành phố S, tôi muốn hỏi một chút, lúc này ý của Lục tiểu thư đây có phải là tất cả những tác phẩm mô hình này đều được làm ra từ đội CSP của cô, mà những bản vẽ thiết kế này đều do một mình cô hoàn thành?” người đặt câu hỏi đầu tiên là một cô phóng viên cột tóc đuôi ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Sáng tạo đoàn đội, cung cấp bằng chứng

“Không sai.” Lục An Nhiên gật đầu: “Mọi người đều biết, mẹ tôi chính là nhà thiết kế nổi danh quốc tế Kỷ Nhu, dưới sự ảnh hưởng của mẹ, từ nhỏ tôi đã bắt đầu hình thành hứng thú đối với nghệ thuật thiết kế, lần này có cơ hội đưa những thiết kế của bản thân triển lãm cho tất cả mọi người tham quan tôi cũng rất là vui mừng. Về việc có phải một mình tôi hoàn thành hay không, tôi nghĩ là dưới con mắt của những nghệ thuật gia có mặt ở đây chắc là sẽ có thể nhìn ra tất cả những tác phẩm này có phải hay không xuất phát từ cùng một linh cảm và ý tưởng thiết kế!” khóe miệng Lục An Nhiên từ từ vươn lên.

“Cuộc thi mô hình dành cho học sinh Cao trung toàn quốc lần này, hình thức báo danh của cô là cá nhân, nhưng đây lại là sáng tạo đoàn đội, hành vi lừa gạt trong này, Lục tiểu thư giải thích như thế nào!” lần này người đặt câu hỏi là một cô phóng viên tóc ngắn nhìn có vẻ chuyên nghiệp.

“Những tác phẩm được trưng bày trong căn phòng triển lãm này đều là sáng tạo của đoàn đội, nhưng tác phẩm mà tôi cung cấp cho cuộc thi hoàn toàn thuộc về sáng tác độc lập của cá nhân tôi, và cũng trong quá trình sáng tác, tôi ý thức được rằng chính mình không đủ khả năng thực hiện, cho nên mới thành lập nên đội CSP này, tôi ra bản thiết kế, các thành viên trong đội sẽ hợp tác với nhau để hoàn thành thiết kế.” Lục An Nhiên cho Lục An Duy một đạo ánh mắt, người kia gật đầu, thật cẩn thận đem một cái hộp gỗ được gói kín lên sân khấu.

Lục An Nhiên đích thân mở chiếc hộp ra, tác phẩm “Đạo” tham gia cuộc thi của cô vọt ra trước mắt mọi người, đây là một mô hình bằng gỗ, thiết kế hướng về phong cách cổ phong, bề ngoài trông giống như một ngôi đền, chủ đề sáng tác tổng thể vừa xem liền hiểu ngay. Thiết kế ôn trọng và bộc lộ một tinh thần muốn vượt ra khỏi khuôn khổ, tác phẩm này cho người xem cảm giác được một cái gì đó rất khác biệt, chỉ là về phương diện điêu khắc thì tay nghề vẫn còn chưa được thành thạo lắm.

Các nhà nghệ thuật gia có mặt tại đây khi đối diện với tác phẩm này đều không nhận được gật đầu, tác phẩm như vậy có thể giật được giải cũng không phải khó khăn gì, không có gì đáng để nghi ngờ cả.

“Chúng cứ đâu?” cô phóng viên tóc ngắn tiếp tục truy vấn: “Nếu Lục tiểu thư đã có cả một đội như thế, nhất định cũng có thể tìm một người thay thế phác thảo ra bản thiết kế, mời Lục tiểu thư cung cấp chứng cứ.”

“Không biết phải xưng hô như thế nào?” Lục An Nhiên cười hướng người phóng viên hùng hổ bức người kia hỏi.

“Phóng viên Nhật báo thành phố S – Lucy.” Cô phóng viên tóc ngắn này là tác giả đầu tiên của bài báo công khai nghi ngờ, Lục An Hân cung cấp tin tức nóng hổi này khiến cho phóng viên vô danh tiểu tốt như cô ta có cơ hội lật mình, ngay cả chủ biên cũng đã nói, nếu như chứng thực được điểm này, cô ta liền có thể trực tiếp thăng chức! Một cơ hội tốt như thế, cô ta làm sao có thể từ bỏ.

“Lucy tiểu thư, xin mời cô cung cấp chứng cứ nhận định tôi tìm người thay thế phác thảo bản thiết kế, nếu không, tôi sẽ tiến hành khởi tố cô, mời cô tự mình chuẩn bị tốt luật sư.” Đôi mắt Lục An Nhiên nhìn thẳng vào Lucy, mặc dù trên mặt cô luôn mang nụ cười, nhưng thần sắc uy nghiêm kia lại khiến Lucy cảm thấy chột dạ mà muốn rút lui.

“Theo như tôi được biết, phóng viên Lucy là người đầu tiên viết bài báo đặt vấn đề nghi ngờ về tác phẩm của tôi, không biết nguyên nhân vì sao Lucy tiểu thư lại sinh ra nghi vấn này? Có bằng chứng nào chứng minh không?” Âm thanh Lục An Nhiên mang theo hàn ý: “Cô phỉ báng tôi như thế, rốt cuộc là ai ở phía sau chỉ thị cô?”

“Lucy tiểu thư, xin cô đừng chuyển chủ đề.” Mặc dù trong lòng Lucy lo sợ, nhưng dù gì cũng đã lăn lộn trong nghề này bao nhiêu lâu, cô ta vẫn như cũ kiên trì với lời nói của mình: “Mời Lucy tiểu thư cung cấp chứng cứ.”

“Được.” Lục An Nhiên cười lạnh, bên cạnh lập tức có người đưa lên chiếc điều khiển cầm tay. Ánh đèn trong hội trường dần dần tối lại, màn hình lớn màu trắng phía sau Lục An Nhiên sáng lên, Lục An Nhiên ấn lên điều khiển, trên màn hình xuất hiện hình vẽ PPT (trình chiếu Power Point), bên trên là bản thiết kế nguyên thủy, Lục An Nhiên cũng bắt đầu nói về nguyên lý thiết kế lúc ban đầu, đã có bốn bản thảo, đồng thời còn trình phát những đoạn VCR (video ngắn) ghi lại quá trình sáng tác của Lục An Nhiên. PPT trình chiếu kết thúc, Lục An Nhiên cười nói: “Thiết kế ban đầu của tác phẩm này là bản thiết kế trang trí của nhà hàng Tân Đông trong trung tâm mua sắm Long thị qua vài ngày nữa sẽ khai trương, điểm này nhà thiết kế chủ chốt của công ty thiết kế Hội Mộng – thiết kế sư Hà Lăng Sương có thể lộ diện làm chứng, tôi đã đem bản thiết kế đi tìm cô ấy.” Lục An Nhiên lại chạy thêm vài trang PPT sau đó dừng lại ở trang bản thảo thiết kế cùng những bản thiết kế đã hoàn thành: “Trên này có ký hiệu văn tự của tôi, mọi người có thể xem một chút, tất cả các bút tích đều được viết theo dạng trăm hoa tiểu Khải, nếu như còn nghi vấn gì, tôi nguyện ý tiến hành giám định bút tích và giám định thời gian bút tích chính xác.”

Theo âm thanh của Lục An Nhiên vọng ra, sắc mặt của Lucy cũng kém đi vài phần, đứng trước chứng cứ mạnh mẽ có lực như vậy, tin tức mà cô ta đưa ra có vẻ vô cùng nhạt nhẽo và vớ vẩn, nhưng cô ta vẫn còn muốn giằng co đến cùng: “Thiết kế theo phong cách cổ phong này có ở khắp mọi nơi trong lịch sử của Z quốc, nhưng Lucy tiểu thư đã giành được giải thưởng, ở trong này có phải có giao dịch nào đó không thể cho người ta biết được?”

Lời của Lucy vừa nói ra liền dẫn đến những nhà nghệ thuật có mặt ở đây cau mày, thật sự là một người ngoài ngành không biết trời cao đất dày, tác phẩm này đừng nói là tham gia cuộc thi Cao trung, cho dù có tham gia cuộc thi cho người trưởng thành cũng nhất định có thể đạt được thành tích tốt! Phóng viên này thật sự đáng ghét mà...

“Cô là người trưởng thành, mỗi một câu nói của cô đều có hiệu lực pháp lý, toàn bộ hành động hôm nay của cô đã được cấu thành tội phỉ báng.” Lục An Nhiên lạnh giọng nói: “Những lời tố cáo mà cô đưa ra hoàn toàn không có chứng cứ, thông tin trên báo cũng chỉ là lời nói bóng gió, tôi nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp và sự chuyên nghiệp của tòa soạn bên cô!”

“Tôi...” Lucy ngây người, không nhận được nuốt vài ngụm nước bọt: “Vậy Lucy tiểu thư hiện tại có thể cung cấp chứng cứ không?”

Lúc này trong đám đông xuất hiện một người, cầm một chiếc USB: “Ồ chỗ tôi có chứng cứ!”

Cả đám người đều đồng loạt nhìn về người nọ, người này tuổi tác khoảng hơn 20, một thân tây trang, đeo một cái nơ màu xanh dương, túi áo trước ngực của bộ tây trang có cắm một cây bút máy màu vàng kim, từng bước từng bước đi lên phía bục sân khấu, người này giao USB vài tay Lục An Nhiên nói: “Chào cô Lucy tiểu thư, đây là do thiếu gia Ngọc Tinh căn dặn tôi giao cho cô, cậu ấy nói hi vọng cái này có thể thể hiện được thành ý của cậu ấy đối với việc hợp tác.” Anh cũng cảm thấy một trận rối rắm, thiếu gia nhà mình thật sự kỳ lạ, tất cả mọi người đều biết anh là Long thiếu, bình thường anh cũng gọi là Long thiếu, nhưng tại sao hôm nay lại cứ muốn xưng bản thân là Ngọc Tinh thiếu gia chứ? Anh gọi cũng cảm thấy kỳ cục.

Lục An Nhiên sững sờ nhận lấy USB, nhẹ nhàng cảm ơn một tiếng, nắm USB trong tay, Lục An Nhiên cũng tò mò không biết chứng cứ mà Long Ngọc Tinh đưa ra sẽ là cái gì, đem USB đưa cho người bên cạnh phụ trách việc liên kết các thiết bị máy tính, sau khi kết nối với máy tính chiếc USB hiện thị một tệp tài liệu, sau khi nhấn đúp vào xuất hiện một văn kiện MP4, lại nhấn đúp mở ra, trên màn hình lớn hiện ra một đoạn hình ảnh, trên đó là tư liệu hình ảnh về cuộc thi giới thiệu của Lục An Nhiên tại Đế Đô, trong hình ảnh cô bình tĩnh giới thiệu trật tự rõ ràng, đứng trước giám khảo giới thiệu tác phẩm của cô, trong phần thi hỏi đáp, liên quan đến việc thảo luận về “Đạo” lại càng đặc sắc vô song, mà cuối cùng trước khi xuống sân khấu cô gái nhỏ còn vỗ ngực tỏ phào một hơi rất là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Đề xuất tố tụng, nhạc gia lật trời

Một đoạn hình ảnh ngắn ngủi chiếu xong, hiện tại ngay đến cả những người không hiểu rõ về thiết kế cũng hiểu được sự tinh tế trong đó, sắc mặt Lucy tái mét, cô ta biết lần này bản thân sẽ chết rất thảm, chứ đừng nói đến việc thăng chức tăng lương nữa, công việc hiện tại cũng khó mà giữ được...

Lúc này những ống kính tại hội trường cũng hướng Lucy nhảy lên, đối diện với những ánh đèn flash của ống kính Lucy cảm thấy xấu hổ và nhục nhã, lập tức liền đẩy đám người ra muốn trốn chạy.

“Lucy tiểu thư, tôi sẽ đề xuất tố tụng, mời cô và quý tòa soạn chuẩn bị tốt luật sư mà chờ đợi lệnh triệu tập của tòa án đi!” Âm thanh Lục An Nhiên băng lãnh, vẻ mặt quyết tuyệt, hôm nay cô phải lợi dụng triệt để sự tình này để răn đe những tên tiểu nhân kia, cô tin rằng sau khi xảy ra chuyện hôm nay, ở thành phố S này tuyệt đối sẽ không còn một tòa soạn báo nào dám đưa tin thất thiệt về Lục An Nhiên cô nữa!

Lucy nghe xong lời này của Lục An Nhiên càng gia tăng tốc độ dưới chân, hiện tại cô ta đã đem Lục An Hân ra mắng chửi ngàn vạn lần rồi, lần này thật sự đã hại chết cô ta rồi!

Đợi đến khi Lucy rời khỏi, Lục An Nhiên nhìn khắp một vòng các phóng viên và nhiếp ảnh gia có mặt tại đây cười nói: “Ngay ngày hôm nay cá nhân tôi sẽ đề nghị tố tụng Nhật báo thành phố S và cả phóng viên vừa mới rời khỏi đây – Tiểu thư Lucy về tội phi báng, mặt khác về việc các tòa soạn đã từng đăng những bài báo không đúng sự thật về tôi... tôi tin rằng mọi người đều bị sai lầm của Nhật báo thành phố S dẫn đường, tôi sẽ không truy trách.” Lục An Nhiên biết rõ sau này khi nhà hàng ở Tân Đông khai trương còn phải dựa dẫm vào phóng viên tuyên truyền giúp, hành động hiện tại của cô đã thể hiện ra sự rộng lượng của bản thân, lại có thể tạo mối quan hệ tốt với phóng viên: “Ngày 1 tháng 3, chi nhánh nhà hàng thứ 100 của Lục thị được thiết kế theo mô hình CSP của tôi cùng với nhà sách do tôi cùng với đại tiểu thư Dương gia Dương Tuyết Oánh sẽ bắt đầu treo biển hành nghề kinh doanh, đến lúc đó vẫn mong các vị phóng viên bằng hữu nể mặt đến thăm.” Lục An Nhiên hơi hơi gật đầu: “Nội dung chi tiết cụ thể hơn sẽ được đăng trên trang web chính thức của Lục thị, nếu mọi người có hứng thú có thể theo dõi một chút.” Dứt lời Lục An Nhiên liền xoay người rời khỏi, đám phóng viên đi lên vây quanh, chụp hình đặt câu hỏi, bị vệ sĩ của Lục thị phải đến chặn lại. Mà Lục An Nhiên được Lục An Duy đi bên cạnh hộ tống ra ngoài cửa, lúc này cô phóng viên cột tóc đuôi ngựa đặt câu hỏi lúc đầu xông ra khỏi vòng cản của vệ sĩ, chạy chậm đến phía sau Lục An Nhiên: “Lục tiểu thư, tôi chỉ có một vấn đề, cảm phiền cô.”

Lục An Nhiên dừng cước bộ nhìn bộ dạng đầu tóc hỗn loạn, thậm chí còn rớt mất một chiếc giày, khóe miệng cô nhếch lên: “Cô hỏi đi.” Cô rất có thiện cảm với những người kính nghiệp và nỗ lực một lòng muốn vươn lên.

“Tôi muốn hỏi hàm ý cái tên của đội mô hình CSP.”

“Create:sáng tạo, spirit: linh hồn.” Lục An Nhiên giải thích.

“Vậy thì P là partner sao?” Nữ phóng viên suy đoán hỏi.

“Ha ha.” Lục An Nhiên cười quay người rời khỏi, lúc đi đến thềm cửa mới mở miệng đề lại một câu: “Là Party đó!”

Sau đó toàn bộ trang đầu của các tờ báo và tạp chí lớn ở thành phố S đều là tin tức về Lục An Nhiên và cả tác phẩm của cô, tin tức được công bố trên trang web chính của Lục thị cũng được đề cập đến, điều này không thể nghi ngờ chính là cũng có tác dụng tuyên truyền miễn phí, trận này Lục An Nhiên thắng thật đẹp mắt, trên dưới Lục thị lại được một trận khen ngợi cô. Có người vui nhất định cũng sẽ có người buồn.

Lục An Hân nhìn thấy Lục An Nhiên lại một lần nữa biến nguy thành an, phần nổ đến mức quăng vỡ hai cái ly nước, Lục An Nhiên này như một con gián vậy, thật là ghê tởm cùng cực, sức sống thật sự còn chưa hết ngoan cường...

Mà Nhạc Ngưng San còn phần nổ gấp trăm lần so với Lục An Hân, trong sự phần nổ đó còn trộn lẫn thêm vài phần hoảng sợ, hiện tại cả thành phố S đều đang đưa tin về nhà hàng mới của Lục An Nhiên, trên trang web chính của Lục thị còn chụp thêm vài bức ảnh nhà hàng mới, các tờ báo tạp chí khác đều có đăng lại, thiết kế giống như đúc với thiết kế của Nhạc thị, bị Lục An Nhiên làm như vậy, không cần bất kỳ người nào nói, đều biết do Nhạc thị sao chép của Lục An Nhiên! Quả nhiên không có gì ngạc nhiên, ngày hôm sau liền có bài báo đưa ảnh chụp so sánh nhà hàng mới của Lục An Nhiên và nhà hàng mới của Nhạc thị trong cuộc họp báo công bố vào ngày 22 tháng 2, đồng thời cũng tiến hành phân tích sự chuyển nghiệp và lên án công khai đối với Nhạc thị, tiếp theo đó là những bài báo thẳng thừng chỉ trích Nhạc thị ừ ừ kéo đến, lần này Nhạc Ngưng San đã tự bẻ đá đập vô chân mình, chuyện này khiến cho Nhạc Vũ Hải tức đến suýt chút nữa ngất đi.

Lần này Nhạc thị chính là muốn chuyển từ việc trồng rau quả thành nhà hàng ăn uống, cũng chính là vì muốn xây dựng sản nghiệp thành một dây chuyền tự cung tự cấp, dự định trong vòng hai năm sẽ lật đổ vị trí đứng đầu về ngành công nghiệp ăn uống tại thành phố S của Lục thị! Hiện tại lại xảy ra một trò khôi hài như vậy, nhà hàng mới có mở cửa kinh doanh cũng sẽ không có ai đến cửa! Như vậy là đã làm hỏng đại sự của chủ nhân rồi!

Nghĩ đến đây sự khủng hoảng trong lòng Nhạc Vũ Hải càng ngày càng lan rộng, việc cấp bách trước mắt chính là đem sự việc giải quyết triệt để trước khi nhà hàng mới khai trương.

“Cha... con xin lỗi...” Nhạc Ngưng San cũng biết gây ra chuyện như thế này trách nhiệm chính thuộc về cô ta, Lục An Nhiên này thật sự quá xảo quyết!

“Ngưng San à! Tại sao con lại có thể hồ đồ như thế!” Mẹ Nhạc vẻ mặt tức giận: “Lục An Hân kia cũng là người của Lục thị đó! Ta thấy chính là con đã bị Lục thị đó chơi cho một trận rồi! Lục thị này cũng quá âm hiểm!” Bà ta vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Kỷ Nhu vẫn cự tuyệt chuyện gả con gái cho con trai bà ta, trong mắt bà ta Nhạc Ngưng Hân tuần tú tài giỏi lại còn du học ở nước ngoài về, còn là đại thiếu gia của Nhạc thị, nhìn trúng Lục An Nhiên kia là phúc của cô ta, là ba đời Lục gia kia may mắn! Nhưng Kỷ Nhu kia cư nhiên lại cự tuyệt bà ta, hừ! Chẳng qua chỉ là một quả phụ không chồng mà thôi, lại còn dám phô trương trước mặt bà ta! Như nào chứ, lại còn dám suy tầm vọng tưởng gả con gái vào Long thị sao? Cũng không nhìn xem Lục An Nhiên kia có đức hạnh gì! Nên gả vào Long thị kia cũng là con gái Ngưng San của bà ta chứ!

“Là do con lơ là.” Nhạc Ngưng San cúi thấp đầu, trong lòng cô ta hiểu rõ, Lục An Hân không có đầu óc thông minh để làm những chuyện này, và lại mối hận của Lục An Hân đối với Lục An Nhiên cũng là thật, khả năng duy nhất chính là do Lục An Nhiên tự mình phát hiện ra sau đó nghĩ ra kế sách... Lục An Nhiên này... thật sự là quá xem thường cô ta rồi!

“Đi!” Nhạc Vũ Hải đột nhiên đứng lên, cầm lấy áo khoác tây trang treo trên giá: “Đến Lục gia.”

“Đừng! Phải đi kiếm bọn họ tính sổ mới được! Cứ nhiên dám hăm hại Nhạc gia chúng ta!” Nhạc Ngưng Hàn cũng đứng lên bộ dáng muốn đi chọc phiền phức, Lục An Nhiên kia cứ nhiên dám cự tuyệt hẳn! Hắn xem trọng cô muốn cưới cô, cô cứ nhiên lại dám cự tuyệt! Thật là cho mặt mũi mà không cần! Hắn chính là đại thiếu gia của Nhạc thị! Sau này Nhạc thị chính là của hắn! Lục An Nhiên kia chẳng qua chỉ là một nữ nhân, cho dù có là đại tiểu thư của Lục gia thì đã làm sao, một nữ nhân, còn có thể kế thừa Lục gia? Hừ! Quá không cần mặt mũi rồi!

“Ngu xuẩn.” Nhạc Vũ Hải mắng một tiếng, Nhạc Ngưng Hàn này không có não sao? Lúc này còn đến Lục gia quấy rối? Như vậy chính là hướng Nhạc thị vào con đường chết đó!

“Cha, cha như vậy chính là muốn đi cầu xin Lục thị sao?” Nhạc Ngưng San có đầu óc hơn anh trai cô ta nhiều, cô ta cũng biết hiện tại cũng chỉ còn cách này để giúp Nhạc thị vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Đến cửa thăm hỏi, vốn ít lời ít

“Cái gì? Còn cầu xin bọn họ? Bọn họ đẩy chúng ta xuống nước, chúng ta còn phải đi cầu bọn họ?” Nhạc Ngưng Hàn phần nỡ không vui.

“Đừng đó!” Về mặt mẹ Nhạc cũng không vui.

“Hai người các người không có não sao?” Nhạc Vũ Hải chỉ vào hai mẹ con Nhạc Ngưng Hàn mắng: “Nhanh chóng chuẩn bị lễ vật cùng ta đến Lục gia!”

“Cha hôm nay chính là mừng hai tết đó, hiện tại liền đi?” Nhạc Ngưng San có chút chần chừ.

“Hiện tại! Lập tức!” Nhạc Vũ Hải gào thét dọa cho ba người kia một phen khiếp sợ, lập tức bắt đầu bận rộn lên, buổi sáng chưa đến mười giờ liền đến trước cửa nhà Lục gia.

Lúc nữ hầu báo lại có Nhạc gia đến thăm, Lục Kiếm Hào và Kỳ Nhu cùng những người khác đang ngồi ở phòng khách nhàn rỗi bàn về những nội dung trên báo. Đang nói đến đó, Nhạc thị cứ nhiên đến rồi, Lục Kiếm Hào nhìn Lục An Nhiên lại phát hiện cô vô cùng thân nhiên, hiển nhiên là đã sớm đoán được chuyện này, trong lòng liền có suy nghĩ, lập tức đem sự việc từ đầu đến đuôi suy nghĩ một cách rõ ràng rành mạch, quả thực muốn vỗ tay tán dương! Trong lòng càng thêm chắc chắn, chiếc ghế kế nhiệm tiếp theo của Lục thị nhất định truyền cho Lục An Nhiên! Cả Lục thị, cũng chỉ có Lục An Nhiên có thể làm ra được chuyện lớn như thế!

“Đề bọn họ vào đi!” Lục Kiếm Hào nhìn Lâm Hạo Thịnh nói: “Hạo Thịnh à, con về phòng trước đi.”

“Dạ vâng.” Lâm Hạo Thịnh đặt ly trà trên tay lên bàn, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng khách đi lên cầu thang, đi đến góc ngoặt hắn dừng lại bước chân, Lục Kiếm Hào không muốn hắn ở lại, hắn nghe trộm là được... trong lòng một lần nữa dậy lên nỗi hận đối với Lục An Nhiên, rõ ràng đều là hậu quả của Lục gia, dựa vào cái gì lại mang khoảng cách lớn như thế.

Lâm Hạo Thịnh vừa lên lầu, người Nhạc gia liền vào cửa, trên mặt Nhạc Vũ Hải mang theo nụ cười: “Ai ya! Lục Lão à! Năm mới vui về năm mới vui về!”

“Ha ha.” Lục Kiếm Hào ngoài cười trong không cười: “Tại sao mới mừng hai đã đến rồi?”

“Ha ha, Lục lão đừng để ý quá đến mấy tục lễ đó, Nhạc Vũ Hải tôi là một người thô lỗ, nên tôi không quan tâm đến những thứ này! Lục lão, hai nhà Nhạc – Lục chúng ta hợp tác làm ăn với nhau cũng không chỉ mới một hai năm, phương diện cung cấp thực phẩm cho Lục thị Nhạc thị chúng tôi cũng là cố gắng hết sức, tình cảm bao nhiêu năm nay, chúng ta là người ngay thẳng không nói chuyện vòng vo, chuyện thiết kế, các người có thể giờ cao đánh khẽ được không.”

“Lời này... lời này tại sao lại nói như thế chứ!” Lục Kiếm Hào cũng đã sớm đoán được mục đích của họ khi đến đây, hiện tại gặp mặt đem mọi chuyện nói rõ ràng cũng rất thoải mái: “Bình thường giao tình riêng của chúng ta cũng không tồi, chẳng qua là...” Lục Kiếm Hào cố ý kéo dài âm thanh chờ cho một bậc thang đi xuống.

“Ông nội Lục, lần này là do lỗi của con.” Nhạc Ngưng San mở miệng nói: “Là con bị người khác lừa, con nhìn thấy ở trên mạng có người mua bán những bản thiết kế hoàn toàn mới, con thấy bản thiết kế này rất tuyệt nên đã mua lại, ai biết được lại tạo thành thế cục như thế này. Con cũng không biết đây là thiết kế của Lục thị!” Nhạc Ngưng San trưng ra đôi mắt chứa lệ, bộ dáng xinh xắn cực kỳ ủy khuất.

Lục An Nhiên nghe thấy lời này khóe miệng nhếch lên, thật thú vị! Trên mạng? Há chẳng phải sống không thấy người chết không thấy xác rồi sao? Thật sự là một cái cớ rất hay!

“Lục lão, ông cứ coi như là giúp đỡ tôi đi.” Về mặt Nhạc Vũ Hải trầm trọng.

“Hiểu lắm trong này tôi có thể hiểu, nhưng mà...” Lục Kiếm Hào nâng ly trà lên nhấp một ngụm nói: “Như vậy đi, ông hỏi thử An Nhiên đi! Dù gì bản thiết kế này cũng là của nó, người làm ông như tôi đây cũng không quản được nó đâu!”

Người nhà Nhạc gia liền đồng loạt nhìn về phía Lục An Nhiên, đặc biệt là Nhạc Ngưng Hàn, nhìn thấy ngũ quan Lục An Nhiên càng ngày càng tinh xảo, đơn giản là đến cả nước miếng cũng muốn trào ra.

Nhạc Ngưng San xiết chặt nắm tay nói: “An Nhiên, sự việc lần này thật sự xin lỗi, hi vọng em có thể giúp đỡ Nhạc thị.”

“Sự việc như ngày hôm nay cũng chỉ có một biện pháp thôi.” Lục An Nhiên thắng người dậy nói: “Chính là đăng báo nói rõ với mọi người rằng bản thiết kế này là do Nhạc gia đã hướng con mua lại và có được toàn quyền sử dụng.”

Nghe được lời của Lục An Nhiên trước mặt Nhạc Vũ Hải lập tức sáng lên, đây đích thực là phương pháp xử lý duy nhất: “Vậy...”

“Chẳng qua là cũng chỉ còn sáu ngày nữa thôi là sẽ bắt đầu kinh doanh! Vị trí nhà hàng của Nhạc thị vốn dĩ đã chặn trước nhà hàng Lục thị... hiện tại lại sử dụng thiết kế của Lục thị chúng con, nhà hàng của con chắc chắn sẽ bị thua lỗ a...” Lục An Nhiên dùng ngón tay vén lọn tóc mai lên, một đôi mắt mang theo tia tính kế lướt qua khuôn mặt của Nhạc Vũ Hải và Nhạc Ngưng San: “Thật sự là không thể nói được...”

Lúc này Nhạc Vũ Hải cũng đã nghe ra được ẩn ý trong đó, Lục An Nhiên này chính là cần tiền! Bất quá chuyện đã như thế cũng không còn phương thức nào khác, nhà hàng này ông ta đầu tư tất cả vào đó, không thể nào trơ mắt nhìn nó cứ bị sụp đổ như thế: “Vậy con cảm thấy cần bao nhiêu tiền mới có thể bồi thường được tổn thất lần này của Lục thị.”

“Ít nhất cũng phải là con số này!” Lục An Nhiên vươn năm ngón tay trái ra: “Năm trăm vạn”

“Cái gì! Cô dùng mồm sư tử ngoạm sao!” Nhạc Ngưng Hàn nhìn thấy con số Lục An Nhiên báo ra, cũng rất kinh ngạc, Lục An Nhiên này thật sự quá quá đáng! Rõ ràng là do Lục gia sử dụng quý kế hãm hại Nhạc thị!

“Cậu câm miệng!” Nhạc Vũ Hải mắng Nhạc Ngưng Hàn một câu, con số này mặc dù không hề nhỏ nhưng nếu như có thể giải quyết êm xui chuyện lần này thì cũng đáng giá, không thể dễ xảy ra chuyện gì vào đoạn thời gian này, hai năm, cần rằng đi qua, chỉ cần hai năm thôi sẽ khiến Lục An Nhiên quỳ xuống trả lại con số này gấp bội! Đáng chết!

“Đương nhiên đây chỉ là tiền bồi thường tổn thất.” Lục An Nhiên hơi mỉm cười nói: “Tiền mua thiết kế còn chưa tính.”

“ Bao nhiêu!” Nhạc Vũ Hải nhăn nhó nhìn con tức tối nói.

“Một giá duy nhất hai trăm vạn.” Lục An Nhiên vẫn luôn tỉ mỉ quan sát biểu tình của Nhạc Vũ Hải, đồng thời ở trong lòng cô ý tính toán cái giá giới hạn trong lòng Nhạc Vũ Hải, đưa ra một cái giá hợp lý nhất.

“Hai trăm vạn?” Lần này ngay đến cả Nhạc Vũ Hải cũng ngẩn ra, đây thật sự là dùng mồm sư tử ngoạm.

“Không sai.” Lục An Nhiên cười nói: “Theo như con được biết để mua được vị trí đắc địa như vậy Nhạc thị đã bỏ ra số tiền gần chín trăm triệu... chú Nhạc không phải là vì hai trăm vạn còn con này mà lãng phí chín trăm triệu kia chứ!”

“Được!” Nhạc Vũ Hải cắn răng nghiêng lợi đáp ứng: “Ta đồng ý.”

“Thật đau khổ.” Lục An Nhiên búng tay một cái, Lục An Duy lập tức đưa qua một tờ giấy A4 có in chữ vào trong tay Lục An Nhiên, sau đó Lục An Nhiên liền đứng dậy gấp tờ giấy có in chữ lại đẩy đến trước mặt Nhạc Vũ Hải: “Đây là số tài khoản cá nhân của con, nhận được tiền, con liền lập tức mở hợp báo thanh minh.”

“...” Nhạc Ngưng San như sắp nghiền nát hàm răng, Lục An Nhiên này quả nhiên là đã chuẩn bị sẵn tất cả! Mà Nhạc Vũ Hải lại càng tức đến run rẩy, cầm tờ giấy có in chữ kia gấp lại lần nữa cho vào trong túi quần: “Chúng tôi không làm phiền nữa...” ông ta cảm thấy bản thân như đang đứng bên bờ vực sụp đổ, nếu như cứ tiếp tục ở lại, ông ta thật sự sẽ ngã xuống mất!

Lúc người nhà Nhạc gia đều đứng dậy quay người định rời khỏi, Lục An Nhiên lười nhác nói một câu: “An Nhiên ở đây xin được phép cảm ơn trước tấm lòng hào phóng của chú Nhạc, đứng rồi, tiền mở hợp báo thanh minh... Chú Nhạc đừng quên chuyển khoản một lúc cho con nhé, con vốn ít lần ít không thể so sánh được với Nhạc thị đại gia đại nghiệp, trong tay thật sự rất thiếu hụt đó!”

Nhạc Vũ Hải không chút do dự cất bước rời khỏi Lục gia, nỗ lực cùng sát ý ẩn nhẫn trong mắt thật sự khiến người khác sợ hãi.

Lục An Nhiên... Tôi nhớ kỹ cô!

Tôi sẽ đợi ngày cô quỳ xuống van xin tôi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Nước cờ tinh diệu, tự cung tự cấp

Sau khi cả nhà Nhạc gia rời khỏi, Kỷ Nhu có chút lo lắng nói: “An Nhiên, con làm như vậy có phải có chút mạo hiểm không, Nhạc thị này vẫn luôn là nhà cung ứng rau quả cho Lục thị, như vậy có hay không..”

“Là do bọn họ quá quá đáng thôi.” Lục An Nhiên hừ một tiếng: “Nhạc Ngưng San đó đã biết trước bản thiết kế xuất phát từ tay con, vốn dĩ con cũng không muốn làm đến mức này, trước đây con đã từng thử qua Nhạc Ngưng San, cô ta vốn biết rõ sự tình.”

“Thì ra là như vậy...” Kỷ Nhu nghe xong như có suy nghĩ gật gật đầu, lúc này khi Nhạc Ngưng San nói ra tất cả bà còn tưởng là cô ta thật sự bị lừa.

“An Nhiên, ván cờ này con đi rất tốt, rất tinh diệu!” Lục Kiếm Hào cười nói: “Có phải là con đã biết được Nhạc thị sử dụng thiết kế của con nên con mới chọn tham gia cuộc thi mô hình gì đó.”

“Đạ đúng.” Lục An Nhiên gật đầu cười nói: “Bởi vì một số nguyên nhân, lúc bắt đầu không thể nói cho ông nội nghe, còn lo lắng ông nội sẽ không hiểu được trách con làm chậm trễ việc học.”

“An Nhiên, con yên tâm. Con muốn làm cái gì mau chóng bắt tay vào làm! Tất cả mọi chuyện đều có ông nội làm hậu thuẫn cho con, ông nội sẽ vô điều kiện mà ủng hộ con!” trong mắt Lục Kiếm Hào đều là sự kiên định và yêu thương, ông biết, cháu gái của ông không phải người bình thường, con gái của Quân Hạo nhất định không phải thuộc dạng người tầm thường!

Nhìn vào ánh mắt của Lục Kiếm Hào, trong lòng Lục An Nhiên ấm áp, ông nội vẫn luôn ủng hộ cô như vậy, kiếp trước cô rõ ràng đã không còn thuốc chữa đi đến bước đường đó, ông nội như cũ đối xử tốt với cô, thậm chí để cô có chỗ dựa nên đã gả cô cho Lâm Hạo Thịnh, còn giao Lục thị lại cho hẳn, chính là muốn Lâm Hạo Thịnh đối xử tốt với cô. Nhưng cuối cùng, ông nội vẫn bị cô gián tiếp hại chết, mỗi khi nhớ tới chuyện này, Lục An Nhiên đều cảm thấy ân hận và đau lòng, trời cao nếu đã cho cô cơ hội, cô tuyệt đối phải báo đáp ông nội thật tốt, tuyệt đối không để bị kịch của kiếp trước lại xảy ra một lần nữa!

“Nhà hàng này con nhất định phải kinh doanh thật tốt, qua năm ngày nữa sẽ là sinh nhật con, đến lúc đó sẽ tổ chức bữa tiệc sinh nhật, bữa tiệc này không phải hề đơn giản, hôm sau chính là ngày nhà hàng mới khai trương, cho nên không thể để bất kỳ chuyện gì xảy ra.” Lục Kiếm Hào dặn dò.

“Con biết.” Lục An Nhiên gật đầu, từ năm ngoái Lục An Minh đã lên kế hoạch cho chuyện này, anh ấy là giám đốc của nhà hàng mới, chuyện này do anh ấy phụ trách cũng là chuyện bình thường, đồng thời cô cũng biết Lục Kiếm Hào ra lệnh cho Lục An Minh: chỉ nhìn kết quả, không nhìn đến tiền. Bất luận tốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, bữa tiệc lần này nhất định phải làm chấn động cả thành phố S, hiện tại Lục An Nhiên vị thế đầy đủ, có rất nhiều người đang ngó nghiêng, nếu đã như vậy ông càng phải cho những người đó biết là ai cũng đừng mong đánh chủ ý lên người đứa cháu gái bảo bối của ông! Cẩn thận nghĩ lại, những người thanh niên hiện tại ông biết, có thể sánh đôi với cháu gái bảo bối của ông cũng chỉ có Long thiếu... chỉ tiếc là Long thiếu là người kế thừa Long thị, nếu như Lục An Nhiên ở bên cậu ta, sẽ xảy ra nguy hiểm Long thị nuốt chửng Lục thị, như vậy không được! An Nhiên là CEO tương lai của Lục thị, chồng của cô nhất định phải ở rể mới được, như vậy xem ra, vẫn chỉ còn Lâm Hạo Thịnh, nghĩ như thế, Lục Kiếm Hào trong lòng liền có suy nghĩ bồi dưỡng cho Lâm Hạo Thịnh...

“An Nhiên, bảy trăm vạn này của Nhạc thị, con dự định dùng vào chỗ nào?” Lục Kiếm Hào hỏi.

“Hạo Thịnh thiếu gia, cậu có chuyện gì sao?” một nữ hầu nhìn thấy Lâm Hạo Thịnh vẫn đứng ở khúc ngoặt cầu thang liền đi lên hỏi.

Âm thanh nữ hầu vang lên, dưới lầu cũng nghe được rõ ràng, Lục Kiếm Hào hơi cau mày nhìn Lục An Nhiên, mà Lục An Nhiên lại cười lạnh nhếch nhếch cánh môi, Lâm Hạo Thịnh này thật sự quá tham lam rồi...

“Ta khát, nên muốn xuống lầu rót ly nước, chỉ là không biết khách khứa đã đi chưa, có chút do dự.” Lâm Hạo Thịnh cũng coi như đầu óc nhanh nhạy, lập tức nghĩ ra đối sách liền đề thấp giọng hỏi, mà âm thanh này mặc dù đã đề thấp nhưng vẫn khổng chế ở mức độ có thể cho những người ở dưới lầu nghe được rõ ràng.

“Khách khứa đã đi rồi, thiếu gia Hạo Thịnh, cậu về phòng đợi chút là được, tôi giúp cậu đi rót ly nước!” nữ hầu cười trả lời.

“Được, cảm ơn.” Lâm Hạo Thịnh bĩu môi, dùng lỗ tai nghe thấy một mảnh yên tĩnh ở dưới lầu, liền chỉ có thể về phòng “bang” một tiếng đóng cửa lại, nữ hầu này thật sự là đã phá hỏng chuyện tốt của hắn! Hắn cũng muốn biết Lục An Nhiên rốt cuộc sẽ sử dụng bảy trăm vạn này vào việc gì.

Nghe thấy âm thanh đóng cửa, lại nhìn thấy nữ hầu rót một ly nước đưa lên, đôi mày vẫn cau lại của Lục Kiếm Hào liền giãn ra, xem ra không phải Lâm Hạo Thịnh đang nghe trộm bọn họ nói chuyện, trái tim thấp thỏm của ông cũng có thể buông xuống, nếu Lâm Hạo Thịnh có suy nghĩ nghe trộm, vậy thì người này nhất định không thể giữ lại... Lục An Nhiên bĩu môi, cái cơ này dùng rất tốt, uống nước? Hơ hơ... tên tiểu nhân Lâm Hạo Thịnh ăn cây táo rào cây sung này, cũng không biết là con chó nhà ai nuôi, cũng may lúc này cô còn chưa mở miệng, những lời nói tiếp theo thật sự là không thể để cho Lâm Hạo Thịnh nghe được.

“An Nhiên, con tiếp tục nói.” Lục Kiếm Hào hỏi.

“Con muốn mua đất.” Lục An Nhiên đề thấp giọng chỉ dùng âm thanh đủ cho những người đang ngồi ở đây có thể nghe được: “Chuẩn bị xây dựng một dây chuyền, trước giờ rau quả của Lục thị đều mua từ bên ngoài, phương pháp này đương nhiên có thể tiết kiệm được nhân lực hạ thấp phí tổn, nhưng một khi mất đi cung ứng, Lục thị sẽ trước sau đối địch. Con hy vọng có thể xây dựng một dây chuyền như vậy, tự cung tự cấp.”

“Hay!” Lục Kiếm Hào nghe xong cảm thấy rất được, hiện tại Lục thị phát triển càng ngày càng lớn, vị kia ở Đê Đô cũng không thể ngồi im được nữa, khó bảo đảm được sẽ không làm chuyện xấu, nếu như thật sự là đứt đi nguồn cung ứng, như vậy không quá một tháng Lục thị sẽ sụp đổ, Lục An Nhiên đây chính là phòng bị trước.

“Chuyện này con dự định làm trong âm thầm” Lục An Nhiên lên trước thăm dò: “Nếu như có người hỏi đến, vẫn phiên ông nội và mẹ nói dối giúp con, cứ nói số tiền này con cầm đi đầu tư nhà sách với đại tiểu thư Dương gia đi.”

“Được.” Lục Kiếm Hào và Kỳ Nhu đều gật đầu.

“An Nhiên, con chuẩn bị âm thầm làm thế nào!” Kỳ Nhu nhìn Lục An Nhiên hỏi, hiện tại An Nhiên vẫn là học sinh Cao trung, vô luận là nhân mạch hay tiền bạc đều không phải thật đầy đủ, bà hi vọng bản thân có thể giúp gì đó, nhưng về phương diện mua đất này bà lại không hiểu gì cả.

“Mẹ, chuyện này vẫn cần mẹ ra mặt thay!” Lục An Nhiên nghịch ngợm chớp mắt với Kỳ Nhu: “Mẹ còn nhớ thím Vinh không?”

“Nhớ chứ!” Kỳ Nhu gật đầu, thím Vinh là người giúp việc trước kia ở nhà cũ, hiện tại bọn họ chuyển vào Lục gia, thím Vinh bọn họ vẫn ở lại nhà cũ, An Nhiên còn cho phép thím Vinh đón con trai và con dâu của bà tới! Hiện tại người một nhà qua ngày thật vui vẻ mỹ mãn, còn tích góp được không ít tiền, trước kia bà có về nhà cũ một lần, một nhà thím Vinh chăm sóc nhà cửa rất sạch sẽ, bà rất vui: “Hiện tại thím Vinh chắc là về nhà trên núi qua tết rồi!”

“Đúng lúc.” Khóe miệng Lục An Nhiên dương lên: “Có một chuyện vẫn hi vọng mẹ giúp chuyển lời đến thím Vinh đó!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Cầu cứu chủ nhân, an nhiên tỏa sáng

Từ lúc về tới nhà Nhạc Vỹ Hải liền khóa trái cửa nhốt mình trong thư phòng, ở trong đó đi đi lại lại gần hai tiếng đồng hồ, ông ta gọi đến số máy của chủ nhân, sau khi ngắn gọn tường thuật lại những chuyện đã xảy ra, tự nhiên sẽ bị chủ nhân răn dạy một phen, nhưng ông ta cũng lấy được từ chủ nhân hai trăm vạn, lần này khai trương nhà hàng trong trung tâm mua sắm Long thị cũng đã ném hết tiền trong nhà vào trong đó, còn cần chủ nhân giúp một phần, hiện tại cũng chỉ dư lại tài sản cá nhân năm trăm vạn mà thôi, kết quả Lục An Nhiên kia cư nhiên hết giá bảy trăm vạn, không có biện pháp, chỉ có thể cầu cứu chủ nhân...

Lục An Nhiên này, thật đáng chết! Thù này ông ta nhất định phải báo...

Nhận được âm thanh tin nhắn chuyển khoản, Nhạc Vỹ Hải liền lập tức chuyển khoản cho Lục An Nhiên còn chuyển thêm một vạn tiền phí để đăng báo thanh minh.

Lục An Nhiên cũng là người nói được làm được, sau khi nhận được tiền cũng rất là thống khoái, liền đăng tin tức thông báo trên các tờ báo và tạp chí lớn ở thành phố S, trên trang chủ Lục thị cũng đăng tin “làm sáng tỏ” việc Nhạc thị đã bỏ ra hai trăm vạn mua lại quyền sử dụng bản thiết kế, như vậy mới có thể cứu vãn được mối nguy của Nhạc thị, đồng thời, Lục An Nhiên cũng công khai đánh dấu vị thế của đội mô hình CSP, vị trí của CSP chính là thiết kế cao cấp, giá tiền mặc dù không thống nhất, nhưng cũng không phải những gia đình bình thường có thể mua nổi, nhưng sau khi trải qua sự việc của Nhạc thị, cũng khiến cho rất nhiều doanh nghiệp muốn sử dụng thiết kế sáng tạo của CSP, sáng kiến lần này của Lục An Nhiên cũng là giúp CSP chạy một cái quảng cáo, còn chưa dùng đến một phần tiền của cô!

Nhạc Vỹ Hải tức đến suýt nữa hộc máu, Lục An Nhiên này lừa mắt của ông ta bảy trăm vạn không nói, còn dùng chuyện của ông ta chạy quảng cáo, nhưng mà cho dù là phần hận muốn chết, ở trong lòng đem Lục An Nhiên, Lục thị chửi rủa trăm ngàn lần, vào ngày 7 tháng 1 trong bữa tiệc sinh nhật của Lục An Nhiên, cả nhà Lục Vỹ Hải vẫn mang theo quà cáp dày đặc đến tham gia.

Tiệc sinh nhật của Lục An Nhiên cũng được tổ chức tại Lục trạch, bữa tiệc lần này những nhân vật được mời đến đây đều là người có xếp hạng cao tại thành phố S, đến cả những lão bối rất lâu không xuất hiện cũng xuất đầu lộ diện, ai cũng biết Lục thị xuất hiện một hậu bối không thể khinh xuất, những lão nhân gia bọn họ cũng không thể ngồi yên được nữa, mặc dù Lục thị đăng bài thanh minh, nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, trong chuyện này Nhạc thị đã bị té ngã một vố thật đau trong tay tiểu cô nương này!

Hậu sinh khả úy, bọn họ cũng phải xác thực tiểu cô nương này có phải thật có bản lĩnh, nếu như có, như vậy có thể suy xét đến việc kết thân cho những người trong gia tộc của họ, cho dù không thể kết thân, cũng phải biết được chi tiết trong đó, dù cho bên ngoài nhóm thương nghiệp cá sấu khổng lồ ở thành phố S vẫn luôn chung sống hòa bình, nhưng ai lại chẳng giẫm đạp lên những gia tộc khác mà đi lên chứ?

Trong lòng những người này cũng tự có suy tính của mình: Lục thị này bá chiếm vị trí đầu rỗng ngành công nghiệp ăn uống ở thành phố S này cũng quá lâu rồi... cũng đến thời điểm đổi người đi...

Sinh nhật Lục An Nhiên, trên dưới Lục gia đều bận rộn sắp đặt, một nhà Lục Quân Phong không cần nhắc đến, tất cả những chi tiết trang trí trong bữa tiệc đều do một tay Lục An Minh chuẩn bị, mà những chi tiết còn lại đều do anh trai của Lục An Minh là Lục An Thạc làm hết, Lục Quân Phong và Từ Liên Tâm một bên tiếp khách, một bên lại phải uyển chuyển cự tuyệt những người có tâm muốn kết thân, hiện tại Lục An Nhiên nổi bật dưới ánh đèn,

những người có tâm tư thật sự là quá nhiều. Mặc dù trước đây trong bữa tiệc sinh nhật của Kỷ Nhu, quần chúng đều đã thấy được thái độ của Long thiếu, nhưng sau đó đều không nghe thấy tin tức liên quan đến Long thiếu và Lục An Nhiên, một đám đông cho rằng hai người đã không còn giao tình gì, dù gì thì thân phận của Long thiếu cũng cao quý, Lục An Nhiên có xinh đẹp cũng chẳng qua chỉ là thiên kim của một doanh nghiệp thực phẩm, mặc dù Lục thị phát triển cũng không đến nỗi, nhưng so sánh với Long thị thì cũng chỉ là hạt cát trên sa mạc!

Một nhà Lục Quân An cũng bị nghiêm lệnh yêu cầu tham gia bữa tiệc, tâm tư của Lục Quân An đều đặt trên thân ôn hương nhuyễn ngọc kia, vốn dĩ đã không thích Lục An Nhiên, lại còn phải đến tham gia cái tiệc sinh nhật chó má của cô, trong lòng liền xuất hiện hàng ngàn hàng vạn lần không nguyện ý. Mà hai anh em Lục An Hoa và Lục An Hân không cần nói, sinh nhật bọn họ đã lần nào được tổ chức lớn như thế chứ?

Nhìn xem những hoa tươi trang trí cho bữa tiệc, cư nhiên được bày từ cổng lớn vào đến trong phòng khách lầu một, nhìn xem những chiếc mâm đất tiền cao sang, dưới ánh đèn phát sáng không gì sánh bằng, lại nhìn xem những mỹ thực rực rỡ muôn màu bày trên chiếc bàn dài... Lục Kiếm Hào thật sự quá thiên vị! Nghĩ đến đây, Lục An Hoa tức giận bất bình nói với Lục An Hân: “Bất quá chỉ là một thứ rẻ tiền, một đứa con gái, dựa vào cái gì mà hưởng đãi ngộ cao như thế? Tao là thiếu gia! Chính là người kế thừa của Lục thị trong tương lai!”

“Anh, anh nói ít vài câu đi...” Lục An Hân tròn mắt một cái, sự đồ kỵ và bất bình trong lòng cô ta cũng không ít hơn Lục An Hoa, nhưng lại thế nào chứ? Hiện tại cũng chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào căn nhà hàng kia của Lục An Nhiên thất bại sau đó phá sản mà thôi!

“Vốn dĩ chính là như thế!” Lục An Hoa nhìn quanh bốn phía: “Tại sao lại không thấy Lục An Nhiên?”

Lục An Hân hừ một tiếng: “Làm giả chẳng!” quả thật người xấu mà cứ muốn phô trương!

Thanh âm Lục An Hân vừa dứt âm nhạc liền vang lên, lần này đến cả tấu nhạc cũng được Lục An Minh mời dàn nhạc giao hưởng Vienna nổi danh thế giới đến từ Áo. Nương theo tiếng nhạc du dương, Lục An Nhiên một thân váy dài ngang ngực giẫm lên cầu thang bước xuống từng bước, hôm nay cô trang điểm tinh tế, tóc dài một nửa vẫn lên, nửa dưới xỏa trên vai, mà phần tóc vẫn lên được vẫn thành búi, và được cố định bằng một chiếc vương miện pha lê, dưới ánh đèn, chiếc vương miện phát ra từng đợt ánh sáng chói mắt, chiếc cổ xinh đẹp, một mặt dây chuyền hình cá heo gắn trên vòng cổ nạm kim cương rủ trên xương quai xanh, váy đuôi cá dài quét đất ôm sát người tôn lên vóc dáng thanh tú và thanh mảnh của Lục An Nhiên, đặc biệt là bộ phận phía dưới đầu gối, kim cương được sắp xếp theo hình vòng cung duyên dáng nhưng không thô tục, mỗi bước đi dưới ánh đèn đều phát ra ánh sáng đẹp mắt, giống như từng ánh sao, mộng ảo mà duy mỹ.

Nhìn Lục An Nhiên từng bước đi xuống, những khách mời có mặt đều hít một ngụm khí, đặc biệt là những khách mời có tuổi tác sắp xỉ, tất cả đều nhìn đến ngây ngốc.

Xuống đến phòng khách lầu một, gương mặt Lục An Nhiên tràn đầy nụ cười đi lên ôm lấy cánh tay Lục Kiếm Hào: “Ông nội.”

“Ừm.” Lục Kiếm Hào đáp một tiếng, gương mặt tràn đầy vẻ tự hào.

“Lục Lão, cháu gái của ông lớn lên thật là xinh đẹp nha!” vị khách hai bên tóc mai đã điểm bạc đứng bên cạnh Lục Kiếm Hào cười nói.

“Ha ha ha, đó là đương nhiên.” Lục Kiếm Hào cũng không giả vờ làm tịch, cười sáng lạn nói: “An Nhiên, mấy vị này đều là lão bằng hữu của ta, con chào hỏi mọi người một tiếng đi.”

“Chào các vị trưởng bối, vẫn bối là Lục An Nhiên cảm ơn các vị trưởng bối đã nỗ lực đến tham gia bữa tiệc sinh nhật của con, chỗ nào tiếp đãi chưa tốt vẫn mong các vị trưởng bối bỏ qua cho.” Lục An Nhiên cười nịnh nọt, thái độ hào phóng tươi cười khéo léo đã để lại một ấn tượng tốt trong lòng mọi người.

“Lục lão, một đứa cháu gái tài giỏi như thế tại sao trước đây chưa nghe ông nhắc đến chứ!” một trưởng bối khác phong thái phúc hậu nói: “Tại sao lại còn giấu giếm kỹ như thế này?”

“Đâu có giấu giếm kỹ càng chứ.” Lục Kiếm Hào cười nói: “Là do lão Viên ông cứ ỷ lại nên không biết đến thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 180: Thế hệ nữ lưu, những người hợp tác

“Lão Lục ông lại trách tôi à!” Lão Viên cười.

“Ha ha!” đám người cũng theo đó mà cười theo.

“Ông nội Viên nghiêm trọng rồi, ông nội con đâu phải trách người đâu!” Lục An Nhiên cười nói: “Ông nội là do lâu quá không gặp người nên mới dùng câu này trêu người thôi! Bình thường cũng hay nghe ông nội nhắc đến người, hôm nay cuối cùng cũng có duyên được gặp, thật đúng là thân thiết vô cùng!”

“Ai ya! Miệng của con bé này thật sự chỉ có một chữ ngọt nha!” Lão Viên cười: “Lão Lục à, cháu gái này của ông quả thật là bảo bối nha!”

“Đó là đương nhiên rồi, chính là tuổi tác vẫn còn quá nhỏ, vẫn chưa được chính chắn, còn ham vui lắm!” Lục Kiếm Hào cười sau đó quay qua bảo Lục An Nhiên: “An Nhiên à, con đi qua bên chú Hai con để làm quen với một số người cùng hợp tác làm ăn đi, như vậy sẽ có hữu ích cho con sau này.”

“Vâng ạ.” Lục An Nhiên liền gật đầu sau đó hướng về phía các vị trưởng bối ở đây nói một câu: “Vâng con xin phép rời khỏi một lát nhé!”

Đợi cho đến khi Lục An Nhiên rời khỏi, lão Viên nói: “Lão Lục, có phải ông đối xử với đứa cháu gái này tốt quá không?” khung cảnh phô trương như thế, còn hào nhoáng xa xỉ hơn so với bữa tiệc sinh nhật của Lục Kiếm Hào trước đây!

“Tôi thương nó là lẽ dĩ nhiên.” Lục Kiếm Hào chỉ đích danh nói: “Mấy người chúng ta cũng đã hợp tác mấy chục năm rồi, cũng không giấu giếm mấy người, tôi chuẩn bị hai năm nữa sẽ về nghỉ hưu như lão Viên đây, mỗi ngày đi câu cá, trồng hoa chăm cỏ vui vẻ tự tại.”

“Vâng vị trí này của ông là muốn truyền cho ai?” một vị bạn già trong đám hỏi: “Mấy đứa cháu trai nhà ông tôi đều thấy cả rồi, cũng chỉ có đứa cháu trai con trai thứ hai của ông là được nhất.”

“Nếu như đứa bé Quân Hạo kia không mất tích, ông sớm đã có thể nghỉ hưu rồi.” Lão Viên thở dài một hơi.

Nghe lời lão Viên về mặt những người khác cũng bắt đầu tỏ ra nuối tiếc, Lục Quân Hạo kia thật không phải người bình thường! Lúc đó bọn họ đều muốn kết thân với cậu ta! Nhưng ai ngờ đầu cậu ta lại xem trọng Kỷ Nhu, một thiết kế sư nhỏ hơn mình mười mấy tuổi. Lúc đó có một cô bé ở Đệ Đô còn tự sát vì cậu ta... đúng là tạo nghiệt mà...

“Haizz! Trời đổ kị anh tài mà!” một vị bạn già khác cũng thở dài: “Lão Lục, tôi nói câu này ông đừng nghĩ nó khó nghe, hai đứa con trai kia của ông, ngày cả một nửa của Lục Quân Hạo cũng không thể sánh bằng...”

“Tôi thấy đứa cháu gái lúc này cũng được đó.” Lão Viên cười.

“Nói bừa! Con gái có thể chủ trì gia đình sao!” lại một vị bạn già khác mở miệng nói.

“Nữ nhi tại sao lại không thể chủ trì gia đình chứ?” Lục Kiếm Hào sửa lời nói: “Mấy ông lão các người, tôi nói cho các người biết, đừng có ức hiếp cháu gái của tôi! Còn có! Đừng cho là tôi không biết tâm tư của các ông! Từng người các ông thu hồi lại tâm tư đó đi! An Nhiên sẽ không kết hôn với bất kỳ cháu trai nào của gia tộc các ông đâu, cũng miễn cho các ông phải liệt kê nhân khẩu. An Nhiên chính là người mà tôi tự mình lựa chọn làm người kế thừa Lục thị, hai năm sau đợi nó 18 tuổi, tôi liền truyền vị trí này về nghỉ hưu!”

“Cái gì?” những người bạn già khác đều vô cùng kinh ngạc, tại sao lại có thể thật sự truyền vị trí kế thừa cho một đứa con gái chứ! Đây đúng là chưa từng có tiền lệ qua nha!

“Chẳng qua... bình tâm mà nói, thật sự đứa cháu gái này của ông cũng không tầm thường.” Lão Viên khép hờ mắt, cuộc đời này ông gặp qua vô số người, vừa gặp Lục An Nhiên ông liền biết đứa bé này không hề tầm thường, trong lòng cũng sinh ra suy nghĩ muốn kết thân, nhưng hôm nay nghe Lục Kiếm Hào nói như vậy, kết thân là chuyện không thể nào, nếu Lục An Nhiên làm người kế thừa Lục thị, chồng của con bé phải ở rể mới được.

“Như vậy làm sao có thể?” một vị bạn già mặt chữ điền cau mày nói: “Từ xưa đàn ông chủ trì gia đình, truyền vị cho một đứa con gái thì làm sao được!”

“Lão Trương à, ông đừng nóng nảy đi! Nhà ông là võ quán, cùng với nhà chúng tôi làm nghề kinh doanh không giống nhau.” Lục Kiếm Hào vẫy vẫy tay: “Chúng tôi chủ trọng những người có năng lực hơn.”

“Loạn rồi! Thật sự là loạn quá rồi!” lão Trương cau mày về mặt không vui nói.

“Nhưng mà đứa cháu gái này của ông tuổi tác còn nhỏ, đợi lúc ông truyền vị nó cũng mới chỉ 18 tuổi! Có thể sao?” vị bằng hữu hai bên tóc mai điểm bạc cũng mang theo thái độ nghi hoặc, mặc dù không thể kết thân, nhưng dù gì cũng là lão bằng hữu mấy mươi năm với Lục Kiếm Hào, ông cũng là thật tâm thay Lục Kiếm Hào suy nghĩ: “Kinh nghiệm từng trải đều không đủ, lại còn là con gái... con đường này sẽ vô cùng khó đi đó!”

“Lão Trần, cái này không cần ông quan tâm” Lão Viên tiếp lời nói: “Tôi thấy cô bé nhỏ này không đơn giản, công lao và thành tích sau này sẽ vượt xa ông đó!”

“Thật đúng là giang sơn rộng lớn nhân tài kiệt xuất nha!” Lão Trần cười ha ha.

“Bất quá nếu ông truyền vị cho cháu gái này nhất định sẽ có rất nhiều người phản đối ý kiến đi!” Lão Trương nói: “Ông chuẩn bị sẽ làm như thế nào chưa?”

“Vâng cứ xem tạo hóa của nó đi, nhà hàng mới này chính là cho nó thử nghiệm và cơ hội! Nếu như nó có thể kinh doanh tốt nhà hàng này, liền không sợ những người khác nhiều lời nữa.” Lục Kiếm Hào nói một cách chắc nịch.

“Lão Lục à lão Lục, ông quả đúng là một người tinh quái! Ông đã bố trí hết từng bước một rồi, hiện tại nói cho chúng tôi nghe, đến cuối cùng không phải là vì muốn chúng tôi giúp đỡ cháu gái ông sao!” lão Viên một lời trúng đích: “Ha ha ha! Một bố tuổi rồi, lại còn chơi trò này với chúng tôi!”

“Xem ra cái gì cũng không thể qua được con mắt của ông!” Lục Kiếm Hào cười sau đó đôi tay ôm quyền chấp tay: “Ở đây cảm ơn trước nhé!”

“Tôi vẫn chưa đồng ý giúp đâu!” lão Trương cau mày nói: “Tôi vẫn cảm thấy không nên để con gái kế thừa làm chủ gia đình!”

“Lão Trương, chuyện nhà người ta, ông tham gia cái gì! Sao nào? Đánh quyền đánh đến ngóc luôn à? Đến phản ứng cũng trì hoãn như thế?” Lão Trần trêu chọc nói: “Nếu đã như vậy, chi bằng ông cũng nên học lão Lục với lão Viên nhanh chóng nghỉ hưu đi, mấy người các ông cùng nhau trồng hoa, chọi chim, trồng đủ loại hoa cỏ hương thụ tuổi già đi!”

“Ông đi ra chỗ khác! Ông nghỉ hưu rồi tôi còn có thể chiến đấu thêm mười năm nữa đó!” lão Trương vẻ mặt đắc ý, ông rất tự tin đối với bản thân.

“Ha ha ha...” cả đám người cùng nhau cười lên.

Mấy người cùng nhau nói chuyện vui vẻ hoàn toàn không để ý đến Lục Quân An đang đứng đối lưng với bọn họ cách đó không xa, đem những lời mấy lão nhân gia vừa nói đều nghe vào trong tai, một ngụm nộ khí nén tại trong lòng Lục Quân An, lão già chết tiệt này cứ nhiên muốn truyền lại vị trí cho Lục An Nhiên! Con nha đầu miêng còn hồi sữa đó?! Dựa vào cái gì! Ông ta vì Lục thị cần cần trọng trọng bao nhiêu năm nay! Dựa vào cái gì chứ! Tại sao không phải là ông ta? Thậm chí không phải Lục An Hoa? Mà là Lục An Nhiên? Lão già này thật sự quá thiên vị rồi...

Nếu đã như vậy liền không thể trách ông ta được! Những thứ này đều do lão già ông ép tôi!

Trong mắt Lục Quân An phủ lên một mảnh sát ý, đi đến một góc không có người gọi một cuộc điện thoại đến số máy đã rất lâu không hề liên lạc: “Alô? Tôi đồng ý điều kiện của ông! Sau khi sự việc thành công, tôi muốn Lục thị!”

“Không vấn đề.” Phía bên kia đầu dây chính là một âm thanh vững vàng của một người đàn ông.

“Ông muốn tôi làm như thế nào!” Lục Quân An nhìn khắp bốn phía đề thấp giọng hỏi.

“Trước tiên ông đi chào hỏi với người sẽ hợp tác với ông đi! Cụ thể như thế nào, người đó sẽ nói ông nghe!”

“Người hợp tác? Ai?” Lục Quân An kinh ngạc một chút.

“Người đó hiện tại cũng ở Lục thị, tên là Lâm Hạo Thịnh!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 181: Quyết tâm rất lớn, sinh nhật vui vẻ

Đi bên cạnh Lục Quân Phong và Từ Liên Tâm, được họ giới thiệu cho những người hợp tác, Lục An Nhiên vẫn duy trì nụ cười khéo léo trên môi, dịu dàng hào phóng lại chân thành không làm ra vẻ mang đến ấn tượng rất tốt với những người tham gia bữa tiệc này. Vốn dĩ danh tiếng và thế lực của Lục An Nhiên ở xã hội thượng lưu thành phố S này đã không hề thấp, sau lần này vị trí của cô càng vững trãi hơn.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, Lục An Nhiên tay cầm một ly rượu cocktail vị trái cây đứng một góc uống.

“Này! Lục An Nhiên!” một âm thanh không có thiện ý cho lắm từ góc xéo bên trái của cô vang lên.

“Ồ?” Lục An Nhiên nhìn theo hướng âm thanh phát ra, nhìn thấy Tiết Định Kiều mặc một bộ dạ phục màu đỏ.

“Tôi thừa nhận chuyện trước đây cũng có một phần lỗi của tôi.” Tiết Định Kiều khó chịu nói những lời căn bản không hề muốn nói: “Tôi nguyện ý làm hòa với cô!” đáng chết, đều là do Lục An Nhiên, bởi vì nguyên nhân liên quan đến cô dẫn đến cô ta căn bản không thể tham gia vào xã hội thượng lưu ở thành phố S nữa, không có bữa tiệc của nhà nào nguyện ý mời cô ta, thậm chí đến những người bạn là thiên kim cũng bắt đầu trốn tránh cô ta. Những người trong gia tộc phân tích, nguyên nhân vẫn là xuất phát từ phía Lục An Nhiên, liền cường ép cô ta đến đây làm hòa, thật là, rõ ràng lỗi đều là do Lục An Nhiên gây ra, dựa vào cái gì cô ta phải xin lỗi? Nhưng không có biện pháp, vì sau này cô ta chỉ có thể hạ mình tới đây.

“Hả?” Lục An Nhiên vênh khéo môi: “Nhưng tôi không nguyện ý nha!”

“Này!” Nghe xong lời Lục An Nhiên lừa gạt trong người Tiết Định Kiều trỗi dậy: “Hôm nay tôi đã hạ một quyết tâm rất lớn mới đến đây!” phải biết là cô ta chính là tiểu thư nhỏ nhất được yêu thương nhất trong Tiết gia, Lục An Nhiên này là cái thá gì!

“Cô có thể hạ quyết tâm lớn hơn để rời khỏi nhà!” Lục An Nhiên khoanh tay: “Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ không ngăn cản cô đâu!”

“Cô!” Tiết Định Kiều chỉ cảm thấy một lần nữa tôn nghiêm của cô ta bị khiêu chiến, muốn động thủ nhưng lại nhớ đến trước khi ra khỏi cửa cha mẹ đã dặn dò kỹ lưỡng, nghiêm khắc yêu cầu cô ta ngàn vạn lần không được gây ra họa nữa, nghĩ đến đây, Tiết Định Kiều chỉ có thể hừ lạnh một tiếng: “Hừ! Lục An Nhiên tôi cho là cô giỏi! Cô đợi đó!” sau khi dứt lời liền khí thế hùng hổ rời khỏi ánh mắt của Lục An Nhiên.

“.....” Lục An Nhiên bĩu môi, như vậy đã xong rồi sao? không nên nha... Tiết Định Kiều này không phải là nên nổi trận lôi đình sao?

Bữa tiệc được chuẩn bị kỹ lưỡng đã kết thúc bằng một màn pháo hoa trên bầu trời khi tiếng chuông báo mười một giờ đêm vang lên, đây là lần đầu tiên của Lục An Nhiên kể từ khi trùng sinh, không gặp bất kỳ trục trặc gì trong một bữa tiệc, bữa tiệc diễn ra suôn sẻ một cách đáng ngạc nhiên. Ngay cả kẻ tiểu nhân quấy rối Tiết Định Kiều kia cũng không gây ra sóng gió gì. Cô rõ ràng đã làm tốt sự chuẩn bị nhưng lại không có cơ hội để sử dụng đến.

Tắm rửa sạch sẽ thổi khô mái tóc ướt xõa trên vai, Lục An Nhiên nửa nằm nửa ngồi trên giường, ngày mai chính là ngày đầu tiên nhà hàng mới bắt đầu kinh doanh, nghĩ đến sự thất bại ở kiếp trước, Lục An Nhiên quyết ý đời này phải phản kích. Trong tiềm thức cô cảm thấy việc kinh doanh nhà hàng thứ 100 này của kiếp trước thất bại triệt để như vậy thậm chí còn suýt nữa liên lụy đến Lục thị phá sản chính là có liên quan đến kẻ thần bí đứng đằng sau.

Cô biết rằng cả Lục Kiếm Hào và Kỳ Nhu đều biết đến thân phận của kẻ thần bí đó, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng tiết lộ ra, cái người khiến bọn họ sợ hãi như vậy... rốt cuộc là ai? Rốt cuộc có bối cảnh như thế nào?

Người của Đế Đô sao? Là... Long thị? Phụng thị? Quân đội? Hoặc một gia tộc nào đó cũng có thể là một thế lực bí mật?

Lục An Nhiên không thể nghĩ ra một chút đầu mối nào, không cam tâm tặc lưỡi một cái, một cảm giác thất bại sinh ra trong lòng.

Lúc này điện thoại cô vang lên, nhìn thấy số điện thoại hiện trên màn hình khỏe môi vron lên, sự khó chịu trong lòng cũng bị quét sạch sẽ, tiếp nhận điện thoại cô nhẹ giọng nói: “V? Đã lâu không gặp!”

“Sinh nhật vui vẻ.” Thanh âm của V trầm thấp mang theo chút khàn khàn, vẫn dễ nghe như cũ.

“Cảm ơn.” Lục An Nhiên cười: “Hôm nay anh có đến sao?”

“Không có.” V trả lời thành thật: “Tôi vẫn luôn không ở thành phố S.”

“Ồ...” Lục An Nhiên đáp một tiếng, hôm nay cô đích thực không thấy một ai có mặt tại sảnh tiệc có khí chất giống như V: “Khi nào anh quay lại?”

“Nhớ tôi sao?” âm thanh của V mang theo ý cười trên choker hỏi: “Nếu như em nhớ tôi, tôi sẽ nhanh chóng xuất hiện trước mặt em.”

“Anh đừng như thế!” Lục An Nhiên nhìn đồng hồ treo trên tường, đã 11 giờ 45 nửa đêm: “Ban đêm khuya khoắt, anh đừng dọa tôi.”

“Ha ha!” V cười: “Gan của em từ khi nào trở nên nhỏ như thế? Còn là Lục An Nhiên mà tôi từng biết sao?”

“Trước giờ vẫn không lớn được không!” Lục An Nhiên dùng ngón trỏ quần lấy tóc mai, tựa hồ ngay đến cô cũng không phát hiện, lúc nói chuyện điện thoại với V, ánh mắt của cô đọng đầy sự ỷ lại.

“Nghỉ ngơi sớm đi! Không phải ngày mai em sẽ bận rộn sao?” V nói.

“Ừm.” Lục An Nhiên đáp một tiếng: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Sau khi âm thanh dứt hẳn, V ngắt điện thoại. Ngẩng đầu nhìn ánh đèn len lỏi qua ô cửa sổ, trái tim trở nên không an phận, anh cũng là vừa mới trở lại thành phố S, vừa xuống máy bay liền vội vàng chạy đến đây, vốn nghĩ trẻ thế này, chỉ cần có thể nghe thấy thanh âm của cô là được, nhưng sau khi nghe âm thanh của cô, trong lòng anh như xuất hiện thêm một cái móng vuốt mèo như có như không cào sạt trái tim, câu lấy hồn anh, khiến anh cảm thấy tham lam hơn, anh muốn gặp cô...

“Thiếu gia, có thể đi được chưa?” A Sâm nhìn Long Ngọc Tinh hỏi.

“A Sâm, kiểm một cái thang đến đây, tôi muốn gặp cô ấy!” Long Ngọc Tinh lấy mấy biến giọng xuống thanh thanh cô hòng nói chắc nịch.

“Thiếu gia... ý cậu là... cậu muốn... trèo tường?” A Sâm sững sốt, đây là thật hay giả? Đường đường là Long thiếu lại đi đến bước đường này?

“Đúng!” Long Ngọc Tinh khẳng định gật đầu, anh tuyệt đối phải gặp cô!

“Ồ cốp xe phía sau có một cái thang có thể gấp lại...” A Sâm ngơ ngác nói.

“Được!” Long Ngọc Tinh lập tức hành động, trước tiên là khéo léo nhảy qua bờ tường, khôn khéo tránh khỏi camera giám sát của Lục gia, sau đó dựng thang lên trực tiếp bò lên ban công lầu hai phòng Lục An Nhiên, mà sau khi đã đứng trên ban công, Long Ngọc Tinh sợ sẽ dọa đến cô liền lấy một chiếc di động khác gọi đến số Lục An Nhiên, cuộc gọi được kết nối đầu bên kia điện thoại vang lên âm thanh dễ nghe mà có chút lười biếng: “Long học trưởng?”

“Mở cửa sổ ban công phòng em” Long Ngọc Tinh nhẹ nhàng nói.

“Hả?” Lục An Nhiên ngơ ngác nhìn ra ban công, nhìn thấy một bóng người đan xen với bóng cây lúc ẩn lúc hiện, trong lòng mang theo tia hoài nghi: “Anh đừng nói với em anh đang ở ngoài ban công nhé!”

“Đúng!” Long Ngọc Tinh đáp một tiếng.

“Hả?” Lục An Nhiên ngây ngốc, xuống giường đi chân không đến bên cạnh ban công, sau khi mở cửa ra, một lực đạo nhanh chóng đem cô tiến vào

trong lồng ngực có chút băng lạnh ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Sinh nhật vui về.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: An nhiên bất khóc, một trận khó khăn

Lục An Nhiên cảm nhận được hàn khí trên người Long Ngọc Tinh không nhận được rút cổ lại đẩy anh ra: “Người anh thật lạnh.”

“An Nhiên.” Long Ngọc Tinh nắm lấy hai tay cô, đôi tay này mềm mại mà ấm áp, mấy ngày nay anh vẫn luôn bận rộn ở Đế Đô, chỉ cần được rảnh rỗi anh liền không tự chủ được bản thân mà nhớ đến cô, lo lắng cho cô, không biết cô có lạnh không, ngoan hay không, ăn no không... hiện tại có thể nhìn thấy cô thật sự đứng trước mặt, Long Ngọc Tinh rốt cuộc cũng có thể yên lòng.

“Long học trưởng, anh vào đây bằng cách nào?” Lục An Nhiên có chút lo lắng an ninh của Lục gia, giờ này cửa lớn chắc chắn đã đóng! Mà ngoài tường Lục gia cách 3m liền có một cái camera giám sát, cảnh vệ trực ban 24 tiếng đều có người trông coi! Nếu đã như vậy làm sao anh còn có thể đi vào Lục gia?

“Trèo tường.” Long Ngọc Tinh trả lời: “Cửa sau có một cạnh tường không cao lắm.” Đây là ở lần trước anh đi ra cửa sau chú ý tới.

“Phòng em ở lầu hai...” Lục An Nhiên nhướn mày.

“Anh có thang gấp.” Long Ngọc Tinh thành thật trả lời.

Khỏe miệng Lục An Nhiên không nhận được dẫu lên, công cụ gây án cũng khá là đầy đủ đi!

“An Nhiên.” Long Ngọc Tinh vươn tay ra vuốt ve gương mặt Lục An Nhiên: “Anh... rất nhớ em...” mỗi ngày, anh đều không ngừng mà nhớ đến cô.

“Ồ...” đối diện với lời nói thẳng thừng như thế, Lục An Nhiên ngây ngốc có chút ngượng ngùng, cô mím mím môi chuyển đổi chủ đề nói: “Long học trưởng, chuyện đoạn video cảm ơn anh, em nhìn thấy thành ý hợp tác của anh rồi... ừm... hi vọng sau này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!” Lục An Nhiên vươn tay cô ra.

Vươn tay nắm lấy bàn tay đó, Long Ngọc Tinh cười. Hợp tác gì đó, đều không thành vấn đề, dù sao đến cuối cùng kết quả như thế nào thì anh vẫn là người kế thừa của Long thị, bất quá vui đùa với vợ của mình anh nguyện ý: “Em vui là được.”

“Hơ hơ.” Lục An Nhiên cười muốn rút tay về.

Không muốn buông tay, Long Ngọc Tinh vươn một cánh tay khác ôm lấy eo của Lục An Nhiên liền cúi đầu hôn xuống, cuối cùng lại có thể chạm vào bờ môi ngọt ngào ấy, anh tham lam cắn mút tận hưởng.

Đại não Lục An Nhiên trống rỗng, đây không phải lần đầu tiên hai người họ xảy ra hành động thân mật này, nhưng mà lần nào đại não của cô cũng không thể phản ứng lại, khi cô kịp phản ứng lại liền lập tức muốn trốn tránh, nhưng hai cánh tay cứng cáp của Long Ngọc Tinh gắt gao ôm chặt cô, hạn chế hành động của cô.

Một cổ ủy khuất trào dâng, Lục An Nhiên phản kháng vô dụng, đấu tranh vô vọng, nước mắt liền chảy.

Trong miệng nếm được một cổ mặn mặn, Long Ngọc Tinh kinh ngạc rời khỏi cánh môi Lục An Nhiên, anh dùng ngón tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, sau đó có chút tự trách rủa mi xuống, anh làm cô khóc rồi...

Anh cũng không biết là vì cái gì, mỗi lần đứng trước mặt cô, anh đều mất khống chế, lần sau lại tham lam hơn lần trước, một lần so với một lần càng muốn nhiều hơn.

“Long học trưởng, anh biết cái gì gọi là tôn trọng không?” Lục An Nhiên ngẩng đầu, một đôi mắt xinh đẹp đọng đầy nước mắt nhìn thẳng vào đôi mắt anh: “Hoặc là trong lòng anh em chính là dạng người tùy tiện thế nào cũng được?”

“Không.” Long Ngọc Tinh lập tức trả lời: “Anh thích em. Anh xin lỗi em vì hành động của mình, sau này anh sẽ khắc chế bản thân mình.” Nhìn vào đôi mắt Lục An Nhiên, Long Ngọc Tinh đau lòng ngay đến cả hít thở cũng cảm thấy đau: “Anh vốn không có loại suy nghĩ đó, anh chỉ muốn ở cùng với em, 10 năm, 20 năm, 30 năm, thậm chí 100 năm... anh cũng muốn ở bên em.” Đây là chuyện mà từ lúc nhỏ anh đã quyết định.

Lục An Nhiên vươn tay tự lau đi giọt nước mắt trên mặt: “Em thật lòng muốn hợp tác với anh, trước đây cũng đã từng nói qua rất rõ ràng, giữa hai chúng ta chỉ có mối quan hệ hợp tác, chúng ta không thể được đâu, cả cuộc đời này em chỉ sống vì Lục thị, kiếp này em sẽ không yêu một người đàn ông nào, càng không thể nào vì một người đàn ông mà dừng bước. Em không phải là người có thể cùng anh nắm tay đến cuối đời được.” Ngày mai sau khi nhà hàng mới khai trương, chính là lúc chính thức bắt đầu công cuộc báo thù của cô, cô có lòng tin bản thân mình chắc chắn có năng lực dẫn dụ người thần bí kia xuất hiện, đến lúc đó vì Lục thị cô nhất định sẽ tử chiến đến cùng, tình cảm chỉ có thể trở thành xiềng xích đối với cô, gánh nặng của cô. Cô không

cần, cô chỉ cần vì Lục thị mà sống là đủ rồi!

“Không sao cả, anh nguyện ý chờ.” Đôi mắt Long Ngọc Tinh chuyên chú mang theo si tình, anh đã đợi nhiều năm như vậy, không để ý đến việc tiếp tục đợi.

“Anh... anh đi đi.” Lục An Nhiên không dám nhìn vào đôi mắt của Long Ngọc Tinh, chỉ có thể ngoảnh mặt đi.

“Ừm.” Long Ngọc Tinh nhìn Lục An Nhiên thêm một lần nữa: “Anh đi trước đây.” Nước mắt của Lục An Nhiên khiến anh ảo não, khiến anh bối rối không biết làm gì, anh rõ ràng yêu cô như vậy, anh vốn dĩ chính là người không muốn khiến cô rơi nước mắt nhất trên thế giới này!

Lục An Nhiên không trả lời, nhưng trên mặt đã biểu hiện ra suy nghĩ tiều khách. Sau khi Long Ngọc Tinh rời khỏi, Lục An Nhiên đóng cửa sổ ban công lại, sau đó nhanh chóng tắt đèn, tiếp đó cô ngồi bên cạnh giường. Ánh trăng huyền ảo ngoài cửa sổ, sáng ngời mà im lặng trên bầu trời đêm, đằng sau những đám mây mỏng là những vì sao lấp lánh. Rèm cửa nửa trong suốt rủ ngoài cửa sổ, ánh trăng xuyên qua rèm cửa len lỏi vào trong phòng rọi trên mặt đất, trên mặt đất phản ánh đôi chân duỗi xuống đất của cô.

Đêm nay cô đã khóc... một mặt là do Long Ngọc Tinh hết lần này đến lần khác có những hành động mạo phạm đến cô, một mặt khác cũng là do ở bản thân cô, cô không biết bản thân cô là có chuyện gì, rõ ràng là chuyện đáng lẽ rất phản cảm, cô lại không cảm thấy chán ghét. Có nghi hoặc, có mong chờ, có ảo não... tâm tình phức tạp thoát ly khỏi khống chế của cô. Loại cảm giác này khiến cô có chút sợ, cô bắt đầu ý thức được sự tồn tại của Long Ngọc Tinh trong lòng cô tựa hồ còn nặng hơn nhiều so với suy nghĩ của cô.

Cô sợ rồi..

“Kiếp này tôi chỉ sống vì Lục thị là đủ rồi... tôi phải bảo vệ mẹ, bảo vệ ông nội, bảo vệ những người mà tôi trân trọng... như vậy đã đủ!”

Một đêm trầm tư suy nghĩ, sáng sớm ngày hôm sau, sau khi ăn mặc trái chuối xong, xuống tới phòng khách lầu một, mọi người đều đang dùng bữa sáng, mấy ngày nay An Hồ không có ở đây, cô cũng rảnh rồi đi không ít, luyện tập buổi sáng cũng chỉ là chạy bộ linh tinh mà thôi.

Ăn xong bữa sáng, Lục An Nhiên đứng dậy kéo kéo vạt váy bông trên người: “Anh An Duy, anh An Minh! Đi thôi! Xuất phát thôi!” hôm nay sẽ có một trận chiến lớn phải đánh!

“Được!” Lục An Duy và Lục An Minh đứng dậy nhìn nhau, đi theo Lục An Nhiên ra cửa đi đến bãi đỗ xe.

“Anh An Minh, em cùng anh An Duy đến Tân Đông trước, anh đi đón người đến đó giúp em!” khước miệng Lục An Nhiên dương lên.

“Được.” Lục An Minh gật đầu, anh biết người mà Lục An Nhiên nói là ai, người đó chính là anh đích thân đưa qua.

“Lát nữa gặp.” Khước miệng Lục An Nhiên vênh lên, cô rất mong đợi hôm nay Lâm Hạo Thịnh sẽ có biểu hiện đặc sắc như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 183: Cho khởi đầu mới, kéo ra mở màn

Sau một thời gian dài, cuối cùng trung tâm mua sắm Long thị cũng bắt đầu mở cửa khai trương vào ngày 1 tháng 3, không cần bất kỳ tuyên truyền, không cần bất kỳ hoạt động đặc biệt nào, còn chưa đến thời gian kinh doanh, ngoài cửa quần chúng đã xếp hàng dài dưới sự sắp xếp của bảo vệ. Chỉ vì trung tâm mua sắm Long thị phát ra thông báo, sau khi khai trương ba ngày sẽ đặt ra giới hạn số lượng khách hàng ra vào, vượt quá số lượng sẽ không tiếp đãi nữa. Chuyện này trước đây chưa từng có xảy ra, một chiêu này của Long thiếu còn cao tay hơn nhiều so với việc ưu đãi giảm giá gì đó! Ngay cả đến người qua đường như Lục An Nhiên cũng hướng Lục An Duy và Lục An Minh khen ngợi vài câu.

Nhân viên nội bộ của các cửa hàng bên trong trung tâm mua sắm Long thị quệt thẻ nhân viên đi vào từ cửa phụ, từng người đi vào vị trí của mình. Hôm nay là ngày đầu tiên khai trương chính là ngày chiến đấu với lượng khách nhiều nhất.

Lục An Nhiên theo thang máy đi lên lầu, vừa đến lầu một liền nhìn thấy cửa hàng của Nhạc thị, nhà hàng mang phong cách màu sắc cổ đại, một tấm biển bằng gỗ ghi chữ “Nhạc Ký” được treo lên. Ngang qua Nhạc Ký, tùy ý nhìn vào một cái liền thấy Nhạc Ngưng San và Nhạc Ngưng Hàn đang dạy bảo nhân viên, lúc đi qua Nhạc Ngưng San cũng nhìn thấy cô, trong mắt mang theo địch ý nồng đậm, Lục An Nhiên quả thực dương khước miệng cười một cái coi như chào hỏi, mà Nhạc Ngưng San nhìn thấy thế cũng chỉ có thể gật đầu giả vờ thăm hỏi.

Đi qua nhà hàng của Nhạc gia đi thẳng thêm vài bước chính là nhà hàng thứ 100 của Lục thị, bề ngoài nhìn qua rất giống Nhạc thị, tấm biển bằng gỗ ghi ba chữ “Lục Hiên Trai” được ghi bằng chữ trầm hoa tiểu khai xinh xắn tuyệt đẹp, đi vào trong nhà hàng, nhìn thấy một nam một nữ đang sánh vai nhau nói một số hạng mục cần chú ý cho nhân viên, hai người này chính là giám đốc quản lý mà tự tay Lục An Nhiên lựa chọn.

Người nam bên trái mặc một thân tây trang màu đen, thân cao khoảng 1m85 sau lưng thẳng tắp, nhìn qua rất có khí thế. Tóc chải gọn gàng, da dẻ màu lúa mạch khỏe mạnh, ngũ quan đoan chính, lúc này trên mặt mang theo nụ cười, nhìn qua dương quang sáng lạn, khiến người khác không nhìn được mà

muốn tín nhiệm kết giao.

Người nữ bên trái thân cao khoảng 1m67, một thân áo sườn xám màu trắng có in hình hoa sen màu đen, trên mặt trang điểm tinh tế tao nhã, mái tóc dài đen tuyền được vấn cao lộ ra chiếc cổ thanh mảnh trắng mịn. Nút thắt trên cổ áo tinh tế thanh lịch, hai vai gầy yếu tứ chi mảnh khảnh, nhìn qua mềm mại không xương khiến người khác không nhìn được muốn ôm vào lòng mà bảo vệ, cặp mắt sáng lấp lánh lộ ra khôn khéo cùng quyết tuyệt.

“An Nhiên, An Minh, hai người tới rồi à!” người nam thấy Lục An Nhiên liền cười nói.

“Anh Hoa.” Lục An Nhiên cười hướng Hoa Đạo Lâm chào hỏi, đây là nhân sĩ tinh anh mà cô dùng hợp đồng 20 vạn mang về đó! Lại nhìn qua người nữ kia, Lục An Nhiên không nhìn được trước mắt sáng lên, nơi đó đất đỏ thật sự có cái giá của nó nha! Nhìn xem người đẹp hiện tại lại có khí chất còn nơi nào giống nữ hầu vàng vang dạn dạn trước kia chứ: “Linh Linh.”

“Đại tiểu thư, gọi tôi là Ella đi.” Ella cười dịu dàng, trên mặt toàn là tôn kính và cảm kích, là Lục An Nhiên cho cô sống lại một lần nữa, quá trình ở đó rất cực khổ, cô một đường cắn răng chịu đựng, cô của hiện tại sớm đã không giống ngày xưa nữa! Linh Linh... sớm đã chết rồi, chết trong tuyệt vọng, hôm nay đứng tại đây chính là Ella, là giám đốc quản lý của Lục Hiên Trai – Ella.

“Ella.” Lục An Nhiên gật đầu, lại nhìn sang những nhân viên mà Lục An Minh tuyển dụng, tổng cộng 25 người, 3 bếp chính 6 bếp phụ, 4 nhân viên rửa chén, 10 phục vụ, 2 thu ngân. Lúc Lục An Nhiên đứng trước mặt mọi người, Hoa Đạo Lâm, Ella và Lục An Minh tự giác đứng vào đội ngũ, vừa vận biến thành mỗi hàng bảy người đứng thành 4 hàng, Lục An Nhiên nhìn khắp khuôn mặt của mọi người, 3 bếp chính cùng 6 phụ bếp đều là nhân công do Lục thị huấn luyện ra, trừ nghệ đáng được khẳng định, nhân viên rửa chén là 4 người phụ nữ hơn 40 tuổi, mặc chế phục thời Đường màu trắng đỏ đơn xen, thái độ đoan chính, nhìn qua trông như người tay chân nhanh nhẹn có lực, mà nhân viên phục vụ và thu ngân đều là tuấn nam mỹ nữ, nhân số chia đều, nữ mặc sườn xám màu đỏ, dưới chân mang cao gót màu đỏ cao 7 phân, thân hình mảnh khảnh, gương mặt xinh đẹp. Đầu tóc cũng giống như Ella đều được vấn cao, nhìn qua rất tinh tế lão luyện. Nam mặc phục trang thời đường màu đen có nút khâu màu bạc, chiều cao toàn bộ đều 1m79 đến 1m80, thân hình cân xứng, ngũ quan tương đối. Lục An Nhiên còn cảm thấy làm nhân viên phục vụ thật sự có hơi lãng phí nhân tài.

Nhìn khắp mọi người một lượt Lục An Nhiên cuối cùng cũng nói chuyện: “Chào mọi người, tôi tên Lục An Nhiên, là cửa hàng trưởng của nhà hàng này, đồng thời cũng đang là một học sinh Cao trung, bởi vì việc học nên tôi sẽ không thể xuất hiện ở đây mỗi ngày, bình thường nếu có bất kỳ vấn đề gì có thể trực tiếp báo cáo với ba vị giám đốc, một số chỉ thị tôi cũng sẽ trực tiếp truyền đạt cho ba vị giám đốc này. Bọn họ có quyền tuyệt đối thực hiện, cái này không thể nghi ngờ. Tất cả các món ăn đều do tôi định đoạt, thay đổi món ăn mỗi quý đều do tôi lựa chọn, 3 vị bếp chính đều có thể đề ra ý kiến, nhưng mà, tôi không nhất định sẽ tiếp nhận.” Lục An Nhiên yêu cầu rất cao đối với chất lượng thức ăn, tay nghề nấu ăn của ba vị bếp chính này cô cũng đã tự mình thường thức qua, vấn đề không lớn, ở cả Z quốc này cũng được tính là tay nghề tốt, càng không cần phải so với thành phố S, nhưng những người như thế đa phần đều rất kiêu ngạo, tay nghề nấu ăn càng lợi hại lại càng có sự kiêu ngạo của mình, sau đó loại kiêu ngạo này thật sự rất đáng quý nhưng lại nó cũng là thứ phải thu phục trước khi nhà hàng bắt đầu kinh doanh. Quả nhiên, âm thanh Lục An Nhiên vừa dứt, ba người bếp chính đó sớm đã có chút không phục, tràn đầy vẻ không vui.

“Mọi người đều là do giám đốc Lục tự mình chọn ra.” Lục An Nhiên cười nhạt: “Tôi cũng tin tưởng ánh mắt của giám đốc Lục. Hi vọng từ nay về sau có thể hợp tác vui vẻ.”

Thấy Lục An Nhiên đã nói xong, lại nhìn thời gian cũng không còn sớm nữa, Lục An Minh liền mở miệng: “Mọi người đi làm đi!”

Sau khi tiếp nhận lời nói của Lục An Minh, mọi người liền tản ra, ba bếp chính nhìn nhau sau đó lại nhìn Lục An Nhiên, trên mặt mang theo không vui quay về trong bếp. Một con nhóc chưa trưởng thành cũng dám chỉ chỉ điểm điểm trước mặt ba người bọn họ! Thật sự không biết trời cao đất dày! Nếu như người hôm nay đứng ở đây phát biểu là chủ hai Lục Quân Phong của cô, bọn họ sẽ không có điểm nào phản cảm cả, nhưng đối lại là Lục An Nhiên, trong lòng ba người bếp chính này tự nhiên chính là không phục, bọn họ đều là nhân công lâu năm của Lục thị, ở Lục thị cầm muối cũng đã được mười mấy hai mươi năm, hôm nay chưa phát tác hoàn toàn là nể mặt mũi của Lục Kiếm Hào, bất quá Lục Kiếm Hào cư nhiên dám để nhà hàng này cho một cô gái mới 16 tuổi chưa trưởng thành quản lý ư, chẳng lẽ Lục Kiếm Hào lớn tuổi hồ đồ rồi ư?

Thật sự quái lạ!

Vừa đến mười giờ, trung tâm mua sắm Long thị chính thức mở cửa kinh doanh, vừa tiến vào làn gió ẩm áp cùng với mùi hương sạch sẽ phả vào mặt, cho người ta cảm giác thoải mái.

Âm thanh dễ nghe bật lên, cộng thêm bước chân hỗn loạn truyền đến, các cửa hàng đều biết đã đến giờ kinh doanh, liền lấy lại tinh thần.

Lục An Nhiên đi ra trước cửa nhà hàng đến bên tay vịn phía bên kia lối đi cúi xuống nhìn vào đám đông nhộn nhịp ở tầng dưới, khóe miệng hơi hơi vênh lên, tại một khắc này trận chiến đã triệt để kéo ra mở màn...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Không lời không lỗ, chuyển biến tốt đẹp

Sau 11 giờ, các nhà hàng ăn uống bắt đầu bận rộn hẳn lên, khách khứa dần dần vào cửa. Lục thị vì cuối năm xảy ra một loạt sự tình, trở nên rất nổi

tiếng, ngày đầu tiên khách khứa đi vào liền không ít. Nhưng mà trong lòng Lục An Nhiên cũng hiểu rõ, Lục thị vốn dĩ chính là doanh nghiệp ở thành phố S, cho nên khách hàng nhất định sẽ đi ăn thử những món ăn của những nhà hàng khác trong trung tâm mua sắm Long thị, đi nếm thử những món mà trước đây chưa từng được ăn qua.

Nhưng Lục An Nhiên vẫn rất có lòng tin vào tài nghệ của cửa hàng nhà cô. Ngày đầu tiên khai trương, rất nhiều những gương mặt quen thuộc đều đến ủng hộ, ngay cả những bạn học trong lớp cũng đến mười mấy người. Mà Lục An Nhiên cũng nghe mọi người bàn tán bên nhà hàng Nhạc thị khách ghé thăm ít đến đáng thương, về điểm này cô đã sớm đoán trước được, chuyện trước đây cho dù đã mở hợp báo thanh minh, công việc làm ăn của Nhạc thị lúc đầu cũng đừng mong sẽ tốt lên.

Vạn sự khởi đầu nan, cô đã sớm chuẩn bị tinh thần về việc thu nhập không có lời vào những ngày đầu, chỉ cần không bị lỗ, vốn lưu động ổn định, chỉ cần không đến mức thu vào ít hơn cho ra thì tất cả đều dễ dàng.

Tình hình như vậy kéo dài đến ngày thứ tư, Lục An Nhiên đều chú ý đến sổ sách, tất cả đều nằm trong sự tính toán của cô, sổ sách bình ổn, không lời không lỗ.

“Haizz...” Lục An Minh bóp bóp sống mũi: “Ba ngày trước sau khi khai trương tại sao lại âm ỉ như thế?” anh tập luyện chuẩn bị đã lâu! Theo lý mà nói không nên như vậy nha!

“Thê thảm?” Lục An Nhiên vênh vênh cánh môi: “Vẫn còn tốt mà!”

“Một cái cũng không kiếm được.” Trong suy nghĩ của Lục An Minh, cho dù không kiếm được đầy túi thì cũng không kém hơn bao nhiêu, nhưng mà hiện tại một phần tiền cũng không kiếm được cũng... cũng khác quá nhiều so với tưởng tượng đi!

“Nhưng chúng ta cũng không bị lỗ tiền mà!” hai tay Lục An Nhiên khoanh lại: “Như vậy đã đủ rồi.”

“Em nghĩ thật thoáng!” Lục An Minh không nhịn được tròn mắt.

“Hơ hơ.” Không phải Lục An Nhiên nghĩ thoáng, mà là kiếp trước cô đã tận mắt chứng kiến nhà hàng này càng ngày càng lỗ vốn cuối cùng trở thành một khối u gần như phá hỏng Lục thị... hiện tại những gì cô làm được đã giảm thiểu sự thiệt hại lớn nhất đồng thời cũng bảo toàn được giá trị tối thiểu của nó.

“Vốn đầu tư cho nhà hàng này lúc đầu rất lớn, nếu như cứ tiếp tục như thế, sợ rằng số tiền lúc đầu bỏ vào cũng không kiếm lại được.” Hoa Đạo Lâm thở dài một hơi: “Chuyện này cũng rất tổn hại đến toàn bộ Lục thị.” Phải biết là mấy tỷ cũng không phải là con số nhỏ!

“Đúng đó.” Ella cũng thở dài: “Khách hàng cũng không phải đối với thực đơn không hài lòng lắm, toàn bộ đều là đồ chay.”

“Hay là thêm món mặn đi!” Lục An Minh đề nghị.

“Anh cảm thấy có thể thử một chút.” Hoa Đạo Lâm gật đầu.

“Bác bỏ.” Lục An Nhiên từ chối thẳng thừng: “Nhà hàng này là món chay, không lời không lỗ chỉ là tạm thời, tình trạng như hiện tại sẽ cải thiện sớm thôi.” Nhà hàng này nếu như không có một điểm nổi bật nào căn bản giống chính là giẫm lên vết xe đổ của nhà hàng kiếp trước!

“Cái này...” ba vị giám đốc anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Cùng nhau gật đầu, bọn họ chính là nghe lệnh của Lục An Nhiên, bọn họ có quyền đề xuất ý kiến, nhưng Lục An Nhiên có tiếp thu hay không không phải việc bọn họ có thể nói được: “Được thôi! Cửa hàng trưởng nói sao thì cứ như vậy.”

Lục An Nhiên gật đầu, tình hình hiện tại chính là tốt nhất rồi.

“Tốt cái gì chứ!” từ trong bếp ba vị bếp chính đi ra: “Cô căn bản chính là không biết kinh doanh! Chúng tôi sẽ cùng nhau yêu cầu đổi cửa hàng trưởng! Nhà hàng đến một món mặn cũng không có thì làm sao kiếm được tiền chứ!”

“Ha ha.” Lục An Nhiên cười, ba người này cuối cùng cũng đã không chịu nổi rồi, bắt quá mới ba ngày, so với tưởng tượng còn sớm hơn nửa tháng!

“Cô không hiểu cách chế biến thức ăn, không hiểu kinh doanh, tuổi bé tí mà đã ngồi đây giong tay chỉ chân!” vị bếp chính bên trái họ Phụng, cũng chính là người nóng nảy nhất trong ba vị bếp chính.

“Tôi không hiểu?” Lục An Nhiên khoanh hai tay trước ngực: “Đội đấy.” Không nhắc đến những chuyện khác, Lục An Nhiên trực tiếp đi vào nhà bếp rửa sạch tay, bật bếp đồ dầu, sau đó xắt rau cho vào chảo xào, chỉ mất chưa đầy ba phút mùi hương liền tràn ngập khắp căn phòng bếp ngay đến cả khu vực tiếp khách cũng ngửi thấy một mùi hương nồng đậm, cả đám người không nhịn được nuốt từng ngụm nước bọt.

Mà ba vị bếp chính kia cũng rất kinh ngạc, ngửi mùi hương vẫn vút trong không khí, trong lòng có chút chấn động. Nhà đầu này cũng có chút bản lĩnh...

Lại qua hai ba phút, Lục An Nhiên bụng thêm một món chay đi lên phía khu vực tiếp khách: “Nếm thử đi!”

Ba vị bếp chính đó đi lên trước dùng thử do nhân viên phục vụ đưa cho gấp một gấp, ngay khi nhai miếng đầu tiên từng lát rau thanh thủy liền vỡ ra trong răng miệng, mùi hương thanh thủy của rau lan tràn trong toàn bộ khoang miệng. Nó khiến mọi người cảm thấy tựa hồ như ánh nắng mặt trời, không ngừng được ăn một miếng lại muốn thêm một miếng, ba người kinh ngạc ăn hết toàn bộ các món chay.

“Tôi biết ba vị bếp chính đều là nhân tài tinh anh được Lục thị huấn luyện, làm việc ở Lục thị cũng đã mười mấy hai mươi năm, nhưng luận tay nghề nấu

ăn, tôi có đủ tin không hề thua kém bất kỳ ai có mặt ở đây!” Lục An Nhiên nhìn ba người một lượt nói: “Còn về ý tưởng kinh doanh, tôi đương nhiên có chủ ý của tôi, chưa nói đến đối cửa hàng trường khác, vào ngày đầu tiên khi tôi tiếp nhận quyền kinh doanh này tôi đã nói với ông nội, nhà hàng này tất cả đều do tôi quyết định, ý kiến của ông ấy tôi cũng chỉ để tham khảo chứ không nhất định sẽ tiếp nhận!” giọng điệu và thái độ của Lục An Nhiên phi thường nặng nề: “Lục Hiên Trai là món ăn chay, chỉ làm thức ăn chay, một món đồ mặn cũng không có! Không vừa lòng, lo lắng nhà hàng sẽ đóng cửa liên lụy đến cá nhân, hiện tại liên có thể đi! Hiện tại liên có thể xin chuyển đơn vị! Tôi tuyệt không ngăn cản càng không trả thù chơi xấu.” Lúc này đã đến mười giờ, trung tâm mua sắm Long thị đã mở cửa, Lục An Nhiên nghe thấy âm thanh bước chân nói: “Nếu như không còn vấn đề nữa thì mời mọi người quay lại vị trí của mình đi!”

Nghe Lục An Nhiên nói như thế, lại thường thức qua tay nghề nấu ăn của cô, ba vị bếp chính không còn vấn đề gì nữa, quay người đi vào bếp. Những người có tay nghề nấu ăn cao hơn họ, bọn họ phục!

Hôm nay là ngày thứ tư trung tâm mua sắm Long thị mở cửa tiếp khách, hôm nay bắt đầu không hạn chế lượng khách ra vào nữa, từ sáng đến tối đều bận rộn đến mức không có thời gian để nghỉ ngơi, Lục Hiên Trai bắt đầu phá vỡ kỷ lục thu nhập bằng 0 ngày đầu tiên.

Mà sau đó, việc làm ăn của Lục Hiên Trai cũng càng ngày càng ổn định càng ngày càng tốt hơn, quả nhiên giống như những gì Lục An Nhiên đã dự đoán trước đó, nhà hàng chay đã thu hút toàn bộ những khách hàng theo chủ nghĩa ăn chay, cũng thu hút những người có cảm giác mới mẻ đối với thức ăn chay, những nhân viên văn phòng muốn giữ gìn vóc dáng.

Nhìn thấy biến hóa như vậy, những nhân viên trong Lục Hiên Trai cũng không còn gì thắc mắc nữa. Ai không hi vọng việc làm ăn càng ngày càng tốt lên chứ!

Nhà hàng “Lục Hiên Trai” bắt đầu đi vào quỹ đạo, “Nhạc Ký” thì lại không được may mắn như thế, từ ngày đầu tiên đã bắt đầu bị lỗ vốn, cứ như thế kéo dài đến bây giờ, một chút chuyển biến tốt cũng không có, họ nhắm đến nhóm khách hàng có sở thích đối với thức ăn nhanh, giá cả không mắc, nhưng vẫn không có bao nhiêu người bước vào. Nhìn tình hình như thế, Nhạc Vỹ Hải lòng nóng như lửa đốt chỉ có thể lại gọi điện thoại đến người đứng đằng sau ông ta, kể rõ ràng tình hình hiện tại.

“Như vậy sao.” người phía bên kia điện thoại tựa hồ như đã sớm dự đoán được tình hình, cũng không cảm thấy chút kỳ quái nào, trực tiếp chỉ một cách cho Nhạc Vỹ Hải: “Nếu như về phương diện an toàn vệ sinh của nhà hàng xảy ra vấn đề, như vậy căn bản liền sụp, mà lúc này, nhà hàng đầu tiên đứng ra chỉ trích và làm tốt quan hệ công chúng sẽ trở thành nhà hàng được mọi người yên tâm nhất.

“Tôi hiểu rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Bắt đầu đi học, trước năm mươi tuổi

Thứ hai ngày 8 tháng 3 trường học bắt đầu đi học lại, Lục An Nhiên sau khi kết thúc cuộc huấn luyện buổi sáng liền tắm rửa sửa soạn thay bộ đồng phục đã lâu không mặc qua, dưới chân mang đôi giày thể thao màu trắng hồng đan xen, mái tóc dài được buộc kiểu đuôi ngựa và cố định bằng một cái buộc tóc phong cách hải quân. Đứng trước chiếc gương thử quần áo soi một hồi, kéo kéo vạt áo trước xuống.

Ngày đầu tiên của học kỳ hai bắt đầu, vẫn nên chú ý nhiều một chút thì tốt hơn. Sau khi xác định đồng phục các thứ đều đã đầy đủ lại mở cặp sách ra kiểm tra một lượt sách bài tập, dụng cụ học tập toàn bộ đã đầy đủ hay chưa. Khi đã xác định mọi thứ không thành vấn đề Lục An Nhiên đeo cặp sách hai quai lên sau đó rời khỏi phòng đi xuống dưới nhà ăn lần một.

“An Nhiên, sau khi đi học lại vẫn phải lấy việc học làm trọng con có biết không?” Lục Kiếm Hào di dời ánh mắt từ trên báo sang mặt của Lục An Nhiên.

“Dạ vâng.” Lục An Nhiên gật đầu treo cặp vào chỗ tựa lưng của chiếc ghế sau đó vươn tay lấy một cái màn thầu: “Hôm nay bác Lục về đúng không ạ?”

“Ừm.” Lục Kiếm Hào gật đầu: “Bốn giờ chiều máy bay sẽ hạ cánh xuống thành phố S.”

“Dạ, anh An Duy anh đi đón đi.” Lục An Nhiên nói.

“Được.” Lục An Duy gật đầu.

“Hôm nay cô Tần không phải là đi làm kiểm tra thai sản sao?” Kỳ Nhu mức thêm một nửa chén cháo trắng hỏi.

“Trước bốn giờ có thể kết thúc.” Lục An Duy trả lời: “Anh đi trước đây.”

“Dạ, đi đường cẩn thận.” Lục An Nhiên vẫy vẫy tay, nhanh chóng ăn xong màn thầu trong tay sau đó cũng đứng dậy: “Con cũng ăn no rồi.”

“Con chỉ ăn một cái màn thầu, không ăn nhiều chút?” Kỳ Nhu lo lắng cau mày.

“Con không đói mà.” Lục An Nhiên nhún vai.

“Vây con cũng ăn no rồi.” Lục An Hổ buông bát đĩa xuống đeo cặp sách lên. Hôm qua anh cũng vừa mới tới thành phố S, qua một năm mới anh cũng có chút thịt, nửa năm không về nhà, mẹ và em gái bón cho anh ăn đủ thứ món ngon, nhưng mà vẫn tốt, anh hết sức cẩn thận, không hề tiết lộ một chút tin tức gì về việc Lục An Duy đã kiếm được vợ, dưới sự chỉ dẫn của Lục An Duy qua điện thoại anh còn lấy trộm được sổ hộ khẩu của gia đình, tối hôm qua cũng đã đưa cho anh ấy... thật sự không biết các bậc bề trên ở nhà mà biết được việc Lục An Duy chỉ thị cho em trai lấy trộm sổ hộ khẩu gia đình để kết hôn với người khác sẽ là tình huống như thế nào... anh cũng có chút chờ mong nha!

Hai người cùng nhau đi ra cửa ngồi lên xe đi đến trường học, vừa xuống xe Lục An Nhiên liền nhìn thấy Long Ngọc Tinh, anh hình như cũng vừa mới đến, nhìn Lục An Nhiên, Long Ngọc Tinh bộ dáng muốn nói lại thôi.

Lục An Nhiên liếc anh một cái, cũng không nói gì đeo cặp lên một đường đi vào đến lớp học. Vừa bước vào cửa, Kỷ Linh liền giống như một chú gấu Koala treo trên người Lục An Nhiên: “An Nhiên! Mình nhớ cậu chết mất!”

“Gia bộ cái gì! Ngày 1 tháng 3 vừa khai trương nhà hàng không phải cậu có đến sao?” Lục An Nhiên vuốt ve đầu tóc của Kỷ Linh, cô bé ngốc này còn không cướp được phiếu giới hạn khách hàng, vẫn là do Lục An Nhiên cầm thẻ nhân viên dẫn Kỷ Linh đi theo phía cửa sau mà vào: “Cậu là nhớ mình hay là nhớ An Hổ đây!”

Nghe Lục An Nhiên trêu chọc, hai má Kỷ Linh “phụt” một cái phồng lên một mảnh màu hồng, xấu hổ đung đưa cơ thể: “Cậu đáng ghét!”

“Tan học cái là anh ấy liền có thể qua đây.” Lục An Nhiên cười nheo nheo khuôn mặt tròn trĩnh của Kỷ Linh: “Ai đó, tại sao mình lại cảm thấy hình như cậu ốm đi vậy.”

“Phải không!” Kỷ Linh cười đến vẻ mặt đắc ý, kỳ nghỉ đông này cô đã cất lực giảm cân đó! Nài nỉ mẹ mua cho cái máy chạy bộ, sau đó mỗi ngày đều chạy một tiếng đồng hồ, mỗi buổi tối còn không ăn cơm, ngay cả đến bữa cơm tất niên cô cũng chỉ có thể chây nước miếng nhìn mẫu thượng đại nhân ăn từng miếng cá miếng thịt thật lớn sau đó còn phải phát tay bảo rằng bản thân cô không đói... kỳ nghỉ này ăn khổ qua đến mức cô nhìn thấy nó liền muốn ới, khó khăn lắm mới có chút hiệu quả nhỏ nhoi. Thật sự muốn để cho Lục An Hổ nhìn một chút...

“Sức mạnh của tình yêu chẳng!” Dương Tuyết Oánh cũng hòa vào trêu ghẹo.

“Cậu đi chết đi!” Kỷ Linh đỏ mặt đẩy Dương Tuyết Oánh ra: “Cậu thì sao! Đội trưởng đội bóng rổ kia cậu không cần nữa sao?”

“Ít nhắc đến hán đi!” sắc mặt Dương Tuyết Oánh thay đổi, trên mặt mang theo bức tức: “Cứ coi như hán đã chết đi!”

“Con giận này, hai người các cậu không phải đã hôn nhau rồi sao?” Kỷ Linh không đứng đắn về mặt mơ hồ.

“Đội lạt?” Lục An Nhiên nắm bắt được điểm trọng yếu: “Hôn nhau?”

“Kỷ Linh cái miệng rộng nhà cậu! Miệng cậu rộng bằng cái muôi rồi đó! Có phải những chuyện để cậu biết được đồng nghĩa với việc cả thế giới đều biết!” về mặt Dương Tuyết Oánh tức giận chống eo mắng.

“A!” Kỷ Linh lập tức né người chạy ra sau lưng Lục An Nhiên lẩn trốn, sau đó cẩn thận len lén vươn đầu ra chu môi ủy khuất nói: “Không phải là do mình không có cơ hội lên sao hỏa sao...”

“Cậu!” Dương Tuyết Oánh bị tức đến mức cạn lời, Kỷ Linh này ở bên cạnh Lục An Nhiên lâu quá rồi, miệng lưỡi cũng học đến lợi hại!

“Hai người các cậu có phải có chuyện giấu mình hay không!” Lục An Nhiên nghi hoặc nhìn hai người hai tay khoanh chéo trước ngực hỏi: “Thằng thần nghiêm khắc! Kháng cự càng nghiêm khắc hơn!”

“Ay ya...” Dương Tuyết Oánh tức giận gãi gãi sau đầu: “Còn không phải là vào ngày 1 tháng 3 nhà sách khai trương sao, không biết hán ta từ đâu biết được tin tức, liền chạy qua ủng hộ, mình lúc đó cũng chỉ muốn trêu chọc hán ta liền giới thiệu cho hán những quyển sách khó bán, hán ta thế mà tin thật liền mua hết. Hôm đó là ngày đầu tiên khai trương nên rất bận rộn, hán ta cũng ở lại giúp đỡ, buổi tối cứ muốn mình mời cơm, nghĩ lại ăn một bữa cơm thôi cũng chả sao, ai biết hán ta lại uống nhiều đến thế, lúc đi bị té ngã, mình đương nhiên phải đi đỡ hán ta! Ai ngờ được... liền không cẩn thận để hán ta hôn lên má, sau đó không biết mà xui quẻ khiến như thế nào lại để cho Kỷ Linh và mẹ cậu ta đi ngang qua nhìn thấy.” Dương Tuyết Oánh nói xong hung hăng nhìn chằm chằm Kỷ Linh: “Cái miệng rộng nhà cậu!”

“.....” Kỷ Linh lè lưỡi sau đó lại rút người nép sau Lục An Nhiên, về mặt “tôi có An Nhiên làm núi dựa, cậu có thể làm về mặt bức người đến mức nào.”

“Con nha đầu chết tiệt này!” Dương Tuyết Oánh càng nhìn biểu tình đó của Kỷ Linh lại càng tức giận liền vươn tay véo má Kỷ Linh, vừa vươn tay ra tiếng chuông báo vào lớp đã vang lên, Dương Tuyết Oánh chỉ có thể bỏ qua: “Cậu đội tan học đi!”

“Hừ.” Kỷ Linh hừ một tiếng, tan học Lục An Hổ đến, cô lại núp vào sau lưng Lục An Hổ liền được!

Mọi người quay lại chỗ ngồi, Tần Thư Mặc mới giẩm lên tiếng chuông vào lớp mà chạy vào chỗ, mà Lư Duệ lại đi đằng sau Tần Thư Mặc, sau khi đi lên bục giảng, Lư Duệ nhìn khắp lớp học nói: “Tiết đầu tiên là tiếng Anh, trước khi chính thức bắt đầu tiết học thầy có hai vấn đề muốn tuyên bố, vấn đề thứ nhất là cuộc thi học sinh ưu tú toàn quốc diễn ra vào đầu tháng tư. Danh sách trường chúng ta có năm bạn, là năm bạn đứng top năm trong cuộc thi cuối học kỳ một, lớp chúng ta có hai bạn lọt vào danh sách này, một người là số 1 Tần Thư Mặc, một người là số 17 Lục An Nhiên. Hai bạn học này cũng

chính là lớp trưởng của lớp chúng ta. Cả lớp vỗ tay cổ vũ cho hai bạn này đi!” dứt lời Lư Duệ không kiên nhẫn gãi gãi đầu tóc hỗn loạn, chuyện này thật phiền phức.

Lục An Nhiên kinh ngạc, các bạn học trong lớp cũng là một bộ dáng sững sốt, Tàn Thư Mặc này vạn năm đứng vị trí hạng nhất là chuyện không hề ngạc nhiên, không thể nghĩ là Lục An Nhiên cũng lọt vào top năm cao điểm nhất của Nhất trung.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Học sinh chuyển trường, củ khoai nóng bỏng

Dưới sự dẫn dắt của Kỳ Linh, tất cả mọi người bắt đầu vỗ tay hưởng ứng, trong lòng không nhận được tức giận: ông trời thật sự không công bằng! Ngoại hình đẹp, thành tích tốt lại còn có tiền..... tại sao lại để cho Lục An Nhiên nhận hết chứ?

Cũng may là học kỳ trước Lục An Nhiên lo chuyện của lớp cũng coi như là tận tâm tận lực, mặc dù mọi người có chút ngưỡng mộ, nhưng lại không có ai đổ kỵ. Sự cố gắng của Lục An Nhiên cũng rõ như ban ngày trước sự chứng kiến của mọi người.

“An Nhiên, cậu giỏi thật đó!” Kỳ Linh nhỏ giọng nói.

“Ồ..... ồ.....” Lục An Nhiên gật đầu, trước kỳ thi Tàn Thư Mặc không chỉ tăng cường dạy kèm mà cậu còn giúp cô phổ cập những kiến thức mà cô bị thiếu hụt, trong kỳ thi cô cảm thấy bản thân phát huy cũng không tệ lắm. Nhưng mà thi vào top năm của trường gì đó..... cô cũng chưa hề nghĩ qua!

“Ừm... khụ khụ.....” Lư Duệ thanh thanh cổ họng ngụ ý mọi người yên lặng một chút: “Còn có một chuyện, học kỳ này có một học sinh chuyển trường.” Lư Duệ không nhận được cau mày, học sinh chuyển trường gì đó, lại càng phiền phức hơn! Lư Duệ nhìn ra ngoài cửa lớp: “Học sinh mới bước vào đi!”

Tất cả học sinh đều tò mò hướng phía cửa lớp nhìn ra, có thể là học sinh chuyển đến trường Nhất Trung thành phố, tuyệt đối không phải người thường!

Cửa lớp mở ra, một nữ học sinh tóc xoắn trên vai đi vào, chiều cao khoảng 1m66, cơ thể mảnh khảnh ngũ quan tinh tế làn da trắng nõn, một đôi mắt vô cùng có linh khí. Cô đi lên bục giảng đứng bên cạnh Lư Duệ, nhìn quanh cả lớp học.

Nhìn thấy gương mặt của học sinh chuyển trường, Lục An Nhiên hơi cau mày, không biết như thế nào, cô vẫn luôn cảm thấy cô gái này có chút quen mắt, nhưng cô không tài nào nhớ nổi cô gái này là ai.

“Tự giới thiệu bản thân mình đi!” Lư Duệ ngáp một cái nói.

“Tôi tên Phụng Tử Hàm, là tam tiểu thư của Phụng thị ở Đế Đô.” Trong giọng nói của Phụng Tử Hàm mang theo chút kiêu ngạo: “Lần này tôi chuyển trường đến đây chỉ học một học kỳ, cho nên không muốn kết bạn với ai hết, xin các bạn không nên tùy tiện đến làm phiền tôi, càng không nên mang bộ dạng thấy người sang bắt quàng làm họ!” cô gặp nhiều loại người thích nịnh bợ, trong lòng rất phản cảm. Cho nên dứt khoát nói cho rõ ràng, dù gì thì cô cũng chỉ đến đây để tìm anh Ngọc Tinh của mình mà thôi, những người khác cũng lười quan tâm.

Học sinh cả lớp đều có vẻ ngượng chín mặt, cô gái này có bộ dạng xinh đẹp, tại sao nói chuyện lại giống như muốn bị đánh thề nhỉ? Lục An Nhiên lúc này mới nhớ lại Phụng Tử Hàm, trước đây lúc ở tiệm mua nội y, Phụng Tử Hàm này đã ra mặt giúp cô gọi người đánh gãy tay con trai La Thị Trường thành phố là La Hải. Mặc dù thái độ của Phụng Tử Hàm có chút kiêu ngạo cuồng vọng, nhưng cũng có thể coi là một người tốt. Bất quá cô cũng không muốn tiếp cận Phụng Tử Hàm, bây giờ chuyện mà cô cần giải quyết đã quá nhiều rồi.

“Chắc...” Lư Duệ cũng ghét bỏ mà tặc lưỡi, học sinh mới này thật sự là một phiền phức lớn: “Số 17.”

“Hửm?” Lục An Nhiên nghe giọng của Lư Duệ không hiểu gì đứng lên.

“Em phụ trách học sinh mới này!” Lư Duệ trực tiếp đẩy mối phiền phức lớn này cho Lục An Nhiên.

“Ồ.....” Lục An Nhiên nhường nhường mày, củ khoai nóng bỏng này, cô vốn không hề muốn tiếp nhận..... vì thế cô uyển chuyển từ chối: “Thưa thầy, em hơi bận. Dự là không có cách hướng dẫn học sinh mới đâu.”

Nghe Lục An Nhiên từ chối hướng dẫn mình, Phụng Tử Hàm nhìn qua cô: “Cô tên là gì?”

“Tôi tên Lục An Nhiên.” Cô trả lời.

“Lục An Nhiên.....” Phụng Tử Hàm lặp lại rồi nói: “Hôm nay tôi đã thấy tên cậu xuất hiện trên mặt báo!”

“Ồ.....” Lục An Nhiên không biết trả lời cô ta thế nào.

“Tôi cũng không muốn để cậu hướng dẫn tôi!” Phụng Tử Hàm cảm giác mặc dù Lục An Nhiên này không khiến người khác chán ghét, nhưng dù gì

cũng là con gái của thương gia, cô lo lắng sẽ khiến bản thân vướng vào những phiền phức không cần thiết.

“Vậy thật may.” Lục An Nhiên thở phào một hơi: “Chi bằng...” Lục An Nhiên nhìn khắp bốn phía sau đó nhìn qua Tần Thư Mặc: “Chi bằng số 1 đi!” người anh em xin lỗi nhé... mặc dù hơi phiền phức chút, nhưng mà cũng may Phụng Tử Hàm không phải người xấu.

“Số 1 cũng được.” Lữ Duệ sớm đã không muốn lãng phí thêm thời gian vào chuyện này nữa, đơn giản là phiền phức chết đi được.

“Hả?” Đang nhìn chằm chằm vào bóng hình đứng phía trước mặt Tần Thư Mặc sững sờ một chút: “Cái gì?” lúc này phát sinh chuyện gì?

“Quyết định em đi!” Lữ Duệ chỉ vào Tần Thư Mặc.

“Đợi một lát!” Phụng Tử Hàm vươn tay đánh gãy hướng Tần Thư Mặc: “Nhà cậu có kinh doanh không?”

“Nhà tôi là thư hương thế gia, chưa từng kinh doanh qua.” Tần Thư Mặc không hiểu tại sao Phụng Tử Hàm lại hỏi như vậy.

“Dạy học sao?” Phụng Tử Hàm gật đầu: “Cái này được! Chính cậu đi!”

“A?” Tần Thư Mặc ngây ngốc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Lúc cậu đang lâm vào suy nghĩ thì chuyện gì đã xảy ra vậy!

“Em ngồi vào hàng ghế cuối cùng sát cửa sổ đi.” Chỉ vào vị trí trống kia Lữ Duệ không còn kiên nhẫn mà vò lấy đầu tóc mình: “Được rồi, bây giờ bắt đầu tiết học! Số 1 đọc đoạn đầu.”

“Dạ.” Tần Thư Mặc đứng dậy, khi cậu dùng âm thanh trầm thấp mà có từ tính và đủ tiêu chuẩn đọc đoạn văn kia, thì tiết học đầu tiên cũng bắt đầu.

Một tiết kết thúc, Lục An Hổ đi thẳng đến lớp D: “An Nhiên, nghe nói em thi vào top năm, phải tham gia vào cuộc thi học sinh ưu tú.”

“Em cũng mới biết.” Lục An Nhiên nhún vai.

“Em muốn tham gia?” Lục An Hổ hỏi.

“Có phải anh biết được chuyện gì trong đó không?” Lục An Nhiên nhìn thấy biểu tình của Lục An Hổ liền hỏi.

“Giờ lên lớp giáo viên chủ nhiệm bên lớp anh có nói những học sinh tham gia vào cuộc thi học sinh ưu tú này bắt đầu từ thứ Hai tuần sau sẽ thống nhất đưa đi tham gia tập huấn, sau khi tập huấn xong sẽ không được nghỉ ngơi mà trực tiếp tham gia kỳ thi.” Lục An Hổ nói: “Cho đến khi cuộc thi kết thúc.”

“Hả?” Lục An Nhiên ngạc nhiên: “Vậy thì thôi vậy!” Cô vẫy vẫy tay: “Nghỉ trưa em sẽ đi tìm thầy Lữ Duệ nói với thầy ấy em không tham gia nữa!” hiện tại cô không có thời gian như nước Mỹ mà đi tham gia tập huấn bí mật, mặc dù nhà sách bên kia có Dương Tuyết Oánh lo liệu, nhưng Lục Hiên Trai và tổ CSP đều không thể không có cô. Đặc biệt là CSP, gần đây nhận được 2 đơn hàng lớn, đều cần cô đưa ra bản thiết kế!

“Cái gì? Cậu không tham gia sao!” về mặt Kỷ Linh kinh ngạc: “Không phải chứ...”

“Mình không có thời gian!” Lục An Nhiên hai tay chia ra: “Mình không thể lơ là chuyện làm ăn được.”

“Thật đáng tiếc đó Lớp Trưởng!” những bạn học sinh xung quanh cũng đều chung vẻ mặt đồng tình.

“Không còn cách nào khác.” Lục An Nhiên cũng cười vẻ mặt đáng tiếc.

“Nghỉ trưa mình đi cùng cậu.” Tần Thư Mặc cau mày giờ lên lớp cậu có chút thất thần, hoàn toàn không hề biết Lữ Duệ bảo cậu làm cái gì, đợi đến khi hết tiết cậu mới biết là bản thân đã phải tiếp nhận một mối phiền phức lớn: “Mình không muốn chiếu cố học sinh mới gì đó đâu...”

“Cái này không cần đâu.” Lục An Nhiên trả lời: “Nhìn bộ dạng cậu ấy dường như cũng không muốn tiếp xúc gần với ai đâu, cái cần cậu hướng dẫn bắt quá cũng chỉ là chỉ hướng nhà ăn ở đâu, trình tự đi đăng ký học nội trú, trình tự giao bài tập về nhà các thứ thôi.”

“Vậy tại sao cậu lại không đồng ý chứ?” Dương Tuyết Oánh truy vấn, lại còn đẩy lên đầu Tần Thư Mặc, An Nhiên này thật là quá nghịch ngợm đi.

“Mình...” Lục An Nhiên vênh vênh khóe môi: “Mình hơi bận mà...” hiện tại trừ Phụng Tử Hàm ra cô không muốn tiếp xúc với bất kỳ một ai khác của Phụng thị nữa, phàm là người ở Đế Đô cô đều phải cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 187: Không cần danh tiếng, bàn tán nói xấu

Vào giờ nghỉ trưa, sau khi ăn cơm trưa xong Lục An Nhiên liền đi đến văn phòng nghỉ ngơi của giáo viên, gõ cửa sau đó đi vào, Lục An Nhiên đi đến trước bàn làm việc của thầy Lư Duệ, lúc cô đi vào Lư Duệ đang cầm một gói thuốc lên và đứng dậy, nhìn bộ dáng tựa như đang muốn đi hút một điếu, nhìn thấy cô đi vào, liền ngồi xuống lại, đặt hộp thuốc lại vào trong học tủ: “Có chuyện?”

“Cuộc thi học sinh ưu tú, em có thể không tham gia không?” Lục An Nhiên hỏi.

“Có thể.” Lư Duệ gật đầu: “Còn chuyện gì khác không?”

“Không có, chỉ có chuyện này thôi.” Lục An Nhiên mỉm cười nói: “VẬY em đi đây.”

“Ừm.” Lư Duệ đáp một tiếng.

“Đợi một lát!” Một nữ giáo viên ngồi kế bên bàn Lư Duệ nói: “Lục An Nhiên, cuộc thi học sinh ưu tú này là một cuộc thi rất quan trọng, sau khi giành được giải thưởng sẽ được đưa lên các trang báo nổi tiếng. Em thật sự không tham gia sao?”

“Vâng.” Lục An Nhiên gật đầu: “Em rất bận, không có thời gian tham gia.”

“Đây thật sự là một cơ hội tốt.” Vị nữ giáo viên đó cảm thấy thật đáng tiếc: “Cuộc thi này so với kỳ thi mô hình mà em tham gia lần trước tốt hơn rất nhiều.”

“Lúc đó nhà hàng bên em còn chưa bắt đầu kinh doanh, tham gia cuộc thi một lần cũng không sao, nhưng hiện tại nhà hàng đã khai trương rồi, em cũng không thể nào phân thân được.”

“Như vậy à...” đối với chuyện của Lục An Nhiên, những tờ báo lớn ở thành phố S này đều đã có đưa tin qua, cô cũng biết, nếu như đã nói đến mức này rồi, cô cũng không tiện mà nói tiếp nữa.

“VẬY em đi trước nhé.” Sau khi cùng với nữ giáo viên này cười một nụ cười cảm kích, Lục An Nhiên quay người ra khỏi văn phòng.

“Haizz...” nữ giáo viên thở dài: “Một học sinh giỏi như thế, nếu như em ấy tham gia, tôi cảm thấy em ấy có khả năng rất lớn sẽ đoạt được giải thưởng.”

“Đúng đó! Lục An Nhiên này rất thông minh!” vị giáo viên ngồi bàn đối diện nữ giáo viên này ước chừng khoảng hơn 50 tuổi, bà đỡ gọng kính trên sống mũi: “Lúc mới vào học kỳ đầu thành tích của em ấy không phải tốt lắm, sau một học kỳ đã tiến bộ được đến mức này thật sự khó mà có được!”

“Thầy Lư, hay là thầy làm giáo dục tư tưởng cho em ấy một lần đi!” một vị nữ giáo viên khác đứng dậy hỏi, cô cũng cảm thấy thật đáng tiếc.

“Không cần.” Lư Duệ cầm lấy thuốc rồi đứng dậy: “Phiền phức chết đi được.” Dứt lời rời khỏi văn phòng. Những giáo viên còn lại trong văn phòng nhìn nhau rồi cùng cau mày thờ dài. Lư Duệ này mặc dù khả năng dạy học rất tốt, nhưng với tính cách này thật sự không thích hợp làm giáo viên!

Sau khi rời khỏi văn phòng Lư Duệ cầm lấy thuốc trực tiếp đi lên sân thượng tòa lớp học, bình thường anh cũng rất thích ở đây hút thuốc hay gì đó, sau khi hút xong thuốc, anh nheo mắt nhìn ngắm phong cảnh ở phía xa một chút sau đó mở cửa đi xuống khỏi sân thượng, ở một vị trí khuất hành lang, anh nghe thấy vài âm thanh nói chuyện của nữ sinh.

“Haizz! Các bạn nói Lục An Nhiên của lớp D đó! Thành tích lúc mới vào học của cô ta kém như vậy, lần này lại lọt top năm của toàn trường, mình cảm thấy ở trong này khẳng định có gì đó!”

“Cái này cậu còn không hiểu sao! Dựa vào cha chứ còn gì!” một giọng nói của nữ sinh khác trong đó mang đầy sự khinh thường: “Quy tắc ngầm đó!”

“Mình nghe nói cô ta không có cha mà!” lúc này nữ sinh đang nói chuyện cô ý áp giọng nói nhỏ lại: “Hào môn quả nhiên biết cách thổi phồng, chính là không giống nhau!”

Một nữ sinh nói: “Cô ta thật sự có tiền nha! Xã hội này quả thật bất công mà! Có tiền là có thể giải quyết được tất cả đúng không!”

Nghe đến đây, bước chân đi xuống của Lư Duệ ngưng lại, trên mặt mang theo vẻ khó chịu.

“Đúng đó!” nữ sinh phát ra giọng nói đầu tiên giọng điệu vô cùng chán ghét: “Thế giới của người có tiền! Xã hội này thật sự coi trọng tư lợi! Chúng ta chính là đầu thai không chọn được chỗ tốt! Nhìn bộ dáng của Lục An Nhiên kia, thời nay thật sự là nhìn vào tiền tài, mặt mũi! Thật quá là bất công!”

“Còn có cái con Kỳ Linh bên cạnh cô ta, Sơ Trung không thấy cô ta thân với Lục An Nhiên như vậy! Tại sao lên đến Cao Trung hai người liền dính với nhau như một vậy! Lại còn yêu đương với Lục An Hô, thủ đoạn cũng nhiều thật đó!”

“Đúng đó, chúng ta lại không có bản lĩnh như người ta vậy!”

“Đâu chỉ như vậy! Các người đâu chỉ đầu thai nhầm chỗ, không có bản lĩnh thôi đâu!” giọng điệu của một nữ sinh mang theo sự tức giận chen vào: “Các người còn không biết xấu hổ đó! Làm sao, cha mẹ các người còn chưa dạy dỗ các người thật tốt thì đã thả ra cho đi sửa khắp nơi như vậy! Tuổi chó sao!”

“Tuyệt Oánh!” Lục An Nhiên kéo lấy khuỷa tay của Dương Tuyết Oánh, bọn họ vốn dĩ cũng chỉ là đi ngang qua, nghe thấy những lời này trong lòng cô cũng rất khó chịu, nhưng cô cũng lười đi chấp nhặt với loại người này.

“Cậu nói chuyện kiểu gì thế! Nghe trộm người khác nói chuyện, có đạo đức không đó!” hiển nhiên bọn họ cũng không biết đám Lục An Nhiên sẽ ở gần đây, nhất thời cũng bối rối. “Thật buồn cười, các người người nào người nấy ở đây nói xấu người khác lại còn dám nói chúng tôi không có đạo đức!” Kỳ Linh cũng tức đến dựng lông mà giờ nắm tay nhỏ lên: “Các người có phải muốn đánh không!”

“Thật là kiếm chuyện vô cớ! Chúng ta đi!” mấy nữ sinh đó nhìn nhau sau đó nắm tay liền rời đi.

“Chúng tôi kiếm chuyện vô cớ tự bản thân chúng tôi có thể biết được, còn các người không có giáo dục cha mẹ các người có biết không hả?” miệng của Dương Tuyết Oánh cũng không muốn bỏ qua: “Con mắt nào của cậu nhìn thấy Lục An Nhiên hối lộ cho ai hay sao mà ở đó nói bậy! Có chứng cứ sao! đừng có đi! Có bản lĩnh quay lại đây nói! Các người không phải nói rất hay sao! tiếp tục đi!”

“Bỏ đi.” Lục An Nhiên kéo tay của Dương Tuyết Oánh: “Chúng ta đi thôi!”

“Đi cái gì chứ! Cục tức này mình nuốt không trôi!” Dương Tuyết Oánh vùng khỏi tay của Lục An Nhiên vẻ mặt tức giận.

“Mình cũng không nuốt trôi cục tức này! Mình biết những người đó! Đều là người của lớp A!” Kỳ Linh tức đến hai má đỏ bừng, những lời nói xấu này cô đã nghe rất nhiều lần, trước đây còn tức đến phát khóc, hiện tại sớm đã quen, nhưng bọn họ lại nói An Nhiên như vậy thật sự quá đáng lắm rồi!

“Kiếm chồng của cậu đi!” Dương Tuyết Oánh bám lấy Kỳ Linh: “Bọn họ nói cậu, cậu đi kiếm chồng cậu chồng lưng là được.”

“Không phải mình tức vì bọn họ nói mình!” Kỳ Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bọn họ dựa vào cái gì mà lời chuyện của cha An Nhiên ra mà bàn tán chứ!” lại còn nói khó nghe như vậy! Cô cũng không có cha, cô biết được cảm giác đó đau khổ nhường nào.

“Đừng tức giận nữa, mình không sao.” Lục An Nhiên thở dài một hơi: “Mình còn chưa nói gì, mà hai vị thái giám các cậu đã tức đến mức này!”

Hai người trợn mắt liếc Lục An Nhiên, còn không phải sao, Hoàng Thượng chưa gặp Thái Giám đã gặp... hai người bọn họ tức đến dựng lông, Lục An Nhiên người ta vẫn còn vân đạm phong khinh: “An Nhiên cậu không tức giận sao? cậu nhịn được cục tức này?”

“Bọn họ nói cũng có chút đúng mà!” Hai tay Lục An Nhiên chìa ra: “Mình thật sự lớn lên rất xinh đẹp lại còn có tiền nữa!”

“.....” Dương Tuyết Oánh và Kỳ Linh nhất thời cạn lời... Lục An Nhiên này... bọn họ hiện tại rất muốn đánh cô...

“Đi thôi! Sắp đến giờ học rồi đó!” Lục An Nhiên kéo hai người rời khỏi.

“Phụt...” Lư Duệ không nhịn được mà phụt cười, haha... Lục An Nhiên này quả thật ngoài ý muốn... thật thú vị đó!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Xảy ra chuyện lớn, phát hiện có gián

Tiết học buổi chiều cuối cùng cũng kết thúc, Lục An Nhiên thu dọn sách vở vào trong cặp liền ngồi xuống vị trí của mình đợi Lục An Hổ qua tìm cô cùng nhau ra về, thấy vẫn còn thời gian, cô liền mở điện thoại ra, vừa mở máy, điện thoại liền rung không ngừng.

Tổng cộng có 8 cuộc gọi nhỡ, trong lòng Lục An Nhiên có dự cảm không lành liền gọi điện thoại qua: “Alô?”

“Alô? An Nhiên!” giọng nói của Lục An Minh ở bên kia điện thoại vô cùng gấp gáp: “Xảy ra chuyện rồi!”

“Xảy ra chuyện gì?” Lục An Nhiên cười thầm trong bụng.

“Trong phòng bếp phát hiện ra một chiếc túi đựng mấy chục con gián, em mau qua đây đi!” Lục An Minh áp giọng nói nhỏ lại.

“Em qua liền ngay!” Lục An Nhiên ngắt điện thoại, lập tức mang cặp lên, vừa chạy đến cửa liền đụng vào lồng ngực của Lục An Hổ.

“Có chuyện gì? Gấp gáp như vậy?” Lục An Hổ kinh ngạc, ôm lấy cảm dưới bị đụng phải hỏi.

“Xảy ra chuyện rồi, đi nhanh.” Lục An Nhiên lời lấy Lục An Hổ một đường chạy đến bãi xe của trường: “Chú Trương, đi trung tâm mua sắm Long thị Tân Đông.”

“Vâng thưa đại tiểu thư.” Chú Trương đáp một tiếng chuyển động chìa khóa xe, sau khi khởi động xe liền lái xe theo hướng cần đến.

Sau khi đến trung tâm mua sắm Long thị, Lục An Nhiên đi thẳng đến Lục Hiên Trai, khi đi vào cô vẫn còn nhìn thấy khách khứa đang ăn, xem ra không có gì dị thường. Sau đó cô vào đến sau bếp, mới nhìn thấy bếp chính và ba vị quản lý về mặt ngưng trọng.

“Xảy ra chuyện gì?” Lục An Nhiên hỏi.

“Chính là cái này!” Lục An Minh cau mày chán ghét nhìn vào một chiếc túi bóng màu đen đặt ở bên cạnh chiếc bàn trống, chiếc túi vẫn còn đang cột chặt, bên trong đó còn có gì đó đang hoạt động, nhìn qua vô cùng buồn nôn.

“...” Lục An Nhiên nhíu chặt mày: “Phát hiện ra từ lúc nào?”

“Cách đây nửa tiếng.” Hoa Đạo Lâm nói.

“Phát hiện ở đâu? Là ai phát hiện?” Lục An Nhiên hỏi.

“Là tôi.” Một người phụ bếp run cầm cập giơ tay lên: “Lúc tôi muốn rửa rau liền phát hiện.”

“Ồ trong rau sao?” Lục An Nhiên kinh ngạc, bộ não chuyển động nhanh nhẹn. Trong lòng cũng đã có thể đoán ra được 1 2 phần, xem ra có người không ngồi yên được nữa!

“Đại tiểu thư, chúng ta nên làm gì đây?” Ella nhìn Lục An Nhiên, chuyện này nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ. Hiện tại là do bọn họ phát hiện ra sớm, trực tiếp đem vứt liền không sao, ai cũng không phát hiện ra được. Nhưng có một liên sẽ có hai... vạn nhất lần nào đó bọn họ không phát hiện ra thì sao?

“Ừm...” Lục An Nhiên vân vân môi: “Anh An Minh, lập tức giúp em kiểm một bọc rết! Cứ dùng loại bọc này đựng lấy! Nhanh lên!”

“Rết?” Lục An Minh ngây ngốc suy nghĩ một lát nói: “Nhà hàng bên cạnh kinh doanh chính là các loại canh được liệu, bọn họ chắc là có rết, anh đi mua một ít!”

“Em muốn những con còn sống!” Lục An Nhiên dặn dò.

“Được.” Lục An Minh nhanh chóng đi chuyển.

“Cái túi này cột chặt cho tôi, sau đó vứt đi xa một chút.” Lục An Nhiên cau mày nói.

“Được!” người phụ bếp phát hiện gián liền lập tức cho bọc gián vào một cái hộp không sau đó mang đi vứt vào thùng rác bên ngoài cửa trung tâm mua sắm Long thị.

“An Nhiên, em nghĩ là à?” Hoa Đạo Lâm nhìn Lục An Nhiên hỏi.

“Một lát nữa người đứng đầu tiên khi đến đây, giọng nói của người nào lớn nhất, người nào diễn kịch khoa trương nhất! Thì chính là người đó!” Khóe miệng Lục An Nhiên không vui nhếch lên, trong mắt lướt qua một mảnh sát ý, là do cô ra tay chưa đủ ác sao? loại kẻ thấp hèn như vậy cũng dám sử dụng?

Ella và Hoa Đạo Lâm đối mắt nhìn nhau, xem tình hình chắc là Lục Hiên Trai khiến người khác đổ kỵ rồi! Hoặc là hướng phía Lục An Nhiên mà công kích...

Ước chừng qua hơn không quá 10 phút, liền có hơn chục người ồn ào kéo nhau đến, trừ bảo vệ của trung tâm mua sắm Long thị, trong đó còn có mấy phóng viên và những người vác theo máy quay phim. Bọn họ hung hăng kéo nhau đi đến giống như là vì đề trừ gian diệt ác.

Lục An Nhiên nhìn ở phía xa, cười lạnh một tiếng. Ở trong đám người đang kéo đến đó quả nhiên cô phát hiện có người quen, quả thật là cô quá nhân từ rồi. Có một số người không đáng để cô tội nghiệp...

“Lục đại tiểu thư, có người chất vấn rằng vấn đề vệ sinh của nhà hàng cô không đạt tiêu chuẩn cô cảm thấy thế nào?” một người phóng viên đi đến liền đưa micro đến trước mặt Lục An Nhiên.

“Người trước đây vu khống tôi hiện tại còn đang chịu hình phạt đó!” trên mặt Lục An Nhiên mang theo nụ cười ảm áp, nhưng lời nói phát ra lại không dịu dàng như vậy: “Cô nghĩ còn muốn phát ngôn loạn xạ như vậy sao?”

“Ồ...” người phóng viên kia bị Lục An Nhiên nói như vậy liền ngây ngốc.

“Lục Hiên Trai của chúng tôi là nhà hàng chuyên thực phẩm sạch, không liên quan đến vấn đề an toàn thực phẩm nào cả, nếu như có gì nghi ngờ, hiện tại trực tiếp đi đến phía sau bếp của chúng tôi kiểm tra là được!” Lục An Nhiên cười đến tự tin: “Nhà bếp của chúng tôi tùy thời đều có thể để cho quý vị ghé thăm”

“Được, vậy chúng tôi đi vào kiểm tra một chút.” Trả lời là một người đàn ông mặc cảnh phục, hơn 20 tuổi, đi sụt qua vai của Lục An Nhiên trực tiếp đi vào bếp, những người mà anh ta mang theo cùng phóng viên đều cùng nhau xông vào, đi vào cùng bọn họ còn có người mà cô có quen biết.

“Nhạc học tỷ.” Lục An Nhiên gọi Nhạc Ngưng San lại: “Sao chị lại đến đây? ‘Nhạc Kỳ’ đã không thể kinh doanh đến mức này rồi sao?”

“Tôi cũng tò mò mà!” Nhạc Ngưng San nhìn vào thức ăn trong nhà hàng, nâng cao giọng nói: “Tôi nghe nói trong bếp của cô có gián! Dơ đến mức không nhìn nổi!”

Lời này của Nhạc Ngưng San vừa dứt, những khách khứa trong tiệm liền biến hóa sắc mặt, vẻ mặt không dám tin nhìn Lục An Nhiên.

“Nhạc học tỷ, nói chuyện nên nhớ phải mang theo não nhé! Lục thị của tôi là nhà hàng lâu đời, ở thành phố S này đều có xếp hạng, chị lại nói như vậy, điều này khiến tôi không thể không nghi ngờ có phải là do “Nhạc Ký” kinh doanh không được tốt cho nên nghĩ cách muốn lật đổ nhà hàng Lục thị của chúng tôi sau đó nâng cao giá trị của nhà hàng bên chị! Loại phương pháp đáng khinh này, các người cũng nên thu lại đi!”

“Cô cũng chỉ có thể dắc ý bây giờ mà thôi!” người tiếp lời là Nhạc Ngưng Hàn anh trai của Nhạc Ngưng San, hắn đem ánh mắt rào quanh trước ngực Lục An Nhiên một vòng, hắn hiện tại chỉ ước có thể đá đổ được Lục thị, sau đó để cho Lục An Nhiên đến quầy gởi cầu xin hắn, đến lúc đó... hừ... nghĩ đến đây, trong mắt hắn hiện lên một tầng tà khí đáng khinh.

“Soạt.” Một tiếng, Lục An Hổ đem biểu tình buồn nôn của Lục Ngưng Hàn chụp lại lưu vào trong điện thoại.

“Mây làm cái gì!” Nhạc Ngưng Hàn nhìn Lục An Hổ, trong mắt mang theo tia cảnh giác.

“Tự sướng đó!” Lục An Hổ dương dương khoe miệng: “Sao nào, anh muốn chụp hình chung với tôi sao? xin lỗi, tôi không có hứng thú chụp hình chung với con trai!”

“Ai muốn chụp hình chung với mày chứ!” vẻ mặt Nhạc Ngưng Hàn toàn sự khinh bỉ.

“Tìm được rồi!” lúc này trong bếp truyền đến một tiếng kêu, sau đó từ trong bếp cảm ra một chiếc túi bóng màu đen, bên trong còn có thứ gì đó đang động đậy, những người ở đây nhìn thấy đều cảm thấy buồn nôn.

Lục An Nhiên dương khoe môi: “Tìm được thứ gì thế! Chi bằng mở ra xem sao!”

Đặt chiếc túi lên trên bàn mở ra, mười mấy con gián to liền chạy ra trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Trúng kế trong kế, quy án đền bù

“Cái này...” Lục An Nhiên sững sờ sau đó nhìn sang người phụ bếp vứt chiếc túi đựng gián, ánh mắt của người đó có chút tránh né, Lục An Nhiên lập tức hiểu rõ, thì ra đây là kế trong kế...

“Ọe...” những khách khứa có mặt ở đây lập tức nôn ọe ra, Lục thị này thật là quá dọa người rồi!

“Lục An Nhiên, cô còn gì để giải thích nữa không!” Nhạc Ngưng San lập tức mở miệng nói: “Thật không nghĩ ra cô là loại người này!”

“Đúng đó! Lục thị các người thật dọa người! Mới khai trương được mấy ngày chứ! Đã có thể đề xuất hiện nhiều gián như vậy!” Nhạc Ngưng Hàn cũng theo đó bày ra vẻ mặt đau khổ chửi bới.

“Đúng đó! Mới khai trương được mấy ngày đâu!” Lục An Nhiên trào phúng nói: “Lục thị của chúng tôi đã chường mất một số người như vậy? Cho dù muốn vu oan giá họa thì cũng nên mang theo não một chút đi! Nói sau bếp của chúng tôi có gián, chỉ ít các người cũng phải mở chiếc túi để gián bò ra mới được chứ!”

“... ..” nghe lời Lục An Nhiên, đám người lập tức hiểu ra ý tứ trong đó, đúng đó! Nếu như sau bếp có gián thì làm sao có thể dùng túi bóng gói lại chứ? Đáng lý phải chạy loạn khắp nơi mới đúng chứ!

“Hay là do chúng tôi phát hiện quá sớm, khiến các người không thể thực hiện kế hoạch chứ?” Lục An Nhiên vươn tay ra nhìn không được vố vài cái: “Trong bếp của nhà hàng phát hiện ra gián hay gì đó, đích thực là một chiêu rất tuyệt! đến lúc đó nhất định sẽ không còn người ghé vào Lục Hiền Trai nữa, mà những người đi tố cáo với lời lẽ chính đáng lên án công khai lại chính là người hoàn toàn ngư ông đắc lợi! thật sự vi diệu! Loại chiêu thức tổn hại này, sợ là tôi có nghĩ suốt kiếp cũng không dám thực hiện!”

“Lục An Nhiên, cô ăn nói bậy bạ gì đó!” sắc mặt Nhạc Ngưng Hàn chợt biến: “Ai biết có phải các người tự mình bắt lại hay không!” Nhạc Ngưng Hàn dứt lời sau đó đưa mắt tìm kiếm vị phụ bếp phát hiện ra gián này ánh mắt sáng lên: “Hỏi nhân viên trong nhà hàng của các người liền biết! Cậu đi! Cậu qua đây!”

Người phụ bếp bị điểm tên liền xuyên qua đám người đi ra trước mặt mọi người.

“Cậu nói thật đi, gián này là đã xảy ra chuyện gì?” Nhạc Ngưng Hàn hung tợn hỏi.

“Tôi...” phụ bếp dường như đang đấu tranh nội tâm, sau đó nói: “Tôi... Tôi không thể tiếp tục làm trái lương tâm mà hại người nữa! Đây chính là gián

của Lục Hiên Trai, tôi làm việc ở đây lâu như vậy, nơi này dơ bẩn lộn xộn đến mức khiến tôi không tài nào nhìn được nữa! Các vị, các vị à! Lục thị này chính là hãm hại người đó! Tuyệt đối đừng nên đến đây nữa! Tuyệt đối đừng a!”

Một câu khuyên nhủ xuất phát từ “lương tâm”, khiến đám người thay đổi sắc mặt, chẳng lẽ Lục thị chính là như vậy sao?

“Anh nói những con gián này là của Lục thị chúng tôi?” Lục An Nhiên cười hỏi.

“Đúng!” người phụ bếp cẩn thận nói.

“Vậy tại sao bọn chúng lại nằm trong túi?” Lục An Nhiên truy vấn.

“Bọn chúng vốn dĩ là chạy loạn khắp nơi, là cô đã kêu chúng tôi bắt chúng nó lại!” người phụ bếp đó vẫn tiếp tục làm ra bộ dạng chính đáng.

“Ha?” Lục An Nhiên cười: “Hahaha! Thật là buồn cười, vậy anh nói thêm là tôi đã bảo các anh bắt chúng như thế nào!”

“Lục An Nhiên, cô rốt cuộc còn muốn giao biện tới khi nào?” Nhạc Ngưng San vẻ mặt thống hận đến cực điểm: “Tại sao cô lại biến thành bộ dạng này?”

“Đừng nói làm như chúng ta thân thiết với nhau lắm được không?” Lục An Nhiên cười lạnh nói: “Chúng ta chính là từ sau vụ việc Nhạc thị các người sao chép bản thiết kế của tôi mới bắt đầu liên lạc với nhau nhiều hơn!”

“Cái đó... cái đó là do Nhạc thị chúng tôi mua lại!” Nhạc Ngưng Hàn gấu gấu, Lục An Nhiên này thật sự quá đáng hận, rõ ràng là do cô ngầm hãm hại Nhạc thị trước, lại còn đe dọa Nhạc thị lấy mất 700 vạn, hiện tại lại nói ra chuyện này! Đòn gián là đáng khinh! Đáng hận!

“Đừng mua từ chỗ của tôi!” Lục An Nhiên cười nói: “Tôi thật sự không nên bán cho các người!”

“Việc nào ra việc đó! Chuyện này là do Lục thị các người làm trái lương tâm kiếm tiền bằng thủ đoạn dơ bẩn! Thật sự là quá đáng hận!” Nhạc Ngưng San chửi.

“Làm trái lương tâm? Kiếm tiền bằng thủ đoạn dơ bẩn?” Lục An Nhiên cười nói: “Quả thật nực cười, vu oan giá họa rõ ràng như thế mà các người còn không nhìn ra thật sự là nên bổ sung thêm trí thông minh rồi đó!”

“Lại nói đến những thứ ở trong chiếc túi kia đi?” Nhạc Ngưng Hàn cười lạnh: “Chuyện này lúc này nhân viên của các người đã giải thích qua rồi, là do Lục thị các người tự bắt lại!”

“Đừng đó! Chắc là tôi dặn mọi người bắt gián không được giết chết chúng nhì! Tôi chính là một cô gái tích cực luôn hướng về phía trước lại còn là một girl có tấm lòng nhân hậu và chính trực sao?” Lục An Nhiên cười chỉ vào những con gián khỏe khản mười phần ở trên bàn nói: “Ai giết gián mà còn để chúng sống sót? “Nhạc Kỳ” các người chỉ như vậy? Để chúng sống làm gì? Làm súng vật? Các người thật biết trời người!”

Câu chất vấn của Lục An Nhiên vừa thốt ra, những người có mặt tại hiện trường đều bật cười, Lục đại thiếu thư này cũng thật hài hước.

Hai anh em Nhạc Ngưng Hàn thì không cười được như vậy, lời cũng đã nói đến mức này, người tinh mắt liền có thể nhìn ra được chuyện này là như thế nào, tiếp tục như vậy cũng chả còn ý nghĩa, Nhạc Ngưng San nắm lấy góc áo của Nhạc Ngưng Hàn: “Chúng ta mau đi thôi.”

Sắc mặt Nhạc Ngưng Hàn cũng trầm xuống liền muốn quay người rời khỏi nhưng lại bị những nhân viên khác trong tiệm cản lại.

“Các người muốn làm gì?” sắc mặt Nhạc Ngưng Hàn khế biến quát mắng: “Tôi chính là đại thiếu gia của Nhạc thị! Các người muốn làm gì?”

“Nhạc Ngưng Hàn, hiện tại chúng tôi dựa theo điều luật có ý gây rối loạn kinh doanh, tùy tiện báo cảnh sát mà bắt người!” người dẫn đầu lúc này trả lời vấn đề của Lục An Nhiên hiện tại gương mặt nghiêm túc nhìn vào Nhạc Ngưng Hàn: “Người đâu bắt anh ta lại!”

“Các người! Các người không được bắt tôi! Tôi là đại thiếu gia của Nhạc thị! Tôi...” lòng Nhạc Ngưng Hàn hoảng loạn, trong quá trình giây dựa còn xo ngã một người cảnh sát đứng gần đó.

“Công kích cảnh sát! Hắn ta công kích cảnh sát rồi!” người có tâm cố ý hô lên vài câu.

Những cảnh sát khác liền bu lại đem Nhạc Ngưng Hàn ấn ngã xuống đất đem hai tay hắn vặt ra đằng sau tra vào còng, sau đó lôi đi.

“Anh! Anh!” Nhạc Ngưng San vô cùng lo lắng nhưng lại không làm được gì, nước mắt cũng đã muốn chảy ra, chuyện này so với những gì trước đó cha cô ta đã nói không giống nhau... Lục An Nhiên này cũng quá xảo quyệt rồi!

“Chắc chắn.” Lục An Nhiên tách lưỡi sau đó đi lên nói: “Nhạc học tử, vốn dĩ chúng ta nước sông không phạm nước giếng không phải là tốt lắm sao? Tại sao lại phải biến thành tình cảnh như hiện tại? Quả thật không tốt chút nào!” trải qua chuyện như vậy, “Nhạc Kỳ” khẳng định không còn kinh doanh được nữa! Chuyện này thật sự không thể trách người khác được, vấn đề sao chép Lục An Nhiên đã quá giờ cao đánh khề rồi, là do Nhạc thị muốn tìm đường chết, cô muốn ngăn cũng ngăn không được!

“Lục An Nhiên, cô đừng nghĩ rằng bản thân còn có thể đắc ý về sau!” khoe mặt Nhạc Ngưng San mang theo lệ trong mắt toàn là thống hận: “Lục thị các người đắc tội với người không nên đắc tội!” dứt lời Nhạc Ngưng San liền bước từng bước lớn ra khỏi Lục Hiên Trai.

“.....” Lục An Nhiên nghe thấy lời này không nhịn được nghĩ lại kiếp trước trước khi chết Sở Dao cũng đã nói một câu như thế, thật sự là một chữ cũng không khác biệt!

Khóe miệng vênh lên, người cô đắc tội còn ít sao? chuyện đến nước này cô chỉ có thể Phật tới tiếp Phật, ma tới diệt ma! Những chiếc u độc gây nguy hiểm cho Lục thị, cô sẽ không lưu tình mà tự tay diệt trừ tất cả!

Nhìn thần sắc của Lục An Nhiên như vậy, Lục An Hồ đi lên nắm lấy tay cô: “An Nhiên, nên về nhà rồi.”

“Vâng, được.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Bác lục trở về, giấu con bao lâu

Lục An Nhiên và Lục An Hồ vừa vào đến cửa nhà, liền nhìn thấy mọi người đang nói cười, nhìn qua Bác Lục thần sắc rất tốt, chính là mắt trái còn đeo một chiếc chụp mắt màu đen, ông nhìn thấy Lục An Nhiên về tới, ba bước gộp lại thành hai bước đi lên phía trước hướng Lục An Nhiên quỳ xuống khấu đầu ba cái chạm đất thật mạnh.

“Bác Lục! Bác đây là làm gì thế?” Lục An Nhiên sững sờ đi lên trước đỡ Bác Lục đứng lên.

“Đại tiểu thư, cái mạng già này của tôi là được cô nhặt về đó...” bác Lục rất cảm kích Lục An Nhiên, cô là người đầu tiên đưa ra kiến nghị ông đi kiểm tra sức khỏe, lúc ông do dự không thể đưa ra quyết định được cũng là do cô ép buộc mạnh mẽ đưa ông đi làm phẫu thuật, ông biết, nếu như không có Lục An Nhiên cô, dựa theo lời của bác sĩ nếu để kéo dài 1 2 năm nữa, có làm phẫu thuật cũng không thể cứu được cái mạng này!

“Bác Lục! Bác nói nặng rồi!” Lục An Nhiên nói: “Bác hầu hạ ông nội con hơn nửa cuộc đời, kết quả hiện tại là phúc mà bao nhiêu năm tích lũy lại! Đây là phúc báo của bác!”

“Đại tiểu thư...” Bác Lục khóc không thành tiếng.

“Bác Lục, hiện tại bác không được khóc đâu! Mau ngăn nước mắt lại!” Kỳ Nhu nói liên tiếp: “Thời gian hồi phục cuối cùng của mắt vẫn còn chưa kết thúc! Không được khóc đâu!”

“Được... được...” bác Lục liền vờn tay lau khô nước mắt, còn cẩn thận mở chiếc chụp mắt ra lau khô vệt nước mắt quanh khóe mắt.

Nhìn mắt trái không còn trông mắt, trong lòng Lục An Nhiên một trận khó chịu: “Bác Lục. Bác cũng đã có tuổi rồi, tình duyên thật tốt là được!”

“Đại tiểu thư, tôi chính là mang mệnh vất vả! Chỉ cần còn một hơi thở, tôi đều có thể tiếp tục hầu hạ lão gia, hầu hạ cô!” bác Lục cười.

“An Nhiên à, hôm nay con về có hơi trễ đó!” tâm trạng Lục Kiếm Hào hôm nay cũng rất vui vẻ, trạng thái của bác Lục nhìn qua rất không tệ.

“Trong tiệm xảy ra chút chuyện.” Lục An Nhiên cười: “Bất quá đã giải quyết rồi.”

“Chuyện gì thế?” Lục Kiếm Hào cau mày.

“Không có gì, chút chuyện nhỏ thôi.” Lục An Nhiên không muốn nói nhiều khiến ông nội lo lắng, nhưng trong bữa cơm tối, sau khi Lục An Minh quay về mới đem chuyện đã xảy ra trong nhà hàng kể ra chi tiết một lượt, đám người lúc này mới biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Người Nhạc thị thật sự là lòng dạ lang sói! Loại chiêu thức này cũng có thể nghĩ ra, cũng may có An Nhiên nhanh nhạy!” Lục An Minh lắc đầu nói: “Ông nội, ông không biết, lúc những con gián từ trong cái bọc bò ra, con liền bị dọa sợ chết khiếp! Rõ ràng là đã vứt đi rồi! Rõ ràng phải là những con rết mà con mua về mới đúng! Ai ngờ được lại biến trở lại thành gián cơ chứ!”

“Lúc ấy em cũng bị dọa nhảy dựng.” Lục An Hồ nói: “Thế nào cũng không nghĩ ra được người phụ bếp kia lại chính là nội gián! Đúng rồi! Sau khi bọn em đi người phụ bếp kia như thế nào rồi?”

“Hơ hơ...” Lục An Minh lạnh giọng cười: “Người của Long thiếu gấp rút đi tới, anh giao người cho Long thiếu rồi, bọn họ đảm bảo với anh là sẽ không để người này xuất hiện ở thành phố S nữa.”

“Vậy Nhạc Ngưng Hàn thì sao?” Lục An Nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Nhạc Ngưng Hàn kia á! Anh nghe người quen làm trong cục Cảnh Sát nói vốn dĩ hẳn chỉ là giả mạo gọi cảnh sát, phạt chút tiền giam giữ 2 3 hôm để trừng phạt thôi, cổ tình hẳn lại đánh một viên Cảnh Sát, viên Cảnh Sát đó bị té ngã lại còn trật cả eo, như vậy hẳn lại bị gán thêm tội công kích cảnh sát,

hình phạt 2 3 ngày, lúc này liền biến thành ít nhất cũng phải 2 3 năm rồi!” Lục An Minh cười: “Em nói có phải hấn tự làm tự chịu không!”

“Đáng đời!” Kỳ Nhu cũng nhủ chặt mày, người nhà này cũng quá đủ rồi, trước là sao chép, sau đó lại còn vu oan hãm hại: “Lục gia đối với bọn họ không bạc bẽo, bọn họ làm sao có thể làm như vậy!” việc hợp tác làm ăn giữa Lục thị và Nhạc thị cũng không phải chuyện 1 2 năm, vẫn luôn hợp tác hòa bình!

“Sợ rằng bọn họ cũng chỉ là nghe người khác sai khiến mà thôi!” Lục An Nhiên bỏ một hạt đậu phộng vào miệng: “Nhạc Ngưng San kia cảnh cáo con, nói là Lục thị đụng vào người không nên đắc tội, bảo con cẩn thận một chút. Sợ rằng lại là chuyện tốt do người thần bí kia gây ra!”

“Ba” đưa trong tay Kỳ Nhu rơi xuống mặt bàn, lại là hấn sao?

“.....” sắc mặt Lục Kiếm Hào cũng ngưng trọng.

“Hai người...” Lục An Nhiên đặt đôi đũa xuống sau đó một tay chống cằm nói: “Còn muốn giấu con đến bao lâu?”

“Ồ...” Kỳ Nhu ú ớ ớ mấy tiếng sau đó đổi chủ đề nói: “Ay ya, tại sao trẻ như vậy Hạo Thịnh còn chưa về nhỉ!”

“Hôm nay Hội học sinh có việc Hạo Thịnh thiếu gia sẽ không về ăn cơm, trước đó đã gọi điện về báo rồi.” Một hầu gái lo việc thêm cơm đứng ở một bên trả lời.

“Như vậy à...” Kỳ Nhu đáp một tiếng sau đó lại hỏi: “An Hồ, anh trai con đâu? Nó vừa đưa bác Lục về đây liền lại đi mất, con có biết nó đi đâu làm gì không?” “Chắc là hẹn hò rồi...” Lục An Hồ hai tay đan chéo: “Bác gái, bác vẫn là đừng đánh trống lảng nữa, trực tiếp trả lời vấn đề của An Nhiên là tốt nhất.”

“Ồ...” Kỳ Nhu ngậy người đem ánh mắt cầu cứu nhìn Lục Kiếm Hào.

“An Nhiên, tạm thời vẫn chưa là lúc để nói cho con biết.” Lục Kiếm Hào nhủ chặt mày nói: “Đợi đến khi con trưởng thành, ông sẽ đem tất cả mọi chuyện nói cho con nghe!” đến lúc đó cũng là lúc Lục Kiếm Hào đem toàn bộ Lục thị giao vào tay Lục An Nhiên, chỉ là hiện tại vẫn chưa phải là lúc.

“.....” Lục An Nhiên nghe thấy lời này cũng không tiếp tục hỏi nữa, cô biết dù cho có tiếp tục hỏi đi chăng nữa cũng sẽ không có được đáp án mà mình muốn. Nếu đã như vậy, cô vẫn nên sử dụng phương pháp của mình dẫn dụ người thần bí đứng sau bức màn đi ra... giải quyết xong một Nhạc Vỹ Hải, người tiếp theo là ai? Cô không tin khi cô diệt trừ những kẻ chần đường từng người từng người, người đó vẫn không đích thân ra tay!?”

Không khí trên bàn cơm có chút tĩnh lặng, cho đến khi Lục An Minh lại lần nữa lên tiếng phá vỡ cục diện có chút ngại ngùng này.

“Anh thấy Nhạc thị kia cũng đã tới số rồi!” Lục An Minh mím môi nói: “Hôm nay phóng viên cũng không ít! Đúng là đáng đời!”

“Nhạc thị hiện tại căn bản không thể lẫn lộn ở thành phố S nữa, loại chuyện này phát sinh không cần nói đến việc kinh doanh ăn uống, sợ là ngành cung ứng rau củ quả cũng không thể tiếp tục được nữa.” Lục An Nhiên suy nghĩ một chút, trong mắt lướt qua một tia ánh sáng, hiện tại không phải là lúc tiếp nhận với giá thấp nhất sao?

“An Nhiên, em đang muốn làm gì?” Lục An Hồ nhìn thấy trên môi Lục An Nhiên mang nụ cười trong mắt lại như phát sáng, bỗng chốc cảm thấy hoảng sợ.

“Không có gì cả!” Lục An Nhiên nháy mắt với Lục An Hồ: “Lát nữa đến phòng em! Có chuyện muốn thương lượng với anh!”

“Ồ...” Lục An Hồ ngậy ngốc gật đầu.

Nhìn hai người nháy mắt với nhau, Lục An Minh chen vào: “Cho anh theo với!”

“Không có chuyện của anh.” Lục An Nhiên ghét bỏ vung vung tay.

“Chắc...” về mặt Lục An Minh ủy khuất, bộ dạng này thật sự khiến những người ở đây phải bật cười.

Lúc này điện thoại Lục An Hồ rung lên, sau khi bắt máy, Lục An Hồ, không nói được mấy câu sắc mặt liền trở nên ngưng trọng, ngắt điện thoại, cậu sững sờ quay đầu nhìn vào Lục An Nhiên: “Không xong rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Cầu hôn thành công, an hân xảy ra chuyện

“Sao vậy?” Lục An Nhiên cũng ngậy ngốc, đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Mẹ và ba anh... một thời gian nữa muốn đến đây...” sắc mặt Lục An Hổ rất không tốt.

“Đến thì đến thôi, sao lại dọa con thành bộ dạng này?” Kỳ Nhu nhíu mày hỏi.

“Bọn họ... không biết chuyện giữa cô Tần và anh trai con.” Lục An Hổ nhìn Lục An Nhiên nói: “Tình huống gia đình anh có chút đặc biệt, trước đó anh hai còn bảo anh lấy trộm sổ hộ khẩu, anh không biết có phải là do bọn họ đã phát hiện hay không...”

“Ăn trộm sổ hộ khẩu?” Lục An Nhiên sừng sốt: “Đây là muốn kết hôn?”

“Có lẽ là vậy.” Lục An Hổ gật đầu.

“Lợi hại nha!” Lục An Minh chớp chớp mắt: “Chiều này hay đó! Sau này anh cũng sẽ làm như vậy!”

“Dừng!” Kỳ Nhu đứng dậy vỗ tay Lục An Minh: “Không được làm vậy!”

“Tiểu tử anh nếu như dám ăn cắp sổ hộ khẩu kết hôn với người nào đó, xem ta có đánh gãy chân con không!” sắc mặt Lục Kiếm Hào cũng ngưng trọng: “Hừ!”

“Con... con chỉ nói chơi thôi...” Lục An Minh rụt rụt cổ.

“Chẳng qua... cũng thật không nhìn ra!” Lục An Nhiên vênh vênh môi: “Anh An Duy trông như khúc gỗ, cư nhiên lại đàn ông như vậy!”

“Khụ khụ!” Lục Kiếm Hào thanh thanh cổ họng, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Ông nội, người yên tâm, anh An Minh sẽ không như vậy đâu, anh ấy không có cái gan đó!” Lục An Nhiên cười nói.

“Xem thường ai thế! Anh...” Lục An Minh đang muốn nói gì đó liền lại bị đánh gãy.

“Khụ khụ!” Lục Kiếm Hào lại lần nữa lớn tiếng thanh cổ họng thần sắc rõ ràng có chút không vui.

“Ha ha ha!” đám người lại lần nữa bật cười, hôm nay Lục An Minh đã bao trọn gói việc mang lại tiếng cười cho cả bàn ăn hôm nay!

Mà người bọn họ vẫn luôn nhắc đến là Lục An Duy lúc này đang ở một nhà hàng cơm Tây xa hoa, vẻ mặt ngập tràn nụ cười hạnh phúc nghe Tần Thư Hàm kể lại những chuyện xảy ra lúc cô học đại học.

“Cho nên nha! Em liền...” Tần Thư Hàm đối diện với ánh mắt tràn ngập nụ cười của Lục An Duy phút chốc cảm thấy ngượng ngùng mà cúi đầu xuống: “An Duy, anh nhìn em như vậy làm gì thế!”

“Thư Hàm.” Lục An Duy vươn tay đem lọn tóc mai của cô vén ra sau tai: “Em thật xinh đẹp!”

“.....” Tần Thư Hàm nghe thấy lời này sắc mặt càng đỏ hơn, mặc dù cô cũng rất tự tin với vẻ ngoài của chính mình, nhưng khi nghe người đàn ông trong lòng khen như vậy, cô vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

“Ăn no rồi sao?” Lục An Duy nhìn đồng thức ăn trên bàn, liền hỏi.

“Ừm.” Tần Thư Hàm gật đầu.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Lục An Duy vươn tay nắm lấy tay Tần Thư Hàm, hai người mười ngón tay đan vào nhau, cùng nhau ra khỏi nhà hàng Tây, Tần Thư Hàm vừa đi, vừa ngẩng đầu cười hihi nhìn Lục An Duy, loại hạnh phúc này khiến cô cảm thấy bản thân như đang nằm trong giấc mộng chưa tỉnh dậy.

“Muốn đi xe về nhà hay là...” Lục An Duy hỏi ý kiến Tần Thư Hàm.

“Em muốn đi bộ một lát, ăn no quá rồi.” Tần Thư Hàm rất thích cảm giác tản bộ cùng Lục An Duy. Cô không nhận được mà nhớ lại lần đầu tiên Lục An Duy đưa cô về nhà, càng nghĩ liền cười thành tiếng.

“Cười gì thế?” Lục An Duy hỏi.

“Không có gì.” Tần Thư Hàm vươn tay xoa xoa cái bụng tròn trĩnh của mình nói: “Anh đã nghĩ ra sẽ đặt tên cho con là gì chưa?”

“Chưa.” Lục An Duy lắc đầu, loại chuyện đặt tên này anh không rành lắm: “Em đặt đi!”

“Nhà anh chắc là có đặt tên theo gia phả chứ!” Tần Thư Hàm nhớ đến Lục An Nhiên, Lục An Hổ, Lục An Duy ở giữa tên của ba người đều có một chữ “An”.

“Ừm.” Lục An Duy đáp một tiếng hỏi: “Vậy... em đã chuẩn bị tốt tâm lý gia nhập vào gia phả nhà anh hay chưa?”

“Cái gì?” Tần Thư Hàm ngây ngốc chưa phản ứng lại được.

“Gã cho anh.” Lục An Duy hướng phía trước bước lớn một bước, sau đó quay lại khuya gối xuống, lấy ra chiếc nhẫn kim cương sớm đã chuẩn bị xong mở ra trước mặt Tần Thư Hàm, lúc này cửa tiệm bên đường đúng lúc đang mở bài hát “Marry me”.

“Will you marry me?” hòa theo bài hát, Lục An Duy hỏi.

Xung quanh lúc này cũng có một vòng người vây quanh, những đôi yêu nhau đều mang vẻ mặt hâm mộ. Ngay cả đến những đứa nhóc cũng mang theo vẻ tò mò vây xem.

Nhìn vào Lục An Duy, Tần Thư Hàm sớm đã đoán trước được trước sau gì Lục An Duy cũng sẽ cầu hôn với cô, nhưng khi khoảnh khắc này thật sự xảy ra, hạnh phúc giống như thủy triều cuộn cuộn hướng phía cô đánh úp, cô muốn đồng ý, mấp máy môi nhưng lại không thể phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể chìa tay ra.

Lục An Duy cười lồng chiếc nhẫn vào ngón tay giữa bên cánh tay trái Tần Thư Hàm, trước đó anh đã đi tìm hiểu qua ý nghĩa của những phương thức đeo nhẫn. Ngón tay giữa cánh tay trái mang ý nghĩa cầu hôn, anh hôn nhẹ vào ngón tay Tần Thư Hàm sau đó lại suy nghĩ, không bao lâu nữa, anh nhất định sẽ phải đeo được chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô...

Lục An Duy đứng dậy ôm Tần Thư Hàm vào lòng đặt lên môi cô một nụ hôn: “Sáng sớm ngày mai chúng ta đi lãnh giấy chứng nhận đi!”

“Được...” khó khăn lắm Tần Thư Hàm mới trả lời được một chữ “được”.

Những người xung quanh liền vỗ tay, những đứa con nít cũng lấy hai tay bưng lấy mặt, sau đó lại len lén từ khe hở ngón tay nhìn trộm.

Hai người tay nắm tay đi xuyên qua đám đông tiếp tục tản bộ, Tần Thư Hàm thỉnh thoảng lại cười ngây ngô, tâm tình Lục An Duy cũng như là ở trên mây, hai người sau khi quay lại Tần gia, người nhà Tần Thư Hàm đều có mặt, Lục An Duy nói ra việc ngày hôm sau sẽ cùng Tần Thư Hàm đi đăng ký kết hôn, mặc dù hai vị phụ huynh nhà họ Tần kia vẫn có chút không vui, nhưng cũng không cấm cản, những hành động của Lục An Duy mấy ngày nay hai người đều thấy được, mặc dù vẫn không vừa lòng với nghề nghiệp của anh, nhưng hạnh phúc trên gương mặt của Tần Thư Hàm cũng không phải là giả!

Vì hạnh phúc của con gái bọn họ cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt mà thôi.

Cha mẹ không từ chối, Tần Thư Hàm càng thêm vui mừng, cô cảm thấy cuộc đời này coi như đã viên mãn.

Khi Lục An Duy nhìn thấy tin nhắn nhắc nhở của Lục An Hô trên điện thoại, chuyện cha mẹ anh sẽ đến đây, vẫn còn chưa kịp nhủ mảy may thì liền nhận được cuộc gọi từ Lục An Nhiên: “Alô?”

“Xảy ra chuyện rồi!” trong giọng nói Lục An Nhiên có chút lo lắng.

“Chuyện gì?” sau khi nghe xong Lục An Duy cũng trở nên nghiêm túc.

“Lục An Hân bị ám sát, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vùng đầu bị đụng trúng chấn thương, đã hôn mê nhập viện rồi.” Lục An Nhiên cảm thấy một cảm giác vô lực ập đến, người thần bí đó lại bắt đầu ra tay rồi sao... là do cô đã giải quyết Nhạc thị nên giận chó đánh mèo sao? mặc dù cô không thích Lục An Hân, nhưng cô cũng không hi vọng cô ta xảy ra chuyện!

“Anh lập tức quay về ngay!” sau khi nghe được thông tin này Lục An Duy đáp một câu liền cúp máy, nhìn lên gương mặt lo lắng của Tần Thư Hàm: “Em ngủ trước đi, tối nay không thể dỗ em được, bên An Nhiên xảy ra chút chuyện.”

“An Nhiên bị làm sao thế? Không sao chứ!” Tần Thư Hàm cũng trở nên căng thẳng.

“Không sao.” Lục An Duy hôn lên trán Tần Thư Hàm: “Sáng sớm ngày mai anh đến đón em.”

“Ừm.” Tần Thư Hàm nằm vào trong chăn kéo lấy tay Lục An Duy dặn dò: “Cẩn thận chút.”

“Ừm, được...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: An hoa suy sụp, quân an phản bội

Đợi đến khi Lục An Duy gấp rút chạy đến bệnh viện, những thành viên khác của Lục gia cũng đã đến được một lúc lâu.

“Sao rồi?” Lục An Duy đi đến bên cạnh Lục An Nhiên hỏi.

“Không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là không biết đến khi nào có thể tỉnh lại...” Lục An Nhiên mím môi, hiện tại nhìn Lục An Hân sắc mặt trắng bệch nằm ở đó, cô vẫn là có chút cảm giác thương cảm.

“Ông nội! Ông nội! Con không muốn chết!” Lục An Hoa cũng bị dọa đến sắc mặt xám ngoét, định tới ta sáng, vốn nghĩ rằng mục tiêu của đối phương chỉ có Lục An Nhiên, ai ngờ được Lục An Hân cũng bị trúng chiêu! Quá nguy hiểm! Hắn không muốn chết, hắn còn trẻ mà! Hắn chính là người kế thừa tiếp theo của Lục thị là hi vọng của Lục thị mà! Hắn không thể chết được: “Ông nội! Ông mau cho người đến bảo vệ con đi! Con... con không muốn chết đâu!”

“Câm miệng!” Lục Kiếm Hào bị làm ồn đến mức đầu cũng ong lên, trong lòng càng phiền đến mức muốn lấy mạng: “Ở đây là bệnh viện! Cậu yên lặng chút!”

“Ông... ông chính là kẻ lừa đảo! Ông chỉ kiếm người bảo vệ Lục An Nhiên! Dựa vào cái gì! Nó chẳng qua chỉ là một con nha đầu, là thứ lỗ vốn! Con, con mới là cháu trai của ông! Con!” tỉnh thần Lục An Hoa có chút kích động, vỗ ngực mình mà hét lên.

“An Hô!” Lục An Nhiên cho một ánh mắt, Lục An Hô bước hai bước lên phía trước, tay dùng lực hướng phía sau gáy Lục An Hoa đang phần nỏ đập xuống.

Lục An Hoa liền hai mắt nhắm lại gục xuống, Lục An Hô dùng vai đỡ đem người ném lên chiếc ghế dựa bên cạnh.

“Haizz!” Lục Kiếm Hào cảm thấy huyết thái dương giật đau nhức: “Quân An đâu?”

“Chú ấy bảo đi hút thuốc, vừa đi ra.” Lục Quân phong trả lời.

“An Nhiên, gọi chú con về đây!” Lục Kiếm Hào vô lực nói.

“Dạ.” Lục An Nhiên liền cất bước ra khỏi phòng bệnh, đến khu vực hút thuốc vừa mở cửa ra cô liền nghe thấy âm thanh nói chuyện điện thoại được đè thấp của Lục Quân An, tựa như là âm thanh chất vấn: “Chuyện hôm nay ông nhất định phải cho tôi một lời giải thích! Người mà ông muốn đối phó rõ ràng là Lục An Nhiên! Tại sao người bị thương lại là con gái của tôi!”

Nghe xong lời này, Lục An Nhiên ngưng cước bộ, tựa vào cửa mà không đi vào, chỉ mở hé cánh cửa cẩn thận lắng nghe.

“Không phải ông?” trong giọng nói Lục Quân An mang theo chút không tin: “Không phải các người còn có thể là ai? Ông đừng vì chuyện của Nhạc thị mà giận chó đánh mèo! Hôm nay ông nhất định phải cho tôi một lời giải thích! An Hân cũng đã đáp ứng làm việc cho các người còn gì!” Lục Quân An bực bội đi qua đi lại, ông ta bối vì đề bồi dưỡng cho Lục An Hân mà bỏ ra biết bao nhiêu tâm huyết, hôm nay người lại trở thành thế này! Tâm huyết của ông ta không phải đổ sông đổ bể sao! như vậy làm sao có thể!

“Không phải ông thì có thể là ai?” Lục Quân An quát.

Nghe đến đây, khóe miệng Lục An Nhiên nhếch lên, thì ra một nhà của Lục Quân An cũng là thuộc hạ của người thần bí kia... không giải quyết Lục Quân An này, sớm muộn gì cũng trở thành gánh họa!

“Thật sự không phải ông?” nhất thời Lục Quân An cũng cảm thấy hồ đồ, không phải ông ta thì là ai? Lục Quân An hừ một tiếng: “Vay nhất định là con tiện nhân Lục An Nhiên kia lại dắc tội với người nào đó rồi, kết quả lại trả thù đến trên người con gái tôi! Lục An Nhiên này... tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nó như vậy! Tôi nhất định bắt nó nợ máu phải trả bằng máu!”

“Chú ba! Chú ba chú có ở đó không?” Lục An Nhiên đẩy cửa vào: “Chú ba, ông nội gọi chú quay lại phòng bệnh!”

Lục Quân An hoang mang ngắt điện thoại: “An Nhiên? Con đến đây bao lâu rồi?”

“Cái gì? Con mới đến!” Lục An Nhiên nghiêng đầu đôi mắt chớp chớp mang theo tia trào phúng: “Chú ba, chú đang gọi điện cho ai thế!”

“Chẳng gọi cho ai cả.” Trên trán Lục Quân An túa ra một tầng mồ hôi lạnh sau đó cho điện thoại vào trong túi quần.

“Chú ba, chị An Hân đã bị như vậy, chú không đi xem chị ấy như thế nào còn gọi điện thoại cho người khác?” Lục An Nhiên lắc đầu: “Ông nội đang tìm chú, mau qua đi!”

Lục Quân An cau mày tỉ mỉ đánh giá biểu cảm của Lục An Nhiên, không nắm được điểm gì trên đó, mới đi lướt qua vai cô quay trở lại phòng bệnh, xem tình hình chắc là Lục An Nhiên chẳng nghe được gì.

Nhìn theo bóng lưng của Lục Quân An, trong mắt Lục An Nhiên phủ một mảnh ác ý, nếu như không phải là người thần bí kia, thì sẽ là do ai động thủ?

Lúc này, điện thoại cô chợt rung lên, sau khi bắt máy, đối phương là một âm thanh quen thuộc: “Alô?”

“Là anh.”

“Long học trưởng.” Trong mắt cô phủ lên một biểu tình phức tạp: “Anh có chuyện gì sao?”

“Là anh hạ lệnh ám sát Lục An Hân.” Long Ngọc Tinh trả lời: “Anh phái Liên minh Phá Hiểu đi tra xét chuyện ăn cắp bản thiết kế, sau đó trực tiếp thủ tiêu.”

“Cái gì?” Lục An Nhiên kinh ngạc: “Là anh?”

“Không sai.” Long Ngọc Tinh cũng không ngờ cư nhiên lại là Lục An Hân: “Xin lỗi.” Anh lại làm chuyện gây tổn hại đến cô rồi... dù gì Lục An Hân cũng là chị họ của cô không phải sao...

“Không sao.” Lục An Nhiên đáp một tiếng, trong lòng sự đồng cảm với Lục An Hân triệt để biến mất, nếu như cô không biết chuyện Lục An Hân ăn trộm bản thiết kế của cô để đưa cho Nhạc Ngưng San cô vẫn sẽ cảm thấy cô ta không phải tự làm tự chịu ác giả ác báo, nhưng khi cô biết được Lục Quân An làm việc cho người thân bí kia, cô ngược lại cảm thấy Lục An Hân quả là đáng đời... người thân bí đó từng bước từng bước hãm hại Lục thị thế thảm như vậy, Lục Quân An thân là con cháu Lục gia, tại sao lại có thể làm việc cho người đó?!

“.....” Long Ngọc Tinh không biết có thể tiếp tục nói gì, lúc anh biết được người làm chuyện này là Lục An Hân, anh liền lập tức thu hồi mệnh lệnh ám sát, nhưng khi đó Lục An Hân đang hoảng hốt chạy trốn liền bị xe đụng ngã, biến thành bộ dạng như hiện tại.

“Còn có chuyện gì khác sao?” Lục An Nhiên hỏi, đêm nay phát sinh nhiều chuyện, cô phải suy nghĩ thật kỹ, kế hoạch sau này, Lục Quân An... tuyệt đối không thể giữ lại nữa... cô phải nghĩ cách để cho Lục Kiếm Hào đẩy cả nhà Lục Quân An đến một nơi thật xa mới được. Đồng thời, cô không thể nói cho ông nội nghe chuyện này, nếu không... chắc chắn sẽ khiến ông nội tức đến phát bệnh, cô phải suy nghĩ biện pháp thích hợp mới được...

“Không còn gì nữa.” Long Ngọc Tinh trả lời, có thể nghe thấy giọng nói của cô, anh đã rất vui rồi.

“Không có thì tốt, em cúp máy trước đây.” Lục An Nhiên dứt lời liền trực tiếp ngắt điện thoại.

“Anh...” mới nói được một chữ, bên tai liền không còn âm thanh nào nữa, Long Ngọc Tinh nhú mày bỏ điện thoại ra khỏi tai. Hai mắt nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ, giữa hai hàng mày bao trùm u sầu. Hiện tại trong lòng anh loạn thành một đoàn, từ một người ít tiếp xúc với người lạ, thật sự không biết làm thế nào để hòa hoãn mối quan hệ của hai người. Anh yêu cô, không muốn tổn thương cô, nhưng lại luôn đem phiền phức đến cho cô còn khiến cô khóc, anh thật sự không biết bản thân nên làm như thế nào nữa.

Lúc này ba tiếng gõ cửa truyền đến, bên ngoài cửa là giọng nói của A Sâm “Thiếu gia, tiểu thư Tư Hàm của Phụng gia đến rồi, muốn gặp cậu!”

“Không gặp.” Hiện tại trong lòng anh đang rất loạn, làm gì có thời gian đi gặp con nha đầu điên đó!

“Anh Ngọc Tinh! Anh đừng không muốn gặp em mà!” bên ngoài cửa truyền đến thanh âm của Phụng Tư Hàm và tiếp đập cửa ồn ào: “Em là Tư Hàm đây!”

Long Ngọc Tinh bóp sống mũi, tiếp đập cửa này khiến huyết thái dương của anh cũng đau nhức.

“Người ta đặc biệt vì anh mà chuyển trường đến thành phố S này đó!” Phụng Tư Hàm vẻ mặt uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Uy hiếp tư hàm, cô ấy sẽ khóc

Chuyển trường đến thành phố S? Long Ngọc Tinh nghe xong chuyện này liền mở miệng: “Vào đi!”

“Hi hi!” Phụng Tư Hàm hướng A Sâm vẫn luôn ngăn cản cô làm ra một cái mặt quỷ, quay người dặn dò người ở phía sau: “Linh Lung, cô ở đây đợi tôi!” sau đó dương dương đắc ý đi vào: “Anh Ngọc Tinh, em nhớ anh quá đi!”

“Em chuyển trường đến thành phố S rồi? Trường Cao Trung nào?” Long Ngọc Tinh nhú mày hỏi.

“Đương nhiên là Nhất Trung thành phố S nơi anh đang học rồi!” Phụng Tư Hàm vẻ mặt đắc ý: “Lần chuyển trường này còn do chính ông nội Long giúp em đó! Anh không thể đuổi em đi được nữa đâu! Nếu không ông nội Long không đánh anh không được!”

“Anh cảnh cáo em!” Long Ngọc Tinh vẻ mặt nghiêm túc: “Ở trường học không cho phép để cho ai biết được thân phận của anh, tuyệt đối không thể! Nếu không em đừng hi vọng anh sẽ nói với em thêm câu nào nữa!” thật sự là sợ cái gì đến cái đó, vốn dĩ quan hệ với Lục An Nhiên đang trong giai đoạn căng thẳng, cô nha đầu điên này lại đến góp thêm một chân nữa.

“Em biết rồi mà!” Phụng Tư Hàm bắt mắt tru môi: “Anh Ngọc Tinh, em không cảm thấy thành phố S này chơi vui hơn so với Đế Đô bao nhiêu, tại sao anh lại cứ muốn đến đây chứ!”

“Không liên quan đến em.” Long Ngọc Tinh hừ lạnh một tiếng: “Em có thể đi rồi.”

“Em...” gương mặt nhỏ của Phụng Tư Hàm mếu máo: “Em mới vào...”

“Em còn không đi anh sẽ gọi điện cho Phụng Lập Hàng căn dặn hẳn mỗi ngày đều phải nghiêm ngặt coi chừng em, nếu như còn để em đến đây tìm anh một lần, anh liền đánh hẳn một trận!” giọng điệu của Long Ngọc Tinh không kiên nhẫn.

“Đừng! Em đi! Em đi là được mà!” Phụng Tư Hàm uly khuất, người anh trai này của cô đơn giản là đáng sợ đến mất hết lý trí! Nếu như thật sự như lời Long Ngọc Tinh nói, há chẳng phải những ngày sau này sẽ không được sống tốt sao!

“Hừ.” Long Ngọc Tinh hừ một tiếng quay đầu đi.

Phụng Tư Hàm bĩu môi: “Vây... vậy em đi đây...” gục đầu nhỏ xuống, cô rời khỏi căn phòng: “Linh Lung, chúng ta đi!”

“Vâng.” Linh Lung đáp một tiếng đi theo phía sau Phụng Tư Hàm.

Sau khi Phụng Tư Hàm đi, cả căn phòng rớt cuộc yên tĩnh, Long Ngọc Tinh thở dài một hơi quyết định bữa nào đó nhất định phải nói chuyện với Lục An Nhiên một lần nữa, nhưng không phải mấy ngày nay, ít nhất cũng phải đợi cho cô bớt tức giận đã.

Mà Lục An Nhiên sợ là không rảnh rồi để tức giận Long Ngọc Tinh nữa, chưa nói đến vấn đề Lục Quân An phản bội đã khiến đầu óc cô xuất hiện hai chữ đại, những sự tình trên trường học cũng khiến cô phiền đến chết rồi.

Lục An Nhiên thi được vào top 5 của năm hiện nhiên khiến một số người chướng mắt, trên trang sự kiện của trường Nhất Trung cư nhiên có bài viết hơn ba ngàn chữ được đăng lên với tiêu đề “Nữ sinh trường Nhất Trung thành phố Thẩm Quyển gian lận trong kỳ thi lọt vào top 5 của năm” trong đó “có bằng chứng” rõ ràng rằng bình thường mối liên hệ giữa Lục An Nhiên và Tần Thư Mặc tốt như thế nào, Lục An Nhiên làm thế nào để mê hoặc Tần Thư Mặc khiến cậu ta nhất nhất nghe lời, cuối cùng lại là trong kỳ thi Tần Thư Mặc đã giúp Lục An Nhiên gian lận, mới chen được vào top 5. Càng gây cáu hơn đó chính là thành tích học tập của cô ở Sơ Trung lại rồi tỉnh rồi mù, dựa vào gia đình nhét tiền mới vào được lớp trọng điểm, lại chi thêm một khoản tiền 6 số mới vào được Nhất Trung... bài viết này hành văn hoàn hảo, giọng văn vui tươi hóm hỉnh. Tựa hồ như là tận mắt chứng kiến Lục An Nhiên đem tiền nhét vào túi của Hiệu Trường.

Nháy mắt chấn động toàn bộ Nhất Trung, bất luận Lục An Nhiên có làm gì đi nữa cũng sẽ có người đứng đằng sau chỉ chỉ trỏ trỏ.

Mặc dù học sinh lớp D đều biết bài viết này hoàn toàn không đúng sự thật, bình thường nếu như có ai nhắc đến bọn họ đều sẽ muốn giải thích vài câu, nhưng mặc cho có giải thích đến gãy cả lưỡi cũng không có một chút tác dụng, hiển nhiên những học sinh của lớp khác càng tin tưởng hơn vào bài viết giả dối này.

Kiếp trước Lục An Nhiên đã gặp phải loại tình huống này, sự bài bản trong bài viết, giọng điệu cùng với cái lần đó của kiếp trước giống i như nhau, Lục An Nhiên đến cả đoán cũng lười đoán bài viết là do ai phát. Dù gì cũng đã từng trải qua một lần, mặc dù cô cũng có chút không thoải mái, nhưng sẽ không tự ti như kiếp trước, bởi vì cô biết kiếp này cô có bằng chứng chứng minh thành tích học tập, những chuyện này toàn bộ đều là giả, và lại sống lại một lần lại càng thành thực hơn không phải sao!

“Mình tức chết mất!” mặc dù Lục An Nhiên không có biểu hiện ra ngoài sự bất mãn, nhưng Kỷ Linh và Dương Tuyết Oánh thì lại không thể nhịn được.

“Đừng thế! Bình thường mối quan hệ của mình và An Nhiên cũng tốt mà! Tại sao bọn họ không nói An Nhiên chép bài của mình đi!” Dương Tuyết Oánh vỗ bàn tức giận.

“Ồ...” Lục An nhiên ngây ra một chút: “Tuyết Oánh, kỳ thi lần này hình như cậu đứng hạng nhất từ dưới đếm lên...”

“Thứ nhất từ dưới đếm lên không phải thứ nhất sao!” Dương Tuyết Oánh tròn mắt Lục An Nhiên: “Cậu có muốn cũng không được kìa!”

“Được... cậu thắng rồi.” Lục An Nhiên không biết nên tiếp lời như thế nào.

“An Nhiên, tức chết mình rồi! Cậu nói rớt cuộc là ai lại rảnh rỗi như thế!” Kỷ Linh ngồi trên ghế tức giận đến mức bật dậy. “Cậu có biết là ai không?” Lục An Nhiên một tay chống cằm cười nói: “Đoán cũng không cần luận đó!”

“Cậu nói chính là... Sở Dao?” ánh mắt Kỷ Linh sáng lên đề thấp giọng nói: “Hình như lần này cô ta thi chỉ đứng thứ 7!”

“Chẳng trách.” Lục An Nhiên hừ lạnh, bản thân cô lại có kết quả cao hơn Sở Dao, cũng khó trách cô ta sẽ “vì nghĩa diệt thân” mà đem những thứ “sự thật như gang thép” công bố với thế giới.

“Buổi trưa cái hôm thầy chủ nhiệm thông báo kết quả cậu rõ ràng đã rút khỏi kỳ thi học sinh ưu tú cơ mà! Tại sao Sở Dao kia vẫn muốn làm như thế!” Dương Tuyết Oánh không hiểu nhỏ giọng hỏi.

“Người khác lại không biết mình đã rút khỏi, và lại cô ta làm gì còn cần lí do sao? cô ta đơn thuần chính là không muốn nhìn thấy mình sống tốt thôi!” Lục An Nhiên đan chéo hai tay, Sở Dao thật sự là một chút cũng không thay đổi! Không thể nhìn thấy được một điểm tốt nào.

“Cậu dự tính thế nào?” Kỷ Linh nhích người đến gần hỏi: “Dự tính tiến hành kế hoạch vô nhân đạo nào để báo thù?”

“Cái này mình vẫn chưa nghĩ ra!” Lục An Nhiên nhún vai, mấy ngày nay cô vẫn luôn bận những chuyện khác, thật sự là đã quá lơ là với Sở Dao rồi. Lần này nhất định phải cho cô ta một chút giáo huấn mới được, miễn cho cô ta được đăng chân lên đăng đầu, không ngừng sinh sự.

“Suy nghĩ cho thật tốt nhé!” Dương Tuyết Oánh nói: “Lần này Tô Lâm kia chắc chắn cũng sẽ nhúng tay vào, hôm nay trước khi ra cửa cô ta còn nói ra nói vào, bị mình mắng cho một trận.”

“Cậu phải cẩn thận một chút.” Lục An Nhiên dặn dò: “Đừng để lại bị bắt lấy nhược điểm đó.”

“Cậu yên tâm đi! Cha mình không nghe thấy mình mắng cô ta.” Lúc này Dương Tuyết Oánh cũng đã thông minh hơn trước, không mắng Tô Lâm ở trước mặt Dương Vệ Quốc, những khiêu khích do hai mẹ con kia tạo ra có thể không quan tâm cô liền mặc kệ, hôm nay cũng là do Tô Lâm tự động nhắc đến chuyện Lục An Nhiên gian dối, cô mới phản kích mắng Tô Lâm một trận.

“Haizz...” Lục An Nhiên thở dài một hơi lắc đầu. Lúc này ngoài cửa một nam sinh tiến vào, do do dự dự đi đến trước vị trí ngồi của Lục An Nhiên.

“Có chuyện gì sao?” Lục An Nhiên nhớ được người nam sinh này chính là nam Lớp trưởng của lớp A, bộ dạng không cao lắm, đeo mắt kính, vẫn vẫn nhược nhược. Trong ấn tượng của Lục An Nhiên, nam sinh này hình như tên là Từ Chí Nghị.

“Cậu... cậu không nên làm ra loại chuyện này.” Từ Chí Nghị nhìn Lục An Nhiên nhú mày nói: “Sở Dao quan tâm cậu như vậy, cậu làm ra loại chuyện như thế lại không học thật tốt! Cô ấy sẽ khóc đó!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Sở dao giải thích, hiệu trưởng khuyên giải

“Hả?” Lục An Nhiên cảm thấy có chút buồn cười: “Mình học không tốt cậu ấy sẽ khóc?” Lục An Nhiên tại sao lại cảm thấy bản thân cô càng ngày càng tốt ngược lại Sở Dao sẽ khóc chứ?

“Ha ha ha!” Dương Tuyết Oánh cười lớn nói: “Mắc cười quá! Đây là chuyện nắc cười nhất mà năm nay mình từng nghe đó!”

“Từ Chí Nghị đứng không!” Lục An Nhiên đối diện với ánh mắt cậu ta: “Nếu như cậu thích Sở Dao thì cậu có thể yên tâm lớn mật theo đuổi, nhưng cậu không nhất thiết phải ở trước mắt mình giả bộ thánh nhân! Quan hệ giữa mình và Sở Dao thật tình cùng cậu một đồng quan hệ cũng không có!”

“Cậu...” Từ Chí Nghị bị cô nhắc đến việc cậu ta thích Sở Dao trên mặt phút chốc liền phủ lên một tầng ửng hồng.

“Và lại, cậu là Lớp trưởng lớp A, mình là Lớp trưởng lớp D, kỳ thi này thành tích của mình còn đứng trước cả cậu, một chút cũng không kém hơn so với cậu, thật sự không có lý do gì ngồi đây nghe cậu trung ra bộ dạng cao cao tại thượng mà giáo huấn mình!” Lục An Nhiên cười lạnh nói.

“Thành tích của cậu làm sao có được bản thân cậu không biết sao? lại còn mặt mũi nói loại chuyện này?” Từ Chí Nghị vẻ mặt không hổ thẹn.

“Thành tích của mình làm sao có được mình biết, toàn bộ học sinh của lớp D đều biết! Nhưng mà cậu nhiều chuyện như vậy học sinh lớp cậu có biết không?” Lục An Nhiên hừ lạnh phản kích.

“Cậu...”

“Cậu là học sinh lớp nào! Dựa vào cái gì vào lớp của chúng tôi ăn hiếp Lớp trưởng lớp chúng tôi chứ! Mọi người đuổi cậu ta ra ngoài!” Dương Tuyết Oánh chỉ tay một cái thật sự liền có thể gọi đến mười mấy người, lôi lôi kéo kéo đẩy Từ Chí Nghị ra khỏi lớp D.

Sau khi đuổi người ra ngoài đám người còn không quên đóng cửa lại, Kỷ Linh tay không bắt cái gì đó trong không khí hướng phía cửa ném ra, động tác này còn được lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

“Kỷ Linh, cậu đây là đang làm gì thế?” Dương Tuyết Oánh hỏi.

“Rắc muối không khí!” Kỷ Linh còn lặp lại động tác đó 2 3 lần: “Trừ tà trừ đen đủi!”

“Vậy mình cũng thử một chút.” Một nữ sinh khác cũng học động tác của Kỷ Linh rắc mấy nắm muối không khí: “Xua xua đen đủi! Thật là, ban ngày ban mặt lại đây động kinh!”

“Đừng nói như vậy!” Lục An Nhiên tiếp lời: “Nếu như cậu ta đêm hôm khuya khoắt đến tìm mình, mình mới sợ đó!”

“Ha ha ha!” nghe Lục An Nhiên nói như vậy mọi người đều cười rộ lên.

Lúc này cửa bị đẩy ra, thầy giáo vụ xuất hiện trước cửa lớp: “Lục An Nhiên ra đây một chút!”

Lục An Nhiên đứng dậy đi theo ra ngoài, theo sau thầy giáo vụ, cô trực tiếp đi vào phòng Hiệu Trưởng, một đường đi đều bị người chỉ chỉ trở trở, còn có người phao tin lần này Lục An Nhiên chắc chắn bị đuổi học rồi.

Lời này truyền vào tai Sở Dao không cần nhắc đến ả có bao nhiêu vui vẻ, đáng đời Lục An Nhiên! Ai biết cô làm sao lại có thể thi được tốt như vậy! Nghĩ cũng không cần nghĩ, khẳng định là chép bài người khác, Sở Dao ả còn không thi được vào top 5, Lục An Nhiên đó làm sao có thể thi vào top 5 được! Bị đuổi học mới tốt! Cũng không uổng công ả ta khổ sở thức suốt đêm soạn thảo ra một bản hơn ba ngàn chữ “Trần thuật sự thật”.

“Sở Dao, cậu cùng với Lục An Nhiên Lớp D đó là bạn thân đúng không!” lại có hai nữ sinh đến hỏi: “Chuyện cậu ta chép bài người khác là sự thật sao?”

“Chuyện này mình cũng không rõ lắm...” Về mặt Sở Dao khổ sở: “Chắc là cậu ấy cũng không muốn đâu, có thể là do có nỗi khổ riêng chăng...”

“Mình biết ngay cậu ta chắc chắn là sao chép mà!” nữ sinh bên phải về mặt khẳng định: “Nhìn bộ dạng cậu ta chỉ có vài đồng tiền thôi đó liền tỏ vẻ thanh cao, khinh thường người khác mình liền cảm thấy buồn nôn!”

“Nhưng bạn của mình học ở Lớp D nói là bình thường thi thử thành tích của cậu ta cũng vô cùng tốt, còn nói là cậu ta học tập cũng rất chăm chỉ.” Nữ sinh bên phải còn có chút phân vân.

“Cái này còn phải nghĩ sao? chắc chắn là do Lục An Nhiên đó nhét tiền còn gì nữa! Tóm lại nhà cậu ta có tiền, ném vài tờ tiền bịch miệng người khác còn không phải chuyện quá đơn giản sao?” nữ sinh bên trái suy đoán xong hừ lạnh một tiếng còn không quên hỏi Sở Dao: “Đúng không?”

“Chuyện này mình cũng là không rõ lắm... các cậu... các cậu đừng trách An Nhiên nữa, cậu ấy... cậu ấy vốn dĩ cũng rất lương thiện!” về mặt Sở Dao muốn nói lại thôi, giống như nếu bọn họ cứ tiếp tục nói Lục An Nhiên như vậy ả ta sẽ bật khóc. Đây cũng không biết là người thứ bao nhiêu đến đây hỏi nữa, loại biểu tình này cô ta đã sớm chế ngự được mà biểu diễn một cách như thật.

“Cậu đừng có khóc!” nữ sinh bên trái lập tức nói: “Lục An Nhiên đó không đáng để cậu như vậy! Sở Dao cậu thật là có nghĩa khí đó! Cậu ta đã làm ra loại chuyện này rồi, cậu cứ nhiên còn che chở cho cậu ta như vậy!”

“Mình... không phải như vậy đâu... cậu ấy... cậu ấy trước đây không phải như vậy...” Sở Dao hoang mang lắc tay, một bộ dạng muốn giải thích nhưng lại như không quen nói dối nên không biết nói gì.

“Haizz! Cậu cũng đừng nói nữa, chúng mình đều hiểu!” nữ sinh bên phải cũng không thể không tin, thật không thể ngờ được Lục An Nhiên đó lại là loại người như vậy.

“Chúng mình đi trước đây!” nữ sinh bên trái vẫy tay kéo người bạn đi cùng rời đi.

Nhìn bóng lưng phía sau của hai người họ, Sở Dao không vết tích nhếch nhếch môi, thấp giọng thì thầm Lục An Nhiên, tôi xem lần này cô đấu với tôi thế nào!

Mà đương sự Lục An Nhiên lúc này đang ngồi trong văn phòng Hiệu Trưởng, vừa uống trà mà Hiệu Trưởng luôn cất giấu kỹ vừa nghe Hiệu Trưởng hết lời khuyên bảo.

“Lục An Nhiên à! Cuộc thi học sinh ưu tú lần này rất khó có được, em rõ ràng đã nằm trong danh sách ứng viên rồi, tại sao lại muốn rút khỏi?” Hiệu Trưởng Nhất Trung một lòng muốn thành lập đội ngũ mạnh nhất, lần này mặc dù thành tích của Lục An Nhiên xếp thứ 5 toàn trường, nhưng thành tích môn tiếng Anh lại đứng thứ hai, chỉ thua Tần Thư Mặc một điểm, cao hơn 10 điểm so với người xếp hạng thứ 3. Ngữ Văn thì đứng thứ nhất toàn trường, còn cao hơn Tần Thư Mặc đến 3 điểm! Nhân tài như vậy, không đứng vào đội ngũ mà ông chuẩn bị thật sự là đáng tiếc!

“Hiệu Trưởng, ngài không nghe nói gì sao?” Lục An Nhiên chớp mắt về mặt vô tội nói: “Hiện tại mọi người đều đồn rằng thành tích của em đều do sao chép mà có đó!”

“Bọn họ còn nói em vào Nhất Trung này là do nhét tiền cho tôi đấy! 6 con số đó! Tôi còn không phải không nhận được phân tiền nào?” Hiệu Trưởng hừ lạnh: “Tin đồn bắt nguồn từ người có dã tâm, người tầm thường sẽ tin nó, còn người thông thái chỉ coi nó là trò đùa!”

“Hiệu Trưởng, em thật sự không muốn tham gia!” Lục An Nhiên thoái thác: “Việc kinh doanh của em còn không lo được hết! Hiện tại tin đồn lại truyền khắp bốn phía, em thật sự không thể phân thân được!”

“Vậy đáng lý em nên tham gia kỳ thi này chứ!” Hiệu Trưởng tiếp tục: “Hướng mọi người chứng minh thực lực của em!”

“Hả?” Lục An Nhiên cười nói: “Cho dù em có tham gia, giành được giải, thứ chứng minh được tuyệt đối cũng không phải thực lực của em, trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ là chứng minh tài lực của em mà thôi!”

“Cái này...” Hiệu Trưởng lại tiếp tục: “Nhưng nếu như em không tham gia, bọn họ sẽ cho rằng âm mưu của em bị bại lộ nên mới không mặt mũi mà tham gia.”

“Tham gia cũng không được, không tham gia cũng không xong, em tốt nhất nên chọn phương pháp có lợi cho việc kinh doanh của em hơn!” Lục An Nhiên đan chéo hai tay: “Trường học nguyên ý đăng bài thanh minh, em liền cảm ơn Hiệu Trưởng, không nguyên ý cũng không thành vấn đề, dù gì có thanh minh cũng sẽ không có mấy người tin chuyện này, hiện tại trong lòng bọn họ, Lục thị của em đã đạt đến cảnh giới có thể dùng tiền mà san bằng toàn bộ thế giới này rồi!” toàn bộ nỗ lực mà cô bỏ ra, đều bị bọn họ xem nhẹ xóa bỏ một cách nhẹ nhàng..

Chương 195: Vu ký phạt thiện, vấn đề nghiêm trọng

Sáng ngày hôm sau, một bản giải trình đã được đăng lên trên trang web chính thức của trường, trong đó nêu ngắn gọn tính xác thực điểm thi đầu vào của Lục An Nhiên và vì việc cô tham gia vào cuộc thi mô hình toàn quốc. Có hai môn thi được thiết lập riêng cho kỳ thi cuối kỳ và báo cáo giám sát kỳ thi cũng được công bố bằng video trên trang web. Đồng thời còn đính kèm thêm đơn xin rút khỏi kỳ thi học sinh ưu tú do Lư Duệ thay mặt Lục An Nhiên nộp lên, làm được đến bước này là phía trường học cũng đã tận tâm tận lực, nhưng vốn không có tác dụng gì, hiển nhiên ý kiến của mọi người vẫn là không có hứng thú với chân tướng, cái mà bọn họ tin tưởng chẳng qua chỉ là bản thân họ nguyện tin tưởng tất cả “chân tướng” mà thôi: dù gì thì cái mà Lục thị có chính là tiền, để trường học chứng minh cái gì đó? Có gì khó chứ!

Mà Lục An Nhiên đối với kết quả này mặc dù bất lực, nhưng cũng không nói một lời nào, miệng ở trên người người khác, cô cũng không thay đổi được gì. Và lại, mấy ngày hôm nay “Nhạc Ký” thật sự thất bại triệt để đóng cửa ngừng kinh doanh, ngành cung ứng rau củ của Nhạc thị cũng tụt dốc thảm hại, mà Nhạc Vỹ Hải cũng chỉ có thể sang tay dây chuyền này cho người khác với giá thấp nhất, sau đó mang theo gia đình rời khỏi thành phố S, trên thương trường, cái quan trọng nhất chính là thành ý và uy tín, Nhạc Vỹ Hải đã gây ra loại chuyện như vậy, con trai cũng bị tổng vào tù, đương nhiên sẽ không còn biện pháp nào tiếp tục được nữa.

Sau khi Lục An Nhiên giải quyết xong Nhạc thị, ước chừng qua hơn một tháng nhà hàng của “Nhạc Ký” kia lại bắt đầu kinh doanh trở lại, trùng hợp nhà hàng đó cũng kinh doanh thực phẩm chay, lấy tên là “Vu Ký Phạt Thiện” ông chủ là một người ngoại thành luôn nở nụ cười tùm tùm trên môi, hơn 40 tuổi, nhìn qua rất dễ gần, mỗi lần gặp người đều chủ động bắt tay chào hỏi.

“Trời ơi! Trùng hợp quá!” lúc này lại nhìn thấy Lục An Nhiên đang đi qua quan sát liền lập tức đi lên chào hỏi.

“Chú Vu, chào chú!” Lục An Nhiên cười gật đầu. Ông chủ này tên là Vu Tiêu, dáng người không cao cơ thể đầy đặn, rất thích cười, đôi mắt nhỏ, lúc cười liền đem đôi mắt cười đến nheo lại, nhìn qua thực vui mừng. Hơn nữa tính tình cũng dễ chịu, thái độ rất tốt, mặc dù chuyển đến nơi này không lâu, nhân duyên lại thật không kém cạnh.

“Tiểu An Nhiên đây là mới tan học sao?” Vu Tiêu cười tùm tùm hỏi: “Không có chuyện gì thường xuyên đến quan sát cũng tốt! Đúng rồi! Chú thấy bên cháu cũng là nhà hàng chay, chú lại mạo muội đến đây mở thêm một nhà hàng chay như vậy, sẽ không thêm phiền phức gì cho cháu chứ?”

“Không có đâu!” Lục An Nhiên lắc lắc tay: “Kinh doanh nhà hàng, vốn dĩ chính là dựa vào tay nghề mà kiếm cơm, Chú Vu cứ yên tâm, mọi người đều hòa khí sinh tài!”

“Ha ha ha! Vẫn là nha đầu cháu đây biết nói chuyện!” Vu Tiêu cười lớn, sau đó từ trong cổ tay mình tháo ra một chuỗi Phật châu nhét vào trong tay Lục An Nhiên: “Tiểu An Nhiên à, chú cảm thấy có duyên với cháu, vừa gặp liền thích. Phật gia chú trọng một chữ “Duyên”, chuỗi Phật châu này chú cũng đeo hai mươi mấy năm rồi, là một chuỗi hạt kim cương bồ đề tám cánh, một thứ đồ chơi không đáng tiền, con đeo nó chơi đi!”

“Cái này... cái này làm sao được?” nói xong cô liền muốn trả lại Vu Tiêu.

“Đừng mà! Xem thường chú có phải hay không! Sao nào? Chê quà nhỏ quá sao?” Vu Tiêu cố ý nhấn mặt: “Nếu như con còn muốn trả lại cho chú, chú liền tức giận đó!”

“Không phải như vậy đâu, chú Vu, chuỗi Phật châu này chú cũng đeo hai mươi mấy năm rồi mà...” Lục An Nhiên có chút ngượng ngùng: “Quân tử không cướp thứ người khác thích!”

“Ôi ôi ôi! Xem con tiểu nha đầu này, lại còn là quân tử cơ! Con chỉ là một cô gái nhỏ. Ha ha! Không sao, cầm đi chơi thì được rồi, từ nhỏ ta đã tin Phật, loại Phật châu này cũng không ít. Nếu như con chê cái này không tốt, hôm nào đó ta lại đi lên chùa miếu trên núi đặc biệt cầu cho con một chuỗi khác!” Vu Tiêu nói tới đây liền thật sự suy nghĩ ngày nào đi: “Nếu đi thì sẽ mất ba ngày, về thêm ba ngày. Tuần sau đi! Tuần sau cho con!”

“Không cần! Không cần! Không cần!” Lục An Nhiên liền vội vàng lắc tay: “Chuỗi này được rồi! Sao có thể không biết xấu hổ làm phiền chú như vậy chứ! Cảm ơn chú Vu!”

“Không sao không sao.” Vu Tiêu cười nói: “Ta còn có một thằng con trai, lớn hơn con ba tuổi, vẫn luôn học ở nước ngoài, ta đây hiện tại đang kinh doanh ở thành phố S này, liền để cho nó làm thủ tục chuyển trường đến đây, khoảng thời gian này liền có thể chuyển qua, có cơ hội để hai đứa gặp nhau làm quen nha!”

“Dạ.” Lục An Nhiên gật đầu.

“Được! Vậy con đi làm việc đi!” Vu Tiêu cười vẫy vẫy tay: “Ta hẹn người đi xem hai bức Phật họa, cũng nên xuất phát rồi.”

“Dạ vâng, chú Vu chú đi từ từ thôi!” Lục An Nhiên cười vẫy vẫy tay.

Sau khi Vu Tiêu đi vào thang máy rồi khỏi, Lục An Nhiên lấy phật châu trên cổ tay xuống cẩn thận cho vào cặp, phật châu này đẹp thì đẹp thật, nhưng mà cô cũng không có thói quen đeo phật châu. Sau đó cô cũng quay lại nhà hàng, nhìn thấy khách khứa đang dùng bữa, Lục An Nhiên đi vào phòng bao chuyên dụng mà cô hay sử dụng, vừa vào trong phòng không tới 10 phút, Lục An Minh và Hoa Đạo Lâm liền một trước một sau đi vào.

“Có chuyện gì?” Lục An Nhiên ngẩng đầu nhìn hai người.

“Doanh thu tuần này hiển nhiên có sự giảm sút, khách khứa bị “Vu Ký Phật Thiện” lấy đi không ít.” Hoa Đạo Lâm nhún mày nói.

“Như vậy sao...” Lục An Nhiên lâm vào suy tư: “Thực đơn mới em đã soạn xong rồi, anh An Minh tối nay anh đến phòng em một lát, chúng ta tiếp tục nghiên cứu thêm, thực đơn lần này em có cải biến mới, đối tượng khách hướng đến cũng có sự thay đổi, nếu không có vấn đề thì tuần cuối tháng 4 liền có thể lên thực đơn mới, lúc này tạm thời ổn định lượng khách, duy trì thêm chút thời gian. Đợi khi thực đơn mới được triển khai, tình hình chắc chắn sẽ có chuyển biến tốt.” Dù gì trước đây Lục An Minh cũng thuộc bộ phận nghiên cứu thực đơn của Lục thị, mặc dù không có được vị giác nhạy bén như của Lục An Nhiên, nhưng cũng là người từ 7 tuổi đã học nấu ăn và cũng đã thân chinh bách chiến, có Lục An Minh tham khảo cô cũng yên tâm hơn.

“Được.” Lục An Minh gật đầu: “Hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy.”

“Vẫn cứ cảm thấy có chút trùng hợp, nhà hàng thực phẩm chay của chúng ta ở trong nước cũng được coi là dẫn đầu xu thế, tại sao đột nhiên lại chui ra một phật thiện chứ...” Hoa Đạo Lâm cau mày suy đoán: “An Nhiên, em phải gia tăng cẩn thận!”

“Ừm.” Lục An Nhiên gật đầu, ấn tượng của cô với Vu Tiêu thật sự rất tốt. Nghe Hoa Đạo Lâm nói như vậy, Lục An Nhiên suy nghĩ đại khái chắc là do cảm thấy nhà hàng thực phẩm chay của Lục thị nhận được sự hoan nghênh của công chúng, cho nên Vu Tiêu đó mới thuận theo hướng gió mà mở một nhà hàng chay như vậy, bất quá nhìn ông ta tựa hồ như thật sự rất thích Phật học, vẫn luôn mang theo chuỗi Phật châu lớn.

Thời gian thấm thoát tới cuối tháng 3, việc kinh doanh trong nhà hàng của Lục An Nhiên vốn dĩ đã không thuận lợi, cố tình sự tình trong trường lại càng hồng bét, Lục An Nhiên luôn có thể cảm giác được địch ý khi ở trong trường, bàn học của cô còn bị người khác dùng son ghi lên những câu chửi rủa, thậm chí còn có người để búp bê hình người có cấm kim trên đó vào trong học bàn của cô. Vốn dĩ dự định giải quyết hết những chuyện trên nhà hàng đợi cho đến cuối tháng 4 lên thực đơn mới rồi mới xử lý những chuyện phiền phức trong trường học thì Lục An Nhiên cũng đã ý thức được sự tình nghiêm trọng của vấn đề.

Dương Tuyết Oánh nắm chặt nắm tay hét lớn: “Mình không chịu nổi nữa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Bạo lực học đường, não tàn kiêu ngạo

“An Nhiên, đây đã được xét vào trường hợp bạo lực học đường rồi đó!” Kỳ Linh nhìn vào con búp bê vu độc tàn phế kia hoang mang nói: “Có loại nguyên rửa như vậy sao? hay là chúng ta báo cảnh sát đi!”

“Báo cảnh sát? Không có tác dụng đâu...” Thần sắc Lục An Nhiên nghiêm túc lắc đầu: “Cần có một phương pháp khác...”

“Quản nó phương pháp gì!” Dương Tuyết Oánh nói: “Mình dám khẳng định chuyện này cùng với hai con tiện nhân kia không thoát ly được quan hệ! Mình đi kiểm hai người đó tính sổ đây!”

“Đợi một lát!” Lục An Nhiên gọi Dương Tuyết Oánh đứng lại: “Đừng nóng nảy!” xem ra tình hiện tại phải nhanh chóng giải quyết chuyện này mới được!

“Đều đã như vậy rồi bảo mình làm sao không nóng nảy!” Dương Tuyết Oánh xù lông nói: “An Nhiên, không phải cậu thông minh lắm sao? cậu mau nói phải làm sao đi! Chúng ta nên làm thế nào đây!” đang lúc nước sôi lửa bỏng mà lại không làm được gì thế này thật sự quá khó chịu! Rõ ràng biết được chân tướng, nhưng lại không có ai tin! Tại sao lại như vậy chứ!

“Lớp trưởng, các cậu biết là ai hãm hại cậu sao!” một bạn học vây bên cạnh hỏi.

“Biết, tại sao lại không biết chứ! Trừ cô ta ra thì còn có thể là ai!” Kỳ Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Là ai vậy! Hư hỏng như vậy! Lớp trưởng cậu nói đi! Bọn mình giúp cậu trút giận!” bạn học xung quanh lòng đầy căm phẫn nói, đi đâu ra cái thói ăn hiếp người như vậy chứ!

“Không có gì.” Lục An Nhiên lắc đầu: “Chuyện này các cậu đừng tham gia vào, lo việc học của bản thân thật tốt là được rồi, đừng quên là thành tích của cuộc thi giữa tháng 5 này sẽ có ảnh hưởng đến ngân sách hỗ trợ trong chuyến dã ngoại của các lớp! Ai mà thi dưới điểm trung bình, sẽ bị phạt đó!”

“A?” Dương Tuyết Oánh sùng sốt chớp mắt: “Vậy không phải mình sao!”

“Cũng không nhất định, vạn nhất có người đi cùng cậu thì sao!” Lục An Nhiên cười.

“Như vậy không phải vẫn là mình sao!” Dương Tuyết Oánh mếu máo, ai bảo trời sinh cô ra đã không phù hợp với việc học chứ!

“Ha ha ha!” một khúc nhạc đệm như vậy rồi cuộc cũng có thể hòa hoãn lại không khí căng thẳng buổi sáng.

Nhưng mà sau khi cười xong vẫn phải đối diện với hiện thực! Lục An Nhiên nhìn bàn học của cô hỏi: “Sáng nay học tiết gì nhỉ?”

“Tiết đầu tiếng Anh, tiết hai thể dục, tiết ba tự học, tiết bốn Số học.” Kỷ Linh nhớ lại thời khóa biểu nói.

“Trời ạ!” lúc này một nữ sinh vừa bước vào lớp lúc đi ngang qua liền sững sốt: “Đây là chuyện gì? Lớp trưởng, bàn học của cậu...”

“Không có gì.” Lục An Nhiên cười: “Đại khái là một người nào đó đến đây luyện thư pháp chăng?”

“Quá đáng lắm đó...” bạn học vây quanh bốn phía thì thầm: “Rốt cuộc là ai chứ... chơi xấu như thế...”

“Đều tan đi! Chuông sắp reo rồi, đều về chỗ ngồi của mình đi!” Lục An Nhiên lắc lắc tay: “Đều về chỗ đi!”

“Vậy cậu làm sao vào học?” Kỷ Linh hỏi, bàn ghế như vậy có đánh chết cô cũng không muốn ngồi vào!

“Không phải Tần Thư Mặc tham gia huấn luyện rồi sao, mình ngồi chỗ cậu ấy.” Lục An Nhiên nhìn vào vị trí trống đằng sau cô.

“Cũng được.” Dương Tuyết Oánh gật đầu: “Thật sự tức chết mình rồi! An Nhiên, cậu nhất định phải nghĩ ra biện pháp nhanh nhất, không thì chuyện này thật sự không chơi là không hết đâu!”

“Nghĩ cách cũng cần phải có thời gian chứ!” Lục An Nhiên thờ dãi, tình hình hiện tại không có lợi đối với cô! Cô nên làm như thế nào đây?

“Tôi biết người nào viết chữ lên bàn của cậu.” Vẫn luôn ngồi tại chỗ của mình Phụng Tử Hàm chống cằm nói, huống hồ, cô còn thật sự tận mắt nhìn thấy: “Cậu cầu xin tôi đi, cầu xin tôi, tâm trạng tôi tốt lên sẽ nói với cậu!”

“Tôi cũng không muốn biết cho lắm...” Lục An Nhiên nhún nhún vai, ngồi vào vị trí trống của Tần Thư Mặc.

Nghe thấy đáp án này của Lục An Nhiên, Phụng Tử Hàm có chút không vui bĩu môi, Lục An Nhiên này tại sao lại không thú vị như vậy chứ! Cầu xin cô thì thế nào chứ? Bao nhiêu người cầu xin cô cô còn không để ý đâu!

“Phụng Tử Hàm kia có phải nào có vấn đề không?” Dương Tuyết Oánh nhỏ giọng hỏi Lục An Nhiên.

“Mình cũng cảm thấy vậy...” Kỷ Linh hỏi hờn thì thầm.

“Không sao, chẳng qua chỉ là không thân thiết với bọn mình nên không muốn giúp thôi.” Lục An Nhiên cười, Phụng Tử Hàm này đã từng giúp cô, không phải người xấu, chỉ là tính tình cổ quái chút, làm người có chút kiêu ngạo, bất quá kiêu ngạo cũng có sự kiêu ngạo của tư bản không phải sao? thiên kim của Phụng thị, đặt ở đâu còn không phải đều có thể lộ hành đi?

Chuông reo vào lớp, Lữ Duệ tiến vào lớp học, trên dưới nhìn một vòng đem ánh mắt dừng lại tại bàn học của Lục An Nhiên, không nhìn được chán ghét nhũn mảy: “Bắt đầu vào học.” Thật sự phiền phức chết đi được!

Sau khi tiết đầu kết thúc, Lục An Nhiên đang trên đường đi ra khỏi lớp học liền bị Phụng Tử Hàm gọi lại lần nữa: “Này! Lục An Nhiên, cậu thật sự không muốn biết?”

“Không muốn.” Lục An Nhiên nhún vai: “Bởi vì có một liên có hai, cậu cũng chỉ là thấy một trong những người hãm hại tôi mà thôi, không có tác dụng gì lớn, bây giờ à...” Lục An Nhiên nhìn lướt qua một nữ sinh lớp khác từ sau lưng cô đi lên rõ ràng đã liếc cô một cái, sau đó chìa hai tay ra không biết làm gì hơn: “Mấy người này tựa như bị rửa não vậy, từng người đều nghĩ là bản thân đang hành hiệp trượng nghĩa, biết được một hai người cũng đều không có tác dụng...”

“Chuyện này...” Phụng Tử Hàm nghĩ cũng đúng, liền lại đi lên một bước: “Vậy cậu quyết định làm thế nào?”

“Cậu rất dễ ỷ?” khóe miệng Lục An Nhiên nhếch lên.

“Ai dễ ỷ chứ!” Phụng Tử Hàm nghiêng đầu: “Hừ.” Cô chẳng qua chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi. Chuyển đến Nhất Trung thành phố lâu như vậy, anh Ngọc Tinh không đề ý đến cô, Phụng Lập Hàng lại chê cô phiền, Linh Lung không thể cùng cô đi học, ngay đến cả Tần Thư Mặc kia cũng đã tham gia huấn luyện mất rồi, cô rất buồn chán... cô tình lại xảy ra chuyện của Lục An Nhiên, cô biết rõ là có người ác ý hãm hại, đổi lại là người khác sớm đã sụp đổ mất rồi, Lục An Nhiên này lại vẫn nên ăn thì ăn nên uống thì uống... không cần thận liên hấp dẫn lực chú ý của cô, cô chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi! Thật sự! Chỉ là hiếu kỳ!

“Nếu như cậu nguyện ý cầu xin tôi, tôi sẽ nói cậu nghe!” Lục An Nhiên cười, Phụng Tử Hàm này thật ra cũng có chút thú vị.

“Cậu nằm mơ đi!” Phụng Tử Hàm tròn tròn mắt: “Lại còn muốn bốn tiểu thư tôi đây cầu xin cậu! Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ! Hừ!”

“VẬY CẬU TIẾP TỤC TÒ MÒ ĐI!” LỤC AN NHIÊN VẬY VẬY TAY: “TUI TÔI ĐI ĐÂY!”

“HỪ!” PHƯỢNG TƯ HÀM HỪ LẠNH MỘT TIẾNG QUAY LẠI CHỖ NGỒI CỦA CÔ, TỨC HỒN HẸN MÀ LẬT SÁCH.

MÀ ĐÁM NGƯỜI LỤC AN NHIÊN MỘT ĐƯỜNG ĐI RA KHỎI DÂY NHÀ HỌC, DƯƠNG TUYẾT OÁNH NHƯ CÓ SUY NGHĨ NÓI: “PHƯỢNG TƯ HÀM ĐÓ KHÔNG PHẢI NÃO NGẮN, CẬU TA LÀ MỘT NGƯỜI KIỆU NGẠO NHA!”

“AI BIẾT LÀ KIỆU NGẠO HAY BỆNH TÂM THẦN ĐÂY!” KỶ LINH DẪU MÔI: “TẠI SAO CẬU ẤY KHÔNG HỌC TIẾT THỂ DỤC!” PHƯỢNG TƯ HÀM NÀY CHUYỂN QUA ĐÂY CŨNG ĐƯỢC MỘT KHOẢNG THỜI GIAN RỒI, HÌNH NHƯ CHƯA HỌC MỘT TIẾT THỂ DỤC NÀO.

“CƠ THỂ KHÔNG KHỎE CHĂNG, AI MÀ BIẾT ĐƯỢC CHỨ...” LỤC AN NHIÊN NHÚN VAI, VỀ MẶT KHÔNG QUAN TÂM LẮM.

ĐẾN SÂN TẬP THỂ DỤC, HÔM NAY LÀ NGÀY MÀ HAI LỚP A VÀ D CỦA CAO NHẤT CÙNG HỌC THỂ DỤC, SÂN THỂ DỤC KHÔNG ÍT NGƯỜI, NGƯỜI NÀO NGƯỜI NẤY KHI THẤY LỤC AN NHIÊN ĐẾN ĐÂY CŨNG ĐỀU DỪNG ÁNH MẮT NHƯ NHÌN MỘT THỨ ĐỒ DƠ BẮN NÀO ĐÓ.

BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* ĐƯỢC TÀI MIỄN PHÍ TẠI www.EbookFull.Net.

TÀI MIỄN PHÍ NHIỀU TRUYỆN HƠN Ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Ác ý gây chuyện, thả tôi xuống

CHUÔNG VÀO TIẾT VANG LÊN, TRƯỚC TIÊN LÀ MỌI NGƯỜI ĐỀU XẾP THÀNH MỘT HÀNG DÀI CHẠY QUANH SÂN THỂ DỤC, LÚC ĐẦU CHẠY CHẬM SẼ LẤY ĐƠN VỊ CỦA LỚP LÀM CHUẨN, HAI VÒNG CUỐI CÙNG CHẠY NƯỚC RÚT LIỀN RỒI LOẠN ĐỘI HÌNH, NHỮNG NGƯỜI CHẠY XONG LIỀN CÓ THỂ UỐNG NƯỚC NGHỈ NGƠI SAU ĐÓ MỚI TẬP TRUNG LẠI.

XẾP HÀNG XONG, LỤC AN NHIÊN NHÌN TRONG ĐÁM NGƯỜI, SỖ DAO NỖ NỤ CƯỜI VỚI CÔ, THẦN SẮC ĐÓ MANG ĐẦY SỰ ĐẮC Ý KHIÊU KHÍCH. LỤC AN NHIÊN NHÌN THẤY CŨNG NỖ LẠI MỘT NỤ CƯỜI KHINH THƯỜNG, MỘT BỘ DẠNG KHÔNG ĐEM SỖ DAO ĐỂ VÀO MẮT.

NHÌN THẤY THẦN THÁI NÀY CỦA LỤC AN NHIÊN, SỖ DAO LẠI CÀNG TỨC GIẬN, LỤC AN NHIÊN NÀY CŨNG ĐÃ ĐẾN MỨC NÀY RỒI, CƯ NHIÊN VẪN CÒN BÀY RA MỘT BỘ DÁNG THANH CAO BUỒN NÔN NHƯ THẾ! Ặ HẬN ĐẾN MỨC MUỐN XÉ NÁT GIƯƠNG MẶT GIẢ ĐỒI ĐÓ CỦA CÔ!

“SAO VẬY?” NHÌN THẤY BIỂU TÌNH NÀY CỦA SỖ DAO, TÔ LÂM HỎI.

“AN NHIÊN... AN NHIÊN CẬU TA...” SỖ DAO BÀY RA BỘ DẠNG ỦY KHUẤT: “MÌNH VỪA MUỐN CHÀO HỎI CẬU TA, CẬU TA CÒN TRỪNG MẮT NHÌN MÌNH... CÓ PHẢI LÀ DO MÌNH LÀM SAI CHUYỆN GÌ KHÔNG?”

“CẬU ĐÂU CÓ LÀM SAI CHUYỆN GÌ CHỨ! LÀ CÔ TA KHÔNG ĐÚNG!” NHỮNG HỌC SINH LỚP A XUNG QUANH ĐÓ ĐỀU BÀY RA BỘ DẠNG LÒNG ĐẦY CẢM PHẪN, LỤC AN NHIÊN NÀY THẬT SỰ QUÁ ĐÁNG, RÕ RÀNG SỖ DAO VÌ CÔ TA NÓI NHIỀU LỜI NHƯ VẬY, CÔ TA CƯ NHIÊN CÒN KHÔNG BIẾT HỎI CÃI!

“HỪ!” NHÌN THẤY NỮ THẦN MANG BỘ DẠNG ỦY KHUẤT, MỘT NAM SINH NÀO ĐÓ CỦA LỚP A NẮM CHẶT NẮM TAY...

LỤC AN NHIÊN... CÔ ĐỢI ĐÓ CHO TÔI...

NHỮNG VÒNG CHẠY CHẬM TRƯỚC ĐÓ TẤT CẢ MỌI CHUYỆN ĐỀU RẤT TỐT, NHƯNG SAU KHI ĐẾN HAI VÒNG CHẠY NƯỚC RÚT LỤC AN NHIÊN RÕ RÀNG CẢM NHẬN ĐƯỢC CÓ NGƯỜI CỎ TÌNH NGẮNG CHÂN CÔ, VỐN ĐANG CHẠY VỚI TỐC ĐỘ NHANH, LÚC NÀY BỊ NGẮNG MỘT CÁI, LỤC AN NHIÊN HƯỚNG VỀ PHÍA TRƯỚC MÀ NGẢ NHAU LÊN, NGAY CẢ ĐẾN ĐỘNG TÁC PHÒNG VỆ CŨNG KHÔNG KỊP, MẮT THẤY SÁP ỤP MẶT XUỐNG ĐẤT, MỘT CÁNH TAY KỊP THỜI ÔM LẤY HÔNG CÔ, ĐEM CẢ NGƯỜI CÔ ÔM VÀO TRONG LÒNG NGỰC.

LỤC AN NHIÊN NGẮNG ĐẦU LÊN, NHÌN THẤY MỘT GIƯƠNG MẶT QUEN THUỘC: “LONG HỌC TRƯỞNG?” SAO LẠI TRÙNG HỢP NHƯ VẬY?

XÂY RA MỘT MÀN NÀY, MỌI NGƯỜI ĐỀU NGỪNG CHẠY ĐỒNG LOẠT NHÌN VỀ HƯỚNG CHỖ HAI NGƯỜI ĐANG ÔM LẤY NHAU. LỤC AN NHIÊN NÀY THẬT SỰ LÀ THỦ ĐOẠN QUÁ CAO...

CÒN CHƯA KỊP BÀN TÁN, MỘT BÓNG NGƯỜI LAO VÀO TRONG ĐÁM ĐỒNG HƯỚNG MẶT NGƯỜI KIA HUNG HĂNG ĐÁM XUỐNG. NGƯỜI BỊ ĐÁNH, CẢ NGƯỜI ĐỔ XUỐNG ĐẤT, MÁU MŨI TRỰC TIẾP CHẠY RA. NHỮNG NGƯỜI XUNG QUANH KHÔNG DÁM TÍN MÀ NHÌN NGƯỜI VỪA TUNG RA CÚ ĐÁM KIA: “LỤC AN HỒ, CẬU PHÁT ĐIÊN GÌ VẬY!”

“TRƯƠNG CƯỜNG TÔI CẢNH CÁO CẬU! CẬU CÒN DÁM TIẾP TỤC Ở SAU LƯNG AN NHIÊN SỬ DỤNG THỦ ĐOẠN DƠ BẮN NÀY THÌ SẼ KHÔNG ĐƠN GIẢN CHỈ LÀ MỘT CÚ ĐÁM ĐÀU!” LỤC AN HỒ CHỈ VÀO NAM SINH NGẢ NGỒI DƯỚI ĐẤT MẮNG: “CÓ BẢN LĨNH THÌ HƯỚNG TÔI ĐÂY, LẠI CÒN NGẮNG CHÂN MỘT NỮ SINH NHƯ VẬY THÌ CÓ TÀI CÁN GÌ? CẬU CÒN LÀ ĐÀN ÔNG KHÔNG!”

ĐÁM NGƯỜI LÚC NÀY MỚI BIẾT ĐƯỢC CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA, THÌ RA LÀ NHƯ VẬY!

“CẬU! CON MẮT NÀO CỦA CẬU NHÌN THẤY! CẬU CÓ CHỨNG CỨ GÌ!” NAM SINH ĐÓ THẦN SẮC HOẢNG LOẠN CHỐI CÃI.

“THẬT KHÔNG KHÉO, TÔI NHÌN THẤY RỒI!” BÊN NGOÀI ĐÁM NGƯỜI, PHƯỢNG LẬP HÀNG NỖ NỤ CƯỜI TIẾN TỚI, VỐN DĨ ĐANG TRONG THỜI GIAN KIỂM TRA ĐỊNH KỲ CỦA HỘI HỌC SINH, LẠI KHÔNG NGHĨ SẼ GẶP PHẢI LOẠI CHUYỆN NÀY, BẤT QUÁ ĐÂY CŨNG LÀ LẦN ĐẦU TIÊN ANH NHÌN THẤY TÊN TIÊU TỬ LONG NGỌC TÍNH CHẠY NHANH NHƯ VẬY!

Phượng Lập Hàng cười tủm tỉm nói: “Cậu Lóp nào? Tên gì?”

“Lóp A... Trương Cường.” Nam sinh đó nhìn thấy Phượng Lập Hàng, sắc mặt rõ ràng biến đổi.

“Hoàng Oanh, ghi lại, Trương Cường Lóp A năm Nhất, ác ý gây chuyện, lỗi vi phạm nghiêm trọng lần một!” Phượng Lập Hàng thu lại nụ cười: “Lục An Hồ, động tay ầu ẩu đã với bạn học, mặc dù có nguyên nhân chính đáng, nhưng vẫn phải bị phạt! ừm... tuần sau nộp một bản kiểm điểm lên Hội học sinh!”

“.....” sắc mặt Trương Cường trắng bệch, lỗi nghiêm trọng... cái này sẽ ghi lỗi trong học bạ! Sau này xét lên lớp sẽ rất phiền phức.

“Tôi đưa cô ấy đến phòng y tế.” Long Ngọc Tinh ôm ngang hông Lục An Nhiên trực tiếp bước nhanh đi đến phòng y tế, mặc dù Lục An Nhiên cảm thấy bản thân vốn dĩ không cần đến phòng y tế, nhưng tiết thể dục này, cô cũng không muốn học tiếp nữa. Chỉ lặng im để Long Ngọc Tinh ôm đi.

Sau khi hai người rời đi, vài người Phượng Lập Hàng vẫn còn ở nguyên vị trí răn dạy: “Nhất Trung không phải là nơi các bạn có thể tùy tiện giương oai như vậy. Sau này ai còn dám ác ý sinh sự, sẽ nhận hình thức xử phạt nặng nhất là đuổi học!” ánh mắt Phượng Lập Hàng hoàn toàn là lừa gạt: “Đều nghe rõ rồi chứ!”

“.....” hiện trường một mảnh yên tĩnh, không một ai dám lên tiếng.

“Không trả lời, tôi sẽ hiểu là các bạn đều đã nghe rõ ràng rồi.” Phượng Lập Hàng lại nở nụ cười bất cần đời, dường như người vừa tức giận hồi nãy căn bản không phải là anh vậy: “Hi vọng các học đệ học muội yêu dấu hiểu rõ một chuyện: quyết định mà Hội học sinh đưa ra, Hội Đồng kỷ luật của trường cũng không sửa được! Còn có, liên quan đến vấn đề Lục An Nhiên bị hãm hại Hội học sinh nhất định sẽ tra xét triệt để.” Phượng Lập Hàng nhìn quanh những ánh mắt không quan tâm lại bổ sung thêm một câu: “Phượng thị chúng tôi còn không thêm đề ý đến một xí nghiệp nhỏ nhoi như Lục thị ở thành phố S này! Như vậy các bạn liên không cần lo lắng Lục An Nhiên sẽ mua chuộc tôi rồi chứ!”

Nghe Phượng Lập Hàng nói như vậy, mọi người đều ngơ ngác, chẳng lẽ thật sự đã oan uổng cho Lục An Nhiên rồi? Chuyện này thật sự có ẩn tình sao?

“Hội trường, vậy anh nhất định phải tra rõ một chút!” Dương Tuyết Oánh tiếp lời nói: “Sau khi tra rõ chân tướng đừng hợp giải quyết riêng, chí ít cũng phải công bố trước toàn trường là ai lương tâm lại xấu xa như vậy! Làm ra những chuyện ghê tởm đến thế!”

“Trả cho Lóp trưởng bọn em một cái công đạo!” học sinh Lóp D cũng bắt đầu mở lời: “Không thể nhẹ nhàng bỏ qua cho người bịa chuyện hại người được! Trả cho Lóp trưởng một công đạo!”

“Yên tâm, sau khi tra xét rõ ràng... tôi đảm bảo người đó không thể nào tồn tại ở Nhất Trung được nữa!” Nụ cười trên môi Phượng Lập Hàng vẫn như cũ, chỉ là trong mắt mang theo một tia tàn nhẫn.

Sở Dao và Tô Lâm quay qua nhìn lẫn nhau, chỉ cảm giác sau lưng túa ra một tầng mồ hôi lạnh.

Sau khi đến phòng y tế, nhìn quanh một vòng, liền phát hiện hình như giáo viên phòng y tế không có ở đây.

“Long Học trưởng... anh có phải có thể buông tay ta rồi...” Lục An Nhiên ngẩng đầu nhìn Long Ngọc Tinh.

“Anh không muốn.” Long Ngọc Tinh cũng xem là thành thật, cũng lâu rồi anh không chạm vào cô, trong lòng như đám cỏ dại, hiện tại ôm trong lòng mới có cảm giác chân thực.

“Long Học trưởng, làm ơn buông tay!” Lục An Nhiên giãy dụa một hồi mới phát hiện không giãy ra được, trên mặt liền hiện lên một mảnh tức giận.

Cúi đầu đem mặt vùi vào gáy Lục An Nhiên, ngửi mùi hương trên người cô, trên mặt Long Ngọc Tinh mang theo tia mệt mỏi: “Em muốn giận anh đến bao giờ chứ?”

“Hả?” Lục An Nhiên tránh né: “Anh nói bậy gì thế? Mau buông em xuống!”

“Haizz...” mặc dù Long Ngọc Tinh có chút không nổi, nhưng vẫn buông Lục An Nhiên xuống một chiếc giường trống: “Chuyện này... có cần anh điều tra không?”

“Không cần thiết.” Lục An Nhiên trực tiếp cự tuyệt: “Chuyện này một mình em có thể giải quyết.”

“Chuyện về Lục An Hân... rất xin lỗi...” Long Ngọc Tinh xin lỗi.

“Chuyện này anh không cần phải xin lỗi.” Lục An Nhiên nghe Long Ngọc Tinh nhắc đến chuyện của Lục An Hân liền không nhịn được nhún mày, hiện tại thật sự là tất cả mọi chuyện đều nhào vào chung một chỗ rồi, mỗi phiền phức lớn là Lục Quân An kia còn chưa giải quyết được! Cô hận bản thân không thể mọc ra ba đầu sáu tay... một chuyện lại một chuyện phiền phức, đè ép cô đến mệt mỏi...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 198: Giá trị lợi dụng, thu thập chứng cứ

“Anh... sẽ không tùy tiện hôn em nữa...” Long Ngọc Tinh đưa ra nhượng bộ lớn nhất, như thế nào, như vậy rất có thành ý đúng không!

“.....” Lục An Nhiên không vui trừng mắt nhìn Long Ngọc Tinh.

“Anh muốn giúp em...” Long Ngọc Tinh muốn chứng minh bản thân có giá trị lợi dụng rất lớn: “Cái gì cũng có thể!”

Vừa muốn mở miệng từ chối Lục An Nhiên đột nhiên chuyển mắt: “Anh thật sự muốn giúp em?”

“Ừm” Long Ngọc Tinh gật đầu, cái này... có phải đại diện cho việc hai người bọn họ lại hòa hợp rồi không?

“Anh có quen biết cao thủ máy tính không? Người có thể tra ra địa chỉ IP?” Lục An Nhiên nghĩ được biện pháp rồi..

“Có biết.” Long Ngọc Tinh suy nghĩ gật đầu, anh thật sự có biết một người am hiểu về máy tính, vừa vặn đang học tại Đại học S.

Khóe miệng Lục An Nhiên vênh lên, cũng đến lúc cô phản kích rồi..

Hôm sau, Lục An Nhiên theo lệ thường đến trường, liền phát hiện không còn những ánh mắt thù ghét mang theo địch ý nữa, nhưng vẫn có thể thấy được những ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào cô...

Vừa đến lớp học, cô phát hiện bàn ghế của cô toàn bộ đều được đổi mới, sử dụng bàn học mới đến tâm tình cũng trở nên thoải mái hơn.

“Lục An Nhiên, nghe nói hôm qua cậu bị thương?” Phụng Tử Hàm đi đến trước bàn học của Lục An Nhiên cao ngạo từ trên nhìn xuống, hôm qua Lục An Nhiên trực tiếp xin nghỉ từ tiết thứ ba, cô cũng chỉ là nghe người khác kể lại chuyện này, hiện tại thấy cô liền đi qua hỏi.

“Không có gì.” Lục An Nhiên nhìn Phụng Tử Hàm: “Có chuyện?”

“Ồ...” Phụng Tử Hàm mím mím môi: “Cậu đã tìm ra cách xử lý chuyện này rồi?”

“Nghĩ ra rồi.” Hôm qua cô trực tiếp xin nghỉ sau khi về nhà đã tỉ mỉ mà suy nghĩ một lượt, quả thật là đã giúp cô tìm được một bước đột phá.

“Vậy cậu mau nói cho tôi biết đi!” Phụng Tử Hàm thăm dò.

“Không muốn.” Lục An Nhiên quay mặt đi: “Nếu như muốn biết, thì cầu xin tôi đi!”

“Cậu! Cậu đừng đắc ý!” trong lòng Phụng Tử Hàm nôn nóng, cô thật sự rất là tò mò nha! Sau khi do dự một lúc lâu, Phụng Tử Hàm lấy điện thoại của mình ra mở hai tấm hình đưa cho Lục An Nhiên: “Chính là người này ghi chữ lên bàn của cậu!”

Lục An Nhiên liếc một cái, ngây ngẩn cả người. Tiếp đó khóe môi cô dương lên, thật đúng là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được lại chẳng tốn công nha! Đôi mắt vừa chuyển, Lục An Nhiên thanh thanh cổ họng: “Như vậy đi! Tôi cũng không làm khó cậu, cậu gửi hai tấm ảnh này đến điện thoại của tôi, tôi liền nói cho cậu nghe!”

“Cậu gửi cho tôi số điện thoại.” Phụng Tử Hàm vừa nghĩ liền cảm thấy bản thân cũng không bị thiệt, liền soạn tin nhắn gửi hình ảnh qua: “Hiện tại cậu có thể nói rồi chứ ! “

Lục An Nhiên ngoắc ngoắc ngón tay, Phụng Tử Hàm vẽ mặt hoài nghi cúi người tới gần, Lục An Nhiên nhẹ nhàng bên tai Phụng Tử Hàm nói: “Dùng cách của người đối xử với người khác để trị người!”

“Cậu muốn đăng bài sao?” Phụng Tử Hàm từ trên nhìn xuống Lục An Nhiên: “Cậu thu thập đủ chứng cứ rồi?”

“Cũng gần đủ rồi.” Lục An Nhiên vênh khóe miệng, vốn dĩ cũng không được coi là đủ, nhưng thêm hai bức ảnh này thì cũng không nhất định rồi..

“Lục An Nhiên, tôi cảm thấy cậu là người có đầu óc, ừm... tôi miễn cưỡng nguyên ý làm bạn cùng với cậu, bắt quá cậu không thể nhờ tôi làm giúp chuyện gì được!” Phụng Tử Hàm hếch cằm nói.

“Ồ...” Lục An Nhiên có chút do dự, cô vốn dĩ không muốn có chút liên quan gì với người của Phụng thị, nhưng Phụng Tử Hàm này nhìn qua thật sự là người không có chút sức chiến đấu nào: “Ồ.”

“Chỉ vậy sao?” Phụng Tử Hàm không nhìn thấy biểu tình mà mình muốn nhìn thấy cảm giác có chút thất vọng.

“Vậy cậu muốn tôi làm thế nào?” Lục An Nhiên nhếch khóe môi, mặc dù Phụng Tử Hàm này có chút cuồng ngạo, nhưng lại không khiến người chán ghét, rất thú vị.

“Cậu dự định viết bài đăng bài như thế nào?” về mặt Phụng Tử Hàm tò mò truy vấn.

“Đến lúc đó cậu liền biết.” Lục An Nhiên vẫn đang đợi tin tức từ bên Long Ngọc Tinh.

“Chặc...” Phụng Tư Hàm tắc lưỡi, lại còn giả bộ thần bí.

Sau khi tan học vừa về đến nhà Lục An Nhiên liền nhận được mail từ Long Ngọc Tĩnh, kích chuột vào đó cô nhìn thấy thứ mà mình muốn, cô soạn ra một bản nháp dàn ý, cùng với chứng cứ thu thập được, đem tất cả mọi thứ một lần nữa gửi lại cho Long Ngọc Tĩnh.

Buổi tối ngày hôm sau, trên trang chủ của trường Nhất Trung lại lần nữa xuất hiện một bài viết, trong đó trước tiên tung ra hai đoạn phim ngắn, đoạn thứ nhất là một nữ sinh đang xem cái gì đó trên máy tính trong tiệm cà phê internet, máy quay vừa đúng lúc ở ngay đằng sau nữ sinh kia, thấy được rất rõ ràng những gì hiển trên màn hình người này đang ngồi, chính là bài viết “Nữ sinh trường Nhất Trung thành phố Thẩm Quyển gian lận trong kỳ thi lọt vào top 5 của năm”. Đoạn thứ hai là đoạn nữ sinh này rời khỏi tiệm internet, lúc người này rời khỏi đúng lúc khuôn mặt lọt vào ngay chính diện của chiếc máy quay, gương mặt còn được xử lý với độ nét cao. Tiếp theo sau hai đoạn phim này chính là hai bức ảnh, bức thứ nhất là vào một buổi chiều hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời trong lớp học không một bóng người, một nữ sinh đang dùng son ghi cái gì đó lên bàn của Lục An Nhiên, biểu tình trên mặt dữ tợn mà tàn ác. Bức ảnh thứ hai là nữ sinh này rời khỏi lớp học hội họp với người bạn đi cùng cô ta, hai người cười vui vẻ rời khỏi.

Theo sau hai bức ảnh chính là tổng hợp tất cả thành tích thi cử của Lục An Nhiên, cùng với thành tích thi cuối kỳ của cô ở Sơ Trung Anh Hoa, từng chút một tiến bộ, từng bước nâng cao thành tích. Tất cả những thứ này không làm người khác tin phục cũng không được!

Mà ngay giờ phút này, nữ sinh xuất hiện trong đoạn phim và bức ảnh nhìn chằm chằm vào màn hình mà khủng hoảng... tại sao lại như vậy... cô ta lập tức gọi điện thoại: “Àlô?”

Bên kia điện thoại, một giọng nữ đáp: “Hửm?”

“Sở Dao! Đoạn phim kia là như thế nào?! Tại sao lại là mặt của mình? Bài viết đó rõ ràng là do cậu phát!”

“Tô Lâm, cậu đừng có nói bậy nha...” khỏe miệng Sở Dao đắc ý cong lên, sau đó giọng điệu tiếc hận rên sất không thành thép nói: “Haizz, mình sớm đã khuyên cậu rồi... tại sao cậu cứ không nghe lời chứ?”

“Cậu nói cái gì?” Tô Lâm sững sờ, hai tấm ảnh kia thì không sai, thực sự là do cô ta đã dùng son ghi những câu chữ rửa lên bàn của Lục An Nhiên, con búp bê vu độc có cắm kim kia cũng là do cô ta bỏ vào, nhưng ở tiệm cà phê internet kia soạn ra bài viết đó thật sự không phải cô ta làm! tại sao lại biến thành như vậy?

“Aizz... Tô Lâm, mình biết cậu ghen ghét Lục An Nhiên và Dương Tuyết Oánh, nhưng mà... nhưng mà cậu cũng không nên làm như vậy nha... mình nói hôm đó cậu cứ bảo mình đợi cậu một lát là để làm gì cơ chứ, thì ra cậu đến chỗ An Nhiên làm loạn lên như vậy... dù có nói thế nào thì An Nhiên cũng là bạn thân của mình... cậu làm sao có thể như vậy? Bắt đầu từ hôm nay mình tuyệt giao với cậu!” trong mắt Sở Dao phủ lên một mảnh quyết tuyệt.

Cái gì mà đợi một lát? Rõ ràng Sở Dao nói Lục An Nhiên nhận ra bút tích của ả nên mới bảo cô ta đi viết! Tại sao lại biến thành cô ta ở sau lưng Sở Dao làm những chuyện này chứ? Nghe đến đây, Tô Lâm coi như hiểu rõ, Sở Dao chính là muốn đẩy tất cả tội lỗi lên người cô ta! Hai mắt Tô Lâm vì phần nổi mà trở nên đỏ tươi như máu: “Sở Dao! Mày dám! Tao sẽ không bỏ qua cho mày! Rõ ràng là mày...” cô ta còn chưa nói xong, bên phía Sở Dao liền ngắt điện thoại, Tô Lâm tức đến mức ném điện thoại lên vách tường khiến nó vỡ thành 4 5 mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Hạo thịnh nhúng tay, ác có ác báo

Ngắt điện thoại, Sở Dao đem máy ghi âm tắt đi. ả ta cười lạnh, sau đó lại gọi đến một số điện thoại khác: “Anh Hạo Thịnh, em thật sự không biết làm thế nào để cảm ơn anh...”

“Không có gì.” Lâm Hạo Thịnh cũng không ngoài ý muốn khi nhận được điện thoại của Sở Dao, hôm nay hắn ta nhìn thấy bạn cùng phòng đang chỉnh sửa video, nhân lúc người bạn này đi ăn cơm hắn liền sao chép video này ra, hướng Sở Dao lấy những tấm hình của Tô Lâm ghép lên, sau đó đem video gửi về Đế Đô, sau đó trước khi người bạn này quay lại đem video này đổi đi...

Con cờ Sở Dao này vẫn còn có tác dụng, tạm thời không thể vứt bỏ được.

“Anh Hạo Thịnh, hay là thứ Bảy này em mời anh ăn cơm nhé!” Sở Dao làm nũng: “Đã rất lâu rồi em không được gặp anh rồi đó...”

“Không có thời gian, anh cúp máy trước đây.” Dứt lời Lâm Hạo Thịnh không kiên nhẫn ngắt điện thoại. Hắn thật sự nói thêm một câu với ả ta. Sở Dao này thật sự có chút đáng ghét!

Mặc dù bị ngắt điện thoại, nhưng trên gương mặt của Sở Dao vẫn là một bộ mặt hạnh phúc, lần này may là có anh Hạo Thịnh, ả mới có thể bình yên vượt qua cửa ải khó khăn, nếu không lẽ mà bị đuổi học, ả ta phải làm sao đây? Một người ưu tú như ả, tuyệt đối không thể để xảy ra loại tình huống này được! Về phía Tô Lâm... cô cứ chịu làm vật thế thân đi...

Nghĩ như vậy, Sở Dao càng thêm háo hức mà nằm vào trong ổ chăn, đêm nay nhất định sẽ có một giấc mộng đẹp.

Mà ở một nơi khác, Lục An Nhiên nhắm mắt nhìn đoạn phim ngắn này, tại sao lại như vậy? Rõ ràng trước đó cô nhìn thấy người ở trong đoạn video này chính là Sở Dao? Tại sao quay đi quay lại lại biến thành Tô Lâm chứ... Lục An Nhiên xem đi xem lại đoạn video, rốt cuộc phát hiện, giai đoạn xử lý độ nét bị người khác động tay động chân. Nhưng loại kỹ thuật này cũng quá cao tay... Lục An Nhiên nhú nhú mày, suy đoán đại khái chắc là có người động tay vào rồi...

Nghĩ đến đây, Lục An Nhiên lập tức gọi điện thoại cho Long Ngọc Tinh: “Người bạn đó của anh là người ở đâu?”

“Người thành phố S, đang học ở Đại học S.” Long Ngọc Tinh có chút tò mò: “Sao vậy?”

“Đại học S...” Lục An Nhiên lập tức nghĩ đến Lâm Hạo Thịnh... hắn cũng học ở Đại học S! Quả nhiên là một đôi có tình... sợ là Lâm Hạo Thịnh ở giữa đã động tay vào đi... hắn ta cư nhiên có quan hệ với người thần bí kia, sử dụng loại phương pháp này chắc cũng không hề hấn gì... Lục An Nhiên không vui hừ một tiếng: “Em biết rồi, không còn chuyện gì nữa, em cúp máy đây.”

“Ừm...” Long Ngọc Tinh đáp một tiếng, nghe âm thanh vang vọng từ bên kia đầu dây nói một câu: “Ngủ ngon...”

Mà ngày hôm sau, đương nhiên toàn trường đều sẽ bàn tán ồn ào huyên náo, Dương Vệ Quốc và Tô Thiển Liên cũng bị mời đến trường, Tô Lâm không ngừng nói là do Sở Dao hãm hại cô ta, nhưng căn bản chẳng ai tin. Mà Sở Dao thì ủy khuất khóc nói là do Tô Lâm vu oan và lừa dối, thậm chí còn đưa ra chiếc bút ghi âm cuộc nói chuyện của hai người họ làm “chứng cứ”.

Hành động của Sở Dao đại khái là đã làm cho Tô Lâm bị ép vào đường cùng, cư nhiên phát điên dùng sức đẩy Sở Dao một cái, mà Sở Dao cũng thật xui xẻo, đầu va vào then cửa, đến nỗi trên đầu xuất hiện một lỗ máu.

Lục An Nhiên cười khi nghe Dương Tuyết Oánh kể lại chuyện này, trong mắt vẫn luôn là thần sắc đạm mạc. Đây chắc là báo ứng của những việc đã làm đi...

“Đáng đời! Tại sao lại không đụng chết ả!” Kỷ Linh căm ghét chửi rủa, Sở Dao này thực sự là đáng hận, từ khi học Sơ Trung liền luôn đối đầu với Lục An Nhiên đến hiện tại, âm hồn bất tán mà!

“Thiện có thiện báo ác có ác báo.” Lục An Nhiên nói: “Người ác tự sẽ bị trời phạt.”

“Hừ! Cậu không nhìn thấy biểu tình kia của Tô Thiển Liên đâu! Thật là đặc sắc!” Dương Tuyết Oánh cười lạnh nói: “Đã như vậy, mình còn nghe bà ta nói với Cha mình là do mình giá họa cho Tô Lâm đó! Thật là nực cười!”

“Vậy chú nói thế nào?” Kỷ Linh hỏi.

“Cha mình đương nhiên không thể tin!” Dương Tuyết Oánh nói: “Tô Thiển Liên kia thật không có não!”

“Như vậy cũng tốt.” Lục An Nhiên cười gượng tay phải giương năm ngón tay ra trước mặt Dương Tuyết Oánh lắc qua lắc lại: “Chỉ ít trong vòng năm năm, cô ta không có hi vọng đổi họ được rồi.”

“Hừ! Ác, có, ác, báo!” Dương Tuyết Oánh gằn từng chữ một nói, sau đó lại nhìn qua Lục An Nhiên: “Tại sao cậu một chút cũng không vui vẻ nhỉ?”

Lục An Nhiên do dự nói: “Vui nha.” Có những chuyện, vẫn là không nên nói với bọn họ thì tốt hơn.

Dương Tuyết Oánh và Kỷ Linh nhìn qua nhìn lại nhau, như vậy có làm thế nào cũng không giống bộ dạng đang vui vẻ nha!

“Lục An Nhiên! ảnh mà tôi chụp, chính là đã giúp cậu một mối lo lớn đó! Cậu chuẩn bị cảm ơn tôi thế nào đây!” Phượng Tư Hàm từ bên ngoài đi vào đến bên bàn học của Lục An Nhiên.

“Cậu đi đâu suốt buổi sáng thế? Đã bỏ lỡ một vở kịch hay rồi nha!” Dương Tuyết Oánh nhìn Phượng Tư Hàm mang cặp trên lưng nói.

“Tôi đương nhiên là có việc rồi!” Phượng Tư Hàm hừ một tiếng tiếp tục nhìn Lục An Nhiên: “Cậu còn chưa nói làm thế nào để cảm ơn tôi đây!”

“Buổi sáng hôm nay cậu không đến, tôi cũng không nhận được đơn xin phép của cậu, ừm... cũng không ghi cậu trốn học đi!” Lục An Nhiên vẫy vẫy tay nói.

“Trốn học gì đó tôi không thèm đâu!” Phượng Tư Hàm hừ lạnh một tiếng: “Cậu mau nói, cậu chuẩn bị cảm ơn tôi thế nào!”

“Tại sao lại phải cảm ơn cậu? Hôm đó chúng ta chính là giao dịch công bằng.” Lục An Nhiên cười: “Và lại còn là do cậu chủ động đề nghị đó!”

“Tôi...” Phượng Tư Hàm kinh ngạc không biết nói gì, thờ phỉ phỉ đầu môi không vui.

“Lục An Nhiên, ra đây một chút.” Thầy giáo vụ lại lần nữa đến trước cửa Lớp D.

Lục An Nhiên có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn đi theo ra ngoài. Cùng với thầy giáo vụ đi vào phòng Hiệu Trưởng, Lục An Nhiên nhìn vào Hiệu Trưởng đang cười tủm tỉm hỏi: “Hiệu Trưởng, ngày một mới diễn ra cuộc thi học sinh ưu tú, thế nào? Người đã dự liệu được Nhất Trung nhất định sẽ giật giải

quay về sao? tại sao lại cười vui đến như vậy?”

“Ồ...” Hiệu Trường ngờ ngạc có phải là do ông cười hơi quá rồi không? Ông chỉ là muốn thể hiện ra một nụ cười tương đối niềm nở mà thôi: “Chuyện này... hiểu lầm cũng đã được thanh minh rồi, bạn học Tô Lâm cũng đã bị đuổi học rồi.”

“Ừm, cho nên?” Lục An Nhiên vẫn không hiểu mục đích Hiệu Trường gọi cô đến đây.

“Có phải em đã yên tâm tham gia vào cuộc thi rồi không?” Hiệu Trường hỏi.

“Hả?” Lục An Nhiên kinh ngạc: “Không phải là đã chọn đủ năm người lại còn bồi dưỡng trong vòng một tháng sao?”

“Đúng vậy... nhưng vừa mới nhận được điện thoại bạn học được chọn vào cuối cùng kia vì quá căng thẳng nên bệnh viêm dạ dày tái phát rồi, bác sĩ nói phải nhập viện nghỉ ngơi 1 tuần...” Hiệu Trường vẻ mặt rối rắm: “Xếp hạng thứ Bảy là bạn học Sở Dao hôm nay cũng đã bị thương nhập viện, xếp hạng thứ tám bạn học Tô Lâm thì bị cho thôi học, xếp hạng thứ chín thì lại kém quá xa...”

“.....” Lục An Nhiên lông mày giãn giãn, phiền phức này thật sự lại quay lại rồi, chỉ có thể thở dài nói: “Được thôi... Hiệu Trường, chúng ta nói rõ trước nhé, trong cuộc thi, có xảy ra cái gì sơ suất cũng đừng trách em đó!” cô cũng là nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy! Trong danh sách ứng cử viên ký tên của cô xong, Lục An Nhiên nhìn vào Hiệu Trường.

“.....” nhìn Lục An Nhiên đã ký xong tên Hiệu Trường xoa xoa tay: “Thầy sẽ dốc hết sức...”

“.....” Cô có thể nuốt lời không? Có thể không tham gia nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Thực đơn mùa hè, mùi hương kỳ lạ

Cuộc thi học sinh ưu tú toàn quốc, diễn ra trong hai ngày liền đến hồi kết thúc. Cuối cùng Nhất Trung thành phố S trong vòng thi Tiếng Anh và vòng tranh luận đoạt được hạng nhất, thành tích ở những hạng mục khác cũng xem như là không tồi, cuộc thi lần này được phát trực tiếp toàn quốc, trong vòng tranh luận, dẫn chứng được Lục An Nhiên đưa ra một cách trật tự rõ ràng ý nghĩa dễ hiểu, đã thành công đánh bại đối thủ lọt vào vòng thi cuối cùng mang tên: vòng tròn kỳ lạ “Tử phi Vũ”, cuối cùng, động thái chiến thắng đẹp mắt này cũng đã hoàn toàn xóa bỏ nghi án gian dối của cô, đồng thời, cũng một lần nữa đẩy lên một cuộc thảo luận sôi nổi trên mạng rằng “Rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc mà kiếm ăn, nhưng lại muốn dựa vào thực lực”, còn có người đưa ra đường lối chiến thuật của trò chơi Công Lực trước đó ở Sơ Trung mà Lục An Nhiên đã đưa ra, khen ngợi cô là người văn võ song toàn.

Chuyện này mặc dù gây náo loạn một hồi, nhưng Lục An Nhiên vốn không có thời gian nghỉ ngơi, kế hoạch quảng cáo thực đơn mới sẽ bắt đầu vào 10 ngày cuối cùng của tháng 4, quyền quảng cáo 2 tháng ở tầng một của trung tâm mua sắm Long thị mà trước đây Long thiếu cho phép sắp hết hạn, sau khi suy nghĩ, Lục An Nhiên quyết định tăng cường đẩy mạnh quảng cáo vào tuần cuối cùng của tháng 4, thấp nhẩy năm ngay vị trí bắt mắt nhất của trung tâm mua sắm Long thị ở tầng 1 sẽ là nơi tung ra quảng cáo thực đơn mới.

Thực đơn được tung ra ngay ngày lập hạ 5 tháng 5, thực đơn lần này chủ yếu hướng đến mục đích giải nhiệt mùa hè, rất nhiều hình ảnh trái cây, nước uống, kem, bánh ngọt đẹp để và hấp dẫn, màu sắc quảng cáo lần này cũng được Kỷ Nhu đích thân phối hợp, nhìn qua rất bắt mắt. Ngay lúc thông báo thực đơn mới sắp được tung ra đồng thời cũng sẽ thông báo luôn thực đơn mùa xuân toàn bộ sẽ ngưng kinh doanh sau ngày 4 tháng 5, như vậy một mặt liền có thể kéo lại những thực khách cũ yêu thích thực đơn mùa xuân, mặt khác cũng có thể thu hút những thực khách mới muốn được thưởng thức những món ăn trong thực đơn mới mùa hè này, hành động lần này của Lục An Nhiên thật sự là đã đem những thực khách cũ bị “Vu Ký Phạt Thiện” hút đi quay lại một phần, lại còn thu hút được không ít thực khách mới.

Doanh thu tuần cuối cùng tháng 4 của Lục Hiên Trai đã tăng gấp ba lần hoàn toàn bù lại quãng thời gian sa sút trước đó.

Lần tiếp theo gặp lại Vu Tiêu, Lục An Nhiên đang cùng với Lục An Hồ rời khỏi “Lục Hiên Trai” sau đó đi thăm căn nhà mà Lục An Duy mới mua, dù gì hai người họ cũng đã lĩnh giấy kết hôn, cứ để Tần Thư Hàm ở tại nhà bố mẹ cũng không phải chuyện, vì thế Kỷ Nhu làm chủ, giúp Lục An Duy mua lại một căn biệt thự của người khác ở thành phố S, mặc dù nói là biệt thự qua tay, nhưng thực tế căn biệt thự này vừa mới được xây dựng hai năm, cũng vừa mới được trang trí vào năm nay, chủ nhà vừa dọn vào ở được ba tháng bởi vì người con trai học nghiên cứu sinh ở nước ngoài sau khi tốt nghiệp liền quyết định định cư tại đó liền cũng song song xuất ngoại, Kỷ Nhu cũng có quen biết với chủ nhà này, liền dùng cái giá thấp nhất là 270 vạn mua lại, hôm nay chính là ngày đầu tiên mà hai vợ chồng son dọn vào, bọn họ đương nhiên phải chuẩn bị một ít lễ vật đi đến đó.

“An Nhiên à, đây là muốn đi đâu thế?” Vu Tiêu một lần nữa bắt chuyện, bên cạnh ông còn có một người con trai đeo mắt kính khoảng 20 tuổi.

“Chú Vu, buổi trưa tốt lành ạ!” Lục An Nhiên cười tủm tỉm gật đầu một cái.

“Đúng lúc dùng cơm trưa rồi, có muốn đến tiệm nhà chú thử chút không? Chú mời khách!” Vu Tiêu dương tay đầy khí phách.

“Dạ thôi ạ, hôm nay có việc, con hẹn chú hôm khác nhé!” Lục An Nhiên cười lắc tay.

“Còn có hai ngày, thực đơn mới của “Lục Hiền Trai” của các con liền lên sàn rồi nhì, nhìn hình quảng cáo kia chú liền cảm thấy ngón trở ngứa ngáy, hôm nào đó chú đi thưởng thức thử, con không để ý chứ!” Vu Tiêu cười nói.

“Làm sao có thể chứ!” Lục An Nhiên cười: “Chú Vu là tiền bối chỉ điểm, con vui còn không kịp đó!”

“Nhìn xem cái miệng ngọt chưa.” Chú Vu nói với người con trai bên cạnh: “Con còn không chịu học người ta! Ta đã nói rồi đáng lẽ nên có một đứa con gái mới tốt...”

“Cha...” người trai trẻ bên cạnh Vu tiêu không biết hơn chỉ có thể lắc đầu, sau đó nỡ ý xin lỗi hướng Lục An Nhiên cười chủ động vươn tay ra nói “Chào em, anh tên Vu Lực.”

“Chào anh, em tên Lục An Nhiên.” Lục An Nhiên vươn tay ra nắm lấy tay Vu Lực, đầu ngón tay cảm nhận được sự thô ráp từ bàn tay đối phương khiến cô có chút kinh ngạc, nhìn qua bề ngoài của Vu lực này hào hoa phong nhã, làn da trắng nõn, nụ cười trên mặt cũng vô cùng khéo léo, chỉ có thể thấy được chính là một người thiên hướng đọc sách, nhưng tại sao bàn tay lại thô ráp như người quanh năm làm lưng nặng nhọc cơ chứ?

“An Nhiên, cái tên này thật dễ nghe.” Vu Lực giữ vững nụ cười khôn khéo: “Anh lớn hơn em ba tuổi, em gọi anh một tiếng anh Vu, anh liền nhận cô em gái là em có được không?” ngừng một chút Vu Lực lại nói: “Ài nha... còn chưa hỏi ý kiến của em! Vẫn luôn nghe cha anh nhắc đến em, vốn dĩ rất tò mò, hôm nay thật sự được gặp mặt, anh cảm thấy mình có chút đường đột rồi.”

“Anh Vu quá lời rồi.” Lục An Nhiên cười.

“Haha! Xem hai người các con vẫn là làm quen thật nhanh, người trẻ tuổi thật tốt, chủ đề nói chuyện chung cũng nhiều, ta vốn dĩ còn muốn giới thiệu hai người các con với nhau! Hahaha!” Vu Tiêu cười nói: “Vậy đi, cũng không cần con nữa, An Nhiên con không phải đi ra ngoài sao? Con nhanh đi lo công việc đi! Qua hai ngày nữa cha con ta cũng đi góp vui với con!”

“Vậy con xin được cảm ơn chú Vu trước ạ!” Lục An Nhiên gật đầu chào liền cùng với Lục An Hổ vào thang máy đi xuống. Lục An Hổ thâm thúy nhìn Vu Lực, không khí tỏa ra từ người này, khiến cậu cảm thấy có chút khó chịu.

Đi đến trước cửa trung tâm mua sắm Long thị, Lục An Nhiên nâng bàn tay lúc này bắt tay với Vu Lực kia tới trước mặt ngắm nghía, sau đó lại đặt ngay cánh mũi ngửi ngửi, nhũn nhũn một cổ nghì vẫn trào lên nơi đáy mắt.

“Sao thế?” nhìn Lục An Nhiên có chút không đúng, Lục An Hổ hỏi: “Em ngửi gì thế?”

“Bàn tay lúc này bắt tay với Vu Lực.” Lục An Nhiên trả lời.

“Í... em còn có loại sở thích này?” Lục An Hổ nghiêng người ghét bỏ nhìn Lục An Nhiên từ trên xuống dưới, Vu Lực kia mặc dù nhìn ngoại hình cũng được, nhưng còn chưa đạt đến trình độ kinh thiên địa nghĩa mà... còn không đẹp trai bằng cậu nữa...

“Không phải... anh ta nhìn qua giống một học sinh, nhưng bàn tay anh ta không hề giống bàn tay của một người đọc sách...” Lục An Nhiên nhũn nhũn nói: “Vô cùng vô cùng thô ráp, nhìn thì thấy tay anh ta rất trắng, nhưng ngón tay lòng bàn tay đều rất thô, hoàn toàn là những vết nứt rất nhỏ rất nhỏ.”

“Có phải nguyên nhân vì cũng là một đầu bếp không! Đầu bếp không phải thường xuyên sử dụng dao sao, ma sát tạo ra bọt nước hay gì đó để lại chút vết thương nhỏ cũng là chuyện bình thường!” Lục An Hổ suy đoán: “Chẳng qua, anh có chút không thích không khí xung quanh anh ta, vẫn cứ cảm thấy... có chút quý dị, nhưng anh lại không thể nói ra được quý dị chỗ nào. Còn có, mùi chanh trên người anh ta rất nồng!”

“Có chút vết thương không tính là gì, nhưng mùi hương trên tay anh ta...” Lục An Nhiên nhũn nhũn: “Em rất không thích, bởi vì không chỉ có mùi chanh...”

“Mùi gì?” Lục An Hổ hỏi.

“Mùi thuốc sát trùng, sau đó lại dùng xà phòng hương chanh rửa tay. Chắc là muốn khử đi mùi thuốc sát trùng kia...” Lục An Nhiên cắn môi dưới: “Không biết chuyên ngành của anh ta ở Đại học S là gì.”

“Quản anh ta chuyên ngành gì chứ!” Lục An Hổ nhìn đồng hồ đeo tay: “Anh chỉ biết là chúng ta còn không xuất phát nữa liền đến trễ đó...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Thư hàm sinh rồi, hành trình đặt tên

“Trời ơi! Chút nữa quên mất!” Lục An Nhiên lúc này mới nhớ chuyện bọn họ còn phải đi đến nhà Lục An Duy: “Trước tiên phải đi mua chút hoa quả tươi mới được!”

“Đi thôi đi thôi!” Lục An Hồ đẩy Lục An Nhiên nói: “Gần đây có một siêu thị trái cây và tiệm hoa tươi!”

Hai người trước đi đến siêu thị trái cây mua một giỏ trái cây theo mùa, lại mua thêm hai lẵng hoa tươi. Đợi cho đến khi hai người ngồi lên xe, Lục An Nhiên nhận được điện thoại từ Kỳ Như: “Mẹ, tụi con đang gấp rút đi đến nhà anh An Duy! Cũng khoảng 20 phút liền tới!”

“Đừng đến nhà An Duy nữa.” Ngờ khi Kỳ Như có chút gấp gáp: “Mau đến bệnh viện phụ sản thành phố, Thư Hàm vỡ nước ối rồi, nhìn bộ dạng sắp sinh rồi.”

“A? Được được được! Tụi con liền qua ngay!” Lục An Nhiên vừa ngắt điện thoại, liền nhanh chóng nói với chú Trương: “Chú Trương, không đến nhà anh An Duy nữa, đến bệnh viện phụ sản.”

“Sao vậy? Chị dâu sắp sinh rồi sao?” Lục An Hồ nhìn Lục An Nhiên hỏi.

“Ừm, chắc là vậy.” Lục An Nhiên gật đầu, trong lòng cũng có chút lo lắng. Trước đây nghe Tần Thư Hàm nói ngày sinh dự kiến vào trung tuần tháng 5, hôm nay mới ngày 2 tháng 5, sinh trước hơn chục ngày.

Đợi đến khi Lục An Nhiên đến bệnh viện, Tần Thư Hàm vừa bình an sinh đứa trẻ ra, cô đứng lúc nghe thấy hộ lý nói: “Chúc mừng! Là con trai, nặng 7.2 cân (3.6kg), mẫu tử bình an.”

“Cô ấy sao rồi?” Lục An Duy hỏi hộ lý, lúc này anh ở phía ngoài phòng sinh nghe tiếng hét đau đớn của Tần Thư Hàm, anh muốn đi vào nhưng Lục Kiếm Hào đặc biệt gọi điện thoại đến cản dặn anh không được như thế, bởi vì sát khí trên người anh vô cùng nặng, dù gì cũng là người từ trong đám người chết bỏ ra, Lục Kiếm Hào lo lắng sát khí trên người anh sẽ xung đột với đứa trẻ, anh vốn dĩ không tin những điều này, nhưng tục ngữ nói có kiêng có lành, anh một chút cũng không muốn tổn hại đến Tần Thư Hàm và đứa trẻ, liền chỉ có thể ở ngoài cửa vô lực chờ đợi, nghe thấy âm thanh đau đớn của Tần Thư Hàm, tim anh co rút đau, ngồi cũng không được, đứng cũng không xong, đi cũng không phải... cả trái tim vọt lên vọt xuống, ngay cả lòng bàn tay cũng toàn là mồ hôi. Chuyện này so với việc anh chấp hành nhiệm vụ gỡ bom còn dọa người hơn... anh tình nguyện người chịu đau là bản thân, cũng không hi vọng Tần Thư Hàm phải chịu những thứ này...

“Tình trạng của sản phụ cũng rất tốt, sinh nở thuận lợi, vết mổ may năm mũi.” Hộ lý cười nói.

Lúc này, ba hộ lý đẩy Tần Thư Hàm vô lực trên giường đi ra, cô cứ nằm ở đó, mái tóc ướt đầm dãn trên mặt và cổ, trên mặt không chút huyết sắc.

“Người nhà theo chúng tôi đi làm thủ tục chứng sinh cho đứa bé.” Một hộ lý trong đó nói.

“Tôi đi làm” Cha Tần nói: “Tôi là ông ngoại đứa trẻ.”

“Ừm” Hộ lý quay người nói: “Đi theo tôi!”

Cha Tần đi theo sau, Mẹ Tần nhìn con gái mình mà đau lòng.

“Cực khổ cho em rồi.” Lục An Duy đem những lọn tóc dãn trên mặt Tần Thư Hàm vén ra sau tai.

Tần Thư Hàm nhếch khóe môi sau đó nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, mọi người đẩy cô đi vào một phòng bệnh đơn, lúc di chuyển cô sang giường bệnh, Tần Thư Hàm mới lấy lại ý thức lần nữa: “Con đâu?”

“Ở đây!” Kỳ Như cẩn thận đỡ lấy gáy và lưng của đứa bé mới được sinh ra sau đó đi đến bên cạnh Tần Thư Hàm.

Tần Thư Hàm nghiêng đầu nhìn con trai mình, hiện tại cậu nhóc đang nhắm nghiền mắt, lồng ngực nương theo hô hấp mà phập phồng, cái miệng nhỏ nhắn nhô ra lúc đông lúc mở. Dường như là đang ngủ, lại dường như nằm mơ thấy gì đó, khóe miệng vênh lên, hai rãnh má xuất hiện hai má lúm đồng tiền không sâu lắm, giống y đúc Lục An Duy.

“Em...” Tần Thư Hàm muốn nói gì đó, nhưng khi vừa mở miệng chỉ nghe thấy âm thanh nước nở run rẩy, loại xúc động và vui mừng khi lần đầu được làm mẹ, một sinh mạng nhỏ nhắn vốn dĩ đang nằm trong bụng dùng cách thức như thế mà đến với thế giới này, nó đang ngủ, nó có giấc mơ của mình, nó biết khóc biết cười, qua thêm vài năm nữa nó sẽ có thể chạy nhảy... sau đó thì sao? Dường dục một sinh mệnh chính là thiêng liêng như vậy, mang theo sự mới mẻ không ai biết được cùng với sự lo lắng của cha mẹ, mỗi một cái nhú mảy của đứa bé, Tần Thư Hàm cũng sẽ cảm thấy lo lắng theo. Đứa trẻ nhỏ như vậy, mềm yếu như vậy...

“Em cực khổ rồi.” Lục An Duy ấn một nụ hôn lên trán Tần Thư Hàm, anh vươn tay ra vuốt ve má cô, ánh mắt tràn đầy sự yêu thương lưu luyến di chuyển trên gương mặt của Tần Thư Hàm và con của hai người. Loại xúc động và trách nhiệm của một người cha dâng lên trong lồng ngực, bắt đầu từ hôm nay anh đã làm cha rồi...

“Đã đặt tên cho đứa bé chưa?” sau khi làm xong thủ tục cho đứa trẻ cha Tần quay lại hỏi, tên của một đứa trẻ chính là đại sự cả đời đó!

“An Duy, theo gia phả của nhà họ Lục, con và An Nhiên, An Hồ đều là thế hệ có tên đệm là “An”, mà đời sau của các con tên đệm sẽ là “Kiến.”” Kỳ Như nhắc nhở.

“Vậy đặt là Lục Kiến Văn đi, đứa trẻ tiếp theo nếu vẫn là nam sẽ đặt là Lục Kiến Võ, là nữ sẽ đặt là Lục Kiến Vũ, Vũ trong khiêu vũ.” Tần Thư Hàm nhìn Lục An Duy: “Được không?”

“Được, đều nghe theo em.” Lục An Duy nắm lấy tay Tần Thư Hàm, hai người thâm tình nhìn nhau.

Lúc này, đứa bé vẫn luôn đang ngủ say đột nhiên cất tiếng khóc, Kỷ Nhu vội vàng ẵm nó lên ôm vào lòng dỗ dành: “Ngoan, Kiến Văn, chúng ta có tên rồi, bắt đầu từ hôm nay con tên là Lục Kiến Văn, có vui không nào?”

Dưới sự dỗ dành của Kỷ Nhu, Lục Kiến Văn ngưng khóc, cái miệng nhấp nhô lúc khép lúc mở khi thì mút vào.

“Có thể cho đứa bé bú sữa rồi, nhìn bộ dáng như có chút đói rồi đó.” Kỷ Nhu nhìn Tần Thư Hàm: “An Duy con đỡ Thư Hàm ngồi dậy đi.”

“Vâng!” Lục An Duy nhẹ nhàng đỡ Tần Thư Hàm dậy, anh lấy một chiếc gối mềm lót sau lưng cô.

Sau khi Tần Thư Hàm ngồi vững, cha Tần và Lục An Hổ liền đi ra khỏi phòng bệnh, Lục An Duy thay Tần Thư Hàm cởi nút áo bệnh nhân, sau khi nút áo dc mở ra cô mới từ từ cho đứa trẻ bú sữa của mình.

Nhìn cậu bé mút từng ngụm sữa lớn, Tần Thư Hàm lại có loại cảm giác kích động muốn khóc, đây là con trai bảo bối của cô... đứa con từ khi còn trong bụng mẹ liền đặc biệt ngoan, bảo bối vẫn chưa bao giờ làm cô cảm thấy khó chịu, mệt mỏi...

Mà ánh mắt Lục An Duy cũng dịu dàng nhìn Lục Kiến Văn, đây là con của anh... là đứa con do người phụ nữ mà anh yêu nhất trải qua bao cực khổ mà sinh ra...

Nhìn một nhà ba người hài hòa, khỏe mới Lục An Nhiên cũng theo đó mà vênh lên, nơi yếu mềm nhất trong lòng cô cũng nhẹ nhàng được chạm vào.

Lại qua một lúc, Lục Kiến Văn ăn no, liền lại có chút mơ màng như muốn ngủ, Kỷ Nhu lại tiếp nhận Lục Kiến Văn ôm vào trong lòng, lại để cho Lục An Nhiên lót thêm một khối khăn dài vắt ngang vai bà, sau đó nhẹ nhàng vỗ vào lưng của cậu nhóc, qua vài lần cậu nhóc liền ợ hơi một cái, ới ra một ngụm sữa trên chiếc khăn lót trên vai Kỷ Nhu, nhìn thấy đứa trẻ ợ sữa xong, Kỷ Nhu mới đặt nó quay trở lại bên cạnh Tần Thư Hàm, Lục Kiến Văn liền ngọt ngào mà ngủ sâu giấc.

Chính vào lúc tất cả mọi người đều chìm đắm trong sự vui mừng, sắc mặt Lục An Hổ không phải rất tốt chạy vào trong phòng bệnh, ở bên tai Lục An Duy nhỏ giọng nói: “Anh... cha mẹ đến thành phố S rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Dụ dỗ cưỡng bách, ánh mắt không tốt

Toàn bộ Lục trạch đều đang trong một bầu không khí vô cùng nghiêm túc, Lục Kiếm Hào ngồi trên ghế sofa ở vị trí gia chủ uống trà, Kỷ Nhu và Lục An Nhiên một trái một phải, mà cha mẹ Lục An Duy ngồi ở ghế sofa đôi bên trái, Lục An Hổ đứng ở sau lưng bọn họ, trước mặt bọn họ là ly trà sớm đã nguội lạnh. Mà tâm tình đôi vợ chồng này đương nhiên không hề đặt trên chén trà kia.

“Chú Ba thím Ba, trà của hai người đã nguội lạnh rồi...” Lục An Nhiên lên tiếng nhắc nhở, cô đánh giá cha mẹ Lục An Duy, cha Lục An Duy mày rậm mắt to mặt chữ điền, hai bên tóc mai đan xen những sợi tóc bạc, chiều cao khoảng 1m8, có thể là vì nguyên nhân trưởng thành trong gia đình quân nhân, cánh lưng thẳng tắp, hai vai rộng. Nhìn qua là một người trung hậu đáng tin, về mặt chính khí rõ ràng chính là trong mắt không thể chứa được một hạt cát. Mà mẹ của Lục An Nhiên mày liễu mắt phượng mặt trái xoan, nhìn bộ dáng dường như lớn hơn Kỷ Nhu vài tuổi, da dẻ được bảo dưỡng phi thường tốt, tóc dài xõa vai uốn xoắn. Trong ánh mắt lộ ra tinh quang, vừa nhìn liền biết là người phụ nữ khôn khéo trải qua sự đời, cơ thể mảnh khảnh, một đôi chân dài thon thả ngồi nghiêng trong bộ trang phục chuyên nghiệp.

“.....” nghe xong lời của Lục An Nhiên chú Ba Lục mới hồi thần lại: “Ồ... không sao không sao...” tin tức này thật sự có chút kinh sợ, cũng không thể trách vợ chồng hai người họ sững sốt đến mức này.

“Ồ... không có gì không có gì...” thím Ba Lục nhìn chồng mình một cái, phát hiện ông cũng chấn kinh như mình, cùng một dạng không thể tiêu hóa được tin tức đột nhiên ụp đến này.

“Cho nên... lúc này mọi người nói chính là, An Duy cũng đã kết hôn rồi, và lại con trai cũng đã được sinh ra vào trưa hôm nay?” chú Ba Lục sắp xếp lại lời nói của mình: “Là như vậy đúng không...”

“Ừm.” Kỷ Nhu gật gù đầu: “An Duy đã cùng Thư Hàm lãnh giấy kết hôn rồi.”

“Giấy kết hôn? Lãnh giấy kết hôn không phải là cần sổ hộ khẩu sao? An Duy vẫn luôn không về nhà mà!” thím Ba Lục hoài nghi nhìn vào đứa con trai thứ hai của mình, liền thấy cậu cố ý tránh né khỏi tầm nhìn của bà, lúc này bà liền hiểu rõ: “Lục An Hổ! Con nói rõ ràng đi!”

“Có gì đáng để nói chứ...” Lục An Hổ có chút lấp lếm: “Chính là... một lúc không cẩn thận... chính là như trong lòng mẹ đã nghĩ đó...”

“Hai anh em các người họp lại với nhau gây án à!” thím Ba Lục tức giận vươn tay ra đánh vào cánh tay Lục An Hổ: “Lục An Hổ con giỏi thật, cứ nhiên dấm trộm sờ hộ khẩu trong nhà rồi! Như vậy nếu như bất cẩn không cẩn thận, giấy tờ nhà các kiểu cũng bị hai anh em các người trộm hết sao?”

“Con lấy mấy thứ giấy tờ nhà làm gì chứ? Có cần thiết không? Dù gì những thứ của hai người sau này không phải của con và anh trai con sao...” Lục An Hổ lẩm bầm.

“Con!” thím Ba Lục bị Lục An Hổ cãi lại như vậy liền thật sự không biết tiếp tục nói thế nào: “Đến thành phố S lâu như vậy những thứ năng lực khác không học, mồm mép nhưng lại học được khá tốt đó!”

“.....” Lục An Hổ cũng không dám nói tiếp nữa, nếu như cố gắng nói, liền bị xử bằng gia pháp đó. Bất quá cũng thật là, ở chung với Lục An Nhiên thời gian lâu, mồm miệng của cậu cũng lưu loát hẳn!

“Chuyện này trước để sang một bên.” Chú Ba Lục nhìn Kỳ Như: “Chị dâu, cái đó... cô gái đó...”

“Con bé tên Tần Thư Hàm.” Kỳ Như giải thích: “Là giáo viên dạy thêm của An Nhiên, là một cô gái vô cùng ưu tú.”

“Là giáo viên à!” chú Ba Lục như có suy nghĩ gập đầu, cái này cùng với suy nghĩ của ông có khoảng cách vô cùng lớn! Ông còn cho rằng dựa vào tính cách của Lục An Duy, nói không chừng sẽ kiếm một gấu mẹ (cô vợ mạnh mẽ) mà đi cùng nhau đến hết đời... kỳ thật nghĩ qua cũng cảm thấy rất hài hòa... chỉ là, đối với chuyện kết hôn của con trai ông không có ý kiến gì, lão nhân gia ở nhà liền không chắc chắn rồi... dù gì trong lòng ông ấy, loài người so với gấu mẹ mạnh hơn nhiều...

“Là do An Duy cưỡng ép người ta đi làm giấy kết hôn sao?” Thím Ba Lục thử thăm dò.

“Không phải...” lông mày hai mẹ con Kỳ Như gằn gặt.

“Vậy là do An Duy cưỡng bức con gái nhà người ta mang thai sao?” chú Ba Lục bổ sung.

“Không phải...” khoe miệng hai mẹ con Kỳ Như co gập, trong mắt hai vợ chồng nhà này, Lục An Duy rốt cuộc tồn tại dưới hình dạng gì vậy...

“Tôi cũng cảm thấy không thể...” thím Ba Lục chau mày, mặc dù đứa trẻ Lục An Duy này từ nhỏ liền không thích nói chuyện, tính cách cô độc, lại còn có chút cổ quái... nhưng chung quy cũng không phải loại con cái hư hỏng gì...

“Ừm...” chú Ba Lục phối hợp gập đầu.

“Tần Thư Hàm đó bao nhiêu tuổi nhỉ?” thím Ba Lục vẫn là rất tò mò về cô gái mà Lục An Duy để ý đến, cũng không biết là tròn hay dẹp, càng không biết cô gái đó là mẫu người thánh nữ trinh đức hay là loại hoang dã trên núi đây...

“Năm nay 27 tuổi, lớn hơn anh An Duy 3 tuổi.” Lục An Nhiên giải thích: “Chị dâu họ rất xinh đẹp, vừa thông minh lại dịu dàng.”

“An Duy đâu rồi?” chú Ba Lục hỏi.

“Anh ấy hiện tại vẫn còn trong bệnh viện với chị dâu họ ạ!” Lục An Nhiên trả lời.

“Như vậy thì...” chú Ba Lục và thím Ba Lục liền đứng dậy: “Chúng ta cũng đến bệnh viện xem sao đi!” bọn họ ở đây đoán mò cũng không hay ho gì, còn không bằng chính mình tận mắt chứng kiến tốt hơn!

“Cũng tốt.” Lục Kiếm Hào gập đầu: “An Nhiên, con đi với chú Ba thím Ba con đi!”

“Vâng thưa ông nội.” Lục An Nhiên đứng dậy.

“Vậy bác cả người trước nghỉ ngơi đi!” chú Ba Lục gập đầu thăm hỏi.

“Ừm.” Lục Kiếm Hào cũng gập đầu, vươn tay ra, bác Lục vẫn luôn hầu hạ bên cạnh liền vội vàng đỡ Lục Kiếm Hào dậy, đem người đi vào trong thư phòng lầu hai.

Mà Kỳ Như cũng tự mình tiễn khách nhân đến trước cửa: “An Nhiên, phải ngoan ngoãn đó.” Nói xong còn đánh một ánh mắt cho Lục An Nhiên, hiện tại song phương còn chưa gặp mặt, ai cũng không biết được sẽ là cái kết quả thế nào. Hiện tại cha mẹ Tần Thư Hàm cũng đang ở bệnh viện đó, song phương gia đình gặp mặt, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì chứ... Kỳ Như nghĩ tới liền cảm thấy đầu mình to ra, nhưng có An Nhiên đi cùng ít nhiều bà cũng cảm thấy yên tâm hơn nhiều, suy cho cùng Lục An Nhiên có suy nghĩ tinh tế, có An Nhiên ở đó, nhất định sẽ không thể đánh nhau được... điểm này cũng có thể yên tâm rồi.

“Con biết rồi mẹ!” Lục An Nhiên lĩnh hội sâu sắc gập đầu. Cô biết Kỳ Như đang lo lắng điều gì, cô sẽ tận sức điều hòa tốt mọi chuyện.

Sau khi ngồi lên xe, thím Ba Lục hỏi thăm không ít chi tiết về quãng thời gian hẹn hò của Lục An Duy và Tần Thư Hàm, chú Ba Lục mặc dù không có nói chuyện nhưng vẫn lắng nghe từng chữ một. Có thể nhìn ra, hai người đều rất quan tâm đến con trai mình, chẳng qua là vấn đề quan tâm tới hình như có chút kỳ lạ...

“Nghe ý của con, An Duy thật sự không hề cưỡng ép người ta!” thím Ba Lục thờ ơ hất ra một hơi hoàn toàn yên tâm.

“Ồ...” Lục An Nhiên đỏ mặt vì thẹn, bọn họ rốt cuộc đang lo lắng chuyện gì thế... Lục An Nhiên lấy điện thoại ra: “Đúng rồi chỗ con có hình của chị dâu họ.”

Thím Ba Lục nhận lấy điện thoại tỉ mỉ đánh giá một phen sau đó mỉm cười: “Cô gái này lớn lên thật xinh đẹp, nhưng chính là... chính là ánh mắt chọn đàn ông lại không ra gì cả...”

“Ồ...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Khí phách mẹ chồng, mẹ chồng nàng dâu gặp mặt

Lúc đến bệnh viện, Lục An Nhiên nhìn thấy trong phòng bệnh chỉ có Lục An Duy và Tần Thư Hàm, sau khi hỏi qua mới biết là cha mẹ Tần gấp rút quay về xử lý chuyện học sinh trên trường, Lục An Duy nhìn thấy cha mẹ mình vốn không có biểu hiện gì, mà là giúp Tần Thư Hàm vừa mới thiếp đi vén gọn góc chăn, mà Tần Thư Hàm cảm giác được sự tiếp xúc của Lục An Duy, liền lấy má cọ cọ vào tay anh.

Đem loạt hành động nhỏ này xem vào trong mắt, trong mắt thím Ba Lục lướt qua một tia tinh quang, trái tim không yên cũng thực sự buông xuống.

“Ta không muốn cãi nhau với con trong phòng bệnh, đi ra đây với ta!” chú Ba Lục ừ ừ, nhìn bộ dạng vẫn là không vừa lòng đối với chuyện Lục An Duy xúi giục Lục An Hồ trộm sổ hộ khẩu.

Lục An Duy nhìn Lục An Nhiên một cái, ý muốn Lục An Nhiên giúp anh trông chừng Tần Thư Hàm một lát, mà Lục An Nhiên sau khi lĩnh ngộ được liền gật đầu. Thấy Lục An Nhiên đã đồng ý, Lục An Duy liền đi theo chú Ba Lục ra khỏi phòng bệnh. Khi hai cha con đi ra tới trước cửa, chú Ba Lục bổ sung một câu: “An Hồ, con cũng đi theo đến đây!”

Lục An Hồ thấy bản thân cũng bị gọi tên, liền rụt rụt vai mà đi theo sau.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Lục An Nhiên, thím Ba Lục và người đang ngủ say giấc là Tần Thư Hàm.

“An Nhiên, An Duy có hạnh phúc không?” thím Ba Lục tựa vào góc giường uốn cong kia nhìn dung nhan điềm tĩnh đang say giấc của Tần Thư Hàm nhỏ giọng hỏi.

“Hạnh phúc.” Lục An Nhiên nhẹ nhàng trả lời: “Anh An Duy rất yêu chị dâu họ.” Từ sau khi hai người lãnh giấy kết hôn, cả nhà Lục An Nhiên liền đổi cách xưng hô, không còn gọi “Cô Tần, cô Tần” nữa, mà là đổi một cách xưng hô gần gũi hơn, Kỳ Nhu đổi cách gọi thành “Thư Hàm”, Lục An Nhiên gọi “chị dâu họ”, Lục An Hồ lễ phép gọi “chị dâu”. Mấy người đối xử với nhau vô cùng tốt: “Hai người bọn họ có thể đến với nhau cũng thực không dễ dàng gì.” Lục An Nhiên dương khỏe môi: “Chị dâu họ thích tất cả mọi thứ thuộc về anh An Duy, ngay cả việc anh An Duy thích xem tiểu thuyết ngôn tình, chị ấy cũng cảm thấy đây chính là điểm đáng yêu của anh...” mặc dù nghe ra một người con trai cao to cứng cáp trên 1m8 lại yêu thích đọc tiểu thuyết ngôn tình là một điểm đáng yêu ngược đời, nhưng khi thật sự nhìn thấy, vẫn là cảm thấy hình ảnh đó có chút... ơ... không hài hòa.

“Haha.” Thím Ba Lục cười nói: “Chúng tôi đều không thể nào chấp nhận được chuyện này đâu!”

“Đúng đó.” Lục An Nhiên cười biểu hiện vẻ hoàn toàn hiểu rõ.

“Từ nhỏ An Duy liền là đứa không thích nói chuyện cho lắm, trưởng thành sớm, có thể là do chứng kiến qua quá nhiều cảnh chết chóc, cho nên tính cách có chút cô độc... haizzz...” trong mắt thím Ba Lục phủ lên một mảnh đau lòng: “Cho nên, nhiệm vụ bảo vệ cho con lần này vừa được đưa ra, ta liền chủ trương cho hai anh em chúng nó đến thực hiện kế hoạch bảo vệ này, một là để cho An Duy thay đổi một môi trường mới, thả lỏng một chút. Điều khác chính là An Hồ...” thím Ba Lục ngập ngừng một chút nói tiếp: “Ta không biết An Hồ có hay không nhắc qua với con...”

“Chuyện gì ạ?” Lục An Nhiên nghi hoặc nhìn thím Ba Lục.

“An Hồ còn có một đứa em gái, tên Lục An Phách.” Thím Ba Lục nhắc đến cái tên này khóe miệng liền phủ lên một mảnh đau thương.

“Có nhắc đến qua, anh ấy có nói qua rằng em gái rất thích ăn đồ ngọt.” Lục An Nhiên nhớ lại nói.

“Đừng thế!” Thím Ba Lục gật đầu nói: “Hai người chúng nó là cặp song sinh long phụng. Lúc Lục An Hồ chấp hành nhiệm vụ không cẩn thận để lọt một tên phản tử vũ trang, sau đó... tên phản tử vũ trang này vì để báo thù đã bắt cóc An Phách, mặc dù cuối cùng cũng cứu được An Phách, nhưng bởi vì sau lưng bị thương nặng cộng thêm bị kinh sợ quá độ, cho nên dẫn đến trí nhớ của con bé bị hỗn loạn. Con bé... con bé vẫn luôn cho rằng bản thân mới chỉ 12 tuổi. Chính là giống như một chiếc máy tính xách tay, mỗi năm đồng bộ hóa một lần, đem toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong vòng một năm trở lại xóa bỏ và lặp lại i chang...”

“Chuyện này...” Lục An Nhiên kinh ngạc, đây không phải lần đầu tiên cô nghe đến loại bệnh trạng này, nhưng khi chuyện này xảy ra trên người những

người thân bên cạnh mình, liền có một loại cảm giác hết sức chấn động.

“Cho nên ta mới để hai anh em chúng nó cùng nhau đến thành phố S, thật không nghĩ tới! Lại còn thu hoạch được chuyện ngoài sức tưởng tượng.” Thím Ba Lục nhẹ nhàng ôm lấy Lục Kiến Văn đang ngủ say nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán, thì thầm: “Đứa bé này tại sao lại giống i đức lúc An Duy vừa mới sinh ra cơ chứ, nhăn nhoe bèo nhèo, không đáng yêu chút nào... xấu như vậy... con là do lúc nạp tiền điện thoại được tặng thêm sao? Hửm? Tên tiểu tử xấu xí?”

“Ồ...” Lục An Nhiên vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người chỉ bằng một câu nói đem con trai và cháu trai đều chê bai đến mức không còn gì như vậy!

Cái miệng nhỏ của Lục Kiến Văn mím lại liền khóc òa lên, tiếng khóc của nó vừa vang vừa trong trẻo, khí thế mạnh mẽ nha! Tần Thư Hàm cũng bị tiếng khóc của Lục Kiến Văn đánh thức, vừa mở mắt liền nhìn thấy một người xa lạ ôm lấy con trai mình, Tần Thư Hàm sững sờ quát nạt: “Bà là ai! Trả đứa trẻ lại cho tôi!”

“Cô cũng đừng có nói, tôi không trả cô cũng không có năng lực làm gì được tôi. Dù gì cô đánh cũng không đánh lại tôi...” Thím Ba Lục cười ôm lấy Lục Kiến Văn dỗ dành: “Ngoan ngoan nha, bà nội ẵm nè! Đừng khóc đừng khóc...”

Nghe thấy câu nói của thím Ba Lục, Tần Thư Hàm kinh ngạc. Lục An Nhiên đứng một bên lập tức đi lên giải thích: “Chị dâu họ, đây là mẹ của anh An Duy...”

“A?” Tần Thư Hàm ngơ ngẩn: “Bác... bác gái...”

“Ồi! Tại sao vẫn còn gọi là bác gái chứ? Nên sửa miệng rồi chứ!” thím Ba Lục trêu đùa Tần Thư Hàm.

Mà trên mặt Tần Thư Hàm cũng bị phủ lên một mảnh xấu hổ đỏ rực, hơi cúi đầu ngượng ngùng kêu một tiếng: “Mẹ...”

“Ngoan quá!” thím Ba Lục nói một câu này không biết là đang trả lời Tần Thư Hàm hay là đang trêu đùa Lục Kiến Văn.

Tiếp đó hai người lại nói chuyện với nhau thêm vài câu, Lục Kiến Văn kia cũng được đặt trở lại trong lòng Tần Thư Hàm, bú sữa xong lại mơ màng ngủ thiếp đi, một vẻ mặt mãn nguyện tiểu bộ đáng khiến thím Ba Lục không muốn rời tay.

Lại qua một lúc, ba cha con đi ra cửa nói chuyện liền đi vào, Lục An Duy đi thẳng đến bên cạnh Tần Thư Hàm: “Tại sao lại ngồi dậy rồi, cũng không đắp chăn đang hoảng?”

“Không sao, em khỏe hơn rồi.” Tần Thư Hàm cười ngọt ngào, trong mắt hoàn toàn là vẻ mãn nguyện và tình ý nồng nàn: “Con trai cũng vừa mới bú sữa ngủ tiếp rồi.”

“Vậy cũng không được, vừa mới sinh xong cơ thể tương đối yếu.” Hôm nay trước khi cha mẹ Tần rời khỏi đã căn dặn anh hơn một tiếng đồng hồ! Lục An Duy cố gắng nỗ lực nhớ hết tất cả, hiện tại chính là lúc tốt nhất áp dụng vào thực tế mới đúng, suy cho cùng mẹ Tần là người từng trải, lại còn nuôi dưỡng Tần Thư Hàm xuất sắc như vậy...

“Biết rồi!” Tần Thư Hàm vô lực trợn mắt với Lục An Duy sau đó ngoan ngoãn nằm trở lại trong chăn, trên mặt vẫn là nụ cười hạnh phúc vì được sủng nịch.

Lục An Duy vươn tay vén lại chăn hoang chăn của Tần Thư Hàm và con trai, sau đó mới ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của cha mẹ anh.

“Tóm lại, nhìn thấy con hiện tại có cuộc sống không tệ như vậy cha mẹ cũng yên tâm rồi!” thím Ba Lục cười mỉm: “Ta và cha con sáng sớm ngày mai liền về Đê Đô.”

“Hừ.” Chú Ba Lục hừ một tiếng, cùng với thím Ba Lục một đường đi tới cửa phòng bệnh, trước khi ra khỏi cửa, chú Ba Lục dường như nhớ đến gì đó nói: “Trả sộ hồ khẩu lại cho ta!” ông mới chính là người chủ của gia đình này nha!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Một sống một còn, tổn thương lẫn nhau

Ngày thứ hai sau khi tiễn chú Ba Lục và thím Ba Lục rời khỏi, liền chính là ngày mà nhà hàng của Lục An Nhiên đổi thực đơn mới, trung tâm mua sắm Long thị vừa mở cửa, trước cửa Lục Hiên Trai liền xếp hàng dài, xem ra quảng cáo của Lục thị đạt được hiệu quả rất lớn!

Mãi cho đến ba giờ chiều, số người xếp hàng như cũ chỉ có tăng chứ không giảm, tình trạng này vẫn tiếp tục kéo dài cho đến ngày 10 tháng 5, ngày 12 tháng 5 tình hình này mới bắt đầu hòa hoãn lại.

Trưa ngày 10 tháng 5, Vu Tiêu mang theo con trai Vu Lực đến thăm hỏi, sau khi biết được Lục An Nhiên đang lên lớp, hai cha con liền chọn một góc

tương đối khuất mà ngồi xuống, gọi vài món mới của Lục thị. Rất nhanh thức ăn liền được mang lên đầy đủ, Vu Tiêu cầm đũa lên nhìn Vu Lục: “Hai cha con chúng ta cũng thử xem đi?”

“Ừm.” Vu Lục gật đầu gấp một gấp món ăn đầu tiên ở bên trái, đây là món củ sen gạo nếp sốt đường phèn và mật ong, cách nấu món ăn này không khó, canh độ lửa sau đó chọn nguyên liệu phối, liền có thể nấu ra thành phẩm không tệ. Sau khi Vu Lục nhai ngậm đầu tiên, độ giòn của củ sen cùng với độ mềm dẻo của gạo nếp bổ trợ cho nhau, hương thơm của gạo nếp vương vấn giữa môi và răng, nơi đầu lưỡi hương vị mát lạnh của đường phèn kết hợp với mật ong vô cùng ngon miệng.

“Thế nào?” Vu Tiêu cũng thử một miếng sau đó nhìn qua Vu Lục.

“Gạo nếp này có xuất xứ từ phía Bắc sông Dương Tử, mật ong tươi lấy từ trên cây xuống, đường phèn trong quá trình nấu đã được loại bỏ tạp chất cho nên hiện tại trông giống như một lớp thủy tinh phủ trên thân củ sen. Trong quá trình nấu thêm vào nước cốt được nấu từ táo đỏ và kỷ tử, vì để cân bằng còn thêm vào tim hạt sen. Ngon!” Vu Lục tỉ mỉ thưởng thức sau đó phân tích.

“Nếm thử món tiếp theo!” Vu Tiêu cầm đũa gấp tiếp.

Vu Lục sau khi nghe xong liền gật đầu bắt đầu thưởng thức những món còn lại ngoài ra mỗi một món đều đưa ra vài lời bình luận, cho đến khi thưởng thức món canh cuối cùng, Vu Lục buông muỗng canh xuống, cầm lấy chiếc khăn tay được chuẩn bị sẵn trên bàn lau khô miệng dính chút nước canh: “Cô ấy rất giỏi.”

“Có khả năng thắng được không?” Vu Tiêu rất quan tâm vấn đề này.

“Có.” Vu Lục khẳng định gật đầu: “Con đã hiểu thấu thói quen sử dụng nguyên liệu và điểm đặc biệt của cô ta. Thực đơn mùa thu có thể định thắng bại!”

“Được.” Vu Tiêu hài lòng gật đầu: “Chúng ta về đi!”

“Ừm.” Vu Lục đứng dậy trả tiền cơm, cùng Vu Tiêu quay lại nhà hàng của bản thân. Mà Lục An Nhiên lúc này đang ở trên trường vẫn không biết được suy nghĩ của cha con Vu Tiêu, càng không biết được nguy hiểm đang từng bước từng bước đến gần. Điều cô phiền não nhất hiện nay chính là cuộc thi giữa kỳ diễn ra vào hai ngày sau, cô đã cố gắng dốc hết lòng đem toàn bộ kiến thức của cô đơn giản hóa giảng giải cho Dương Tuyết Oánh, nhưng Dương Tuyết Oánh thật sự là một chút cũng không hiểu, cô ấy ngay đến cả định lý Pitago cũng không hiểu, chỉ có thể đọc thuộc nó, lại không thể áp dụng nó vào các bài giải, Lục An Nhiên nhấn mạnh mấy chục lần kết quả cũng chỉ có một: tốc độ đi vào giấc ngủ của Dương Tuyết Oánh càng ngày càng nhanh...

Đến ngày diễn ra cuộc thi, Lục An Nhiên nhìn đề bài trên giấy thi ngoài việc chỉ có thể vô lực lắc đầu than thở ra, cũng không biết có thể dùng biểu tình gì nữa, những loại đề này đều không khó, cô cảm thấy rất dễ, nhưng đối với Dương Tuyết Oánh thì tuyệt đối không phải là chuyện như vậy nữa, cô đã có thể tưởng tượng được biểu tình đau khổ của Dương Tuyết Oánh sau khi thi xong là như thế nào rồi.

Tuy nhiên, kết quả cuộc thi giữa kỳ này có liên quan đến kinh phí nhà trường cấp trong đợt đi chơi nhóm kỳ sau. Tổng kinh phí sẽ bình quân chia làm hai phần: một phần là các lớp dựa theo xếp hạng thành tích sau đó cứ thế mà phát tiền theo thứ tự, năm ngoài, tính theo điểm trung bình tổng thành tích, lớp đứng đầu tiên có thể nhận được cỡ một vạn tệ, mà lớp đứng cuối cùng chỉ có thể nhận được khoảng ba ngàn tệ; một phần tiền khác lại bình quân lần nữa chia làm hai phần: một phần là thưởng cho lớp có thành tích đứng đầu tính theo điểm trung bình cả năm, phần khác chính là điểm trung bình phát cho những lớp có người có thành tích đứng đầu các môn học.

Thành tích lần này quả nhiên i như Lục An Nhiên dự đoán, lớp D thấp nhất so với ba lớp kia, giành giải cuối. Chỉ nhận được 3000 tệ, mà may mắn chính là lớp D còn có Tần Thư Mặc, đồng thời Lục An Nhiên cũng giành được điểm cao nhất của môn Ngữ Văn, cho nên tổng số tiền thưởng mà lớp D giành được nhiều nhất năm so với ba lớp kia.

Loại buff (sức mạnh, ở đây có thể hiểu là tăng thêm) như vậy đương nhiên sẽ có người kháng nghị, nhưng sau khi các lớp khác nhìn thấy thành tích của hai người tệ nhất lớp D, liền cũng không nói thêm gì nữa: có loại thành tích như vậy... lớp D cũng không dễ dàng gì.

Trước ngày đi dã ngoại, thành viên lớp D lại hẹn nhau cùng đi mua những vật phẩm cần thiết cho ngày hôm sau, địa điểm của lần dã ngoại này được tổ chức ở bãi biển diễn ra trong hai ngày một đêm, các lớp phải tự chuẩn bị lều trại, đồ dùng và tất cả vật phẩm, sau khi đem tất cả bạn học chia nhóm xong, Lục An Nhiên lại phân nhiệm vụ cho mỗi nhóm và số tiền mà mỗi nhóm được sử dụng. Nhóm của Lục An Nhiên phụ trách mua đồ ăn, suy cho cùng với thân phận như vậy của Lục An Nhiên, mọi người đều vô cùng yên tâm về độ tươi mới của thức ăn do cô lựa chọn, đồng thời Lục An Nhiên cũng biết được nơi mua nguyên liệu tươi ngon và giá rẻ hơn. Vì để chu toàn khẩu vị của mọi người, Lục An Nhiên cũng mua một chút thức ăn mặn, đã lâu không tiếp xúc với đồ ăn mặn, lúc đụng phải cô đều không khỏi cau mày. Kỷ Linh cảm thấy bộ dạng khó chịu của cô, liền chủ động lo việc lựa chọn, mua thực phẩm tanh và cả công việc mang vác, Lục An Nhiên chỉ cần nói miệng cách lựa chọn là được, đây đúng là giúp cô một việc lớn a.

Lúc mua được một nửa, Phụng Tử Hàm trong nhóm có chút không vui nói: “Tại sao tôi lại phải đích thân cùng với các cậu đến những nơi lộn xộn này chứ.”

“Cậu là người không có tư cách tức giận nhất ở đây đó!” Dương Tuyết Oánh trợn mắt: “Cậu không phải đường đường là Tam tiểu thư Phụng thị sao? tại sao tổng thành tích của cậu chỉ hơn tôi có 3 điểm vậy!”

“Ai quy định Tam tiểu thư Phụng thị liền phải giỏi việc học chứ! Và lại cậu mới là người xếp hạng nhất từ dưới đếm lên có được không? Cậu đắc ý cái gì chứ!” Phụng Tử Hàm lúng túng né tránh những giọt nước văng ra từ đuôi con cá màu đen nằm trong giỏ trúc: “Trời ơi... dơ chết đi được...”

“Cậu xếp thứ hai từ dưới đếm lên mà cũng kiêu ngạo quá ha!” lòng mảy Dương Tuyết Oánh giật giật cùng Phụng Tư Hàm cãi nhau.

“Đến đi! Có bản lĩnh cùng tôi đấu một trận sống còn đi!” tính cách nóng nảy của Phụng Tư Hàm thật sự liên tưởng.

“Ai sợ ai chứ!” Dương Tuyết Oánh hếch cằm gào lên: “Đến đi! Đến đây đánh lộn nhau đi!”

“Hai người các cậu mỗi người nói ít một câu đi! Sắp mua xong rồi.” Lục An Nhiên mắng hai người một câu sau đó liền tiếp tục chọn món.

“Đừng đó!” Tần Thư Mặc tiếp lời: “Thật sự không hiểu một người xếp hàng thứ nhất và một người xếp hàng thứ hai từ dưới đếm lên toàn trường sống chết với nhau có ý nghĩa gì! Hai người các cậu cũng chỉ có thể tự thương tổn lẫn nhau thôi!”

“Hai người các cậu vẫn là nên nghe lời An Nhiên và Tần Thư Mặc đi...” Kỳ Linh lắc đầu, cô thật sự cũng không hiểu mặt mũi, khí phách của hai người hạng nhất và hạng hai từ dưới đếm lên ở trước mặt hạng nhất và hạng hai thật sự đòi sống mái với nhau từ đầu ra, lùi một vạn bước cũng chỉ có thể miễn cưỡng cường khen một câu đừng khí đáng khen...

Loại giống như cô ở trong lớp xếp hạng bình thường, không cao cũng không thấp không thể hiểu nổi thế giới của học bá và học tra (học dốt) nha!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Dã ngoại bờ biển, lưu lại dấu răng

Lần dã ngoại này, người phụ trách, chủ nhiệm và học sinh các lớp đều tham gia, vì nguyên nhân Nhạc Ngưng San chuyển trường, lớp D chỉ có một người phụ trách là Long Ngọc Tinh. Buổi sáng hôm dã ngoại, Lục An Nhiên và Lục An Hồ được chú Trương đưa đến trường liền tự mình đi đến vị trí tập trung của lớp, dưới sự dẫn dắt của người phụ trách các lớp đi theo lên những chiếc xe khách lớn hướng về bãi biển ngoại ô thành phố S.

Buổi dã ngoại của trường tránh đi ngày nghỉ, chọn một ngày đẹp trời. Lúc đến bờ biển, vừa xuống xe, gió biển mang theo vị mặn tanh nhàn nhạt tốc vào mặt, ánh nắng mặt trời phơi những hạt cát trở nên ấm áp, chân trần đạp lên cũng không cảm thấy lạnh.

Trong khu vực thay đồ nữ, Lục An Nhiên cởi áo khoác bên ngoài ra, lộ ra bộ áo tắm vì buổi sáng ngại phiền toái nên trực tiếp mặc vào, bộ áo tắm hôm nay cô mặc có màu hồng nhạt, từ bên ngoài nhìn vào thì thấy giống như một bộ áo dây vẩy liền sát người, vạt vẩy buông thõng tự nhiên che phủ 1/3 đùi, sau lưng khoét chữ V sâu xuống dưới, lộ ra 1/3 da thịt.

“Quả nhiên mùa này vẫn là nên đến bờ biển a!” Kỳ Linh mặc bộ đồ bơi phở thông làm một vài thao tác vận động nóng người.

“Hơ hơ hơ ~” Phụng Tư Hàm cười hai tay chống eo: “Nghe nói mùa hè đến bờ khẳng định sẽ có du thuyền! Lục An Nhiên, du thuyền ở đâu?”

“Không có.” Lục An Nhiên hai tay trải ra: “Chỉ có bóng thuyền bãi biển, cậu có muốn chơi không?”

“Không có du thuyền sao!” Phụng Tư Hàm không vui bĩu môi: “Vậy tôi tự gọi du thuyền đến!”

“Không được!” Lục An Nhiên nghiêm cấm: “Lần dã ngoại này có quy định, chi tiêu đều phải sử dụng số tiền nhà trường phát cho, du thuyền gì đó, toàn bộ số tiền cũng không đủ để thuê một ngày.”

“Ồ...” Phụng Tư Hàm bắt mắt hai má phồng lên, không có du thuyền thì ở bãi biển này còn có ý nghĩa gì nữa!

“Được rồi! Chỉ có nhiều chuyện, không có du thuyền thì có vấn đề gì, có thể chơi trò khác mà!” Dương Tuyết Oánh giúp Lục An Nhiên thoa kem chống nắng lên lưng xong sau đó giơ 5 ngón tay ra nói: “Bóng thuyền bãi biển, xây lâu đài cát, bơi, đập dưa hấu, nướng thịt, buổi tối còn có thể...”

“Được rồi được rồi! Tôi biết rồi...” Phụng Tư Hàm rũ vai ngắt lời Dương Tuyết Oánh vẫn còn có chút không vui, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại hôm nay Long Ngọc Tinh cũng ở đây, tâm tình cũng hòa hoãn một chút. Mặc dù anh Ngọc Tinh không cho phép cô kiếm anh nói chuyện, nhưng nhìn như vậy cũng được...

“Đi thôi đi thôi!” Kỳ Linh đẩy mọi người hướng phía ngoài đi ra.

“Các cậu đi trước đi, mình còn chưa thoa xong kem chống nắng.” Lục An Nhiên thoa kem chống nắng trên đùi nói.

“Vậy bọn mình đi ra bờ biển trước nha!” Dương Tuyết Oánh vẫy vẫy tay, liền cùng với Kỳ Linh và Phụng Tư Hàm âm thầm đi ra ngoài, những nữ sinh trong phòng thay đồ cũng chào hỏi Lục An Nhiên sau đó cũng bạn bè đi ra ngoài.

Vừa tới bãi cát, tất cả đều chơi đùa rất vui vẻ, tốp hai tốp ba cùng nhau nô đùa, khi có người hỏi Lục An Nhiên, đám nữ sinh cho biết Lục An Nhiên vẫn còn đang ở trong phòng thay đồ thoa kem chống nắng, mọi người cũng chỉ có thể lắc đầu nói: “Làm nữ thần đều phải trả giá cả! Nữ thần cũng không phải ai đều có thể làm a!”

“Nhưng mà bộ đồ bơi của Lớp Trưởng hôm nay thật đẹp nha!” một nữ sinh nói.

“Chính là có phải hơi hở hang không...” một nữ sinh khác có chút rối rắm.

“Sau lưng lộ ra rất nhiều, bất quá chắc là cũng không có vấn đề đâu, trước ngực vẫn còn tốt...” nữ sinh này biểu lộ vẻ bị ai lấy tay che ngực mình lại thờ dãi: “Haizzz, khoảng cách thật sự không chỉ là 1 2 phần thôi đâu!”

“Ồ? Có chút mong chờ nha...” nam sinh trong lớp tiếp lời.

“Đi đi đi!” nữ sinh trong lớp khinh bỉ phát phát tay.

“Sao thế, mình lại không có làm gì, chính là nhìn ngắm một chút thôi mà!” nam sinh khoanh tay: “Cũng không phải có một mình mình muốn xem Lớp trưởng mặc đồ bơi!”

“.....” những nam sinh khác mặc dù không có nói chuyện, nhưng trên mặt đều lộ ra một vẻ đỏ rực, đều là lứa tuổi ngại ngùng, đối với vấn đề giới tính cũng có chút miễn cảm.

Phượng Tư Hàm mặc dù ở trong đám người, nhưng toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người Long Ngọc Tinh đang giúp đỡ vận chuyển đồ đạc, muốn đi qua đó chào hỏi nhưng cổ tình lại không dám, do dự hồi lâu cũng không biết làm sao mở miệng. Hôm nay cô đặc biệt mặc bộ đồ bơi màu xanh lam mà Long Ngọc Tinh thích nhất, nhưng Long Ngọc Tinh đã từng cảnh cáo cô, cô có chút sợ... cuối cùng cô cắn răng quyết định lấy cớ đi qua giúp đỡ mà bắt chuyện, chỉ ít cũng phải để Long Ngọc Tinh chú ý đến cô cũng tốt! Rón ra rón rén chạy qua, Phượng Tư Hàm mở miệng: “Cái đó... anh Ngọc Tinh... Học Trường, em đến đây giúp chuyển đồ...”

“Vây em đến chuyển đi!” Long Ngọc Tinh nhìn thấy thùng to đều đã chuyển xuống, dư lại cũng chỉ là nồi niêu xoong chảo và rau củ mà thôi, liền quay người đầu cũng không quay lại đi thẳng.

“Này... cái đó... này...” Phượng Tư Hàm gương mặt nhỏ khóc thút thít, tại sao cô vừa đi qua anh Ngọc Tinh liền đi mất rồi.

“Không phải cậu muốn chuyển đồ sao? Chuyển đi!” Tần Thư Mặc đứng bên cạnh xe ăn kem vẻ mặt chế giễu cười.

“Cậu!” Phượng Tư Hàm vẻ mặt ngượng chín hướng phía bấp chân Tần Thư Mặc đá một cái, sau khi đá xong liền bỏ chạy, còn không quên làm một cái mặt quỷ.

Hừ! Thật là tức chết cô rồi, Tần Thư Mặc này thực đáng ghét! Ngược lại anh Ngọc Tinh của cô, tại sao mới chỉ một lúc liền không thấy người nữa?

Người đâu?

Sau khi cẩn thận thoa xong kem chống nắng, Lục An Nhiên mới đứng trước tấm gương nửa người trong phòng thay đồ, đội nón che nắng lên. Vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, liền bị một người kéo vào lòng, Lục An Nhiên sững sờ, tiếp theo liền nghe thấy âm thanh quen thuộc.

“An Nhiên...” Long Ngọc Tinh tham lam hít hà hương thơm trên cổ thuộc về cô.

“Long Học trưởng...” Lục An nhiên thật sự muốn chửi tục, người này rốt cuộc muốn làm gì chứ... còn chưa kịp thốt lên cô liền cảm thấy trên vai đau nhói, theo phản xạ đẩy Long Ngọc Tinh ra quay đầu nhìn vai mình, trên đó in lên một loạt dấu răng chính tề hơi sung lên lại còn dính theo nước miếng: “Anh... anh làm gì!”

“Nhớ em đó.” Long Ngọc Tinh đút hai tay vào túi quần, vẻ mặt “Vấn đề đơn giản như vậy em còn phải hỏi sao”.

“Nào anh ủng nước à!” Lục An Nhiên vẫn cảm thấy Long Ngọc Tinh cứ luôn khiến cho cơn tức giận của cô đạt đến level max: “Anh làm như vậy sao em đi chơi được nữa!”

Long Ngọc Tinh cời chiếc áo sơ mi trên người ra đưa cho Lục An Nhiên: “Mặc cái này đi là được!”

“Anh...” Lục An Nhiên xiết chặt nắm tay nhìn xuống cơn xúc động muốn đè bẹp Long Ngọc Tinh vươn tay đoạt lấy chiếc áo sơ mi trắng trong tay anh thờ phỉ phỉ trở về phòng thay đồ, sau khi mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình lên người, trong lòng cô cứ có cảm giác như là ăn trộm đồ của phụ huynh mặc lên người... bất đắc dĩ chờ trán sau một hồi suy nghĩ, Lục An Nhiên cời ba nút áo trên và nút áo ở dưới, chỉ chừa lại hai nút trước ngực, sau đó kéo kéo cổ áo đồng thời đem vạt áo dưới tùy ý thất lại trên eo, như vậy mới che giấu đi được loại cảm giác không hòa hợp kia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Chuẩn bị công tác, bôi kem chống nắng

Thay đổi cách ăn mặc như vậy, Lục An Nhiên đem mái tóc dài đã vấn xong buông xuống, thay vào đó cô tết một bím tóc lỏng lẻo thả bên vai trái, một lần nữa đội chiếc nón che nắng lên, lúc này cô mới đi ra khỏi phòng thay đồ. Vừa ra khỏi phòng Lục An Nhiên liền nhìn thấy Long Ngọc Tinh ở cách đó không xa đợi cô, ánh nắng xuyên qua tán cây rọi xuống nửa thân trên để trần của anh, cơ bắp đều đặn, cơ bụng rõ ràng, làn da khỏe mạnh được ánh nắng rọi lên một tầng vòng tròn sắc vàng. Có thể là do lúc này chuyển đồ, trên vai và cổ anh có mồ hôi trượt xuống.

Thấy Lục An Nhiên đi tới, Long Ngọc Tinh ngoảnh đầu qua đối với Lục An Nhiên nở nụ cười mỉm. Đối diện với đôi mắt thâm tình không chút che giấu, Lục An Nhiên suy nghĩ nửa thì đã lọt vào sự ôn nhu trong đôi mắt màu nâu kia, định lại thần, Lục An Nhiên thanh thanh cổ họng nói: “Anh liền không định mặc áo nữa sao?”

“Dù gì thì cũng đang ngoài bờ biển.” Long Ngọc Tinh vươn tay ra áp lên trên chiếc nón che nắng trên đỉnh đầu của Lục An Nhiên: “Em thật xinh đẹp.”

Hai má Lục An Nhiên đỏ bừng, tròn mắt với Long Ngọc Tinh: “Anh thật nhiều chuyện!” sau đó đẩy tay Long Ngọc Tinh ra đi thẳng đến chỗ hội họp với đám Kỳ Linh.

Nhìn thấy Lục An Nhiên còn mặc thêm một chiếc áo sơ mi trắng ở phía ngoài, đám nam sinh đám ngực dửng chân một vẻ mặt thất vọng, ngay đến cả lúc chơi cũng cảm thấy không còn năng lượng nữa.

Đến bữa cơm trưa, Lục An Nhiên tự mình làm vài món xào sau đó lại đi đến các nhà dân gần đó xin một ít cơm trắng phân phát cho các bạn trong lớp ăn, ăn được cơm rau nấy vị, mọi người mới hồi phục được tinh thần.

Những lớp khác ở cách đó không xa từ xa liền ngửi thấy hương thơm của thức ăn, đem đi so sánh với thức ăn nhanh và bánh mì các loại của lớp mình, không khỏi ở trong lòng có chút chèn vênh, ngược lại Lục An Hồ lại chạy đến lớp D ăn một bữa thịnh soạn no nê sau cùng còn gói ghém chút đồ ăn còn sót lại mang về chia cho mọi người của lớp A, ăn thức ăn do Lục An Nhiên làm, những học sinh lớp A đã từng đoán mò nghi hoặc về Lục An Nhiên cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Cũng may là hiện tại Sở Dao vẫn nằm trong bệnh viện, nếu lúc này cô ở đây, nghe những lời khen mà mọi người dành cho Lục An Nhiên, không chừng lại một lần nữa bị tức đến mức nằm viện lần hai.

Ăn xong cơm trưa, Lục An Nhiên phân chia nhiệm vụ cho những bạn trong lớp, các bạn nam thì dựng lều theo sách hướng dẫn và hình ảnh tham khảo, các bạn nữ thì bắt tay vào dọn rác và rửa chén bát.

Ước chừng khoảng 2 giờ chiều, sau khi nam nữ hai bên đều đã làm xong nhiệm vụ, một bộ phận các bạn muốn đi ngủ liền đi vào trong lều, một bộ phận khác vẫn còn muốn tiếp tục chơi liền hẹn nhau đi đến chỗ cách đó không xa, từ chỗ Lục An Nhiên lấy tiền mua nước trái cây lạnh cho tất cả mọi người trong lớp, sau đó những người muốn ngủ thì ngủ muốn chơi thì chơi.

Lục An Nhiên không đi chơi cũng không đi nghỉ trưa, cô đem những nồi niêu chén bát đã rửa sạch sẽ trả lại cho những nhà chài gần đó, lại trả một ít tiền mượn tủ lạnh, đem những trái dưa hấu bị mọi người đánh hỏng nhưng lại không ăn hết cắt thành từng miếng bỏ vào đó. Sau khi làm xong những việc này, Lục An Nhiên đi đến ngồi dưới bóng cây cạnh bãi biển nghỉ ngơi, ngồi trên một tảng đá tương đối bằng phẳng, cô chống cằm nhìn về phía đường chân trời, nơi đó biển trời giao nhau, bầu trời xanh trong, nước biển xanh thẳm. Đôi bên giao nhau dung hợp không phân biệt được đâu là biển, đâu là trời. Từng đám mây trắng dày nặng như một cục kẹo bông gòn lớn ngọt lịm, thỉnh thoảng lại có máy bay bay ngang qua, để lại một chuỗi đuôi đám mây giống như những đũa trẻ để lại một nét vẽ sai sót bằng bút chì màu trắng trên bức tranh vẽ bầu trời.

Cách đó không xa, một bóng người từ xa tới gần, Lục An Nhiên đưa mắt không tự giác cố định trên người anh, ánh nắng chói chang của buổi sáng đã khiến anh bị phơi đen đi một chút, mảng da thịt lộ ra trong không khí có chút đỏ lên, một đôi mắt như cũ chuyên chú và thâm tình.

“Anh không thoa kem chống nắng sao? sao lại phơi ra cái dạng này?” Lục An Nhiên nhú mày nhìn mảng da thịt bị phơi đến như muốn cháy xém.

“Không có thói quen đó.” Long Ngọc Tinh nhếch khóe môi, và lại vốn dĩ anh có mặc quần áo, còn là một chiếc áo sơ mi dài tay thoải mái, vốn dĩ không bị phơi thành bộ dạng như vậy.

“Anh ngồi đây đợi một lát!” Lục An Nhiên đứng dậy đi đến khu vực thay đồ nữ không xa, lấy kem chống nắng của cô ra, sau đó nhét vào tay Long Ngọc Tinh: “Tự mình thoa đi.”

“Anh không biết.” Long Ngọc Tinh vẻ mặt vô tội, trước giờ anh chưa từng chơi qua thứ này.

“Anh...” Lục An Nhiên chỉ có thể thờ dài một hơi từ trong tay Long Ngọc Tinh lấy lại kem chống nắng của mình sau đó mở nắp ra, canh đủ lượng nặn ra trong lòng bàn tay: “Quay người đi, lưng xoay qua đây.”

Long Ngọc Tinh ngoan ngoãn quay lưng lại trước mặt Lục An Nhiên, trên mặt nở ra một nụ cười.

Lục An Nhiên đem kem chống nắng bôi đều lên lưng Long Ngọc Tinh, da thịt nóng hổi hơi có chút đỏ lên, xúc cảm truyền lại trên bàn tay khiến mặt Lục An Nhiên cũng có chút nóng lên, sau khi thoa một lớp lên toàn bộ lưng, Lục An Nhiên nói: “Quay người lại đi.”

Long Ngọc Tinh quay người lại đối diện với Lục An Nhiên, một đôi mắt sáng quắc nóng hổi.

Lục An Nhiên do dự một hồi, cũng không thể xuống tay, đúng lúc này Tần Thư Mặc đi đến, Lục An Nhiên liền nhét kem chống nắng vào tay Tần Thư Mặc: “Cậu giúp anh ấy thoa đi, anh ấy không biết thoa.”

Về mặt Tần Thư Mặc khinh bỉ nhìn trước người Long Ngọc Tinh, không phải chứ... bắt cậu thoa kem chống nắng lên trước người của một người con trai, lại còn là tình địch của cậu? Chuyện gì thế?

Mà sắc mặt Long Ngọc Tinh cũng đen một mảnh, anh là muốn Lục An Nhiên giúp anh thoa kem chống nắng, không phải Tần Thư Mặc!

Nhưng Lục An Nhiên lại ngồi ở một bên nhìn, Tần Thư Mặc cũng biết nếu như cậu không thoa cho Long Ngọc Tinh, thì nhất định sẽ do Lục An Nhiên thoa, như vậy, còn không bằng cậu chịu thiệt thòi một chút! Vì thế cậu nặn chút kem chống nắng của Lục An Nhiên vào lòng bàn tay, xoa xoa: “Long Học trưởng, anh chuẩn bị xong chưa...”

“.....” Long Ngọc Tinh cả khuôn mặt đều đen đi, nhưng lại ngại Lục An Nhiên còn ở đây, liền cũng chỉ có thể gật đầu: “Ừm”

Tần Thư Mặc liền đặt hai tay lên hai vai Long Ngọc Tinh, sau đó hướng trước ngực chuyển động một vòng lớn, cuối cùng một đường hướng xuống phía dưới tới bên hông và bụng. Như vậy lặp lại vài lần, mới thoa đều kem chống nắng.

Lục An Nhiên là người ngồi bên cạnh nhìn chỉ cảm thấy mặt đỏ tai hồng, trước giờ chưa từng thấy qua cảnh hai người con trai thoa kem chống nắng cho nhau... sẽ là một cảnh... một cảnh... vì điều!

Long Ngọc Tinh thì lại có loại cảm giác nhục nhã không thể nói ra, rốt cuộc anh đã tạo nghiệp gì... anh cư nhiên bị một người con trai... loại cảm giác này đơn giản chính là xui như chó mà!

Tần Thư Mặc hai má đỏ lên đẩy nắp kem chống nắng lại sau đó trả lại Lục An Nhiên, chỉ cảm thấy không khí có chút ngượng ngùng, vì để hóa giải loại không khí ngượng ngùng này, Tần Thư Mặc thanh thanh cổ họng nói một câu: “Long Học trưởng... da thịt... cũng rất mịn màng đó...”

Nghe xong câu này mặt Long Ngọc Tinh hoàn toàn đen đi, hung dữ xiết chặt ngón tay, Long Ngọc Tinh hừ lạnh một tiếng quay người bước nhanh đi.

Nhìn bóng lưng Long Ngọc Tinh, không biết vì sao, Lục An Nhiên hoàn toàn hiểu được tâm tình của anh, suy cho cùng câu cuối cùng của Tần Thư Mặc lực sát thương thêm vào thật sự là quá lớn, đối diện với loại tình huống này, Lục An Nhiên vrun ngón tay cái của cô ra: “Làm tốt lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Hạo thịnh xuất hiện, một bước tiến lớn

Buổi chiều, những bạn học đã ngủ đủ giấc lại bắt đầu quây tung bùng. Lục An Nhiên cũng đem dưa hấu trong tủ lạnh chia đều cho mọi người, bạn học sau khi được ăn dưa hấu mát lạnh liền đồng loạt kêu sáng khoái.

Mọi người đều chơi rất vui vẻ, vào lúc ánh tịch dương nhuộm đỏ cả bãi biển, Lục An Nhiên tập hợp mọi người lại, bắt đầu đốt lửa trại, dựng vỉ nướng thịt và rửa rau.

Sau khi mọi người đều đã làm xong tất cả mọi chuyện, hai chiếc minibus dừng lại phía sau bọn họ, từ trên xe mười mấy người bước xuống, nhìn bộ dạng tuổi tác khoảng 20, trong đó có một người bước ra, khiến Lục An Nhiên lộ ra biểu tình hết sức chán ghét, sau đó phút chốc cô liền thu liễm lại biểu tình này.

“Ồ đây đi!” một người trong số đó sau khi xuống xe liền nhìn bốn phía nói.

“Ồ đây thật đẹp!” cô gái bên cạnh người này nhìn quanh bốn phía một vòng.

“Chúng ta dựng lều và các thứ lên đi! Tôi nhìn bọn họ dựng lều kia rất chắc chắn.” Một cô gái khác chỉ về phía lều của Lục An Nhiên bọn họ nói: “Chúng ta dựng kế bên lều bọn họ đi!”

Nhìn mười mấy người mới đến này, các bạn học đem ánh mắt nhìn về phía Lục An Nhiên. Lục An Nhiên gật đầu ngụ ý mọi người cứ yên tâm tiếp tục vui chơi, sau đó tự mình ra mặt bước lên phía trước nói: “Chào các anh chị, làm phiền một chút!”

“Hử?” đám người này nhìn thấy sự xuất hiện của Lục An Nhiên không nhịn được ánh mắt phát sáng: “Tiểu mỹ nữ, có chuyện sao? muốn chơi cùng bọn anh sao?”

“Đây là khu vực hoạt động của lớp bọn em, bởi vì có học sinh nữ nên sẽ có chỗ bất tiện, em nhìn thấy các anh chị đang muốn dựng lều bạt, có thể lùi ra xa một chút không?” Lục An Nhiên lễ phép cười nói.

“Dựa vào cái gì?” cô gái nói chuyện đầu tiên có chút không vui, cô ta rất thích nơi này!

“Dựa vào việc bọn em tới đây trước.” Lục An Nhiên nói: “Cũng không cần xa lắm, khoảng 5m là được.”

Nghe xong khoảng cách này, mười mấy người kia cũng không có ý kiến nữa, dù gì cũng chỉ có 5m, ngược lại chàng trai tiếp lời Lục An Nhiên lúc này nhìn cô từ trên xuống dưới cười rồi nói: “5m không có vấn đề, nhưng mà em phải đi chơi với anh một lúc, dứt lời liền muốn đi lên bắt lấy tay Lục An Nhiên.”

Lúc này một người con trai khác đứng bên cạnh người này liền đi lên trước gạt bỏ cánh tay kia ra, đứng chen vào giữa hai người nói: “Làm ơn tôn trọng em gái của tôi một chút!”

“Hạo Thịnh, cô ta là em gái cậu?” mười mấy người này cũng rất kinh ngạc: “Đại tiểu thư của Lục thị kia?”

Người con trai bị gạt tay kia có chút không vui thu tay lại: “Em gái cậu thì thôi vậy, thật không vui chút nào. Đi thôi! Chuyển đồ đạc trước đi!” dứt lời quay người quay trở lại xe chuyển đồ xuống.

Những người khác cũng quay người phụ giúp chuyển đồ, mà Lâm Hạo Thịnh lúc này đứng tại chỗ nhìn Lục An Nhiên từ trên xuống dưới: “An Nhiên, lớp bọn em cũng đến đây đã ngoại sao! thật trùng hợp!” hắn ta nhìn chằm chằm vào chiếc áo sơ mi mà Lục An Nhiên đang mặc trên người, không nhận được có chút ác cảm, chiếc áo này là kiểu áo sơ mi nam đơn giản, không thể nào là của Lục An Nhiên được!

“Đúng thế!” Lục An Nhiên ngoài cười trong không cười: “Anh Hạo Thịnh anh cũng đi giúp bọn họ chuyển đồ đi! Em cũng quay về chỗ lớp em đây.”

“Đi đi!” Lâm Hạo Thịnh cười đưa mắt tiễn Lục An Nhiên rời khỏi, sau đó liền đánh ánh mắt nhìn khắp tất cả mọi người một lượt, tựa hồ như đang muốn tìm chủ nhân của chiếc áo sơ mi đó.

Lục An Nhiên quay lại khu vực lớp mình thông báo cho mọi người: “Tối nay nữ sinh ngủ ở bên phải, nam sinh ngủ ở bên trái.” Mười mấy người kia dựng lều ở phía bên trái lều của bọn họ, để nam sinh ngủ bên đó tương đối an toàn.

“Vâng.” Đám người đáp một tiếng.

Lúc này bầu trời cũng bắt đầu tối lại, Lư Duệ lấy hộp quẹt của mình đốt vào củi khô, sau đó lại châm vào đám củi lửa trại, nhìn lửa trại được đốt lên cả đám lại bắt đầu vui vẻ cười đùa chạy nhảy.

Các bạn học sinh trước tiên là xếp thành một vòng tròn lớn tay nắm tay quây quanh lửa trại, sau đó vừa đi vòng quanh lửa trại vừa hát những bài hát thịnh hành mà tất cả mọi người đều biết.

Lục An Nhiên bận rộn bên cạnh vỉ nướng thịt, nhìn thấy mọi người đều hăng hái như vậy, cô cũng lộ ra nụ cười vui vẻ phát ra từ trong lòng. Kiếp trước từ sớm cô đã bị Sở Dao tính kế bị buộc rời khỏi Nhất Trung, loại hoạt động này, cô vẫn chưa từng được tham gia. Hiện tại có loại thỏa mãn hạnh phúc này, không cần tham gia vào trong đó, chỉ cần đứng từ xa nhìn vào liền cảm thấy hạnh phúc.

Đem thức ăn từng đĩa từng đĩa nướng xong, để các bạn học bùng đi bày lên trên chiếc bàn dài đã được chuẩn bị sẵn, mọi người chơi mệt liền chạy qua ăn vài viên nướng, sau đó lại bắt đầu chơi tiếp. Lúc này, có một vài nam sinh mang ra chiếc loa hát karaoke tiện lợi nói: “Mọi người đến đây hát nào!”

Kết nối xong thiết bị, lại hướng phía nhà dân mượn nguồn điện, liền tạo nên một chỗ hát karaoke ngoài bãi biển đơn giản.

Lục An Nhiên lại nướng thêm mười mấy đĩa thịt xiên nướng sau đó mới đi lại ngồi xuống bên cạnh đám lửa trại, cùng mọi người nghe nhạc chơi đùa. Lúc này có người dẫn đầu hô lên, để cho cặp đôi Lục An Nhiên và Long Ngọc Tinh song ca, Lục An Nhiên xua tay liên tục ý bảo mình không biết hát, nhưng vẫn là bị kéo lên, đứng trước đám người Lục An Nhiên vẫn giữ vững lập trường là bản thân không biết hát. Nhìn thấy Lục An Nhiên thật sự muốn kháng cự, mọi người liền nói: “Vậy hai người nhảy một điệu đi, khiêu vũ chắc là biết chứ!”

Long Ngọc Tinh chọn xong nhạc đệm, liền rất lịch sự mà đứng trước mặt Lục An Nhiên vươn tay ra, mà Lục An Nhiên cũng chỉ có thể vươn tay đặt vào lòng bàn tay của anh, tiếng nhạc vang lên, là khúc nhạc “Quen biết cô gái qua mùi hương” trong tuyển tập “Một bước tiến xa”, Lục An Nhiên rất thích khúc nhạc này, nghe âm thanh và đi theo bước chân dẫu của Long Ngọc Tinh, hai người nhảy một bài trước đám lửa trại, không biết tại sao, Lục An Nhiên có loại ảo giác, người khiêu vũ cùng cô không phải Long Ngọc Tinh, mà là V. Cô ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt của Long Ngọc Tinh, một đôi con ngươi màu hạt dẻ tràn đầy tình ý nhìn vào cô, trong tiếng nhạc, Lục An Nhiên lại một lần nữa say trong đôi mắt thâm tình này, tựa hồ như hết thấy đều là uống phí, trên thế giới này chỉ còn lại hai người họ, đang nương theo tiếng nhạc khiêu vũ, thâm tình nhìn nhau, thời gian từng giây từng phút trôi qua, sự ăn ý giữa hai người họ thật sự là càng ngày càng cao.

Đám người ngẩng đầu nhìn hai người đang khiêu vũ, một biểu tình như si như say, một đôi tiên đồng ngọc nữ thật là xứng đôi nha! Nếu như hai người bọn họ ở bên nhau thì tốt biết mấy? Lúc này mọi người không nhận được lại nhớ đến vở kịch trên sân khấu hôm kỷ niệm thành lập trường, hình như là bắt đầu từ ngày hôm đó, hai người liền hợp nhau không thể hơn... và lại lúc đó, mặc dù là mượn góc độ không thật sự hôn nhau, nhưng sự thật... ai mà biết được chứ?

Trong mắt Tần Thư Mặc mang theo đau thương, bức tranh này thật sự rất đẹp, đẹp đến mức khiến cậu không thể dời mắt được, đẹp đến mức khiến cậu đau lòng. Cuối cùng, cô ấy không thuộc về cậu... mà Phượng Tư Hàm ngồi bên cạnh Tần Thư Mặc cũng một tay ôm lấy vị trí lồng ngực, về mặt không thể tin được nhìn cặp đôi đang khiêu vũ trước đám lửa trại, chẳng lẽ Lục An Nhiên chính là nguyên nhân khiến Long Ngọc Tinh kiên quyết đến thành phố S sao? là thật sao? Phượng Tư Hàm cảm thấy trái tim cô từng trận từng trận co rút, thuốc... thuốc của cô đâu? Phượng Tư Hàm đứng dậy vội vàng chạy về phía lều uống từng ngụm nước khoáng nuốt mười mấy viên thuốc xuống, sau đó ngồi xỏm dưới đất một lúc cảm giác đau đớn đó mới dần dần dịu đi, một cổ ủy khuất và không cam tâm trào lên trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 208: Thư hàm ho sặc, thư hàm tuyên ngôn

Hai tay ôm lấy đầu gối, Phụng Tử Hàm ngây ngốc ngồi một lúc lâu, đầu óc cô trống rỗng, bức tranh lúc này không ngừng lặp đi lặp lại trước mắt cô, cô hung hăng lắc đầu nguây nguẩy, lại không thể ném đi những hình ảnh đó ra khỏi đầu, qua một lúc lâu, cô đứng dậy mở rèm đi ra khỏi lều, vừa ra khỏi lều liền nhìn thấy Tần Thư Mặc hai tay đút túi quần đứng bên cạnh lều, Phụng Tử Hàm liếc cậu từ trên xuống dưới: “Cậu làm gì?”

“Cậu đột nhiên chạy đi, tôi làm sao biết được cậu có thể một phút nghĩ không thông mà tự sát không?” Tần Thư Mặc nhìn Phụng Tử Hàm.

“Cậu có chết rồi thì tôi cũng không chết nhé!” Phụng Tử Hàm hừ một tiếng: “Đừng tưởng là tôi không biết, cậu thích Lục An Nhiên!”

“Không có nhiều người không biết, cậu đặc ý cái gì?” Tần Thư Mặc cười: “Không phải cậu cũng thích Long Học trường sao? sao nào nhìn bọn họ khiêu vũ cậu chịu không nổi nữa sao?”

“Nói cứ giống như là cậu có thể chịu được vậy!” Phụng Tử Hàm hai tay chống eo vẻ mặt tự hào: “Tôi và cậu không giống nhau, tôi sẽ không nhẹ nhàng mà rút lui như vậy!”

“Cậu muốn làm gì?” Tần Thư Mặc dùng giọng điệu mang theo tia cảnh cáo nói: “Cậu đừng có mà chơi trò ám hại sau lưng An Nhiên!”

“Loại chuyện thô bỉ như vậy, tôi mới không muốn đi làm!” Phụng Tử Hàm nhếch cằm nói: “Tôi vừa sinh ra liền quen biết anh Ngọc Tinh, so với Lục An Nhiên sớm hơn nhiều năm như vậy, không nhất định sẽ thua! Ngược lại là cậu, lại không được đẹp trai như anh Ngọc Tinh, không cao bằng anh Ngọc Tinh, ngay cả giọng nói cũng không hay bằng anh Ngọc Tinh, trừ việc học giỏi một chút ra, cậu không có một điểm nào so được với anh Ngọc Tinh của tôi cả, chẳng trách được Lục An Nhiên không thích cậu!”

“Không liên quan đến cậu!” Tần Thư Mặc trợn mắt với Phụng Tử Hàm: “Nhớ lấy lời của cậu, nếu như cậu dám ở sau lưng Lục An Nhiên làm chuyện xấu gì đó, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.”

“Ồi ời ời!” Phụng Tử Hàm đi lên trước vài bước dùng ngón tay chỉ vào trước ngực Tần Thư Mặc vài cái: “Không làm được hoàng tử liền muốn làm kỳ sĩ sao! như vậy cũng phải cần được công chúa người ta cho phép mới được chứ! Theo như tôi thấy, Lục An Nhiên còn thông minh hơn cậu nhiều, sau này hai người ai bảo vệ ai còn không biết đâu! Hừ!”

“Không quan hệ đến cậu, cậu nhớ lấy lời cậu nói là được.” Trong lòng Tần Thư Mặc có chút không thoải mái.

“Hừ!” Phụng Tử Hàm hừ một tiếng quay người liền rời đi, tên Tần Thư Mặc này thật đáng ghét, vị trí trái tim vẫn có chút không thoải mái, cô muốn đi hóng gió biển một chút, nhưng tên Tần Thư Mặc đó vẫn cứ không xa không gần mà đi theo, sau khi đi một hồi Phụng Tử Hàm lại càng cảm thấy chướng mắt liền quay đầu dữ dằn nói: “Này! Tại sao cậu cứ đi theo tôi vậy!”

“Trẻ như vậy, để cậu chạy loạn một mình ngoài bãi biển như vậy, khi nào bị con thủy quái bắt đi cũng không biết!” Tần Thư Mặc chế giễu cười: “Mặc dù cậu bị thủy quái bắt đi cuối cùng người xui xẻo cũng là thủy quái, bắt quả nói đi nói lại thì tôi cũng là người phụ trách cậu, nếu cậu thật sự xảy ra chuyện gì đó... tôi cũng sẽ bị xui xẻo theo, chỉ có thể ỳm khuất bản thân một chút!”

“Cần cậu quản!” Phụng Tử Hàm không vui bĩu môi: “Tôi nhìn cậu là sợ tôi gọi điện thoại gọi người đến đây bắt cóc Lục An Nhiên giết người diệt khẩu thì có!”

“Cậu? Giết người diệt khẩu? Cậu phải có loại đầu óc như vậy mới được chứ! Một người có trí thông minh xếp thứ hai từ dưới đếm lên toàn trường thì đừng có nghĩ nhiều nữa được không?” Tần Thư Mặc phản bác lại lời Phụng Tử Hàm nói trước đây: “Cậu nhìn lại bản thân cậu, bộ dạng thì có thể sánh so với Lục An Nhiên, nhưng vừa nhìn thân hình liền có thể phân ra được cao thấp rồi! Nhà cậu không phải rất có tiền sao? tại sao không biết ăn nhiều đồ bổ một chút bồi bổ thân thể? Còn có tính khí đại tiểu thư này của cậu thật sự nên thay đổi đi, lại nói đến thành tích học tập của cậu... chắc chắc... không nhắc cũng thôi đi!”

“Cậu!” hỏa khí của Phụng Tử Hàm cứ thế mà bốc lên, hai tay khoanh trước bộ ngực còn chưa phát triển hoàn toàn vươn chân ra hướng bắp đùi của Tần Thư Mặc dùng sức đá xuống: “Quý đáng ghét!” sau khi đá xong Phụng Tử Hàm tức giận thờ phỉ phỉ hướng phía tập thể lớp mình mà chạy đi, vừa chạy vừa lầm bầm: “Tại sao lại có người đáng ghét như vậy chứ! Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!”

“Ai ư!” Tần Thư Mặc ôm lấy bắp chân bị đá đau nhảy lòng vòng, chỗ sáng nay bị Phụng Tử Hàm đá một cái vẫn còn sưng đau! Lần này lại ăn thêm một cước, ngày mai chắc chắn sẽ bầm tím lên: “Tính đại tiểu thư này động một chút lại đá người, thật là hết thuốc chữa!” mặc dù ngoài miệng oán trách, nhưng Tần Thư Mặc vẫn thờ dãi một hơi sau đó đuổi theo, vừa đi theo vừa lầm bầm: “Tính tình nóng nảy như vậy, bị thủy quái bắt đi mới tốt!”

Đợi cho đến khi hai người quay lại, Lục An Nhiên và Long Ngọc Tinh cũng đã hoàn thành bài khiêu vũ, Long Ngọc Tinh mang theo nụ cười quay lại chỗ bên cạnh Lư Duệ ngồi xuống, mà Lục An Nhiên cũng quay lại chỗ bên cạnh Dương Tuyết Oánh, một trái tim mang theo sự nghi ngờ... tại sao Long Ngọc Tinh và V lại cho cô cảm giác giống nhau như vậy? Đặc biệt là đôi mắt đó... thật sự rất giống... chẳng lẽ hai người đó là một? Lần đầu tiên Lục An Nhiên có loại hoài nghi này. Nhưng mà giọng nói của bọn họ hoàn toàn không giống nhau... rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Còn chưa đợi đến khi cô nghĩ thông Phụng Tử Hàm đã đi đến vỗ vỗ vào vai cô, giọng điệu không tốt: “Lục An Nhiên, cậu qua đây với tôi một chút!”

“Hả?” Lục An Nhiên ngậy ngốc đứng dậy đi theo Phụng Tư Hàm đến chỗ không xa ngoài bờ biển: “Có chuyện gì? hôm nay chơi không vui sao?”

“Không phải.” Phụng Tư Hàm lắc đầu ánh mắt nghiêm túc.

“Vậy là có chuyện gì?” Lục An Nhiên đối diện với cặp mắt Phụng Tư Hàm hỏi.

“Ừm.” Phụng Tư Hàm đánh giá Lục An Nhiên từ trên xuống dưới một lượt: “Có phải cậu thích anh Ngọc Tinh của tôi không?”

“Anh Ngọc Tinh của cậu?” Lục An Nhiên giật giật lông mày, trong lòng suy nghĩ, Phụng Tư Hàm là thiên kim Phụng gia, Long Ngọc Tinh cũng là hậu thế của Long thị, có quen biết cũng là chuyện bình thường, liền hiểu rõ: “Cậu nói vậy cái gì đó!” cô làm sao có thể thích cái người tính tình không bình thường lại còn bị bệnh thần kinh kia chứ! Trên vai cô hiện tại còn in dấu răng của tên điên đó nữa kia!

“Tôi nói cho cậu biết trước, tôi sẽ không vì chúng ta là bạn bè mà nhường bước đâu!” Phụng Tư Hàm hai tay chống eo về mặt bướng bỉnh: “Tôi từ nhỏ đã thích anh ấy! Từ năm sáu tuổi tất cả hi vọng của tôi chính là gả cho anh Ngọc Tinh! Tôi, tôi sẽ không nhường anh ấy cho cậu đâu!”

“Ồ... cậu cũng trưởng thành sớm thật...” Lục An Nhiên cười cười sau đó phẩy phẩy tay: “Cậu yên tâm, không ai giành giật với cậu!”

“Sao nào? Cậu còn khinh thường giành giật với tôi?” Phụng Tư Hàm có chút không vui: “Tôi vừa sinh ra liền quen biết anh Ngọc Tinh, chúng tôi quen biết nhau sớm hơn so với cậu rất nhiều, cậu đừng cho rằng chắc chắn tôi sẽ thua! Tôi hiểu rõ tất cả sở thích của anh Ngọc Tinh, tôi ngay cả đến chuyện từ nhỏ quần lót của anh ấy chỉ có màu trắng tôi cũng biết, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu! Cậu đừng đắc ý!” sự tự tin của Phụng Tư Hàm có chút thiếu hụt, lúc này cô cũng thấy được thần sắc mà Long Ngọc Tinh nhìn Lục An Nhiên, anh Ngọc Tinh trước giờ chưa từng dùng thần sắc đó mà nhìn cô...

“Ồ...” Lục An Nhiên không biết nên dùng biểu tình nào để biểu đạt suy nghĩ của cô trong chuyện này... cô không có hứng thú với chuyện lúc nhỏ Long Ngọc Tinh thích mặc quần lót màu gì... nhưng Phụng Tư Hàm biểu lộ ra một vẻ đoan trang như vậy, cô cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể đặt hai tay lên hai vai của Phụng Tư Hàm: “Phụng Tư Hàm, cậu thật sự đã nghĩ quá nhiều rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 209: Bạn bè - Tình địch, an nhiên nghi ngờ

“Cậu không cần nói nữa! Bắt đầu từ hôm nay ngoài trừ là bạn bè, chúng ta còn là tình địch! Tôi Phụng Tư Hàm muốn cạnh tranh công bằng với cậu!” Phụng Tư Hàm chỉ vào ngực của Lục An Nhiên nói: “Thật là, ngực lớn như vậy có tác dụng gì chứ? Hừ!” nghĩ đến lời của Tần Thư Mặc, Phụng Tư Hàm liền cảm thấy bức mình, quay người đi cũng không muốn để ý Lục An Nhiên nữa.

“Ồ...” Lục An Nhiên về mặt vô tội: “Trách tôi sao?”

Mà chỉ còn lại một mình Lục An Nhiên đứng ngơ ra giữa bãi biển cũng không còn cách nào khác là lắc đầu sau đó cô dùng chân đạp vào những con sóng trên bãi biển, bây giờ đang là thời điểm thủy triều lên, đường bờ biển cao đến vị trí mắt cá chân của cô, mát mát lạnh lạnh, có chút thoải mái. Bầu trời đêm yên tĩnh đầy sao, ở thành phố S đã không thể thấy được buổi đêm đẹp như thế, rồi xa bờ biển huyền ảo, hứng làn gió mát mẽ buổi đêm, Lục An Nhiên siết siết chiếc áo sơ mi trên người, nhớ đến chiếc áo này là của Long Ngọc Tinh, liền không nhịn được mà đỏ mặt, trong lòng cũng một lần nữa nhớ lại lúc khiêu vũ, lúc đó cô thật sự có cảm giác đang khiêu vũ cùng với V, Long Ngọc Tinh và V, thật sự là cùng một người sao? chiều cao và thân hình của hai người tương tự nhau, còn có đôi con ngươi thâm tình kia, Lục An Nhiên lại càng khẳng định, Long Ngọc Tinh nói không chừng chính là V... Nhưng mà, tại sao anh ấy phải gạt cô chứ?

Tâm Lục An Nhiên có chút hoang mang, có chút loạn...

Nhìn cô dưới ánh trăng đối mặt với biển đưa lưng về phía chính mình, trong nháy mắt hần cảm thấy hình ảnh này thật sự đẹp như giấc mơ, âm nhạc ầm ỹ, ánh lửa thấu trời, nhưng khung cảnh này lại yên tĩnh như không phải ở nhân gian.

“Hạo Thịnh? Nhìn cái gì thế?” cô gái bên cạnh hần ta đứng kề sát cơ thể hần hỏi một câu sau đó nương theo ánh mắt của hần nhìn qua: “Cô em gái này của anh thật sự rất xinh đẹp nha! Cảm giác đặc biệt có linh khí. Anh có em gái như vậy cũng là có phúc đó!”

Lâm Hạo Thịnh nghe xong lời này, trong mắt lướt qua mảnh chán ghét, có phúc? Hần hận muốn cô chết không có đất dung thân, hần làm sao lại cảm thấy có phúc chứ? Hần hận cô đến tận xương tủy, nếu như không phải vì Kỳ Nhu và Lục An Nhiên, mẹ của hần làm sao có thể tuổi còn trẻ mà đã xuống hoàng tuyền? Hần hận! Hận sự xuất hiện của Kỳ Nhu, hận sự vô tình của Lục Quân Hạo!

Cô càng hạnh phúc hần càng thống khổ...

Lâm Hạo Thịnh đứng dậy: “Tôi đi xem em ấy một chút.” Sau đó liền rời khỏi cô bạn gái kia đi đến hướng Lục An Nhiên bên bờ biển: “An Nhiên?”

Nghe thấy giọng nói của Lâm Hạo Thịnh, Lục An Nhiên có chút không vui, nhưng vẫn quay đầu lại nhìn vào Lâm Hạo Thịnh: “Anh Hạo Thịnh, có chuyện?”

“Ừm.” Lâm Hạo Thịnh đi đến bên cạnh Lục An Nhiên: “Ánh trăng hôm nay thật sự rất đẹp.”

“Cũng được.” Bên cạnh có người đáng ghét, cảnh đêm có đẹp thế nào cũng thấy sát phong cảnh, một trận gió đêm thổi đến, Lục An Nhiên ôm lấy cánh tay: “Em có chút lạnh, quay về trước nhé.”

“An Nhiên...” Lâm Hạo Thịnh gọi Lục An Nhiên lại: “Chiếc áo trên người em...” chiếc áo này hắn càng nhìn càng thấy chướng mắt, không biết là áo của tên con trai nào, làm sao có thể mặc trên người cô? Là người con trai lúc này khiêu vũ với cô sao? Lâm Hạo Thịnh chỉ cảm thấy hình ảnh đó thật chói mắt, cả đời này của Lục An Nhiên chỉ có thể sống trong vực sâu của sự bất hạnh, hạnh phúc vui vẻ hết thấy không thể thuộc về cô...

“Ừm, hơi mỏng, không chắn gió được, em đi trước đây.” Lục An Nhiên nói xong câu này liền đi thẳng đến lầu của cô, đối với Lâm Hạo Thịnh một giây cô cũng không muốn ở lại thêm...

Mà ở một bên khác khi Lục An Nhiên vừa rời khỏi điện thoại của Long Ngọc Tinh liền rung lên, rời khỏi đám người, anh đi đến một nơi yên tĩnh hơn nghe điện thoại: “Alô?”

“Long thiếu, buổi bán đấu giá ngày mai anh có quay về không? Buổi bán đấu giá này có ba loại cấp bậc quốc bảo, lão gia tử đã hạ mệnh lệnh, quốc bảo bắt buộc phải lấy được, không được để lão mao từ lấy đi!” người đàn ông ở phía bên kia điện thoại nói: “Lão gia tử nói để cậu lộ diện.”

“Tôi biết rồi, sau khi đấu giá thành công thì sao?” Long thiếu hỏi: “Ông nội có suy nghĩ gì?”

“Lão gia tử muốn nộp lên cho quốc gia.” Đầu bên kia điện thoại trả lời: “Nhưng mà nghĩ lại cũng thật là, bao nhiêu người nhìn như vậy, Long thị chúng ta sau khi đấu giá thành công, nếu không nộp lên cho quốc gia sẽ có người chọt cột sống đó.”

“Nếu như không muốn nộp, tôi có thể sắp xếp người đi đấu giá.” Âm thanh Long Ngọc Tinh có chút trầm thấp không phân biệt được thần thái, đây là giọng điệu mà anh cùng người khác đàm phán.

“Đừng như thế!” người phía bên kia điện thoại vội vàng ngăn lại: “Nếu như nuốt vào lão gia tử còn không đánh gãy chân của hai chúng ta? Vẫn là nên chiếu theo sự sắp xếp của ông ấy mà làm đi, sau khi đấu giá xong giao nộp cho viện bảo tàng thành phố ở Kinh Đô đi.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Long Ngọc Tinh đáp một tiếng: “Còn có chuyện gì khác sao?”

“Haizz, tên tiểu tử thôi nhà cậu, nói chuyện vẫn cứ lạnh băng như vậy, tôi chính là cậu ruột của cậu đó, cho cậu một nụ cười sẽ chết sao? thật là lúc nhỏ rõ ràng là đáng yêu như vậy... tại sao quay qua một hồi liền biến thành như vậy chứ...”

“Không có chuyện gì tôi ngắt điện thoại đây.” Long Ngọc Tinh có chút không kiên nhẫn.

“Đợi đợi đợi một chút!” bên kia điện thoại vội vàng ngưng lại sự oán giận thao thao bất tuyệt của chính mình thanh thanh cổ họng nói: “Nha đầu Phượng gia vì cậu mà chuyển trường đến thành phố S rồi, tôi biết cậu không thích người ta, nhưng tiểu cô nương đó đã theo đuổi cậu mười mấy năm rồi, dù gì cũng là thiên kim Phượng thị, cậu đối xử với người ta tốt một chút, đừng cứ luôn nghech mặt ra, tiểu cô nương đó cũng rất đáng thương, còn có...”

Còn chưa nghe đối phương nói hết câu, Long Ngọc Tinh liền trực tiếp ngắt điện thoại, người cậu này của cậu có phải là tuổi tác lớn nên si ngốc rồi không? Tại sao càng ngày càng dài dòng thế!

Sau khi ngắt điện thoại của cậu, một chiếc điện thoại khác của anh cũng reo lên, Long Ngọc Tinh lấy điện thoại ra nhìn cái tên trên màn hình điện thoại, do dự một lúc từ trong túi quần lấy ra chiếc máy biến thành gán lên vị trí cổ họng lại đi xa thêm một chút nhận điện thoại: “Alô?”

“Ngủ rồi sao?” Lục An Nhiên ôm lấy đầu gối ngồi trong lầu gọi đến số của V.

“Vẫn chưa, đang... làm việc.” Long Ngọc Tinh nhìn đám học sinh ở cách đó không xa, hiện tại anh đích thực cũng đang làm việc, trông coi đám học sinh này.

“Làm việc?” Lục An Nhiên nghe thấy bên kia của V thực sự rất yên tĩnh, không có tiếng nào động bên ngoài lầu trại của cô, liền có chút nghi hoặc hỏi: “Anh... ở đâu? Thành phố S sao?”

“Không phải, anh ở ngoại ô thành phố.” Long Ngọc Tinh nói thật: “Còn em?”

“Em ở bãi biển ngoại ô thành phố S, hôm nay lớp em tham gia dã ngoại.” Lục An Nhiên nghe giọng của V chần chờ một chút: “Cổ họng của anh có phải có chút khàn không?”

“Ồ...” Long Ngọc Tinh mím mím môi: “Mấy ngày nay nhiệt độ đêm và ngày chênh lệch lớn, hình như bị cảm lạnh rồi, không sao.” dứt lời còn thanh thanh cổ họng, việc thanh cổ họng không quan trọng, ngược lại cảm thấy cổ họng có chút đau, tiếp đó lại ngửi thấy một mùi tanh ngọt, loại cảm giác đau đó khiến anh muốn ngay lập tức rút chiếc máy biến thanh ra, nhưng vẫn đang nói chuyện điện thoại nên anh không thể làm như vậy.

“Anh... có quen biết Long Ngọc Tinh không?” Lục An Nhiên vẫn cảm thấy trực tiếp điếm danh thì tốt hơn.

Chương 210: Long thiếu ho ra máu, em không buông bỏ

Nghe xong câu hỏi của Lục An Nhiên, Long Ngọc Tinh ngập ngừng một chút sau đó trả lời: “Anh có biết.” Chẳng lẽ cô phát hiện gì rồi sao? Long Ngọc Tinh suy đoán có lẽ là do hôm nay nhảy một điệu kìa, anh đã bị lộ rồi chăng...

“VẬY ANH...” câu hỏi của Lục An Nhiên còn chưa xong, điện thoại của cô liền phát ra âm thanh gián đoạn sau đó màn hình liền đen ngòm, Lục An Nhiên đem điện thoại đặt trước mắt: “Chết rồi... hết pin... tại sao lại hết pin ngay lúc này chứ...” cô thở dài một hơi, câu nói quan trọng nhất còn chưa được nói hết... Lục An Nhiên thất vọng hai vai buông thõng thì thầm: “VẬY ANH CÓ PHẢI LÀ ANH ẤY KHÔNG... VẬY ANH... TẠI SAO LẠI PHẢI GẠT EM...”

Mà ở phía bên kia Long Ngọc Tinh chỉ nghe thấy âm thanh tắt máy vang vọng trong lòng có chút ngạc nhiên, bấm số gọi lại, phát hiện đối phương đã khóa máy, Long Ngọc Tinh thở hắt ra một hơi gỡ máy biến thanh xuống, lại ho vài tiếng, cổ họng lại truyền đến một trận đau đớn, mùi vị máu tanh trong miệng cuộn cuộn lên khiến anh không nhìn được mà nhũn chặt mày.

“Anh Ngọc Tinh anh sao thế?” Phụng Tử Hàm chạy qua nhìn thấy thứ trong tay Long Ngọc Tinh: “A, anh dùng cái này làm gì thế? Cái này tổn thương cổ họng rất lớn!”

“Khụ khụ... khụ khụ...” Long Ngọc Tinh ôm lấy miệng ho vài tiếng sau đó trên tay liền lấm tẩm máu.

“Cái này... cổ họng cũng đã hỏng đến mức độ này, trước đây anh không cảm thấy đau sao? khi vừa phát hiện cổ họng đau anh liền không thể sử dụng nữa, cái thứ này chính xác là anh lấy từ chỗ anh trai em, anh ấy không nói với anh sao?” Phụng Tử Hàm nhíu mày, cái thứ này cô biết, lúc đó cô cũng tham gia vào hội nghị công bố, cô vô cùng hiểu rõ công dụng và tác dụng phụ của nó: “Tuyệt đối không được tiếp tục sử dụng nữa có biết không?”

“Lầm lòi.” Long Ngọc Tinh lại ho thêm vài tiếng sau đó lau lau vết máu khòe miệng: “Tôi không sao.”

“Anh gọi điện thoại cho ai thế, còn phải dùng đến mấy biến thanh, là Long thị xảy ra chuyện gì sao? nếu như là chuyện của Long thị, anh Ngọc Tinh anh để người khác gọi điện là được mà! Anh hà tất phải tự mình làm tổn thương cổ họng của mình như vậy chứ!” Phụng Tử Hàm nhìn cảnh này tâm một trận đau: “Anh như vậy không được đâu!”

“Ồn chết đi được.” Long Ngọc Tinh nhũn chặt mày: “Tôi tự mình biết phải làm thế nào.”

“Anh biết thì không nên tiếp tục sử dụng nữa!” Phụng Tử Hàm khó có được dịp ở trước mặt Long Ngọc Tinh cường thế như vậy: “Anh Ngọc Tinh, anh... có phải là anh...” Phụng Tử Hàm cúi đầu xuống nắm lấy mép váy bộ đồ bơi trên người: “Có phải là anh thích... Lục An Nhiên...”

“Đúng.” Long Ngọc Tinh ngược lại trả lời rất dứt khoát.

“.....” mặc dù từ sớm đã đoán được sẽ có kết quả này, nhưng Phụng Tử Hàm vẫn cảm thấy trong lòng một trận khó chịu đến đau đớn, mím mím môi khó khăn lắm mới nhẫn nhịn không để nước mắt rơi xuống.

“Phụng nha đầu...” Long Ngọc Tinh vươn tay đặt lên vai của Phụng Tử Hàm, khó có được lúc anh lại dịu giọng xuống: “Anh cùng với anh trai em cùng nhau lớn lên, em từ nhỏ liền thích chơi với bọn anh, vẫn luôn gọi em là chai dầu gió nhỏ, anh cũng khó có thể nảy sinh loại tình cảm khác với em.”

“VẬY LỤC AN NHIÊN THÌ SAO?” Phụng Tử Hàm ngẩng đầu nhìn Long Ngọc Tinh: “Cậu ấy thì sao?” bởi vì cùng lớn lên với nhau từ nhỏ cho nên liền biến thành nhân tố bất lợi sao?

“Cô ấy? Anh đối với cô ấy là nhất kiến chung tình đi... sẽ luôn có một loại người như thế khiến em cảm thấy cuộc đời này chính là cô ấy.” Long Ngọc Tinh nhớ lại hoàn cảnh gặp nhau lúc nhỏ: “Có lẽ không phải ánh mắt đầu tiên, có lẽ chỉ là một khoảnh khắc, nhưng khi mà em gặp được người nào đó trong khoảnh khắc đó. Em liền biết được, chính là cô ấy...”

“Em không hiểu. Em sẽ không dễ dàng buông bỏ đâu!” Phụng Tử Hàm không hiểu, càng không muốn hiểu, cô chỉ biết người mà cô thích từ nhỏ, đang thích một người khác, loại cảm giác này khiến cô đau đớn, cô ôm lấy ngực, mắt trông mong nhìn Long Ngọc Tinh. Lúc này, ở đằng sau cô, bầu trời đêm yên tĩnh nương theo một tiếng “chứ”, một mảnh pháo hoa rực rỡ sau đó nổ rộ. Một khoảng trời được chiếu sáng, cô chính là ở dưới một bầu trời đẹp đẽ như vậy... thất tình... mà còn là ngay đến cả bắt đầu còn chưa kịp... bao nhiêu năm nay, cô theo dõi bóng lưng của anh bao nhiêu năm như vậy... làm sao có thể nói buông tay liền có thể buông tay chứ? Cô không muốn...

“Đợi em gặp được khoảnh khắc đó, gặp được người đó em liền hiểu.” Long Ngọc Tinh thu tay lại, sau đó khép miệng khẽ ho vài tiếng, cổ họng của anh thật sự không thoải mái, quay người đi về hướng âm thanh náo nhiệt, ánh lửa rực rỡ, pháo hoa sáng rực, anh cần uống chút nước.

Nhìn bóng lưng Long Ngọc Tinh dần dần đi xa, cuối cùng Phụng Tử Hàm vẫn khóc lên, ở nơi buổi đêm bãi biển huyền ảo, liền không ai có thể nghe được tiếng khóc gần như là gào thét của cô.

“Chắc... thật là phiền phức...” nhìn theo bóng lưng phát ra tiếng khóc, Tần Thư Mặc nắm lấy tóc của mình đi qua đưa khăn tay của cậu ra: “Dùng xong nhớ rửa sạch sẽ trả lại cho tôi.” “.....” Phụng Tử Hàm thút thít nhìn Tần Thư Mặc: “Ai... ai cần cậu qua đây chứ!”

“Cậu tưởng rằng tôi muốn qua đây sao!” Tần Thư Mặc trợn mắt với cô, bản thân cậu cũng đã từng thất tình, khoảnh khắc tận mắt cậu nhìn thấy Lục An Nhiên và Long Ngọc Tinh hôn nhau, cậu đã thất tình rồi... cậu biết loại cảm giác này khó chịu đến mức nào, tựa như cả trái tim bị một bàn tay bóp nghẹt trong lòng bàn tay, mỗi lần hít thở đều đau thấu tâm can. Cho nên nhìn thấy Phụng Tử Hàm khóc thảm thiết như vậy, cậu cũng có cảm giác gọi là đồng bệnh tương liên. Tần Thư Mặc ngồi trên phiến đá bằng phẳng bên cạnh nói: “Nếu như cậu khóc đủ rồi, liền qua đây xem pháo hoa đi!”

“Ai khóc đủ chứ! Tôi chưa khóc đủ!” Phụng Tử Hàm thút thít, giọt nước mắt to bằng hạt châu trượt trên má.

“Vậy cậu cứ vừa khóc vừa ngắm pháo hoa đi!” Tần Thư Mặc ngẩng đầu nhìn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời đêm.

“Hừ!” Phụng Tử Hàm hừ một tiếng ngồi xuống bên cạnh Tần Thư Mặc, ngẩng đầu nhìn lên pháo hoa trong đêm, nước mắt như cũ rơi không ngừng. Tại sao cô lại thất tình trong đêm pháo hoa rực rỡ đẹp đẽ như vậy... nghĩ thế nào cũng cảm thấy không phù hợp a... chỉ ít cũng phải có chút không khí bi ai chứ! Hoặc là mưa một chút đi! Nhưng mà cố tình chính là cô một mình khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Ở một nơi khác, nghe thấy âm thanh pháo hoa, Lục An Nhiên mở dây kéo của chiếc lều sau đó ngồi trong lều ngẩng đầu nhìn pháo hoa chiếu sáng màn đêm và mặt biển, trong mắt xuất hiện một mảnh kinh diễm. Thật sự rất đẹp nha...

Lúc này một cánh tay đang bưng một ly nước trái cây vươn tới trước mặt Lục An Nhiên, Lục An Nhiên nương theo cánh tay nhìn lên liền nhìn thấy gương mặt cười của Lục An Hổ.

“Cảm ơn nha!” nhận lấy nước trái cây, Lục An Nhiên hướng phía bên cạnh dịch dịch: “Ngồi xuống đi.”

Lục An Hổ ngồi bên cạnh Lục An Nhiên, hai người sánh vai nhau nhìn cảnh đêm, Lục An Hổ mở miệng nói: “Thật sự rất đẹp đó!”

“Ừm.” Lục An Nhiên gật gật đầu: “Anh không ở bên lớp anh có sao không đó?”

“Vốn dĩ anh nói muốn qua đây bọn họ còn rất không vui, nhưng anh nói là anh qua đây để dự tính một chút ngày mai làm cơm chuẩn bị cho lớp anh một ít, bọn họ liền trực tiếp đuổi anh qua đây.” Lục An Hổ lắc lắc ly nước trái cây trong tay: “Còn ủng hộ nước trái cây.”

“Ha ha ha!” Lục An Nhiên cười cười nói: “Em biết rồi, bữa sáng ngày mai sẽ làm nhiều một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cường Thế Quay Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.